

Bí mật tình yêu phố Angel

Contents

Bí mật tình yêu phố Angel	2
1. Q.1 - Chương 1: Câu Chuyện Về Khỉ Đột Và Hồ	2
2. Q.1 - Chương 2: Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh	18
3. Q.1 - Chương 3: Cuộc Du Hành Của Nữ Hoàng Địa Ngục	32
4. Q.1 - Chương 4: Con Lợn Kêu Ụt Ịt	45
5. Q.1 - Chương 5: ‘kinh Nghiệm’ Nhớ Đời Của Đệ Nhất Thực Nữ	55
6. Q.1 - Chương 6: Nụ Hôn Bất Ngờ Với Chàng Hiệp Sĩ Zorro	68
7. Q.2 - Chương 1: Giây Phút Ngọt Ngào Trong Chiếc Giếng Bí Ẩn	78
8. Q.2 - Chương 2: Tô Hựu Tuệ Là Bạn Gái Tôi	92
9. Q.2 - Chương 3: Công Tử Bần hàn “siêu Cấp”	104
10. Q.2 - Chương 4: Tạm Biệt Biển Hồi Ức	114
11. Q.2 - Chương 5: Đêm Giáng Sinh Hai Người	126
12. Q.2 - Chương 6: Sự Trở Về Của Người Tình Muôn Thuở	139
13. Q.3 - Chương 1: Thỏ Trắng Minh Đức Vô Định	147
14. Q.3 - Chương 2: Sự Nguy Hiểm Chưa Từng Có Của Công Chúa Hựu Tuệ	158
15. Q.3 - Chương 3: Tuột Mất Cơ Hội Ở Bể Bơi Hạnh Phúc	169
16. Q.3 - Chương 4: Lầu Vọng Tinh – Nấc Thang Lên Thiên Đường	180
17. Q.3 - Chương 5: Tiếng Chuông Bất Chợt Trong Đêm Tối	190
18. Q.3 - Chương 6: Vị Khách Thần Bí	203
19. Q.4 - Chương 1: Bông Bách Hợp Đen Tuyền Nở Trước Gió	212
20. Q.4 - Chương 2: Đại Nhân Barbie Giá Đắt	227
21. Q.4 - Chương 3: Thế Giới Thảm Thương Của Cô Hầu Hựu Tuệ	239
22. Q.4 - Chương 4: Cơn Bão Miss Teen Milan Vào Bờ	249
23. Q.4 - Chương 5: Nhịp Cầu Hi Tước Lắc Lư Trong Gió	259
24. Q.4 - Chương 6: Kim Nguyệt Dạ Kim Nguyệt Dạ	276
25. Q.5 - Chương 1: Thiên Sứ Bóng Đêm Lặng Lẽ Chìm Trong Giấc Ngủ	281
26. Q.5 - Chương 2: Điệu Vang Trên Băng	284
27. Q.5 - Chương 3: Ngôi Sao “hoàng tử” Lấp Lánh Hạ Phàm	296
28. Q.5 - Chương 4: Xanh, Đỏ, Tím, Vàng Nhấp Nháy Khắp Nơi	302
29. Q.5 - Chương 5: Lễ Tiễn Biệt ‘cảm Động’ Đất Trời	312
30. Q.5 - Chương 6: Cánh Đồng Hoa Oải Hương Thút Thít Khóc Thầm	324
31. Q.6 - Chương 1: Khối Khí Lạnh Ruổi Dài Một Mạch	333
32. Q.6 - Chương 2: Cú Lợi Ngược Dòng Ngoạn Mục Của Công Chúa Hựu Tuệ	344
33. Q.6 - Chương 3: Tai Bay Vạ Gió Trên Phố Bảo Thạch	364
34. Q.6 - Chương 4: Ai Là Thần Tình Yêu Cupid?	374
35. Q.6 - Chương 5: Giải Cứu ‘ác Ma’	379
36. Q.7 - Chương 1: Chàng Đom Đóm Nguyệt Dạ Bay Theo Cánh Gió	386
37. Q.7 - Chương 2: Bến Bờ Không Thể Tới	395
38. Q.7 - Chương 3: Mảnh Vỡ Sao Băng Lướt Qua Bầu Trời Kí Ức	406
39. Q.7 - Chương 4: Điệu Waltz Ma Thuật Bên Đài Phun Nước Nguyễn Cầu	411
40. Q.7 - Chương 5: Bản Sonata Ánh Trăng Của Nữ Thần Bóng Tối	429

41. Q.8 - Chương 1: Bức Thư Đến Từ Thiên Đường	441
42. Q.8 - Chương 2: Bờ Biển Hạnh Phúc Của Công Chúa Vô Ốc	446
43. Q.8 - Chương 3: Vì Sao Đẹp Nhất Chính Là Đôi Mắt Anh	455
44. Q.8 - Chương 4: Trái Táo Ước Nguyện Của Công Chúa Tuyết	462
45. Q.8 - Chương 5: Lạc Bước Trên Phố Bảo Thạch	475
46. Q.9 - Chương 1: Ngày Tưởng Niệm Màu Trắng Của Hoàng Tử Vũ	487
47. Q.9 - Chương 2: Đôi Cánh Thiên Sứ Bóng Đêm Dưới Ánh Mặt Trời	497
48. Q.9 - Chương 3: Đôi Búp Bê Cầu Vòng Biển Trời Xa Cách	514
49. Q.9 - Chương 4: Cuộc Chiến Của Người Bảo Vệ	525
50. Q.9 - Chương 5: Con Bão Đêm Bên Giếng Cổ	539
51. Q.10 - Chương 1: Cây Đàn Ma Thuật Của Pandora	552
52. Q.10 - Chương 2: Vì Sao Ấm Đạm Trên Bầu Trời U Tối	555
53. Q.10 - Chương 3: Cuộc Thi Thử Thách Lòng Can Đảm Của Công Chúa Hựu Tuệ	567
54. Q.10 - Chương 4: Chuyến Thám Hiểm Khu Kí Túc Xá Ma Quái	584
55. Q.10 - Chương 5: Ánh Trăng Mờ Ảo Trong Đêm Thân Sứ Giáng Trần	601
56. Q.11 - Chương 1: Chiếc Nhẫn Bạc Của Chàng Hiệp Sĩ Zorro	613
57. Q.11 - Chương 2: Bức Tường Kí Ức	625
58. Q.11 - Chương 3: Báu Vật Trong Túi Da Dê	635
59. Q.11 - Chương 4: Trái Tim Thiên Sứ	648
60. Q.12 - Chương 1: Nước Mắt Pha Lê Của Công Chúa Milan	661
61. Q.12 - Chương 2: Suối Nước Nóng Lãng Mạn	667
62. Q.12 - Chương 3: Ước Hẹn Thánh Ngưng	675
63. Q.12 - Chương 4: Buổi Tiễn Biệt Màu Trắng	687
64. Q.12 - Chương 5: Dạ Khúc Ánh Trăng	703
65. Q.12 - Chương 6: Bến Bờ Vô Định	719

Bí mật tình yêu phố Angel

Giới thiệu

Câu chuyện bắt đầu từ cuộc ganh đua nảy lửa giữa hai ngôi trường kì phùng địch thủ - Minh Đức và

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-tinh-yeu-pho-angel>

1. Q.1 - Chương 1: Câu Chuyện Về Khỉ Đột Và Hồ

“Trong núi không có hồ khỉ đột liền xưng vương . Ta Tô Hựu Tuệ sinh ra để tiêu diệt lũ khỉ đột vĩnh vào các người! Chúa ơi !Xin ngài hãy tiếp cho con thêm sức mạnh !”

“ Lễ khai giảng của trường Minh Đức bắt đầu”

“ Vâng , sau đây xin một tràng pháo tay giòn giã nhất , nồng nhiệt nhất để chào đón bạn Tô Hựu Tuệ , người đã đỗ vào trường ta năm nay với kết quả rất cao : 799 điểm . Xin bạn tiết lộ chút “ bí kíp “ học tập của mình”

MC vừa dứt lời , cả sân động rộ lên những tràng vỗ tay nhiệt liệt .

Tôi nghiêng cổ nhìn MC . Ngay cả cô hiệu trưởng Bạch Ngưng từ trước đến giờ nổi tiếng với biệt danh “ mặt sắt “ ấy thế mà khi nhìn tôi cũng gật đầu mỉm cười triu mến .

Hà hà hà hà....Hay lắm ...

Tôi tràn đầy kiêu hãnh từ trên ghế đứng dậy , dáng đi thướt tha qua các hàng ghế của những học sinh khác đang ngồi trên sân vận động , đi thẳng về phía khán đài.

Hai chân thon dài , dáng người mảnh mai , mái tóc đen nhánh , nước da trắng mịn , chưa kể tôi đã luyện đến mòn chân kiểu đi uỳnh chuyển “ điều bay ó lượn “, dù không gây “shock rớt hàm ” thì cũng đủ làm người khác phải trầm trồ khen ngợi .

“Là con nhỏ đó đấy ! Tô Hựu Tuệ ! Oài , chỉ thiếu có một điểm là đạt điểm tuyệt đối....”

“ Đây , này , nhìn kìa , học sinh ưu tú của trường Minh Đức năm nay có khác.....”

“Xinh phết !Nhìn xinh quá đi mất !Xem ra mình chọn đúng trường rồi !”

.....

Hô hô hô hô hô ! mở to con mắt ra chưa ? Được lắm !Ta vẫn chưa gỡ hết tuyệt chiêu ra đâu !

Bất chợt tôi nhìn xuống các fan , duyên dáng vuốt mái tóc đen bóng đầy quyến rũ của mình nở một nụ cười kiểu nàng Monalisa ...

“ Bis bis!Tô Hựu Tuệ !Tô Hựu Tuệ ”

“Tách !tách !tách !”

“Huh u hu.....hu...bạn ấy đẹp như nữ thần ý , mình xúc động quá !”

Tiếng vỗ tay gào rú rồi cả tiếng chụp hình bằng máy di động vang lên tới tấp trên sân vận động .

Hơ hơ hơ hơ hơ ..ha ha ha ha....hơ hơ hơ hơ

Nữa đi! Khen ta nữa đi !Thần tượng ta nữa đi ! Lũ con trai tự cao tự đại ngu si kia !

Tô Hựu Tuệ ta đây tài năng “ găm ” đầy mình , mỹ nữ xuất chúng đệ nhất thiên hạ , đứng bên các người chẳng khác nào bông hoa nhài cấm bãi phân trâu .

Đúng , phải thế chứ !Hay lắm !

Ngưỡng mộ cuồng nhiệt hơn đi , tung hô nhiều nữa vào

Chỉ vì ngày hôm nay mà tôi đã hy sinh biết bao thời gian tươi trẻ !

Chỉ vì ngày hôm nay mà tôi đã không màng đến chuyện “tình cảm” nam nữ .

Chỉ vì ngày hôm nay....Nhớ lại những tháng cuối cùng trước khi thi tôi phải học như ngồi gà , đúngđúng là khóc hết nước mắt ! Huh u huh u huCuộc sống lúc đó chẳng khác nào bị rút xuống chín tầng địa ngục .

Nhưng mà giây phút nàytôi ngạo nghễ đứng trên khán đài , nhìn xuống bên dưới là hàng ngàn con mắt sáng lấp lánh tràn đầy vẻ than phục !

Nghe thấy những tràng vỗ tay như sấm dậy , tôi thấy hào quang quanh mình bỗng sáng lóa , những tháng ngày học như cuộc kêu kẻ cũng đáng công .

Dù trong bụng thấy sưng sưng , cánh mũi phập phồng muốn văng đi từng mảnh xuống khán giả , mặt chỉ muốn vênh ngược lên gờ cười khoái trá , nhưng biết mình đang đứng trên sân khấu nên tôi phải cố giữ gìn “hình tượng” .

Tôi vờ bên lên tay vuốt mái tóc hơi rối , cười e thẹn nhìn xuống các fan đang muốn phát cuồng phía dưới để phát biểu những lời mà tôi đã viết đi viết lại , viết tái viết hồi rồi tập luyện đến rách cả miệng ở nhà .

“ Chào các bạn , tôi là Tô Hựu....”

“ Các bạn thân mến , buổi lễ khai giảng của trường Sùng Dương xin được bắt đầu”

Cả sân vận động đang lặng ngắt như tờ bỗng có một giọng nói oang oang trên loa vọng vào .

“ Hừ ! Loa của trường Sùng Dương đối diện có vẻ mở to quá thì phải ! Ngay cả trường chúng ta cũng nghe rõ mồn một !”

Các thầy cô đứng trên khán đài nhăn mặt bàn ra tán vào .

“Các bạn học sinh trường Sùng Dương thân mến , xin một tràng pháo tay nồng nhiệt nhất để chào đón bạn Kim Nguyệt Dạ , người đã đỗ vào trường ta với số điểm tuyệt đối”

Kim Nguyệt Dạ ? Điểm tuyệt đối ? Trường Sùng Dương ?

Một ngọn gió lạnh buốt thổi mấy chữ to đùng đoàn đố bay vút về phía tai tôi . Tôi khẽ rung mình .

Kim ! Nguyệt ! Dạ !

Ba chữ này cứ quanh quẩn đeo bám lấy suốt cuộc đời cấp hai của tôi . Nơi nào có thằng cha đó xuất hiện là y rằng đời tôi đi vào ngõ cụt , xui xẻo liên hoàn , dù cho đó là thi học sinh giỏi hay thi hùng biện tiếng Anh , thi sáng tác văn thơ hay bất kể là thi cái gì chẳng nữa

“ Eo ôi ! Điểm tuyệt đối ! Điểm tuyệt đối đó bà con !”

“ Cậu ấy đỗ vào trường Sùng Dương với số điểm tuyệt đối kìa !”

Các học sinh dưới khán đài xì xầm bàn tán như cái chợ vỡ , mặt cô hiệu trưởng Bạch Ngưng phía trên khán đài mỗi lúc một tối sầm lại .

Tô Hựu Tuệ ! Mày phải bình tĩnh , bây giờ phải nói cái gì đó mới được . Đúng thế !

Tôi hít một hơi thật sâu cố gắng trấn tĩnh , mỉm cười dịu dàng nhìn xuống khán đài :

“ Chào các bạn ! Tôi là Tô Hựu Tuệ , tôi rất vinh dự vì được trở thành một thành viên trong đại gia đình trường Minh Đức . Minh Đức là một trong tám trường điểm toàn quốc và cũng là niềm ước mơ ấp ủ bấy lâu nay của tôi . Được bước chân vào đây , cánh cửa trường đại học không còn xa nữa.....”

Tôi đang say sưa diễn thuyết , ai dè cái loa âm to tổ chẳng bện trường Sùng Dương vang lên một giọng nam sinh nghe như đâm vào tai ;

“ Chào các bạn , tôi là Kim Nguyệt Dạ ! Là một học sinh của trường Sùng Dương , chúng ta phải làm cho trường tự hào bởi có những học sinh như chúng ta”

Grừ....Kim Nguyệt Dạ ! Thằng cha đáng chết vạn lần ! Ta không tin ngay cả bài phát biểu nhỏ nhoi ở lễ khai giảng này ta cũng thua mi ! Tô Hựu Tuệ , cố lên !

“Ngôi trường này giống như một mảnh đất yên bình , tôi xin hứa rằng trong thời gian ở đây , tôi sẽ dành nhiều thời gian ở đây , tôi sẽ dành nhiều thời gian và tâm huyết học tập hơn.....”

“Học không chỉ cần có thời gian và tâm huyết là đủ . Tôi không nghĩ rằng mình bỏ ra thế nào sẽ thu lại được như thế . Điều quan trọng là phải biết tìm tòi các phương pháp học tập phù hợp” Trên loa vẫn vang lại giọng nói của tên nam sinh đó như kiểu muốn cầm dép chọi thẳng vào mặt tôi không thương tiếc .

Kim Nguyệt Dạ ! Quý tha ma bắt mi đi ! Ngay cả ngày đầu tiên khai giảng mi cũng muốn đối đầu với ta sao ?

Tô Hựu Tuệ ! Mày không được thua nhục nã thế này ! Hừ !

Mày tuyệt đối không thể thua tên khỉ đột trụi lông đầu óc ngu si tứ chi phát triển đó !

Trong bụng tôi chỉ muốn bầm vằm mó xẻ thẳng cha Kim Nguyệt Dạ , dù chưa nhìn thấy mặt hẳn lần nào . Nhưng ngoài mặt , tôi vẫn tiếp tục cười hiền dịu nhìn những học sinh đang nhao nhao ở dưới khán đài .Tôi lên “cơ bụng” gào rồ to :

“.....Vâng , Bỏ ra thế nào chưa chắc thu lại được như thế , nhưng nếu không bỏ ra chút nào thì tôi chắc chắn một điều là không thu được gì hết ! ví dụ như trước đây , tôi học rất kém môn toán . Thậm chí hồi cấp hai , tôi từng thi rớt môn này .Từ đó trở đi , tôi kiên trì làm một trăm cuốn toán nâng cao . Tuy ngón tay đau đến mức bị chai cả lên nhưng thành tích thì”

Quả đúng như tôi nghĩ , phía dưới khán đài ồ lên những lời ca ngợi nghe muốn sướng vỡ mũi :

“ Ái chà , không tin nổi....”

“Một trăm cuốn cơ á ?Tôi làm có hai mươi cuốn là tẹt ga....”

“Ngón tay bị chai cả lên , đúng là đúng đầu trường Minh Đức có khác !”

“Rào rào rào....”Các fan phía dưới nghe thấy “ sự tích anh hùng” lăm liết một thời của tôi liền cảm động vỗ tay ầm lên .

Hơ hơ hơ , tên khỉ đột kia , có ngon mi “bật” lại ta lần nữa xem , mi thua đứt đuôi rồi !

Tôi còn chưa kịp thăm ăn mừng thì loa bên trường Sùng Dương lại dội lên giọng nói nghe chỉ muốn cho xơi mấy “củ đậu bay”:

“Chỉ có con chim ngu ngốc mới hung hăng bay trước mũi tên .Học tập là một niềm vui chứ không phải tu hành khổ hạnh....”

Chim ngu ? Khổ hạnh ? Kim Nguyệt Dạ ! Mi....mi...mi....

Ngọn lửa uất hận từ chân bốc lên tận đầu tôi cháy xèo xèo .Tô Hựu Tuệ , mày không thể để thẳng cha đó lên mặt như vậy . Kiểm chế ! Hết sức kiểm chế .

Chậm rãi hít một hơi thật sâu , tôi lại nở một nụ cười rất “nhà nghề” :

“ Trường Minh Đức không cần những kẻ tự xưng là thiên tài , mà cần những con chim ngu ngốc nhưng cần mẫn . Chúng ta sẽ dùng thực tế để chứng minh nỗ lực phấn đấu trong học tập cũng là một niềm vui . Có thể biết ước mơ của chúng ta thành sự thật , đó mới là hạnh phúc thật sự !”

“Tô Hựu Tuệ tuyệt quá!”

“Nói hay lắm....”

.....

Nhìn thấy ánh mắt khen ngợi của hiệu trưởng khán đài phía dưới như muốn nổ tung bởi tiếng vỗ tay , tôi vẫn giữ nụ cười hình bán nguyệt , gật đầu một góc ba mươi độ : “ cảm ơn ! xin cảm ơn”

Hơ hơ hơ hơ !Kim Nguyệt Dạ , mi có giỏi thì nhào “dzô”!

Kể từ giây phút Tô Hựu Tuệ này nhận được giấy thông báo nhập học của trường Minh Đức , đã quyết tâm hùng hức một điều rằng : Trong những năm học cấp ba sắp tới , tất cả những danh hiệu đứng đầu đều phải thuộc về tay tôi,giống như hồi cấp hai oanh liệt trước kia !

Khà khà khà khà khà khà !

Bắt đầu từ bây giờ , hãy gọi tôi là “ Đông phương bất bại” Tô Hựu Tuệ tái xuất giang hồ !

YES !

“ Nghe nói cậu ý chẳng thức đêm học bao giờ , cũng chẳng đi học thêm !”

“ Thế mà vẫn đạt điểm tuyệt đối”

“Đúng đó ! Cậu ấy giỏi hơn Tô Hựu Tuệ trường mình nhĩ!”

“Nhưng mình thấy Tô Hựu Tuệ cũng tuyệt lắm !”

....

Tôi ngồi trong lớp , đóng tai nghe những tiếng bàn tán xôn xao vọng lại , nụ cười hình bán nguyệt của tôi cứ đông cứng dần .

Không ngờ thằng cha Kim Nguyệt Dạ đó cũng được lòng người gớm ! Tôi cứ đinh ninh “ trận chiến” vừa rồi thắng lợi đã thuộc về mình , ai ngờ

Người tôi như bị tạt một gáo nước lạnh , đóng băng cả sự hưng phấn vừa rồi . Tôi chán nản nằm bò trên bàn học , đờ đẫn nhìn sách giáo khoa mới được phát .

“ Hựu Tuệ ! Bà không sao chứ ?” Bà bạn Tô Cơ nhìn tôi thương cảm . Hiểu Ảnh đứng bên cạnh ngoan ngoãn cắn ngón tay .

“ Ừm !.....Tôi không sao !”

Hừ , Không...không sao mới lạ! Kim Nguyệt Dạ ta nguyên rửa mi , ta và mi quyết không đợi trời chung !

Chỉ vì muốn trở thành cái rồn của vũ trụ , tâm điểm trong mắt mọi người mà ngày nào tôi cũng phải căng mắt ếch ra học , học đến phát điên . Thế mà vẫn thua đứt thằng cha đó !Tại sao lại thế ? Tại sao ông trời lại bất công thế chứ ?

Không hiểu sao tên Kim Nguyệt Dạ cứ thích tranh giành vị trí số một với tôi ?

Thằng cha đó đúng là khắc tinh của đời tôi ! Tại sao hấn lại nhè đúng trường Sùng Dương mà vào học chứ ? Tại sao chứ ?

Hiểu Ảnh đi đến bên cạnh , mắt lúng ta lung liếng nhìn tôi , sau đó móc ở túi ra một miếng khoai tây chiên rồi bỏ tọt vào mồm .

“Hựu Tuệ , bà đừng quên tụi mình là Tuyệt Đại Tam Kiều , cái tên họ Kim gì đó chẳng là cái đinh gì !”

“ Chậc , hay là tôi đành hi sinh một chút , đi ‘cua’ tên đó rồi đá hấn , giúp bà hả giận.OK không ?”

Nhìn Tô Cơ – hot girl có sắc đẹp “ngiên hùng đồ nước”,hung hăng làm động tác tay xử đẹp đối thủ , tôi cố gắng trấn tĩnh không thì suýt té xỉu .

Hic, chẳng nhẽ hot girl đều là một lũ đầu đất hết sao ? Đương nhiên là trừ tôi ra .

“Yeah ! Cua hấn sau đó đá bay luôn ! Hay là để Hựu Tuệ ra tay !”Hiểu Ảnh cao hứng “chỗ mỗ” vào làm tôi càng thấy suy nghĩ của mình sao mà đúng thế .

“Không được đâu !Hựu Tuệ bề ngoài hiền thực , đoan trang khiến tụi con trai đồ rầm rầm , nhưng mà thật chất thì ngổ rầm lăm , tính thì xuề xoàng , dữ như chần lửa, đã thế còn mắc chứng căm ghét tụi con trai !”

“Hiểu Ảnh , Tô Cơ , hai bà im ngay , chán sống rồi hử?”Tôi cố hết sức ghì giọng xuống rồi lăm lét nhìn xung quanh .Phù , may mà ko ai để ý đến tụi tôi cả , không có ai nghe thấy hết...Hơ hơ hơ....

Tôi thở phào nhẹ nhõm .

“ Hựu Tuệ , bà không thấy mệt à ? Ngày nào cũng phải vờ vịt hiền dịu , tội bà quá !”

“ Bà nói gì hử Tô Cơ ...tôi vốn là người hiền dịu ...Hơ hơ hơ....”

Tôi che mặt cười khúc khích , chưa được đầy nửa giây tôi đã tức sôi máu , mắt gườm gườm nhìn Tô Cơ .

“ Tô Cơ chết tiệt , bà ngậm cái miệng giùm tôi ! Bà mà dám đi hót chuyện này trước mặt người khác thì cứ liệu hồn !”

“Hứ ! Bà không thích thì thôi vậy !Tôi tạm tha cho bà đó ! Nhưng mà nàybài viết giới thiệu bản thân , bà viết hộ tui nhé , bà đi guốc trong bụng tôi còn gì”

Mắt Tô Cơ đảo qua đảo lại , nhét ngay một quyển vở vào tay tôi ,

“Tôi nữa , cả tôi nữa”

Tôi còn chưa kịp hoàn hồn thì hai bà bạn “chí cốt” đã giúi ngay vở vào tay tôi rồi đánh bài chuồn thẳng căng.

Hừ, Hai con nhỏ này, hôm nay bản cô nương đang không vui, lại còn đổ thêm dầu vào lửa! Có tin tôi “Cạp” hai bà te tua không?

“Hựu Tuệ tốt bụng quá, có người bạn như thế thì còn gì bằng!”

“Phải đấy! Nếu có cơ hội mình cũng muốn được Hựu Tuệ giúp đỡ!”

“Ừ... Thế à, nếu giúp được, mình sẽ cố hết sức!”

Phù, nguy hiểm quá! Quên bém mắt là tôi đang ở trong phòng học. Suýt nữa thì sụp đổ hình tượng....

Tôi quay đầu lại, mỉm cười duyên dáng. Nghe thấy những tiếng trầm trồ, xuýt xoa vọng lại, tôi biết lại có biết bao nhiêu bé fan “sập bẫy” của tôihe..he..

Sau khi tan học

Cơn gió mát lạnh thàng chín khê thổi lướt qua váy, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của tôi. Thoát khỏi những cặp mắt ngưỡng mộ, nụ cười trên khuôn mặt tôi vụt tắt, tôi nhớ lại cú sốc cả ngày hôm nay.

“Ui cha! Hựu Tuệ à, cậu tài thật đấy! Nếu như tay mình mà làm bài đến nỗi bị chai cả ra, mẹ mình chắc mừng đến phát khóc mất!”

“Phục cậu lắm cơ!”

“Nhưng mà nghe nói có học sinh đổ vào trường Sùng Dương với số điểm tuyệt đối đấy!”

“Kém có mỗi một điểm! Trường Minh Đức chúng ta thua đẹp trường Sùng Dương rồi”

....

“Hựu Tuệ, bài phát biểu hôm nay của em tốt lắm, cô hy vọng sau này em sẽ mang lại vinh quang cho trường!”

“Vâng, thưa cô, em sẽ cố gắng hết sức!”

“Hừm, chỉ tiếc là Kim Nguyệt Dạ lại vào trường Sùng Dương học....”

“.....”

.....

“Nè, tôi có nghe phong phanh tin đồn về anh chàng Kim Nguyệt Dạ đó!”

“Thế à.....”

“Tôi nghe nói từ nhỏ cậu ý luôn là nhân vật có tiếng trong trường, không những đẹp trai hết xẩy, lại còn rất ga lăng với con gái nữa! Chưa kể gia thế nhà cậu ấy quá đỉnh! Girl nào nhìn thấy cứ gọi là đổ cái rụp!” Tô Cơ nói liến thoắng, mắt sáng như sao.

“Thật hả? Người đâu mà ‘Pro’ thế!”

“Tô Cơ nói đúng đấy, tôi nghe nói cậu ta đẹp trai cực kì, ngắm từ xa cũng đủ mê mê rồi!”

.....

Kim Nguyệt Dạ! Kim Nguyệt Dạ! Kim Nguyệt Dạ!

Cả ngày hôm nay, ba chữ đó cứ quanh quẩn trong đầu tôi, rồi lớn dần, lớn dần, lớn đến nỗi sắp làm đầu tôi nổ tung luôn.

Hừ! Toàn tin “dưa lê vỉa hè”! Đời này làm gì có thằng con trai nào hoàn hảo thế! Chắc chỉ vờ vẩn thôi!

Giời ạ! Tôi phấn đấu bao lâu mới được như ngày hôm nay, ngờ đâu bị một tên khỉ đột trụi long di như di con kiến dưới chân. Ức quá! Ức muối ối máu! Chỉ muốn tìm nơi nào khỉ ho cò gáy để gào thét, đập phá xả “xì trét”.

Cốp !

Tôi hậm hực đá bay cái vỏ hộp ngáng đường .

Thôi chết , hình tượng nữ sinh thù mị của mình tiêu rồi !

Tôi hốt hoảng ngó xung quanh . Bấy giờ đã qua giờ tan học lâu rồi , người đi trên đường thưa thớt . Tí chết ! tí chếtcó lẽ không bị ai bắt quả tang ...Khà khà khà.

“ Ái ! Là tên khốn nào làm thế ?”

Ủa ? Sao vậy ta ? Nghe thấy một tiếng gầm lên như beo , tôi giật bắn mình .

Bỗng thấy trước mặt tôi xuất hiện một bóng người . Tên khỉ đó mặc bộ đồng phục màu đỏ của trường Sùng Dương , tay đang ôm đầu , chửi rủa .

Hơ..hơ ...chắc thằng cha đó bị vỏ hộp bay trúng đầu .

À đúng rồi , quên mất không kể , hồi sáu tuổi , tôi đã nhận ra bộ mặt thật của bọn con trai , đều là một lũ ngu si , tự cao tự đại , xem thường con gái ! Cho nên kể từ đó , tôi toàn gọi lũ con trai là khỉ .

Đáng đời thằng cha đó , ai bảo là học sinh trường Sùng Dương kia chứ !

Tôi nhẹ nhàng cất bước uyển chuyển , đi lướt qua hắn .

“ Là tên nào dám ném thiếu gia đây ?”

Tên khỉ đó sớ sờ cục u trên đầu , ánh mắt nghi ngờ quét xoẹt qua tôi .

Phải tỉnh bơ , vờ như không biết gìcười , cười lên nào

“Này ! Đứng lại ngay !” Hắn gào tướng lên .

“Ồ , chàochào cậu !”

Thôi chết ! Tôi đã cất công thể hiện hình tượng nữ sinh thù mị , ngoan ngoãn , thế mà vẫn bị tóm được đuôi sao ?

“ Cô ở trường Minh Đức hả ?”

‘A, đúng thế , mình ở trường Minh Đức!’

“ Lớp mấy ?”

“ Lớp 10.....”

“Ồ , Vậy có quen Tô Hựu Tuệ không ?”

Hả ? Có nghe nhầm không vậy ? Tôi nổi tiếng đến thế sao ? Ngay cả trường Sùng Dương cũng có fan hâm mộ !

Tôi chăm chú “thăm dò” tên khỉ đột này .

Khuôn mặt khả ái , chiếc mũi thẳng ương ngạnh , đôi long mày đen lách hình cánh cung đang nhíu lạiXem ra khá hung dữ

Tuy hắn vẫn chỉ là một tên khỉ đột đáng ghét , nhưng niệm tình hắn đẹp trai , lại hâm mộ tôi cuồng nhiệt quá nên miễn cưỡng thu nạp hắn làm một thành viên trong nhóm fan của tôi vậy !

“ Mà thôi ! Dù cô có quen hay không quen thì cũng chuyển lời tôi đến Hựu Tuệ , bảo con nhỏ đó cả đời này đừng mơ thắng được Kim Nguyệt Dạ . Trường Sùng Dương có Kim Nguyệt Dạ , thì trường Minh Đức chỉ có nước xách dép thôi ! Hê hê hê.....”

“ Xin hỏi cậu là” Nhìn thấy tên khỉ huênh hoang này cười sằng sặc như ma làm tôi chỉ muốn cho hắn xơi mấy đấm , nhưng cổ kềm chế , nhẹ nhàng hỏi .

“ Tôi á ? Ai dà , cô thành tâm hỏi thế thì tôi cũng không nỡ từ chối ! Tôi là một trong Tam Đại Thiên Vương của trường Sùng Dương , có hàng tá fan hâm mộ , dung mạo tài năng vẹn toàn , một X-men đàn ông đích thực đứng trên đỉnh cao vinh quang nhìn xuống !”

Tên khỉ đột chết bầm đó đắc ý ra mặt , hai tay chống nạnh , làm ra vẻ ta đây là “ number one”.

Tên diên ! Mấy tuổi rồi còn tập tọc bắt chước lời nhân vật trong phim hoạt hình ! Ý khoan....một X-men đàn ông đích thực đứng trên đỉnh caoLẽ nàolẽ nào là thằng cha Kim Nguyệt Dạ ?

“ Cậu tên là gì ?” Tôi vội vã kéo tay hắn , mắt tròn tròn thô lỗ như ốc bươu nhả miệng . Nhất định là thằng cha này rồi , chỉ có hắn mới mặt dày đến thế !

“” Phản ứng của tôi khiến hắn giật nảy mình , đứng đờ mặt ra .

Chết ! Sao mình lại sơ ý thế nhỉ ! Hình tượng phải giữ hình tượng .

Tôi vội vã rút tay lại

Oái ! Không ngờ tên đó nắm chặt tay tôi không buông ! Tên khốn ! Định lợi dụng sàm sỡ con gái nhà lành hửm ?

“ Xin lỗi !”

“ Hử ?”

“ Tôi biết em không thể nào cưỡng lại được sức hút mê hồn của tôi , phải long tôi mất rồi !”

“ Cậu ...cậu nói gì ?” Tôi cố gắng trấn tĩnh , giãy giụa rút tay lại , ai ngờ thằng cha đó nắm chặt hơn .

“ Em không cần trốn tránh đâu ! Tôi biết cái vỏ lon đó là em cố tình đálại còn nhìn tôi với ánh mắt đắm đuối si mê !”

Cái gì mà ánh mắt đắm đuối si mê ? Thằng cha này ăn nhầm thuốc “ động rờ” chắc ? Dù có là tên khỉ đột đẹp trai cỡ “ Hằng Nga té giếng , Diêu Thuyền hóc xương” thì Hựu Tuệ này cũng chẳng thêm ngó .

“ Khoan”

“ Nhưng chúng ta lại ở hai đầu con sông , em ở trường Minh Đức còn tôi lại ở trường Sùng Dương . Tình yêu của chúng ta sẽ thử thách không khác gì Romeo và Juliet !”

“ Hử !”

“ Em gái trường Minh Đức này ! Hãy quên tôi đi ...chúng ta thực sự không thể.....”

“ Không phải , ý tôi là”

“ Bye ! Bye !”

Cái tên khỉ mắc bệnh “ tự sướng” đó vừa dứt câu liền đeo cặp vào , thở dài buồn bã nhìn tôi , giơ tay vẫy vẫy rồi tung tẩy đi mất dạng....

“ Romeo và Juliet ? Ôi , sao hai đứa khổ thế ?”

“ Cháu gái à ! Chuyện kiểu này năm nào cũng có ! Cháu đừng có nghĩ quẩn ! Cô ủng hộ cháu !”

“ Đúng đó ! chú cũng ủng hộ cháu !”

Té ra không biết từ lúc nào , cô bán kem hoa quả và ông chú bán tạp hóa ở hai bên đường đã đứng lù lù cạnh tôi , mặt lại còn lộ vẻ thương tâm

Thế ...thế này là sao ?

Tôi ngơ ngẩn nhìn bong mắt hút của tên khỉ trụi lông đó ...Hắn đúng là Kim Nguyệt Dạ sao ? Là thằng cha đạt số điểm tuyệt đối ? Là thằng cha đã cho Hựu Tuệ tôi “Knock out”? Là kẻ đứng trên đỉnh cao nhất của trường Sùng Dương ?

Có phải do thiên tài và kẻ ngốc thực ra chỉ cách nhau có một gang tay hay là do tên khỉ đột chết bầm đã thắng Hựu Tuệ này vốn dĩ là một tên ngốc ?

Đầu óc tôi quay cuồng .

Thoát ra khỏi vòng bao vây của cô bán kem và chú bán tạp hóa , tôi thất thểu lê bước trên đường .

Kim Nguyệt Dạ hóa ra chỉ là một tên âm đầu tự cao tự đại ! Đó chính là tên Kim Nguyệt Dạ đã “đấu” với tôi suốt ba năm trời ? Đó chính là tên mà ngày buổi khai giảng đã làm tôi tức muốn sùi bọt mép ? Ai ngờ hắn ta

Đến một tên khỉ đột ngu si “tự xưng” mà tôi cũng thua bét nhè !

“ Cô không sao chứ ? có cần nghỉ ngơi chút không?” Một giọng nói êm như sáo điều cắt đứt mạch suy nghĩ của tôi .

“ Happy House?” Đây là nơi nào ? Phố Angel mọc đâu ra cái cửa tiệm này thế nhỉ ?

“ Mời vào !”

“ Hả ?” Tôi có định vào đây đâu ? Tôi ngược đầu lên.

Thiên ...thiên thần ! Là một thiên thần ! Trên đời này có thiên thần thật sao ? Hóa ra thiên thần đẹp mê hồn đến thế

Đầu óc tôi rỗng tuếch . Kể từ khi gặp Tiểu Vũ mười năm nay chưa bao giờ tôi lại có cảm giác hoa mắt chóng mặt đến thế .

Không ngờ trên đời này lại có nụ cười áp áp tỏa hào quang lấp lánh , giống như nụ cười áp áp tỏa hào quang lấp lánh , giống như nụ cười của thiên thần trong truyện cổ tích mẹ hay kể .

“Mời vào !” Thiên thần lịch lãm giơ đôi tay trắng muốt nhẹ nhàng mở cánh cửa thiên đường .

Tôi như bị thôi miên bởi ánh mắt mê mẩn long người đó , tự động bước chân vào thiên đường hạnh phúc

“ Ngồi chỗ này được không ? Vị trí này yên tĩnh”

“Được !” Tôi vẫn đang chìm đắm trong thế giới cổ tích thì thiên thần đã kéo tôi về với hiện thực . Đây là đâu ? Phải rồi , khi này tôi nhìn thấy một cửa tiệm có tên là Happy House , sau đó tôi nhìn thấy khuôn mặt này , rồi sau đó

Tôi dừng bững tỉnh , phát hiện ra mình đang ngồi trong một căn phòng ăn được trang trí khá đặc biệt “ Khăn trải bàn trắng tinh , cửa sổ có rèm dệt hoa trắng li ti , đặc biệt là ở giữa mỗi chiếc bàn đều có một quả cầu pha lê cảm ứng phát sáng , trông nó giống y chang quả cầu pha lê của phù thủy .

“ Có vẻ như quý khách không được vui ? Tôi có thể giúp gì cho quý khách ?” Giọng nói cuốn hút tôi bước vào đây lại nhẹ nhàng cất lên .

Tôi nhìn khuôn mặt tươi tắn đó , ngay cả khi cười cũng tỏa hào quang chói lóa làm tôi sực nhớ đến Tiểu Vũ . Tình cảm mà tôi ấp ủ bao lâu với Tiểu Vũ cuối cùng cũng tan vỡ . Tôi từng khao khát nụ cười rạng rỡ đó sẽ có một lần dành ình .

Thế mà bây giờ , nụ cười đó chỉ cách tôi chưa đầy 5mm !

Nước da trắng hồng trơn mịn , mái tóc đen nhánh , lông mi vừa đen vừa dài như búp bê , sống mũi cao cao , mắt sáng long lanh như hạt trân châu , lại còn đôi môi vừa độ

Thực là trên đời này có khuôn mặt như thế sao ?Nụ cười vừa áp áp lại thánh thiện .

“ Quý khách dùng gì ? Ở đâu có rất nhiều món ăn ngon !” Khuôn mặt đó vốn dĩ ở rất gần đột nhiên lại tiến sát hơn .

Ui chao ! Khuôn mặt quá hoàn hảo

“ Phụt !”

Ấy ! Thôi chết !

Chết tiệt ! Đúng giây phút đẹp như mơ thế này thì tôi bị “Xịt” máu mũi . Tôi lấy tay bịt chặt mũi nhưng không kịp mất rồi . Trên bộ đồ màu trắng của thiên thần bị bắn vài vệt máu li ti

Hình tượng đẹp đẽ của tôi còn đâu ! Hu hu huCó cái lỗ nẻ nào để tôi nhảy xuống không ?

“ Quý khách” Thiên thần tròn mắt nhìn tôi .

Phải ...phải làm gì bây giờ ? Nên xin lỗi hay là...

“ Thường xuyên bị như vậy sao ?” Thiên thần chớp đôi mắt đẹp mê hồn nhìn tôi cười chòng chọc , dịu dàng lấy khăn giấy lau mũi cho tôi .

Sao lại thế nhỉ ? Cậu ta không bức mình sao ? Không chê tôi bẩn hay sao ? Hay là cậu ta

“ Tôi”

Nhưng tôi biết giải thích gì bây giờ ? Nói là tôi không thể cưỡng lại vẻ đẹp hấp hồn của cậu ta hay là sự dịu dàng của cậu ta làm tôi thêm rối rắm .

Stop !

Hựu Tuệ ! mà sao lại có thể làm chuyện mất mặt đến thế !

“ Sao vậy ? Còn khó chịu không ?” Thiên thần thấy tôi im re nên lo lắng .

“ Ừm”

A! Đúng rồi , trong phim toàn có những cảnh kiểu này : Nữ nhân vật chính mắc bệnh hiểm nghèo nhưng lại yêu nhân vật chính , một mối tình vừa nồng nàn lại vừa bi kịchĐúng thế ! Thế mới phải chứtôi thật sự khâm phục IQ của mình ! Khà khà khà

“ Tôitôi từ nhỏ sức khỏe đã yếu , hay bị ngất , lại còn chảy máu mũi” Để tăng hiệu quả hình ảnh , tôi lấy một tay run rẩy đặt lên trán , mắt khẽ nhắm lại , vì hơi chóng mặt nên có vẻ ngồi không vững (cái này là thật nhé !)

“ Quý khách không sao chứ ?” Thiên thần đưa tay đỡ lấy vai tôi .

“ Không sao” Tôi sao thế này ? chỉ có mỗi động tác đơn giản là cậu ta đỡ vai thôi mà tôi cũng thấy trống ngực đập liên hồi .

“ Có lẽ quý khách phải ăn chút gì đó , để tôi đem thức ăn lên !”

“ Vâng ...” Chỉ đến khi anh chàng đó đi mất hút , thôi mới thở phào nhẹ nhõm . Tô Hựu Tuệ , mà không thể làm chuyện gì mất mặt ! Bây giờ mà là “ngọc nữ” của trường Minh Đức ! là nữ thần trong tim bao người !

Tôi liếc mắt nhìn xung quanh . Hèn thật ! Chắc không có ai nhìn thấy cảnh xấu hổ ban nãy của tôi !Hơ , sao ở đây có nhiều tên khỉ đột mặc áo trắng giống thiên thần thế này ? Hóa ra Thiên Thần là phục vụ ở cửa tiệm này .

“ Một khoai tây chiên , một đĩa sa lát , một bánh Hamburger , một ly nước chanh ! Liệu có vừa miệng quý khách không ?” Thiên thần bưng chiếc khay đến .

“ Thế là được rồi !”Nhìn thấy những đĩa thức ăn thơm nức mũi trước mặt , bụng tôi sôi lên ọc ọc .

“ Phải chú ý đến sức khỏe một chút chứ !” Thiên thần nói xong , đưa cho tôi một ly nước chanh .

Cảm động quá ! Thiên thần sao có thể là phục vụ chứ ? Từ cách nói chuyện đến mọi cử chỉ của cậu ấy như một vị hoàng tử !

“ Cảm ơn , cậu tốt bụng quá ! Cũng vì sức khỏe thế này nên tôi chỉ toàn lủi thủi một mình , không có bạn bè...”Cuối câu tôi còn cố làm giọng run lên , ghì xuống ngày càng nói lí nhí , tỏ vẻ yếu ớt , quẫn quại !(Tôi phải đoạt giải Oscar về hiệu ứng âm thanh mới đúng)

“ Thế à ? Không sao đâu ! Chúng ta làm bạn nhé !”

Oh yeah ! Tôi chỉ đợi câu nói này ! Tôi cố kiềm chế sự xúc động đang dâng trào , tiếp tục kĩ năng “diễn xuất” của mình .

“ Ăn chút gì đã , bánh Humberger nhé !”

“Hả ?”

“ Ăn nhiều một chút thì mới khỏe chứ !” Thiên Thần nhẹ nhàng đưa chiếc bánh Humberger đến trước mặt tôi .

“ Nhưng....”Tôi nhú long mày vẻ khó xử .

Thực ra không phải tôi ghét ăn bánh Humberger thịt mà là mỗi lần ăn humberger , mồm phải ngóac ra rõ to để cắn ! Mất hết cả hình tượng ! Vả lạitừ nhỏ tôi đã mê đồ ngọt , răng sâu mất mấy cái , để lộ ra thì chỉ có nước độn thổ....

“ Sao vậy ? Hay là quý khách không thích ăn ? Nếu không thích thì tôi sẽ mang đi !” Thiên thần dịu dàng nhìn tôi .

“Ồ , không phải ! không phải” Tôi giật chiếc bánh Humberger từ tay Thiên Thần . Đúng là hơi đói thật .

Cẩn thận chút là ỏn thôi ! Miệng không được ngoác ra quá to , có chết cũng không để lộ mấy cái răng sâu ra .

“Ha ha , cô thật dễ tương , có thể nói cho tôi biết tên không ?”

“ Tô Hựu Tuệ !” Tôi trả lời nhanh hơn điện giật .

“ Tô Hựu Tuệ ? Tên và người đều đáng yêu như nhau ! Cô là học sinh trường Minh Đức ?”

“Vâng...” Tôi đã bị nhấn chìm trong nụ cười trên cả tuyết vời của Thiên Thần , đầu óc quay cuồng .

‘ Hơ..hơ...hơ...hơ...’ Thiên thần bỗng nhiên cười kiêu quái dẫn , tiến sát về phía tôi .

Uy2nh!

Tôi như bị trúng sét vào ban ngày !

Tuyệt ...tuyệt quá ! Vị trí gần như thế mà ...cậu ấy trông vẫn đẹp mê hồn ...Dường như cả khuôn mặt đều tỏa sáng ! Hơn nữa khắp người đều phảng phất mùi hương bạc hà thơm dịu dịu

“ Bé mũi” thân yêu , bé đừng có

Tôi đang “ quyết tử” một phen sống mái với chiếc mũi thì nghe thấy mấy tiếng “ tách tách” chụp hình liên tục .

Là ai chụp thế ...không ngờ lại là cậu ta ! Anh chàng đó cười rạng rỡ , tay cầm chiếc máy ảnh .

“ Cậu”

“ Tôi rất thích những cô gái đáng yêu , liệu có thể vinh hạnh chụp cô mấy tấm hình làm kỉ niệm không ?”

Có vẻ như nếu tôi từ chối thì cậu ta sẽ buồn lắm . Chả ai lại muốn khuôn mặt rạng rỡ đó bị tôi làm cho cụt hứng . Dù gì cũng là bạn bè cả , không nên keo kiệt quá đúng không ?

Nghĩ tới cảnh cậu ta mỉm cười hiền hòa ngắm nghía hình ảnh của tôi , cảm giác đầy ma lực đó khiến tôi không cách nào từ chối được .

“ Reng ...reng...reng “

Đúng lúc quan trọng thì di động của Thiên Thần kêu inh ỏi .

“ AlôVũ...Bây giờ hả...Được rồi , tôi đến đây !” Thiên thần cúp máy trong tích tắc .

“ Ngại quá , tôi phải đi một lát , không thể ở đây với cô được , chịu khó ngồi một mình nhé !” Thiên thần vừa dứt lời đã đưa tôi một chiếc khăn giấy nữa .

“ Ừm , được mà !” Tôi chùi miệng , trong lòng tiếc đứt ruột .

“ Rồi chúng ta sẽ gặp lại gặp nhau ngay thôi , tạm biệt !”

“ Tạm biệt !”

...

Có cảm giác lâng lâng như trên mây , không ngờ tôi lại bắt gặp một vị thiên thần vừa hiền lành lại vừa đẹp hút hồn . Không , phải là một anh chàng đẹp như thiên thần mới đúng

“ Xin gửi quý khách phiếu thanh toán !”

“ Phiếuthanh toán....” Tôi sực tỉnh . Oái ! Thanh toán ...ỒI ! Thiên thần của tôi lặn mất tăm .

Nhìn mấy món ăn vẫn chưa dùng xong , tôi tiếc rẻ: “ Baobao nhiêu ?”

“ Một trăm hai mươi lăm đồng !”

“”

Híc , “ chem.” Khách ác liệt quá !

Thôi , thôi ! Không sao !Được gặp Thiên thần kể cũng đáng

“ Con về rồi đây !”

“Tô Hựu Tuệ” Chết ! Mỗi lần mama gọi cả tên cúng cơm của tôi ra là ý rằng có chuyện chẳng lành .

Tôi đang hơn hở bỗng căng thẳng như lên giây cót .

“Con tự nhìn phòng của con xem , giống y hệt cái ổ chuột ! Còn là phòng của con gái nữa không ? Con có biết mẹ vừa dẫm phải cái gì không ? Hả ?....”

“ Sao ạ ?” Tôi gãi đầu gãi tai vờ vĩnh như vô tội .

“Vỏ chuối con ăn tuần trước !”

“Ha..ha...”

Rầm !

Để tránh cơn giận lôi đình của mama , tôi lao như bay vào phòng , đóng cửa nhanh như cắt .

“Tô Hựu Tuệ , con dám khóa cửa núp trong đó trốn mẹ hả ?”

“Hựu Tuệ , con có mở cửa không thì bảo !”

“”

Sau đó ,papa hiền lành đã khuyên nhủ giúp mama ngồi giận , tôi nghe ngóng thấy mọi chuyện êm êm mới yên tâm phần nào .

Nhưng quay đầu lại nhìn phòng mình tôi thấy đúng là hơi

Trên sàn vương vãi toàn là quà vặt chưa ăn hết , chắc ở góc nào đó còn quăng quật mấy con Mickey bông .

Cái chăn trên giường hơn một tháng nay chưa đem đi giặt là . Sách trên bàn chĩa đồng lộn xộn , trên đó còn có một cái cốc nước cam uống dở đã mốc meo .

Papa tôi làm nghề makerting . Lần trước đi công tác , papa đã mua chiếc cốc đó về làm kỉ niệm . Nếu như nhìn thấy tôi “ ngược đãi” cái cốc than yêu này , chắc ông thất vọng lắm .

Chưa kể cái tủ quần áo và ngăn kéo bàn học của tôi trông tởm đến mứcHơ hơ , may mà các bạn không nhìn thấy !

Nếu như ngày nào đó bạn thấy chán đời , muốn tìm kiếm chút “kích thích” , tránh ắt khỏi nhàm thì chỉ cần mở ngăn kéo của tôi ra xem , bảo đảm “gây shock” đến nổi mắt giật giật , mồm đớp đớp ! Còn hơn ngồi tài lượn siêu tốc nhiều .

Tóm lại là căn cứ vào suy luận của bộ óc thông minh như tôi , tuy phòng tôi không rộng , đồ đạc thì “lắm” hết sức , nhưng nếu không dọn sạch sẽ thì chưa đến một tuần sau sẽ chết vì ngập rác ...

Nhưng đây là chuyện cực kì tuyệt mật nhé ! Ngoài papa và mama , chỉ có hai cạ cứng là Tô Cơ và Hiểu Ảnh của tôi biết thôi .

Mà cũng có gì lạ đâu , đời này làm gì có ai hoàn hảo ! Dù là nữ sinh Xinh Đẹp , thông minh như tôi cũng có khuyết điểm chứ bộ ! Kể cả Tô Cơ hóm giai đẹp với Hiểu Ảnh đầu đất cũng thế thôi .

Cứ nhớ tới hai bà bạn , tôi chỉ muốn đi “buôn” ngay vụ thu hoạch bất ngờ hôm nay .

Tôi kiễng chân , nhảy như con chơi chơi trên khoảng trống của sàn , rồi nhảy phốc đến chỗ máy vi tính .

Vừa mới mở máy vi tính lên , đăng nhập vào QQ cái ava của nhóm “ Tuyệt Đại Tam Kiêu” đã nhấp nháy liên tục ở góc phải màn hình .

Còn “ Tuyệt Đại Tam Kiêu” là ai thì chẳng cần tốn công nghĩ cũng biết , đó là tôi và hai bà bạn chí cốt rồi ! Hô hô....

Tạch tạch tạchtạch tạch

Cái ava nhảy nhót liên tục trên màn hình .

Trái tim nguội lạnh (Tô Cơ) : Cưng à , sao giờ này mới online vậy ?

Ngọn gió thần sầu (Hựu Tuệ): Ủa ! Tô Cơ hả ? Bà lại đổi nick à! Hôm qua nick bà là “ Trái tim không ngủ yên” cơ mà ?

Trái tim nguội lạnh : ORZ , chán chết ...Hôm nay đi gặp một tên hay chat cùng , nick của hắn là “ Bạch mã hoàng tử” . Hoàng tử cái nỗi gì , là tên đầu “nhợn” thì có .

Thiên thần rút cánh (Hiểu Ảnh): Woa ! Thế tên đó có giống quái vật shrek không ? Hay quá q(^o^)p ! Biết đâu lại biến thành hoàng tử thì sao ? Tôi cũng muốn gặp !

Trái tim nguội lạnh : Bà im ngay ! Hiểu Ảnh ! Bà mà nhìn thấy mặt thằng cha đó xong đảm bảo không còn muốn sống nữa .

Ngọn gió thần sầu : Tô cơ , tôi đã nói với bà bao nhiêu lần là đừng nuôi hy vọng với “ khỉ đột” làm gì ! Á , hôm nay tôi gặp thiên thần đây !

Tôi tưởng thuật chi tiết chuyện sau khi tan học gặp một tên khỉ đột và một thiên thần . Dĩ nhiên phải giấu nhem cái màn xị máu mũi . Nếu để hai bà bạn ruột biết , cả đời này tôi đừng hòng ngóc đầu lên nổi .

Trái tim nguội lạnh : Hựu Tuệ , bà chưa quên được Tiểu Vũ à ? Cái tên đó tuyệt như bà nói không ? Bà cẩn thận không lại gặp phải Tiểu Vũ thứ hai đó ! Mà nè , thái độ của bà đối với con trai khi nào mới được bình thường hả ? Hết thiên thần rồi lại đến khỉ đột ? Hô hô.....bà không còn cách gọi nào bình thường hơn hả ?

Con nhỏ này chỉ giỏi nói trúng tim đen của tôi

Thiên thần rút cánh : Hay “quế” ! Thiên thần với một tên khỉ đột à ?

Ngọn gió thần sầu : Đúng thế , Hiểu Ảnh à ! Tụi con trai là một lũ khỉ đột chỉ biết nhảy qua nhảy lại , gào thét inh ỏi....Còn con khỉ hôm qua tôi gặp , nếu đoán không nhầm chính là Kim Nguyệt Dạ .

Trái tim nguội lạnh :Kim Nguyệt Dạ ? Sao có thể thế được ? Hồi cấp hai , tôi chen chúc “ phục kích” ở trường họ đến mấy hôm mà không gặp nữa là ! Vả lại trường đó cả một đội quân nữ sinh hung hậu bảo vệ idol của trường , dù bắt gặp cũng không có cơ hội nói chuyện với tên đó đâu !

Ngọn gió thần sầu :Có gì hay ho chứ , tên đó y sì như tưởng tượng của tôi , ngốc hết chỗ nói ! Không ngờ tôi lại “ độ kiếm , so găng” với hắn suốt ba năm trời .

Trái tim nguội lạnh : Uh ! Lần nào cũng thua te tua nữa chứ !

Thiên thần rút cánh :Đúng đó ! Thua te tua .

Hai con nhỏ ba trợn này lúc nào cũng xoáy vào nỗi đau của tôi !

Thiên thần rút cánh : Nhưng tên ấy liệu có có đẹp giai như Tô Cơ bảo không ?

Ngọn gió thần sầu : Oai , tôi thấy tên đó thần kinh có vấn đề !

Trái tim nguội lạnh : Không thể thế được ! Thiên hạ đồn rằng tên đó là chàng bạch mã hoàng tử đẹp giai nhất , khí chất nhất , giàu có nhất thành phố này

Ngọn gió thần sầu :Đồn nhảm ! Tên đó không là tên điên thì cũng ngổ ! Còn ngoại hình thìDù gì thì cũng chỉ là một tên khỉ đột , tôi cũng không nhìn kỹ lắm , có lẽ cũng tầm tạm !

Trái tim nguội lạnh : giới ạ....T__T trên đời này đúng là chẳng có bạch mã hoàng tử...Hiếu Ảnh , bà cho tôi mượn vai bà khóc coi .

Thiên thần rút cánh :Còn lâuQuần áo của tôi là papa gửi bên nước ngoài về !Thôi , tôi cho bà mượn tạm em gấu bông tôi thích nhất vậy .

Trái tim nguội lạnh :.....

Ngọn gió thần sầu :Đừng có nhắc đến Kim Nguyệt Dạ nữa ! Anh chàng thiên thần đó mới pro !

Thiên thần rút cánh : Yeah , thiên thần có thật kìa !

Trái tim nguội lạnh :Ngốc , nếu có thiên thần thì đâu đến lượt Hựu Tuệ nhìn thấy ! Hôm nào rảnh rang để quân sư này dạy cho bà vài chiêu ! Thế nhé , tôi “out” đây ! Chụt chụt

Ngọn gió thần sầu : Này !

Tôi chưa kịp nói hết câu thì Tô Cơ đã “out” rồi , chắc lại đi tìm kiếm anh chàng đẹp giai khác , chỉ còn mỗi Hiếu Ảnh còn nick còn sang...

Thiên thần rút cánh : Oái ! , mama tôi lên , bye bà nhe !

Sáng hôm sau , đầu tôi xù như cái ổ quạ , mặc chiếc quần ngắn màu gạch mua ở chợ , áo thun thể thao màu vàng , uể oải bước ra khỏi phòng .

Sớm đã nghe thiên hạ đồn thổi trường Minh Đức nổi tiếng bởi “ cần mẫn” và “hà khắc” ! Đúng là danh bất hư truyền ! Vừa vào học , ngay cả thiên tài đứng đầu trường như tôi mà cũng phải căng mắt ra học tới gần hai giờ sáng .

“Ai chà , bà xã mau xem này ! Hựu Tuệ nhà ta được lên báo đấy!” papa đang nằm bò trên ghế sofa , gác chân lên đọc báo ***** sáng bỗng bật dậy như lò xo , ánh mắt như phát sáng sau cặp kính dày cộp .

“ Em Tô Hựu Tuệ đã đỗ vào trường cấp ba Minh Đức với số điểm rất cao , chỉ thiếu một điểm là đạt điểm tuyệt đối . Nhưng đáng kinh ngạc hơn là em Kim Nguyệt Dạ trường Sùng Dương đã đỗ vào trường với số điểm tuyệt đối ! Điều này chứng tỏ cuộc cạnh tranh nảy lửa nhiều năm nay giữa trường Minh Đức và Sùng Dương”

Giọng papa càng lúc càng bé như tiếng muỗi vo ve . Mặt tôi thừ ra , tối sầm lại .

“ Chết !Đồ ăn sắp nguội cả rồi ! Mau ăn đi!” Mama đột nhiên cắt ngang .

“Ừ , đúng , đúng ! Hựu Tuệ sắp đến giờ đi học rồi ! Mau ăn thôi !” papa gấp vội tờ báo lại , nhét xuống gầm bàn .

“ Cả nhà ăn trước đi ạ !” Khuôn mặt tím bầm của tôi dờ ra , trong lòng nóng như lửa đốt .

“Hựu tuệ ! chỉ có chuyện con con như thế mà con chưa gì đã nhụt chí ! Con...”

Rầm !

Chưa nghe mama nói hết câu , tôi lao như tên lửa siêu tốc về phòng , chân đá mạnh vào cửa .

Hừ ! Mẩu tin chết tiệt ! Chuyện này lại đăng ngay trên tờ báo nổi tiếng nhất thành phố , e rằng tất cả những người biết tôi đều đã đọc tin này mất tiêu rồi !

Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh rất nhiều con khỉ đột nhè răng trợn mắt với mình .

“ Hựu Tuệ à , thua thì cứ nhận thua đi , cô đã cố gắng lắm rồi ! Dù gì con gái cũng chỉ được đến thế thôi !”

Trời ạ ! Tôi lắc đầu để xua tan hình ảnh đáng ghét đó !Đúng rồi , gọi điện cho Tô Cơ , xem nhỏ đó có ý gì hay không ?

Tôi nhảy bổ về phía giường , vớ lấy cái điện thoại nhét dưới gối .

“ Alô !Tô Cơ ! Bà đã xem báo sáng nay chưa ?Tôi được lên báo rồi !”

“Alô ! Hựu Tuệ hả ? Mới bảnh mắt ra bà lại định bày trò gì thế ?Vừa phải thôi!”

“ Tút...tút...tút “ Tiếng điện thoại gác máy .

Con nhỏ tồi tệ này ! Đến lúc này rồi còn giả vờ với tôi

Thôi , tìm Hiểu Ảnh “trợ giúp” vậy .

“ ALo ! Hiểu Ảnh ! Báo hôm nay đăng tin tôi !”

“Ừ...Chúc mừng bàTôi phải ngủ nữa...Ngủ ngon nha.....”

“ Tít...títtít..”

Ồi chúa ơi , sáng rồi còn chúc ngủ ngon cái nỗi gì !

Cứ lúc tôi sắp “ chết chìm” thì chẳng thấy hai bà bạn chí cốt đâu !

Mà thôi ! Xem ra phải dựa vào sức mình rồi !

Chúa ơi ! Hãy cho con thêm sức mạnh ! Con là Tô Hựu Tuệ-mỹ nữ tài năng nhất quả đất .

Nửa tiếng sau , một dáng đi kiêu diễm lướt qua hành lang các lớp học , khỏi nói cũng biết đó chính là super idol-Tô Hựu Tuệ này .

“ Tô Hựu Tuệ , Tô Hựu Tuệ ! là Tô Hựu Tuệ kìa !”

Một tên khỉ đột bỗng thò đầu ra khỏi cửa sổ , hét toáng lên .

‘Xin chào!’Nụ cười tươi như thực được được mùa hiện ngay trên mặt tôi . Khiêm tốn , nhã nhặn là độc chiêu “sát fan” của tôi .

Nhanh như chớp , tất cả các cửa phòng học tầng một cùng lúc mở tung , một đám khỉ đột lao đến vây quanh tôi kín mít như kiến bu thịt mỡ .

“....”Nụ cười trên khuôn mặt tôi như bị đông cứng dần .

“ Tách !Tách !”

“ Tô Hựu Tuệ ! Nhìn bên này , bên này nè !”

“ Tách ! Tách !Tách !”

Chuyệnchuyện gì thế này ?

Đúng lúc tôi chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao thì đám đông lồ lộ bỗng vang lên một giọng nói trầm trầm .

“ Đây ! Mấy người tránh ra cho tôi nhờ !”

Tất cả mọi người đều ngừng lại , lần lượt quay đầu về phía phát ra tiếng nói .

“ A ! Là An Tĩnh Ngạn !” giọng nói khê run lên của một nam sinh vừa dứt , tất cả mọi người vội vã giải tán . Một giây sau , ở hành lang chỉ còn đứng tôi và tên nam sinh vừa lên tiếng ban nãy .

An Tĩnh Ngạn ? Là ai nhỉ ? Tên gì nghe kì thế ! Tôi chớp mắt nghi hoặc .

Một đôi giày thể thao cỡ lớn , hai cái chân tôi cộng lại cũng không to cỡ đó . Bộ quần thể thao màu trắng , trên tay còn cầm một chiếc gậy gỗ bị gãy làm đôi , nom nó còn to hơn tay tôi .

Tôi sợ mất mặt , cô nuốt nước bọt , mắt nhìn thẳng...

Má ơi ! Tên này trông cứ như King Kong hiện hình ý .

“Hi !Baby...” Một giọng nói ngọt ngào vang đến tai tôi .

Là..là giọng của tên King Kong đó sao ?

“ Đúng là học sinh đứng đầu trường năm nay có khác ! Baby , anh ở đây nè !”

Vừa dứt lời , một tên khỉ đột bé như cái tấm lót mặt từ phía sau tên King kong ra . Không phải ! Là một mĩ nam đáng người mảnh khảnh mới đúng .

Tên này khác hẳn với hai anh chàng tôi gặp hôm qua . Đường nét trên khuôn mặt vô cùng hoàn hảo , còn đẹp hơn con gái ...chưa kể nước da trắng mịn , tóc đến ngang vai , ngón tay thon dài !

“Baby , anh muốn mời em làm quản lý đội bong rổ...”Ngay cả giọng nói cũng

Hai hôm nay số tôi đào hoa quá thì phải ? Lúc nào cũng gặp mấy tên con khỉ đột kì quái ! Không....còn có cả King Kong nữa chứ !

“ Chu Tử Lang , mau đưa đơn xin gia nhập đội bong cho cô bé đi...” Anh chàng này lại ra lệnh được cho cả King Kong .

“Ừm ! Đây !” King kong đến trước mặt tôi , chìa tay ra nhét tờ giấy đó vào tay tôi .

“ Không , Hựu Tuệ , bạn hãy làm quản lí đội bong đá !”

“Hựu Tuệ , tham gia đội kịch đi ! Đội Kịch mới tuyệt !”

“ Kịch có gì hay ho chứ ! Vào câu lạc bộ thiên văn đi ! cùng ngắm sao với mình !”

Không biết từ lúc nào mấy tên nam sinh biến mất dạng khi nãy lại thò cổ ra từ cửa sổ các lớp học , lo lắng quan sát mọi động tác , cử chỉ của chúng tôi .

Nhưng khi tên King kong kia chỉ hừ nhẹ một tiếng thì ngay sau đó là một loạt âm thanh “ rầm rầm rầm !” , tất cả đều thụt cổ vào , đóng chặt cửa sổ lại .

“ Thế nhé ! Em mau đi đi ! Bye bye.....” Anh chàng “xinh trai” quay mặt lại nháy mắt với tôi .

Tôi tứ đến nỗi muốn nổ đom đóm mắt , tôi không thích tham gia câu lạc bộ bong rổ gì hết .

“” Khoan đã ! Tôi không thể tham gia” Tôi dùng chữ “ không thể” chứ không phải “không muốn” , như vậy nể mặt hẳn lắm rồi .

“Em nói gì cơ ? Em không thể tham gia ? Một người bên trong phong nhã ra ngoài hào hoa , đẹp trai hết cỡ , phong độ đầy mình , ai cũng gọi là kiện tướng bong rổ như An Tĩnh Ngạn , tức tôi đích danh mời mà em lại không tham gia ?” Một giây trước đó hẳn còn vênh vang là vậy thế mà thoát một cái đã biến thành tên khỉ đột lên cơn đại .

“ Đại ca ! Phong độ ! giữ phong độ !” không biết tên king kong đó rút đâu ra một cái quạt , quạt lấy quạt để cho tên nam sinh kia .

“ Khục , khục khục.....” Tên kia biết mình lỡ “bể” hình tượng , vội vã điều chỉnh lại thái độ .

“ Ô , thành thật xin lỗi , cơ thể tôi không hợp với vận động mạnh !”

Hừ! Tên khỉ chết tiệt ! Dám lên mặt trước ta à ? Xem ta dạy cho người một bài học nè ! Hô hô hô hô.....

“ Em bảo sao ?”

Tên An Tĩnh Ngạn bị tôi chọc cho tức đến phát điên , nhưng lần này hẳn lấy lại bình tĩnh rất nhanh .

“ E hèmthôi vậy ...Tôi biết em ngoài miệng nói thế thôi chứ bụng thì nghĩ khác...Em muốn xin chữ kí và số điện thoại của tôi thôi đúng không ? Cứ nói thẳng ra , việc gì phải ngượng ! Tôi rất hào phóng với fan của mình !”

Nói xong , hần lấy bút từ chỗ King Kong , tóm lấy tay tôi , viết ba chữ “ An Tĩnh Ngạn” lên đó cùng dãy số điện thoại dày đặc , cuối cùng còn vẽ một cái môi đang chu ra rất gợi cảm !

“ Thế nhé , baby , anh đi đây ! Đừng nhớ anh quá...” An Tĩnh Ngạn nháy mắt với tôi , lấy bông hoa hồng trên túi áo gài lên tai tôi , vẫy tay , cười tươi rồi biến mất tăm ở chỗ rẽ hành lang .

Tôi đứng chôn chân tại chỗ , dần mặt ra , da gà nổi lên từng mảng .

Hừm ! Xem ra tôi lại chạm trán một đối thủ nữa rồi ...Còn chưa kể thằng cha Kim Nguyệt Dạ tồ tộ đó nữa...

Hừ ! Tôi càng lúc càng bị xì trét nặng .

Nhưng dù thế nào chẳng nữa ta quyết không thua hai tên khỉ hôi các người !

“ Trong núi không có hổKhỉ đột lên xưng vương”

Mấy tên khỉ đột hôi các người gương mặt lên mà chờ xem Tô Hựu Tuệ ta sẽ cho các người biết ai mới là vua thực sự !

2. Q.1 - Chương 2: Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh

Trong thế giới của Tô Hựu Tuệ này .

Tất cả nam sinh chỉ là một lũ khỉ đột bất nháo .

Đó là định nghĩa tôi đặt ra

Nhưng.....

Có phải mặt trời mọc từ hướng tây ?

Tại sao trong thế giới của tôi

Ngoài tên khỉ đột ngu ngốc

Còn xuất hiện một thiên sứ làm tôi ngây ngất đến xị máu mũi

Còn có một anh chàng với ngón tay thon dài

Sau khi tan học , Hiểu Ảnh ngồi trên chiếc xe hơi sang trọng về nhà . Còn tôi sau khi cật lực từ chối lời đề nghị tham gia câu lạc bộ của một lũ bám đuôi thì cả người mệt phờ , nằm bò trên bàn . Nhưng nhìn những lá thư xin làm quen và các tờ giấy tham gia đăng kí câu lạc bộ , hờ hơ , lũ khỉ đột dở hơi đáng ghét kia , đã biết sự lợi hại của ta chưa ?

“ Hựu Tuệ , độ này lực lượng bám đuôi bà hùng hậu lắm ! Cố lên , bà sắp đuổi kịp tôi rồi đó ! Hi hi , bà về trước đi , hôm nay tôi có hẹn !” Tô Cơ làm dáng , rút chiếc gương ra soi , rồi vớ lấy cặp sách , chạy bỏ ra ngoài .

Hừ , con nhỏ này chắc chắn lại đi gặp anh chàng thứ 189 quen trên mạng , đứng sau chàng “ Bạch mã hoàng tử” lần trước bị nàng ta cho chầu rìa .

Tôi thở dài ngao ngán , để lấy lòng thầy giáo , tôi phải tranh thủ làm một bản kế hoạch cho lớp thật tỉ mỉ mới được , làm xong càng sớm càng tốt ! Ôi ! , bữa tối của tôi , hu hu hu hu.....

Khi tôi làm xong bản kế hoạch thì cũng là lúc mặt trời đã khuất . Thôi chết ! Tôi nhớ mang máng lúc tan học thầy có dặn hôm nay tường bao quanh trước cổng trường sửa lại nên phải về sớm . Hi vọng còn kịp !

Haiz , đây chính là cuộc đời cấp ba tươi đẹp của tôi sao ? Ai cũng vui như tết , chỉ có mỗi mình tôi ngay hôm khai giảng đã bị tên Kim Nguyệt Dạ “ đá đểu”!

Nói thật là đến lúc này tôi vẫn không dám tin , cái tên ngu si tôi gặp trên phố lại chính là địch thủ không đội trời chung kiêu sa chổi của đời tôi – Kim Nguyệt Dạ ! Thế giới này đúng là kì thật , tôi mà lại thua thằng cha đàn độn đó ! Haizzzzzzzz.....

Chánchán quá

Tôi cúi đầu thở dài , bước ra cổng trường . Trên phố Angel người đi lại rất thưa thớt . Tôi vội vàng rảo bước trong khu vực trường Minh Đức trên con phố Angel .

Phố Angel không dài lắm , nhưng đúng là số phận trên người , hai ngôi trường kì phùng địch thủ lại đứng sừng sững đối mặt nhau ngay ở đầu phố . giữa đường có một vạch phân cách màu vàng be bé , cũng chính là vạch chia địa bàn hai trường .

Hai năm nay , cả hai trường đều đua nhau tuyển sinh thêm , chính vì vậy số lượng học sinh tăng vọt . Vả lại giờ tan học của Sùng Dương và Minh Đức cũng sát nhau nên cứ đúng năm giờ ba mươi phút hằng ngày lại xuất hiện một cảnh tượng trông rất hoành tráng .

Học sinh trường Minh Đức và Sùng Dương giống như dòng kênh , cùng nhau ủa ra phía cổng trường .

Học sinh trường Minh Đức từ trước đến nay luôn giữ kỷ luật , lúc tan học đều tự động xếp thành mấy dãy dài dằng dặc , trông giống như một đường thẳng màu xanh , ngay ngắn trật tự bước ra cổng trường . Còn trường Sùng Dương thì ngược lại , nhốn nha nhốn nháo , cười nói ầm ĩ , chen chúc nhau ra cổng giống như dòng nước lớn cuộn sóng đỏ au .

Nhưng dù đông đến mấy , đội quân màu xanh và màu đỏ đều không có ai dám bước qua vạch vàng ở giữa phố Angel . Đây là điều mà hai trường quy định rõ ràng . Trong thời gian đến trường , nếu không có lý do hay có nguyên nhân nào thỏa đáng , dám tự tiện vượt qua vạch ranh giới sẽ bị coi là kẻ phản bội .

Nghe đồn trước đây có một chị lớp trên vì mến một nam sinh trường Sùng Dương , lén bước qua vạch vàng phân cách , sang trường Sùng Dương đưa thư làm quen . Chẳng may chị ấy bị phát hiện , thế là học sinh toàn trường tẩy chay , cuối cùng phải nghỉ học....

Còn có tin đồn chỉ là tin đồn ! Nhưng để giữ mãi hình tượng “nữ sinh kiêu mẫu” trong trường Minh Đức , tôi đương nhiên phải khắt khe với chính mình , không thể để bản thân tụt dốc không phanh như thế .

Ủa ! Đúng lúc tôi đang suy nghĩ vẩn vơ thì bỗng có vật gì đó chặn lối đi . Một tấm biển màu vàng đề chữ to tướng :

“Đang thi công , đề nghị đi vòng”

Thôi chết ! Muộn mất rồi ! Lưới bảo vệ được bao quanh cả bốn phía bức tường đang sửa của trường , mà trùng hợp ở chỗ tấm lưới lại sát ngay vạch vàng phân chia địa bàn hai trường .

Đây là lối duy nhất ra khỏi phố Angel ! Một đầu khác là ngõ cụt số 23 chết tiệt , chẳng nhẽ tôi phải bay quá đó sao ?

“”

Bực mình thật , đúng lúc tôi đang loay hoay tìm đường thì có hai tên khi đột mặc đồng phục trường Sùng Dương tiến đến gần , nói chuyện liến thoắng .

Hừ ! Còn nói chuyện gì chứ , nhất định lại mấy cái chuyện nhặt như nước ốc .

“ Kim Nguyệt Dạ....”

Hử ? Họ nói gì thế nhỉ ? Tại tôi vênh lên, hướng về phía họ nghe lỏm .

Hơ ! Cái tên tóc dựng ngược kia không phải là thằng cha Kim Nguyệt Dạ ngu si “ chảnh ngửa” đó sao ?

Ai dè hần vừa nhìn thấy tôi , mừng quỳnh , lao ngay đến :

“ A...Cô là nữ sinh lần trước ? Đúng rồi , cô đã giúp tôi chuyển lời đến Tô Hựu Tuệ chưa ?”

Tôi đang suy tính nên trả lời như thế nào để tên khỉ đột lăm điều đó bị “ Knock out” ngay tại trận thì không ngờ hần đột nhiên trở nên hung tợn .

“ Ô ...lẽ nào , lẽ nào ...cô quên mất rồi ? Hay là cô không muốn giúp ?” Hần liếc mắt nhìn bảng thi công lộ trước mặt tôi , bật cười ha hả , “ hơ hơ...tôi đã nói rồi mà , là trời phạt cô đó ! Ô la la ! Không đi được , không đi được !”

Tên khỉ đột chết bầm đó sung sướng hươ chân múa tay trước mặt tôi , đôi long mày đen đậm nhếch lên nhếch xuống hí hửng .

Nghiền chết người , nghiền chết người ! Thằng cha này làm tôi tức muốn nổ đom đóm mắt mấy lần rồi . Hừ , Tô Hựu Tuệ ta đây để bị người hạ gục lăm sao ? Người bảo không đi được , ta cứ đi cho người xem !

Tôi nhắm tính khoảng cách giữa chiếc lưới quay và vạch vàng , có lẽ còn khoảng 30 mm trống , đủ đặt cái chân vô đó . Nếu mọi chuyện đều thuận lợi , chỉ cần lấy tay bám chặt vào lan can của lưới bảo vệ thì cái người mảnh mai của tôi đi lọt qua là cái chắc .

Tôi trừng mắt với hai tên khỉ đó , tay bám chặt vào lan can của lưới bảo vệ , lưng tựa sát vào tấm lưới phía sau , cẩn thận dịch chuyển từng chút một .

Dù có là mỹ nữ đi chăng nữa , nhưng ai mà bắt gặp cảnh “ thạch sung vượt rào” kiểu thâm này của tôi chắc cũng cười què răng . Nhưng nếu lựa chọn giữa bị cười và làm kẻ phản bội , tôi thà chết chứ không làm kẻ phản bội .

Cái tên Kim Nguyệt Dạ đầu quả dưa chết tiệt đó ngăn người ra nhìn tôi . Thoắt một cái , hần nở một nụ cười rất ranh mãnh , ngồi thụp xuống bên cạnh tôi để xem trò hay .

“ Ô , hay nhỉ....Dịch sang đi , dịch sang đi...Ô hô , chân cô sắp dẫm lên vạch rồi kìa...Nào , nào....”

Thằng cha trời đánh đó không biết kiếm đâu ra một cành cây , rồi nhắm đúng lúc tôi đang mò mẫm “vượt biên” thì “hào phóng” gõ ngay mấy nhát vào chân tôi .

Hừ , tên khỉ điên này tưởng đang xem diễn xiếc chắc , dám lợi dụng gỗ vào chân người khác .

“ Đi nào....Ái chà...Mau lên...”

Tôi cố nhẫn nhịn .

“ Uí giời , sao mà đi như rùa thế ! Nè , cẩn thận , cẩn thận chút ! Nhỡ chân một cái là đi đời đó....”

Phải cố nhẫn nhịn ! Còn một chút , một chút nữa thôi...

Oái ! Sao có thể được ? Tôi nghiêng đầu nhìn thấy phía trước có một vật chồi lên , mắt suýt lồi ra . Tôi cố gắng giữ thăng bằng , nhẹ nhàng lách người .

Oh no ! Bộ số tôi đã đến lúc tận rồi sao ?

Cái lan can bảo vệ phía trước mỗi lúc một nhô ra , làm đường đi đã hẹp lại càng hẹp hơn , chân tôi không còn đặt vào nổi nữa .

Huh u huh u.....Làm sao đây ?

Chẳng nhẽ trước hai tên khỉ đột , tôi đành mất mặt quay về chỗ cũ ? Không , ông trời ơi , ném cho con hòn đá để chết hai người đó cho rồi .

“ Đi , đi , đi ...không đi nữa à ? Mất cả hứng....”Tên khỉ đột đó thấy tôi chờ người ra bèn lên tiếng can ngăn .

Mất hứng ?Tôi tức đến nổi mặt nổi gân xanh rồi đỏ bừng lên , sau đó tím bầm lại , rồi chuyển sang trắng bệch , răng nghiến ken két !

Tôi có cảm giác mình giống như một vị anh hùng , hi sinh vì nghĩa lớn , đứng thẳng người tựa vào chiếc lưới bảo vệ , đối mặt với sự khiêu khích của quân địch hung bạo . thà chết cũng quyết không làm kẻ phản bội trường Minh Đức...

“Này , không phải cậu bảo có việc đi gấp sao ? Muộn là bị mắng đấy” Bỗng một giọng nói trầm ấm vang lên .

“ Á...” Tên khỉ kia kêu như lợn bị chọc tiết . Nếu như tôi không phải cố sống cố chết bám chặt vào cái lan can đằng sau thì tôi chắc đã giơ tay lên bịt chặt tai lại rồi .

“ Tiêu rồi , tiêu rồi ! Tôi trẻ giờ là cái chắc !” Kim Nguyệt Dạ hét toáng lên , sau đó hấn lao như tên bắn , để lại phía sau tôi trận cuồng phong bụi bay tít mù , làm tôi cay tí thì chảy nước mắt .

“ Cậu ta đi rồi , cô cũng đi đi !” Tôi phát hiện ra tên khỉ đi cùng Kim Nguyệt Dạ vẫn còn đứng trước mặt mình .

“ Cảm...ơn...” Tôi cắn chặt răng , khó khăn lắm mới thốt được lên hai từ . Hừ , người muốn ta thành kẻ phản bội , sau đó ngày mai bắc loa lên đi kêu rêu ta khắp hang cùng ngõ hẻm chứ gì ? Tên khỉ này đúng là mưu mô nham hiểm ?

“ Hừm...” Tôi nghe thấy hấn ta khê thở dài . “ Cô đúng là kì quặc thật !”

Kì quặc ? Hấn....hấn ta nói giống y hệt anh chàng thiên thần lần trước .

Đúng lúc tôi đang định nhìn kĩ tên khỉ này thì thấy đôi tay trắng hồng giơ lên trước mặt . Đôi tay đẹp quá ! Ngón tay thon dài , ngón út bên tay trái còn đeo một chiếc nhẫn định mệnh .

“ Đưa tay đây !” giọng nói trầm trầm đó lại vang lên .

Tôi như bị mê hoặc , đưa tay ra cho hấn ta . Đây là lần đầu tiên tôi chạm vào tay con trai . Woa , tay hấn ta to thật , lại còn lạnh lạnh ! Bỗng nhiên tôi giật mình , mất thăng bằng lao về phía hấn .

“ Dẫm lên chân tôi !”

“ Dẫm lên chân tôi !”

Hả ? Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu lên , nhìn thấy đường nét dịu dàng của chiếc cằm , còn cả chút tóc vương trước trán được hất vạt qua tai .

“ Nếu cô muốn đi qua thì nghe theo tôi !”

Tôi bán tín bán nghi làm theo . Trời , hấn ta đang làm trò gì vậy ?

Hấn đưa tôi tiến về phía trước , do chân tôi giẫm lên chân hấn nên không bị dẫm vào cái vạch vàng đó .

Thịch thịch thịch....

Tô Hựu Tuệ , mày ngốc thật ! Hấn chỉ là một tên khỉ đột , tên khỉ đột không đáng một xu .

Nhưng...nhưng mà...Hấn lại không bắt nạt tôi...Lại còn giúp tôi....

Làm ơn đi ! Mày đừng ủy mị như thế có được không ? Mỗi chuyện bé bằng mắt muối mà cũng làm mày dao động , biết đâu hấn lại có ý đồ giấu ngầm xấu xa nào thì sao ?

Nhưng...có vẻ hấn không xấu....

“ Được rồi !”

Tôi bỗng bừng tỉnh , trong lúc tôi đang đấu tranh tâm lý kịch liệt thì hấn đã kéo tôi trở lại với hiện thực .

“ Cảm...cảm ơn!”

Tôi ngại ngùng nhìn hấn , mặt nạ “khỉ đột” trên mặt hấn như vỡ ra thành từng mảnh .

Đẹp...đẹp quá ! Nước da trắng hồng , đường nét trên khuôn mặt giống như bức tượng điêu khắc tinh xảo , tròn mắt màu cà phê !

“ Không cần cảm ơn , chỉ là hôm nay tâm trạng tôi tốt thôi !”

Nói dứt câu , hấn quay đầu rảo bước .

Chúa ơi , cuộc đời cấp ba của tôi vừa bắt đầu đã có cái gì đó không ổn ! Trước đây trong thế giới của tôi , ngoài nữ sinh ra thì chỉ toàn là khỉ đột ! Nhưng bây giờ....

Một tên khỉ đột ngu si Kim Nguyệt Dạ .

Một thiên sứ đẹp đến nỗi chỉ nhìn dạ bị xị máu mũi .

Bây giờ lại xuất hiện một nam sinh có bàn tay đẹp đến ngất ngây .

Cứ như bị “ lây nhiễm ” tâm trạng của tôi , người đi đường đều có vẻ buồn phiền , hậm hực . Một người đi trước mặt cứ va côm cốp vào người tôi ! Tuy đầu tôi vẫn còn quay mòng mòng chuyện vừa rồi , nhưngnhưng mấy người vừa va vào tôi chẳng thèm nói một câu xin lỗi ! Tôi tức đến mức tóc tai chỉ muốn dựng ngược lên , nhưng vẫn cố gắng nhẫn nhịn để giữ hình tượng thiếu nữ đoan trang , hiền thực , ai dè càng làm thế khí nóng bốc lên đầu càng nhiều hơn .

Haizzzzz , làm một người giả tạo đúng là khó thật....

“ Bị bạn trai đá ? Mất mặt ở trường ? Chiếc váy mới bị bẩn ? cãi nhau với cha mẹ ? Không sao ! Lúc nào bạn cảm thấy không vui , hãy đến đây ! Happy house sẽ giúp tâm hồn bạn thư thái ! ”

Ủa ? Lại là Happy House ? Tôi tò mò ngoảnh ra nhìn về phía phát ra tiếng nói .

Ồi ! Ánh hào quang chói lòa đó ..chính là Thiên Thần có nụ cười đẹp mê hồn hôm qua ! Cậu ta mặc bộ đồ thiên sứ trắng tinh của Happy House , bộ áo đó không còn vết máu do tôi bị xị máu mũi bắn lên . Cậu ấy một tay cầm loa , một tay cầm xấp tờ rơi đứng trước cửa hàng mời gọi khách .

Nhưng mà , đám con gái “bu” quanh cậu ta đông quá thì phảiTôi có cảm giác con gái của cả thế giới này đều tập trung hết về đây , còn có cả mấy cô đứng tuổi ta cầm giỏ đi chợ , mấy bà lão mặt đầy nếp nhăn , thậm chí cả mấy cô em da đen châu phi cũng chen vào đấy , hai mắt hiện hình trái tim to đùng . Nếu đem so với số lượng fan ở trường của tôi với fan của cậu ta thì chẳng khác nào kiến với voi , tôi đúng là được mở rộng tầm mắt .

Tôi rất muốn qua đó chào cậu ta vài câu , nhưng lại sợ bị hiểu lầm mình cũng là fan cuồng , nếu thế thì “ tên tò ” lắm .

Thôi chuẩn là thượng sáchNhưng cái chân tôi lại không nghe theo sự chỉ huy , cứ bước thẳng đến chỗ đám người đông như kiến đó !

Huh u huh u hu...Mất mặt thật !

Tôi lưỡng lự đứng ở vòng tròn ngoài cùng , mê nhìn thiên thần bận tíu tít .

“ Hi ! Cô đến rồi à ! ”

Cậu ta ..cậu ta nhìn thấy tôi sao ? Tôi vừa kịp định thần thì phát hiện ra cậu ấy đã phá vòng vây đi đến chỗ tôi .

“ Xin quý bà quý cô chú ý , lát nữa Happy House sẽ có một nhà tiên tri nổi tiếng đến giúp mọi người tiên đoán vận mệnh , mau vào trong ngồi đi ! ”

Thiên thần nháy mắt với mọi người . Tất cả đều như bị thôi miên , ánh mắt si mê đắm đuối chen vào Happy House , tôi cũng ùa vào theo .

Hơ ! Thiên thần , thiên thần đâu rồi ? Lúc tôi đang ngó đông ngó tây , bỗng thấy có một người mặc đồ tím xuất hiện , trở thành tâm điểm của mọi sự chú ý .

“ Đây Dạ , cậu còn nhớ hứa với tôi chuyện gì không ? ”

“ Vū , tôi biết mà ! ”

Là giọng của Thiên thần , cậu tat hay quần áo từ lúc nào thế không biết ? Tôi nhìn về hướng phát ra tiếng nói .

Thiên thần và ...một mỹ nữ ?

WOA ! mỹ nữ ! Lại là mỹ nữ mới đúng ! Tô Hựu Tuệ tôi xách dép ỉ nữ này cũng chẳng xứng !

Chiếc khăn lụa màu tím buộc trên đầu , mấy sợi kim tuyến rủ xuống trán , tuy mạng che mặt che đến hơn nửa khuôn mặt nhưng trông mắt màu cà phê nhạt sâu thẳm như muốn hút tôi vào trong .

Trông mắt màu cà phê nhạt ? Hình như đã nhìn thấy nó ở đâu đó . Mỹ nữ nhìn thấy tôi liền tròn mắt kinh ngạc .

“ Uả ? Sao cô lại ở đây ? Tôi đang định đi tìm cô !” Thiên thần vui sướng vỗ vào đầu tôi .” Đẹp không ? Đúng là mỗi người đẹp một vẻ khác nhau ! Nhưng tôi đều thích”

Thích ? Thiên thần khen tôi đẹp ! Lại còn nói thích tôi ! Tôi mê mê mẩn mẩn .

“ Vui lắm hả ?”

Hả ? Đó là giọng nói của mỹ nữ sao ? cô...cô ta là...Không thể tin nổi , mỹ nữ đó lại là ..con trai .

Trời , ngón út trên tay trái của cậu ta có đeo nhẫnĐúng là người đó ! Là anh chàng cứu tôi ban nãy .

“ Hơ hơ , không ngờ cậu mặc đồ con gái hợp ghê !” Thiên thần mặt tỉnh bơ , chẳng thèm để ý đến lời cảnh báo của “mỹ nữ” . Lát nữa phải ưu tiên xem cho cô gái đáng yêu của chúng ta trước ! Nếu không tôi sẽ giận đó ...”

Anh chàng mắt màu cà phê đó trừng mắt nhìn , rồi đi thẳng đến bàn tiên tri . Cậu ta hóa ra là nhà tiên tri , tuyệt quá !

Đèn ở cửa hang bắt đầu tối dần , vật duy nhất còn phát sáng là quả cầu pha lê ở mỗi bàn . Ánh sáng màu tím hiện hòa phản chiếu lên khuôn mặt của nhà tiên tri ngồi cạnh chiếc bàn tròn , soi rõ cặp long mày dài cùng đường nét hoàn hảo trên khuôn mặt .

Tuy trong cửa tiệm đám con gái ngồi đông lúc nhúc , mắt lấp lánh hình trái tim nhưng ai nấy đều giữ im lặng . Dưới sự hướng dẫn của thiên thần , họ xếp thành một hàng dài theo thứ tự

Tôi tò mò bước đến chỗ bàn tròn hình tiên tri , muốn xem anh chàng đẹp trai hộp hồn này có sức mạnh gì mà thần bí thế . Đột nhiên , cậu ta dung ngón tay thon dài chỉ vào trán tôi :

“ Quý cô có sao vận mệnh chiếu sáng trên trán , xin cô đưa tay ra...”

Trước cả rừng ánh mắt ngưỡng mộ xen lẫn ghen tị , tôi ngồi xuống chỗ chàng trai che mặt đó , do dự chìa tay ra . Cậu ta là học sinh trường Sùng Dương nhưng tại sao lại đóng giả nhà tiên tri ? Cậu ta và thiên thần quen nhau sao ? cậu ta.....

“ Người quan trọng nhất trong cuộc đời cô sắp xuất hiện rồi , người đó sẽ làm thay đổi cuộc đời cô...”

Người quan trọng nhất ? Thay đổi cuộc đời ?...

“ Tặng cô một chiếc thẻ bài may mắn . Nếu cô mang nó bên mình có lẽ sẽ gặp nhiều niềm vui bất ngờ !”

Tôi hoài nghi nhận lấy chiếc thẻ , đang định hỏi thêm vài câu thì bị nữ sinh có vẻ sốt ruột chen lên tranh chỗ ngồi .

Nhìn cả một hàng dài đặng đặc đặng sau , lại còn cả thiên thần đang bận đến tối mắt tối mũi....Xem ra chỉ còn cách để đến ngày mai vắng khách tranh thủ tìm cậu ta hỏi sau vậy !

“ Ê ! Mau qua đây xem này ! Anh chàng đó là Kim Nguyệt Dạ đấy !”

Kim Nguyệt Dạ ?

Ba chữ đó như chùy sắt đập thẳng vào tai tôi , còi cảnh báo kêu bí bo trong đầu tôi .

“ Thật à ?”

“ Chứ còn gì nữa , nhầm sao được , đúng là Kim Nguyệt Dạ mà !”

Đâu ? Tên ngố Kim Nguyệt Dạ đó ở đâu ? Tôi vội vã nhìn về phía cô gái đó chỉ tay , hóa ra là anh chàng đẹp trai đeo mạng che mặt !

Sao lại có đến hai Kim Nguyệt Dạ ? Đúng rồi , ban nãy tôi nghe có người gọi là “Dạ!” , lẽ nào tôi nhận nhầm người chẳng ?

Chàng trai đeo mạng che mặt đó mới là Kim Nguyệt Dạ !

Nhưngnhưng hần từng cứu tôi !

Dường như chuyện Kim Nguyệt Dạ là anh chàng đẹp trai đeo mạng che mặt khiến tôi shock hơn nhiều so với vụ nhầm Kim Nguyệt Dạ là tên “tự xưng” lần trước . Dù gì nếu tên Kim Nguyệt Dạ là một tên đầu đất thì tôi còn có hy vọng thắng hần nhưng nếu Kim Nguyệt Dạ là tên đã cứu tôi....

“ Bà bảo sao ? Bà nhận nhầm Kim Nguyệt Dạ á?” Tô Cơ nghe tôi kể lại , nhảy dựng lên , túm lấy tôi . “ bà nói hần còn đẹp hơn cả con gái ? Đẹp hơn cả Tuyệt Đại Tam Kiều tụi mình ? Vớ vẩn ! Làm sao chó chuyện đó được , trừ phi hần không phải con người !”

“Ha ha , bình tĩnh , bình tĩnh nào !” Nhỏ Tô Cơ này không chịu được khi có người còn đẹp hơn nhỏ ta , huống hồ lại là con trai .

Tôi vừa cố gắng làm lạnh cái đầu Tô Cơ , vừa phải đối phó với những ánh mắt ngạc nhiên sầm soi xung quanh . Con nhỏ Tô Cơ chết tiệt này định hại tôi sao ? Tôi vốn là Tô Hựu Tuệ “thông minh hiền dụ” cơ mà !

“ Hiểu Ảnh , bà đang làm trò gì thế ?” Mọi khi Hiểu Ảnh mồm như tép nhảy thế mà hôm nay lại câm như hến. Con nhỏ này có gì đáng ngờ lắm !

“Gửi tin nhắn!” Nhỏ ta đáp cụt lủn , chẳng thèm ngẩng đầu lên .

“Hựu Tuệ , tôi quyết hôm nay tới Happy House , tôi phải xem hần đẹp hơn tôi đến cỡ nào ?”

Haizzz , Tô Cơ ngốc , lẽ nào bà không nhận ra điều tôi muốn nói với bà không phải là chuyện đó sao ?

“ Happy House ? là cửa tiệm Happy House? Tan học cùng đi đến đó ! Hiểu Ảnh và Tôn Đại Thánh cũng hẹn nhau ở Happy House đấy !” Hiểu Ảnh thấy tụi tôi bàn nhau , bỗng nhảy cẫng lên .

“ Tôn Đại Thánh ? Lại trò gì thế ?”

“ Hựu Tuệ , Tôn Đại Thánh không phải là trò gì mà là bạn trai của tôi ! He he!”

“Bạn trai!” Tôi kinh ngạc đến mức đứng bật dậy như lò xo , gào tướng lên không dám tin vào tai mình .

Mọi người xung quanh trở mắt quay đầu nhìn . Thôi chết ! Tôi vội vàng cúi đầu , khẽ khàng ngồi xuống .

“ Nghe nói là bạn chat ! Hiểu Ảnh đúng là đệ tử ruột của tôi , có tương lai lắm ! Hô hô !” Tô Cơ đắc ý

“Hựu Tuệ , sao bà há hốc mồm ra vậy ? Gặp bạn chat là chuyện thường như cơm bữa của dân cấp ba bây giờ , bà cổ lỗ sĩ thế hử ?”

“ Hiểu Ảnh quen Tôn Đại Thánh trên mạng , cậu ta giúp Hiểu Ảnh đánh yêu quái , Hiểu Ảnh nhận làm bạn trai ! Hi hi...”

Đánh quái vật mà cũng lừa được Hiểu Ảnh ngây thơ của chúng ta . Không thể tha cho tên cáo già đội lốt cừ non đó được .

“Nhưng mà.....nhưng...Hiểu Ảnh , bà không sợ gặp phải tên xấu hoắc như lần trước Tô Cơ gặp sao ? Nghe kể long mũi còn đâm tua tua ra ngoài như rừng rậm Amazon...”

“ Hi hi , yên tâm đi ! Lần này nhất định là giai đẹp ! Tụi tôi chat qua webcam mà !”

“Hiểu Ảnh , chiều nay tụi tôi đi cùng bà nhé , hỗ trợ bà luôn !” Tôi dè dặt nói với Hiểu Ảnh , thông thường khi phải giải quyết chuyện nào trọng đại lắm tôi mới có thái độ như vậy .

Cái tên Đại thánh gì đó dám dụ dỗ con gái nhà lành , mi chết chắc rồi !

Sau khi tan học , tụi tôi đã ngồi ngay ở một góc quán Happy House .

“ Hiểu Ảnh , bà với tên Đại Thánh đó hẹn nhau lúc mấy giờ ?”

“Bây giờ !”

“Bây giờ ?” Tô Cơ hét toáng lên , “ Bây giờ mới có sáu giờ bốn mươi lăm phút . Hẹn hò bao giờ con gái cũng phải đến muộn chứ , chưa gì bà đã đến sớm thế ! Mất giá quá !”

“ Bà im đi !” Tôi bực mình cắt lời Tô Cơ , khiến nhỏ ta nín thinh .

Tên khốn Đại thánh , mi làm ta cáu tiết rồi đó , lại còn bày đặt lấy nick là Tôn Đại Thánh , rõ ràng chỉ là một tên khỉ đột trụi lông mà dám dụ dỗ Hiểu Ảnh của tui ta , như thế này khác nào người muốn tuyên chiến với “ khắc tinh của khỉ đột”, tức là ta đây .

Bình tĩnh....bình tĩnh...

“Hi ! Ở đây nè....” Hiểu Ảnh đang ngồi im cạnh tôi , bỗng đứng bật dậy vẫy tay lia lịa .

Tên khỉ đột chết tiệt , cuối cùng mi cũng chịu xuất hiện !

Tôi nhìn theo ánh mắt của Hiểu Ảnh .

Hả ? Người đến té ra là....

“Là cô !” cái tên Kim Nguyệt Dạ “dỏm” thích”tự sướng” đó há hốc mồm nhìn tôi .

Tôi chẳng thèm đếm xỉa đến hấn vì lúc này bên cạnh tên Kim Nguyệt Dạ “dỏm” còn có tên Kim Nguyệt Dạ thật , anh chàng đẹp trai lần trước đã cứu tôi .

Tôi nhìn chòng chọc tên Kim Nguyệt Dạ thật , hấn lờ tôi đi như vẻ không quen biết . Mà cũng đúng , hấn ta không quen tôi thật .

“ Đây là Tô Đại Thánh mà tôi kể với các bà đó !” Hiểu Ảnh cười toe toét , kéo tay Kim Nguyệt Dạ “dỏm”, thẳng cha đó mặt mày cau có như khỉ ăn ớt . Nhìn chỉ muốn lia mấy cái dép vào mặt .

Khoan đã , hấn chính là Tôn Đại Thánh , bạn trai Hiểu Ảnh ?

“ Hự Tuệ , sao bà im như thóc thế ?” Hiểu Ảnh khề nghiêng đầu , nhìn tôi dò xét .

Chết rồi....

“Cô vừa gọi cô ta là gì ?” Tôn Đại Thánh đang ngồi trên ghế , bỗng nhảy dựng lên như phải bồng , trợn trừng mắt nhìn Hiểu Ảnh .

Tiêu Thật rồi ! Hiểu Ảnh...bà hại tôi rồi ! Cái tên “ chấp mạch” đó mà biết tên tôi thì đảm bảo hấn sẽ kiếm chuyện à xem !

“ Hự Tuệ !” Hiểu Ảnh mắt chớp chớp kiểu tỏ non đáp .

“ Hự Tuệ....là Tô hự Tuệ hả ?” Mắt của tên Tôn Đại Thánh càng ngày càng trở ra như ốc bươu .

“Ừ ! Tô Hự Tuệ ! Xem ra Hự Tuệ nổi tiếng gớm , ai cũng biết ! Tô Cơ , Hự Tuệ này , Tôn Đại Thánh trông đẹp trai nhỉ ?” Hiểu Ảnh cười híp mắt .

Cả người tôi mềm nhũn như cây dưa héo , nhìn Tô Cơ cầu cứu !

Khổ nỗi bà bạn Tô Cơ còn đang mãi si mê đăm đúi nhìn Kim Nguyệt Dạ thật , mắt nhỏ muốn lòi cả ra , người đờ đẫn như thoi mien , còn hơi sức đâu mà để ý đứa đang lo sốt vó như tôi chứ !

Hừ , Không phải nhỏ đó có biệt hiệu là “ sát thủ giai đẹp” sao ?

“ Cậu ăn cái này đi !” Hiểu Ảnh đặt trước mặt Tôn Đại Thánh một nửa chiếc bánh socola ban nãy gọi . Đây là cách thể hiện tình cảm của Hiểu Ảnh .

“ Tôi không ăn ! Ghét nhất là sô cô la !” Tôn Đại Thánh hậm hực đẩy phắt chiếc bánh đi .

Cái tên này đúng là bất lịch sự ! Ngọn lửa tức giận trong tôi bắt đầu bốc lên .

“Nhưng ăn ngon lắm!” Hiểu Ảnh vẫn kiên trì đẩy cái bánh đó lại .

“Không ăn ! Bộ cô điếc hả ?” Tôn Đại Thánh lại đẩy đi .

“Ăn thử tí đi ! Ngon lắm.....”Hiếu Ảnh cười hì hì lại đẩy về phía đó .

“Bảo không là không ! Cô lắm chuyện quá !”

Xoảng !

Vì bực mình quá nên đĩa bánh bị Tôn Đại Thánh hất rơi xuống đất .

“Oái ! Bánh của Hiếu Ảnh!”

“Này, cậu quá đáng vừa thôi !” Tô Cơ không biết từ lúc nào đã hoàn hồn trở lại , tức tối đập tay lên bàn .

“ Tôi đã bảo là không thích ăn rồi nhưng cô ta cứ lèo nhèo mãi !” Tôn Đại Thánh nổi giận đùng đùng hét toán lên .

“Thôi đi ! Tô cơ” Tôi giật tay Tô Cơ .

Nhưng lạ là tên Kim Nguyệt Dạ thật chẳng có chút phản ứng nào , ngồi ung dung nhâm nhi tách cà phê .

“Học sinh trường Minh Đức nom rõ gai mắt! Chẳng có gì hay ho mà còn làm ra vẻ ta đây ! Mau cuốn gói về nhà đi !” Tôn Đại Thánh nhìn tôi thách đố .

“ Cậu nói gì hử ! Minh Đức là trường trung học danh tiếng , học sinh của trường Minh Đức đều là những người tuyệt vời !” Tô Cơ tức đến run người .

Ủa ? Những lời đó là do Tô Cơ nói ra sao ? Xem ra con nhỏ này yêu trường lắm .

“ Thôi đi , học sinh trường Minh Đức chỉ toàn lũ một sách , làm sao đọ được với Tam Đại Thiên Vương của Sùng Dương chứ !”

Tôn Đại Thánh nói dứt câu , liếc xéo tôi một cái . Còn tên Kim Nguyệt Dạ kia vẫn im lặng thưởng thức cà phê , có vẻ như hẳn chỉ chú tâm vào mỗi chuyện đó .

“Trường Sùng Dương có mỗi Kim Nguyệt Dạ mà bày đặt lên mặt !” Tô Cơ lấy tay đập mạnh vào bàn .

“Sao vậy ? vừa đến đã có người nhắc đến tên tôi rồi ...trách tôi đến muộn hử?”Một giọng nói quen thuộc vang lại . Tôi quay đầu nhìn .

Ồ ! Là Thiên Thần ! Cậu ta sao lại đến đây nhỉ ? Đi làm thêm chẳng ? Tôi sung sướng tròn vo mắt nhìn cậu ta .

Thiên Thần chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên gì khi nhìn thấy tôi . Cậu ấy cười tươi rói , đưa tay vẫy tôi rồi bước đến chỗ Kim Nguyệt Dạ .

Phải rồi , sao tôi lại quên mất là cậu ấy quen Kim Nguyệt Dạ nhỉ?

“Bánh ngon thế kia mà lại rơi xuống đất , phí quá!”

“ Nếu cậu tới muộn hơn chắc sẽ có diễm phúc tận mắt chứng kiến đại chiến thế giới lần ba...” Kim Nguyệt Dạ mỉm cười .

“ Thật hử ? Gay cán thế cơ à !” Thiên thần nhìn về phía chúng tôi , nhướn mày cười .

“ Thật hử ? Gay cán thế cơ à !” Thiên thần nhìn về phía chúng tôi , nhướn miệng cười .

Cả người Tô Cơ bắt đầu cứng đờ như khúc gỗ , chỉ có điều lần này đối tượng lại là Thiên Thần . Xem ra cuối cùng nhỏ ta cũng hiểu tâm trạng hai hôm nay của tôi . Nhưng có vẻ như Thiên Thần rất than vãn với hai tên kia . Lẽ nào đều là học sinh của trường Sùng Dương cả? Hay cậu ta cũng là một trong tam đại thiên vương ? Hay là.... Một loạt giả thiết lóe lên trong đầu tôi , tôi tò mò nhìn ba người đó .

“ Hựu Tuệ , bà quen anh chàng đó à ?” Không biết Tô Cơ đã tỉnh lại lúc nào , ghé vào tai tôi thì thầm. Tôi khẽ gật đầu.

“ Dạ ! Cậu đến đúng lúc lắm ! Công nhận trùng hợp thật , đối thủ cậu cũng có ở đây !” Tôn Đại Thánh vỗ vai thiên thần .

Hơ , Tôn Đại Thánh vừa nói gì thế ? Hắn ta gọi Thiên Thần là “ Dạ”? Lại còn nói tôi là đối thủ ? Cái gì với cái gì chứ....

“À, Phải giới thiệu chút nhỉ ! Tôi không thích chat trên mạng lắm nên chẳng có nick nào đặc biệt cả . Nhưng tôi sẽ cho các bạn biết tên thật , tôi là.....” Nói đến đây Thiên Thần bỗng ngừng lại , quay về phía tôi mỉm cười .

Tôi như muốn nín thở .

Sao tôi lại có dự cảm chẳng lành nhỉ ?

“Tôi là.....Kim Nguyệt Dạ!”

Khi ba chữ đó thốt ra từ miệng cậu ta , cả người tôi hóa đá .

“ Cậu...cậu bảo sao.....” giọng tôi run run .

“ Tôi nói tôi là Kim Nguyệt Dạ” Thiên thần lại tiếp tục nở nụ cười đẹp mê li .

“ Cậu là Kim Nguyệt Dạ ! Vậy đây là.....” Tô cơ mắt tròn mắt dẹt nhìn về phía “ Kim Nguyệt Dạ” khi nãy .

“ Quên mất không giới thiệu , tôi là Lý Triết Vũ !Ngại quá , tôi cũng không thích chat trên mạng !” Anh chàng đẹp trai đó đặt tách cà phê xuống .

“ Hơ hơ hơ hơ , còn tôi là Lăng Thần Huyền , nick là Tôn Đại Thánh ! Bọn tôi chính là Tam Đại Thiên Vương lòng lẫy trường Sùng Dương . Thế nào , sợ chưa hả ?”

“Mình cũng phải giới thiệu chứ nhỉ , mình là Khâu Hiểu Ảnh , nick là thiên thần rút cánh ! Bạn ý là Bạch Tô Cơ . Tô Cơ nè , nick bây giờ của bà là gì ý nhỉ ? À, còn đây là Tô Hựu Tuệ , là idol của trường Minh Đức đó ! Tụi này có biệt hiệu là Tuyệt Đại Tam Kiều !”

Tô Cơ quay về phía tôi , chán nản trợn mắt ngược lên .

“ Hiểu Ảnh đáng yêu quá ! Hựu Tuệ , độ này còn hay bị ngắt không ?” Khuôn mặt Thiên Thần tràn đầy vẻ quan tâm dần dần tiến sát tôi , đầu tôi sắp vỡ tung ra .

“ Ngắt ? Hựu Tuệ , bà hay bị ngắt á ?” Hiểu Ảnh vội lao về phía tôi , nhòm khắp người tôi . Tôi chỉ còn cách cười giả ngốc...

“Đúng thế ! Hựu Tuệ từ bé cơ thể đã ốm yếu , thường bị chảy máu mũi...” Có ngậm miệng lại không hả tên chết bầm kia . Mình đúng là có mắt như mù , sao lại nghĩ hắn là thiên thần chứ ?

Tô Hựu Tuệ , mày rốt cục bị sao vậy ? Si mê khuôn mặt đẹp giai của hắn , làm bao nhiêu chuyện mất mặt .

Sau vụ Tiểu Vũ mà mày vẫn chưa sang mắt ra à ? Tại sao mười năm sau lại xuất hiện một Tiểu Vũ thứ hai , đã thế mày lại đại đột chẳng kém ngày xưa ! Ngu thật , ngu hết mức !

Kim Nguyệt Dạthằng cha trời đánh kia ! Bốn năm cấp hai tôi đã bị hắn nhấn tâm chà đạp , xem ra mấy năm cấp ba này tôi cũng sẽ bị hắn chơi đùa không ít đâu !

Đúng là tên khốn !

“ Ồ , đúng rồi !” Kim Nguyệt Dạ đột nhiên rút từ túi quần ra chiếc di động rồi hươ hươ trước mặt tôi .

Là điện thoại di động ! Tôi hốt hoảng nhìn hắn....

“ Hựu Tuệ , lại đây , nào.....” giọng nói và nụ cười của hắn như mê dược (thuốc mê) làm tôi tự nhiên đỡ đầu bước về phía hắn !

Oái ! Người trên bức hình ấy....miệng dính đầy xì dầu , mũi thì chun lại , tay còn cầm một tờ giấy dính máu , mắt trợn trừng lên như mắt lợn luộc , khuôn mặt dê mê trong hạnh phúc ...

Đó là tôi sao ? Một nữ sinh cấp ba hoàn mỹ , một nữ sinh tài năng của trường Minh Đức , một con người đến chết vẫn quyết giữ hình tượng như tôi mà.....

Kinh nhất là ở chỗ , ánh mắt tôi lúc ấy đắm đuối con cá chuối , đó mà là Tô Hựu Tuệ-bông hoa của trường Minh Đức , coi tụi con trai chỉ là lũ khỉ vô dụng sao ?

Nhưng đó chính là hôm tôi ngồi la cà ở Happy House . Tên Kim Nguyệt Dạ nở nụ cười như Thiên thần rồi thừa cơ chụp trộm tôi , làm tôi tưởng mình tìm lại được ước mơ ngày xưa ...

Chính xác ! Hắn còn hỏi tên của tôi ! Có lẽ hắn đã biết trước tôi là ai , sớm biết có ngày hôm nay ! Hắn cố tình đến chọc tôi đây mà !

“ Chắc , đây là Tô Hựu Tuệ sao ? Mấy fan hâm mộ mà nhìn thấy nữ thần của họ trông như thế này chắc.....”

“ Cái gì thế ?” Lăng Thần Quyền đứng bật dậy , mấy người còn lại cũng tròn xoe mắt nhìn hai chúng tôi .

“ Ha ha ha ha , có gì đâu !” Tôi cố gắng nén cơn cuồng sát , cười giả đò , nhẹ nhàng “ giúp” hắn tắt điện thoại .

Tô Hựu Tuệ , đời mày chưa bao giờ nhục nhã thế này , thằng cha này còn đáng sợ hơn Tiểu Vũ mười năm trước . Cũng chẳng trách , hắn là đối thủ truyền kiếp của mày mà !

“ Hựu tuệ ! Cười lên nào ! Hựu Tuệ cười duyên lắm , đúng không ?” Tên đó vẫn tiếp tục nở nụ cười kiểu mèo vờn chuột , bàn tay đáng ghê tởm đó còn đặt lên vai tôi , khuôn mặt nhìn chỉ muốn cho xơi búa đó chỉ cách tôi chưa đến 5mm....

Lần này , tôi thấy mũi mình không bị chảy máu nữa , có lẽ là do tâm lý cả thôi...Kim Nguyệt Dạ ,mi nghĩ ta sẽ bị xịt máu mũi lần nữa sao ? Mi tưởng vài cái trò vặt vãnh đó là đánh bại được ta sao ? Mi coi thường ta quá đó !

“Phải đó , phải đó , Hựu Tuệ có nụ cười đẹp mê hồn !” Hiểu Ảnh mặt ghệt ra như phồng rồi nói .

Có lẽ nhỏ ta cũng bị tên mặt người dạ thú này dụ dỗ mất rồi .

“Ha ha...” Tôi cố nuốt cục tức , nở nụ cười hình bán nguyệt .

Hai bà bạn chí cốt đã bỏ rơi tôi , chỉ còn mỗi tên Lăng Thần Quyền đó mặt vẫn ngơ ngẩn ngẩn , không hiểu gì . Tên Lý Triết Vũ dường như hiểu cái gì đó , ánh mắt tràn đầy hứng thú nhìn tôi và kim Nguyệt Dạ....

“ À, vừa rồi Hựu Tuệ cứ nằng nặc đòi khao tụi mình một bữa ra trò !”

“Hả ? Vừa rồi.....” Tôi đang định “bật” lại thì tên Kim Nguyệt Dạ mặt dày như cái mo cau có giờ điện thoại lác lác trước mặt tôi .

.....

“Sao hả?” Kim Nguyệt Dạ cười ma mãnh .

“ Được , tôi....khao” Tôi gượng cười , khó khăn lắm mới phun ra được ba chữ .

“Ồ, Thế tụi mình.....”

“suyt...”

Hiểu Ảnh vừa định nói gì thì bị Kim Nguyệt Dạ ngắt lời .

Bất người khác trả tiền hết lại còn không cho nói . Tôi cảm giận quay sang trừng mắt với hắn , bỗng phát hiện hắn đang nhìn chằm chằm ra cửa .

“ Hiệu Trưởng ? Sao ông ý lại ở đây nhỉ ?”

Câu nói của Kim Nguyệt Dạ như bom nổ chậm làm tụi tôi hốt hoảng cúi gằm mặt xuống .

Trời, hiệu trưởng ở đâu? Cầu trời đừng phát hiện ra tụi tôi...

Vụ hện hò với ba nam sinh ở trường Sùng Dương mà truyền ra, tụi tôi không bị “uỳnh” chết thì cũng “ngổm” vì bị ném rúng thối.

“Ông ta đi lên tầng trên rồi...”

Là hiệu trưởng trường Sùng Dương? Là vị giáo sư tiếng Anh nổi tiếng toàn quốc ? Nghe nói năm nào cũng được mời đến các nước để thỉnh giảng, đến giờ vẫn độc thân, là ước mơ của bao nhiêu phụ nữ ở thành phố này – hiệu trưởng Thôi Khởi Thánh!

“Hiệu trưởng Thôi sao lại đến đây nhỉ ? Mọi người bảo ông ấy đi công tác cơ mà ? Dạ, hay ông ấy biết cậu àm thêm ở đây nên đến tìm?”

“Trường cấm học sinh làm thêm sao ?”

“ ... ”

Đúng là ngốc vẫn hoàn ngốc, xem ra giai đẹp vẫn thông minh hơn!”

“Đi theo ông ấy là biết ngay thôi mà!”

Mọi người đều đổ dồn về phía phát ra câu nói đó – Kim Nguyệt Dạ. Hắn ta muốn lén theo dõi hiệu trưởng.

“Mấy người không muốn biết hiệu trưởng đáng kính của chúng ta một mình đến Happy House làm gì hả ?” Lại là cái nụ cười chết tiệt đó. Tô Hựu Tuệ, mày đừng để bị hắn lừa!

“OK, mình đi theo với!” Hiểu Ảnh hưng phấn ra mặt.

“Đây là việc riêng của trường Sùng Dương, chúng tôi chẳng có hứng tham gia!” Còn lâu tôi mới bị mắc câu.

“Hựu Tuệ!” Hiểu Ảnh mắt long lanh nhìn tôi van nài, ngay cả Tô Cơ cũng dùng ánh mắt đó nhìn tôi.

“Chúng ta cứ giả vờ đi thuê phòng hát, nếu bị phát hiện thì bảo là tụi em đi liên hoan” Té ra tên Kim Nguyệt Dạ muốn lấy tụi tôi làm bia đỡ đạn.

“Hựu Tuệ, không phải bà muốn nhìn thấy hiệu trưởng Sùng Dương sao? Cơ hội nghìn năm có một đó!”

Tô Cơ, đồ phản bội!

“Hựu Tuệ của chúng ta làm sao có chuyện bỏ lỡ cơ hội này, phải không?”

Cái gì mà Hựu Tuệ của chúng ta ? Tôi đang vắt óc nghĩ cách từ chối thì thằng cha trời đánh Kim Nguyệt Dạ mồm mấp máy chữ “di động”. Tôi giống như quả bóng bơm căng lên bỗng bị xì hơi dẹp lép. Đúng là không có gì đau bằng bị kẻ khác tóm đuôi!

Mười phút sau, tại tầng hai của Happy House.

“Này! Mấy người lên đây làm gì thế ?” Lăng Thần Huyền bị Hiểu Ảnh bấu chặt cánh tay, mặt chun lại khó chịu cất giọng hỏi.

“Hả ? Câu nói gì ?” Tôi nói như sắp hết hơi, ánh mắt cảnh giác cao độ nhìn ngó khắp nơi. Đây là lần đầu tiên tôi phải làm cái trò bắt đắc dĩ này.

Tầng hai của Happy House được thiết kế theo phong cách Nhật Bản. Cả không gian được rèm vải ngăn thanh từng phòng nhỏ riêng biệt. Từ ánh sáng cho đến không khí xung quanh đều rất phù hợp cho việc hẹn hò. Không biết hiệu trưởng Thôi đến đây làm gì ?

“Ông ý ở đằng kia, đi theo tôi...”

Cái thằng cha Kim Nguyệt Dạ chắc là cao thủ chuyên đi rình mò người khác, nếu không sao kinh nghiệm đây mình thế ?

Ai nấy như đều nín thở. Tô Cơ và Hiểu Ảnh nép hẳn vào góc tường, vừa tò mò vừa lo lắng . Đối diện là tên Lăng Thần Huyền, cũng tò mò chẳng kém. Lý Triết Vũ thì thờ ơ, có lẽ thích nhâm nhi cà phê hơn là nghe lén. Còn tên mặt người dạ thú Kim Nguyệt Dạ khoải trá nhìn tôi chòng chọc.

“Tại sao lại chọn chỗ này ?” Chúng tôi nghe thấy gian bên có giọng một người phụ nữ...

Chà! Tôi giật thót, đúng là hẹn hò thật! Tô Hựu Tuệ ơi là Tô Hựu Tuệ, sao mày lại đi nghe trộm thế này ? Lại còn theo dõi người ta hẹn hò nữa chứ! Hành động này không thể chấp nhận được , mày có còn là đệ nhất thực nữ của trường Minh Đức nữa không ?

Nhưng... giọng nói của người phụ nữ đó ... nghe quen quen...

Hình như người Tô Cơ run lên. Con nhỏ này thật tình... Có nghe lén thôi mà sượng đến thế cơ à ?

“Hi hi, nghe rõ nhỉ!” Hiểu Ảnh cười ngây ngô nhìn chúng tôi.

Gượng đã! Tô Cơ làm trò gì thế ? Nhỏ ta đi đến chỗ tường, dí sát tai vào đó để nghe!

Tô Cơ hôm nay bị trúng tà hay sao? Tôi lo lắng đi theo, muốn xem chuyện gì khiến nhỏ ta quan tâm thế.

Hiểu Ảnh cũng voi ăn bã mía, tiến về chỗ tụi tôi, tiếp đó là Lý Triết Vũ...

Sáu người tụi tôi quỳ trên ghế sofa, tai cùng áp sát vào tường để nghe lỏm.

“Vị chỗ này gần!” Giọng nói lãnh đạm này chắc là của hiệu trưởng Thôi.

“Đừng hiểu lầm! Không phải tôi hẹn hò anh mà muốn gặp mặt để nói chuyện về bức thư này!” Giọng nói người phụ nữ có vẻ tức giận.

“Đương nhiên rồi! Tôi cũng không có hứng thú nói chuyện khác...” Hiệu trưởng Thôi mỉm cười.

“Anh”

“Sao lại giận dỗi như thế , hay là em muốn tôi có hứng thú với những chuyện khác...”

Không thể nào ? Quan hệ của hai người này có vẻ như...

“Hiệu trưởng Thôi, anh nghĩ gì về bức thư của chủ tịch ?” Người phụ nữ hắng giọng, nghiêm túc nói.

“Tôi chẳng có ý kiến gì... Ông ta về lúc nào mà chả được!” Hiệu trưởng Thôi giọng vẫn thản nhiên.

“Tóm lại, trường Minh Đức của tôi và trường Sùng Dương của anh đã đấu với nhau bao lâu nay rồi, cũng đến lúc phân thắng bại!”

“Minh Đức ? Sùng Dương ? Họ là ...” Không chỉ tôi mà có lẽ những người khác cũng phát hiện ra người phụ nữ đó là ai.

“Suyt... để nghe đã!” Tô Cơ căng thẳng hạ thấp giọng.

Sao Tô Cơ lại căng thẳng thế ? Tôi ngẩn người nhìn nhỏ ta.

“Được thôi!” Hiệu trưởng Thôi ung dung nói. “ Tám năm trước, chủ tịch để lại một bức thư rồi biến mất hút!. Còn nói là đợi khi nào ông ý về, hai trường của chúng ta, trường nào có sức ảnh hưởng lớn nhất, tỉ lệ học sinh đỗ đại học nhiều nhất thì sẽ được thừa hưởng số 23 phố Angle, báo hại thôi tám năm nay thật khổ sở!”

“Dù nói thế nào đi chăng nữa, con đường tôi đã chọn tôi nhất quyết không từ bỏ! Tôi nhất định phải giành được số 23 phố Angle. Trường Sùng Dương ngày càng đi xuống, học sinh nào cũng lười nhác giống an, chẳng có quy củ gì hết! Chỉ có mỗi trường Minh Đức của tôi là đào tạo ra nhiều nhân tài!”

Hiệu trưởng Bạch Nưng nói đĩnh đạc, chỉ cần nhìn Tam Đại Thiên Vương của trường Sùng Dương cũng đủ biết ngôi trường đó thế nào rồi.

“Ngưng à! Đã mười năm rồi mà em vẫn ngoan cố thế ? Học sinh trường Minh Đức mà ai cũng giống em thì trường em trở thành xưởng sản xuất rôbốt mất!”

“Anh nói gì hả ?”

“Được rồi, đừng giận mà! Là tôi nói sai, được chưa...”

“Đừng nhiều lời! Tôi thấy cứ lấy học sinh mới vào năm nay mà phân thắng bại!”

“Học sinh mới vào năm nay ? Người đứng đầu trường em là Tô Hựu Tuệ, số điểm đỗ vào thấp hơn Kim Nguyệt Dạ trường Sùng Dương mà!”

“Anh khỏi lo. Tôi sẽ giúp cô bé trở thành một nhân tài! Đợi đến lúc thi đấu thì anh sẽ biết!”

“Ồ! Thế trường Sùng Dương thắng thì sao ?”

“Nếu như năm nay trường anh thắng, Minh Đức sẽ tùy anh định đoạt!”

“Thật sao ? Bao gồm cả em nữa hả ?”

“Anh im đi!”

“Coi như tôi không nói gì hết! Ngưng à, em nhớ những gì mình nói nhé! Hơ hơ hơ hơ...”

“Hiệu trưởng Thôi, anh tự trọng một chút đi!”

“Ngưng, tôi thích em gọi tôi là Khởi Thách hơn!”

...

Mọi người ai cũng trợn tròn mắt kinh ngạc.

Minh Đức và Sùng Dương... đấu với nhau tám năm rồi... Phân thắng thua... phải dựa vào cuộc chiến của tôi với Kim Nguyệt Dạ... Nếu thua tùy hiệu trưởng Sùng Dương định đoạt...

Ánh mắt mọi người bắt đầu đổ dồn về phía tôi và Kim Nguyệt Dạ.

...

“Ngưng, lẽ nào em không nghĩ đến tương lai sau này của chúng ta sao ? Lẽ nào em vẫn muốn bắt tôi chờ đợi mãi thế này ?”

“...”

Bọn học rút cuộc có quan hệ như thế nào ? Đối thủ ? Bạn bè hay là...

Đầu tôi rối tung lên, nhưng điều khiến tôi mơ hồ nhất là...

“Rầm!”

Bức tường quá mỏng manh, không chịu được sức nặng của sáu người chúng tôi, sau khi kêu kêt kêt kêt mấy tiếng thì đã đổ sập xuống.

“Oái! Ui da!”

Đau quá đi mắt! Tôi xoa đầu, lén nhìn nét mặt của hai vị hiệu trưởng. Nếu như họ trở tay không kịp thì chắc tôi đã được “chiêm ngưỡng” cảnh hai người này kinh ngạc đến mức trợn tròn mắt, miện há hốc.

“Ừm... Sao các em lại ở đây? Thân thiết quá nhỉ...” Hiệu trưởng Thôi kịp trấn tĩnh, nói mỉa mai.

“Ồ, vâng! Ha ha... thời tiết đẹp quá... tụi em...” Lăng Thần Huyền, đồ đầu heo! Không nói có ai bảo người câm không ? Trong đây thì nhìn thế quái nào được thời tiết ? Tôi vội vã đứng dậy, sửa ngay ngắn lại quần áo. Chết rồi, hiệu trưởng Bạch Ngưng mặt trắng bệch, xem ra tôi phải tìm lí do gì đó để giải thích.

“À, thực ra, tụi em...”

“Sao có thể làm như thế! Sao lại...”

Là Tô Cơ! Tôi quay đầu nhìn Tô Cơ. Nhỏ ta run lên, trừng mắt nhìn hiệu trưởng Bạch Ngưng. Còn Bạch Ngưng thì né tránh ánh mắt Tô Cơ.

...

Không khí lúc này im lặng, căng thẳng như đầu bò tót, chỉ có mỗi Tô Cơ thở dốc.

“Sao lại làm như thế! Còn bố thì sao ? Bố là gì chứ ?” Tô Cơ như đứa trẻ bị bỏ rơi, gào lên rồi quay người bỏ chạy.

“Tô... Tô Cơ!”

“Tô Cơ!”

Tôi chẳng kịp nghĩ gì nhiều, co giò chạy đuổi theo Tô Cơ. Bố của Tô Cơ không phải mất từ khi Tô Cơ còn rất nhỏ sao? Sao Tô Cơ lại nhắc đến ông ấy trước ặt hiệu trưởng Bạch Ngưng ?

Hay là...

Tôi và Hiểu Ảnh chạy qua ba con phố mới túm được Tô Cơ đang nước mắt ngấn nước mắt dài. Không hiểu sao, ba tên kia cũng đuổi theo tụi tôi.

“Tô Cơ, hiệu trưởng Bạch Ngưng chỉ đến uống trà thôi mà...” Hiểu Ảnh không hiểu nhìn Tô Cơ. “Vả lại, nếu là hai hiệu trưởng đúng là yêu nhau thật thì đúng là lãng mạn quá...”

Con nhỏ Hiểu Ảnh này đúng là thêm dầu vào lửa, làm sự việc rắc rối thêm, tôi nháy mắt với nó ta.

“Vớ vẩn!” Tô Cơ và Lăng Thần Huyền cùng hét toáng lên.

Hả ? Chuyện này liên quan gì đến tên Lăng Thần Huyền ?

“Hử ?” Hiểu Ảnh tròn mắt nhìn họ, không biết mình nói sai gì.

“Lăng Thần Huyền, gào cái gì mà gào!”

“Mắc mớ gì tới cô chú!”

“Đương nhiên là có! Bạch Ngưng là mẹ tôi!”

Cái gì ? Hiệu trưởng Bạch Ngưng là... là mẹ của Tô Cơ! Đầu tôi hiện lên hình ảnh hai mẹ con nhà này. Một người nghiêm khắc, mặt lạnh như tiền; một người ranh ma, quậy phá. Ngó thể nào cũng khác một trời một vực, ai ngờ lại là mẹ con.

Ai cũng nghĩ y chang tôi, khi nghe Tô Cơ nói xong, mọi người shock đến nỗi suýt lòi cả mắt.

“Nhưng... Nhưng... hiệu trưởng Thôi là chú của tôi” Lăng Thần Huyền gầm lên.

Đầu tôi lần này nổ tung thật.

Thằng cha đó mà là cháu của hiệu trưởng trường Sùng Dương ? Hiệu trưởng Thôi không cảm thấy mất mặt vì có thằng cháu như thế này sao ? Người nổi tiếng như thế mà lại có đứa cháu ngu hết chỗ nói.

“ Thế tại sao cậu lại họ Lăng!” Lý Triết Vũ này giờ im lặng bỗng cất tiếng hỏi.

“Tôi lấy theo họ mẹ!” Lăng Thần Huyền hậm hực.

“Ờ, có khi về sau hai người này thành họ hàng cũng nên...” Kim Nguyệt Dạ cười híp mắt.

“Còn khuya!” Tô Cơ và Lăng Thần Huyền cùng rống lên.

3. Q.1 - Chương 3: Cuộc Du Hành Của Nữ Hoàng Địa Ngục

“Em cảm ơn cô ạ!” Nghe hiệu trưởng Bạch nói thế, tôi như người bị rớt xuống vực sâu không đáy. Chắc cô định cho tôi “lên mây rồi lại kéo xuống địa ngục” đây mà.

“Chắc em cũng biết trường Minh Đức và Trường Sùng Dương từ trước đến giờ luôn cạnh tranh nhau. Tuy thành tích của trường Minh Đức khá tốt, nhưng tiếc là không có ai thật sự nổi trội... Cô mong em sẽ trở thành một người như thế, đem lại vinh quang cho trường!”

“Cảm ơn cô đã tin tưởng em, em sẽ cố gắng hết sức!” Tôi thở phào, nói khiêm tốn.

“Tốt lắm! Cô và hiệu trưởng trường Sùng Dương đã giao ước với nhau, mỗi trường cử ra một đại diện cùng thi đua với nhau ba đợt trong năm học này, người chiến thắng sẽ được toàn quyền sử dụng khu biệt thự cổ số 23 phố Angle. Hơn nữa, trường giành chiến thắng sẽ nhảy vọt về thực lực lẫn quy mô, có nghĩa là trường thắng sẽ được quyền định đoạt sự sống còn của trường thua cuộc!”

Cô hiệu trưởng nói đến đây thì như bị kích động, đứng là hiêm có.

Cô Bạch Ngưng dường như phát hiện ra giọng nói của mình mất kiểm soát, bèn ngưng lại một lúc, rồi lại nghiêm nghị nói tiếp: “Ba đợt thi đấu sắp tới, mỗi bên phải đề ra một cuộc thi, nếu vẫn tiếp tục hòa thì đề thi cuối cùng sẽ do chủ tịch quyết định. Tô Hựu Tuệ, hôm nay cô gặp em là muốn từ giờ trở đi, em sẽ đảm đương nhiệm vụ này. Em là học sinh cô đặt nhiều kỳ vọng nhất, cố mong em sau này đứng ra giành lại danh dự cho trường Minh Đức!”

“Cô yên tâm, em sẽ không để cô thất vọng đâu!” Tôi trả lời rất quả quyết.

“Nghe nói lần này trường Sùng Dương sẽ cử Kim Nguyệt Dạ, hình như từ hồi học cấp hai các em đã là đối thủ cạnh tranh, hi vọng lần này em sẽ cố gắng hết sức!”

Đánh bại Kim Nguyệt Dạ ?

Hơ hơ hơ hơ! Cô hiệu trưởng yêu quý của em, sao cô và em lại ý tưởng lớn gặp nhau thế này? Dù cô không nhắc thì em cũng cho thằng cha đó biết tay. Làm sao em có thể để cái tên lừa đảo đó xỏ mũi mình mãi được!

“Vâng ạ!” Tôi trả lời chắc như đinh đóng cột.

Dù là vì trường hay là vì bản thân, tôi cũng phải di tên Kim Nguyệt Dạ như là di con kiến dưới chân.

“Nữ hoàng, để con đấm lưng cho người...”

“Không, nữ hoàng, để con lau giày cho người...”

“Người muốn nghe con hát hay là muốn xem con múa...”

“Phải rồi, Tô Hựu Tuệ, còn chuyện này nữa...”

“Dạ? Có chuyện gì ạ?” Tôi sực tỉnh, nhìn thấy cô Bạch Ngưng đang lưỡng lự, chẳng giống như mọi khi chút nào.

“Em và Tô Cơ, rất thân nhau, cô thường nghe nó kể về em!” Cô Bạch Ngưng đặt tay lên bàn, các ngón đan chéo vào nhau. “Em hãy nhắc nhở và động viên nó, ý cô muốn nói là trong mọi chuyện!”

Vâng, cô cứ yên tâm!... Em về lớp đây!”

Ra khỏi phòng hiệu trưởng, tim tôi bỗng nhói lên. Có lẽ... Tô Cơ vẫn chưa quên chuyện hôm qua!

...

“Tô Cơ! Bà cầm sách ngược rồi!” Nhân lúc thầy giáo đang viết công thức lên, tôi len lén vỗ vai Tô Cơ. Nhỏ ta nhìn chòng chọc vào một trang sách gần một tiếng đồng hồ rồi.

“Hựu Tuệ, nước dâu éo hôm qua ngon qua! Kim Nguyệt Dạ còn lấy vỏ cam làm thành hình con thỏ tặng tôi! Các bà xem nè!” Con nhỏ Hiếu Ảnh này tai thính nhu tai chuột, thấy tôi đang thì thầm với Tô Cơ, cũng quay ngay đầu xuống, giờ hình con thỏ bằng vỏ cam lên, đặc ý nhìn tụi tôi cười ngốc nghếch.

“Hiếu Ảnh, bà im dùm đi, đang giờ học đây!” Hứ, con nhỏ này chỉ tổ làm mọi chuyện rối tinh thêm.

“Hựu Tuệ...” Tô Cơ tâm hồn đang treo ngược cành cây bỗng nhớ ra, “Mẹ tôi muốn bà đối phó với Kim Nguyệt Dạ đúng không?”

“Mẹ bà ? Ý bà là hiệu trưởng Bạch Ngưng...” Tôi vẫn không dám tin hiệu trưởng mà mẹ Tô Cơ.

“Bà đồng ý à?”

“Đương nhiên!”

“Thì cái gì ?”

“Cô hiệu trưởng nói nửa tháng sau, hai trường sẽ tổ chức đại hội thể thao hữu nghị, trường nào đoạt giải nhất xem như thắng trận đầu tiên. Tôi và Kim Nguyệt Dạ phụ trách phân công, hướng dẫn học sinh hai trường tham gia!”

“Thể thao thì trường mình number one còn gì, trường Sùng Dương thua là cái chắc...” Hiểu Ảnh lại quay xuống hóng hớt.

“Hay lắm!” Tô Cơ vỗ đốp một cái xuống nàng, quên bém mắt là nàng ta đang ở trong lớp học.

“Kít!” Thầy giáo giật bắn mình, cục phấn đang viết gãy làm đôi, bảng đen hiện lên một đường nguyệt ngoác.

“Oái...” Tô Cơ biết mình lỡ miệng, gãi gãi đầu, “Thưa thầy, em xin lỗi, ban nãy em nghe thầy giảng nhập tâm quá nên buộc miện nói ra. Ồi, tự nhiên em thấy chóng mặt quá, thầy cho em lên phòng y tế nằm nghỉ nhé...”

Tô Cơ vờ vịt lảo đảo, tự người về phía tôi, tóm lấy tay tôi đặt lên tay của nhỏ ta.

“Ồ... thưa thầy, để em dìu bạn ấy lên phòng y tế.” Nhân lúc thầy chưa kịp phản ứng, tôi dìu Tô Cơ đi mất dạng.

Tôi nghe thấy giọng nói rất nghĩa khí của Hiểu Ảnh: ‘Thưa thầy, đường đến phòng y tế xa lắm, lại nguy hiểm nữa, để em đi theo hộ tống hai bạn!’

Xiu... trình độ “mè nheo” của con nhỏ này ngày càng cao thủ.

“Sao đột nhiên bà lại...”

Thấy đã thoát khỏi tầm mắt của thầy giáo, tôi định chất vấn Tô Cơ, ai dè nhỏ ta túm chặt vai tôi.:

“Kim Nguyệt Dạ chính là thiên thần mà bà kể đúng không ?”

“Hắn là thiên thần cái nỗi gì... Thằng cha mặt người dạ thú!” Tôi nghiêng răng ken két. Nếu như không phải muốn giữ hình tượng thực nữ của mình, tôi đã cho tên đó xơi quyền cước rồi.

“Tốt lắm!” Tô Cơ gằm ghè, “Bà có biết tôi giận đến mức nào không? Chuyện giữa mẹ tôi và hiệu trưởng trường Sùng Dương tôi chẳng biết gì hết, nghĩ lại mà tức! Tôi là con gái của bà cơ mà!”

Tôi cảm thông nhìn Tô Cơ. Nói thật, hiệu trưởng trường Sùng Dương với tên Kim Nguyệt Dạ đó tính giống y như lột.

“Hự Tuệ, tôi đã suy nghĩ kỹ cả đêm qua rồi!” Tô Cơ thẳng thắn đáp. “Bà còn nhớ hôm qua bọn họ nói gì không ?”

Hôm qua ?

“Từ từ đã, tại sao tôi lại phải đồng ý ? Có đánh cược gì không ?”

“Nếu như năm nay trường anh thắng, Minh Đức tùy anh định đoạt!”

Tô Cơ nhìn mặt tôi đang thộn ra nhớ lại chuyện hôm qua liền nói:

“Quên hôm qua họ bàn gì rồi à? Chỉ cần tụi mình thắng trường Sùng Dương, Sùng Dương phải hoàn toàn nghe theo sự sắp đặt của Minh Đức. Vì thế bà nhất định phải thắng, không được phép thua!”

Hiểu Ảnh hết nhìn tôi rồi lại nhìn Tô Cơ, sau đó lao đến ôm chặt tụi tôi:

“Hự Tuệ pro như thế thì làm sao có thể thua được. Cố lên, cố lên, hi hi!”

Con nhỏ này... thật không hiểu nổi sao lúc nào nó cũng lạc quan thế nhỉ...

“Hi...baby... có chuyện gì mà em vui thế?” Giọng nói cùng mùi nước hoa thoang thoảng từ sau lưng khiến tôi sởn gai ốc.

Quả nhiên, tên Anh Cảnh Ngạn đi đằng sau Kinh Kong, tay còn cầm một bó hoa bách hợp, đang nháy mắt đưa tình lia lịa với tôi...

Má ơi, chẳng thể hiểu nổi tại sao bọn con gái lại phát cuồng vì hấn nhỉ ? Trong mắt tôi, hấn chẳng khác nào một con khỉ bị “chập cheng”

Anh Cảnh Ngạn bước đi uyển chuyển đến chỗ tôi, mũi hấn cách mặt tôi chỉ có 1 mm, làm tôi ớn đến nỗi định vứt bỏ hình tượng thực nữ, ba chân bốn cẳng chạy thực mạng.

“Baby Hựu Tuệ, nghe nói sáng nay em bị gọi lên phòng hiệu trưởng ?”

“Ồ... Anh Cảnh Ngạn, cũng chẳng có gì đâu!” Người chết đi, ai mượn người nhiều chuyện!

“Ồ... ha ha ha ha, baby ngược hả ? Không sao! Anh biết em sợ các nữ sinh khác ghen tỵ với mình chứ gì ? Đừng lo, anh sẽ bảo vệ em!”

Chúa ơi, ngài ném hòn đá xuống cho thằng cha này chết tươi hộ con!

“Cô Bạch Ngưng muốn em đối phó với trường Sùng Dương phải không ?” Anh Cảnh Ngạn lại tiến sát về phía tôi, tôi lùi vội về phía sau.

“Anh...” Sao hấn lại biết nhỉ ?

“Yên tâm đi! Có anh đây, em khỏi lo! Anh là thiên thần hộ mệnh của em...”

Dứt câu, hấn gài một bông hoa bách hợp lên tóc tôi, quay người bước đi yếu điệu. Tên King Kong kia lại chạy theo bám đuôi. Mỗi bước đi của King Kong như làm rung chuyển cả mặt đất.

“Hấn nói gì thế ?” Tô Cơ nhăn mặt nhìn tôi.

“Anh ta đẹp trai quá... nhưng anh chàng lạnh lùng, ít nói hôm qua còn đẹp hơn nhiều!” Hiểu Ảnh đang nói đến Lý Triết Vũ sao ? Lần đầu tiên tôi gật đầu đồng ý với Hiểu Ảnh.

“Haiz! Người kỳ quặc năm nào chả có, nhưng năm nay hơi bị nhiều...” Tôi lắc đầu ngao ngán, không trả lời câu hỏi của Tô Cơ.

“Anh Cảnh Ngạn là hot boy trường ta đó. Hựu Tuệ, không ngờ bà đào hoa gớm! Hay là đi coi thầy bói phán một quẻ xem sao!”

Bói...

“Nhà tiên tri” Lý Triết Vũ từng nói là tôi sẽ gặp một người quan trọng nhất trong cuộc đời. Cầu trời đó không phải là Anh Cảnh Ngạn.. Có chết tôi cũng chẳng thèm.

...

Nhưng nói đi nói lại thì nếu được phép lựa chọn, tôi mong người đó sẽ giống như Lý Triết Vũ, vừa trầm tính lại có chừng mực. quan trọng nhất là cậu ta từng giúp tôi.. Những tên khỉ tầm thường khác sao có thể so sánh được.

Tiếc là cậu ta lại thân với kim Nguyệt Dạ và t6en đầu heo Lăng Thần Huyền. Không hiểu bọn họ hợp nhau ở điểm nào...

Khoan đã! Người quan trọng nhất đời tôi không phải là Kim Nguyệt Dạ đấy chứ ? Oh no, hấn là khắc tinh của đời tôi thì có.

...

Bây giờ không phải là lúc nghĩ linh tinh, cô Bạch Ngưng giao trọng trách gánh vác tương lai của trường Minh Đức cho tôi. Việc quan trọng lúc này là nghĩ cách đánh bại trường Sùng Dương và tên Kim Nguyệt Dạ.

Xem ra, những ngày tới đáng mong đợi lắm đây! Hơ hơ, Kim Nguyệt Dạ, mi cứ chờ đấy!

“Tụi... tụi mình phải đến đây thật sao ?” Dù bị Hiểu Ảnh và Tô Cơ lôi đến chỗ này, tôi vẫn gân cổ lên hỏi. Vì từ lúc đi đến đây, mắt phải tôi cứ máy liên tục, cái này nhất định là điềm chẳng lành! Chưa được bao lâu...

Lần máy mắt thứ nhất, một người đang yêu ngây thơ như tôi bị tên Tiểu Vũ độc ác từ chối thẳng thừng, tâm hồn non nớt đã bị tổn thương.

Lần máy mất thứ hai, bố tôi nghe thấy tin đội bóng mình yêu thích thắng lớn, sướng đến mức lái xe ẩu suýt thì mất mạng, nằm viện hết nửa năm.

...

Nghĩ đến đây, tim tôi vốn thấp thỏm không yên lại càng đập mạnh hơn. Tô Hữu Tuệ, mày là nhân tài gánh trên vai trọng trách của trường Minh Đức, sao có thể làm chuyện thiếu iốt như thế ? Đêm hôm không ngồi lo học mà lén vào trường Sùng Dương, thậm chí trèo tường vào!

Nếu như bị học sinh hay giáo viên trường Sùng Dương phát hiện thì mày không những thân bại danh liệt mà còn làm trường Minh Đức mất mặt lây.

“Tô Cơ, tôi thấy... lần này chúng ta hơi hấp tấp, hay là...”

“Lắm chuyện! Đã đâm lao thì phải theo lao chứ, bà có định trèo hay không ?” Tô Cơ trừng mắt nhìn tôi. “Khó khăn lắm tôi mới có được ‘ bản đồ thánh địa tình yêu bí mật của trường Sùng Dương’! Lại còn có nguồn tin chính xác là hôm nay Kim Nguyệt Dạ hẹn hò với ai đó, chỉ cần tụi mình bắt được quả tang, rồi đem chuyện này uy hiếp hẳn... Hê hê hê, đúng là diệu kế!”

Ôi, nhìn con hổ cái nhe nanh giơ vuốt trước mặt, tôi không còn nhận ra bà bạn Tô Cơ của mình nữa. Nhưng... biết đâu nhân cơ hội này hủy mấy bức ảnh mất hình tượng trong di động của hẳn!

“Hi hi... hay quá đi! Cứ như trò cảnh sát bắt trộm ý nhỉ...”

“Suýt, be bé cái mồm thôi!”

“Suýt, bà điên à...”

Tôi và Tô Cơ gõ vào đầu Hiểu Ảnh. Sau đó ba người bọn tôi bắt đầu len qua bụi cỏ cao đến nửa người.

Nơi đây là đầu phố Angle, Sùng Dương và Minh Đức lấy số 23 phố Angle làm mốc, xây một bức tường cao hơn một mét ngăn cách hai trường. Bức tường này kéo dài tới tận chân núi. Một trong bốn cảnh đẹp của trường Sùng Dương chính là “Khe cỏ tình nhân”, nằm ngay dưới chân núi, cách trường Minh Đức chỉ có một bức tường.

“Khe cỏ tình nhân” thực chất là một khu đất vẫn chưa được xây dựng gì hết. Vì rất ít khi có người đến quét dọn nên cỏ mọc dày đặc, xung quanh chỉ có mấy cây đèn mờ ảo. Không biết từ lúc nào, nơi đây trở thành điểm hẹn hò lý tưởng

của các cặp đôi trong trường.

“Hơ ? Người đâu ?” Lần đầu tiên tham gia rình mò, Hiểu Ảnh sướng đến nhảy tưng tưng, quên mất mục đích đến đây làm gì!”

“Ngồi yên!” Thấy Hiểu Ảnh đang hươ chân múa tay, tôi túm chặt lại, “Bà muốn chết hả! Nếu bị phát hiện là tụi tôi cả lũ bây giờ...”

Minh Đức và Sùng Dương từ trước đến giờ không qua lại với nhau. Kể từ khi công bố hai trường bước vào cạnh tranh, không khí lại càng căng thẳng hơn. Kế hoạch tuyệt vời này của chúng tôi mà bị phát hiện thì...

Thời gian chậm như rùa bò, mới có mười phút trôi đi thế mà ba người bọn tôi ngồi trong bụi cỏ có cảm giác dài cỡ mười năm. Bốn bề vẫn lặng ngắt như tờ...

“Cỏ mọc cao qua, đèn thì tù mù, xem thế quái nào được...” Tô Cơ điên máu gạt phần đám cỏ bên người. “Chán thật...”

‘Chẳng... chẳng có gì hay ho cả, hay tụi mình quay về đi...”

Tôi có linh cảm chẳng lành, định đánh bài chuẩn.

“Gâu gâu...Grừ... Gâu gâu gâu...”

Chó ? Tiếng chó sủa ? Nghe giống như tiếng chó dại mấy ngày m=nay chưa được ăn gì! Ở đây có chó dại sao? Tụi tôi hốt hoảng nhìn nhau, hét như còi, nhảy dựng lên...

“Á aaaaaa!”

“Chó! Chó đại cắn người...”

“Bình tĩnh! Chó đâu ? Chó đâu ?”

...

Rừng cỏ đang tĩnh lặng bỗng nhốn nháo cả lên, khắp nơi có bao nhiêu người ủa ra, nam sing nữ sinh đủ cả. Hóa ra rừng cỏ hoang vu này lại có nhiều người đến đây hẹn hò gồm. Má ơi, cảnh tượng hoành tráng quá!

Oái, bây giờ không phải là lúc nghĩ viễn vông! Cách không xa có ánh đèn pin sáng chói chiếu rọi.

“Đứng im, không được nhúc nhích, bị bắt quả tang rồi nhé!” Giọng nói của một người phụ nữ nghe có vẻ rất đặc ý vọng lại. “Cách này của hiệu trưởng Thôi quả là diệu kế, lần này đừng hòng chạy thoát!”

Mắt tôi đã kịp thời thích ứng với ánh sáng, nhìn thấy một người phụ nữ trung niên tay xách máy cát-sét. Chiêu này đúng là độc thật!

“Mau đưa thẻ học sinh ra đây, tôi không lo học, chạy đến nơi này yêu với chả đương! Mới nứt cái mắt ranh đã bày đặt hẹn hò” Cô tóm được mấy học sinh không may sa bẫy, phê bình như tát nước vào mặt.

Thôi chết... nếu như cô ta biết tui tôi là học sinh trường Minh Đức...

Tô Cơ ơi là Tô Cơ, cái gì mà biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng! Lần này thì tên tò nhé, tự đưa đầu vào miệng cọp.

Chúng tôi liếc mắt nhìn nhau, ngay cả đứa đầu óc chậm tiêu nhất là Hiểu Ảnh cũng biết phen này nguy thật rồi. tôi tưởng tượng ra ngày mai tên chúng tôi sẽ bị bêu lên tờ thông báo dán trên tường số 23 phố Angle.

“Tô Hựu Tuệ, Bạch Tô Cơ, Khâu Hiểu Ảnh, khép vào tội phản trường cầu vinh!”

“Oan quá, bọn em bị oan mà...”

“Người đâu, lời ba con nhỏ này ra ngoài đánh đến chết thì thôi, sau đó treo xác lên cửa trường Minh Đức để người khác lấy làm gương!”

Không! Tôi không muốn chết mà không nhắm mắt! Tôi không phản bội!

“Chạy mau...” Đang lúc rối như tơ vò, ai đó hét lên một tiếng, mọi người bỏ chạy toán loạn.

Tô Cơ, Hiểu Ảnh cũng hòa vào cùng đám đông, chẳng thấy tăm hơi đâu. Làm sao bây giờ ? Mà thôi, cứ thoát nạn cái đã rồi tính sau! Nghe thấy giọng người phụ nữ kia mỗi lúc một gần, tôi nhắm mắt nhắm mũi lao như điên.

Chạy, chạy nhanh nữa lên! Tô Hựu Tuệ, mày phải giữ gìn hình tượng Idol của trường Minh Đức chứ, không thể để bị bắt được...

Chạy, tôi chạy! Tô Hựu Tuệ65u, mày không được làm trường Minh Đức mất mặt...

Chạy, tôi chạy...

Thôi chết, đây là đâu ! Tôi chưa đến trường Sùng Dương bao giờ, cổng ra ở đâu vậy cà ?

Làm sao đây, chạy theo hướng nào bây giờ ? Đằng sau có “truy binh”, hay cứ chạy thẳng về phía trước ? Nhưng nếu bị trường Sùng Dương phát hiện thì sao ? Bây giờ đang là giờ tự học! Tôi lại mặc đồng phục trường Minh Đức...

Mắt tôi dán chặt về phía tòa nhà trước mặt – “Khu âm nhạc”! Ha ha... trời giúp ta rồi! Chỉ có những học sinh đặc biệt mới được đến nơi này, buổi tối không có nhiều người ra vào lắm, tôi cứ núp tạm vô đây là an toàn nhất. Đợi đến lúc học sinh trường Sùng Dương tan giờ tự học buổi tối thì tìm cách “lượn” sau...

Đúng lúc tôi đang mải mê nghĩ, phía sau vang lên tiếng bước chân dồn dập. Chết, tôi lao như tên bắn về phía căn phòng có ánh đèn. Ngó từ cửa kính vào bên trong thấy giảng đường xây theo kiểu bậc thang, có

cây dương cầm rất đẹp, bọc giăng khoáng đạt, nhưng không có một bóng người! Mà thôi, cứ chui vào đã rồi tính sau...

Nấp vào đâu bây giờ ? Cha mẹ ơi! Toàn là bàn với ghế, lại xếp theo kiểu bậc thang, chẳng có chỗ nào để nấp cả!

“Khụ khụ, khụ khụ khụ...”

Tiêu rồi!

Có người bước đến! Bước chân mỗi lúc một gần, tiếng ho càng lúc càng rõ mồn một.

Ánh mắt tôi quét xoẹt về phía góc tường... Chả nhẽ tôi phải...

“Khụ khụ, khụ khụ khụ...”

Chỉ còn mỗi cách đó!

...

Tôi nhảy bổ vào cái thùng rác cỡ lớn màu trắng rồi ngồi thu lu trong đó. Hu hu, đời tôi sao mà đen như quạ, không ngờ có lúc mặt hạng đến mức phải “bầu bạn” với rác rưởi hôi như cú...

Không biết Tô Cơ và Hiểu Ảnh đâu rồi ? Liệu có bị bắt không ? Hi vọng hai bà bạn đó không đến mức thăm hại như tôi!

“Khụ khụ! Tiếng ho đó càng lúc càng rõ, có vẻ như nam sinh đó đang tiến vào lớp học.

Oái... hình như hắn ta đang đi về phía tôi...

Ồi không! Đừng lại đây! Đừng có lại đây mà!

Cuối cùng, tiếng bước chân ngừng lại. Hình như hắn ta dừng lại bên cạnh cái thùng rác mà tôi chui vô đó.

Nắp thùng rác bị nhấc lên không thương tiếc, tôi tuyệt vọng ngẩng đầu lên theo bản năng, ánh sáng chói lòa làm mắt tôi như bị quáng gà.

Đợi đến lúc mắt tôi kịp thích ứng với ánh sáng, tôi đau khổ nhìn một chiếc vỏ chuối trượt từ trên đỉnh đầu xuống, hạ cánh xuống ngay tóc mái của tôi.

Thế là hết! Đời đi tong thật rồi! Kinh dị số một của Kim Nguyệt Dạ, Idol của trường Minh Đức, nữ thần trí tuệ và sắc đẹp – Tô Hựu Tuệ kể từ giờ phút này cũng như vỏ chuối kia, vĩnh viễn rơi vào vực thăm tam tối...

Đúng lúc tôi thấy mình xem chút nữa là đi đời nhà ma vì nhồi máu cơ tim thì bỗng nhận ra khuôn mặt kia quá đỗi quen thuộc.

Là cậu ta! Lý Triết Vũ!

Thế giới này đúng là tròn như củ đậu! Người con trai đã nhìn thấy ánh sáng mặt trời nơi tam tối. Tuy hắn từng là vị cứu tinh của tôi nhưng dù gì hắn cũng là Tam Đại Thiên Vương của sùng Dương! Đời nào hắn tha cho tôi!

Ánh mắt màu cà phê nhìn tôi đăm đăm, thoáng hiện lên kinh ngạc, nhưng sau đó kịp trấn tĩnh trở lại, nắp thùng rác lại bị đóng chặt, xung quanh tối như hũ nút.

...

Bên ngoài vang lên tiếng dương cầm du dương, đúng là mộ bản nhạc ảm áp. Không hiểu sao, tâm trạng bắt đầu ổn định trở lại, lòng cảm thấy nhẹ nhõm hơn...

“Rằm!”

Có tiếng đẩy cửa mạnh, giọng một người phụ nữ vang lên.

“Lý Triết Vũ, muộn thế này mà em vẫn luyện đàn à ?”

Ặc, hóa ra là cô giáo đi bắt quả tang học sinh ở “Khe cỏ tình nhân”.

“Vâng, cô đang làm việc ạ ?” Lý Triết Vũ thản nhiên trả lời.

Ừ, cô đang đi bắt mấy đứa học sinh vi phạm kỷ luật. Hừm! Nếu trò nào cũng được như em thì tốt quá, cô chẳng phải khổ sở thế này!” Cô giáo kêu ca.

“Vậy không làm phiền cô nữa! Cô đi nhé!”

Tên này dám ra lệnh cho cô giáo, phục hấn sát đất luôn

“À, được rồi! Em cứ tiếp tục luyện đàn đi...”

Tiếng bước chân xa dần, tôi đưa tay vuốt vuốt ngực, may mà Lý Triết Vũ không “xiếu” tôi. Sao hấn lại làm thế nhỉ ?

Hay là hấn nghĩ tổ cáo tôi với cô giáo chẳng nhằm nhò gì, muốn đưa hai tên đồng bọn biến thái kia đến hành hạ tôi mới đã.

Không ngờ có lúc Tô Hựu Tuệ này lại mặt vận đến vậy...

“Cô muốn núp trong đó đến bao giờ ? Khụ khụ...” Giọng nói kèm theo tiếng dương cầm đã cắt đứt mạch suy nghĩ mông lung của tôi.

“À! Ừ!” Lúc này tôi mới nhớ ra là mình đang ngồi trong thùng rác, vội đứng bật dậy.

“Oái!”

Chân tôi bị tên đại, vừa đứng bật lên ngã chúi xuống. Chúa ơi, cứu con!

Chúa đã không nghe lời cầu cứu thống thiết của tôi, tôi ngã ục một cái xuống đất... Đau quá! Tôi xoa xoa cái mông đáng thương, cố kìm nước mắt, ánh mắt hình viên đạn nhìn Lý Triết Vũ vẫn đang ung dung lướt phím đàn.

Hừ! Chẳng ga lăng tí nào, thấy người chết mà không cứu.

“Khụ khụ, khụ khụ... đi thôi!” Lý Triết Vũ đóng phím đàn, lấy áo đồng phục khoát lên người tôi. “Áo của cô bắt mắt quá!”

“À!” Tiếng dương cầm êm ái vụt mất khiến tôi tiếc nuối, ‘Đợi đã! Đi đâu cơ ?’

“Đưa tôi ra ngoài!”

Tôi không nhìn nhằm đấy chứ! Mặt hấn ta đỏ bừng, hay là bị sốt nhỉ ?”

...

“Trường của các cậu lớn thật!”

“ ... ”

“Đúng rồi, cậu không phải tự học buổi tối hả ?”

“ ... ”

Đến bây giờ tôi đã hiểu thế nào là “tự biên tự diễn”. Nãy giờ trên đường đi chỉ có một mình tôi độc thoại, hấn cạy răng không nói nửa lời.

“Khụ khụ, khụ khụ... khụ khụ..”

Tôi thấy hấn có gì đó không ổn, mặt đỏ hơn so với ngày thường. hay là...

“Cô...” Thấy tôi đưa tay về phía hấn. Hấn giật mình.

“Yên lặng nào!” Tôi đặt tay lên trán hấn. Nóng quá! Tên này đang bị sốt! Thế mà còn đưa áo khoác cho tôi mượn.

Triết Vũ lúng túng không biết làm thế nào, chỉ ngẩn người ra nhìn tôi, vì bị sốt cao nên đôi mắt màu cà phê có vàng lên tia máu đỏ...

Tôi lại nghĩ vẫn vợ gì thế này ? Tôi vỗ vào đầu mình!

“Trả áo cho cậu này...”

“Đi thôi! Sắp đến nơi rồi ! Cô không muốn tôi bị chết rét vô ích đấy chứ!”

Hắn nắm lấy tay tôi, dường như toàn bộ trọng tâm cơ thể đều dồn lên người tôi. Đây là lần đầu tiên một nam sinh bị sốt cao đến mức gần như mê sảng nắm tay tôi. Đây là lần đầu tiên tôi cầm tay một người con trai, lòng bàn tay nóng bỏng...

...

Cuối cùng cũng thoát khỏi trường Sùng Dương, tôi vội vàng cởi áo khoác để trùm lên người Lý Triết Vũ, ánh mắt cảm kích nhìn hắn. Biết cảm ơn thế nào đây ? Đúng rồi, tôi chợt nhớ ra thứ mà mẹ để trong ví của tôi! Lần đầu tiên tôi thầm cảm ơn cái tính lo xa của mẹ.

“Cô làm gì thế ?”

“Tìm thấy rồi!” Tôi chẳng đoán hoài gì đến câu hỏi của hắn, lục tung ví lên, lấy ra một vỉ thuốc. “Uống hai viên trước, đảm bảo có tác dụng!”

Nói dứt câu, tôi bóc vỉ thuốc, lấy hai viên thuốc đưa cho hắn.

“Uống đi!” Ánh mắt hắn có vẻ ngỡ ngàng, chẳng nhẽ tôi giống kẻ vong ơn phụ nghĩa lắm sao ?

“Không có nước...”

“Quên mất, cậu đợi chút...”

“Không cần đâu...” Hắn nhét thuốc vào mồm, mỉm cười nhìn tôi, rồi quay người bước đi.

Tôi vẫn còn đứng ngẩn tò te ở đó.

Mây tề thật, Tô Hựu Tuệ. Chỉ có mỗi một nụ cười cũng khiến mây tím đập chân run. Mau đi về nhà làm một giấc thật đã, quên sạch chuyện tối nay đi! Bây giờ phải nghĩ kế sách cho vụ đại hội thể thao sắp tới.

Khổ nỗi những chuyện trùng hợp cứ liên tiếp phát sinh...

Tôi thở dài thườn thượt, quay người chuẩn bị đi về nhà. Chợt tôi nhìn thấy một người mà hiện tại tôi không muốn nhìn thấy nhất.

“Hi! Mời tôi đi uống một tách cà phê chứ ?”

“Có... có chuyện gì không ?” Tôi cố gắng nở một nụ cười thật thân thiện, như thể người trước mặt là con bạn thân con chấy cắn làm đau.

“Chẳng có chuyện gì cả...” Tên Kim Nguyệt Dạ đứng đối diện tôi trong Happy House, nở nụ cười kiểu ác ma đội lốt thiên sứ, tay bấm lia lịa di động, chẳng hiểu đang nghĩ gì.

Thằng cha này lại bày trò gì đây ? Tôi vừa chia tay Lý Triết Vũ thì bị hắn lôi xềnh xệch đến đây. Chẳng lẽ hắn tình cờ nhìn thấy tôi và Lý Triết Vũ bước ra từ cổng trường Sùng Dương ? Hoặc cũng có thể là hắn theo dõi tôi ?

Tôi căng giác cao độ, nhìn chăm chú tên “cười nụ giấu dao” trước mặt! Tô Hựu Tuệ, mây đừng bị hắn làm cho lung lạc, bình tĩnh nào, xem hắn định giở trò mèo gì ?

“Hơ hơ, Tô Hựu Tuệ đáng yêu quá ! Coi nè...” Kim Nguyệt Dạ giơ di động lên, cười nhảu nhở.

“Bạn Kim, phiền bạn xóa ngay bức hình đó đi!” Thằng cha này lúc nào cũng đem mấy bức hình đó ra dọa tôi.

“Được thôi, đương nhiên có thể được !” Kim Nguyệt Dạ vừa nói vừa nháy mắt với tôi. “Nhưng mấy bức ảnh đáng yêu này bị xóa hết, tôi tiếc đứt ruột à, nên cô phải làm ba việc này cho tôi xem như bồi thường thiệt hại. Mỗi lần hoàn thành một việc, tôi sẽ xóa một hình!”

Hừ, tôi thừa biết làm gì có chuyện hấn buông tha dễ dàng như thế. Nếu đây không phải là nơi công cộng, tôi đã vung tay cho hấn xơi mấy đấm vào mặt. Cùng là con người cả, sao hấn và Lý Triết Vũ lại khác xa nhau thế ?

“Bạn Kim Nguyệt Dạ, phải làm thế mới được sao ?” Tôi tiếp tục cười tươi rói, nụ cười thâm thiết thế này chắc cũng phải có chút ít tác dụng.

Tên Kim Nguyệt Dạ mặt mày tỉnh bơ, mỉm cười gật đầu.

“Chắc chắn chứ ?” Tôi cười...

“Ừ!”

“Nhất định phải thế ?” Tôi tiếp tục cười...

“Ừ!”

“Sau khi làm xong ba việc này, cậu phải xóa hết ảnh! Không được làm khó tôi nữa!” Tôi nhìn thẳng vào khuôn mặt đang nở nụ cười khó hiểu của hấn. Kim Nguyệt Dạ, ta sẽ nhớ ngày hôm nay!

“Vậy thì phiền cô nhé!” Kim Nguyệt Dạ chìa ra một tờ giấy.

Cái gì mốc gì thế này ? Tôi hần học liếc xéo hấn, cầm lấy tờ giấy...

5 giờ sáng: Đi đưa sữa tươi, báo.

12 giờ sáng: Đưa hàng cho cửa hàng bánh kem Rossa

17 giờ chiều: Làm phục vụ ở Hppay House

22 giờ tối: Phụ bếp ở quán bar Prince

“Cái... cái gì thế này ?” Mắt tôi trợn kên như ếch ộp.

“Ai chà, Hựu Tuệ lúc này trông đáng yêu ghê!” Thăng cha đó dí sát mặt về phía tôi. “Cô đừng hòng chạy thoát!”

“Cậu nói gì ?” Cái gì mà đừng hòng chạy thoát ? Tôi ngược đầu lên, đối diện với khuôn mặt điển trai... dường như còn cảm nhận thấy hơi thở của hấn... Tô Hựu Tuệ, hôm nay mà bị mắc bệnh tim hả ?

“Hơ, không bị xẹt máu mũi à ?”

Tôi chẳng còn thiết đến giữ hình tượng gì hết, hung tợn nhìn tên đó như muốn xé xác hấn đến nơi. Yên tâm, từ ngày hiểu rõ bản chất lòng lang dạ sói củ mi, ta còn lâu mới bị xẹt máu.

“Mấy việc này làm liên tục trong bảy ngày. Đây là nhiệm vụ đầu tiên của cô!” Kim Nguyệt Dạ chẳng thèm để ý đến sắc mặt của tôi.

“Nhưng tôi còn phải đi học!” Thăng cha này cố tình ép tôi không có thời gian học để đánh bại tôi dễ dàng đây mà.

“Yên tâm, tôi đã tính đi tính lại rồi!” Kim Nguyệt Dạ cười như ác ma, mắt chớp chớp nhìn tôi. “Cái này đều là làm ngoài giờ học cả!”

Không tin nổi... Tôi tức muốn sùi bọt mép.

“Mà thôi... Tính tôi từ trước tới giờ không thích ép buộc người khác...” Thăng cha bịp bợm đó ra vẻ nghĩ ngợi. “Vậy bức ảnh này... tôi cứ tung lên diễn đàn trường Minh Đức nhé! Hay là in nó thành poster rồi dán trước cửa số 23 phố Angle nhỉ ?”

“Tôi làm...” Tôi tức muốn ói máu nhưng đành gật đầu.

“Thế có phải tốt hơn không! Còn nữa, mỗi lần tan làm thì phải ký bằng tên của tôi, ok ? nếu không có việc gì thì tôi đi làm thêm đây ! Trước khi về cô nhớ thanh toán tiền nhé! Bye!”

Đây là Kim Nguyệt Dạ ga lăng, phong độ đầy mình, gia đình giàu có mà Tô Cơ kể sao ?

Thiếu gia nhà giàu mà phải đi làm thêm ?

Quên mất là thằng cha biến thái này khoái nhất đá đểu người khác, không thể dùng suy nghĩ của người bình thường đối với hắn được! Nói không chừng hắn đi làm thêm vì như vậy sẽ có cơ hội lừa người khác mắc câu nhiều hơn.

Cầm tờ giấy ghi dày đặc công việc mà tên họ Kim ấy đưa cho, về đến nhà tôi vẫn còn tức anh ách. Tôi sức nhớ ra Tô Cơ và Hiểu Ảnh, vội gọi di động nhưng không có ai bắt máy. Sốt ruột quá đi mất!

Tôi bật vi tính lên, đăng nhập QQ, phát hiện ra có nick đang sáng.

Mưa phùn tháng ba: Cưng à, không sao chứ ?

Ngọn gió thần sầu: Ai thế ?

Mưa phùn tháng ba: Là Tô Cơ đây! Ngốc!

Ngọn gió thần sầu: Hả ? __ Một tuần bà thay đến mấy cái nick, tôi làm sao nhớ nổi! Bà không sao là tốt rồi! hiểu Ảnh đâu ?

Mưa phùn tháng ba: Hi! Không sao hết, còn bà ? Ổn thỏa cả chứ ?

Ngọn gió thần sầu: Số tôi còn may mắn chán!

Mưa phùn tháng ba: Hừ! Hôm nay xui tận mạng, rơi vào đúng ngày “bắt quỷ” của trường Sùng Dương.

Ngọn gió thần sầu: ?

Mưa phùn tháng ba: Thì chính là ngày rình bắt các cặp đôi hẹn hò buổi tối ấy. Ban đầu thì chỉ cần nhìn thấy đèn pin là mọi người chạy té khói nên sau này ban quản lý trường mới nghĩ ra cách nắp ở đâu đó rồi mới đột ngột mở đèn pin bắt quả tang, thế nào mà chả tóm được vài đôi. Lần này lại nghĩ ra cách mở cát-sét có tiếng chó đại sủa, tóm gọn cả mẻ! Kinh thật!

Ngọn gió thần sầu: ...Bắt đầu từ ngày mai cũng phải đi làm thêm bà ạ T__T

Mưa phùn tháng ba: Làm thêm ? Bà có bị ám đầu không đấy ? Tụi mình ngày nào cũng phải học trầy máu mắt, còn phải chuẩn bị cho đại hội thể thao... Bà có nghe tôi nói không ? Phải chuẩn bị thật kĩ!

Ngọn gió thần sầu: Hu hu hu hu... tôi biết mà! Nhưng thằng cha Kim Nguyệt Dạ đó đem ảnh ra để uy hiếp tôi! Tôi phải làm gì bây giờ ? Bà nhớ ngày này hằng năm đốt vàng mã cho tôi nhé! Tôi sắp ngủm cù đèo rồi...

Hết cách, tôi đành đem chuyện mấy bức ảnh xấu hổ lần trước kể ra! Đúng là chỉ có nước độn thổ!

Mưa phùn tháng ba: Thằng cha đó đểu thật! Thảo nào ba năm trước bà đâu không lại hắn! Đừng lo, tôi và Hiểu Ảnh sẽ giúp bà!

Ngọn gió thần sầu: Tô Cơ... Tôi yêu bà! Chụt!

Mưa phùn tháng ba: Nè, ai thèm bà yêu tôi chứ! Tim tôi không có chỗ cho bà đâu! He he...

Ngọn gió thần sầu: Bạn mới chả bè, tim bà chỉ đựng toàn giai đẹp thôi!

Mưa phùn tháng ba: Tôi out đây, còn phải đi đắp mặt nạ chứ! Ngủ không đủ giấc là xuống sắc lắm cưng!

Bốn giờ ba mươi phút sáng ngày hôm sau, tôi cùng Tô Cơ ngáp ngáp ngáp dài đứng đợi trước cổng trường.

“Sao vẫn chưa thấy hiểu Ảnh đâu nhỉ?” Tô Cơ ngó đầu ra phố Angle.

“Bà đã gọi điện cho nó chưa?” Tôi ngáp một cái rồi dài

“Gọi rồi! Tôi qua thăm nó còn xoen xoét cứ để đẩy cho nó, không hiểu con nhỏ đầu đất sét này lại bày trò gì đây!”

“Haiz, đành vậy...” Tô Cơ thở dài.

Đột nhiên một chiếc xe hơi phanh kít trước mặt chúng tôi. Có mấy người thanh niên nhảy bổ từ xe xuống. Tôi và Tô Cơ giật thót vì bất ngờ quá.

Gì... Gì thế này... Chúng tôi gặp phải mafia sao? Nhưng sao mới bảnh mắt ra họ đã đến rồi?

Một chiếc xe màu đen sang trọng ẵm sát phía sau cũng dừng lại, cửa kính xe từ từ hạ xuống, hiện lên một khuôn mặt đang còn mắt nhắm mắt mở.

“Hiếu Ảnh!” Tôi và Tô Cơ hét tướng lên.

“Tô Cơ, Hựu Tuệ, tôi lười dậy sớm quá nên đến muộn! Ừm...”

“Này, tụi mình đi đưa báo, bà ngồi xe sang trọng thế thì còn đi đưa cái nôi gì?” Mặt tôi nhăn nhó nhìn Hiếu Ảnh.

“He he, tôi đã nói với A Bảo rồi! Việc của bà bọn họ sẽ giải quyết gọn thôi...”

“A Bảo? A Bảo là ai?” Tôi ngạc nhiên.

“Bọn họ đều là... Nhớ tên từng người rắc rối lắm, cứ gọi bọn họ là A Bảo cho nhanh!”

“Hiếu Ảnh, bà có bao nhiêu A Bảo vậy?” Tô Cơ ghen tị ra mặt, tròn mắt nhìn bên cạnh Hiếu Ảnh là một đồng giai đẹp.

“Khoản hơn mười người, nếu là con gái thì tôi gọi là Tiểu Bối!” Hiếu Ảnh vừa nói vừa ngáp dài.

Ui cha, nhà Hiếu Ảnh có nhiều người giúp việc thế cơ à? Trước đây tôi chỉ nghĩ rằng nhà nhỏ ta cũng khá giả nhưng không ngờ... Hiếu Ảnh, bà làm tôi bất ngờ quá!

Tôi và Tô Cơ mặt nghệt ra như phỗng nhìn nhau.

Nhưng... có bà bạn nhà giàu cũng xịn lắm chứ! Hơ hơ hơ...

Tối đến... tôi cuộn tròn trong chăn, vừa nghĩ vừa cười như điên.

“Tít tít!”

Ồ! Có tin nhắn! Tôi quờ tay lấy cái điện thoại di động để ở dưới gối, mở ra xem.

“Nhờ người khác giúp là phạm luật nhé! Can tội không thành thực, phạt cô làm 10 ngày! Cố gắng nhé!”

From: Kim Nguyệt Dạ

Tôi dờ dẫm nhìn màn hình di động, sao hấn lại biết nhỉ? Nhưng tôi rất rõ một điều: Gặp phải Kim Nguyệt Dạ đúng là nỗi bất hạnh nhất cuộc đời tôi.

“Giết người... Kim Nguyệt Dạ, ta giết chết người...” Tôi mua con dao, miệng lẩm nhẩm.

“Tô Hựu Tuệ, nhanh tay lên! Bàn số 17 vẫn chưa có sa-lát hoa quả!”

“Ồ, vâng, có ngay đây...” Tôi hốt hải đem đồng hoa quả bị cắt nát hết, lổn nhổn như cá mồi quăng vội vào đĩa. Gửi lời xin lỗi đến những ai ăn phải món này. Hừ, tất cả đều do tên Kim Nguyệt Dạ đó.

“Tô Hựu Tuệ! Cô bê mấy cái thùng này đặt vào trong kho!”

“Hựu Tuệ! Sắp hết đĩa rồi, mau đi rửa ngay!”

“Tô Hựu Tuệ! Khác ở bàn số 20 gọi món!”

“Này, Tô Hựu Tuệ! Đừng có mà ngủ gật chứ!”

...

Hu hu hu hu, cuộc sống chẳng khác nào địa ngục! Chín ngày vừa nghe, tôi bị quay như dế, chạy đi chạy lại chóng cả mặt từ trường học đến nơi làm thêm. Tôi vừa phải đảm bảo việc học, vừa phải tích cực trù bị cho ngày hội thể thao. Vì thắng lợi của cuộc thi sắp tới, tôi phải đánh đổi bằng bất cứ giá nào.

Phù! Hôm nay là ngày cuối cùng rồi!

Mặt tôi tèm lem toàn dầu mỡ, sau khi rửa đến cái đĩa cuối cùng, ngẩng đầu lên, dường như nhìn thấy tia sáng hi vọng le lói

“ Mọi người vất vả quá , cám ơn !” Tôi chào tất cả các bạn đồng nghiệp .

Vừa tạm biệt mọi người xong tôi bước ra cửa thì gặp ngay tên sao chổi đáng ghét ấy.

“ Hựu Tuệ yêu dấu”

Oẹ! Thăng cha Kim Nguyệt Dạ mắt hút hơn một tuần, vừa nhìn thấy mặt đã muốn đập ấy nhất! Hắn còn giả tạo hơn cả tôi!

“ Kim Nguyệt Dạ! muộn thế này cậu tới đây làm gì ?” Tôi không thể nhịn nổi hần nữa.

“ Thì xem bé Hựu Tuệ thế nào ! Ừa , sao mắt thâm quầng như gấu trúc vậy ?” Bộ mặt xảo trá của hắn dí sát về phía tôi.

Oái, chết rồi, sao nhìn thấy hắn là tôi đã xây xẩm mặt mày thế này. Tô Hựu Tuệ, bình tĩnh!

“Mà này, hôm nay kết thúc làm thêm rồi! Như đã hứa, cậu phải xóa một bức ảnh!”

“ OK thôi! Nhưng trước đó thì...” Kim Nguyệt Dạ chìa tay ra, chớp chớp mắt làm tôi nổi da gà.

Cái... cái gì hả?” Tôi giấu vội bốn trăm đồng đi. Không để hắn nhìn thấy.

“Hơ hơ, là cái đó đó!” Tôi chưa kịp định thần thì bốn trăm đồng đã bị hắn cướp trắng trợn.

“ Đồ quỷ hút máu !” Tôi rửa thầm.

“Ảnh thì sao?”

Kim Nguyệt Dạ rút di động từ túi ra , mở phần lưu ảnh , giơ lên trước mặt tôi .

“Oái! Nhìn tởm quá! Tôi không muốn nhìn thấy nó lần thứ hai!”

Hắn ấn nút xóa , ảnh liền biến mất .

Hu hu hu hu, không ngờ một đại mỹ nữ như tôi cũng có lúc xấu như Chung Vô Diệm. May mà kịp thời ngăn chặn hắn phát tán những ảnh này đi, không thì...”

Tít tít tít!

Nhanh như cắt. Kim Nguyệt Dạ ấn mấy nút trên di động, ảnh đã bị xóa.

“ Chúc mừng! Còn hai tấm nữa thôi !” Kim Nguyệt Dạ đung đưa chiếc di động .

“ Cám ơn bạn Kim !” Nhìn thấy bộ mặt giả nai của hắn, tôi chỉ muốn bóp cổ cho hắn chết tươi, tuy khuôn mặt đó đẹp trai đấy .

“ Chỉ còn mấy ngày nữa là đến đại hội thể thao hữu nghị rồi , đến lúc đó thì ngày nào chúng ta chả chạm mặt nhau! Bé Hựu Tuệ vui không ?”

Vui ? Vui cái con khỉ ! Vui đến mức chỉ muốn cho hắn xơi mấy củ đậu bay vào mặt.

“ Ai dà , đến lúc đó mong bạn Kim giúp đỡ nhiều !”

“ Không dám , đến lúc đó phải nhờ bạn Hựu Tuệ giúp đỡ mới đúng ! Tôi thì nhiều hạng mục lắm , phiền bạn ở bên cạnh chăm sóc...”

Chăm sóc ? Ai thêm chăm sóc mi ? Tại sao tôi phải chăm sóc hắn chứ? Lẽ nào hắn muốn tôi bưng trà, bê nước rửa chân hầu hạ hắn trước mặt học sinh Minh Đức với Sùng Dương sao? Thế thì chẳng khác nào bán rẻ trường địch à?

“ Hơ hơ bạn Kim chỉ hay nói đùa! Hai trường chúng ta khác nhau hoàn toàn , bài binh bố trận cũng khác nhau , làm sao có thể ở bên cạnh nhau được chứ ?” Tôi gạt phăng cái đầu đang tựa lên vai tôi , sao cái đầu hần không chịu yên phận nhỉ ?

“ Đùa á ? Được hoa khôi trường Minh Đức – Tô Hựu Tuệ chăm sóc , tôi nằm mơ còn chẳng kịp nữa là....” Kim Nguyệt Dạ đang cười toe toét nhưng sao khuôn mặt hần lại thoáng vẻ thất vọng nhỉ ?

Hoa khôi trường Minh Đức! Hoa khôi trường Minh Đức! Hơ hơ, xem ra thằng cha này cũng có mắt nhìn người lắm...

“ Vậy cứ quyết định thế nhé !Tôi sẽ lấy tấm ảnh thứ hai như quà đáp lễ ”

“Ừ ừ, được... ha ha ha...” Tôi đang nói lảm nhảm cái gì thế nhỉ?

“Hơ hơ hơ, hẹn hôm đó gặp nhau nhé! Nhớ đem theo nước và khăn bông đợi tôi ở sân vận động!” Kim Nguyệt Dạ cười tươi rói, ngón tay làm thành hình chữ V.

“Ồ... được! Ý, khoan đã...” Tôi như tỉnh mộng. Chết cha! Vừa rồi mình buột miệng nói gì thế nhỉ? Tô Hựu Tuệ, mày vừa đồng ý với hần chuyện gì thế?

4. Q.1 - Chương 4: Con Lợn Kêu Ụt Ịt

Địa điểm:

Khe cổ tình nhân trường Sùng Dương

Phòng hiệu trưởng trường Minh Đức

Happy house

Nhân vật:

Tô Hựu Tuệ: Nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Bạch Tô Cơ: Nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Khâu Hiểu Ảnh: Nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Anh Tỉnh Ngạn: Nam sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Kim Nguyệt Dạ: Nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Lý Triết Vũ: Nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Lăng Thần Huyền: Nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Bạch Ngưng: Hiệu trưởng trường cấp III Minh Đức

Ụt ịt ụt ịt... Ụt ịt ụt ịt...

Hot boy của trường Minh Đức – Anh Tỉnh Ngạn

lại bắt chước lợn chạy vòng quanh

Như thế đã đủ khiếp đảm lắm rồi.

Nhưng... nhưng mà...

Tại sao tôi cũng bị liên lụy chứ!

Trong khoảng thời gian tôi thăm chửi rửa thằng cha Kim Nguyệt Dạ thì đại hội thể thao mỗi năm tổ chức một lần cuối cùng cũng đã đến. Trường Minh Đức và Sùng Dương sôi động đến bất ngờ vì vào ngày này hàng năm, hai trường tạm thời cầm qua lại với nhau.

Vả lại...

Và lại...kết quả của cuộc thi sẽ quyết định trực tiếp việc trường nào sẽ chiếm ưu thế hơn trong trận “chiến tranh giành số 23 phố Angel”

Đại diện của hai trường là tôi và Kim Nguyệt Dạ . Cả hai mỉm cười , đứng trên khán giả ngoài trời trường Minh Đức .

“ Sau đây xin mời đại diện hai trường lên phát biểu ...”

“ Tôi đại diện cho trường Minh Đức , một ngôi trường luôn khát khao chinh phục đỉnh cao Olympic , chào mừng các bạn tới đây...” Tôi đứng trước micro cười ngọt xớt, cô nói giọng hiền dịu, đoan trang, quan sát đội hình màu đỏ, xanh xếp ngay ngắn, trật tự.

Bên dưới đều ồ lên sau câu phát biểu .

“Woa , là Tô Hựu Tuệ kìa , xinh quá và dễ thương nữa”

“Phải đó ! idol của trường ta mà lị , đúng là danh bất hư truyền”

“ Vâng , xin mời các bạn thưởng thức tiết mục mở màn do trường Minh Đức biểu diễn!

“Rào rào... Rào rào rào... Rào rào... Rào rào rào...”

Những tràng vỗ tay đồng đều dưới khán đài vọng lại. Các học sinh trường Minh Đức mặc đồng phục màu xanh dưới sự chỉ đạo của tôi, vỗ tay theo nhịp điệu. Ở giữa có một đội hình xếp thẳng hàng ngay lối do Tô Cơ phụ trách bước ra trong tiếng vỗ tay không ngớt, khi ra đến vòng ngoài thì xếp thành vòng tròn lớn vây quanh nhân đồ trận (1) của trường Minh Đức

“Rào rào.. Rào... Rào rào... Rào...”

Nhịp điệu của cả nhân đồ trận đột nhiên nhanh hơn, đội hình ở vòng ngoài giơ hai tay lên, ai nấy đều cầm một tấm bảng nhựa nhiều màu. Biểu tượng khổng lồ của trường Minh Đức lập tức hiện ra, học sinh trường Sùng Dương trầm trồ thán phục.

Những người ở vòng ngoài tiếp tục vỗ tay:

“Bốp bốp! Minh Đức”

“Yeah!” Tất cả các học sinh trường Minh Đức đồng thanh gào lên.

“Bốp bốp! Minh Đức! Yeah!”

“Bốp bốp bốp! Minh Đức! Cố lên!

“Bốp bốp! Minh Đức! Yeah!”

...

Khấp sân vận động vang lên tiếng cổ vũ vô cùng hào hứng, khí hế áp đảo làm cho học sinh trường Sùng Dương không khỏi giật mình.

Hơ hơ... Hơ hơ hơ...

Hiếm hoi lắm tôi mới nhìn thấy cô Bạch Ngưng nở nụ cười mãn nguyện. Cảm giác chiến thắng thật là sướng!

Tôi liếc mắt nhìn tên Kim Nguyệt Dạ đứng bên cạnh, thấy hắn vẫn mỉm cười như mọi khi, mặt chẳng hề biến sắc. Vờ vĩnh! Xem ngươi còn trụ nổi được bao lâu?

Hừ! Kim Nguyệt Dạ, ngươi mở to mắt ếch ra mà nhìn tài năng của ta! Ngươi tưởng bày trò bắt ta ngày nào cũng phải đi làm thêm một đến phờ người là có thể nhân cơ hội đánh bại ta sao? Đừng có mà nằm mơ! Dù có bị mi hành cho đầu bù tóc rối, ta cũng không cho phép vì mình mà trường Minh Đức thua cuộc!

“Sau đây, đại diện trường Sùng Dương có đôi lời muốn nói với chúng ta!”

Kim Nguyệt Dạ đứng trước micro cười tươi.

“Cảm ơn màn biểu diễn của trường Minh Đức, tiếp theo chương trình xin mời thưởng thức tiết mục vô cùng đặc sắc, hấp dẫn do các bạn trường Sùng Dương thể hiện!”

“Bóp bóp! Yeah! Bóp bóp! Yeah!

Xới! Lại bắt chước vỗ tay giống trường tôi! Hừ, tiếng cổ vũ bé như kiến kim. Kim Nguyệt Dạ, người chấp nhận thua đi!

Tôi kiêu hãnh cười khẩy Kim Nguyệt Dạ.

“Soạt!”

Hở? Tiếng gì thế nhỉ? Tôi hơi kiễng chân lên, rướn cổ ngó về phía phát ra âm thanh vừa rồi.

Thấy có hai đội mặc đồ đỏ rực như lửa lao ra từ hai bên khán đài. Không... không thể nào.

Ăn mặc kiểu gì mà thiếu vải thế? Dù gì bây giờ trời cũng đã vào thu rồi má Nháy mắt, những nữ sinh đáng vẻ thướt tha tay cầm hai quả bóng cổ vũ nhiều màu sắc, mặc những bộ váy ngắn màu hồng phấn có in chữ “Sùng Dương” tập trung trước khán đài.

“Cheer, cheer, cheer! Sùng Dương, Sùng Dương! Rub, rub, rub!”

Đội cổ vũ của trường Sùng Dương đứng trước nhân đồ trận nhảy nhót, dậm chân, hô vang. Sau đó họ dần dần thay đổi cách sắp xếp, xếp chồng lên nhau theo kiểu hình kim tự tháp, hình 121... Toàn những cách xếp khó nhằn khiến cho tất cả mọi người đứng dưới khán đài nhìn không chớp mắt.

“...Cheer, cheer! Sùng Dương, Sùng Dương! Rub...”

Tôi giật bắn mình khi nghe những âm thanh phía dưới vọng lại... Không tin nổi!

Dù là học sinh trường Sùng Dương hay Minh Đức đều bị sự bốc lửa, nồng nhiệt của đội cổ vũ hút hồn, ai nấy đều vỗ tay theo nhịp điệu nhún nhảy của những nữ sinh trong đội cổ vũ.

Đúng... đúng là một lũ bỏ đi! Chưa gì đã bị vài ba cái trò vặt của tên Kim Nguyệt Dạ làm cho hồn bay phách lạc...

Theo gai điệu sôi động của tiếng nhạc, đội cổ vũ nhảy thành hai vòng.

“Hey... ya!”

Đội cổ vũ ở vòng ngoài nắm tay nhau, uốn người thành hình cung. Năm đội cổ vũ phía bên trong ngồi thụp xuống tạo thành hình ngôi sao năm cánh.

Đây... đây chẳng phải là biểu tượng của trường Sùng Dương sao?

“Woah! Tuyệt quá!”

“Bis! Bis! Hay lắm!”

Tiếng nhạc vừa dừng, mọi người vỗ tay ầm ĩ, tiếng huýt sáo khen ngợi liên tiếp truyền đến làm cho cả sân vận động náo nhiệt hẳn lên.

“Vâng, xin mời đại diện của hai trường cùng bắn pháo giấy khai mạc đại hội thể thao lần này!”

Tôi và Kim Nguyệt Dạ cầm một ống pháo cỡ lớn trong tiếng hô vang ầm trời. Chúng tôi chậm chậm tiến đến chỗ đài cao gần khán đài để bắn. Bỗng Kim Nguyệt Dạ ghé vào tai tôi thì thầm “Tên nó tì kia, tí nữa nhớ mang cho ta một lon nước ngọt đây...”

Tôi cố mỉm cười đáp lại khuôn mặt ‘chảnh ngửa’ của hắn! Hừ, tên khốn! Ta không i một bài học thì không phải là người! Hãy đợi đấy!

“Bụp!”

Những mảnh giấy nhiều màu sắc bắn phụt ra từ ống pháo giấy tung bay lên trời như những đốm lửa nhỏ rồi nhẹ nhàng rủ xuống.

Trận chiến đầu tiên của tôi và Kim Nguyệt Dạ chính thức bắt đầu.

Khổ nỗi

“ Ê , tên nô tì kia , đã mua nước ngọt chưa hả?” Kim Nguyệt Dạ mặc đồ thể thao màu trắng , ung dung ngồi lên lan can của sân vận động , mái tóc như bay , cười tươi như hoa.

Tôi nhìn lũ fan girl mặt mày mê mẩn, dải nhỏ toong toong đang bu như kiến quanh hân, trong lòng than ngán thở dài thẳng cha này đúng là hồ ly tinh. Nhưng mà từ hồ ly tinh không hợp dùng cho con trai lắm,

“ Ê , nô tìHựu Tuệ”

“ Đến đây...đến đây!” Tôi vội cắt ngang lời hân. Hic hic nếu như mọi người biết “lãnh tụ tinh thần” trường Minh Đức lại cúi đầu hầu hạ trường Sùng Dương thì... Hu hu hu hu... đảm bảo tôi chết mà không có chỗ chôn

Nghĩ đoạn, tôi lấy chiếc áo khoác mặt vào , như vậy có thể che được bộ đồng phục . Thế vẫn chưa đủ “đô”, tôi còn lấy chiếc mũ lụp xụp che hết mái tóc đi, dĩ nhiên còn đeo thêm một chiếc kính đen trông rất hầm hố.

“ Chuyện gì ?” Tiếng tôi còn nhỏ hơn tiếng muỗi vo ve. Mất mặt thật! Có chết cũng không được để ai nhòm ra!

“ Nước ngọt đâu ?” Kim Nguyệt Dạ hình như không nghe tôi nói gì , hân nhảy từ trên lan can xuống , đi về phía tôi .

“ Cô ăn mặc cái kiểu gì thế!” Hân cố tình đập bồm bộp vào cái mũ mà tôi đã kéo thấp đến độ không thấp hơn được nữa.

“ Mặt kệ tôi !” Tôi quăng vội lon nước ngọt vào tay hân như kiểu sợ cầm phải vi trùng.

Tránh ra! Tránh ra cái nào! Cầu trời đừng để ai phát hiện ra! Hình tượng idol tôi vất công tạo dựng bao lâu không thể bị hủy hoại được!

“Ừa? Là coca à, tôi muốn uống pepsi cơ, mà phải là loại trên vỏ lon có hình Jay í!”

Lại còn đòi có hình jay? Tên không, người có muốn ta cho người xơi một chưởng bẹp lép như con gián không?

“Nô tì, mau chạy đi mua lon khác về đây! Hơ hơ...”

“ Cậu!”

“Này, Dạ, cậu nhớ thêm tên nô tì đó ở đâu ra thế?”

Tôi nhìn về phía phát ra tiếng nói thì thấy Lý Triết Vũ và Lăng Thần Huyền đang ngồi vắt vẻo trên lan can. Sao hai tên này lại ở đây nhỉ? Tên khỉ đột Lăng Thần Huyền tò mò sầm soi tôi từ đầu đến chân.

“Hình như ban nãy nghe thấy tên cô là Ưu... Huệ à! Ưu Huệ đúng không?”

Toi rồi, toi thật rồi! Tôi rụt cổ lại như con rùa. Thằng cha này phát hiện ra rồi sao?

“Cô gái nào mà chẳng biết cậu, có gì lạ đâu!” Một giọng nói lạnh lùng cất lên.

“Ha ha, thì thế... mà Vũ cũng thật tình... Có đúng như thế thì cũng không nói ra chứ... Ha ha, ai bảo tôi nổi tiếng quá cơ...” Lăng Thần Huyền cười ha hả, đấm vào vai Lý Triết Vũ một cái rồi cứ vênh ngược cái mặt lên giới, quên bém mắt câu hỏi vừa rồi.

Phù !

Tôi thở phào nhẹ nhõm, nhìn Lý Triết Vũ đang im lặng quan sát sân vận động . Dường như cảm giác có người nhìn mình chòng chọc, Lý Triết Vũ quay sang phía tôi . Đôi mắt màu cà phê đó làm tôi nhớ lại buổi tối ở trường Sùng Dương. Không biết cậu ấy đã hết bệnh chưa nhỉ? Có vẻ như đã khỏi rồi.

Khụ khụ...Hựu Tuệ! Tỉnh lại ngay, tuy cậu ta đã cứu mình thoát nạn nhưng lúc này không phải là lúc trả ơn .

“ Mau lên , đi mua pepsi ... À,nhớ mua ba lon ! Thật là người vừa già vừa chậm chạp , lại chậm như rùa bò. Nhanh nhẹn chút đi! Chẳng có tổ chất làm nô tì gì cả!”

Thằng cha Lãng Thần Huyền đó tranh thủ tắt nước theo mưa, khệnh khạng ra lệnh cho tôi.

Lũ đều giả! Ta nhìn các người... Quân tử mười năm báo thù chưa muộn.

Hơ! Đúng rồi! Nhìn lon coca trong tay, đầu tôi bỗng lóe sáng, nghĩ ra một diệu kế.

Tôi chạy thục mạng đi mua ba lon nước ngọt.

“Được thôi, hẹn lần sau nhé, ok không?”

“Ngoan nào, mấy bé ra kia đợi anh nhé, tẹo nữa anh qua đó!”

...

Mấy thằng cha này đúng là thuộc loại “sát gái”. Đám nữ sinh đáng thương kia bị dụ dỗ đến mức nghe lời răm rắp. Hừm! Chỉ có mỗi Lý Triết Vũ là im lặng, không thèm để ý đến lũ con gái mê giai đẹp đang vo ve xung quanh như ong với tổ.

“ Đây pepsi có hình Jay!” Tôi thở hồng hộc đưa lon nước ngọt mà tôi ngấm ngấm bày trò cho Kim Nguyệt Dạ, sau đó lùi xuống hai bước.

Hơ hơ, sắp có trò hay rồi đây!

Mau mở ra đi, mở ra đi cưng!

“ Mở hộ cái...”

“ Sao ?”

“ Sao chẳng gì nữa ? Bộ có chuyện gì sao ?”

“ Không... không có chuyện gì...”

Hu hu hu!Không có chuyện gì mới lạ !

“ Mau lên! Sợ gì chứ?” Kim Nguyệt Dạ nháy nháy mắt.

“Hả? Vậy cậu đưa đây!” Mắt tên Kim Nguyệt Dạ sắc như dao.Tôi cố né cái đầu đi rất xa , cắn chặt răng .

“ Phụt !”

‘Nắp lon pepsi được tôi mở ra, nước trong lon bắn ra như kiểu nước được máy bơm cao áp đẩy, bắn tung tóe hết lên mặt tôi.

“ Hơ hơ ! Bé Hựu Tuệ sao mà bé đáng yêu thế !” Nhìn bộ dạng thê thảm của tôi , Kim Nguyệt Dạ ôm bụng cười nghiêng ngả .

Tôi nhắm chặt mắt, từng giọt nước ngọt lăn trên mi mắt rơi xuống.

Áhhhhhhhhhh.....Tô Hựu Tuệ, mày đánh giá thấp đối thủ quá đấy .

Mười phút sau , tôi đi vào toilet .

Nhìn áo và mũ ướt nhẹp toàn là nước ngọt , đành cởi ra thay , chỉ còn lại cái kính đen, có đeo thì cũng vô ích.

Tôi thở dài , đúng là ác giả ác báo, câu này cấm có sai. Xem ra những ngày sau này mình khó sống rồi.

Kim Nguyệt Dạ ! Đồ tồi! Tất cả những gì cậu đã làm với tôi , nhất định sẽ trả gấp đôi , không phải gấp mười lần mới đúng .

“ Rìng ! Rìng ! Rìng !”

Điện thoại trong túi tôi kêu lên inh ỏi .

“ Alô ! Ai đấy ạ.....” Giọng tôi còn ngọt hơn nước đường

“ Nô tì , ta sắp phải thi đấu rồi ! Mau ra sân vận động nhanh lên! À, đúng hai phút nữa có mặt ! Hơ hơ!”

“Này , này , Kim Nguyệt Dạ ...?”

Tên khốn này nghĩ tôi là thần đèn chắc! Tôi vừa rửa thầm, vừa cầm cổ chạy về phía sân vận động

Đại hội thể thao chính thức bắt đầu , sân vận động đông lúc nhúc toàn người . Phe màu đỏ và phe màu xanh mỗi bên đứng “hùng cứ một phương” gào thét cổ vũ cho trường mình . Những tấm băng rôn , khẩu hiệu cổ động cùng với lá cờ đại diện cho từng trường được giương cao vẫy loạn xà ngầu. Tiến hò hét khắp nơi đổ dồn về đây, làm cho “ngọn lửa thi đấu” cháy hừng hực.

Trường Sùng Dương phe màu đỏ ở giữa có một cái trống màu đỏ cỡ đại cao bằng hai người chồng lên nhau, đang được gõ trầm vang đầy hào khí “tùng tùng”. Học sinh trường Sùng Dương đứng thành từng tốp ở chỗ giành cho khán giả, gào thét inh ỏi cổ vũ trường mình. Xét về hình thức thì cổ động viên trường Minh Đức ăn đứt. Tất cả học sinh đều ngồi thẳng hàng ngay lối, đồng thanh hô vang khẩu hiệu và vẫy cờ, biểu ngữ đủ màu sắc theo sự chỉ huy.

Toàn trường là người thế này , tìm Kim Nguyệt Dạ khác nào mò kim đáy bể ! Hừ , mặc xác hần...

Trời ơi! Tôi không những phải giám sát cả trận đấu, lại còn bị tên Kim đó quay như chong chóng, tôi sắp nổ tung đầu đến nơi rồi. Đầu óc lãnh đạo có tổ chức bài bản như tôi qua bao nhiêu năm rèn luyện nay đã có đất dụng võ. Tất cả các hạng mục thi đấu đều được tôi sắp xếp trình tự và rõ ràng. Đang lúc tôi định nghỉ ngơi một chút thì có một giọng nói ồm ồm cất lên:

“ Hi , baby Hựu Tuệ”

Anh Tỉnh Ngạn ! Thăng cha này lúc nào cũng xuất quỷ nhập thần, có ngày hần làm tôi vỡ tim mất.

“ Xinh chào! Anh có chuyện gì cần giúp à?” Tô Hựu Tuệ, mày cố nhin đi cho xong.

“Ồ, baby , anh sẽ ủng hộ em hết mình ! Em xem anh đã đăng kí thi ba hạng mục lặn , em cảm động lắm phải không ? Ha ha ha...”

Lần này, hần ta cầm bông hoa cúc, mặc bộ đồ thể thao màu trắng xuất hiện lù lù trước mặt tôi

Nhà thăng cha này mở tiệm bán hoa chắc ? Lần nào xuất hiện là y như rằng tay cầm bông hoa gì đó.

“Vậy... vậy à?” Tôi cố gắng mím môi cười tươi.

Làm ơn đi, chẳng biết tên khỉ này đầu chứa cái gì nữa. Đăng ký có vài ba hạng mục tép riu mà cũng phỏng mang trợn má đi khoe. Có giỏi thì đợi thắng hăng hay!

“ Baby à , em biết hần ta là ai không ?” Anh Tỉnh Ngạn chẳng hề mảy may để ý đến sắc mặt tôi, tay cầm bông hoa khinh khỉnh chỉ về một nơi. “Nói cho em biết , hần là át chủ bài trường Sùng Dương, hơn em 1 điểm trong kì thi tuyển vào trung học . Trông xấu hoặc thể kia mà cũng có fan hâm mộ ! Anh mới là đệ nhất mỹ nam ! Hựu Tuệ này, trông cái mặt hần lúc cười mới đáng ghét làm sao!”

Kim Nguyệt Dạ đúng là đáng ghét thật ! Tôi nhìn hần cười rạng rỡ giữa đám con gái đang bám lấy chẳng chẳng mà cảm thấy lửa uất hận như bốc lên đầu.

“ Ha ha,hay là bé Hựu Tuệ cùng hợp sức với anh đối phó hần” Anh Tỉnh Ngạn thì thầm.

“ Anh... anh bảo sao?” Nhìn nụ cười gian gian của Anh Tỉnh Ngạn, tôi có dự cảm chẳng lành.

“ Cầm lấy cái này , đợi khi thi đấu xong đưa cho hần uống . Đảm bảo trận thi đấu hôm nay ... Phư phư phư...”

Anh Tỉnh Ngạn hướng mắt ra phía xa xa, nhìn chằm chằm Kim Nguyệt Dạ. Ánh mắt hần lộ ra vẻ vô cùng xảo quyệt. Không dám tin là hần lại hận Kim Nguyệt Dạ đến thế

“ Tôi... không...”

Muốn thắng cũng không cần phải dùng thủ đoạn đê tiện thế này.

Đúng lúc định ném lại chai nước mà Anh Tỉnh Ngạn ép cầm lấy , bỗng có người vỗ mạnh vào tai tôi .

“ Tên nó tì kia , bộ ngủ gật trong toilet à ?” Kim Nguyệt Dạ đứng phía sau lưng tôi từ lúc nào “ Là cho ta hả ! Nó tì , người đối với ta là tốt nhất đó ! Uả , không mặc đồ ngủ trang nữa sao ?”

“ Á ! Bỏ tay ra”

“Này, bỏ tay ra ngay!” Tôi vùng vẫy để thoát khỏi “móng vuốt” của tên Kim Nguyệt Dạ. Chúa ơi, đừng để ai bắt gặp rồi hiểu lầm tôi bàn trường theo địch.

“ Lát nữa chủ nhân của ngươi sẽ thi chạy bốn trăm mét , nhớ cổ vũ nhiệt tình vào , cảm ơn mang nước đến nhé !” Kim Nguyệt Dạ cầm chai nước của Anh Tĩnh Ngạn hươ hươ trước mặt tôi . Hắn cướp từ lúc nào thế nhỉ ?

“ Ngại quá , để cậu thất vọng rồi ! Hựu Tuệ chỉ cổ vũ cho những hotboy như tôi thôi !” Anh tĩnh Ngạn dừng im này giờ, bỗng làm dáng vuốt vuốt tóc rồi nói.

‘Haiz! Đáng tiếc thật! Cậu cũng thi chạy bốn trăm mét hả ? Lát nữa có thua cũng đừng có khóc nhè đấy !’ Hơ hơ hơ hơ

“ Nói cũng đúng !” Kim Nguyệt Dạ cười híp mí nhìn Anh Tĩnh Ngạn “ Nếu đã xấu như ma, thi chạy ngắn mà cũng thua thì nhảy lầu chết cho rồi...”

“Đương nhiên! Khoan đã, mày dám bảo tao xấu? Mày dám hạ nhục tap! Thằng ranh kia, mày có biết tao là ai không? Tao là Anh Tĩnh Ngạn nức tiếng trường Minh Đức!” Nói dứt câu, Anh Tĩnh Ngạn dường như không kịp thở, đưa tay vuốt ngực.

Hơ, tôi chưa nghe nói về anh bao giờ...” Kim Nguyệt Dạ cười ngây ngô.

“Mày!” Anh Tĩnh Ngạn tức đến nổi suýt chảy xém cả mắt, nhưng hắn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh , cười gian xảo “ Kim Nguyệt Dạ , mày

không dám cá cược với tao chứ gì ?”

“ Cược cái gì ?”

“ Lát nữa bên nào thua sẽ phải bò một vòng quanh sân vận động, vừa bò vừa kêu như lợn!”

“Kêu như lợn? Lợn kêu như thế nào ấy nhỉ?

“Không biết hả? Lúc lợn cô đơn nó sẽ kêu ụt ịt ụt ịt ...”

“Ồ, hóa ra kêu như thế à! Tôi hiểu rồi!”

Nhìn vẻ mặt Anh Tĩnh Ngạn tức đến suýt ói máu, đúng là tên ngốc. Để thằng cha Kim Nguyệt Dạ đó xỏ mũi.

“Mày... Hừ! Mà thôi! Tao không có hứng nói chuyện với tụi đàn em như mày, lát nữa rồi mày sẽ biết tay tao! Tao quên không thông báo ày một tin cực sốc đó là tao – Anh Tĩnh Ngạn, là đội trưởng của đội bóng rổ tài năng trường Minh Đức! Sợ chưa? Hơ hơ hơ hơ...”

“Ủa? Hóa ra anh là đội trưởng à? Thảo nào chơi tệ quá! Dù gì trường Minh Đức đã ra mặt khiêu chiến với Sùng Dương, vậy đợi đến khi ra sân thi đấu sẽ phân cao thấp!” Kim Nguyệt Dạ cười tươi hết cỡ, thản nhiên đáp lại.

“Bạn Kim, bạn nói như thế là coi thường người khác quá! Nếu tôi nhớ không lầm thì đội bóng rổ trường Minh Đức lúc nào cũng thắng trường Sùng Dương!” Tôi ung dung trả đũa tên Kim Nguyệt Dạ.

“Baby à, anh biết em sẽ ủng hộ anh mà, ha ha ha ha...”

Tên Anh Tĩnh Ngạn điên khùng đó nhìn dán mắt vào bình nước trong Kim Nguyệt Dạ, cười ha hả. Sao mà ngu thế không biết, làm thế thì dù đầu heo cũng biết trong chai nước có chứa cái gì. Tôi hốt hoảng nhìn Kim Nguyệt Dạ, hình như hắn vẫn chưa uống nước...

Sau khi lau hết mồ hôi trên trán, Kim Nguyệt Dạ mở nắp chai, ghé miệng lại tu...

Hắn uống thật ! Uống thật rồi ...

Yes! Thành công rồi! Tôi khoái chí nhìn chăm chú chai nước trong tay hần. Hừ, với tên ấy thì cần gì phải quang minh chính đại chứ! Nhưng...

Không hiểu sao , khi nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của hần , tôi bỗng có chút hối hận...

“ Pằng !”

Tiếng súng hiệu lệnh vang lên , tất cả tuyển thủ đứng ở vạch xuất phát bỗng lao đi nhanh như tên bắn .

“Bạn Kim Nguyệt Dạ trường Sùng Dương đang ở vị trí dẫn đầu ! Theo sát phía sau là bạn Anh Tĩnh Ngạn trường Minh Đức !” Bình luận viên ngồi trên đài quan sát cuộc thi .

Tuy chẳng muốn thừa nhận nhưng công nhận tên đó lúc chạy trông cũng ngầu lắm!

Tôi ngơ ngẩn nhìn tên Kim Nguyệt Dạ chạy vun vút trên đường đua. Ngay cả lúc này, mặt hần vẫn nở nụ cười lãnh đạm, mái tóc được gió thổi bông bênh, ánh mắt tràn đầy tự tin... Thật khó mà tin nổi, vóc người thanh mảnh thế này mà lại có sức mạnh đáng sợ thật. Trong khoảng khắc ấy, tôi có cảm giác hần trông như vị thần mặt trời Apollo trong thần thoại Hi Lạp!

“Bis... Kim Nguyệt Dạ! Kim Nguyệt Dạ!”

“Anh Kim Nguyệt Dạ! Cố lên! Cố lên!”

“Á a a a a...” Tụi con gái hét lên như còi khi nhìn thấy giai đẹp, khiến cả sân vận động lại tiếp tục ồn ào như cái chợ vỡ.

“Đại ca cố lên!”

“Huyền...không cần phải gào to thế, Dạ thế nào mà chẳng thắng !”

Giọng nói này ...tôi quay đầu nhìn . Là Lăng Thần Huyền và Lý Triết Vũ .

Lý Triết Vũ phát hiện ra tôi nhìn cậu ta ,Triết Vũ cũng nhìn tôi rồi khẽ mỉm cười làm tôi suýt bị hớp hồn .

“ Bạn Kim Nguyệt Dạ đã giành giải nhất trong cuộc thi chạy bốn trăm mét nam !”

Khi bình luận viên vừa dứt lời , nữ sinh Sùng Dương lao ào về phía Kim Nguyệt Dạ .

“ Kim Nguyệt Dạ , khăn nê , lau mồ hôi đi...”

“ Anh Nguyệt Dạ em có mang nước cho anh nê...”

Sao hần vẫn không việc gì nhỉ? Rõ ràng hần đã uống chai nước đó mà! Tôi tròn mắt nhìn tên Kim Nguyệt Dạ đang mãi nhận lấy khăn bông và nước, ngó đi ngó lại vẫn thấy hần hoàn toàn bình thường.

“ Cầm hộ cái ! Có tác cả mười hai khăn bông , mười lăm chai nước . Không được làm mất cái nào hết !” Kim Nguyệt Dạ tiện tay đẩy hết đồ sang cho tôi, tôi lảo đảo suýt thì ngã oạch xuống đất. Hốt hoảng nhìn xung quanh, may mà không ai nhìn thấy mình.

Sao lại thế nhỉ? Tại sao lại thế? Ban nãy tôi tận mắt thấy hần tu ừng ực chai nước của Anh Tĩnh Ngạn! Nhưng... nhưng mà...

“Hi! Dạ! Được lắm!” Lăng Thần Huyền khí thế hùng hực đánh vào vai Kim Nguyệt Dạ

“Nhẹ tay thôi, đau đó!” Kim Nguyệt Dạ cười ha ha, “đáp lễ” lại tên Lăng Thần Huyền bằng một cú đấm.

“Dạ! Vừa rồi tôi bấm giờ giúp cậu, cậu đã phá kỷ lục lần đại hội trước đó!” Lý Triết Vũ hươ hươ cái đồng hồ đeo tay trông rất đẹp.

“Thế hả? Có gì đâu, hơ hơ...”

Chán ngắt! Phá kỷ lục trường thì có gì mà vênh vang chứ? Có giỏi thì phá kỷ lục thế giới ấy! Bày đặt khiêm tốn!

“Hự Tuệ, sao bà lại ở đây há Báo hại tôi chạy đi tìm đến đui cả mắt luôn! Làm gì mà bà cầm khăn bông với nước thế?” Tô Cơ hằm hằm chạy từ giữa sân vận động đến chỗ tôi.

Thôi chết! Quên mất tiêu là hôm nay Tô Cơ cũng thi đấu.

“Tô Cơ, xin lỗi bà! Bà thi xong chưa? Mấy thứ này tôi cầm hộ người ta thôi, ha ha...”

“Tô Hựu Tuệ, quả nhiên là cô! Hèn gì tôi thấy quen quen, khà khà khà khà...” Tên Lãng Thần Huyền chết tiệt đó hình như có thù từ kiếp trước với tôi.

“Lãng Thần Huyền, cậu nói gì hả? Đồ khỉ ngớ!” Tô Cơ vừa nhìn thấy Lãng Thần Huyền mặt đã nhăn như cái bị rách.

“Nói gì hả? Tôi nói là Tô Hựu Tuệ ban nãy mặc như kiểu bà già lụ khụ, lại còn khúm núm chạy đi mua nước cho tụi tôi. Đúng không Vũ!” Thằng cha đó tiếp tục đá tôi một nhát xuống tận chín tầng địa ngục.

“Hình như cậu nhận nhầm người rồi...”

“Ý? Lý Triết Vũ vừa nói gì? Cậu ta lại giúp tôi “thoát hiểm”! Tôi há hốc mồm nhìn huông mặt lạnh hơn nước đá của cậu ta.

“Hi, Lý Triết Vũ đây à!” Bà bạn Tô Cơ vừa nhìn thấy Lý Triết Vũ, thái độ liền quay ngoắt một trăm tám mươi độ, giọng nói vừa rồi còn gầm gừ như cọp cái thế mà bây giờ đã mềm oặt như cao su. Đúng là cái đồ...

“Hi!” Lý Triết Vũ mỉm cười rồi gật đầu.

“Vớ vẩn, sao nhầm được! Nhất định là cô tá” Tên khốn Lãng Thần Huyền vẫn quyết không chừa cho tôi con đường sống.

“Hừ! Lãng Thần Huyền, đủ rồi đo! Hựu Tuệ giống như bộ mặt của trường Minh Đức, làm gì có chuyện trước mặt bàn dân thiên hạ chạy đi mua nước cho cậu chứ! Đúng là đồ khỉ ngớ, nằm mơ giữa ban ngày!” Tô Cơ lườm tên Lãng Thần Huyền một cái. Sợ hai người này bùng nổ chiến tranh, tôi vội kéo tay Tô Cơ, tính cách con nhỏ này hùng hổ thế dễ “uỳnh” người như chơi...

“hựu Tuệ, chúng ta đi thôi, nói chuyện với loại người như hần chỉ tổ giảm thọ!”

“Cô ta không được đi...”

Kim Nguyệt Dạ! Là giọng của Kim Nguyệt Dạ. Tôi có cảm giác mọi người đều im bất. Hàng chục cặp mắt của học sinh trường Minh Đức và Sùng Dương đang tầng lớp vây quanh chúng tôi bỗng trợn trừng lên kinh ngạc.

Tôi như bị tạt gáo nước lạnh vào người. Lần này tôi thật rồi! Thế này khác nào tuyên bố tôi là kẻ phản bội trường Minh Đức.

“Vì tôi muốn bạn Hựu Tuệ làm chứng giúp! Đúng không, Anh Tĩnh Ngạn?” Kim Nguyệt Dạ đột ngột chuyển chủ đề câu chuyện

Hần còn nhìn Anh Tĩnh Ngạn cười khoái trá “ Sao ? giờ đến lúc thực hiện lời hứa rồi”

Anh tĩnh ngạn hậm hực nhìn Kim Nguyệt Dạ như muốn ăn tươi nuốt sống,mặt đỏ như ***** khi.

Anh ta vừa đi bằng bốn chân hai vòng sân vận động,vừa kêu ụt à ụt ịt như chú lợn trước con mắt sắp rớt ra của mọi người.Nếu tôi mà là anh ta chắc tôi nhảy lầu tự tử mất.

Kim Nguyệt Dạ không thêm để ý đến sự chú ý của mọi người , kéo tôi sát lại nói nho nhỏ vào tai tôi .

“Hựu Tuệ yêu dấu , có lẽ đến lượt tôi tính nợ với cô nhĩ ? Nhớ chờ điện thoại của tôi nhé!”

Tôi ngẩn đầu nhìn hần “ chết rồi ! chắc hần biết chai nước có thuốc gì đó , mà mình lại đưa hần uống nên muốn tính sổ với mình đây mà ! hu hu Anh tĩnh ngạn lần này anh hại tôi rồi !”

Chỉ vì câu nói của Kim Nguyệt Dạ mà cả ngày đại hội thể thao tôi ngồi thấp thỏm không yên.

Cả buổi sáng ngày thi đấu hôm sau, không ngờ tên Kim Nguyệt Dạ lại chẳng bày trò gì để “đá đẽu” tôi càng làm tôi nơm nớp lo sợ hơn.

Hai hôm sau, sân trường vô cùng sôi động, đi đến đâu cũng thấy áo màu đỏ, xanh ra ra vào vào như con thoi, vì trong ba ngày tổ chức đại hội, học sinh hai trường có thể tự do qua lại. Các cặp đôi kiểu “Romeo & Juliet” của hai trường cũng tranh thủ dịp này gặp nhau, nhiều cặp đôi mọc lên như nấm.

“A, nhìn kìa, anh chàng đang ăn bánh mì đó trông xinh trai ghê!” Hiểu Ảnh túm chặt lấy tay Tô Cơ lắc lắc. “Nhưng mà...”

“Rồi, rồi, nhưng mà không đẹp trai bằng Lăng Thần Huyền nhà bà chứ gì!” Tô Cơ chọc Hiểu Ảnh vài câu rồi quay sang liếc tôi. “Hự Tuệ, bà sao thế? Tôi thấy bà hôm nay cứ như người mất hồn!”

“Đâu có...” Tôi gượng cười, nhưng làm sao qua mắt Tô Cơ.

Nói thực lòng thì làm sao tôi có thể yên tâm được chứ, nụ cười như ác mà hiển linh của Kim Nguyệt Dạ hôm qua cứ xoay tròn trong đầu tôi, xem ra hôm nay tôi khó lòng thoát nổi.

“Tôi biết rồi, biết rồi...” Hiểu Ảnh như kiểu Cômôbô phát hiện ra châu lục mới, “Hự Tuệ, bà đang nghĩ về vụ vũ hội hóa trang hai hôm nữa tổ chức chứ gì? Đừng lo, có tôi và Tô Cơ ở đây, tụi mình thắng là cái chắc...”

Vũ hội hóa trang? Vũ hội hóa trang nào? Tôi ngơ ngác như bò đội nón nhìn hai bà bạn.

“Chịu thua bà luôn!” Tô Cơ chán nản, trợn mắt nhìn tôi, “Buổi tối cuối cùng của ngày đại hội thể thao theo truyền thống đều tổ chức party hóa trang cả, học sinh hai trường được tự do tham gia!”

“Mẹ bà không phản đối sao?” Tôi không tin nổi hiệu trưởng Bạch Ngưng nổi tiếng bảo thủ lại đồng ý tổ chức vũ hội hóa trang kiểu này.

“Nếu được phép phản đối thì mẹ tôi phản đối ngay ấy chứ, nhưng mà...”

“Ui cha, Tam Đại Thiên Vương của trường Sùng Dương kìa!”

“Ôi, ba anh ý trông tuyệt quá!”

Giọng nói của Tô Cơ bị tiếng gào thét của lũ mê giai đẹp lấn áp. Tôi nhìn về chỗ cửa căng tin thì thấy nhóm Kim Nguyệt Dạ đang bước vào.

“Tiểu Huyền Huyền, ngồi chỗ này nè!” Hiểu Ảnh nhảy cẫng lên, vẫy tay liên hồi.

Tên Lăng Thần Huyền vừa nhìn thấy Hiểu Ảnh, vội vã nói gì đó với Kim Nguyệt Dạ rồi ù té chạy.

“Này! Cậu đi đâu thế? Đợi mình với...” Hiểu Ảnh chạy đuổi theo.

Tôi cùng Tô Cơ nhìn nhau. Mà cũng nhờ “phúc” của Hiểu Ảnh mà Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ vừa vào đã nhìn thấy tụi tôi. Kim Nguyệt Dạ cười tươi rồi bước thẳng đến.

“Chào Tô Cơ! Chào Hự Tuệ!” Kim Nguyệt Dạ làm như thân thiết với tụi tôi lắm ỹ.

Hừ! Ai bạn bè gì với nhà người? Nghĩ đến từ “bạn” mà tôi chỉ muốn phát ói!

Nhưng...

Tôi len lén nhìn Lý Triết Vũ. Cậu ấy nhìn tôi mỉm cười, ngồi ngay bên cạnh Kim Nguyệt Dạ.

“Sáng hôm nay mệt thật! Trưa nay tôi muốn ăn thịt bò và sườn nướng!” Kim Nguyệt Dạ nheo mắt cười, nhưng ánh mắt đó nhìn tôi với vẻ khó hiểu.

“Hả?” Tôi ngạc nhiên nhìn hấn. Hấn muốn tôi phải lọ mọ chạy đi gọi món cho hấn sao?

Kim Nguyệt Dạ đắc ý ra mặt, nhếch lông mày nhìn tôi rồi lại nhìn Lý Triết Vũ.

“Hừ, Tô Hự Tuệ! Mày phải hết sức bình tĩnh.

“Ha ha... cái này... hôm nay các cậu đến trường chúng tôi xem như là khách rồi, bữa trưa hôm nay... tôi khao!” Ruột gan tôi như bị xát muối.

Tô Cơ, bà gọi món cho Lý Triết Vũ nhé! Lý Triết Vũ, cậu muốn ăn gì?”

Cơm thịt bò rắc tiêu, cảm ơn!”

“OK! Có ngay đây! Ha ha, tụi tôi đi gọi món đây!” Tôi kéo Tô Cơ đi về phía quầy.

“Hựu Tuệ, bà làm gì thế?” Tô Cơ nhìn tôi không hiểu.

“ha ha, không có gì đâu!” Tôi mỉm cười đáp.

“Bà thực sự không sao chứ?”

“Ừ...”

Làm gì có chuyện không sao chứ, nhưng bây giờ chỉ còn cách vờ như không có gì. Tô Cơ, chẳng ai cứu nổi tôi đâu, hu hu hu...

“Kim.. Kim Nguyệt Dạ, mình là... là Mỹ Lệ, mình muốn làm quen với cậu!”

Hừ, lại một bé “nai vàng” ngu ngốc bị sập bẫy.

“Mỹ Lệ? Tên với người đẹp như nhau!”

“Thật sao? Cậu đồng ý làm bạn với mình chứ?”

“Đương nhiên... Hô, món đùi gà tẩm mật ong của cậu trông ngon nhỉ!”

“Cậu thích ăn không? Tặng cậu đó!” “Vây tặng mình món kia ưlo6n nhé!”

“Hả? Ừ... ừ!”

...

“Để các cậu chờ lâu rồi!” Tôi gượng cười, đặt bịch khay thức ăn lên bàn, hần học hìn khuôn mặt nhăn nhó, dày hơn cả cái mo cau của tên Kim Nguyệt Dạ.

“Vũ, đùi gà ăn ngon lắm! Cho cậu này!” Thằng cha mặt người dạ thú đó thản nhiên đưa món ăn vừa “chôm” được của em “nai vàng” cho Triết Vũ.

Tôi thương cảm nhìn em “nai vàng” mặt tràn đầy hạnh phúc như cái đĩa thức ăn thì nhăn như chùi. Tôi cảm giác như nhìn thấy mình hôm ở Happy House.

“Không cần đâu, cậu ăn đi!” Lý Triết Vũ tử tế hơn tên này chán.

“Hơ, hôm nay có món súp Bosch à! Ngon quá, ngon quá!” Kim Nguyệt Dạ cầm cái thìa múc súp ăn ngon lành. Chẳng thèm để ý ánh mắt như súng bắn tia của tôi.

Tô Cơ căng thẳng nhìn tôi rồi lại nhìn Kim Nguyệt Dạ, lo sợ tôi tức quá hóa điên, làm ra chuyện động trời gì đó.

Kim Nguyệt Dạ nhìn tôi, cười ma mãnh rồi cuối đầu xuống ăn ngon lành, không nói câu gì.

Tôi có cảm giác... chuyện sắp tới xảy ra, có lẽ vượt qua cả sức chịu đựng của tôi

5. Q.1 - Chương 5: ‘kinh Nghiệm’ Nhớ Đời Của Đệ Nhất Thực Nữ

Địa điểm:

Sân vận động trường cấp III Minh Đức

Nhà thi đấu bóng rổ trường cấp 3 Minh Đức.

Happy House

Nhân vật:

Tô Hựu Tuệ: Nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Bạch Tô Cơ: Nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Khâu Hiểu Ảnh: Nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Anh Tỉnh Ngạn: Nam sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Kim Nguyệt Dạ: Nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Lý Triết Vũ: Nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Lăng Thần Huyền: Nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Ọc ọc...

Ọc ọc... Ọc... Ọc

Bụng tôi cuộn lên như nước lũ

Ôi, Chúa ơi!

Liệu có cầu thần chú nào có thể bay vút đến

Cái toilet phía trước,

Tiền thể đè bẹp tên đầu sỏ Kim Nguyệt Dạ!

“Minh Đức cố lên, Minh Đức tất thắng... Minh Đức cố lên, Minh Đức tất thắng...”

“Sùng Dương, number one... Sùng Dương, number one...”

Mười phút nữa mới đến trận thi đấu bóng rổ giữa trường Sùng Dương và Minh Đức. Cổ động viên của hai trường gân cổ gào thét, làm cho nhà thi đấu suýt nổ tung.

Từ trước đến giờ dù cạnh tranh trong học tập hay thi đấu thể thao, trường Minh Đức đều ngang tài ngang sức. Cho nên đại hội thể thao hữu nghị lần này, hai bên cũng ngang ngửa nhau. Ở hạng mục thi đấu trước, hai đội hòa nhau. Chính vì vậy hạng mục thi đấu bóng rổ đặc sắc và gay cấn nhất trở thành “trận chiến sinh tử” một mất một còn giữa hai trường.

Đương nhiên một người thông minh tỉnh táo như tôi đã đoán trước được điều này. Bây giờ với tư cách là quản lý của đội bóng rổ, tôi cùng các tuyển thủ cùng tùm tùm lại bàn bạc chiến thuật.

Lạ thật, tôi khẽ liếc mắt về phía bên kia, đến giờ này mà vẫn không thấy tăm hơi Kim Nguyệt Dạ đâu. Tôi có dự cảm chẳng lành...

“Tên nó tì kia, nhớ chủ nhân quá hả?” Bỗng có một giọng nói châm chọc vang từ trên đỉnh đầu tôi xuống.

Tôi ngẩng đầu nhìn.

Hóa ra là Kim Nguyệt Dạ.

“Xem ra đã đến lúc chúng ta phải nói chuyện rồi nhỉ, hơ hơ...” Tên Kim Nguyệt Dạ nháy mắt với tôi.

“Cậu... cậu nói cái gì... Ha ha ha ...” Tôi cười như con ngốc. Chủ tướng bên trường Sùng Dương tự nhiên lại chủ động đến nói chuyện với quản lý bên đội Minh Đức? Tôi có cảm giác hàng trăm ánh mắt nghi ngờ sắc bén như mũi tên cắm phập lên người tôi.

“Bộ cô tưởng tôi uống chai nước hôm qua của cô nên hôm nay làm gì có chuyện lù lù xuất hiện trước mặt cô mà phải nhảy vô WC ngồi chứ gì? Ừm...” Kim Nguyệt Dạ giơ chai nước lên trước mặt tôi, sau đó vươn vai.

“Ha ha ha ha...”

Hai phút sau, ở cửa thoát hiểm của nhà thi đấu, mặt tôi tái đen nhìn tên Kim Nguyệt Dạ đang cười tươi roi rói.

“Cậu, cậu muốn gì đây?”

“Nô tì à, sao mà bé đáng yêu thế! Lời của tên ngốc đó mà bé cũng tin à?” Hơi thở của hắn như phả lên cổ tôi, có cảm giác ngứa ngứa, làm tôi đứng im như khúc gỗ.

“Nếu Anh Tĩnh Ngạn muốn tôi nghỉ ngơi mấy hôm thì cũng phải để bạn chủ tướng của trường Minh Đức nghỉ ngơi chút chứ! Thế nào, bé Hựu Tuệ?”

“Ý cậu là sao?” Nhìn thấy tên Kim càng lúc càng cười như hoa, tim tôi bị bóp chặt lại.

“Bé nô tì của tôi thông minh thế nào là ăn miếng trả miếng .

?” Kim Nguyệt Dạ nói xong, rút từ túi quần ra một gói nhỏ màu trắng đặt vào lòng bàn tay của tôi.

Hơ! Đây... đây là... lẽ nào là...

“Cái này còn công hiệu gấp trăm lần thuốc của Anh Tĩnh Ngạn! Hơ hơ, thế mới công bằng chứ!”

“Không!” Tại sao lại là tôi chứ, tôi đã nói là không làm hại người khác.

“Hơ hơ, bé nô tì ‘dễ xương’, hôm đó bé cũng làm chuyện như vậy với tôi, quên rồi hả? Hơ hơ... Nếu như mọi người biết tin nóng hổi này thì hình tượng công chúa Hựu Tuệ thuần khiết cao đẹp trong mắt họ sẽ biến thành thế nào nhỉ?”

Ừm, bây giờ tôi đã hiểu thế nào là bị kẻ khác bắt bài.

“Việc này làm xong, đổi lại tôi sẽ xóa bức hình thứ ba đi, tôi đợi tin tốt từ cô đó...”

Kim Nguyệt Dạ ung dung vẫy tay, chỉ còn lại tôi người như mất hồn nhìn về phía đội bóng.

“Hi, baby Hựu Tuệ!” Không hiểu từ lúc nào, tên Anh Tĩnh Ngạn nhảy ở đâu ra, đứng ngay trước mặt tôi.

“Ồ... Anh Tĩnh Ngạn à... Hơ hơ hơ...” Tôi cười yếu ớt.

“Trận đấu ngày hôm nay, anh nhất định sẽ gắng hết sức, trường Minh Đức thắng là cái chắc! Lát nữa sẽ được nhìn thấy bộ dạng thua cuộc thê thảm của Kim Nguyệt Dạ rồi! Ha ha ha...” Anh Tĩnh Ngạn dứt câu, quay đi gửi những cái hôn gió đến fan girl cuồng nhiệt đang ngồi trên khán đài.

...

Chả nhẽ thằng cha này không nhận thấy cái mặt tôi không còn tí tẹo hứng thú nào sao?

“A, đúng rồi, Hựu Tuệ này, các cầu thủ chủ chốt của đội ta hôm nay đều rớt thi đấu hết, tẹo nữa em nhớ chuẩn bị nước nhé!” Anh Tĩnh Ngạn chỉ về ấm nước phía góc tường. “Ai chà, Hựu Tuệ rót nước giúp bọn anh thì nước phải ngọt lắm!”

“Ha ha ha...” Tôi cố cười.

“Bọn anh ra thi đấu đây! Nhớ cổ vũ cho anh nhé!”

“Ha ha ha...” Tôi tiếp tục cười.

Cuối cùng hần cũng biến cho, tôi lấy tay sờ sờ vào khuôn mặt đang cứng đờ như khúc gỗ của mình, lắc đầu lia lịa. Phải làm sao bây giờ?

Đúng lúc này, tôi nhìn thấy Kim Nguyệt Dạ đứng ở phía xa đối diện tôi, tuy hần cười rạng rỡ nhưng tôi có cảm giác nụ cười đó còn lạnh hơn cả băng ở Bắc Cực.

Tôi thở dài thườn thượt, nhìn bình nước. Haiz, đành tùy cơ ứng biến vậy!

Không thể tin vào mắt mình, Anh Tĩnh Ngạn trên sân bóng như biến thành một người khác hoàn toàn!

Ánh mắt sắc bén, động tác uyển chuyển, ghi điểm liên tiếp. Ngay cả tôi cũng thán ngưỡng mộ. Các cổ động viên ở đây đều phục sát đất, gào thét cổ vũ hần.

Nhưng cái tính sĩ hão đến chết vẫn không chừa. Hần cố ý làm mấy động tác trông điệu chảy nước, lại còn quay về phía khán giả hôn gió, nháy mắt cười duyên...

Haiz... mà thôi, đúng là chứng nào tật nấy.

Kim Nguyệt Dạ đậu rồi nhỉ? Không thấy hần ra thi đấu. Hay là hần tin chắc trường Sùng Dương thắng? Mà cũng có thể hần nghĩ tôi sẽ nghe theo lời hần chăng?

Nửa hiệp đầu đã kết thúc, trường Minh Đức tạm thắng với tỉ số 80 - 72. Các tuyển thủ vui vẻ đi đến chỗ nghỉ ngơi.

Làm sao đây? Tô Hựu Tuệ, mày quyết định đi chứ! Tôi cầm ấm nước dẫn đo...

Bọn họ đang đi về phía tôi. Tôi phải làm thế nào bây giờ? Bỏ thuốc vào nước sao?

Không được! Nếu làm thế chẳng khác nào tôi trở thành kẻ phản bội trường Minh Đức thật.

Nhưng nếu không bỏ vào, Kim Nguyệt Dạ sẽ...

Hừm... tự nhiên tôi lại ngó ngang ngó dọc tìm Kim Nguyệt Dạ. Tên khốn đó đang ngồi trên khán đài ngay trước mặt tôi, hẳn đang hươ hươ chiếc điện thoại.

Làm sao đây? Làm sao đây?

“Hi, baby Hựu Tuệ! Em có xem màn trình diễn ngoạn mục ban nãy của anh không?”

Trên vai Anh Tĩnh Ngạn vắt một chiếc khăn bông, cái mặt vênh váo hết chỗ nói.

“Ồ... có xe,! Anh chơi hay lắm!” Tôi trả lời bằng quơ cho xong.

“Baby à, chuẩn bị nước uống đi. Chúng ta còn thảo luận chiến thuật nửa hiệp sau nữa!” Tên Anh Tĩnh Ngạn vênh vang đưa cho tôi chiếc cốc giấy, sau đó quay người đi về chỗ huấn luyện viên.

Cơ hội tốt, Tô Hựu Tuệ, mày còn chần chừ gì nữa...

Tôi hốt hải rút ngay gói thuốc màu trắng để trong túi quần, nhìn trước ngó sau, thấy mọi người đang mãi lắng nghe huấn luyện viên dặn dò, không ai chú ý đến tôi cả.

Tô Hựu Tuệ, đừng căng thẳng quá, cứ bình tĩnh...

Chỉ cần bỏ cái này vào cốc nước của Anh Tĩnh Ngạn, chỉ có mình hắn bị đau bụng thì chắc cũng không ảnh hưởng gì lớn lắm!

Dù gì cũng chỉ có hắn dùng cách này đối phó với Kim Nguyệt Dạ, những người khác đều vô tội...

“Hựu Tuệ, bà đang làm gì thế?”

Một giọng nói đột ngột vang lên phía sau lưng làm tay tôi run bắn.

Oái! Chết rồi, tôi nhớ tay đánh rơi gói thuốc vào trong ấm nước rồi!

Tiêu rồi, tiêu rồi... làm thế nào đây?

Tôi chỉ muốn thò cái đầu vào trong ấm nước để tìm. Nhưng gói thuốc bột đó mà rơi vào nước thì tan hết còn đâu, chỉ sót lại đúng cái vỏ giấy màu trắng nổi lênh phênh...

“Hựu Tuệ, bà sao vậy? Tìm cái gì?” Tô Cơ và Hiểu Ảnh lo lắng hỏi tôi.

“Không, không có gì! Tôi chỉ đang nghĩ một chuyện...”

“Bà bị đau răng giống Hiểu Ảnh à?”

“Ồ, không phải...” Mặt tôi mếu máo.

Nếu chỉ bị đau răng thì còn tốt chán! Làm thế nào bây giờ? Đây là ấm nước chuẩn bị cho tất cả các vận động viên trường Minh Đức! Chả nhẽ để ọi người đều bị đau bụng?

Không, không được làm như thế! Nhưng chỉ có mỗi ấm nước này, nếu bây giờ chạy đi tìm ấm nước khác thì không kịp...

“Bạn quản lí ơi, nước chuẩn bị xong chưa?”

Chết rồi! Chết rồi! Trời hại tôi rồi! Làm sao đây? Mặt tôi tái xanh như tàu chuối, ôm khư khư cái ấm nước.

“Hựu Tuệ, bà mệt hả? Để tôi rót hộ cho!” Tôi còn chưa kịp định thần thì Hiểu Ảnh đã nhanh tay cướp ngay lấy ấm nước chạy về phía các tuyển thủ.

Tôi phải làm gì đây...

Giả vờ không biết gì hay đi giặt lại cái ấm nước đó? Nhưng nếu giặt lại thì phải giải thích thế nào đây?

Nhìn nước trong ấm được rót đầy từng cốc...

“Đừng, Hiểu Ảnh!” Tôi hốt hoảng lao vội đến, cướp ngay chiếc cốc giấy trên tay Hiểu Ảnh. Mọi người đều kinh ngạc nhìn tôi.

“Hựu Tuệ, bà cũng khát à? Thế bà uống cốc đó đi...” Hiểu Ảnh cười híp cả mắt lại.

“Hơ, tôi... tôi uống?” Tôi mặt cắt không còn hạt máu nhìn Hiểu Ảnh.

Hiểu Ảnh gật đầu.

Uống nó sao? Tô Hựu Tuệ? Tôi dường như lại nhìn thấy tên Kim Nguyệt Dạ giơ chiếc di động lên...

Lẽ nào hẳn muốn chỉ vì tôi mà trường Minh Đức thảm bại? Không, nếu làm như thế thì tôi và tên đáng ghét đó khác gì nhau chứ?

Nghĩ đoạn, tôi cầm cốc nước uống ừng ực một hơi hết veo.

“Để tôi rót giúp mọi người...” Hiểu Ảnh sung sướng cầm cái cốc giấy khác lên.

Oái! Không được! Tô Hựu Tuệ, mày còn nghĩ gì nữa, uống một cốc hay uống cả ấm cũng khác gì nhau đâu...

Tôi bất chấp tất cả, giặt ngay ấm nước từ tay Hiểu Ảnh, ngẩng cao đầu, giơ chiếc ấm lên tu hết sạch! Ngay cả cái vỏ giấy trong đó, tôi cũng nuốt sạch sành sanh.

Mắt mọi người xung quanh trợn trừng lên như ốc nhồi, há hốc miệng nhìn tôi.

“Bé Hựu Tuệ khát đến thế cơ à?” Anh Tỉ nh Ngạn không dám tin vào mắt mình.

“Ừa, v ẫn... ủa, v ẫn... ủa” Tôi quẹt miệng, cảm hận nhìn thẳng về phía tên Kim Nguyệt Dạ ngồi, vừa nấc vừa nói lấp ba lấp bấp.

Hu hu, khó chịu quá, có cảm giác bụng tôi bị trương phình lên, lại còn buồn nôn nữa!

“Hựu Tuệ, bà sao thế?” Tô Cơ thấy có gì đó không ổn, vội dìu tôi.

“Hựu Tuệ, tôi vô lương bà nhé!” Hiểu Ảnh tỏ ra chu đáo.

“Anh... Anh Tĩnh Ngạn...” Tôi cắn răng cố nhịn, tóm chặt lấy áo hắn ta, “Anh... anh... anh nhất định phải thắng... Nghe rõ... chứ?”

“Bayby Hựu Tuệ! Dương anh sẽ thắng, em khỏi lo! Nhưng mà em...”

Nghe thấy tên Anh Tĩnh Ngạn đắc ý, vỗ ngực đảm bảo, bụng tôi đã đau đến mức không nói nổi nữa...

Ọc ọc, toi rồi! Bụng tôi bắt đầu có phản ứng!

Ọc ọc, ục ục...

Càng lúc càng đau quặn quại, tôi nhìn Hiểu Ảnh và Tô Cơ với ánh mắt vô vọng, sau đó lao còn nhanh hơn cả tên lửa siêu tốc ra khỏi nhà thi đấu...

Toilet! Toilet! Toilet ở đâu?

Sao vẫn chưa đến nhỉ... tôi sắp... sắp...

Ặc, không được... càng chạy nhanh, bụng càng “biểu tình” dữ dội hơn... Đi chậm lại vậy...

Tô Hựu Tuệ! Mày phải cố nhịn! Dù thế nào cũng phải nhịn tới lúc vào toilet!

Phải nhịn đến cùng!

Tôi kẹp chặt hai chân lại, đi kiểu chữ V ngược, lết từng bước khó nhọc đến cái toilet!

“Ôi cha! Là Tô Hựu Tuệ à? Co... cô đang làm cái trò gì thế? Dáng đi ngộ ghê ta! Tôi cô quá, chưa già mà lưng đã còng rồi... Hô hô hô!” Thằng cha Lăng Thần Huyền mới thi đấu xong bỗng nhảy xổ ra chặn đường tôi, vừa ôm bụng cười ngặt nghẽo, vừa nhảy như con chơi chơi.

“Mi... mi biến ngay... không ta lột da ngươi!” Mặt tôi trắng bệch, giọng run rẩy.

“Hả? Cô! Cô!” Lăng Thần Huyền mặt nghệt ra như phồng.

Hừ, mặc xác hắn ... Phải đi tìm toilet giải quyết trước đã!

Sắp không trụ nổi nữa rồi... Bụng càng lúc càng thắt lại...

Phải rồi, lúc này phải nghĩ đến chuyện thú vị để không để ý đến nó nữa.

Tại sao chẳng ai phát minh ra cái toilet biết đi nhỉ. Chỉ cần thổi hiệu kệnh là nó tự động chạy đến có phải tốt hơn bao nhiêu không. Hu hu hu hu...

Khó khăn lắm tôi mới lết được đến cửa toilet ở khu giảng đường.

“Toilet tạm dừng đóng cửa sửa chữa!”

Vừa nhìn thấy dòng chữ đó, tôi suýt nữa té xỉu.

Sao có thể như thế!

Thôi, thôi! Phải giải quyết chuyện cấp bách trước đã.

Tôi cố lết tằm thân tàn ma dại để đi lên tầng hai. May quá, may quá, toilet ở đây vẫn sử dụng được! Ôi cha mẹ ơi, sao mà xếp hàng dài dằng dặc thế kia!

“Tránh ra, tất cả dẹp ra để tôi vào trước!” Tôi chẳng kịp nghĩ ngợi nhiều, gạt phăng hết đám người đang đứng xếp hàng ở đó qua một bên, túm lấy cổ một người đang chuẩn bị bước ra lắng luôn ra ngoài, sau đó đóng cửa còn nhanh hơn điện giật.

“Ai... ai thế nhỉ?”

“Không biết nữa!”

“Dữ dần thật...”

Các nữ sinh bên ngoài bàn tán xôn xao. Hừ, tôi chẳng còn hơi sức đâu mà để ý đến, mà không biết tôi thì càng tốt!

Phù... tôi thở phào nhẹ nhõm!

Sau đó, tôi ngồi trong toilet đứng ba tiếng đồng hồ.

Khi thấy bụng hết đau thì chân tôi như bị tê liệt hoàn toàn, không còn chút cảm giác...

Chết rồi! Tôi... không đứng dậy nổi nữa! Tôi đang định đứng lên thì cả người mềm nhũn như cục bông, ngã luôn xuống.

Tôi tựa đầu vào tường, chờ đợi có người đến.

Nhưng cả khu toilet im lặng đến mức nghe rõ ràng giọt nước chảy tí tách, giờ này đại hội thể thao đã kết thúc rồi, gì còn ai đến nữa chứ.

Không biết bao lâu sau...

Không thể nào! Chẳng lẽ ông trời đã định đoạt hôm nay Tô Hựu Tuệ phải ngồi há miệng chờ chết trong cái toilet bốc mùi ở tầng hai khu giảng đường.

Tô Hựu Tuệ, đứng dậy nào! Chuyện nhỏ thế này mà mày đã ngã quỵ sao? Tôi vùng vẫy, cố gắng đứng dậy, nhưng cái chân không còn nghe lời tôi nữa, cứ mềm nhũn ra, tôi lại lần nữa ngã bịch xuống đất...

Tại sao tôi lại rơi vào tình cảnh dở khóc dở cười này chứ? Đây là lần đầu tôi thấy sợ hãi. Tôi có còn là Tô Hựu Tuệ ngạo nghễ, luôn đứng ở vị trí số 1 không? Không đúng, từ ngày gặp tên Kim Nguyệt Dạ, vị trí số 1 đó không thuộc về tôi nữa rồi!

Tô Hựu Tuệ, từ lúc nào mà biến thành đứa nhát gan, chỉ vì mấy tấm ảnh mà bị Kim Nguyệt Dạ điều khiển như con rối. Tôi chẳng khác nào một kẻ tội đồ, đã uống thuốc xổ lại còn sợ bị lật tẩy.

Thế nào gọi là hình phạt tạt cho gãy răng cửa bửa răng hàm, bây giờ thì tôi cũng đã hiểu rồi! Dù Tô Cơ, Hiểu Ảnh có tìm thấy tôi thì sao chứ...

Đầu óc tôi càng lúc càng mơ hồ, cơ thể không còn cảm giác nữa. Không! Tôi không muốn như thế này!

“Hựu Tuệ! Tô Hựu Tuệ...”

Tôi đang nằm mơ sao? Có người gọi tôi! Là ai vậy? Tôi ở đây...

“Hựu Tuệ! Hựu Tuệ...”

Tôi cố vươn tay gõ vào cánh cửa toilet, hi vọng sẽ có người hiện ra: “Toi ở...ở... đây!”

...

Sao lại không có âm thanh nào hết vậy? Không, đừng bỏ đi, tôi đang ở đây!”

“Tô Hựu Tuệ, là cô sao?”

“Tô Hựu Tuệ!”

“Ừ... hu hu hu hu...” nước mắt ở hai khóe mắt bỗng tuôn ra xối xả. Lâu lắm rồi tôi không khóc. Không biết tại sao lúc này tôi lại yếu đuối đến thế...

Tôi mong lúc này có người tìm ra mình, nhưng lại sợ bị tìm ra. Tô Hựu Tuệ, sao mà lại trở nên đáng thương thế này? Rốt cuộc là tại sao chứ?

Kết!

Cánh cửa được đẩy ra, tôi nhìn xuyên qua làn nước mắt thấy một cái bóng mờ mờ, cái bóng đó tiến gần đến chỗ tôi...

Là ai vậy? Tô Cơ? Hiểu Ảnh? Hay là...

Đến rồi, đến rồi...

Là một người mà tôi không thể ngờ được – Lý Triết Vũ. Hóa ra là Lý Triết Vũ!

Tại sao cậu ta lại ở đây? Tại sao lại phát hiện ra tôi “mất tích”? Lẽ nào tất cả những chuyện mất mặt của tôi cậu ấy đều nhìn thấy hết?

“Không!” Tôi cuống cuống lấy tay che kín mặt. Tôi không muốn cậu ấy nhìn thấy tôi trong bộ dạng thảm hại thế này! Tại sao lần nào cậu ấy cũng xuất hiện vào những lúc tôi không thích chạm mặt nhất!

“Không sao đâu... Ngốc quá!”

Ngốc? Lần đầu tiên có một người con trai mắng tôi là ngốc, nhưng tôi lại cảm thấy ấm áp lạ thường. Đây là lần đầu tiên cậu ấy chìa bàn tay trắng hồng ra khiến tôi chỉ muốn nắm chặt mãi! Đây cũng là lần đầu tiên tôi không còn chút sức lực nào, tựa vào bờ vai một người con trai mà khóc, không hề sợ bị mất hình tượng như mọi khi..

Chàng trai này mặt đẹp như hoa, nhón tay lạnh như băng, nhưng người lại vô cùng ấm áp, dễ chịu...

Nước mắt tôi giàn giụa, dần lịm đi...

...

“Dạ, cậu đùa hơi quá rồi đấy!”

“...”

“Hựu Tuệ, bà tỉnh rồi”

“Hựu Tuệ, bà làm tôi lo quá!”

Là Tô Cơ và Hiểu Ảnh...

“Sao tôi lại ở đây?” Tôi ngó xung quanh, đây là phòng y tế...

“Bà còn dám nói nữa, bác sĩ nói bà uống nhiều thuốc xổ nên bị mất nước trầm trọng Đang yên đang lành, bà uống nhiều thuốc xổ làm gì hả?” Tô Cơ không thể hiểu nổi tôi nữa.

Tôi né tránh ánh mắt quan tâm của Tô Cơ. Xin lỗi Tô Cơ, tôi không biết phải giải thích thế nào cả! Chẳng nhẽ nói là chỗ thuốc xổ ấy nhẽ ra phải cho cả đội bóng rổ uống.

“Hiểu Ảnh biết rồi, Hựu Tuệ uống thuốc xổ để giảm béo chứ gì?”

“Ha ha...” Đành coi như thế vậy.

“Bà... bà uống thuốc xổ để giảm béo. Hựu Tuệ, bà có bị ên không?” Tô Cơ tròn mắt nhìn tôi

“Ha ha, Tô Cơ, sao tôi lại ở đây?” Tôi nhớ mang máng là tôi nhìn thấy Lý Triết Vũ ở toilet, sau đó còn tục đầu vào vai cậu ta khóc thút thít.

“Hựu Tuệ, sao mặt bà đỏ bừng lên thế?” Hiểu Ảnh ngó đăm đăm vào mặt tôi, cứ như kiểm nhìn sinh vật ngoài hành tinh.

“Hiểu Ảnh không rõ lắm! Nhưng bác sĩ nhờ người đến thông báo cho tụi tôi. Tôi hỏi thì bảo là có một nam sinh...”

“Á, là hai nam sinh mới đúng... Bác sĩ nói một người bế Hựu Tuệ, còn một người theo sau!”

“Thôi được rồi! Hiểu Ảnh, bà qua bên kia chơi. Tôi có chuyện muốn hỏi Hựu Tuệ!”

“Tại sao lại đuổi tôi đi?”

...

Tôi lắc đầu ngao ngán nhìn hai bà bạn đứng găm ghè với nhau. Là hai nam sinh sao? Ngoài Lý Triết Vũ ra thì còn ai nữa? Hình như lúc tôi ngất đi có nghe thấy tên Kim Nguyệt Dạ. Đúng là nhầm to rồi, nếu như hấn ở đó, đảm bảo sẽ mang máy ảnh ra chụp lia lịa cảnh hay ho đó của tôi để sau này còn uy hiếp, làm gì có chuyện tử tế đưa tôi đến phòng y tế chứ!

“Tô Hựu Tuệ, bà ngoan ngoãn khai mau! Độ này bà và Kim Nguyệt Dạ có chuyện gì mờ ám!”

“Ồ, có gì đâu! Làm gì có chuyện gì!” Cuối cùng Tô Cơ cũng đuổi được “con nhặng” phiền [hức Hiểu Ảnh đi, sau đó quay sang chỗ tôi chất vấn.

“Không có gì? Thế tại sao bà lại ngoan ngoãn nghe lời hấn thế? Hấn lại dùng mấy tấm ảnh uy hiếp bà hả?”

“Ồ... À! Đúng rồi, kết quả trận đấu thế nào?” Tôi sực nhớ ra, trốn mắt nhìn Tô Cơ.

“Thắng với tỉ số 100 – 96! Không ngờ tên Anh Tĩnh Ngạn đó cũng hàng khủng phết! Cả trận đấu hấn chơi xuất sắc nhất! Ha ha! Thế này thì Minh Đức chiến thắng vòng một rồi! Tạm thời dẫn trước 1-0! Đã quá đi mất! hha ha ha...” Tô Cơ hí hửng nói liến thoắng.

“Thắng rồi...” Tôi lảm nhảm.

Kim Nguyệt Dạ không ra thi đấu sao? Lạ thật...

“Tên Kim Nguyệt Dạ không ra thi đấu! Từ lúc bà ôm bụng bỏ đi, hấn cũng biến mất tăm luôn!”

Biến mất? không phải hấn rất háo thắng sao? Sao lại trở mặt nhìn Sùng Dương thua cuộc thế kia?

“Tít! tít! tít!”

Tôi mở tin nhắn ra đọc, run lấy bầy..

“Nhiệm Vụ chưa hoàn thành, tất cả vẫn như cũ!”

From:Kim Nguyệt Dạ”

Vẫn như cũ ? Thế nghĩa là sao ? Hắn vẫn chưa chịu buông tha cho tôi ư ? Thằng cha này là người hay quỷ sa tăng vậy ? Bộ lương tâm của hắn bị kiến tha đi hết rồi chắc ?

Cùng là Tam Đại Thiên Vương của trường Sùng Dương cả, sao mà khác nhau một trời một vực!

Nghĩ đến tấm hình cuối cùng vẫn ở trong tay hắn, lại còn chưa kể những tháng ngày đen tối sắp ập lên đầu mình, đầu óc tôi trống rỗng...

“Hựu Tuệ! Hựu Tuệ!” Thấy tôi nằm cứng đờ, mắt trắng dã như cá chết trôi, Tô Cơ vội lay mạnh. Nhỏ ta hốt hoảng gào tướng lên: “Hiếu Ảnh, bà mau gọi bác sĩ đến đây!”

“Cái con nhỏ này, xảy ra chuyện lớn thế mà dám giấu bọn tôi!”

Sáng ngày hôm sau, tôi bước vào phòng học, vừa ngồi lên ghế thì Tô Cơ mặt mũi như hung thần trừng mắt nhìn tôi.

“Xin lỗi, tôi không muốn liên lụy đến hai bà!”

“Nhóc con, bà vẫn ổn chứ!” Tô Cơ vừa xả hết cơn tức, liền dịu giọng hỏi tôi.

“Không ổn tí nào...”

Đại hội thể thao đã kết thúc từ hôm qua, nhưng vì tác dụng phụ của thuốc sổ mạnh quá nên đến giờ người tôi vẫn lơ lơ như ngỗng.

“Tên Kim Nguyệt Dạ đó đểu thật, dám dùng mấy tấm hình đó để uy hiếp bá Bà nhìn lại mình xem, bị hắn quay như dế, chẳng còn ra hồn người nữa!” Tô Cơ bưng bưng nghĩa khí, bất bình thay cho tôi.

Hu hu! Chỉ có Tô Cơ là tốt thôi! Tôi cố lết cái người chẳng còn chút sức lực nào, hai mắt rưng rưng cảm động nhìn nhỏ ta.

“A, baby Hựu Tuệ đáng thương! Sao em lại hành hạ mình ra nông nổi này ? Do nhớ anh quá hả ... Ha ha ha...”

“Oái! Lại là Anh Tĩnh Ngạn, anh là ninja hả ? Đừng có đột ngột thò mặt ra, bộ muốn làm người khác vỡ tim à ?”

Tôi và Tô Cơ bị giọng nói bất ngờ đó làm cho giật bắn mình, quay lại nhìn cái tên lúc nào cũng hành tung mờ ám đó.

“Woa, là cổ tình nhân kia...”

“Ồ, ha ha ha ha! Cô bé đáng yêu thật! Đây, tặng em đó!”

“Cảm ơn!” Hiếu Ảnh cười ngọt xót.

“Cái con nhỏ Hiếu Ảnh này lúc nào cũng cười được!” Tô Cơ nói thầm vào tai tôi với cái giọng chanh chua.

“Haha, chưa còn gì, vừa rồi tôi còn tưởng hắn ngắt đại cổ đại ở sân vận động cơ!” Tôi trả lời lí nhí.

“Baby Hựu Tuệ này! Cái tên Kim Nguyệt Dạ đó sẽ có lúc biết tay anh! Anh Tĩnh Ngạn tối sầm mặt lại.

“Thế hả ? Cảm ơn anh, ha ha!” Tôi cố ngoác miện ra cười. Cái tên ngố này không có tôi thì hắn đã nằm bẹp ở phòng y tế rồi. Ai hơi đâu mà đặt niềm tin vào hắn chứ!

“Phụ phụ, đến lúc đó số 23 phố Angle sẽ là của chúng ta...” Anh Tĩnh Ngạn cười nghe rất man rợ, sau đó lại biến mất y như bóng ma.

“Trường Minh Đức hết người rồi hay sao ma người như hắn cũng làm được hotboy chứ!” Tô Cơ thở dài.

Tôi chán nản nhún vai.

Chỉ vì mấy tấm hình mà tôi căng óc ra suy tính, còn tâm trí đâu mà để ý đến tên Anh Tĩnh Ngạn kia chứ...

“Tít tít! Tít tít!”

Điện thoại của tôi có tin nhắn!

Tôi rút di động trong túi ra, Tô Cơ cũng cố nhòm vào:

“Hẹn 6h tối nay tại Happy House, phải đến đấy!”

From: Kim Nguyệt Dạ

Lại là hần! Sao số tôi đen như quạ! Chưa kịp bình phục thì lại phải đi gặp thằng cha ác ma đó!

“Không đi! Tô Hựu Tuệ” Tôi bấm mấy chữ đó rồi gửi tin nhắn trả lời hần.

“Tít tít! Tít tít!”

Hừ, lại có tin nhắn tiếp.

“Tôi thành tâm mời cô!

Kim Nguyệt Dạ”

“Hựu Tuệ, bà cứ đi, sợ gì chứ?” Tô Cơ cướp ngay lấy điện thoại của tôi, bấm tin nhắn nhanh như chớp.

Không... không!

“Tít tít!”

“Trả lời nhanh thật! Xem ra hần đang khoái chí lắm!” Tô Cơ chẳng thèm đoái hoài đến khuôn mặt nhăn như khổ của tôi. “Tên đó hẹn gặp lúc 6 giờ 30, không gặp không về!”

Tôi nằm gục trên bàn học...

“Tô Hựu Tuệ, bà đừng có giả chết nữa! Đâu phải tôi muốn bà đến để bị hần đè đầu cưỡi cổ, mà muốn bà dạy cho hần một bài học!” Tô Cơ quát mắng.

“Dạy cho hần một bài học?” Tôi ngẩng đầu lên, nhìn chăm chặp Tô Cơ. Chẳng nhẽ thuốc xổ làm đầu óc người ta thộn đi sao?

“Đúng, bà bị hần chơi một vỏ đau như thế, nếu tôi là bà tôi sẽ tìm cách đáp trả! Bà không muốn thế à?”

“Có chứ! Ngay cả nằm mơ tôi cũng muốn thế!”

“Ok, tôi có kế này hay lắm, chúng ta cùng ăn miếng trả miếng, thế nào...”

“...”

Tôi mang theo “vũ khí bí mật” mà Tô Cơ đưa cho – chai tương ớt và cái máy ảnh kỹ thuật số. Tôi một thân một mình đến Happy House “nghênh chiến”.

Người xưa có câu “Cây ngay không sợ chết đứng” cấm có sai. Rõ ràng là đi trả đũa thế mà tôi có cảm giác mình đi làm chuyện gì dè tiện, xấu xa lắm.

“Bé Hựu Tuệ đang ngó nghiêng cái gì thế?”

Tên Kim Nguyệt Dạ không biết đứng sau lưng tôi từ lúc nào làm tôi giật nảy mình. Tôi nói mả hần: “Bạn Kim, cách chào hỏi của bạn khác người thật!”

“Biết làm sao được, cách khác người chỉ dành cho người đặc biệt như cô thôi! Tôi đi theo cô này giờ mà cô chẳng hề biết...”

“Cậu đi theo tôi này giờ...” Tên Kim Nguyệt Dạ lại nở nụ cười đẹp như thiên thần... Đủ rồi đó! Tô Hựu Tuệ này không phải là lũ fan cuồng của mi đâu.

Khoan đã, ban nãy trên đường đi đến đây tôi không làm gì mất hình tượng để hần tóm đuôi chứ? Đầu tôi “tua nhanh” lại cảnh đi đến Happy House.

“Ồ, lúc đi theo cô, tôi thấy cô ngoáy tai hai lần, móc mũi một lần, ăn hết mực xiên xong xả rác bừa bãi, lại còn lấy tay cạy răng, còn...”

“Cậu cầm miệng ngay!” Tôi tức muốn nổ đom đóm mắt, mặt đỏ bừng.

“Yên tâm đi! Tôi không chụp ảnh đâu mà ló Hôm nay tôi hẹn gặp là để xin lỗi cô!”

Xin lỗi? Hắn lại muốn giở trò gì nữa đây ? Tôi trợn mắt nhìn hắn.

Chỉ cần mi đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa là hạnh phúc rồi!

“Sắp đến giờ rồi, vào thôi!” Kim Nguyệt Dạ không thèm để ý đến khuôn mặt nặng như chì của tôi, kéo tôi đi thẳng vào Happy House.

“Jack, bạn gái đến rồi à? Xinh lắm!” Ông chú râu xồm nhìn thấy tuổi tôi liền cười ha ha rồi bước đến.

“Chú, tối nay phiền chú rồi!” Kim Nguyệt Dạ mỉm cười đáp lại.

“Ok! Không vấn đề gì! Để chú dẫn hai cháu đến chỗ vip nhất dành cho cặp tình nhân!”

“Cảm ơn chú!”

Chỗ VIP nhất dành cho cặp tình nhân. Tên khốn này định lợi dụng tôi để làm trò gì tầm bậy tầm bạ nào sao? Tôi gườm gườm nhìn hắn.

Tôi bắt đắ dĩ đi đến chỗ VIP nhất dành cho cặp tình nhân. Thực ra chỗ này cũng không khác chỗ thường mấy, chỉ có điều là nó là chỗ cuối cùng sát với cửa sổ, hơn nữa xung quanh toàn đồ trang bằng trúc. Vì có đồ trúc bao quanh nên nó giống như một căn phòng nhỏ riêng biệt.

“À, phải rồi, lát nữa sẽ có nhà tiên tri đến đây giúp mọi người xem duyên phận đấy. Hai đứa có muốn xem không?” Ông chú râu xồm này trông khả nghi lắm.

“Không...” Lại là người khác đóng giả chứ nhà tiên tri cái nỗi gì.

“Ồ! Hay lắm! Lần này là nhà tiên tri xịn đấy!” Cứ như nhìn thấu tâm can tôi, Kim Nguyệt Dạ nháy mắt. Tôi chợt nhớ lại từng gặp Lý Triết Vũ ở đây, lòng có cảm giác xao xuyến khó tả.

...

“Được rồi, chú không làm phiền hai đứa nữa, lát nữa chú cho người đến giúp các cháu gọi món!” Ông chú râu xồm vẫy vẫy tay.

“Có giảm giá không chu?” Kim Nguyệt Dạ cười hỏi.

“Miễn phí!” Chú ta vỗ vai Kim Nguyệt Dạ.

“Yeah, chú vĩ đại thật!” Kim Nguyệt Dạ hoan hô ầm lên.

Có nhầm không vậy? Thiếu gia nhà giàu mà đòi giảm giá sao? Thằng cha này thần kinh có vấn đề!

“Bữa tối nay miễn phí đấy, cô muốn ăn gì?” Kim Nguyệt Dạ hào hứng hỏi.

“Không ăn gì hết!” Tôi hần học.

“Đừng có như thế mà! Cứ như chúng ta là kẻ thù truyền kiếp ý!”

Chả nhẽ tôi và hắn không phải kẻ thù truyền kiếp sao? Tôi tức giận liếc xéo hắn một cái.

“Cho tôi thịt bó bít tết rắc hạt tiêu, súp Bosch Nga, sa-lát trộn hoa quả! À, cả một đĩa khoai tây chiên nữa. Ừm... tạm mấy món này trước đã!” Lúc nào cũng ăn ăn ăn! Ăn bội thực chết cho rồi!

“Bé Hựu Tuệ, từ nãy giờ bé cứ trợn lòng trắng nhìn tôi, nom cứ như cá chết trôi ý!” Kim Nguyệt Dạ cầm cái thìa huơ liên tục trước mặt tôi.

“Đề nghị cậu gọi tôi là Hựu Tuệ, tốt nhất gọi là bạn Tò!”

“Ok, bạn Tô này, tôi thành thật xin lỗi!” Kim ?Nguyệt Dạ bỗng nói với giọng rất thành khẩn, “Việc lần trước đúng là tôi có hơi quá đáng!”

Hôm nay thằng cha này uống nhầm thuốc ? Tô Hựu Tuệ! Không được tin hắn! Đừng được nhìn vào mắt hắn.

Tên tặc hại đó còn chớp chớp mắt, hai tay chống cằm, vờ vịt “ngây thơ cụ”, nom rõ gớm.

Tưởng thế là ta bỏ qua ỉ chắc ? Mi nghĩ đơn giản nhĩ! Hôm nay Tô Hựu Tuệ này sẽ mi ném mùi báo ứng là gì, hơ hơ...

“Rìng rìng rìng! Rìng rìng rìng!”

“Ai chà, xin lỗi! Tôi nghe điện thoại chút!” Kim Nguyệt Dạ nhún vai rồi đi ra chỗ khác nghe máy.

He hề.. oóg trời đúng là có mắt!

Tôi sờ vào cái túi đang cộm lên, mắt lóa sáng. Hê hề... Kim Nguyệt Dạ, người chết chắc rồi! Để ta giúp khuôn mặt xinh đẹp của người đắp mặt nạ tương ốt nhé!

Nhưng...

Hơ! Ủa! Sao vậy cà? Tương ốt... nắp chai tương ốt không mở được. Hứ Từ từ đã nào... Không thể thế! Ngay cả chai tương ốt này cũng đứng về phe hần sao! Không cạy nổi nắp ra! Tôi cần, cần, cần mạnh hơn nữa!

“Ồ, bé Hựu Tuệ! Làm gì vậy? Thích ăn vỏ chai tương ốt đến thế kia à? Sao không nói sớm?” Kim Nguyệt Dạ mỉm cười ngạc nhiên nhìn, rồi quay về chỗ ngồi đối diện với tôi.

“Ha ha...” Người cứ cười đi, cười nữa đi. Đợi đến lúc ta mở được chai tương ốt này thì người tiêu tùng.

Tôi nhe răng trợn mắt cần... Tô Cơ định chơi khăm tôi hay sao mà đưa cho tôi cái chai khó mở thế... Hu hu hu hu... Cần, này thì cần!

Hộc hộc! Mở ra được rồi! Hơ hơ hơ hơ...

Bây giờ thì chỉ cần ngắm chuẩn mặt tên Kim Nguyệt Dạ rồi bóp một phát thật mạnh!

“Oái!”

“... Bé Hựu Tuệ... làm... làm trò gì thế?...” Kim Nguyệt Dạ đang mãi ăn bỗng giật bắn mình, tròn xoe mắt nhìn tôi mặt đầy tương ốt.

“Tôi đắp mặt nạ! Sao? Không được hả?” Tôi méo máo, với vội lấy khăn ăn, lau lấy lau để mặt.

Hu hu hu... Chai tương ốt chết tiệt này lại phun từ phía sau lên, phun trúng luôn vào mặt tôi.

Tô Cơ! Bà giúp tôi hay bà chơi tôi đấy?

“Phì!”

“Hở”

“Ha ha ha ha...”

“Kim Nguyệt Dạ! Cậu... cậu bị điên hả! Cười bắn hết cả nước canh vào mặt tôi rồi!” Tôi nhảy dựng như phải lửa, tức muốn ói máu, hét ầm lên.

“Xin... xin lỗi! Vì... vì cô đúng là... đúng là ngổ hết sức! Ha ha...”

Tên khốn này dám giễu cợt tôi, không thể tha thứ cho hần!

“Kim Nguyệt Dạ!” Tôi nghiêng răng ken két nhìn thẳng cha đó đang ôm bụng cười nghiêng ngả. Ngọn lửa uất hận cháy hừng hực làm tôi mất hết lí trí.

“Mi chết đi!” Tôi hít thật sâu, một chân dẫm lên bàn thức ăn, tay vớ ngay đĩa hoa quả đã được cắt thành từng miếng, ném lia lịa vào mặt thẳng cha đó.

“Xem đạn hoa quả của công chúa Hựu Tuệ đây, tiếp chiêu!”

Bốp! Bốp bốp bốp bốp bốp.

Không tin nổi là tôi dám làm như thế, Kim nguyệt Dạ ngăn người, ngồi chờ ra đó, mắt trợn tròn nhìn tôi không chớp!

Tôi giống như mụ phù thủy “chồi” từ địa ngục lên, mặt tím đen, nghiêng răng kèn kẹt, hung tợn trừng mắt nhìn thẳng cha đó. Không thèm để ý đến khuôn mặt lúc trắng bệch, lúc xanh kết, lúc tím bầm của hắn.

“Hơ hơ hơ hơ hơ hơ! Tên lửa thịt bò xiên! Phi tiêu khoai tây chiên! Đạn pháo đường trắng! Bom bi muối tinh! Cho mi ném cả dấm luôn này!”

Ý... hết rồi! Tôi lục lọi tìm kiếm trên cái bàn bừa bộn như bãi rác. Ai cha! Tiếc thật, tất cả những thứ có thể dùng để ném, để lia đều hết sách cả rồi.

Tôi ngước đầu nhìn kẻ này giờ vẫn im như thóc – Kim Nguyệt Dạ.

Không những mặt mà cả người hắn đều bê bết vết bẩn. Trông hắn như tên ăn mày vừa chui từ bãi rác lên, ngồi im re một chỗ.

“Cô ném đủ chưa?” Lúc này mà hắn vẫn mỉm cười, nếu như không phải hắn bị điên thì có lẽ tôi bị hoa mắt rồi.

“Hả?” Ném... ném đủ rồi!”

“Ô Hựu Tuệ... lần này cả hai ta tiêu thật rồi!” Kim Nguyệt Dạ nhún vai rồi nhìn xung quanh.

“...”

Tôi ngó khắp cửa tiệm. Chúa ơi! Tôi vừa làm gì thế này? Tất cả mọi người, kể cả phục vụ đều mắt tròn mắt dẹt nhìn chúng tôi...

Tô Hựu Tuệ! Mày bị sao vậy? Muốn trả đũa thì cũng không nên làm thế này! Mày là công chúa kiêu hãnh của trường Minh Đức cơ mà! Lần này toi thật rồi...

Tôi chẳng thèm để ý đến tên Kim Nguyệt Dạ, co giò chạy trốn khỏi nơi mình vừa gây nên chuyện lớn...

“Cô bé ơi, đợi chút!” Là ai gọi tôi thế? Tôi đã chây thoát ra khỏi cửa tiệm nhưng khi nghe thấy tiếng gọi đó bèn dừng bước.

Hóa ra là một người mặc áo tím, đeo mạng che mặt cũng màu tím nốt. Lẽ nào là Lý Triết Vũ?

Không, Triết Vũ có đôi mắt màu cà phê cơ...

Người mặc áo tím khẽ gật đầu:

“Nào, đưa tay cho ta! Ừm...” Bà ta chìa tay về phía tôi.

Đây mà là tay người ư? Lại còn là tay của phụ nữ nữa chứ! Cha mẹ ơi, bàn tay nhăn nheo đến độ khiến cho người ta có cảm giác như cái cây khô quắc vì không nước tưới.

Tôi do dự một lát, rụt tay lại.

“Đừng sợ! Nào...” Người mặc áo tím nhẹ nhàng chỉ vào tay tôi. Tôi run lập cập chìa ra.

Người mặc áo tím cầm lấy tay tôi.

“Cháu luôn lưỡng lự đứng giữa thế giới thật và thế giới hư ảo...”

“Thật? Hư ảo?” Tôi tự lẩm nhẩm, không hiểu ý bà ta.

“...Sẽ có hai chân mệnh thiên tử cùng lúc xuất hiện trong cuộc đời cháu. Một người sống trong thế giới thật, một người ở trong thế giới hư ảo. Chỉ cần cháu có quyết định dứt khoát, cháu sẽ vĩnh viễn ở thế giới mình đã chọn...”

“Hai... chọn một... Cháu không hiểu...” Tôi mơ hồ lắc đầu.

“Rồi cháu sẽ hiểu thôi, mười năm qua có biết bao nhiêu việc thay đổi... phải không?”

Mười năm? Thay đổi? Bà ta là ai...

Tôi ngẩng đầu lên, người đàn bà mặc áo tím đã đi vào Happy House.

Tôi không còn đủ can đảm để bước vào đó lần nữa. Trước khi tên Kim Nguyệt Dạ đó đi ra, tôi phải mau chuồn mới được!

6. Q.1 - Chương 6: Nụ Hôn Bất Ngờ Với Chàng Hiệp Sĩ Zorro

Địa điểm:

Hội trường trường Minh Đức

Tường PK số 23 phố Angle

Nhân vật:

Tô Hựu Tuệ: Nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Bạch Tô Cơ: Nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Khâu Hiểu Ảnh: Nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Anh Tĩnh Ngạn: Nam sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Kim Nguyệt Dạ: Nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Lăng Thần Huyền: Nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Lý Triết Vũ: Nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Không thể nào!

Nụ hôn đầu đời của tôi...

Bị “Zorro” cướp mất...

Đáng kinh ngạc hơn là...

Ngón tay của chàng “Zorro” đó có đeo chiếc nhẫn

Rất quen thuộc!

ONE

“Thế nào? Thế nào rồi bà? Thành công không?” Giờ học buổi sáng vừa kết thúc, Tô Cơ vừa tranh thủ “quét vôi ve” lên mặt tôi, vừa sán vào gặng hỏi tôi.

“Ừ, thành công lắm...” Tôi gật bừa cho xong chuyện.

“Thành công rồi? Bà có chụp hình hăng không? Trông bộ dạng hăng thế lắm đúng không?”

“Hăng trông thảm hại lắm nhưng tôi không chụp hình hăng...”

“Không chụp? Thế thì thành công cái nỗi gì!”

“Tôi lia cả đĩa sa-lát hoa quả vào mặt hăng, cả thịt bò bít tết, đường trắng, cả muối nữa! Ừm, đúng rồi, còn có cả mình chính nữa!”

“Thế chai tương ớt tôi đưa cho bà thì sao?”

“Tôi lấy đắp mặt nạ...”

“Đắp... mặt nạ? dùng tương ớt á?”

Hừ! Cái con này dám còn mặt mũi hỏi tôi, đưa cho tôi cái chai tương ớt “dỏm”!

“Gì vậy? Trả thù được rồi mà mặt mày nhăn nhó thế cưng!”

“Hi!c, hôm qua trước mặt bạn dân thiên hạ, tôi trợn mắt nhe răng ném như điên vào người hăng, thù đã trả được nhưng nghĩ lại thấy ngượng quá...”

“Thật... thật à?”

“Ừ...” Mặt tôi phờ phạc.

“Tô Hựu Tuệ, bà độ này bị tên Kim Nguyệt Dạ đó ‘đi’ nhiều quá nên hóa dần rồi! Mà thôi, chút nữa có vũ hội hóa trang, bà phải cố gắng đó!”

Tô Cơ nhìn tôi với ánh mắt thương cảm.

Tôi dờ khóc dờ cười...

“Tóm lại là bà đừng nghĩ ngợi nhiều...” Tô Cơ vỗ vai an ủi tôi.

“Tô Cơ, bà nói thế là ý gì...”

“He he, tôi đến rồi đây!” Bỗng có một bàn tay lông lá mềm mềm đặt lên vai tôi.

Tôi và Tô Cơ quay đầu lại nhìn.

“Áhhhh...”

Gấu? Sao lại có con gấu trắng lông xù đứng ở đây thế này? Nó... nó còn tự ngắt đầu xuống nữa chứ.

“Hiếu Ảnh...”

“Má ơi, bà hóa trang cái kiểu gì thế?” Tô Cơ nhìn thấy Hiếu Ảnh xuất hiện trong bộ dạng đó, suýt nữa thì ngắt xiu. “Bộ đồ công chúa tôi đưa cho bà sao lại không mặc?”

“Hi hi...” Hiếu Ảnh ngượng nghịu, lắc đầu nguầy nguậy. “Tôi và Tiểu Huyền Huyền có hẹn nhau hôm nay cùng mặc bộ đồ tình nhân. Tôi mặc bộ gấu trắng, còn cậu ấy mặc bộ gấu đen!”

“Bà có bị ám đầu không? Làm gì có bộ đồ tình nhân nào tởm thế này? Bây giờ vẫn còn kịp, bà đi thay ngay cho tôi...” Tô Cơ kéo Hiếu Ảnh đi thay đồ. “Hựu Tuệ, bà giúp tôi một tay...”

“Không chịu đâu... Tô Cơ... Tôi không thay đâu!”

Hiếu Ảnh từ trước đến nay hiền lành, ăn nói nhỏ nhẹ thế mà lại gắt lên với Tô Cơ. Tôi và Tô Cơ đứng nghệt cả ra.

“Tôi...tôi...” Hiếu Ảnh lắp bắp như gà mắc tóc. “Tôi và Tiểu Huyền Huyền đã hứa với nhau rồi nên tôi không thay đâu. Hơn... hơn nữa... khó lắm tôi mới tìm được bộ đồ này đây!”

“Sao bà tởm thế! Bà tin hần sẽ mặc chắc!” Tô Cơ chán nản.

“Tôi tin!” Hiếu Ảnh rất quả quyết, ánh mắt chan chứa hạnh phúc.

“Tô Cơ, thế cũng tốt mà!” Tôi mỉm cười chỉ tay lên trang phục của mình, “Công chúa búp bê nhảy với bé gấu bự, bên cạnh là mũ phù thủy đang tức sôi gan...”

“Bà thật là... Ai tức sôi gan chứ? Mà này, đây là trang phục linh tinh!” Tô Cơ ngắt ngang lời tôi. “Mà thôi, chỉ cần Hiếu Ảnh vui là được rồi. Coi như số tôi xui tận mạng, sao lại quăn với hai bà chứ...”

“He he, cảm ơn...” Hiếu Ảnh sung sướng định lao đến ôm chầm rồi “mi” Tô Cơ một cái, nhưng thấy trang phục của mình cồng kềnh, vướng víu quá, không thể ôm lấy Tô Cơ được.

“Trời ạ, bộ dạng bà thế này thì nhảy kiểu gì?”

“Không sao...” Hiếu Ảnh cười khì khì.

Một gấu bự, một công chúa búp bê và một bà phù thủy. Chết, suýt quên, phải là... trang phục tinh linh như lời Tô Cơ nói mới đúng. Ba người chúng tôi đứng ở cửa hội trường của Minh Đức. Buổi tối, gió thu lạnh buốt khiến chúng tôi run lập cập.

“Giời ạ, mất mát quá đi! Vũ hội hóa trang tôi chờ đợi bao lâu nay rốt cục phải đứng ở cửa chịu rét thế này!” Là yêu tinh, à quên, tinh linh than thở.

“Không sao, đã đến giờ đâu, bà chịu khó chút đi...” Tôi mặc trang phục công chúa búp bê, chớp chớp cặp lông mi cong vút dán trên mắt, mau mà nó chưa bị bong ra.

“Ừm... hay để tôi gọi điện xem sao...” Gấu bự rút điện thoại từ cái túi tròn vo trước bụng ra, bấm số nhanh như gió.

“Alô... là Tiểu Huyền Huyền à? Sao chỗ cậu ồn thế... Cái gì? Được rồi, được rồi!”

Hiếu Ảnh hí hửng cụp máy quay sang chỗ chúng tôi: “Tiểu Huyền Huyền bảo cậu ấy vào trong từ lâu rồi, chúng ta cũng mau vào đi...”

“Thằng cha đó đó rõ là... đến rồi thì phải gọi điện báo cho người khá một câu chứ!”

“Được rồi, được rồi! Mau vào trong thôi...”

Tôi vội lôi Tô Cơ và Hiếu Ảnh vào hội trường.

Vũ hội hóa trang trong hội trường đã được bắt đầu từ lâu. Tất cả bàn ghế đã được dọn đi hết, chỉ còn chừa lại ít bàn ghế kê sát tường để mọi người làm chỗ nghỉ ngơi. Trần nhà treo đầy bóng bay và những dải ruy băng đủ màu sắc trông đẹp mắt, trên cùng là đèn khối, đèn nhấp nháy khiến cho cả hội trường càng trở nên lung lẫy hơn. Hội trường chỗ chính diện có bong bóng màu hồng phấn được xếp thành hình trái tim to đùng, làm ọi người có cảm giác ấm cúng.

Ba người tụi tôi cố gắng len vào đám người đông nghẹt đang nhảy, nhưng chẳng thấy bạn gấu đen nào...

“Tiểu Ảnh, bên này...” Một giọng nói mừng rỡ át cả tiếng vang đến tai chúng tôi.

Nhìn về phía tiếng gọi đó, chỉ thấy một người mặc trang phục kiểu Tuxedo mặt nạ vẩy tay lia lịa. Cái tên Tuxedo mặt đó định bắt chuyện sao? Nhìn đã thấy gai mắt!

“Đi thôi, Hiếu Ảnh...”

Ai dè Hiếu Ảnh tiến thẳng về phía tên Tuxedo mặt nạ. Tôi và Tô Cơ đi theo sau.

Tên Tuxedo thấy Hiếu Ảnh liền sượng ra mặt, chỉ vài bộ trang phục Hiếu Ảnh đang mặc rồi ôm bụng cười sằng sặc:

“Ha ha ha ha... Nhỏ Tiểu Ảnh này ngố thật, bộ cô tin thật sao... Ha ha ha ha... trông bộ dạng cô rõ ớn...”

“Cậu... Lăng Thần Huyền?” Tô Cơ trừng mắt, hét lên kinh ngạc.

“Là tôi chứ ai, ha ha ha ha...”

Thằng cha này thần kinh có vấn đề, hoặc cũng có thể va đầu vào đầu đó nên bị “chạm mạch” hay sao mà cứ cười như ma làm thế.

“Trang phục Tuxedo mặt nạ này hợp với cậu lắm!” Tôi nhìn Lăng Thần Huyền, nở một nụ cười ngọt ngào.

“Ha ha ha, cô có óc thẩm mỹ đấy, nhận ra...”

“Đương nhiên, mặc thế này mới hợp với phong cách của cậu,” Tôi nói tiếp, “làm tôn thêm vẻ ấu trĩ, cổ lỗ sĩ, tầm nhìn hạn hẹp!”

Người đứng là đồ trẻ ranh, cục mịch, tồi tệ!

Nếu có thể, tôi chỉ muốn dùng tất cả những câu rửa xả độc địa nhất tương thẳng lên đầu tên khỉ hôi này.

“Có!” Quả nhiên tên khỉ này nhảy dựng lên.

“Tiểu Huyền Huyền...” Hiếu Ảnh này giờ cúi gằm mặt bỗng lên tiếng, “Sao... sao cậu lại không mặc bộ đồ gấu đen? Tụi mình đã hứa với nhau rồi cơ mà... Hay là, hay là cậu không tìm được bộ đồ đó?”

“Có ai điên mà đi mặc bộ đồ đó chứ! Đùa mà cô tưởng thật à?” Lăng Thần Huyền hậm hực gằm lên với Hiếu Ảnh.

Tên tệ hại này! Lần đầu tiên tôi tức điên đến nỗi muốn chém hấn làm đôi hấn trút hết cơn giận lên đầu Hiếu Ảnh.

“Tô Cơ, bà nói đúng lắm... Cậu ấy không mặc... Vậy... vậy tôi về trước đây... Mấy người cứ nói chuyện tiếp nhé...”

Giọng nói rầu rầu của Hiểu Ảnh vang ra từ trong bộ trang phục gấu trắng. Tuy không nhìn thấy mặt Hiểu Ảnh lúc này nhưng tôi biết nhờ ta đang bị tổn thương lắm.

“Hiểu Ảnh...”

“Cậu!” Tô Cơ nổi điên đến mức muốn lao đến choảng cho tên Lăng Thần Huyền một trận nên thân.

“Bốp!”

Một cú đấm như trời giáng đánh thẳng vào mặt tên khi đột đó. Khi cảm thấy lòng bàn tay mình tê tê tôi mới phát hiện ra là mình vừa đấm hấn.

Mọi người đều giật mình, quay hết sang nhìn chòng chọc người mặc đồ công chúa búp bê và người mặc trang phục Tuxedo đang ôm mặt.

“Ồ, xin lỗi nhé, vừa nhìn thấy con ruồi trên mặt cậu!” Tôi thần nhiên lấy khăn lau tay.

Hừ, ta đánh chết tên khi đột ngu si nhà người! Mà cũng may, đây là vũ hộ hóa trang, nên chẳng rõ ai vào ai.

Nếu sớm biết sẽ gặp hạng người như hấn, tôi đã đi đăng ký học lớp boxing rồi. Tôi chạy vội ra cửa định đuổi theo Hiểu Ảnh, hi vọng bà bạn tôi đừng có nghĩ quẩn.

Ừa?

Sao đột nhiên lại tối mò thế này?

“Suprise! Các bạn thân mến, bây giờ xin dành cho các bạn ít phút riêng tư, nghe đồn là nếu lúc này mà ‘mì’ nhau thì cả đời này sẽ không bao giờ chia cách! Còn chờ gì nữa, mau tặng cho người bên cạnh bạn một dấu ân tình yêu nào!”

Lại bày trò gì đây? Kho không tự dừng tắt phụt đèn, tối đen như mực, chẳng nhìn thấy gì...

“Này! Đừng có chen! Nghe thấy không...”

“Oái! Là ai vậy? Buông tôi ra...”

Đám đông bắt đầu nhốn nháo, loạn cào cào cả lên. Tôi bị kẹp ở giữa, bị người ta xô đi đẩy lại. Hừ! Là tên nào không biết trời cao đất dày mà dám túm chặt lấy cánh tay tôi? Có buông ra không thì bảo! Tên nào mà to gan thế? Hay tên này nhằm người...

Là ai vậy? Đừng có đẩy nữa! Mau buông tay ra...

“Là ái? May buông tay ra ngay! Nếu không buông thì đừng có trách...”

Thằng chà này đáng ghét thật, cứ túm chặt lấy tay tôi không chịu buông, Hấn khỏe như voi, tôi giãy giụa thế nào cũng không xi nhê gì hết.

Đồ tồi! Đừng có trách ta nhé, là do người dám vô lễ với ta trước. Tôi định giơ tay đấm thẳng về phía trước mặt thì đột nhiên có ai đó ôm lấy tôi, làm tôi chao đảo, cả người đổ nghiêng về một bên. Hơ, môi tôi chạm phải cái gì đó mềm mềm...

Đợi đã... hình như là...Oh no, tôi không tin...

“Thời gian đã hết, mau xem người bên cạnh bạn là ai nhé!”

Đèn lại bật sáng choang, trước mặt tôi là người đeo mặt nạ Zorro. Không ngờ tôi lại cùng...

Chúa ơi! Nụ hôn đầu tiên của tôi! Chẳng nhẽ nụ hôn đầu tiên lại trao gửi nhanh như vậy sao? Hơn nữa lại trao cho hấn – kẻ trong bóng tối cứ túm chặt lấy tay tôi!

Tên háo sắc! Dám cướp nụ hôn đầu của ta!

Tôi tức khí, ngược đầu lên, định hơn thua với hấn nhưng phát hiện ra ngón tay hấn phát sáng!

Là chiếc nhẫn định mệnh?

Ngón út ở tay trái của tên Zorro này có đeo một chiếc nhẫn nom rất quen!

Là cậu ta sao? Là cậu ta thật sao?

“Lý Triết Vũ... là, là cậu à...” Khi nhận ra người đó, tôi cảm thấy ngỡ ngàng, mặt nóng như hòn than...

Tại sao chứ? Lúc tôi gặp khó khăn hay mất mặt nhất, cậu ấy luôn ở bên cạnh...

Lần đầu tiên giúp tôi thoát khỏi trò đùa quái ác của tên Lăng Thần Huyền, lần thứ hai giải vây cho tôi trong cuộc truy bắt ở “Khe cỏ tình nhân”, lần thứ ba...

Những lúc tôi cần sự giúp đỡ nhất, cậu ấy luôn xuất hiện.

“... Sẽ có hai chân mệnh thiên tử cùng lúc xuất hiện trong cuộc đời cháu. Một người sống trong thế giới thực, một người ở trong thế giới hư ảo. Chỉ cần cháu quyết định dứt khoát, cháu sẽ vĩnh viễn ở thế giới mình đã chọn...”

Tôi bỗng bàng hoàng nhớ lại câu nói đó của người mặc áo tím lần trước

Cậu ấy là “chân mệnh thiên tử” của tôi sao?

Tôi nhìn chăm chăm người con trai luôn khiến trái tim mình đập loạn nhịp. Khi nghe thấy giọng nói của tôi, cậu ấy sững người ra một lúc. Có lẽ cậu ấy không ngờ lại là tôi! Cũng có thể cậu ấy sớm biết đó là tôi chẳng?

“Chẳng... cảm ơn...” Cậu ấy cũng căng thẳng giống tôi sao? Hay là...

“Từ trước đến giờ toàn cậu giúp tôi. Nhưng tôi chưa có cơ hội nói lời cảm ơn cậu. Khi đại hội thể thao kết thúc, tôi định gọi điện cho cậu nhưng...”

Tôi lên nhìn phản ứng của cậu ấy. Khuôn mặt đằng sau chiếc mặt nạ Zorro kia sẽ như thế nào nhỉ? Đôi mắt như cánh hoa đó hôm nay có vẻ hơi khác. Có thật là cậu ta không?

“Nếu cậu hiểu ý tôi thì hãy gạt đầu nhé!” Tôi không dám chắc, có lẽ do tối nay đeo mặt nạ Zorro nên trông cậu ấy hơi khác mọi khi.

Tôi ngẩn đầu nhìn, cậu ấy lại cúi thấp đầu xuống...

Cuối cùng, tôi thấy cậu ấy khẽ gạt đầu. Đúng là cậu ấy thật! Trái tim bị treo lơ lửng của tôi bỗng nhẹ nhõm hẳn lên.

“Oái! Hiểu Ảnh!” Soa tôi lại quên bég mất bà bạn thân của mình chứ.

Tô Hựu Tuệ, bây giờ không phải là lúc mày trả ơn. Hiểu Ảnh còn đang chờ mày cơ má

“Xin lỗi, tôi còn phải đi tìm Hiểu Ảnh! Nếu không ngại thì lần sau tôi sẽ cảm ơn cậu đáng hơn. Còn nữa, hôm nay... à không, không có gì cả!”

Tôi cũng không biết mình đang lảm nhảm cái gì nữa, hốt hoảng quay vội người đi, chạy thực mạng. Hiểu Ảnh đang ở đâu nhỉ? Tôi cứ đâm đầu chạy đi mà không biết theo hướng nào. Nhưng tôi vẫn cảm thấy rõ nhịp tim mình từ nãy giờ cứ đập liên hồi, đây là cảm giác gì nhỉ...

Buổi vũ hội hóa trang hôm đó đã làm tổn thương Hiểu Ảnh, chọc to Cơ nổi điên và làm tôi hoang mang.

Ba người tụi tôi mang ba tâm tư khác nhau. Có lẽ ngày mai mọi chuyện lại đầu vào đấy. Hiểu Ảnh sẽ quên Lăng Thần Huyền, tôi sẽ hiểu ra cảm giác của mình với Lý Triết Vũ...

“Hựu Tuệ! Hựu Tuệ! Hựu Tuệ! Học học học...”

Tiếng gọi như xé vải của Hiểu Ảnh phá vỡ giờ nghỉ chán ngắt của tôi và Tô Cơ. Nhỏ ta vừa gào to, vừa chạy như tên bắn từ cửa lớp đến chỗ tụi tôi đang ngồi.

“Hiểu Ảnh! Có chuyện gì mà bà chạy như ma đuổi thế?”

Tôi nhìn thấy Hiểu Ảnh nhảy như con chơi chơi mà phục sát đất khả năng “hồi phục tinh thần” nhanh chóng của nhỏ ta. Không biết gọi nhỉ ta là lạc quan hay ngu ngốc nữa. Hôm qua, lúc tôi và Tô Cơ tìm thấy Hiểu Ảnh thì thấy nhỏ ta mặc nguyên bộ gấu trắng đang ngồi bên lề đường mút que kem ngon lành...

“Tôi... tôi vừa nhìn thấy... thấy... hộc hộc hộc!” Hiểu ảnh vỗ ngực lia lịa, thở dốc.

“ Thấy cái gì ?” Tôi ngán ngẩm .

“Kim Nguyệt Dạ!”

“ Hiểu Ảnh, làm ơn đi , bà biến thành fan của hần rồi à ? Nhìn thấy hần mà kích động đến thế à...”

“ Không phải ! Tôi nhìn thấy hình hần trên mạng cơ ! đang ngay diễn đàn trường Minh Đức ý , kể cả diễn đàn trường Sùng Dương cũng có .”

“ Sau đó thì sao ?”

“ TênKim nguyệt Dạ ấy trông mắc cười lắm . Cả đầu và người bê bết toàn là thức ăn với đồ gia vị ! Nom cứ như gà ăn mỳ . Nếu phía dưới ảnh không có đề chú thích , tôi cũng không nhận ra hần ...”

“ Cái...cái gì ?” Tôi kinh ngạc đến mức bật dậy .

Tấm hình đó chắn chắn chụp ở Happy House ? nhưng tôi đâu có chụp hần ?

“ He HeHự tuệ chả phải là bà bảo không chụp hình hần!” Tô Cơ cười hì hì hỏi tôi .

“ Tôi đâu có chụp ! Lúc đó tôi chỉ muốn chạy thật nhanh ra khỏi nơi đó thôi ...tâm trí đâu mà chụp !”

“ Thế là thế nào? Hay lại oan gia ngõ hẹp, bị đũa khác chộp được đúng lúc đấy!” Tô Cơ chống cằm nghĩ ngợi.

Oan gia ngõ hẹp? Với tính cách đó của hần e là... Còn người thù hần thì...

Bỗng mắt tôi sáng như đèn pha ô tô.

“ Phải rồi! Lẽ nào do...”

“ Đúng đó , là do anh làm đấy ! Kẻ thù không đội trời chung với Kim Nguyệt Dạ , tức là Anh Tĩnh Ngạn này !”

“ Má ơi ! Anh Tĩnh Ngạn ! Anh làm tôi giật cả mình ! Làm ơn đừng thoát ẩn thoát hiện , bộ anh tưởng anh là ninja chắc ?” Tô Cơ giận dùm dùm, gắt gông lên với Anh Tĩnh Ngạn không biết xuất hiện phía sau lưng tụi tôi từ lúc nào.

“ Ha ha ha ha , người đẹp đừng giận mà , cẩn thận có nếp nhăn đó...Baby này , chàng hiệp sĩ hào hoa của em đã giúp em trả đũa rồi đó , em cảm động lắm phải không ?”

Anh Tĩnh Ngạn nói dứt câu , hôn nhẹ vào bông hoa hướng dương rồi nhét nó vào tay tôi .

“ Anh Tĩnh Ngạn ! Mọi chuyện đều được anh bày ra phải không ?” Tôi cố gắng kiềm giọng nói của mình lại, cố tỏ vẻ bình tĩnh.

“ Còn phải hỏi nữa , người duy nhất trên thế giới này thắng được hần e chỉ có anh thôi ! Ha ha...ha ..”

Nói linh tinh! Kim Nguyệt Dạ là đối thủ của ta! Đánh bại được hần cũng chỉ có ta mà thôi.

Tôi trong lòng thầm rửa xả tên Anh Tĩnh Ngạn.

“ Trả đũa ? Mấy người đánh nhau à ?” Hiểu Ảnh ngây ngô

“ Đánh nhau ? No ! No ! No ! Đánh nhau chỉ có vai u thịt bắp mới làm , còn người cao quý như anh ai lại làm thế chứ ! Anh chỉ chụp vài tấm trong lúc hần thê thảm nhất thôi, phư phư phư...”

“Ý anh là, anh theo dõi tôi...” Mặt tôi tối sầm lại .

“Ừ, nhưng anh đến hơi muộn, không chụp được lúc giật gân nhất. Nhưng mà, ha ha ha ha ... baby Hự tuệ này, cảm ơn em đã dựng cảnh đẹp thế để bọn anh có cơ hội chụp...”

Trời! Tức là tối hôm đó khi chúng đang mở cuộc “đại chiến thức ăn” thì thằng cha này núp ở góc nào đó để chụp trộm?

Tên Anh Tĩnh Ngạn đáng ghét này chỉ giỏi “thừa nước đục thả câu” ... Tôi nhét trả lại hân bông hoa hướng dương, tâm trạng nặng nề như chì quay về chỗ ngồi.

Lạ thật, sao tôi lo lắng cho tên Kim đó nhỉ? Ảnh đâu phải do tôi chụp, hơn nữa lần này tôi lại được rửa hận, đáng nhẽ phải vui mới đúng. Nhưng...”

Tâm trạng của tôi vô cùng mâu thuẫn, hoàn toàn không chú ý đến lớp học đang ồn ào như cái chợ vỡ, xôn xao “buôn chuyện” sốt dẻo vừa rồi

“Này mấy bà có nhìn thấy ảnh của Kim Nguyệt Dạ trường Sùng Dương không?”

“Có, có, tôi nhìn thấy rồi! Trông cậu ấy đáng thương quá...”

“Đúng đấy, cậu ấy chắc bị người ta đánh! Lại còn bị chụp hình nữa chứ, bọn người đó đúng là biến thái!”

“Phải đấy! Nhất định bọn chúng ghen tức với Dạ! Đẹp trai quá cũng là cái tội! Đáng tiếc thật!”

Không ngờ phản ứng của học sinh trường Minh Đức lại dữ dội vậy. Như thế cũng đủ biết bên trường Sùng Dương thế nào rồi.

.....

“Hừ Tuệ, tên Kim Nguyệt Dạ đó xui thật!”

Tan học tôi cùng Tô cơ và Hiểu Ảnh đi về phía cổng trường, có cảm giác cả trường Minh Đức ai ai cũng đang bàn tán chuyện đó.

“Cái này gọi là ác giả ác báo. Ai bảo hần lần trước toàn đem trò đó ra uy hiếp tôi. Đáng đời!” Tôi vờ vịt không quan tâm lắm.

“Thế hử! Nhưng tôi thấy trong lòng bà không nghĩ thế, nếu không tại sao cả ngày hôm nay bà cứ耿耿 ngơ ngơ thế?”

“Đâu...đâu có! Đó là vì...”

“Được rồi! Bà khỏi phải giải thích, tôi hiểu bà mà...” Tô Cơ nhìn tôi cười gian xảo.

Bà thì biết cái gì? Thật tình...”

Dù nói thế nào thì chuyện này cũng do tôi hại hần, hôm đó hần vốn dĩ muốn xin lỗi tôi...

“Ủa? Đó không phải là Tuyệt đại tam kiêu của trường Minh Đức đó sao? Trùng hợp ghê!” Một giọng nói nghe có vẻ buồn bực vang lên.

Tôi ngược đầu nhìn thấy Kim Nguyệt Dạ, Lý Triết Vũ và cả Lăng Thần Huyền đang đứng đối diện với chúng tôi.

Cái tên Lăng Thần Huyền ba trợn đó mắt thâm quầng như gấu trúc thế mà vẫn vênh váo góm.

Lý Triết Vũ ... vẫn lãnh đạm như mọi khi, làm tôi nhớ đến chuyện hôm qua ...Mặt tôi đỏ bừng, vội chuyển ánh mắt sang chỗ khác.

Oái! Kim Nguyệt Dạ!

Đúng là hần bị thương thật ... Má trái nhẵn nhụi có một vài vết thương không sâu lắm, dưới cằm còn có vết bầm tím.

Xem ra hôm đó tôi mạnh tay quá, có vẻ hơi quá đà thì phải!

“Mau xem, Kim Nguyệt Dạ kia...”

“Oái! Mặt cậu ấy bị thương thật, nhưng trông quyền rũ lắm...”

Đúng là thằng cha này đúng là có sức hút như nam châm , mặt mày bị biến dạng thế mà các bé cứ tấp vào .
Rất nhiều ừu sinh lúc đi qua chỗ hắn, mắt cứ hiện lung linh hình trái tim.

Kim Nguyệt Dạ nhìn tôi cười nhạt . Nụ cười đó có cảm giác kỳ lạ .

Tôi bần thần nhìn hắn. Cảnh tượng lần trước tôi xử hắn hiện lại trong đầu.

Tam đại thiên vương và tuyệt đại tam kiều đứng ngay trước cổng trường Minh Đức và Sùng Dương . Sau khi loan truyền tin , nhanh như chớp , cổng hai trường chật ních người để xem .

“ Chà ! Bọn họ định làm gì thế !”

“ Tuyệt Đại Tam Kiều Minh Đức cổ lên....”

“ Tam Đại Thiên Vương Sùng Dương tất thắng!”

....

Tôi mỉm cười, quay đầu nhìn “cổ động viên” trường Minh Đức.

Họ đáng yêu thật! Hơ hơ hơ hơ, fan của Tô Hựu Tuệ này đầu thua kém tên Kim Nguyệt Dạ đó

“ Này ! Lăng Thần Huyền ! Cậu muốn gì đây ? Hôm qua bị đánh vẫn chưa đủ hả?” Tô Cơ vừa nhìn thấy Lăng Thần Huyền đã tức đến run người.

“ Đồ vịt bầu ! im miệng đi ! Đúng là bọn tiểu nhân chụp hình người ta rồi đăng lên mạng !” Lăng Thần Huyền trừng mắt hung dữ nhìn tôi.

Hứ, nhìn gì chứ? Có phải tôi làm đâu! Nhưng cứ nghĩ đến vết thương trên mặt hắn, tôi có cảm giác hổ thẹn .

“ Này ! Cậu trừng mắt gì với Hựu Tuệ chứ ? Không phải Hựu Tuệ làm!” Tô Cơ đứng ra bênh vực tôi .

Hu hu, Tô Cơ! Bà đúng là chị em tốt của tôi!

“Không phải cô thì là ai ? Trương Minh Đức chỉ có mấy người xảo quyệt nhất !”

“Hừ ! Người là cái thá gì mà dám nói Hựu Tuệ xảo quyệt!” Nam sin đứng phía sau tôi hét tướng lên.

“Nói xảo quyệt thì sao? Bộ sai à? Cô ta đúng là con nhỏ cà chớn, miện cười ngọt xớt, bụng cả bồ dao găm!” Thần Huyền tức tối gơ nắm đấm về phía cậu nam sinh vừa rồi.

Mi nói gì hả? Trước mặt bao nhiêu người thế này dám hủy hoại thanh danh của ta!

Cơn giận ngút trời của tôi cháy bùng bùng.

Ai ngờ Tô Cơ còn điên tiết hơn cả tôi.

“Lăng Thần Huyền, ngươi nói gì?” Tô CƠ mặt đỏ như quả cà chua, người tức run bần bật.

“ Sao ? không phục à ?” lăng thần huyền cười khiêu khích .

“ Ta... ta phải cho ngươi biết tay!”

“ OK ..thôi ! Chúng ta quyết đấu với nhau ! Ba đấu ba! Thế nào ?”

“ Đấu thì đấu !”

“Tôi không có hứng!” Kim Nguyệt Dạ lại nở nụ cười tuyệt chiêu của hắn, “Cô ta vốn đã thua dưới tay tôi từ lâu rồi!”

“Bạn Kim, có lẽ tôi phải nhắc cho bạn nhớ là trong cuộc thi đầu tiên, trường Minh Đức đã thắng nhé!” Tôi cố nén cơn giận, nhìn thẳng vào tên kiều ngạo tức mặt.

“Một người không dám sống thật với mình, lúc nào cũng đeo mặt nạ giả tạo mà cũng có tư cách đấu với tôi à?”

Ta giả tạo? Rốt cuộc thì ai giả tạo hơn ai chứ? Mi thì hơn gì ta, lúc nào cũng vờ vịt cười kiêu ngạo thơ vô tội, đúng là tên mặt người dạ thú chính hiệu.

“Bạn Kim, tôi nghĩ người thắng cuộc bao giờ cũng là người có đủ tư cách nhất, bạn nói thế phải chẳng sợ lần thi tới tôi lại thắng” Tôi nở nụ cười hình bán nguyệt. Hừ, muốn giả tạo sao? Được, xem mèo nào cắn mỉa nào...

Nghe thấy những lời đó của tôi, đội fan trường Minh Đức ở đằng sau huyết sáo ầm ĩ, vỗ tay rào rào.

“Thế sao? Hơ hơ... Là tôi sợ cô thất bại thảm hại thôi! Bé Hựu Tuệ ạ!” Kim Nguyệt Dạ cười thâm hiểm khiến tôi sồn gai ốc.

“Ha ha, ban Kim quan tâm thế tôi chẳng dám nhận! Bạn nên lo ình trước đi đã!”

Kim Nguyệt Dạ! Tên khốn! Ta không tin là ta chẳng thắng nổi người...

“Được thôi! Nếu cô đã muốn thua đến thế thì tôi đành cho cô một cơ hội vậy!” Kim Nguyệt Dạ khẽ nhún vai, cười như ác quỷ.

“Woa! Kim Nguyệt Dạ tuyệt quá!”

“Hoàng tử Kim Nguyệt Dạ! Cố lên anh yêu, đánh bại con nhò phù thủy đó!”

Tụi học sinh trường Sùng Dương đúng là lũ ba trợn! Hà hà, Tô Hựu Tuệ này sẽ bắt hoàng tử của các người phải quỳ lạy dưới chân ta, đến lúc đó đừng có trách ta không nể tình... Hô hô hô hô...

“Hiểu Ảnh cũng muốn tham gia! La la la...” Cái caon nhỏ Hiểu Ảnh này tưởng đùa chắc, sung sướng hươ chân múa tay.

“Hay lắm, Dạ đã đồng ý, còn Vũ thì sao?” Lã Thần Huyền quay lại nhìn Lý Triết Vũ này giờ cứ im thin thít đứng nhìn.

“Tôi thế nào cũng được, cứ xem như trò chơi thôi! Ha ha...”

Lý Triết Vũ? Cậu ấy cũng muốn tham gia sao? Tôi không hiểu nổi cảm giác lúc này của mình nữa, là vui sướng, hoan mang, hay là có chút sợ hãi...

“Ok! Đã là chơi thì phải chơi hết sức mình luôn!” Tên Lã Thần Huyền cười gian xảo, lấy trong ba lô ra một mảnh giấy màu đen.

“Thẻ PK màu đen!” Tôi và Tô Cơ kinh ngạc quá nên buột miệng thốt ra.

Nhìn thấy thẻ PK màu đen, ai nấy đều im phăng phắc, ngẩn người nhìn chữ viết trong tấm thẻ màu đen mà Lã Thần Huyền đang cầm ...

Thẻ PK là một trong những luật lệ của trường Minh Đức và Sùng Dương.

Nghe nói từ lâu lắm rồi, có hai học sinh của trường Minh Đức và Sùng Dương xích mích với nhau, thế là họ hẹn nhau quyết đấu. Hôm sau, học sinh của hai trường bỗng phát hiện ở cổng khu biệt thự cổ số 23 phố Angel có dán một tấm thẻ bài màu đen, trên đó có đề tên hai học sinh họ, hơn nữa dưới tên của họ còn có chữ “Die” được viết theo kiểu rất kỳ quặc.

Kể từ đó trở đi, không còn ai thấy hai học sinh đó nữa

Chuyện này gây chấn động mạnh cho cả hai trường, mọi người đều đưa ra phỏng đoán về tung tích của hai học sinh họ.

Có người nói, vì bọn họ thù hằn nhau ghê quá nên tự giết nhau, chỉ có điều từ đó đến giờ vẫn chưa tìm thấy xác.

Người thì lại nói, khi họ bước chân vào khu biệt thự cổ số 23 phố Angel đã bị ma quỷ trong đó bắt đi.

Cũng có người nói khu biệt thự cổ số 23 phố Angel là một khu rừng bí hiểm, ai đi vào trong đó sẽ không bao giờ tìm được lối ra

Lời đồn thổi mỗi lúc một nhiều , ngay cả những người không phải là học sinh hai trường cũng biết . Từ đó thẻ PK rất thịnh hành ở hai trường .

Hiện nay thẻ PK có tổng cộng bốn loại , thể hiện mức độ quyết đấu khác nhau .

Thẻ PK màu trắng còn có tên là “ văn đấu” , thường là chỉ vụ cá cược nhỏ gì đó .

Loại thẻ màu trắng này thường xuyên nhìn thấy ở cổng lớn của khu biệt thự cổ số 23 . Không chỉ có học sinh của hai trường mà ngay cả học sinh cùng trường với nhau cũng thường hẹn nhau ra đó dán thẻ PK , tuyên bố ọi người biết vụ cá cược của bọn họ .

Thẻ PK màu đỏ , còn có tên là “võ đấu” , chỉ các cuộc thi thông thường , nhân dịp tổ chức các hoạt động ở trường mà thi thố với nhau . Ví dụ như thi bóng rổ , bóng chuyền , điền kinh ..v..v..

Loại thẻ PK này thường được hội học sinh hay các câu lạc bộ dùng nhiều .

Đương nhiên , không ai dám dung thẻ này với người như tôi ! Kể nào dám “ nhào dzô” là chết ngay ! Nên mọi người còn đặt cho tôi một biệt hiệu khác đó là “ thiên hậu màu đỏ” ha..ha..ha

Thẻ PK nhiều màu thì gần đây mới xuất hiện , có mấy học sinh táo bạo dùng thẻ này để thể hiện tình yêu nồng cháy của bọn họ . Thẻ là bắt đầu có trào lưu dung thẻ PK nhiều màu viết những lời thẻ non hẹn biển rồi dán ngay ở cổng lớn của khu biệt thự cổ số 23 , để tất cả mọi người cùng làm chứng cho tình yêu của họ . Đây cũng là nguồn tin rất đáng tin cậy để cho các thầy cô đi bắt quả tang các học sinh đang hẹn hò nhau .

Còn thẻ PK màu đen thì.....Ngay cả tôi nghe thấy đã tim đập chân run chứ chưa nói đến người khác .Vì chiếc thẻ màu đen đó có gốc tích rất ghê rợn nên nó tượng trưng cho sự chết chóc .

Thẻ PK màu đen thường chỉ những cuộc thi đấu một mất một còn . Nội dung cuộc thi sẽ do người khiêu chiến quyết định , nhưng có một điều chắc chắn là những người chọn thẻ PK màu đen thường bị các oan hồn đeo bám, chẳng có kết cục tốt đẹp .

Do đó dù có hận nhau đến tận thấu xương nhưng bất đắc dĩ lắm mới có người dám dùng thẻ PK này.

Thật không ngờ, thằng cha đáng ghét này lại...

“Thế nào? Dám đấu không? Nếu thua thì hộ Tuyệt Đại Tam Kiều phải phục tùng tụi này, làm trâu làm ngựa cho tụi này. Ha ha ha!”

“Làm trâu làm ngựa?”

“Thế nào? Sợ hả? Ha ha ha ha?” Tên lăng Thần Huyền đắc ý, hươ đi hươ lại chiếc thẻ PK đen.

Mọi người ở đây đều như nín thở

“Tụi... tụi này... sợ gì chứ...” Tô Cơ đến chết mà vẫn cố cãi cùn, găng “rặn” ra từng chữ, nói như kiểu sắp hết hơi.

“Tô Cơ... bà điên à...” Tôi nói thầm, kéo tay Tô Cơ. Dù tụi tôi không bị oan hồn ám đi chần nữa, nhưng ngộ nhờ hiệu trưởng biết chuyện, tụi tôi bị đuổi học là cái chắc. (vì trường đã ra quy định nghiêm cấm dùng thẻ PK màu đen)

“Lũ thổ đế! Không dám nhận lời chứ gì” Thằng cha Lăng Thần Huyền hất hàm, khinh khỉnh nhìn tụi tôi.

“Tụi... tụi tôi...” Tô Cơ ban đầu có vẻ hơi do dự, lại thấy tôi cất lực phản đối, mắt nhỏ ta long lanh.

“Hơ hơ hơ hơ! Sợ thì cứ nói thẳng ra! Chưa thi mà đã chạy té khói rồi! Hừ, đúng là đồ vô dụng! Theo luật thẻ PK, kẻ nào không dám nhận lời thách đấu thì phải quỳ xuống dập đầu trước mặt đối phương! Vì đây là thẻ PK màu đen nên các cô phải dập đầu chín cái đó! Mau làm đi!” Lăng Thần Huyền chống nạnh, sừng đến vỡ mũi.

“Ai cha! Tuyệt Đại Tam kiều phải quỳ gối xin chịu thua Tam Đại Thiên Vương của Sùng Dương kia! Ha ha ha ha...”

“Chứ còn gì nữa, không dám nhận lời thách đấu thì phải quỳ xuống dập đầu!”

Thấy tôi do dự, tội học sinh bên trường Sùng Dương la ó ầm ĩ.

Thằng cha Lăng Thần Huyền đó đều thất Hắc đoán trước tội tôi không dám nhận lời thách đấu nên cố ý làm thế, chứ thực ra trong bụng hắn cũng chẳng muốn thi đấu gì hết.

Tô Cơ cũng hiểu được âm mưu của tên đó, nhờ ta nghiêng răng ken kết như kiểu mài nhôm rồi đột nhiên hét toáng lên:

“Muốn ta phải đập đầu trước tên khốn như ngươi á! Đừng hòng! Tội này nhận lời thách đấu!”

“... Tô... Tô Cơ...” Tôi cố gắng trấn tĩnh. Sao con nhỏ này không để tôi có chút thời gian nghĩ cách sao cho vẹn cả đôi đường nhỉ?

“Tôi... tôi nói là tội tôi nhận lời thách đấu!” Tô Cơ cương cứng nhắc lại lần nữa. “Hồi Tuyệt Đại Tam Kiêu của trường Minh Đức đem danh dự ra thề rằng quyết không thua Tam Đại Thiên Vương!”

“Tôi chấp nhận!” Đúng vậy, thà chết đứng còn hơn sống quỳ, vì trường Minh Đức, đành liều vậy!

“Bốp! bốp! bốp! bốp!” Học sinh trường Minh Đức đứng đằng sau cầm như hén hết lượt, bỗng vỗ tay như sấm dậy.

“Khá lắm! Chúng tôi ủng hộ các bạn!”

“Đúng là Tuyệt Đại Tam Kiêu của trường Minh Đức có khác, rất có khí phách!”

“Giỏi... giỏi lắm! Các... các ôc được lắm!” Lăng Thần Huyền không ngờ tội tôi nhận lời thách đấu, hấn lấp ba lấp bấp, nhưng hắn đã bị Tô Cơ kéo vào cuộc, đành phó mặc số phận ghi tên sáu người vào tấm thẻ PK đen, rồi “bốp” một tiếng, dánh ngay chiếc thẻ PK màu đen ngòm ấy tri=ước cổng lớn của khu biệt thự số 23 phố Angle...

Đây cũng là lau65t của thẻ PK, sau khi bên khiêu chiến viết tên lên thẻ PK và dán trên cổng lớn của khu biệt thự số 23, bên nhận lời thách đấu phải đích thân xé nó xuống thì cuộc thi đấu mới chính thức có hiệu lực.

Không... không... Tôi không muốn nhận thẻ PK đen! Không muốn bị oan hồn ám! Đã thế nếu chẳng may bị phát hiện sẽ bị đuổi học.

Nhưng còn may chán! Vẫn có thể ngăn chặn kịp! Chỉ ần chúng tôi không xé chiếc thẻ PK đó xuống, cuộc đấu sẽ không có hiệu lực.

“oái! Là chữ của Tiểu Huyền Huyền viết... Hiểu Ảnh phải giữ lại làm kỷ niệm!”

Oh my god! Con nhỏ Hiểu Ảnh này mộng du chắc? Sao nhỏ ta không nghĩ al2 mình đang trong hoàn cảnh nào nhỉ?

“Hiểu Ảnh!” Tôi và Tô Cơ cùng gào lên.

“Tô Cơ, Hựu Tuệ! Hai bà gọi tôi à?” Hiểu Ảnh cầm chiếc thẻ PK màu đen mà Lăng Thần Huyền vừa cầm lên, ngơ ngác nhìn chúng tôi.

Mọi người ai nấy đều lạnh toát, ngây người ra nhìn thẻ Pk trong tay Hiểu Ảnh được gió thổi bay bay.

Xong rồi... thế là xong đời rồi...

Không ... Không! Tôi không muốn dính đến cái thẻ Pk đen này chút nào! Ai cứu tôi với!

...

HẾT TẬP 1

7. Q.2 - Chương 1: Giây Phút Ngọt Ngào Trong Chiếc Giếng Bí Ẩn

Địa điểm:

Khu biệt thự cổ số 23 phố Angel

Giếng cổ bí ẩn

Nhân vật:

Tô Hựu Tuệ: Nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Bạch Tô Cơ: Nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Khâu Hiểu Ảnh: Nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Kim Nguyệt Dạ: Nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Lăng Thần Huyền: Nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Lý Triết Vũ: Nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Gió rít từng hồi, bốn phía lặng ngắt như tờ...

Tôi chẳng bao giờ dám xem phim ma.

Thế... thế mà đêm hôm phải mò đến khu biệt thự cổ số 23 phố Angel

Oái! Ma!

Má ơi... Thánh Allah... Chúa Jesus... Phật tổ ơi...

Mau đến cứu con!

ONE

Màn đêm bao phủ khắp phố Angel. Giờ tự học buổi tối của trường Minh Đức và Sùng Dương đã kết thúc từ lâu. Cả con phố yên lặng đến đáng sợ, không còn rộn rã, ồn ào như ban ngày. Ngôi biệt thự cổ số 23 phố Angel vẫn đóng chặt cửa chính, tựa hồ đang chìm trong giấc ngủ say. Bao quanh cả khu nhà cổ là những cây hòe đứng sừng sững như lính gác cổng.

“Ở đây tối quá! Tôi chẳng nhìn thấy gì hết! Tụi mình đang ở đâu thế?”

“Hiểu Ảnh, đứng im giùm đi! Bà đừng có chạy linh tinh!”

“Tô Cơ, sao hôm nay bà dữ thế!”

“Được rồi, được rồi, đừng làm ồn nữa!” Tôi sợ sệt dựa vào chiếc tường bao quanh khu biệt thự số 23, ngó đông ngó tây.

Hu hu hu hu... Tại sao tôi lại phải đến đây chứ? Khu biệt thự số 23 này là nơi thần bí và cũng là nơi khủng bố nhất trần đời!

Mọi khi ngay cả phim ma tôi cũng chẳng dám xem, thế mà hôm nay lại đến nơi khỉ ho cò gáy này... Vả lại ngộ nhờ nhà trường phát hiện, tôi bị đuổi học là cái chắc. Chỉ vì cái thẻ PK màu đen “chít” tiết đó mà tôi phải đến nơi này!

Tôi bắt đầu nhớ lại buổi chiều hôm qua:

“Các cô dám nhận thẻ PK màu đen xem ra cũng to gan lớn mật lắm” Lăng Thần Huyền nhìn thẻ PK Hiểu Ảnh cầm, mặt tối sầm lại.

“Còn... còn phải nói! Hừ!” Tô Cơ giật mình trước hành động của Hiểu Ảnh nhưng vẫn cố ra vẻ ta đây.

“Tốt lắm, nếu thế thì...” Tên Kim Nguyệt Dạ nãy giờ im như thóc bông cười ma mĩnh, tôi lạnh sống lưng, “cuộc thi đấu của chúng ta sẽ là ban đêm đi vào khu biệt thự cổ số 23 phố Angel!”

“Ban... ban đêm?” Tim tôi như nhảy vọt ra khỏi lồng ngực. Tất cả mọi người có mặt ở đây bàn tán ầm ĩ.

“Đúng vậy! Nghe đồn số 23 phố Angel có một cái giếng cổ rất bí ẩn. Tối ngày mai chúng ta cùng xuất phát, ai là người phát hiện ra cái giếng cổ đó và đem được bằng chứng về coi như thắng!”

“...Được! Có trời đất chứng giám, tất cả mọi người ở đây đều làm chứng, chúng tôi xin thề rằng cuộc thi đấu này cả hai bên sẽ cạnh tranh công bằng, gắng hết sức mình. Vậy cuộc thi lần này cứ quyết định thế nhé!”

Híc!

Một cơn gió lạnh khê lướt qua gáy khiến tôi rụt cổ lại như con rùa, nếu như không phải cố gắng cầm cự thì có lẽ tôi đã lăn quay ra đất rồi. Xét cho cùng thì Tô Hựu Tuệ này là người hoàn mỹ, chỉ mỗi tội nhát gan.

“Hựu Tuệ, bà có biết cái giếng cổ đó ở đâu không?”

“Tôi... tôi làm sao biết được... chứ!” Trời đất, lưỡi tôi lúu cả lại.

“Làm thế nào bây giờ? Nếu mấy tên đó mà tìm thấy trước thì tội mình thua đẹp!” Tô Cơ lo sốt vó.

“Hì hì! Chơi trốn tìm! Chơi trốn tìm! Mau xuất phát thôi!”

“Đành thế vậy...” Tô Cơ thở dài chán nản.

Khó khăn lắm chúng tôi mới chui được vào trong nhờ một cái lỗ hổng trên tường. Mèn ơi! Khu vườn vừa rộng vừa tối đen như mực. Nó còn rộng hơn nhiều so với tôi tưởng tượng, khắp nơi cỏ dại mọc um tùm, chẳng có đèn đóm gì cả, tối như hũ nút...

Chúng tôi dựa vào cảm giác loay hoay chạy đi chạy lại một lúc lâu trong hoa viên rộng thênh thang của khu nhà cổ. Đứng nói đến cái giếng, ngay cả lối vào khu nhà cổ cũng chẳng tìm thấy đâu.

Khắp nơi đen ngòm, chỉ nghe thấy âm thanh “kréc kréc!” giống như tiếng đế kêu...

“Hựu... Hựu Tuệ! Bà có thấy hình như tội mình đi đi lại lại này giờ nhưng vẫn quay lại chỗ cũ không?” Tô Cơ đi phía trước, giọng nói run rẩy.

“Thế... thế hả? Hình như đúng đấy...” Tôi run lập cập, gió cứ rít bên tai từng hồi, khắp người lạnh toát. Tôi chợt nhớ đến hàng loạt tin đồn về khu biệt thự cổ số 23 phố Angel.

“Hay là có hồn ma thật?” Hiểu Ảnh mắt sáng như sao.

“Bà im ngay, Hiểu Ảnh!” Tôi và Tô Cơ sợ hãi gắt lên.

Tay tôi bắt đầu lạnh như nước đá, chân run như cây sậy. Còn Tô Cơ thì bắt đầu thở dốc, xem ra nhỏ ta cũng sợ chẳng kém tôi!

“Nhưng mà ai cũng bảo ở đây có nhiều oan hồn lắm. Mà hôm nay lại là ngày Halloween!”

“Ha... Halloween? Hôm nay là... ngày... Halloween?” Chân tôi mềm nhũn.

“Ừ! Tối nay ma cà rồng với người sói đều xuất hiện đấy! He he...” Hiểu Ảnh mặt mày hớn hở, nhỏ ta làm như đi thăm vườn thú không bằng.

“Hiểu Ảnh! Bà ngậm cái miệng lại cho tôi! Bà mà còn nói nữa thì tội... tội mình chắc chẳng trụ nổi đến lúc tìm ra cái giếng cổ!” Tô Cơ run rẩy, giọng nói giống như van nài. “Híc, trời ơi! Sớm biết thế này thì đã mang theo tôi với cây thánh giá rồi!”

“Ừm, thế thôi vậy!” Hiểu Ảnh im phăng phắc đi theo phía sau.

Nơi này giống như nghĩa địa vậy, nghe thấy rõ mồn một “xoạt xoạt!” tiếng chân dẫm lên cỏ. Có cảm giác tất cả mọi người trên thế gian này đều biến mất, chỉ còn lại ba chúng tôi.

Tôi thấp tha thấp thỏm, cảm thấy đằng sau có cái gì đó nhẹ như gió đang đi theo chúng tôi. Nhưng lúc tôi quay đầu lại thì chẳng thấy gì ngoài màn đêm tối mò.

“Hựu... Hựu Tuệ...” Tô Cơ bỗng dừng lại, người cứng đờ như khúc gỗ nhìn về phía trước.

“Chuyện... chuyện gì vậy?” Thấy nhỏ ta vậy, cả người tôi cũng run lẩy bẩy.

“Bà... bà nhìn xem... kia là... là... là... cái gì?”

Tôi nhìn về phía Tô Cơ chỉ...

“Đó... đó... là... là... cái gì? Sao... sao lại có đốm sáng thế?”

Tôi sợ đến tái mặt nhìn thấy đốm sáng màu đỏ lúc ẩn lúc hiện! Chân tôi mềm oặt, suýt ngã lăn queo ra đất.

Tô Cơ và Hiểu Ảnh sợ đến mức cứ túm chặt lấy tay tôi quyết không buông.

“Hay là... ma trời?” Tô Cơ meo máo.

“Mau chạy thôi!” Giọng Hiểu Ảnh cũng run run.

“Chạy... chạy! Mau chạy!” Tôi bỗng hoàn hồn, la toáng lên với Hiểu Ảnh và Tô Cơ.

“Áhhhh...”

Tôi vừa dứt câu, Tô Cơ và Hiểu Ảnh thét lên như lợn bị thọc tiết rồi quay đầu chạy thẳng cẳng.

“Đợi tôi với!”

Tôi xiêu xiêu vẹo vẹo chạy theo họ nhưng hai chân cứ mềm nhũn ra, không chạy nhanh được. Thoắt một cái không thấy hai bà bạn chí cốt đâu.

Làm sao giờ? Làm sao giờ?

Tôi sợ đến vỡ tim!

Quay đầu nhìn! Thánh thần ơi, cái đốm màu đỏ ấy này giờ cứ theo sát tôi.

Chạy! Mau chạy thôi! Cứu tôi với! Có ai cứu tôi! Papa ơi! Mama ơi!

Tôi cầm đầu cầm cổ chạy như bay về đường cũ, mặt xanh như mông nhái. Nhưng không hiểu sao chạy một lúc lâu rồi mà vẫn không về đến cái tường bao quanh.

“Tô Cơ! Hiểu Ảnh!”

Trong bóng tối, tôi tuyệt vọng gào thét. Do sợ quá nên giọng cứ như bị mắc nghẹn ở cổ.

Đột nhiên, tôi nhìn thấy một bàn tay thò ra từ phía sau cây hòe. Bàn tay đó tóm chặt lấy tôi! Tim tôi như ngừng đập, đầu óc trống tuếch.

Cánh tay đó kéo mạnh tôi về phía sau cây hòe. Tôi thấy trước mắt tôi sẫm lại, chẳng còn biết gì nữa.

TWO

“Hựu Tuệ! Tô Hựu Tuệ!”

Ủa? Tôi đang nằm mơ sao? Là ai gọi tôi? Giọng nói này nghe quen quá...

Tôi từ từ mở mắt ra.

“Tỉnh rồi à?”

Hơ! Đây là đâu? Tại sao tôi lại tựa lưng vào gốc cây hòe?

Là Lý Triết Vũ! Mắt tôi đã thích nghi với bóng tối, sau đó không biết có một tia sáng từ đâu đến, tôi có thể nhìn thấy rõ phía trước là một khuôn mặt trắng hồng, đôi môi đẹp như cánh hoa...

Nụ hôn đầu của tôi là với đôi môi đó...

“Cô không sao chứ?”

“Hả? Không sao...” Tô Hựu Tuệ! Sao mày lại nhìn chằm chằm môi người ta như con ngó thế? Trời ơi! Mất mặt quá!

“Khó chịu à? Sao mặt lại đỏ thế kia?”

“Không... không! Sao cậu lại ở đây? Mà đây là đâu?”

“Đây là số 23 phố Angel... Cô không sao thật chứ?”

“Chỉ mong là đang nằm mơ, ai ngờ đây lại là sự thật!” Mặt mày tôi méo xẹo.

“Sao cô lại ở đây một mình?” Lý Triết Vũ mỉm cười nhìn tôi.

“Tôi... tôi cũng không biết nữa! À... ban nãy tụi tôi nhìn thấy đốm sáng màu đỏ trông kinh lắm, nó cứ nhấp nhua nhấp nháy, rồi chẳng thấy hai đứa bạn đâu nữa! Sau đó có một bàn tay ma... ghê quá!”

Nhớ lại những gì đã trải qua, người tôi lại run lên như bị trúng gió.

“Tay của tôi giống tay ma lắm à?” Lý Triết Vũ ngao ngán nhìn tôi, rồi làm một hành động khiến tôi không tin nổi.

Cậu... cậu ta dùng hai bàn tay vừa đẹp vừa lạnh như băng túm chặt lấy vai tôi. Tôi bỗng quên cả sợ hãi, run rẩy, thậm chí cả thở, chỉ còn nghe thấy tiếng tim đập loạn nhịp.

“Là... là tay cậu thật à?”

“...” Bốn bề yên ắng, cậu ấy dường như muốn chứng minh cái gì đó bằng hành động. Dù là ở số 23 phố Angel ma quỷ này tôi cũng mong thời gian hãy ngừng trôi.

“Đi thôi...”

“Hả? Đi đâu!”

“Đi tìm giếng cổ, tôi nghĩ chắc họ đã chạy về phía đó!”

“Ồ! Đúng đó! Tôi cũng đang định đi tìm giếng cổ, vậy chúng ta cùng đường rồi! Ha ha ha ha...”

“Cùng đường? Cũng tốt, cho cô đi tàu bay giấy lượn theo tôi nhé!” Lý Triết Vũ đang đi phía trước bỗng quay lại mỉm cười. Dưới ánh trăng mờ ảo, khuôn mặt đẹp như điêu khắc đó như phát ra tia sáng ấm áp, hiền hoà.

Tôi thấy tim mình thất lại. Tôi chưa nhìn thấy Lý Triết Vũ như thế bao giờ, vừa tinh nghịch lại đáng yêu...

“Đi nào!”

“Nhưng... nhưng... cậu biết giếng cổ đó ở đâu à?”

“Không biết!”

“Không biết?”

...

Có Lý Triết Vũ đi cùng, tôi thấy mình can đảm hẳn lên. Khu biệt thự số 23 này có gì đáng sợ đâu, chẳng qua là trời tối với lại nơi này lại rộng...

“Áhhhhh...”

Tiếng kêu thảm thiết quá! Mà lại là giọng con trai!

“Oái! Má ơi!” Tôi bất chấp tất cả, gạt tay Lý Triết Vũ ra, co giò chạy, nhưng chưa kịp “phanh” lại thì đâm đầu luôn vào gốc cây hoè phía trước.

Ui da... đau quá...

“Không sao chứ?” Bên tai tôi vang lên giọng nói trầm ngâm của Lý Triết Vũ. Tôi đúng là đồ nhát gan, chưa gì đã sợ mất mặt...

“Tôi... ha ha... Đi xem xảy ra chuyện gì đi...” Tôi ngã bịch trên đất, cố nén cơn đau ê ẩm trên đầu.

“Tiếng kêu từ phía bên kia!” Nhìn thấy Lý Triết Vũ đang cố nhịn cười, tôi chỉ muốn đào cái hố nhảy xuống.

“Cứu tôi với! Má ơi!”

Giọng nói này là... là của Lăng Thần Huyền! Hơ hơ hơ hơ... thằng cha đó cũng có ngày hôm nay! Đúng là bị quả báo mà!

“Chúng ta qua đó mau!” Lý Triết Vũ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của tên đó, mặt bắt đầu nghiêm nghị trở lại.

...

Tiếng kêu của Lăng Thần Huyền mỗi lúc một gần, chúng tôi rảo bước thật nhanh.

“Xin... xin ngài ma! Xin ngài ma tha cho con...”

“Khà khà khà khà...”

Tiếng cười này sao nghe giống của Hiểu Ảnh thế nhỉ? Tôi không chắc lắm, thằng cha Lăng Thần Huyền đó lẽ nào làm gì Hiểu Ảnh sao?

Nhưng cảnh tượng trước mắt...

Lăng Thần Huyền sợ, người co rúm rỏ dưới dưới gốc cây, ôm đầu run như cây sậy, miệng cứ lảm nhảm cái gì ấy...

Còn phía sau tên đó... Ồi! Tôi ôm chầm lấy Lý Triết Vũ.

“Ma nữ... treo cổ!”

“Hơ hơ hơ hơ...” Con ma nữ treo cổ đó cười khanh khách. Đừng có đến đây, đừng có mà đến gần tôi!

“Hự Tuệ! Hự Tuệ! Là tôi mà...”

Dù Hiểu Ảnh có đứng ngay đằng sau tôi lúc này tôi cũng chẳng dám quay lại. Xin lỗi Hiểu Ảnh, tôi quá nhát, không đủ sức cứu bà!

“Hự Tuệ, tôi đóng giả ma nữ treo cổ có giống không? Bà xem nè...”

Cái gì? Cái gì? Hiểu Ảnh đóng giả ma nữ treo cổ?

Tôi chậm chậm quay đầu lại. Đúng là Hiểu Ảnh thật. Nhỏ ta để tóc tai xõa xượi, không biết kiếm đâu cái dây thừng đỏ choét buộc vô cổ, miệng ngậm một chiếc lưỡi giả dài thè lè đến tận ngực...

“Hơ hơ, hay lắm phải không? Hự Tuệ, đây là lần đầu tiên tôi đóng ma nữ đó! Có ngẫu giống ma trên phim không?”

“Khâu Hiểu Ảnh!” Tôi chỉ muốn cắn cho nhỏ ta một phát chết tươi, đã đi ngược kế hoạch lại còn huênh hoang.

Nhưng tôi lại nhìn thấy tên Lăng Thần Huyền ngồi sụp xuống đất, run cầm cập, đến bây giờ mắt vẫn nhắm tịt... Không ngờ tên khỉ đột này bình thường ra vẻ ta đây, coi trời bằng vung thế mà gan bé như con muỗi!

“Tha cho con! Ngài ma tha cho con...”

“Tiểu Huyền Huyền! Là mình mà! Không vui à?”

“Không, không...”

“Là tôi, Vũ đây!”

“Ừ?”

“Ừ...”

“Vũ! Cứu tôi với!” Đàn ông con trai lớn tướng rồi mà nhát chẳng kém tôi, hần ôm chầm lấy Lý Triết Vũ như kiểu ôm phao cứu hộ.

“Huyền, bình tĩnh nào!”

Không hiểu sao nhìn thấy Lý Triết Vũ đối với Lăng Thần Huyền tốt như thế, tôi lại có cảm giác hụt hẫng. Có lẽ đối với ai cậu ấy cũng dịu dàng như vậy.

“Xin lỗi Tiểu Huyền Huyền mà! Mình định chọc cậu cho vui thôi! Đừng sợ... lần sau mình sẽ đóng giả cái gì đó đỡ sợ hơn vậy...”

Úi giời! Lại còn có lần sau nữa! Tôi trừng mắt nhìn, bỗng thấy tên khỉ ngốc Lăng Thần Huyền này đáng thương thật...

Từ từ đã, là ai kia...

Tôi nhìn thấy Kim Nguyệt Dạ đứng ngay sau Hiểu Ảnh! Nụ cười đẹp như thiên thần, như ánh mắt lại đầy vẻ khiêu khích, không phải hấn thì còn ai vào đây?

Hấn làm gì thế? Giơ đồng hồ lên cho tôi xem giờ?

Hừ, làm như ghê gớm lắm, tôi cũng có đồng hồ, cần gì xem của hấn...

Chết! Lẽ nào hấn muốn nói sắp hết thời gian rồi? Hay là... hấn đã tìm thấy?

Dám vênh vang trước mặt ta! Kim Nguyệt Dạ, mi giỏi lắm! Lợi dụng lúc ta chưa kịp chuẩn bị đã ra tay trước, còn lâu ta mới chịu thua. Nhìn thấy tên đó quay người đi, tôi vội vã đuổi theo sau...

“Bé Hựu Tuệ này, chạy theo tôi làm gì vậy? Bộ bé yêu thầm tôi à?”

Hừ! Người muốn nói gì thì nói, ta không rời hơi đáp chất với người. Bây giờ ta phải đi theo người rồi tranh tìm ra cái giếng cổ trước.

Bỗng Kim Nguyệt Dạ đột ngột dừng lại. Tôi không để ý, va cốp đầu vào lưng hấn.

“Này! Làm trò gì thế! Tự dừng lại dừng lại!”

“Cô... cô... nhìn phía trước kia!” Kim Nguyệt Dạ mặt xanh lét, ngăn người nhìn, tay hấn run run chỉ về phía trước.

“Chuyện gì mà lắp bắp vậy!” Tôi lườm bâu, nhìn về hướng Kim Nguyệt Dạ chỉ...

Trời đất quỷ thần ơi! Lại... lại là cái ánh sáng đỏ đỏ!

“Oái... má... má ơi! Là... là... là... ma sao...” Tôi đứng sau Kim Nguyệt Dạ, co rúm người lại, sợ toát mồ hôi hột.

“Này! Làm gì thế! Buông tôi ra!” Kim Nguyệt Dạ cố hất tay tôi ra, nhưng tay tôi bám hấn còn chắc hơn keo.

“Có lẽ là ma thật đấy! Cô sợ à?” Tên Kim Nguyệt Dạ còn cố tình làm mặt ma hù tôi. Tên đáng chết này!

“Ừ... ừm...” Tôi rùng mình, cổ nuốt nước bọt, không nói nổi lên lời, chỉ đi sát phía sau Kim Nguyệt Dạ.

“Bé Hựu Tuệ này, nhất thế nên bỏ cuộc thì tốt hơn!”

“Còn lâu!”

“Mạnh mẽ hơn nữa! Nhìn đằng sau xem...”

Nó... nó đi theo sao? Tôi sợ hết hồn, cố quay cái cổ lại nhòm...

“Áhhhh...” Tôi hét lên như còi.

“Ô Hựu Tuệ! Cô làm gì thế! Này muốn chạy thì cô chạy một mình, đừng có lôi tôi theo chứ...”

“Đốm... đốm... sáng màu đỏ đỏ đi theo kia!”

“Muốn chạy thì một mình cô chạy! Có nghe không, Ô Hựu Tuệ!”

Xì, người muốn “đá” ta để một mình đi đến cái giếng cổ chứ gì? Tôi chẳng thèm nghe hấn cầu nhàu, tăng tốc hơn nữa, kéo cả Kim Nguyệt Dạ cùng lao băng băng về phía trước.

“Ồ, bé Hựu Tuệ! Bé chạy chẳng thua gì kiện tướng thể thao!”

“Đừng nhiều lời!”

“Bé Hựu Tuệ này, tôi kiệt sức rồi, muốn chạy thì chạy một mình đi!” Tên Kim Nguyệt Dạ khó chịu ra mặt. Có nhầm không vậy? Hắn trở nên vô dụng từ khi nào thế? Đại hội thể thao lần trước hắn oai phong lẫm liệt lắm mà!

“Không! Phải đi cùng nhau!”

“Chắc cô nghĩ là tôi biết cái giếng đó nằm ở đâu hả?”

“Chứ còn gì nữa!” Nếu không sao khi này người lại có hành động đó? Đừng hòng qua mặt ta nhé!

“Nói dối!”

“Tôi nói thật mà! Dù thế nào thì trước tiên cô cũng phải nghỉ ngơi chút đã! Trông mặt cô bây giờ cứ như kiểu hỏi cung tội phạm ý, nhìn ghê quá!”

“Nhưng cậu không được lén chạy đi đó!” Vừa rồi nhìn mặt hắn, chẳng sợ tí gì cũng đủ biết hắn đang vờ vĩnh, có cơ hội là “đá” tôi ngay!

“Được, được... tôi không chạy...”

Tôi nhìn hắn với ánh mắt nghi ngờ, từ từ buông tay ra...

“Oái! Kim Nguyệt Dạ, đứng lại ngay!”

Tôi vừa mới buông tay ra, hắn ta đã lao như tên bắn. Tôi gắng hết sức đứng dậy, đuổi theo hắn.

“Kim Nguyệt Dạ, đồ lừa đảo!” Tôi vừa chạy vừa gào toáng lên.

“Bé Hựu Tuệ, là do bé ngốc quá... hơ hơ...”

“Cậu... cậu là đồ tráo trở! Dám nói tôi ngốc, muốn chết hả!”

“Á...” Tôi vướng chân vào hòn đá, thế là “vồ ếch” luôn.

Kim Nguyệt Dạ đã chạy mất hút. Tên đáng ghét! Hắn đối xử với tôi thế này đâu phải lần đầu, tại sao lại cứ mắc lõm hắn suốt nhỉ?

Tôi cố sống cố chết đứng dậy.

“Ai! Đau quá!” Tiêu rồi, mắt cá chân của tôi bị thương.

Làm thế nào đây? Tôi nhìn ngó xung quanh, bốn bề vắng ngắt! Tại sao lần nào chạm mặt tên Kim Nguyệt Dạ là y rằng tôi gặp xui xẻo nhỉ? Lần này không thể lại ngồi chờ

Lý Triết Vũ đến cứu rồi! Haiz...

Xoạt xoạt! Xoạt xoạt!

Tim tôi đập như gõ mõ, đó là tiếng giẫm chân lên cỏ. Ai vậy?

“Lý Triết Vũ, là cậu à?” Bản thân tôi cũng không hiểu sao mình lại thốt ra cái tên đó.

“Là tôi, lại làm cô thất vọng rồi!” Kim Nguyệt Dạ? Nụ cười như ác quỷ của hắn có vẻ phảng phất chút tổn thương. Lẽ nào tôi loá mắt sao?

“Chân... chân tôi bị trật rồi...” Tại sao tôi lại kể khổ với hắn nhỉ?

“Ồ, thế à! Tốt quá, xem ra lần này thì tụi tôi thắng chắc rồi... Hơ hơ, vậy nhé! Cô cứ ở đây nghỉ ngơi cho khỏe! Tôi đi trước đây! Bye!” Kim Nguyệt Dạ nháy mắt, cười ma mãnh.

“Đừng!”

“Đừng? Bé Hựu Tuệ nói gì thế?” Chắc chắn lúc này tôi trông gà hóa cuốc rồi, thằng cha này làm gì có chuyện bị tổn thương chứ.

“Kim Nguyệt Dạ! Xin... xin cậu đừng đi!” Tôi chẳng cần giữ sĩ diện gì hết, tôi không muốn ngồi ở đây để bị ma “làm thịt”.

“Ồ, hóa ra bé Hựu Tuệ cũng biết cầu xin cơ à? Chỉ có điều tôi không muốn bị trễ giờ đâu! Thôi thì cứ để bạn ma khi nãy đến chăm sóc bé vậy!”

“Đừng... đừng mà! Kim Nguyệt Dạ! Cậu... cậu là đồ tồi! Đồ xảo trá! Đồ ngốc, có gì giỏi giang chứ?” Tôi vừa tức vừa sợ lại sốt ruột, nước mắt bỗng trào ra.

...

“Phì!” Im lặng một lúc, Kim Nguyệt Dạ bỗng nhiên bật cười.

“Cậu, cậu cười cái gì?” Tôi cố giữ thể diện, trợn mắt nhìn.

“OK.OK, đúng là hết cách với cô!” Kim Nguyệt Dạ lắc đầu, bế tôi từ đất lên.

Woa! Mùi nước hoa bạc hà thơm dịu dịu!

Ồ! Ở vị trí này có thể nhìn rõ từng đường nét trên khuôn mặt của Kim Nguyệt Dạ!

Thôi chết... Không phải mình hận hấn đến tận xương tuỷ sao! Thế mà lại để hấn bế.

Tim tôi sao lại đập nhanh thế này?

Thích thích thích...

Kim Nguyệt Dạ bế tôi tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Vòng tay của hấn khác hấn với Lý Triết Vũ. Vòng tay này có nhịp điệu con tim rất mạnh mẽ, lại có mùi hương bạc hà thơm mát...

“Bé Hựu Tuệ nằm trong vòng tay tôi có thấy dễ chịu không?”

“Ừ! Dễ... không, ý tôi muốn nói cậu đúng là tên lòng lang dạ sói, chỉ biết dùng vài ba trò vặt vãnh...” Tôi giả vờ đánh trống lảng. Nguy hiểm quá! Suýt nữa thì trúng kế của hấn.

“Hơ hơ hơ hơ... hơ hơ...” Cái tên đầu heo này, bộ lúc nào hấn cũng thích chơi xấu người khác sau đó tự sướng một mình hay sao? Đúng là thằng cha biến thái.

“Nhưng có lẽ đây mới là nhân tài mà trường Sùng Dương đào tạo ra, toàn là kẻ tự cao tự đại, giảo hoạt!” Còn lâu ta mới cho người đắc ý nhé. Hừ!

“Thật thế à...” Hấn châm chọc tôi.

“Chứ còn gì! Nhưng cũng có người ngoại lệ” Cứ nghĩ đến những lúc tôi gặp khó khăn nhất đều có Lý Triết Vũ xuất hiện, mặt tôi lại đỏ ửng lên.

“Là Vũ sao?”

“Cái... cái gì?” Sao tự nhiên hấn lại nhắc đến Lý Triết Vũ nhỉ? Hay là...

“Nếu thế thì... bé Hựu Tuệ thân mến, người xấu xa như tôi nên tiếp tục làm người xấu mới đúng!” Kim Nguyệt Dạ nhếch miệng cười, rồi ném mạnh tôi xuống như ném túi rác đi.

“Bịch!” Tôi ngã nhào xuống đất, theo quán tính lăn mấy vòng liền. cuối cùng bị vật gì cản lại.

“Kim Nguyệt Dạ! Cậu điên à! Đau lắm đó!” Tôi xoa xoa cái mông khốn khổ của mình, tức muốn sùi bọt mép.

Kim Nguyệt Dạ nhún vai, nở nụ cười xấu xa, nhìn tôi, rồi đột nhiên khuôn mặt hấn như bị đông cứng lại...
Ồ! Hình như hấn nhìn phía sau lưng tôi...

Tôi quay vội đầu lại...

“A! Giếng! Giếng!”

Dưới ánh trăng mờ ảo, tôi nhìn thấy chiếc giếng cổ mà tụi tôi tìm muốn mòn cả dép hiện nằm lù lù ngay sau lưng mình.

“Là giếng thật...”

Đúng là chẳng mất nhiều công sức tẹo nào! Ông trời vẫn còn thương Tô Huệ Tụ này lắm!

“Bạn Kim, tôi nghĩ thắng bại đã rõ!” Tôi mỉm cười đắc ý nhìn hắn. Hừ, dám ném ta hả? Đáng đời người!

“Ai bảo cô là thắng bại đã rõ?”

“Có lẽ tôi phải nhắc lại cho cậu hiểu!” Tôi tuy ngồi trên đất nhưng cổ cái cho bằng được, “Tôi đứng gần cái giếng hơn cậu nên tôi thắng!”

“Chưa chắc đâu!” Kim Nguyệt Dạ cười híp mắt.

“Thế là ý gì?” Tôi tức tối nhìn hắn.

“Là tôi nhìn thấy cái giếng này trước!” Kim Nguyệt Dạ thản nhiên đáp.

“Là tôi đến chỗ cái giếng này trước! Người thắng là tôi!” Đây là vấn đề liên quan đến sự sống còn, còn lâu tôi mới chịu nhường.

“Là ai? Ai ở đó...”

Bỗng có giọng của một người đàn ông trung niên vang lên từ lùm cây phía tay phải, hình như có ánh đèn pin chiếu qua lùm cây um tùm rọi về phía chúng tôi.

Cái gì thế này?

Tôi và Kim Nguyệt Dạ kinh ngạc.

“Chắc là thầy giáo đi tuần tra...” Kim Nguyệt Dạ khẽ nói.

“Hả? Làm thế nào bây giờ?” Tôi hốt hoảng nhìn xung quanh, khắp nơi toàn bụi cỏ hoang mọc, trừ lùm cây đó ra thì chẳng có chỗ nào để nấp cả.

Cộp cộp cộp!

Đột nhiên có âm thanh gì đó vang lên làm tôi giật thót.

“Cậu làm trò gì thế?” Tôi hậm hực nhìn tên gây ra âm thanh đó. Kim Nguyệt Dạ lấy một hòn đá ném xuống giếng.

“Nhảy xuống đi!” Hắn ta chẳng thèm đoái hoài gì đến tôi, nhìn miệng giếng rồi nói tỉnh bơ.

“Cái gì? Nhảy... nhảy xuống?” Tôi trợn hoả mắt, tưởng mình nghe nhầm.

“Ừ, ở dưới đó khô, không có nước, mà có lẽ cũng không sâu lắm!”

“Cậu điên à? Kể cả không có nước, nhảy xuống cũng dễ chết như chơi!”

“Tin tôi đi!”

“Là ai? Bây giờ vẫn còn kịp, ra đây ngay! Nếu để tôi bắt được thì tội còn nặng hơn! Nghe rõ chưa?”

Hu hu... giọng nói của ông thầy đi tuần tra mỗi lúc một gần... Bị tóm thì nhà trường đuổi học là cái chắc... Nếu bị đuổi học thì thà bây giờ nhảy xuống đây chết cho rồi!

Nghĩ đoạn, tim tôi thất lại, một chân đạp lên thành giếng.

“Khoan đã!” Đúng lúc tôi định nhảy xuống thì mắt bỗng sáng bừng lên, dừng ngay lại.

“Sao vậy?” Kim Nguyệt Dạ ngáy ra nhìn tôi.

“Tôi muốn nói hiện tại tôi là người đầu tiên chạm đến cái giếng này...”

“Chúng ta thì ai tìm thấy nó trước chứ không thì ai chạm vào nó trước!” Kim Nguyệt Dạ cố nín cười.

“Cái gì? Cậu không phục sao? Chạm vào nó mới được tình chứ!” Tôi tức quá, giọng nói hơi to.

“Tôi đã nghe thấy giọng em! Tôi cảnh cáo lần cuối, em nên lộ diện, nếu để tôi bắt được thì cứ coi chừng!” Ông thầy đi tuần đang bước đến gần.

“Này! Cô mau nhảy xuống đi!” Kim Nguyệt Dạ có vẻ sốt ruột lắm rồi.

“Không! Chúng ta phải làm rõ chuyện này trước đã! Là tôi thắng hay cậu thắng?”

“Chúng ta nhảy xuống trước rồi bàn sau!”

“Nhảy xuống trước rồi bàn sau? Thế cũng được...”

Tôi nghĩ một lúc, bước cả hai chân lên thành giếng, hít một hơi thật sâu...

“Khoan đã!” Tôi lại dừng lại.

“Lại gì nữa đây?”

“Cậu định lừa tôi phải không?”

“...”

“Biết ngay mà! Cậu lừa tôi nhảy xuống trước rồi một mình chuồn đi chỗ khác chứ gì? Mai cậu sẽ đi báo người đến tóm gọn tôi phải không? Hừ! Đồ tồi, tí nữa thì tôi mắc lừa cậu!”

“Cô có thôi đi không...”

“Tôi đếm đến ba! Nếu không chịu bước ra là tôi sẽ xông tới đó! Một!”

“Chết! Thầy sắp đến rồi, mau nhảy đi!”

“Hai!”

“Dừng hòng! Đồ lừa đảo!”

“Ba!”

“Á... Ừm!”

Tôi còn chưa kịp định thần, một tay của Kim Nguyệt Dạ ôm chặt lấy tôi, tay còn lại bịt miệng tôi lại rồi nhảy xuống giếng.

Vụt!

Một tiếng động vang lên, chúng tôi đã chạm đến đáy giếng.

Hu hu! Đau quá! Cái chân khi nãy bị treo của tôi sau cú nhảy ngoạn mục vừa rồi còn đau hơn! Tôi cắn hận quay sang nhìn Kim Nguyệt Dạ.

“Suyt!” Kim Nguyệt Dạ khẽ ra hiệu, ngược đầu lên nhìn.

Tôi cũng ngược lên nhìn theo.

Lúc này có một tia sáng quét xoẹt qua miệng giếng, chúng tôi nghe thấy ông thầy đi tuần câu tiết quát âm lên.

“Tôi biết các em trốn ở đây! Mau ra ngay!”

Tôi sợ đến nín thở, ngồi im không nhúc nhích.

Cầu trời đừng tìm ra tụi tôi... Đừng tìm ra tụi tôi... Đừng tìm ra... Đừng tìm ra...

Tôi lẩm nhẩm cầu nguyện.

“Vẫn chưa chịu ra hả? Tôi đã nhìn thấy các em!”

Cái gì? Thầy... thầy đi tuần nhìn thấy tụi tôi rồi?

Tôi sợ hãi nhìn Kim Nguyệt Dạ. Hấn nhúu mày, lắc đầu.

“Đừng tưởng các em núp đi là tôi không phát hiện ra! Hừ!”

Tiêu tùng rồi... Ông thầy đi tuần đứng bên cạnh giếng, chỉ cần ông ta soi đèn pin xuống dưới giếng ...

Nghĩ đến hậu quả sẽ phải hứng chịu, tôi vã mồ hôi hột, cả người cứng đờ ra.

Cái giếng này có khác gì ngõ cụt đâu!

“Áhhhhhh...”

Bên ngoài giếng đột nhiên vang lên tiếng hét như xé vải. Tôi và Kim Nguyệt Dạ đều giật bắn mình.

“Ai? Ai vừa hét?” Ông thầy đó cũng giật mình, chạy về phía phát ra tiếng hét vừa rồi.

Phù!

Tôi thở phào nhẹ nhõm.

Khoảng hơn mười phút sau, chúng tôi dám chắc ông thầy đã đi xa...

“Nếu như bị phát hiện, tôi nguyện rửa tội suốt đời” Tôi nghiêng răng ken két nói với Kim Nguyệt Dạ.

“Hơ hơ, tùy cô!” Tên này coi lời đe dọa của tôi như gió thoảng qua tai.

“Hừ!” Tôi quay đầu đi chẳng thèm để ý đến hắn.

Vừa rồi hình như giọng của Tô Cơ!”

Tô Cơ? Phải rồi! Đúng là giọng của nhỏ ta... Không biết mấy người bọn họ thế nào rồi. Lúc này tôi chẳng nói câu gì đã bỏ đi, hội Lý Triết Vũ có lẽ đang đi tìm tôi khắp nơi!

Mong họ không sao...

Tôi thở dài, đứng dậy, nhưng mắt cá chân đau đến tê tái, tôi nhận ra hoàn cảnh lúc này của mình cũng chẳng khá khẩm gì.

“Sao vậy? Lo cho bọn họ à? Cô lo ình trước đi!”

“Lo ình? Thế là sao? Thầy giáo đi rồi đấy, chúng ta lên thôi!”

“Hơ hơ! Được, cô lên đi!”

“Ồ, tôi...”

Hả? Tôi... tôi làm sao lên được đây?

Tôi hốt hoảng nhìn xung quanh đáy giếng.

Mặt đất ẩm thấp, rêu bám dày đặc ở vách giếng...

Ngoài ra chẳng có gì hết!

Chưa kể chân tôi bị thương, không leo lên được!

Phải rồi! Di động! Mau gọi di động để Tô Cơ đến cứu.

Rõ ràng tôi có mang theo di động, thế mà bây giờ tìm khắp túi quần không thấy, chắc tôi làm rơi mất rồi!

“Đừng tìm nữa, có điện thoại thì tôi đã gọi từ lâu rồi...” Kim Nguyệt Dạ nhìn bản mặt tiu nghỉu của tôi mà thở dài. “Hôm nay tôi lại quên không mang di động theo...”

“Kim Nguyệt Dạ! Có phải cậu đã biết trước không có lối ra phải không?” Mặt tôi nhăn nhó nhìn chòng chọc cái tên mà đến giờ vẫn cười nhếch nhếch được.

“Hơ hơ hơ hơ, xin lỗi, xin lỗi... Ban này chỉ mong thoát nạn, tôi không kịp nghĩ nhiều đến thế!”

“Cậu cố tình đúng không?”

“Bé Hựu Tuệ, bé đừng quên tôi cũng bị kẹt ở đây nhé!”

Tôi và cậu khác nhau. Cậu bị kẹt là đáng đời!”

“Được rồi, được rồi. Làm ơn be bé cái mồm, ông thầy đi tuần đó mà nghe thấy là phiền lắm!”

“Cậu...” Tôi hết hơi, ngồi phịch xuống đất.

“Ừm, bây giờ chỉ hi vọng người tiếp theo tìm ra cái giếng này sẽ cứu chúng ta thôi!” Kim Nguyệt Dạ ngồi xuống tựa lưng vào vách giếng, mặt mày tỉnh bơ, tay chống cằm nhìn lên miệng giếng.

Tôi hung dữ trừng mắt với hấn sau đó lờ tịt hấn đi.

Tách tách!

Hơ! Có cái gì đó rơi trên mặt tôi thì phải?

Tôi lấy tay sờ sờ... thấy ướt ướt...

Thôi rồi... là...

Tách tách... tách tách tách tách....

“Trời đất! Mưa!” Tôi co rúm người lại nhưng vẫn không tránh được nước mưa.

Tiêu rồi! Làm gì bây giờ? Lên thì không lên được! Nếu như ở đây hứng mưa lạnh cả buổi tối, e là chưa chắc tôi còn sống nổi đến ngày mai...

Hu hu hu hu... Sao lần nào gặp thằng cha Kim Nguyệt Dạ là y rằng số tôi đều xui tận mạng kiểu thế này vậy!

Rào rào rào rào...

Mưa mỗi lúc một nặng hạt, hạt mưa to đúng bằng hạt đậu táp xuống người tôi. Lạnh quá... tôi cúi đầu, co rúm cái người đã ướt sũng lại, ngồi run rẩy ở đáy giếng.

Nhìn Kim Nguyệt Dạ ở bên cạnh, hấn cũng chẳng khá hơn tẹo nào!

“Hắt xì!”

Tôi có cảm giác mưa đã ngớt đi phần nào, bèn ngẩng đầu lên nhìn.

“Cậu... cậu làm gì thế?” Tôi tròn xoe mắt kinh ngạc nhìn Kim Nguyệt Dạ đang khom lưng, dùng áo che mưa trên đầu tôi.

“Không nhìn thấy sao còn hỏi, hơ hơ...”

“...”

Kim Nguyệt Dạ... Hấn che mưa giúp tôi...

Cái tên này suốt ngày gây khó dễ với tôi, lại còn là địch thủ không đội trời chung nữa chứ! Tự nhiên hấn làm thế này khiến tôi khó xử quá!

“Không phải chỉ có Vũ mới biết chăm sóc con gái...”

“Hả?” Lúc này mà hấn còn nhắc tới Lý Triết Vũ đối với ai cũng dịu dàng cả. Chỉ cần người nào gặp khó khăn, cậu ấy đều quan tâm, chăm sóc cả...

Nghĩ vậy tôi cảm thấy hơi buồn!

“Ô Hựu Tuệ! Cô đúng là đồ ngốc! Hơ hơ... Nếu như fan hâm mộ của cô mà bắt gặp bộ dạng cô lúc này, họ sẽ nghĩ gì nhỉ? Hơ hơ ...

“Kim Nguyệt Dạ!” Đúng là “cà cuống chết đến ***** c òn cay”, vừa có chút cảm tình với hấn thế mà thoát một cái đã tan tành mây khói!

Nhưng hôm nay hấn có vẻ hơi khác thường, tưởng hấn bỏ mặc tôi chạy đi, ai ngờ hấn quay lại, giúp tôi che mưa, lại còn luôn miệng nhắc tới Lý Triết Vũ...

Hay là... hay là Kim Nguyệt Dạ... thiên tài không ai bì kịp đã bị công chúa hoàn mỹ Tô

Hựu Tuệ hớp hồn? Không thể nào...

Khà khà... tôi thầm đắc ý, đang định đáp lễ hần thì phát hiện...

Tách tách...

Tách tách...

Mấy giọt nước rơi trên mặt tôi, mưa càng lúc càng to hơn.

“Kim Nguyệt Dạ... Cậu... cậu không sao chứ...”

Tôi ngược đầu lên thấy tóc và quần áo của Kim Nguyệt Dạ ướt sũng nhưng hần vẫn nhìn tôi mỉm cười. Tim tôi như thắt lại...

“Không sao! Hơ... cô đứng lên làm gì?”

“Tôi dừng cùng cậu...” Hai người cùng cầm áo che mưa thì đỡ hơn là chỉ có một người.

“Chắc, hay là đến lượt cô làm ô cho tôi vậy! Hơ hơ...”

“Hả? Cậu nói gì?” Bây giờ là lúc nào mà hần còn giở quẻ? Tôi đúng là có mắt mà như mù mới nghĩ hần tốt bụng

“Thế mới công bằng chứ! Mỗi người làm ô một tiếng, OK không cưng?” Tên khốn đó còn ngang nhiên tựa cái đầu ướt nhẹp vào trán tôi.

“Công bằng cái nỗi gì? Tôi là con gái! Vả lại nếu không phải tại cậu kéo tôi nhảy xuống thì làm gì có chuyện tôi ngồi đây hứng mưa thế này!”

“Đúng thế, vì vậy tôi phải chịu trách nhiệm!”

“Ồ...”

Hần vừa nói gì? Phải chịu trách nhiệm? Tôi cứ tưởng hần sẽ tiếp tục khích bác tôi chứ!

Đúng là tên kì quặc!

Tôi ngẩng đầu nhìn Kim Nguyệt Dạ, mặt tên đó rất nghiêm túc, lần đầu tiên thấy hần không hề cười cợt nhả khiến tôi cảm thấy ngại ngùng...

“Ô Hựu Tuệ! Cô... cô cứ nhìn tôi như thế, tôi sẽ hiểu lầm là cô... cô kết tôi đấy! Ngọc nữ của trường Minh Đức... mà lại yêu thầm đối thủ của mình, tin này sốt dẻo lắm đấy!”

“Xin lỗi, giấc mơ đó của cậu cả đời không thể thành hiện thực đâu!” Tôi quắc mắt với hần, tên này giọng nói run rẩy thế mà vẫn cố chọc tức tôi, không hiểu sao tôi không thể giận hần được...

Vứt bỏ tất cả những cái gọi là ân oán giữa hai địch thủ, nhớ lại lần đầu tiên gặp hần, tôi ngỡ ngàng đến thế nào. Nếu như tất cả chỉ có bắt đầu, không có hồi sau thì hay biết mấy!

Thiên thần? Tôi còn nhớ tôi từng nghĩ hần là thiên thần. Tôi ngược đầu nhìn bộ dạng đáng thương của tên con trai trước mặt, lạnh đến nỗi răng đánh lập cập vào nhau, hần không còn toả ra ánh hào quang lấp lánh, không còn nụ cười đẹp mê hồn nhưng lúc này trông hần lại giống thiên thần nhất...

Nước mưa lạnh toát làm cho nhiệt độ trong giếng tiếp tục giảm xuống, tôi còn thấy mình thở ra khói trắng. Cứ tiếp tục thế này, người khác chưa kịp đến cứu thì chúng tôi đã thành “người đông lạnh” ở đây mất rồi!

Dù thế nào cũng quyết không chịu chết rét ở đây! Xem ra chỉ còn cách...

Không biết lấy dũng khí ở đâu ra, hai tay tôi nhẹ nhàng ôm vòng lấy eo của hần, có cảm giác cả thân người lạnh toát đó của hần khẽ giật mình!

Mặc kệ đi, Ô Hựu Tuệ! Dù cho sau khi mưa tạnh, hần lại trở thành tên Nguyệt Dạ đáng ghét như mọi khi cũng chẳng còn quan trọng nữa...

Vì khoảnh khắc này, ở dưới đáy giếng lạnh lẽo chỉ có hai trái tim đang nương tựa vào nhau.

8. Q.2 - Chương 2: Tô Hựu Tuệ Là Bạn Gái Tôi

Địa điểm

Phòng hiệu trưởng trường Minh Đức

Số 23 phố Angel

Vạch vàng ngăn cách trên phố Angel

Nhân vật

Tô Hựu Tuệ: Nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Bạch Tô Cơ: Nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Khâu Hiểu Ảnh: Nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Kim Nguyệt Dạ: Nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Lăng Thần Huyền: Nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Lý Triết Vũ: Nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Thôi Khởi Thánh: Hiệu trưởng trường Sùng Dương

Bạch Ngưng: Hiệu trưởng trường Minh Đức

Nhã Văn: Trợ lí chủ tịch trường Minh Đức trước đây.

Tô Hựu Tuệ là bạn gái của Kim Nguyệt Dạ

Trời ơi, trò đùa quái đản gì thế này?

Tại sao người trong cuộc là tôi đây chẳng biết tí gì?

Hơn nữa, đứa ngốc là tôi... còn bị buộc thôi học nữa!

Không biết đã bao lâu trôi qua, trời bắt đầu sáng dần, mưa cũng đã tạnh.

“Mưa tạnh rồi...”

Vừa nghe thấy ba từ đó, tôi buông vội tay khỏi người Kim Nguyệt Dạ, ngơ ngác ngược lên nhìn miệng giếng

“Haiz, mưa cuối cùng cũng tạnh rồi, chứ còn tiếp tục thế này chắc tôi sẽ thành xác ướp Ai Cập mất...” Kim Nguyệt Dạ vươn vai, ngáp một cái rõ dài.

Nhìn điệu bộ của hắn, tôi thấy lòng nhẹ nhõm hẳn...

“Tụi Hiểu Ảnh không biết mất tích ở xó nào rồi? Chẳng thấy mặt mũi ai cả!” Tôi làm bộ như không có chuyện gì xảy ra.

“Hừm... Chắc đã chuồn thẳng căng về nhà từ lâu rồi!” Kim Nguyệt Dạ uể oải nói.

“Về nhà? Không thể nào! Tụi đó chẳng đáng tin cậy tẹo nào!”

“Hơ hơ hơ... Chỉ còn cách dựa vào sức mình thôi!” Kim Nguyệt Dạ mỉm cười, nháy mắt với tôi.

Ba mươi phút sau, tên Kim Nguyệt Dạ và tôi đành “dựa vào sức mình” leo lên miệng giếng.

Kim Nguyệt Dạ lấy tay xoa bóp bắp vai vừa bị tôi dẫm lên, ầm ỨC nói:

“Tô Hựu Tuệ à, con gái gì mà người nặng như cái cùm! Cô làm ơn về nhà giảm cân hộ cái!”

“Cảm ơn bạn Kim đã quan tâm!” Hai mắt tôi bốc hỏa nhìn thẳng tên Kim Nguyệt Dạ.

Ý! Tên này đỏ mặt... Sao thế nhỉ?

“Ờ, đùa cô tí thôi, mà chân cô không sao chứ? Tranh thủ lúc trời còn đang nhá nhem mau chuồn thôi!” Kim Nguyệt Dạ thúc giục.

“Không sao, chân tôi đỡ đau rồi!” Việc quan trọng nhất hiện giờ là rời khỏi nơi này. Chứ đợi trời sáng hẳn, bị người khác bắt quả tang đang ở khu biệt thự số 23 thì tàn đời.

Nghĩ đoạn, tôi vội vàng nhìn khắp xung quanh một lượt.

“Bên này nè, bé yêu, chúng ta trèo qua bức tường kia thôi!” Kim Nguyệt Dạ chỉ tay về phía bức tường đất màu sẫm ở cách đó không xa. Tôi gật đầu, lon ton chạy theo Kim Nguyệt Dạ về phía đó.

A a a a ! Cuối cùng cũng được trở lại với thế giới đầy ánh sáng rồi! Hu hu hu hu... Hóa ra được sống ở trên đời thật là một điều hạnh phúc!

Tôi hít hơi thật sâu tận hưởng bầu không khí trong lành, bao mệt mỏi, bức bối trong lòng đều tan biến hết.

“À, Kim Nguyệt Dạ, cuộc so tài lần này... coi như hòa!” Tôi hớn hở cười híp cả mắt.

“Ừm... OK...” Kim Nguyệt Dạ ánh mắt thất thần.

“Kim Nguyệt Dạ, cậu sao vậy?” Tôi lo lắng nhìn hấn.

“Hả? Tôi á? Hơ hơ... Nếu tôi nói không được khoẻ thì cô đến nhà chăm sóc cho tôi nhé?”

“Được thôi, nếu cậu muốn chết sớm!”

“Thế thì thôi vậy! Bye bye é Tuệ!” Kim Nguyệt Dạ nhướn miệng cười, vẫy tay rồi đi xa dần.

Nhìn hấn bước đi xiêu vẹo... Hấn... không sao thật chứ?

“Hự Tuệ... bà về rồi à?”

Tranh thủ lúc trời tờ mờ sáng, papa mama vẫn còn say giấc nồng, tôi vội về nhà thay bộ quần áo khác. Hú vía, may hôm qua nói với papa mama là ngủ ở nhà Tô Cơ, coi như thoát nạn. Tôi vừa dụi dụi đôi mắt ngái ngủ bước vào lớp, Tô Cơ và Hiểu Ảnh đã lao ngay đến đến, giọng nịnh bợ:

“Hự Tuệ à, nhìn xem, tôi tặng bà món sôcôla bà thích nhất này, hi hi hi...”

“Cảm ơn, tôi đang giảm cân!”

“Ồ! Bà không ăn thật à?”

Tôi liếc mắt nhìn hộp sôcôla trên tay Tô Cơ. Là sôcôla Ferrero Rocher, những mười mấy đồng một hộp cơ đấy.

Tôi trừng mắt nhìn Tô Cơ. Con nhỏ này chắc chắn hôm qua phạm phải lỗi lầm tày đình nào đấy. Nếu không làm gì có chuyện nhỏ ta hào phóng đột xuất thế! Hừ hừ...

Tôi giằng lấy hộp sôcôla, đút vào túi.

“Đợi qua đợt ăn kiêng thì chén!”

Tô Cơ cười tủm tỉm.

“Hự Tuệ à, Hiểu Ảnh cũng mang tạp chí truyện tranh số mới nhất đến này. Bà xem, tôi đổi bìa tạp chí thành bìa sách ôn tập để “ngụy trang” rồi đó! He he he...”

“Đưa cả đây! Tội lên lớp không chịu nghe giảng tôi tịch thu!”

“He he he...” Tô Cơ và Hiểu Ảnh thấy tôi nhận đồng “công phẩm” kia đều thở phào nhẹ nhõm, đứng bên cạnh tôi cười trừ.

“Khai mau, hôm qua khi tụi mình lạc nhau, các bà đã đi đâu?” Tôi nói thẳng vào vấn đề.

“Tôi và Tiểu Huyền Huyền với cả Lý Triết Vũ đi tìm bà mà!” Hiểu Ảnh ngoan ngoãn đáp.

“Đúng vậy, tôi có thể làm chứng, sau đó còn đến cứu tôi...” Tô Cơ ngượng ngùng đưa tay áp lên má.

“Cứu bà? Sau đó thì sao?”

Sau đó Hiểu Ảnh giả ma, dọa Tô Cơ suýt ngất, làm thầy giáo đi tuần chạy đến...”

“Giả ma? Lại giả ma? Còn có thầy gáo đi tuần nữa?”

“Thầy bị Hiểu Ảnh nhát ma, sợ quá, ngất luôn tại chỗ, rồi tụi tôi vọt lẹ...”, Hiểu Ảnh hào hứng kể.

“...”

Không thể tin nổi! Thầy giáo mà cũng sợ đến ngất xỉu... Đúng là bó tay với hai con nhỏ này.

“Lúc tụi tôi thoát ra khỏi khu biệt thự thì trời đổ mưa tầm tã, Lý Triết Vũ cứ nằng nặc đòi đi tìm bà...”

Hiểu Ảnh chưa kịp nói hết câu đã bị Tô Cơ bịt chặt miệng.

“Kể tiếp đi...”

“Không... Không có gì! He he he...”

“Thật sao?” Tôi nhìn bộ mặt lấm lét của Tô Cơ mà thấy nghi nghi.

“... Tôi thấy tên Kim Nguyệt Dạ ‘có ý’ với bà nên đã ngăn Lý Triết Vũ đi tìm hai người, cũng là để cho hai người có không gian riêng...” Con nhỏ Tô Cơ này rõ ràng nhát chết, lại còn bịa lí do lí chầu “giúp” bạn bè.

“Cái gì mà không gian riêng? Bà có biết hôm qua mưa to thế nào không? Bà có biết tôi hôm qua ở dưới đáy giếng khốn khổ suốt cả đêm không hả?”

“Á! Sao cơ? Hai người ở dưới giếng cả đêm á?” Tô Cô và Hiểu Ảnh “mắt chữ o mồm chữ a” đồng thanh rít lên. May mà trong phòng học ít người, nếu mà để mọi người biết thì tiêu đời.

“Tại Lăng Thần Huyền cả! Đang yên đang lành lại nổi máu hâm lên rủ tôi đi hát karaoke! Tôi làm sao có thể đi với hắn, một mình, nên đành phải kéo cả Lý Triết Vũ và Tô Cơ...” Hiểu Ảnh lí nhí bằng cái giọng “ngây thơ vô số tội”.

“Hát... hát karaoke?”

“Đúng thế, đúng thế! Hắn bảo may mà thoát nạn nên lôi bọn tôi đi hát để ăn mừng! Vì vậy... bọn tôi không về nhà mà đến quán karaoke đập phá!” Hiểu Ảnh lúng túng.

“Hiểu Ảnh, bà ngậm miệng lại cho tôi!” Tô Cô tức giận, mắt vẫn đỏ nhìn Hiểu Ảnh.

“... Hôm qua mưa như trút nước, trong khi tôi đợi hai bà đến cứu dài cổ... thì hai bà lại đi karaoke...”

Trời ơi! Lúc tôi ở dưới giếng vật lộn với mưa sa bão táp thì hai con nhỏ này đi chơi bởi thâu đêm!

Híc, Hựu Tuệ à, tại tôi không biết đẩy thôi! Hơn nữa hôm qua còn có Kim Nguyệt Dạ bên bà mà! Bà đừng giận nữa...”

“Quá muộn rồi...”

“Hả?”

“Tuyệt giao!”

Tôi lôi thanh sôcôla mà Tô Cơ “đút lót” ra, dúi mạnh vào tay nhỏ ta.

“Hựu Tuệ! Đừng giận mà...” Tô Cơ kéo tay tôi nũng nịu.

“Hừ! Cái kiểu mè nheo đó bà đi mà diễn cho đám fan hâm mộ của bà ý!” Tôi mặt lạnh như tiền đáp.

Bỗng nhiên, mắt Tô Cơ loé sáng.

“Đúng rồi! Hựu Tuệ, cuộc so tài hôm qua ai thắng vậy?”

“Tưởng tụi bà chỉ biết đi ăn chơi đập phá, không ngờ cũng quan tâm đến kết quả cơ đấy!”

Vì niệm tình hắn tối qua che mưa cho tôi nên hòa!”

“Kim Nguyệt Dạ tối qua che mưa cho bà á? He he he...” Tô Cơ cười gian manh, nhìn tôi chằm chằm.

Chết! Thôi rồi! Không may lỡ mồm!

“Bà... Bà còn dám nói nữa hả? Nếu không phải bị các bà bỏ rơi, thì tôi sao lại bị kẹt ở dưới đáy giếng, phải cùng ‘tắm mưa’ với tên Kim Nguyệt Dạ đó!” Tôi cố hạ thấp giọng, nói như bắn liên thanh để lấp liếm.

“Rồi, rồi! Xin lỗi bà mà, Hựu Tuệ! Bà tha thứ cho tội tôi lần này đi mà! Hi hi hi...” Tô Cơ ôm chặt cánh tay tôi, cười nịnh hót.

Tôi đành lướm xéo nhỏ ta một cái.

À, đúng rồi! Sáng nay tôi nhìn thấy tên Kim Nguyệt Dạ, trông hần ta có vẻ mệt mỏi, lẽ nào bị cảm rồi?

Hay là nhân tin hỏi thăm hần xem sao? Tôi bất giác lần tìm chiếc điện thoại trong cặp sách...

Ý! Điện thoại đâu rồi?

Nhớ lại xem nào! Hôm qua lúc tôi bị kẹt dưới giếng đã không thấy điện thoại đâu. Lẽ nào bị rơi trong khu biệt thự cổ số 23 rồi...

Tôi bỗng có dự cảm chẳng lành...

“Mời em Tô Hựu Tuệ, học sinh lớp 10A2 lên phòng hiệu trưởng có việc gấp!”

“Mời em Tô Hựu Tuệ, học sinh lớp 10A2 lên phòng hiệu trưởng có việc gấp!”

Giờ nghỉ trưa, loa phát thanh của trường thông báo oang oang.

“Hựu Tuệ, Hựu Tuệ! Theo tôi, chúng ta nên đổi chỗ cho nhau, bà qua làm con của mama tôi đi! Đảm bảo mama tôi sẽ chết ngất vì sung sướng mất!” Giọng Tô Cơ chua như dấm.

“Tô Cơ, bà nói nhảm gì vậy?” Tôi khề bịt miệng cười.

“Chứ còn gì nữa! Ở nhà hay ở trường chẳng mấy kìa mẹ con tôi nói chuyện với nhau! Ừm... mà cũng đúng, mama đã hết hy vọng vào tôi rồi!” Tô Cơ bắt mồm thở dài.

“Ha ha ha... không buồn với các bà nữa, tôi đi đây...” Tôi nhẹ nhàng vỗ vai Tô Cơ, rời khỏi phòng học.

Từ trước đến giờ tôi được gọi lên hòng hiệu trưởng thì chỉ có trả lời phỏng vấn của báo đài hoặc được cô hiệu trưởng Bạch khen ngợi vì thành tích học tập gần đây. Do đó mỗi lần đến phòng cô hiệu trưởng tôi đều cảm thấy lòng mình phơi phới.

Nhưng hôm nay, không biết tại sao, trong lòng tôi cứ thấy bồn chồn...

Chẳng nhẽ lại có chuyện chẳng lành sắp xảy ra...

Mãi chìm trong suy nghĩ, không biết từ lúc nào tôi đã đứng trước cửa phòng hiệu trưởng.

Tôi nhẹ nhàng gõ cửa.

“Mời vào!” Từ trong phòng vọng ra tiếng nói nghiêm túc quen thuộc của hiệu trưởng Bạch.

Két két...

Đẩy cửa bước vào...

Hiệu trưởng Thôi? Lại còn... ông chú râu xồm trong cửa tiệm Happy House nữa. Một người ngồi phía tay phải, một người ngồi phía tay trái hiệu trưởng Bạch Ngưng, giống hệt như “nghị án tam đường” trong phim cổ trang vậy, mặt họ đều đánh lại.

“Chào chú, sao... sao chú lại ở đây thế ạ?” Tôi ngạc nhiên hỏi ông chú râu xồm.

“Ha ha ha ha... ‘ Ông chú râu xồm mỉm cười hiền hậu.

“Hựu Tuệ, đây là hiệu trưởng trường Sùng Dương – ngài Thôi Khởi Thánh, còn vị này là trợ lý học viện Minh Dương trước đây – ngài Nhã Văn!” Hiệu trưởng Bạch ngưng trệch giọng nghiêm.

Hiệu trưởng Thôi tôi đã biết từ trước rồi.

Nhưng... nhưng...

Trợ lí... chủ tịch học viện Minh Dương trước đây?

Ông chú râu xồm này á?

Tôi không nghe nhầm đấy chứ?

Tôi trợn tròn mắt, nhìn chăm chú khuôn mặt cười tươi như hoa của ông chú râu xồm. Hôm nay lần đầu tiên tôi nhìn thấy ông ta mặc vest, trông khác hẳn.

“Hựu Tuệ, em vào đây, ngồi xuống đi!” Giọng hiệu trưởng Bạch nghe rất yếu ớt.

Tôi cố gắng giữ vẻ điềm tĩnh, ngồi xuống chiếc ghế được xếp dựa vào tường.

“Hựu Tuệ, em có biết tại sao hôm nay cô mời em lên đây không?” Hiệu trưởng Bạch hỏi.

“Dạ... Em không biết ạ...” Tôi ngoan ngoãn trả lời, tim đập thành thịch.

“Được rồi, vậy em xem cái này trước đi!” Hiệu trưởng Thôi giơ chiếc di động ở trên bàn hiệu trưởng Bạch lên.

Á! Đó... đó là điện thoại của tôi mà! Tại sao... tại sao nó lại ở trong tay của hiệu trưởng Bạch?

Tôi trợn tròn mắt kinh ngạc, hết nhìn điện thoại lại quay sang nhìn cô Bạch và thầy Thôi.

“Nhìn phản ứng của em cũng biết, chủ nhân của chiếc điện thoại này chính là em, đúng không Tô Hựu Tuệ?” Hiệu trưởng Thôi mỉm cười hỏi tôi.

Tôi luôn cuống không biết phải trả lời ra sao, có lẽ việc này phức tạp và nghiêm trọng hơn tôi tưởng.

“Vậy em có biết tại sao chiếc điện thoại này lại ở đây không?” Hiệu trưởng Thôi vẫn giữ nụ cười tươi rói.

“Em... em không biết ạ!” Tôi lắc đầu, sợ phải nghe những câu nói tiếp theo của thầy.

“Để cô nói luôn nhé!” Hiệu trưởng Bạch cắt ngang lời giải thích của thầy Thôi. “Hựu Tuệ, cô muốn em thành thật nói với các thầy cô, tối hôm qua em đã đi đâu?”

“...”

Trời ơi! Chẳng nhẽ các thầy cô đã biết vụ thi đấu giữ tôi và Kim Nguyệt Dạ?

Trán tôi đầm đìa mồ hôi.

“Thầy tuần tra đã nhặt được chiếc điện thoại này trong khu biệt thự cổ số 23 tối qua. Thầy ấy nói rằng tối hôm qua khu biệt thự cổ náo nhiệt ra trò!” Hiệu trưởng Thôi cười như nửa đùa nửa thật.

“Hiệu trưởng Thôi, mặc dù khu biệt thự số 23 không thuộc đất công của cả hai trường, nhưng Tô Hựu Tuệ vẫn là học sinh của trường Minh Đức. Nếu em Hựu Tuệ vi phạm kỷ luật, trường tôi sẽ có hình phạt thích đáng, không cần hiệu trưởng Thôi phải nhọc lòng như vậy!” Hiệu trưởng Bạch vẫn tỏ ra lạnh lùng dứt khoát.

“Ồ, hiệu trưởng Bạch đã nói thế thì tôi không nói nữa vậy. Nhưng sự việc lần này thì cách giải quyết sẽ rất đơn giản, điều thứ nhất trong nội quy nhà trường đã viết rất rõ ràng, học sinh trường Minh Đức hay Sùng Dương tự ý đi vào khu biệt thự số 23, bất kể vì lý do gì đều bị buộc thôi học. Tôi tin là người nổi tiếng công tâm như hiệu trưởng Bạch sẽ không vì tình riêng mà bỏ qua trường hợp này đâu... Ha ha ha...”

Thôi... thôi học! Đừng... đừng mà!”

Hiệu trưởng Thôi, thầy nói quá nhiều rồi đấy!” Cô Bạch Ngưng cố kìm cơn tức giận.

Thấy vẻ mặt tức giận của hiệu trưởng Bạch, hiệu trưởng Thôi mỉm cười chớp chớp mắt, đưa ngón tay trở ra hiệu “suyt”, sẽ không nói nữa.

Hiệu trưởng Bạch trừng mắt với hiệu trưởng Thôi, hít một hơi sâu rồi quay sang nhìn tôi:

“Tô Hựu Tuệ, chiếc điện thoại này là của em có phải không?”

“...”

Làm sao bây giờ? Tôi có nên thừa nhận không?

Nếu thừa nhận, lòng tôi tuy thanh thản... nhưng sẽ bị đuổi học! Như vậy tương lai của tôi sẽ đi về đâu?

Học sinh trường Minh Đức sẽ xì xèo...

“Trời ơi! Đó không phải là Tô Hựu Tuệ sao? Cứ tưởng con nhỏ ấy sẽ làm cho Minh Đức nở mày nở mặt chứ! Ai ngờ lại bị đuổi học!”

Lăng Thần Huyền sẽ đắc ý...

“Ha ha ha... Tô Hựu Tuệ! Đáng kiếp, cô cũng có ngày này! CÔ làm sao thắng được trường Sùng Dương chúng tôi!”

Kim Nguyệt Dạ sẽ mỉa mai...

“Bé Hựu Tuệ! Biết làm thế nào được Bé sao có thể thắng được tôi... Hơ hơ hơ...”

Hiếu Ảnh và Tô Cơ sẽ sụ t sùi...

“Hựu Tuệ, sao bà có thể bỏ tội tôi lại một mình mà ra đi như vậy? Hu... hu...”

Papa và mama thân yên sẽ an ủi...

“Con gái à! Việc đã như vậy rồi thì con đành học tạm một trường cấp 3 nào đó, đợi ba nghỉ hưu thì con sẽ thể chân ba, sau đó tìm một người con trai tử tế mà lấy...”

...

Không...

Tôi không muốn thế!

Tôi không muốn bị đuổi học!

Vậy... vậy không thừa nhận là xong.

Nghĩ đoạn, tôi cắn chặt răng lắc đầu:

“Chiếc điện thoại này không phải của em ạ!”

Hiệu trưởng Bạch dường như rất hài lòng với câu trả lời của tôi. Lúc này mặt của cô căng thẳng, nhăn nhó, bây giờ thì các nếp nhăn giãn ra vẻ mãn nguyện. Hiệu trưởng Thôi tiếp tục chậm rãi nói:

“Hựu Tuệ, nếu chiếc điện thoại này không phải của em, tại sao tôi vừa gọi điện đến số điện thoại lưu tện là ‘mama’ trong máy, có một người phụ nữ tiếp chuiye65n và nói đây là số điện thoại của con gái bà ấy – Tô Hựu Tuệ?”

“Vâng... vâng là... bởi vì... bởi vì...” Tôi lắp bắp không thành câu, như một cuộn băng đang quay bị rớt dây băng, kẹt giữa chừng.

“Vì... vì cái gì? Em có thể giải thích không? Tôn chỉ của trường Minh Đức rất rõ ràng: Nghiêm túc trong giảng dạy và học tập, trung thực với mọi người, cô hy vọng em sẽ không làm tổn hại đến danh tiếng bấy lâu nay của trường Minh Đức!”

“Hiệu trưởng Bạch, tôi thấy việc này em Hựu Tuệ có nỗi khổ tâm khó nói, vả lại đây cũng là chuyện riêng của trường Minh Đức, có có thể xử lý nội bộ mà...”

“Hiệu trưởng Thôi! Ngay từ đầu chúng ta giao ước, mọi chuyện liên quan đến khu biệt thự cổ số 23 đều do hai trường cùng xử lý. Tôi hy vọng hiệu trưởng Thôi nghiêm túc trong cử chỉ và lời nói, việc này của em Tuệ có liên quan đến danh dự của trường Minh Đức!” Hiệu trưởng Bạch không còn giữ được bình tĩnh, gắt gỏng.

Nhìn hai vị hiệu trưởng vì tôi mà mồm quạ tiếng lại, tôi không biết nên làm thế nào. Ông chú râu xồm này giờ vẫn ngồi yên lặng, dường như cuộc khẩu chiến của hai vị hiệu trưởng không hề ảnh hưởng đến ông ta...

“E hèm! Xin lỗi... hai thầy cô! Tôi thấy việc quan trọng nhất bây giờ là giải quyết vấn đề này như thế nào!”

Ông chú râu xồm cuối cùng cũng lên tiếng, cả hai hiệu trưởng đều im lặng.

“Em Tô Hựu Tuệ, tôi biết đây là một việc khó chấp nhận được, nhưng tôi hy vọng em có thể thành thật trả lời, chiếc điện thoại này có phải của em không?”

Tôi ngẩng đầu nhìn ông chú râu xồm đang mỉm cười. Xin lỗi! Cháu không thể bị đuổi học được... Tôi hít một hơi dài rồi lắc đầu nguây nguẩy!

“Không phải của em! Vậy tại sao trong máy lại toàn là ảnh của em, em có thể giải thích được không?”

“Ồ... Cái này...” Tô Hựu Tuệ ơi là Tô Hựu Tuệ, nói dối mà không biết đường?

Tôi thấy mình như đang vùng vẫy đấu tranh giữa sự sống và cái chết...

“Tô Hựu Tuệ, em suy nghĩ kỹ rồi hãy trả lời!” Hiệu trưởng Bạch lo lắng nói.

Nghĩ kỹ... nghĩ kỹ...

Tôi vẫn ngồi yên không nhúc nhích. Chẳng biết có phải do nóng bức, ngột ngạt quá hay không mà trán tôi mồ hôi kè nhẹ nhại...

“Tô Hựu Tuệ em mau thừa nhận đi! Kim Nguyệt Dạ của trường thầy thắng chắc rồi!”

“Tô Hựu Tuệ, em phải suy nghĩ cẩn thận! Nếu thừa nhận thì em sẽ bị đuổi học đó!”

“Tô Hựu Tuệ! Tôi hy vọng em trả lời thành thật!”

Hu hu hu... Tại sao... Tại sao tôi lại đọc được suy nghĩ của họ! Không! Không! Tôi không muốn biết. Tôi sợ hãi bịt chặt tai lại, nước mắt sắp ứa ra đến nơi!

Tích tắc! Tích tắc! Tích tắc...

Mười mấy phút qua đi... phòng hiệu trưởng Bạch im phăng phắc! Chỉ có một bầu không khí u ám đến rùng mình.

“Vậy...” Thầy Nhã Văn phá tan sự im lặng đáng sợ, “Em không có bằng chứng chứng minh chiếc điện thoại này không phải của mình đúng không?”

“...” Tôi phải trả lời sao đây? Tôi làm sao có thể chứng minh nó không phải của mình chứ?

“Tô Hựu Tuệ, em đã vi phạm nội quy trường Minh Đức. Với tư cách là trợ lý chủ tịch, tôi sẽ đưa ra quyết định như sau: Em Tô Hựu Tuệ, do vi phạm điều thứ nhất nội quy của trường nên phải chịu hình thức kỷ luật buộc thôi học...”

Tôi giống như tảng đá lạnh lẽo trên đỉnh núi, tro gan ngồi đó, đầu óc trống rỗng...

“Khoan đã...”

Bình!

Cửa phòng hiệu trưởng bật mạnh ra.

“Kim Nguyệt Dạ?”

Mọi người trong phòng đều ngạc nhiên, tròn mắt nhìn người vừa xông vào.

Hắn... hắn đến 9 đây làm gì vậy? À... định đến làm nhân chứng tố cáo tôi chứ gì?

Ha ha, muộn rồi! Người đến muộn rồi! Ông chú râu xồm đã tuyên án “tử hình” ta rồi...

“Kim Nguyệt Dạ, em đến đây làm gì?” hiệu trưởng Thôi kinh ngạc.

Kim Nguyệt Dạ vừa thở gấp, vừa gạt đầu mỉm cười rồi xiêu vẹo bước vào.

Sao điệu bộ hắn đi nom kì cục thế... Tôi nhìn hắn trân trân.

“Chào cháu, Kim Nguyệt Dạ!” Ông chú râu xồm mỉm cười.

Thấy ông chú râu xồm ở đây, Kim Nguyệt Dạ cũng ngạc nhiên không kém.

“Chú...” Kim Nguyệt Dạ khẽ thốt lên.

“Kim Nguyệt Dạ, em có thể nói cho biết lí do tại sao em xông vào phòng hiệu trưởng không?” Hiệu trưởng Bạch vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Kim Nguyệt Dạ.

“Sao cô lại ở đây?” Kim Nguyệt Dạ mỉm cười hỏi tôi.

“Tôi sẽ không ở đây lâu đâu, đúng như ước nguyện cậu nhé, tôi bị đuổi khỏi trường Minh Đức rồi!” Đáng ghét, đáng ghét! Sao tôi lại vô dụng đến thế, nước mắt cứ ứa ra! Tô Hựu Tuệ, thua thì cũng phải thua cho vẻ vang! Đừng trở thành trò cười cho đối thủ!

“Duổi học! Tại sao? Vì cái điện thoại kia à?” Kim Nguyệt Dạ mỉm cười quay người bước tới bàn hiệu trưởng, cầm điện thoại của tôi đút vào túi áo.

“Hắn... hắn làm gì vậy?”

Hành động của Kim Nguyệt Dạ khiến cho tất cả mọi người đều sững sờ.

“Điện thoại này là của em! Em tìm suốt từ sáng đến giờ mà không thấy, hóa ra là ở đây! Ha ha ha...” Kim Nguyệt Dạ cười rạng rỡ.

Hắn... hắn nói linh tinh gì vậy?

Điện thoại này... là của hắn!

Tại... Tại sao... Chuyện gì đang xảy ra vậy?

“Kim Nguyệt Dạ, em nói gì? Điện thoại này là của em?” Hiệu trưởng Bạch mắt sáng bừng như chết đuối vớ được cọc. Hóa ra cô không muốn đuổi học tôi, nhưng tại sao...

“Vâng!” Kim Nguyệt Dạ khẳng định chắc như đinh đóng cột, trong lòng tôi lại có cảm giác nặng nề như đeo đá.

“Vậy tại sao trong máy toàn là ảnh của em Tô Hựu Tuệ?”

“Bởi vì Tô Hựu Tuệ là bạn gái em, lẽ nào không thể lưu ảnh của bạn gái mình trong điện thoại ạ?”

“Bạn... bạn gái!” Tất cả mọi người đều há hốc mồm đến nỗi xém chút nữa rớt cả quai hàm. Người há hốc mồm to như ech ộp chính là tôi.

Bạn gái!

Hắn... hắn đang nói nhảm gì vậy? Rốt cục hắn định làm gì? Kim Nguyệt Dạ, người không biết làm thế sẽ lãnh hậu quả thế nào ư?

“Khà khà, cái này tôi có thể làm chứng!” Ông chú râu xồm đến lúc này mới lên tiếng.

“Không... không phải thế!”

“Bé yêu, bây giờ không phải là lúc xấu hổ! Xin lỗi nhé, anh đã tới trễ, để em chút nữa phải gánh tội thay!”

Đây là Kim Nguyệt Dạ sao? Đây là kẻ luôn trêu chọc tôi, lấy tôi làm trò vui sao?

Thấy tình thế xoay chuyển một trăm tám mươi độ, hiệu trưởng Bạch mắt sáng như bắt được vàng.

“Nói như vậy, đây là điện thoại của em phải không?”

“Vâng, là của em!” Kim Nguyệt Dạ vẫn cười tươi rói.

“Kim Nguyệt Dạ, nếu em thừa nhận chiếc điện thoại này là của mình, cũng chính là em đã thừa nhận tội qua em tự ý xông vào khu biệt thự cổ số 23 phố Angle, nếu thế em sẽ chịu hình thức kỉ luật buộc thôi học đó!” Mặt hiệu trưởng Thôi vẫn điềm tĩnh như không.

“Vâng, em biết!”

“Rất tốt...”

Đúng là thầy nào trò nấy...

“Ngài Nhã Văn! Em Kim Nguyệt Dạ đã thừa nhận đây là điện thoại của mình, như vậy, người vi phạm nội quy không phải là Tô Hựu Tuệ của trường Minh Đức mà là em Kim Nguyệt Dạ trường Sùng Dương! Còn Tô Hựu Tuệ, về việc em dính líu đến chuyện yêu đương trước tuổi, chúng tôi sẽ xử lý vào dịp khác!” Hiệu trưởng Bạch nói một cách nghiêm túc.

Không được! Tôi không thể để Kim Nguyệt Dạ chịu tội thay mình, nhưng chưa kịp mở mồm, một cánh tay đã túm chặt lấy vai tôi khiến tôi đau đến tái mặt, không nói câu nào được. Kim Nguyệt Dạ? Người đang bày trò gì vậy...

“Như vậy thì...”

Tôi đành quay sang cầu cứu người duy nhất có thể cứu được Kim Nguyệt Dạ lúc này – hiệu trưởng Thôi. Trường Sùng Dương không thể thiếu Kim Nguyệt Dạ mà.

“Thầy Thôi, chuyện này...”

“Ngài Nhã Văn, tùy ngài quyết định, tôi xin không có ý kiến gì hết...”

Cái gì cơ? Ngay cả hiệu trưởng Thôi cũng không giúp được Kim Nguyệt Dạ, tại sao chứ...

“Được rồi, em Kim Nguyệt Dạ, chiếc điện thoại này được phát hiện tại khu biệt thự số 23 phố Angle chứng minh em đã tự ý vào đó, như vậy theo nội quy của trường, tôi buộc phải bắt em thôi học!”

“Cảm ơn! Em hiểu rồi!” Hắn nói với giọng đều đều. Nhìn điệu bộ mỉm cười của hắn khiến tôi sắp bật khóc.

“Mọi việc đã xong xuôi, tôi xin phép đi trước!” Ông chú râu xồm nói xong liền đứng lên. “À, Kim Nguyệt Dạ, nếu có rảnh nhớ đến Happy House giúp chú một tay nhé. Có cháu ở đó việc làm ăn tốt hẳn lên. Khả khà...”

“Vâng, chú Nhã Văn, chuyện nhỏ! Hơ hơ!”

“Hựu Tuệ, hy vọng cháu rồi rãi nhớ ghé qua...”

“...”

Tôi ngây người nhìn mọi việc diễn ra trước mắt. Tại sao ai nấy đều bình tĩnh như vậy?

Kim Nguyệt Dạ bị đuổi học cơ mà? Mà tất cả đều do tôi, đến kẻ gốc cũng biết đó là điện thoại của tôi cơ mà! Tại sao lại như vậy?

Với vẻ mặt tỉnh bơ như không có gì xảy ra, Kim Nguyệt Dạ cùng tôi bước ra khỏi phòng hiệu trưởng.

“Ừm, tôi phải về nhà nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một chút đây! Hôm qua bị dính mưa, đến giờ vẫn còn đau đầu quá! Bé Hựu Tuệ có muốn đến nhà chăm sóc cho tôi không?” Kim Nguyệt Dạ vươn vai, nháy mắt trêu chọc tôi.

Hắn còn cười được sao? Đuổi học! Là bị đuổi học đó!

“Tại sao?” Tôi ngược đầu lên, nước mắt nhạt nhòa.

“Cái gì tại sao?”

“Tôi muốn nói... tại sao cậu lại nói tôi là bạn gái của cậu? Tại sao lại nhận tội thay tôi? Tại sao phải làm chuyện tốt thừa thãi như vậy?”

“Này, này... cô nói khe khẽ thôi! Cô không cần phải xúc động quá mức khi trở thành bạn gái tôi như vậy đâu? Tôi đâu có nhận tội thay tôi! Tôi vốn dĩ cũng đến số 23 phố Angle mà, đúng không?”

Không phải như vậy.. Tại sao thằng cha này vào những lúc quan trọng đều tìm cách đánh trống lảng thể nhỉ? Đây không phải là câu trả lời tôi cần...

“Hơ hơ, sao mắt đỏ hoe thế kia? Buồn cười đau cả bụng... Này, đồ ngố kia, tôi muốn cô ném mùi phải mắc nợ tôi như thế nào, rồi cô sẽ luôn phải sống trong day dứt! Đúng rồi, chính là về mặt đó, trông ngộ ghê...”

“Kim Nguyệt Dạ! Cậu...”

“Hơ hơ, thế nhé! Good bé Hựu Tuệ! Phải nhớ kỹ đại ân đại đức này của tôi đấy, sau này còn lấy thân trả nợ cho tôi!”

Để lại một cái ngáp dài đến sái cả quai hàm, hần thông thả bước ra khỏi Minh Đức.

Tôi vẫn đứng nguyên chỗ cũ với một đồng bóng bong trong đầu...

“Hựu Tuệ, chuyện này rốt cục là sao?” Đến lúc Tô Cơ đập bốp vào vai tôi một cái tôi mới phát hiện ra mình đã bước vào học từ lúc nào.

“Tôi...” Tôi kinh ngạc nhìn Tô Cơ.

“He he he... Bà quên mất tôi là cn gái của ai rồi sao? Tôi đã gọi điện ama, mama kể hết mọi chuyện cho tôi nghe rồi!”

“...”

“Hừ! Bà khai mau! Sao Kim Nguyệt Dạ lại giúp bà gánh tội để chịu hình thức kỉ luật thôi học hả?”

“...”

“Hựu Tuệ!”

“...”

Tôi thở dài, uể oải ngồi phịch xuống ghế.

“Điện thoại này là của em! Em tìm suốt từ sáng đến giờ mà không thấy, hóa ra là ở đây! Ha ha ha...” Kim Nguyệt Dạ cười rạng rỡ.

“Bởi vì Tô Hựu Tuệ là bạn gái em, lẽ nào không thể lưu ảnh của bạn gái mình trong điện thoại ạ?”

“Hơ hơ, sao mắt đỏ hoe thế kia? Buồn cười đau cả bụng... Này, đồ ngố kia, tôi muốn cô ném mùi phải mắc nợ tôi như thế nào, rồi cô sẽ luôn phải sống trong day dứt! Đúng rồi, chính là về mặt đó, trông ngộ ghê...”

“Hơ hơ, thế nhé! Good bé Hựu Tuệ! Phải nhớ kỹ đại ân đại đức này của tôi đấy, sau này còn lấy thân trả nợ cho tôi!”

...

Hu hu hu... Tên tệ hại! Không biết trong đầu hần nghĩ gì?

“Hi Hựu Tuệ, my baby! Lâu rồi không gặp em!” Tôi vừa ngẩng đầu lên đã thấy thẳng cha Anh Tĩnh Ngạn tay cầm một bông hoa phăng, hơi nghiêng người, cúi đầu chăm chú nhìn tôi, mái tóc dài ngang vai của hần bay bay trước gió. Đằng sau là tên Kinh Kong Chu Tử Lang. “Baby, anh đã nghe chuyện của em và Kim Nguyệt Dạ rồi...”

“Thế hả...” Tôi trả lời một mội.

“Baby, em thật pro! Anh ngưỡng mộ em lắm...”

Tên đầu đất này nói gì vậy? Tôi ngơ ngác nhìn bộ mặt khoái trá của hần.

“Tất cả đều nằm trong tính toán của em đúng không? Đầu tiên dụ dỗ tên Kim Nguyệt Dạ làm bạn trai của em, sau đó thừa cơ nắm được ‘đuôi’ của hần, cuối cùng tống hần ra khỏi trường Sùng Dương...”

“Anh... anh nói cái gì?”

“Ha ha ha... baby à, ngay cả anh cũng phục em sát đất luôn! Thật không hổ danh lá hóa thân của trí tuệ và trí tuệ của Minh Đức!”

Anh Tĩnh Ngạn, anh có biết là anh đang nói gì không?”

Nếu có con dao ở đây tôi sẽ làm thịt hần ngay tức khắc.

“Này Anh Tĩnh Ngạn, Hựu Tuệ không phải là người mưu mô như anh, mau biến đi chỗ khác!” Tô Cơ thấy ngứa mắt không thể chịu được liền trừng mắt với tên Anh Tĩnh Ngạn.

“Ha ha ha ha... Tô Cơ, em đừng nóng thế, mặc dù anh biết em đang ghen với Hựu Tuệ, nhưng Hựu Tuệ vẫn là bạn thân của em mà! Nếu vì anh mà hai người có xích mích, anh thấy thật có lỗi...”

“Ghen... ghen á?” Tô Cơ kinh ngạc đến độ hai mắt suýt lòi ra ngoài.

“Người được hâm mộ cuồng nhiệt như anh cũng có lúc trở trêu thật, ai dà, thật tình...”

Nghe đến đây, Tô Cơ tức đến nỗi phát run lên.

“Anh Tĩnh Ngạn, nếu dạo nay anh rỗi rãi quá thì tôi sẽ góp ý với hiệu trưởng cho anh đảm nhận một số công việc lao động công ích trong trường nhé!”

“Ha ha ha ha, anh cũng đang định đi đây! Hựu Tuệ, hẹn gặp lại em nhé, baby!” Anh Tĩnh Ngạn dường như sợ uy phong của tôi, vội bỏ cành hoa phẳng xuống bàn học rồi quay người đi thẳng.

“Hựu Tuệ, bà không sao chứ?” Tô Cơ lo lắng nhìn tôi.

“Tô Cơ, tôi nên làm gì bây giờ?”

Tôi tường thuật mọi chi tiết mọi việc diễn ra trong phòng hiệu trưởng, Tô Cơ và Hiểu Ảnh chỉ biết trợn mắt đến nỗi đom đóm rồi nhìn tôi một lúc lâu.

“Hắn nhận tội thay bà cơ à?”

“Kim Nguyệt Dạ thật vĩ đại biết bao! Hiểu Ảnh phục cậu ý quá!”

“Hựu Tuệ, bà đừng quá lo lắng! Kim Nguyệt Dạ là nhân tài mà năm nay trường Sùng Dương phải trả giá đắt mới đào tạo được, hơn nữa hiệu trưởng Thôi lại không phải là người quá cứng nhắc, chắc chắn sẽ không để Kim Nguyệt Dạ thôi học dễ dàng như vậy đâu...”

“Đúng đấy, chú của Tiêu Huyền Huyền là hiệu trưởng, mà Huân Huyền và Kim Nguyệt Dạ lại là bạn thân, cậu ý sẽ không bỏ rơi bạn bè đâu...”

“Sao lần này bà thông minh đột xuất thế hả Hiểu Ảnh? Tội mình gọi điện cho Lý Triết Vũ, hỏi xem cậu ta có cách không đi...”

Nhìn hai bà bạn cuống quýt tí mù bày mưu hiến kế, tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, có lẽ do tôi căng thẳng quá! Kim Nguyệt Dạ, cái tên lẩm chieu này nhất định sẽ không sao đâu!

Tôi đi lang thang, suy nghĩ vẩn vơ trên đường về nhà. Tô Cơ bận rộn luyện tập với hội học sinh, Hiểu Ảnh cũng được người nhà đón về, chỉ còn mình tôi vẩn vơ ngẩn ngẩn về buổi sáng ngày hôm nay...

“Cô là Tô Hựu Tuệ?”

Tôi hướng về phía phát ra tiếng nói, thấy một đám nữ sinh trường Sùng Dương, dẫn đầu là một nữ sinh mà vừa mới nhìn tôi cứ tưởng đây là phiên bản nữ của nhân vật Nori trong Slam Dunk (1)

“Cô chính là Tô Hựu Tuệ? Hoa khôi trường Minh Đức ?”

Nhóm người này rõ ràng không có thiện ý, tôi vốn là học sinh gương mẫu đầu tàu, chưa từng ném thử cảm giác bị dân anh chị chặn đường.

“Đúng vậy, các bạn là...”

“Mày chính là kẻ đã dụ dỗ anh Kim Nguyệt Dạ, hại anh ý bị đuổi học đúng không? Đồ hồ li tinh!”

Tin Kim Nguyệt Dạ đã được công bố khắp trường Sùng Dương rồi sao? Phải làm gì bây giờ?

“Cậu... cậu ta bị đuổi học rồi sao?”

“Đừng nhiều lời! Tất cả là tại mày! Mày đã dùng thủ đoạn bỉ ổi để đuổi anh Dạ! Minh Đức các người là lũ tiểu nhân độc ác!”

“Đúng! Đồ phù thủy!”

“

“Chúng ta phải báo thù rửa hận cho anh Dạ!”

“Đúng! Không được tha cho nó...”

Anh Tĩnh Ngạn nói không sai, không phải chỉ mình hắn ta mà xem tất cả học sinh của Sùng Dương và Minh Đức đều nghĩ tôi đã dùng thủ đoạn bỉ ổi khiến Kim Nguyệt Dạ bị đuổi học, để giành thắng lợi mà không cần phải thi đấu.

“Dạy cho nó một bài học!”

“Đúng, nện cho nó một trận!”

Dưới sự chỉ huy của đàn chị, đám nữ sinh trường Sùng Dương như một đàn còp dữ lao cề phía tôi.

“Dừng tay!”

Một giọng nói vang lên khiến tất cả mọi người đều đứng im như tượng gỗ.

“Là Lý Triết Vũ!” Một nữ sinh reo lên.

Đúng là cậu ta...

“Lý Triết Vũ...”

“Đúng là anh Vũ rồi! Ập trai quá!”

Đàn còp cái bỗng biến thành đàn thỏ non hiền lành, hai mắt hiện lên hình trái tim to tướng, đăm đăm nhìn Lý Triết Vũ.

Lý Triết Vũ đi thẳng đến chỗ tôi, không biết tại sao tôi lại vội vã quay mặt đi để chạy trốn ánh mắt của cậu ấy, nhưng tay tôi đã bị cậu ấy nắm chặt lại.

“Lý Triết Vũ Là cô ta đã hại anh Dạ, tại sao anh còn bảo vệ cô ta?”

“Đúng đó! Lý Triết Vũ, chẳng nhẽ anh cũng bị con nhỏ đó bỏ bùa rồi sao?”

Tôi có cảm giác cánh tay Vũ hơi run...

“Tôi phải đưa Tuệ đi!” Lý Triết Vũ kiên quyết nói, tôi ngạc nhiên nhìn cậu ta.

Không! Không được! Tôi đã hại Kim Nguyệt Dạ bị đuổi học, tôi không muốn Lý Triết Vũ vì tôi mà...

Tôi muốn giằng tay Vũ ra nhưng cậu ta dường như không muốn buông, ngược lại càng nắm chặt hơn.

“Lý Triết Vũ!”

“Lý Triết Vũ!”

Đừng nhu vậy mà Lý Triết Vũ!

“Tránh ra!”

Tất cả mọi người đều ngậy ra, đây là lần đầu tiên tôi thấy Vũ tức giận. Thật là đáng sợ!

...

Tôi được Lý Triết Vũ kéo ra khỏi đám còp cái đó, đi thẳng về phía trước. Lúc này lại đúng giờ tan học nên tất cả con mắt đều đổ dồn về phía tôi và Vũ. Tôi thật sự không hiểu nổi Vũ đang nghĩ gì.

Trong lòng tôi lúc này bỗng có cảm giác Lý Triết Vũ lúc này gần ngay bên cạnh nhưng lại xa tận chân trời...

“Lý Triết Vũ...”

Tôi muốn nói chuyện với Vũ, cậu ấy đang giận phải không? Đều là do tôi mà Kim Nguyệt Dạ bị đuổi học, cậu ấy giận là đúng rồi...

“Lý Triết Vũ, xin lỗi...”

Cậu ấy đột nhiên dừng lại, tôi kịp định thần, nhìn cậu ấy không chớp mắt.

“Đây là địa chỉ nhà Dạ. Cô đến xem tên đó thế nào đi! Việc khác ngày mai hãy nói...” Nhìn tờ giấy trong tay Lý Triết Vũ, tôi biết có lẽ cậu ấy đã chuẩn bị sẵn trước đó để đưa cho tôi! Vũ, thế này là sao?

Từ trước đến nay cậu ấy đối xử với ai cũng như vậy phải không? Sự ầm áp, nhẹ nhàng đó... tất cả đều xuất phát từ tấm lòng lương thiện của Vũ sao?

“Cảm ơn!” Không biết tại sao tôi lại đón lấy tờ giấy rồi tự bầu chặt vào cánh tay mà Vũ vừa buông ra...

9. Q.2 - Chương 3: Công Tử Bần Hàn “siêu Cấp”

Địa điểm:

Nhà Kim Nguyệt Dạ

Nhà Tô Hựu Tuệ

Vườn trẻ Ban Mai

Nhân vật:

Tô Hựu Tuệ: Nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Bạch Tô Cơ: Nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Thôi Hiểu Ảnh: Nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Kim Nguyệt Dạ: Nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Tại sao lại thế?

Hắn ở trong ngôi biệt thự có thảm cỏ xanh mượt

trải dài

Mà lại đường như chẳng có gì!

Nói theo cách cường điệu hơn, hắn vẫn phía ăn

mì úp trừ bữa

Này, này... Tô Hựu Tuệ, bình tĩnh nào!

Đừng phung phí lòng cảm thông của mình

Có thể đây chỉ là một cái bẫy mà thôi

Đứng trước cửa nhà Kim Nguyệt Dạ, tôi mân mê tờ địa chỉ, lòng bối rối, do dự...

Làm thế nào bây giờ? Có nên vào không?

Không biết giờ hắn đang làm gì nhỉ? Chắc là đang buồn lắm! Bố mẹ chắc mắng dữ lắm. Hay là...

Tôi cứ đi đi lại lại không biết bao nhiêu lần trên thảm cỏ xanh mượt trước cửa nhà hắn. Nhìn thảm cỏ trải dài và ngôi biệt thự sang trọng, tên Kim Nguyệt Dạ này đúng là con nhà đại gia có khác...

“Cô còn định thám thính nhà tôi đến bao giờ?”

Oái! Là giọng của Kim Nguyệt Dạ! Chết rồi! Hắn nhìn thấy tôi rồi! Làm gì bây giờ?

Ba mươi sáu kế, kế chuồn là thượng sách! A lê hấp... Chạy!

Ai da! Ai da... Tại sao... Tại sao không chạy được thế này?

Vừa quay đầu lại đã thấy bàn tay Kim Nguyệt Dạ đang túm chặt lấy cổ áo tôi, cười hì hì nhìn thẳng vào mặt tôi!

“Hi, lâu không gặp...” Tôi lí nhí trong miệng.

“Đã đến nơi rồi sao còn định chạy?” Kim Nguyệt Dạ cười tí.

“Đó là vì... là vì... tôi chỉ tiện đường đi qua đây ý mà! Ha ha ha...”

“Nhà cô và nhà tôi không cùng quận với nhau, làm sao mà lại tiện đường được hả đồ ngốc!”

“Tôi...tôi muốn đi lòng vòng quanh thành phố để ngắm cảnh ý mà! Không được à?” Tại sao hắn lại biết nhà tôi ở đâu nhỉ?

“Hơ hơ... Đúng là nói dối mà không biết chùi mép! Đi theo tôi!”

“Hử? Đi đâu? Đợi đã! Kim Nguyệt Dạ, đừng có kéo tôi...”

Mười phút sau, tôi đã đứng trong nhà Kim Nguyệt Dạ

...

“Bé Hựu Tuệ, sao mặt lại thôn ra vậy?”

Kim Nguyệt Dạ ngồi bệt xuống nền nhà phòng khách, nhìn tôi chòng chọc.

“Đây là...”

“Hả? Ủ...”

Sao lại thế này nhỉ? Phòng khách rộng thênh thang nhưng vô cùng trống trải, ngay cả tiếng nói cũng có thể vọng lại. Đây chính là nhà của Kim Nguyệt Dạ sao?

“Thảm đâu? Đèn pha lê đâu? Đồ điện tử cao cấp? Còn cả ghế sôpha đắt tiền nữa...”

“Cô lắm nhảm gì vậy?”

“Một căn phòng như thế này đáng nhẽ phải có những thứ đó chứ?”

Tên Kim Nguyệt Dạ này rốt cuộc là người thế nào? Sống trong căn biệt thự lớn như vậy nhưng trong nhà lại chẳng có thứ đồ đạc gì. Lẽ nào những người lắm tiền nhiều của đều mắc chứng lập dị?

“Hơ hơ, đúng vậy! Ngay đến bản thân tôi còn chưa nuôi nổi thì sao có tiền mua những thứ đó chứ?” Nhìn hắn nằm ườn xuống nền nhà, cảnh tượng trước mắt khiến người ta có cảm giác kì cục khó mà mô tả được...

Cả căn phòng khách rộng đến mấy trăm mét chỉ có độc một cái bếp từ và một nồi nước sôi sung sục, trên nền nhà vương vãi mấy gói mì ăn liền cùng ít vỏ thuốc...

“Không nuôi được cả bản thân mình à? Nhưng nghe người ta đồn thổi thì không phải như vậy...”

Chẳng nhẽ hắn vì một nguyên nhân nào đó mà đoạn tuyệt với gia đình? Hay vì người yêu mà bỏ nhà ra đi...

“Người ta đồn thổi cái gì? Thiếu gia nhà giàu à? Ha ha... ha ha ha!” Kim Nguyệt Dạ ôm mặt cười sắc súa. “Ô Hựu Tuệ! Cô thật ngây thơ! Mấy tin đồn nhảm nhí đó mà cũng tin à? Đây mới chính là cuộc sống của tôi! Ha ha ha...”

“Sao tôi lại phải thất vọng chứ?” Tên này đúng là chứng nào tật nấy, dù ở cự li gần thế này, nhìn hắn khá đẹp trai, nhưng cũng đừng tự đắc thế chứ!

“Hơ hơ, chắc cô lại đang gán mấy chi tiết li kì suốt mướt trong phim vào tôi hả? Cuộc sống của tôi hiện giờ rất tốt, chẳng có ai quản lí mà cũng chẳng có ai làm phiền cả, hơ hơ...”

Không biết tại sao mặc dù hắn cười nhưng tôi lại cảm thấy hơi buồn!

“Vậy bố mẹ khôn ở cùng cậu sao?”

“Tôi không có bố mẹ!”

“Không có bố mẹ?”

“Lạ lắm sao?”

Tôi ngẩng đầu lên, thẳng cha này tuy vẫn cười tươi nhưng ánh mắt co vẻ gì đó không ổn!

Chẳng nhẽ... hần là trẻ mồ côi?

Bỗng nhiên trước mắt tôi hiện lên hình ảnh một đứa trẻ mồ côi cô độc, bên ngoài tuyết rơi trắng xóa, còn bên trong chỉ có hần với căn phòng rộng thênh thang và một lò lửa bập bùng cháy. Rồi đến lúc không còn đủ tiền mua củi, ngọn lửa nhỏ bé trong lò kia cũng sẽ tắt ngấm...

“Ô Hựu Tuệ, chuyện gì vậy? Sao cô lại nước mắt nước mũi đầm đìa thế kia?”

Khóc? Tôi khóc ư? Tôi bất giác đưa tay lên lau mắt, đúng là có nước mắt thật... Ô Hựu Tuệ, may làm sao vậy? Sao lại vì một câu nói của hần mà khóc chứ?

“Ô Hựu Tuệ, không đến nỗi thảm thương như cô nghĩ đâu. Chỉ là không có bố mẹ thôi mà, tôi sống như vậy đã mười năm rồi. Cô xem, tôi chẳng phải vẫn sống tốt sao, vả lại tôi đã quen rồi!” Kim Nguyệt Dạ vươn vai rồi lại nằm vật xuống nền nhà...

Mười năm...

Đồ ngốc, cuộc sống thế này mà cũng quen được là sao?

Mười năm trước, Kim Nguyệt Dạ bây giờ cũng chỉ là một đứa bé chưa đầy sáu tuổi...

...

“Thôi chết! Nước sôi rồi!”

Trước mắt tôi là một Kim Nguyệt Dạ mặc bộ đồ thể thao hang hiệu, đang lúi húi nấu mì, tôi chợt thấy mình đúng là chẳng hiểu tí gì về hần cả... Chẳng biết nhóm Lý Thiết Vũ có hiểu rõ hoàn cảnh của Kim Nguyệt Dạ không? Hần không có người than nào ư? Nhưng một cô nhi không nơi nương tựa tại sao lại có căn nhà lớn như vậy? Lại có được phong thái quý tộc như thế...

“Này, Ô Hựu Tuệ, trông bộ dạng của cô gớm quá, đừng có bắn nước mũi vào bát của người ta”. Kim Nguyệt Dạ hét lên kinh ngạc

“Cậu... Tôi đâu có chảy nước mũi? Cậu...cậu muốn chết hả? Hu hu hu...” Tại sao tôi lại khóc thảm thương đến thế? Tôi đâu phải là trẻ mồ côi, mà cái tên cô nhi đẹp trai trước mặt tôi vẫn còn đang vui vẻ nấu mì cơ mà!

“Eo ôi! Nước mũi, nước mũi lòng thong kia! Cô qua bên kia đi, đừng xích lại gần bát mì của tôi!” Kim Nguyệt Dạ xem tôi như đứa trẻ thò lò mũi xanh. Tức thật! Xem như nước mắt vừa này tôi tự khóc ỉn vậy...

“Hơ hơ! Ngốc xít... Lại đây nào!”

Tên đó bỗng im lặng nhìn tôi, rồi rút ra một cái khăn tay đưa cho tôi. Thoắt một cái, tôi như trở lại với cảm giác lần đầu tiên gặp hần... cũng dịu dàng như vậy, sự dịu dàng khiến tôi thốn thức...

“Đây mà là ngọc nữ của trường Minh Đức sao? Kể cả biết mình ngố thì cũng phải giả bộ một tí cho xứng danh chứ!”

“Cậu, cậu sau này định sống như thế nào đây?” Tôi sực nhớ ra lí do mình đến đây, hần là một cô nhi, đã thế còn bị đuổi học thì sau này biết sống thế nào?

“Thế nào là sao?”

“Thì sau này cậu định sống tiếp thế nào?” Bị đuổi học chẳng khác nào cắt mất đường sống của hần, tương lai hần rồi về đâu?

Tôi thấy lòng mình nặng trĩu.

“Sau này? Thì vẫn như vậy thôi! Có nhiều thời gian đi làm thêm hơn, chẳng phải lo lắng chuyện học hành, thế này tốt quá còn gì?”

Không phải! Không phải thế! Nếu không phải tại tôi, hần sẽ có một tương lai tươi sáng, chỉ cần hần cố gắng học thì sẽ không phải khổ cực thế này nữa! Tất cả là tại tôi...

“...Kim Nguyệt Dạ... Xin lỗi!”

“Hả? Sao phải xin lỗi?”

“Nếu không phải tại tôi thì cậu sẽ không bị đuổi học...”

“Hơ hơ hơ hơ, bé Hựu Tuệ này! Nếu có định diễn vở ‘anh hùng cứu mỹ nhân’ thì tôi cũng phải chọn một em xinh xắn đáng yêu, ba vòng đều chuẩn chứ! Bộ cô nghĩ tôi bị bại não mà đi nhận tội thay cô? Hơ hơ hơ...”

“Cậu...”

Trời ơi, sao... sao lại có chuyện ngược đời thế này, rõ ràng túng quẫn đến mức phải ăn mì để trừ bữa vậy mà mọi động tác, cử chỉ của hần trông vẫn... vô cùng quý tộc...

Tôi lấy tay gõ lia lịa vào đầu mình. Tỉnh lại! Tỉnh lại ngay! Không được để trúng tà của hần.

“Cô vốn đã gổc lại định biến mình thành thiếu năng chăng? Đúng rồi, cô đến đây làm gì?”

“À! Lý Triết Vũ đưa cho tôi địa chỉ nhà cậu, với lại sáng nay thấy cậu không được khỏe nên đến thăm...”

Oái! Tôi đến đây để thăm bệnh mà, sao lại quên bég mắt nhỉ?

“Chà cô đến đây vì lo cho tôi sao? Bé Hựu Tuệ phải lòng tôi rồi đúng không?”

“Cái gì... cái gì?” Hần đột nhiên dí sát mặt về phía tôi làm tôi giật nảy mình, khoảng cách gần đến mức tôi cảm nhận được cả hơi thở của hần.

“Mà thôi! Coi như tôi chưa nói gì hết! Bệnh thường thôi uống thuốc rồi ngủ một giấc là khỏe ngay!”

“Bị bệnh mà cậu còn ăn mì úp à?” Hần nghĩ hần là mình đồng da sắp sao?

“Vậy tôi phải ăn gì nào? Thế cô đến thăm bệnh nhân mà chẳng đen theo quả cáp gì à?” Nhìn ánh mắt trách móc của hần, tôi cũng thấy hổ thẹn trong lòng. Nói cũng đúng, mang tiếng là đến thăm bệnh với xin lỗi thế này mà lại trở mặt ngồi nhìn hần ăn mì úp sao?

“Tôi... Vậy chờ tôi ra ngoài mua ít đồ nhé, cậu thích ăn gì nào?”

“Này! Đợi đã!”

Kim Nguyệt Dạ đột nhiên đứng dậy, tôi đang chuẩn bị đi mua đồ thì bị hần kéo giật lại, tôi mất thăng bằng lăn quay xuống đất...

Quái lạ, mặt đất sao lại vừa mềm vừa ẩm thế này?

Lúc tôi kịp hoàn hồn thì thấy mình đang ngã vào lòng của Kim Nguyệt Dạ...

“Cậu... cậu không sao chứ?” Tôi giãy giụa cố ngồi dậy nhưng không nhúc nhích nổi.

“Oái... Cậu... cậu muốn làm gì?” Hần đột nhiên thay đổi vị trí nằm đè lên người tôi.

Nụ cười rạng rỡ như thiên thần đó càng lúc càng gần mặt tôi, hơi thở ấm áp cứ mỗi lúc tiến hơn...

Làm sao bây giờ? Phải làm gì bây giờ? Tô Hựu Tuệ! Không được, mày phải tỉnh táo lại ngay, không được để thằng cha háo sắc này thừa cơ ức hiếp!

“Đền ơn thôi! Cô hại tôi bị bệnh, lại còn bị đuổi học, đây coi như báo đáp!”

Báo đáp? Lấy thân mình báo đáp? Không được...

Tôi cố sống cố chết vùng dậy, nhưng hần khỏe như voi, cái bản mặt đáng ghét kia càng lúc càng gần, đến cả long mày cũng nhìn rõ mồn một. Hần định làm gì? Hôn tôi ư? Không! Tôi không muốn thế...

Khổ nỗi tôi không thể cử động được, mặt hần lại hết cỡ, môi mím chặt, mắt nhắm tịt...

Ồ, sao không có âm thanh gì vậy? Chẳng thấy tên đó có động tĩnh gì hết! Tôi từ từ mở mắt, bắt gặp một đôi mắt không chút biểu cảm...

“Hơ hơ, hơ hơ...” Hần ta lại còn cười được!

“Hơ hơ hơ hơ...”

Có gì đáng cười chứ? Thằng cha đó còn bò lăn bò toài ra đất cười ngặt nghẽo, cười điên đảo...

Nhưng nhìn điệu bộ cười đến run người của hắn, lòng tôi như trút được gánh nặng, hắn lại trêu chọc tôi đây mà! Tô Hữu Tuệ ơi là Tô Hữu Tuệ, mày đã bị hắn lừa bao lần rồi mà vẫn chưa sang mắt ra sao!

Khắp nơi đã bị bong tối bao phủ, ánh đèn đường nhập nhoạng...

“Hắt xì!”

Đột nhiên một chiếc áo được đắp lên vai tôi.

“Hôm nay có gió mùa, cô không xem dự báo thời tiết à? Cũng may tôi có mang thêm áo khoác...” Kim Nguyệt Dạ mặc một cái áo sơ mi mỏng tanh, cười híp mắt nhìn tôi.

“Cảm ơn!” Tôi bỗng thấy tim mình loạn nhịp. Hai chúng tôi đột nhiên nín thinh. Bầu không khí tĩnh lặng này thật là đáng sợ, tôi vội đổi chủ đề:

“Ừm, Kim Nguyệt Dạ, sau này cậu muốn làm nghề gì?”

“Làm bác sĩ!”

“Bác sĩ?”

Tôi kinh ngạc khi nghe thấy câu trả lời đó. Nếu hắn là bác sĩ thật thì các bệnh nhân đáng thương thế nào cũng trở thành đối tượng để hắn “chọc ngoáy” cho xem!

“Bố mẹ tôi trước kia cũng là bác sĩ ở một bệnh viện, hồi hai người còn ở nhà, mỗi ngày đều có rất đông bệnh nhân đến cảm ơn...” Kim Nguyệt Dạ nhìn xa xăm như đang kể chuyện về một người khác.

“Ồ... Thế... thế à?” Hóa ra hắn có bố mẹ! Nhưng bố mẹ hắn đi đâu mất rồi? Tại sao lại bỏ hắn một mình như vậy?

“Ê! Đồ ngốc! Về mặt cô thế là sao?”

“Làm bác sĩ thu thập không tồi, lại được mọi người kính trọng. Tương lai có nuôi con heo ngốc như cô trong nhà cũng không sợ chết đói! Hà hà...” Kim Nguyệt Dạ tay chống cằm ra vẻ trầm tư.

“Cậu nói cái gì? Ai là heo ngốc hả? Tôi không cần cậu phải nuôi! Hừ!” Vừa mới nghĩ hắn cao thượng, bây giờ lại hiện nguyên hình tên chồn hôi!

“Anh ơi, mua cho chị gái xinh đẹp này một bông hoa đi, em còn hai bong thôi...” Giọng yếu ớt vang lên làm gián đoạn câu chuyện của chúng tôi, có một đứa bé gái tầm mười tuổi ăn mặc nhếch nhác, run lập cập trong gió rét, nhìn chúng tôi với ánh mắt van xin.

“Ừ, bao nhiêu tiền một bong?”

“Mười đồng ạ!” Đôi mắt cô bé sang bừng hi vọng, giơ cao bông hoa trong tay.

Những mười đồng cơ á? Sao đắt thế?” Tôi nhủ mày, bình thường chỉ có hai đồng một bong thôi mà!

“Trả em hai mươi đồng này!” Kim Nguyệt Dạ rút tiền từ trong túi ra dúm vào tay cô bé.

“Này, đắt quá thì phải!” Tôi ké tay hắn, thằng cha này bình thường mặc cả ác liệt lắm cơ mà.

“Cảm ơn anh! Anh thật tuyệt vời!” Bé gái đưa cho Kim Nguyệt Dạ bông hoa, chạy vụt đi.

“Hừ, hoa hồng loại này trong cửa hàng chỉ có hai đồng là mua được cả bó, ngốc!”

“Cô thích hoa không?” Kim Nguyệt Dạ không thèm đến xỉa đến lời tôi nói, cười híp mắt.

“Tôi... tôi không cần!” Tôi bĩu môi nhìn bông hoa trong tay Kim Nguyệt Dạ, lí nhí trả lời mặc dù trong lòng không hề nghĩ thế.

“Ồ, thế hả? Vậy sao cô lại giữ bông hoa chặt thế?”

Á...

Ồi trời ơi! Không biết từ lúc nào tay tôi lại tự động giơ ra cầm chặt bong hồng trong tay Kim Nguyệt Dạ.
Xấu hổ chết mất thôi!

Tôi vò àng tự đánh vào tay mình, thấy giận mình quá đi mất...

“Hơ hơ hơ!”

“Híc...”

“Dù sao tôi mua hoa này cũng để cho cô mà!” Kim Nguyệt Dạ nháy mắt mỉm cười.

“Thật... thật sao?”

Ồi chào, đây là cảm giác gì thế này? Tôi thấy mình lâng lâng như bay lên tận thiên đường...

Hừu, dù đó là một bong hoa đã nát bướm... nhưng xem ra thằng cha Kim Nguyệt Dạ cũng có lúc da lông ra phết! Hê hê!

“Trả tôi đi!” Kim Nguyệt Dạ đột nhiên chìa tay ra trước mặt tôi.

“Trả cái gì?” Tôi trợn tròn mắt không hiểu.

“Hai mươi đồng?”

“Hai... hai mươi đồng? Nghĩa là sao?”

“Tiền trao cháo múc, tôi đưa hoa cho cô rồi, giờ cô phải đưa tiền cho tôi chứ còn gì!”

“... Cậu... cậu có nhầm không vậy? Làm gì có chuyện con trai tặng hoa cho con gái lại đòi con gái trả tiền hả?”

“Ủa? Tôi có nói tặng cô đâu? Hơn nữa, cô cũng thấy rồi đấy, bây giờ tôi phải chạy ăn từng bữa, làm gì có thừa tiền để làm mấy chuyện vô vị kiểu này?”

“Vậy... vậy tôi... tôi không cần hoa nữa! Cậu cầm về đi!”

“Không được! Hàng đã bán miễn trả lại!”

“Cậu... cậu cậu cậu cậu cậu! Đồ mặt dày!”

“Hơ hơ! Không có tiền à? Vậy... hay là cô đem bán hai bông hoa này đi! Tiền bán được trả lại cho tôi! Chắc, đúng là xui tận mạng, cô còn nghèo khiết xác hơn tôi!”

“Cậu muốn tôi bán chỗ hoa này?”

“Không bán thì thôi, nhưng vẫn phải trả tôi tiền, nhiều nhận gì đâu, chỉ có hai mươi đồng thôi mà! Hơ hơ!”

“Kim Nguyệt Dạ! Đồ đều giả!”

“Hơ hơ, bé Hựu Tuệ cố lên! Chẳng nhẽ có bán mấy bong hoa này mà bé cũng không làm nổi?”

“Cái gì? Tôi sẽ bán cho cậu xem!”

Đến tối, khi tôi về đến nhà, papa mama đã đi ngủ từ lúc nào...

Vừa ngáp vừa đẩy cửa phòng, vút cặp sách lên giường, tôi ngồi trước máy tính.

Ngọn gió thần sầu: Tô Cơ, Tô Cơ, bà có online không?

Mưa phùn tháng ba: Đây, đây... tôi đợi bà nãy giờ... Bà chết dấm ở đâu vậy mà bây giờ mới online?

Ngọn gió thần sầu: Tôi đi chết ở nhà Kim Nguyệt Dạ chứ ở đâu!

Mưa phùn tháng ba: Á! Bà... bà đi báo đáp hần thật à?

Ngọn gió thần sầu: Bà chán sống rồi hử? Tôi chỉ đi đến cảm ơn hần thôi.

Mưa phùn tháng ba: He he, thật sao? Vậy nhà hần như thế nào? Sa hoa và lộng lẫy lắm à?

Ngọn gió thần sầu: Căn phòng rất lớn... nhưng...

Mưa phùn tháng ba: Nhưng cái gì? Bộ nhà hấn thành trử đồ quốc cấm sao?

Ngọn gió thần sầu: Không phải thế, chỉ là... trừ bức tường, nền nhà và trần nhà ra thì chẳng còn thứ gì nữa!

Mưa phùn tháng ba: What? Hay bà vô nhầm nhà? Hay là nhà hấn bị trộm lên vào khuôn sạch đi rồi?

Ngọn gió thần sầu: Không phải trộm, mà là gia cảnh bần hàn, tôi cũng không rõ lắm, chỉ biết hấn không phải là “đại thiếu gia” như mọi người đồn đại.

Mưa phùn tháng ba: Bà chắc chứ?

Ngọn gió thần sầu: Tất nhiên!

Ở trong căn phòng đó đến mấy tiếng đồng hồ, lại được tận mắt chứng kiến cuộc sống của Kim Nguyệt Dạ, tôi sao không chắc chắn được chứ.

Mưa phùn tháng ba: ... Thảo nào hấn phải đi làm thêm, nhưng Hựu Tuệ à, bây giờ hấn bị đuổi học rồi, đến cơ hội đổi đời duy nhất cũng bị bà cướp mất... Thật không ngờ hotboy trong mơ của bao nhiêu nữ sinh lại bị rơi vào thảm cảnh như vậy...

Ngọn gió thần sầu: Không đến mức bi thảm như bà nói đâu, Tô Cơ. Dù sao hấn vẫn có cơ hội đi học lại mà, Kim Nguyệt Dạ sẽ vẫn là Kim Nguyệt Dạ thôi!

Đúng vậy! Hấn là thiên tài số một Kim Nguyệt Dạ! Không thể đầu hàng sớm như vậy được! Nghĩ bụng tôi thấy còn một chút hi vọng, mong rằng ngày mai tỉnh dậy mọi chuyện sẽ khác.

“Ôi! Hựu Tuệ hôm nay cậu xinh quá đi! Đúng là công chúa trường Minh Đức có khác!”

“Hựu Tuệ, ình xin chữ kí đi!”

“Hựu Tuệ, lần này cậu đứng đầu trường Minh Đức đấy! Hơn nữa còn hơn người đứng đầu trường Sùng Dương đến mấy điểm liền! Ha ha... Sùng Dương không có Kim Nguyệt Dạ làm sao thắng nổi Minh Đức chúng ta?”

“Hựu Tuệ...”

...

Đây chính là cuộc sống mà tôi hằng mơ ước, trở thành một Tô Hựu Tuệ hoàn hảo trong mắt mọi người...

Nhưng sao tôi lại không thấy vui như trước? Không có Kim Nguyệt Dạ, Tô Hựu Tuệ này “độc bá vô lâm”, đáng nhẽ phải ngẩng mặt lên trời mà cười dung sướng chứ? Chỉ có điều, lòng tôi sao lại...

Một ngày...

Hai ngày...

Chớp mắt, một tuần đã trôi qua.

Ngày nào tôi cũng sống trong tiếng hoa hô và tán thưởng của mọi người.

Nhưng thật kì lạ, tôi dần nhận ra mình thiếu hụt một cái gì đó, trong lòng vô cùng trống trải...

“Này, bà biết tin gì chưa? Có một học sinh trường Sùng Dương nhìn thấy Kim Nguyệt Dạ đang làm thầy nuôi dạy trẻ ở trường mầm non Ban Mai thuộc trường cấp ba Sùng Dương đấy! Ngày nào cũng phải chăm sóc cả lũ trẻ con lớp lá, thật tội quá!”

“Bà đùa à? Thiên tài trường Sùng Dương mà phải đi làm thầy nuôi dạy trẻ sao?”

...

Kim Nguyệt Dạ? Thầy giáo mầm non? Tôi vội đồng tai lên hóng hớt chuyện tụi Tô Cơ và Hiểu Ảnh đang thì thầm với nhau.

“Sau khi thay x vào phương trình này, kết quả sẽ là...”

Đang giờ học mà chỉ lén lút chú ý vào nói chuyện riêng, thảo nào kết quả học tập của hai con nhỏ này kém vậy. Tôi lắc đầu cố tập trung nghe thầy giảng bài, nhưng cái tai lại không chịu nghe lời, cứ động lên để hóng chuyện.

“Ôi Cơ, tụi mình có nên giúp Kim Nguyệt Dạ không?”

“Tôi cũng muốn thế! Nhưng bà cũng biết tính của mama tôi đấy, vừa cổ lỗ lại cứng nhắc, nhất quyết không cho Kim Nguyệt Dạ đi học lại, nếu cứ thế này e là chẳng có hi vọng gì đâu!”

“Bên Tiểu Huyền Huyền cũng đang nghĩ cách! Nhưng chắc cũng bó tay thôi! Mà tôi nghe Huyền nói Kim Nguyệt Dạ chẳng hề lo lắng gì cả, ngày nào cũng chỉ chăm chăm đi làm thêm!”

Hóng được câu chuyện của hai nhỏ bạn mà lòng tôi nặng trĩu, tay xoay tròn bút theo thói quen.

Kim Nguyệt Dạ đang làm thêm ở nhà trẻ sao?

Hay chính xác là hẳn đã hết hi vọng được đi học lại?

Tôi nên làm thế nào đây? Cứ khoanh tay đứng nhìn hẳn vứt bỏ lại tương lai sang lặn...

Cả ngày hôm nay đầu óc tôi chỉ nghĩ đến Kim Nguyệt Dạ.

Khi tôi tỉnh táo lại, vừa ngược đầu lên đã nhìn thấy bốn chữ chói lòa: Nhà trẻ Ban Mai. Trời... sao... sao tôi lại đi đến đây thế này?

Chà sân trường vắng lặng, có lẽ bọn trẻ đang học trong lớp.

Cầu trượt và xích đu trông đáng yêu quá! Lại có cả ngựa gỗ nữa này...

Haiz, thấy nhớ ngày xưa quá, bao nhiêu kỉ niệm tuổi thơ chợt ùa về...

Tôi bước đến chỗ ngựa gỗ, dáo dác nhìn xung quanh.

Không có ai cả!

He he he he...

Hai mắt sáng long lanh, tôi chạy lại ngồi lên một chú ngựa gỗ...

Phi nào... phi nào...

Cảm giác như được trở lại năm tháng ấu thơ vô tư hồn nhiên, những tháng ngày chan chứa nụ cười...

“E hèm!”

Ồi! Có tiếng người! Tôi quay lại phía sau...

“Ôi Hựu Tuệ! Cô... cô đến đây làm gì?” Kim Nguyệt Dạ dẫn theo một đám trẻ lít nhít đột nhiên xuất hiện ở cửa phòng học, tròn mắt nhìn tôi như quái vật.

“À! Tôi... tôi muốn xem thử xem con ngựa gỗ này có... có chắc không thôi...” Hu hu hu hu... Ôi Hựu Tuệ, mà biết giấu mặt vào đâu bây giờ? Bị bắt quả tang ngay tại chỗ.

“Thế nó có chắc không?” Kim Nguyệt Dạ cố nín cười hỏi tôi.

“Chắc... Rất chắc... ha ha ha...” Tôi cố hết sức giẫm chân xuống mặt đất.

Sao... sao không đứng dậy được thế này?

Tôi... tôi hình như bị kẹt vào chỗ ngồi rồi, làm sao bây giờ?

“Bà già kia, mau tránh ra, trả ngựa gỗ lại cho bé Cường!” Một thằng nhóc lao xông xộc đến, ngông nghênh quát lên với tôi.

Bà già? Trẻ con thời nay sao lại láo toét thế nhỉ? Thằng ranh đáng ghét!

“Nhóc con, phải gọi chị chứ!” Tôi gắng kìm lửa giận, nhẹ nhàng nói, còn chú ý nhấn mạnh vào chữ “chị”

“Bà già xuống ngay đi! Nhanh lên!” Thằng ranh thói tha đó vẫn hoàn toàn không coi tôi ra gì, chạy lại kéo tay tôi ra.

Oái! Không xong rồi, con ngựa gỗ này làm sao vậy? Chẳng nhẽ mới bị biến nhỏ lại?

Làm thế nào bây giờ? Làm sao đây? Tôi lo lắng, mồ hôi chảy ròng ròng!

“Bà chị này làm trò gì vậy?”

“Không biết nữa! To đầu như vậy còn chơi trò của con nít! Xấu mặt quá đi!”

“Chị ta còn không chịu xuống nữa kìa! Lêu lêu đi các bạn...”

“...”

“Xuống thôi!” Kim Nguyệt Dạ mỉm cười chìa tay về phía tôi.

“Làm... làm gì vậy?” Tôi hậm hực.

“Đương nhiên là giúp cô xuống ngựa rồi! Chẳng nhẽ cô muốn ngồi ở đấy cả đời sao?”

Híc híc híc... Tất nhiên là không rồi...

Mặt tôi méo mó, chìa tay ra, mấy phút sau đã được giải thoát khỏi con ngựa gỗ đáng ghét.

“Bé Hựu Tuệ, sao bé lúc nào cũng thích làm những chuyện đáng xấu hổ thế nhỉ?” Kim Nguyệt Dạ cười châm chọc.

“Hừ! Cái gì là chuyện đáng xấu hổ hả? Tôi nghe nói cậu làm thêm ở đây nên...” Thôi tiêu rồi, sao lại buột miệng nói với hân chân tướng sự việc chứ.

“Ô hô! Cô đến tận đây chỉ vì muốn gặp tôi sao?”

“Đâu có!” Lại thế rồi, lại thế rồi, mặt hân sao cứ dí sát vào mặt tôi như vậy chứ?

“Hơ hơ hơ hơ, đã đến đây rồi thì tiện thể giúp tôi một chút đi, bé yêu!”

Tôi xoa xoa chỗ bị đau, mặt hân như cái bị rách, Kim Nguyệt Dạ lôi tôi vào phòng học cùng tụi nhóc.

“Ồi trời ơi! Có... có chuyện gì xảy ra vậy? Đại chiến thế giới lần thứ ba sao?”

Tôi thật không dám tin vào mắt mình.

Căn phòng rộng khoảng năm chục mét vuông, sách vở, miếng xếp hình, đồ chơi vút tứ tung trên sàn. Ngay cả bàn ghế cũng bị lật đổ, nằm ngổn ngang trong phòng. Nơi đây thật chẳng khác gì mới bị một trận lốc xoáy tàn quét...

Đám trẻ chạy ủa vào phòng, hò hét, chạy nhảy khắp nơi.

“Cô giúp tôi quét dọn nền nhà sạch sẽ nhé! Lộn xộn thế này bọn trẻ dễ bị ngã lắm.” Thằng cha Kim Nguyệt Dạ thản nhiên sai bảo tôi như người hầu.

“Hôm nay giáo viên dạy cùng tôi bị ốm, chỉ có một mình tôi thôi, đang không biết xoay sở thế nào may mà cô đến giúp! Hơ hơ!”

“Á!” Một thằng nhóc đột nhiên hét toáng lên làm tôi và Kim Nguyệt Dạ tim bắn khỏi lồng ngực.

“Có chuyện gì vậy?”

“Thầy Kim, Tiểu Cường... Tiểu Cường tè dầm rồi ạ!”

“Ai ày nói to thế hả!”

“Thầy ơi, Tiểu Cường ứnh con nè...”

Hừ, đó chẳng phải là thằng nhóc hỗn láo vừa nãy sao? Hê hê hê... Ban nãy còn hung hăng bọ xít vậy, bây giờ thì ê mặt chưa cứng?

“Thầy Kim, thầy Kim, bé Lan muốn nghe thầy kể chuyện.” Một cô nhóc khệ nệ ôm theo chồng truyện cổ tích, ngưỡng chừng kéo vạt áo Kim Nguyệt Dạ.

“Ừ! Được rồi...”

“Thầy ơi, Tiểu Cường véo má con...”

“Tiểu Cường, con phải ngoan chứ! Không được suốt ngày bắt nạt các bạn!”

“Thầy Kim, tại nó không ngoan đấy chứ...”

“Thầy Kim, con muốn đi ị!”

“Ừ, thầy đưa con đi đây!”

“Thầy Kim...”

Hô hô hô! Thằng cha Kim Nguyệt Dạ này đến Thượng đế cũng không làm hấn cay mảy thế mà lại bị một đám nhóc bốn, năm tuổi quay như dế.

Tôi đứng trong phòng cười hả hê, còn Kim Nguyệt Dạ mướt mát mồ hôi lo đối phó với tụi trẻ.

“Này, Tô Hựu Tuệ, nhanh qua đây giúp một tay đi!”

“Ha ha ha... Muốn tôi giúp hả?”

“Chứ còn gì!” Thằng cha này ngay cả lúc nhờ vả người khác mà vẫn huênh hoang gớm!

“Giúp cậu cũng được thôi nhưng có một điều kiện!”

“...”

“Nếu không đồng ý thì cậu ở lại mà chơi với đám nhóc một mình!”

“Tôi đồng ý!” Hơ hơ, trông thấy bộ dạng thê thảm của tên Kim Nguyệt Dạ, xem như chuyển đi hôm nay của tôi không công cốc rồi.

“Được, cậu đồng ý rồi nhé, không được nuốt lời đó!”

Tôi nhìn khắp căn phòng. Ồ, là đàn Accordion(2)! Dừng cái này được đây! Cầm đàn Accordion lên, tôi bắt đầu chơi bản nhạc quen thuộc...

“Lấp lánh lấp lánh ánh bạc ánh vàng, bầu trời đầy sao, ngôi sao bé nhỏ...”

Đám trẻ bị tiếng đàn thu hút, bắt đầu trật tự, lần lượt ngồi xung quanh tôi, yên lặng lắng nghe tôi hát...

Vừa hát, tôi vừa đặc ý quay đầu sang nhìn Kim Nguyệt Dạ.

“Lấp lánh lấp lánh ánh bạc ánh vàng, ngôi sao nho nhỏ...”

Ngay cả cô nhóc đang quần lầy nghe Kim Nguyệt Dạ đọc truyện cũng say sưa lắng nghe tiếng đàn, sau đó còn giơ tay múa theo điệu nhạc.

“Lấp lánh lấp lánh...”

Những cánh tay nhỏ xíu giơ mỗi lúc một nhiều, cả căn phòng tràn ngập tiếng nhạc cùng tiếng hát của trẻ thơ

Mệt... mệt chết mất thôi!

Sau khi giúp Kim Nguyệt Dạ thu xếp xong đồ chơi vứt tung trên nền nhà, tôi mệt đến nỗi không nhắc nổi tay chân lên, thế mà Kim Nguyệt Dạ vẫn tất bật chuẩn bị cho buổi học ngày mai.

Tôi dựa vào tường, dưới ánh đèn, chăm chú nhìn từng động tác của hấn.

Nhìn cái điệu bộ từng từng thường ngày của Kim Nguyệt Dạ, tôi không dám tin là hấn lại làm việc tỉ mỉ, chu đáo đến vậy. Nhưng góc tối hành lang dưới ánh đèn ảm áp như có một sức lôi cuốn kì diệu.

Có chuyện gì làm khó hấn vậy? Đôi lông mày đen đậm và dài nhăn lại vì mệt mỏi... Hừm, tôi vẫn thích cái đôi lông mày ngỗ ngược nhếch lên khi trêu chọc tôi hơn.

Đôi môi hồng hào của hấn mím chặt lại, bình thường nếu không phải cãi nhau với tôi thì cũng nghĩ cách châm chọc tôi.

Còn nữa...

Kể cũng lạ... Tai hấn sao đáng vẻ của hấn càng lúc càng nhạt nhòa đi... còn mắt tôi ngày càng nặng trĩu...

Buồn ngủ quá...

Ừm... Có cảm giác hơi lạnh lạnh... hấn bao giờ mới xong việc đây? Tôi còn phải về nhà làm bài tập nữa...

Tôi mơ mơ màng màng.

Đẹp quá! Bốn phía đều là những tấm rèm kết từ hạt thủy tinh lấp lánh, trong suốt. Hờ, là ai theeskia?

Tôi nhìn thấy một người con trai cuộn tròn trong một hạt thủy tinh trong suốt, cô đơn như thể viên thủy tinh đó là cả thế giới của cậu ấy. Tại sao... tại sao tôi lại muốn bay ngay tới để an ủi cậu ấy, nhưng toàn thân lại không thể cử động được

Tôi đột nhiên nhận ra mình cũng đang bị nhốt trong một viên thủy tinh. Đừng mà... Lạnh quá... Cô đơn quá...

Bỗng chốc, từ trên trời rơi xuống rất nhiều lông vũ trắng muốt, một đôi cánh lớn dịu dàng ôm lấy tôi, thật ấm áp. Tất cả nỗi cô đơn và sợ hãi đều tan biến như bọt xà phòng...

Ồ! Hình như còn có một chiếc lông vũ chạm nhẹ lên môi tôi...

Nhẹ nhẹ, mềm mềm và ấm ấm.

“Tít tít... Tít tít... Tít tít...”

Tiếng tin nhắn làm tôi choàng tỉnh.

Hả? Tôi ngủ quên từ khi nào vậy? Tôi quay đầu nhìn về phía chiếc đèn để bàn...

Hừm! Không có ai cả!

Mở tin nhắn ra xem:

“Cô ngủ say như heo ỳ, ngáy to như bò rống. Thấy khiếp quá nên tôi lượn trước đây!

Mà cô nhớ lau miệng hộ cái, nước dãi chảy suýt làm ngập cả thành phố. Chủ nhật ngày mai, sáu giờ sáng tôi đợi cô ở bến xe Milan. Đây là điều kiện thứ ba nhé!

From: Kim Nguyệt Dạ”

Gì thế này?

Chỉ hận không thể đập ỡ cái điện thoại này, thật uổng công tôi đã giúp hấn hôm nay. Ai đại gì mà ngày mai dẫn xác đi!

10. Q.2 - Chương 4: Tạm Biệt Biển Hồi Ức

Địa điểm:

Xe khách đi đến thị trấn star

Bên bờ biển

Cửa hàng tạp hóa.

Nhân vật:

Tô Hựu Tuệ: Nữ sinh trường cấp III Minh Đức

Bạch Tô Cơ: Nữ sinh trường cấp III Minh Đức

Kim Nguyệt Dạ: Nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Lý Triết Vũ: Nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Gió biển vờn mơn man, tiếng sóng vỗ rì rào.

Ánh trăng soi bàng bạc, bầu trời đêm lung linh...

Trong khung cảnh thơ mộng trữ tình đó,

Đôi môi của chúng tôi khẽ chạm vào nhau...

Nhưng đúng thời điểm lãng mạn nhất,

Bụng tôi lại sôi òng ọc!

Khóc mà không được, cười cũng chẳng xong!

“Đi, không đi! Đi, không đi!...”

Thật không ngờ hotgirl “vạn người ngưỡng mộ” Tô Hựu Tuệ này lại có lúc ngồi thờ thẩn, tay ngắt từng cánh hoa, miệng lẩm bẩm như mấy cô nàng đang tương tư trong tiểu thuyết ba xu thế này.

Chiếc kim đồng hồ cứ nhích dần từng vạch, còn tôi thì vẫn đấu tranh tư tưởng kịch liệt đi hay không đi... Vì hai bức ảnh lần trước mà hấn đã hại tôi thê thảm lắm rồi, tôi vẫn chưa quên cảnh mình phải ngồi trong toilet suốt ba tiếng đồng hồ đến khi ngắt lịm.

Lần... lần này thế nào hấn lại chả bày trò tai quái gì đó.

Nhưng... nhưng, một giọng nói từ đâu đó vang lên trong đầu tôi: Có thể lần này sẽ khác.

Đến lúc tôi hạ quyết tâm vượt qua cả việc tắc đường, nổ lốp... ... để đến bến xe khách thì đã muộn mất 4 tiếng đồng hồ.

Bến xe lúc này chỉ còn lác đác vài bóng người . Hừ! Chắc hấn ta đi trước mất rồi...

Phỏng đoán đó làm cho tôi có cảm giác hụt hẫng.

“Bé Hựu Tuệ!” Một giọng nói vang lên từ phía sau. Vẫn nụ cười rạng rỡ đó, Kim Nguyệt Dạ mặc áo T-shirt màu trắng và quần jean xanh nhạt đi thẳng về phía tôi...

Chết rồi! Chết rồi! Lại nụ cười kiêu thiên thần đó... Hựu Tuệ à, bình tĩnh... Hết sức bình tĩnh...

“Ha ha, tôi bị tắc đường...” Tôi giữ khoảng cách với hấn, cố vịn ra một lý do hợp tình hợp lý.

“Hơ hơ, lên xe thôi, xe sắp chạy rồi!”

“Lên... lên xe? Bây!”

Hấn hôm nay uống nhầm thuốc gì vậy? Tôi còn chưa kịp hiểu đầu của tôi nheo ra sao thì đã bị tên Kim Nguyệt Dạ lôi lên một chiếc xe khách.

“Cậu muốn đưa tôi đi tôi?” Tôi cố làm ra vẻ bình tĩnh.

“Đợi chút cô sẽ biết ngay thôi! Hơ hơ!” Kim Nguyệt Dạ làm ra vẻ thần bí, nháy mắt.

Chẳng nhẽ... Chẳng nhẽ hấn định bắt cóc tổng tiền? Hay là dẫn tôi đến một nơi lạ hoắc lạ hươ nào đó để tôi ngày ngày phải lao động khổ sai kiếm tiền cống nạp cho hấn? Hình ảnh tên Kim Nguyệt Dạ cười như ác ma, đếm tiền xoèn xoẹt bỗng hiện lên trong đầu tôi.

Không! Không được! Tôi không thể chịu được nỗi nhục đó! Trước khi xe chạy phải chuẩn thôi!

Tôi liếc trộm Kim Nguyệt Dạ, thấy hấn đang dựa vào cửa sổ, hai mắt khép hờ...

He he, cơ hội tốt đây!

Tôi rón rén đứng lên, cong lưng một chút... nhẹ nhàng... nhẹ nhàng nào...

“Bé Hựu Tuệ định đi đâu thế?” Cánh tay dài như vôi bạch tuộc của Kim Nguyệt Dạ túm chặt lấy cổ tôi làm tôi suýt tắt thở tại chỗ.

“Á! Tôi... Bỏ tay ra đã... Ặc ặc ặc!”

“Ừa, cô bé muốn đi vệ sinh à? Trên xe có mà, nhưng em chịu khó đợi năm phút nữa nhé, xe chạy thì mới dùng được!”

Chị nhân viên xinh đẹp help me, help me! Tên lòng lang dạ sói này muốn bắt cóc em...

“Chỉ có năm phút thôi mà, bé yêu chịu khó chút đi!” Mặc cho tôi giãy giụa, tên Kim Nguyệt Dạ vẫn đứng đưng.

“Nhưng... nhưng tôi muốn đi ngay!”

“Ồ, vậy honey xem bức ảnh này trước đã...” Kể cả đứa ngốc cũng biết đằng sau nụ cười của tên Kim Nguyệt Dạ là lời cảnh báo đanh thép.

“Ha ha! Không cần đâu, không cần đâu!” Tôi đành lủi thủi quay về chỗ ngồi.

“Đừng lo bé yêu, tôi sẽ không bán bé đi đâu...” Hắn nhìn tôi rồi quay mặt đi, cười khùng khục đến run cả vai. “Hơn nữa tôi đi buôn bé chỉ tổ lỗ chồng gọng...”

“Cậu chết đi! Dám mở miệng nói những câu như thế à? Cho cậu biết tôi còn là trinh nữ đáng giá ngàn vàng đấy nhé!” Câu cuối cùng tôi như hét thẳng vô mặt tên Kim Nguyệt Dạ.

Trên xe đang ồn ào như cái chợ vỡ bỗng im thin thít, mọi ánh mắt đổ dồn về phía “phát ngôn viên” là tôi. Tôi vội vàng thu mình lại, mặt đỏ như cái mông khỉ.

Hi!c, ối trời ôi, ước gì có cái lỗ nẻ để tôi chui vào.

Hu hu hu... Tại sao lại trúng kế của thằng cha này chứ? Tại sao chứ?

Xe bắt đầu chuyển bánh, tôi cảnh giác cao độ ngó chằm chằm tên Kim Nguyệt Dạ. Có lẽ do trí não làm việc quá độ nên khi ngẩng nhìn cảnh vật bên ngoài xe từ từ lướt qua, chẳng bao lâu sau tôi đã tựa đầu vào cửa xe, ngủ như chết lúc nào không biết.

Có ai đang kéo lông mi của tôi...

“Biến mau!” Tôi bực mình hươ tay đuổi đi.

“Hựu Tuệ à, cô dậy mà xem ảnh ngủ đến chảy dãi này! Hơ hơ...”

Chảy dãi? Ảnh? Tôi mở to mắt. Má ơi! Trước mặt tôi là khuôn mặt to tở chẳng của thằng cha Kim Nguyệt Dạ.

Tôi hốt hoảng ngồi bật, xung quanh hành khách đang ngủ say, ngoài cửa kính là những hàng cây xanh như lùi lại phía sau. Á... tôi đang bị tên Kim Nguyệt Dạ bắt cóc cơ mà.

Khoan! Hắn vừa nói gì nhỉ? Ảnh chảy dãi? Tôi vội giơ tay lên lau khóe miệng, làm gì có... Lau lại lần nữa xem nào!

“Ha ha... Ha ha ha ha...” Kim Nguyệt Dạ bò lăn ra ghế cười sặc sụa.

Có gì đáng cười chứ? Đồ dở hơi! Tôi lườm hắn một cái nhưng thằng cha này còn cười to hơn cho tất cả các hành khách đều tỉnh giấc, cúi bản nhìn chúng tôi.

“Nhà xe xin thông báo, xe đã đến bến, xin mời hành khách lấy hành lý của mình...”

“Xuống xe thôi...” Tôi chưa kịp định thần thì đã bị hắn kéo xuống xe.

“Đưa đây!”

“Cái gì?”

“Vé xe! Tôi thấy cô giấu trong ba lô!” Hắc đúng là ranh mãnh, chẳng có việc gì qua được hắc. Vì sợ bị hắc vớt ở nơi khi ho cò gáy mà tôi đã lên lấy trộm ví tiền và vé xe giấu đi.

“Oái!” Vừa cho tay vào ba lô.

Ví đâu? Hồn tôi như lìa khỏi xác, sờ lại lần nữa.

Kính, lược, khăn, giấy ăn, quạt, mũ... Không thấy! Không thấy đâu cả!

“Ô Hựu Tuệ! Cô đừng bảo là làm mất rồi nhé!” Kim Nguyệt Dạ trừng mắt lên cảnh cáo tôi.

“Híc... để tôi tìm lại...” Tôi lật tung ba lô lên một lần nữa để tìm.

“Cô đừng nói với tôi là cô làm mất vé xe lẫn ví tiền của hai chúng ta rồi nhé!” Ánh mắt hắc mới đáng sợ làm sao!

“Ha ha... Tôi... làm mất thật rồi!”

...

Tôi mếu máo không biết làm gì hơn, ngược mắt nhìn Kim Nguyệt Dạ.

“Ai chà, biết làm sao được! Xem ra phải xài cách ‘đặc biệt’ vậy...” Hắc thở dài, cười méo xẹo.

“Cách gì? Cách gì nói đi?”

“Thế này nhé...”

Kim Nguyệt Dạ thì thầm vào tai tôi...

“Làm... làm thế có ổn không?” Tôi ngờ vực.

“Không sao đâu! Cứ nghe theo lời tôi đi...” Kim Nguyệt Dạ cười rất tự tin rồi nháy mắt với tôi.

Cảng đến gần trạm soát vé tìm tôi càng dập nhanh dữ dội... Khi đến cổng soát vé, tìm tôi đập mạnh đến nỗi suýt rơi ra khỏi lồng ngực.

Làm sao bây giờ? Chẳng nhẽ làm thế thật...

Tôi còn chưa kịp manh động, Kim Nguyệt Dạ đã ôm tôi vào lòng, run rẩy nói:

“Em gái, em gái... Anh cầu xin em đừng có xảy ra chuyện gì! Nếu không anh làm sao còn mặt mũi gặp mẹ ở dưới suối vàng đây!”

Nằm trong lòng Kim Nguyệt Dạ, tôi hoảng đến mức hai mắt mở to thô lỗ như hai quả trứng gà. Hắc có cần phải diễn nhập tâm đến như thế không? Hắc ôm tôi chặt đến nỗi tôi sắp tắt thở...

“Đừng có ngộ nguỵ, phải bắt chước giống như đang hấp hối ý!” Kim Nguyệt Dạ vừa chảy “nước mắt cá sấu” vừa thì thào nhắc tôi.

Tôi đành ti hí mắt nhìn Kim Nguyệt Dạ, tim nhói đi, làm ra vẻ không còn cảm giác, hai mắt nhắm nghiền.

Không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì hết... Mặc hắc làm gì thì làm...

“Em à, em phải nhờ kỹ! Không phải bố mẹ vớt bỏ chúng ta đâu, bố mẹ... bố mẹ sẽ quay lại tìm chúng ta mà!” Kim Nguyệt Dạ tiếp tục vờ than khóc.

“Ôi, hai đứa trẻ này mồ côi à? Đáng thương quá...”

“Chứ còn gì nữa, cả hai đứa này đều mặt mũi sáng sủa, thông minh, nếu là con tôi thì tốt biết mấy!”

“Trên đời này có nhiều người bất hạnh quá...”

Mọi người xung quanh bàn tán không ngớt, xem ra quỹ kế của hắc đã thành công rồi...

“Hu hu hu hu... Tất cả đều là lỗi của anh, ở trường em bị bạn bè bắt nạt, mà anh chỉ mãi đi làm kiếm tiền nên không thể chăm sóc được em! Hu hu hu... bây giờ em bị bệnh, đưa em đi khám thì lại làm mất ví tiền... Tất cả đều là lỗi của anh...”

Có cái gì ươn ướt trên mặt tôi ý nhỉ? Tôi len lén hé mắt...

Thánh thần ơi! Thằng cha này khóc cứ như thật, nước mắt lã chã từng giọt từng giọt rơi xuống má tôi.

“Hừm! Tội nghiệp quá!”

“Hai anh em nhà này khổ thật!”

Oh yeah! Thành công rồi! Tôi mừng thầm trong lòng...

“Tuýt tuýt! Tránh đường, tránh đường! Sao lại túm tụm lại vậy?” Một người đàn ông có giọng nói rất hung dữ đang tách đám đông ra tiến về phía chúng tôi.

Ồi, không phải là cảnh sát chứ? Tôi cảm thấy mỗi nguy hiểm đang rình rập.

“Thằng nhóc này, lại diễn trò hả? Ta ở đây làm cái nghề soát vé đã ba mươi năm, việc gì cũng đã gặp hết rồi! Mấy ngày trước cũng có đứa kêu gào ầm ĩ, nào là người nhà chết hết, khóc còn thảm thiết hơn nhưng cũng vô ích thôi!”

“Không phải đâu chú ạ, ví tiền của chúng cháu bị mất thật mà...” Tôi cố mở mắt, giọng thều thào.

“Mất á? Sao không nói thẳng là mấy đứa ăn chơi nhảy múa, tiêu hết tiền rồi! Hai đứa tội bay không phải là anh em mà chẳng qua học đòi bỏ nhà ra đi đúng không?”

...

“Ha ha ha, cứng họng rồi chứ gì? Ta biết mà! Nhóc con, nói à biết, dù là người nào, ta chỉ cần nhìn thoáng là biết ngay, đừng tưởng vờ khóc lóc thảm thiết là quýt được tiền vé. Ồi giờ, còn nói bị người nhà bỏ rơi nữa chứ...”

“Chú...” Tôi đang định chồm dậy thì lại nghe thất tiếng nói của Kim Nguyệt Dạ.

“Đủ rồi!” Kim Nguyệt Dạ mặt lạnh như băng. “Chú làm sao biết tôi không bị bố mẹ bỏ rơi? Chú đã nếm mùi vị bị vứt bỏ chưa?”

“...”

“Không biết à? Vậy để tôi nói cho chú biết. Bị bỏ rơi chính là có một ngày khi chú về nhà, phát hiện ra trong nhà trống không, chẳng có một bóng người hay một đồ vật. Bị bỏ rơi chính là rõ ràng người thân còn sống nhưng mười năm nay không hề hỏi thăm chú lấy một câu. Bị bỏ rơi chính là chú phát hiện ra trên thế giới này không hề có ai quan tâm đến chú, mọi người xung quanh chỉ biết lợi dụng chú! Những điều đó chú đều biết sao? Chú tưởng cái gì mình cũng biết, thế sao chú lại không biết những điều đó?”

Woa! Diễn xuất trên cả tuyệt vời! Tất cả mọi người xung quanh kể cả chú soát vé đều há hốc mồm không nói được câu nào. Không để dễ vượt mặt cơ hội, tôi đành “tát nước theo mưa” kéo Kim Nguyệt Dạ ra phía cổng bến xe:

“Thôi anh ạ, trên thế giới này chỉ có hai anh em mình mới hiểu được cảm giác bị bỏ rơi...”

Chúng tôi bước ra khỏi bến xe trong ánh mắt chờ đợi của mọi người. Sau khi đi khuất khỏi tầm mắt của đám đông, tôi không kìm nổi buột miệng ca tụng hân:

“Chà chà! Cậu đúng là đỉnh của đỉnh! Sao Steven Allan Spielberg (3) không mời cậu làm diễn viên chính trong phim của ông ta nhỉ? Đảm bảo cậu sẽ thành ngôi sao hạng A sáng chói ở Hollywood đó!”

Trên đường đi tôi thì lú la lú lo không ngừng, còn Kim Nguyệt Dạ lại trầm ngâm một mình đi lên trước. Ha ha, thằng cha này chắc là được tôi khen nhiều quá đâm dè mê rồi.

“Đến nơi rồi!” Giọng nói lạnh lùng của Kim Nguyệt Dạ làm đứt đoạn dòng giả tưởng đang miên man trong đầu tôi.

A a a a...

Đẹp quá!

Biển... Là biển!

Từng đợt sóng xanh biếc vỗ nhẹ vào bờ, những bọt sóng trắng xóa đua nhau vờn trên bãi cát vàng óng.

“Haha, đẹp quá đi mất!” Tôi vui sướng đuổi theo những gợn sóng, cảm nhận rõ cái ngứa ngứa của bàn chân khi chạy trên những hạt cát nhỏ li ti, “Kim Nguyệt Dạ, Kim...”

Tôi quay lại, Kim Nguyệt Dạ đang ngồi trên bãi cát, lặng lẽ nhìn từng đợt sóng vỗ bờ.

“Tại sao cậu lại không xuống nước? Rất vui mà!” Tôi xách giày đi về phía hấn, ngồi xuống bên cạnh.

“Như thế này tốt hơn!” Hấn cười nhạt, “Đứng xa một chút, chỉ ngắm thôi, sẽ không cảm nhận được niềm vui khi sóng lên, cũng không cảm thấy trống rỗng khi sóng rút!”

“...”

Tôi kinh ngạc nhìn người đang ngồi cạnh mình. Đó... đó là Kim Nguyệt Dạ sao? Là kẻ suốt ngày đá xoáy, châm chọc khiến tôi dở sống dở chết đó sao?

“Nhìn biển kia! Ở nơi khác sẽ không nhìn thấy mặt trăng và mặt trời cùng lúc xuất hiện thế này đâu!” Kim Nguyệt Dạ đột nhiên hét lên, mỉm cười ranh mãnh như mọi ngày.

Thật tình, tôi đúng là lo bò trắng răng. Tôi nhìn về phía hấn chỉ tay.

Tuyệt vời! Đây là lần tiên tôi được ngắm một khung cảnh đẹp như mơ thế này!

Mặt trời chiều đỏ au sắp ẩn mình xuống biển xanh. Tỏa ra những tia nắng làm mê đắm lòng người, cả bầu trời một sắc đỏ quạch. Đối diện với vàng dương đó là mặt trăng đang từ từ nhô lên khỏi lòng biển, chiếu rọi những tia sáng bàng bạc... Ánh mặt trời sắp tàn lụi cùng ánh trăng thuần khiết chiếu dội xuống sóng nước, tạo thành những ánh vàng, ánh bạc lấp lánh!

Thiên nhiên thật là kì diệu, nét mềm mại của ánh trăng hòa quyện cùng với nét rắn rỏi của ánh dương và tất cả nằm gọn lại trong lòng biển cả bao la, để mặt biển xanh phản chiếu lên những sắc màu kì diệu. Ôi, một bức tranh hoàn mỹ!

“Tôi rất thích ngắm cảnh biển đêm ở đây! Nước biển xanh thẫm hòa cùng màu trời đêm, sao trên trời lấp lánh không phân biệt nổi thật giả!” Kim Nguyệt Dạ trước mặt thiếu đi cái ngạo mạn, gian manh của thường ngày nhưng lại ấm áp và bình lặng đến xao lòng.

...

Hai chúng tôi cứ ngồi yên như vậy, ai cũng không nỡ phá vỡ cảnh sắc thiên nhiên tuyệt đẹp này, đến khi những giọt nắng cuối cùng giấu mình đi xuống lòng biển, cả trời và biển hòa làm một.

Phải chăng lâu rồi chưa được thấy một cảnh sắc kỳ ảo đến thế, phải chăng vì đứng giữa một không gian rộng lớn như vậy mà tôi thấy mình thật nhỏ bé? Tôi đã quên mất mình là con bé Tô Hựu Tuệ suốt ngày chỉ biết chúi đầu vào sách vở để giành vị trí số một, quên mất cái tên có nụ cười đẹp như thiên thần kia là kẻ thù không đội trời chung với mình...

“Này! Chúng ta đi thôi!” Tôi mỉm cười chìa tay về phía hấn.

“Hả ?” Kim Nguyệt Dạ nhú mày không hiểu.

“Sóng rút đem đến cảm giác trống rỗng, nhưng sóng lên lại đem đến một niềm vui vô bờ mà? Cậu có dám cùng tôi thì xem ai hết to hơn không?”

Tôi kéo Kim Nguyệt Dạ tiến về phía biển, trước mặt là mặt biển xanh thẫm, rộng mênh mông. Nước biển mán mác dâng từ từ đến gối chúng tôi. Những hạt cát li ti theo sóng luân qua kẽ chân chúng tôi, thấy ngứa ngứa...

“Có gì mà không dám!” Kim Nguyệt Dạ đứng trong nước biển. hai tay bắt thành cái loa. “Cô nói trước đi! Ai thua phải sửa gầu gâu đấy!”

“Được thôi!”

Tôi háng giọng, hít một hơi dài...

“Kim Nguyệt Dạ là một tên khốn!” Tôi gần cổ, dùng hết sức bình sinh hét lớn về phía biển xanh.

Hê hê! Sảnh khoái thật! Tôi đã muốn hét như thế từ lâu rồi.

Kim Nguyệt Dạ đứng bên cạnh bịt chặt tai, ngây ngô ra nhìn tôi.

“Ủa? Cô nói gì cơ?” Tôi quay sang nhìn thấy bộ mặt như chấn bị lên mức báo động đỏ của hắn. “ Hơ hơ... Bé Hựu Tuệ bình thường toàn đi nhẹ nói khẽ cười duyên, hóa ra tiếng hét có sức công phá hàng khủng như vậy!” Tô Hựu Tuệ ơi là Tô Hựu Tuệ! Sao mày có thể mất cảnh giác đến thế? Khi đột mãi mãi là khi đột, sao có thể biến thành người? Mày quên mất hắn là kẻ địch rồi à?

“ Hựu Tuệ à , nước biển mát lắm đấy !”

Hắn định làm gì vậy ? Tôi định bỏ chạy , nhưng muộn mất rồi...

Tôi không kịp “chống đỡ” nên bị nước biển bắn tung toé khắp người . Ban nãy còn có nắng nên không cảm thấy lạnh , giờ đã tối , gió thu đem theo cái lạnh tái tê của nước biển , tôi khẽ rùng mình .

“Kim Nguyệt Dạ , quần áo tôi ướt hết cả rồi !”

“ Thế thì sao ?” Nói xong hắn hít một hơi dài .

“ Tô Hựu Tuệ là con vẹt bầu xấu xí ! Hơ hơ đã quá đi mất !”

Hả ? Hắn dám bảo ngọc nữ tài sắc vẹn toàn của Minh Đức là con vẹt bầu xấu xí ? Chán sống rồi chắc ?

Tôi tức điên người , ngồi thụp xuống , hất nước biển tới tấp vào người

hắn ! Hừ , dám bêu rếu ta hả ? Cho người người ướt như chuột lột luôn !

“ Oái ! Cô làm gì vậy ?” Kim Nguyệt Dạ bị bất ngờ , vội vàng chạy lui ra xa .

“ Sau này không được đem ảnh ra uy hiếp tôi !”

“ Không được tự tiện dựa đầu vào vai tôi !”

“ Đừng có nghĩ là cậu đứng trên cơ tôi nhé !”

“ Vâng vâng vâng ! Cô làm ơn đừng tạt nước vào tôi nữa !”

“ Ha ha ha..”

“ Ha ha ha..”

“ Thấy sự lợi hại của công chúa trường Minh Đức chưa ?”

“Kim Nguyệt Dạ ! Không được chạy !”

“ Ha ha còn lâu cô mới đuổi kịp tôi ! Đừng phí sức !”

“ Nhiều lời ! Tôi mà tóm được thì cậu chết chắc !”

...

Cứ như vậy , hai chúng tôi quên mất đó là một buổi tối mùa thu , vô tư chơi đùa trong cái lạnh của biển xanh...Chúng tôi đuổi bắt nhau như những đứa trẻ , hưởng thụ niềm vui giản dị , bé nhỏ....

“ Hắc xì ! lạnh quá...”

“ Lạnh...lạnh chết mất thôi !” Tôi run cầm cập

“ Tô Hựu Tuệ , e là hôm nay chúng ta không về nhà được rồi !”

” Cái... cái gì?”

Những tia nắng cuối cùng đã theo chân mặt trời đi ngủ, trời sẩm tối.

Kim Nguyệt Dạ đến chân núi gần đó nhặt về một ít củi khô, đốt một đồng lửa nhỏ trên bờ cát, chúng tôi im lặng ngồi quanh đồng lửa ngắm trời cao và mặt biển khoáng đạt.

Bóng tôi tối bao phủ khắp nơi. Xa xa có một ánh lửa leo lắt...

Sóng biển mơn man vỗ vào bờ cát, như người mẹ à ơi ru con ngủ. Gió biển phiêu du vờn lên mái tóc tôi, cuốn đi những lo âu phiền muộn trong lòng tôi.

Woa! Bầu trời hôm nay thật nhiều sao! Mỗi vì sao giống như giọt sương long lanh trên những nhánh cỏ non, óng ánh và lấp lánh.

“Sao cậu lại biết một nơi tuyệt như thế này!” Tôi gắng hỏi Kim Nguyệt Dạ.

Chỗ này cách thành phố không xa, nhưng ngồi xe cũng mất hơn một tiếng đồng hồ.

“Đây là ngôi nhà thứ hai của tôi!” Hấn nhìn tôi mỉm cười, nhưng sao tôi lại không thấy chút ảm áp nào trong nụ cười ấy...

“Nhà cậu?”

“Bên kia, nhìn thấy không? Căn nhà mái trắng ý!”

Nhìn theo hướng hấn chỉ, ừ nhỉ, có một căn nhà nhỏ ẩn mình trong bìa rừng.

“Chà, đẹp quá! Đây là nhà cậu à?” Thảo nào Tô Cơ nói hấn là con nhà danh gia vọng tộc, chẳng sai chút nào!

“Đã từng...”

“Đã từng...”

Tôi co hoa mắt không? Trên khuôn mặt hấn không phải nụ cười rạng ngời thường ngày mà phẳng phất một nỗi buồn và... một chút oán hận...

“Tô Hựu Tuệ, bình thường cô có cảm thấy mệt mỏi không?”

“Hả?”

“Phải che giấu con người thật, phải đeo bộ mặt giả tạo, chỉ để nhận được sự ca tụng. Sống như vậy vui lắm sao?”

“Cậu nói linh tinh gì vậy?” Tôi kinh ngạc khi thấy hấn nhận ra bản chất thật của mình, tôi cố tình lảng tránh ánh mắt của hấn.

“Không hiểu hay cô giả vờ không hiểu?”

“Còn cậu thì sao? Cậu có tư cách gì nói tôi? Cậu cũng như vậy mà, thế cậu có thấy vui không?”

Tôi sợ kiểu chất vấn này của Luân. Vô bọc tôi xây dựng bấy lâu nay phải chăng sẽ bị vỡ nát.

“Cô nói đúng! Tôi không có tư cách phê bình người khác!” Hấn bất ngờ đứng dậy, bước đi đầu không ngoảnh lại..

Đợi đã...

Nhìn bong hấn bước đi, tôi thộn ra. Giận gì chứ? Tôi chỉ có nói lại có một câ thôi mà, hấn vừa nói tôi như tát nước đó sao? Tôi chẳng để bụng chuyện gì bao giờ, hấn là con trai cơ mà, Sao lại nhỏ nhen thù vật như vậy? Hấn định bỏ đi để lại tôi một mình giữa bãi biển hoang vắng không người này à?

Tôi thấy nước mắt mình cứ trào ra trong khoé mắt....

“Reng! Reng! reng! Reng!”

Điện thoại? Chuông điện thoại di động! Tôi vội vàng lục tung balô, không phải của tôi. Điện thoại của tôi hết pin rồi!

“Reng! Reng! Reng!”

Điện thoại vẫn kêu in ỏi, mắt tôi hướng về phía balô KIm Nguyệt Dạ để lại. Là điện thoại của hấn.

Tôi luống cuống tìm chiếc điện thoại , dường như sợ nó sẽ không reo nữa , màn hình điện thoại hiện ra chữ to đùng ! Lý Triết Vũ !

“ A lô , al lô , Dạ à ?”

Đúng là cậu ấy thật , tôi cảm thấy tay mình run run lên , từng giọt nước mắt lăn trên gò má , lại là giọng nói ấm áp đó , tôi ghen ngào...

“Hựu Tuệ ? ...Là cô phải không ?”

“ Ừ..” Nghe thấy tiếng nói dịu dàng đó , tâm trạng bồn chồn của tôi vỡ tan ra từng mảnh .

“ Cô... cô đang ở đâu ?”

“ Tôi... tôi không biết !”

“ Đừng khóc , có tôi đây mà , nói cho tôi biết xung quanh như thế nào ? Có gì đặc biệt không ?” Đầu máy bên kia giọng nói bên đầu dây kia rất lo lắng , không phải thường ngày anh vẫn lạnh lùng sao .

Đúng rồi! Tô Hựu Tuệ, bình tĩnh. Đây là nữ thần trí tuệ của trường Minh Đức cơ mà! Bình tĩnh.

Tôi cố gắng trấn tĩnh, nhìn bốn phía, chỉ có hướng Kim Nguyệt Dạ vừa đi là có ánh đèn, còn những nơi khác đều quanh quẽ, đều hiu.

“À, có biển và... một căn nhà màu trắng...”

“Được rồi, cô hãy đợi tôi ở đó nhé...”

“A lô, Lý Triết Vũ, cậu nghe thấy không? A lô a lô ...Lý Triết Vũ, đừng bỏ rơi tôi mà...”

Chiếc điện thoại chỉ kịp “hấp hối” một tiếng “bíp” rồi tắt ngóm! Á á á... sao lại hết pin vào đúng lúc này chứ? Tại sao? Ấn cực lực mà cái điện thoại vẫn trơ ra, không ăn thua gì hết!

Tôi phải làm gì đây?

Tôi không thể ngồi chờ chết ở đây được, phải tìm một nơi có người...

Tôi đành rảo bước về phía Kim Nguyệt Dạ vừa bỏ đi!

Cảm thấy cô đơn? Hay là sợ hãi? Dù vì cái gì tôi cũng phải chạy thật nhanh đến chỗ có ánh đèn le lói kia. Cố gắng lên! Sắp đến rồi...

Trước mặt tôi là một cửa hàng nhỏ, cánh cửa đang khép hờ. Cửa kính được trang trí tỉ mỉ bằng những tờ họa báo quảng cáo trông rất hoa lá cành. Nhìn qua cửa sổ có thể thấy trong cửa hàng bày la liệt những món đồ lưu niệm lung linh sắc màu, trên bàn thu ngân nổi lầu bốc hơi nghi ngút và có một đáng người nhỏ nhắn đang cần mẫn làm việc.

Không gian ấm cúng đó khiến tim tôi đang đập loạn xạ cũng bình tĩnh trở lại...

“Đừng vào!”

Tiếng nói này... Kim Nguyệt Dạ?

Tôi quay đầu lại, đúng là hấn ta! Hấn đứng dưới một gốc cây, cách tôi chừng mười mét, hai tay đút túi quần, nhìn đắm đắm vào cửa hàng.

“Cậu...”

“Có nhìn thấy không? Cô gái đó...”

“Cô gái?” Tôi nhìn theo ánh mắt hấn, hóa ra là người con gái đang mải mê làm việc khi nãy!

“Cô ấy tên Lãng Lãng, nghĩa là ánh sáng!”

Kim Nguyệt Dạ dường như là đang kể một câu chuyện rất xa xôi, khuôn mặt không chút biểu cảm. Tôi có cảm giác hấn dường như không ở đây mà biến thành một ngọn gió bay đến nơi có cô gái tên là Lãng Lãng.

“Mười mấy năm trước có một cậu bé đã theo bố mẹ đến thị trấn nhỏ này nghỉ hè và quen một cô bé tên là Lăng Lăng. Bởi vì không có bạn nên cậu bé rất cô đơn...”

Nửa hư nửa thực, tôi bắt đầu không thể phân biệt được câu chuyện đó có tồn tại thật hay không...

“Cô bé đã đưa cậu bé đi ngắm biển, đi đến mọi góc ngách nơi đây, cậu bé đã có những tháng ngày vui nhất cuộc đời. Và cũng nhờ cô bé đó, cậu bé mới trở nên kiên cường...”

Kim Nguyệt Dạ cuối đầu, nói một hồ. Tôi cũng không hiểu cảm giác lúc này của Dạ thế nào nữa.

“Hết kì nghỉ hè, cậu bé phải theo gia đình trở về thành phố. Cậu bé lấy hết dũng khí thổ lộ mong cô bé làm cô dâu của cậu. Cô bé mỉm cười, nói với cậu, cô ấy hơn cậu đến bảy tuổi, không thể làm cô dâu của một chú nhóc được...”

...”

“Nhưng cậu bé nhất quyết không nghe, bởi vì cậu cho rằng chỉ có mình mới bảo vệ được cô bé. Cô bé không còn cách nào khác đành đưa ra một yêu cầu, đó là cậu bé luôn phải đạt được thành tích học tập xuất sắc, luôn đứng đầu trong mọi kỳ thi... Cậu bé nghe thấy vậy, trong lòng rất vui sướng, cậu dành hết tâm sức cho việc học, bằng đi một thời gian rất dài không quay lại nơi này... Vì cậu nghĩ phải thực hiện được lời hứa đó cô bé mới quay trở về... Nhưng một ngày kia khi cậu trở lại, cô bé con năm nào đã lấy chồng...”

...

“Cô bé nói với cậu, nếu thật lòng yêu một người thì sẽ không đưa ra bất cứ yêu cầu nào cả, cho dù người đó có tài giỏi hay không. Vì người yêu, cô ấy can tâm tình nguyện vứt bỏ công việc tốt, cả tương lai tươi đẹp để ở lại thị trấn ven biển này, miễn sao được ở bên cạnh người cô ấy yêu...”

Kim Nguyệt Dạ ngược mắt nhìn vô căn nhà kia, ánh mắt chan chứa nỗi buồn ấy sao lại khiến tim tôi nhói đau như vậy.

“Cậu ấy mới ngộ ra một điều, hóa ra hạnh phúc chỉ là ảo tưởng... Cái gọi là xuất sắc, ưu tú đối với cậu bé đều chỉ là cái gai để đối lấy sự ngưỡng mộ, thần tượng...”

“Đừng nói nữa...!” Tôi cắt lời hắn. Bất giác, tôi thất sợ hãi.

Lời nói của hắn khiến tôi nhớ tới một buổi chiều mười năm trước, tôi cũng đau lòng và tuyệt vọng như vậy...

Lời nói của hắn như một câu thần chú, làm cho bước chân tôi không nghe theo sự điều khiển của bản thân nữa, tôi từ từ tiến về phía hắn. Tôi ngồi bên cạnh Kim Nguyệt Dạ, hắn vẫn lặng lẽ nhìn cửa hàng trước mặt.

“Cho tôi mượn vai chút!”

“Này...” Tôi chưa kịp trả lời thì hắn đã tựa đầu vào vai phải của tôi.

Cửa hàng xuất hiện thêm một cái bóng nữa, chắc là chồng của cô gái trong câu chuyện! Nhìn gương mặt rạng ngời hạnh phúc của cô gái, thấy cuộc sống ngọt ngào của đôi vợ chồng trẻ, tôi thấy hạnh phúc thật giản dị!

Thời gian chậm chậm trôi, bên vai tôi vang lại hơi thở đều đều...

“Ngày mai, trời sẽ sáng...”

Tôi lẩm bẩm một mình, dường như để an ủi bản thân, mà cũng như an ủi hắn... Tôi từ từ chìm vào giấc ngủ!

...

“...Cô dùng cái vỏ bọc giả tạo để gói ghém mình lại, có thể cô nhận được nhiều lời tán dương nhưng những lời tán dương đó hoàn toàn không thuộc về con người thực sự của cô mà chỉ thuộc về cái vỏ bọc của cô thôi, mà cô cũng chỉ biết lao như con thiêu thân chỉ vì những lời ca ngợi đó...”

Kim Nguyệt Dạ hiện ra trong giấc mơ, cười nhạt và tước đi cái mặt nạ sinh tồn của tôi!

“Không!” Tôi choàng tỉnh thì thấy mình đã quay về với bãi cát bên bờ biển. Trước mặt là Kim Nguyệt Dạ đang ngủ say, trông đáng yêu như một đứa trẻ!

Hả? hần vừa nói mơ sao? Tôi hiểu kì quay mặt lại nhìn hần, phải quan sát kỹ định thủ chứ!

Nhưng... chẳng ngờ rằng, không nhìn còn đỡ, đằng này vừa nhìn thì...

Đẹp trai quá..Tôi ngây ngời nhìn khuôn mặt đẹp mê hồn phía trước...

Cho dù không có nụ cười rạng rỡ thường ngày nhưng hần lúc này lại đẹp như một vị thiên thần trên thượng giới!

Tôi say mê ngắm nhìn hần, hoàn toàn quên mất là mình đang chuẩn bị làm một chuyện “kinh thiên động địa”.

Tôi làm sao thế này! Sao rất muốn “mi” thử một cái nhỉ?

Tô Hựu Tuệ, không được làm thế, mày có phải là cầm thú đâu!

Nhưng... nhưng môi tôi cứ từ từ tiến sát khuôn mặt hần... cứ sát lại gần... Tôi dường như trúng phải bùa chú, bộ não không thể kiểm soát nổi hành động của mình.

Đúng lúc môi tôi chỉ còn cách mặt hần chừng không phải không một milimet thì đột nhiên nụ cười đáng ghét thường ngày của thằng cha Kim Nguyệt Dạ hiện ra trước mắt tôi.

“ Bé Hựu Tuệ , bé xem bức ảnh này chưa ?”

“Tô Hựu Tuệ, cả đời này cô đừng hồng thắm được tôi!”

...

Hừ! Tên không! Vẫn chứng nào tật nấy! Tô Hựu Tuệ, mày đang làm gì vậy? Sao lại muốn hôn kẻ thù không đội trời chung chứ? Không được ! Không được! Không được!

Nhưng mũi tên đã trót bắn ra không thể quay lại được.

Bập!

“Ồi !...” Kim Nguyệt Dạ la thất thanh , mở to mắt như ngáo ộp , ngồi bật dậy.

“ Tô Hựu Tuệ ! Cô điên à ! Sao lại cắn tôi ?” Kim Nguyệt Dạ sờ vào chỗ vừa bị cắn , kinh hãi hét lên .

“ Tôi...tôi...Ai bảo cậu suốt ngày bắt nạt tôi !” Tôi đỏ mặt lảm bảm

He he.... “cạp” vẫn sướng hơn là mi.

“ Đây , tôi chỉ đưa cô ra biển chơi , chứ có bắt nạt cô đâu..”

“ Vậy...hôm qua đang yên lành , ai bỏ tôi lại một mình bên bãi biển này , còn cả những việc trước đó nữa...”

“ Việc trước đó nào ?”

“ Cậu lừa tôi đi kiếm tiền thay cậu ! Hại tôi uống thuốc xổ khiến tôi sống dở chết dở...Từ khi gặp cậu , chẳng ngày nào là tôi không gặp chuyện cả , cậu có biết vì cậu mà tôi bê mặt biết bao nhiêu lần không ?”

“ Làm gì mà nghiêm trọng thế ?”Kim Nguyệt Dạ lấy lại vẻ mặt thờơ ngày .

“ Dĩ nhiên rồi ! Lần nào cậu cũng lấy ảnh tôi ra uy hiếp , ép tôi làm cái này cái nọ , cậu có bao giờ nghĩ đến cảm nhận tôi chưa ?” Tôi càng nói càng tức giận , nghĩ lại quãng thời gian bi thảm gần đây , khoé môi bắt đầu đỏ lên .

Kim Nguyệt Dạ ngồi im như tượng , mở to mắt thao láo nhìn tôi .

“ Tô Hựu Tuệ...cô...cô buồn đến thế sao ?”

“ Đứng nhiều lời ! Lúc cậu không vui liền kéo tôi đến chỗ này rồi vứt bỏ tôi một mình , thế lúc tôi không vui thì sao ?

“ Tôi không có...” Hiêm khi thấy thằng cha này có vẻ mặt ngượng nghịu như vậy ,” Tôi...tôi chỉ muốn trêu cô một chút thôi mà !”

“ Cái...cái gì ? Cậu có bị thần kinh không ? Tôi cũng là người , không phải là đồ chơi để cậu quăng đi quăng lại !” Khoé mắt lại đỏ lên .

Kim Nguyệt Dạ đứng dậy đi đến cạnh tôi rồi ngồi xuống , ánh mắt dịu dàng nhìn tôi .

“ Xin lỗi! Thực tình tôi cũng không ngờ những việc tôi làm lại khiến cô tổn thương như vậy...Nhưng tôi...tôi cũng không biết tại sao...” Dường như muốn nói gì đó nhưng hắt lại trầm ngâm.

Tôi thực sự muốn khóc nhưng không khóc nổi . Ngay cả cái tên hay bắt nạt tôi giờ cũng cứng họng không nói được nguyên nhân. Hừ , hắt lại còn nhẹ nhàng nâng cằm tôi lên rồi lau nước mắt giúp tôi.

Chưa từng thấy một Kim Nguyệt Dạ dịu dàng đến vậy , tôi mơ màng , nhắm tịt mắt lại , tận hưởng cảm giác hạnh phúc hiếm thấy !

Bỗng có đôi môi ấm áp nhẹ nhàng áp sát mặt tôi , hơi ấm phả vào mặt, toàn thân tôi như muốn tan chảy, nhưng vẫn không hiểu tại sao, tôi lại không muốn vùng vẫy chạy trốn.

Gió biển miên man , tiếng sóng vỗ rì rào

“ Ơc ..ợc...ợc...”

“_ _ _”

“0.0...”

“ Tiếng gì vậy ?” Kim Nguyệt Dạ kinh ngạc nhìn tôi..

“Là...là bụng tôi reo... Tôi rất đói...ha ha ha...” Cả người tôi như bưng tỉnh.

Đúng là cái bụng phản chủ , sớm không kêu , muộn không kêu , lại chọn đúng lúc này.Chỉ muốn lặn luôn xuống biển cho xong

“ Hơ hơ hơ!” Kim Nguyệt Dạ nhìn tôi rồi cười lăn lộn .

“ Cười cái gì mà cười ? Không được cười ! Cậu bị điếc hả? Không được cười!” Tôi giơ tay dấm thùm thụp vào người hắt ta , nhưng hắt còn cười lớn hơn .

“ Xin lỗi...xin..lỗi ..tôi không cười nữa...” hắt cười chảy nước mắt , vội lấy tay lau đi, nói không ra hơi.

...

“ Hựu Tuệ ! Tô Hựu Tuệ !”

Là tiếng của Tô Cơ ? Tôi vội rút tay lại , quay lại nhìn . Có Tô Cơ , còn có Triết Vũ nữa !

“ Tô Cơ !”

“ Hựu Tuệ , bà muốn chết hả ? Báo hại tôi bốn giờ sang phải mò dậy tìm bà . Còn bà thì chạy đến nơi khỉ ho cò gáy này !”

Tôi và Tô Cơ ôm chặt nhau .

Bất chợt thấy Triết Vũ đứng cạnh Tô Cơ , tôi mới nớ cú điện thoại hôm qua , mặt tôi nóng bừng như có lửa đốt .

“ Sao bà biết tôi ở đây ?” Tôi vội hỏi chuyện để tránh sự im lặng kinh hoàng “ Hiểu Ảnh đâu ?”

“ Là Lý Triết Vũ nói với tôi đó ! Hôm qua nhìn mặt cậu ta lo lắng lắm lần đầu tiên tôi thấy vẻ mặt đó . À, mama bà hôm qua gọi điện hỏi tôi tại sao bà không về nhà , tôi viện đủ lý do để nói dối giúp bà đó. Hiểu Ảnh muốn trốn ra ngoài nhưng bị người nhà tóm được...”

Là cậu ấy! Hôm qua trong điện thoại cậu ấy đã nghe thấy? Tôi ngẩng mặt lên đúng lúc bắt gặp cặp mắt đang nhìn tôi chằm chằm .

Bầu không khí bỗng căng thẳng .

“ Mọi người làm sao thế ? Mặt ai cũng đăm đăm vậy ? Kim Nguyệt Dạ , cậu quá đáng lắm , không nói tiếng nào mà đem Hựu Tuệ đến cái thị trấn heo hút không bóng người này !”

“Tô Cơ, ở đây không phải không có người đâu...” Con nhỏ này nói hơi quá rồi, nhưng cũng phải cảm ơn cái mồm toang toác của nó đã giúp phá tan bầu không khí vừa nãy

“ Đi thôi , đi về nhà !”

Kim Nguyệt Dạ bỗng nghiêm túc trở lại , Triết Vũ không nói lời nào , chỉ có Tô Cơ kéo tay tôi , liền thoảng nói không ngừng .

...

Trên đường về, mọi người đều cảm như hén. Kim Nguyệt Dạ vẫn giữ nụ cười tươi giống mọi ngày nhưng không vui vẻ như lúc sáng. Đôi môi hơi nhe1ch lên của hấn làm tôi chợt nhớ lại cảnh tượng sáng nay.

Lý Triết Vũ ngồi bên cạnh hấn, chẳng nói chẳng rằng khiến người khác cảm thấy hơi sợ . Bọn họ là bạn thân mà lại không hề nói với nhau lời nào .

“ Hựu Tuệ , bà với Kim Nguyệt Dạ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hả ?” Tô Cơ đột nhiên thì thầm vào tai tôi

“ Cái gì?”

“ Bà còn dám giấu tôi sao? Sáng nay tôi nhìn thấy hết cả rồi, tôi biết ý nên không làm phiền hai người, cảm ơn tôi đi chứ!” Tô Cơ cười ranh ma.

Không phải chứ? Tô Cơ nhìn thấy chuyện ban sáng...

Vậy Lý Triết Vũ...

Tôi nhìn khuôn mặt lạnh tanh không chút biểu lộ cảm xúc của Lý Triết Vũ.

Tô Hựu Tuệ, mày đang nghĩ gì vậy? Đầu óc tôi bắt đầu hỗn loạn!

11. Q.2 - Chương 5: Đêm Giáng Sinh Hai Người

Địa điểm:

Nhà Bạch Tô Cơ

Happy House

Công viên Clover

Nhân vật:

Tô Hựu Tuệ: Nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Bạch Tô Cơ: Nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Thôi Hiểu Ảnh: Nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Lý Triết Vũ: Nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Kim Nguyệt Dạ: Nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Lăng Thần Huyền: Nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Bạch Ngưng: Hiệu trưởng trường cấp III Minh Đức

Nhã Văn: Trợ lý chủ tịch trường Minh Dương trước đây

Woa! Pháo hoa! Có cả những bông hoa tuyết

li ti đang bay

Đây đúng là Giáng sinh tuyệt vời nhất!

Nhưng...

Sao vào đúng lúc này...

Tôi lại...

Happy House hôm nay yên tĩnh lạ thường, cả quán ăn giống như được tụi tôi bao trọn gói. Ngoài tụi tôi và ông chú râu xồm ra, không có một vị khách nào khác...

“Ngốc! Bây giờ đã là một giờ đêm rồi! Làm gì có khách nào còn mò đến đây nữa!” Tô Cơ thấy tôi ngổ hết chỗ nói nên cốc một cái nhẹ vào trán cho tỉnh ra.

“Tô Hựu Tuệ, đêm hôm khuya khoắt cô gọi tụi tôi đến đây làm gì?” Lăng Thần Huyền ngáp ngắn ngáp dài, ngồi đối diện tôi hỏi sang.

“Hay là bà định rủ mọi người đến khu biệt thự cổ số 23 chơi?” Hiểu Ảnh háo hức, hai mắt sáng long lanh.

“Thà chết chứ cả đời này đừng có mơ tôi quay lại đó lần thứ hai!” Lăng Thần Huyền mặt mày xanh xám rít lên.

“Bàn chuyện của Dạ phải không?” Lý Triết Vũ hớp một ngụm trà, chậm rãi lên tiếng.

Mỗi lần thấy Lý Triết Vũ, dù lòng tôi có rối rắm đến đâu, dù tôi không thể hiểu được Vũ đang nghĩ gì, đang cảm nhận gì sau vẻ ngoài hờ hững kia, nhưng cậu ấy luôn xuất hiện đúng lúc, tuy không biểu hiện bằng lời nói hay hành động, cũng khiến tôi có cảm giác ấm áp và bình yên...

“Hựu Tuệ! Bà muốn giúp Kim Nguyệt Dạ đi học lại à?” Tô Cơ không đi vào tai mình nên hỏi lại lần nữa.

“À... cái đó... à... Tôi nghĩ Kim Nguyệt Dạ bị buộc thôi học cũng vì tôi, cho nên... tôi muốn hỏi xem... mọi người có cách nào giúp cậu ấy được đi học lại không?”

Hừm... Tô Hựu Tuệ, mày làm sao vậy? Sao lại ôm rơm dăm bụng chứ? Tên Kim Nguyệt Dạ có thân mà chẳng lo, mày việc gì phải lo thay hắn?

“Về chuyện này thì chú tôi không khắt khe lắm! Ông không giống như ai đó lòng dạ nham hiểm, chỉ vì muốn đánh bại trường Sùng Dương mà sẵn sàng hi sinh tương lai của Dạ...” Lăng Thần Huyền vừa nói vừa liếc xéo Tô Cơ.

“Lăng Thần Huyền! cậu nói ai nham hiểm? Mẹ tôi chỉ làm theo nguyên tắc thôi, Kim Nguyệt Dạ cũng chẳng oan đâu, ai bảo đến khu biệt thự 23 làm gì!”

“Bây giờ không phải lúc cãi nhau, quan trọng là nghĩ cách để cô Bạch bỏ qua, không truy cứu nữa, những việc còn lại thì đơn giản thôi!” Lý Triết Vũ điềm tĩnh dập tắt ngọn lửa chiến tranh vừa nhen lên giữa hai đối thủ truyền kiếp – Tô Cơ và Thần Huyền.

...

Mọi người lại im bất, lặng lẽ suy nghĩ.

“Muốn cởi chuông phải tìm người buộc chuông!” Là giọng của ông chú râu xồm. Quên mất, là chú Nhã Văn mới đúng! Sao ông ta đột nhiên thốt ra những lời như vậy?

“Chú Nhã Văn, ý chú là...” Lý Triết Vũ hết nhìn chú Nhã Văn đang cười híp mắt, lại quay sang nhìn tôi.

“Sao... sao lại nhìn tôi?” Tôi có dự cảm chẳng lành.

Tôi ư? Tôi phải làm gì bây giờ? Hay là đi đến cầu xin cô Bạch Ngưng? Việc này chắc phải nhờ Tô Cơ mới xong, nhờ ta là con gái cô Bạch mà!

“Tô Cơ...” Tôi quay sang lắc lắc vai Tô Cơ, ánh mắt cầu cứu.

“Vô ích thôi! Tôi đã thử nhiều lần rồi! Vừa đề cập đến chuyện này, mama tôi lại lỗi thành tích học tập ra đề nết, bảo tôi đừng có mà lo việc không đâu! Tôi bó tay thôi!” Tô Cơ thở dài nhìn chúng tôi.

“Từ xưa đã nghe mẹ cô ngang ngược, cố chấp. Quả là không sai nhỉ?” Lăng Thần Huyền thừa cơ giễu cợt.

“Lăng Thần Huyền, người muốn gây sự hả?”

“Tô Cơ, Huyền, hai người đừng cãi nhau nữa được không?” Hiểu Ảnh ngồi bên cạnh, lo lắng kéo tay Tô Cơ.

Trời đất thiên địa ơi, lúc nước sôi lửa bỏng thế này mới biết chẳng nhờ được ai!

Nhưng, không phải tôi không biết cô Bạch nổi tiếng cố chấp, hơn nữa, việc lần này còn liên quan đến sự sống còn của trường Minh Đức. Kim Nguyệt Dạ mà trở về trường Sùng Dương thì chẳng khác gì ”công rắn cắn gà nhà”, ai lại muốn thế cơ chứ?

“Hựu Tuệ, cô thật lòng muốn Kim Nguyệt Dạ quay lại học hả?” Lý Triết Vũ đặt cốc trà trên tay xuống, nhìn tôi chằm chằm.

“Ừ...” Tôi trả lời không tự nhiên lắm.

Đôi mắt màu cà phê của Lý Triết Vũ khiến tôi sợ hãi né tránh, không biết Vũ muốn nghe câu trả lời thế nào từ miệng tôi? Nhưng có lẽ mọi lời nói của tôi với Vũ đều không quan trọng!

Một phút... Hai phút...

Đúng là sự yên lặng đáng sợ, Lý Triết Vũ nhìn tôi không chớp mắt, tôi không thể nào đoán được Vũ đang nghĩ gì. Lúc này hố sâu ngăn cách giữa hai chúng tôi càng lúc càng xa...

“Thế này nhé, Hựu Tuệ, mai tôi cùng cô đi gặp hiệu trưởng Bạch” Lý Triết Vũ bỗng lên tiếng.

“Gì cơ?” Tôi kinh ngạc đến mức nín thở.

“Vũ, cậu muốn cô ta đi gặp hiệu trưởng Bạch sao? Không khéo lại đổ thêm dầu vào lửa đấy!”

“Lăng Thần Huyền! Người ngậm miệng lại đi!”

“Có Lý Triết Vũ thì một việc sẽ dễ dàng hơn nhiều. Hựu Tuệ, cháu thì sao?” Ngải Nhã Văn mỉm cười nhìn tôi và Lý Triết Vũ, nhưng trong nụ cười đó còn ẩn chứa điều gì đó.

“Được rồi, được rồi! Quyết định như vậy đi! Hựu Tuệ, vì tình yêu, bà phải cố lên...”

“Tô Cơ, bà nói lăng nhăng gì vậy?”

“Yên tâm đi! Có tôi đi cùng, cô sẽ làm được mà!”

...

“Cô không đồng ý!”

Trong phòng làm việc, hiệu trưởng Bạch lạnh lùng nói với tôi, Lý Triết Vũ và Tô Cơ.

Tôi ngây người nhìn khuôn mặt vô cảm của hiệu trưởng Bạch. Câu trả lời này tôi đã biết từ lâu, nhưng khi phải trực tiếp đối mặt với nó vẫn thấy sao quá nặng nề.

“Mẹ! Mẹ nhất định phải làm thế sao?” Tô Cơ quyết không bỏ cuộc.

“Tô Cơ, con phải biết trường học có quy tắc và kỉ luật của trường học, nếu mọi người không tuân theo thì trường học sẽ biến thành cái gì? Lý Triết Vũ, cha em là nhà tài trợ lớn của trường Minh Đức và Sùng Dương, nhưng từ xưa đến nay không hề can thiệp vào công tác quản lí của trường. Cô hi vọng với tư cách là một học sinh trường Sùng Dương, em phải hiểu rõ điều này!”

Quả không hổ danh là “hiệu trưởng mặt sắt”, đối diện với con gái ruột và con trai của chủ tịch hội đồng quản trị trường mà không hề nhường bước, Tô Hựu Tuệ, mà phải làm sao đây?

Tôi quay sang cầu cứu người này giờ im lặng không lên tiếng là Lý Triết Vũ. Nhìn bộ dạng tôi đáng thương như vậy mà cậu ta không mấy may động lòng.

“Đành phải dựa vào mình thôi!” Tôi ngậm tự cổ cũ, đã đến đây rồi không thể tay trắng ra về được, huống hồ Kim Nguyệt Dạ bị đuổi học cũng là vì tôi...

“Hiệu trưởng Bạch, cô nói rất đúng ạ! Với tư cách là một người học sinh, chúng em phải tuân theo nội quy của trường, nếu vi phạm thì phải chịu hình thức kỉ luật thích đáng!”

“Hựu Tuệ!” Tô Cơ tròn mắt nhìn tôi. Không có cách nào khác, tôi đành liều thôi!

Hiệu trưởng Bạch gật gù tán đồng với tôi. Lúc này, Lý Triết Vũ mới chịu ngẩng đầu nhìn tôi, mỉm cười cổ vũ...

“Cho nên, em muốn đến xin lỗi cô, lần trước em đã nói dối cô, hiệu trưởng Thôi và ngài Nhã Văn! Em cũng đi tới số 23 phố Angel, hơn nữa còn đi cùng với Kim Nguyệt Dạ!”

“Em nói cái gì?” Hiệu trưởng Bạch không tin vào tai mình, “Hựu Tuệ, em có biết, em đang đem tương lai của mình ra làm trò đùa không?”

“Mẹ, con cũng đến số 23 phố Angel. Mà không chỉ có con đâu, còn có cả Hiểu Ảnh, Lý Triết Vũ, Lăng Thần Huyền!”

Trời ơi, Tô Cơ điên thật rồi sao? Ai lại kéo cả lũ cùng xuống bùn như thế?

“Hựu Tuệ nói không sai, tất cả chúng em đều vi phạm nội quy, đều phải chịu kỉ luật, như vậy mới công bằng với Kim Nguyệt Dạ!”

Lý Triết Vũ cũng ủng hộ Tô Cơ á? Nhìn nụ cười của hai người bọn họ, rõ ràng đã thông đồng với nhau từ trước mà.

“Các em... các em...” Hiệu trưởng Bạch quá shock trước sự thực phũ phàn này. “Các em nghĩ có thể dung cách này để Kim Nguyệt Dạ được quay lại học sao?”

“Không ạ! Thưa cô, trong mấy ngày qua em đã suy nghĩ rất nhiều, vì tương lai của bản thân, em có thể để người khác chịu tội thay mình mà vẫn ăn ngon ngủ yên được sao? Vì thắng lợi mà bất chấp tất cả để che giấu sự thật. Một Tô Hựu Tuệ như vậy đã đi ngược lại với tôn chỉ làm người của trường Minh Đức, phụ sự dạy dỗ từ trước đến nay của cô!”

Tôi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào khuôn mặt lạnh lùng, nghiêm túc khiến người khác phải e sợ của cô Bạch: “Trong buổi leexx khai giảng, cô đã nói, cô quý trọng người tài! Kim Nguyệt Dạ là thiên tài hiếm có, chỉ vì một lần mắc lỗi mà bị đuổi học, cô không cảm thấy đáng tiếc sao?”

“...”

Nhìn ánh mắt do dự của hiệu trưởng Bạch, xem ra có chút hi vọng rồi! Tô Hựu Tuệ, cố lên!

“Thưa cô, cô từng nói rằng cô tin tưởng em, trường Minh Đức chúng ta có thể quang minh chính đại thắng trường Sùng Dương, không phải vì không có Kim Nguyệt Dạ mà bởi vì Minh Đức thực sự là trường ạnh! Em mong cô có thể cho Kim Nguyệt Dạ một cơ hội, cũng là cho trường Minh Đức một cơ hội! Được không ạ?”

Tôi vừa nói xong một lèo thì căn phòng lại yên tĩnh như lúc đầu.

Tích tắc... tích tắc...

Cả căn phòng chỉ còn nghe thấy tiếng kim đồng hồ chạy, tôi căng thẳng đến thở không ra hơi.

“Tô Hựu Tuệ, nếu các em đã kiên quyết như vậy thì hãy chứng minh cho cô xem...”

“Mẹ! Mẹ thật là...” Tô Cơ chưa kịp nói nốt câu, đã bị Lý Triết Vũ chặn lại.

Tôi và Lý Triết Vũ quay sang nhìn nhau, ngậm hiểu ý, xem ra hiệu trưởng Bạch đã có “dấu hiệu” nhượng bộ.

Thưa cô, ý của cô là...” Tôi hít một hơi dài, ho vọng điều kiện không quá khó.

“Sáu người các em đều vi phạm nội quy của nhà trường nên đều phải chịu phạt. Nhưng cô sẽ cho các em một cơ hội, nếu thi cuối kì cả sáu em đều được lọt vào Top 100 người dẫn đầu thì cô sẽ bỏ qua chuyện này!”

“Sao cơ?” Tô Cơ rít lên yếu ớt, “Mẹ, phải lọt vào Top 100 á? Thế có khác nào mẹ không đồng ý đâu?”

“Được! Em đồng ý!”

“Hựu Tuệ, bà đùa sao?”

Thiên tài vô đối như tôi đã xuất chiêu thì tôi không tin là chuyện con con này lại chẳng làm được.

“Rất tốt! Nhưng Hựu Tuệ, em là học sinh của trường Minh Đức nên cô có một điều muốn nhắc nhở em...”

“Vâng ạ! Cô cứ nói!” Tôi ngoan ngoãn đáp, nhìn ánh mắt nghiêm nghị của cô, tôi cũng đoán được câu tiếp theo.

“Nhà trường cấm học sinh có quan hệ tình cảm, đặc biệt em lại là đại diện cho bộ mặt của trường Minh Đức, em càng không thể quan hệ yêu đương với Kim Nguyệt Dạ. Cô mong em tự mình xử lí được chuyện này!” Hiệu trưởng Bạch nói như đinh đóng cột.

“Em hiểu rồi ạ!” Tôi thở phào, thế mà tưởng chuyện gì? Tôi với Kim Nguyệt Dạ vốn có gì đâu.

Chuyện này chẳng là gì cả!

Nhưng sao trong lòng lại thấy hụt hẫng nhỉ? Tô Hựu Tuệ, mày làm sao thế?

Tôi ngược đầu lên nhìn thấy đôi mắt màu cà phê. Lý Triết Vũ, cậu đang nghĩ gì vậy? Chỉ cần Kim Nguyệt Dạ được đi học lại, còn những chuyện khác với cậu đều không quan trọng phải không?

“Cô đợi các em thực hiện lời hứa của mình...”

“Hựu Tuệ! Hựu Tuệ? Bà chắc chắn sao?”

Từ lúc bước ra khỏi phòng hiệu trưởng Bạch, Tô Cơ cứ liên tiếp hỏi đi hỏi lại câu đó.

“Tô Cơ! Tôi phải nói mấy lần nữa bà mới chịu hiểu? Tôi bảo làm được là làm được! Heo tôi cũng có thể dạy treo cây được nữa là, bà yên tâm đi!” Tôi cười toe toét khẳng định lại lần nữa.

“Cái gì? Bà dám bảo tôi là heo hả? Bà đừng quên, lần trước trên bãi biển, tôi nhìn thấy bà và Kim Nguyệt Dạ hôn...” Nhân lúc con nhỏ này chưa nói hết câu, tôi vội bịt miệng nó lại, nhưng Lý Triết Vũ lại nhìn tôi với vẻ khó hiểu, như thể nhìn thấy cả tâm khảm tôi.

“Muộn rồi! Tôi về trước đây! Hai cô cũng về sớm đi!” Lý Triết Vũ mỉm cười lãnh đạm chào bọn tôi.

“Hựu Tuệ à, bà có thấy con người Lý Triết Vũ là lạ không? Có lúc bắt cần đời chẳng mấy may quan tâm đến chuyện gì hết, có lúc lại nhiệt tình đến đáng sợ! À, hay là cậu ta là người đa nhân cách?”

“Nhiệt tình đến đáng sợ?” Lý Triết Vũ cũng có lúc như vậy sao? Nhưng lần trước khi tôi bị mấy nàng cọp cái trường Sùng Dương chặn đầu, cậu ta nổi giận đúng là kinh khủng thật...

“Thật mà! Hôm đi tìm tui bà ở bờ biển ỹ, mới hai giờ sáng cậu ta đã chạy đến nhà tôi rủ tôi đi cùng, lại còn ngồi đợi hai tiếng đồng hồ để đón chuyến xe sớm nhất, hay là hần và Kim Nguyệt Dạ... Hô hô hô...”

Bờ biển? Hai giờ sáng? Đó là lúc tôi nhận điện thoại! Cậu ấy lo lắng cho tôi sao? Một Lý Triết Vũ như vậy từ trước đến giờ tôi không hề biết...

“Tô Cơ! Bà phải nhớ hết đồng công thức này cho tôi! Sau đó làm hết chỗ bài tập này!”

“Hựu Tuệ! Bà tha cho tôi... Hôm nay là Giáng sinh mà! Tại sao tôi phải ở nhà học bài?”

“Tô Cơ, bà đừng quên, nếu thi cuối kì bà không lọt được vào Top 100, mọi người sẽ chết cùng bà! Cái dũng khí hôm đó của bà biến đâu rồi?”

“Nhưng... sao con khỉ đáng ghét kia cũng ở đây!” Tô Cơ tức giận chỉ tên Lăng Thần Huyền đang ghé chân nằm trên sofa đọc truyện tranh.

“Cô nói ai là con khỉ đáng ghét?” Lăng Thần Huyền giơ nắm đấm về phía Tô Cơ.

“Lăng Thần Huyền, đây là nhà của bản cô nương! Là bản địa của ta! Người muốn làm gì?”

“Tô Cơ, là tôi xin Hựu Tuệ dạy kèm cả Tiểu Huyền Huyền nữa. Hiệu trưởng chẳng bảo cả sáu người phải lọt vào Top 100 sao?” Hiểu Ảnh mếu máo. “Hơn nữa, trong phim nhân vật nam nữ chính đều chụm đầu ôn thi cùng nhau, mùi mẫn lắm đó!”

“Vâng, vâng, coi như tôi chưa nói gì hết...” Tô Cơ tự vuốt ngực để hạ hỏa. Xem ra mấy lời vừa rồi của Hiểu Ảnh có sức “sát thương” khá lớn.

“Ha ha ha! Nghe rõ chưa? Là có người mời tôi đến chứ không phải tôi tự đến nhé!”

Tên khốn Lăng Thần Huyền đúng là điếc không sợ súng, lại định châm ngòi nổ sao?

“Nào, nào, chúng ta ôn lại bài đã, có gì nói chuyện sau!” Tô Cơ đang định nhảy dựng lên phang cho thẳng cha đó một trận, thì vội kéo tay nhỏ ta lại.

“Đừng... Tôi vừa nhìn thấy sách giáo khoa là muốn ói rồi! Hựu Tuệ, bà có ‘bánh mì giúp trí nhớ’ hay cái gì đại loại vậy thì cho tôi!”

“... Bà tưởng tôi là Doraemon chắc? Tôi lấy đâu ra mấy thứ thần kì đó chứ! Thật tình!”

“Lạ ghê! Hôm nay là Giáng Sinh, sao Kim Nguyệt Dạ không đến rủ bà đi chơi nhỉ?”

“Vớ vẩn! Hắn có phải bạn trai tôi đâu, sao phải mời tôi?”

Mồm nói cứng vậy, sao trong lòng lại có chút hụt hẫng nhỉ? Hừ, tôi cũng được coi là ân nhân cứu mạng hắn mà sao không thấy hắn bày tỏ lòng cảm ơn

“Dạ! Tối nay đi chơi với tụi mình nhé...”

“Dạ! Mình đã đặt bàn ở nhà hàng Pháp rồi, cậu đi ăn với mình được không?”

“Dạ! Lên xe đi, mình đưa cậu về nhà!”

...

Cứ tưởng tượng ra bộ mặt hí hửng của mấy cô nàng mê giai đẹp ở trường Sùng Dương khi biết Kim Nguyệt Dạ được quay lại học, còn cả vẻ mặt đắc ý, ngạo mạn của thẳng cha đó mà tôi chỉ muốn tức học mấu. Sao tôi lại phải vì cái lời hứa chết tiệt đó mà ngay cả đêm Giáng Sinh cũng phải lọ mọ đi gia sư cho người khác? Càng nghĩ tôi càng bực.

“Tô Cơ! Bà làm hết quyển này rồi hẵng nói! Lăng Thần Huyền, cậu cũng lại làm cùng đi!”

“Tôi không cần!”

“Lăng Thần Huyền, người bớt ngạo mạn đi được không? Hựu Tuệ giúp người ôn tập là nể người lắm rồi đó!”

“Hừ, liên quan gì tới cô?”

“...”

Nhìn ba tên đang cãi nhau ỏm tỏi kia, tôi nổi giận đùng đùng, cuối cùng cũng không nhẫn nhịn được nữa:

“Mấy người ngồi xuống đây cho tôi!”

Tôi cầm tập đề thi và vở bài tập đặt trước mặt Lăng Thần Huyền và Tô Cơ.

“Lăng Thần Huyền! Cậu lại đây, đề dễ như thế này mà không biết làm, cậu làm những câu tương tự cho tôi hai mươi lần!”

“Tô Cơ! Bà cũng đừng cười nữa! Đề trắc nghiệm này trong bốn mươi phút phải làm xong!”

“Á... Hựu Tuệ...”

“Bắt đầu tính giờ!” Tôi không nường tay giờ đồng hồ lên xem, “Bà còn ba mươi chín phút nữa!”

Tôi trừng mắt nhìn Tô Cơ và Lăng Thần Huyền đang thì thào to nhỏ, liếc sang bên cạnh:

“Hiếu Ảnh, bà định chuẩn đi đâu đó?”

“Hi hi hi... tôi... hi hi...” Hiếu Ảnh ngừng ngay động tác lén lút bò về phía cửa, má ửng hồng, giả đầu gối tai.
“Tôi... Hi hi... tôi đi rót nước!”

“Ồ...” Tôi dịu dàng nở nụ cười “sát thủ” với Hiếu Ảnh, “Trên bàn không phải cũng có sao? Bà rảnh rồi vậy để tôi giúp bà ôn tập môn lịch sử nhé!”

“Hu hu hu...”

“Tô Cơ ơi! Hựu Tuệ sao lại trở nên đáng sợ vậy? Tôi cứ tưởng bà la sát tái sinh chứ?”

“Đây mới là bộ mặt thật của nó đó! Nó còn nhiều thứ đáng sợ hơn nhiều...”

“Không nói chuyện riêng! Làm bài tập cho tôi! Làm bài ngay!”

“Á! Vâng, vâng, vâng! Hơ hơ hơ...”

Kính coong! Kính coong! Kính coong!

Tiếng chuông cửa vang lên.

“Để tôi ra mở!” Tô Cơ mắt sáng bừng, chạy nhanh ra cửa.

“Merry Christmas!”

“A ha! Lý Triết Vũ! Sao cậu lại đến đây?” Tô Cơ sung sướng reo lên.

“Ồ! Chăm chỉ vậy! Giáng sinh còn phải làm bài tập! Huyền à, tôi phải thay đổi cách nhìn về cậu rồi đấy!”
Lý Triết Vũ bước vào phòng khách, kẻ cười.

“Vũ... may mà cậu đến giải nguy cho tôi! Cảm ơn cậu... Tôi tưởng mình sắp chết ở đây rồi chứ...” Lăng Thần Huyền như mới bò từ địa ngục lên, nước mắt ngấn nước mắt dài, ôm chầm lấy Lý Triết Vũ, còn chỉ thiếu chút nữa thôi là quỳ sụp xuống vái sống Vũ.

Tên ngọc này có cần diễn quá đà như vậy không? Hắn mới cầm được bút lên chưa đầy một phút mà!

“Tiểu Huyền Huyền, tốt quá rồi!” Hiếu Ảnh vừa được tự do, xúc động đến nỗi lao đến ôm chầm Lăng Thần Huyền.

“Oái! Tránh ra! Tránh ra nào!”

“Lý Triết Vũ! Sao cậu lại đến đây?” Tô Cơ hí hửng ra mặt, miệng cười ngoác đến tận mang tai.

“Tôi đến để cứu người, nhưng không phải các cậu đâu, mà là Tô Hựu Tuệ!”

“Cứu tôi?” Tôi tròn mắt nhìn Lý Triết Vũ.

Lý Triết Vũ nhìn lướt qua tôi mỉm cười:

“Ồ công công viên Clover có người đang đợi cô! Nhanh đến đó đi!”

“Có người đợi tôi?” Tôi hoài nghi nhìn Lý Triết Vũ. Ai thế nhỉ? Có thể nhờ Lý Triết Vũ làm người đưa tin chỉ có hắn thôi.

“Nhưng Tô Cơ và Lăng Thần Huyền, mấy người bọn họ...”

“Hựu Tuệ! Bà lo xa làm chi au già! Hôm nay là Giáng sinh cơ mà, là ngày Chúa ra đời, ngày quan trọng nhất trong năm nay! Bà mau đi đi!”

“Vậy việc ôn tập...”

“Bà không cần phải lo lắng cho tụi tôi đâu! Tụi tôi tự học với nhau được mà. Đúng không Lăng Thần Huyền?”

“Ồ!Ồ! Đúng! Rất đúng! Tụi tôi sẽ học với nhau, sẽ học mà! Ha ha ha...”

“Mấy người tự học?” Tôi không dám tin những điều vừa nghe.

“Đúng vậy, đúng vậy...” Hai mắt Hiểu Ảnh như hiện lên chữ “giờ tự học ngọt ngào”.

Làm ơn đi, có vờ vịt thì cũng phải diễn cho giống một chút chứ! Ba người này vừa nghe tin tôi có việc phải đi mà vui đến nổi trên đầu nổ pháo rào rào ăn mừng, chẳng có vẻ muốn học chút nào.

Nếu thi cuối kì mà không qua thì lời hứa...

“Đừng lo, tôi sẽ thay cô giúp họ ôn tập...” Lý Triết Vũ mỉm cười, dịu dàng quay sang nhìn tụi Tô Cơ.

Sao cậu ấy không nhìn tôi chứ? Hay là đối mặt với tôi còn khủng khiếp hơn đối mặt với ba người kia?

“Hả? Cậu muốn giúp tụi tôi ôn tập, không phải là đến rủ tụi tôi đi đập phá nhân dịp Giáng sinh sao?”

“Thì đúng là đến để cùng các cậu đón Giáng sinh mà! Đảm bảo đây là ngày Giáng sinh đáng nhớ nhất của các cậu!”

“Triết Vũ! Đừng...” Lãng Thần Huyền năn nỉ ỉ ôi.

“Mau đi đi!” Lý Triết Vũ dường như cảm nhận được tôi đang nhìn cậu ấy đăm đăm, cậu ấy cuối cùng cũng quay ra nhìn tôi, khẽ vẫy tay.

“Tôi đi trước đây!” Nói xong tôi bước ra phía cửa.

Mặc dù không biết người đang đợi tôi phía trước là ai, nhưng tôi vẫn phóng như bay đến công viên Clover, bỏ lại phía sau nơi tôi từng thấy bình yên nhất, một người mà tôi tin tưởng nhất...

Hu la la! Hu la la!

Woa! Thật là náo nhiệt!

Trên phố đông lúc nhúc toàn người là người. Dưới lòng đường hay trên vỉa hè đều đông nghịt người đi chơi. Nghe Tô Cơ bảo hôm nay lạnh âm bốn độ, nhưng người tôi lại nhể nhãi mồ hôi.

Hàng quán hai bên đường đèn điện sang trọng. Màn hình lớn gần trung tâm thương mại phát đi phát lại bài hát “Ring the bell”. Mọi người cười nói rôm rả, khoác tay nhau, niềm vui và sự ngọt ngào tràn ngập khắp nơi, ngay cả không khí cũng có vị ngọt.

Vậy trong lòng tôi là vị gì vậy?

Người đợi tôi phía trước... từng là địch thủ của tôi, nhưng bây giờ hẳn cứ từng bước tiến vào cuộc sống của tôi. Còn phía sau, người mà tôi vừa chạy trốn... lại là người tôi tin tưởng nhất. Cậu ấy luôn đứng ở đầu bên kia thế giới, lưỡng lự...

Đời người luôn biến ảo khôn lường như vậy, không biết tương lai sẽ thế nào đây? Khuôn mặt của Kim Nguyệt Dạ ngày càng hiện lên rõ ràng trong tâm khảm tôi, ngày càng...

Lúc hẳn cười...

“Cô không sao chứ? Sao thế? Cô khó chịu à?”

“Để tôi đỡ cô dậy nhé! Con gái mặc váy như vậy không nên ngồi dưới đất!”

Lúc hẳn xấu xa...

“Ok thôi! Tổng cộng ba bức ảnh, chỉ cần cô làm cho tôi ba việc, mỗi việc hoàn thành xong, tôi sẽ xóa một bức!”

“À, vì dạo này kẹt quá, nhưng tôi lại không muốn vất vả cho nên đành phải nhờ cô giúp đi làm thêm!”

Lúc hẳn nghiêm túc...

“Bình thường ở trường học, cô luôn phải khép kín tình cảm và ước mơ của mình ở đáy sâu tâm hồn, kể cả có bức dọc hay buồn bã vẫn phải giả làm một nàng công chúa đài các, quý phái. Cô không thấy mệt mỏi sao?”

Khi hẳn bị tổn thương...

“À! Tôi không sao! Hơ hơ... chỉ là không có bố mẹ thôi mà, tôi đã sống như vậy mười nay! Vả lại tôi cũng quen rồi!”

Từng hồi ức như những thước phim vụt qua trước mắt tôi, tiếng bước chân và hơi thở mỗi lúc một nhanh...

“Hắt xì!”

Một tiếng đồng hồ rồi...

Cái nóng của một tiếng trước đang dần dần biến mất, tôi bắt đầu cảm thấy lạnh!

Hai tiếng trôi qua...

Tay và chân tôi bắt đầu đông cứng lại, tôi nhảy lên nhảy xuống liên tục rồi xoa xoa tay để làm ấm cơ thể nhưng chẳng xì nhè gì hết.

...

Từng đoàn khách đi qua cổng công viên Clover đều thấy thương hại cho đứa con gái đang ngồi thu lu ở một góc như tôi.

Hu hu hu... Chắc họ đều nghĩ tôi là đứa con gái đáng thương, bị bạn trai “đá” vào đúng đêm Giáng sinh.

Tên khốn Kim Nguyệt Dạ! Hắn bắt tôi phải đợi đến hai tiếng đồng hồ rồi, dung là đến chết mà vẫn không chữa, hắn lại định chơi tôi một vỏ nữa sao?

Nhưng Lý Triết Vũ sẽ không hùa theo hắn để lừa tôi đâu! Hay là trên đường hắn xảy ra chuyện gì rồi?

Phải rồi, nhân vật nam chính trong phim “Bản tình ca mùa đông”(4) cũng bị xe đâm, mất trí nhớ đúng vào đêm Giáng sinh đấy!

Không được, Tô Hựu Tuệ, mày đang nghĩ lung tung gì vậy? Chuyện tốt không linh, chuyện xấu thì linh. Chết quên! Chuyện xấu không linh chuyện tốt thì linh!

Híc! Làm trẻ con vẫn vui hơn, không lảm nhảm nào như tôi bây giờ.

Tôi chán nản ngồi xổm xuống đất, nhìn ông già Noel đang đứng trước cổng công viên Clover phát bóng bay cho trẻ em.

Ông ta đeo trên lưng một cái túi rất to, và hình như đã đứng ở đây rất lâu rồi. Lúc thì cùng du khách chụp ảnh, lúc lại đến chơi đùa với các em nhỏ. Thật tội nghiệp, Giáng sinh cũng phải đi làm thêm, có lẽ không ai chịu đón Giáng Sinh cùng ông ta... Hóa ra trên đời vẫn có những người bất hạnh như tôi.

Híc híc híc... Kim Nguyệt Dạ đã xảy ra chuyện gì thật sao? Oái! Nước mũi chảy ra rồi!

Hơ, khăn giấy ở đâu ra vậy? Tôi ngẩng đầu lên.

A, là ông già Noel, không hiểu ông ta đến từ lúc nào, đưa cho tôi một gói giấy ăn.

Tôi cảm động đến ướt nước mắt, nhận lấy gói giấy ăn từ tay ông già Noel.

“Ha ha... ha ha... cảm ơn ông!”

Đột nhiên ông già Noel bật cười khanh khách:

“Merry Christmas! Tô Hựu Tuệ!”

Khoan, giọng nói này sao mà quen thế, đừng có bảo... ông già Noel này là...

“Á! Kim Nguyệt Dạ! Đúng là cậu rồi!” Tôi kinh ngạc hét lên.

Cái người đội mũ đỏ, đeo râu trắng này đúng là Kim Nguyệt Dạ rồi.

“Bé Hựu Tuệ à! Không ngờ được gặp tôi, bé lại xúc động đến thế!” Tên đó hươ hươ tay trước mặt tôi.

“Kim Nguyệt Dạ! Cậu làm trò gì thế hả? Bắt tôi đợi ở đây gần ba tiếng đồng hồ. Tôi còn tưởng cậu...” Tôi kịp lấy lại bình tĩnh, tức tối nói.

“Tưởng với tưởng cái gì? Nghĩ tôi bỏ rơi cô à? Hơ hơ!”

“Bỏ rơi cái đầu cậu ý! Cậu bảo tôi đến đây làm gì? Chỉ để nói mấy câu này hả? Lại còn bắt tôi phải hứng gió hứng sương đợi ba tiếng đồng hồ liền!” Con giận của tôi bốc lên ngùn ngụt. Hừ, biết vậy tôi ở nhà Tô Cơ ôn bài cho xong.

“Tôi còn bận làm việc mà! Lặng lẽ ngồi bên chờ bên tôi, co không thấy rất thú vị sao?”

“Thú vị cái khỉ mốc!” Tại sao cứ gặp thằng cha này thì y rằng phong thái thực nữ của tôi biến mất tiêu. “Có giỏi thì cậu đứng đợi ở đây ba tiếng đồng hồ xem!”

“Bé Hựu Tuệ, làm gì mà dữ như chần lửa vậy? Tôi đã đứng ở đây sáu tiếng rồi!”

“Hừ, đừng ra bộ đáng thương! Tôi giận rồi đấy!” Tôi hằn học đảo mắt nhìn Kim Nguyệt Dạ.

Đây là ngày Giáng sinh quái quỷ gì vậy? Có mà là ngày quả tạ chiếu mạng thì có. Vì thằng cha này mà tôi đứng một mình trong gió rét đợi hần suốt ba tiếng đồng hồ. Không biết dấu mặt đi đâu đây.

“Ông già Noel, cháu muốn một quả bong bay!” Có chú nhóc chạy đến chỗ chúng tôi, chỉ về phía chùm bong, ánh mắt vật vại.

“Được rồi! Đây, chúa cầm lấy. Đừng để bong bay mất nhé! Ha ha ha.”

“Cháu cảm ơn ông. Chị ơi, chị xinh như minh tinh điện ảnh ý! Em bắt tay với chị được không?”

“Đương nhiên rồi! Em thật đáng yêu! Hơ hơ hơ hơ!”

“Hi hi hi! Vui quá!” Chú nhóc cầm quả bóng chạy đi xa.

Hô hô, thằng nhóc này có mắt tinh đời đấy!

“Bé Hựu Tuệ à! Sao lúc nào bé cũng chỉ hung dữ với mỗi tôi vậy? Chẳng nhẽ đối với bé, tôi đặc biệt đến thế ư?” Mặt thằng cha Kim Nguyệt Dạ trông rất gian manh, dù không nhìn rõ bộ mặt hần lúc này nhưng chỉ cần nghe giọng nói là tôi biết ngay.

“Đừng tưởng bở! Cậu làm sao có thể so sánh với bé gây thơ đó!”

“À! Đến giờ rồi! Để tôi đưa cô đến một nơi!” Hần không thèm để ý đến cơn tức giận của tôi, nhìn đồng hồ trên tay, cười rồi nói.

“Cậu muốn đi đâu? Tôi không đi! Hừ!”

“Cô không đi thật sao?” Kim Nguyệt Dạ mỉm cười hỏi.

Không đi là không đi! Tôi trề môi ra, giận dữ.

“Thế thì thôi vậy! Tôi đi tặng bóng tiếp đây!” Tên Kim Nguyệt Dạ thản nhiên nhún vai, quay người bỏ đi.

“Hả?” Tôi tức đến nổi đầu sắp vỡ tung ra, sao hần không có tí thành ý nào vậy? Tức chết mất!

Tên ngu ngốc! Ngu ngốc! Kim Nguyệt Dạ là tên siêu ngốc! Ta căm thù người!

Á á á á á... Sao tôi lại phải đứng đây để tự chuốc lấy bức dọc vậy...

Á á á á á... Sao tôi phải thêm chữ “lại” nhỉ?

Tôi còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, thì mọi vật đột nhiên xoay ngược lại.

Kim Nguyệt Dạ, hần dám vác tôi như vác bao tải gạo vậy sao?

“Tên khốn kia, mi làm gì vậy? Mau thả ta xuống! Thả ta xuống ngay!” Tôi hét toáng lên.

“Bé yêu! Mọi người đang nhìn chúng ta đấy! Tôi mặc thế này, không ai nhận ra được đâu, nhưng bé thì... Hơ hơ...”

Một người xung quanh...

“Eo, khiếp quá đi mất!”

“Nữ sinh bây giờ dữ như cọp ý!”

Hu hu hu... hình tượng của tôi còn đâu!

Lạy Chúa! Đừng để ai nhận ra tôi lúc này, nếu không tôi làm sao ngẩng mặt lên nhìn đời được đây!

Tất cả đều tại tên khốn Kim Nguyệt Dạ! Hừ! Hừ!

A ha! Đã thế tôi giả làm xác chết, để mọi người tưởng hắn là sát thủ yêu râu xanh mới được!

Tôi tựa khuôn mặt đỏ ửng lên vai Kim Nguyệt Dạ, lắc lư theo bước chân của hắn.

“Được rồi! Không cần phải giả vờ nữa...”

Tôi mở to mắt ra! Hơ, đây là phía sau công viên mà. Sau khi qua một rừng cây, Kim Nguyệt Dạ cũng chịu thả tôi xuống!

Tôi trừng mắt lên với hắn, lửa hận bắn tung tóe, sau đó lơ hắn đi.

“Oái cậu làm gì vậy?”

Trước mặt tôi bỗng tổ sầm lại.

“Suyt!” Kim Nguyệt Dạ ra vẻ thần bí, bảo tôi im lặng, “Nhìn kĩ nhé! Tôi bỏ tay ra đây... Một... hai... ba...”

Kim Nguyệt Dạ buông tay ra khỏi mắt tôi... Tôi mở to mắt nhìn...

Ồ má ơi! Là một vách đá cheo leo!

Chúng tôi đang đứng trên một phiến đá nhô ra từ lưng chừng núi.

“A a a a ... Cao quá!” Chân tôi mềm nhũn ra như cọng bún thủy, hai tay ôm chặt lấy Kim Nguyệt Dạ mắt nhắm tịt, toàn thân run như cây sậy...

Tên trời đánh này, hắn muốn giết người sao? Biết rõ tôi mắc bệnh sợ độ cao còn đưa tôi đến đây!

“Hơ hơ hơ, đồ ngốc! Đừng sợ! Nếu không cô sẽ để lỡ mất một cảm giác vô cùng tuyệt vời đây! Kim Nguyệt Dạ vừa cười vừa gỡ hai cánh tay tôi đang bám dính vào người hắn.

Tóc tôi tung bay trong gió, cảm giác như đang chao liệng giữa bầu trời bao la, toàn thân lâng lâng, tôi vui sướng mở to mắt nhìn Kim Nguyệt Dạ.

“Woa! Bay? Tôi đang bay sao?” Tôi thích thú buông tay như chú chim đang sải cách, cảm thấy thật sảng khoái, thư thái mặc dù hơi lạnh!

“Đúng vậy! Cô đang bay đó!” Kim Nguyệt Dạ cười rồi khẽ thì thầm vào tai tôi.

Tuyệt vời! Thật tuyệt vời!

Tôi... tôi như đang bay cùng với gió! Bao nhiêu nỗi sợ hãi trước kia đều tan biến hết.

Thành phố nơi tôi đã sống mười sáu năm đang ở ngay dưới chân tôi, sao nó lại đẹp đến thế? Ánh đèn điện rực rỡ, những con phố đan xen ngược xuôi...

“Hura! Tôi thấy mình giống như một nữ thần vậy!”

“Cô mà là nữ thần thì có mà trời sụp! Hơ hơ!”

“Hừ! Kim Nguyệt Dạ, cậu đừng có làm tôi cụt hứng! Khó khăn lắm tôi mới nhập tâm được!”

“Vâng, vâng, vâng! Hơ hơ, ở đây thích thật, nhưng còn có cái tuyệt hơn cơ...” Kim Nguyệt Dạ chỉ tay lên trên cao.

Woa...

Bánh xe khổng lồ trong công viên Clover bỗng bật sang! Xung quanh vọng lại tiếng reo hò của mọi người!

Bộp bộp bộp bộp...

A! Pháo hoa! Là pháo hoa! Những bông hoa lửa nổ tung trên bầu trời giống như hoa tuyết, theo gió bay đi khắp nơi. Có cái gì màu trắng rơi trúng cánh mũi tôi... cảm giác lạnh lạnh...

Ồ... Không phải, đây là...

“Tuyết! Là tuyết! Tuyết rơi thật kìa!”

Tôi kinh ngạc ngẩng mặt lên, nhìn thấy những bông tuyết màu trắng tinh khiết đang bay từ trên trời cao xuống mặt đất, khiến đêm tối bỗng sáng bừng lên!

“Tuyết... A! Là tuyết! Tuyết rơi kìa! Hơ? Cái màu hồng kia là gì vậy? Ồ, là cánh hoa! Sao lại có cánh hoa nhỉ?” Tôi sung sướng nhảy cẫng lên.

“Đây là tiết mục đặc biệt mà công viên Clover muốn tặng mọi người nhân dịp Giáng sinh năm nay đó. Những nghệ nhân trồng hoa đã hoa phí bao công sức mới có thể cho hai cây hoa mai nở hoa đúng vào ngày hôm nay!”

Tôi kinh ngạc ngẩng cao đầu nhìn, màu trắng của bông tuyết xen lẫn màu hồng của những cánh hoa bay lượn và đậu trên đầu, trên vai, trên mặt tôi...

“Trận tuyết hoa mai xem như món quà Giáng sinh tôi giành tặng cô!” Kim Nguyệt Dạ cười khi khi.

Tôi giờ hai cánh tay ra, hứng những bông hoa mai tuyết thuần khiết...

Hu hu huh u... Lẽ nào... Lẽ nào tôi đã lên đến thiên đường rồi sao? Cảm động quá! Cảm động chết mất...

Tôi cảm động... cảm động... cảm động đến nỗi...

Oái... Thôi chết rồi!

Đúng lúc đứng giữa biển hoa mai tuyết đẹp mê hồn, vào thời khắc lãng mạn như vậy tôi lại muốn đi vệ sinh!

Tô Hựu Tuệ! Mà đúng là không ra gì!

“Hựu Tuệ có thích không?” Kim Nguyệt Dạ mỉm cười dịu dàng.

“Hơ... Thích... Thích lắm!”

“Ừa? Tô Hựu Tuệ, cô làm sao vậy? sao lại run cầm cập thế kia? Lạnh à?” Kim Nguyệt Dạ lo lắng nhìn tôi.

“Không phải... Tôi cảm động quá... Cảm động quá ý mà... Ha ha ha ha...”

Phải cố nhịn! Không thể để Kim Nguyệt Dạ biết việc đáng xấu hổ này được.

Híc híc! Dù có chết cũng phải nhịn cho bằng được!

“Hi! Cô kì quặc thật! Nhưng cô thích là được rồi!”

“Ha ha ha ha...” Tôi đành cười để lấp liếm.

“Hựu Tuệ, để cô phải đợi ở công viên lâu như vậy, tôi rất xin lỗi! Bởi vì chín giờ mới có pháo hoa...” Kim Nguyệt Dạ gỡ đầu, mặt hơi đỏ.

“A... Ha ha, không sao... Không sao đâu... Ha ha ha...”

Thằng cha này hóa ra cũng biết xin lỗi. Nhưng tôi... tôi bây giờ chỉ muốn... Hu hu hu...

“Ồ, Hựu Tuệ cô khó chịu à? Sao mặt cô lại đỏ bừng thế kia?” Kim Nguyệt Dạ thật sự lo lắng, đặt tay lên trán tôi.

“Không... không sao đâu mà! Tôi... nóng thôi! Nóng nên đỏ mặt ý mà! Ha ha ha!”

“Nóng?”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Ha ha...” Tôi liền cởi khăn quàng cổ ra để chứng minh lời nói của mình.

Híc híc híc... Gió rét cứ nhằm cổ tôi mà “tấn công”! Lạnh quá! Hắt xì!

Kim Nguyệt Dạ khẽ nghiêng đầu nhìn tôi, tủm tỉm cười.

Oái! Nhịn! Phải cố gắng nhịn! Đừng có xúc động! Chỉ cần xúc động là không kìm được nữa! Tô Hựu Tuệ , mày phải ráng lên!

“Hựu Tuệ, cô sao vậy? Mặt lại chuyển sang màu xanh lét rồi!”

Hu hu hu hu... Không xanh mới lạ! Tôi sắp tắt thở vì nhịn rồi! Trời ơi! Nhà vệ sinh ở đâu... Tôi cần nhà vệ sinh...

“Phải rồi, sao cậu biết chỗ này?” Tôi cố gắng chuyển chủ đề.

“Trước kia ở đây không có ai nên tôi thường đến. Đứng trên mỏm đá này khiến người ta cảm giác mình có thể làm được mọi việc!” Kim Nguyệt Dạ trầm ngâm nhìn xuống thành phố bên dưới.

“À... Thế... thế à...” Cả người tôi giật giật như bị trúng phong.

“Mà này, Hựu Tuệ, xin lỗi nhé!” Kim Nguyệt Dạ đột nhiên nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Ồ... Gì... gì vậy?” Tôi phải nhịn, nhịn, nhịn.

“Lần đầu tiên tôi gặp cô – đối thủ luôn cạnh tranh với tôi, là vào dịp tổ chức cuộc thi học sinh giỏi toán năm lớp chín. Cô biết lúc đó tôi có cảm giác gì không?”

Thi học sinh giỏi toán năm lớp chín? Hình như là có, nhưng tôi đã gặp Kim Nguyệt Dạ ư? Sao chẳng có tí ấn tượng gì hết vậy?

“Tôi cứ như gặp bản sao của chính mình vậy. Bề ngoài thân thiện, dễ mến đấy, nhưng bên trong lại rất kiên cường, thậm chí cứng đầu. Tôi ghét chính bản thân mình, nên cũng ghét luôn cả cô...”

Cái gì cơ? Ghét bản thân nên ghét lây sang tôi. Lí do gì mà kì cục vậy? Kim Nguyệt Dạ, mi xin lỗi cái kiểu gì thế?

“Nhưng sau này tôi mới phát hiện ra, cô không giống tôi, cô có một thứ tôi còn thiếu...”

“Thật... thật... sao?”

Tôi ráng nhịn thêm chút nữa.

“Tô Hựu Tuệ, cô thấy khó chịu à?”

“Thật... thật... sao?”

“Hơ hơ! Đúng là đồ ngốc!”

Kim Nguyệt Dạ mỉm cười, vỗ mạnh vào vai tôi.

Hu hu huh u... Thế là hết! Tiêu đời rồi! Tên ngốc kia... đúng lúc nước sôi lửa bỏng thế này lại vỗ vai tôi...

“Ủa, Hựu Tuệ, cô sao vậy? Sao tự nhiên lại khóc?” Kim Nguyệt Dạ kinh ngạc nhìn tôi.

“Thật... thật... sao?” Tôi ôm chặt bụng, mếu máo.

“Đừng có mà ‘thật sao thật sao’ nữa! Từ lúc này tôi đã thấy cô là lạ rồi, tóm lại là có chuyện gì? Đau bụng à?” Kim Nguyệt Dạ lo lắng.

“Hu hu huh u...” Mặt tôi nhẵn như khi ăn ớt, lắc đầu nguầy nguậy, bỗng thấy choáng váng cả người, tôi không thể chịu đựng thêm một phút nào hết, “Cậu có biết nhà... nhà vệ sinh ở đâu không?”

“...”

Mười phút sau...

Tôi bước ra khỏi lùm cây.

“Ha ha ha ha ha ha... Ha ha ha ha ha ...” Kim Nguyệt Dạ bò lăn ra đất, cười đến sặc cả nước bọt.

“Kim Nguyệt Dạ! Cấm cười!” Nhìn thẳng cha đó đang ôm bụng cười lăn lộn trên đất mà mặt tôi đỏ như gấc, đập chân xuống đất bình bịch rồi hét lên.

“Bé Hựu Tuệ này! Bé... bé cũng quá lắm! Tự nhiên lại... lại... Ha ha ha ha!”

“Híc híc híc... tôi chỉ ngại nói ra thôi mà!”

Tên khốn này, tôi có lòng tốt không muốn cắt ngang lời xin lỗi “thống thiết” của hắn thôi, thế mà còn cười tôi.

“Được rồi! Tôi không cười nữa, không cười nữa!” Kim Nguyệt Dạ cố nín cười lom còm bò dậy, đứng phăng trước mặt tôi.

“Phì!”

“Oái! Nước bọt...”

“Ha ha ha ha ha ha ha... Chết mất thôi! Chỉ cần nhìn thấy cái mặt ngổ rùng của cô là tôi không nhịn nổi cười! Ha ha ha ha...”

“Kim Nguyệt Dạ! Đồ đại ngốc!”

“Hả...”

...

Trận tuyết hoa mai vẫn đang bay lượn trong không trung, nhưng... tôi không còn tâm trạng nào để thưởng ngoạn nữa.

Chúng tôi đã cùng nhau trải qua buổi tối Giáng sinh đầu tiên trong tiếng cãi nhau ầm ĩ và một cơn mưa hoa tuyết!

12. Q.2 - Chương 6: Sự Trở Về Của Người Tình Muôn Thuở

Địa điểm:

Tường PK số 23 phố Angel.

Nhân vật:

Tô Hựu Tuệ: Nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Bạch Tô Cơ: Nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Khâu Hiểu Ảnh: Nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Kim Nguyệt Dạ: Nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Lăng Thần Huyền: Nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Lý Triết Vũ: Nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Thôi Khởi Thánh: hiệu trưởng trường cấp III Sùng Dương

Bạch Ngưng: Hiệu trưởng trường cấp III Minh Đức

Hừm!

Ta không tin người chỉ đóng cửa tu hành

Hằng ngày như ta

Lại thua tên khỉ đột chỉ biết đi làm thêm kiếm chác,

Mau quy thuận ta đi!

Cho người biết thế nào là nữ thần

Của trường Minh Đức.

“Ha ha ha ha ha ha ...”

“Ha ha ha ha ha ha ...”

“Tô Cơ, Hiểu Ảnh! Hai bà còn cười nữa là tôi nghỉ chơi với hai bà luôn đó!” Mặt tôi đỏ bừng lên, ghìm giọng rặn ra từng chữ một.

Chỉ tức cho cái thằng cha mỗ nhon Kim Nguyệt Dạ, chính hắn đã đi buồn “chiến công oang liệt” ngày hôm qua của tôi với sáu người bạn họ. Trời ơi! Không biết tên khỉ đột Lăng Thần Huyền sẽ cười nghiêng ngả đến mức nào! Lại còn cả Lý Triết Vũ...

“Ha ha ha ha ... OK... Tôi... tôi không cười nữa... Ha ha ha ha...”

Tôi nhìn Hiểu Ảnh, nhỏ ta giống y như Tô Cơ, cười lẩn cười bò.

“Hừ!” Tôi vừa xấu hổ vừa tức giận, giơ hai tay lên ôm đầu.

“Ha ha ha ha ha ha...”

Tô Cơ thấy tôi há miệng mắc quai, càng cười dữ hơn.

Cười đi, cứ cười đi! Cười cho vỡ bụng mấy người luôn đi, quá đáng! Hừ!

“Chà, có chuyện gì mà vui thế?” Một giọng nói sượt qua đỉnh đầu tôi nghe rất chói tai.

“Hi, baby Hựu Tuệ!” Anh Tĩnh Ngạn tay cầm một bông mai, ghé hông ngồi lên bàn tôi, liếc mắt nhìn tôi tình tứ.

“Hi...” Tôi mặt mỗ dờ người ra, khê gật đầu.

“Ồ, có mấy ngày không gặp mà baby Hựu Tuệ của anh trông lại gần mòn đi thế? Cũng tại anh dạo này bận qua, không có thời gian quan tâm chăm sóc em, hu hu hu...” Anh Tĩnh Ngạn vừa nói vừa rút chiếc khăn tay ra lau nước mắt.

Hừ... thằng cha này đang diễn hài chắc? Nhìn gai mắt thật!

“Chặc chặc chặc... Sao hai em lại cười sung sướng vậy?” Anh Tĩnh Ngạn liếc xéo một cái, ánh mắt hắn đầy vẻ chán ghét nhìn Tô Cơ và Hiểu Ảnh đang cười sằng sặc như ma lem. “Con gái gì mà cười vô ý vô tứ, phải đoan trang như Hựu Tuệ!”

Đoan trang? Tôi nghĩ lại chuyện tối qua, mép bỗng giần giật.

“Chẳng biết cười cái gì nữa! Chắc là ăn nhầm thuốc rồi!”

“Phư phư, vui ghê nhỉ...” Anh Tĩnh Ngạn cười gian xảo rồi nói.

“Anh Tĩnh Ngạn, anh tìm tôi có việc gì vậy?”

“Ha ha ha... Qua một tuần nữa là đến đợt thi cuối kỳ, anh muốn đến cổ vũ cho baby Hựu Tuệ, em nhất định phải thắng thằng Kim Nguyệt Dạ đây... Ha ha ha...”

“...”

Câu nói của thằng cha Anh Tĩnh Ngạn như dội một gáo nước lạnh vào đầu tôi. Trời ạ! Sắp thi cử đến nơi rồi, tôi đã hứa danh dự với cô Bạch sẽ giúp cả Tô Cơ và Hiểu Ảnh lọt vào Top 1000 người đứng đầu! Hừ, tên khỉ đột Lăng Thần Huyền có hai gia sư đẳng cấp cao là Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ trợ giúp, tôi chắc chẳng phải lo lắng gì. Tôi ngoái đầu nhìn hai bà bạn chẳng biết trời cao đất dày là gì kia...

Hơ hơ hơ hơ...

Không biết tên Kim Nguyệt Dạ có được tham gia thi cuối kỳ không nhỉ? Nếu được tham gia thì hắn cũng khó lòng đứng đầu bảng được vì dạo này hắn chỉ toàn đi làm thêm, lại còn nghỉ một tuần không đi học. Đây là cơ hội tốt để tôi phục thù rửa hận.

Nhưng mà nói đi thì phải nói lại, thời gian gần đây vì chuyện của Kim Nguyệt Dạ mà tôi bỏ bê học hành. Còn một tuần nữa là đến kỳ thi, xem ra tôi phải cố gắng “cày đêm” thôi.

Đợt thi lần này... Tôi nhất định sẽ bỏ xa thằng cha Kim Nguyệt Dạ! Vết nhọc thi đâu vào tôi vẫn nhớ như in, ai bảo tôi không biết phục thù rửa hận, chẳng qua thời gian chưa chín mùi thôi. Thời cơ nay đã đến! Kim Nguyệt Dạ, mi chống mắt lên mà chờ ngày đóng nắp quan tài!

Tô Hựu Tuệ ta lần này chắc thắng rồi!

“Ôi, Hựu Tuệ độ này sao thế nhỉ? Vừa vào lớp là cắm đầu vào đọc sách, mấy ngày nay không thấy mặt mũi bạn ý đâu!”

“Có điều Hựu Tuệ lúc chăm chỉ nhìn phong độ ghê, ngưỡng một quá đi! Giá mà mình cũng có dáng vẻ ấy thì hay quá!”

“Hựu Tuệ, bạn hơi ốm đấy, phải nhớ giữ gìn sức khỏe nhé...”

Tụi bạn cùng lớp đều ngạc nhiên khi thấy tôi bò trên bàn viết nhanh như chớp. Người thêm một câu người đá một câu, rôm rả bình luận...”

“Tô Cơ... Hựu Tuệ mấy ngày nay chăm dữ quá, đi đường mà còn đọc sách...”

“Suyt! Hiểu Ảnh! Bà muốn chết à? May mà nó không để ý đến tụi mình, tranh thủ cơ hội này mà nghỉ ngơi cho đã đời! Lúc này dám cả gan quấy nhiễu nó, hậu quả khủng khiếp lắm!”

“E hèm...” Tô Cơ xem ra cũng khôn chán, tiếc là tôi còn lâu mới bỏ qua cho hai bạn cạ cứng này “Tô Cơ, Hiểu Ảnh! Bài tập tôi gaio hai bà đã làm xong chưa?”

“Làm... làm xong rồi!” Tô Cơ và Hiểu Ảnh sợ sệt nấp vào góc tường, mắt long lanh nhìn tôi.

“Thật sao? Đưa ngay cho tôi xem nào! Học thuộc bài môn triết ngay, đến chiều mà chưa thuộc lâu lâu thì đừng hòng về nhà nghe rõ chưa?” Dù hai bà bạn mặt xị dài như cái bươm nhưng tôi chẳng thấy đáng thương tẹo nào. Đúng là hai đứa ngốc! Nói chuyện thì phải tránh xa ra một chút chứ ai lại để kẻ tai thính giống chuột như tôi như tôi nghe được! Chán sống rồi chắc?

Ring! Ring! Ring!

Ý! Điện thoại reo liên hồi! Không biết kẻ nào chán cơm thèm đất dám gọi điện cho bản cô nương vào lúc này!

“A lô!”

“Bé Hựu Tuệ yêu dấu!”

“Kim Nguyệt Dạ!” Từ ngày hấn đi lu loa chuyện đáng xấu hổ hôm Giáng sinh của tôi cho Tô Cơ và Hiểu Ảnh, hấn như bốc hơi, bây giờ mới dám xuất đầu lộ diện.

“Ô hô, ngạc nhiên lắm à? Sao nghe giọng căng thẳng dữ vậy?”

“Ha ha ha...” Tôi đang ‘căng thẳng’ đến mức chỉ muốn tống hấn vào nồi nấu cao. “Đâu có! Khó có thể tưởng tượng được cái tên mỡ nhờn hại người như cậu mà vẫn còn sống nhăn nên tôi chỉ hơi ngạc nhiên chút đỉnh thôi!”

“Hơ hơ, chưa được nhìn thấy bé Hựu Tuệ thì làm sao tôi chết được! Cũng xin báo cho bé yêu biết, đợt thi cuối kỳ lần này tôi vẫn tham gia, còn nữa tôi sẽ giúp Huyền lọt vào Top 100 người dẫn đầu, còn bé yêu bên đó có cần...”

“Không cần!” Hấn nghĩ Tô Hựu Tuệ này là ai chứ? Kể cả phải ‘bò’ tôi cũng quyết cho hai bà bạn ‘bò’ vào Top 100 người dẫn đầu.

“Cậu yên tâm dù có tham gia hay không, tôi vẫn giúp bạn tôi lọt vào Top 100 như thường!”

“Được thôi, tụi tôi sẽ chống mắt lên chờ, xem ra dạo này bé yêu cũng vất vả lắm...”

“Làm gì có chuyện đó? Tôi đang rất thoải mái! Hôm nay tôi còn hẹn Tô Cơ đi dạo phố nữa đây này!” Định hù tôi lấy khẩu cung hả? Tô Hựu Tuệ này đâu phải đứa ngốc.

“ Hựu Tuệ , bà hẹn tôi đi dạo phố hồi nào ? Bà bắt tôi học như nhồi gà thế này mà còn nói là đi dạo là đi dạo phố !” Đúng lúc này giọng nói đầy oán trách của Tô Cơ vang lên phía sau lưng .

“ Tô Cơ! Bà có im đi không !” Tôi bịt máy lại , gần giọng với Tô Cơ .

“ Hơ hơ hơ hơ...Bé Hựu Tuệ tiếp tục cố gắng nhé ! Hơ hơ hơ hơ...”

“ ...” Không muốn nghe tiếp tiếng cười đắc ý của Kim Nguyệt Dạ , tôi tắt máy di động .

Tô Hựu Tuệ , mày phải cố lên !

“Thành thực vốn quý nhất đời

Tình yêu cao cả lại càng quý hơn

Nhưng nay vì lẽ thắng thua

Cả hai thứ ấy ta đành buông xuôi!”

Tôi sẽ không thua tên Kim Nguyệt Dạ đâu

Nhất định không...

“ Tô Cơ , Hiểu Ảnh ! Hai bà mau ra học cho tôi !”

Cuối cùng cũng đến ngày có ‘kết quả’ , hôm nay là buổi học cuối cùng của năm nay , không khí căng thẳng dường như chẳng giảm đi chút nào , dù kì thi đã kết thúc . Mới bảnh mắt ra số 23 phố Angel đã chen chúc như trẩy hội , nườm nượp người đi lại .

Mỗi lần hai trường thi cùng nhau , Minh Đức và Sùng Dương luôn cùng bình chọn ra Top 100 học sinh có thành tích tốt nhất và Bottom 100 học sinh có thành tích tệ nhất , danh sách được niêm yết trên tấm bảng màu đỏ và màu trắng ở cổng lớn số 23 phố Angel .

Không hổ danh là những trường điểm hot nhất của cả nước , cạnh tranh thành tích vô cùng khốc liệt..

Cầu chúa phù hộ ! Mong rằng chúng con đều được vào bản đỏ , mong con có

thể thắng được thằng cha Kim Nguyệt Dạ ! Bỏ tất ời, Jesus hỡi, Thượng đế ời, con cầu xin các ngài

..

Không biết có phải vì trọng trách nặng nề, gấn thêm cả mấy “nhân mạn” trên vai hay không mà tôi thấy tim mình đập như gõ mõ.

“ Bé Hựu Tuệ ! Mấy ngày nay sao rồi ? Đừng ‘cố quá’ kéo ‘quá cố’ đấy ! Bé mà gắng sức quá tôi đau lòng lắm đó !”

“ Bé Hựu Tuệ ! Muộn thế này mà bé vẫn chưa ngủ à ? Trời ơi , sao mà bé hăng hái quá thế !”

“ Này ! Bé tự giày vò mình cũng không sao , nhưng đừng kéo thêm người khác bị vạ lây . Bé đừng quên , bé mập như thế , ngộ nhờ ngất ra đây ai mà vác nổi !”

“ Bé mà không đi ngủ sớm tôi sẽ đến nhà bé khủng bố , gõ cửa , bấm chuông liên hồi . Nghe rõ chưa hả ?

Kim Nguyệt Dạ, đừng tưởng người ngày ngày lái nhải hành hạ ta là ta sẽ bị phân tâm, thua người nhé! Người không cho ta học, ta cứ học! Ta trốn trong chăn học cho âm...

Kim Nguyệt Dạ... Người cứ ngồi đó chờ kết cục thảm hại đi... Hô hô...

“ Hựu Tuệ ! Hựu Tuệ ! Tôi lọt vào Top 100 người dẫn đầu rồi ! Tôi làm được rồi....” Đột nhiên tôi bị ai đó ôm ghì lấy cổ , mặt mày tôi xây xẩm như bị thiếu máu lên não , có lẽ đây là hậu quả của nhiều đêm thức trắng .“Hiểu Ảnh! Tôi chóng mặt quá , bà thả tay tôi ra đi !”

“ Hựu Tuệ ! Tôi đứng thứ bảy mươi tám ! Tôi đứng thứ bảy mươi tám đó ! Bảng đỏ bà ạ...”

“ Oh my God , có nằm mơ không vậy ? Tôi thấy mình giỏi ghê cơ ! Đã lọt vào Top 100 rồi !” Hiểu Ảnh đang ngây ngất trong chiến thắng...

“Hiếu Ảnh, chúc mừng cô!”

Là Lý Triết Vũ, lâu lắm mới nhìn thấy mặt cậu ta, từ đợt Noel đến giờ Vũ biệt tăm.

“Tô Cơ, cô cừ lắm, chỉ kém hơn Hiếu Ảnh có 1 điểm, cừ hơn cả Huyền! Đúng là không có gì vui bằng ai cũng được lọt vào Top 100!” Chẳng trách Vũ được các girl hâm mộ cuồng nhiệt như vậy, chẳng đắc tội với ai bao giờ Siêu thật!

Phù, may qua! Ai cũng được vào bảng đỏ! Tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Hựu Tuệ, Hựu Tuệ! Huyền cũng siêu ghê! Cũng được vào bảng đỏ!”

“Vũ, sao lại so tôi với mấy con nhỏ đó! Có giỏi thì thử thắng Dạ coi!” Lăng Thần Huyền khinh khỉnh nhìn tôi. Con khỉ hôi này, dù sao cũng cảm ơn người đã nhắc ta xem kết quả, ta thắng tên Kim Nguyệt Dạ là cái chắc!

“Hứ! Có gì ghê gớm đâu! Hựu Tuệ nhất định sẽ thắng Kim Nguyệt Dạ! Đúng không? Hựu Tuệ

“...”

Hừ, mấy bà bạn bất trị này, uống công tôi lo cho các bà! Ho hơ, mấy người mở to mắt ra mà xem bản lĩnh của Tô Hựu Tuệ này.

Tôi gạt phắt tay Tô Cơ ra, mặt vênh ngược lên giời bước tới bảng điểm màu đỏ.

Tránh ra! Tất cả tránh ra! Để Tô Hựu Tuệ đệ nhất thiên hạ này xem nào

Tôi cười khẩy, đi lướt qua trước mặt đám bạn học đang chen chân phía trước bảng điểm màu trắng, đầu ngẩng cao kiêu hãnh nhìn lên bảng.

Trên bảng đỏ đề hàng chữ to như gà mái ghe:

Vị trí 1 - Kim Nguyệt Dạ (học sinh trường Sùng Dương) tổng số điểm 800 (điểm tuyệt đối)

Vị trí 2 - Tô Hựu Tuệ (học sinh trường Minh Đức) tổng số điểm: 799,5

Vị trí 3 - ...

“Ồi chà! Bé Hựu Tuệ yêu dấu! Hay là bảng điểm vào sai nhỉ? Bé lấy đâu ra 0,5 điểm đấy?” Cái giọng phách lối này chỉ có thằng cha Kim Nguyệt Dạ. Hắn tựa đầu vào vai tôi, cười khì khì. Trong con mắt tôi lúc này, trông hắn chẳng khác gì một tên “mặt nhọn bằm bèo”...

“...”

“Ồ! Bé Hựu Tuệ có sao không? Tự nhiên lại im re vậy?”

“Hựu Tuệ! Hựu Tuệ!”

“Á! Hựu Tuệ! Hựu Tuệ! Thôi chết! Hựu Tuệ hóa đá mất rồi!”

“Hựu Tuệ! Hựu Tuệ! Bà mau tỉnh lại đi! Hựu Tuệ!”

...

Xì xèo xì xèo...

Mọi người xung quanh đang nói gì, tôi không nghe thấy gì hết, hai tai tôi ù đi... Tôi chỉ nghe thấy trong tôi như có một thứ gì đó bỗng vỡ choang.

Sao lại... sao lại... sao lại thế này!

Không phải dạo này thằng hca Kim Nguyệt Dạ chỉ mãi đi làm thêm kiếm chác sao?

Không phải tôi học như điên chỉ vì kì thi này sao?

Sao... sao vị trí số một lại là thằng cha Kim Nguyệt Dạ chứ?

Tại sao lại thế ?

Đầu óc tôi quay mòng mòng... quay mòng mòng...

Một bông hoa tuyết nhẹ nhàng rơi xuống... hạ cánh ngay trên đỉnh đầu tôi... rồi tan ra...

“ Kim Nguyệt Dạ, anh quay lại trường rồi! “

“ Dạ, mọi người nhớ anh muốn chết...”

“ Dạ, hôm nay được nghỉ, hay là tối tự mình mở tiệc liên hoan mừng anh trở lại nhé?”

...

Không biết từ lúc nào xung quanh tôi chen chúc toàn nữ sinh, kêu gào tên thằng cha Kim Nguyệt Dạ!

“Hựu Tuệ, Hựu Tuệ, bà không sao chứ?” Là giọng của Tô Cơ, “ Mấy người đừng có chen lấn nữa, Hựu Tuệ đang khó thở, có nghe không hả?”

Oái... tôi ngúc ngắc cái đầu, trước mắt tôi là cả một biển người nườm nượp. Vì khi xem điểm thì có thể tạm bước qua vạch vàng nên người xem đông như kiến. Nhưng sao toàn là nữ vậy trời? Tên Kim Nguyệt Dạ đáng thương đang bị “móng vuốt “ của đám con gái hám giai đẹp bủa vây...

Cảnh tượng gì thế này? Trước đó tôi chỉ biết thằng cha chết bầm đó được hâm mộ, nhưng ko biết là “khủng” đến vậy!

“Hựu Tuệ, Tô Cơ, cứu tôi với!” Hiểu Ảnh đang chết chìm trong cả biển người, vẫy tay tới tập càu cừu. Lý Triết Vũ đứng ngay bên cạnh Hiểu Ảnh, ko biết vẽ mặt cậu ý lúc này thế nào nhưng chắc cũng sắp chết ngộp rồi.

“Các bạn qua bên này có được ko ? Ngoan nào, lại đây...” Tổ ong vò vẽ do tụi con gái đang phát cuồng tạo ra rầm rập nghe theo lời Kim Nguyệtj Dạ, từ từ chuyển động qua. Tôi thở phào .

Đám fan hâm mộ đi phía sau Kim Nguyệt Dạ cứ giơ khẩu hiệu màu đỏ to tổ chẳng lên, những chữ và khắc nổi trên đó làm tôi lóa mắt:

Nhiệt liệt hoan nghênh hoàng tử Sùng Dương Kim Nguyệt Dạ quay trở lại!

Ngất ! Nếu như ko phải vì sự kiện gây chiến với nhau bằng còi hơi cỡ đại lần trước, chính quyền thành phố ra quyết định nghiêm cấm tạp âm thì lũ mê giai đẹp này sẽ lấy ken ra thổi inh ỏi để bày tỏ tình yêu của mình.

“ Quả nhiên Kim Nguyệt Dạ xuất hiện có khác! Ko ngờ cảnh tượng lại hoành tráng thế này...” Tô Cơ cố kiễng chân lên nhòm, lấy tôi làm tay vịn. lẽ nào con nhỏ này quên mất là tôi đang hoa mắt chóng mặt sao? Lại còn có tâm trạng hóng hớt!

“ Hựu tuệ ! Có phải bây giờ bà hối hận vì đã cầu xin hiệu trưởng cho hấn quay về học?” Tô Cơ mỉm cười với tôi, rồi liếc nhìn khuôn mặt đang hưng phấn tột độ của Kim Nguyệt Dạ.

“Làm gì có chuyện đó! Cái bản mặt đắc thắng của hấn tôi đã quen rồi!” Tôi mấp má môi trả lời.

“Quen rồi? Tôi ko nghe nhầm chứ! Lúc nãy đứa nào mặt tái xanh như mông nhái, suýt ngất ý nhỉ?” Tô Cơ chọc què tôi.

Con nhỏ Tô Cơ chết tiệt! Nó cố ý để đẩy tôi vào hoàn cảnh khốn khổ đây mà. Tôi nhân lúc ko ai để ý véo cho Tô Cơ một cái đau điếng.

“Hi, baby Hựu Tuệ”

Hừ...lại là thằng cha đáng ghét Anh Tĩnh Ngạn!Tôi đã chán ngấy đến tận cổ rồi! Đừng làm phiền tôi nữa! Tôi phớt lờ hấn.

“ Baby Hựu Tuệ! Sao vậy? Em ko vui à?”

“Làm gì thế? Anh Tĩnh Ngạn, đừng có kéo tôi!” Tôi giật phắt tay ra.

“Ai chà, lại là anh à, ông anh đầu heo!” Giọng nói này là ... Kim Nguyệt Dạ! Không phải hẳn đang bận tíu mù sao?

“Mày...” Anh Tĩnh Ngạn mặt tím bầm lại, xem ra hẳn đang hồi tưởng lại chuyện mất mặt lần trước.

“Kim Nguyệt Dạ, đúng là hiếm thấy, mày vẫn còn vác mặt đi thi được, khó mà tin nổi!” Anh Tĩnh Ngạn cố ý nhiu mày nhắc lại việc Kim Nguyệt Dạ bị trường đuổi.

“ Đúng đây! Vì có người ko nỡ xa tôi, nên tôi phải ở lại! Chẳng lẽ ‘Idol hết thời’ ở trường Minh Đức như anh ko thấy các em nữ sinh Minh Đức đều chạy qua vạch vàng hết rồi nè!”

Có người ko nỡ? Lẽ nào hẳn ngụ ý ám chỉ tôi? Thằng cha chết bầm này, sớm biết thế này thì ko cho hẳn về trường. Hẳn lại làm tôi bị shock nặng lần nữa!

“Hừ, người cao quý như tao ko thèm tính toán với mày...”Anh Tĩnh Ngạn lấy tay vuốt tóc, rút một bông hồng ra, “ baby Hựu Tuệ, tình cảm anh dành cho em ko bao giờ thay đổi, xin hãy nhận lấy tình cảm chân thành của anh!”

“Bé Hựu Tuệ này! Chắc bé ko nhận hoa do thằng cha cám hấp này tặng đâu nhĩ! Nếu ko thì trường Minh Đức sập tiệm mất thôi”. Kim Nguyệt Dạ khinh khỉnh khoanh tay trước ngực, cả lũ con gái rũ rượi cười theo.

“Đó là việc của tôi, ko cần cậu quan tâm!” Tôi quắc mắt lên với hẳn, hẳn ình là ai chứ, tôi ghét cay ghét đắng cái bản mặt tự ình là cái rồn vũ trụ của hẳn lúc này.

“Dạ,đi được chưa? Mọi người đang đợi anh đấy!”

“Dạ,đi thôi!”

...

“Bé Hựu Tuệ, bé bảo ko cần tôi quan tâm, vậy tôi đi đây!”

“Cậu đi hay ko liên quan gì đến tôi?”

Tên khốn Kim Nguyệt Dạ...Đồ tồi!Đồ tồi! Đồ tồi!

“ Tôi đi thật đấy! Bọn họ còn chuẩn bị tiệc tẩy trần cho tôi đó! Cô muốn tôi đi thật hả?”

“Cậu đi hay ko mặc kệ cậu, tôi ko quan tâm! Bớt tự cao tự đại đi!”

“Là cô nói đấy nhé!”

“Ừ, là tôi nói đấy! Tốt nhất là cậu đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa!”

“ ... ”

Chết...Tôi vừa nói gì thế nhĩ...Tôi...

“Cô nghĩ vậy thật à?”

“Tôi...tôi nghĩ vậy đó!”

Tô Hựu Tuệ, mày đang nói gì thế?

“Ồ, nói vậy cô chẳng thích tôi chút nào đúng ko ?”Kim Nguyệt Dạ ghì giọng xuống như đe dọa.

“ ko thích!”Tôi chúa ghét kẻ nào đe dọa tôi!

“Đồ hèn!”

“Kim Nguyệt Dạ! Mi dám mắng ta là hèn !”

Tôi như bị chọc đúng nọc, tức tối nhìn thẳng vào đôi mắt dường như cũng đang bốc lửa giận của hẳn, hẳn dựa vào đâu mà dám mắng tôi là hèn! Hẳn thì hơn tôi chắc? Đồ ích kỉ, chẳng thèm nghĩ đến cảm giác của người khác!

“Bộ tôi nói sai sao? Ngay cả tình cảm thật của mình mà cũng ko dám đối diện, ko phải là hèn thì là gì?”

“Chát!”

Một cái tát như trời giáng làm Kim Nguyệt Dạ sững người, tôi cũng sững người, cả phở Angel đều sững người.

“ O...Tôi...Tôi...”

Tôi giơ cánh tay phải đau rất lên, hoảng hốt nhìn Kim Nguyệt Dạ bị tát mạnh đến nổi mặt hằn đỏ cả dấu tay.

“Tô Hựu Tuệ! Mày dám đánh anh Dạ của bọn tao! Muôn chết hả?”

“ Tô Hựu Tuệ! Chán sống rồi hả ?”

...

Đám con gái trường Sùng Dương vừa nãy còn dịu dàng là thế mà giờ đây như lên cơn dại. Nếu như Tô Cơ ko chặn trước mặt tôi thì tôi đã bị xé xác thành trăm mảnh.

“Hựu Tuệ...” Tô Cơ như gà mẹ đứng che chở cho gà con. Tôi thấy khóe mắt mình ướt ướt.

Nụ cười của Kim Nguyệt Dạ như đông cứng lại, hấn nhìn tôi trân trân, dường như trong mắt hấn, vẻ thất thần hốt hoảng của tôi để đáp lễ hấn là phù hợp nhất.

“Tô Hựu Tuệ, xem ra chúng ta tốt nhất nên làm đối thủ của nhau...”

“Chúng ta vốn là đối thủ của nhau!”Tôi nhìn thẳng vào mắt Kim Nguyệt Dạ, kiên quyết giữ thái độ lạnh tanh của mình. Tô Hựu Tuệ, lần này mày ko được thua!

“Nếu đã thế, thì cũng tốt thôi! Tô Hựu Tuệ, tôi tôn trọng lựa chọn của cô!”Kim Nguyệt Dạ nói bằng giọng nửa đùa nửa thật rồi quay người đi.

Hơ...Hấn đi rồi...Hấn đi rồi...

Tôi làm sao thế này?Sao tôi lại đau lòng thế này...

“Hựu Tuệ, bà ko sao chứ?”Giọng nói của Tô Cơ vang bên tai tôi.

“Hựu Tuệ !”

Tôi thấy cả người mình như mất trọng lượng, đứng ko vững nữa!Lúc gần ngã xuống đất, có đôi tay đỡ lấy eo tôi, rồi tôi được ôm vào vòng tay ấm áp...

“Cậu ... Ừm...”

Trời đất!

Oái!Má ơi !

Kim Nguyệt Dạ... Là khuôn mặt hấn đang ngày càng xích lại...

Hấn làm trò gì thế?

Môi của hấn...

Chúng tôi hôn nhau, môi hấn chạm vào môi tôi...

Chắc tôi bị ảo giác? Tôi thấy mình như lần nữa lạc vào giấc mơ nhiệm màu, cảm nhận thấy đôi cánh ấm áp nhẹ nhàng phe phẩy trên bờ môi tôi như làn gió xuân.

“Á! Dạ, sao anh lại làm thế ?”

“Dạ, Dạ...”

“Tô Hựu Tuệ, tao phải xé xác mày ra!”

“Ôi! Baby Hựu Tuệ, công chúa Hựu Tuệ...”

Tiếng nói cứ xa dần, xa dần...

...

“Tôi đã nói rồi, nếu ko phải vì em, tôi sẽ ko quay trở lại..”

“ ... ”

Tôi có thể nghe thấy tiếng của Kim Nguyệt Dạ, có thể thấy hình dáng của hân, nhưng tôi lại không thể thốt ra nổi một câu nào!

...

“ Hai em đang làm gì thế ?” Tiếng một người phụ nữ văng vẳng ,” Tô Hựu Tuệ , em quên là đã hứa với cô việc gì sao ?”

Trời ơi! Hiệu trưởng Bạch Ngưng...

Lại thêm gương mặt khó hiểu của hiệu trưởng Thôi nữa...

Không! Xin Thượng đế đừng đối xử với con như vậy!

“Hu hu hu...” Tiếng khóc ai oán của tôi vang vọng cả con phố Angel.

Kì nghỉ đông... đã bắt đầu...

HẾT TẬP 2

13. Q.3 - Chương 1: Thỏ Trắng Minh Đức Vô Định

Trời ơi ! Bốn giờ sáng đang ngủ phải bật dậy để đến trường .

Mặt cô hiệu trưởng nhìn đáng sợ quá ! Lại có chuyện gì nữa đây. Tay tôi run bần bật nắm chặt lại hít thở khó nhọc .

” Để cô giải thích cho em mọi chuyện...” Hiệu trưởng Bạch Ngưng đang đi đến cạnh thầy Lôi đang tay chân luống cuống .

” Tối qua cô vừa nhận được tin rất quan trọng , một học sinh vô cùng xuất sắc , đứng thứ sáu trong kì thi toàn quốc , khoảng tám giờ sáng nay sẽ chuyển nhà đến thành phố này . Bằng mọi giá phải đưa học sinh tài năng như thế vào học ở trường Minh Đức . Hôm nay , cô triệu tập các em sớm thế này là vì theo một nguồn tin chính xác , sáng nay trường Sùng Dương sẽ tranh thủ đến tìm học sinh đó. Chúng ta không thể để tuột mất được. Chúng ta không thể để mất cơ hội này , phải đến sớm hơn họ . Sau đây nghe cô phân công..”

Ui ! Hôm qua khi nhận được thông báo của cô hiệu trưởng , tôi cứ tưởng lại chuẩn bị cuộc thi IQ gì , té ra muốn tôi tham gia vào phi vụ ” tranh giành học sinh mới”.

” Tô Hựu Tuệ, em sẽ ra mắt với tư cách là người đại diện cho học sinh trường Minh Đức , thay mặt cả trường đón học sinh đó . Cô hi vọng em sẽ trở hết tài thuyết phục và sự khéo léo của mình để giành được tình cảm của học sinh đó . Được rồi , không còn sớm nữa , chúng ta xuất phát thôi...”

Năm giờ sáng , chiếc xe công màu én bạc có in biểu tượng trường Minh Đức lạng lẹ chạy ra khỏi cánh cổng lớn của trường , rồi lao vút trên con phố Angel yên tĩnh..

Đột nhiên có một chiếc xe khác vọt qua ..

Tôi nhìn qua thì thấy là biểu tượng của trường Sùng Dương , ngồi trong xe không ai khác là Kim Nguyệt Dạ. Hân thò đầu ra nhìn lại tươi cười gian xảo...

” Bác ơi ! lái nhanh lên đi!” Tôi thúc giục ..

Giờ hai chiếc xe chạy song song với nhau như đang tham gia cuộc đua xe ” một mất một còn”

Queo qua mấy ngã tư ..cuối cùng cũng thấy được nơi cần đến

Kết !

Vì phanh quá gấp nên đầu tôi va vào cái ghế đằng trước . Huh u hu ...đau quá đi mất , bé mũi đáng thương của tôi..

Mọi người cuống cuồng nhảy bổ xuống xe , vừa xuống đã nhìn thấy ” Rùa đen Sùng Dương” nhón nhơ lướt qua mặt chúng tôi .

Thằng cha Kim Nguyệt Dạ còn cố tình thò đầu ra khỏi cửa xe , cười toe toét với tôi , lại còn giơ ngón tay làm thành hình chữ “V” chiến thắng ...

” Hi ! Bé Hựu Tuệ , mặt mày gì mà tái mét thế kia ! Tội quá...”

“ ... ”

Grừ... Kim Nguyệt Dạ , ta phải dùng ánh mắt hình viên đạn giết chết ngươi .

” Đúng rồi , Hựu Tuệ này , tôi và cô cùng đánh cược với nhau nhé, nếu tôi đến trước thì cô phải làm thêm thay tôi một hôm !”

Làm thêm ?

Kim Nguyệt Dạ, mi nghĩ ta đầu đất sét chắc! Ngu gì mà đi chứ !

Tôi không đồng ý nhìn sang nơi khác..

Cuối..cuối cùng cũng đến nơi...nhưng có đều hơi chậm do đi lạc đường....

Nơi này là một căn biệt thự trông rất sang trọng nằm ngay phía bắc thành phố Milan , hoa văn mái nhà mang phong cách Châu âu cùng với khu vườn được chăm sóc kì công . Xem ra chủ căn biệt thự này là người có địa vị rất giàu có .

Haiz , lẽ nào học sinh mới chuyển đến mà mọi người đồn đại là con nhà danh gia vọng tộc ? Tiếc thật , vừa rồi tôi quên mất không xem hồ sơ của người này , chút nữa không biết thuyết phục người ta ra sao đây ?

Đang nghĩ vẩn vơ , cánh cổng lớn đột nhiên xuất hiện một chàng trai ăn mặc rất chỉnh tề , nhã nhặn : ” Xin chào , tôi là quản gia ở đây , xin hỏi các vị đến đây có chuyện gì không ?”

” Xin chào , tôi là Bạch Ngưng , hiệu trưởng trường cấp ba Minh Đức , tôi mong Anna sẽ đến trường chúng tôi học , hôm nay tôi đích thân đến đây thăm em Anna và gia đình , tiện thể bàn chuyện này luôn !”

” Vâng , mời cô đi bên này !” Quản gia dẫn chúng tôi vào phòng , đập ngay vào mắt hiệu trưởng Thôi và tên kim Nguyệt Dạ đã ngồi sẵn ở ghế sofa ung dung uống cà phê .

” Xe...sửa xong rồi à ?” Thầy Thôi đặt tách xuống , mỉm cười nhìn cô Bạch Ngưng.

Tôi dường như nghe thấy tiếng mạch máu bị nổ tung , không khí nồng nặc mùi thuốc súng .

Cô và tôi đều không mở miệng , ngồi đối diện thầy Thôi cùng Kim Nguyệt Dạ .

” Bé Hựu Tuệ, bé đến chậm một bước rồi !”

Hừ !

Tên khốn Kim Nguyệt Dạ , mi dám phỗng tay trên câu nói đó của ta .

Hic hic ! Anna là nữ ! Kỳ này tôi thua là cái chắc..

Không được nhụt chí !

Tôi ngược đầu trừng mắt với Kim Nguyệt Dạ đang thảnh thơi nhâm nhi cà phê , hất ta mặt tỉnh bơ nói tiếp:

” Xem ra tối nay lại rảnh rồi , có người đi làm thêm hộ !”

” Cậu...”

Tôi đang định hơn thua với hắn thì nghe thấy tiếng quản gia:

” Xin lỗi các vị , tiểu thư sau khi quyết định vào học ở trường nào , lúc đó trực tiếp đến xin nhập học . Xin mời các vị quay về!”

Ý ? Có lầm không vậy ! Chúng tôi đến đông như vậy , chưa kể cả hiệu trưởng của hai trường cũng đích thân đến , thế mà cô ta chẳng thêm ra mặt chào hỏi một câu , người lắm tiền nhiều của đúng là hợm hĩnh thật .

.....

” Này , tại sao tôi phải làm thêm hộ cậu?”

” Không phải hôm qua chúng ta đã đánh cược với nhau còn gì ?”

” Ai thêm đánh cược với cậu..”

” Bé Hựu Tuệ , bé định vờ vịt quỵt nợ hả ? Hôm qua tôi đến nơi trước bé nhé ! Hay là bé không dám nhận mình thua ?”

” Ai bảo tôi không dám nhận thua !”

” Vậy thì đi thôi ! hơ hơ”

Tên Kim Nguyệt Dạ đắc ý cười ha ha , nắm tay tôi kéo về phía trước .

Grừ !

Tên...tên tiểu yêu này chưa được sự cho phép của bản cô nương đây mà dám tự tiện cầm tay người ta rồi , bực thật !

Nhưng...nhưng mà tại sao tôi lại không muốn rút lại thế này...

Huh u hu....Tô Hựu Tuệ, tiêu đời rồi ! Nhất định là tôi đã ăn phải bùa mê thuốc lú của hắn rồi .

Đã vào cuối đông , bây giờ là thời tiết se lạnh , khi mở miệng ra vẫn có khói trắng .

Thế mà đường phố náo nhiệt ra trò : Đèn lồng như muốn nhuộm đỏ cả bầu trời , cửa hàng hai bên đường lần lượt chẳng những bằng rộn quảng cáo bắt mắt ‘ giảm giá nhân dịp đầu xuân’ , món đồ này ngày thường giá mười mấy đồng thế mà giờ đây giảm hơn nửa giá tiền , bao nhiêu nữ sinh chen chúc , giành giật nhau mua .

Nhưng hàng giảm giá vẫn không địch nổi với mỹ nam , đây là câu danh ngôn bất hủ của Tô Cơ .

Nhắc đến mới nhớ hôm nay Tô Cơ và Tĩnh Ngạn hẹn hò với nhau nên không rảnh , còn Hiểu Ảnh thì đang đan khăn choàng cổ cho Lăng Thần Huyền.

Hic hic! Chỉ khổ cho tôi một thân một mình đi làm thêm cho tên khốn kia , giữa trời lạnh giá rét như thế này .

Khi còn cách Happy House chưa đầy trăm mét , cảnh tượng trước mắt khiến tôi hãi hùng . Nơi này còn náo nhiệt hơn cả thành phố lớn , đám nữ sinh đứng đông như kiến trước cửa tiệm gào thét , xô đẩy chen lấn nhau như ong vỡ tổ . Bây giờ đã đến lúc đi học đâu nhỉ ?

Chả nhẽ Happy House đang phát quà mừng năm mới sao ? Bình thường đã đông rồi nhưng giờ thì xem ra sắp nổ tung vì quá tải .

” Áhhhhhhh! Kim Nguyệt Dạ , Kim Nguyệt Dạ!”

“Kim Nguyệt Dạ! Chúng tôi muốn gặp Kim Nguyệt Dạ ...”

” Tại sao hôm nay anh ấy lại không đi làm chứ ? Đừng hòng gạt tụi tôi...”

Có nhầm không vậy ? Đám fan cuồng mò đến đây vì Kim Nguyệt Dạ sao ? Tâm trạng tôi vốn đã tệ , nay lại tuột dốc không phanh . Hoá ra tên này hôm nào cũng làm thêm kiểu đó .

Tôi liếc xéo tên Kim Nguyệt Dạ ở bên cạnh đang vênh mặt ra . Tuy khuôn mặt hắn thuần khiết như một thiên thần , nhưng có mấy ai biết bản chất hắn là một ác ma thứ thiệt ?

” Xem ra tôi phải tạm lánh đi một lúc thì tốt hơn !” Kim Nguyệt Dạ chỉ tay về phía ‘tổ ong vò vẽ’ trước Happy House nhún vai , ” Bé Hựu Tuê này , nhờ bé nói giúp với chú là bé đến làm thay tôi nhé !”

Hừ ! Tên ác ma Kim Nguyệt Dạ này bộ là đường ngọt chắc ? Đi đến đâu lũ kiến cũng tìm ra ..bó tay.com.canh!

Tôi bắt đầu đi đứng ở chỗ cách cái ” tổ ong vò vẽ” đó hơn mười mét . xem ra muốn phá vỡ vòng vây để đi vào khó khăn lắm đây....Mặc kệ , cứ thử trước xem thế nào...

” Xin lỗi , làm ơn...”

” Á..Sao hôm nay anh Dạ không bán thế ?”

” Xin lỗi , nhích một chút hộ cái...”

” Chờ mấy tiếng đồng hồ mà chưa thấy anh Dạ ra nữa...”

” Oái !” Tôi mất thăng bằng ngã oạch xuống đất . Ngược đầu nhìn , hóa ra có một fan cuồng chen lấn đẩy tôi rất mạnh .

” Bé Hựu Tuê , sao bắt cẩn thận thế , đất lạnh lắm đó !” Bỗng giọng Kim Nguyệt Dạ vang phía sau đến .

Vừa nghe thấy giọng châm chọc đó tôi tức đến sôi gan , sao hắn ta lại bắt tôi đến chỗ này để làm thêm chứ ? Hắn tính cho tôi xem fan của hắn đông đến mức nào chắc. Hừ ...

Xem hắn cười thấy ghét không kìa..

A ! Có cách rồi, trong đầu tôi bỗng lóe sáng. Tôi cười gian xảo nhìn Kim Nguyệt Dạ . Nụ cười hắn đông lại còn cứng hơn xi măng .

” Cô..”

Tôi hắng giọng , cố nói thật ỏn ẹo thật ớn lạnh , thật lớn để fan của cậu ta có thể nghe rõ .

” Á !Đúng là anh rồi, Kim Nguyệt Dạ! Trời ơi, Kim Nguyệt Dạ ở đây này, đây này!”

” Bức tường thép” Ban này kín mít thế mà giờ lại vỡ òa ra . Cả đám người chạy ùa về phía chúng tôi

Tôi và Kim Nguyệt Dạ bất ngờ bị dòng người vây chặt .

Ha ha ha ha...Hắn thích chơi trội lắm mà !Bị mấy người này đè bẹp dí cũng đáng đời .

Tôi cố lách qua để hắn ta một mình ở đó , mặt mày nhăn nhó đến đáng sợ .

Tôi hả hê ra mặt , đáng đi uyển chuyển bước vào Happy House . Ông chú râu xồm này vẫn đang ngẩn tò te vì cảnh tượng khủng bố vừa rồi .

” Chào chú , hôm nay cháu đến làm thay Kim Nguyệt Dạ. Có việc gì chú cứ giao cho cháu..”

” Vậy cậu ta đâu ?”

” AI dà ! Bạn Dạ còn đang bận làm người hùng !”

“ ... ”

” Bạn ơi , ỉnh gọi món !”

” Nhanh lên nào , tôi muốn thanh toán !”

” Chị ơi , món em gọi chừng nào mới mang lên...”

” A..Đến đây...đến đây...” Tôi luôn miệng trả lời , chạy hết bàn nọ sang bàn kia như con thoi .

Lạ thật...Hôm nay là ngày quái quỷ gì không biết...

Happy House đông khách kinh khủng , đáng ngạc nhiên hơn là khi các bàn đều kín hết chỗ , những người mua đồ ăn ở tiệm này mang về nhà xếp hàng dài đẳng đặc ..

Chú râu xồm cười cười nhìn tôi

” Phiên cháu rồi , chú có để dành một phần bánh ngọt đặc biệt cho cháu...dành riêng đây !”

” Cám ơn , bác”

Tôi quay lại với công việc đầu bắt mặt tối của mình

” Chị ơi , còn thiếu món đây này..”

” PhẦn này chưa có rau...”

” Chị ơi , phần ăn của em đâu...”

Trời ơi ! chắc tôi phát điên lên thôi

” Có liền....có liền...”

Tôi chạy đến bàn nãy giờ vẫn chưa có món nào liền hỏi

” Xin hỏi quý khách dùng món gì ạ ?”

” Một cốc nước hoa quả , một ly kem trà xanh , một đĩa khoai tây chiên..”

” Vâng , tất cả là mười chín đồng năm hào , xin mời đến quầy thu ngân để thanh toán!”

” Ồ..không đủ rồi ! Đợi đã!” Nữ sinh mắt to tròn vừa chọn món ăn xong bỗng cau mày nhìn thực đơn rồi gọi tôi lại , ” sao không đủ hai mươi đồng nhỉ..”

Đủ hai mươi đồng? Tôi ngạc nhiên nhìn cô ta , hôm nay đâu có chương trình gì ưu đãi liên quan đến món hai mươi đồng nhỉ ?

” Haiz , mặc kệ nó vậy , cậu mau chọn món đi , kéo hết chỗ..”

Tôi nhìn sang bàn bên thấy một nữ học sinh vừa ngồi xuống ghế đã sốt ruột như ngồi trên đồng lửa , đứng bật dậy, lao ra khỏi Happy House .

” Phiên bạn mang thêm ỉnh một li kem hoa quả đặc biệt nhé !”

” Được thôi , nhưng mà...xin hỏi một chút là tại sao quý khách phải chọn đủ hai mươi đồng ?” Tôi thật sự không hiểu .

” Ồ, bạn không biết à...” Hai má của nữ sinh đỏ ửng hồng lên , miệng chúm chím , ” là...là vì cái..”

” Cái..cái nào cơ?”

” Vì anh Dạ nói , chỉ cần vào cửa tiệm Happy House tìm một cô bồi bang đầu đeo băng đô để gọi món ăn hai mươi đồng , rồi dựa vào tờ biên lai thanh toán , mọi người sẽ có cơ hội nhận được chữ ký của anh ấy ! Mà đích thân anh ấy kí hẳn hoi nhé ! Anh ấy sẽ kí dưới tên là ” Hoàng tử Sùng Dương..”

Rầm !

Tên ...khỉ đột đó đáng chết vạn lần ...dám đem bản cô nương làm mồi nhử...

Vừa xông ra khỏi cửa , đập ngay vào mắt tôi là một cảnh tượng vô cùng hoành tráng .

Mọi người bu quanh Kim Nguyệt Dạ đến đông nghẹt , còn hẳn thì cầm cây bút hí hoáy

” Kí ở đâu ?”

Từng người đều được cậu ta ký tên cho , vẻ mặt sung sướng hơn trúng vé số .

“Kim Nguyệt Dạ!”

” A ha , Bé Hựu Tuệ đó à , còn sung sức gồm nhỉ !”

Hắn...hắn nói thế là ý gì ! Tên khỉ đột này chán sống rồi chắc , đúng là ‘ chưa thấy quan tài chưa đổ lệ’ mà !

” Cậu..”

Tôi nghiêng răng ken két rít lên ” Cậu rảnh lắm phải không ?”

” Bé Hựu Tuệ xem này , tôi bận đến đầu tắt mặt tối ,rãnh đâu mà rãnh!” Hấn lại tiếp tục ký tên ấy em nữa .

” Hừ!” Tôi định đến chỗ hấn phân bua thì bị một người lạ mặt nào đó lướt qua , nhanh như gió .

” Tránh ra !”

” Á a a a a a aa” Tôi la thất thanh sau đó té xuong đất , đầu gối ôm chặt mặt đất .Đau chết người ta .
Người đó chạy qua tôi rồi đột nhiên dừng lại trước mặt tôi ngồi sụp xuống .

” Đau lắm à !” Giọng nói người đó mới trầm ấm làm sao , nhưng có nghe hay cũng vô dụng đụng người ta phải chịu hậu quả .

” Đương nhiên ! Chảy máu rồi này” Tôi chỉ vào vết thương túa máu ngược lên nhìn người vờn đụng mình .

Woa ! Đẹp dzai quá . Trong lòng tôi reo lên như thế đó . Ánh mắt có phần tinh quái , mái tóc bồng bềnh cộng với nụ cười mê hồn . Người này đúng là ” thiên thần” mà....

kim Nguyệt Dạ thấy tôi cùng người lạ nói chuyện thì chạy đến , mặc ấy em nữ gào thét điên cuồng ‘ kí cho đã ! kí cho em đã”. Để vượt qua ‘tổ ong vò vẽ’ đó đúng là không dễ ..

” Cô sao vậy ? ...” Người lạ mặt huơ tay qua lại trước mặt tôi .

” Không.. không sao ?” Tui phủi phủi bụi rồi đứng lên

” À, Hôm nay tôi mới dọn đến đây nên không quen đường lắm, cho tôi xin lỗi !” Người lạ mặt đó giơ tay lên làm động tác xin lỗi cực kì đáng iu , làm cơn giận của tôi xẹp xuống một cách nhanh chóng .

” Ha ha không sao ? Tôi đi trước nhé !” Tôi sức nhớ là mình đang phải giúp chú râu xồm bụng thức ăn nên đành tạm biệt qua loa rồi về thôi .

” Khoan đã !”

Người lạ mặt ấy gọi tôi đứng lại rồi im lặng suy nghĩ gì đó ..

” Cô chỉ tới quán nào có món ngon đi , thật sự tôi rất đói..cám ơn nhiều!” Người lạ mặt ấy ngượng ngùng nhìn tôi , nửa cười nửa không . Làm cho bản năng ‘giúp người’ của tôi trỗi dậy .

” Đến quán Happy House đi , tôi đang làm thêm ở đây ! Món ăn ở đây ngon tuyệt cú mèo , ngửi mùi thôi cũng đủ chảy nước miếng..”

” Ha ha ha ..được thôi , cô đã giới thiệu đến thế ! Tại hạ không thể không tin” Người đó cười tinh quái

Tôi cũng hùa theo đưa tay mời anh ta

” Vậy công tử đi theo tôi!”

Người lạ mặt đó vuốt lại tóc còn vương trên mặt tôi rồi ung dung đi theo . Tôi lúc đó tôi như đắm chìm trong cảnh tượng ngọt ngào không biết rằng xung quanh có hàng chục cặp mắt nhìn theo ghen tị , cũng có vài cặp mắt hờn trách .

Thế là..

Một đám người đứng tùm ba tùm bảy bàn tán xôn xao..

” Cậu ta là ai vậy ? đẹp trai không thua anh Dạ của chúng ta!”

” Ủ ừ ! không biết cậu ta học trường nào nhỉ ?”

” Có khi nào là Sùng Dương ko ?”

” Chắc không phải đâu ?”

” Tiếc thật” đám nữ sinh đứng than thở , ánh mắt buồn bã .

Kim Nguyệt Dạ lúc này mới thoát khỏi vòng vây , chạy đến chỗ Hựu Tuệ vừa đứng . Nhìn về hướng Happy House thì thấy đôi nam nữ vừa cười vừa nói rất sảng khoái . Người nam thì anh không nhìn rõ mặt còn người còn lại thì cười híp mắt .

” Hừ ! Lúc nào đối với mình cũng chống đối còn với người khác thì cười kiêu đó ấy!” Kim Nguyệt Dạ bực dọc ném cây bút đang cầm trên tay sang một bên .

Cây bút rơi xuống đất lăn vài ba vòng ..

Một bàn tay nhỏ nhắn đã nhặt cây bút lên , chạy đến bên Kim Nguyệt Dạ...

” Anh Dạ kí cho em đi !” Cô nàng giơ tờ giấy ra kèm theo phiếu ăn hai mươi đồng trước mặt . Nhưng Kim Nguyệt Dạ lúc này nhìn thần sắc cau có , cô nàng có chút e ngại nhưng vì có chữ kí của anh cô đành chấp nhận tất cả

” Không kí ! Hôm nay không kí nữa” Kim Nguyệt Dạ hét lên rồi bỏ đi ...

Happy House vốn đã rất náo nhiệt giờ thêm người lạ mặt này vào thì lại càng khùng khiếp hơn . Hầu như mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía người đó .

Bàn tôi chọn cho anh gần cửa sổ rất thoáng mát , vừa ăn lại vừa có thể ngắm cảnh đêm đúng tuyệt hết chỗ chê .

” Đây là thực đơn của quán”

Người lạ mặt không xem thực đơn của quán mà nhìn tôi mỉm cười ” Cô chọn đi ! Món nào có thể giúp tôi no bụng đây!”

Thật Là ! Nhờ tôi chọn món mà anh không thích thì sao . Tôi chau mày cầm cây bút mà không biết ghi món gì mới phải .

Người đó lại sờ bụng nói giọng ù ù

” Món gì cũng được tôi đói sắp chết rồi nè , Tiểu cô nương nhanh nhanh đi”

” Vâng” Thôi thì cứ chọn món mình thích ăn nhất vậy .

....

Bàn người lạ mặt đó thoáng chốc đã đầy món ăn nào là sườn sào chua ngọt , Hamburger, súp rau quả ..vv.vv. trông rất thịnh soạn .

” Chúc quý khách ăn vui vẻ !”

” Cảm ơn !” Người lạ mặt nhanh chóng bắt tay vào món sườn và tiếp nữa , tiếp nữa ...

Còn tôi thì lại chạy như con thoi giữa các bàn

” Chị ơi ! Em muốn gọi món”

” Vâng ! Vâng !”

” Em thiếu món súp rồi ?”

” Súp gì ?” Tôi lật lại xem tờ giấy mà mình ghi ” Kem , Bánh kẹp dâu , ..vv...” đâu có ” Súp!”

Tôi mỉm cười nhìn cô bé giọng nhẹ nhàng

” Hồi này em đâu có gọi món súp ?”

” Vậy sao ? Giờ thì em muốn mấy món giống người ấy đây ?” Cô bé chỉ tay về phía sát cửa .

” Em nữa ! Em nữa !”

Mấy bàn khác cũng sướng lên như thế , tôi ngoái lại thấy người lạ mặt vẫn đang ăn ngon lành , miệng cười tươi như hoa . Mấy món ăn đó vốn bình thường nhưng giờ lại trông rất hấp dẫn hỏi sao mấy em nhỏ này không thèm được.

Tôi thở dài ! Xem ra mấy món khác của Happy House hôm nay sẽ dư nhiều lắm đây .

.....

Ngày làm việc mệt mỏi nhất cuối cùng cũng kết thúc , hai chân hai tay tôi rã rời muốn rơi ra từng khúc .

” Mùa thưởng cho cháu nè !” Ông chú râu xồm đưa tôi hai túi bánh nổi tiếng của Happy House , mùi bánh thơm phức , có những hai túi bánhtuyệt thật !

” Cảm ơn chú !”

Ông chú ấy đột nhiên nhìn ra cửa rồi cười ha ha khó hiểu

” À , ha ..xem ra cháu có hẹn rồi , đi chơi vui nhé!”

” Hả ? Có hẹn ?” Tôi nhớ là đâu có

” Chào !” Người lạ mặt lên tiếng

” Hả ?....Hơ hơ Chào !” Hồi nãy bạn quá nên không biết anh ta về lúc nào ...

Reng reng..reng reng....

Tôi vội rút điện thoại trong túi ra , nhấn phím nghe

” Hi ! Hôm nay Bé Hựu Tuệ vất vả quá !”

Kim Nguyệt Dạ, sao hồi nãy đông khách người không xuất hiện giờ lại gọi đến chộc tôi..

Người lạ mặt thấy tôi đang nói chuyện điện thoại mặt mày cau có , xem ra có chuyện gì đó rất quan trọng nên làm động tác có việc bận , giơ tay xin lỗi , còn giơ tay nhép môi , tôi có thể là đọc ra đó là ” Lần sau gặp lại”

” Khoan đã !” Tôi sực nghĩ ra nên hét to

Kim Nguyệt Dạ ngơ ngác

” Khoan cái gì ?”

Tôi chạy đến người lạ mặt nhét một túi bánh nhỏ vào tay anh ta

” Bánh này rất ngon , tặng anh ăn thử”

” Cảm ơn ! À , Cô tên gì vậy...”

” Tôi tên là Tô Hựu Tuệ!”

Lúc này người bên đầu dây kia réo in ỏi

” Lần sau gặp lại ...” Anh lặp lại lời nói ban nãy tôi chưa nghe được

Tôi mỉm cười gạt đầu rồi lại áp điện thoại vào tai

” Điếc tai tôi rồi !”

Kim Nguyệt Dạ hậm hực tỏ ý không hài lòng.

” Cái gì mà điếc tai chứ ? Cô đang nói chuyện với ai ?”

” Tôi nói với ai cũng cần báo với cậu sao ? Tui về đây”

” Khoan đã!” Tiếng hét trong điện thoại dội ra làm tôi phải để điện thoại tránh xa lỗ tai kéo bị thủng màng nhĩ một cách oan uổng .

“Bé Hựu Tuệ này , tôi khát khô cả họng vì hồi nãy giờ nói chuyện với bé , bé đi mua nước ngọt với tôi nhé !”

” Xin lỗi , tôi nhớ không lầm thì theo điều khoản cá cược không có điều kiện phải đi mua nước , cậu đừng được một lại đòi hai ...”

” Nhưng tôi đứng ngay sau bé rồi !”

Tôi còn chưa kịp xoay người lại thì đã bị cánh tay túm chặt lấy , kéo đi rõ xa .

” Cậu là quỷ hả ? Sao xuất hiện nhanh thế !”

” Bé Hựu Tuệ à, sao bé tuyệt tình thế ! Còn nhớ lần trước hai ta đứng ngay trên phố Angel , trước mặt bàn dân thiên hạ ...chúng ta...”

” Im ngay , tôi đâu có...” Tôi bịt tai hét lớn lên

” Đừng chối nữa , chúng ta đã ‘mì’ nhau rồi còn gì , mọi người đều làm chứng , ha ha !”

” Là cậu tự hôn tôi đó chứ !” Tôi hét tướng lên nữa , lần này thì ngượng chết đi được, mọi người xung quanh đều trở mắt nhìn tôi , đã thế tôi với tên khốn Kim Nguyệt Dạ còn đang nắm tay nhau thắm thiết nữa chứ !

Thẹn quá tôi giật tay khỏi hắn, ba chân bốn cẳng chườn thật nhanh

” Bé Hựu Tuệ giận à ? Giận thật à ?”

” Hừ ! Không liên quan đến cậu !” Tôi quay phắt mặt đi , hậm hực nói .

”Ồ , bé Hựu Tuệ lúc giận nhìn đáng yêu ghê , kì nghỉ đông vừa rồi có vui không ?”

” Ha ha , đương nhiên là vui rồi !”

” Bé có đi xem buổi biểu diễn của Top Combine không ?”

” Không đi !” có biết là nhóm nhạc nào đâu mà đi ? tên gì mà nghe lạ hoắc .

” Sao thế ? Nhóm đó mới nổi nhưng giọng hát thì hay tuyệt , bé là người tiền sử sao ?” Kim Nguyệt Dạ khẽ lắc đầu ” Đúng là lạc hậu quá...lạc hậu quá..” Cậu ta cố ý kéo dài giọng còn làm vẻ mặt ngán ngẩm nữa chứ .

” Không phải là lạc hậu mà chỉ là tôi không thích nghe thôi !” Tôi cố cãi ...

” Vậy giờ có muốn nghe thử không” Kim Nguyệt Dạ nở nụ cười gian tà dụ dỗ tôi

Nghe hắn khen thế chắc nhóm đó hát khá hay , làm sao đây nữa muốn nghe nữa muốn không nghe...

Đang suy nghĩ thì đột nhiên có gì đó gắn vào tai tôi ..

Giật mình nhìn Kim Nguyệt Dạ thì thấy hắn lấy tai nghe MP3 , một tai nghe đeo vào tai hắn còn tai kia đang gắn vào tai tôi .

” Khoan đã..tôi đâu nói....”

” Nghe đi !” Kim Nguyệt Dạ nhìn tôi kiên định không cho từ chối

Cậu ta bấm bài ” Lucky boys ”

Kim Nguyệt Dạ nắm tay tôi đi thật chậm

Nhạc cũng vừa cất lên.

Tuy không phải là thể loại nhạc tôi yêu thích nhưng giọng hát khá hay , chắc tôi phải mua một album về nghe thử mới được .

Vì đeo một bên tai nên tôi có thể vừa nghe nhạc vừa nói chuyện

Kim Nguyệt Dạ nhìn tôi lại hỏi tiếp

” Cô đã xem phim Harry Potter mới chưa ?”

” Chưa ...” Tôi thành thật trả lời

” Hả ? Phim đó cũng chưa xem á ? Tội cô quá ! Cả kì nghỉ vừa rồi cô làm gì vậy ?”

” Tôi làm bài tập nâng cao !”

” Trời đất ! Thật à ?” Kim Nguyệt Dạ tròn mắt nhìn tôi .

Ha ha ha tôi cười thầm trong bụng , Kim Nguyệt Dạ người sợ ta chưa..

” Bé Hựu Tuệ nỗ lực ghê !”

” Không có chi, ha ha” Tôi lại cười sung sướng

” Xem ra bé quyết tâm giành vị trí số một nhỉ? Đối với người có IQ như bé thì khả năng hơi khó , nhưng vì là bạn trai bé nên tôi sẽ âm thầm cổ vũ !”

” Hả ? Cậu nói gì ?”

” Hơ hơ !”

” Ai làm bạn gái cậu chứ ? đừng có nói bậy nha ..”

” Còn ai ngoài bé nữa chứ ha ha..chúng ta đã..”

” Không được nói !”

Tôi gần ra từng chữ , sau đó vung tay quay đầu bỏ đi thẳng .

”hơ hơ!”

“Kim Nguyệt Dạ,Tô Hựu Tuệ này hôm nay xin thề nhất định sẽ ko thua cậu! nếu ko...nếu ko tên tôi sẽ bị viết ngược!”

”Nếu tên bé bị viết ngược sẽ là Tuệ Hựu Tô...Nghe zống như bánh trướng vĩa hè,hơ hơ!”

”Hừ...Kim Nguyệt Dạ,đồ đầu heo!”

Tôi gần ra từng chữ,sau đó vung tay quay đầu bỏ đi

Grừ... Tức quá,tức quá đi mất! Nghe giọng tên Kim Nguyệt Dạ dần mất hút,tôi thở phào nhẹ nhõm,quay đầu nhìn lại, thằng cha đó ko hề đuổi theo tôi

Màn đêm bắt đầu buông xuống,những chiếc đèn lồng đỏ rực ở bên đường càng lúc càng sáng bừng lên, ánh đèn nhấp nháy như trải dài ra khắp con đường,Tôi bỗng nhớ ra hôm nay là tết Nguyên tiêu

Nhìn người đi trên đường hối hả,tôi mới sực nhớ hôm nay là ngày za đình đoàn tụ.Ko hiểu sao,đầu tôi chợt lóe lên hình ảnh Kim Nguyệt Dạ ung dung ngồi ăn mì trong căn phòng khang5 lữ,trông trái,...

Nghĩ đoạn,trong lòng đột nhiên trào lên một nỗi niềm thương cảm,tôi chạy lại chỗ khi nãy vừa bỏ đi.Tại sao hần ko đuổi theo tôi nhỉ?

Lẽ nào hần ta ko bik nọy câu xin lỗi sao?Hay hần chẳng thêm mảy may đoái hoài.Tô Hựu Tuệ ngốc, mày ăn phải thuốc mê thuốc lú của hần ta rồi chắc? Tôi hậm hực gõ vào đầu mình.ôi thấy đầu mình rối lên như mới bong bong,ko bik do mệt hay là do buồn quá,bụng dưới của tôi đau quặn,Tôi đành dừng bước,ngoiu62 trên ghế đá ven đường cúi đầu nhìn chằm chằm xuống đất,cả người ngầy ra như phồng.

”Cô bé bán diêm này!”

” ... ”

” sao ko nọy zì,em muốn mua 2 bao diêm!”

“ ... ”“Chị ơi,em lạnh quá,chị ôm em đi...”

Tên nào chán sống rồi mà lúc này dám dùng giọng điệu kiêu đó trêu chọc ta hả.Tôi tức giận trừng mắt nhìn,một con thỏ bông màu trắng trông rất đáng yêu đứng lù lù trước mặt tôi,nơ cái cổ bằng nhung đỏ,đội mũ lễ phục màu đen,lịch lãm zống như 1 ngài bá tước.Mà người cầm nó chính là....Kim Nguyệt Dạ.

Bá tước thỏ trắng bỗng cúi đầu chào tôi:

“Tiểu Thiên,cuối cùng cũng tìm dc em roy!”

“Ai là tiểu Thiên? Nhận nhầm người roy”

“Làm sao nhằm dc.Tôi là Tiểu Sinh em là Tiểu Thiên,tên chúng ta ghép lại thành ”Thiên sinh nhất đôi“(Trời sinh 1 cặp) còn zì”

“vớ vẩn...”Tôi nổi sung.“Đừng có nroy linh tinh,trời sinh cậu là sao chổi của tôi mới đúng!”

” Xem ra có ai đó xấu tính,dám là bé Tiểu Thiên giận,để tiểu Sinh dạy cho tên đó 1 bài học!”

“Ừm...để tôi suy nghĩ xem đã”

“Đừng nghĩ nữa mà, tôi xin đem danh dự của thổ ra thề sau này ko chọc bé Tiểu Thiên giận nữa!”

“Ngốc,thỏ mà cũng có danh dự à!”Nhìn cái tên trước mặt tự bein6 tự diễn,tôi chịu thua hẳn luôn

“Đúng thế,thỏ ko có danh dự,bé Hựu Tuệ nroy đúng lắm, sau nàytho3 ko dc phép có danh dự”

Vẫn cái zọng ngọt xớt như đường,vẫn nụ cười tươi rạng rỡ,nhưng tôi ko thấy đáng ghét như trước.

Nhìn bá tước thổ trắng trước mặt đang ngúng nguẩy như mún nroy“Ôm tôi đi,ôm đi mà”tôi phì cười!

“Sau này ko dc chọc ận tôi nữa!”

“OK”

“ko dc giễu cợt tôi !”

“Vâng”

“Đi rước hoa đăng với tôi!”

“Được thôi!”

“Cậu ko có hoa đăng thì đy rước với tôi như thế nào?”

“Tuân lệnh nữ hoàng, thần đy mua ngay!”

Nhìn bộ dạng hần hót ha hót hải chạy về phía đám đông,lòng tôi có cảm giác ấm áp lạ thường.Hơ hơ,Kim Nguyệt Dạ,hãy để cho “nữ thần Lăng Thần Huyền” này cảm hóa người thành ”thiên sứ lương thiện’ đi

“NGUY HIỂM!”

“Á!”

“Rầm rầm...”

“Két!”

Con phố yên bình bỗng nhốn nháo cả lên,có tiếng hét thất thanh,tiếng phanh gấp xe đến nhúc tai.Người đi đường lần lượt chạy ùa về phái phát ra âm thanh khi nầy.Chỗ đó tuy cách tôi ko xa nhưng tôi hoàn toàn ko bik sự việc diễn ra như thế nào.

“Hơ...thế nào rồi?Sao rồi?”

“Sao cô gái đó lại đột nhiên lao ra đường nhỉ?Chán sống roy chắc!”

Người kéo đến xem mỗi lúc 1 đông,tôi cũng lò mò kiểng chen lên hóng hớt,xảy ra tai nạn giao thông à ?
Người xem đông như kiến, lỗ nhỏ toàn đầu là đầu chẳng nhìn thấy zì cả

Xem ra sự việc nghiêm trọng lắm đây,tôi cũng chen về phía đám đông để xem,càng lúc càng nghe rõ mồn một tiếng người xì xèo

“Ai da...Hình như bị thương nặng lắm đấy!May gọi xe cấp cứu đi”

“Chàng trai đó dũng cảm quá! chỉ vì cứu cô gái đó mà...”

“Đáng tiếc thật...”

“Chảy nhìu máu thế,ko bik có sống nổi ko...”

Chàng trai...Dũng cảm...Chảy máu...

Tôi bỗng cảm thấy căng thẳng, hốt hoảng nhìn xung quanh tìm kiếm Kim Nguyệt Dạ

“Kim Nguyệt Dạ, Kim Nguyệt Dạ!”

Nhưng...Ko có người lên tiếng, tôi chợt có kinh cảm chằng lành

Chàng trai...lẽ nào là Kim Nguyệt Dạ...Ko thể nào, tính cách hẳn lúc nào cũng từng tưng, đời nào làm chuyện “Vì nghĩa quên thân” như thế! Tôi chỉ toàn nghĩ linh tinh!

Nhưng ko hiểu sao, tôi thấy tim mình bóp nghẹn lại

Nếu như...Ngộ nhớ là Kim Nguyệt Dạ...

Nghĩ bụng, tôi hít 1 hơi thật sâu, lồng ngực như bị cái gì đó chặn lại, có cảm giác khó thở

“Tránh ra...Làm ơn tránh ra!” Tôi do dự bước đến chỗ đó, lấy hết sức bình sinh tách đám người phía trước ra nhưng ko thể chen vào dc

Là hẳn ta sao? ko, ko thể nào...

Lòng tôi nóng như lửa đốt, mún gạt phăng đám người này ra để xem tận mắt, nhưng mặt khác tôi lại ko đủ dũng khí bước vào bên trong, tay run bần bật

“tránh ra..Mọi người làm ơn tránh ra để tôi vào...” Bức tường người đó tự động mở ra một chút nhưng sau đó nhanh chóng khép chặt lại

Trong đầu tôi chỉ lặp đi lặp lại một câu: Đó ko phải là Kim Nguyệt Dạ, ko phải là Kim Nguyệt Dạ!

“Tránh ra để tôi vào...Xin mọi người làm ơn tránh ra để tôi vào...” Tôi cố hết sức chen vào trong nhưng ko thể xuyên qua dc bức tường người chặt cứng

Chúa ơi, con cầu xin người, ngàn lần cầu xin, người bị tai nạn ko phải là Kim Nguyệt dạ

“Bí bo, Bí bo”

“A! Tránh ra, tránh ra nào, xe cấp cứu đến rồi!”

Đám người cuối cùng cũng chịu tách ra một lối đi, các nhân viên cấp cứu vừa đến nơi đã nhanh chóng khiêng cáng lao về phía xảy ra tai nạn, dẹp tôi và mọi người sang hai bên “Mau mau đưa cáng đến đây”

Họ vội vã tiến hành sơ cứu, mọi người xung quanh ai cũng vươn cổ dài ra như hươu để hóng chuyện, xem xét tình hình của 2 nạn nhân

“Có vẻ bị thương nặng lắm...”

“Chứ còn gì nữa, e là lành ít dữ nhiều!”

Tôi cố gắng ngó vào trong, đứng cách cả rừng người, tôi chợt thấy khuôn mặt quen thuộc, khuôn mặt mà tôi cầu khẩn hành vạn lần đừng xuất hiện vào lúc này. Bỗng chốc, cả người tôi lạnh toát như đá, mặt tái xanh. Tôi tròn tròn mắt nhìn người con trai đang nằm trên cáng... Đó là Kim Nguyệt dạ...

Kim Nguyệt Dạ...Kim Nguyệt Dạ...Người đó là Kim Nguyệt Dạ!

14. Q.3 - Chương 2: Sự Nguy Hiểm Chưa Từng Có Của Công Chúa Huyết Tuệ

Hu hu hu hu hu....

Sao lại có thể như thế!

Liệu tên Kim Nguyệt Dạ sau này có bị dị chứng gì ko?

Hả?

Thế...thế này là sao...

Thương đế hỡi con mún hỏi ngài là, nữ sinh kiêu ngạo kia là ai????

Ánh đèn đỏ chói mắt của xe cấp cứu dần dần mất hút, tiếng kêu bí bo inh tai nhức óc cứ xa dần, những người đi đường tò mò đứng xem cũng đã giải tán.

Tôi đứng thẩn thờ ở giữa đường, ban nãy ... xảy ra chuyện gì vậy? Tôi ... đang nằm mơ sao?

“Này cháu, xe cấp cứu đi rồi, cháu còn đứng đây làm gì?” ...

Tai nạn ... Tôi ... không phải vừa nằm mơ sao? Đây là sự thật ... Người con trai nằm trên cáng cứu thương khi nãy đúng là Kim Nguyệt Dạ. Là hẳn chứ không ai khác ...

Không thể như thế! Làm sao có thể như thế đc! Tôi không dám tin, lấy tay bịt chặt miệng, cả người lạnh buốt đến tận xương, run lên từng hồi...

Tôi hốt hoảng. đầu óc rối như tơ vò, phải làm j' bây giờ? Tôi phải tìm ai đây?

Kim Nguyệt Dạ sống 1 mình, bố mẹ hẳn không biết ở đâu. Nghe nói hẳn còn một ng' cậu, nhg tôi ko biết địa chỉ liên lạc hay số đt! Làm sao đây

Tôi luống cuống rút đt ra, ấn nút tìm khắp mục danh bạ đt.

Trời ơi, tay tôi cứ run như cầy sấy! Ngay cả cầm cái đt cũng ko chắc. Tôi cố gắng đập đập vào cánh tay phải.

Đừng run ... đừng run nữa! Đột nhiên, màn hình hiện lên số đt của Lý Triết Vũ

Đúng rồi! Tìm Lý Triết Vũ! Tôi ngốc thật, bây giờ mới nghĩ ra.

“ ... ”

“A lô, Tô Hựu Tuệ à?” Điện thoại vang lên giọng nói ấm áp của Lý Triết Vũ

Vừa nghe thấy giọng cậu ấy, đầu óc tôi đang căng lên như sợi dây đàn bỗng đứt tung, nc mắt xối xả

“ ”

“Hựu Tuệ à? có chuyện gì vậy? cô đang ở đâu?” dường như Lý Triết Vũ cảm nhận đc sự sợ hãi của tôi nên giọng nói cũng ko còn trầm tĩnh nữa”

“Tôi ... cậu mau đến bệnh viện Kính Ái đi, huhuhu” Tôi nhớ trên xe cấp cứu có đề tên bệnh viện

“ừ tôi đến ngay đây”

” títt”

Tôi tắt di động, chưa kịp lau nc mắt đã vội vàng vẫy ngay 1 chiếc taxi rồi lao luôn vào chỗ ngồi: ” Bác cho cháu đến bệnh viện Kính Ái nhanh lên bác”

...

10 phút sau

Tôi đã ở trc cổng bệnh viện, vừa xuống xe thì thấy Lý Triết Vũ hốt hải chạy đến

Lý Triết Vũ trông thấy tôi bèn chạy vội lại, túm chặt lấy tôi.

“Hựu Tuệ cô bị khó chịu ở đâu???”

“Ko, ko phải tôi mà là Kim Nguyệt Dạ ... Dạ bị xe đâm .huhuhu ”

“Dạ” Lý Triết Vũ sững người ra, nhúu chặt mày lại “Sao Dạ lại bị xe đâm? Tình hình cậu ấy bây giờ thế nào rồi?”

“tôi... tôi ko biết”

Lý Triết Vũ không đợi tôi nói hết câu, kéo tay tôi đi 1 mạch vào bệnh viện, chẳng giống với Lý Triết Vũ trầm tĩnh mọi ngày. Tại sao có cảm giác tay cậu ấy còn run hơn cả tay tôi...

“Xin lỗi cô cho cháu hỏi nam sinh lúc này bị xe đâm hiện giờ nằm ở phòng nào ạ?” Đúng là Lý Triết Vũ có khác, nháy mắt đã kịp trấn tĩnh lại, tuy giọng nói có hơi sốt ruột nhưng vẫn điềm đạm.

“Xin đợi một lát để tôi kiểm tra” Nữ y tá cúi đầu, lật cuốn sổ nhg cứ độ vài giây cô ta lại nghe nhìn Lý Triết Vũ miệng cười tủm tỉm.

“Woa đẹp trai quá đi mất!!!!” Mấy nữ y tá túm tụm lại với nhau, đưa mắt liếc nhìn Lý Triết Vũ và tôi, vừa thì thầm to nhỏ gì đó.

Tuy Lý Triết Vũ có phần khó chịu nhưng vẫn giữ bình tĩnh

“Là nam sinh vừa đc đưa vào phòng cấp cứu khi này đúng ko? Cậu ấy bây giờ đang nằm ở phòng số 308” Nữ y tá cười tươi, giọng ngọt ngào như mật.

“Cám ơn” Lý Triết Vũ gật đầu, quay ng’ chạy về phía cầu thang. Tôi thở hồng hộc chạy theo sau nhg đến trc của phòng số 308, cả hai đều dừng lại.

Cánh cửa màu trắng cả phòng bệnh đang đóng chặt, bên trong lặng ngắt như tờ.

Nhìn tay nắm cửa màu đen, tôi ko đủ can đảm chạm vào nó. Ngộ nhỡ Kim Nguyệt Dạ bị thương nặng hơn so với tôi nghĩ, ngộ nhỡ cậu ấy phải sống cuộc sống thực vật, thậm chí là cậu ta.

Tôi có cảm giác tim mình đau quặn, ko dám nghĩ tiếp nữa. Nhg trong đầu cứ hiện lên bao nhiêu cảnh đáng sợ, giống như nhg~ thc’ phim kinh dị xoẹt qua.

Tôi lo sợ nhìn Lý Triết Vũ, có vẻ như Vũ cũng có tâm trạng giống tôi, đôi mắt màu cà phê như phẳng phất chút bất an.

Lát sau Lý Triết Vũ hít một hơi thật sâu, quay sang nhìn tôi rồi nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Kétttttttttttttttttttttttttttttt

“Oái! nhẹ tay thôi, nhẹ tay chút!”

Vừa đẩy cửa vào, cả phòng bệnh vang lên tiếng kêu oai oái của Kim Nguyệt Dạ.

“A, Hựu Tuệ, Vũ, hai cậu đến rồi”

Tôi ngược mắt nhìn thấy trên đầu Kim Nguyệt Dạ có cuốn băng trắng, khỏe như vâm ngồi chễm chệ trên giường bệnh, cười nhăn nhó với tui tôi.

Bên cạnh thằng cha đó còn có đến 4 cô y tá tre măng, xinh tươi đang tíu tít bóc quýt, gọt táo, hầu hạ dạ vâng.

Cái gì thế này? tôi ngẩn người ra nhìn cảnh tượng “diễm lệ” trước mặt, không thốt nổi nên lời.

Lý Triết Vũ thở phào nhẹ nhõm rồi tìm 1 chiếc ghế ngồi xuống : ” Dạ tôi cứ tưởng cậu yếu mệnh, còn trẻ đã đi gặp Diêm Vương rồi”

” hơ hơ , tôi sống dai lắm, làm sao chết được? Chẳng qua đập đầu vào rào cahwns bên đường nên bị choáng ngất đi, đầu chỉ bị xây sát ngoài da thôi!” Kim Nguyệt Dạ mặt thản nhiên như không.

“Cậu rõ ràng được đưa lên xe cấp cứu, bị thương nặng lắm cơ mà ...” Tôi bần thần chưa tỉnh lại.

“thương nặng? À đúng rồi, bị thương nặng lắm. ... Sứt cả trán rồi! May mà mấy chị y tá ở đây mát tay, sát trùng bôi thuốc chẳng thấy đau tẹo nào”

Giọng nịnh đầm của Kim Nguyệt Dạ làm mấy chị y tá mắt cứ ... lúng la lúng liếc

RẦM!

Câu nói đó cẩu hấn như mảnh thiên thạch rớt thẳng xuống đầu tôi ...

“Vũ. Sao cậu biết tôi ở đây?” Kim Nguyệt Dạ cầm quả quýt chị y tá đưa cho, nhếch mắt đắc ý nhìn tôi

“Hựu Tuệ gọi điện mà cứ khóc nghẹn ngào làm tôi sợ quá. Tôi đến bệnh viện thì nhìn thấy Hựu Tuệ, lúc đó mới biết cậu xảy ra chuyện”

“Hơ hơ bé Hựu Tuệ ko nhìn thấy tôi 1 lát mà nhớ đến thế cơ à?”

“Mấy chị y tá này, đây là bạn gái e đó, dễ thương ko?”

“Gr! Kim Nguyệt Dạ! cậu nói nhảm gì vậy?”

“Sao bé Hựu Tuệ tuyệt tình thế, còn nhớ 2 chúng ta đứng trên phố Angel, trc mặt bàn dân thiên hạ.”

“Này cậu ngâm miệng lại cho tôi!” Tôi cúi tiết quên bém cả hình tượng thực nữ đoan trang

Kim Nguyệt Dạ bỗng như nhớ ra gì đó, nói với Lý Triết Vũ ngồi đối diện “Vũ, cậu còn nhớ đúng ko? Hôm tôi và Hựu Tuệ kiss nhau ở trên phố Angel ... ý!”

Không khí ở bệnh viện như ngưng tụ lại, người Lý Triết Vũ cứng đờ ra. nhìn Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ tôi sơ phải nghe câu nói tiếp theo của họ.

“Tôi” Lý Triết Vũ mấp má môi.

Xoạch

“Dạ sao lại nằm trên giường bệnh thế kia?” Lăng Thần Huyền chạy xộc vào, phía sau là Hiểu Ảnh và Tô Cơ.

“Lăng Thần Huyền cậu đến đây làm gì?” Tôi gào to lên, phá vỡ sự im lặng của 3 người.

“Ô Hựu Huệ sao cô còn khỏe nhần vậy? Vũ bảo cô vào bệnh viện cơ mà? ” Lăng Thần Huyền liếc xéo tôi 1 cái

“Ô Hựu Huệ sao mắt bà đỏ thế? Vừa mới khóc hả? Tên Kim Nguyệt Dạ lại làm gì bà rồi?”

Khi này tôi khóc thút thít vì thằng cha Kim Nguyệt Dạ. Nhất định ko để tụi nó biết.

“Tôi đập đầu vào cửa ý mà”

“Sao Hựu Tuệ lại va đầu vào cửa, còn Kim Nguyệt Dạ lại trên giường?”

“Việc này dễ hiểu lắm ... Tôi nằm trên giường là do khi này xài chiêu anh hùng cứu mỹ nhân, không may bị thương còn cô ta là do ngốc quá nên tự va đầu vào cửa ”

“Cứu mỹ nhân?” Tô Cơ, Hiểu Ảnh há hốc.

“Cô gái nào dc cậu cứu đúng là xui tận mạng” Tô Cơ chưa chát đóp thêm câu “Nhất định là cậu dụ dỗ con nhà ng’ ta nên fan cuồng đó mới gặp nguy hiểm”

“Người cậu ấy nói chính là tôi!!!!” Một giọng nói thánh thót cùng tiếng đẩy cửa bước vào vang lên.

Cả gian phòng sững sờ, tôi đờ đẫn.

Một khuôn mặt đẹp như hoa bất ngờ xuất hiện khiến cả ng’ tôi đờ đẫn. Đôi mắt tròn.

“Cậu là ai?”.Con nhỏ Tô Cơ này thấy gai mắt nhất là những nữ sinh xinh đẹp.

“Tôi chính là fan cuồng mà cậu vừa nhắc đến đó” Cô gái cười tủm tỉm nhìn Tô Cơ rồi đi thẳng đến chỗ Nguyệt Dạ. “cậu là Kim Nguyệt Dạ à?”

“Cô biết tôi sao?”

“Ko biết, nhg bây h thì biết rồi, cảm ơn cậu đã cứu mạng tôi, tặng cậu một món quà nhỏ!”

Con nhỏ vừa dứt câu liền cúi xuống hôn lên ... má Kim Nguyệt Dạ

Hiểu Ảnh, Cô ta vừa làm gì vậy!

Tất cả mọi người đều kinh ngạc đến mức suýt lòi cả mắt ra. Tên Lăng Thần Huyền khoái trí còn huyết sáo còn các cô y tá thì hét lên như còi.

“Có gì đâu, tôi chỉ tình cờ thấy cô gặp nguy hiểm thôi. Vả lại những cô gái xinh đẹp thì ai chả muốn cứu, phải ko Vũ?”

Thằng cha này chả phải hạng tốt đẹp gì! Nhìn xem nhìn coi vừa nhìn thấy mỹ nữ là mặt mày hớn hở, tưng tưng. Tức muốn chết!

Ý đợi đã sao tui phải tức nhỉ? Đúng là hâm thật!!

Nhìn 2 ng' đứng cạnh nhau như tỏa ánh hào quang, khiến mọi thứ xung quanh lu mờ. Bực thật thấy khó chịu quá.

"Không được, Kim Nguyệt Dạ vs Tô Hựu Tuệ kiss nhau rồi còn gì, Hựu Tuệ là bạn gái của cậu cơ mà " HA kêu la ầm ĩ

"HA, bà lăng nhăng gì thế, ai là bạn gái hần chứ?"

"Bạn gái???" Ánh mắt đầy uy hiếp liếc xoẹt về phía tôi. Nó nghĩ nó là ai mà dám lườm Hựu Tuệ chứ, lại còn đc cả tên LTH nữa, xem ra hần ko thể chấp nhận được chuyện đó.

Cô gái chớp chớp đôi mắt, đi đến trc mặt tôi, soi từ đầu đến chân, từ trái qua phải

"Cô là Hựu Tuệ? Là bạn gái của Dạ?"

"Haha cậu đừng hiểu nhầm! Tuy có bao nhiêu ng' theo đuổi nhg rất tiếc phải nói với cậu rằng tôi ko phải bạn gái của tên khỉ đột ba trợn đó, mong cậu đừng hiểu nhầm!"

Ta là Tô Hựu Tuệ, mỹ nữ vô song đệ nhất thiên hạ ... sao có thể hạ mình khúm núm trc con nhỏ này đc!

Mở to mắt mà nhìn tuyệt chiêu "sát" cả trai lẫn gái của ta đây!

...

"Nếu như tôi nói tôi muốn làm bạn gái của Dạ, cô có im lặng rời khỏi ko?"

"....." Tôi giật mình nhìn nữ sinh giống búp bê Barbie trc mặt, ko dám tin là cô ta lại thẳng thắn đến thế.

"Có hay không?"

"Xin lỗi cậu nói gì tôi ko hiểu, hahahahaha ..."

"Vậy thì, Tô Hựu Tuệ, kể từ hôm nay chúng ta sẽ là tình địch!!!" Đường như không nghe thấy lời tôi nói, "búp bê" mỉm cười với tôi nhưng ánh mắt lại vô cùng nghiêm túc.

Ồ sao cảm giác nụ cười này quen quen ... rất giống với nụ cười của tên ác ma KND

Lần đầu tiên, mỹ nữ vô song "Đông phương bất bại" như tôi đứng trc 1 nữ sinh khác lại có cảm giác lạnh toát sống lưng.

"Này cô ko hiểu tiếng TQ à???" TC ngứa mắt, đứng ra hơn thua, "Hựu Tuệ đã nói cậu ấy ko phải là bạn gái của KND, ai là tình địch với cô chứ?"

"Ồ hô ko phải bạn gái à, thế sao mặt cô ta lại đỏ lên như gấc thế kia!!!" LTH nói xen vào "mặt đỏ? Đâu có! Bất giác đưa tay lên sờ mặt, đúng là nó ... nóng bừng.

" Vì ... vì điều hòa ở đây để nhiệt độ cao quá !!!"

Tô Cơ, bà trưng nghĩa thật! Ko hổ là chị e vào sinh ra tử với tôi

"Hồ hồ hồ... Nhiệt độ cao nên nóng? Trong lòng cô ta đang nóng như lửa đốt thì đúng hơn!"

Tên khỉ đột chết bầm LTH!!! Nếu ở đây ko có ng' ngoài tôi đã cho hần te tua rồi.

"Lòng nóng như lửa đốt? HA ko hiểu ... nghĩa là sao? Tiểu Huyền Huyền giải thích cho HA nghe đi!!"

"Á, đừng có lại đây, tránh xa ra chỗ khác! Oái , tôi đã bảo co sau này đứng cách tôi 2 mét cơ mà?"

"Vậy giải thích cho HA thế nào là lòng nóng như lửa đốt đi mà, HA muốn biết! Ồ Tiểu HH đợi đã nào, giải thích cho HA nghe đi....."

HA, bà tốt lắm! Đúng là "vô quýt dày có móng tay nhọn"

“Ha hathế nhé, làm phiền lâu rồi, quà cảm ơn cũng đã tặng, tôi đi đây!”

“THT, chúng ta sẽ CÒN GẶP LẠI!” !!!!!

Còn gặp lại? ... Con nhỏ này lẽ nào muốn đến kiểm chuyện với tôi sao? Hơ hơ hơ! Nhỏ còn ngây thơ lắm! Ngọc nữ trường Minh Đức - Tô Hựu Tuệ này ko phải hạng xoàng đâu!

Nhưng ... sao thế này? Tại sao lòng tôi lại bồn chồn ko yên.

“Tít tít tít tít ”

Tiếng gì mà ồn ào thế ko biết, người ta còn muốn ngủ nữa, tôi bực mình kéo chăn trùm kín đầu.

“Tít tít ...”Tít tít ...“Tít tít ...”Tít tít ... tít tít “... tít tít ”... tít tít “... tít tít ”

Hình như là tiếng điện thoại di động.Tôi mắt nhắm mắt mở, lồm cồm bò dậy sờ soạng tìm cái điện thoại di động bị tôi quăng lăn lóc trên bàn, giọng gằn lên ”

“Alo ai thế?”

“Uả,Hựu Tuệ, bà chưa dậy à?”

“Hơ, TC à, chuyện gì vậy? Mới sáng bảnh mắt ra bà đã gọi cho tôi! Tôi vừa nằm mơ tiêu diệt tụi khỉ đột đó!” Tôi ngáp. . 1 cái thật dài

”Giời ạ! Hựu Tuệ, bà có iết bây giờ là mấy giờ rồi ko? Hôm nay bắt đầu đi học lại đó, theo lệ cũ thì phải đến trường sớm nửa tiếng! Giờ chỉ còn 10 phút nữa thôi! Tôi còn mong bà sẽ mang điểm tâm đến cho tôi cơ, sao bà vẫn

“Oạch! Bốp!!” Đầu tôi va và cái đèn bàn, dù đau ê ẩm nhg tôi chẳng còn hơi sức để ý nữa, vợ lấy đồng hồ trên tủ ở đầu giường, tôi rít lên ”Á thôi chết, 7h15 rồi, còn có 15p nữa

Nụ cười ác ma của tên KND, lại còn cả khuôn mặt đầy kiêu ngạo của “Búp bê Barbie” bí ẩn cứ quay vòng trong đầu tôi, làm tôi quay cuồng, quên mất tiêu hôm nay là ngày đến trường.

Chỉ mất 2 p để chải chuốt, thay xong bộ quần áo, tôi lao đến trường còn nhanh hơn cả tên lửa siêu tốc.

Tôi đứng thở dốc ở chỗ queo đến trường, run run nhìn đồng hồ đeo tay.

À há, mới có 7h25. May quá, thời gian còn lại thừa sức để tôi bước đi duyên dáng đến cổng trường cho đúng chất “công chúa Hựu Tuệ”

Tôi lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán, lằm động tác hít thở mấy lần liền, rồi rút từ trong ba lô ra một cuốn tư điển Anh Trung, vừa đi vừa chúm mũi vào đọc.

Hơ hơ hơ hơ hơ Nữ sinh cần cù hiếu học, gương mẫu đầu tàu của trường Minh Đức - Tô Hựu Tuệ “tái xuất giang hồ”, hò hét ca ngợi ta đi chứ? Đối với Ngọc nữ của trường MĐ, các người đừng cso hà tiện vỗ tay hoan hô như vậy! Hô hohohoho

“Nhìn kìa, Hựu Tuệ đó!”

Tại tôi “dở” lên khi nghe thấy giọng nói của 1 nữ sinh. Ồ hay lắm, đến rồi đến rồi ... Tôi cố hết sức bước đi nhẹ nhàng uyển chuyển hơn nwuax, dáng đi mềm mại lại thêm phong thái từ tốn thường mang lại ” hiệu quả hình ảnh” trên cả tuyệt vời.

Nào nào ... Những đợt sóng ca ngợi, trầm trồ thán phục tới tấp, dồn dập hơn nữa nào

“Này cậu ấy đc mệnh danh là viên ngọc của trường MĐ đó , xinh quá .”

“Nghe nói hồi cấp 2 cậu ấy làm đến 100 cuốn đề thi đó! Tụi mình phải học tính cần cù của cậu ấy”

“Trong các cuộc thi lớn cậu ấy đều nổi trội, đúng là thiên tài có khác, ngưỡng mộ quá đi mất...”

hohohohohoho Nghe cũng đã tai lắm ko biết có lời khen ngợi nào mới mẻ hơn ko nhỉ, đợi xem .

“Tô Hựu Tuệ? ko ngờ con nhỏ đó còn dám vác mặt đến trường!”

Uả lẽ nào tôi chạy nhanh quá nên bị ảo giác chẳng.

“Phải đó, vụ nó vs KND hôn nhau năm ngoái nổi đình nổi đám còn gì, làm trường MĐ ko biết giấu mặt đi đâu, nó mà là Ngọc nữ của trường MĐ cái nổi gì!”

“Ko ngờ nó là hạng ng’ như thế, thất vọng quá ..”

...

...

...

Tiếng xì xèo bàn tán khắp nơi, khiến tôi cảm thấy tim mình như bị hàng vạn mũi tên cắm phập phập vào. Chúa ơi ... Chuyện gì thế này? Thái độ hằn học, chán ghét, khinh thường của mọi người như tối tập đồn vào tôi ... Sao lại thành ra thế này!!

Đâu rồi những lời tán tụng, tiếng vỗ tay reo hò? Đâu rồi những ánh mắt ngưỡng mộ, thần tượng? Tựa sao thoát 1 cái đã biến mất? Trên con phố Angel dẫn đến cổng trường, tiếng bàn tán ko ngớt cứ mỗi lúc to dần, cổ tôi như bị người ta bóp chặt lại, khó thở vô cùng.

“Hi! Baby” Một giọng nói vang đến tai tôi, ngay sau đó là trận mưa hoa hồng

“...” Kiểu này chỉ có duy nhất 1 tên khỉ đột có hành tung ám muội ...

“Ồ baby HT, anh biết suốt kì nghỉ đông ko nhìn thấy anh nên bây giờ em xúc động quá ko nói nên lời chứ gì? Ko sao, a hiểu hết mà, ai bảo trời sinh ra a đã quá đẹp trai, hào hoa phong nhã, phong độ đầy mình, tài năng xuất chúng, nói chung là siêu trai hoàn mỹ, ..., ... Haizzzzzz baby HT a biết e muốn đc a ôm 1 cái thật nồng nhiệt nhg mà làm thế khó xử lắm, vì sẽ có bao nhiêu nữ sinh tan nát con tim vì anh ...”

“haha tôi hiểu, tôi ko ép a đâu mà lo” Tôi cố ghìm lửa giận, mỉm cười thật tự nhiên

Nếu ko ngắt lời để thằng cha này đứng ba hoa chích choè thì e rằng theo lời hấn nói, tôi chẳng khác nào con ăn xin quỳ rạp dưới chân hấn xin ban ơn.

“0h, baby! Cách xuất hiện như thế này của a làm e ấn tượng lắm phải ko? Cũng chẳng còn cách nào khác, a nghĩ phải có ý tưởng đột phá gì đó cho năm học mới nên a mới chọn kiểu mưa hoa hồng, vừa lãng mạn, đậm chất nghệ sĩ, e thấy sao? Ngạc nhiên lắm đúng ko?”

“haha đúng là rất ngạc nhiên ..”

“baby HT a rất vui vì e vẫn dịu dàng như ngày nào, tuy bây giờ e ko còn thuần khiết như xưa, nhg a vẫn sẽ luôn đứng đằng sau cổ vũ cho e ..”

“Ha ha Tôi ... tôi ... ko thuần khiết ..” Miệng tôi giật giật

“0h baby cứ nhớ lại chuyện đó lại làm a đau lòng, nhg mà ... Oais, trường sắp đóng cổng rồi! Từ từ đã, đợi tôi với ...” ATN cố sống cố chết chặn cánh cổng trường sắp khép lại, nhìn tôi với ánh mắt vô cùng uất ức “Tên khốn KND dám làm ô uest. Huhuhuhu e cứ yên tâm, học sinh trường MĐ nhất định sẽ biến phần nợ thành sức mạnh, chẳng mấy chốc sẽ tìm đc 1 Ngọc nữ mới kế tục e ..”

Ko còn thuần khiết, ô uest, Ngọc nữ mới ...

Mấy từ đó như biến thành 1 hố xoáy khổng lồ, hút tôi vào đáy địa ngục tăm tối, muôn đời ko tìm đc lối thoát

“Két! Két két két!”

Cạnh cửa địa ngục chậm ... chậm đóng lại.

Á ko ... Cổng trường MĐ đang từ từ khép lại và ...

Mĩ nữ vô song tài năng xuất chúng như THT này tuyệt đối ko thể biến mất 1 cách lãng xẹt như thế !

Hừ, cái tên fan cuồng thích tự sướng ATN kia, công chúa THT này làm gì bị hạ gục dễ dàng thế chứ!

Đồng tai lên mà nghe ta nói này : Công chúa của trường MĐ mãi mãi chỉ có một người duy nhất, đó chính là THT ta. Huhuhuhuhu Nhưng trc hết tôi phải vào trường cái đã. Tôi sức nhớ lại khoản 3 điều 4 chương 2 trong Nội quy học sinh có ghi : Đúng 7h30, cổng trường sẽ đóng lại, dù chỉ còn cách cổng có một bước chân cũng bị coi là đi muộn, phải đứng ở ngoài.

Từ trc tới nay tôi chưa đi muộn lần nào, nhg giờ đây khi nhìn cổng trường cao vút đen ngòm tôi chợt nhận ra nội quy trường MĐ hà khắc kinh khủng.

Làm thế nào bây giờ!!! Chẳng nhẽ cứ đứng trơ ra mãi nhìn một người gương mẫu, chưa bao giờ đi muộn như như tôi dính một vết nhơ vô cùng NHỤC NHÃ trong cuộc đời ... đó là bị đánh dấu đi muộn.

“Ô đó ko phải là CÔNG CHÚA HT đó sao?”

“Ko ngờ con nhỏ đó cũng đi muộn”

“Học sinh ưu tú nhất trường MĐ mà cũng đi muộn á? Mất mặt quá...”

Tôi tuyệt vọng lắc đầu thật mạnh, ko thể hủy hoại thanh danh công chúa HT của mình thế được. Nhìn đồng hồ thấy đóng cửa sớm 2p so với giờ quy định, chuông truy bài chưa vang lên, tôi vẫn còn cơ hội! Bình tĩnh, hết sức bình tĩnh nhất định sẽ có cách! Tôi vội ngó dò xung quanh, dọc theo bức tường quanh trường MĐ, tìm thật kĩ càng.

Tường gì mà xây như nhà tù thế này? Đã cao còn nhẵn. Trừ khi tôi là ninja mới trèo qua nổi. Mà dù trèo qua đc cũng mất mặt lắm, công chúa HT mà lại xoạc cẳng trèo tường. Thà chém tôi 1 nhát chết tươi còn hơn.. Tôi chảy mồ hôi ròng ròng, muộn giờ tới nơi rồi.

Có một cơn gió thổi đến ... lung lay bụi cỏ trc mặt ...

Mắt tôi sáng bừng...

Có một lỗ hổng sau bụi cỏ

He he he có cách rồi

Hừ lỗ gì bé tí tẹo ... Hình như chỉ to hơn cái đầu tui chút xíu ... Mà khổ nhất là tui vừa mập lên ... Ai dà

Xem ra trời quyết diệt THT này rồi,tôi buồn xui trc cái lỗ hổng đó.

“Gâu gâu gâu...” Có tiếng gì đó làm đứt mạch suy nghĩ của tôi.

Nó vênh mặt, uốn ngực, nhìn tôi = nửa con mắt.

Con chó hậm hực sủa âm lên như muốn nói : “Tránh ra ngay, ngươì đừng cản đường ta” “Mày mới cản đường tao thì có đừng có ra về ta đây!” Nhìn bộ mặt vênh vào sao thấy quen quen.

Con chó láo xược khinh khỉnh nhìn 1 lượt thân hình tròn trịa của tôi : “Ngươi nói là đường của ngươi, thế ngươi có chui qua ko mà đòi?”

“Nói à biết, mày đừng khinh mĩ nữ vô song THT”

“Gâu gâu gâu ..” Có giọng chui qua cho ta xem. Làm sao nổi chứ.

Con chó ung dung đến gần tôi, cúi đầu khịt khịt, sau đó tỉnh bơ nhấc 1 chân sau lên

Sao tôi thấy nóng nóng, ướt ướt nhỉ ... ”

Giày ... bị ướt

Bãi nước đó hầy òn nóng hổi... bốc cả khói cả mùi ...

Nhìn tôi đầy khiêu khích, con chó trắng ” Go go go“Sáng mắt ra chưa, ta đã nói đây là địa bàn của ta, ngay cả ngươi cũng là của ta nốt”

Con chó trắng hung hăng sủa lên, vẫy vẫy cái đuôi ngắn ngủn, rồi chui vào lỗ hổng. Trc khi chui vào trog, nó còn nhìn tôi giễu cợt “Có ngon thì ngươi cũng chui vào đi! Kkkk”

“Mày ... mày ... Áhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh”

Ở góc tường trường MĐ vang lên tiếng gầm rú tức đến sùi bọt mép của tôi “Tao ko tin là THT này ngay cả đèn 1 tên chó con mà cũng ko đấu lại đc”

Tôi cảnh giác cao độ, ngó nghiêng khắp nơi. May quá, xung quanh ko có ai, chuyện đáng xấu hổ này ko thể để ng’ khác biết. Tim tôi nhói lên, nhanh như cắt chui vào cái lỗ hổng đó.

Đầu chui vào trc, rồi đến cổ, rồi đến tay ... Ô có vẻ đc đấy. Con chó hỗn láo kia, tao mà chui qua đc là mày tăn đời.

Rồi tiếp đến là vai

Nhưng...

Hình như ko ổn...

Tôi

Sao ko nhúc nhích đc thế này?

Vừa mới đưa đc nửa cái vai qua, tôi nghiêng răng nghiêng lợi lấy hết sức bò lên phía trước. Vẫn ko đc, ba lô bị kẹt rồi.

Chẳng còn cách nào khác, xem ra phải lùi lại rồi nghĩ cách vậy. Dô ta!!!!

.... Dô ...ta...

Miệng tôi cứ giật giật. Tôi ko chui vào đc .Nhưng tệ hơn là ..tui ko chui ra đc

Thế ...thế là hết!!!!

“Hura mẹ ơi nhìn kìa. Ở góc tường có Tôn Ngộ Không bị đè dưới núi Ngũ Hành Sơn!” Thằng nhóc chết tiệt kia, mi dám ví ta như thế hả, sau này lớn lên mi nhất định sẽ là một con khỉ đột ko ra gì. Lúc nào rảnh, “Mĩ nữ” THT phải dạy i 1 bài học nên thân.

“Ồ sao có ng’ bị kẹt ở đây ... là học sinh Trường MĐ thì phải ...” Giọng ngạc nhiên của ng’ mẹ cất lên

Híc xấu hổ quá, xấu hổ quá ... Tôi dùng cái tay ko bị kẹt bịt mặt lại, đừng có nhận ra tôi mà

Bình tĩnh ... Bình tĩnh !

Đứng trc nguy nan vẫn ko chùn bc mới là ng’ có bản lĩnh chứ. Phải rồi, mặt t ở bên trong, họ còn lâu mới nhận ra t. Nghĩ đoạn đầu t lại chấy búng ý chí “chiến đấu”, cố lên, bò vào trong nào.

Lúc đó, có 1 cơn gió “nhè nhẹ”. Đột nhiên tôi thấy váy mình bị cơn gió kéo lên, tiếp đó là giọng cười khoái trá của thằng nhóc ban nãy :

“Ái chà, quần chíp màu hồng! Lại còn in hình Doremon nữa chứ! Lỗi mốt rồi bà chị!”

Bình tĩnh nào THT, mày phải cố lên

“Go go go ...”

Con chó trắng láo toét khi nãy đi đến trc mặt t, cười gian xảo, thè lưỡi liếm chan chất lên mặt toi

“Oái dừng lại ngay ... Ối... Cứu với ... Oái ...”

Mày tưởng tao ko đối phó đc với mày sao?

“Cho mày ném mùi phi tiêu đoạt mạng của tao! Chít nè!” Tôi lấy hết sức ném cuộn từ điển A-T về phía nó.

“Bốp”

“Oái...”

“Go go...”

“Ô Hựu Tuệ, em ... em đang làm gì vậy ...”

Một giọng nói đột ngột vang lên cắt đứt “trận chiến gay cấn” giữa tôi và con chó trắng.

Tôi ngược đầu nhìnKhông ... Không thể nàoSao số tôi đen vậy chứ ?Đúng là trời hại tôi rồi, ng' đang đứng trc mặt tôi là HIỆU TRƯỞNG BẠCH NGƯNG

Cô đánh mặt lại, cúi đầu nhìn cuốn từ điển A-T đang nằm lăn lóc dưới đất! Đằng sau cô ấy là

..LÝ TRIẾT VŨ

Ông trời ơi dù ngài muốn hại con đến đâu cũng đừng phũ phàng như vậy chứ! Con chỉ ko muốn đánh mất kỉ lục chưa từng đi muộn lần nào của mình thôi mà !

Tôi mếu máo chỉ muốn khóc, nhg vẫn cố ngoác miệng ra cười, kết quả là cười nhìn tởm hơn khóc.

“Hiệu trưởng Bạch ... Chúc ...chúc cô buổi sáng tốt lành ...”

“Buổi sáng...” Hiệu trưởng cố nén cơn giận lôi đình, “Lát nữa mời e lên phòng hiệu trưởng, mong e sẽ cho tôi một lời giải thích hợp lí.”

“E ... ee.Hảhả.. Vâng ạ...”

“Có cần tôi giúp ko?” Cô Bạch vừa rời khỏi, LTV thở dài rồi ngồi xuống hỏi tôi.

“ha...hahaha....haha...ha”

Huhuhuhu .ôi trời ơi ngài ko cần phí sức đè con dưới này 500 năm đâu, ngài ném hòn đá xuống cho con ngòm củ tỏi luôn đi.

“Cô có muốn thoát ra khỏi đó ko?”

“Thoát ra? Có muốn thoát ra ko á? Ko, ko , tôi... tôi ko muốn ra khỏi đây! haha! Thầy giáo muốn chúng tôi quan sát động vật, tôi còn đang quan sát mà! hahaha!”

“nhìn bộ dạng cô thế này trông như Tôn Ngộ Ko bị đè dưới núi Ngũ Hành Sơn ý! Ha ha!” LTV ko nhịn nổi bật cười thành tiếng.

“ ... ”

“E hèm! Thế bây giờ cô quan sát xong chưa? Hiệu trưởng Bạch đang đợi cô đó!” LTV hắng giọng, mỉm cười nói.

“À ...Ừ” Mặt tôi đỏ như quả cà chua, gật đầu lia lịa.

huhuhuhuhu có cái lỗ nẻ nào để tôi chui xuống ko? Chẳng cần to lắm, chỉ cần chui vừa cái mặt đang nóng như hòn than của tôi là đủ rồi ...

“Nào đưa tay đây, dịu phái đẹp đứng dậy mới là cung cách của đẳng mày râu chứ”

Tôi do dự 1 lát, cuối cùng vẫn chìa tay ra. LTV nhẹ nhàng nắm tay tôi kéo về phía trc nhg ko nhuc nhích đc tẹo nào.

“HT, cso lẽ phải kéo mạnh mới đc, cô chịu khó 1 chút, sẽ hơi đau đấy.” LTV nói vs vẻ mặt rất nghiêm túc

“à, đc, ... đc”

Thà đau đến chết đi còn hơn , huhuhu ... Mất mặt quá, lại còn trc mặt LTV nữa chứ.

“Ừm ... A! Ra đc rồi...”

Tôi lao mạnh vào lòng 1 ng', mùi cỏ thơm dịu dịu như bao bọc lấy toàn bộ ng' tôi, khiến tôi cảm thấy an tâm. Nhg ko hiểu sao, trong lòng tôi chợt loé lên nụ cười ác ma của tên KND

Tôi giật bản mình, vội vã đẩy nhẹ để thoát khỏi vòng tay đó, xiêu vẹo đứng dậy.

“HT cô ko sao chứ?” LTV đi đến cạnh tôi hỏi han, dịu dàng diu tôi đứng dậy

Giọng tôi trả lời còn bé hơn kiến kim

“Ko, ko sao Cảm ơn cậu”

“Hơ, từ từ đã, HT, chân cô bị xước chảy máu kìa ...”

Chảy máu? Oh no, sao lại xui xẻo thế ko biết! Tôi nhìn lại, đúng thế thật! Váy đồng phục bị rách một vết rõ dài, chân bị trầy xước, rách cả da. Ai da, ko biết thì ko có cảm giác gì, nhg khi phát hiện ra thì lại thấy đau tê tái. Huhuhuhu

LTV nhúu mày nhìn tôi, rút ngay trong túi ra 1 chiếc khăn tay

“HT, ngồi im đừng cử động!”

Vừa nói dứt câu, Vũ ngồi thụp xuống, từ từ nhấc chân bị thương của tôi đặt lên đầu gối cậu ấy, sau đó gấp chiếc khăn lại, nhẹ nhàng buộc lên chân tôi.

Tuy ko rõ vẻ mặt của cậu ấy lúc này, nhg khuôn mặt cúi xuống của cậu ấy nhìn đẹp mê hồn. Đôi tay trắng hồng thon dài đang băng bó vết thương cho tôi, rồi còn cả chiếc nhẫn định mệnh, là tôi chợt nhớ đến “nụ hôn của chàng hiệp sĩ Zorro” ở vũ hội hóa trang năm ngoái.

Ko biết cậu ấy nghĩ gì về tôi nhỉ? Tôi bỗng khao khát muốn biết, rất muốn biết ...

“LTV ...”

Hả, chuyện gì vậy?” LTB ngẩng đầu dịu dàng nhìn tôi.

“Chuyện ... năm ngoái, ừm, vũ hội hóa trang ...”

“Vũ hội?” Thấy tôi ấp úng như gà mắc tóc, LTV có vẻ ko hiểu

“À, ko có í!” Tôi vờ cười lấp liếm. THT, mày làm sao có thể mở miệng hỏi cậu ấy là cảm giác khi ‘kiss’ là thế nào.

Hồi hộp... căng thẳng ...

Phòng hiệu trưởng lạnh ngắt như tờ, khiến tôi sợ đến nín thở. Tôi đã bước vào phòng được 1 lúc rồi nhưng cô BẠCH NGƯNG vẫn chẳng nói rằng rằng, chỉ sững người ra nhìn chăm chăm vào 1 bức thư ở trên bàn, giống như đang suy tư gì đó rất lâu.

” Em hựu tuệ !” Cuối cùng cô bạch cũng chịu lên tiếng, giọng nói rất nghiêm nghị, ” từ trước đến em luôn là niềm tự hào của trường MINH ĐỨC, cô cũng rất quý mến em, nhưng những biểu hiện gần đây của em khiến cô không biết nên dùng từ gì để đánh giá về em nữa ! ”

” Thừa cô, em xin lỗi !”

” CÔ nghĩ chắc em cũng biết ấn tượng và thái độ gần đây của học sinh trong trường đối với mình. Là hiệu trưởng, cô rất trọng nhân tài, chính vì vậy, cô không muốn nhìn thấy hình tượng của 1 người đại diện cho trường MINH ĐỨC như em, bị bôi nhọ. Em hiểu ý cô chứ?”

Tôi ngoan ngoãn gật đầu.

Cô Bạch nhìn tôi chăm chăm nhìn 1 lát rồi lại nói tiếp: ” thứ 2 tuần sau, Trường MINH ĐỨC VÀ SÙNG DƯỠNG sẽ tổ chức thi đấu toàn năng. Vốn dĩ cô muốn em tham gia cuộc thi với tư cách là người đại diện cho trường MINH ĐỨC, nhưng với tình hình hiện nay xem ra em không còn phù hợp”

“Không...”

“Em tự chỉnh đốn lại bản thân mình trước đi ! Cô sẽ sắp xếp cho người khác tham gia cuộc thi lần này . ”

” Không ... cô BẠCH ..” Tôi như bị kích động, đứng bật dậy, ” Cô bạch, xin cô cho em 1 cơ hội, em sẽ không để cô thất vọng đâu !”

“ ... ”

“Cô Bạch ...” Nhìn cô Bạch vẫn im lặng không nói câu nào, tim tôi như bị treo lơ lửng trên cổ họng

” Tô Hựu Tuệ, em thật sự muốn tham gia cuộc thi này?”

” Vâng ”

” Thôi được , em hựu tuệ , cô cho em 1 cơ hội . Dù là vì trường hay vì bản thân em đi nữa , cô hi vọng em sẽ đạt được thành tích tốt nhất trong cuộc thi lần này. Cô chờ đợi tin vui từ em .”

” Vâng , Em sẽ không để cô thất vọng đâu” Tôi nói rất quả quyết

Thôi chết , sự tín nhiệm của cô Bạch đối với tôi đã bị lung lay ! Nguy hiểm thật , nguy hiểm quá đi mất ! Cuộc thi lần này bằng mọi giá phải thắng !

” Vâng thưa cô , em chắc chắn sẽ không để cô thất vọng đâu ạ ” tôi nói như đinh đóng cột lần nữa

Tô hựu tuệ , cố lên , mày phải chứng minh ọi người biết rằng mày không phải là đứa dễ dàng bị đánh bại . Dù cho là vì danh dự của trường hay là muốn chứng tỏ khả năng , tôi vẫn sẽ cố gắng hết sức mình ...

15. Q.3 - Chương 3: Tuyệt Mất Cơ Hội Ở Bể Bơi Hạnh Phúc

Hôm Thứ 2 thời tiết rất đẹp , cả sân vận động trường Sùng Dương bùng bùng khí thế !

Hiệu trưởng bạch và hiệu trưởng thôi ngồi ở vị trí ghế chủ tịch trên khán đài , phân ra làm 2 ” giang sơn ” riêng biệt .

Trên sân vận động , tất cả các học sinh trường Minh Đức đều mặc đồng phục , xếp hàng lần lượt đứng bao quanh 2 bên sân vận động , dưới sự chỉ đạo của hội học sinh nhất loạt hô vang khẩu hiệu cổ lên .

Còn phe trường Sùng Dương... Haizz... Có đội cổ vũ mặc váy ngắn cũn cỡn , trên đầu đeo băng đô đỏ in hàng chữ ” Cổ vũ hết mình cho các nam tuyển thủ, lại còn có cả tiếng trống to cỡ trống trận thời xưa , màu đỏ chói... Đúng là nhộn nhạo như cái chợ vỡ , hết chỗ nói luôn .

” Đề nghị mọi người trật tự , Vâng , cứ mỗi năm 1 lần , Trường Minh Đức và trường Sùng Dương lại tổ chức thi đấu toàn năng . Trước khi bắt đầu cuộc thi , chúng tôi xin giới thiệu qua về 3 hạng mục lớn trong thi đấu thể thao toàn năng cùng các yêu cầu của từng hạng mục .” MC đứng trên khán đài gân cổ lên nói rất nhiệt tình .

Phía dưới khán đài , tôi đang đứng ở vạch xuất phát , nhìn cái miệng nói như tép nhảy của MC mà trong đầu cứ ù ù cạc cạc.

“Hựu Tuệ , bà vẫn còn nuôi hi vọng chiếm giải nhất đó hả ?” Tô Cơ vừa rướn cổ dài ra như cổ hươu để quan sát tình hình của các tuyển thủ bên trường Sùng Dương , vừa thì thầm với tôi.

” Việc mà tôi quyết định nhất quyết sẽ làm được , bà không tin tôi sao ?”

Cuộc thi lần này không chỉ là cơ hội tốt để lấy lại lòng tin của hiệu trưởng Bạch Ngưng mà còn lấy lại cả danh hiệu Ngọc Nữ Trường Minh Đức nữa! Có chết cũng không được thua.

” Woa , vui quá đi , hôm nay được chơi cùng mọi người!” Hiểu Ảnh thấy không khí rộn ràng , vui như mở cờ trong bụng .

” Hiểu Ảnh, bà làm ơn động não hộ tôi ! Đây không phải trò chơi mà là cuộc thi đấu thật sự ! Kết quả sẽ được ghi vào học bạ đó ” Tô Cơ bực mình hét lên vào tai Hiểu Ảnh.

” huhuhuhu.... Tô Cơ , bà làm gì phải gào toáng lên thế , bà làm tôi điếc cả tai .”

”Trước hết xin được giới thiệu với các bạn hạng mục thi đấu đầu tiên của cuộc thi thể thao toàn năng , đó là chạy việt dã . Chạy việt dã được chia làm 2 nhóm đó là nhóm nam và nhóm nữ.

Nhóm nam sẽ phải chạy 10 km , nhóm nữ chạy 8 km . Trên đường chạy có tất cả 5 điểm dừng , giúp các tuyển thủ có thể nghỉ ngơi và đổi số , tuyển thủ tham dự phải nhận được số mới có thể chạy tiếp . Trong quá trình thi đấu không được nhờ người khác chạy thay hoặc đi xe , nếu phát hiện ai vi phạm sẽ bị tước quyền thi đấu .”

MC vừa dứt lời , cả sân vận động bỗng hô lên ầm ĩ , tiếng hò hét cứ như tiếng sóng thần đập thẳng vào tai đau điếng.

” Chuyện gì thế nhỉ ? Chỉ giới thiệu luật thi đấu mà cũng bị kích động đến thế cơ à” Tôi ngạc nhiên nhìn về phía phát ra âm thanh vừa rồi , chỉ thấy đen kịt , toàn là HS trường Sùng Dương.

” Có gì lạ đâu? Trường Sùng Dương 5 năm liền vô địch nên họ vênh vang cũng là phải ”

Cái gì , 5 năm giữ quán quân ? Xem ra tôi không thể khinh thường lực lượng của trường Sùng Dương rồi.

Nhưng mà năm nay sẽ khác với những năm trước kia vì trường Minh Đức đã có Tô Hựu Tuệ này ! Khả khả , Tô Hựu Tuệ này sẽ thay đổi lịch sử.

” Trật tự nào , e hèm ... Tiếp theo đây là hạng mục thứ 2 : Thi giữ thăng bằng . Những tuyển thủ thi chạy việt dã đã về đến đích trong khoảng thời gian quy định mới đc tham gia cuộc thi thứ 2 .hạng mục này yêu cầu người tham gia trong khoảng thời gian ngắn nhất giữ thăng bằng đi qua cầu gỗ dài 20 m này . Nếu bị rơi xuống khỏi cầu gỗ , do bất kì lý do gì cũng bị loại ”

“Rầm” Cả người tôi như bị sét đánh cứng đờ ra .

CẦU GỖ GIỮ thăng bằng ... Tô Cơ thương cảm nhìn tôi .

Nói chung thượng đế cũng công bằng lắm . Ai bảo tôi thông minh quá , đại não phát triển mạnh , chiếm cả phần của tiểu não , khả năng giữ thăng bằng của tôi cực kém.

” Hạng mục thứ 3 : bơi vượt chướng ngại vật , những tuyển thủ vượt qua cuộc thi thứ 2 sẽ tham gia cuộc thi này . Cuộc thi cũng phân ra nam riêng và nữ riêng , cự li bơi khác nhau nhưng đích đến giống nhau ”

“HT, mình rất thần tượng cậu!”

”THT tuyệt quá! Trường Sùng Dương tụi mình ko xứng làm đối thủ của bạn ấy

“Haiz, THT này, thực ra ngay từ đầu tôi đã biết ko thể thắng cô, dù bây giờ có thua, KND này cũng tâm phục khẩu phục! Cô quá mạnh!”

... vân vân và vân vân

” Phải thế chứ! Tụi hs trường SD và cả tên KND nữa, nhớ mở to mắt ra mà nhìn THT này di nát các người dưới chân như thế nào.”

“A nhóm KND đằng kia kìa! THH, HA ở đây nè!” HA chẳng quan tâm tới cuộc thi, dù bị nhấn chìm trong biển người, nhỏ ta vẫn hét toáng lên rồi chỉ lia lịa về phía ... Khiến mọi ng’ xung quanh đều quay sang, mắt tròn tròn nhìn. Tôi và TC đã quen cái tính “coi mọi ng’ là củ khoai lang” của nhỏ ta, tốt nhất giả vờ ko quen cho đỡ ê mặt.

Phía tay HA chỉ, thì ra đó là đg’ chạy của SD. 1 đám nữ sinh nhảy nhót lố nhố, vây kín quanh 3 hoàng tử SD.

Thằng cha KND vẫn tưng tưng như mọi khi ...

Hôm nay ta quyết đê bẹp người !!?

“Xin tất cả mọi tuyển thủ chú ý, cuộc thi sắp bắt đầu, mời mọi ng’ xếp hàng lần lượt theo số của mình”

Nghe thấy hiệu lệnh, các tuyển thủ mặc áo xanh (MD) lập tức xếp hàng ngay ngắn. Trong khi các tuyển thủ áo đỏ (SD) vẫn rối tung như ong vỡ tổ. (bên MD như trong trg’ quân đội í, phát khiếp) Vạch xuất phát toàn ng’ vs ng’ đứng kín mít làm cho cảnh tg vô cùng hoành tráng.

“Mọi ng’ chuẩn bị!”

Tiếng hô vừa vang lên, toàn bộ sân vậnđdoongj đột nhiên lặng ngắt ...

....

....

HA và TV đứng cạnh tôi nét mặt cũng nghiêm lại.

“PÀNG!”

Xông lên... A a ... dzô dzô...

Khi tiếng súng hiệu lệnh vừa dứt , các tuyển thủ đang đứng đông lúc nhúc bỗng lao ầm ầm khỏi vạch xuất phát như trận đại hồng thủy tràn vào bờ, phút chốc , toàn bộ sân vận động trường Sùng Dương như muốn vỡ tung bởi tiếng hò hét cổ vũ hò hét cùng tiếng gõ chiêng trống loạn xạ ngẫu.

Tôi có cảm giác chân tay mình cứ tự động lao thẳng về phía trước , bên cạnh còn có Tô Cơ cùng cảnh tượng vô cùng hãi hùng : Mấy Trăm người khác cũng đang phóng như bay. Âm thanh trên đường đua chẳng kém phần dữ dội , ngoài tiếng cổ vũ hết mình ra, vang vọng rõ mồn một nhất là tiếng bước chân chạy của mấy trăm người .

Tôi có cảm giác mặt đất như bị chấn động , cảm giác hưng phấn của cuộc đua từ gót chân xộc thẳng lên não .

Đúng thế , phải là cảm giác này mới đã chứ ! hê hê hê hê ! Tinh thần quyết chiến của tôi lâu lắm rồi mới cháy hừng hực thế này! Xông lên nào !

” Woa! Hựu Tuệ, Hiểu Ảnh lần đầu tiên chạy cùng nhiều người như thế này đây , vui quá là vui.”

“Bà im ngay , Hiểu Ảnh , lát nữa mà đuổi sức là chỉ có nước ngủi khói đằng sau thôi ! Ôi anh chàng áo xanh kia nhìn đẹp trai quá! Sao tôi chưa gặp lần nào nhỉ ? Là dân trường mình thật à ?”

“hihi , Hiểu Ảnh k bị bỏ lại phía sau đâu , Hiểu Ảnh k thấy mệt tẹo nào ”

Hai bà bạn chạy bên cạnh cứ người nọ nói 1 câu , người kia đáp lại 1 câu , nhớn nhớn như là đy đoạ phổ chứ k phải thi chạy . Thôi chết , từ nãy mãi nghĩ đến Tô Cơ và Hiểu Ảnh , để mấy học sinh trường Sùng Dương qua mặt rồi , đã thế lại còn giơ ngón giữa ra khinh rẻ bản cô nương nữa chứ , bọn này láo xược thật !

Tôi chạy chạy chạy , lao lao lao.

” Đây bé yêu , giẫm phải mìn rồi kìa ”

Mìn ? Mìn nào ? ở đâu , tôi hoảng hốt nhấc chân lên ...

” Hơ hơ hơ ...”

” Kim Nguyệt Dạ” , tôi quắc mắt lên với thằng mặc áo thể thao nike màu đỏ , nếu không phải tại hần , tôi đã k bị hiệu trưởng bạch ngưng ép đến đường cùng này .

” Kim Nguyệt Dạ , nói cho cậu biết , lần này tôi thề sẽ giành giải quán quân ”

” Ô , thế hả ? OK thôi

” Tiểu Huyền Huyền đang vẫy tay vs tôi kìa , mấy bà nhìn xem , nhìn xem !”

Hồ , Lăng Thần Huyền á , nhìn về phía Hiểu Ảnh chỉ... Híc , vẫy tay cái nỗi gì chứ , cái con nhỏ ngốc Hiểu Ảnh này thằng cha Lăng Thần Huyền đang lè lưỡi lêu lêu tui tui thì có.

Được lắm ... Bên cạnh LTH k phải còn có cả Lý triết vũ đó sao ? Bình thường cậu ấy mảnh khảnh vậy , nhưng khi chạy trông rất thanh thoát.

” Hiện tại người đang dẫn đầu là bạn A, thành viên câu lạc bộ điền kinh của trường Minh Đức, theo sát ngay phía sau là Kim nguyệt Dạ của trường Sùng Dương và Anh Tĩnh Ngạn trường Mih Đức!”

Ủa? đã chạy ra khỏi cổng trường Sùng Dương rồi mà, nhưng sao vẫn nghe rõ mồn một động nói của MC thể nhĩ? Tôi tò mò quay đầu lại, nhìn thấy bên cạnh dòng người chạy dài có chiếc xe Jeep màu trắng. Trên xe có một anh chàng đeo kính râm, mặc áo sơ mi hoa, không nhìn rõ mặt cho lắm, đang cầm loa nói oang oang, tưởng thuật cuộc đua:

“Người đang dẫn đầu bên nhóm nữ là bạn Tô Hựu Tuệ của trường Minh Đức. Theo sát phía sau là 1 trong Tuyệt đại Tam kiều của Minh đức- bạn Bạch Tô Cơ cùng Hồ Quý Hoa- thành viên của câu lạc bộ điền kinh trường Sùng dương..” Giọng nói của MC tràn đầy hứng khởi.

Hay lắm, hay lắm!

Chí ít vẫn giữ được vị trí số một của nhóm nữ, Tô Hựu Tuệ này làm sao dễ dàng để thua cuộc như thế chứ! Cố lên Tô Hựu Tuệ! Học học học....

“Sùng dương tiến lên, năm nay quyết dẫn đầu!”

“Năm nay nhất định trường Minh Đức sẽ thắng Sùng Dương!”

Woa, phố Angel hôm nay sôi động quá! Dân ở gần đây và cả các bác, cô chú mở cửa hàng buôn bán trên phố Angel cũng đứng túm lùm ở hai bên đường, tay cầm cờ quạt, biểu ngữ cổ động chúng tội hết mình.

“Tô hựu tuệ trường Minh Đức cố lên!”

Hả có người cổ vũ cho tôi sao? Hơ Hơ Hơ Hơ.... không ngờ tiếng tăm của tôi cũng lây lừng ra phết.

Điều 1 trong “Nguyên tác của Ngọc nữ Tô Hựu Tuệ” là: Tuyệt đối không được để các Fan thất vọng.

Cố lên Tô Hựu Tuệ! Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, gồng hết sức phóng về phía trước, sắp ra khỏi phố Angel rồi, không biết tình hình phía sau thế nào? Tôi nghĩ bụng, quay đầu lại. Ôi, cả một hàng dài tít tắp ở phía sau.... Hàng dài như mình rồng được chia ra làm nhiều nấc, dĩ nhiên Tô Hựu Tuệ này thuộc nấc đầu tiên rồi, hay lắm, phải thừa thắng xông lên mới được.

“Ui da, đau quá!”

Đột nhiên, người chạy đầu tiên của hàng là bạn A, thành viên của câu lạc bộ điền kinh trường Minh Đức kêu lên thảm thiết, sau đó ôm chân ngã vật ra một bên.

Ồ, có chuyện gì thế nhỉ?

“Đến rồi, đến rồi, màn hay cuối cùng đã xuất hiện! Không biết ai lại ném đinh ghim ra giữa đường chạy, bạn A bên trường Minh Đức quá chủ quan nên giẫm phải. Đây mới chỉ là chiêu ”dẫn mắt” bét nhất trong của thi thể thao toàn năng đó... Thật đáng thất vọngm xem ra cậu ta còn chưa chuẩn bị kĩ cho cuộc thi....”

Đằng sau vang lên giọng nói kiểu sung sướng khi người khác gặp họa của MC.

“Á!”

Đằng sau tôi vang lên tiếng thét như xé vải.

Trời, lại có một học sinh nữa của trường Minh Đức bị dính đòn! Bây giờ chẳng còn hơi sức đâu mà nghĩ linh tinh nữa, may mà tối hôm qua Tô Cơ đã ”mất báo” trước, nếu không hôm nay tôi đi đời nhà ma là cái chắc.

“Oái, má ơi!”

“Lần này là bạn X của trường Sùng Dương”

“Đau quá, đau quá!”

“Ai chà, xem ra rất nhiều tuyển thủ liên tiếp giẫm phải đinh ghim.”

Hừ, cái trò mèo đó còn lâu mới làm Tô Hựu Tuệ này mới bị mắc bẫy, tôi phớt đời vượt qua những đinh ghim đk bài binh bố trận công phu. Tôi cùng Tô Cơ, Hiểu Ảnh bỏ xa các tuyển thủ khác đang ngã phình phịch như chém chuối xuống đất.

Sớm biết hôm nay thế nào cũng gỡ trò này nên tụi tôi đều đi giày có đế rất dày- “Giày đih siêu cấp”

Hơ hơ hơ hơ, người thắng cuộc sẽ là Tô Hựu Tuệ đây!

“Sau khi vượt qua trăn đinh ghim, hầu như các tuyển thủ đều giảm tốc độ xuống nhưng có mấy học sinh trường Minh Đức đột ngột tăng tốc, chúng ta cùng xem những người hùng này là ai!”

Giọng nói của MC làm cả sân vận động lắng xuống, “Ồ, người dẫn đầu là bạn Tô Hựu Tuệ, công chú Minh đưa- Tô Hựu Tuệ.”

“Hura!” Từng tràng pháo tay cứ từng đợt từng đợt vang lên bên phía trường Minh Đức.

“Hựu Tuệ, Cố lên !!”

“Hựu Tuệ, chúng tôi yêu bạn!”

“Minh Đức number 1, Minh Đức number 1!”

Trời... trời ơi, thời khắc này mới tuyệt làm sao! Niềm vui chiến thắng, lời tung hô, sự ngưỡng mộ... cứ như từng đợt sóng đổ ập vào người tôi! Hô hô hô..... Nào nào, gào thét mạnh lên nữa đi!

“Qoa, cũng có một vài người vượt qua trăn đinh ghim, bám sát ngay phía sau Tuyệt đại tam kiêu trường Minh Đức, họ hình như là.. là.. Tam đại thiên vương trường Sùng Dương.... Người dẫn đầu là Kim nguyệt Dạ! Câu ấy vượt qua Tô Hựu Tuệ trường Minh Đức một cách dễ dàng và hiện đang chạy ở vị trí đầu tiên!”

“Vâng thưa các bạn, sau khi quan sát = ổng nhòm, bạn Tô Hựu Tuệ vẫn quyết ko bỏ cuộc, dồn hết sức đuổi theo... Nhưng khoảng cách giữa họ càng lúc càng xa. Xem ra ở hạng mục thi đấu này, thể lực giữa nam và nữ lệch nhau quá xa. Nhưng cuộc thi của chúng ta rất công bằng, khi đến điểm dừng chân tiếp theo, nhóm nam và nhóm nữ sẽ phân thành hai đường chạy khác nhau, đường chạy của nhóm nam dài hơn nhóm nữ hai kilomet.. Vâng, nhóm chúng ta tiếp tục hướng về cuộc đua, người chạy đầu tiên vẫn là Kim Nguyệt Dạ của trường Sùng Dương!”

“Á! Dạ. Dạ...” Tiếng gào thét như sấm dậy của học sinh trường Sùng Dương đã lấn át tiếng cổ vũ bên trường Minh Đức.

Hừ, có giỏi thì cứ gào đi, gào to hơn nữa lên cổ vũ cho tên Kim Nguyệt Dạ! Hôm nay Tô hựu Tuệ này bằng bất cứ giá nào cũng phải cho các người mở to mắt ra nhìn xem ai sẽ là người chiến thắng cuối cùng!

“Hựu Tuệ, tôi chạy hết nổi rồi, tôi phải nghỉ tẹo đã”

“Không được, Tô Cơ, bà đứng dậy ngay!” Nhìn thấy Tô cơ và Hiểu Ảnh ngồi bết ở chỗ trạm nghỉ, không chịu chạy tiếp, tôi vẫn lấy hết sức động viên. Bây giờ tụi tôi mới qua ba trạm dừng, nếu như không về đích trong khoảng thời gian quy định, tụi tôi sẽ bị loại mất quyền tham gia thi hạng mục thứ hai.

“Hựu Tuệ! Hiểu Anh ko lết nổi nữa rồi, tôi đau bụng quá!”

“Hựu Tuệ, tụi tôi sẽ cổ vũ tinh thần cho bà!”

Tôi ngán ngẩm nhìn 2 bà bạn chí cốt, xem ra chặng đường còn lại chỉ có mình tôi: “Hai bà ko chạy tiếp thật à?”

“Ừ!” Chưa bao giờ thấy 2 con nhỏ này lại trả lời ăn ý nhau đến thế, ngay cả số lần gật đầu cũng y chang nhau.

“Vậy tôi chạy tiếp đây!”

Tôi hít một hơi dài, Đơn độc một mình chạy tiếp mấy kilomet cuối cùng.

Học học học học... Nhóm nữ còn sót lại ít người, Tô Hựu Tuệ, bất kể thế nào mà cũng phải kiên trì đến cùng.

“Ái.. Sao tự nhiên lại trơn thế này? Có ai đổ dầu lên thì phải, óái óái..”

“Á, mọc ở đâu ra dây thừng ngáng đường thế này? Là tên khốn nào bày trò hả? Có giỏi thì ra đây! Mi có giỏi thì ra đây, gỡ trò đánh lén thế này chẳng đáng mặt anh hùng! Óái, đau quá...”

.....

Ô hô hô hô hô!

Tôi đúng là thông minh thật, cái này gọi là “chìm đầu đàn dê chết trước”, từ nãy đến giờ tôi chỉ chạy ở giữa đội, mấy người chạy phía trước đều trở thành “vật thể mạng” cho tôi hết, lần lượt bị dính đòn phải bỏ cuộc. Tốt lắm, tốt lắm, tôi đã ” xuôi chèo mát mái” vượt qua trạm dừng chân thứ 4 rồi.

Cố gắng lên nữa nào!

“Hiện tại, ở nhóm chạy nữ, Tô Hựu Tuệ của Minh đức đã thuận lợi vượt qua bốn trạm dừng, đến trạm dừng này, nhóm nam và nữ sẽ hợp lại như trước, cùng nhau chạy nốt đoạn đường cuối cùng.”

Học học học học.... Chết rồi, tôi có cảm giác mình càng lúc càng thở dốc, chân nặng trĩu...

Ban ngày ban mặt mà mắt tôi lại tối sầm lại, giờ tay ra mà vẫn nhìn thấy năm ngón tay, ơ không, sao lại thành sáu ngón nhỉ? Không, là mười ngón mới đúng, có người đang kéo tay tôi sao?

“Đi cùng tôi, ko tính là ăn gian đâu.”

Giọng nói này khiến lòng tôi bình thản trở lại. Là cậu ấy. Tôi im lặng, chân bước theo chủ nhân của giọng nói đó, ngay cả nhịp thở dường như cũng hòa cùng cậu ấy...

Không biết bao nhiêu lâu sau, tôi cảm thấy cơ thể mình dần dần hồi sức, dáng người phía trước mỗi lúc một rõ, người đó dẫn tôi chạy lên phía trước với tốc độ đều nhưng ko hết quay lại nhìn tôi lấy một lần. Là do cậu ấy khôn muốn quay đầu lại hay là sợ phải quay đầu lại? Có lẽ lần nàu cậu ấy cũng chỉ đơn thuần muốn giúp người gặp khó khăn.

“Sắp đến nơi rồi, cô sẽ làm được mà!” Đúng lúc tôi đoán là cậu ấy sẽ không quay lại, ai ngờ cậu ấy lại quay đầu nhìn tôi, tôi không kịp dừng nên loạng choạng lao về phía cậu ấy. Lồng ngực ko vạm vỡ nhưng nhịp tim lại đập rất mạnh. Ngại quá....

“Chạy nhanh lên, về muộn là ko tham gia đk hạng mục thi thứ 2 đâu!”

Đúng rồi, còn cuộc thi, vị trí số một nữa chứ! Tôi bình tĩnh, dồn hết sức lao về phía trước. Lý Triết Vũ, tuy ko kịp nói lời cảm ơn cậu nhưng tôi sẽ ko quên đâu.

Á! Đau quá!” Bỗng một tuyển thủ trường Minh Đức ở bên cạnh gào thán thiết. Ủa? Có chuyện gì vậy ta? Tôi còn chưa kịp hiểu đầu của tai nheo ra sao thì chân đã bị một vật gì đó kẹp chặt lại, đau đến trào nước mắt. Trò gì thế ko biết? Tôi tức tối cúi đầu nhìn.

Hả? Té ra là một bẫy kẹp chuột hàng chất lượng cao. Tất cả mọi người đang rồi như to vò thì đằng sau vang lên một giọng nói rất hí hửng.

“Có rồi, có rồi! ‘Chiế kẹp thiên súc’ do chủ tịch đặc biệt chế tạo, chương ngại vật cuối cùng của cuộc thi chạy việt dã đã xuất hiện. Tuy nó bé hơn cái bẫy chuột bình thường rất nhiều nhưng ko may bị kẹp phải cũng đau lắm đấy!”

... Cái, cái khi móc gì thế này! Màu của nó gần giống như vs cái màu của mặt sân, bé đến mức ko ai nhìn thấy, có thể kẹp được vừa khít một ngón chân. hu hu hu hu... Đau quá má ơi... Tôi không nhấc nổi chân lên chạy rồi. Không.. không được, Tô Hựu Tuệ, bao nhiêu “kiếp nạn” mà đều vượt qua đk, thế mà lại bị cái bẫy chuột cón con này làm cho chùn bước thì có chết cũng ko nhắm mắt. Không.. Tôi phải tiếp tục chạy, tôi sẽ là phải giành chiến thắng. Tôi cắn chặt răng, tập tễnh từng bước chạy tiếp. Hu hu hu hu cái kẹp chết tiệt, mà hại tao vừa thôi chứ.

“Ô, bạn Tô Hựu Tuệ trường Minh Đức lại giẫm phải cái kẹp thiên súc thứ 2, chắc là đau lắm?” Cái giọng nghe chỉ muốn chọi dép của MC lại vang lên ông ổng.

Nhiều chuyện, ko đau mới lạ.... Hu hu hu... Đau quá má ơi....

Nhưng đối vs tôi, “thua cuộc” còn kinh khủng hơn là “đau”!

“Ồ bé hựu Tuệ.. Bé cuối cùng cũng đuổi kịp rồi cơ à!” Kim Nguyệt Dạ vừa chạy vừa quay lại nhìn tôi.

“Đúng... đúng thế, tôi.. tôi đuổi kịp... là đương nhiên...” Tôi có nén cơn đau, gồng người tăng tốc lần nữa, vượt qua mặt tên Kim Nguyệt Dạ. Thấy vậy hấn giật mình, nhưng lúc sau hấn cũng bắt đầu tăng tốc, mím môi chạy đến bên cạnh tôi:” Bé hựu Tuệ hăng quá!”

” Đương... đương nhiên! Hôm nay... tôi... phải thắng cậu... bằng bất cứ giá nào!”

“Hơ hơ hơ, vậy có lên nhé!”

“Hừ, Kim Nguyệt Dạ, sao cậu dám cười bắt chước tôi!”

“...”

“Này, cậu.. dám lơ tôi đi hả!”

Tôi lao lên! Kim NGuyệt Dạ, hôm nay bản cô nương quyết hơn thua với ngươi! Tôi cố nén cơn đau tăng tốc chạy, vượt qua Kim Nguyệt Dạ.

“Tình hình cuộc thi hiện nay như sau, chạy ở vị trí số một là Tô Hựu Tuệ trường Minh Đức, Kim Nguyệt Dạ trường Sùng dương ở vị trí số 2, còn các tuyển thủ khác do chân quá đau nên ko chạy nữa mà chậm rãi đi bộ, cách rất xa 2 tuyển thủ đang chạy phía trước. Woa, thật gay cấn, trong lịch sử thể thao toàn năng, chưa từng có nữ sinh nào giành giải quán quân, lẽ nào hôm nay lịch sử sẽ sang trang mới...”

Đúng lúc tôi sắp bị Kim Nguyệt Dạ vượt qua, ko biết “mọc” ở đâu ra mấy nữ sinh trường Sùng Dương, tay cầm hoa và nước uống gì đó chắn đường của hắn.

“Dạ! Cố lên! Em yêu anh! Anh hãy nhận lấy quà của em!”

Dạ đáng thương quá! Chân bị kẹp bao nhiêu là kẹp thiên sứ. Đừng vội, để em gỡ giúp anh.... hu hu hu hu...”

“Kim Nguyệt Dạ, chúng em yêu anh!”

“Kim Nguyệt Dạ, em...”

...

Khà khà khà, đúng là trời giúp ta, có lẽ mấy fan cuồng đó nhìn thấy chân của thằng ch Kim Nguyệt Dạ bị kẹp chín chít kẹp thiên sứ, đau lòng ko chịu nổi nên chạy bỏ ra.

“Tôi... tôi còn lâu mới thua cậu!” Nhè lúc thằng cha nó còn mải đối phó vs đám fan cuồng, tôi dốc sức chạy, bỏ lại Kim Nguyệt Dạ phía sau.

Đích ở ngay trước mắt! Xông lên, ô la la la la!

“Tô Hựu Tuệ cố lên!”

“Ôi, Tô Hựu Tuệ kiên cường thật, chân bị kẹp bao nhiêu thế kia mà ko đau sao? Đáng phục thật!”

“Tô Hựu Tuệ, tôi ủng hộ bạn! Bạn là niềm tự hào của trường Minh Đức!”

Cuối cùng tôi về đích trước tên Kim Nguyệt Dạ, chiến thắng tôi mòn mỏi đợi chờ bấy lâu nay đã thành hiện thực. Tôi xúc động đến suýt rơi nước mắt.

“Bé Hựu Tuệ, đừng quên là còn hai hạng mục thi đấu nữa nhé, người giữ vững bản lĩnh đến cùng mới là người chiến thắng!”

Hơ! Không biết tên Kim Nguyệt Dạ theo kịp tôi từ lúc nào vậy? Oái, gượng đã, tên đó lại còn cười toe toét nhảy lên cây cầu thẳng bằng lưng lay như răng bà lão địa gần hai mươi mét trước tôi! Đáng ghét! Thằng cha đó ko để tôi có chút thời gian hưởng thức hương vị chiến thắng sao!

Tôi “xử lý” đồng kẹp thiên sứ trên chân nhanh như điện giật, sau đó cắn răng, bước xiêu xiêu vẹo vẹo lên cây cầu thẳng bằng.

Oái! trò này còn khó hơn so với tuôi tưởng tượng! Cầu hẹp ơ là hẹp, chỉ đặt vừa đúng một cái chân, nếu chẳng may bắt cần... tôi đang mải nghĩ ngợi, người đã bắt đầu lắc lư, suýt thì ngã chổng vọng xuống

Lúc tôi cố sống cố chết giữ lại thăng bằng, cái loa của tên MC lại chĩa vào nói:

“Các bạn thân mến, hiện tại có tất cả sáu mươi tuyển thủ đk bước tiếp vào hạng mục thi đấu thứ 2: Giữ thăng bằng. Trường Sùng Dương và Minh Đức mỗi bên chiếm một nửa quân số. Ngoài ra xin giải thích rõ luật chơi vs mọi người là: Cuộc thi thứ 2 giữ thăng bằng này ko đơn giản như mọi người thấy đâu, vì những tuyển thủ trên cầu lúc nào cũng có thể bị tuyển thủ bị loại ở vòng trước dùng bóng ném, do đó phải khéo léo tránh đk...”

Cái gì? Dùng bóng ném? Tôi còn chưa kịp định thần thì trên đỉnh đầu bóng đã bay rợp trời. Tôi hốt hắng bám chặt lấy cây cầu gỗ, trông bộ dạng như thạc thùng bám tường.

Từ trước đến giờ trường mình đức với Sùng Dương chẳng khác gì nước vs lửa, chính vì vậy nếu hai bên mà ném bóng thì làm gì có chuyện nường nhẹ tay, bị “xơi” phải bóng chắc chắn đau tái mặt! Chưa kể cầu thăng bằng cách mặt đất hơn một mét nữa....

Nghĩa đoạn, sau lưng tôi bỗng vang lên tiếng thét muốn nổ màng nhĩ.

“Á!” Tôi chưa kịp định thần thì nghe thấy tiếng thét thảm thiết...

Quay đầu lại nhìn! Một “đồng đội” trường Minh Đức vừa bước lên cầu đã ngã lăn quay xuống. Tôi căng thẳng nước nước bọt.

“Kim Nguyệt Dạ cố lên!”

“Dạ, cẩn thận đấy!”

..

Phía trước mặt, Kim Nguyệt Dạ cũng bước đi có vẻ hơi khó khăn. Tôi nhắm nghiền mắt lại. Đứng trên cầu ko nhúc nhích, ko dám đối mặt vs sự thật quá phụ phàng. Tôi phải làm gì đây?

“Dạ! Kim Nguyệt Dạ! Cố lên! Đánh bại Minh Đức!”

“Minh Đức number 1! Minh đức cố lên!”

“Dạ! Kim Nguyệt Dạ! Cố lên! Đánh bại Minh Đức”

“Minh Đức muôn năm! Minh Đức cố lên!”

Ở bốn phía cây cầu thăng bằng, đội cổ vũ của 2 trường gân cổ lên gào thét.

“Ha ha ha ha baby Hựu Tuệ, anh đến cổ vũ cho em đấy!” Cái tên đầu đất Anh Tĩnh Ngạn lại lù lù xuất hiện trước mặt tôi, xung quanh hẳn có bao nhiêu cánh hoa đề mê tung bay. Chú ơi, tôi còn chưa đủ hoa mắt chóng mặt hay sao?

“hựu Tuệ, bà cố lên!” Ko biết Tô Cơ cùng Hiểu Anh có mặt từ lúc nào, bên cạnh còn có cả Lý triết Vũ nữa. Sao cậu ấy lại ko tham gia hạng mục thứ hai nhỉ, lẽ nào do tôi nên cậu ấy bị lỡ thời gian, mất quyền thi đấu....

“Hựu Tuệ, bà sẽ làm được mà, cố lên, đừng sợ!”

Ừm.. Nói cũng phải, xem ra tình hình lúc này rất nguy nan, chỉ cần sơ sẩy một chút là tiêu tùng ngay. Tôi phải tập trung tinh thần để vượt qua cau73 ải này đã. Cố lên Tô Hựu Tuệ!

“Được, không.. không vấn đề gì.” Tôi quả quyết cố gắng đứng dậy trên cây cầu thăng bằng.

“Á, Hựu Tuệ coi chừng bóng!”

Cái gì! Tôi nhìn về phía tay Tô Cơ chỉ...

Chết, thế là tiêu rồi, một quả bóng đang bay thẳng về phía đầu tôi. hu hu hu... thế là hết, bị trúng bóng thế nào cũng ngã xuống khỏi cầu! Tôi nhắm nghiền mắt, không dám nhìn. Mấy giây sau, khi quả bóng cách tôi chưa đến 1 mm, bỗng phát ra âm thanh “Bốp”, tôi mở to mắt ra nhìn, quả bóng lao về phía tôi khi nãy va vào một quả bóng khác, bay vụt đi mất.

“Vừa rồi khi Tô Hựu Tuệ suýt nữa bị rớt xuống cầu, là ai đã cứu cô nhỉ? Nhón nháo thể này, MC như tôi cũng ko nhìn ra... Ha ha ha...”

“Thằng cha MC gà mờ! Để nghị cha nội xuống mai!”

“Anh Dạ ơi, cố lên đánh bại tụi Minh Đức!”

“Minh Đức number 1! minh Đức cố lên!”

Là ai vừa cứu ngay cho tôi vậy? Tôi vừa cố gắng chống chọi vừa đoán già đoán non... Là Kim Nguyệt Dạ sao...

Tôi ngẩng đầu lên nhìn về phía hần, đúng lúc đó Kim Nguyệt Dạ quay đầu nhìn lại, mỉm cười. Hic! nụ cười sáng loáng làm tôi lóa cả mắt!

“Sorry bé Hựu Tuệ, tôi phải đi trước đây!”

Nói dứt câu, Kim Nguyệt Dạ nhảy từ điểm cuối cùng của cây cầu xuống, tư thế còn đẹp hơn cả siêu mẫu. Oái, thôi chết để hần vượt trước rồi! Tôi vội vàng giang hai tay ra, bắt chước động tác đi trên dây thép của diễn viên xiếc trên TV, lắc la lắc lư. Bóng cứ bay vào vào sọt qua người tôi.

Ai da! Đau quá, một quả bóng va đúng vào đầu tôi, vì bị bất ngờ nên tôi mất thăng bằng.

không... không được, tôi bám chặt tay vào cây cầu rồi lại gắng gượng đứng lên.

Cố lên, nhất định không được bỏ cuộc, tôi lấy hết can đảm bước một bước, 2 bước, 3 bước...

Cố lên... Cố lên... Cố lên...

“Cố lên, cố lên, cố lên!”

Tôi nghe thấy xung quanh rộ lên tiếng hò reo cổ động, cuối cùng tôi cũng đi qua dk cây cầu “oan nghiệt”.

Sau khi vượt qua cây cầu thì chỉ còn hạng mục cuối cùng đó là bơi vượt chướng ngại vật.

Tôi quay đầu thương cảm nhìn thấy mấy đồng đội bị thảm hại trên cây cầu thăng bằng. Hình như những người lọt vào vòng ba ko quá 10 người.

“Xin các tuyển thủ chú ý, bây giờ sẽ là hạng mục thi đấu cuối cùng: Bơi vượt chướng ngại vật. Chúng ta phải thi đấu ở bể bơi ngoài trời. mà hôm nay nhiệt độ chỉ có 3 độ C thôi, tôi vừa lấy tay thử nước, đúng là lạnh thấu xương... Chính vì vậy những tuyển thủ đã lọt vào vòng thi này có thể chọn lựa tiếp tục thi đấu hoặc bỏ cuộc!”

Tôi ngẩng tở te đứng ở trên bờ nhìn bể bơi nước bốc lên hơi lạnh. Có nhầm không vậy! Lạnh như cắt thể này mà phải xuống nước! Muốn biến chúng tôi thành người băng chắc!

Tôi ngẩng tở te đứng ở trên bờ nhìn bể bơi nước bốc lên hơi lạnh. Có nhầm không vậy! Lạnh như cắt thể này mà phải xuống nước! Muốn biến chúng tôi thành người băng chắc!

“Hựu Tuệ, cô vẫn quyết tâm thi tiếp à?”, Thăng cha Kim Nguyên Dạ chẳng biết từ bao giờ thò mặt ra, nhúu mày hỏi tôi.

“Đương... đương nhiên phải thi chứ! Tô Hựu Tuệ này làm gì có chuyện bỏ cuộc!” Tôi vẫn cố cãi cùn.

Hu hu hu... thực lòng mà nói tôi chẳng muốn thi tẹo nào! Có lẽ tôi chưa kịp bơi đến bờ thì đã chết cồng ở dưới bể rồi. Nhưng nếu ko thì tức là bỏ cuộc, những nỗ lực trước đây của tôi sẽ thành công cốc hết. Rồi khi quay về trường, thấy cô bạn bè sẽ nhìn tôi với ánh mắt gì, tôi phải giải thích vs hiệu trưởng Bạch như thế nào đây.

“Nếu thế thì thi vậy!”

Kim Nguyệt Dạ gơ tay lên.

Nhìn khắp nơi, nhưng người gơ tay lên xin thi tiếp (cộng thêm cả tôi) chỉ có đến 4 người là cùng. Số lượng người tham gia quá ít ỏi.

Nhưng... Ô hô hô hô! Càng ít người thi, hi vọng giành chiến thắng của tôi càng lớn! Ừm, đúng là cơ hội ngàn năm có một, nhất định ko được bỏ qua. Hôm nay bản cô nương đây trở tài cho các người lè mắt!

“Ai chà, Tô Hựu Tuệ của trường Minh Đức là người đầu tiên nhảy xuống bể bơi! Nước lạnh thế này mà bạn ấy cũng dám xuống, dũng cảm quá, không biết tư thế bơi của ngọc nữ Minh Đức thế nào nhỉ?”

Tên MC chết tiệt nói nhăng nói cuội gì thế không biết? Nếu như không phải cuộc thi sắp xếp hạng mục thi đấu vớ vẩn kiểu này, tôi đã ko phải ngâm mình trong nước lạnh! Hu hu hu ... Lạnh run cả người...

Tôi ra sức lấy tay gạt nước, Tuy tôi không phải thuộc loại bơi giỏi nhưng cố nghiêng rằng nghiêng lợi bơi có lẽ sẽ vượt qua được cái bể bơi này! Yeah, cố lên Tô hựu Tuệ! Thắng lợi đang chờ ở phía trước!

“Chắc, Tô Hựu Tuệ chọn cách bơi ếch, có vẻ bạn ý đã bơi hết tốc lực, nhưng trong mười phút trôi qua mà bạn ấy mới bơi được khoảng năm mét trong khu vực nước nông. Ồ vâng, Kim Nguyệt Dạ của trường Sùng Dương đến giờ vẫn đang khởi động trên bờ, cậu ấy dường như không hề sốt ruột tẹo nào!”

Không hề sốt ruột? Hừ! Tuy ta chỉ biết bơi ếch, nhưng đừng có mà coi thường ta nhé!

Tôi bơi, bơi, bơi....

“Tô Hựu Tuệ đột ngột tăng tốc! Ủa? Tô Hựu Tuệ hình như không ổn, trong bạn ấy có vẻ rất khó chịu, đã xảy ra chuyện gì chẳng...”

Hu hu hu, chân đau quá!

Hình như bị chuột rút rồi, tôi... tôi sắp không chịu nổi nữa rồi, cứu với...

hu hu... Không được rồi... Tôi không còn chút sức lực nào nữa.. Chân đau quá.. Cả người lạnh cóng...

Chân tay tôi bỗng mềm nhũn như cây dưa ủng, dần dần mất đi cảm giác. Cứ như vậy tôi chìm dần xuống nước... Có lẽ tôi sẽ chết trong quần quai...

“Kim Nguyệt Dạ...” Tôi cố dùng sức lực cuối cùng thốt lên ba chữ.

Lúc nửa tỉnh nửa mê, tôi nghe thấy MC bên cạnh hét toáng lên:

“Kim Nguyệt Dạ... bơi thần tốc.. cứu.. bơi về phía bờ...”

...

...

“Hựu Tuệ... Hựu Tuệ!”

Ủm... là ai đang gọi tôi.. Là... là.. là Kim Nguyệt Dạ sao...

Tôi run rẩy mở mắt ra, thấy mình đang nằm trên bờ

Kim Nguyệt Dạ ngồi xổm bên cạnh tôi, khắp người ướt nhẹp, tóc bết cả vào trán, từng giọt nước trượt xuống. Có lẽ do trời lạnh quá nên môi hần tím tái, nhưng hần vẫn để mặc cho nước bám trên hàng lông mày dài, hốt hoảng gọi tên tôi.

Nói thật, từ trước đến giờ tôi chưa từng thấy bộ dạng lo lắng của hần như lúc này...

“Woa! Tô Hựu Tuệ đã tỉnh lại! Màn trình diễn anh hùng cứu mỹ nhân của Kim Nguyệt Dạ khi này vô cùng đẹp mắt! Không biết liệu Tô Hựu Tuệ có bỏ cuộc không nhỉ?”

“Cậu Im Miệng Lại Ngay!!”

Oái..”

Trời... Tôi tôi có nghe nhầm không vậy? Người vừa nói là Kim Nguyệt Dạ sao? Bình thường hần lúc nào cũng bơ đời, trời có sụp xuống vẫn cười nhản thế mà bây giờ lại nổi trận lôi đình làm MC sợ mất mặt, cầm Loa nghét mặt ra nhìn Kim Nguyệt Dạ, mãi mà không thốt ra nổi câu nào.

“Xin Lỗi!” Kim Nguyệt Dạ bỗng nhận ra mình mất bình tĩnh, điều chỉnh ngữ điệu lại, nhưng lông mày vẫn nhíu chặt lại, “Phiền cậu cho tôi mượn cái áo khoác ngoài được không?”

“Áo.. áo khoác ngoài!” MC đứng như trời trồng.

Kim Nguyệt Dạ mặt rất nghiêm túc gật đầu.

MC chưa kịp hoàn hồn thì áo khoác ngoài đã bị Kim Nguyệt Dạ lột mất

“Cảm ơn nhé!” Kim Nguyệt Dạ mỉm cười nhìn MC, lấy chiếc áo khoác đó đắp lên người cho tôi.

“Không... không có gì...”

Kim Nguyệt Dạ nắm chặt lấy tay tôi, dịu dàng hỏi:

“Hựu Tuệ, đỡ chút nào chưa?”

Nhìn Kim Nguyệt Dạ trước mặt, trong lòng tôi thấy xốn xang.. Những lời trách móc, rửa xả Kim Nguyệt Dạ lúc trước đột nhiên tan biến thành mây khói.

“Hựu Tuệ, bà đừng thi nữa, mau lên đây đi!”

“Hựu Tuệ, đừng có nữa mà!”

...

Phía trên khán đài, Tô cơ và Hiểu Anh lo lắng vẫy tay loạn xạ, hi vọng tôi sẽ nghe lời khuyên can . Nhưng tôi chẳng có chút phản ứng gì hết, phải làm gì đây?

“Thôi được, Hựu Tuệ, dù là vì trường hay là vì bản thân em đi nữa, cô hi vọng em sẽ đạt được thành tích tốt nhất trong cuộc thi lần này. Cô chờ đợi tin vui từ em!”

Câu nói của cô Bạch bỗng vang vọng trong đầu tôi, khiến tôi tỉnh táo lên rất nhiều. Tô hựu Tuệ, mà còn chần chừ gì nữa? Dù thế nào đi nữa, cứ đợi kết thúc cuộc thi này rồi tính sau. Cố gắng lắm mới lọt đến vòng này, mà không thể bỏ cuộc được...

Nghĩ đoạn, tôi cương quyết giằng tay Kim Nguyệt Dạ ra, cố lết đôi chân nặng như đeo chì bước đến đích cuối cùng. Nãy giờ MC cứ ngẩn người ra nhìn tôi và Kim Nguyệt Dạ, nhưng ngay sau đó đã kịp “hồi sinh”, anh ta cầm loa lên rồi hươ chân múa tay, tràn đầy sức sống:

“Ôi, trải qua một màn giằng co rất kịch liệt, TÔ Hựu Tuệ của trường Minh Đức đang tiến gần đến đích! Hơ, lạ thật, Kim Nguyệt Dạ bên trường Sùng Dương sao lại đứng im như tượng thế kia? Cậu ấy đã kiệt sức rồi chẳng?”

Kim Nguyệt Dạ đứng im ở một chỗ sao? Hay lắm, đây là cơ hội tốt... Chiến thắng đan nằm trong tầm tay của Tô hựu tuệ này, cố lên nào! Đúng lúc tôi đang thâm ăn mừng, bỗng có một giọng nói khe khẽ vang đến tai tôi:

“Đối với em, cuộc thi quan trọng hơn mọi thứ khác sao? Vậy tôi sẽ giúp em toại nguyện, để em thắng...”

Nghe thấy cô nói đó, tôi giật mình quay đầu lại, nhưng chỉ nhìn thấy cái bóng cô độc của Kim Nguyệt Dạ đi ngược lại với hướng của tôi. Ban nãy là Kim Nguyệt Dạ nói ư? Giọng nói đó sao lại ảm đạm, nào nề đến thế?

Chẳng còn thời gian nghỉ ngơi nhiều, tôi tiếp tục lết từng bước về đích. Đúng như tôi mong muốn, người thắng cuộc chắc chắn sẽ là tôi, nhưng tại sao trong lòng tôi lại không có chút cảm giác vui sướng...

“Hựu Tuệ muôn năm!”

“Ngọc nữ Minh Đức vạn tuế!” Tai tôi vang lên tới tấp tiếng hoan hô, lời ca tụng. Lại là những âm thanh rất đỗi quen thuộc, cuối cùng tôi cũng về đến đích, hoàn thành nhiệm vụ khó khăn mà tưởng chừng không làm nổi.

“Chúc mừng bà, Hựu Tuệ!”

“Hựu Tuệ, bà tuyệt lắm, giành giải quán quân rồi đó! Yeah!”

Tô Cơ và Hiểu ảnh xúc động đến nỗi chảy cả nước mắt nhảy bổ đến ôm ghì lấy tôi. Vốn dĩ tôi đã kiệt quệ lắm rồi, bây giờ lại được 2 bà bạn chúc mừng nồng nhiệt quá đâm suýt nữa thì tắt thở.

“Tôi xin tuyên bố, Tô Hựu Tuệ là người giành giải quán quân trong cuộc thi thể thao toàn năng năm nay giữa trường minh Đức và Sùng Dương. Xin các bạn ột tràng pháo tay thật nồng nhiệt để chào đón tân quán quân của chúng ta!”

Nghe thấy tràng pháo tay như sấm dậy, nhìn thấy hàng vạn ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, tôi, tức Tô hựu Tuệ này đã là người giành chiến thắng. Tuy lúc này tôi không còn chút sức lực nào... nhưng chẳng có gì ghê gớm cả, mỹ nữ vô song Tô hựu Tuệ đã leo đến đỉnh vinh quang mà nhìn xuống. Tôi phải dùng nụ cười hớp hồn nhất cùng dáng đi đẹp nhất trong mười sáu năm qua để chào đón thời khắc tuyệt vời này. Mặt mày tôi rạng ngời, chuẩn bị dùng phong thái vô cùng “cao quý” để chinh phục lòng người...

Nhưng hình như tiếng vỗ tay hơi to hay do ánh đèn chói mắt quá thì phải, tôi hoa mắt chóng mặt...

Tôi đứng là đứa tôi nghiệp nhất quả đất, chưa kịp hưởng 3 niềm vui chiến thắng thì 2 mắt đã tối sầm lại, lăn quay ra đất.

16. Q.3 - Chương 4: Lầu Vọng Tinh – Nấc Thang Lên Thiên Đường

Thượng đế ơi,

Kim Nguyệt Dạ đúng là một tên nhỏ nhen,

chỉ vì một chiếc thẻ PK màu đỏ nhỏ nhoi,

mà giận dữ bỏ đi chơi một mình,

Đi lên lầu cao ngắm trời sao lung linh thật tuyệt,

giống như anh mát của Lý triết vũ nhìn tôi....

“Hựu Tuệ, cậu đã khỏe hẳn chưa?”

“Hựu Tuệ, bọn mình rất lo cho cậu, cậu phải chú ý đến sức khỏe đấy nhé!”

“Hựu Tuệ...”

“Ngại quá, để các bạn phải lo ỉn rồi!” Từ đầu chí cuối tôi luôn nở nụ cười hình bán nguyệt trên môi, gạt đầu chào các fan đang vây kín mít quanh mình.

Yes! Trong lòng tôi sướng đến vỡ mũi. Chỉ nghỉ ở nhà có hai ngày thôi mà thế giới này lại đảo lộn, thời đại huy hoàng của Tô Hựu Tuệ lại một lần nữa được mở ra.

Tô Cơ và Hiểu Ảnh cuối cùng cũng vượt qua lớp lớp vòng vây, len đến bên cạnh tôi.

“Hựu Tuệ, bà ‘pro’ quá đi mất! Hiểu Ảnh rất ngưỡng mộ bà đó!”

“Còn phải nói! Hựu Tuệ bay giờ là người hùng của trường Minh Đức mà, được hâm mộ không kém gì mấy bé gấu trúc trong vườn thú!”

“Tô Cơ, bà so sánh cái kiểu gì thế hử?” Miệng tôi giật giật, nhìn trừng trừng bà bạn Tô Cơ “mỏ quạ”, uống công hằng ngày đọc nhiều sách mà lại thốt ra một câu so sánh “bốc mùi” như vậy, làm cạ cứng như tôi không biết giấu mặt vào đâu.

“Đúng thế, trong lòng chúng tớ bây giờ Hựu Tuệ chẳng khác nào thiên thần của trường Minh Đức...”

Ô hô hô hô... đúng như vậy, không sai!

“Baby hựu Tuệ, có nhớ anh không?” Lúc tôi đang ngất ngây con gà tây thì đột nhiên có một giọng nói vang lên khiến tôi như từ trên mây xanh rơi bịch xuống đất.

Chẳng cần nhìn cũng biết, cái giọng nói làm cho tôi nghe đến nổi cả da gà thì chỉ có hotboy Anh Tinh Ngân của trường Minh Đức!

Oh, my god! Thật là không hiểu nổi tại sao thằng cha khủng khủng này lại là hotboy của trường, chẳng nhẽ con mắt thẩm mỹ của tôi đã ko còn theo kịp thời đại?

“Hựu Tuệ yêu quý, em đúng là niềm tự hào của trường Minh Đức, hôm đó em trông rất tuyệt!”

“Thế à? cảm ơn anh!” Tôi cười xòa, gạt phắt bàn tay hắn đang bám trên người tôi xuống.

Bực thật, tên chết bầm này không thể nói chuyện tử tế được sao?

“Oh baby, em biết không, sau chuyện xảy ra năm ngoái, thực tình anh rất thất vọng và đau khổ vì em. Nhưng mà, qua cuộc thi vừa rồi, anh cuối cùng cũng hiểu được sự chuyên tâm khổ luyện của em, em rất vĩ đại, anh sẽ phát động học sinh cả trường ca ngợi công chúa Hựu Tuệ!”

Hê hê hê hê... Đó là điều đương nhiên!

“Hựu Tuệ yêu quý, nếu sau này tên Kim Nguyệt Dạ còn dám dõ trò sàm sỡ với em, anh nhất định không bỏ qua cho hắn đâu! Ngày mai anh sẽ mang đến cho em niềm vui bất ngờ!”

Nói xong, không biết hắn rút từ đâu ra một bông hoa cẩm chướng, đặt lên vai tôi, rồi biến mất hút trong cơn mưa hoa cùng mùi hương khiến người ta ngệt thở.

Đám fan hết lòng ủng hộ hắn ta đứng ở bên cạnh cứ hét ầm lên như phát cuồng, còn tôi lại thấy ớn lạnh vì cái câu nói cuối cùng của hắn.

“Ồ, Ngày mai hắn muốn mang đến ình niềm vui bất ngờ gì nhỉ?”

“Hựu Tuệ, bà quên rồi à, ngày mai là Valentine mà, bà nói xem Hiểu Ảnh nên tặng gì cho Tiểu Huyền Huyền bay giờ?”

“Valentine?” Thế mà tôi quên bég mất .

“Bà dẹp ngay hộ tôi cái, hắn ta đối với bà tệ như vậy mà bà còn muốn tặng quà á!”

“Tô Cơ, Tiểu Huyền Huyền có làm gì tôi đâu!”

“Bà...”

Nhìn Tô Cơ bị Hiểu Ảnh chọc tức đến nổi suýt ói máu, tôi đành phải hạ giọng một chút: “Thế Hiểu Ảnh muốn tặng gì?”

“Hựu Tuệ, vậy Valentine của bà thì sao?”

“Tôi á?”

“Đúng rồi, Valentine của Hựu Tuệ đáng ra phải có Kim Nguyệt Dạ, nhưng hình như hôm đó Kim Nguyệt Dạ giận lắm, Tô Cơ và Hiểu Ảnh có gọi thế nào cậu ta cũng lơ đi!”

“Hiểu Ảnh, bà im đi!”

Kim Nguyệt Dạ giận ư?

Tôi nhớ hôm đó hắn ta bỏ cuộc đi thẳng, chẳng mấy may quay đầu lại. Mấy hôm tôi nằm ở nhà cũng không thấy hắn gọi điện đến hỏi thăm, có phải vì câu nói hôm đó của tôi hơi quá đáng? Nhưng đó là thi đấu mà, thi đấu thì phải kiên trì đến cùng chứ? Nếu như không kiên trì thì chẳng phải mọi cố gắng của mình đều đổ sông đổ bể ư?

“Hựu Tuệ, bà thực lòng ko muốn đón valentine cùng Kim Nguyệt Dạ à?”

“Tôi không biết.”

“Nhưng từ hôm đó hắn lo cho bà lắm đấy, lại còn vì bà mà từ bỏ ngôi quán quân nữa.”

“...”

“Á!”

Bỗng vang lên một tiếng thét như bát mẻ làm gián đoạn câu chuyện của tôi với Tô Cơ và Hiểu Ảnh.

Không hiểu sao cổng trường Sùng Dương và trường MINH Đức chợt ủa ra một đám đông đen kịt, lao thẳng về phía chúng tôi... Không phải chứ, tuy tôi cũng biết sau cuộc thi vừa rồi, danh tiếng của Tô Hựu Tuệ này đã bay khắp hang cùng ngõ hẻm, nhưng các fan của tôi có vẻ cuồng nhiệt thái quá thì phải, hô hô hô hô, nhưng mà không sao cả!

Điều 2 trong “Nguyên tắc của Ngọc nữ Tô Hựu Tuệ” là: Than thiện với tất cả các fan.

Các bé gan mau đến đây nào, muốn bắt tay hay kí tên?

“Ôi, Tam đại thiên vương, tam đại thiên vương đến rồi!” Cái gì? Tam Tam Đại Thiên Vương?

“Woah!”

Tôi còn chưa kịp hoàn hồn thì đã bị mấy nữ sinh đang xông thẳng tới trước mặt đẩy phắt sang một bên.

“Kim Nguyệt Dạ! Kim Nguyệt Dạ! Ối ời, đừng có đẩy tôi, Kim Nguyệt Dạ!”

“Triết Vũ, Triết Vũ, em nhớ anh lắm! Anh Vũ của em!”

“Anh Huyền ơi! Valentine này đi chơi cùng bọn em nhé!”

Cả con phố Angel bỗng loạn cào cào như có hỏa hoạn ập đến, hàng loạt các nữ sinh như bị trúng tà từ cổng trường Sùng dương cổ sức chen lấn ra giữa con phố Angel.

Tôi và Tô Cơ trở mắt lên nhìn biển người đang ập thẳng về phía mình, ngay cả muốn lùi bước cũng ko thể, cứu tôi với, help me! Tôi có cảm giác mình như biến thành nhân hoa quả bị kẹp dẹp lép trong ổ bánh mì.

Ồi tuổi xuân tươi đẹp của tôi! Tôi nhìn Tô Cơ đứng bên cạnh với ánh mắt cầu cứu: vọt lẹ thôi!”

“Hình như không kịp...” Bà bạn Tô Cơ đáng thương còn chưa nói dứt câu đã bị hai người nào đó liên tiếp lùi chân va vào, ngã bổ chững xuống đất. Tình cảnh của tôi cũng chẳng khá khẩm hơn, chân bị giẫm liên tiếp hai cái. Ồi, đôi giày mới mua của tôi, chân của tôi, hu hu hu hu....

Biết đau ngày mai trên trang nhất báo sẽ đang tin: ”Nổi đau của thành phó Milan, Ngọc nữ của trường Minh Đức. Mĩ nữ vô song Tô Hựu Tuệ đã thiệt mạng trong vụ giẫm đạp kinh khủng, làm oan hồn dưới chân hàng vạn người!

“Kim Nguyệt Dạ, đây là quà Valentine của mình!”

“Triết Vũ, khó khăn lắm em mới gặp được anh, xin anh hãy nhìn em một lần!”

“Huyền, mình rất thích cậu!”

Cả đám người đó dường như sắp phát cuồng đến nơi, chen chúc nhau đến nỗi không còn thừa một kẽ hở tin hìn nào, tôi và Tô Cơ cũng loay hoay mãi mà chẳng có cách nào nhích nổi bước chân. Tôi đưa tay định kéo Tô Cơ đứng dậy, không ngờ bị ai đó xô mạnh, ngã oạch luôn xuống đất, ngay sau đó là một thân hình to lớn như lực sĩ đè lên cái chân tội nghiệp của tôi...

“Hựu Tuệ, Hựu Tuệ, bà không sao chứ?”

“Tô Cơ, chân tôi...”

Chưa kịp trả lời Tô Cơ, đám người ồ lên ngay sau đó lại tiếp tục một lần nữa kéo tôi vào vòng xoáy xô đẩy chật chội.

Híc.... người gì mà đông như kiến thế này! Tôi có cảm giác như sắp nghẹt thở. Có ai cứu tôi với! Tôi khó chịu quá, hu hu hu....

“Hựu Tuệ, cô làm rơi gì à?” Là giọng của Lý triết vũ. Tôi ngẩng đầu lên, đúng là cậu ấy rồi. Tôi định mỉm cười đáp lại thì chợt nhìn thấy Kim Nguyệt Dạ. Hắn ta im lặng đứng sau Vũ. Bỗng chốc bầu không khí trở nên căng thẳng, lúng túng..

Hắn ta... vẫn còn giận tôi sao? Tôi lén nhìn Kim Nguyệt Dạ đang đứng phía sau.

“Ồ hay, tôi có nhìn lộn không vậy, công chú vĩ đại trường Minh Đức lại phải nằm bở trên đất thế này à!”
Thằng cha Lăng Thần huyền vừa cổ tình hét lên thật to, vừa tìm cách gạt phăng cánh tay của Hiểu Ảnh đang bám chặt như keo trên người hắn.

“ha ha, tôi định kiểm tra xem mặt đất có sạch không ý mà, haha...”

“Kiểm tra mặt đất? Hơ hơ, xem ra tôi đánh giá chỉ số IQ của cô hơi bị cao thì phải!” Kim Nguyệt Dạ bỗng nhiên mở miệng, cười với tôi một cách quái đản.

“Đúng rồi! IQ của tôi đương nhiên cao hơn cái tên ngớ ngẩn nào đó tự động bỏ cuộc thi!” Tôi tức hằm hằm buột miệng nói ra.

Vừa mới dứt lời tôi đã thấy hối hận, đúng là không cái đại nào giống cái đại nào. Câu nói này khiến cho bầu không khí khó khăn lắm mới được tự nhiên đôi chút ngay lập tức lại trở về con số 0.

“Chân của cô không sao chứ, có cần đỡ dậy không?” Câu nói xuất hiện đúng lúc của Lý triết vũ đã giải cứu tôi thoát khỏi tình cảnh dở khóc dở cười, chặn lại ánh mắt trở nên lạnh như băng của Kim Nguyệt Dạ.

“không cần đâu, tôi không sao, cậu xem....” Để che giấu sự lúng túng khi đối mặt với Kim Nguyệt Dạ, tôi giả vờ bình thản như không.

Nhưng sao đau thế không biết! Chỉ tại cái đũa đồ như sumo lúc nãy, người ngọm nặng như tảng đá lại còn đè lên cả chân tôi. Ôi, cái chân đáng thương!

“Hựu Tuệ, sao bà vãi mồ hôi ra như tắm thế kia? Có phải bị thương chỗ nào không?” Nhìn thấy Tô Cơ thoát khỏi “kiếp nạn”, còn sống nhăn đứng trước mặt, tôi cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng mà chân tôi đau quá đi mất!

“Ha ha, Tô Cơ, bà lại đây một lát.” Tôi gượng cười túm chặt lấy Tô Cơ, bao nhiêu trọng lượng cơ thể dồn hết vào người nhỏ, rồi thì thào vào tai nhỏ:” Hình như chân tôi bị tẹo rồi.”

“Gi cơ? Bị tẹo chân sao bà không nói sớm hả?” Tô Cơ liền kêu ầm lên, nói to đến mức cả phố nghe thấy, “Mai đưa chân ra đây để tôi kiểm tra xem thế nào!”

“Bà..” Tôi cuống cuống muốn bịt miệng Tô Cơ lại như tốt cả đã quá muộn.

“Phì....”

“Ha ha ha... ha ha...”

Suốt đoạn đường đi tôi không biết phải dùng bộ mặt nào để đối diện với Tam Đại Thiên Vương trường Sùng Dương. Tên khi đột Lăng Thần Huyền cười ha hả “đá xoáy” tôi, Lý Triết Vũ thì mỉm cười băng quơ, còn thằng cha Kim Nguyệt Dạ đáng ghét thì cứ cười như ma vương hiển linh... Sau đó hắn nói có việc phải đi trước, “vứt” tôi lại cho nhóm Lý Triết Vũ, rồi thản nhiên bỏ đi thẳng. Cái tên quá quắt! Dù thế nào thì cũng tại ba người bọn họ mà tôi mới bị thương chur bộ, đúng là cái lũ vô tình, đương nhiên Lý Triết Vũ là trường hợp ngoại lệ.

“Hựu Tuệ! Cục cưng của mẹ, sao vừa mới vào đầu năm học mà con hết phát sốt rồi lại bị thương thế...”

“Tôi nghiệp quá, con gái rệu của bố sao lại ra nông nổi này!”

“Bố.. Mẹ..” Ngược mắt nhìn papa, mama và Tô Cơ đang đứng vây quanh mình, tôi cố gượng cười đáp:” Con đã đi khám bác sĩ rồi, chân chỉ hơi sưng thôi mà, qua một đêm là ổn thôi ạ...”

“Đúng đấy cô chú ạ, bác sĩ nói không có gì nghiêm trọng đâu, cũng không cần phải bôi thuốc!” Tô Cơ mỉm cười đáp giúp tôi giải vây.

...

Khó khăn lắm mới khiến papa mama yên lòng, cuối cùng tôi cũng có chút thời gian nghỉ ngơi rồi. Tôi khoan khoái vãn lưng một cái, nhưng hình như bà bạn Tô Cơ đứng bên cạnh vẫn không chịu buông tha cho tôi.

“Hựu Tuệ, giữa bà và Kim Nguyệt Dạ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Chẳng có chuyện gì cả!” Chẳng có chuyện gì là nói dối.

“Rõ ràng từ sau cuộc thi hôm đó hai người không còn được tự nhiên như trước, vì bà mà hắn từ bỏ cả ngôi quán quân, nhưng lúc bà đổ bệnh, lại chẳng thấy mặt mũi hắn đâu cả. Hựu Tuệ, bà đã làm gì quá đáng phải không?”

“Tôi... tôi làm sao mà biết được!” Con nhỏ Tô Cơ này rõ là, cứ bắm bở nói vào mặt tôi như thể tôi là đứa đáng ghét lắm ý.

“Bà bảo làm sao mà biết được á? Bà không biết thật hay giả vờ không biết đấy? Cẩn thân kéo sớm muộn gì bà cũng chết vì bệnh sĩ đó!”

“Tôi đâu có!”

“không có?”

“Tôi...” Tôi ngoan ngoãn kể lại đầu đuôi câu chuyện xảy ra ở cuộc thi hôm đó cho Tô Cơ nghe.

“Cái gì? Người ta đã liều mạng cứu bà, bà nữ lòng nào nói những lời vô tình như thế?”

“Tôi chỉ lỡ miệng thôi mà...”

“Lại còn bảo là lỡ miệng!” Tô Cơ nghiêm túc ra mặt, tôi cũng biết mình hơi quá đáng, nhưng nói thì đã nói rồi, tôi biết phải làm gì bây giờ.

“Mau đến xin lỗi đi!”

“Xin lỗi?” Con nhỏ này lẽ nào đi guốc trong bụng tôi, đoán trúng phúc tôi đang nghĩ gì.

“Hựu Tuệ à, không phải tôi muốn ép bà nhưng là này bà đúng là hơi quá rồi đó, làm sai thì phải đến xin lỗi người ta.”

“Nhưng mà...”

“không nhưng nhị gì hết, ngày mai sẽ là cơ hội tốt dành cho bà đấy. Trường Sùng Dương và trường Minh Đức từ trước đến giờ có một quy định đó là cứ vào ngày 14/2 hằng năm, các học sinh của hai trường có thể tặng nhau thẻ PK bày tỏ tình cảm.”

“Tặng thẻ PK để bày tỏ tình cảm?”

“Ừ, thẻ trắng thể hiện tình bạn, thẻ đỏ để cảm ơn và xin lỗi, thẻ nhiều màu thể hiện tình yêu, còn thẻ đen tức là chia tay!”

Có chuyện đó sao? Xem ra thẻ PK có nhiều tác dụng quá nhỉ!

Tô Cơ chẳng thèm để ý xem tôi đang nghĩ gì, vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Bốn ý nghĩa đó chỉ dùng trong ngày lễ Valentine thôi, mà phải là học sinh khác trường mới được tặng nhau, ngày mai bà cứ đem tặng Kim Nguyệt Dạ quyển sách có kẹp thẻ PK màu đỏ, hẳn ta sẽ hiểu ý ngay, mà làm thế thì bà cũng không sợ bị mất mặt. Ok không?”

Kẹp vào trong sách rồi đem tặng Kim Nguyệt Dạ, ý kiến này hay đấy! Mà quả thật chuyện lần trước là do tôi sai, nếu không nhờ hẳn thì làm sao tôi iganh2 được giải nhất, cảm ơn một câu cũng là điều nên làm.

“Được rồi, cứ quyết định vậy nhé! Mai tôi và Hiểu Ảnh sẽ chuẩn bị sẵn thẻ PK cho bà rồi cùng bà đến trường Sùng Dương, hôm nay nghỉ sớm đi nhé! Bye bye!”

“...”

Tôi còn chưa kịp nói câu gì thì Tô Cơ đã cầm cặp sách phóng vù ra khỏi phòng, bỏ lại tôi vẫn ngồi tự dằn vặt mình vì mấy lời chỉ trích nghiêm khắc vừa nãy của nhỏ ta. Nhớ lại vẻ mặt hôm nay của Kim Nguyệt Dạ, có lẽ, đúng là tôi hơi quá đáng thật!

Thời gian trôi nhanh như tên bắn, ngày 14 tháng 2 cuối cùng cũng đến!

Không khí của trường Minh Đức khác so với mọi ngày. Vừa mới bước vào cổng trường, tôi đã bắt đầu phải tìm cách từ chối hàng loạt những hộp quà vấcoola cứ rào rào xuất hiện trước mặt. Thế mà, lúc vào đến lớp, tôi vẫn phải ôm một đồng socola chổng chắt như núi trên tay, hai tay ôm không xuá, ba lô và ngăn bàn đều bị nhét đầy ụ quà từ lúc nào không biết.

Cái tên Anh Tĩnh Ngạn không biết đào đâu ra 999 bông hoa làm bằng socola, báo hại tôi ôm hết đến gãy cả tay, nhưng nhìn thấy vô vàn con mắt ngưỡng mộ xung quanh, tôi cũng mát lòng mát dạ tí chút. “Thu hoạch” của ngày hôm nay chứng tỏ một điều rằng vị trí của Tô Hựu Tuệ này trong lòng dân trường Minh Đức vẫn không hề thay đổi, chẳng có gì làm nó lung lay được, hơ hơ hơ....

Giờ nghỉ giải lai, cứ chốc chốc tôi lại nhìn thấy có người cầm thẻ Pk len lén đi ra ngoài trường, xem ra điều Tô Cơ nói là thật rồi.

“Ôi,. Hựu Tuệ, bà có nhiều socola quá! Hiểu Ảnh cũng có né”

“Biết là bà cũng có rồi Hiểu Ảnh, thế việc tôi giao bà làm đến đâu rồi hả?”

“Báo cáo ‘sếp’ Tô Cơ, mọi việc đều rất thuận lợi. Tôi đã hẹn Tiểu Huyền Huyền hết giờ học gặp nhau ở Happy Houé rồi, hôm nay Kim Nguyệt Dạ không phải đi làm thêm nên sẽ đến gặp Hự Tuệ trước, sau đó tụi mình sẽ cùng nhau thưởng thức một Valentine đầy lãng mạn!”

“Hiểu Ảnh, bà làm tốt lắm! Đây, Hự Tuệ, đây là cuốn sách kẹp thẻ PK đỏ tôi đã chuẩn bị cho bà, bà phải giữ gìn cẩn thận đây!”

“Ừ, Hự Tuệ phải giữ cẩn thận đây nhé!”

Nhìn hai bà bạn thân chí cốt nhảy cẫng lên hò hét trước mặt, không hiểu sao tôi lại có dự cảm chẳng lành. Trông cái điệu bộ hưng phấn thái quá của 2 con nhỏ này tôi thấy nghi nghi, nhưng sau đó vẫn cầm lấy cuốn sách mà Tô Cơ đã “dày công chuẩn bị”.

“Tiểu thuyết ‘Tình yêu từng ghé qua nơi đây’? Bà đổi cho tôi cuốn khác được không? Tên cuốn sách này nghe cứ thế nào ý!” Tôi nhăn mặt phải đổi.

“Không được!” Hai bà bạn thân của tôi vẫn tiếp tục cùng nhau thể hiện tinh thần phối hợp ăn ý cao độ.

“Tại sao lại không được?” Tôi ngờ vực nhìn 2 nhỏ bạn.

“Vi...”

“Vì như thế Kim Nguyệt Dạ mới không nghi ngờ! Mà chỉ có cái tên sách hay thế này mới xứng tầm với bà chứ!” Tô Cơ bịt miệng chặt Hiểu Ảnh lại, cười hì hì đáp.

Sáu giờ ba mươi phút, tại một gian phòng nhỏ của tiệm Happy House.

Hôm nay, Happy House náo nhiệt hơn hẳn ngày thường, mặc dù Kim Nguyệt Dạ không làm thêm, nhưng từ lúc hấn ta bước chân vào đây, bao nhiêu fangirl vẫn cứ thi nhau lũ lượt kéo vào Happy House. Nhìn thằng cha đó đang cười như kiêu hờ li tinh, tíu tít nhận những hộp quà socola của đám con gái đang xếp hàng dài dằng dặc trước mặt mà sự kiên nhẫn của tôi cứ giảm dần giảm dần...

Tên Kim Nguyệt Dạ dường như chẳng đoái hoài gì đến ánh mắt sắc như dao cạo của tôi. Lúc thì hấn nhảy ra chụp ảnh cùng với bé fan này, lúc thì bị bé fan kia ôm chầm lấy, đúng là thằng cha lãng nhăng! Sớm biết thế này thì6 còn lâu tôi mới chọn ngày hôm nay để xin lỗi hấn. Hấn ta nhất định sẽ tưởng là tôi muốn tỏ tình vs hấn, đúng là cái tên dư trí tưởng bở.

“Bé Hự Tuệ sao thế? Ồ, hay là hôm nay không có ai tặng socola cho bé? Có cần tôi chia cho 1 hộp không này?” Tôi định quay người đi ra khỏi phòng thì Kim Nguyệt Dạ đột nhiên đứng chình ình trước mặt tôi, tay hấn vẫn còn ôm một đồng socola.

“Ha ha, bạn Kim Nguyệt Dạ biết nghĩ cho người khác qua!! Chẳng qua hôm nay tôi muốn trốn các fan cuồng của tôi nên mới chạy vào đây lánh mặt một lát thôi, còn đồng socola nhờ bán cái mã ngoài cửa bạn mà có ý mà, tôi sợ ăn vào lại bị đau dạ dày...”

“Bán cái mã ngoài? Hơ hơ.. Bé Hự Tuệ này, nói như thế có nghĩa là bé hẹn tôi là vì chết mê chết mệt vẻ đẹp trai của tôi rồi... Hơ hơ!”

“Xin lỗi, tôi chẳng có tí tình cảm gì với cậu cả!” Đúng là thằng cha chết bầm, uống công tôi còn định xin lỗi hấn cơ đấy. Đối với loại người như hấn, việc gì phải tốn đời xin lỗi, đáng nhẽ phải nện cho hấn 1 trận nhừ tử để trừ hại về sau mới đúng!

“Hơ hơ, thế hả? Vậy thì cái này là cái gì thế?” Không biết cuốn sách trên tay tôi lại ở chỗ hấn từ lúc nào.

Thôi chết rồi!

Hấn ta mà nhìn thấy thẻ PK màu đỏ thế nào cũng cười vào mặt tôi cho coi!

“Ôi cha, là tiểu thuyết ‘Tình yêu từng ghé qua nơi đây’ à? Bé Hự Tuệ độ này bạn ngâm cứu cái này hả?” Thằng cha Kim Nguyệt Dạ cười đầy ẩn ý với tôi, rồi hươ hươ cuốn sách..

“Hi hi, Hự Tuệ, tụi tôi đến rồi nè!” Đúng lúc đó, Hiểu Ảnh chạy vào một cái đến bên cạnh tôi.

he he... chưa bao giờ thấy Hiểu Ảnh lại đáng yêu đến thế! Đằng sau Hiểu Ảnh còn có Tô Cơ, Lăng Thần huyền, Lý triết vụ lần lượt xuất hiện. Thánh thần ơi, cuối cùng các ngài cũng đã hiển linh rồi! Phù!

“Này Dạ, tay cậu cầm cái gì thế , cho tôi mượn xem, cái nào!” Tên lăng Thần Huyền nhìn chăm chăm vào cuốn sách trên tay Kim Nguyệt Dạ rồi giật lấy, mở luôn ra xem, “Hơ! ‘Tình yêu vừa ghé qua nơi đây’? Dạ, cậu ‘xuống cấp’ thế này từ bao giờ vậy? Sao lại đi đọc cái loại tiểu thuyết nhảm ruồi này?”

Hừ! Tên khỉ đột Lăng Thần Huyền với thằng cha Kim Nguyệt Dạ đúng là cùng một giuộc, đáng chẳng ra gì lại còn nông cạn! Tô bỗng quên bém mất chính mình mấy tiếng trước cũng chê bai cuốn sách ấy ỉ ôi.

“Hơ hơ hơ... Tôi cũng chẳng biết tại sao cuốn tiểu thuyết nhảm ruồi này lại xuất hiện ở đây, có phải không bé Hựu Tuệ?”

“Thẻ Pk màu đỏ!” Lăng Thần Huyền kinh ngạc kêu lên.

Chết rồi! Tôi quên mất thẻ Pk đỏ vẫn kẹp trong quyển sách. Tôi vội vàng nháy mắt Hiểu Ảnh và Tô Cơ, nhưng 2 bà bạn đó lại cứ đứng trơ mắt ra nhìn tên khỉ đột đầu đất Lăng Thần Huyền rút thẻ PK đỏ từ trong cuốn sách ra.

Ôi trời! Nếu mà bọn họ biết tôi lo mọ đến tận đây chỉ vì muốn xin lỗi thằng cha Kim Nguyệt Dạ thì có lẽ cả cuộc đời còn lại tôi sẽ bị người ta cười cho ra thối mũi mất, còn cái tên hồ li coi trời bằng vung Kim Nguyệt Dạ nhất định sẽ vánh vào đến mức dựng ngược cả đuôi lên à xem.

Ông trời ơi, mau gọi thiên lôi xuống đây đánh chết con đi cho rồi!

“Sao lại có thẻ PK màu đỏ ở đây nhỉ? Không phải nó tượng trưng cho tình yêu sao...”

”Tượng trưng cho tình yêu? Yêu cái gì? Tôi ngơ ngác, chau mày nhìn Lăng Thần Huyền.

“ấy, để tôi nói...” Tô Cơ cuối cùng cũng phải lên tiếng, vội vờ chặn họng Lăng Thần Huyền, ”Cậu không biết gì thì đứng có mà nói linh tinh!

Tô Cơ không để cho Lăng Thần Huyền kịp nói tiếp, giằng ngay lấy thẻ PK đỏ trong tay hắn.

“Xin lỗi, thẻ PK đỏ này là của tôi, phiền cậu trả nó lại cho tôi!”

” Cái gì? Là của cô á?”

Ý! Tên Lăng Thần Huyền này bị sao vậy? Thái độ của hắn có cần phải khoa trương đến thế không? Làm gì mà mắt tròn tròn lên như áo độp thế kia? Nhưng mà, không hiểu tại sao tôi chợt nhận thấy có cái gì đó không ổn!

Chuyện gì thế nhỉ?

Kim Nguyệt Dạ đứng một bên, mặt mày hớn hở như đang có kịch hay để xem. Đứng bên cạnh hắn là Lý triết vụ, trông khuôn mặt Vũ lộ rõ vẻ hoài nghi khó hiểu.

Tôi nên giải thích thế nào về thẻ PK đỏ ấy bây giờ?

Bây giờ có nên xin lỗi Kim Nguyệt Dạ nữa không nhỉ? Còn lâu! Nếu tôi hạ mình xin lỗi hắn trước mặt bao nhiêu người thế này thì đảm bảo sau này tôi đừng hòng ngóc đầu lên nổi!

Ánh mắt tôi quét xoẹt qua khuôn mặt đang nở nụ cười giả tạo của thằng cha Kim Nguyệt Dạ. Hừ hừ, tên ác quỷ xấu xa, ta sẽ không để nhà ngươi đắc ý mãi đâu. Tôi chuyển ánh mắt nhìn Lý Triết Vũ đứng ở phía sau.

“Thẻ Pk này tôi tặng cho Lý Triết Vũ!” Tôi thẳng thắn nhìn mọi người nói.

“bà bảo sao?” Tô Cơ kinh ngạc đến mức suýt lòi cả mắt ra.

Lý Triết Vũ và Lăng Thần Huyền cũng nhìn tôi như nhìn sinh vật ngoài hành tinh.

“Lý Triết Vũ...” nGoài mặt, Kim NGuyệt Dạ vẫn tỏ ra khá bình tĩnh, nhưng ánh mắt của hắn nói cho tôi biết hắn đã chết lặng người khi nghe câu nói đó của tôi

“Đúng thế!”

Tôi hít một hơi thật sâu, đưa thẻ PK màu đỏ ấy đến trước mặt Lý Triết Vũ. Thẻ PK màu đỏ không phải là tượng trưng cho “cảm ơn” và “xin lỗi” sao? Đúng thế! Người đó chính là Lý Triết Vũ, trong lòng tôi thầm nghĩ, tặng cho Lý Triết Vũ còn tốt hơn tặng cho tên ác ma Kim Nguyệt Dạ kia nhiều!

Nhưng thái độ của Lý Triết Vũ sao mà khó hiểu quá! Lẽ nào cậu ấy không muốn nhận lấy lời cảm ơn của tôi sao?

Hay là.....

Không biết tại sao bầu không khí xung quanh bỗng trở nên im ắng đến đáng sợ, ngay cả Hiểu Ảnh thường ngày cứ lú la lú lô như chim hót thè mà bây giờ cũng im như thóc. Thẻ Pk đỏ chỉ để bày tỏ “cảm ơn” và “tạ lỗi” thôi mà, sao bọn họ lại kinh ngạc đến thế nhỉ?

“Lý Triết Vũ, nhện nó khó khăn đến thế sao?” Tôi cố gắng phá tan bầu không khí kì lạ ấy.

“À... Cảm ơn cô!” Bàn tay thon dài của Lý Triết Vũ chần chờ một lúc rồi sau đó cũng nhận lấy thẻ PK đỏ từ tay tôi.

Dù không biết tâm trạng cậu ta như thế nào nhưng tôi cũng thở phào nhẹ nhõm. Nếu như ngay cả một câu cảm ơn mà người ta cũng không nhận thì mất mặt chết đi được! Ha ha... Thế này thì tên Kim Nguyệt Dạ hết đường chế nhạo tôi rồi! Ôi, Tô Hựu Tuệ, mày thật là thông minh!

Tô Cơ và Hiểu Ảnh đứng bên cạnh cùng nhau lắc đầu thờ dài thường thục. Chắc là 2 bà bạn thân của tôi thất vọng lắm!

“Tô Hựu Tuệ, cô làm thế này là...”

“Lăng Thần Huyền, tôi có chuyện cần nói với cậu...” Tô Cơ không để cho Lăng Thần Huyền kịp nói hết câu, lời xềnh xệch tên đó ra khỏi phòng rồi đi thẳng về phía hành lang. Hiểu Ảnh cũng ngay lập tức chạy theo sau. Cả căn phòng chỉ còn lại có ba người: Tôi, Lý Triết Vũ và Kim Nguyệt Dạ.

...

Không khí trong phòng lại trở nên vô cùng ngặng nề. Khuôn mặt tươi cười của Kim Nguyệt Dạ bỗng đánh lại. Còn mặt Lý Triết Vũ thì không có một chút biểu cảm nào, chỉ nhìn tôi chằm chằm, như thể muốn nhìn thấu tâm can tôi vậy.

“Nếu không có việc gì thì tôi đi trước đây!” Chẳng hiểu tại sao, tôi đột nhiên không muốn nán lại ở đây thêm 1 chút nào nữa.

Không phải đó chỉ là một tấm thẻ Pk màu đỏ bày tỏ sự cảm ơn thôi sao?

Sao mọi người lại trở nên kì quái đến khó hiểu như thế nhỉ? Là do tôi cảm ơn không đúng lúc hay là vì tôi tặng nó cho Lý Triết Vũ chứ không tặng cho Kim Nguyệt Dạ nên hấn ta giận?

“OK! Có lẽ tôi cũng nên đi hưởng thụ ngày Valentine vui vẻ của mình cho đã đời chứ! Vũ, Chuyện ở đây giao lại cho cậu đấy!” Kim Nguyệt Dạ có lẽ còn tỏ ra vội vã hơn cả tôi, chưa nói dứt câu đã đi ra khỏi phòng.

Ngày Valentine vui vẻ? Hấn ta nói thế là có ý gì? Lẽ nào vì không nhận được lời xin lỗi của tôi nên hấn dỗi, bỏ đi “ăn le” một mình? Kim Nguyệt Dạ, mi là đồ tồi, mi chết luôn đi!

“Vậy chúng ta cũng đi thôi!”

“À...”

Tôi chưa nói hết câu thì Lý Triết Vũ đã chìa đôi tay trắng hồng ra kéo tay tôi đi, vẫn là cảm giác ấm áp thân thuộc đó! Đầu óc tôi bỗng trống rỗng, cùng Lý Triết Vũ bước ra khỏi Happy House trong tiếng reo hò ầm ĩ của mọi người.

“Lý Triết Vũ.. cậu...”

“Suyt!” Tôi đang định mở miệng hỏi Lý Triết Vũ thì cậu ấy bỗng ra hiệu im lặng làm tôi nín thinh.

Ồ, cậu ấy làm gì thế nhỉ? Lý Triết Vũ cởi cái áo khoác đồng phục trường ra choàng lên người tôi, dắt tôi đi về phía cổng trường Sùng Dương.

Dù đã tan học từ lâu, học sinh cũng về gần hết rồi, phố Angel bắt đầu lên đèn, nhưng tất cả không hề làm giảm đi phong thái lãng tử của Lý Triết Vũ.

“Ôi, ôi, mau lại đây xem này! Lý Triết Vũ, một trong Tam Đại Thiên Vương của trường Sùng Dương kìa!”

“Hôm nay Lý Triết Vũ trông đẹp trai quá đi mất! mau lấy điện thoại ra chụp đi!”

“Tách!”

“Hu hu, mình xúc động quá! Híc! không ngờ Valentine mà vẫn được nhìn thấy anh ấy!”

“Ồ... mà cô gái kia là ai? Mà sao lại nắm tay Lý Triết Vũ...”

“HU hu hu hu hu hu...”

Tiếng chụp hình tách tách không ngớt hòa với tiếng hò reo ầm trời làm tôi váng cả đầu.

Có... có nhầm không vậy? Cậu ấy muốn dẫn tôi đến trường Sùng Dương ư? Kí ức đau thương phải làm bạn với rác rưởi hôi hám lần trước vẫn như một nỗi đau không thể nào lành được trong tâm hồn “non nớt” của tôi, thế mà bây giờ tôi lại phải đến đó nữa ư.. Hu hu hu hu, không! Tôi gắng hết sức giật tay ra ai ngờ Lý Triết Vũ nắm tay tôi chặt quá, không ngờ đôi tay của cậu ấy lại mạnh mẽ như vậy.

“Hựu Tuệ! Đi theo tôi...” Giọng nói trầm ấm ấy vang lên bên tai tôi, khiến cho tôi bỗng nhiên có cảm giác an tâm khó tả.

Tôi bắt chước con đà điểu rụt đầu lại, he he, họ còn lâu mới nhìn thấy được, không nhìn thấy được, họ còn lâu mới biết tôi là Tô Hựu Tuệ, he he, tôi chỉ là một người đi đường nào đó.. Tôi chỉ là một người đi đường nào đó....

Không phải do lời cầu khiến của tôi linh nghiệm hay không nhưng dường như những âm thanh huyền ảo đã dần mất hút. Tôi cảm thấy bốn phía xung quanh bắt đầu im ắng, chỉ còn nghe thấy tiếng bước chân soạt soạt của chính mình.

“Cô còn muốn làm đà điểu đến bao giờ nữa?” Một giọng nói pha chút ý cười vọng bên tai tôi.

“À..” Tôi ngẩng đầu lên, dưới ánh đèn đường mờ ảo, tôi bỗng nhìn thấy khuôn mặt dịu dàng của Lý Triết Vũ. Nụ cười của cậu ấy mang lại cho người ta cảm giác dễ chịu.

Như làn gió ấm áp, nhẹ nhàng thổi vào tim tôi!

Khiến tim tôi trào lên từng gợn sóng, cứ từng đợt, từng đợt một...

“Này, đây là chỗ nào vậy?” Tôi hốt hoảng vùng vẫy thoát khỏi sự mê hoặc ấy, cố tình nói to lên, “Không ngờ trường Sùng Dương lại có khu kí túc xá cổ như vậy nhỉ!”

“Đây là một trong bốn cảnh đẹp của trường Sùng Dương, lầu vọng tinh!”

“Lầu Vọng Tinh?” tôi tò mò hỏi lại Lý Triết Vũ.

“Thật ra lầu Vọng Tinh này trước kia là thư viện cũ của trường Sùng Dương, sau khi xây dựng thư viện mới người ta không sử dụng nó nữa, nhưng vẫn giữ lại làm di tích lịch sử của trường. Trên tầng thượng của lầu Vọng Tinh có một đầu thiên văn rất lớn, vào những buổi tối hè, thành viên câu lạc bộ thiên văn học thường đến nơi này ngắm sao, với lại...”

“Với lại gì cơ?” Tôi bỗng hứng thú gặng hỏi tiếp.

“Không có gì...” Lý Triết Vũ hơi cúi người xuống, nhẹ nhàng đưa bàn tay phải thon dài ra, “Công chú Hựu Tuệ xinh đẹp, xin hỏi không biết tôi có được vinh hạnh mời nàng lên lầu Vọng Tinh này không?”

“Tất nhiên!” Tôi ra vẻ kiêu kì gật gật đầu, hai tay nắm lấy vạt của chiếc váy đồng phục, đáp lễ lại.

“Vậy chúng ta đi thôi...”

Lầu vọng tinh này thật là thú vị, nó được xây theo hình cầu, cầu thang lộ thiên ở chính giữa, cong cong uốn lượn, vươn dài tít tắp. Từ dưới nhìn lên trên, nom y như nấc thang lên thiên đường vậy.

Một bước, hai bước, ba bước....

Tôi ngược mắt lên nhìn bầu trời ngày càng gần mình hơn, trong lòng dường như cũng cảm thấy rộng mở hơn...

Một tầng, hai tầng, ba tầng....

Tôi tự mình leo lên từng bước, từng bước... Không ngờ trường Sùng Dương lại có một nơi tuyệt vời đến thế này! Lúc lên đến tầng cuối cùng đột nhiên Lý Triết Vũ dừng lại.

“Hựu Tuệ..” Giọng nói bên tai tôi bỗng ngập ngừng, “Sao cô lại tặng tôi thẻ PK màu đỏ? Tôi cứ tưởng cô sẽ tặng nó cho Dạ chứ!”

Hả! Thái độ của tôi rõ ràng đến thế sao?

“À, ha ha ha... làm gì có chuyện đó... Cậu nghĩ nhiều quá đấy!” Tôi đưa tay vỗ mạnh vào vai Lý Triết Vũ, trong lòng thấy thấp thỏm không yên.

“Ừ, vậy chúng ta đi tiếp thôi!” Lý Triết Vũ hít một hơi thật sâu, rồi dẫn tôi đi tiếp.

Nhưng nói thế nào thì nói, nếu không tặng thẻ PK đỏ ấy cho Lý Triết Vũ thì làm sao tôi có cơ hội đến một nơi lãng mạn như thế này nhỉ? Hơ hơ, Hựu Tuệ à, đúng là trong cái Rủi cũng có cái may!

Hứ! Nếu mà tặng thằng cha Kim Nguyệt Dạ đáng ghét ấy thì đúng là lãng phí quá!!

Khoan đã... tên Kim nguyệt Dạ vừa nãy nói gì với tôi ấy nhỉ...

“Ok! Có lẽ tôi cũng nên đi hưởng thụ ngày Valentine vui vẻ của mình cho đã đời đã chứ! Vũ, chuyện ở đây giao lại cho cậu đấy!”

Cái tên tồi tệ ấy không biết lại đang đàn đúm ở đâu rồi?

“Lý Triết Vũ, cậu nói xem tên Kim Nguyệt Dạ bây giờ đang vui vẻ ở đâu nhỉ?” Rốt cuộc tôi cũng không kìm được vô tình thốt ra câu hỏi ấy.

“...”

“Hừ! Hắn còn kêu là 'hưởng thụ ngày Valentine vui vẻ nữa chứ, chắc có kế hoạch từ trước rồi...'”

“...”

“Đúng là cái tên vô công rồi nghề, không có việc gì làm suốt ngày chỉ biết trêu hoa ghẹo nguyệt... Mau mà hôm nay tôi không tặng cậu ta thẻ Pk đỏ, nếu không thì phí quá...”

Tôi càng nói càng tức anh ách, nếu thằng cha Kim Nguyệt Dạ đó có ở đây, đảm bảo tôi sẽ “nhe nanh múa vuốt” nện hắn một trận tơi bời!

“Cô...” Lý Triết Vũ đứng bên cạnh tôi bỗng dờ người ra, đứng khựng lại ở bậc thang cuối cùng.

Oái, thôi chết! Tôi lại lỡ miệng mất rồi! Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lý Triết Vũ, tôi cúi đầu xuống giọng lí nhí: “Đều tại Tô Cơ và Hiểu Ảnh cả, hai nhỏ đó thấy tôi với Kim nguyệt dạ cãi nhau nên bày cách bảo tôi hôm nay đem thẻ PK đỏ tặng cậu ta, vì thẻ PK đỏ tượng trưng cho hối lỗi mà.. Ai ngờ giữa chừng lại nhảy dẫu ra tên Lăng Thần Huyền đáng ghét, tôi làm sao có thể để tên Kim Nguyệt Dạ đắc ý trước mặt bao nhiêu người như thế chứ. Nếu không sau này tôi sẽ bị hắn bắt nạt thảm lắm.... Tôi xin lỗi, xin lỗi...”

Mọi thứ xung quanh dường như tĩnh lặng quá!

Tôi cúi đầu, không biết vẻ mặt của Lý Triết Vũ lúc này thế nào.

“Tôi...”

“Tôi hiểu rồi...” Hình như Lý Triết Vũ khẽ thở dài một tiếng, “Vậy chúng ta về thôi!”

“Ơ...” Tôi ngẩng mặt lên nhìn Lý Triết Vũ, tại sao lần này tôi lại không đọc được suy nghĩ ẩn chứa trong đôi mắt đó? Thế tại sao mình không đi lên đầu thiên văn nữa à? Sắp đến rồi mà!”

“Không! Còn xa lắm... có những nơi tưởng chừng như cách ta rất gần nhưng mãi mãi ta không thể đi đến đó được...”

Không phải thế chứ! Tôi ngẩng người ra nhìn Lý Triết Vũ, rồi lại nhìn cái đài thiên văn ở ngay trước mặt rõ ràng là chỉ cần bước lên một bậc nữa là đến nơi mà....

“Về thôi!” Lý Triết Vũ không ngoảnh đầu lại mà cứ thế đi thẳng xuống dưới.

“Đợi... Đợi đã”

Tôi hốt hoảng chạy theo, nhưng không hiểu tại sao, trong cái khoảnh khắc Lý Triết Vũ quay người đi, có một thứ gì đó mà tôi còn chưa kịp thấy rõ, thì nó đã vụt biến mất.

17. Q.3 - Chương 5: Tiếng Chuông Bất Chợt Trong Đêm Tối

“Tô Hựu Tuệ, xin bạn phát biểu cảm tưởng của mình về cuộc thi thể thao toàn năng lần này!”

“Vâng!” Trước mặt tôi là cái micro đen sì, tôi nở nụ cười hình bán nguyệt đẹp mê hoàng như thiên sứ giáng trần, “cuộc thi lần này đã giúp tôi hiểu ra rằng kiên trì là yếu tố quan trọng nhất để giành chiến thắng, đây cũng là tôn chỉ từ trước đến giờ của trường Minh Đức...”

Hu hu hu... Tôi có kìm lại cái ngáp thứ N đang ứ trên cổ họng, chảy cả nước mắt ra!

Hu hu hu... Hôm nay mới sáng bánh mắt ra tôi đã phải vác đôi mắt thâm quầng như mắt gấu trúc đến đài truyền hình thành phố trả lời phỏng vấn, buồn ngủ quá!! Tất cả đều tại thằng cha Kim Nguyệt Dạ hẹp hòi đó, chỉ vì không nhận được lời xin lỗi của tôi mà hắn bỏ đi đàn đúm nơi khác, báo hại tôi trắng trọc thao thức cả đêm, còn cả Lý Triết Vũ nữa.. Ôi, lòng dạ tụi con trai chẳng khác gì kim dưới đáy bể, tôi càng ngày càng không thể hiểu nổi trong đầu họ đang nghĩ cái gì nữa!

“Hiệu trưởng Bạch Ngưng. xin cô phát biểu một chút cảm tưởng của mình về chiến thắng lần này của trường Minh Đức!”

“Thực ra thắng thua không phải là điều quan trọng nhất...”

Hơ hơ, cô Bạch nói cũng đúng, chẳng quan trọng chút nào... cho nên hai ngày nay trường Minh Đức mới vui như trẻ hội, ăn mừng lần đầu tiên giành chiến thắng oanh liệt tại cuộc thi thể thao toàn năng trong năm năm gần đây. Trưa hôm nào cứ đến đúng giờ là loa phát thanh trường lại phát đi phát lại bài hát “Ngày đẹp trời” mà không biết chán: hôm nay là một ngày đẹp trời, muốn gì đều được nấy...

“Điều quan trọng nhất là học sinh trường Minh Đức đã lĩnh hội được phương châm ‘Phấn đấu hết mình, làm người trung thực’ của trường, thế nên trong cuộc thi vừa rồi mới có thể...” Hiệu trưởng Bạch Ngưng đứng ở cổng trường Minh Đức phát biểu một cách hùng hồn.

Hiếm lần nào trường tôi mới có dịp đề bệch trường Sùng Dương như thế này, cho nên phải nói cho bõ tức chứ, nếu không thì tại sao lại sắp xếp phỏng vấn ở ngay cổng trường Minh Đức? Rõ ràng là muốn ra oan với trường Sùng Dương đây mà.

“Tùng tùng tùng các...”

“..Chúng tôi...”

“Tùng tùng tùng các, tùng tùng tùng các!”

“Sẽ tiếp tục ... quán triệt...”

Tiếng trống mỗi lúc một lớn khiến hiệu trưởng Bạch phải lên giọng nói to hơn, mặt cô cũng dần dần tối sầm lại.

Tôi tò mò ngó sang trường Sùng Dương ở phía đối diện. Lạ thật! Chưa đến giai đoạn tuyển sinh, cũng không phải lúc có kết quả thi, bên họ sao lại ăn mừng ầm ỉ thế kia.

Tôi nhìn thấy một người chạy hùng hục đến bên cô phóng viên đài truyền hình Milan để thì thầm to nhỏ chuyện gì đó, cô phóng viên liền mỉm cười rồi quay ra nói với hiệu trưởng Bạch: “Được rồi ạ, cảm ơn cô Bạch đã tham gia trả lời phỏng vấn của đài chúng tôi, hi vọng lần sau lại được hân hạnh phỏng vấn cô.”

Nói xong cô ta bèn nhanh chóng thu dọn đồ đạc, còn người quay phim thì vội vác cái máy quay nặng mấy chục cân chạy vù sang cổng trường Sùng Dương. Đúng là chuyên nghiệp thật..

“Tô Hựu Tuệ, chúng ta qua đó xem thế nào...”

“Nhưng thưa cô, em không thể...”

“Có cô ở đây em lo gì chứ?” Cô Bạch không hề tức giận mà trái lại còn cười tươi, tôi thấy rợn cả người, lập tức nghe lời đi theo. Tô Cơ và Hiểu Ảnh cũng hớn ha hớn hở ra mặt theo vùi đòi ăn bã mía, hai con nhỏ này rõ là...

Vừa bước vào trường Sùng Dương, chúng tôi đã thấy cả sân trường vô cùng tưng bừng, náo nhiệt⁵, hoàn toàn khác hẳn với ngày thường, tại lối đi chính ở cổng trường cắm rất nhiều lá cờ đủ màu sắc, tôi bỗng có linh cảm chẳng lành, chỗ chính diện của khu giảng đường có hai dòng chữ đó được treo ngang cao vút:

Nhiệt liệt chào đón bạn Anna đến trường Sùng Dương học!

Toàn thể giáo viên và học sinh trường Sùng Dương cùng hoan nghênh bạn đến.

Anna? Cái tên nghe quan quan, hình như tôi đã nghe ở đâu đó rồi. Các học sinh trường SÙNG Dương mặt mày rạng rỡ tụ tập lại từng tốp, bàn luận sôi nổi:

“Nghe nói Anna cũng là một trong những học sinh xuất sắc đạt điểm tuyển đối năm ngoái, còn được tuyển thẳng vào một trường nào đó trực thuộc đại học nữa cơ!”

“Đúng rồi, hình như là vì chuyển nhà nên mới đến thành phố Milan học, hiệu trưởng đích thân đến tận nhà mời cơ mà!”

“Ôi.. nếu thế thì trường Sùng Dương chúng ta chẳng phải là đã có hai tài năng xuất sắc sao? Trường Minh Đức chỉ có mỗi mình con nhỏ Tô HỰ TUỆ, xem ra lần này bên đó thua đẹp rồi, ha ha!”

Anna? A! tôi nhớ ra rồi, đó chính là nữ sinh tài năng khiến hiệu trưởng Bạch Ngưng “năm lần bảy lượt” lặn lội đến tận nhà mời, nghe nói sau vụ thất bại lần trước, cô Bạch vẫn không chịu bỏ cuộc, một mình đến nhà cô ta thêm hai lần nữa, nhưng người giúp việc đều bảo cô ta không có nhà. Vì thế bà bạn Tô Cơ hết sức bất bình, nói cô Bạch “trọng tài khinh nữ”. Lẽ nào kiên trì mời hết lần này đến lần khác mà cô ta lại chọn trường Sùng Dương? Tôi nhìn cô Bạch mặt mày tái xanh đứng bên cạnh..

“Mau lên, hiệu trưởng Thôi đang tiếp đón nữ sinh tài năng đó đấy!”

“Còn có cả Tam Đại Thiên Vương nữa, ai cũng đến đông đủ cả, cô nàng Anna này đáng nể thật!”

Khi đi đến cổng trường, tôi càng rảo bước nhanh hơn nữa. Tôi muốn xem xem cái con nhỏ mệnh danh là thiếu nữ tài năng, nổi tiếng ngang ngửa tôi, có “nguy cơ” làm cho trường MINH ĐỨC phải đóng cổng này mặt mũi thế nào.

“Các em trật tự nào, hôm nay là một ngày rất quan trọng đối với trường Sùng Dương chúng ta, bởi vì bắt đầu từ hôm nay, khối lớp 10 của trường Sùng Dương sẽ có hai học sinh xuất sắc mà trước đây chưa từng có. Một trong số đó là người luôn xếp ở vị trí đầu tiên trong các cuộc thi lớn - em Kim Nguyệt Dạ, người còn lại là học sinh Anna mới chuyển đến...”

Hiệu trưởng Thôi đang cười vui sướng trước ánh đèn flash lia lịa của máy ảnh, thầy lướt mắt nhìn một lượt, chợt thấy tôi và hiệu trưởng Bạch đang định dời đi, “Ồ! Hiệu trưởng Bạch, cô cũng đến đây chúc mừng trường Sùng Dương có thêm một em học sinh ưu tú nữa à? Nghe nói em Anna cũng là học sinh mà cô từng để mắt tới...”

“Ha ha ha...” cô Bạch dừng bước, vẻ mặt thản nhiên quay lại, “Thực ra chọn trường nào là quyền của học sinh, trách nhiệm của trường chúng tôi là giúp từng học sinh có được sự giáo dục tốt nhất, nhưng cái khác không quan trọng!”

“Cô nghĩ như thế thì tốt quá...” Hiệu trưởng Thôi tiếp tục nói: “Chúng ta hãy dành một tràng vỗ tay nồng nhiệt nhất để chào đón học sinh mới - em Anna”

Từ đám đông chen chúc toàn người là người rộ lên từng tràng pháo tay nhiệt liệt, máy ảnh đua nhau chĩa về phía một người mặc áo đồng phục màu đỏ.

“Xin chào các thầy cô cùng các bạn, tên em là Anna, mong sau này được mọi người quan tâm giúp đỡ!”

“Hóa ra là cô ta!”

nữ sinh mặc đồng phục trường Sùng Dương trước mắt té ra chính là cô gái mà lần trước được Kim Nguyệt Dạ cứu, tội tôi đã chạm mặt nhau ở bệnh viện.

Không.. không phải chứ, tôi lắc đầu thật mạnh, tôi không hề hoa mắt, đúng là cô ta thật!

“Tuy đây là lần đầu tiên đến trường Sùng Dương nhưng em rất thích ngôi trường này, vì ở đây có một người em thích!”

Anna đột nhiên ngừng lại khiến mọi người xon xao bàn tán, không hiểu sao tim tôi như bị người ta bóp chặt lại, có lẽ do tôi nhạy cảm quá!

“Đó là Kim Nguyệt Dạ!”

“Ồ...” Mọi người xung quanh bỗng nhiên ồ lên, âm thanh đó dường như trải ra bất tận.

Tôi nhìn theo ánh mắt của Anna thì thấy Kim Nguyệt Dạ này giờ đứng bên cạnh cô ta, khuôn mặt hần vẫn rấ điềm nhiên, nhưn sao nhìn trông chường mắt thế nhỉ? Câu nói phát ra từ miệng Anna như chiếc búa từng nhất từng nhất một đập mạnh vào tim tôi.

” Kim Nguyệt Dạ, bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ là một phần quan trọng trong cuộc đời cậu...”

“Ồ...” Tiếng hô vang của mọi người cứ từng đợt từng đợt vọng lại, âm thanh mỗi lúc một lớn, nó như vật thể vô hình đè vào lòng tôi khiến tôi cảm thấy ngày càng nặng nề, khuôn mặt của Kim Nguyệt Dạ và Anna cứ mờ nhạt dần trong mắt tôi.

“Hựu Tuệ, bà không sao chứ?”

“Hựu Tuệ!”

“Hả?”

Tôi làm sao còn biết nghe thấy tiếng Tô Cơ và Hiểu Ảnh gọi nữa, chỉ biết trả lời như cái máy: “Không sao cả, có chuyện gì không?”

“Nhưng bà...”

“Tôi nhìn thấy Anna nên ngạc nhiên quá thôi, ha ha!”

“Hay thật, Kim Nguyệt Dạ lần trước chỉ tình cờ xài chiêu anh hùng cứu mỹ nhân, ai ngờ lại cứu được một người cũng tài giỏi như cậu ta, họ xứng đôi quá đi mất, he he!”

“Hiểu Ảnh, bà ngâm ngay cái mở quạ lại cho tôi nhờ!” Tô cơ nhìn tôi với ánh mắt lo lắng.

Có lẽ Hiểu Ảnh nói đúng , tôi ngậy ra nhìn hai người đó đứng trong ánh hào quang lấp lánh, họ thật xứng đôi...

Tôi ngơ ngẩn về đến phòng học, chợt nghe thấy trên loa phát thanh trường có thông báo khẩn cấp, đọc tên tôi oang oang:

“Mời học sinh khối lớp mười Tô Hựu Tuệ lên văn phòng hiệu trưởng! Mời học sinh khối lớp mười Tô Hựu Tuệ lên ngay văn phòng Hiệu trưởng!”

“Tô Cơ, sao mà mẹ bà tìm Tô Hựu Tuệ còn nhiều hơn là tìm bà thế?”

“Ừm... Hựu Tuệ này, tôi nghe nói...” Tô Cơ nhú mày, ngần ngại nhìn tôi đang chờ người ra như khúc gỗ.

“Nghe nói cái gì?”

“... Nghe nói ngày chủ tịch muốn bà và Kim Nguyệt Dạ cùng đến khu biệt thự số 23 phố Angel gặp ông ta, một tuần sau...”

Tô cơ vừa nói xong, đầu óc tôi trống rỗng mất mấy giây.

...

...

Nãy giờ tâm hồn tôi cứ bay lơ lửng trên không, đúng lúc tôi bừng tỉnh thì suýt quên rẽ, xem chút nữa là đâm sầm vào bức tường trước mặt

“Sao cơ ạ? Em phải đi đến khu biệt thự số 23 phố Angel để gặp ngài chủ tịch!”

“Đúng rồi, đi đến khu biệt thự số 23 phố Angel gặp ngài chủ tịch!”

Hiệu trưởng Bạch ngồi trên chiếc ghế sofa lớn trong phòng làm việc, nhìn tôi đăm đăm.

“Sáng nay cô nhận được thư do đích thân ngài chủ tịch viết, trong thư nói... thầy ấy đã về.”

Ngài chủ tịch biệt tam biệt tích đã tám năm nay... Bấy giờ thầy ấy đã quay về rồi, tôi ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhìn bức chân dung ngài chủ tịch quay mặt đi được treo trên tường.

Ngài chủ tịch... không biết sẽ là người thế nào..

“Em Tô Hựu Tuệ...”

“Dạ!” Tôi đang suy nghĩ vẫn vợ bỗng dừng lại.

“Trường Minh Đức và trường Sùng Dương đã cạnh tranh với nhau bao nhiêu năm nay, cũng đến lúc phải phân thắng bại rõ ràng, nhưng với tình hình hiện nay, phải nhờ chủ tịch đứng ra làm trọng tài mới có thể đưa ra quyết định cuối cùng, nên bất luận thế nào chúng ta cũng phải gặp bằng được chủ tịch!”

“Phải gặp bằng được chủ tịch? Nhưng thầy ấy đã quay về... chẳng lẽ lại không gặp được thầy sao thưa cô?” Tôi lúng túng hỏi.

Ánh mắt cô Bạch trở nên rất đăm chiêu, cô nhíu mày, đầy gọng kính, tỏ ra hơi bất lực:

“Chủ tịch là một người rất có cá tính, ừm, là một người tính cách khá đặc biệt. Lần này trong thư thầy nhắc đến em, hi vọng em sẽ đại diện cho trường Minh Đức tham gia thử thách tiếp theo!”

“Em đại diện cho trường Minh Đức tham gia thử thách tiếp theo ạ?” Tôi ngay người nhìn cô Bạch, thật sự không biết nên làm gì để đáp lại sự yêu mến của chủ tịch dành cho.

“Đúng thế, ý của chủ tịch là, trường Minh Đức và trường Sùng Dương đã cạnh tranh với nhau tám năm nay rồi, lãng phí rất nhiều thời gian mà chẳng thu được kết quả gì, cho nên chủ tịch muốn Minh Đức và Sùng Dương mỗi trường cử ra một người đại diện đến số 23 phố Angel để thầy ấy trực tiếp thử thách, dựa vào sự thể hiện của người đại diện để phân thắng bại giữa 2 trường!”

Dựa vào sự thể hiện của hai người đại diện để quyết định kết quả cạnh tranh tám năm nay giữa trường Minh Đức và Sùng Dương? Thế này thì khacl nào trò trẻ con? Hơn nữa tôi lại phải đến khu biệt thự cổ số 23 phố Angel đó lần nữa, đúng là ác mộng. Ngài chủ tịch này hồ đồ mất rồi, hay là...

“Tô Hựu Tuệ, tuy cô cũng không hiểu cách làm lần này của chủ tịch lắm, nhưng chỉ có thầy ấy mới có thể giúp trường Minh Đức và Sùng Dương hợp nhất, trở lại thành trường Minh Dương nức tiếng cả nước năm nào, và cugn4 chỉ có như vậy mới kết thúc được cuộc cạnh tranh bấy lâu nay giữa trường Minh Đức và trường Sùng Dương, em hiểu không?”

Cô Bạch giọng trầm hắng xuống, dường như có pha chút chán nản.

“Nhưng khu biệt thự cổ số 23 phố Angel...” Cứ nghĩ đến bầu không khí âm u của khu biệt thự đó là tôi lại rùng mình.

Còn nhớ lần thi đấu cùng Kim Nguyệt Dạ ở số 23 phố Angel, tôi suýt nữa chẳng còn toàn mạng để quay về, thế mà lần này lại phải mò đến đó nữa, đời này đúng là trở trêu thật! Hơn nữa... từ ngày đầu tiên bước chân

vào trường Minh Đức, tôi luôn phải đứng trên “đầu ngọn sóng” trong trận chiến giữa trường Minh Đức và Sùng Dương, không hiểu sao tôi lại có cảm giác mệt mỏi, hướng hồ tôi và Kim Nguyệt Dạ... nhớ đến chuyện sáng nay hẳn ta cùng với Anna đứng ở cổng trường Sùng Dương được hoan hô cổ vũ rất nhiệt tình.... Nếu chúng tôi cứ như thế này mà gặp lại chắc hẳn rất bối rối!

“Cô Bạch, cô có thể chọn ra một người khác giỏi hơn không ạ?”

“Chủ tịch đích thân chọn người, em nghĩ có thể thay đổi sao?” Hiệu trưởng Bạch không hài lòng lắm với phản ứng của tôi. Cô ấy nghiêm túc khẳng định lại lần nữa:

“Nếu như em bỏ cuộc, xem như trường Minh Đức mất quyền thi đấu, còn trường Sùng Dương không đấu mà thắng, giả dụ chuyện đó xảy ra thì em có tránh khỏi bị liên quan không Tô Hựu Tuệ?”

Ôi! Tại sao cô Bạch lúc nào cũng có cách để biến tôi thành tội nhân thiên cổ thế? là một thành viên của trường MINH Đức, tôi làm sao có thể đứng trơ mắt nhìn trường mình không đấu mà bại được chứ... Hu hu hu... Cô Bạch dường như nhìn thấu được tâm can tôi, cô hắng giọng nói tiếp:

“Tô Hựu Tuệ, cô biết em cũng có cái khó riêng, nhưng cô mong em hiểu rằng cuộc cạnh tranh của trường Minh Đức và trường Sùng Dương không chỉ đơn thuần là một cuộc thi đấu giữa hai trường, mà còn là sự đấu tranh giữa hai phương châm quản lí khác nhau, bên nào giành chiến thắng thì sẽ lấy phương châm quản lí của bên đó để áp dụng cho cả trường Minh Đức và Sùng Dương, với kết quả như vậy, em nghĩ trường Minh Đức còn có lựa chọn khác ư?”

Phương châm quản lí ư? Vậy nếu như trường Minh Đức thua đồng nghĩa với việc trường Minh Đức phải thay đổi phương pháp dạy và học theo trường Sùng Dương, điều này đối với hiệu trưởng Bạch, đối với hơn mười nghìn học sinh trường Minh Đức...

Ôi... Tôi không thể chịu đựng nổi một kết quả như thế, tôi đành gật đầu đồng ý.

Trời đất thiên địa ơi, tôi đúng là ngốc hết thuốc chữa, tại sao tôi lại đồng ý với cô Bạch cơ chứ, hu hu hu.....

Về đến lớp, tôi kể cho Tô Cơ và Hiểu Ảnh nghe chuyện tối hôm nay phải đến số 23 phố Angel. Tô Cơ mặt mày như đám lê, Hiểu Ảnh thì hồ hởi vỗ tay, còn tôi thì sốt ruột đến mức cứ ra sức đập bàn.

“Ôi, Hựu Tuệ, bà được pháp đến số 23 phố Angel cơ à! Giỏi quá, Hiểu Ảnh ngưỡng mộ bà lắm đó!”

“Thôi đi Hiểu Ảnh, tôi không phải đến đó chơi!”

Tôi chống tay vào đầu, ngán ngẩm nói:

“Hựu Tuệ, bà muốn đến đó thật chứ? Eo ôi, sau cái vụ lần trước thi đấu ở đó, bây giờ nghĩ lại tôi vẫn còn sợ hết hồn ỹ! Chẳng nhẽ bà không sợ à?”

“Không sợ mới lạ đó... Nhưng ai bảo tôi ngổ quá, trùng kếp của cô Bạch, trót dại nhận lời đi ứng đấu... Bây giờ có hối hận cũng không kịp rồi!” Mặt tôi máo xeo, nắm chặt tay Tô Cơ, “Hay là bà đi đi!”

“Bà muốn hại chết tôi à, xúi dại tôi đến cái nơi quái quỷ đó.. Thôi cho tôi xin. Mà hựu TUỆ này, bà đã nhận lời rồi thì nên đi đi, tôi và Hiểu Ảnh sẽ cổ vũ tinh thần cho bà!” Tô Cơ rút vội tay ra, cười gian xảo.

“Đúng là mẹ nào con nấy! Hừ!”

“Thôi àm, đừng giận nữa, tôi tặng bà cái này nè, đây là vật hộ thân mà bà ngoại của tôi lúc còn sống tặng tôi đó, bây giờ tôi tặng lại cho bà, nó sẽ thay tôi giúp bà, cố lên nhé!” Tô Cơ tháo trên cổ xuống một miếng ngọc bội đặt vào tay tôi.

“Đây là... Làm thế này có được không? Nó là di vật của bà ngoại bà cơ mà!” Tôi cầm lấy ngọc bội, cảm động nhìn Tô Cơ.

“Không sao đâu, ai bảo tội mình là cạ cứng của nhau chứ!” Tô Cơ nháy mắt chọc tôi.

“Thế thì HIỂU Ảnh cũng tặng bà một ít tởi và cả đinh gõ đào nữa, nếu chẳng may gặp ma cà rồng thì còn có cái mà chống đỡ chứ!”

Cái đó thì không cần đâu... Thật tình..." Hựu Tuệ, Tụi mình nghe nói cậu sắp phải đến số 23 số Angel thi đấu với Kim Nguyệt Dạ, có đúng vậy không?" Đúng lúc này lũ con gái trong lớp túm tụm lại, hỏi dồn dập.

"À... Ừ.. Có lẽ vậy..." tôi nhanh chóng "thu" lại vẻ mặt đang dài ra như cái bơm của mình, mỉm cười ngồi ngay ngắn lại.

"Ôi! Cậu thật dũng cảm!"

"À.. thế thể à? Ha ha.. Ha ha.." Tôi hơi bối rối, đưa tay sờ lên khuôn mặt đang đỏ ửng của mình.

"Chứ còn gì nữa! Tuy tụi mình mến Kim Nguyệt Dạ... nhưng vì vinh quang của trường, tụi mình nhất định sẽ ủng hộ cậu!"

"Cảm ơn... cảm ơn các cậu, ha ha!"

"hựu Tuệ, cậu phải cố lên! Trận thi đấu thể thao đó tụi mình đều rất khâm phục nghị lực của cậu! Chỉ có mình cậu kiên trì tới đích cuối cùng!"

"Đúng thế, Hựu Tuệ là người hùng của trường Minh Đức chúng ta!"

Người hùng? Nghe đến hai từ này mắt tôi sáng như sao, cả người dường như bay lên tận cung trăng....

"Bây giờ mọi người đều gọi Hựu tuệ là người hùng của trường Minh Đức, công chúa của Minh Đức, ngọc nữ của MINH Đức!"

Người hùng của trường Minh Đức.. Công chúa của Minh Đức.. Ngọc nữ của trường MINH Đức...

Hô hô hô... Sao toàn là những biệt hiệu nghe sướng tai vậy, tôi đúng là vĩ đại thật... mà con là rất rất vĩ đại...

"..Hựu Tuệ bà rõ là, dù bà có suy sụp thế nào chỉ cần nghe vài câu 'nịnh hót' y rằng lại tràn trề sức sống lại ngay..." Tô Cơ thì thầm bên cạnh.

Nhân lúc mọi người không để ý, tôi véo một cái thật đau vào chân nhỏ ta, Tô cơ đau quá hét lên oai oái.

"Ha ha, mọi người yên tâm, tôi quyết không phụ lòng trông đợi của mọi người đâu, tôi nhất định sẽ thắng trong cuộc đọ sức với trường Sùng Dương lần này!" Tôi tự tin ưỡn ngực ra, hùng hăng nói, cứ như thể mình đã giành chiến thắng. Theo lời hiệu trưởng Bạch, đúng tám giờ tối như đã hẹn, tôi đến trước cổng khu biệt thự cổ số 23 phố Angel.

Lúc này, hai trường đã tan học từ lâu.. không khí náo nhiệt ở sân trường vào ban ngày bây giờ đã bị bao trùm bởi màn đêm tĩnh lặng. Vì vẫn chưa hết ngày nghỉ lễ, các cửa hàng hai bên phố Angel đều đóng cửa từ rất sớm. Vả lại, phố Angel vốn dĩ rất ít xe cộ và những người ngoài trường qua lại, cho nên ở đây yên tĩnh đến mức dường như chỉ nghe thấy tiếng gió.

Không biết mọc ra ở đâu cái "tin vịt" cho rằng tôi với Kim Nguyệt Dạ sắp có một "trận chiến sinh tử", mặc dù là chẳng ai biết nội dung của thể PK là thế nào, nhưng khắp nơi trong trường chỗ nào cũng dán đầy Poster của tôi.

Trên Poster, tôi kéo một lá cờ đỏ (tôi là người làm nhiệm vụ kéo cờ ở trường, đây là bức ảnh các bạn chụp cho tôi trong lễ chào cờ), phía trên đầu tôi có viết mấy chữ to tướng:

"Tô Hựu Tuệ- Ngọc nữ trường Minh Đức tất thắng!"

"Tô Hựu Tuệ- Nữ anh hùng của trường Minh Đức!"

Bất kỳ ai trông thấy tôi cũng đều lộ rõ ánh mắt sùng bái và ngưỡng mộ! Hô hô....

Tôi sướng phát điên, ngọn lửa nhiệt tình trong lòng cứ hừng hực cháy.

Nhưng mà... Hắt xì! hu hu hu, sao trời lạnh thế này! Trong cái thời tiết lạnh lẽo đầu xuân này, "lửa nhiệt tình" có cháy to nữa thì cũng chẳng xi nhê gì. Đã tám giờ hơn rồi, sao cô Bạch vẫn chưa đến nhỉ? híc... Lạnh chết đi được.. Nhất là... nhất là... lại phải đứng ở cổng vào của cái biệt thự quý quá này nữa chứ...

Tôi liếc nhìn cánh cửa khu biệt thự số 23 phố Angel ấy, tự nhiên thở dài một cái, không biết tên trời đánh nào lại đặt tên cho cái cổng này là “quỳ môn quan”, khiến cho nó càng trở nên âm u đáng sợ hơn trong thời tiết lạnh lẽo thế này...

Đúng lúc đó bỗng một luồng hơi lạnh thổi qua cổ áo, tôi cảm thấy cổ mình gai gai....

Hu hu hu hu... Tôi không phải đến để xem phim ma đâu, các “đại ca ma” đừng có đến tìm tôi nhé! hu hu hu hu... Ốn quá! biết đâu ở đây lại có ma cà rồng người cũng nên... Sớm biết thế này, lúc đó tôi đã nghe lời bà bạn Hiểu Ánh rồi. Tôi mếu máo, sờ tấm ngọc bội đeo trên cổ. Nghe nói ngọc bội có thể trừ tà mà, a di đà phật, giờ thì chỉ có thể cầu trời phù hộ thôi.

“Tô hữu Tuệ em sao vậy? Sao người lại run cầm cập thế kia?” Đột nhiên tiếng của cô Bạch từ phía sau vọng lại, làm tôi sợ thót tim. Tôi quay người lại nhìn thấy cô Bạch mặc một bộ quần áo trắng toát đứng dưới ánh đèn đường lơ mờ u ám, dáng vẻ trịnh trọng nghiêm túc trong cơn đáng sợ hơn cả ngày thường, tôi bất giác rùng mình.

“Đừng lo, khu biệt thự số 23 này không phải là nơi đáng sợ như thế đâu. Nơi này trước kia là nhà ở và văn phòng làm việc của ngài chủ tịch, cũng là tòa hành chính của trường trung học Minh Dương. Nhưng vì chủ tịch thích yên tĩnh nên thường không cho người lạ đi vào, vả lại bên trong còn có rất nhiều căn phòng bí mật và hố bẫy...”

Hở? Có phòng bí mật với hố bẫy à? Thế thì đâu phải tòa hành chính chứ! Rõ Ràng là nhà ma rồi. Chủ tịch sao lại có sở thích quái đản thế nhỉ, ai lại đi thích ở cái chỗ ma quỷ này chứ!

“Trước kia, mọi người đồn đại là trong khu biệt thự cổ số 23 phố ANGEL CÓ chôn một kho báu, khiến bao nhiêu người đổ xô đến đây tìm, cho nên những căn phòng bí mật với hố bẫy này cũng được xây lên từ hồi đấy!” Cô Bạch dường như hiểu thấu được những thắc mắc của tôi bèn giải thích thêm.

“Có.. kho... kho báu...!”

“Đúng! Nhưng đấy chỉ là tin đồn thôi, không biết tại sao sau này tin đồn đó lại lan truyền khắp trường học, từ đó trở đi nó trở thành cuộc thám hiểm kinh hoàng, năm nào cũng có không ít học sinh tò mò len đến khu nhà cổ này, nhưng những học sinh vi phạm nội quy đó sau này đều không thấy xuất hiện ở trường nữa...”

“Không.. không thấy xuất hiện ở trường nữa ạ?”

“Cô cũng không biết ngài chủ tịch rốt cuộc đã dùng cách gì, chỉ có điều, mặc dù biết trước hậu quả sẽ thế nào nhưng vẫn có một số học sinh ko chịu nghe lời tôi...” Cô Bạch vừa nói vừa nhìn thẳng vào tôi.

Ha ha... Tôi ngượng ngùng cúi mặt xuống, xem ra hôm sáu đứa tụi tôi len vào khu nhà này mà còn toàn mạng quay về đúng là một kỳ tích!

“Kẹt kẹt!”

Trong khi tôi còn đang thăm nã mừng vì lần trước mình số hên thoát ra được thì cô Bạch đã mở cái ổ khóa cũ kĩ, gỉ nhoeen của khu biệt thự số 23 bằng chiếc chìa khóa cũng hoen gỉ không kém.

Vù vù.... Một luồng gió lạnh buốt người thổi tạt qua mặt, tôi và cô Bạch đều bất giác run lên.

Hu hu hu.. Cầm giác lạnh đến rợn người.. Bị luồng gió ấy tấp vào người, đầu óc tôi chợt tỉnh táo lên rất nhiều, cái lạnh vừa rồi lại như tặng thêm gấp bội.

“cô Bạch, em .. em tưởng chúng ta phải đợi nhóm thầy Thôi?”

Chúng... chúng tôi phải đi vào bên trong thật sao? Bên trong tối om như mực, đến một ngọn đèn cũng không có, chưa kể cỏ dại mọc um tùm, chẳng may sa xuống hố bẫy thì toi đời, híc híc.. thật tình.. càng nghĩ càng thấy rợn tóc gáy...

“Không phai đợi nữa! Tô Hữu Tuệ, em theo sát cô nhé, cẩn thận một chút, nếu đi lạc thì rắc rối lắm!” Cô Bạch quay đầu lại nghiêm khắc nhắc nhở tôi.

“Vâng, vâng, em biết rồi...”

Cô Bạch gật đầu, bật đèn pin lên đi trước, tôi run lập cập theo sát phía sau bước vào khu nhà 23 ấy.

Nhưng lúc tôi vừa mới bước qua cửa thì bỗng “soạt!” một tiếng.

Cánh cửa đột nhiên tự động đóng lại. “Oái!” Tôi sợ quá hét toáng lên, bổ nhào về phía trước, toàn thân run bần bật. “hử Tuệ, em cứ bình tĩnh, cánh cửa đó có gắn lò xo nên mới tự động khép lại được!”

Gắn lò xo? Tôi ngẩn đầu lên, nhìn theo luồng ánh sáng phát ra từ chiếc đèn pin trong tay cô Bạch, tôi thấy giữa bức tường và phía sau cánh cửa có gắn bốn cái lò xo to đúng bằng cánh tay, nom đã gỉ nhoeen hết cả rồi.

Bày trò mèo gì thế không biết, sao lại đi lắp cái thứ chết tiệt này ở đây chứ? làm tôi sợ đến nổi hồn siêu phách lạc. Cô Bạch thấy tôi đã kịp định thần, bèn quay người đi tiếp, tôi lại bám sát phía sau cô.

Vì vừa mới hết đông, chưa kể cách đây không lâu có một trận tuyết khá lớn nên bây giờ trông khu biệt thự cổ số 23 có vẻ lạnh lẽo hoang tàn hơn lần trước tôi đến, chỗ nào cũng thấy cỏ khô đọng nước lạnh, thỉnh thoảng lại còn nghe thấy văng vẳng tiếng quạ kêu thê lương... Khu Biệt Thự cổ số 23 này tràn ngập mùi vị chết chóc, khiến người ta có cảm giác ghê rợn.

Cô Bạch có vẻ như khác quen thuộc nơi đây, không nói nửa lời, cứ thế cầm đèn pin đi phía trước tôi.

À, đúng rồi! không biết Kim Nguyệt Dạ và thầy Thôi đã đến chưa nhỉ? Sao tới giờ mà vẫn không thấy mặt mũi họ đâu cả? Lẽ nào họ sợ quá nên bỏ chạy về nhà mất rồi? Thành thật.. thành thật...

Bỗng có một vật gì đó sắc nhọn sượt qua mặt tôi!

“Á!”

“Áaaaaaaaaaaaaa!” Tôi sợ quá kêu lên một tiếng, nhưng không ngờ cô Bạch còn gào to hơn cả tôi,

“Cô Bạch, cô Bạch, cô bình tĩnh, vừa nãy chỉ là một con quạ thôi!” Tôi nắm chắc vai cô, cố gắng để cô trấn tĩnh lại.

“...” Cô Bạch dường như không nghe thấy lời tôi nói, cứ ôm chặt lấy đầu.

“Bạch Ngưng, em không sao chứ?”

Đúng lúc tôi luống cuống không biết phải làm thì đằng sau bỗng có một bàn tay thế vào chỗ của tôi, đỡ cô Bạch đang trong tình trạng hoảng loạn đứng lên. Hóa ra là thầy Thôi, còn đằng sau thầy là thằng cha Kim Nguyệt Dạ đang cười toe toét lắc lư lắc lư cái đèn pin. Tôi lơ cái bản mặt đáng ghét của hắn đi

“không sao! Tôi không sao! hiệu trưởng Thôi, phiền anh buông tay ra!” Cô Bạch vừa nhìn thấy thầy Thôi lập tức trở lại bình thường.

“Được rồi, được rồi, em cứ bình tĩnh! Không ngờ em vẫn chẳng thay đổi chút nào, hồi trước mỗi lần đến khu nhà số 23 này, em đều bị đám quạ làm cho sợ đến tái mét mặt mày...”

“Hiệu trưởng Thôi, xin anh đừng nhắc lại cái chuyện cũ vô vị đó được không?” Cô Bạch hơi ngượng ngừng pha chút tức giận chặn ngang lời thầy Thôi, thầy lại mỉm cười rồi nhún vai.

Quan hệ của hai người này đúng là....

Hình như gió thổi mỗi lúc một lạnh thì phải, cây cối xung quanh cứ như bóng quỷ dữ lắc lư nghiêng ngã. Mặc dù đây là lần thứ hai đến nơi này nhưng tôi vẫn sợ đến phát run, đã thế thời tiết lại rất cảm cảm, khiến tôi càng lúc càng run cầm cập.

Mọi người đều im lặng bước đi, thầy Thôi dẫn đầu, cô Bạch và tôi đi giữa, Kim Nguyệt Dạ theo sát đằng sau.

“Cho cô mượn này!”

...

Lúc tôi đang run bần bật, bỗng một chiếc khăn trắng muốt quàng lên cổ tôi...

Ôi! Lại là mùi hương bạc hà ấy.. Chết thật! Tim tôi bắt đầu đập như gõ mõ...

Không được! Tuyệt đối không được mắc bẫy của thằng cha này thêm lần nữa.

“Tôi không lạnh!” tôi tháo khăn ra ném trả Kim Nguyệt Dạ.

Cô Bạch quay đầu lại nhìn tôi, nhưng do trời tối quá, tôi không nhìn thấy rõ nét mặt của cô.

Bốn người chúng tôi đều im lặng đi tiếp một lúc nữa, con đường được lát đá xanh dần dần hiện ra trước mắt. Con đường này không rộng lắm, ở các kẽ đá còn mọc đầy cỏ khô và rêu. Hai bên đường trồng toàn loại cây lạ mắt, đương nhiên chúng cũng đã chết khô cả rồi.

Chúng tôi mon men theo con đường đá xanh ấy mà đi thêm một quãng nữa, chẳng mấy chốc đã đến trước cửa căn nhà cổ.

Đến bây giờ tôi mới biết, hóa ra sáu đứa tôi thám hiểm hôm ấy mới chỉ đi hết một góc nhỏ xíu của khu biệt thự số 23 này thôi.

Khu biệt thự số 23 to hơn rất nhiều so với tôi tưởng tượng, vì chỉ mới từ cổng đi đến căn nhà cổ đã hết gần 20' rồi, nhưng căn nhà cổ này thì lại không lớn như tôi nghĩ. Nó chỉ có 3 tầng, nhìn âm u tăm tối, ngoài cửa còn dán một lá bùa trừ ma đã bạc phách. Híc híc.. Kinh quá! Cứ y như là căn nhà ma trong phim kinh dị ý!

Trời tối quá nên tôi chỉ nhìn thấy từng đốm! Nhưng như thế cũng đủ làm tôi sợ đến dựng tóc gáy lên rồi....

“Ừm... đã lâu lắm rồi không đến đây! Tám năm rồi..” Thầy Thôi đứng trước cửa căn nhà cổ khẽ thở dài.

“Tô Hựu Tuệ, Kim Nguyệt Dạ, các em vào trong đi, thầy cô chỉ có thể dẫn các em đến đây thôi!” Cô Bạch có vẻ như đang sợ hãi điều gì đấy, vội vàng cắt ngang lời thầy Thôi.

Gì cơ? chỉ có thể dẫn bọn tôi đến đây thôi á? Hai thầy cô nở lòng nào để cho tôi và Kim Nguyệt Dạ tự đi vào căn nhà ma quái này chứ? không! Tôi không chịu đâu!

“Tô hựu tuệ, đây là ý của ngài chủ tịch, muốn hai em tự đi vào căn phòng này, có lẽ đây cũng là cách thử thách các em!”

Thử thách? Tôi tái mặt nhìn Kim nguyệt Dạ, thằng cha đáng ghét ấy mặt tỉnh bơ, tiện tay đẩy cánh cửa căn nhà cổ đấy ra. “Két! Két!”

Cửa không khóa, một luồng khí vừa lạnh lẽo lại thêm cả mùi ẩm mốc xông thẳng vào mặt 2 đứa tôi. Tôi bắt giác rung mình. Tôi muốn về nhà! Tôi muốn về nhà! Tôi chỉ muốn gào lên thật to cái câu đấy.

“Thầy thôi, cô Bạch, chúng em vào đây!” Tôi lưu luyến nhìn 2 thầy cô.

“Ừ, ừ..” Tiếng cô Bạch nghe có vẻ hơi ngập ngừng, như muốn nói gì mà lại thôi không nói nữa.

“Ô hô! Sợ bị ma nhập à?” Thằng cha Kim Nguyệt Dạ đột nhiên ghé đầu sang bên cạnh tôi, cười ha ha trêu chọc.

“Cậu.. Cậu lo ỉnh trước đi! Hừ!”

Hu hu hu... A di đà phật! A di đà phật! Các “anh ma chị quỷ” ơi, Hựu Tuệ tôi từ xưa đến nay không thù không oán gì với các người, đừng có xuất hiện ra đây hù tôi nhé! Híc híc!

Bên trong căn nhà cổ tối đen như mực, nhìn cứ như là một cái hang động sâu thẳm. Kim Nguyệt Dạ cầm đèn pin đi trước, tôi bám sát phía sau. Cả đại sảnh tối om om, xung quanh ngổn ngang toàn mảnh vỡ, có vẻ giống như từng bị ai đập phá, mà cũng giống như vừa có một cuộc chiến đau ác liệt vừa xảy ra. Đèn pin rọi tới một cái hành lang sau hun hút, cứ mỗi bước chân là lại phát ra tiếng động ghe người, có cảm giác như chân dẫm phải chuột cống vậy, tôi nổi hết cả da gà.

Cả hành lang ấy có tất cả 4 cánh cửa màu xanh sẫm, nổi bật lên trên tường màu nâu trắng. Hai bên tường có treo mấy bức tranh mà tôi chẳng hiểu nó vẽ gì, toàn là những đường ngang ngang dọc dọc. Dưới ánh đèn pin mờ mờ, chúng giống y như những hình vẽ ma quỷ vậy, làm cho căn phòng càng trở nên tăm tối.

Kim nguyệt dạ đột nhiên dừng lại. Chuyện gì thế không biết? tôi cũng tò mò tiến lại gần xem rốt cuộc đây là cái gì.

Thế là... tôi đã nhìn thấy....

Có mấy cái bóng đen sì sì đang chuyển động trước mặt chúng tôi... Tôi chờ người ra, tưởng chừng như không thể thở nổi.

“Hình như là một cái gương!” Kim Nguyệt Dạ rọi đèn pin vào mấy cái bóng đen phía trước ấy, bình tĩnh nói.

Tôi tim đập chân run, cổ nuốt nước bọt.

Hình như... hình như đúng là cái gương thật rồi... Ha ha.. Nhưng mà..nhưng mà ở đây khiếp quá, tôi muốn về nhà, hu hu hu hu....

“Đợi đã! Ở trên mặt gương có chữ!” Kim Nguyệt Dạ bước sát tới cái mặt gương đen thui ấy xem rốt cuộc trên đó viết gì:

“Mời lên tầng hai!”

Lại còn phải lên tầng hai nữa á? Có đùa không vậy? Tôi sợ đến nổi gai óc.

Kim Nguyệt Dạ dùng đèn pin rọi khắp nơi, nhưng động tác của hắn nhanh quá khiến tôi chỉ kịp nhìn thấy trên trần nhà toàn là mạng nhện chằng chịt.

Ồi thánh thần thiên địa ơi! Tôi sẽ bỏ mạng ở đây mất! Hu hu hu hu....

Tôi kéo tay Kim Nguyệt Dạ: “Tui mình, tui mình làm hòa đi, quay về thôi.. được không?”

“Ừa, làm hòa? Thế này chẳng giống với tính cách của cô chút nào, Tô Hựu Tuệ ạ! Không phải cô từng nói là thi đấu thì phải kiên trì đến cùng sao?”

Kim Nguyệt Dạ lại bắt đầu đi tiếp, tôi không muốn đứng ở đây một mình, cũng không muốn đi cùng cậu ta... Nhưng cuối cùng thì tôi cũng không dám một mình quay lại vì sợ cái khoảng tối đen ngòm phía sau lưng kia, chẳng còn cách nào khác, đành phải theo cậu ta lên tầng trên.

Khi đến cuối hành lang, Kim Nguyệt Dạ đi theo cây cầu thang bằng gỗ bám đầy bụi bẩn để lên trên, tầng hai chỉ có một cánh cửa duy nhất, nhìn lớp sơn bạc phếch, hoen ố ấy cũng đủ biết “lịch sử lâu đời” của nó, có vẻ như lâu lắm rồi không có người đến đây.

Kim Nguyệt Dạ từ từ đưa tay ra..

Đằng sau cánh cửa đen thui này sẽ là cái gì? Ngài chủ tịch bí ẩn rốt cuộc là ai? Trường Minh Đức và trường Sùng Dương rốt cuộc ai thua ai thắng? Những đáp án cho các câu hỏi ấy phải chăng sẽ được mở ra.....“Cô mở cửa đi!” Kim Nguyệt Dạ đột nhiên thu tay về, quay đầu lại nhìn tôi.

“Tôi á?”

Tại sao lại bắt tôi mở cửa? còn lâu tôi mới mở!

“Từ lúc bước vào căn phòng này toàn do tôi dẫn đường bay giờ đến lượt cô phản mở cửa chứ, để tôi còn nghỉ ngơi lấy sức!” Thằng cha Kim Nguyệt Dạ bình chân như vại, tựa vai vào tường “nghỉ ngơi”.

“Cậu...”

“Hơ hơ, hay là sợ quá không dám mở?”

“Nực .. nực cười .. thật! Có việc gì mà Tô hựu tuệ này không dám làm chứ!” Tôi đứng thay lưng tay chống nạnh, nghênh ngang nói vs Kim Nguyệt Dạ.

Sau đó... tôi từ từ đưa tay ra chuẩn bị gõ cửa, nhưng tay tôi vừa mới chạm vào thì cánh cửa đã mở ra rồi..

“Ha ha ha...” Một tràng cười quái dị vang lên cùng một vật gì đó trắng rơi xuống, tôi vội đưa tay ra đỡ lấy nó theo quán tính.

Nhưng lúc tôi cúi đầu xuống....

Trời đất! Nó là một cái....

Đầu lâu...

“Áaaaaaaaaaaaaaaaaa!”

“Hự Tuệ! Tô Hự Tuệ...”

Trong lúc ngất đi, tôi mang máng nghe thấy tiếng Kim Nguyệt Dạ cuống quýt gọi tên tôi, nhưng âm thanh đó dường như mỗi lúc một xa vời.

Mãi một lúc lâu sau, tôi mới dần dần tỉnh lại trong tiếng gọi loáng thoáng của Kim Nguyệt Dạ. Nhưng khi nhìn thấy bốn phía xung quanh hết thấy đều là một màu đen ngòm, tôi lại ngay lập tức nhắm nghiền mắt lại.

Hu hu hu

Nằm mơ! Nhất định là tôi đang nằm mơ rồi! Ha ha... Ngày mai trời sáng rồi mọi thứ sẽ như cũ...

“Tô Hự Tuệ, cô mau tỉnh lại cho tôi! Nếu không tôi sẽ để cô lại trong cái nhà ma này một mình đấy!”

“Đừng!” Bị tên Kim Nguyệt Dạ dọa thế, tôi lập tức ngồi bật dậy như lò xo.

Đây là đâu? Tại sao lại có nhiều tiêu bản hình thù kì quái như thế này? Lại còn có cả bao nhiêu mô hình bộ phận giải phẫu sinh lí người ở ngay dưới chân tôi nữa chứ? Cái đầu lâu lúc này làm tôi sợ mất mật!

“Nơi này là bên trong căn nhà cổ số 23 đấy! Tô Hự Tuệ, bộ cô sợ đến nỗi mất cả trí nhớ rồi à?” Tên Kim nguyệt Dạ đứng bên cạnh cười nhạo nhỡ với tôi.

“Tội mình rời khỏi đã thôi, Kim Nguyệt Dạ!” Tôi nhìn thẳng cha đó với ánh mắt cầu cứu, có chết tôi cũng không muốn ở lại đây thêm một giây nào nữa.

Cót két.. Cót két... Cót két.....

Bên ngoài hình như gió thổi mạnh quá, cánh cửa sổ bị gió giật mạnh đập cả vào khung cửa, phát ra những tiếng kêu đáng sợ. Ôi cha mẹ ơi, sao cảnh này giống với cảnh yêu quái đến bất Đường Tăng trong “Tây Du Ký” quá đi mất!

“Chuyện... chuyện gì thế?” Hu hu hu... Không lẽ bọn yêu quái đến đây bắt tôi thật sao? Tôi buồn rầu hết người

“Reng reng reng!” Chợt có một hồi chuông điện thoại kì dị hồi hã vang lên.

Tôi và Kim Nguyệt Dạ đều bất giác nhìn lên chiếc bàn ngổn ngang sách vở, ở đó có một cái điện thoại cỡ màu đen đang kêu inh ỏi.

Không... không thể nào! trong đầu tôi bỗng hiện lên một đoạn phim kinh dị “Điện thoại lúc nửa đêm”, sau lưng chúng tôi liệu có... Tôi sợ hãi nắm chặt lấy mép váy, nhưng đúng lúc đó một bàn tay ấm áp nắm chặt lấy tay tôi: “Đừng sợ, còn có tôi mà!”

Kim Nguyệt Dạ nhanh như chớp ấn phím nhận cuộc gọi.

“Ha ha ha ha.. chào hai bạn nhỏ đáng yêu, cuối cùng thì các bạn cũng đã đến rồi, có thích món quà ta dành tặng cho không?”

“Ngài là... chủ tịch?” Tôi lí nhí hỏi.

“Đúng rồi!”

Phù! Chỉ cần không phải là ma quỷ hay yêu quái gì đó là tôi có thể yên tâm. Tôi nhanh chóng “điều chỉnh” lại tâm trạng, bước lên phía trước một bước, dù thế nào đi nữa, hôm nay cũng là lần đầu tiên nói chuyện với chủ tịch, nhất định tôi phải tạo ấn tượng tốt mới được. “Chào thầy! Em là TÔ Hự Tuệ, học sinh lớp 10 trường Minh Đức. Mong thầy chỉ bảo thêm ạ!” Tôi dùng giọng nói ngọt ngào nhất để thưa với thầy, và cũng không quên nở nụ cười tuyệt chiêu.

“Ồ, em là học sinh của Bạch Ngưng hả? Đúng là thầy nào trò nấy, giống hệt nhau!” Giọng nói trầm trầm của chủ tịch vang lên từ trong điện thoại. “Này, cậu nhóc, cậu là ai thế?”

“Chào thầy! Em là Kim Nguyệt Dạ, học sinh lớp 10 trường Sùng dương. Cách thầy gặp mắt chúng em hôm nay đúng là khác người thật! Chắc cả đời này em cũng không thể nào quên được!”

“Ha ha ha.. Cảm ơn em! Cậu nhóc này hợp với ta lắm đấy! Tốt lắm!” Nghe mấy câu nịnh bợ của Kim Nguyệt Dạ, chủ tịch tỏ ra rất hài lòng, giọng nói cũng cao hẳn lên.

Hừ! Đồ dẻo mồm! Tôi thầm rửa thằng cha Kim Nguyệt Dạ.

“Đùa chút thôi, chứ thầy đã biết các em là ai rồi! Thế này nhé, đề thi dành cho các em chính là bắt đầu từ ngày hôm nay, hai em sẽ chuyển đến đây sống để hoàn thành bài khảo nghiệm của thầy!”

“Sống ở đây à?” Tôi không dám tin vào tai mình.

“Đúng vậy! Thầy sẽ giám sát hai em một thời gian, rồi dựa vào đó để xem xem phương pháp giáo dục của trường Minh Đức và trường Sùng Dương, trường nào tốt hơn, còn nữa, sẽ có một vị giám khảo đặc biệt chuẩn bị sẵn đề thi đợi các em đến đấy!”

Gì cơ? Giám sát chúng tôi? Như thế mà cũng gọi là cuộc thi à? Không biết chủ tịch đang nghĩ gì nữa..

“Được rồi, thầy chỉ nói sơ qua thôi, phòng của các em đều ở tầng một, cửa phòng có ghi sẵn tên các em rồi, công tắc của tất cả đèn điện ở phía dưới cái máy ghi âm này. Các em không phải lo giải thích với gia đình đâu, thầy đã thay các em sắp xếp ổn thỏa rồi, tạm biệt!”

“Khoan đã.. Thưa thầy...” Kết quả chỉ còn tiếng tút tút từ điện thoại vọng ra đáp lại tôi.

Có nhầm không vậy? Phải ở trong cái nhà ma này những một tháng ư? Lại còn phải sống cùng thằng cha trời đánh Kim Nguyệt Dạ nữa chứ!

“Đi thôi!” Kim Nguyệt Dạ đột nhiên đứng phắt dậy đi ra phía cửa phòng.

“Đi đâu?”

“Đi xem phòng! Lẽ nào cô muốn ngồi ôm đống tiêu bản này cả đêm à?”

Tôi ngáng ngẫm nhìn cái điện thoại chẳng có chút tín hiệu nào, sau đó đành ngoan ngoãn xuống tầng một.

“Chúng ta phải ở đây một tháng thật sao?”

“Có sự lựa chọn nào khác sao?”

“Không có!”

....

Đèn được bật lên sáng trưng, nhìn căn phòng cũng không đến nỗi đáng sợ lắm!

“Ồi chà, sợ thích khác người thật! Nhưng nhìn cũng cool lắm cơ! Nom y như đầu trâu mặt ngựa vậy! Hơ hơ!” Kim Nguyệt Dạ bỗng nhiên tựa vào tường, tò mò sờ cái mũi bò gắn ở đầu con tê giác được treo trang trí trên đó, bật cười khanh khách.

Đúng là thằng cha biến thái! Cái đó thì cool cái nỗi gì cơ chứ? Tôi lườm hần.

“Đây là phòng của cô đấy!” Tôi ngạc nhiên nhìn cánh cửa có treo đầu bò, Kim Nguyệt Dạ vặn nùm cửa khẽ đẩy vào.

Tôi đứng sau lưng Kim Nguyệt Dạ, cố ló đầu vào nhìn phòng ngủ của mình...

“Đây.. đây.. đây là phòng ngủ của tôi á?” Mắt tôi tròn trĩnh lên như mắt lợn luộc. Căn phòng này người ở được sao? Rèm cửa sổ màu trắng, giường đơn màu trắng! Lại thêm cái không khí u ám của khu nhà số 23 này nữa, đây không khác nào khu nghĩa địa cả. Hu hu hu.. Tôi không ở cái phòng này đâu!

“Rất hợp với cô mà! Tất cả đều màu trắng! Chưa biết chừng nó lại giúp cô trắng thêm ra đấy!” Tên Kim Nguyệt Dạ làm bộ khoanh tay, rướn mày lên nói mỉa tôi.

“Cậu nói cái gì? Cảm ơn, tôi đã đủ trắng lắm rồi! Hơ hơ hơ...” Tôi cố kìm nén cơn thịnh nộ, vờ cười nhả nhận.

“Hựu Tuệ, xem ra.. cô bệnh nặng lắm rồi đó!” Kim Nguyệt Dạ ra vẻ thông cảm nhìn tôi, rồi quay ngoắt lại.
” Tôi đi xem phòng của tôi đây! Đừng có bám theo đuôi đấy!”

Mi nói không cho ta bám đuôi, ta cứ bám theo đấy!

“Wow! Căn phòng này tuyệt thật! Rất hợp ý tôi!” Kim Nguyệt Dạ bước vào phòng, sung sướng ra mặt ngắm nghía cách bài trí của căn phòng ấy.

Rèm cửa sổ màu xanh nhạt, giường đơn có hoa văn rất đẹp, bàn giấy kiểu cách, còn có cả tủ quần áo, giá sách, két bảo hiểm....

“Bất công! Tại sao hai phòng lại chênh lệch nhau nhiều thế!” Tôi bĩu môi hậm hực nói.

“Yeah! Cái giường này sướng thật! Với lại nó chỉ cách giường cô có một bức tường thôi. tôi gõ vào tường là cô nghe đấy!” Kim Nguyệt Dạ gõ vào tường ba nhát, rồi hất hàm nói, “Hơ hơ, đêm có ma mò đến tìm thì cô cứ gõ vào tường ba nhát nhá, nếu tâm trạng tốt thì tôi sẽ sang cứu!”

“ ... ”

Thằng cha chết tiệt này.. cổ tình chọc tức tôi nổi điên đây mà! Ai thêm mi cứu chứ! Đừng có mà vội lên mặt nhé! HỦ, tức muốn chết!

“Xem ra hai phòng ngủ này đều được dọn dẹp tinh tươm cả rồi, đi nghỉ sớm cho lại sức thôi! Chúc bé Hựu Tuệ ngủ ngon nhé!”

“Không!” Lúc cánh cửa chuẩn bị đóng lại, tôi cứ đứng chặn ở giữa cửa không chịu ra.

“làm gì thế hả? Bè hựu Tuệ lẽ nào lại muốn...”

“Tôi không thích ngủ ở cái phòng trắng toát đó đâu!”

“Ừa, thế thì liên quan gì đến tôi chứ?”

“Tôi mặc kệ...”

“Lẽ nào bé Hựu Tuệ muốn ở chung phòng với tôi? Hơ hơ, bé cũng sống thoáng quá nhỉ?”

“Cậu chết đi!”

Tôi hất cổ thằng cha Kim Nguyệt Dạ ra khỏi phòng, còn mình thì nhảy phắt vào trong, nhanh tay khóa cửa lại.

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!

“Này! Tô Hựu Tuệ, cô làm trò gì thế hả? Đây là phòng của tôi chứ!”

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!

“Kim Nguyệt Dạ, tôi với cậu đối phòng!”

“Tô Hựu Tuệ! Mở cửa ra ngay!”

“Còn lâu! Ô hô hô hô!”

“Mở ra ngay!”

“Có chết cũng không mở!”

“Tô Hựu Tuệ!”

“Hà hà hà hà!”

...

Cứ như thế một cuộc sống mới với những tháng ngày tranh giành, cãi cọ nhau đang thực sự bắt đầu.

18. Q.3 - Chương 6: Vị Khách Thần Bí

Thượng đế ơi, con sẽ ca tụng ngài!

Ha ha ha...

Có phải như thế ngài sẽ khiến con

càng trở nên xinh đẹp?

Còn nữa...

Xin hãy giúp con tống khứ cái tên

ngứa mắt kia ra khỏi cửa.

Ồi.. mệt quá.. Tôi khoan khoái thả người vào trong cái bồn tắm mà mình đã mất công kì cọ đến mấy lần.

Hôm nay tôi mất cả một ngày trời lọ mọ quét dọn khu nhà số 23 phố Angel, mệt đến ê ẩm cả mình mẩy....

Tôi nằm trong bồn tắm, rồi tự lè lưỡi lêu lêu chính mình trong chiếc gương to oạch treo ở phía đối diện.

Từ nay trở đi, tôi sẽ phải ở đây với Kim Nguyệt Dạ sao? Không biết rốt cuộc cái vị giám khảo mà chủ tịch nhắc đến là người như thế nào nữa?

Haiz, mà thôi, không nghĩ nữa, không nghĩ linh tinh nữa... Tôi chán nản vung tay đập đập vào mặt nước, dù thế nào đi chăng nữa thì vỏ quýt dày ắt sẽ có móng tay nhọn, Tô Hữu Tuệ này quyết không chịu thua đâu! Đúng rồi! Phải như thế chứ.

Tắm xong, tôi tắt vòi nước.

“Oái, đau quá!”

Vừa ngẩng đầu lên định với cái khăn tắm lau khô người thì tay lại bị cửa ngay vào mép gương, bị rách mất một mảng da, máu chảy ra bắn cả lên gương.

Hu hu.. Đúng là xui tận mạng! Tôi đau điếng người, vội tạm tờ khăn giấy băng vết thương lại, rồi đưa tay ra lau vết máu trên gương, nhưng vết máu ấy vừa được lau sạch, thì trên mặt gương bỗng hiện ra dòng kí hiệu rất kì lạ.

“Kim .. Kim Nguyệt Dạ, Kim Nguyệt Dạ!” Tôi kinh ngạc hét toáng lên, nhảy bổ ra khỏi bồn tắm.

Tôi bước ra ngoài hành lang, vừa đúng lúc bắt gặp tên Kim nguyệt dạ đang thanh thoi thưởng thức nốt li trà sữa.

“Phụt!” Kim Nguyệt Dạ trợn hỏa mắt nhìn tôi, miệng phì cả nước ra ngoài.

“Oái!” Tôi nhắm mắt lại, lấy tay lau cái mặt dính đầy trà sữa, tức sôi máu hét lên như xé vải:

“Cậu dám phụt trà sữa vào mặt tôi?”

“Cô ko sợ bị cảm sao?” Kim Nguyệt Dạ quay người lại.

Hơ... sao toàn thân thấy lạnh lạnh.. Oái má ơi! tôi đúng là còn ngốc hơn cả heo, chỉ choàng mỗi chiếc khăn tắm đã hùng hồn ra ngoài....

“Tô Hữu Tuệ, cô đừng có nghĩ quẩn rồi tự sát đó!” Tiếng cười khùng khục của thằng cha chết bầm đó ở bên ngoài nhà tắm vọng lại.

“Im ngay, không phải việc của cậu!”

Hu hu hu hu hu.. Tôi... tôi biết nói gì đây? Hu hu hu.. đúng là không biết giấu mặt vào đâu!

“Ừm, đúng là nó chẳng liên quan gì đến tôi cả, có lẽ cô muốn cùng Lý Triết Vũ sống chung dưới một mái nhà hơn ý nhỉ?”

“Chuyện này có liên quan gì đến Lý Triết Vũ?”

Tôi mặt đỏ như trái gấc lại một lần nữa mở cánh cửa nhà tắm bước ra.

“Hơ, cô vẫn còn sống cơ à? Công nhận da mặt cô dày thật, rất đáng khen!” Kim Nguyệt Dạ nói bằng giọng điệu châm chọc.

“Đừng có kéo tôi với Lý Triết Vũ vào chuyện này, tôi thấy cậu mong ở cùng với Anna thì có!” Trong đầu tôi bỗng thoáng hiện ra hình ảnh đôi” Kim Đồng ngọc ử” trường Sùng Dương, khiến ngọc lửa uất hận trong tôi bùng cháy dữ dội như sắp nhảy cả ra ngoài.

“Ồ hay, trí nhớ cô kém thế? Tôi còn nhớ hai hôm trước có người mang cả tấm chân tình đi tặng người ra một tấm thẻ PK màu đỏ cơ mà. Giờ lại chối bay chối biến là sao?”

“Ừ, đúng rồi, Lý Triết Vũ tốt bụng như thế, tôi làm vậy cũng đáng lắm!” Tôi đặc ý nhìn khuôn mặt đang tối sầm lại như bão đổ bộ của Kim Nguyệt Dạ. “cho nên cậu cứ yên tâm, người tôi muốn cảm ơn chỉ có một mình Lý Triết Vũ thôi, còn cậu thì đừng hòng!”

“Cảm ơn? Cô tặng thẻ Pk đỏ chỉ vì muốn cảm ơn Lý Triết Vũ?”

“Đúng thế? Có vấn đề gì sao?” Thăng cha này gần đây thái độ cứ kì cục kiểu gì ý.

“Hơ hơ.. hơ hơ...” Kim Nguyệt Dạ đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, nhếch mép khẽ cười, rồi hí hửng ra mặt.

“Này, Kim Nguyệt Dạ, cậu cười cái gì thế hả?... Ái” Tôi giận dữ nắm chặt cổ rat thành nắm đấm, không may chạm phải vết thương, đau quá khẽ rít lên một tiếng.

”Tay cô sao lại chảy máu thế kia? Kim Nguyệt Dạ kéo cánh tay bị thương của tôi.

À, đúng rồi, cái gương. Tôi sực nhớ ra, chẳng nói chẳng rằng, tôi lôi Kim Nguyệt Dạ vào trong nhà tắm.

“Nhìn xem, dòng kí hiệu trên mặt gương này kì lạ thật, lúc tôi mới vào thì chẳng nhìn thấy gì hết, nhưng lúc lau vết máu đi thì lại hiện ra.”

“ ... ”

Kim Nguyệt Dạ đứng trước gương, nhú mày tỉ mỉ quan sát, một lúc sau còn đưa ngón tay sờ lên dòng kí hiệu ấy.

“Chà.. Có thể là nó đã được xử lí bằng hóa chất, chỉ khi gặp máu mới tạo phản ứng hóa học để hiện ra dòng kí hiệu này!” Kim Nguyệt Dạ giọng nói đầy vẻ bí hiểm.

Tôi nửa tin nửa ngờ nhìn Kim Nguyệt Dạ, rồi lại nhìn dòng kí hiệu trên gương.

À đúng rồi, cô Bạch đã có lần nói với tôi, khu biệt thự cổ số 23 phố Angel có một kho báu. Liệu dòng kí hiệu này có liên quan gì đến kho báu đó không nhỉ...

“Biết đã nó lại liên quan đến kho báu..”

“Hả...” Hần cũng biết chuyện kho báu ấy ư?

“Bé Hựu Tuệ này, sao bé lại thừ mặt ra thế kia? Lẽ nào.. bé vẫn tin là có kho báu thật à? Thôi, tôi đi xem bóng đá đây!” Kim Nguyệt Dạ vừa nói vừa rời khỏi nhà tắm, để lại tôi vẫn miên man suy nghĩ về kho báu... Về phòng, tôi trần trọc mãi không sao ngủ được.

Có thật là ở đây có kho báu không nhỉ? Nghĩ lại những lời cô Bạch nói với tôi, chắc cô ấy không gạt tôi đâu.... Liệu dòng kí hiệu ấy có liên quan gì đến kho báu không nhỉ?

Giả sử như nó có liên quan đến kho báu thật, thế thì chưa biết chừng tôi sắp tìm thấy nó ấy chứ, hô hô, nếu như thế thì bên trường Sùng Dương sẽ thua te tua à xem. Lúc ấy tôi...

Hiệu trưởng Bạch cười tươi rồi khen ngợi tôi:

“Hựu Tuệ, em mãi mãi là ngọc nữ của trường Minh Đức. Cô thay mặt cho toàn thể học sinh và giáo viên trong trường trao tặng em bó hoa tươi thắm nhất thay cho lời cảm ơn sau sắc tới em!”

Học sinh Minh Đức ngưỡng mộ tôi, không ngớt lời ca tụng:

“Ôi! Hựu Tuệ! Cậu mãi mãi là thần tượng trong trái tim tụi mình! Suốt đời này tụi mình sẽ luôn dõi theo bước chân của cậu!”

Tô Cơ và Hiểu Ảnh sẽ cười vô cùng khoái trá:

“Thế gian này không ai có thể hạnh phúc hơn tụi tôi, vì tụi tôi được vinh dự làm ‘chị em tốt’ với Hựu Tuệ!”

Kim Nguyệt Dạ sẽ nhụt chí:

“Hựu Tuệ, thật không ngờ cô vừa dũng cảm lại thông minh tuyệt đỉnh đến thế, Kim Nguyệt Dạ này chẳng thể bì kịp. Trước đây đúng là tôi đã quá xem thường khả năng của cô, mong cô thứ lỗi cho!”

Học sinh trường Sùng Dương sẽ thật vọng trần trề:

“Thật không ngờ cái tên Kim Nguyệt Dạ mà tụi mình ngưỡng mộ bấy lâu cũng không địch nổi Tô Hựu Tuệ! Con nhỏ đó quá mạnh!”

“Hô hô hô...” Nghĩ đến đây, tôi bỗng cười sảng sặc như bị ma làm.

Ok, cứ thế đi, tôi phải nhanh chóng tìm ra kho báu ấy, cho bọn họ được phen lé mắt luôn. Tôi ngồi dậy, bước xuống giường, mặc quần áo tươm tất, khom lưng rón rén “dzọt” qua phòng thẳng cha Kim Nguyệt Dạ để đi đến nhà tắm.

Vừa bật đèn nhà tắm lên, dòng kí hiệu kì quái bỗng nhấp nháy dưới ánh đèn.

Chắc, phải rồi, dòng kí hiệu này có máu mới chịu hiện lên, chẳng nhẽ lại phải.. Tôi bặm môi chạy mảy nhìn vết thương vẫn chưa khép miệng của mình, trong lòng thấy hơi rờn rợn.

Hu hu hu... Tôi run lấy lấy thò ngón tay ra đưa đến mép gương.

Oh no, không làm được, tôi sợ lắm, đau chết đi được ý. Bình tĩnh, Tô Hựu Tuệ, mảy tuyệt đối không được đầu hàng trong thời khắc chỉ cách thắng lợi có một gang tấc thế này, giờ chính là lúc thử thách lòng dũng cảm của mảy đấy. Hu hu hu...

“Ái!”

Cuối cùng, tôi nghiêng răng lại, tay đập thật mạnh vào cái giá gương, nhưng vì hoang mang tột độ, lại dùng lực mạnh quá, nên mép gương cửa vào ngón tay tôi, rạch một đường còn sâu hơn vết thương lúc trước bao nhiêu. Máu chảy ra xối xả.

Hu hu hu.. Liệu... Liệu tôi có “ngổm” vì mất máu không?

Mà thôi, đằng nào cũng thế, xong “đại sự” rồi tính. Tôi gan lì lấy luôn ngón tay bị chảy máu bôi lên mặt gương.

A, hiện ra rồi! Tôi lết ngón tay đến đâu là dòng kí hiệu kì quái ấy lại hiện ra đèn đỏ, cứ y như là đang làm ảo thuật vậy.

Nhưng mà... Nhưng mà tay tôi đau quá! Hức!

Ai da... Không ổn rồi, đau chết mất, đau chết mất! Hu hu.. Tô Hựu Tuệ, mảy phải dũng cảm lên chứ.. sắp... sắp thắng rồi mà....

Đổi ngón tay khác mới được! hu hu hu hu.. Ôi mẹ ơi! Đau quá!

Không được... không được phép nhụt chí! Đổi một ngón nữa! Đau, đau quá! Đúng là “ngón tay liền ngay với trái tim”...

Tôi nhìn cái gương, chỗ tôi bôi máu lên mới được có một góc, không thể chịu đựng được nữa rồi, tôi bịt chặt ngón tay bị chảy máu, đầu nhể nhại mồ hôi, ngồi sụp xuống.

Hức, xem ra muốn làm anh hùng cũng khó thật! hu hu hu.. Đau quá! Đau quá! khó chịu thật!

Đúng lúc đó, cánh cửa nhà tắm bỗng nhiên mở kéo một cái.

“Hựu Tuệ, cô đang làm cái gì thế hả?” Kim Nguyệt Dạ đứng ngơ ngác bên ngoài cửa nhà tắm hỏi tôi.

“Kim Nguyệt Dạ.. sao cậu lại... đến đây?” Mặt tôi méo xệch đi vì đau và kinh ngạc quá.

Kim Nguyệt Dạ nhìn cái gương, hần không dám tim vào mắt mình nữa, trừng mắt lên nhìn tôi:

”Ồi trời! Cô.. cô lấy máu bôi lên gương thật à?”

“Chẳng phải cậu bảo với tôi là...”

Hả? lẽ nào thằng cha này nói giỡn với tôi? Tôi bỗng chết lặng người đi!

Kim Nguyệt Dạ dờ khóc dờ cười nhìn tôi:

“Đồ đầu đất! Nói thế mà cô cung tin à? Trời đất! Bộ óc của cô làm bằng bã đậu hả? Đưa tay đây tôi xem nào!”

Kim Nguyệt Dạ ngồi xuống bên cạnh tôi, đưa tay tôi lên sát miệng hần để nút. Cảm giác ấm áp vào tận trong tim, nhưng câu nói sau của hần lại như đá bay tôi vào động bằng tháng mười hai:

“Người đầu mà ngổ thế không biết! Dòng kí hiệu ấy được khắc trên gương, chỉ cần gấp thứ gì có màu là lập tức hiện ra ngay!”

“....”

Kim Nguyệt Dạ.. Mi ... Mi là tên khốn...

Tôi tức sôi máu lên, tất cả mọi sự căm phẫn biến thành sức mạnh, giằng lấy tay Kim Nguyệt Dạ, cắn cho thằng cha đó một nhát đau điếng!

“Á.....”

Tiếng kêu thảm thiết ấy vọng ra từ khu biệt thự số 23 phố Angel, làm cho đám quạ đang ngủ gật cùng phải giật mình tỉnh giấc!

“Hựu Tuệ, bà làm gì mà ngẩn tò te ra thế?”

Giờ ăn trưa, trên bãi cỏ sau khu giảng đường, Tô Cơ ngồi bên cạnh, nhìn tôi với ánh mắt dò xét.

“Làm gì có? Tôi vẫn bình thường mà!” Tôi mắt mơ mơ màng màng đáp lại. “hừ... Sao hôm nay thịt lại cứng thế nhỉ..”

Đầu tôi đang mãi miết nghĩ đến dòng kí hiệu kì lạ hôm qua. Hôm qua tôi và KIm Nguyệt Dạ đã quét sơn màu lên đấy, cuối cùng nó lại hiện ra toàn hình kí hiệu của các cung hoàng đạo...

“Vì các bà đang ăn là xương mà ...”

“Ha ha,, tôi đùa đấy, uống canh, uống canh thôi!”

Nhưng sao lại khắc toàn hình các khung hoàng đạo lên gương nhỉ? Mà lại khắc chẳng theo quy tắc gì cả liệu nó có ý nghĩa gì không?

“Hựu Tuệ, bà định diễn xiếc đấy à? Sao lại lấy đũa uống canh!”

“ ... ”

“Khai mau! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hả?” Tô Cơ bỏ đũa xuống, để hộp cơm xuống thảm cỏ, dí sát mặt lại nhìn tôi chăm chăm.

“Ồ, hi hi, không có gì mà...” Tôi vội vàng “cắt” ngay những ý nghĩ ảo tưởng ấy đi.

“Hựu Tuệ, lẽ nào bà và Kim Nguyệt Dạ..” Tô Cơ làm mặt nghiêm túc hỏi tôi.

“Cái gì cơ?” Trong đầu tôi bỗng giống lên một hồi chuông cảnh báo. Đùa à, chuyện tôi với Kim Nguyệt Dạ cùng ở trong khu Biệt thự số 23 tuyệt đối phải giữ bí mật , không thể nào để lộ ra được!

“He he, ý tôi là quan hệ của hai người.”

“À, vẫn bình thường!”

“Thật không?”

“Ừm!”

Tôi tròn mắt nhìn bộ mặt nghiêm túc của Tô Cơ và Hiểu Ảnh, thấy hai bà bạn dạo này cứ là lạ.

“Có vấn đề gì à?”

“À không, vậy thì tốt rồi...” Tô Cơ giả bộ như đang ngắm phong cảnh. “Dạo này nhàm chán quá nhỉ! Nhưng mà nghe đâu hôm qua khu biệt thự cổ số 23 lại có ma quỷ gì đó xuất hiện, vì tự nhiên có tiếng kêu thảm thiết phát ra từ khu nhà đó, làm bác bảo vệ đi tuần đêm sợ đến phát ốm..”

“Khụ... khụ khụ...” Tôi đập tay mạnh quá nên sắc cả lên mũi. “Ha ha... Ha ha... Thế ngoài chuyện đó ra thì còn chuyện gì hay ho nữa không?”

Thấy bảo tiết vật lí chiều nay sẽ có thầy giáo mới đến dạy thay đây, nghe đồn là trông thầy cực kì phong độ, đẹp trai hết chỗ chê luôn...” Tô Cơ chớp mắt lia lịa, “Hô hô, thế nào cũng phải quỳ sụp trước sức quyến rũ mê hồn của tôi!”

“Thật... Thật á?”

“Hừm... Bà thì biết gì về chuyện tình yêu tình báo! Tô Cơ tôi mà lại nói sai à?”

“Ồ, thế sao hôm qua bà tâm sự với tôi trên QQ, than thở là vừa bị chàng nào đó đá còn gì? Lần thứ hai mươi tám bà bị đá rồi nhỉ...” Hiểu Ảnh tròn mắt lên chớp chớp, vừa mút cô ca vừa nói.

“Hả? Tô Cơ, bà lại bị đá rồi à?” Tôi ra vẻ thông cảm với Tô Cơ mặt đang đỏ như quả cà chua.

“Im Ngay! Ai nói tôi bị đá hả? Lũ con trai ấy, không đầu đất thì nghèo rớt mùng tơi, tôi chả thèm tốn thời gian với bọn họ nữa đâu chứ. Hứ!” Tô Cơ điên tiết cướp luôn lon cô ca của Hiểu Ảnh rồi hút liền một hơi. “Hiểu Ảnh, bà không biết gì thì đừng có mà nói bừa, làm người ta ăn mất cả ngon! Bà chán sống rồi hử?”

“Híc.. Tô Cơ, đây là lon cô ca của hiểu Ảnh mà...”

“....”

Sáng hôm sau, tôi vừa bước chân vào lớp.

Thình thình thình thình thình thình!

Quái! Tiếng gì thế nhỉ? Động đất à? Sao sàn lớp lại rung chuyển ghê thế này?

“Hự Tuệ!”

Tôi còn chưa kịp định thần lại thì Tô Cơ và Hiểu Ảnh đã nhanh như đảo chớp, nhảy ngay đến trước mặt tôi rồi.

“Gì... Gì vậy?” Tôi kinh ngạc nhìn hai bộ mặt vô cùng “nghiêm trọng” của hai bà bạn.

“Hự Tuệ, bà mau nói thật cho tôi biết, tôi có xinh không?” Tô Cơ chau mày hỏi tôi với giọng điệu rất nghiêm túc.

Con nhỏ này điên thật rồi.

Mới bánh mắt ra đã hỏi câu ấy.

“Xinh! đẹp thì ở cùng nhau, người đẹp thì đi cùng nhau mà. Ngày nào bà cũng đi cùng Ngọc nữ của trường Minh Đức là tôi đây mà lại không xinh à?” Tôi bĩu môi.

“Thật không?” Tô Cơ mặt bỗng tươi rói. “Đáng ghét! người ta cũng biết người ta xinh chứ bộ, bà đâu cần phải nói huych toẹt ra như thế! hô hô!”

Đúng là khủng... Cong nhỏ Tô Cơ này đúng là khủng thật rồi....

Réng! Reng....

Đúng lúc đó, chuông reo vào lớp. Tôi nhanh chóng ngồi vào chỗ ngồi của mình.

Tôi liếc sang nhìn Tô Cơ ngồi bên cạnh mình.

Hôm nay cô nàng không lợi tap chí ra đọc mà lại ngồi ngay ngắn chỉnh tề, miệng cứ tủm tủm cười, đưa mắt nhìn về cửa lớp... Chết rồi, chết rồi, ngày tận thế của thế giới sắp đến thật rồi.... Đúng lúc tôi thấy đầu óc quay cuồng thì thầy chủ nhiệm bước vào, đứng giữa bục giảng.

Ồ, hôm nay tiết đầu tiên không phải là môn vật lí à? Thầy chủ nhiệm đến đây làm j thế nhỉ? Tôi đang thắc mắc thì thầy chủ nhiệm liền nói:

“Các em, thầy Lâm dạy môn vật lí hôm nay bị ốm đột xuất, nên tuần này, môn vật lí của lớp ta sẽ do một thầy giáo mới phụ trách. Cả lớp cùng chào đón thầy Hồ nào!”

Hoan hô... Hoan hô..

Lớp học rộ lên những tràng vỗ tay vui vẻ, con nhỏ Tô Cơ là đứa vỗ tay “ác liệt” nhất. À, mà đúng rồi! Hôm qua nó cũng nhắc đến thầy giáo mới này rồi mà...

Tôi cũng hiếu kì đưa mắt nhìn về phía cửa lớp. Một người đàn ông thấp lè tè, người thu lu như con chim cút, chân mang đôi giày da hôi nhẵn nhúm, run lẩy bẩy bước vào lớp.

“Á...” Cả lớp tôi gào lên thất vọng.

“Không phải chứ? Sao số mình đen như quạ thế này! hừ!” Tô Cơ tức giận ngồi phịch xuống ghế, vất quyển sách bốp một cái xuống bàn. “THầy Lâm đã đủ xí trai rồi, ai dè thầy dạy thay nom còn khiếp đảm hơn. Ông trời đúng là có mắt không trông!”

Tô Cơ giận dưng dưng lôi quyển tap chí ra, rồi lại chúi đầu xuống bàn “học” như mọi khi!

Á à, hóa ra hôm nay cô nàng chờ đợi để gặp ông thầy “đẹp giai” mà mọi người đồn thổi đây mà! He he...

Lần này nhỏ ta từng hững phải biết!

Oái, mùi gì mà.. ghê thế nhỉ?

Có mùi gì lạ lạ thoảng qua, tôi chun mũi khê ngửi. Ơ.. khó ngửi quá!

Xem ra không phải chí có mình tôi phát hiện ra cái mùi kì lạ ấy, tụi bạn trong lớp cũng ngừng lại không vỗ tay nữa mà bắt đầu xì xào to nhỏ.

“Mùi gì thế nhỉ? Lạ thế...”

“Oái, mùi gì mà hôi thế, kinh quá!”

Cả lớp đổ dồn ánh mắt về phía phát ra cái mùi kì lạ ấy - là thầy Hồ đang ngượng chín mặt.

“Xin chào các em, tôi họ Hồ, tên là Hồ Chu!”

“Hồ sảo? Tên gì mà nghe lạ thế nhỉ? Chả hiểu gì hết!” Tô Cơ bịt mũi, bực mình lườm thầy Hồ một cái.

Híc! Thầy Hồ thật là đáng thương, tự dưng lại trở thành đối tượng công kích của Tô Cơ.

“Tiết vật lí hôm nay...”

”Thầy Hồ, có phải thầy họ Hồ nên có mùi của hồ li không ạ? Một nam sinh bỗng nhiên đứng lên hỏi thầy một câu rõ to, làm cả lớp cười nghiêng ngả...

“Đúng đấy! Mùi ghê quá cơ! Ghê đến nỗi em suýt ngất đấy!”

“Đúng là ghê không thể chịu nổi!”

Mấy học sinh khác cau có mặt mũi, mỗi đứa “phát biểu” một câu cảm tưởng.

“Thầy... thầy...” Thầy Hồ ngượng đỏ mặt, cúi mặt đứng trên bục giảng, giống như một cậu học sinh vừa mất khuyết điểm vậy.

Haiz, giáo viên mới muốn hòa nhập với lớp thì cần phải có thời gian. Còn nếu thầy muốn được mọi người hâm mộ như em đây thì e cũng không phải chuyện một sớm một chiều. Thầy Hồ, cố lên thầy nhé!

Nhưng đúng là mùi khó ngửi quá cơ! Ặc ặc ặc....

“Thầy Hồ, mùi trên người thầy khó ngửi quá thầy ạ! Tụi em chịu không nổi nữa rồi!” Cậu bạn lúc này lại tiếp tục nói lớn tiếng.

“Tôi.... tôi....” Thầy Hồ nắc lên một tiếng, rồi chui tọt xuống dưới bụi giăng.

Oái, sao lại thế này? Thầy giáo kiểu gì vậy trời? Cố gắng lên! Cố gắng lên!

Cả tiết học đầu tiên, tôi phải ngửi cái mùi “đặc biệt” ấy mà không dám thốt lên nữa lời!

Cuối cùng thì cũng tan học rồi, thoát khỏi bể khổ rồi.. Tôi nín thở phi vào ra khỏi lớp, cầm bản phô tô hình các cung hoàng đạo trên cái gương ấy đi đến văn phòng cô Bạch.

Woa!

Lần đầu tiên tôi cảm thấy không khí bên ngoài lớp học thật là trong lành.

Cốc! Cốc! Cốc!

Cửa phòng hiệu trưởng chỉ khép hờ hờ, tôi lỡ tay mở toang nó ra mất rồi, nhưng cô Bạch không có ở trong phòng.

Có nên đợi cô Bạch quay lại rồi hăng vào không nhỉ? Nếu mà vào phòng cô ngồi trước thì cô có nổi giận không nhỉ? Nghĩ đến đây thì chân tôi đã bước vào trong phòng từ lúc nào mất rồi.

Tôi run run bước vào trong thêm mấy bước, liếc nhìn bốn phía xung quanh.

Trên bàn làm việc của cô Bạch có một quyển sách úp ngược xuống, li trà bên cạnh vẫn nóng hổi, chắc là cô vừa đi đâu đấy, có lẽ lát nữa sẽ quay lại thôi!

Ồ, quyển sách này cũ quá, giấy ố vàng hết rồi, mà góc trang nào cũng mốc cả lên. Nó là sách gì tẻ nhỉ? Tôi tò mò cầm lên....

“Xoạt!” Một bức ảnh rơi từ trong cuốn sách ra, rồi “đáp” xuống sàn. Tôi vội ngồi xuống nhặt nó lên xem....

Đây là bức ảnh đen trắng kiểu cũ, cũng ố vàng giống như cuốn sách vừa rồi. trong bức ảnh là một đôi nam nữ đang tục vào nhau. trong rất thân mật, ở góc dưới bên phải bức ảnh có đề dòng chữ bằng bút máy: Chụp tháng 8/1981.

Ồ, cô gái này... chẳng phải là cô Bạch đó sao? Còn người con trai bên cạnh.. trong mặt quen lắm cơ...

“Ô Hựu Tuệ, em đến đây khi nào vậy?”

Sau lưng tôi bỗng nhiên vang lên giọng nói nghiêm nghị của cô Bạch, tôi giật bản mình, làm rơi cả bức ảnh xuống sàn nhà.

Cô Bạch đứng ngay trước cửa phòng, nhìn bức ảnh dưới sàn nhà, và mặt xám xịt lại.

chết rồi, cô Bạch nổi giận rồi... Đầu tôi như bị tê dại.

“Em... đã nhìn thấy?” Giọng nói hơi run run của cô Bạch.

Tôi ngại ngần gật gật đầu. Cô Bạch bước đến nhặt bức ảnh dưới sàn lên, đến bên bàn làm việc.

“Mà thôi.. Việc này mình em biết là đủ rồi, tuyệt đối không được nói với ai!” Cô nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu rồi dặn dò.

Tôi vội vàng vàng gật đầu đồng ý, nhưng tôi vẫn chưa kịp nhìn rõ người con trai đứng cạnh cô trong bức ảnh kia là ai.

“Ô Hựu Tuệ, hôm nay em tìm cô có việc gì thế?”

“À! Em muốn hỏi cô chút chuyện việc khu biệt thự số 23 phố Angel!” Tôi nhanh chóng gạt bỏ mọi suy nghĩ linh tinh, rút tấm bản đồ hình các cung hoàng đạo từ túi áo ra đưa cho cô Bạch, “Cái này em tìm thấy trên tấm gương trong phòng tắm của khu biệt thự đó, em không biết nó có liên quan gì đến kho báu không, nên muốn đến hỏi ý kiến cô.”

Cô Bạch cầm lấy tấm bản đồ, nâng kính gọng vàng trên sống mũi lên, xem tỉ mỉ.

“cái này... có thể là có liên quan đến đây. Em cứ để nó ở đây, cô sẽ nghiên cứu kĩ lại xem có phát hiện ra chút manh mối nào không.”

“Thưa cô, ngài chủ tịch bảo sẽ sắp xem cho em và Kim Nguyệt Dạ một giám khảo đặc biệt, nhưng đến giờ em vẫn chưa có một chút tin tức nào...”

Cô Bạch trầm tư một lát: “ngài chủ tịch là một người không thích làm việc theo cách thông thường, nhưng theo tính cách của chủ tịch, vị giám khảo này chắc chắn đã xuất hiện, chỉ cần em để ý cẩn thận những người xung quanh là được rồi.”

Xuất hiện rồi... Trong đầu tôi bỗng hiện ra hình ảnh tất cả n~ người mà gần đây tôi gặp...

“Ô Hựu Tuệ, em và Kim Nguyệt Dạ ở cùng một nhà nhưng cô tin rằng em biết rõ nhiệm vụ của mình là gì, em hiểu ý cô chứ?” cô Bạch đột nhiên ngừng lại, rồi lại nói tiếp, “ Nhưng cô cũng mong em phải biết tự chăm sóc mình.”

Tôi ngẩn người, gật gật đầu.

“Tốt lắm, cô đã gọi điện về nhà em rồi, cấp sách và quần áo mẹ em sẽ gửi đến ngay, hi vọng em sẽ thể hiện hết khả năng của mình để giành chiến thắng, có và tất cả mọi người trong trường Minh Đức sẽ rất biết ơn sự cố gắng của em!”

Tôi ngơ ngác nhìn cô Bạch, bỗng cảm thấy một người biết trân trọng bức ảnh kỉ niệm ngày xưa như cô xem ra cũng không phải là người đáng sợ đến thế. Có lẽ đằng sau mỗi người luôn có những câu chuyện thầm kín, ví như Kim Nguyệt Dạ.....Tôi có tình đi tạt ngang chéo để thoát khỏi đám fan và mấy tên bám đuôi có thể xuất hiện mọi lúc mọi nơi, vòng vèo mãi cuối cùng cũng về tới khu biệt thự cổ số 23.

“Cạch cạch cạch” Ủa? Tiếng gì vậy nhỉ... Tôi đi đến trước cửa, ghé tai nghe động tĩnh bên trong....

“Cốp!”

“Ái!” Đầu tôi vừa ghé vào cửa thì cánh cửa đột nhiên bật mạnh ra.

Tôi bị cánh cửa cứng như đá va vào, ngã nhào xuống sàn, trán sưng vù lên một cục to.

“A! Hựu Tuệ, tôi đã làm cơm tối này! Cô có muốn ra đây ăn không?” Kim Nguyệt Dạ bê một khay thức ăn đứng ở cửa phòng tôi, hần ngạc nhiên nhìn tôi đang trừng mắt ngồi dưới sàn nhà.

“Không ăn!” Tôi tức đến nỗi đom đóm mắt, bật dậy.

“Tôi làm món thịt chiên đây, cô không muốn ăn thật sao?”

“...” Nghe hần ta nói vậy tôi mới nhìn thấy bụng mình sôi lên vì đói.

Nhưng mà... Tôi ngờ vực nhìn Kim Nguyệt Dạ, thằng cha này sao lại tốt bụng đột xuất thế nhỉ?

“Bé Hựu Tuệ, bé chắc chắn không muốn ăn chứ? OK thôi, tôi ăn một mình vậy!” Kim Nguyệt Dạ nói xong, xé một miếng thịt từ đĩa bỏ tọt vào miệng, “Ừm! Đã quá đi mất, trình độ nấu ăn của mình vẫn không giảm sút tẹo nào”

Kim Nguyệt Dạ vừa lẩm bẩm vừa đi vào phòng ăn.

“Wow! Canh hôm nay sao mà ngon thế cơ chứ! Ai dà, ngon quá ngon quá! Ôi! Củ cải cũng thật là giòn!” Tiếng của Kim Nguyệt Dạ vang ra từ phòng ăn.

Thằng cha này cố tình làm vậy đây mà! Đồ tôi! Nhưng mà....

“Ọc ọc ọc” Ôi, tôi ôm cái bụng đã “biểu tình” đến mười mấy phút rồi, ngần ngại đứng trước cửa phòng ăn.

“Ô, Hựu Tuệ ra rồi à? Đúng lúc quá!” Kim Nguyệt Dạ tỉnh bơ nhìn tôi, sau đó chậm rãi húp một ngụm canh, “Cơm canh đều ăn hết sạch rồi, cô đến rửa bát là vừa đấy!”

“Cậu...” Tôi tức muốn ói máu, quay thẳng về phòng.

Thôi đi! Tô Hựu Tuệ, chết vinh còn hơn sống nhục, mày có đói đến chết cũng không được ăn đồ bố thí, tôi bực mình vỗ vỗ bụng... Híc, không phải chứ... Sao lại đau râm râm thế này, tôi chỉ vỗ nhẹ bụng thôi làm j mà đau đến vậy nhỉ.

Tôi cố bước thêm mấy bước, đau.. đau quá... Lúc đi đến cửa nhà vệ sinh, tôi không chịu được nữa, bám vào khung cửa ngồi sụp xuống.

“Bé Hựu Tuệ này!” Giọng tên Kim Nguyệt Dạ vang lên trên đầu tôi, “Hơ hơ, cho bé nằm hào nè, mau tránh ra hộ cái!”

hắn vừa nói dứt câu, một đồng tiền sáng chói từ phía trời rơi xuống. Thằng... Thằng cha mắc dịch này dám coi tôi như mấy bà lao công trông nhà vệ sinh. Ai da! Bụng lại đau quặn lên một hồi... Hừ, Tô Hựu Tuệ ta dù có chết cũng không để mi được như ý đâu! tôi gắng nổi chút “sức còm” lao vào trong nhà vệ sinh, khóa trái cửa lại.

Đau... đau quá.. Mồ hôi trên trán tôi từng giọt từng giọt lăn xuống má, toàn thân cứ run lên không thể kìm lại được.

“Tô Hựu Tuệ, cô bị táo bón hay sao mà mãi không mở cửa thế!”

“Tô Hựu Tuệ, Cô còn không mở cửa là tôi ra ngoài cổng lớn bắc loa đi rêu rao đấy!”

“Hựu Tuệ, cô làm sao thế? Nói gì đi chứ!”

“Hựu Tuệ, Hựu Tuệ.. Cô mà không trả lời là tôi xông vào đấy...”

Ôi không, thằng cha này sao lại ngỗ ngược đến thế nhỉ.. Nhưng mà tại sao giọng hắn càng lúc càng xa thế... “Râm!”

Sau tiếng động mạnh đó, Kim Nguyệt Dạ xuất hiện ngay trước mặt tôi. Cả người tôi mềm nhũn ra không còn nghe theo sự điều khiển của mình nữa, tôi ngã lăn ra sàn nhà...

Tôi cố gắng mở mắt ra, bỗng nhìn thấy khuôn mặt to đùng của Kim Nguyệt Dạ. Đây là lần đầu tôi nhìn hắn ta gần như thế, tim tôi đập liên hồi...

Hôm qua chắc là tôi đã làm hắn ta sợ chết khiếp, biết làm sao được, ai bảo cứ mỗi lần “đến tháng” thì tôi lại bị cái bụng hành hạ dữ dội như vậy chứ. Nghĩ đến sắc mặt tái nhợt của Kim Nguyệt Dạ hôm qua, và cả điệu bộ tay chân luống cuống của hắn mà tôi không thể nhịn được cười.

Nhìn bộ dạng của Kim Nguyệt Dạ trước mặt, trông hắn có vẻ rất mệt mỏi, nằm phục bên cạnh giường tôi. He he... Nom hắn phờ phạc chẳng khác ào một đồng giấy ăn bị vò nhàu, nhưng... không hiểu sao nhìn hắn vẫn đẹp trai thế nhỉ..

Mái tóc bù xù, che lấp nửa hàng lông mi vừa đậm vừa dài, ngủ mà vẫn để lộ ra cái khoe miệng quynh rũ....

Hu hu hu.. Thượng đế thật là thiên vị!

Cái gì tốt đẹp đều ban cho thằng cha này hết.

“Trông cô có vẻ tươi tỉnh lại rồi, vẫn còn cười được à!” Hai mắt hắn đang nhắm đột nhiên mở trừng ra, con ngươi đen láy nhìn chằm chằm vào tôi, bắt quả tang tôi đúng lúc.

“Đó là vì...” Tôi lúng túng ngoảnh mặt đi, sau đó nói với giọng trêu chọc, “Tôi nhớ không nhầm hôm qua có người nghệt mặt ra hỏi tôi ‘đến tháng’ tức là sao?”

“Cách gọi của con gái các cô làm sao tôi biết được?”

”Ha ha.... ha ha...!”

“Tô Hựu Tuệ, có gì đáng cười chứ?”

“Ha ha... ha ha...”

“Tô Hựu Tuệ, cô hóa ngọc rồi hả?” Kim Nguyệt Dạ nhìn tôi với ánh mắt lo lắng.

“Có ngọc thể nào cũng không bằng cậu đâu!” vừa đấu khẩu với hắn, tôi vừa liếc nhìn chiếc đồng hồ ở đầu giường.

“Oái, bảy giờ hai mươi phút... muộn rồi!”

Đồng phục, đồng phục! Cặp sách, cặp sách! thôi chết tôi rồi, không kịp mất rồi! Hôm nay đến lượt tôi phải trực nhật, bảy giờ ba mươi phút là phải có mặt ở trường! Sao tôi lại sơ suất thế này chứ, thật là.....

“Ồ! Hựu Tuệ, còn bốn mươi phút nữa mới vào học cơ mà, cô làm gì mà...”

“Rầm!” Kim Nguyệt Dạ chưa kịp nói hết câu đã bị tôi đẩy ra khỏi cửa.

Một phút sau tôi mở cửa ra, thở hồng hộc nhìn thấy Kim Nguyệt Dạ vẫn đứng nguyên như cũ trước cửa phòng ngủ của tôi.

“Trời, Hựu Tuệ, cô là siêu nhân à? Mới hơn một phút đã thay đồ xong rồi!” Kim Nguyệt Dạ nhìn tôi như nhìn quái vật.

“Hừ, nên nhớ rằng công chúa Tô Hựu Tuệ này không phải là hư danh đâu nhé, mà thôi, không lãng nhăng với cậu nữa, bye!”

Tôi đắc ý vẫy tay chào tên Kim Nguyệt Dạ. he he, đến trường thôi! Một ngày tuyệt đẹp ở trường MINH Đức lại sắp bắt đầu ... còn có....

19. Q.4 - Chương 1: Bông Bách Hợp Đen Tuyền Nở Trước Gió

Địa điểm:

Nhà ăn trường cấp III Minh Đức

Khu biệt thự cổ số 23 phố Angel

Happy House

Nhân vật:

Tô Hựu Tuệ: Nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Bạch Tô Cơ: Nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Khâu Hiểu Ảnh: Nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Kim Nguyệt Dạ: Nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Thầy Hồ: Giáo viên trường cấp III Minh Đức

Bạch Ngưng: Hiệu trưởng trường cấp III Minh Đức

Rừng đại ngàn, loài chim nào mà chẳng có,

Thượng đế ơi,

cuối cùng con cũng đã hiểu câu nói đầy chất trí tuệ này

của người rồi!

Nhưng ...

Tại sao lần này người lại tặng con ...

Một bông “bách hợp đen tuyền” ...

Giờ học buổi sáng đầy căng thẳng đã kết thúc, tôi cùng Tô Cơ và Hiểu Ảnh ngồi trong nhà ăn thanh thoi nhâm nhi bữa trưa ngon lành.

“Hựu Tuệ, thầy giáo dạy thay lớp mình hôm qua đáng yêu quá đi! Thầy lại còn chui xuống cả dưới bục giảng nữa chứ!”

“Thôi cho tôi xin, Hiền Ảnh, thế mà bà cũng gọi là đáng yêu á? Có mà kì quặc thì có! Bị học sinh chọc ai lại chui tọt xuống gầm bục giảng như thế bao giờ, chả hiểu sao lại có thể làm thầy giáo được chứ, về nhà tôi nhất định phải hỏi mẹ tôi mới được!”

Tô Cơ nói xong, mặt tức hầm hầm uống một ngụm canh.

“Suyt, các bà be bé cái mồm thôi! Chẳng may bị người ta nghe được tội mình bình luận thầy giáo như thế là không hay đâu!” Tôi nhú máy, trừng mắt nhìn Tô Cơ và Hiền Ảnh.

“Có lẽ tội mình phải đeo mặt nạ phòng độc đi học mất thôi ... Nhưng thầy ấy kể ra cũng đáng thương thật!” Tô Cơ bĩu môi lầu bầu.

Đáng thương ư ... Lời nói của Tô Cơ khiến trong đầu tôi cứ hiện ra cái bóng người vội vã sáng nay.

“Ồi giờ... hơi quá...”

“Khiếp... hơi thật! Chúng mình đi thôi!”

Lúc này, trong nhà ăn lại xuất hiện một mùi hôi nồng nồng, lẽ nào là...

” Thôi xong rồi, xong rồi, khí độc thời tới rồi!” Tô Cơ vừa nhìn thấy thầy Hồ, hai mắt nhỏ đã trợn ngược lên như kiểu vô phương cứu chữa.

Thầy Hồ giống như một thứ “vũ khí nguy hiểm chết người”, cứ chỗ nào thầy đi qua là y như rằng ai cũng phải tránh xa trăm dặm!

Thầy sợ sệt tìm được chỗ sát với góc tường nhất và chuẩn bị ngồi xuống.

“Thầy ơi, thầy hơi thế! Thầy mau ra ngoài đi, chúng em còn phải ăn cơm nữa chứ!” Một nam sinh tức giận nói to với thầy Hồ.

“Đúng thế! Cách mấy chỗ ngồi mà vẫn còn thấy mùi nồng nặc!”

“Thầy đi ra, đi ra đi ạ!”

Những lời nói phản đối mỗi lúc một nhiều, thầy Hồ vẫn ngồi im chỗ cũ, nhưng mặt cúi gằm, mắt nhìn xuống đất.

Có quá đáng đến mức thế không? Cách bốn chỗ ngồi vẫn ngồi thấy ư? Thế giới này đúng là luôn có kẻ thích theo voi ăn bã mía.

Tôi cười theo “kiểu Tô Cơ” rồi từ từ đứng dậy, nói rất nhẹ nhàng mà vẫn không kém phần kiên quyết”

“Các bạn, thật xin lỗi vì đã làm gián đoạn bữa ăn của mọi người. Thầy Hồ mới đến đây nên vẫn chưa hiểu rõ tình hình của trường, tuy thầy có chút khiếm khuyết nhỏ, nhưng dù gì thầy cũng là thầy giáo, còn chúng ta là học sinh thì phải biết tôn trọng thầy. Các bạn đối xử với thầy như vậy sẽ làm ảnh hưởng đến đến hình tượng học sinh trường Minh Đức đấy!”

“Hựu Tuệ... Là Hựu Tuệ đấy...”

“Hựu Tuệ, cậu nói hay lắm, không hổ danh là ngọc nữ trường Minh Đức chúng ta!”

“Hựu Tuệ nói đúng đấy, chúng ta không nên đối xử với thầy giáo như vậy”

...Hơ hơ hơ hơ hơ hơ ... Các người đã sáng mắt ra chưa! Đây chính là sức mạng của bản cô nương, hô hô, đúng là người nổi tiếng buông lời “vàng ngọc” có khác.

Thầy Hồ luống cuống, sau đó mặt đỏ bừng, ngẩng đầu lên cười gờ ghệch với tôi.

“Thầy Hồ, ngồi cùng bàn với Hiền Ảnh đi!” Hiền Ảnh nói dứt câu, chạy lon ton đến gần thầy Hồ rồi kéo thay thầy đi về chỗ mình.

“Híc... Tôi phải đi đấy” Tô Cơ cầm hộp cơm lên định đánh bài chuồn, tôi nắm lấy tay Tô Cơ vừa cười vừa nói:

“Tô Cơ, bà làm thế không lễ phép với thầy đâu...”

Tô Cơ mặt méo xệch nhìn tôi”

“Không phải thế chứ Hựu Tuệ...”

Tất nhiên không phải rồi!

Ồi, bà bạn Tô Cơ ngọc, bộ bà nghĩ tôi không muốn chuồn đi à?

Hu hu hu, nhưng mà vừa nãy tôi “lờ dại” diễn thuyết hùng hồn về chính nghĩa, mọi người còn đang nhìn tôi đắm đuối con cá chuối thế kia! Nếu như mà bỏ đi lúc này, chẳng phải là tôi lấy gậy ông đập lưng ông sao?

Đằng nào tôi cũng phải chịu khổ, nên tôi làm sao để bà bạn Tô Cơ hưởng thụ sung sướng một mình chứ! Chết thì tất cả cùng chết! He he he!

Thầy Hồ căng thẳng xoa xoa tay, mặt đỏ ửng rồi nói: “Chào...chào các em...”

“Chào thầy Hồ!Hi hi hi hi!Mời thầy ngồi ạ!”

Ngửi thấy mùi hôi như cú ở cự li gần, nhịp thở của tôi và Tô Cơ lập tức chập lại.

“Thầy Hồ, đây là bạn Tô Hựu Tuệ - ngọc nữ trường Minh Đức đấy ạ, còn đây là Tô Cơ - nữ sinh quyền rũ nhất trường mình, còn em là Hiểu Ảnh - người mà ai gặp cũng ái mộ ngay tức thì!Hi hi!”

Ồi giới ơi, chả nhẽ con nhỏ Hiểu Ảnh này là siêu nhân có khả năng chống lại mọi “khí độc”? Nhỏ ta không hề bị ảnh hưởng bởi cái mùi kì dị phát ra từ thầy Hồ, đứng gần thầy như thế mà mũi cũng không chun lại cái nào! Phục sát đất Hiểu Ảnh luôn ,đứng bên cạnh thầy Hồ mà nhỏ ta vẫn có thể điềm tĩnh và tự nhiên như ruồi thế!

“Thầy ơi, thầy ăn cùng tụi em cho vui ạ!” Nhìn điệu bộ nhiệt tình hết cỡ của Hiểu Ảnh, tôi và Tô Cơ lại quay sang mắt thô lỗ nhìn nhỏ ta.

“Không... Không... Không cần đâu...” Thầy Hồ dường như đọc được suy nghĩ của tôi và Tô Cơ nên tìm cách từ chối khéo, “Thầy...thầy...ra ngoài ăn đây!”

“Thầy đừng ngại ạ, thầy ngồi xuống đi má” Tôi đành tự lừa dối bản thân, kéo thầy Hồ “yêu dấu” ngồi xuống trước mặt...

Trên bàn ăn là cả một khoảng thời gian dài im lặng, Tô Cơ ra vẻ phấn khích, cúi gằm mặt ăn lấy ăn để, thực ra chỉ có tôi biết, nhỏ ta đang bức bối trong lòng.

“Thầy Hồ ơi, sao thầy lại theo nghề giáo viên ạ?”

“Ừm, Hiểu Ảnh à, chuyện kể ra thì dài dòng lắm...”

Chuyện kể ra thì dài dòng lắm?

Tô Cơ nghe được câu nói này thì cả người giết giết như bị ai đó thít cổ, đau đến mức nghiêng răng nghiêng lợi. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của tôi, Tô Cơ đành phải “thu” cái vẻ mặt đó lại, cúi đầu khóc thầm.

“Thực ra bản thân thầy cũng biết, mình không phù hợp làm giáo viên” Thầy Hồ nhìn ánh mắt mọi người xung quanh rồi cúi đầu xuống, “Thầy nhát gan, người lại còn có mùi hôi nữa, đã thế cứ mỗi khi căng thẳng là lại chui ngay xuống gầm bàn... Nhưng mà, từ hồi bá thầy luôn ấp ủ mơ ước sau này sẽ trở thành một giáo viên ưu tú...”

“Thầy Hồ, Hiểu Ảnh ủng hộ thầy!”

“Cám ơn em. Hiểu Ảnh!Híc ... Híc... Các em thật tốt... Híc... Híc”

“Thầy đừng khách sáo thế... Ha ha ha ha...” Tôi trả lời với vẻ mặt tươi rói.

“Thầy Hồ, Tô Cơ cũng ủng hộ thầy!” Tô Cơ cuối cùng cũng chịu mở miệng nói, nhưng do nằng ta cố nín thở nên giọng nghe hơi là lạ.

“Thế sau này, tại sao thầy lại đến trường Minh Đức dạy ạ?”

Tô Cơ nghe Hiểu Ảnh nói câu này thì sắc mặt xanh lét. Hu hu hu... xem chừng tình hình của tôi cũng chẳng khá khẩm hơn là bao.

“Thầy cũng không biết, thầy chỉ nhớ là vào một buổi tối, thầy chạy ra bờ sông định tự tử thì gặp một ông lão kì lạ. Ông ấy đưa cho thầy một bức thư và nói rằng có thể biến ước mơ của thầy thành sự thật. Ông cũng khuyên thầy đến trường Minh Đức dạy, thế là sau đó thầy đến đây!”

Vừa nãy thầy Hồ có nhắc đến một ông lão kì lạ nào đó... Có thể là ai được nhỉ...Ặc ặc... Hôi... hôi chết đi được.... Híc híc.... Không ổn rồi... Tôi không thể không đi được!

“Thầy Hồ, sắp đến giờ vào học rồi, tụi em phải vào lớp đây ạ!”

“Đúng vậy, thầy Hồ, chúng em phải đi trước đây!”

“Ừ, ừ... các em đi trước đi!”

“...”

Đúng lúc chỉ còn nhìn được một hơi cuối cùng, tụi tôi đã lao như bay ra khỏi nhà ăn, Tô Cơ há miệng to tưởng hít thở không khí như kiểu bệnh nhân đang vật lộn giữa sự sống và cái chết.

“Các bà sao thế? Không được khỏe à?” Hiểu Ảnh nhìn tôi và Tô Cơ với vẻ mặt thông cảm.

“Hiểu Ảnh, chả lẽ bà không hề ngửi thấy mùi gì đặc biệt sao?”

“Mùi đặc biệt á? Là mùi gì hả Tô Cơ? Hiểu Ảnh mấy hôm nay bị cảm nên nghẹt mũi mà!”

“Bà nói gì...”

Nhìn thấy Tô Cơ sắp ngất xỉu, tôi vội vàng đưa tay ra đỡ lấy. Vì việc lúc trưa, Tô Cơ vừa mới tan lớp đã nhanh chân lỉnh về sớm, Hiểu Ảnh cũng được người nhà đến đón, chỉ còn mình tôi vừa nghĩ đến ông lão kì dị mà hôm nay thầy Hồ nhắc đến vừa rảo bước về khu biệt thự cổ số 23.

Nhân giờ tan học đông đúc đã qua, tôi mau chóng quay về khu biệt thự số 23. Tôi sức nhớ rằng Kim Nguyệt Dạ phải làm thêm nên sẽ về rất muộn. Khu biệt thự này rộng thênh thang, chỉ có mình tôi làm bạn với tiếng kêu kì quái của những con vật lạ hoắc lạ hươu nào đó. Đã thế lại còn thêm cả tiếng gió rít từng hồi, không khí lạnh lẽo một cách lạ thường...

“Tô Hựu Huệ!”

“Tô Hựu Huệ!” Giọng nói của ai đó cứ văng vẳng bên tai tôi, hình như là mơ, nhưng lại rất thật. Tôi cố mở to đôi mắt lim dim ngái ngủ, một gương mặt điển trai hiện ra lù lù trước mặt tôi.

“Á...”

Tôi hét to khùng khiếp rồi nhảy dựng lên ghé xô-pha. Đúng lúc ấy chợt có một bàn tay bịt chặt miệng tôi lại.

“Là tôi!” Giọng nói thật quen thuộc vang lên, là Kim Nguyệt Dạ.

“Ôi, diếc cả tai” Thấy tôi đã hơi trấn tĩnh lại, Kim Nguyệt Dạ mới buông tay ra, hấn xoa xoa tai, “Bé Hựu Huệ, bé định dọa cả dân phố Angel này sợ mất mật à?”

“Kim Nguyệt Dạ, rốt cuộc là ai dọa ai đây hả?” Tôi trừng mắt nhìn “tên đại ác ma” trước mặt, thật quá đáng!

“Được rồi, được rồi, là tôi sai, được chưa? Đúng rồi, bé yêu, nghe nói hôm nay bé lại chơi trội một quả ở trường!”

“Cậu nói gì cơ?” Tôi nhìn Kim Nguyệt Dạ ngờ vực, làm sao thằng cha này lại biết tường tận tôi đã làm những gì ở trường thế hả!

“Đừng nhìn tôi như thế, Happy House là nơi buôn chuyện ”đưa lê vĩa hè” mà, hơn nữa, hành động cao thượng, anh dũng như thế của công chúa Hựu Tuệ cũng nên được truyền tụng bốn phương chứ. Bé Hựu Tuệ, tôi nói có đúng không?”

“Ha ha ha, đó là điều đương nhiên!” Kể đáng thương như tôi sau khi nghe một hồi khen ngợi đã hoàn toàn quên rằng mình phải làm gì?

“Nhưng mà bé Hựu Tuệ này, bé và thầy giáo mới Hồ... cứ hợp nhau như thế, phải chăng từ mối quan hệ đó cũng đúc kết được một đạo lí?”

“Đạo lí gì?”

“Hơ hơ, chính là ‘thơm hợp gu, thối hợp cạ’, hơ hơ!”

“Ừm, ‘thơm hợp gu, thối hợp cạ’? Đợi chút, cậu vừa nói gì hả?” Cuối cùng tôi cũng tỉnh hẳn khỏi cơn mê trong lời khen ngợi, cái thằng cha đáng chết này lại dám đổi cách mĩa tôi!

“Kim Nguyệt Dạ, ý cậu là chỉ cần có duyên với thầy Hồ thì đều là ‘thơm hợp gu, thối hợp cạ’ hết hả? Theo tôi biết thì chỉ có người do đích thân ngài chủ tịch giới thiệu thì hiệu trưởng Bạch mới được tuyển dụng vô điều kiện đó, cậu nói xem...”

Thấy vẻ mặt Kim Nguyệt Dạ sững lại một lúc, tôi sướng như mở cờ trong bụng.

“Kim Nguyệt Dạ, có lẽ nói không chừng là thầy Hồ, tức người ‘thơm hợp gu, thối hợp cạ’ với tôi chính là món quà đặc biệt mà ngài chủ tịch dành cho chúng ta đấy, vậy cậu nói xem ‘hợp cạ thối mà quen, hơn cả vạn lần thơm mà lạ’ là thế nào nhỉ?”

“Ý cô muốn nói rất có khả năng là đề thi của chúng ta...”

Đợi chút, tại sao thằng cha này lại nói trúng phóc câu mà tôi đã mất công suy nghĩ cả chiều nay mới vỡ ra chứ, lúc này tôi buột miệng nói với hắn cái gì ý nhỉ? Sao tôi ngu thế hả trời...

“Không phải, không phải, tôi đùa ấy mà, he he!”

“Hơ hơ, bé Hựu Tuệ, tôi phải thay mặt cho hơn mười nghìn học sinh trường Sùng Dương cảm ơn cô trò đùa tinh tế của bé vừa rồi! Hộp cơm tối nay tuy chưa đủ thành ý, nhưng mong bé vui lòng nhận cho!”

Vừa nói xong dứt lời, Kim Nguyệt Dạ ném một cái hộp gì đấy xuống, chẳng thèm để ý đến ánh mắt tuyệt vọng của tôi, cứ thế phui quần ra đi.

Tôi đứng ngẩn ngơ giữa phòng khách trống vắng...

Tô Hựu Tuệ này hận một nỗi không kịp vung tay tát i một cái phui mỗ! Không được! Ta nhất định phải ra tay cho trước mi mới được!

“Tô Cơ!”

“Hiếu Ảnh!”

” Hựu Tuệ!”

“Tụi mình là Tuyệt Đại Tam Kiêu của trường Minh Đức, phải biết giúp đỡ thầy Hồ!”

Hà hà hà, biết hiệu Tuyệt Đại Tam Kiêu nghe oai như cóc! Về mặt của bà bạn Tô Cơ và Hiếu Ảnh nom bưng bưng khí thế! Oh yeah, Tô Hựu Tuệ, mày cũng phải cố lên, cố lên nào!

Bữa trưa ngày hôm sau, nhóm Tuyệt Đại Tam Kiêu chúng tôi tụ tập ở nhà ăn, mở cuộc họp vô cùng ” trọng đại”!

“Hựu Tuệ, ý bà muốn nói, rất có thể thầy Hồ là đề thi mà ngài chủ tịch đưa ra cho bà và tên Kim Nguyệt Dạ?” Tô Cơ hỏi với vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Ừ, khả năng đó rất lớn!”

“Nhưng mà, nếu như thầy Hồ là một đề thi, thế thì yêu cầu chủ yếu của đề thi này là gì?”

“Cái này...” Tôi nhú mầy lắc đầu.

“Chuyện này phức tạp đây...” Hiểu Ảnh trề môi, dứt một miếng cơm lớn tươg vào miệng rồi nói ngồm ngoàm.

“Tôi nghĩ chắc là ngài chủ tịch muốn tụi mình giúp thầy Hồ thoát khỏi cảnh khó khăn trước mắt! Hình như học sinh thầy ấy dạy đều không thích thầy ấy!”

“Yên tâm, chúng ta chỉ cần tìm ra những điểm yếu của thầy Hồ, sau đó đánh tĩa dần là ok thôi!”

“Nhưng mà Hựu Tuệ này, tôi e rằng khó chơi lắm! Mọi người đều không thích thầy Hồ bởi vì người thầy ấy có mồ hôi, hơn nữa cứ động một tí là thầy lại chui tọt xuống bục giảng, chả có tí phong cách cầu thầy giáo gì cả! Thay đổi thầy ấy... chắc, là cả một ‘đại công trình’ đấy!” Tô Cơ lấy đũa chọc vào hộp cơm than thử.

“Bà nói có lí lắm! Nhưng dù thế nào đi nữa, tôi thà chết chứ chứ quyết định không thua tên Kim Nguyệt Dạ. Biết làm sao được, còn nước còn tát vậy!”

“Híc... Hựu Tuệ, tôi thấy cửa ải này khó nhằn lắm! Bà có gắng lên nhé!” Tô Cơ thở dài.

Khó nhằn lắm?

Hừ! Con nhỏ Tô Cơ này chỉ toàn nói nhảm!

Từ trước tới giờ chưa việc gì có thể làm khó được ngọc nữ trường Minh Đức - Tô Hựu Tuệ này! Nếu có thì đúng là chuyện lạ bốn phương!

Hô hô hô... Nói đi cũng phải nói lại... Phải giúp thầy Hồ thế nào đây...

Khổ nỗi liên tiếp hai ngày trời, sau khi tan học, tôi, Tô Cơ và Hiểu Ảnh chạy đôn chạy đáo, thâm chí lật tung cả sàn nhà lên tìm kiếm mà vẫn không phát hiện ra tung tích thầy Hồ. Không hiểu thầy đi đâu nhỉ?

Liệu có phải do ban ngày khi lên lớp bị học sinh đả kích nhiều quá, nên thầy trốn vào góc nào đó không muốn ra nữa không?

Cuối cùng trời cao cũng không phụ lòng người, nhờ sự kiên trì tìm kiếm không mệt mỏi của Tuyệt Đại Tam Kiều tụi tôi, Hiểu Ảnh đã phát hiện ra bóng thầy Hồ ở phòng thí nghiệm.

“Thầy Hồ ơ, chúng em đây ạ!”

“À Hựu Tuệ, Tô Cơ, Hiểu Ảnh á! Các em vào đi!” Thầy Hồ vẻ như không dám tin vào mắt mình nữa, xúc động đến mức dụng cụ thí nghiệm trên tay cũng lắc lư suýt đổ.

“Các em tìm thầy có việc gì không?”

“Thầy Hồ, chúng em muốn giúp thầy khử mùi hôi trên người thầy, như thế thầy sẽ không bị thầy cô và các bạn tẩy chay nữa ạ!”

“Hiểu Ảnh!” Tôi và Tô Cơ cùng thốt lên kinh ngạc, cái con nhỏ đầu gỗ thẳng ruột ngựa này bao giờ mới khôn hơn chút đây.

“À, không sao đâu! Hựu Tuệ, Tô Cơ, thầy biết các em muốn tốt cho thầy, nhưng mấy hôm nay cũng có vài học sinh bên trường Sùng Dương!” Tôi vừa nghe thấy đã giật thót người, suýt nữa ngã kênh ra khỏi ghế, “Thế họ đã làm gì giúp thầy ạ?”

” Các em... Các em ý... nói chuyện cùng thầy...” Nhìn thấy vẻ mặt bị kích động của tôi, thầy Hồ run run, không biết có nên nói tiếp hay không.

“Thầy Hồ! Hựu Tuệ chỉ lo người bên Sùng Dương ức hiếp thầy thôi mà, không sao đâu, thầy cứ nói tiếp đi!”

Ôi! Sợ toát cả mồ hôi... Tại sao tôi lại mất bình tĩnh như thế chứ?

“Không, không có chuyện đó đâu, trái lại các em ý còn giúp thầy không ít, nếu không có các em ý, thì e rằng bây giờ thầy vẫn chẳng dám đứng nói chuyện với ba em gần như thế này!”

Nhìn ánh mắt cảm động của thầy Hồ, tôi chợt nhớ ra ánh mắt ngang tàn của tên Kim Nguyệt Dạ đêm đó. Tô Hựu Tuệ, mầy xong rồi, xong thật rồi!

“Khịt khịt, lạ quá nhỉ!” Hiểu Ảnh gần như dí sát đầu về phía thầy Hồ, “Thầy Hồ, mùi hôi trên người thầy hình như không còn nữa. Hựu Tuệ, bà ngồi thử xem!”

Không... không phải vậy chứ... Tôi lùi lại phía sau một bước, nhưng đúng là từ nãy đến giờ hình như tôi không còn cảm giác khó thở nữa.

“Thế Tô Cơ...”

“Ha ha, giây phút có ý nghĩa lịch sử như vậy đương nhiên phải do ngọc nữ trường Minh Đức chứng kiến chứ!” Tô Cơ chẳng đắn đo gì hết, đẩy phăng tôi về phái tước.

...

Ồi không... Tô CƠ, tôi hận bà! Tôi kinh hoàng nhìn khoảng cách giữa tôi và thầy Hồ ngày một gần, năm mươi centimet...

Ồ... Hiểu Ảnh nói chẳng sai... Mùi hôi tuy không phải mất đi hoàn toàn nhưng so với trước kia thì đã đỡ hơn rất nhiều, rất nhiều rồi!

“Làm sao... làm sao họ có thể làm được...” Tôi quay người lại, nắm chặt lấy áo thầy Hồ.

Tôi không tin, lẽ nào Tô Hựu Tuệ này lại bị knock-out sớm vậy? Không thể nào!

“Ha ha...” Thầy Hồ then thùng gãi gàu, “Các em ý chỉ là giúp thầy mang đi một cái túi thơm...”

“Túi thơm?”

“Ừ, đó là cái túi thơm bạn thầy tặng thầy, đến tận tối hôm qua thầy mới phát hiện ra, mùi hôi trên người thầy đều do cái túi thơm đó tỏa ra!”

“Đợi đã, Hựu Tuệ, bà đi đâu đó!”

“Hựu Tuệ...”

.....

Chưa đầy mười phút sau, tôi đã ở trong cửa hàng Happy House.

“Ô! Bé hựu Tuệ, sao mà bé chạy gấp thế? Mong gặp tôi đến thế sao?”

“Kim Nguyệt Dạ!”

“Chuyện gì?”

Tôi trừng mắt lườm Kim Nguyệt Dạ, thằng cha này rõ ràng đang làm thuê mà lại chiếm chệ ngồi trên ghế dành cho khách hàng, bên cạnh còn có Lý Triết Vũ vừa cười tùm tùm ừa pha cà phê, rồi cả tên kkhỉ đột Lăng Thần Huyền đang háo hức ra mặt, muốn đón xem màn kịch hay giữa chúng tôi,

“Hừ! Cậu đừng có mà vờ vịt! Ba người các cậu sao lại có thể thừa nước đục thả câu chứ!” Tô Cơ không biết xuất hiện sau lưng tôi từ lúc nào và bắt đầu chất vấn Kim Nguyệt Dạ.

Khá lắm, Tô Cơ.

Tôi thầm cổ vũ cho Tô Cơ. Tô Cơ dù sao cũng tốt hơn gấp vạn con nhỏ Hiểu Ảnh hám giai đẹp, quên bạn bè, Cứ nhìn thấy Lăng Thần Huyền là mắt nhỏ ta sáng như sao. “Hơ hơ,” mặt tên Kim Nguyệt Dạ vẫn tỉnh như sáo, “Cô bảo bọn tôi thừa nước đục thả câu á? Vũ, Huyền, bọn mình làm thế khi nào nhỉ?”

“Cậu lại còn khéo léo mép, chuyện cái túi thơm của thầy Hồ là như thế nào?”

“Các cô muốn lấy cái túi thơm đó hả! Huyền, túi thơm đâu?”

“Quảng đi rồi, hôi như cú. Ai thêm giữ nó chứ!”

“Đồ tiểu nhân bỉ ổi...” Nhìn thấy hai đó cứ kể tung người hứng trước mặt. Đầu Tô Cơ sắp tức xì khói ra.

“Cô nói ai là tiểu nhân bỉ ổi? Nếu không phải nhờ tội này thì thầy Hồ làm gì có chuyện loại bỏ được mùi hôi ấy!” Lăng Thần Huyền vẻ mặt căng căng, nếu không phải vì Happy House có đông người thì tôi đã nện cho tên khỉ đó te tua!

“Lăng Thần Huyền, thầy Hồ là thầy giáo của tội tôi, cho dù không có các cậu, tội tôi cũng sẽ nghĩ cách giúp thầy loại bỏ cái mùi ấy!”

Tên thối tha, nếu chẳng phải ta lỡ miệng thì thằng cha Kim Nguyệt Dạ tiểu nhân kia làm sao có thể phồng tay trên thành công của ta chứ.

“Bé Hựu Tuệ à, tôi nghe nói, ngoài Hiểu Ảnh ra, bé và Tô Cơ chẳng dám đến gần thầy Hồ, kể cả lại gần thì cũng căng chịu nổi một phút, như thế e rằng thật khó khiến người ta tin là các cô sẽ làm được điều gì đó giúp thầy Hồ”. Kim Nguyệt Dạ cười mỉm nhìn tôi.

“Đúng thế, lúc nãy chúng tôi ngồi nói chuyện với thầy Hồ rất vui vẻ, nhờ đó mới ‘moi’ được tin hồi còn là sinh viên, bạn bè đó kị thành tích học tập xuất sắc của thầy ấy, đã thế hoa khôi của trường lại yêu thầm thầy nên dám bạn cố ý tặng cho cái túi thơm đáng ghét kia nhân lúc thầy ấy bị bệnh xoang...”

Đúng là chuyện khó tin! Thầy Hồ mà cũng có người yêu thầm! Lại còn là hoa khôi của trường nữa chứ!

“Hựu Tuệ, liệu cô có dám ngồi nói chuyện ở cự li gần với thầy Hồ trong ba tiếng không?”

“Tô Cơ, cô thì sao?”

“...” Nhìn Tô Cơ mặt tái xám, tôi chỉ còn cách giữ im lặng.

“Thôi được rồi, tôi phải làm việc tiếp đây, mọi người có muốn uống chút gì không?”

“À, trà sữa!” Hiểu Ảnh hớn hở ngồi cạnh Lăng Thần Huyền, hoàn toàn không đếm xỉa gì đến bầu không khí căng thẳng giữa chúng tôi. Mặt tên Lăng Thần Huyền thì méo xẹo như cái bị rách.

“Kim Nguyệt Dạ, tôi sẽ không bỏ cuộc dễ dàng như vậy đâu, cuộc thi dự giờ công khĩa tuần sau mới là sự kiện quan trọng nhất đối với thầy Hồ và trường Minh Đức, tôi cũng phải cảm ơn cậu vì đã giải quyết giúp tôi một vấn đề lớn!”

“Thật sao? Đứng khách sáo, tội này thiết tha chờ đợi...”

Trong cửa tiệm Happy House nhỏ bé này, cuộc chén giữa Tuyệt đại Tam Kiêu của Minh Đức và Tam Đại Thiên Vương của Sùng Dương lại bắt đầu...

Buổi sáng hôm sau, tôi đến trường từ rất sớm.

“Hựu Tuệ, bà vẫn khỏe chứ? Mắt bà thâm quầng lên kìa” Tô Cơ nhìn tôi lo lắng.

“Ha ha, vẫn khỏe như thường, tại hôm qua tôi mãi ôn bài nên quên bém thời gian, ngủ muộn quá ấy mà!”

“Ôi, Hựu Tuệ, thành tích của cậu tốt thế mà vẫn còn chăm chỉ như vậy, mình phục cậu lắm ý!” Một nữ sinh ngồi bên cạnh nhìn tôi với vẻ mặt đầy ngưỡng mộ.

“Ừ, ha ha ha ha! Có gì đâu! Ha ha!”

“Hựu Tuệ...bà bị tên Kim Nguyệt Dạ giày vò tinh thần nên k ngủ được phải không?” Tô Cơ khê thì thầm.

Tôi quắc mắt lườm Tô Cơ một cái.

Mà Tô Cơ nói cũng chẳng sai! Hôm qua, tôi vò nát óc mới nghĩ ra cách để giải quyết vấn đề của thầy Hồ, kết quả lại bị thằng cha Kim Nguyệt Dạ cướp trên giàn mướp, về đến nhà thù cũ thêm hận mới chất cao như núi, hu hu hu...Nghĩ nhiều đến mức đầu tôi bây giờ vẫn còn đau như búa bổ! Haiz!

Reng reng reng!

Chuông vào lớp kêu rồi!

Tiết học đầu tiên là tiết của thầy Hồ, phải tìm mọi cách giúp thầy ấy lấy lại tự tin mới được. Tôi tự nhủ, lên giây cót tinh thần, ngồi ngay ngắn lại.

Ấy, tại sao người bước vào lớp lại là thầy chủ nhiệm thế này... Thầy Hồ đâu rồi? Tôi quay sang nhìn Tô Cơ và Hiểu Ảnh, hai nhỏ bạn cũng ngây ra không hiểu.

Nhưng các học sinh khác trong lớp vừa nhìn thấy thầy chủ nhiệm vào thì thở phào nhẹ nhõm.

“Thầy Hồ lúc này đã nộp đơn xin nghỉ dạy cho hiệu trưởng Bạch, vì vậy tiết học vật lí hôm nay đổi thành tiết tự học.” Thầy chủ nhiệm giải thích.

Cái gì? Thầy Hồ nộp đơn xin nghỉ dạy ư? Sao lại có thể như thế được? Tôi nháy mắt ra hiệu với Tô Cơ và Hiểu Ảnh.

“Ái, bụng Hiểu Ảnh đau quá!”

“Hả, thôi chết, thầy ơi, Hiểu Ảnh không được khỏe, để em đưa bạn ấy xuống phòng y tế” Tôi vội dìu lấy Hiểu Ảnh.

“Là Hựu Tuệ à, được, thế thì nhờ em nhé!”

“Thầy cho em đi cùng hai bạn ấy, một mình Hựu Tuệ không dìu nổi Hiểu Ảnh đâu ạ!” Tô Cơ nhanh miệng nói.

“Ừ, các em mau đi đi!”

“Vâng!”

Tôi và Tô Cơ khoác hai tay của Hiểu Ảnh ra khỏi lớp.

He he he, “chiến lược” thành công! Chúng tôi vừa chạy ra khỏi lớp học, “bệnh nhân” Hiểu Ảnh đã “hồi phục”, khỏe như vâm. Híc, xin lỗi thầy chủ nhiệm, em đã lợi dụng sự tin nhiệm của thầy nhưng đó cũng là việc bất đắc dĩ thôi. Bởi vì...

Bất luận thế nào tại em cũng phải làm cho rõ việc này! Tôi, Tô Cơ và Hiểu Ảnh chạy nhanh như bay đến phòng làm việc của hiệu trưởng Bạch Ngưng: “Cô Bạch ơi, chúng em không muốn thầy Hồ nghỉ dạy ạ!”

Tôi, Tô Cơ và Hiểu Ảnh gõ cửa nhanh như điện xét, không đợi bên trong nói “Mời vào!” đã chạy thẳng vào phòng làm việc của hiệu trưởng Bạch...

Thảm rồi... Không ngờ tên Kim Nguyệt Dạ lại ngồi lù lù trong phòng làm việc của cô Bạch. Sao lúc nào tôi cũng chạm mặt thằng cha này thế... Cả thầy Hồ cũng có ở đây...

” Tô Hựu Tuệ, có chuyện gì vậy? Bây giờ không phải là đang là giờ học sao?” Cô Bạch nhướn mày nói, có vẻ hơi bực mình.

” Cô Bạch, em xin lỗi cô, chúng em nghe nói thầy Hồ xin nghỉ dạy nên mới vội chạy đến đây!”

” Đúng thế cô ạ, chúng em hi vọng thầy Hồ sẽ ở lại!”

” Vâng, Hiểu Ảnh nghĩ rằng thầy Hồ sau này nhất định sẽ là một giáo viên giỏi!”

” Hựu Tuệ, Tô Cơ, Hiểu Ảnh...” Thầy Hồ mắt rưng rưng cảm động nhìn tại tôi.

Hô hô hô, nhìn tên Kim Nguyệt Dạ nín thinh kia, hần sao dám liều như tôi chứ! Hô hô hô, tiếp tục cố gắng nào!

Cô Bạch nhìn chúng tôi một cách nghiêm túc rồi nói: “Thầy Hồ tự mình nộp đơn xin thôi dạy, thầy ấy cho rằng mình không hợp với nghề giáo, ai cũng không thể miễn cưỡng...” “Thưa cô, không phải thế đâu ạ, thầy Hồ luôn mơ ước sẽ trở thành một nhà giáo ưu tú, thầy ấy sẽ không xin thôi dạy đâu!” Hiểu Ảnh xúc động đến nỗi bật khóc.

” Thầy Hồ, thầy làm sao vậy? Bây giờ người thầy không còn cái mùi khó chịu ấy nữa, tại sao thầy lại xin thôi dạy ạ?”

Tô Cơ cũng nóng lòng nói để vào: “Có phải mẹ em ép thầy rời khỏi đây không ạ?”

Ồi... Tô Cơ, cái “mỏ quạ” của bà không ngậm lại cho tôi nhờ...

Híc, chết rồi, cô Bạch tức đến mức bốc khói quanh đầu rồi kìa!

” Không, không phải đâu Tô Cơ... Là thầy tự nguyện xin thôi dạy. Thầy ở đây chỉ toàn đem lại rắc rối ọi người thôi, vì vậy thầy muốn rời khỏi Minh Đức, không có ai ép buộc thầy cả...” Thấy Tô Cơ và Hiểu Ảnh như biến thành ” cổ động viên quá khích, thầy Hồ lúng túng không biết làm thế nào.

” Thầy Hồ, việc thầy xin nghỉ dạy đợi lát nữa chúng ta sẽ bàn, Kim Nguyệt Dạ, không biết hôm nay em tìm cô có việc gì?” Cô Bạch hình như cũng rất đau đầu về việc này chỉ còn cách chuyển chủ đề câu chuyện sang Kim Nguyệt Dạ.

” Là thế này ạ, thầy Thôi bảo em đến gặp cô để xin danh sách học sinh tham gia giờ thi thao giảng của giáo viên mới được tổ chức tuần này. Nhưng mà...” Kim Nguyệt Dạ đưa mắt nhìn thầy Hồ.

” À... Kim Nguyệt Dạ, em nói cũng phải, Năm nay thầy Hồ là giáo viên mới của trường Minh Đức, đáng nhẽ phải tham gia cuộc thi thao giảng lần này, nhưng mà xem ra...”

” Thầy Hồ nhất định sẽ tham gia!” Tôi vội chớp lấy thời cơ, ngắt lời hiệu trưởng Bạch.

” Cô Bạch, tuy thầy Hồ có chút khiếm khuyết nhỏ nhưng chúng em tin rằng thầy ấy là người giáo viên tâm huyết với nghề. Thấy Hồ, ước mơ của thầy là trở thành một nhà giáo ưu tú cơ mà! Tại sao thầy lại từ bỏ dễ dàng như vậy? Chúng em luôn giúp thầy, ủng hộ thầy hết mình!”

” Nhưng mà... Hựu Tuệ này, thầy sợ...” Thầy Hồ ái ngại nhìn tôi.

”Hựu Tuệ, em nói đúng lắm, danh sách của trường ta sẽ vẫn như cũ. Kim Nguyệt Dạ, phiền em về nói với hiệu trưởng Thôi, tất cả làm theo đúng kế hoạch!” Cô Bạch Ngưng đột nhiên nói art61 cương quyết.

“Hiệu trưởng Bạch!”

” Thầy Hồ, thầy cũng là một thành viên của trường Minh Đức, thầy phải tham gia cuộc thi này, hơn nữa...” Cô Bạch chợt ngừng rồi nói tiếp, “Chắc thầy cũng hiểu cuộc thi thao giảng này không chỉ liên quan đến một mình thầy? Lê nào thầy quên lời nói của ông lão đó rồi sao?”

“Hiệu trưởng Bạch!” Thầy Hồ dường như vẫn đang thoi thóp vật lộn giữa sự sống và cái chết.

“Thôi được rồi,cứ quyết định như thế nhé, bốn hôm nữa là trường tổ chức thao giảng, sau khi kết thúc cuộc thi sẽ quyết định thầy Hồ ở lại hay ra đi!”

“Tôi..”

Cô Bạch không để cho thầy Hồ nói hết lời, cúi đầu tiếp tục công việc của mình. Chúng tôi đành kéo thầy Hồ ra khỏi phòng làm việc.

“Thầy Hồ, tại sao thầy lại xin thôi dạy ạ?” Tô Cơ vừa hỏi vừa nhìn chăm chăm vào thầy Hồ, hy vọng thầy sẽ nói rõ lí do.

“Thầy...thầy...”

“Thầy hết mùi hôi rồi mà, nhưng tại sao thầy lại muốn nghỉ dạy?” Hiểu Ảnh nắm lấy tay thầy Hồ, hỏi dồn dập.

“Có lẽ thầy Hồ, hôi hay không hôi căn bản không quan trọng, phía không thầy?” Kim Nguyệt Dạ tiến sát lại bên cạnh thầy Hồ.

“Kim Nguyệt Dạ, đồ giầu đồ bìm leo, đừng có mà xía mũi vào chuyện người khác!” Tôi hần học nhìn Kim Nguyệt Dạ, hận nỗi không thể di chết thẳng cha này như di chết một con kiến.

“Hơ hơ, bé Hựu Tuệ, thế thì phải có giầu đồ để bìm leo lên chứ, đúng không nào...”

“Ha ha, cậu nói ai giầu đồ...” Tôi thấy mình sắp biến thành con ác long khè lửa thiêu đốt ten khôn đó đến nơi.

“Haiz, biết thế nào được...” Kim Nguyệt Dạ mặt tỉnh như sáo, “Đúng rồi, cuộc thi này còn cần mỗi trường chọn ra mười lăm học sinh cùng lên lớp!”

“Cậu, cậu cứ yên tâm, tụi tui nhất định sẽ giúp thầy Hồ chiến thắng trong cuộc thi này, không mượn cậu phải lo!”

“Hơ hơ, thế à!” “Tô Cơ, Hiểu Ảnh, tụi mình nhất định phải giúp thầy Hồ tự tin hơn!”

“Ok, để tui đi dẫn mặt tui con trai ở trường đã!”

“Tô Cơ, bà làm thế chẳng ăn thua gì đâu, tui mình phải nghĩ cách vẹn cả đôi đường mới được!”

Hừ, mấy tên nam sinh khi đột đó quá đáng thật! Rõ ràng trên người thầy Hồ không còn có mùi gì, nhưng họ vẫn quyết không cho thầy cơ hội, tìm cách làm khó để thầy phải rời khỏi trường.

Buổi trưa, ở nhà ăn, Tuyệt Đại Tam Kiêu tui tui lại tụ tập với nhau, mặt mày nghiêm trọng mở “hội nghị bàn trong nhà ăn”.

Bằng mọi giá tui tui phải giúp thầy Hồ thuận buồm xuôi gió vượt qua tiết thao giảng bốn hôm nữa sẽ tổ chức! Hơn nữa đây lại là chuyện liên quan đến sự tồn tại của trường Minh Đức, danh dự của Tô Hựu Tuệ này.

Vì muốn giúp thầy Hồ không bị học sinh kì thị nữa, để thầy lấy lại niềm tin, tui và Tô Cơ, Hiểu Ảnh quyết định túc trực đêm ngày bảo vệ thầy Hồ.

“Hựu Tuệ, các em đã đi theo thầy 2 ngày nay rồi, trừ những lúc lên lớp, ngày nào các em cũng làm thế này mà không thấy mệt sao?”

“Không mệt đâu ạ!”

...

“Nhưng thầy còn có việc phải làm mà!”

“Vâng, xin thầy cứ tự nhiên ạ”.

...

“Bây giờ không còn học sinh nào cười chê thầy nữa, các em cứ yên tâm!”

“Không được!”

...

Trò chơi mèo vờn chuột giữa chúng tui và thầy Hồ cứ thế tiếp diễn, cho đến khi tiết thao giảng được trông đợi bấy lâu nay cuối cùng cũng đã tới...

Thao giảng là một tiêu chuẩn để đánh giá năng lực của giáo viên, trường Minh Đức và Sùng Dương hằng năm đều dùng cách này để kiểm tra giáo viên mới. Tuy bề ngoài nói là đánh giá giáo viên mới nhưng thực chất là cuộc cạnh tranh nảy lửa giữa hai trường. Hai trường lần lượt chọn ra 30 học sinh, sau đó hợp lại thành một lớp để phối hợp cùng với giáo viên khi lên lớp. Tui, Tô Cơ và Hiểu Ảnh cũng nằm trong nhóm 30 học sinh đó.

“Kim Nguyệt Dạ, Lý Triết Vũ, còn có cả Tiểu Huyền Huyền nữa kìa!”, Hiểu Ảnh vừa mới bước vào lớp đã kêu toáng lên, “Lâu lắm rồi không gặp Tiểu Huyền Huyền, Hiểu Ảnh ở đây nè!”

“Hiểu Ảnh, bà im miệng ngay, tui cấm bà chào hỏi mấy tên đó!”

“Ừm...” Hiểu Ảnh thấy Tô Cơ nổi xung lên, bèn ngoan ngoãn ngồi xuống.

Tui đưa mắt nhìn Kim Nguyệt Dạ, và cả Lý Triết Vũ, Lăng Thần Huyền đang ngồi bên cạnh hần ta. Xì, chỉ đến tham gia tiết học thôi mà cũng bày đặt ra vẻ ta đây, tui học sinh trường Sùng Dương đúng là chẳng có đứa nào ra hồn. Khoan đã, bên trái Kim Nguyệt Dạ là ai thế kia? Hừ, té ra là con nhỏ Anna- thiên tài mới chuyển tới trường!

Dạo này bận tới mắt tới mũi “chăm sóc” thầy Hồ, quên bém mắt con nhỏ đó! Anna và Kim Nguyệt Dạ đang cúi đầu thảo luận gì đó với nhau, không lẽ lại âm mưu bày trò gì chẳng...

“Nghe nói gần đây trường Sùng Dương tiếng tăm vang dội, không những có thêm một học sinh thiên tài chuyển đến mà lại còn mời được cả hai thầy cô trẻ trung tài cao từ trường Đại học XX với mức lương cao chót vót nữa chứ!”

“Trường Minh Đức cũng thật đáng nể, giáo viên mới vào năm nay đều là những người trình độ xuất sắc cấp quốc gia!”

“Nhưng tôi nghe nói Minh Đức dạo này có một giáo viên dạy vật lý chẳng ra sao cả!”

...

Nghe những giáo viên đến dự giờ chụm đầu vào, ghé tai thì thầm với nhau, chẳng cần nói, mọi người cũng biết giáo viên dạy vật lý ấy là ai.

“Hựu Tuệ, Hựu Tuệ!”

“Cái gì?” Tôi ngoái lại nhìn Tô Cơ.

“Thầy Hồ có vẻ hơi căng thẳng, nói không ra hơi kìa!”

“Gay thật!”

“Yên tâm đi, mẹ tôi ngồi ở chỗ đó, chắc không sao đâu!”

“Mẹ bà á?” không ngờ hiệu trưởng Bạch Ngưng cũng ủng hộ thầy Hồ như vậy, tôi cảm thấy vững tâm hơn.

“Tô Cơ, tí nữa tụi mình phải phối hợp tốt với nhau đó!”

“Ừ!”

...

“Bây giờ bắt đầu dạy thử tiết thứ ba- môn vật lý, tham gia cuộc thi là thầy Hồ Chu của trường Minh Đức!”

“Vỗ tay, nhanh lên!” Tô Cơ vốn là đội trưởng đội cổ vũ nên ra sức khuấy động mọi người vỗ tay.

Cuối cùng, sự mong đợi vô hạn của chúng tôi cũng được đền đáp, thầy Hồ run rẩy bước lên bục giảng, trong những tiếng vỗ tay rào rào bên dưới, nhìn bộ dạng thầy thật đáng thương.

“Chào...chào...mọi người, tôi...tôi là Hồ Chu, tôi...giảng...giảng về...”

Trời ạ, lời thoại này đã được diễn tập biết bao nhiêu lần rồi, vậy mà đến thời khắc quan trọng thế này thầy vẫn còn lắp ba lắp bắp!

Tiếng bàn tán xôn xao rộ lên, Tô Cơ nóng ruột cứ giậm chân mãi, tôi nhìn về ban giám khảo ở phía sau, chỉ thấy vẻ mặt như sắp ngủ gật của các thầy cô giám khảo.

...

“Em nào...em nào có thể nói cho...cho tôi...định luật Newton?”

Một phút tự giới thiệu bản thân đã bị thầy Hồ kéo dài tận 5 phút, may mà mở màn giờ học là một câu hỏi, nếu không tôi e rằng mọi người đều ngủ gục hết một lượt.

Hay lắm, Tô Hựu Tuệ, đã đến lúc mày trở tài rồi đấy, cứu vãn tiết học này phải trông chờ vào biểu hiện của mày thôi, tôi giờ tay thật cao.

“Tô...Tô Hựu Tuệ, mời em!” “Định luật Newton...” Tư duy mạch lạc, ngôn ngữ lưu loát, phong thái tự tin, trông đáng vẻ tới lúc này chắc ai cũng “đổ” rầm rầm, “Thưa thầy, em trả lời chính xác chưa ạ?”

“Chính...chính xác” Câu trả lời xuất sắc của tôi tựa như mũi thuốc trợ tim cho thầy Hồ, bên dưới là hàng loạt những tiếng vỗ tay khen ngợi, tôi đặc ý nhìn về phía Kim Nguyệt Dạ, vừa hay hần cũng nhìn tôi, bốn mắt gặp nhau lửa bắn tung tóe. Lý Triết Vũ vẫn điềm đạm, ung dung như mọi khi, tên khỉ Lãng Thần Huyền mặt đầy thách thức. Hô hô, Tam Đại Thiên Vương trường Sùng Dương mở to mắt ra chưa, cuộc chiến chỉ mới bắt đầu thôi...

Thầy Hồ cuối cùng cũng không phụ lòng mọi người, lấy lại tinh thần, đưa lớp đi vào “quỹ đạo”. Phải thế chứ, tôi thầm khâm phục sự sắp xếp của mình.

...

“Tiết học này sắp kết thúc rồi, không biết các em có câu hỏi nào khác không?”

Thấy tiết học diễn ra vô cùng suôn sẻ, bên nhóm Kim Nguyệt Dạ lại chẳng có động tĩnh gì, tôi bắt đầu cảm thấy hơi bất an.

“Thưa thầy, em có thể hỏi thầy một câu không ạ?”

Là thằng cha Kim Nguyệt Dạ, đến rồi, đến rồi...

“Được chứ!”

“Thầy Hồ, em nghe nói học sinh trường Minh Đức chê người thầy có mùi hôi, vì thế không muốn học tiết của thầy, có phải thế không ạ?”

Cái gì?

Hắn hỏi gì thì hỏi sao lại hỏi thầy Hồ như vậy chứ, hần...

Tôi nhìn thầy Hồ đứng trên bục giảng, hồng rồi, hồng thật rồi, thầy Hồ đã trở lại nguyên vẹn bộ dạng ban đầu khi bước lên bục giảng, bắt đầu nói lấp ba lấp bấp, ánh mắt lộ rõ vẻ hoảng hốt.

Bên dưới phút chốc rộ lên tiếng xì xầm bàn tán vì câu hỏi đó của Kim Nguyệt Dạ.

“Thầy Hồ, chúng em chỉ không hiểu, tại sao trường Minh Đức lại để cho 1 giáo viên có mùi hôi và nói năng lấp bấp lên giảng bài!” Là Anna, con nhỏ chết tiệt đó cũng a dua phụ họa theo.

“Hựu Tuệ, thầy Hồ lại sắp chui xuống gầm bàn kia!”

Hiếu Ảnh tuyệt vọng kéo tay áo tôi. Nhìn thấy thầy Hồ đứng trên bục giảng hoàn toàn không còn chút tinh thần gì nữa, tôi chỉ còn cách ra tay cứu nguy lần nữa.

“Hai bạn trường Sùng Dương thân mến, chúng tôi là học sinh của thầy Hồ, chính vì thế việc thầy ấy có mùi hôi hay không chúng tôi mới là người có quyền phát ngôn nhất. Tôi nghĩ những tin tức vĩa hẻ kiểu này tốt nhất các bạn nên suy nghĩ kĩ rồi hăng nói, như vậy mới thể hiện được sự nghiêm túc trong tác phong học sinh trường Sùng Dương chứ!”

Hai đứa tiểu nhân, định lấy việc này để dả kích trường Minh Đức, dả kích ta ư, đừng có nằm mơ!

“Bạn Tô Hựu Tuệ à, chúng tôi đang hỏi thầy Hồ, không cần người khác trả lời thay, chắc đây cũng là tác phong học sinh trường Minh Đức?”

Hừ, cái con nhỏ Anna chết bầm này!

“Nhưng mà dạo này tôi cũng nghe nói, bạn Tô Hựu Tuệ và thầy Hồ thường xuyên đi lại vs nhau, cho nên việc nói giúp thầy Hồ vài câu cũng là chuyện đương nhiên!” Thằng cha Kim Nguyệt Dạ và con nhỏ phù thủy Anna cứ kể tung người hứng, rõ ràng là muốn dồn tôi vào thế bí!

“Cậu nói thế là ý gì hả?” Tô Cơ cáu tiết đứng dậy bảo vệ tôi.

...

Những lời bàn ra tán vào bên dưới dường như sắp đè bẹp tất cả, ngay cả người của trường Minh Đức cũng quay mũi giáo về phía thầy Hồ, nếu như cứ tiếp tục như thế này, thầy Hồ đừng mong trụ lại trường Minh Đức.

“Có mùi hôi mà còn đi dạy học, bộ trường Minh Đức hết người rồi à?”

“Trời đất, mất mặt trường Minh Đức chúng ta quá đi mất!”

“Mau xuống bục giảng đi, đúng là quá sức tưởng tượng, sao trên đời lại có loại giáo viên bất tài thế chứ, còn chui xuống gầm bàn nữa kia!”

...

Đúng lúc tôi dường như sắp chết chìm trong những tiếng la ó phản đối thì bỗng có một giọng nói vang đến bên tai tôi

“Tôi...tôi không có mùi hôi!” Tôi nhìn lên phía bục giảng, hóa ra là thầy Hồ đáng thương đã đứng dậy lên tiếng.

“Tôi không có...” Tuy tiếng nói không to nhưng rất kiên định, tiếng bàn tán bên dưới nhỏ dần.

“Tôi không có mùi hôi, lúc đầu tôi cũng tưởng mình có mùi hôi, nhưng mà, nhưng mà...”

“Ồ hay, người có mùi hôi lại không dám nhận mình có mùi hôi kìa!”

“Ừì giời, làm thầy giáo mà lại chui xuống gầm bàn thì làm gì có tương lai chứ!”

Mấy người này ước người khác một vừa hai phải thôi, nói không có mùi hôi cũng không tin, lẽ nào phải cho các người ngửi?

“Thực sự tôi không có...”

“Thầy Hồ, nếu như thầy tin là mình không có mùi hôi, vậy thầy có thể xuống dưới này để chứng thực ọi người không?”

Cái gì? Xuống bục giảng chứng minh mình không có mùi hôi? Con nhỏ Anna phù thủy này quá quái thật, thầy giáo phải tự mình đi xuống dưới cho các người ngửi để chứng minh mình không có mùi hôi, thế này còn ra thể thống gì nữa?

“Không được!” Tôi và Tô Cơ cùng lên tiếng phản đối.

“Sao lại không được?” Lãng Thần Huyền đứng dậy trừng mắt nhìn chúng tôi.

“Thầy Hồ là người chúng tôi rất tôn trọng, không thể làm như vậy!” Tôi nhìn về phía thầy Hồ, quả quyết nói.

“Bạn Tô Hựu Tuệ, chúng ta ai cũng không có tư cách quyết định hộ thầy Hồ cả, bạn nên để thầy tự quyết định thì hơ!” Kim Nguyệt Dạ chẳng thèm đếm xỉa đến đứa đang nghiêng rằng nghiêng lợi kèn kẹt là tôi, hẳn quay phắt người lại nói với tất cả học sinh ở bên dưới, “Mọi người thấy có đúng không?”

“Đúng...”

“Nên để thầy Hồ tự quyết định!”

...

Thầy Hồ xúc động nhìn tôi, Tô cơ và Hiểu Ảnh, cuối cùng vẫn quyết định bước xuống bục giảng.

“Hình như không có mùi!”

“Ừ, không có thật!”

“Vậy tại sao mấy người kia lại nói thế chứ?”

Nhìn thầy Hồ bước từng bước xuống, trong lòng tôi như giằng xé dữ dội.

“Tôi biết mình không có tư cách làm thầy giáo, cho dù tôi có mùi hôi hay không, tôi đều không có đủ tư cách. Nhưng làm thầy giáo, đó là ước mơ từ nhỏ của tôi, tôi thực sự muốn là một thầy giáo tốt. Nhưng, tôi đã không làm được điều đó. Các em nói đúng, không có giáo viên nào lại đi chui xuống gầm bàn cả, người như tôi không xứng đáng làm thầy giáo. Hôm nay được dạy tiết học dự giờ này, tôi đã cảm thấy vinh hạnh lắm rồi. Cảm ơn mọi người! Cảm ơn Hựu Tuệ, Hiểu Ảnh, Tô Cơ, các em đã luôn ủng hộ tôi! Chúng ta tan lớp, chào các em!”

Thầy Hồ đi một vòng quanh lớp, sau đó đứng trên bục giảng nói những lời thống thiết ấy rồi vội vã rời đi, trong lớp bỗng chốc yên lặng vô cùng, tôi cảm hận nhìn những tên tội đồ vừa bày trò hãm hại thầy Hồ, thằng cha Kim Nguyệt Dạ đáng chết vạn lần đó mặt vẫn cười tươi như thường!

” Kim Nguyệt Dạ, Hiểu Ảnh ghét cậu!”

”Hiểu Ảnh đã nói hộ tôi câu nói từ tận đáy lòng, tôi định quay sang khen Hiểu Ảnh vài câu thì thấy nhỏ ta đã chạy vụt ra khỏi lớp.

“Hiểu Ảnh!”

“Hiểu Ảnh!”

“Được rồi, các em không được đi ra ngoài, bắt đầu dạy thử tiết học thứ tư - môn hóa học, xin mời cô ...”
Tiếng thầy giáo nào đó vang lên.

Tôi và Tô Cơ ngồi xuống, chẳng còn tâm trí đâu mà nghe giảng nữa, thời gian trôi qua như rùa bò.

Cuối cùng tiết thao giảng cũng kết thúc, tôi và Tô Cơ chạy đi khắp nơi tìm Hiểu Ảnh, nhưng không thấy bóng dáng bà bạn yêu quý đâu, gọi điện thoại cũng không nghe máy, cuối cùng gọi điện thoại về nhà mới biết nhỏ ta đã bỏ về rồi. Có lẽ độ này Hiểu Ảnh cũng cảm thấy mệt mỏi, nên nghỉ xả hơi chút!

Tôi và Tô Cơ ai về nhà nấy, khu biệt thự số 23 lặng ngắt như tờ, Kim Nguyệt dạ ngồi vắt vẻo trên ghế sofa, tôi chẳng buồn nói với hắn ta câu nào, đi thẳng vào phòng.

Một ngày mới cuối cùng cũng tới, không biết thầy Hồ hôm nay sẽ ra đi hay ở lại trường Minh Đức. Tôi đến trường với tâm trạng thấp thỏm không yên, chợt thấy Tô Cơ và Hiểu Ảnh đứng ngẩn ngơ trước cổng trường.

“Thầy Hồ đi rồi!”

“Đi rồi? Lúc nào?”

“Không biết nữa, vừa nãy tôi đến phòng làm việc tìm thầy, chỉ có một bức thư, bên ngoài ghi người nhận là ba chúng ta!”

“Đưa tôi xem!”

Không biết tại sao, tay tôi lại hơi run run.

Hựu Tuệ, Tô Cơ, Hiểu Ảnh thân mến!

Khi các em nhìn thấy bức thư này thì thầy đã đi rồi. Thầy đã suy nghĩ cả đêm qua. Nhờ các em gửi lời cảm ơn cầu thầy đến cậu học sinh tên Kim Nguyệt Dạ, nếu không có câu hỏi của em ấy, có lẽ thầy sẽ chẳng bao giờ dám đối mặt với bản thân mình, cả đời chỉ biết làm một thầy giáo chui xuống gầm bàn. Thầy hứa tặng Kim Nguyệt dạ hai tấm vé xem phim, coi như đây là chút lòng thành của thầy. Kim Nguyệt Dạ nói đó là bộ phim mà bạn gái em ấy thích xem nhất.

Biết đâu sẽ có một ngày thầy quay trở lại làm thầy giáo vật lí của các em thì sao nhỉ.

Các em nhớ nhắn ba cậu học sinh trường Sùng Dương vứt chiếc túi thơm đó đi nhé, vì nó quá hôi.

Mãi mãi là thầy của các em.

Hồ Chu

“Hựu Tuệ, thầy Hồ sẽ còn quay lại đúng không?” Hiểu Ảnh nhìn tôi với ánh mắt tràn đầy hy vọng, tôi chỉ biết mỉm cười.

“Hựu Tuệ, tại sao thầy Hồ lại cảm ơn tên Kim Nguyệt Dạ? Lại còn tặng hắn vé xem phim nữa chứ, chúng ta thì chả có cái gì cả!”

Tô Cơ ầm ỨC cầm vé xem phim nhìn ngang nhìn dọc, “Phim ‘Tiếng nói của thiên sứ’, Hựu Tuệ, đây chẳng phải là phim bà mê nhất sao?”

Tôi trở mắt nhìn hai tấm vé xem phim, nào bộ cố nhớ lại lời thầy Hồ viết trong thư.

Kim Nguyệt Dạ dùng cách đó tuy hơi tàn nhẫn, nhưng công nhận là rất hiệu quả, xem ra trên đời này có rất nhiều việc vốn không thể phân biệt nổi đúng sai thì phải.

20. Q.4 - Chương 2: Đại Nhân Barbie Giá Đáo

Địa điểm:

Rạp chiếu phim thành phố Milan

Khu biệt thự cổ số 23 phố Angel

Happy House

Nhân vật:

Tô Hựu Tuệ:Nữ sinh lớp 10 trường cấp 3 Minh Đức

Bạch Tô Cơ : Nữ sinh lớp 10 trường cấp 3 Minh Đức

Khâu Hiểu Ảnh :Nữ sinh lớp 10 trường cấp 3 Minh Đức

Kim Nguyệt Dạ : nam sinh lớp 10 trường cấp 3 Sùng Dương

Anna : Nữ sinh lớp 10 trường cấp 3 Sùng Dương

Thầy Hồ : Gv trường Minh Đức

Bạch Ngưng : Hiệu trưởng trường Minh Đức

Tan học,sau 1 hồi đấu tranh tâm lí dữ dội,cuối cùng tôi cũng nắm chặt tay,có mặt đứng giờ trước cửa rạp chiếu phim.

Rõ ràng là hẹn 6g30' vào xem fim,thế mà tên Kim Nguyệt Dạ đến giờ vẫn chưa thấy mặt mũi đâu. Hừ...xem ra chỉ có đứa ngớ ngẩn như tôi mới tin lời hắn. Tô Hựu Huệ ,sao mi lại trúng kế của tên ác ma đó chứ?

Hừ, tôi định way đầu về nhà.

”Đã đến đây rồi còn định chuồn về à? Một giọng nói nhạt phèo như nước ốc vang đến tai tôi.

Tên ác ma Kim Nguyệt Dạ không biết đã đến từ lúc nào. Trời, lẽ nào cảnh tôi lượn vo ve như ruồi trước cửa rạp dạ bị hắn “chộp” đc?

“Tôi chợt nhớ ra có việc quan trọng chưa làm xong nên phải về đây.Vả lại đi xem phim cùng những người như cậu chỉ tốn thời gian!”

“Ồ,chứ không phải vì chuyện lần trước mà cô hiểu nhầm tôi nên bây giờ cô ngưng, không dám gặp tôi sao...”

“Ai nói thế?Tôi thấy người đáng ngưng phải là cậu mới đúng,lại còn mặt dày đi xin thầy Hồ vé xem phim!”

“Hơ hơ,tôi làm thế cũng vì bé Hựu Tuệ yêu quý mà, nào, vào thôi bé iu!” Kim Nguyệt Dạ cười nhả nhả chớp chớp mắt nhìn tôi.

“Ê..tôi còn chưa nói hết...Oái!”

Điên thật!Là tên nào vừa đẩy tôi?Người đâu mà mất lịch sự thế, xô tôi ngã lăn cù chiêng ra đất. Đợi đã...vé của tôi...

“Anna?”Tôi ngạc nhiên nhìn con nhỏ diêm dúa như cá bẫy màu đang lè lưỡi lêu lêu tôi.

Sao con nhỏ này lại xuất hiện ở đây,đã thế tay còn cầm hai tấm vé xem fim vậy vậy...

“Ồ, Anna, đó là vé của tôi!” Tôi vội vã nói.

Nhưng hình như con nhỏ Anna coi tôi như không khí, tự ý đưa cho Kim Nguyệt Dạ một tấm vé: “Dạ,cậu cầm lấy 1 vé đi! Ôi chào, là vé đôi, lại là hàng VIP dành cho các cặp tình nhân nữa chứ! Phim sắp bắt đầu chiếu rồi,chúng ta vào nhanh đi!”

“Này đợi đã...”

“Bạn Tô Hựu Huệ ,chẳng nhẽ ngọc nữ trường Minh Đức lại lén lút hẹn hò vs nam sinh trường Sùng Dương chúng tôi sao?”

“Làm gì có chuyện đó, tôi...”

“Thế thì tốt quá, bye bye!” Anna đắc ý nhìn tôi, rồi vẫy vẫy tay, đẩy Kim Nguyệt Dạ vào trong rạp, “Yên tâm, chuyện hôm nay tôi coi như ko nhìn thấy...”

....

Bây giờ đã hơn mười một giờ đêm, mọi khi đến giờ này tôi đã chui vào trong chăn ngủ tít thò lò Nhưng đến bây giờ tên đầu gỗ Kim Nguyệt Dạ vẫn chưa thấy mò về, phim gì mà xem lâu thế? Tôi ngồi trên ghế sô-pha bọc vải trắng ở phòng khách, tức tối bấm chuyển kênh ti vi liên tục.

Ba mươi phút sau...

“Năm nay đón tết không nhận quà, nếu nhận quà thì chỉ nhận...” (Quảng cáo trên ti vi).

Hừ... Vẫn không thấy tăm hơi hần đâu, hay là bị bắt cóc rồi cũng nên... Mà thôi, để ý đến hần làm gì cho tốn sức, có bị bắt cóc thì cũng do hần tự rước họa vào thân.

Một tiếng sau...

“Không! Cầu xin em đừng rời bỏ anh, anh yêu em thật lòng...” (Chương trình phim ‘tình cảm’ chiếu lúc đêm khuya)

Tôi nằm trên ghế sô-pha ngáp một cái thật dài.

“Rầm... Âm ầm...”

Gió ban đêm từ bên ngoài thổi vào khiến cửa sổ khẽ đung đưa. Hu hu hu hu... Căn biệt thự số 23 này rất rộng, mặc dù ngày nào chúng tôi cũng quét dọn tinh tươm, nhưng luôn có cảm rờn rợn...

Tôi bắt giắc rùng mình một cái, vội rút điện thoại ra, gọi cho Kim Nguyệt Dạ.

“Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...”

... Lại còn dấm tắt máy!

Lát nữa có mò về đừng hòng tôi mở cửa cho vào, hừ...

Giờ ơi là giờ... Tôi thấy mình càng ngày càng giống người vợ ngồi chờ chồng quay về nhà trong nỗi tuyệt vọng thế này, tiêu rồi, chắc tại tôi xem nhiều phim tâm lí suốt quá đây mà... Hừ hừ hừ...

Tôi ngồi trên sô-pha dần dần lịm đi lúc nào không biết. Đến lúc tôi thức dậy trời cũng đã tờ mờ sáng.

Ui... Mỗi cổ quá! Tôi lắc lắc cái đầu, bật dậy khỏi cái ghế.

À, tên Kim Nguyệt Dạ về chưa nhỉ? Tôi vội vã chạy đến cửa phòng Kim Nguyệt Dạ, gõ cửa dồn dập.

” Cộc cộc cộc... Cộc cộc...”

Không có ai đáp. Chắc là hần chưa về rồi, tôi nhẹ nhẹ mở cửa phòng.

Trong phòng không có ai, chỉ thấy thoang thoang mùi hương bạc hà...

Cái chăn vẫn xếp gọn gàng trên giường, xem ra cả đêm qua Kim Nguyệt Dạ không về nhà...

Trán tôi nổi gân xanh, tay siết lại, nổi giận đùng đùng ra khỏi phòng, đập mạnh cánh cửa phía sau.

Kim Nguyệt Dạ... Mi dám bắt ta mòn mỏi ngồi canh cửa cả đêm, tốt nhất đừng để ta nhìn thấy mi, không thì... Đúng lúc này, trong đầu tôi hiện lên cảnh tượng con nhỏ phù thủy Anna nũng nịu ôm chặt cánh tay thẳng cha Kim Nguyệt Dạ, tôi đỏ mặt “tung chưởng” đá đập một cái vào tường. Ối má ơi, đau chân quá...

“Cộc cộc cộc...”

Tiếng gõ cửa từng hồi bên ngoài vọng lại. Hừ, cuối cùng tên khốn Kim Nguyệt Dạ kìa cũng biết đường về nhà.

” Cộc cộc cộc...”

Grừ, gõ gì mà gõ, mi có gõ gãy tay cũng đừng hòng ta mở cửa cho, cứ đứng ngoài đó mà hít gió trời đi, hừ... Khoan đã, nhớ tên Kim Nguyệt Dạ đó không thấy ai mở cửa, bỏ đi nơi khác thì tôi mất cơ hội dạy cho hần một bài học. Nghĩ đoạn, tôi vội vàng chạy ra cửa, vừa mở cửa, vừa trừng mắt lên nói:

“Cậu về sớm quá nhỉ! Sao không ở đó luôn đi...”

“Tôi cũng muốn muộn muộn một chút mới về, nhưng mà Kim Nguyệt Dạ không đồng ý!” Một giọng nói ngọt như kẹo đường cất lên.

Ồi, đó không phải giọng của Kim Nguyệt Dạ, giọng nói này hình như... Tôi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào người đang đứng trước cửa, đúng là...

Anna! Kim Nguyệt Dạ đứng ngay sau cô ta. Anna xách một cái va li to dùng, nhìn tôi cười đầy ẩn ý.

“Hơ, cái va li này...”

“À, tôi rất vui được thông báo với cô là bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ ở đây cùng Kim Nguyệt Dạ!”

“Hả? Kim Nguyệt Dạ, chuyện gì thế này?”

Kim Nguyệt Dạ chỉ nhún vai, không trả lời tôi.

Tôi bỗng thấy đầu óc quay cuồng, cổ họng đắng nghét như nuốt phải bồ hòn...

“Ha ha, nếu cô thấy làm phiền tôi và Kim Nguyệt Dạ thì mau chóng thu dọn đồ đạc rời khỏi đây đi!” Anna nhìn phản ứng của Kim Nguyệt Dạ, cười gian xảo.

“Hừ, tại sao tôi phải chuyển đi chứ?” Tôi tròn mắt nhìn Anna, nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Đích thân ngài chủ tịch mời tôi nên tôi mới đến đây ở. Nếu không được ngài ấy cho phép, tôi nghĩ hôm nay cô nên gọi một chiếc taxi sớm chở người và đồ đạc về đi là vừa!”

” Hả? Vậy sao? Ha ha, Tô Hựu Tuệ, nhưng tôi lại thích cái kiểu già mồm cãi cùn của cô!” Anna nhìn tôi kiêu căng và nói, ” Nhưng mà ngại thật, giấy ủy nhiệm của ngài chủ tịch đây này!”

Nói xong, Anna rút một bức thư từ túi áo ra, trên đó có đề hàng chữ to tướng “Thư mật” đưa cho tôi xem”

Giấy ủy nhiệm

Đề nghị em Anna thực hiện nhiệm vụ giám khảo đặc biệt cho cuộc thi đấu giữa trường Sùng Dương và trường Minh Đức.

Ưu tiên em vào ở tại căn biệt thự số 23 phố Angel để tiện cho việc kiểm tra giám sát.

Kí tên,

Chủ tịch

Cuối bức thư còn có in dấu vân tay của chủ tịch...

Cô...cô ta là giám khảo thật sao? Có nhầm không vậy! Sao lại thế chứ?

“Thư ủy nhiệm của ngài chủ tịch cô cũng xem rồi. Tôi khuyên cô đừng đứng ở đây mà cản đường nữa, mau cuốn gói rút lui đi để Kim Nguyệt Dạ giành chiến thắng trong cuộc đấu này, thế nào?” Trong lúc tôi ngây người ra, Anna đã giật lại thư ủy nhiệm nhét vào túi áo.

“... Còn lâu tôi mới rút lui nhé, người giành chiến thắng nhất định phải là tôi!”

“Thế thì, Tô Hựu Tuệ, sau này xin được cô chỉ bảo cho!” Anna nhìn tôi, cười như ma nữ, sau đó cô ta lướt qua mặt tôi, tới thẳng cửa chính.

Bỗng nhiên, Anna nhớ ra cái gì đó, quay đầu lại nói với tôi và Kim Nguyệt Dạ vẫn đang đứng như trời trồng bên ngoài cửa: “Suýt nữa quên nói với hai người, chủ đề cuộc thi chính là trong một tháng này, ai có thể lấy lòng tôi được!”

“Cái gì? Chủ đề này chẳng công bằng chút nào! Tại sao tôi phải lấy lòng cô chứ?”

Tôi tức tối nhảy cẫng lên lớn giọng phản đối.

” Tô Hựu Tuệ, cô đừng quên tôi là giám khảo nhé, cô có ý kiến gì k?”

” Dương nhiên là có ý kiến, cô mượn việc công trả thù riêng!”

Hừ! Ta biết tổng âm mưu trong bụng mi, chẳng qua mi muốn đc ở cùng với Kim Nguyệt Dạ, đc thể bắt nạt ta luôn.

” Nếu cô bất mãn có thể bỏ cuộc, như vậy càng tốt, trong cuộc đấu này Sùng Dương thắng Minh Đức quá dễ dàng.”

“Cô...” Thật là vô liêm sỉ, tôi tức giận đỏ bừng mặt.

Cuộc thi này thực ra đã dàn xếp hết rồi còn gì, chỉ là muốn xử đẹp tôi xong rồi mới phán quyết tôi thua. Nhưng mà... tôi không cam tâm chấp nhận từ bỏ cuộc thi, tâm trí tôi hết sức hỗn loạn.

“Tô Hựu Tuệ, cô có ý kiến gì vs cuộc thi này không?”

“Đã là sắp xếp của ngài chủ tịch thì tôi k có ý kiến gì hết!”

“Thế thì tốt, trường Sùng Dương đã chấp nhận điều kiện. Nếu như bạn Tô Hựu Tuệ bỏ cuộc thì trường Minh Đức sẽ thua trong cuộc đấu này!” Nụ cười dịu dàng của Anna trong mắt tôi chẳng khác nào Bạch Cốt Tinh hiện hình.

Thua... thua. .. thua...

Những chữ này cứ lớn dần, lớn dần lên trong đầu tôi... Làm cho đầu tôi căng thẳng đến mức tê dại. Hu hu... Cả đời Tô Hựu Tuệ này hận nhất là nghe thấy chữ “Thua” ! Nhưng phải làm thế nào bây giờ ?”

“Tôi đếm đến ba, nếu cô không trả lời, tôi sẽ quyết định Kim Nguyệt Dạ thắng, và sau đó mời cô rời khỏi ngôi biệt thự số 23 ngay lập tức!” Anna liếc xéo tôi một cái, đưa ngón tay ra hiệu, ” Một!”

Làm thế nào đây?

Rời đi... hay ở lại?

“Hai!”

Thi đấu tiếp... hay bỏ cuộc?

“Ba!”

“Ha ha ha ha... Giám khảo Anna, hoan nghênh bạn đến khu biệt thự số 23, sau này xin bạn chỉ bảo nhiều cho!”

Ôi, Tô Hựu Tuệ vốn rất khôn khéo mềm dẻo, tuy bây giờ mi chiếm thế thượng phong, nhưng ta không tin, với đầu óc cao thủ như ta lại không xử gọn được mi!

Hừ... Mi muốn đuổi ta đi để rảnh rang sống cùng Kim Nguyệt Dạ chứ gì? Còn lâu mi mới toại nguyện nhé! Cứ đợi đấy! “Tốt lắm, chào mừng cô tham gia cuộc đấu đầy thú vị này. Để công bằng, tôi nói trước thể lệ cuộc thi, chỉ cần ai dẫn trước mười điểm, người đó sẽ giành chiến thắng!”

Anna cười títt rồi ôm tôi một cái: “Tôi đi nghỉ trước đây! Hựu Tuệ, cô cũng nên cân nhắc đến việc nhường phòng mình cho vị giám khảo này nhé!”

“Không sao đâu...” Tôi cố rặn ra từng chữ.

“Rất vui khi cô nói như vậy, thế thì tôi đi nghỉ đây.” Anna mỉm cười với tôi và đi lên tầng trên. “À, Kim Nguyệt Dạ, phiền cậu mang hành lí của tôi lên đây đc không? Tôi sẽ cộng điểm cho cậu, cảm ơn nhiều nhé!”

Kim Nguyệt Dạ bước tới gần tôi, dừng lại, quay đầu nhìn tôi vs ánh mắt khó hiểu.

Tim tôi đập thình thịch. Hắn ta định xin lỗi tôi ư?

“Hơ hơ, cuộc đấu bắt đầu rồi!” Kim Nguyệt Dạ bỗng mỉm cười, ghé sát vào tay tôi, sau đó đi thẳng lên cầu thang.

Cái gì? Tôi... tôi còn nghĩ hần ta muốn xin lỗi vì chuyện hôm qua! A a a a ... Tức chết đi được! Tên khốn Kim Nguyệt Dạ! Hừ! Tôi hậm hực như nắm đấm sau lưng hần. Buổi tối tôi bị phù thủy Anna “giáng xuống trần gian”, nhường lại phòng cho cô ta, còn mình thì ẩm ứ nằm ngủ trên một cái giường xếp ở phòng sách.

Gió lạnh từ khe cửa sổ len vào, thổi vào mặt tôi tê cóng!

Hu hu hu... Lạnh quá... Lẽ nào điều hoà hỏng rồi? Kiểu này thì làm sao ngủ nổi cơ chứ! Đến phòng khách ngủ tạm vậy, chỉ ít thì sofa cũng mềm, còn tốt hơn cái giường xếp cứng đơ đơ này. Tôi ôm chăn gối rón rén mở cửa phòng đi ra... Số tôi sao mà nó hăm, có ngày sa vào bước đường cùng thế này! Tôi lắc đầu thở dài đi vào phòng khách, bước đến gần cái ghế bồng thấy 1 cái bóng đen đen.

“Ồi!” Tôi sợ hãi ném hết cả chăn gối xuống đất, quay gót chạy.

“Tô Hựu Tuệ, là tôi đây!” Bóng đen kia nói.

Ủa... Giọng nói này... Tôi dừng chân, chầm chậm quay lại gần sofa căng mắt nhìn. Hoá ra là Kim Nguyệt Dạ.

“Phù...” Tôi khẽ vỗ ngực, thở 1 cái thật dài, “Kim Nguyệt Dạ, cậu có bị ám đầu không? Nửa đêm canh ba lại chạy ra dọa người khác!”

“Thế không phải nửa đêm cô cũng chạy đi chạy lại à!” Kim Nguyệt Dạ liếc nhìn tôi cười khì khì rồi nói.

“Vớ vẩn... Tôi chỉ muốn đi uống ngụm nước thôi!”

“Chờ chút, Hựu Tuệ” Kim Nguyệt Dạ bồng kéo tay tôi.

Tim tôi đập rộn lên, đêm hôm hần cầm tay tôi làm gì: “Cậu... Cậu muốn gì?”

” Hựu Tuệ, tôi đói bụng quá!”

“... Kim Nguyệt Dạ, cậu là quái vật à? Buổi tối mới ăn nhiều thế mà giờ đã đói rồi!”

“Nhưng tôi thèm ăn mì, hơ hơ”

“Thèm ăn mì? Cậu có muốn uống thuốc độc thì cũng chả liên quan gì đến tôi! Cho nên xin cậu tự nghĩ cách đi, tôi phải đi ngủ đây! Hừ!”

” Đi mà! hựu Tuệ, tôi đói thật mà!” Kim Nguyệt Dạ nở nụ cười sáng chói như thiên thần.

Ồi... Sao trong đêm tối mà tôi vẫn thấy chói mắt thế này... Chóng mặt, chóng mặt quá...

Đến lúc tôi định thần lại thì đã đã bước vào trong bếp rồi.

Hu hu hu... Tại sao tôi lại dễ dàng đầu hàng sớm như vậy, nhưng thực ra, tôi cũng thấy đói, cả ngày bực bội chẳng ăn được gì... haiz, thôi vậy, coi như số tôi đen đủi.

Nửa tiếng sau, tôi bưng 2 bát mì nóng hổi đi vào phòng khách.

Trong khi tôi nhể nhại mồ hôi nấu mì trong bếp thì thằng cha Kim Nguyệt Dạ lại ngồi thanh thoi bên ti vi xem bóng đá!

Hần cứ làm như mình là vua ý, chẳng thèm đoái hoài gì đến người dân phải lao động khổ sở.

“Ăn thôi”

“Ồ, cứ để đấy, để tạm đấy đi, tôi đang xem đến đoạn hay!” Tên Kim Nguyệt Dạ cũng chẳng thèm nhìn tôi lọ mọ bưng mì “hầu hạ” hần tận nơi, hươ tay ra lệnh với tôi như là với nô tì.

Cái tên chết tiệt này... Đừng có mà được dằng chân lên dằng đầu, mặt tôi tối sầm lại, mặt tối sầm lại, tôi đặt mạnh bát mì trước mặt hần

“Ái, Hựu Tuệ, bắn hết nước ra rồi, nóng quá!”

Hừ! Đáng đời... Tôi cười thâm đắc ý, lấy đũa gấp mì cho vào miệng.

“Chắc! Hựu Tuệ này! Cô khéo tay ra phết!” Kim Nguyệt Dạ vừa khoan khoái ăn mì, vừa giơ ngón tay cái lên nịnh nọt tôi.

Tôi sướng đến phồng cả mũi: “Ha ha, chỉ là bát mì thôi mà, bõ bèn gì! Kim Nguyệt Dạ, cậu hơi xem thường tôi đấy!”

“Thế hả? Hay quá! Thế thì từ nay nhất định phải học hỏi nhiều tài nấu ăn của cô rồi”

“Đương nhiên... À không, này, tôi không rồi hơi nấu cơm cho cậu, suất nữa thì bị cậu lừa vào tròng!”

“Hựu Tuệ, sao cô keo kiệt thế, bát mì của cô có trứng, bát của tôi lại không có!”

“Cậu mắc lỗi, có mì ăn là được rồi lại còn đòi ăn trứng!”

“Hựu Tuệ, cô vẫn còn giận à?”

“Này, Kim Nguyệt Dạ, ai cho cậu chọc dũa vào bát của tôi! Bỏ ra ngay...”

Tôi vội vàng ngậm quả trứng lên miệng, lắc lư đầu trên người hấn.

Ha ha, thế nào, thế nào, mi còn lâu mới cướp được của ta nhé.

“Bé Hựu Tuệ, đừng vội đắc ý, tôi vẫn muốn ăn...”

“...”

Tôi còn chưa kịp định thần thì Kim Nguyệt Dạ đã dí sát mặt lại, cắn vào quả trứng tôi ngậm trên miệng...

Tôi ngửi thấy mùi hương bạc hà thơm thoang thoảng...

Thình thịch... Thình thịch... Thình thịch... Thình thịch...!

Tôi dờ người ra, tim đập như gõ mõ, mắt tròn trừng nhìn thẳng Kim Nguyệt Dạ, mắt tôi đỏ bừng như tấm sắt bị nung trong lò, nóng hừng hực hừng hực...

Trời ơi... Tôi dường như cảm thấy những sợi lông mi của Kim Nguyệt Dạ nhẹ nhẹ chạm vào mặt tôi... Ngứa ngứa...

Kim Nguyệt Dạ cắn vào nửa quả trứng còn lộ ra ngoài miệng tôi, hấn cười gian xảo!

Tên khốn này...Hấn ta muốn làm gì chứ...

“2 người vui vẻ quá nhỉ?” 1 giọng nói êm ru vọng lại từ cửa phòng khách.

“Ồ, là Anna á!” Kim Nguyệt Dạ cười tươi vẫy tay gọi Anna.

Anna mỉm cười bước đến, mặt chợt lạnh tanh khi nhìn 2 bát mì trên tay tôi và Kim Nguyệt Dạ. “Dạ này, đêm hôm khuya khoắt mà cậu vẫn còn ngồi ăn thứ đồ rẻ tiền, không có chất dinh dưỡng thế này à? Muốn ăn thì cứ nói tôi, tôi sẽ bảo người giúp việc làm rồi mang tới cho!”

Hừ! Cầm nhất bọn tiểu thư nhà giàu, hơi tí lại gọi người giúp việc! Tôi lẩm bẩm trong miệng.

“Ô Hựu Tuệ, cô mặc đồ ngủ ra ngoài phòng khách, làm mất phong cách của trường, trừ cô 1 điểm”

“Cái gì? Đợi đã! Tái sao lại trừ điểm tôi chứ?” Tôi bực mình, quay người lại so đo hơn thua với Anna, “Cô vs Kim Nguyệt Dạ cũng đang mặc đồ ngủ đấy nhé!”

“Cậu ấy là con trai nên không sao cả! Còn tôi là giám khảo, nằm ngoài đối tượng quan sát. Mong cô tự trọng 1 chút”

Tự trọng? Tôi nhìn thấy Anna cứ sán vào Kim Nguyệt Dạ... Con nhỏ... Con nhỏ mà cũng có tư cách nói câu đó với tôi sao? Tôi tức nghẹn cổ. Ô Hựu Huệ! Bình tĩnh nào! Bình tĩnh lại nào! Đừng nổi nóng kéo lại trứng kế của con nhỏ đó... Tôi ngoan ngoãn đặt đôi đũa đang cầm trên tay xuống bàn, ôm chân và gối đi vào phòng.

“Cố lên nhé!” Lúc tôi đi qua chỗ Kim Nguyệt Dạ thẳng cha đó lại mở miệng ra nói 1 câu vô tam k thể tả, làm tôi tức muốn ói máu nhưng vẫn cố nhẫn nhịn đi vào trong phòng. Tôi ném mạnh chăn gối xuống sàn nhà.

Đồ phù thủy! Tôi định đập lên gối của Anna cho đỡ tức, ai ngờ phòng ngủ k bật đèn nên tôi lại đập nhầm phải cái thành giường.

HU hu hu hu... Đau quá đi! Tôi ôm ngón chân suýt nữa gãy làm đôi của mình mặt mày méo xẹo chui tọt vào trong chăn. Không biết bao lâu sau, tôi mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng người nói lạnh lạnh bên tai.

“Tô Hựu Tuệ! Mau dậy ngay! Dậy làm bữa sáng nhanh lên!”

Ủm... Ai mà ồn ào thế nhỉ? Người ta còn chưa tỉnh ngủ mà... Tôi làu bàu mấy tiếng, rồi lại trở mình ngủ tiếp...

Híc, sao hôm nay cái giường này lại cứng thế? Làm người tôi đau ê ẩm!

“Tô Hựu Tuệ, Tô Hựu Tuệ!!!”

Khò... Khò... Khò...

“Ồi, lạnh quá!”

Tôi còn chưa kịp định thần lại thì cả người đã bị một chậu nước lạnh đổ ụp xuống. Tôi choàng tỉnh.

“Ồ, Hựu Tuệ, xin lỗi nhé!” Anna làm ra vẻ mình vô tội, mỉm cười nói: “Tôi vừa rửa mặt, định đi đổ nước, không ngờ đổ trúng vào cô mất rồi...”

“Anna, cô...” Nhìn gương mặt xảo quyệt của Anna, tôi lập tức thay đổi thái độ: “Ồi, may nhờ chậu nước của cô mà tôi thấy tỉnh táo hẳn lên, sáng khoái quá! Ha ha ha ha!”

Con nhỏ đề tiện kia, mới thu hôm nay ta sẽ tạm ghi vào sổ, sau này ta sẽ trả gấp đôi à xem! Tôi rửa thềm trong bụng.

“Tô Hựu Tuệ, cô tỉnh hẳn rồi à? Thế thì việc chuẩn bị bữa sáng giao cả cho cô đấy!”

“Mới có năm giờ sáng, còn sớm chán!”

“Nhưng mà... nếu tôi không ăn sáng thì tâm trạng sẽ không được tốt lắm, tâm trạng tôi không tốt e là ảnh hưởng đến điểm số của cô đấy!” Anna cố tình chơi khăm tôi.

“À ừ, cũng đúng, cũng đúng! Vậy tôi đi làm ngay đây!”

Hừ. Đồ “ác ma Barbie”... Tôi chỉ muốn cầm chiếc đồng hồ báo thức trong tay đập bẹp cái mũi đang vênh váo héch lên tận trời của con nhỏ đó! Tức quá! Tức muốn chết! Tô Hựu Tuệ, tại sao mày lại ra nông nổi này chứ!

“Tốt lắm! Vậy làm phiền cô rồi! Hôm nay tôi muốn ăn canh gà nấm hương, trứng gà chiên, hai lát bánh mì, nhớ là đừng có chiên trứng kĩ quá đấy! Còn nữa, pha cho tôi một cốc nước cam tươi nhé! Ủm, tạm thế đã, làm xong thì gọi tôi dậy!” Anna nói xong gấp ngắc ngắc dài trở về giường ngủ.

Nổi uất hận trong người tôi sôi sùng sục như nước một trăm độ, chuẩn bị trào ra ngoài đến nơi.

Ta bóp chết mi... Ta...

“Sao còn chưa chịu đi hả? Ai da, tâm trạng tôi...”

“À à, tôi đi làm ngay đây, lát nữa xong xuôi sẽ gọi cô đây... Ha ha”

“Này, yêu cầu cô đừng có xưng hô kiểu bất lịch sự như thế với tôi! Phải nói là: Vâng, thưa tiểu thư Anna”

“À... Vâng... thưa tiểu thư Anna!”

“Tốt lắm! Từ nay tôi sẽ gọi cô là Tiểu Tuệ nhé! Tiểu Tuệ, mau xuống bếp làm đi!”

Tiểu Tuệ.... Tên gì mà nghe giống như tên con cún vậy... Con nhỏ láo toét này lại dám sai tôi như sai người hầu. Diên tiết thật!

“Ta chặt chặt chặt! Đồ xấu xa, ta sẽ chặt mi ra làm mười tám khúc... Hừ hừ hừ!”

Tôi cầm dao trút giận lên đồng nấm hương trong nhà bếp. Mấy cây nấm hương đáng thương chẳng mấy chốc bị tôi băm nát nát.

“Ồ, Tô Hựu Tuệ, mới sáng sớm mà đã chăm chỉ thế!” Kim Nguyệt Dạ vừa đưa tay dụi dụi mắt vừa bước vào trong bếp.

“Cậu dậy rồi à? Bữa sáng xong rồi đấy!” Mặt tôi đờ đờ sát khí quay ra nhìn hần.

“Này... Hựu.... Hựu Tuệ, sao trông cô có vẻ...” Kim Nguyệt Dạ dường như cũng khiếp đảm trước bộ mặt vẻ sắp bùng nổ đến nơi của tôi, hần lặng lẽ ngồi vào bàn ăn.

“Ôi, làm xong bữa sáng rồi à?”

Anna tới rồi, vừa nhìn thấy con nhỏ đó, tôi liền đổi ngay sắc mặt, tươi cười niềm nở, cung kính lễ phép:

“Ôi, tiểu thư Anna, cô đến rồi à? Bữa sáng đã sẵn sàng rồi, mời cô dùng bữa!”

Anna thờ ơ nhìn mấy món điểm tâm trên bàn, ngáp dài một cái:

“Ừm, tốt lắm, Tiểu Tuệ! Kéo ghế ra giúp tôi, không thì tôi ngồi thế nào được...”

“À, vâng, vâng...”

Kim Nguyệt Dạ tròn mắt, hết nhìn tôi rồi lại nhìn Anna.

“Hai cô... đang diễn kịch đấy à?”

“Ha ha ha ha, tất nhiên là không phải rồi! Tiểu Tuệ hứa sẽ quan tâm chăm sóc tôi, cô ấy còn nói gọi cái tên Tô Hựu Tuệ nghe méo hết cả miệng, không hay bằng cái tên Tiểu Tuệ, nên từ nay về sau để tôi gọi là Tiểu Tuệ” Anna liếc xéo tôi một cái.

“À à... Đúng... đúng đó... Là như thế đấy! Hi hi hi hi”

Đồ xấu xa! Rõ ràng là nó cố ý đặt cho tôi cái tên nghe rõ tỏm đó! Hừ... Đồ đáng ghét! Kim Nguyệt Dạ ngẩn tò te ra một lúc nhìn tôi.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa nhìn thấy người đẹp bùng bữa sáng đến bao giờ hả?” Tôi cau bẳn gắt lên một câu.

“Không... Không có gì...” Kim Nguyệt Dạ quay người lại, vừa chun miệng húp canh, vừa lên cười.

Hừ, mi được lắm, thấy chết không cứu còn ở đó cười sung sướng. Tôi tức sùi bọt mép.

“Ồ, nước chấm đâu?”

“Đây!” Kim Nguyệt Dạ lấy lọ nước chấm trên bàn đưa cho Anna. Mà đúng rồi, tên Kim Nguyệt Dạ làm tí việc con con còn được cộng điểm, thế tôi bỏ bao công sức làm bữa sáng thì sao?

“Anna, à không, tiểu thư Anna, không biết bữa điểm tâm sáng nay cô có thấy hài lòng không ạ?” Tôi tỏ vẻ kính cẩn, tươi cười hỏi một câu.

“Ừm, cũng tạm tạm!” Anna chẳng thèm ngẩng đầu lên trả lời tôi.

“À, cộng cho cô một điểm, cộng với hôm qua bị trừ một điểm, chúc mừng nhé, cô hết nợ rồi!”

“Hơ hơ...” Kim Nguyệt Dạ bỗng bật cười.

“Kim Nguyệt Dạ, cậu cười cái gì?” Tôi gằn giọng xuống, mặt đỏ tía tai.

“Tiểu Tuệ, không được vô lễ như thế với cậu ấy!”

“Vâng, thưa tiểu thư Anna...” Trên sân vận động, đám con gái lớp tôi xếp thành hai hàng dài, mỗi đứa bê một quả tạ sắt, nhìn thầy thể dục làm mẫu động tác đẩy tạ. Tôi mệt mỏi rã rời khi cũng phải đứng và bê một quả tạ như thế.

Híc... Đến giờ vẫn thấy tức anh ách! Sao lại có người độc ác như thế nhỉ? Tô Hựu Tuệ ơi là Tô Hựu Tuệ, số mày khổ quá! Hu hu hu...

Đã không được ngủ đủ giấc lại còn thêm con nhỏ Anna hành cho tức đến ong cả đầu, nên tôi đứng mà cứ ngủ gà ngủ gật.

Ôi, tôi muốn ngủ...

Cứ như thế, tiếng giảng bài của thầy giáo thể dục cứ mỗi lúc một nhỏ đi, càng ngày càng nhỏ đi.... Lúc tôi gần như không còn biết gì nữa thì bỗng nhiên tôi lại nghe thấy tiếng của Tô Cơ.

“Tuệ... Hựu Tuệ...”

“Hà?” Tôi giật mình tỉnh dậy, tay run run làm quả tạ rơi trúng chân. Ai da! Ai da! Đau, đau, đau quá! Nhưng tôi cố bặm môi lại, không kêu gào.... Tuyệt đối không được để mất hình tượng đẹp đẽ trước mặt cả lớp được... Có nén cơn đau, nhất định phải cố...

“Thưa thầy, để em đưa Hựu Tuệ xuống phòng y tế xem chân có làm sao không ạ!” Tô Cơ vội giơ tay xin phép thầy giáo, rồi kéo cả Hiểu Ảnh đang chạy tung tăng đưa tôi đến phòng y tế!

“Hựu Tuệ, hôm nay bà làm sao thế hả? Cứ như người mất hồn ỉ!” Tô Cơ ngồi trước mặt tôi, tò mò hỏi, “May là chân bà không sao, nếu không thì đúng là xui tận mạng!”

“Tôi đã xui xẻo lắm rồi, có xui nữa thì cung~ chẳng sao!” Tôi đỡ đầu nói.

“Khai mau, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hả?” Tô Cơ nhìn tôi chăm chăm.

Tít tít tít tít tít... Tít tít tít tít tít tít...

“Alô, Tiểu Tuệ, đây à?”

Hả? Là Anna. Đang giờ học, nó gọi cho tôi làm gì thế không biết!

“Alô, này, Tiểu Tuệ, mau nói đi chứ!”

“À... Vâng, vâng, thưa tiểu thư Anna!”

“Tiểu thư Anna? Hựu Tuệ, bà đang gọi ai đấy?” Tô Cơ trở mắt ngạc nhiên hỏi tôi, Hiểu Ảnh cũng ngạc nhiên lật đật chạy tới.

Oái! Chết rồi, quên bég mất hau con nhỏ này vẫn đang ở đây!

“Tiểu Tuệ à, toi dùng hết khăn giấy rồi, cô mua về cho tôi một bịch nhé! Á, mà tôi không quen dùng cái loại rẻ tiền một tệ một bịch đâu, phiền cô đến công ti bách hóa tụ tinh mua mấy bịch về đây nhé!”

“Công ty bách hóa Tụ Tinh? Tiểu thư Anna. Chỗ ấy cách trường tôi xa lắm, mà bây giờ tôi đang trong giờ học nữa...”

“Thế thì tâm trạng của tôi sẽ...”

“À à, không thành vấn đề, tiểu thư Anna, không biết cô sùng loại giấy nhãn hiệu nào?”

”Ha ha, loại Disney ý! Hy vọng bữa trưa nay tôi sẽ có khăn giấy để dùng!

Anna nói xong liền cúp luôn điện thoại, tôi ngồi ngây người ra đấy.

“Tô Hựu Tuệ, bà vẫn ổn đấy chứ? Mà tiểu thư Anna đó là ai thế? Có phải chính là con nhỏ Anna không?” Tô Cơ sốt ruột lắc lắc vai tôi.

Tôi mếu máo kể hết mọi sự tình cho hai bà bạn chí cốt nghe.

” Sao lại thế được... Bà và Kim Nguyệt Dạ cùng ở trong khu biệt thự số 23, đã thế giám khảo lại chính là Anna!” Tô Cơ kinh ngạc đứng bật dậy khỏi ghế. ” Tô Hựu Tuệ, bà chẳng coi bạn bè ra gì hết! Chuyện quan trọng như thế mà không chui nói với tôi một tiếng!”

“Tôi có muốn thế đâu, nhưng tại cô Bạch dặn là...”

Mắt tôi rưng rưng nhìn Tô Cơ, ” Tô Cơ à, nếu ngày nào đó tôi bị con nhỏ đó đi đến chết, bà với Hiếu Ảnh phải nhớ sáng nào cũng đèn thấp hương cho tôi đấy!”

” Hựu Tuệ, bà đừng có nói linh tinh! Thấy bà phải chịu khổ như vậy, làm sao tôi có thể khoanh tay đứng nhìn được, để tôi thay bà dạy cho con ranh đó một bài học!” Tô Cơ bưng bưng nghĩa khí vỗ ngực nói.

“Đúng đấy, cả Hiếu Ảnh nữa...”

“Híc híc... Cảm ơn các bà, các bà đúng là chị em tốt của tôi. Nhưng...” Tôi cảm động quá, nước mắt ứa ra, ” Nhưng các bà định đòi lại công bằng cho tôi bằng cách nào?”

“Rồi bà sẽ biết! Nhưng trước tiên tôi phải lên kế hoạch cái đã!” Tô Cơ nói rồi đi về hía góc tường ‘tính kế’, dáng vẻ đàng đàng như kiêu’ vùng nguy hiểm, cấm đến gần’.

” Đúng đấy, hay quá, Hiếu Ảnh cũng tham gia vụ này...”

Không biết vì sao. Trong lòng tôi bỗng có dự cảm chẳng lành...

Tô Cơ và Hiếu Ảnh cùng giúp một tay, như thế liệu rằng mọi việc, có khá khẩm không?

Tôi chán nản lắc đầu, tập tà tập tễnh bước ra khỏi phòng y tế.

Cuối cùng thì cũng đến chủ nhật rồi, sống trong căn biệt thự số 23 đó chẳng khác gì địa ngục, tôi lúc nào cũng phải đề cao cảnh giác tên Kim Nguyệt Dạ, đã thế còn phải phục tùng những yêu cầu quá đáng của con nhỏ phù thủy Anna nữa.

Mặc dù đã biết bao lần Tô Cơ bắt bớ thay tôi, kêu la âm trời, nhưng vì thắng lợi, vì không muốn phụ sự kì vọng của trường Minh Đức, tôi vẫn cố can đảm chịu đựng!

Hôm nay vừa mới bánh mất ra, Anna đã có việc phải đi đâu đó, tôi đã có thể ngủ thêm một lúc nữa rồi.

Nhưng vừa mới nhắm mắt lại, khuôn mặt tươi cười của phù thủy Anna đã hiện ra trước mặt tôi cứ như đoạn phim tua chậm vậy:

” Tiểu Tuệ à, phòng tôi hơi bừa bộn, phiền cô sau khi tan học dọn dẹp lại hộ tôi nhé, yêu lao động là một đức tính tốt, có thể được cộng thêm điểm...”

” Ôi trời ơi!”

” Tiểu Tuệ, quần áo cô giặt hộ tôi hôm qua sao vẫn chưa mang đi phơi thế? Làm việc có đầu mà không có cuối, phải trừ một điểm đấy...” Món bít tết tối nay cô nướng kĩ quá, ăn xong chắc tôi bị đau dạ dày mất. Tiểu Tuệ, như thế là không được đâu nhé! Con gái phải giỏi nữ công gia chánh chứ! Tôi trừ một điểm cảnh cáo...”

Chúa ơi, những ngày tháng đen tối này bao giờ mới kết thúc cho con nhờ?

Nhưng tôi không hề biết rằng, cuộc sống hiện tại của tôi vẫn chưa phải là chuỗi ngày đen tối nhất...Đúng bây giờ không hơn không kém, tôi lại nhận được tin nhắn của con nhỏ Anna đáng ghét:

“Bây giờ mười phút gặp nhau ở Happy House, nhớ mang cho tôi khăn quàng cổ trắng và găng tay nhé!”

Mười phút sau, tôi thở hồng hộc ngồi trong Happy House, bên cạnh là Kim Nguyệt Dạ và Anna đang tí tởn ngồi ăn tối cùng nhau.

“Tiểu Tuệ, tôi bảo cô mang găng tay tới, thế mà cô lại quên mất, làm da tay tôi lạnh cóng rồi nè! Thiểu sự quan tâm tới người khác, trừ một điểm!”

Ana nói với thái độ không thương tiếc. ” Nhưng mà bữa sáng hôm qua với hôm nay cô nấu cũng được, lại giúp tôi làm bài tập nữa, nên được cộng ba điểm, chúc mừng cô, hết nợ rồi nhé”

Tôi thở mạnh một hơi, nhìn thẳng cha Kim Nguyệt Dạ mặt mày hí hửng như đang xem kịch vui, tôi uất đến nghẹn cổ... Nhưng vì tương lai tươi đẹp của trường Minh Đức, tôi lại nhin...

” Sao? Bạn Hựu Tuệ có ý kiến gì không?” Anna cười tinh quái hỏi tôi.

“Tôi có!” Bỗng nhiên một giọng nói đầy căm phẫn từ bên ngoài vọng vào.Tôi kinh ngạc quay đầu nhìn.

“Anna, cô bắt nạt người khác vừa phải thôi!” Tô Cơ đã ngồi cạnh tôi từ lúc nào.

” Tiểu Tuệ, bạn cô đấy à?” Anna liếc nhìn Tô Cơ một cái. ” Thảo nào mà bắt lịch sự thế!”

” Cô nói gì?” Tô Cơ ba máu sáu cơn nổi lên, nếu tôi không kịp kéo tay nhỏ, e là nhỏ ta đã lao tới xé xác Anna thành trăm mảnh rồi.

” Tiểu Tuệ, cô tự ý để bạn cô đến đây làm loạn, trừ một điểm!” Mặt Anna không hề biến sắc.

Hu hu hu hu... Tôi biết trước là sẽ như thế mà...

” Trừ cái gì mà trừ? Cô đừng vội lên mặt nhé!”

” Ôi trời, sao phục vụ ở đây kém thế nhỉ? Loại người nào cũng tự tiện cho vào...”

Tôi cố nhịn... Vì lòng yêu mến cầu mọi người dành cho công chùa trường Minh Đức...

“Anna, cô là đồ rắn độc!”

“Dạ này, đã đến mùa xuân chưa ấy nhỉ? Sao tôi lại nghe thấy tiếng sủa gâu gâu bên tai thế?”

Tôi lại nhịn... Vì danh tiếng của trường Minh Đức...

” Tiểu Tuệ, sao cô còn không tổng con vịt bầu lấm mồm đó ra khỏi đây hả? Phiền chết đi được...”

“Bốp!”

Xung quanh đang ồn ào như cái chợ vỡ bỗng im bật, mười mấy con mắt đổ dồn vào tôi, tôi không biết vì sao lúc ấy tôi lại mất bình tĩnh như thế.

” Anna, cô không có tư cách đối xử với bạn tôi như thế!” Tôi chưa bao giờ thấy mình cương quyết như lúc này, mắt nhìn thẳng vào Anna, còn Anna như biến thành đứa con nít không đòi được kẹo.

“Bạn cô ư? Tô Hựu Tuệ, tôi không tin là loại người như cô lại coi thứ tình bạn rẻ tiền đó quan trọng hơn cuộc thi đấu!”

“Tô Cơ à, tôi thấy trên đời này chẳng có việc gì rẻ tiền hơn việc phải đi lấy lòng bạn Anna đây. trò chơi đến đây kết thúc! Tô Cơ, chúng ta đi...” Tôi kéo Tô Cơ đang đứng ngơ ngác ra khỏi Happy Houé, chẳng buồn để ý đến ánh mắt xung quanh.

Ba phút sau...

“Yeah, Tô Hựu Tuệ, lúc này bà tuyệt quá, tôi phục bà lắm đó!” Tô Cơ phần khích ghì chặt lấy vai tôi, “Bà là ngọc nữ trường Minh Đức cơ mà, sao lại có thể để con nhỏ Anna ấy sai khiến được chứ? Cứ nhớ lại bộ mặt của nó lúc này... Hê hê!”

“Hu hu hu hu...” Tôi khóc thút thít. “Nhưng mà Tô Cơ ơi, vừa này tôi hơi bị kích động quá thì phải?”

Ôi, bà bạn ngốc nghếch, bà chẳng hiểu tâm trạng tôi gì cả. Tôi làm thế chẳng khác nào tự tuyên bố mình bỏ cuộc! Ngày mai sao tôi dám đối mặt với cô Bạch và hơn mười nghìn học sinh trường Minh Đức đây?

“Đây vốn đã là một cuộc thi không công bằng, việc gì bà phải tự làm khổ mình nhỉ?” Tô Cơ mặt thản nhiên như không.

”Cho dù là không công bằng, nhưng chỉ cần tôi cố gắng hết sức, cũng có thể giúp trường Minh Đức và cô Bạch mở mày mở mặt, nhưng giờ thì...”

“Yên tâm đi!” Tô Cơ tràn đầy nghĩa khí vỗ vào vai tôi, “Tôi sẽ ở bên cạnh âm thầm ủng hộ bà...”

“Cái gì cơ?” Tôi tròn mắt, cứ nghĩ là mình nghe nhầm.

“Hi hi, bà cứ yên tâm, nếu xảy ra chuyện gì bất trắc tôi sẽ đến dọn xác bà...” Tô Cơ vừa nói vừa lùi lại đằng sau.

Đồ chết nhất, vì ai mà tôi ra nông nổi này chứ? Đúng là trách vô dưa gập vô dưa! Hôm nay tôi mà không cho con nhỏ này một trận thì tối nay quyết không về nhà!

” Tiểu Tuệ!”

Hừ! Mặc xác mi! Tô Cơ nói đúng! Một cuộc thi không công bằng như thế này, có cố gắng nữa thì cũng chỉ thua ê chề thôi, ta chẳng việc gì phải tiếp tục nhịn nhục mi...

Tôi thẳng lưng bước tiếp về phía trước, nhưng chợt nghĩ ra cái gì đó đành cười gian xảo, quay về chỗ Anna đang nhõn nhõn nằm dài trên ghế sofa xem ti vi.

“Xin hỏi, có điều gì cần dặn dò không thưa tiểu thư Anna?”

“Ừm, phiền cô rót cho tôi một cốc nước!”

“Được ạ!” Tôi ngoan ngoãn nghe lời, xuống bếp rót một cốc nước mang đến trước mặt Anna, “Tiểu thư Anna, nước vừa đun xong, để tôi giúp cô thử xem nước có vừa miệng không nhé!”

Anna đang định bỏ miếng khoai tây chiên vào miệng bỗng ngừng lại, nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ, tôi hôm nay tôi tự dưng chăm chỉ đột xuất.

Tôi mút một hơi thật mạnh: “Phụt, nóng quá, nóng quá! Tiểu thư Anna, rồi cô đừng có uống đấy... Ô, cô làm sao vậy?”

Tôi giả vờ hốt hoảng phụt nước trúng luôn vào người Anna, con nhỏ đó ném trọn “nước cam lộ” tôi ban phát cho.

“Cô...”

“Ôi! Xin lỗi, xin lỗi tiểu thư! Sao cô lại bắt cắn vậy? Sao lại để tôi phụt nước vào người mà không biết cách tránh đi thế? Để tôi lau giúp tiểu thư...”

Tôi vội vàng vàng vơ đại cái gì đó trên bàn lau chỗ ướt trên người Anna, rồi làm bộ “không may” hắt đổ nốt phần còn lại của cốc nước vào người cô ta, khiến cả hộp khoai tây chiên cô ta đang cầm trên tay rơi xuống đất. “Được rồi ạ... À, xin lỗi tiểu thư, vừa nãy tôi lỏng ngóng quá, không kịp để ý, cái khăn vừa đưa cho cô lau mặt ấy chính là cái giẻ tôi hay dùng lau chân, cô đừng giận nhé!” Tôi vờ vịt lo lắng, rụt rẻ đứng một bên, “Nếu cô muốn phạt tôi thì cứ trừ điểm đi ạ...”

“Bốp bốp bốp!” Anna không kìm tức giận mà lại mỉm cười, vỗ tay “động viên” tôi:

“Tiểu Tuệ, không ngờ cô diễn kịch giỏi thật, rất có phong cách của ngọc nữ trường Minh Đức đấy!”

“Tiểu thư Anna, tôi không hiểu cô nói gì, nhưng mà Tiểu Tuệ thì làm gì cũng lỏng nga lỏng ngóng như thế đấy, mong tiểu thư đừng chấp vặt...”

Hô hô hô... Muốn ta làm người hầu ư? Được thôi, không vấn đề, ta sẽ “tận tụy” làm việc hết sức. Anna, ta không tin là Tô Hựu Tuệ này không đầu lại mi!

“Ồ, thế à?” Anna ra vẻ nuối tiếc, rút từ trong túi ra một vật gì đó, “Có lẽ là xem xong cái này, chân tay cô sẽ bớt lỏng ngóng đi nhiều đấy...”

Hừ! Để xem m còn có thể giữ chiêu gì ra nữa, tôi “lễ phép” dùng hai tay đón lấy cái vật Anna đưa cho.

Xì, tưởng cái gì ghê gớm lắm, hóa ra chỉ là một tấm ảnh, mi coi thường ta quá đấy... Thế này mà cũng đòi...

Khoan đã...

Cái ảnh này có vẻ quen quen... Chính là cái ảnh tôi nhìn thấy trong văn phòng của cô hiệu trưởng lúc trước.

“Em... đã nhìn thấy?” Giọng nói hơi run run của cô Bạch.

Tôi ngại ngần gật gật đầu. Cô Bạch bước đến nhặt bức ảnh lên, đến bên bàn làm việc.

“Mà thôi... Việc này mình em biết là đủ rồi, tuyệt đối không được nói với ai!” Cô nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu rồi dặn dò.

Tôi nhìn kĩ tấm ảnh ấy một lần nữa, cố nhớ lại xem người đứng bên cạnh cô Bạch là ai... Mặt quen lắm..Không lẽ lại là...

“Cô nhận ra rồi chứ?” Anna phủ nhẹ chỗ bị tôi làm bẩn trên áo. “Nếu tôi nói với cô, người đàn ông trong bức ảnh đó chính là bố đẻ đưa bạn thân lắm mồm Tô Cơ của cô thì sao nhỉ?”

“Cô...Không thể nào...”

“Ồ, thế à?” Anna nháy mắt với tôi, “Hay là làm xét nghiệm ADN trước toàn thể học sinh trong trường nhé, để xem cô bạn Tô Cơ đó còn to mồm như hôm nay không?”

“Cô...” Đây là lần đầu tiên tôi nhí thẳng mặt con nhỏ phù thủy độc ác ấy.

“Cô muốn gì?”

“Đừng nói như thế! Tôi chỉ muốn cô ngoan ngoãn chút thôi. Được rồi, tôi đi làm một giấc cho khỏe người đây.”

“Tien thể báo cho cô một tin...” Anna đang đi lên lầu, chợt quay người lại mỉm cười, ánh mắt sắc như dao nhìn tôi, “Tôi sẽ tham gia cuộc thi Miss Teen Milan tổ chức vào Chủ nhật tới. Tô Hựu Tuệ, tôi sẽ đánh bại cô trước toàn thể học sinh trong trường, để cho cô biết rằng, chỉ có Anna này mới là người xuất sắc nhất...”

“Gì cơ?” Tôi đứng ngẩn ta ở một chỗ, không biết phải làm gì...

“Sao vậy? Cô không dám đấu à? Hay cô sợ nhìn mình không đủ sức đánh bại được tôi?” Anna rướn mày lộ rõ vẻ đắc ý.

“Ai bảo thế? Đấu thì đấu!!”

“Tốt lắm, nếu tôi thắng cô, cô vĩnh viễn không được xuất hiện trước mặt Kim Nguyệt Dạ nữa!”

“Thế nếu tôi thắng thì sao?”

“Vậy tôi sẽ để cô thắng trong cuộc thi lần này với Kim Nguyệt Dạ!”

“Được, tôi đồng ý...”

“Ừm, tôi đi ngủ trước đây, cô cứ suy nghĩ cho kĩ đi. Nhưng đừng để cho chuyện của bạn cô bị phanh phui cho bàn dân thiên hạ đàm tiếu nhé...”

Tim tôi như thất lại.

Nếu Tô Cơ mà biết được chuyện này, chắc là nhỏ ta sẽ số lắm...

Vì người đứng bên cạnh cô Bạch trong bức ảnh ấy không phải là ai khác, mà chính là hiệu trưởng trường Sùng Dương, chú của Lăng Thần Huyền - Thôi Khởi Thánh.

21. Q.4 - Chương 3: Thế Giới Thảm Thương Của Cô Hầu Hựu Tuệ

“Hựu Tuệ! Hựu Tuệ! Bộ này đẹp lắm, trông đáng yêu ghê cơ! Hiểu Ảnh thích bộ này!” Hiểu Ảnh cầm 1 chiếc váy màu hồng phấn gắn chằng chịt nơ bướm đủ màu so đi so lại trước mặt tôi.

“Hiểu Ảnh... Tôi k muốn biến thành con chim công lòe loẹt đâu, có chết tôi cũng k mặc chiếc váy ấy!” Tôi ngán ngẩm nói

Nhìn thấy bộ dạng phấn khích của Hiểu Ảnh, tôi bắt đầu hoài nghi việc mình nhờ nhỏ ta chọn hộ trang phục đi thi có phải là sai lầm không nữa.

Tại Tô Cơ hết, bình thường toàn võ ngực khen mình là chuyên gia thời trang, thế mà bây giờ lại nằm bẹp ở nhà dưỡng bệnh, thời khắc quan trọng như thế này nhỏ ta lại bị cầm. Vả lại...

“Hơ hơ, theo con mắt nhà nghề của tôi, nếu Tô Hựu Tuệ mặc bộ váy này chắc biến thành đứa biến thái mất!”

“Hiểu Ảnh, bà giải thích ngay cho tôi tái sao thằng cha này lại xuất hiện ở đây?” Tôi tức giận chỉ thẳng mặt thằng khỉ đột Lăng Thần Huyền đang “bũm bũm” giễu cợt tôi.

“Hựu Tuệ, bà đừng giận nữa mà, Tô Cơ mách với tôi là con gái mặc trang phục gì đẹp thì chỉ tụi con trai mới có mắt nhìn chuẩn nhất thôi. Cho nên Hiểu Ảnh mới lôi Tiểu Huyền Huyền đến đây!”

“Bộ thế giới này chết hết con trai rồi hay sao mà bà lại chọn hần?”

“...”

“Vì Hiểu Ảnh thích Tiểu Huyền Huyền mà”

“...”

“Tô Hựu Tuệ, cô đừng tai lên mà nghe cho kĩ nè, thiếu gia đây có con mắt nhìn phụ nữ rất sành đấy. Nếu cô muốn lọt vào mắt xanh của tôi thì khuyên cô nên đi phẫu thuật chỉnh hình đi!” Lăng Thần Huyền vòng tay trước ngực, rung đùi đắc ý.

Hừ hừ... Tên đầu heo, ai thêm lọt vào mắt xanh của mi! ta có mời mi đến đâu, có điều... Hừm, k nhện việc nhỏ thì hỏng việc lớn. Bây giờ hạ knock out Anna mới là nhiệm vụ quan trọng nhất của tôi. Tôi k thêm chấp tên khỉ hôi lòng dạ hẹp hòi Lăng Thần Huyền.

Tôi đành mặt lại đi lang thang khắp khu thương mại, còn Hiểu Ảnh thì cứ quần lầy Lăng Thần Huyền, nói luyên thuyên k ngừng.

Hừ, rốt cuộc ai đi cùng tôi chọn đồ đây?

Ồ, cái váy màu xanh nhạt này trông cũng được, đúng là kiểu tôi thích! Người mẫu mặc lên trông rất là thuần khiết, chắc là hợp với tôi.

“Ai da, em xinh thế này, mặc bộ váy này hợp lắm đó!” Chị bán hàng đi ra cười hí hí quảng cáo.

“Chị quá khen...” Hơ hơ hơ, thực ra tôi cũng nghĩ như vậy.

“Ý!Hựu Tuệ, bộ váy này có vẻ hợp với bà lắm đó!Bà mau thử xem nào!”

“Ừ, để tôi mặc thử xem!”

Chị bán hàng rất nhiệt tình lấy 1 chiếc váy mới tinh từ trong kho ra đưa cho tôi. Tôi vào phòng thay đồ thay bộ váy, sau đó rón rén bước ra.

“Ái chà, em mặc bộ này hợp quá, hợp hơn nhiều so với chị nghĩ! Bộ này tôn chân em, mặc trông chân dài hẳn ra, eo cũng thon, đúng là dáng chuẩn có khác!”

Hô hô hô hô... Thật thế sao!

“Hựu Tuệ, bà xinh lắm!” Hiểu Ảnh cười hết cỡ.

Tôi cũng hí hửng khề nhắc mép váy đứng trước gương quay vòng vòng.

“Haiz, theo con mắt sành sỏi của thiếu gia đây thì bộ váy này hợp với cô lắm đó, Tô Hựu Tuệ!”

“Ồ, thật sao?”

Ồ hô hô hô...

Đúng là ngoạn sức tưởng tượng! Ngay cả thằng cha Lăng Thần Huyền cũng phải “ngả mũ” khen tôi mặc váy đẹp.

Ừm, mua bộ này thôi.

“Cô mặc vào giống như đỡ hơi cảm hấp ý”

Đỡ hơi!!! Tô Hựu Tuệ này mà đỡ hơi sao? Tôi tức sôi gan, suýt nữa thì gào rống lên. Lăng Thần Huyền, tên mặt khỉ này rốt cuộc có biết thế nào là đẹp k? Tôi chẳng nói chẳng rằng quay người bước thẳng vào phòng thay đồ.

Thằng cha thói tha Lăng Thần Huyền cố ý gây sự với bản cô nương đây mà.

“Tiểu Huyền Huyền, Hiểu Ảnh thấy bộ váy Hựu Tuệ vừa mặc rất đẹp mà!” Hiểu Ảnh lảm nhảm.

“Đồ ngọc xít, chẳng hiểu j cả! Bộ váy vừa này chỉ con gái các cô nhìn thấy thích chứ tụi con trai thấy cái váy này nom như ‘bó giò’ làm sao mà nuốt nổi!” Lăng Thần Huyền hợm hĩnh tự ỉnh là jởi đắc ý nói.

“Thế con trai thích con gái mặc đồ gì?”

“Ví dụ như... là loại này!” Lăng Thần Huyền đi đến gần giá treo, kéo 1 chiếc váy vung vẩy trước mặt tôi và Hiểu Ảnh.

My God! Váy j mà ngắn cũn cỡn. Độ dài của váy chỉ bằng cái khăn rửa mặt! Ngay cả chiều dài của nó cũng gần bằng cái khen mặt, hơn nữa chiếc váy này lại lốm đốm như da báo... Tởm quá!

Nếu mama nhìn thấy tôi mặc chiếc váy này, chắc sẽ “oánh” chết đứa con gái bất hiếu mất.

“Woah! Trông sexy thế! Hựu Tuệ bà thử xem, thử đi mà!” Hiểu Ảnh dùng hết sức đẩy tôi vào phòng thay đồ rồi nói.

“Hiểu Ảnh! Bà có lộn k đó! Vái váy này ngắn quá! Người bình thường chắc chẳng ai thích mặc cái váy này!” Tôi tròn tròn mắt nhìn Hiểu Ảnh.

“Nhưng Tiểu Huyền Huyền bảo đẹp mà, chắc là rất đẹp!” Hiểu Ảnh gân cổ lên cãi.

“...”Ừi giò con nhỏ này hể mở miệng ra là Tiểu Huyền Huyền với Tiểu Huyền Huyền, thằng cha Lăng Thần Huyền đó có j hay ho chứ? Với sự cổ vũ nhiệt tình k biên giới của Hiểu Ảnh, tôi đành miễn cưỡng nhận lấy chiếc váy từ tay thằng cha Lăng Thần Huyền đang cười jan manh, đi vào phòng thay đồ.

Vài phút sau, tôi đã thay xong váy, mặt đỏ như quả cà chua bước ra.

“Ôi! Đẹp thất đấy, em mặc bộ này đẹp ngoạn sức tưởng tượng của chị!” Chị bán hàng vẫn quảng cáo “điên cuồng”

Chị bán hàng yêu quý, dù chị muốn bán được hàng, nhưng cũng k thể làm trái lòng mình như vậy chứ! Giả tạo quá đi mất!

Tôi cong môi lên quay lại nhìn Hiểu Ảnh.

Mắt Hiểu Ảnh tròn trĩnh như mắt lợn luộc, mồm ngoác ra như éch ộp

Sao... Sao thế...

“Chắc chắc” Một lát sau, Lăng Thần Huyền đột nhiên háng jọng, “Theo con mắt chuyên nghiệp của thiếu gia đây thì... Tô Hựu Tuệ, chắc là cô rất ít vận động, ngồi trên ghế lâu quá, cho nên hông xệ cả xuống!”

Cái gì? Hông xệ xuống?

“Khiếp, con gái j mà eo bánh mì!”

Gì cơ? Eo bánh mì?

“Chân thì to như cái vại!”

Hả? Chân to như cái vại?

“Oái, trời ạ, Hựu Tuệ, bụng bà có ngấn kìa!”

Sao? Bụng có ngấn?

“Cậu đừng có mà nói quá lên!” Tôi điên tiết gắt lại.

Lăng Thần Huyền nhìn tôi với ánh mắt hết thuốc chữa rồi nhún vai, còn Hiểu Ảnh thì cắn ngón tay, ai ngại nhìn tôi

“Lăng Thần Huyền, nếu như vậy tôi việc j phải mặc cái váy này!”

“Tôi làm sao mà biết thân hình cô lại khủng long thế!”

Đau, đau, đau quá! Lời nói của thằng cha Lăng Thần Huyền như dao nhọn cắm vào tim tôi không thương tiếc! Hu hu hu hu... Mặc dù tôi biết đáng người mình chẳng chuẩn tạo nào nhưng liệu có thể thắm đến mức

đó k? K, k thể nào! Nhất định là thằng cha Lăng Thần Huyền cố tình “đả xoáy” đây mà. Ngọc nữ trường Minh Đức dù đáng người có k chuẩn cỡ nào đi nữa thì cũng k đến nỗi fải dùng đến từ “khủng long” để miêu tả.

Tôi tức đến sủi bọt mép, lao như điên vào phòng thay đồ thay quần áo, cầm cái váy da áo chạy ra, đặt bộp trên bàn thanh toán, gào lên dứt khoát:

“Em mua chiếc váy này chị ạ!”

Lăng Thần Huyền lặng người đi: “Ô Hựu Tuệ, cô muốn tự đào hố chôn mình à?”

Tự đào hố chôn mình? Hơ hơ, làm gì có chuyện đó! Sáu ngày...vẫn còn 6 ngày nữa mới đến cuộc thi. Lăng Thần Huyền 6 ngày nữa mi sẽ phải hối hận vì ngày hôm nay dám sỉ nhục ta!

“Thánh nhân” có câu: Dám đối mặt vs cuộc đời bi thảm, dám nhìn thẳng vào thịt thừa ở vòng hai mới đáng mặt “anh hùng”

Cho nên...tôi cần đối mặt vs sự thật dù nó có tàn khốc đến mấy, đó chính là...

Tôi rút cái cân giấu dưới bồn rửa mặt ra. Hu hu hu...thật là tàn nhẫn!

Đã 4 tháng nay tôi ko hề đứng lên cân. Dịp Tết tôi ăn uống thả phanh đâm ra bây giờ mập ú lên. Nghe nói cuộc thi Miss Teen Milan tổ chức mỗi năm 1 lần, thí sinh tham dự đều là các nữ sinh xuất sắc, xinh đẹp...đến từ các trường cấp 3 trong toàn thành phố. Nếu như tôi kho biết tự lượng sức mình thì khó mà có cửa thắng. Nghĩ đoạn tôi run bần bật đặt 1 chân lên bàn cân.

Kết quả cuối cùng là...

Đầu tôi như bị nổ tanh bành. Là 52 kg...52 kg lận! so vs 4 tháng trước tôi đã tăng gần 3kg. Trời ạ, tôi là heo đầu thai chuyển kiếp chắc? Sao lại ăn nhiều như thế chứ? Hu hu hu...Ô Hựu Tuệ kể từ giờ phút này kế hoạch giảm béo như sống dưới địa ngục của mày bắt đầu.

Trưa ngày thứ 2, tại nhà ăn học sinh.

“Cô ơi, phiền cô lấy cho cháu 200g cơm!”

“200g cơm?”

“Vâng ạ, 100g cơm chứa 148 calo, vậy 200g cơm chứa 296 calo, 1 ngày ăn 2 suất cơm như thế sẽ có 592 calo...”

Cô phục vụ nhà ăn trợn tròn mắt nhìn tôi như kiểu quái vật, trong mắt cô ấy còn hiện lên dấu hỏi to đùng, sau đó nhanh như cắt xúc vào bát tôi 1 muỗng cơm.

“A, đợi đã!” Tôi vội ngăn cô phục vụ lại, đưa chiếc cân tiểu li mà đĩa cân có bọc ni lông bảo quản ra, “Cô đặt vào đây hộ cháu!”

Cô phục vụ dờ người ra, đặt cơm vào đĩa cân.

Tôi đặt đĩa lên cân tiểu li, rút từ trong túi ra 2 quả cân 100g.

“Hơ, ko đúng rồi, lúc này cô xới cho cháu 205g, thừa mất 5g!” Tôi vừa nói vừa dùng cái thìa gạt bớt 1 mẩu cơm ra khỏi hộp.

“Ồ, thế này là đủ rồi!”

Tôi đổ cơm vào trong hộp, thở phào nhẹ nhõm.

“Cô ơi, làm ơn cho cháu 100g trứng gà, 50g thịt lợn. À, đúng rồi, cho cháu 400g cà rốt nữa. Cứ 100g trứng gà lại chứa 173 calo, còn thịt lợn là 347 calo...Ừa, cô đi đâu mất rồi?”

Tôi đổi đi đổi lại thức ăn ở 5 cửa hàng bán đồ ăn mới mua xong bữa trưa. Ôi, mệt phờ cả người!

Để đổi lại thân hình “mi nhon”, dù có vất vả đến mấy cũng đáng, nhưng mà...bữa trưa hôm nay sao chỉ có tí ti thế này? So vs mọi khi thì bữa ăn trước mặt tôi lúc này chỉ đủ cho tôi lấp chỗ chân răng.

“Ọc ọc ọc...” Ai da, bụng tôi “biểu tình” dữ quá, dù có ít hay ko thì cứ bỏ vào bụng trước rồi tính sau.

“Hi!Hựu Tuệ,Hựu Tuệ!”

“Hiếu Ảnh...”

Tô Cơ hôm nay vẫn cáo ốm nghỉ học,nhưng hôm qua lúc tôi gọi đt hỏi thăm,thấy nhỏ ta bảo là đã khỏi ốm rồi mà!Chắc con nhỏ Tô Cơ này lại kiếm cớ trốn học đây!Mấy ng’ liền ko thấy Tô Cơ đi học,cứ thấy nhớ nó thế nào ý!

“Hựu Tuệ,sao hôm nay bà ăn ít thế?” Hiếu Ảnh đột nhiên gào lên làm đứt mạch suy nghĩ của tôi.

“Ừ,tôi bây giờ đang ăn kiêng,ha ha...”

“À, Hiếu Ảnh biết rồi, Hựu Tuệ chuẩn bị đại diện cho trường đi tham gia cuộc thi Miss Teen Milan chứ gì?”

“Ừ,đúng đó!”

“Hựu Tuệ cố lên! Hiếu Ảnh tin là nhất định Hựu Tuệ sẽ thắng!”

“Cảm ơn bà, Hiếu Ảnh!”

“Woa,hôm nay cô phục vụ ở nhà ăn hào phóng thật, cô ý cho Hiếu Ảnh bao nhiêu là thức ăn, ngon quá đi!”

Tôi nuốt nước bọt ừng ực nhìn thức ăn chất đống trong hộp cơm của Hiếu Ảnh.

” Chẹp,món cá chiên giòn ngon ghê cơ,đã quá!” Hiếu Ảnh vừa chúi mũi vào thức ăn vừa tấm tắc khen.

Cá chiên giòn...Cá chiên giòn...Hu hu hu, thấy bà bạn Hiếu Ảnh ăn ngấu nghiến như vậy, chắc là ngon phải biết!

Hừ, ko đc, Tô Hựu Tuệ ,mày ko thể bị đồ ăn cám dỗ! Bây giờ mày là đứa con gái có cân nặng quá khổ.

Nếu vẫn ko chịu ăn kiêng thì nhất định sẽ...sẽ...Nhưng nhìn Hiếu Ảnh ăn mà thêm rõ dãi.

Tôi hau háu nhìn Hiếu Ảnh dứt từng thìa cơm trộn vs cá chiên giòn vào miệng, sau đó đành lấy thìa xúc miếng trứng gà nhỏ xú lên ăn cho đỡ đói lòng.

Hu hu...Đội bao giờ Tô Hựu Tuệ này giảm béo thành công,việc đầu tiên tôi cần làm là đến căn tin ăn món cá chiên giòn! Dù bị con nhỏ “ác ma” Hiếu Ảnh tra tấn,tôi vẫn cố ôm cái bụng đang sôi sùng sục cho qua bữa trưa.

Híc híc híc...Bụng đói meo,đầu ong ong.Cả buổi trưa,tôi trong trạng thái lơ mơ,lời thầy giảng trên lớp tôi ko thể nhập tâm lọt tai 1 câu nào.

“Ọc...ọc...ọc...”

Ồi, thôi chết! Bụng tôi lại réo ầm lên

“Tiếng gì vậy?”

“Chúng em ko biết ạ!”

“Lạ thật đấy,ko biết là tiếng gì?”

Học sinh trong lớp bắt đầu bàn luận xôn xao cho thỏa trí tò mò.

Phù...may mà chẳng có ai phát hiện ra bụng tôi đang réo,nếu ko chỉ có nước đào hố nhảy xuống.

“Ọc...ọc...ọc... Ọc...ọc...ọc...”

” A ha! Là bụng của hựu tuệ đang réo!”

Thằng cha ngồi cạnh tôi sung sướng gào lên như Cô-lôm-bô vừa phát hiện ra lục địa mới.

Hu hu hu...Tiêu rồi! Bị phát giác rồi,làm thế nào bây giờ? Mặt tôi đỏ dừ nằm bò ra bàn,không dám ngước đầu lên.

“Này, cậu đừng có mà nói nhảm nói cùi! Là Hiếu Ảnh thổi chai coca, không liên quan gì tới Hựu Tuệ hết!”

Hiếu Ảnh nói dứt câu, cầm 1 chai coca mới thổi cho cả lớp nghe.

Hu hu hu hu...Hiếu Ảnh, cảm ơn bà, ko hổ danh là chị em tốt của tôi.

“Đc rồi,đc rồi,các em trật tự nào!”Thầy chủ nhiệm đứng trên bục giảng chau mày xoa tay.“Hựu Tuệ mấy ng’ nữa e sẽ đại diện cho trường ta tham gia cuộc thi Miss teen Milan mỗi năm tổ chức 1 lần đúng không?”

“Vâng ạ...” Tôi gật đầu yếu ớt đáp lại.

“Cố gắng lên nhé! Mấy năm gần đây toàn là trường Sùng Dương thắng, mong rằng năm nay em sẽ đoạt giải nhất về cho trường!”

“Vâng, e sẽ cố gắng!”

“Hựu Tuệ cố lên!” Hiếu Ảnh quay đầu lại nháy mắt với tôi.

“Oh yeah, Hựu Tuệ nhất định sẽ thắng!”

“Đương nhiên, Hựu Tuệ là công chúa của trường Minh Đức, sao có thể thua đc!”

“Đúng đó!”

Hơ hơ hơ...Xem ra mọi người đều đặt niềm tin nơi tôi! Đúng đấy,tôi phải nỗ lực hơn mới đc.Ôi,có điều...bụng đói quá...Ọc ọc ọc... Cứu tôi với...cứu với...cứu với...

Oa oa oa...Cả ng’ tôi rệu rã như bị gãy xương,cuộc sống ng’ chẳng ra ng’,ngợm chẳng ra ngợm thế này đến bai giờ mới kết thúc đây?

Sáng nào tôi cũng phải dậy sớm vận động,hơn nữa vài ng’ nay gần như chẳng ăn uống gì,có cảm giác toàn thân như bị rút xương,chân tay,cả phần em đau ê ẩm, ko thể đứng thẳng đc.Tôi như ng’ mộng du...Hơ, tự nhiên thấy đau bụng quá!Nghe theo tiếng gọi của WC,tôi bò dậy từ ghế sofa trong phòng khách.

Ái...đau quá,chân như bị chột rút.Tôi đời rồi,tôi dường như ko nhắc nổi ng’ dậy,nhưng bụng đau quặn...Ai da! Đúng là bó tay,đành phải từ từ bò dậy vậy,gắng gượng mãi tôi mới găm 1 tờ tạp chí đi đến WC, từ phòng khách tới toilet, bình thường chỉ mất có nửa phút, sao bây giờ tôi lại thấy dài đằng đặc.

May mà tôi vẫn lết đk đến nơi!

Tôi lần mò tường để đứng lên, lấy tay quệt mồ hôi trên trán, thở dài.

Ái...

Ủa? Sao đột nhiên trời đất quay mòng mòng thế này... Vài giây sau, hai mắt tôi nhòa đi chẳng biết gì nữa...

Ko biết bao lâu sau, tôi mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng gọi wen thuộc.

“Hựu Tuệ,Hựu Tuệ!”

Sau đó có ai đó bế tôi lên đưa ra khỏi WC.

Ưm...mùi hương bạc hà thoang thoảng...Có phải là Kim Nguyệt Dạ ko nhỉ ? Nhắc đến 3 từ này tôi bỗng giật mình.

Tôi khe khẽ mở mắt ra...Đúng là hần...Hần dường như rất lo lắng, sốt sắng cho tôi...

Nghĩ đến đây ,tim tôi lại đập liên hồi, mặt nóng bừng lên. À, đúng rồi, tôi có thể nhân cơ hội này làm lành với hần.

He he he...Tô Hựu Tuệ mày thông minh lắm! Hay đấy, cứ quyết định vậy đi. Nghĩ đến đây, tôi nhắm mắt tiếp tục vờ ngất. Đúng như tôi dự liệu, Kim Nguyệt Dạ thấy tôi mãi ko tỉnh lại, lòng nóng như lửa đốt,đặt tôi lên giường rồi đắp chăn, dùng khăn ướt lau mặt cho tôi.

Hô hô hô...Dễ chịu quá! Hóa ra bị bệnh cũng có cái thú đấy chứ!

“Chết thật, vẫn chưa tỉnh lại, hay là đưa đi bệnh viện...” Kim Nguyệt Dạ ngồi trên giường tôi lăm nhăm 1 mình.

Có thể mà cũng phải đưa đi bệnh viện, thằng cha này cứ thích chuyện bé xé ra to!

“Tít tít! Tít tít!”

Á !Gay go rồi! Hình như Kim Nguyệt Dạ bỏ đi động ra gọi. Ko đc, ko đc, tôi phải ngăn hấn lại nếu ko màn kịch giả bệnh của tôi sẽ bị lộ tẩy mất! Lúc ấy thì có mà mặt mo. Ko chần chừ gì nữa, tôi vội “tĩnh” lại ngay.

“Ai da! Khó chịu quá!” Tôi run run ngồi dậy,mặt nhăn nhó, tay ôm đầu.

“Ồ,bé Hựu Tuệ tỉnh rồi!”

“Ồi,tôi thấy hoa mắt chóng mặt quá, đã thế lưng còn mỏi như,chân tê buốt!”

Híc! Câu nói vừa rồi nghe như lời quảng cáo cao dán Salonpas...Thôi kệ!

“ ... ”

Hơ,sao thằng cha Kim Nguyệt Dạ lại cảm như hén thế?Thấy “người bệnh” thì chí ít cũng tỏ ra quan tâm chút chút, lẽ nào bộ dạng của tôi còn chưa đến mức trầm trọng sao?

“Ồi!” Tôi hét lên. ” Chết bụng lại đau rồi! Ai da!”

“Bé Hựu Tuệ vẫn còn sức gào to như vậy,chắc là không sao!”

“Hả?”

Cái gì? Ai ngờ Kim Nguyệt Dạ nói mải tôi,đáng nhẽ hấn phải lo lắng cho tôi mới đúng,nhưng đằng này lại chẳng thương hoa tiếc ngọc tạo nào, hấn quănglun khăn ướt vào tay tôi, rồi ùng ùng quay ng’ bỏ đi! Hừ! Đúng là đồ vô tình!

“À,đúng rồi!” Kim Nguyệt Dạ vừa đi đến cửa,chợt nhớ ra gì đó,quay đầu nhìn tôi chòng chọc.

Ồ, hay là lòng “trắc ẩn” của hấn mới đc “khai quật?”

“Nhà vệ sinh hôi kinh khủng,bé tự mình cọ nhé!”

“ ... ”

Kim Nguyệt Dạ nói xong nhếch lông mày cười đều rồi ” phui mông”đi thẳng,chỉ còn mình tôi ngồi dần ra trên giường.

Hu hu hu...Tô Hựu Tuệ , lại ăn “dưa bở” rồi...Thời gian trôi đi như con thoi,1 đi chẳng quay lại...Nháy mắt đã đến đêm trước ng’ diễn ra cuộc chiến khốc liệt Miss Teen Milan.Tôi lấy hết sức “bình sinh” nhắc chai nước khoáng lên tự sức lại tinh thần.

“Kính coong!kính coong!”

Muộn thế này còn ai đến tìm vậy ta?

“Hựu Tuệ,Hiếu Ảnh đến rồi!” Vừa mở cửa ra,1 bóng đen lao tới ôm chầm lấy tôi,làm tôi suýt nữa ngã chổng gọng.Tôi đưa mắt nhìn ngoài cửa thấy Lý Triết Vũ,Tô Cơ, còn có cả thằng cha Lăng Thần Huyền đang hậm hực chu cái mỏ ra như vịt.

“Sao mọi người lại đến đây?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

“Ngày mai bà thi vs con nhỏ phù thủy Anna nên tụi tôi đến cổ cũ.!” Tô Cơ hào hứng ra mặt.Con nhò này khỏi bệnh rồi,khỏe như thường luồng.

“Nhưng mà...” Trời ạ, bọn họ ko bik khu biệt thự số 23 là cấm đại của phố Angel sao? Dám to gan mò vào, ko sợ...

“Đừng lo,chủ tịch ko phải ng’ quá cứng nhắc đâu,tụi tôi đến chúc bà mai thi tốt!”Tô Cơ an ủi ôm tôi, mắt đảo qua đảo lại phòng tôi ko ngừng.

Hừ,cổ vũ cho tôi chỉ là cái cố,đến khu biệt thự số 23 mới là mục đích chính của họ thì có.

“Đừng tưởng bỏ, tôi đến tìm Dạ!” Lăng Thần Huyền quắc mắt nhìn Tô Cơ, rồi cười khẩy, đi thẳng vào phòng khách.

“Dạ ko có nhà à?” Lý Triết Vũ đi sau Lăng Thần huyền, ngó xung quanh hỏi.

“Dạ đi ra ngoài mua đồ giúp tôi!” 1 giọng nói ngọt như mía lùi cất lên.

“Tiểu Tuệ, giúp tôi bưng đồ ăn hâm nóng ở bếp vào đi!”

“Tiểu Tuệ? Ai là Tiểu Tuệ?” Lăng Thần huyền chờ ng’ ra.

Là Anna. Nó cố ý chơi tôi vô đầu, muốn tôi mất mặt trước mọi ng’, thật quá đáng!

“Sao thế? Muốn bị trừ điểm hả?”

“...”

“Cô sao vậy? Mún bỏ cuộc? Định mặc ọi ng’ biết bí mật đó hả?”

Tô Cơ... Tôi ngay lập tức chặn con nhỏ Tô Cơ đang phần nộ thay tôi, toan lao tới hơn thua với Anna. Tôi phải nhin...

Nghĩ tới đây, tôi trừng mắt nhì Anna, quay người mang đồ ăn từ bếp ra.

“Tiểu Tuệ, hay lắm, rất nhiệt tình vs khách, có thể cho thêm điểm rồi!”

” Gì cơ? Tiểu Tuệ là Tô Hựu Tuệ” Lăng Thần Huyền và Lý Triết Vũ ko dám tin nhì tôi, tôi xấu hổ cuối đầu.

“Ha ha ha, Tô Hựu Tuệ ko ngờ vì chiến thắng mà ngay cả lòng tự tôn của cô cũng can tâm vứt bỏ!” Lời nói của Lăng Thần Huyền giống như kim châm khắp ng’ tôi đau nhói.

Lý Triết Vũ im lặng đứng 1 bên, nhưng ánh mắt khó hiểu của Lý Triết Vũ như thiêu đốt tim tôi khiến tôi ko thở đc.

” À, ăn cơm đi! Đúng lúc tụi tôi vẫn đang đói!” Để phá vỡ bầu ko khí căng thẳng Tô Cơ vội vàng gọi mọi ng’ đến bên bàn ăn.

Đột nhiên, Tô Cơ liếc ngang quay ng’ sang nói vs Anna: ” Anna, cô có dám thi xem ai ăn tương ớt giỏi hơn ko?”

” Tại soa tôi phải thi vs cô chứ!” Anna đưa mắt nhìn Tô Cơ.

” À, ko sao, nếu ko mún thì thôi!” Tô Cơ xúc lun 1 thìa tương ớt đưa vào miệng.

Tô Cơ khoái ăn ớt từ hồi còn bé tí, ăn món gì mà ko có vị tê tê cay cay của ớt thì nhỏ ta còn lâu mới chịu ăn.

” Ô, Tô Cơ ko ngờ cô ăn ớt giỏi nhỉ?” Kim Nguyệt Dạ cầm túi đồ ăn vừa về tới, đúng lúc thấy Tô Cơ ăn tương ớt liền hỏi chen vào.

” Đúng thế, sao nào?” Tô Cơ vênh môi lện nói vs giọng thách thức.

” Tôi nghe nói con gái ăn ớt thì rất nhiệt tình!”

“Hừm, ăn ớt thì có gì mà ghê gớm!” Anna cũng ko chịu kém cạnh. ” Tôi cũng ăn đợc”.

” Cô đòi ăn ớt giỏi hơn tôi á? Đừng có mà nằm mơ giữa ban người!” Để chứng minh “thực lực” của mình, Tô Cơ lại xúc 1 thìa nữa đưa vào mồm, mặt ko hề biến sắc.

” Cô... Tôi cũng làm đc.” Anna đánh liều, xúc 1 thìa cho vào miệng, ớt cay quá nên cô nàng hít hà liên tục.

“Ha ha, cô còn non lắm!” Tô Cơ đắc ý, ăn thêm miếng nữa.

” Mới có 1 miếng, cô đừng vội lên mặt!” Anna cắn răng nuốt miếng thứ 2.

“Bis bis, hai nữa hiệp sung dữ!” Lăng Thần Huyền hét lên, vỗ tay đôm đốp khen hay. Tô Cơ và Anna nổi máu “yêng hùng” ng’ wa kể lại ăn gần hết 1 nửa chai tương ớt.

“Tôi...Tôi bỏ cuộc.” Anna mặt mũi đỏ gay, mồ hôi mồ kê nhễ nhại. Anna cố nhẫn nhịn chạy vội vào bếp, chắc là lấy 1 viên đá lạnh cho vào miệng.”

” Ha ha ha ha...Tôi thắng rồi!” Tô Cơ vừa lau nước mắt vừa ấp úng nói.

“Tô Cơ,bà ko sao chứ!” Tôi thấy môi Tô Cơ sưng vù lên giống như chú hề ở cửa hàng Mc Donald, bèn lo lắng hỏi.

Tô Cơ nháy mắt vs tôi, đưa tay ra làm hình chữ V: ” Tôi đã nói với bà...sẽ giúp bà hạ gục nhỏ đó...Tôi nói đc là làm đc...”

Con nhỏ này rõ là...Tôi kéo tay Tô Cơ cảm động đến nỗi ko nói ra lời.

“Tiểu Tuệ, tôi mệt quá! Mau chuẩn bị nước cho tôi tắm,cô kì lợng giúp tôi luôn!” Anna tay cầm 1 chiếc khăn ướt bịt miệng, từ nhà bếp đi ra.

“Được...”

Tôi không dám ngược đầu lên,vội vàng quay người vào phòng tắm.

“Hừ, con nhỏ Anna này trời đánh, đi tắm mà cũng ko biết đường, lại còn sai người khác!” Tô Cơ tức giận hét thẳng vào mặt Anna.

“Là cô ta tình nguyện đấy chứ!”

“Cô...” Tô Cơ nổi đóa,lao như điên lên phía trước.

” Tô Cơ,cô làm gì vậy?” Thấy Tô Cơ vung tay mún đấm thẳng vào mặt Anna, Lăng Thần Huyền đột nhiên giữ nhỏ ta lại.

“Lăng Thần Huyền cậu bỏ tay ra ngay!” Tô Cơ gào ầm lên.

” Tôi không cho phép cô động đến người của trường Sùng Dương!” Lăng Thần huyền nổi khùng lên nhìn Tô Cơ.

“Cậu...” Cơn tức giận của Tô Cơ bị Lăng Thần huyền kìm lại, nhỏ ta tức đến mặt đỏ gay, ra sức rút tay ra, mắt gườm gườm nhìn Anna và Lăng Thần Huyền, sau đó quay về bên cạnh tôi.

Anna hứ 1 tiếng lạnh tanh, chặn đường tôi khi tôi định đi vào phòng tắm: ” Đợi đã, Tiểu Tuệ...Lúc này Tô Cơ dám vô lễ với tôi, tôi mún dạy cho cô ta 1 bài học, mau tắt cô ta 1 cái cho tôi!”

Ko,ko đc làm thế...tôi hoảng hốt nhìn Anna.

” Anna, cô bĩ ổi lắm!” Tô Cơ tức điên lên.

” Anna, cô hơi quá rồi đó!” Lăng Thần huyền đứng 1 bên, cũng thấy ngạc nhiên trước câu nói của Anna.

“Vũ, làm gì bây giờ?” Hiểu Ảnh kéo tay áo Lý Triết Vũ ko biết xoay sở thế nào.

Lý Triết Vũ lặng lẽ nhìn tôi và Anna.

” Vũ, sao ko nói gì hết? Mau giúp Hựu Tuệ đi!”

Lý Triết Vũ vẫn nở nụ cười đẹp mê hồn,đứng im nhìn tôi.

” Anna, đừng cho rằng cô là giám khảo thì việc gì Hựu Tuệ cũng phải nghe theo cô! Quá lắm thì Hựu Tuệ bỏ cuộc thi này là xong!” Tô Cơ vừa nói vừa đi đến bên cạnh tôi.

” Thật vậy sao?” Anna cười nhạt, ” Tô Hựu Tuệ, nếu cô không ra tay là tôi ra tay đấy”.

” Anna, cô im miệng đi, Hựu Tuệ ko phải là người chỉ vì thắng thua mà quay sang phản bội bạn bè!” Hiểu Ảnh cũng nổi giận, bước đến bên tôi và Tô Cơ.

“Bốp!”

Hiếu Ảnh chưa nói dứt lời, mặt Tô Cơ đã bị in hằn dấu tay tôi. Tô Cơ chẳng dám tin vào mắt mình, tay ôm mặt kinh ngạc đến nỗi ko thốt nên lời. Mọi người trong phòng đều nín thở, ngay cả Lăng Thần Huyền lăm mồm cũng há hốc miệng nhìn, chỉ nghe thấy tiếng cười đắc ý của Anna vang vọng.

Tô Cơ thất thần nhìn tôi. Ánh mắt của nhỏ đầy uất ức, tuyệt vọng, thậm chí oán giận... Nhưng bây giờ tôi chỉ biết cắn chặt môi, cúi đầu.

Xin lỗi Tô Cơ, tôi không còn cách nào khác, tôi không mún Anna công bố bí mật đó làm tổn thương đến bà...

"Hựu Tuệ, sao bà lại đánh Tô Cơ? Tội mình là bạn tốt của nhau cơ mà!" Hiếu Ảnh nơm nớp nhìn tôi, ánh mắt nhỏ ta chưa bao giờ lại hốt hoảng đến thế.

Cái tát ấy không chỉ làm tổn thương Tô Cơ mà tôi và Hiếu Ảnh cũng...

Khe khẽ quay đầu đi, nước mắt tôi lăn xuống miệng, cảm giác chua xót...

"Thế nào, Tô Cơ yêu quý, cô tưởng thứ tình bạn không đáng 1 xu của cô có thể thắng tất cả sao? Đối vs ngọc nữ trường Minh Đức - Tô Hựu Tuệ, thì thắng thua mới quan trọng nhất, có đúng không Tô Hựu Tuệ?" Nhìn bản mặt vênh vác của Anna, tôi thấy mình gần như tê liệt. "Tô Cơ, Tô Cơ!" Hiếu Ảnh chạy đuổi theo Tô Cơ.

"Đủ rồi đấy, tôi không thích thế!" Kim Nguyệt Dạ im lặng nãy giờ cuối cùng cũng lên tiếng, nhưng có nói gì đi nữa thì cụng muện rồi! Liệu Tô Cơ có tha thứ cho tôi không? Liệu có thể coi tất cả mọi việc như chưa xảy ra không? Liệu tôi còn dũng khí quyết đối đầu vs Anna như trước không?

"Anna, tôi không thích kiểu cạnh tranh bất công như thế này. Nếu cô vẫn tiếp tục làm vậy, tôi sẽ rút khỏi cuộc thi."

"Dạ, cậu điên à? Sao cậu có thể nói những câu vô trách nhiệm như thế? Đừng quên là cậu thay mặt cho cả trường Minh Đức đi thi đấu đấy!" Lăng Thần Huyền lầu bầu.

"... Kim Nguyệt Dạ ko nói gì.

"Dạ, tôi không ép Tô Hựu Tuệ, là cô ta tự nguyện, có đúng không Tô Hựu Tuệ?"

"..." Tôi vẫn câm lặng.

"Đủ rồi đó, Hựu Tuệ, chúng ta không thi nữa!" Kim Nguyệt Dạ vừa nói vừa bước đến kéo tay tôi đi.

"Khoan đã!" thấy Kim Nguyệt Dạ kéo tay tôi, mặt Anna tối sầm lại. "Dạ, cậu không thi nữa, không có nghĩa là Tô Hựu Tuệ cũng đồng ý!"

Kim Nguyệt Dạ mím môi, quay đầu lại nhìn tôi.

Tôi phải làm thế nào đây, tôi rất mún chấm dứt cuộc thi này, nhưng...

Tôi lặng lẽ rút tay lại khỏi tay Kim Nguyệt Dạ.

"Hựu Tuệ, cô..." Kim Nguyệt Dạ ngạc nhiên nhìn tôi.

"Dạ, cậu có lòng tốt giúp cô ta, nhưng bạn Tô Hựu Tuệ của chúng ta có thể vì cuộc thi này mà vứt bỏ tất cả, kể cả tình cảm của 2 người!" Anna lạnh lùng nói.

Tôi biết dù bây giờ có nói gì thì cũng vô ích, lại 1 người nữa bị tôi làm tổn thương, có lẽ ng' đó sẽ rời đi, bỏ tôi lại 1 mình, nhưng tôi phải làm gì đây? Tôi thấy người Kim Nguyệt Dạ khẽ run lên, "Tô Hựu Tuệ ... Cô thật sự muốn vậy sao?"

"..." Tôi ko trả lời, ne mắt gần như đông cứng.

"Cô đúng là... Ha ha, tôi lun ình là người hủ cô nhất, bây giờ tôi mới phát hiện, tôi đã nhầm, ha ha..." Kim Nguyệt Dạ thất vọng lắc đầu nói, "Tô Hựu Tuệ, cô thật đáng thương!"

Câu nói cuối cùng của Kim Nguyệt Dạ như 1 quả bom phát nổ khiến tôi choàng tỉnh, t6oi ko thể kìm ặc lòng mình, ầm ức ngược đầu lên định giải thích nhưng Kim Nguyệt Dạ đã quay người đi mất.

Tô Cơ đi rồi, Hiểu Ảnh đi rồi, ngay cả Kim Nguyệt Dạ cũng đi mất, Lăng Thần Huyền kéo tay Lý Triết Vũ rời đi, Anna vội chạy theo sau...

“Rầm!”

Cánh cửa gỗ to sừng sững của khu biệt thự số 23 đóng sầm lại trước mắt tôi.

Lúc này có 7 người, nay chỉ còn lại 1 người duy nhất, chiếc đầu ngựa và đầu bò treo trên tường như đang cười cợt tôi...

Nước mắt tôi ứa ra, lăn xuống gò má...

Yên tĩnh quá!

Cả thế giới chỉ còn 1 mình Tô Hựu Tuệ...

Trời tối đen như mực, căn phòng vắng lặng ko 1 tiếng động, ngay cả đám quạ cũng ko tiếc lời chửi rủa, kêu rên rã. Toàn bộ cơ thể tôi mềm nhũn như 1 bãi đất sét, tựa vào cửa rồi dần dần trượt xuống đất.

Chưa bao giờ tôi lại có cảm giác cô độc và sợ hãi như lúc này, tôi thấy mình giống như đứa trẻ bị cả thế giới vứt bỏ, cúi đầu khóc tức tưởi.

22. Q.4 - Chương 4: Cơ Bao Miss Teen Milan Vào Bờ

Địa điểm:

Thăm mi viện Sakura

Khu cổng trường thành phố Milan

Hội trường trường cấp III Minh Đức

Nhân vật:

Tô Hựu Tuệ: Nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Bạch Tô Cơ: Nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Khâu Hiểu Ảnh: Nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Anh Tỉnh Ngạn: Nam sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Kim Nguyệt Dạ: Nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Lý Triết Vũ: Nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Lăng Thần Huyền: Nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Anna: Nữ sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Tiểu Di: Thiên kim tiểu thư của Chủ tịch hội đồng quản trị Tập đoàn Thiên Long

Thượng đế, ngài ăn gian nhé!

Sao lại để con cô út lẻ loi?

Lại còn bắt con nhận cả trận “hoa” xi mắng vôi vữa,

ngài nghĩ như vậy có thể làm khó con sao?

Sức mạnh của trường Minh Đức,

Miss teen xinh đẹp biến hình

Tô Hựu Tuệ

Tôi chờ dần nhìn bầu trời sáng dần, những tia nắng buổi sớm len lỏi qua khe cửa...Xung quanh đang tĩnh lặng bỗng chốc chuyển sang ồn ã.

Trời...sáng rồi sao?

Tô Hựu Tuệ, mau dậy thôi...sáng nay phải đi học...Tôi đến còn phải tham gia cuộc thi Miss teenMilan.

Không biết tại sao cả người tôi mệt mỏi rã rời, trong đầu bỗng vắng vắng những tiếng nói ngày xưa...

“Đừng để ý đến con nhỏ đó!”

“Đừng chơi với nó! Nó xấu như ma lem ý!”

“Sao cậu lại bần thê? Nhìn đã biết là trẻ hư. Mình không chơi với trẻ hư đâu!”

Không! Không! Không phải! Tôi lắc mạnh đầu liên tục, cố rũ bỏ những tiếng nói ấy ra khỏi đầu mình.

“Yeah, kẻ bất khả chiến bại Tô Hựu Tuệ này quyết không gục ngã, nhất định sẽ giành chiến thắng trong cuộc thi Miss teen Milan!” Tôi vừa hét toáng lên để “lên giây cót” tinh thần vừa bám như cua vào tường để đứng lên.

Cố lên Tô Hựu Tuệ!

Tôi run bần bật cầm chiếc bút nước vẽ một hình tròn trên tờ lịch để bàn. Nhớ kỹ nhé Tô Hựu Tuệ, trong từ điển của mày không có từ lùi bước mà chỉ có tiến lên, phải thắng trong cuộc thi Miss teenMilan.

Cố gắng mãi tôi mới chờ được tới buổi chiều, cả ngày hôm nay không thấy mặt mũi Tô Cơ và Hiếu Ảnh đâu. Kể cả có gặp mặt 2 nhỏ đó, tôi cũng không biết phải nói gì...

Nghĩ đoạn, tôi chỉ muốn khóc,cuộc thi tới nay cần phải trang điểm, bình thường Tô Cơ sẽ tự mình mò đến giúp tôi trang điểm sao cho thật đẹp, thật quyến rũ, nhưng bây giờ...

“Hi, baby Hựu Tuệ! Sao mặt em buồn so vậy?”

Hừ, lại tên đầu heo Anh Tĩnh Ngạn, thằng cha này bộ là Ninja chắc? Hắn xuất hiện lúc nào mà tôi không phát hiện ra nhỉ? Anh Tĩnh Ngạn tay cầm 1 nhành hoa tulip, 1 chân ghéch lên bàn học của tôi, dùng bộ mặt chỉ muốn cho ăn đấm đấm đuổi nhìn tôi.

“Anh Tĩnh Ngạn, anh tìm tôi có việc gì vậy?”Tôi miễn cưỡng nở 1 nụ cười.

“Ồ, hahaha! Baby Hựu Tuệ! Tối nay sẽ diễn ra cuộc thi Miss teen Milan, em làm sao có thể thiếu sự cổ vũ của anh, cho nên anh mới đến đây để cổ vũ cho em” Anh Tĩnh Ngạn nháy mắt với tôi.

Tôi nghe mà nổi da gà:“Thực ra cũng chẳng có gì, tôi đang nghĩ không biết nên trang điểm thế nào thôi...”

“Trang điểm ư? Hahaha, việc này em tìm anh là tìm đúng thầy đúng thợ rồi đó!” Anh Tĩnh Ngạn huênh hoang vỗ ngực tự khen.

Thật hay giả vậy? Tôi nhìn Anh Tĩnh Ngạn vs đôi mắt đầy nghi hoặc.

“Baby yêu dấu, em nên biết anh không phải là hạng người tầm thường đâu nhé. Bất mí vs em này, chuyên gia trang điểm nổi tiếng nhất nước đang làm trong thẩm mỹ viện do nhà anh mở đấy”

Gì cơ? Hóa ra nhà Anh Tĩnh Ngạn ,ở thẩm mỹ viện. Thảo nào da hắn lại đẹp đến thế...

“A...Hóa ra là vậy...Hơ hơ hơ!”

Mặc dù tôi biết Anh Tĩnh Ngạn nhất định không lừa tôi nhưng chẳng hiểu sao trong lòng tôi lại có dự cảm chẳng lành, lạnh cả sống lưng...

“A hahaha! Baby Hựu Tuệ, việc này cứ giao cho anh.Đây là địa chỉ nhà anh, em cần gì thì cứ trực tiếp đến nhé. Đấy, đến lúc quan trọng baby Hựu Tuệ làm sao có thể thiếu được hotboy Anh Tĩnh Ngạn vạ người ngưỡng mộ này chứ!”

“Phư phư phư!”

Anh Tĩnh Ngạn cười kệch cồm, đặt bông hoa tulip trên bàn tôi, sau đó lướt ra khỏi phòng học trong cơn mưa cánh hoa không biết từ đâu ra.

Thằng cha này đúng là thần kinh có vấn đề. Việc quan trọng như thế giao cho hắn liệu có ổn không nhỉ?

Buổi chiều tan học, tôi lần theo địa chỉ mà Anh Tĩnh Ngạn đưa cho đi đến khu phố hạng sang trong khu thương mại. Cuối cùng cũng tìm thấy thẩm mỹ viện do nhà hắn mở. Thẩm mỹ viện Sakura? Oái! Đây là thẩm mỹ viện có tiếng tăm ở khu vực này, không ngờ do nhà Anh Tĩnh Ngạn mở. Nhưng lạ thật, sao bên trong lại trống trơn chẳng có người khách nào?

Đúng lúc tôi đang phân vân không hiểu đầu cua tai nheo ra sao thì hai mươi mấy người phục vụ chạy ra mở cửa rồi xếp thành hai hàng ngay ngắn.

“Hoan nghênh cô Tô Hựu Tuệ tới thẩm mỹ viện Sakura”

Trời...trời đất...Cái gì thế này? Tôi chỉ tới tìm Anh Tĩnh Ngạn để nhờ trang điểm thôi mà, không cần phải long trọng đến thế.

“Hoan nghênh baby Hựu Tuệ của anh!” Anh Tĩnh Ngạn đứng giữa hai hàng nhân viên, hắn dang tay chào đón, trong tay còn cầm 1 đóa violet Ba Tư. Không biết tại sao tôi lại có cảm giác muốn bỏ chạy ngay lập tức.

“Tiểu thư xinh đẹp, hoan nghênh tới thẩm mỹ viện Sakura. Xin mời tiểu thư đi theo tôi!”

Anh Tĩnh Ngạn mỉm cười, khẽ cúi người tiến lên phía trước định cầm tay tôi.

“Á! Anh Tĩnh Ngạn! Tôi tự đi được mà. Ha ha ha...” Tôi nở nụ cười tuyệt chiêu, giấu vội tay sau lưng.

“Ha ha ha! Baby Hựu Tuệ sao mà đáng yêu thế, em không phải ngưng đâu!” Anh Tĩnh Ngạn lấy bó hoa violet Ba Tư che miệng cười duyên. “Được thôi! Mời em đi bên này!”

Tôi đi theo Anh Tĩnh Ngạn bước vào căn phòng sang trọng của thẩm mỹ viện.

“Baby Hựu Tuệ ngồi chỗ này đi!” Anh Tĩnh Ngạn chỉ vào chiếc sofa màu đỏ nói với tôi.

“Anh Tĩnh Ngạn, chuyên gia trang điểm hàng đầu cả nước đâu rồi?”

Anh Tĩnh Ngạn đắc ý hứ một tiếng, dùng tay hất tóc trước mặt, ra vẻ rất kiêu hùng nói:

“Nếu nói về mặt thẩm mỹ thì chẳng ai có thể qua mặt Anh Tĩnh Ngạn này!”

“Chuyên gia trang điểm hàng đầu...chẳng nhẽ là anh sao?”

Thấy Anh Tĩnh Ngạn hăm hở xắn tay áo, tôi sợ toát mồ hôi hột.

“Ha ha ha! Baby Hựu Tuệ, em có con mắt tinh đời thật, chuyên gia trang điểm hàng đầu cả nước chính là Anh Tĩnh Ngạn này chứ ai!”

Có thật không vậy?

“Ôi, Baby Hựu Tuệ, em xúc động đến chảy cả nước mắt cơ à?”

Hu hu hu... Tôi sợ đến phát khóc thì có...

“Thôi nào, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta bắt đầu thôi!” Anh Tĩnh Ngạn mở một chiếc hộp màu tím, hát ư ư: “Ta là thợ trang điểm, quét phấn bản lĩnh cao...”

Hu hu hu...Thượng đế ơi, ngài đừng ra tay tàn nhẫn vs con như vậy chứ! Anh Tĩnh Ngạn bỗng chốc hóa thành “Quan Âm Bồ Tát nghìn mắt nghìn tay”, tôi thấy hàng loạt nào là kẻ mắt, mắt, chổi thoa đưa đi đưa lại trước mặt mình. Một lúc sau, Anh Tĩnh Ngạn cầm cái chổi thoa như kiếu cầm bút lông viết thư pháp, nghiêng người ngắm “tác phẩm”.

“Ok, bước đầu tác chiến phần lót đã xong!”

Tôi thấy đầu mình tự nhiên nặng trĩu, vội ngẩng mình trong gương. Ôi cha mẹ ơi, mặt tôi trắng phớt như đeo mặt nạ. Khiếp quá, tôi sờ vào mặt mình, trời đất! Không còn chút cảm giác nào hết!

“Anh Tĩnh Ngạn, sao anh lại đánh phấn cho tôi dày như đắp cao vậy?”

“Ừ... Ít ra cũng phải đánh bảy, tám lạng phấn!” Anh Tĩnh Ngạn chống cằm suy nghĩ.

“Bảy, tám lạng phấn?” Số liệu kinh hồn đó khiến đầu tôi nặng như đeo đá, “Anh Tĩnh Ngạn, anh đánh phấn hay là trát tường đấy?”

“Hự Tuệ, bộ em không biết đánh phấn lót dày đang là một thịnh hành quốc tế á? Ha ha ha” Anh Tĩnh Ngạn vẫn ra vẻ ta đây,

Một cơn gió mạnh thổi toang cửa sổ, mặt tôi như gặp phải trận gió cát, xung quanh toàn là phấn bay theo gió...bay bay...

“Khà khà khà! Nào baby của anh, bây giờ mới bắt đầu bước chính!” mắt Anh Tĩnh Ngạn chợt ánh lên sát khí. Không phải chứ? Oh no, tôi không muốn trang điểm nữa! Ai đến cứu tôi với! Tôi chưa kịp hoàn hồn thì Anh Tĩnh Ngạn đã lấy ra hàng loạt các loại chổi lông to nhỏ khác nhau làm mưa làm gió trên mặt tôi.

Hai tiếng nữa là bắt đầu cuộc thi Miss teen Milan, lúc này tôi chỉ còn biết nghe theo số phận. Híc!

“Ok! Xong rồi! Good job! Baby Hự Tuệ lại xem kiệt tác của anh nè!”

“Oái! Ma nữ!”

Nhìn trong gương, tôi thấy môi mình chẳng khác gì miệng ma nữ máu me be bét, hãi quá hét toáng lên: “Trời...trời ơi, tô môi kiểu gì kì vậy?”

” Baby Hự Tuệ, em nghe cho rõ này, bây giờ quốc tế người ta đang thịnh hành một con gái miệng rộng, nhìn thế mới gọi cảm!”

Nhưng... Kể cả con gái miệng rộng cũng không đến nỗi rộng ngoác đến mang tai thế này! Tôi nghethấy sau lưng tiếng cười khúc khích của các nhân viên phục vụ.

Hu hu hu... Hình tượng đẹp đẽ của tôi còn đâu! Anh Tĩnh Ngạn, ta phải vắn cổ mi!

“Ha ha ha! Baby Hự Tuệ, em cứ bình tĩnh! Trang điểm đậm nhìn từ xa mới nổi bật!”

Grừ, mi nói đúng lắm...đứng từ trên mặt trăng nhìn xuống cũng thấy rõ mồn một bộ mặt như bị bệnh bạch tạng với cái miệng đỏ chót rộng ngoác đến mang tai của ta...

Hu hu hu... Cuộc thi sắp bắt đầu rồi...

Tôi chạy một mạch vào toilet để thay quần áo (nhưng không phải bộ váy da báo đâu nhé, vì quá hối hận đã mua bộ váy đó về nên tôi quăng nó ở xó tủ rồi, tôi đành lấy bộ váy khác thay thế...), rút vội khăn ướt lau mặt, mặc dù nom vẫn kinh kinh nhưng ít ra còn giống người bình thường...

Hơ hơ hơ...Tô Hự Tuệ, mày phải tin là mày xinh từ bé, dù có trang điểm tởm đến đâu thì cũng hơn khối người khác, đến lúc đó nhớ phải nở nụ cười tuyệt chiêu...

Tô Hự Tuệ cố lên! Mày chắc chắn sẽ không sao đâu! Tôi cố gắng tự động viên mình rồi bước ra khỏi toilet.

“Baby Hự Tuệ gắng lên! Đích thân tôi giúp em trang điểm mà, đảm bảo ai cũng phải há miệng kinh ngạc! Phư phư phư!”

Kinh ngạc! Tôi nghĩ họ sẽ sợ hú hồn thì có! Nếu chẳng may tôi thua cuộc, tất cả đều do thằng cha đầu heo Anh Tĩnh Ngạn hại tôi!

Hừ! Mi đi chết đi! Đồ quạ thú!

Hôm nay Tô Hự Tuệ này nhất định sẽ giành chiến thắng, bất luận là vì Tô Cơ hay vì bản thân tôi. Tôi nghĩ đoạn, cầm cổ chạy về trường.Hóa ra thời tiết và tâm trạng con người cũng có mối liên hệ với nhau, buổi sáng trời hãy còn trong xanh, thế mà bây giờ âm u như sắp đổ mưa, mặt đất đột nhiên loang lổ những vũng nước tù, tôi nhấc váy đi lờ dờ trên đường.

Haiz, đúng là đời người đen đủi đều do ông trời hại, mặt mũi tôi bị tên Anh Tĩnh Ngạn “vẽ vời” thành ra lỗ bịch, đã thế đi còn mòn cả gót mà chẳng thấy tầm hơi chiếc xe taxi nào.

Trên đầu tôi chợt có tiếng nổ ụp ụp, ngược đầu lên nhìn thì thấy chiếc xe cần cẩu đang kéo một miếng bê tông ngang qua đầu tôi.

Oái! Hóa ra khu vực gần đây có công trường đang thi công!

Thảo nào đường lại bẩn như thế...

Hơ... Tấm bê tông treo lơ lửng trên không trung lắc qua lắc lại như muốn rơi xuống.

Thôi chết! Hình như dây cáp có vấn đề!

Không biết tại sao dây cáp bỗng dưng bị đứt mất một dây.

Tim tôi suýt nhảy ra khỏi lồng ngực, miếng bê tông trên xe cần cẩu tí nữa thì rơi xuống.

Mau chuẩn lẹ! Tôi chẳng cần nghĩ ngợi nhiều, chạy vọt tới nơi an toàn.

Đợi đã, cô gái phía trước lại đi đúng vào chỗ nguy hiểm vừa rồi! Hình như cổ ấy đang mãi nghe nhạc, hoàn toàn không mấy may biết tính mạng mình đang bị đe dọa bởi tấm bê tông chực rơi xuống.

"Nguy hiểm! Tôi hét lên, dùng hết sức bình sinh chạy ào đến, kéo mạnh cô gái toan chạy ra chỗ khác, nhưng có lẽ do thời gian gần đây giảm cân quá độ nên người tôi không còn chút sức lực, chạy được vài bước đã ngã nhào về phía trước cùng với cô gái kia.

"Rầm!"

Đúng lúc chúng tôi ngã xuống, phía sau chúng tôi vang lên tiếng động ầm ầm, cả con đường rung chuyển.

Xe đỗ bên đường cũng bị chấn động, rú còi lên cảnh báo, tất cả người đi đường đều hét lên hãi hùng.

"Mau qua đây xem! Cả miếng bê tông rơi từ trên cao xuống kia!"

Tôi vẫn chưa kịp định thần, lồm cồm bò dậy, quay đầu lại nhìn. Trời ơi! Cả một miếng bê tông dày cộp từ trên cao rơi phịch xuống, vỡ thành mấy mảnh, mặt đất bị ép thành một cái hố. "Hoan nghênh các bạn đến với cuộc thi Miss teen Milan lần thứ mười chín! Vòng một cuộc thi xin được bắt đầu..."

Đợi đến khi tôi thở hổn hển chạy đến hội trường của trường Minh Đức thì cuộc thi đã bắt đầu từ lúc nào.

Trên sân khấu sang trọng trong hội trường, các thí sinh đến từ tám trường trung học của thành phố đã xếp hàng theo thứ tự. MC đứng giữa sân khấu tuyên bố quy định của cuộc thi.

Chết rồi! Không ngờ lại đến muộn! Tôi gắng lấy lại bình tĩnh, nhẹ nhàng bước lên sân khấu, theo như sắp xếp của buổi diễn tập ngày hôm qua, vị trí của tôi ở gần giữa sân khấu, chỉ cần nhanh chân lên chút thì sẽ không có ai chú ý đâu.

Nhưng tôi sắp chạy đến nơi thì đột nhiên bị ai đó ngáng chân.

"Ồi!" tôi ngã lộn trên sân khấu, mũi "đáp" xuống đất.

Khán giả phía dưới được trợn cười vỡ ruột.

"Xem kìa, đó không phải là ngọc nữ trường Minh Đức - Tô Hựu Tuệ đó sao"

"Ha ha, vồ ếch đẹp nhỉ! Cười đau cả bụng!"

"Con nhỏ đó đến tham gia cuộc thi cơ mà, đã đến muộn lại còn nom rõ nhếch nhác! Có nhầm không vậy?"

Tiếng bàn luận ầm ĩ dưới sân khấu át cả lời giới thiệu của MC. Tôi vội vàng đứng dậy.

Đứa độc ác nào vừa rồi dám chơi khăm tôi? Con ngỏ Anna đang lên cười nham hiểm.

Đồ bỉ ổi! Tôi cảm thấy luồng khí uất hận trong người mình như muốn bùng phát, nhưng bây giờ đang diễn ra cuộc thi nên tôi đành nuốt cục tức xuống, lấy lại từ tốn, phải nhẹ váy rồi bước thẳng đến vị trí của mình.

"Mọi người trật tự nào!" MC khó khăn lắm mới giữ được yên lặng trong hội trường, nhìn tôi với ánh mắt khó đăm đăm "Vòng thi thứ nhất là thi về trang phục và thể hiện cá tính, các thí sinh sẽ có màn trình diễn và tự giới thiệu về bản thân. Đầu tiên mời thí sinh Anna của trường trung học Sùng Dương..."

MC vừa dứt lời, dưới sân khấu tiếng vỗ tay rào rào không ngớt. Ở hàng ghế cuối cùng dành cho khán giả, có fan cuồng giờ ột tấm bảng gắn đèn nhấp nháy nhiều màu: Anna! Chúng tớ mãi ủng hộ cậu!

Không ngờ con nhỏ Anna lại được hâm mộ cuồng nhiệt ghê.

Ánh mắt của tôi vừa rời khỏi tấm bảng đó thì phát hiện thấy có dáng người quen quen.

Là Hiểu Ảnh, đứng bên cạnh còn có Tô Cơ, Lý Triết Vũ và Lăng Thần Huyền, ánh mắt Hiểu Ảnh hướng về phía tấm bảng có đèn nhấp nháy vừa nãy, Tô Cơ và cả nhóm Kim Nguyệt Dạ thì mặt lạnh tanh.

Chỉ có Lý Triết Vũ khẽ gật đầu với tôi...

“Tiếp theo mời thí sinh Tô Hựu Tuệ của trường Minh Đức tự giới thiệu về mình!”

Lời nói của MC đột nhiên kéo tôi từ tâm trạng hỗn loạn trở về hiện thực. Tôi sững người ra, sau đó cố gắng nở nụ cười hình bán nguyệt, ngẩng đầu hiên ngang đi về phía trước.

“Xin chào cá bạn! Tôi là Tô Hựu Tuệ đến từ trường cấp ba Minh Đức. Hi vọng cuộc thi tối nay sẽ mang lại niềm vui ọi người!” Tôi khẽ cúi đầu chào khán giả phía dưới rồi quay người bước về vị trí cũ.

Ừa, sao bên dưới lặng ngắt như tờ vậy? Lẽ nào ai cũng bị hút hồn bởi nụ cười đẹp mê li của tôi?

Hơ hơ hơ, sao mãi chẳng thấy có tiếng ca ngợi nào hết thế?

“Màn giới thiệu ‘phình phường’ quá!”

“Phải đó, ăn mặc kệch cỡm bôi bác như thế còn dám vác mặt lên sân khấu, trường Minh Đức sao lại có loại người như thế nhỉ?”

“Lạ thật, hôm nay trông Tô Hựu Tuệ bơ phờ quá, hay là ốm rồi...”

Tôi nghe rõ mồn một những lời xì xầm phía dưới, thiếu chút nữa không đủ dũng khí quay đầu nhìn khán giả. Đáng sợ nhất là lúc tôi ngược mắt lên nhìn về phía khán giả, bắt gặp khuôn mặt tối đen như có mưa dông của hiệu trưởng Bạch Ngưng ở bàn ban giám khảo. Xem ra lần này thảm rồi...

Tôi khẽ cúi đầu nhìn bộ váy lấm lem của mình, mặc dù đã được gột ở nhà vệ sinh đến n lần nhưng vẫn còn những vết mờ mờ do xi măng dính vào. Đã thế hai ngày giảm béo “thần tốc”, người tôi gầy nhom không còn chút sức sống, cộng với kiểu trang điểm kinh dị đạt đến trình độ quốc tế của Anh Tinh Ngạn, lúc này tôi chẳng còn chút niềm tin chiến thắng nào hết.

” Bây giờ tôi xin công bố kết quả vòng một cuộc thi Miss teen Milan lần thứ 19: Vị trí thứ nhất thuộc về thí sinh Anna đến từ trường Sùng Dương... Vị trí thứ 6 thuộc về Tô Hựu Tuệ đến từ trường Minh Đức...”

Vị trí thứ 6 !!!!

Vị trí thứ 6 ư? Sao lại thế? Có nhầm không vậy? Chắc chắn là nhầm rồi.

Đứng trên sân khấu nhìn xuống khán giả đông như kiến, tôi tự dưng cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

“Tại sao Tô Hựu Tuệ lại chỉ đứng thứ 6 nhỉ ?”

“Không biết, chắc tại cô ta trang điểm nhìn kì quặc quá!”

“Đúng đó, tôi thấy hôm nay Hựu Tuệ chẳng bằng một nửa so với thường ngày...”

Tiếng nói phát ra phía dưới giống như hàng nghìn mũi kim đâm vào người tôi, đâm đến nỗi khắp người đau buốt.

Lẽ nào... Hôm nay tôi lại thua... Không! Không thể nào. Tôi bất giác nhìn về phía Tô Cơ, ngay cả người khó giấu cảm xúc như Hiểu Ảnh cũng lặng lẽ nhìn tôi như người xa lạ, chẳng cần phải nói đến nhóm Kim Nguyệt Dạ... Xin lỗi Tô Cơ, nếu như tôi thua thì tôi sẽ phải rời khỏi trường Minh Đức. Đó là lời hứa của tôi với Anna...

“Bây giờ xin mời tám thí sinh quay vào trong sân khấu nghỉ ngơi để chuẩn bị thi vòng hai!”

MC vừa nói xong tất cả các thí sinh tham dự liền lần lượt vào hai bên cánh gà.

“Hựu Tuệ à, hôm nay cô trang điểm ấn tượng quá, làm mọi người sợ hết hồn, chắc cô thấy không thắng nổi tôi nên đành gỡ chiêu tự dày dạn mình đúng không?” Anna thì thầm bên tai tôi.

“Hơ hơ hơ, Anna, cô nhầm to rồi! Tôi tung hỏa mù mà cô không biết sao? Dù bây giờ cô tạm đứng đầu nhưng mọi người đều chú ý đến tôi đúng không nào?”

“Sao cơ?”

“Thực ra Tô Hựu Tuệ tôi thích thu hút chú ý của mọi người bằng cách khác người đấy!”

“Cách khác người? Ô, hy vọng cách khác người của cô sẽ không để cô phải thua đâu!”

“...”

“Vòng thi thứ 2 - vòng thi trí tuệ xin được bắt đầu! Mời 8 thí sinh bước ra sân khấu!”

“Ở vòng thi thứ 2 này, các giám khảo sẽ đưa ra 10 câu hỏi, tám thí sinh thi nhau bấm chuông nhanh trả lời, mỗi câu trả lời đúng được 10 điểm, trả lời sai bị trừ 10 điểm, mong tất cả các thí sinh chú ý kỉ luật thi!”

Thi hỏi đáp ư? Hơ hơ hơ, từ bé đến giờ tôi chuyên tham gia các cuộc thi hỏi nhanh đáp gọn, hơn nữa chưa hề bại trận lần nào thì làm sao có thể thua được. Đúng là chết đuối vớ được cọc!

Không ngờ con nhỏ ác ma Anna IQ cũng không tồi chút nào, kết thúc cuộc thi tôi chỉ nhỉnh hơn Anna có một câu. “Ở vòng thi thứ 2, thí sinh Tô Hựu Tuệ của trường Minh Đức giành vị trí số một, nhưng thí sinh Anna của trường Sùng Dương vẫn dẫn đầu về tổng số điểm, không biết tiếp theo ai sẽ là người xuất sắc nhất?”

Hiệu trưởng Bạch Ngưng lúc này mặt còn đanh lại, nhưng bây giờ đã nở nụ cười hài lòng.

“Hựu Tuệ giỏi thật đấy!” cuối cùng bên dưới khán đài cũng có người lên tiếng ủng hộ tôi, nhưng không biết mấy người bạn mà tôi luôn để ý, trong lòng họ đang nghĩ gì.

” Ngọc nữ trường Minh Đức có khác, IQ đúng là hơn người!”

“Giỏi thật đấy! Tuyệt lắm!”

“Anna của trường Sùng Dương cũng giỏi không kém!”

Anna à, Tô Hựu Tuệ này làm sao có thể thua chứ! Tôi nhìn về phía Anna, đúng lúc ấy Anna quay đầu tròn mắt như hổ cái nhìn tôi.

Hơ hơ! Anna thân mến, màn kịch hay còn đợi phía sau kia, tôi sẽ cho cô biết Tô Hựu Tuệ này không phải hạng xoàng đâu.

“Vòng thi thứ 3 là vòng thi tài năng nghệ thuật. Trước tiên xin mời thí sinh Anna - đại diện của trường Sùng Dương biểu diễn. Anna sẽ hát tặng cho chúng ta bài When you believe...”

Anna vừa hát xong, cả hội trường như rung chuyển bởi tiếng vỗ tay.

“Thế nào?” Anna bước đến bên tôi, nhếch mắt đắc ý.

Hừ, có gì mà vênh vang chứ, Tô Hựu Tuệ này vẫn chưa xuất chiêu mà.

Tôi sẽ cho tất cả mọi người biết thế nào mới thật sự là ‘đỉnh của đỉnh’.

Tiếp theo chương trình, xin mời thí sinh Tô Hựu Tuệ đến từ trường Minh Đức biểu diễn. Hựu Tuệ sẽ mang đến cho chúng ta bài hát Người đẹp ngủ trong rừng”.

Lúc nhạc bài hát nổi lên, tôi gắng lấy lại tinh thần, nhảy lên khán đài nhanh như cắt. Ở dưới lấp tức tiếng vỗ tay rào rào. Hơ hơ hơ, mọi người đừng có vội vỗ tay, vẫn chưa đến phần trình diễn thực sự đâu! Tôi quay quay quay, khẽ uốn cong người rồi xoay người nhẹ nhàng như kiểu múa hoa sen. He he he!

Khà khà, nhìn đủ mê hồn chưa? Điệu múa của tôi đáng vẻ quá yêu kiều! (xin các bạn đừng nhắc tôi nhớ lại những ngày tháng như sống trong địa ngục để giảm cân...) Danh hiệu Miss teen Milan còn ai thích hợp hơn tôi? Khi ban nhạc vừa dứt, tôi cúi người chào khán giả, kết thúc bài biểu diễn trong tiếng vỗ tay như sấm dậy của mọi người.

Hơ hơ hơ hơ! Anna, người mở to mắt ra mà nhìn, đây mới là sức mạnh thực sự của Tô Hựu Tuệ ta đây! Người tầm thường như người làm sao địch nổi ta! Mau chịu thua đi!

Các vòng thi đã kết thúc, tất cả các thí sinh đều quay trở lại khán đài.

“Kết quả cuộc thi đã có! Xem ra cuộc thi Miss teen Milan năm nay khá gay cấn, có đến 2 thí sinh cùng đứng đầu, đó là Tô Hựu Tuệ của trường Minh Đức và Anna của trường Sùng Dương!”

Cùng đứng đầu? Sao lại thế nhỉ? Tôi tò mò nhìn Anna, con nhỏ đó hứ một tiếng rồi tức tối ngoảnh đầu ra chỗ khác.

“Cùng đứng đầu á? Làm gì có chuyện đó!”

“Tôi thấy Tô Hựu Tuệ giỏi hơn Anna mà!”

Dưới khán đài ồn ào như cái chợ vỡ.

“Người đứng đầu cuộc thi Miss teen Milan chỉ có thể là một người duy nhất, cho nên ban giám khảo quyết định sẽ tiến hành bỏ phiếu kín. Nhưng trước khi bỏ phiếu, hai thí sinh có thời gian 30 giây để hùng biện thuyết phục các vị giám khảo bỏ phiếu ình!”

Anna nhận micro từ MC, sau đó phát biểu rất hùng hồn:

“Cuộc thi Miss teen Milan là cuộc thi của trí tuệ và sắc đẹp, nó cũng là bộ mặt của thành phố Milan. Kính thưa các thầy cô trong ban giám khảo, em nghĩ rằng kết quả thắng thua của cuộc thi không phải là điều quan trọng nhất, mà điều đáng trân trọng đó là cuộc thi đã tôn vinh cái đẹp, thể hiện sự khát khao đi tìm kiếm cái đẹp. Những người không biết coi trọng hình ảnh bản thân, xem thường cuộc thi thì làm sao có đủ tư cách tham gia? Dù người đó có tài năng đến đâu chăng nữa, nhưng thiếu đi một trái tim đoan chính thì cũng không xứng đáng là người đại diện cho sắc đẹp!”

Hừ...Con nhỏ phù thủy này muốn ám chỉ tôi đây mà.

“Đúng vậy! Anna nói đúng lắm! Tô Hựu Tuệ trường Minh Đức không có đủ tư cách để giành vị trí số 1 với Anna!”

“Rõ nhắm nhĩ! Chẳng qua hôm nay Tô Hựu Tuệ không chuẩn bị kịp thôi!”

“Hừ, con nhỏ Hựu Tuệ đó định gạt ai chứ? Bình thường ăn diện hết chỗ nói thế mà hôm nay trông chả ra sao cả!”

Khán giả ngồi dưới khán đài chia làm hai phe, một phe ủng hộ Anna, một phe ủng hộ tôi.

Tôi cầm lấy micro, tiến về phía trước nói: “Kính thưa các thầy cô trong ban giám khảo, Anna nói rất đúng, cái đẹp thực sự là cái đẹp toát ra từ tâm hồn. Hôm nay, trang phục của em trông rất nhem nhuốc, khiến mọi người thất vọng, nhưng mong thầy cô và mọi người tin rằng em mang tấm lòng chân thành đến tham gia cuộc thi này!”

“Tô Hựu Tuệ! Đừng có bày đặt giở trò lừa phỉnh nữa đi!” Học sinh trường Sùng Dương dưới khán đài nhao nhao gào ầm lên. “Trông bôi nhếch thế kia mà kêu là mang tấm lòng chân thành đến dự thi á?”

“Ngay cả vẻ ngoài trông còn chẳng ra sao, chắc gì bên trong đã đẹp!”

“Xin mọi người hãy tin tôi...”

“Ai mà tin nổi chứ? Trừ khi cô chứng minh được điều đó!”

“Chứng minh! Chứng minh! Mau chứng minh đi!”

Khán giả đồng thanh hét lớn.

Tôi đứng sững ra ở khán đài, từng giọt mồ hôi trên trán lăn xuống.

Tôi đưa mắt nhìn về phía Hiểu Ảnh và Tô Cơ, hai bà bạn thân đều cúi đầu buồn bã, ngay cả Lý Triết Vũ cũng tỏ vẻ ái ngại. Kim Nguyệt Dạ nhìn tôi rồi mỉm cười lắc đầu, còn tên Lăng Thần Huyền được thể vào hùa vào lên cùng mọi người.

Ngay cả bọn họ cũng không tin tôi sao... Đừng... Đừng đối xử với tôi như thế! Những lời tôi nói đều là sự thật.

A! Đúng rồi! Hiệu trưởng Bạch Ngưng!

Tôi quay đầu hướng về phía cô Bạch ở hàng ghế giám khảo. Cô Bạch chỉ im lặng cúi đầu, khẽ đẩy gọng kính lên mũi, xem ra cô rất mệt mỏi.

“Chứng minh! Chứng minh! Mau chứng minh đi!”

Tiếng gào thét dưới khán đài càng lúc càng lớn.

“Đúng! Anna thắng chắc rồi!”

Làm thế nào bây giờ? Chẳng nhẽ tôi phải nhận thua sao? Lẽ nào Tô Hựu Tuệ - ngọc nữ trường Minh Đức lại rơi vào bước đường cùng, phải rút khỏi cuộc thi một cách thảm hại thế này sao? ‘Khoan đã!’ Đột nhiên có giọng nói sang sảng vang lên từ phía sau đám đông.

“Xin lỗi vì chen ngang vào cuộc thi, tôi đưa tiểu thư đến đây để cảm ơn thí sinh Tô Hựu Tuệ của trường Minh Đức!”

Tôi ngạc nhiên nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Hơ, có một cô gái đứng sau lưng người đàn ông vừa lên tiếng, A! Chính là cô gái được tôi cứu lúc này.

Cô ấy nhìn thấy tôi đứng trên khán đài, bèn vẫy tay chào tôi.

Người đàn ông lạ mặt đó đưa cô gái đến bên bàn giám khảo, mỉm cười nhìn tôi”

“Tôi là thư kí riêng của Chủ tịch Hội đồng quản trị Tập đoàn Thiên Long, chiều nay thí sinh Tô Hựu Tuệ của quý trường đã không quản nguy hiểm cứu tiểu thư Tiểu Di của chúng tôi, nhưng sau đó cô ấy đã vội vã rời đi mà không hề để lại tên tuổi. Chúng tôi nhặt được cuốn sổ tay của cô ấy, thấy bên trong có kẹp điều lệ của cuộc thi Miss teen Milan nên mới tìm đến đây”

Tiểu Di ôm một cái hộp rất đẹp đi đến gần khán đài: “Vì cứu chị mà trang phục của em bị bẩn hết, phải chịu ảm ức trong cuộc thi này. Chị muốn tặng cho em một bộ trang phục mới, hy vọng em sẽ thích nó!”

Hiệu trưởng Bạch Ngưng nhìn cái hộp trên tay Tiểu Di thở dài.

“E rằng muộn mất rồi! Cuộc thi đã kết thúc...”

“Thưa cô Bạch, em không ngần ngại thi lại phần trang phục đâu ạ!”

“Sao cơ?”

Lời nói của Anna làm tất cả mọi người đều sửng sốt, tôi còn kinh ngạc hơn, há hốc cả mồm.

“Tôi đã nói rồi, chúng ta cạnh tranh công bằng, tôi muốn đường đường chính chính thắng cô, Tô Hựu Tuệ ạ!” Anna quả quyết nhìn tôi, trong mắt ánh lên niềm kiêu hãnh. Không biết tại sao, trong khoảnh khắc đó tôi chẳng thấy Anna đáng ghét chút nào.

“Nếu Anna đã đề nghị như vậy, không biết ý của các vị giám khảo thế nào?” Cô Bạch Ngưng quay sang hỏi ban giám khảo.

“Chúng tôi không có ý kiến gì đâu!” Các thầy cô trong ban giám khảo lần lượt gật đầu đồng ý.

“Được thôi, cứ quyết định như vậy nhé, chúng ta tính lại điểm trang phục cho Tô Hựu Tuệ!”

“Woa, hay lắm, Tô Hựu Tuệ cố lên!”

“Tô Hựu Tuệ! Tô Hựu Tuệ! Tô Hựu Tuệ!”

Dưới khán đài tiếng vỗ tay cổ động rào rào. Ôi! Đẹp... Đẹp quá! Tôi ngồi bên bàn trang điểm, trở mắt nhìn Tiểu Di lấy bộ váy từ trong chiếc hộp ra.

Trên nền váy liền màu trắng có ren hình ngôi sao bé xíu, một dải băng ten màu bích đào nổi từ phần trước ngực xuống tận chân váy, màu sắc huyền ảo giống như bộ váy của nàng công chúa thường mặc trong truyện cổ tích.

“Tiểu Di... Bộ váy này đẹp quá! Em cảm ơn chị! Cảm ơn chị!” Tôi cảm động, run run nói.

“Được rồi, mau thay đồ đi! Không biết em mặc có hợp không?” Tiểu Di cười tươi.

Tôi phần khởi gật đầu, chậm rãi mặc bộ váy vào. Sao trong đây lại không có gương nhỉ? Tôi rất muốn ngắm nhìn mình lúc này. Nhìn ánh mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên của Tiểu Di, tôi nghĩ nhất định trông mình rất đẹp.

Hơ hơ hơ hơ! Hay lắm!

“Ô! Phần trang điểm trên mặt bị trôi hết rồi, để chị đánh lại cho em nhé!” Tiểu Di mỉm cười giúp tôi trang điểm lại, rồi giúp tôi sửa lại cả tóc. Sau khi xong xuôi mọi việc, Tiểu Di rút chiếc kẹp tóc lấp lánh trên đầu mình cài lên tóc tôi.

“Hựu Tuệ à! Em biết không, kể cả khi khoác lên mình bộ quần áo tầm thường cũng không hề mất đi ánh hào quang mới là nàng công chúa xinh đẹp thực sự! Chị rất mừng vì bộ quần áo này hợp với em lắm, em chính là nàng công chúa đẹp nhất mà chị từng gặp đấy! Được rồi, mau trở về sân khấu đi, nơi đó thuộc về em!”

“Vâng!” Tôi cảm kích gật đầu, quay người trở về sân khấu.

...

Ủa! Sao mọi người dưới khán đài lại cảm như hén hết lượt vậy? Lẽ nào... Lẽ nào tôi mặc bộ váy này nhìn kì cục lắm sao? Hay là trên mặt tôi có vết nhò? Tôi đứng giữa khán đài, lo lắng không hiểu sao bên dưới lại im phăng phắc như vậy.

“Hựu Tuệ! Bà đẹp quá! Trông như công chúa ấy!” Hiểu Ảnh tự dưng hét tướng lên làm tôi giật bắn mình.

“... Công chúa! Công chúa! Công chúa Tô Hựu Tuệ!”

“Woah! Cậu ấy đẹp quá! Đẹp quá đi mất!”

Tiếng vỗ tay rầm rầm, những lời ca tụng không ngớt như sấm rền bên tai.

Ô hô hô hô! Thật sao? Thật là như vậy sao? Sắc đẹp “nghiêng thùng đổ gánh” của Tô Hựu Tuệ này đúng là danh bất hư truyền!

Khà khà khà khà khà!

“Theo kết quả cuối cùng của ban giám khảo, tôi xin tuyên bố cuộc thi Miss teen Milan lần này, vị trí số 1 thuộc về thí sinh Tô Hựu Tuệ trường Minh Đức”.

Tôi đắc ý nhìn Anna đứng ngay bên cạnh. He he! Cuối cùng tôi đã chiến thắng. Không biết Tô Cơ, Hiểu Ảnh, Kim Nguyệt Dạ...

“Tô Hựu Tuệ!” Khi tâm hồn tôi đang bay lên sát với vùng trời cao vợi với kẻ bên thiên đàng thì một tiếng hét muốn nổ màng nhĩ kéo tôi đáp đất.

Anna trừng trừng nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu. Chợt nhỏ ta đi đến trước mặt tôi: “Lần sau nhất định tôi sẽ thắng cô, Tô Hựu Tuệ!” Anna đi thẳng không thèm ngoảnh đầu lại, tôi bỗng có cảm giác bàng hoàng.

Tôi đã thắng rồi sao? Đúng thế, Anna cũng thừa nhận tôi chiến thắng! Thế tức là bí mật liên quan đến Tô Cơ cùng cuộc sống chẳng khác nào địa ngục trong thời gian gần đây của tôi đều đã kết thúc rồi...

“Theo tiền lệ của cuộc thi, tân Miss Teen Milan sẽ dành tặng cho khán giả một màn biểu diễn đặc sắc cuối cùng. Mọi người có muốn xem không?” MC cầm micro phấn khích nói.

“Muốn!” mọi người dưới sân khấu đồng thanh hét lớn.

Tôi sung sướng hăng giọng, nhận lấy micro từ MC, nhìn khắp một lượt phía dưới, rồi dừng ánh mắt ở 1 chỗ: “Các bạn biết không, để giành chiến thắng trong cuộc thi ngày hôm nay chẳng phải là điều dễ dàng chút

nào, tôi đã trải qua rất nhiều việc, có niềm vui và cũng có cả nỗi buồn... Nhưng tôi thấy mình thật may mắn vì mỗi bước đi đều có bạn bè đứng bên cạnh động viên, tiếp cho tôi thêm sức mạnh đối mặt với khó khăn.

Mấy hôm trước tôi đã phạm sai lầm, khiến một người bạn thân của mình bị tổn thương... Tô Cơ, tôi không thể giải thích với bà nguyên nhân tại sao tôi lại làm như vậy, nhưng tôi xin lấy tình bạn bao năm nay của tụi mình ra để thề rằng, tôi không muốn tụi mình xa cách như thế này, tôi sai rồi, bà tha lỗi cho tôi nhé!”

Tô Cơ đang cầm một lon coca, đứng sững ở dưới khán đài, mắt đăm đăm nhìn tôi.

“Còn nhớ giấc mơ từ thuở bé, giống như một đóa hoa không bao giờ phai tàn, cùng bước theo ta dù bão táp mưa sa, để ngắm nhìn vạn vật ở nhân gian, để ngắm nhìn thế giới lung linh biến ảo, tình yêu trao tặng mới là vĩnh cửu...”

Tô Cơ, xin hãy tin tôi... Xin bà hãy tin tôi... Bà luôn là người bạn tuyệt vời nhất, quan trọng nhất của tôi.

“Hự Tuệ, sao bà ngốc thế? Đừng hát nữa! Hu hu hu!” Tô Cơ đột nhiên khóc nức nở dưới sân khấu.

Huhuhu... Tô Cơ, bà tha lỗi cho tôi nhé! Mong bà hãy tin tôi!

“Đi thôi, đi thôi, ai cũng phải có ngày khôn lớn...”

“Được rồi, đừng hát nữa mà Tô Hự Tuệ! Hu hu hu!” Tô Cơ nước mắt chảy ròng ròng, nhưng miệng lại cười tươi như hoa, “Bà làm tôi khóc sưng húp mắt bây giờ!”

Tô Cơ nói rồi đưa tay vẫy tôi như một đứa trẻ con.

Ủa? Có vật gì bay về phía tôi?

Càng lúc càng gần... Càng lúc càng gần...

Á! Hình như là lon coca trong tay Tô Cơ.

“Bộp!”

“Keng!”

Đợi đến khi tôi nhận ra thì mọi thứ đã quá muộn! Lon coca đập thẳng vào đầu tôi không thương tiếc. Tôi thấy đầu nặng trĩu, mắt tối sầm lại... Sau đó chẳng còn biết gì nữa...

Đáng nhẽ tôi phải nhận được những bó hoa lung linh sắc màu, được đề mề tận hưởng những tiếng vỗ tay giòn tan, được ngạo nghễ đeo vương miện Miss Teen Milan, nhưng ai ngờ tôi lại ngất lịm đi trong tiếng kêu thất thanh của mọi người...

Còn cuộc thi kết thúc trong cảnh nháo nhác, hỗn loạn...

23. Q.4 - Chương 5: Nhịp Cầu Hỉ Tước Lắc Lư Trong Gió

Một bước, hai bước, ba bước...

Một phút, năm phút, mười phút...

Thượng đế ơi...

Có phải máy tạo hóa ngài dùng bị lỗi không?

Tại sao lúc con cần thì ngài chẳng cho

Khi không cần thì lại cho cả đôi.

.....

Hô hô hô hô! Từ ngày chiếm trọng ngôi vị Miss Teen Milan, tiếng tăm của tôi nổi như cồn.

Bất kể tôi đi đâu, đều có hàng tá fan hâm mộ chỉ trỏ, bàn tán xôn xao.

Nhưng quan trọng nhất là Tô Cơ đã tha lỗi cho tôi. Tôi, Tô Cơ, Hiểu Ảnh lại tíu tít giống như trước đây.

Khà khà! Mười mấy năm nay tôi chưa từng thấy lúc nào lòng lại có cảm giác lâng lâng, vui phơi phới như bây giờ.

Có điều... Tên Kim Nguyệt Dạ...

Từ lúc chuyện của Anna chấm dứt, tôi và Kim Nguyệt Dạ tuy vẫn sống chung dưới một mái nhà nhưng chẳng ai chịu mở miệng nói với ai nửa lời.

Kì lạ là mãi không thấy chủ tịch tuyên bố kết quả cuộc thi, chúng tôi chỉ còn cách tiếp tục sống trong khu biệt thự cổ số 23 phố Angel. Có lẽ tên Kim Nguyệt Dạ còn để bụng chuyện lần trước.

“Công chúa Hựu Tuệ đến rồi!”

Tôi vừa bước vào lớp đã thấy Tô Cơ và Hiểu Ảnh lao ra đón, cười tít cả mắt.

“Hựu Tuệ, bà cho tôi mượn tập đi, tối qua tôi quên không làm!” Tô Cơ mặt mũi xám ngoét giật vội cái balo trên vai tôi xuống, rút vở bài tập của tôi ra, rồi dúi cái ba lô lại tay tôi, trở về chỗ cắm mặt chéo lầy chép đề...

Con nhỏ này... Đúng là chứng nào tật ấy... có điều cảm giác này mới tuyệt làm sao! He he...

“Hựu Tuệ, tối nay bà đi cùng Hiểu Ảnh đến một nơi được không?” Hiểu Ảnh kéo tôi vào góc lớp, thì thầm về bí ẩn.

“Thế bà muốn đi đâu?” Tôi tò mò hỏi.

Hiểu Ảnh lăm lét quan sát xung quanh, ngó trước ngó ngữa sau đó nói bé như ruồi:

“Trường Sùng Dương...”

Trường Sùng Dương!

Tôi có nghe lầm không vậy?

“Hiểu Ảnh, bà mò đến trường Sùng Dương làm gì?”

Hiểu Ảnh chu môi, khẽ xoa xoa tay then thùng nói:

“Hôm nay là ngày Ngưu Lang Chúc Nữ... Hiểu Ảnh muốn đi gặp Tiểu Huyền Huyền...”

Trời đất! Lại là thằng cha Lãng Thần Huyền chết bầm đó! Tôi cảm thấy đầu óc mình quay cuồng.

“Tô Cơ có đi không?”

“Có! Tô Cơ nói nếu Hiểu Ảnh giúp Tô Cơ làm bài tập tiếng Anh, buổi tối nhất định sẽ đi cùng!” Cả người Hiểu Ảnh bừng bừng khí thế, mắt sáng như sao.

“Nếu thế thì ok thôi, nhưng Hiểu Ảnh này, tôi muốn nhắc bà là tên Lãng Thần Huyền đó chẳng tốt đẹp gì đâu!”

“Hựu Tuệ, bà đừng nói Tiểu Huyền như thế mà! Thực ra Tiểu Huyền Huyền đáng yêu lắm!”

“...”

Được rồi, được rồi! Tôi không muốn mới sáng bảnh mắt ra đã phải lãng phí nơ ron thần kinh vì chuyện của tên khỉ hơi Lãng Thần Huyền đó... Đừng quên Tô Hựu Tuệ ngày nay đã không còn là Tô Hựu Tuệ của ngày xưa nữa, bây giờ tôi là tân Miss Teen Milan rồi nhé. Hô hô hô...

“Ok con gà đen, tan học rồi đi!”

“Cảm ơn bà, Hựu Tuệ” Hiểu Ảnh nhảy cẫng lên.

Haizz, đúng là tình cảm làm ai cũng mù quáng hết, xem ra tôi không thể “li gián” được Hiểu Ảnh và thằng cha Lãng Thần Huyền rồi, đành mặc hai người bọn họ muốn đến đâu thì đến.

Suýt quên, nếu tôi mò đến trường Sùng Dương, ngộ nhỡ chạm mặt tên Kim Nguyệt Dạ với Lý Triết Vũ thì sao? Đúng là xui tận mạng, ngày Ngưu Lang Chúc Nữ lại phải đến trường Sùng Dương!

Thật chẳng hiểu ra làm sao cả... Chẳng hiểu ra sao nữa...

Sau khi tan học, Hiểu Ảnh không biết kiếm đâu ra ba bộ đồng phục nữ sinh trường Sùng Dương, gọi tôi đến phòng vệ sinh, phát cho tôi và Tô Cơ thay.

“Hiểu Ảnh! Bà định ép tụi tôi bán trường cầu vinh đó hả?”

Tô Cơ lắc đầu như trống bỏi, thà chết chứ không chịu thay.

“Tô Cơ... Bà mặc đi mà... Chỉ một lần thôi... Tôi cầu xin bà đó!” Hiểu Ảnh năn nỉ.

“Hiểu Ảnh, bà có bị ám đầu không? Tại sao ngày Ngưu Lang Chúc Nữ lại nặng nạch đòi đến trường Sùng Dương hả?” Tôi gắng hỏi.

“Ừm, vì Hiểu Ảnh nghe nói trường Sùng Dương có cây cầu Hỉ Tước, vào đúng ngày Ngưu Lang Chúc Nữ, nếu gặp người con trai nào trên cây cầu ấy thì anh chàng ấy sẽ trở thành một nửa của mình... Cho nên Hiểu Ảnh rất tò mò, muốn đi coi xem thế nào...”

“Thật hả? Sao tôi chưa nghe nói đến bao giờ!”

Tô Cơ và tôi trở mắt nhìn nhau.

“Lúc đi ăn trên phố Angel, tôi tình cờ nghe thấy hai nữ sinh trường Sùng Dương nói với nhau thế mà!”

“Nghe thú vị đấy! Hà hà! Đáng để đi xem lắm!” Tô Cơ đột nhiên hưng phấn ra mặt, vợ vội lấy bộ đồng phục để mặc.

“Tô Cơ, bà vừa nói đây là hành động bán trường cầu vinh cơ mà!”

“Hô hô, ngày Ngưu Lang Chúc Nữ một năm chỉ có một lần thôi... Thôi mà Hựu Tuệ, bà đừng có ca cẩm nữa! Bà đến cây cầu đó thử xem gặp Kim Nguyệt Dạ hay Lý Triết Vũ trước!”

Hừ,... Con nhỏ Tô Cơ này đã đuối lý còn quay sang “điểm huyết” tôi chết đứng. Tôi trề dài môi, mặc bộ đồng phục vào, sau đó “bám đuôi” Tô Cơ và Hiểu Ảnh “đột nhập” vào trường Sùng Dương.

Thình thình thình thình...

Hic, hồi hộp quá... Không biết cây cầu Hỉ Tước có linh nghiệm không nhỉ? Là Kim Nguyệt Dạ hay Lý Triết Vũ? Ngộ nhờ số tôi đề dũi, đều không gặp hai người bọn họ mà lại gặp phải thằng cha đầu heo Anh Tĩnh Ngạn, hoặc tên King Kong Chu Tử Lang thì phải làm thế nào? Có lẽ tôi, Hiểu Ảnh, Tô Cơ đều có suy nghĩ giống nhau, trên đường đi, chẳng ai nói câu gì, nhóm Tuyệt Đại Tam Kiều Minh Đức lặng lẽ đi trong khuôn viên trường Sùng Dương.

Đi lòng vòng trong trường khá lâu, Tô Cơ cuối cùng cũng không còn đủ kiên nhẫn nữa: “Hiểu Ảnh, tóm lại bà có biết cầu Hỉ Tước ở đâu không?”

“Hi hi hi, Hiểu Ảnh không biết!” Hiểu Ảnh gãi đầu cười trừ.

“Cái gì? Bà không biết? Thế sao không nói sớm hử? Tụi mình loanh quanh ở đây nửa tiếng rồi đấy!” Tôi bực mình nhéo má Hiểu Ảnh.

“Hu hu hu... Hiểu Ảnh tưởng cây cầu đó dễ tìm lắm, ai dè tìm mãi cả mắt mà vẫn không thấy đâu!”

“Được rồi, được rồi! Tụi mình đi hỏi người khác vậy!”

“Bà bảo sao? Tô Cơ, bà đừng quên đây là Sùng Dương đó, bà muốn tụi mình bị lộ tẩy hả?”

“Yên tâm đi! Trời tối om thế này, không ai nhận ra đâu, chỉ cần tụi mình nhại giọng khác đi một chút là ok thôi!”

“Làm vậy có ổn không? Vậy ai xung phong đi hỏi?”

“...”

“...”

“Để Hiểu Ảnh đi!” Hiểu Ảnh dứng cảm gơ tay lên.

“Không được! Bà đầu gối lăm, đi chỉ tổ hỏng việc!” Tô Cơ kiên quyết phản đối.

Ừm, nói có lí lăm!

“Tôi thấy cứ để Hựu Tuệ đi là tốt nhất! Hơ hơ hơ!”

“Oái! Tô Cơ, sao lại là tôi chứ?”

“Nè, đừng quên bây giờ bà là Miss Teen Milan, fan của bà ở trường Sùng Dương nhiều vô đố! Nếu chẳng may bị lộ, bà chỉ cần khẽ nháy mắt cũng đủ làm bọn họ điên đảo hết lượt!”

“Hừ, Tô Cơ, bà nói dễ dàng như đan giỏ ỹ!” Tôi lườm Tô Cơ.

Hic, tôi thật đáng thương, bắt đắ dĩ phải đi làm “mồi nhử” vì có từ chối thế nào cũng không được.

Tôi ngó nghiêng khắp nơi, lúc này học sinh trường Sùng Dương chỉ còn lại thừa thớt... Biết hỏi ai bây giờ? Chợt tôi nhìn thấy một nam sinh dáng người cao dong dỏng ở đằng trước. Chà, nhìn phía sau cũng không đến nỗi nào! Đánh liều đến hỏi hấn ta vậy, biết đâu tôi lại vớ được giai đẹp thì sao! Hô hô!

Nghĩ đoạn, tôi chạy lên phía trước vỗ vào vai cậu bạn nam sinh đó:

“Xin chào, làm ơn cho tôi hỏi cầu Hỉ Tước ở đâu vậy?”

Cậu nam sinh quay đầu lại, vì trời tối quá nên tôi không nhìn rõ mặt cậu ta.

“Hựu Tuệ!”

Nhưng... Tiếng nói này tôi nhận ra...

“Hơ, Lý Triết Vũ!”

“Ừ, là tôi đây, sao cô lại đến trường Sùng Dương?”

“Ồ... Tôi... À ha ha ha ha...”

Ôi trời ơi, có đánh chết tôi cũng không thể khai là đến cầu Hỉ Tước để đợi xem gặp Kim Nguyệt Dạ hay cậu ấy trước.

“Đúng rồi, ban nãy cô vừa hỏi tôi cầu Hỉ Tước...”

“Oái, không phải, không phải đâu... Ha ha ha... Tôi chỉ đùa tí thôi, đừng để ý làm gì!”

“Nhưng...”

“Thôi chết, Tô Cơ và Hiểu Ảnh đang đợi tôi ở đằng kia. Tôi đi trước đây! Bye!”

Tôi hốt hải chạy về chỗ Tô Cơ và Hiểu Ảnh.

“Hựu Tuệ, bà đã thăm dò được gì chưa?” Tô Cơ háo hức hỏi.

“Đừng nhiều lời, mau đi thôi!”

Tôi cố ghì giọng xuống, kéo tay Tô Cơ và Hiểu Ảnh chạy đi.

Hộc hộc!

Phù! Chạy một lúc lâu, khi không thấy bóng dáng Lý Triết Vũ đâu nữa, tôi mới ngừng lại.

“Bà làm trò gì vậy... Hựu Tuệ... Chạy gấp thế... Bị lộ rồi sao?” Tô Cơ vừa thở hỏn hển vừa hỏi.

“Chứ còn gì... Tôi gặp đúng Lý Triết Vũ...”

“Á, bà nói thật hả? Chưa đến cầu Hỉ Tước mà đã gặp chàng rồi, đúng là có duyên!”

“Bà có im cái mồm quả lại không... Tôi ngượng chín cả người đây này!”

Hu hu hu hu... Lý Triết Vũ vừa nghe thấy tôi hỏi về cầu Hỉ Tước, cầu trời cậu ấy đừng hiểu lầm tôi là con nhỏ háms giai đẹp.

“Ừa! Tô Cơ, Hựu Tuệ, các bà nhìn xem, kia có phải là cầu Hỉ Tước không?” Hiểu Ảnh ngạc nhiên chỉ về phía cây cầu gỗ bắc ngang qua 1 cái ao nhỏ nằm ngay sau lưng tụi tôi.

“A ha, chắc là nó rồi!”

“Hình như xung quanh đây chẳng có chiếc cầu nào nữa!”

Nói đoạn, tôi hí hửng chạy một mạch đến bên cầu.

“Đúng là ”đi mòn dép thì không gặp, vô tình quanh quẩn lại gặp liền!” Hê hê hê... Xem ra Tô Hựu Tuệ tôi không phải lúc nào cũng đen đui!

“Hiểu Ảnh cũng muốn lên cầu!”

Hiểu Ảnh vừa nói xong, nhảy như con chơi chơi lên cầu...

...

“Hiểu Ảnh, đã hơn hai mươi phút đồng hồ rồi đó, bà mau xuống đi!”

Tôi và Tô Cơ ngồi bên bờ ao, nhìn Hiểu Ảnh tiu nghỉu như mèo cụp đuôi trên cầu.

“Nhưng mà... Tô Cơ... Sao chẳng thấy bóng dáng ai vậy? Hiểu Ảnh muốn gặp... Tiểu Huyền Huyền...”

Tiếng Hiểu Ảnh càng lúc càng nhỏ, sau đó tôi nghe thấy tiếng meo meo của nhỏ ta.

“Được rồi! Hiểu Ảnh, tôi chịu thua bà luôn! Cái thằng ca Lãng Thần Huyền đó có gì hay ho chứ? Đâu phải có mỗi hần là con trai, bà xuống ngay hộ tôi!” Tô Cơ đứng lên, kéo tay Hiểu Ảnh từ trên cầu xuống.

“Tô Cơ, bà cũng lên đó thử xem!” Hiểu Ảnh vẫn chưa chịu thôi.

“Tôi á? Sao tôi phải thử kia chứ?”

“Nếu bà không muốn thử, thì sao lúc đầu còn háo hức đến đây làm gì?” Tôi nói tỉnh khô.

“Hựu Tuệ, bà... Được rồi, được rồi! Lên thì lên! Có gì đâu mà phải sợ chứ?” Tô Cơ nói xong chạy ào lên giữa cầu.

...

...

Lại hai mươi phút nữa qua đi.

“Ha ha ha ha! Tô Cơ! Xem ra bà cũng không đợi được nữa rồi!” Hiểu Ảnh cười hả hê, vỗ tay đen đét. “Đúng là tin đồn nhảm, chỉ giỏi lừa người khác! Nơi đen đúa khỉ ho cò gáy này làm gì có ai mò tới chứ!” Tô Cơ bực mình, vùng vằng đi xuống cầu, ngồi thụp xuống bên cạnh tôi.

“Hựu Tuệ, đến lượt bà đó!” Hiểu Ảnh đẩy tay tôi.

Oái! Tôi không muốn lên đó... Tôi thấy rờn rợn thế nào ý...

“Lên đó làm gì! Tôi thấy cây cầu đó chẳng linh đâu! Hơ hơ hơ!”

” Không được! Tôi và Hiểu Ảnh phải đứng trên cầu những hai mươi phút, bà đừng hòng chạy thoát! Có lên không thì bảo?” Con nhỏ Tô Cơ dữ như chần lửa, cứ bắt tôi lên bằng được, đẩy tôi đến giữa cầu..

Thình thịch... Thình thịch... Thình thịch...

Không xong rồi, không xong rồi, tôi căng thẳng quá!

“Hựu Tuệ cố lên!”

Hiểu Ảnh và Tô Cơ ngồi trên trên ở đó ”chiêm ngưỡng cảnh tôi run như cây sậy đứng một mình trên cầu!

Thình thịch... Thịch... Thịch... Thịch...

Á, tiêu rồi... Càng lúc càng thấy căng thẳng! Còn bao lâu nữa mới xong đây? Sao hai con nhỏ đó vẫn chưa gọi tôi xuống nhỉ?

Thịch... Thịch... Thịch... Thịch...

“Có lẽ... Hựu Tuệ cũng không tìm được người trong mộng rồi...” Hiểu Ảnh tay chống cằm, thở dài thất vọng.

“Haiz... Chắc vậy...”

“Ha ha ha! Hiểu Ảnh! Tin bà nghe lỏm được chỉ là tin vịt thôi! Câu chuyện về cầu Hỉ Tước chắc chỉ là trò đùa do mấy đứa rồi hơi phịa ra ý mà!”

Hừm, dù gì đi nữa tôi cũng chỉ muốn mau mau xuống khỏi cầu, chứ cứ đứng ở đây chờ đợi “sự tuyên án của số phận” đúng là ngọt ngào không thể chịu nổi. Tôi khắp khắp mừng thầm, chuẩn bị chạy xuống cầu...

Bống...

“Ô Hựu Tuệ!”

Có tiếng người gọi tôi! Tôi bất giác ngược đầu lên nhìn...

Ôi trời! Là Kim Nguyệt Dạ!

“Hựu Tuệ!”

Ôi! Còn một người nữa... Tôi quay đầu lại...

Là Lý Triết Vũ! Sao cậu ấy cũng tới đây?

Kim Nguyệt Dạ... Lý Triết Vũ... Kim Nguyệt Dạ... Lý Triết Vũ...

Sao thế này? Sao thế này? Hu hu hu hu!

Tôi thấy hoa mắt chóng mặt.

“Dạ, tôi tưởng tối nay cậu đi làm thêm? Sao đột nhiên lại tới trường?”

Lý Triết Vũ mỉm cười nhìn Kim Nguyệt Dạ, sau đó bước lên cầu.

“Là Vũ à! Tôi nhớ ở trường còn chút việc nên đến, sao muộn thế này cậu vẫn ở đây?”

“Lúc này tôi gặp Hựu Tuệ trong trường, cô ấy vội hỏi đường rồi bỏ đi, tôi muốn qua đây xem cô ấy đã tìm được đường chưa?”

Hu hu hu... Có nhầm không vậy? Bây giờ là lúc ông trời tìm chàng hoàng tử đích thực giúp tôi, hai tên đó đến cùng lúc cũng được, nhưng tại sao lại đứng giữa cầu nói chuyện oang oang, tàn nhẫn quăng tôi qua một bên.

Làm cái trò gì vậy? ‘Hừm... Ngay cả ông trời cũng không quyết định giùm bà được đâu! Hựu Tuệ à, bà phải tự tìm cách thôi!’

Tiếng thở dài náo nê của Tô Cơ bay đến bên tai tôi.

Con nhỏ này lúc quan trọng chỉ biết “nói mát” thôi sao?

“Đúng rồi, Hựu Tuệ!”

“Hả?”

Tôi cố trấn tĩnh, quay đầu nhìn Lý Triết Vũ.

“Sao ba người các cô lại chạy tới trường Sùng Dương, còn mặc đồng phục của trường chúng tôi nữa?”

“Hơ hơ... Việc này thì... Hơ hơ... ” Tôi cười trừ, hết nhìn Lý Triết Vũ, rồi lại nhìn Kim Nguyệt Dạ.

Hic, hai giai đẹp đứng cạnh nhau có khác, độ “sát thương” rất cao, cao đến nổi tiếng của công chúa Hựu Tuệ đây cũng phải run lên bần bật.

“Ồ, chắc là các cô nghe phong phanh tin đồn về cầu Hỉ Tước của trường Sùng Dương nên cất công đến đây tìm người trong mộng chứ gì?” Kim Nguyệt Dạ cười gian xảo.

Oái, thằng cha Kim Nguyệt Dạ này... chỉ cần buông một câu mà trúng tim đen tui tui. Tui ngại ngần cúi đầu.

”Ồ, Hựu Tuệ, hóa ra cũng tin vào mấy lời đồn thổi đó à? Ha ha ha! Lý Triết Vũ mỉm cười, dịu dàng nói.

“Cái này... Tui chỉ thấy nó hay hay thôi! Hơ hơ hơ!”

“Thật sao? Nhưng xem ra lần này gay go to rồi, tui và Vũ cùng lên cầu, cô làm thế nào đây?” Kim Nguyệt Dạ cười ranh mãnh, cúi đầu xuống nhìn tui hỏi.

Hừ! Thằng cha ma vương Kim Nguyệt Dạ muốn ép tui vào thế bí đây mà! Hơ, Lý Triết Vũ... Hình như tui thấy cậu ấy khẽ run nhẹ...

“Hựu Tuệ, cô tính sao đây?” Kim Nguyệt Dạ vẫn truy hỏi đến cùng.

Kim Nguyệt Dạ, mi là đồ tui... Sự nhẫn nhịn của bản cô nương đây chỉ có giới hạn thôi!

“Kim Nguyệt Dạ, cậu và Lý Triết Vũ cùng lên cầu ư? Nhưng trước khi lên cầu tui đã gặp Lý Triết Vũ đầu tiên!”

My God! Ốc tui là óc heo hay sao vậy? Tui vừa nói nhảm gì thế này! Kim Nguyệt Dạ nghe nói xong, nụ cười trên khuôn mặt bỗng vụt tắt.

“À, nếu vậy thì tui đi trước nhé!” Kim Nguyệt Dạ thản nhiên quay người đi.

Cái gì... Cái gì cơ?

Thằng cha ác ma Kim Nguyệt Dạ nói đi là đi ngay được.

“Kim Nguyệt Dạ, đồ đầu heo!” Tui không thể kìm được lửa giận, hét lên như còi sau lưng Kim Nguyệt Dạ.

“Sao cô lại mắng tui?” Kim Nguyệt Dạ quay đầu lại, ngẩn ra nhìn tui.

“Sao... Sao tui lại mắng cậu ư? Đúng, tui mắng cậu đấy! Hu hu hu!” Tui khóc to, chạy xuống dưới cầu.

“Hựu Tuệ!”

“Hựu Tuệ!”

Sau lưng, Tô Cơ, Hiểu Ảnh và cả Lý Triết Vũ nữa gọi tui ầm lên

Hu hu hu... hu hu hu...

Đầu óc tui rối như tơ vò, tui chỉ muốn yên tĩnh một mình...“Két!”

Đột nhiên một tiếng động ینگ tai vang đến tai tui.

Oái... Luồng sáng gì chói mắt thế này? Chói đến nỗi nhức cả mắt!

Tui vội càng dùng tay che mắt lại, ti hí nhìn qua khe hở bàn tay. Hình như là đèn pha ô tô, tui nhìn thấy hai gã đàn ông vạm vỡ mặc bộ đồ đen tuyền từ trên xư bước xuống. Tui còn chưa kịp hoàn hồn thì đã bị bọn họ tóm lấy, lôi xềnh xệch như bao tải tới cửa xe.

“Các ông bắt nhầm người rồi! Tui không quen các ông! Nhà tui nghèo xơ xác, không có tiền đâu!” Tui vừa dùng hết sức chống cự vừa gào ầm lên.

“Hai cậu nhẹ tay với cô bé yếu đuối này một chút!” Trong xe vọng ra giọng nói lạnh như băng, tui thấy toàn thân ớn lạnh, run như cây sậy.

“Cô là Hựu Tuệ phải không?”

“Không phải!” Ngu gì lạ ông tui ở bụi này chứ.

“Cô không thừa nhận cũng chẳng sao nhưng tui rất muốn gặp cô. Tiểu thư Tô đây liễu yếu đào tơ, mau giúp cô ấy lên xe đi!”

“Vâng!” Hai tên đàn em đó kẹp chặt tui lại, lấy hai tay ấn đầu gối tui vào trong xe.

Hu hu hu... trong xe tối mò, tôi chỉ thấy một khuôn mặt con trai nhìn nghiêng nhờ ánh sáng le lói bên ngoài cửa sổ hắt vào...

“Anh... Anh là ai?”

“Cô không cần biết tôi là ai!” Giọng nói đó vẫn lạnh như đá. Tất cả cửa xe đều đóng kín mít, tôi không tài nào nhìn được cảnh vật bên ngoài. Tôi chỉ cảm thấy xe lao đi với tốc độ kinh hồn, sau đó chậm dần rồi lại tăng tốc, không biết họ định đưa tôi đi đâu. Tim tôi đập nhanh như gõ mõ, mỗi lúc một nhanh... Đến giờ thì tim dường như bay vọt lên tận cổ họng.

Hu hu hu... Làm thế nào bây giờ? Ai cứu tôi với!

“Reng reng reng... Reng reng reng...”

Hơ, là tiếng di động kêu! Nhưng không phải di động của tôi!

À đúng rồi, di động của tôi còn trong túi áo! Nếu lúc này tôi lên bấm số...

Tôi ngẫm nghĩ một hồi, rồi lăm lét nhìn túi áo. Phù! Đúng là chết đuối vớ được cọc! Bây giờ chiếc di động này là công cụ duy nhất cứu được tôi, tuyệt đối không để họ phát hiện ra...

Tên con trai đó rút di động ra xem ai gọi, sau đó quay lưng đi nghe máy. Nhân lúc hẩn mải nói chuyện, tôi khe khẽ thò tay vào túi áo, lần mò bấm di động...

“A lô, Hắc Long đây!”

Hóa ra tên hẩn là Hắc Long. Tôi cố gắng lục lọi “bộ nhớ” của mình xem có quen ai tên Hắc Long không, nhưng chẳng có chút manh mối nào cả.

“Tiểu Di... Anh đang bận chút việc, lát nữa gọi lại sau nhé...”

Giọng nói lạnh lùng của Hắc Long bỗng chốc trở nên ấm áp tông giấy lát.

“A lô, là Hựu Tuệ! Là Hựu Tuệ hả?”

Một giọng nói quen thuộc phát ra từ di động nằm trong túi áo tôi.

Là Kim Nguyệt Dạ!

Cái thằng cha đầu đất này, gào gì mà to thế? Kiểu này chắc tôi bị hẩn hại chết mất!

“Ừa, tiếng gì vậy? Hắc Long nghi ngờ nhìn tôi.Đột nhiên tôi liếc mình hét vào di động của Hắc Long: ”Tôi là Tô Hựu Tuệ! Tôi bị bắt cóc, mau tới cứu tôi với!”

“Hừ... Im ngay!” Hắc Long bị bắt ngờ quá nên giật bắn mình, lấy tay bịt chặt di động.

“Tiểu Di, lát nữa anh gọi lại sau nhé!” Hắc Long nói rồi cúp máy nhanh như xẹt điện, quay đầu lại quắc mắt dữ dằn nhìn tôi.

Mặc dù tôi không nhìn rõ mặt mũi của hẩn nhưng vẫn cảm nhận được sát khí nồng nặc toát ra từ người hẩn...

“Ngồi im, nếu không thì đừng có trách!” Hắc Long gằn giọng cảnh cáo.

Hu hu hu... Thằng cha Hắc Long này “khủng bố” quá! Tôi phải cẩn thận mới được!

Có điều cô gái vừa gọi điện cho Hắc Long vừa nãy hình như tên là Tiểu Di, cái tên nghe quen quen...

May quá, sau khi tôi hét lên không còn nghe thấy tiếng Kim Nguyệt Dạ trong di động nữa... Hay là hẩn tắt máy rồi? Mong là hẩn vẫn giữ máy nghe.

Từ lúc nhận được cuộc điện thoại, Hắc Long có vẻ nóng ruột bất an.

Đang trong trạng thái in lặng như tờ, xe bỗng dừng lại, lái xe mở cửa ra, nói chuyện với ai đó ở bên ngoài.

Tôi cố gắng thì cổ ra nhìn ngoài cửa kính chắn gió, xung quanh chỉ thấy một màu đen ngòm, có lẽ đây là vùng ngoại ô, cách xe chúng tôi chưa đầy 1m treo 1 tấm poster quảng cáo to đùng!

“Woa! Chắc đây là ngoại ô phía nam rồi! Tầm poster quảng cáo nhìn oách thật, trông Châu Kiệt Luân đẹp trai quá đi mất!” Tôi cố dùng chút “sức ruồi” hét toáng lên.

Tên Kim Nguyệt Dạ chết tiệt, tình thế cấp bách này mà mi bị lãng tai là ta từng xẻo mi nghe chưa?

“Câm miệng ngay!” Hắc Long bị tiếng hét của tôi làm cho giật mình, nhìn chòng chọc tôi một lượt rồi xuống xe.

Haiz... Không biết thằng cha Lim Nguyệt Dạ có nghe thấy tiếng hô thống thiết lúc nãy của tôi không nhỉ? Tôi chỉ làm được vậy thôi...

Tôi lại bị 2 tên đàn em kẹp cứng ở giữa, đi sau Hắc Long vào một cacas kho cũ.

Hắc Long trông rất cao, cao ngang ngực với 2 tên đàn em bên cạnh, ít ra cũng phải 1m8, hơn nữa dáng đi của hắn nom khá lịch lãm, có thể hắn không đến nỗi xấu xa...

Một giây trước khi tôi còn nghĩ về tên Hắc Long, thế mà một giây sau tôi đã bị tàn nhẫn hất xuống đất như bịch rác theo hiệu bằng tay của hắn.

Hu hu hu! Để bảo vệ chiếc di động trong túi, tôi đành cắn răng chịu đỡ mông xuống nền nhà đau điếng.

Bị ngã lăn cu đơ, tôi vật lộn trên sàn một lúc, rồi nhú mày ngồi dậy.

Tôi nhìn ngó xung quanh. Nhà kho không rộng lắm, bên trong chất đầy thùng gỗ, khoảng 5,6 cái thùng gỗ có chiều rộng và chiều cao ngang với 2 tên áo đen vừa rồi. Chợt xuất hiện một nhóm người mặc toàn đồ đen xếp thành 2 hàng bên chiếc ghế đặt giữa nhà kho. Người ngồi trên ghế là Hắc Long: “Tô Hựu Tuệ, hôm nay tôi mời cô đến đây vì muốn hỏi một việc hết sức đơn giản, chỉ cần cô nói cho tôi biết chỗ cất giữ kho báu trong khu biệt thự cổ số 23 phố Angel, tôi sẽ thả cô ngay lập tức!” Hắc Long ung dung uống trà, không thèm ngước đầu lên hỏi tôi.

Kho báu trong khu biệt thự cổ số 23 phố Angel? Hắn ta bắt cóc tôi té ra chỉ vì kho báu!

“Xin lỗi, tôi chỉ mới dọn tới khu biệt thự đó nên tôi cũng không biết chút thông tin nào về kho báu cả!”

Hắc Long nghe thấy tôi trả lời, liền đặt tách trà xuống, cười nhạt: “Tô Hựu Tuệ, nếu cô không muốn nếm mùi đau khổ thì đừng bày trò lừa gạt tôi, đến lúc đó đừng trách tôi tàn nhẫn!” Hắc Long nói câu này với mặt không chút biểu cảm, nhưng sao tôi nghe như có một thanh kiếm vô hình đang gí vào cổ mình. Câu nói của Hắc Long khiến tôi toát mồ hôi hột!

“Tôi... Tôi... Không nói dối...” Toàn thân tôi run lên bần bật.

“Tôi thật sự không biết tí gì về kho báu đó cả!”

“Hừm, bây giờ không biết cũng chẳng sao, cứ nhốt vào đây, đợi đến khi cô tỉnh táo, biết đâu lại nhớ ra nhiều thứ đấy...” Hắc Long lạnh lùng hươ tay, “Đưa cô ta đi!”

Mặt tôi dài ra như quả mướp, buồn bã ngồi trong căn phòng lộn xộn tối om om, chờ đến khi người bên ngoài không còn động tĩnh gì nữa, tôi mới cẩn thận rút di động trong túi ra.

Trời ạ! Số tôi đúng là đen như quạ, di động hết pin nên tự động tắt máy mất rồi! Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ? Liệu Kim Nguyệt Dạ có nghe thấy tiếng tôi kêu cứu không? Có nghe thấy tiếng tôi mô tả tầm poster quảng cáo với nhà kho cũ nát không?

Tia sáng hi vọng lóe lên trong đầu tôi nay đã tắt ngấm, tôi tuyệt vọng nhắm mắt...

Làm thế nào bây giờ?

Tôi phải làm gì bây giờ?

Papa, mama, Tô Cơ, Hiểu Ảnh, Lý Triết Vũ (không tính thằng cha khỉ hôi Lăng Thần Huyền) còn cả... tên ác ma Kim Nguyệt Dạ nữa, liệu ai có thể nói cho tôi biết, bây giờ tôi phải làm gì? Lẽ nào con người lương thiện như tôi sẽ kết thúc cuộc đời tại căn nhà kho tối tăm này?

Không biết bao lâu sau, tôi mơ mơ màng màng gục trên sàn nhà ngủ thiếp đi.

“Két...”

Tiếng mở ổ khóa kèn kẹt làm tôi tỉnh giấc. Tôi dụi dụi mắt, cảnh giác cao độ nhòm dậu.

“Tô Hựu Tuệ, ngủ có ngon không?” Dưới sự thắp từng của 2 tên đàn em lực lưỡng, Hắc Long đứng trước mặt tôi cười khẩy.

Ồi, cả buổi tối hôm qua tôi nằm trên nền xi măng cứng nhắc nên bây giờ toàn thân ê ẩm.

“Thế nào... Cô nhớ ra kho báu nằm ở đâu chưa?”

“... Tôi thật sự không biết...” Tôi bỗng muốn khóc mà không sao khóc nổi.

Hắc Long nghe xong câu trả lời của tôi, nhúm mày lại.

Hu hu hu... Phen này tôi đi đời nhà ma là cái chắc!

“Tô Hựu Tuệ, có lẽ cô vẫn chưa tỉnh hẳn! Còn chờ gì nữa, mau giúp cô ta tỉnh ngủ đi!” Hắc Long cười gian xảo, ra hiệu với 2 tên đàn em.

“Vâng!” Hai gã đó cung kính đáp lại rồi lao đến bên cạnh tôi.

“Các người đừng có qua đây!” Tôi hét lên kinh hãi, gắng hết “sức còm” trèo lên đồng thùng gỗ phía sau lưng.

Cứu với! Cứu với! Ai tới cứu tôi với! Bọn họ định giết tôi!

“Có xuống không thì bảo?” Hai tên đàn em đứng giữa đồng thùng gỗ, gào lên như con thú hoang.

“Không, tôi không xuống! Tôi không biết gì về bí mật của kho báu hết!” Tôi meo máo.

Theo mệnh lệnh của Hắc Long, hai gã đó trèo lên đồng thùng gỗ.

Tôi cảm thấy đồng thùng gỗ cũng lắc lư theo nhịp trèo lên của họ.

“Oái! Đừng có trèo lên! Coi chừng đổ đó!” Tôi sợ tái mặt.

Tiêu rồi!

Bọn họ mà trèo đến nơi thì tôi... Tôi không còn đường thoát nữa rồi! Làm thế nào đây? Làm thế nào đây?

Nhưng dù có cách gì đi nữa thì cũng muộn rồi... Đôi tay như hổ pháp của họ chìa ra toan tóm lấy tôi...

“Á á á á!” Lúc tôi sắp bị tóm đến nơi, đồng thùng gỗ bỗng đổ ập.

Tôi thấy mình từ từ “hạ cánh” xuống mặt đất.

Trời ơi... Chẳng nhẽ hôm nay Tô Hựu Tuệ này lại “ngỏm” ở đây thật sao? Tôi sợ hãi nhắm nghiền mắt, phó mặc theo số phận.

“Rầm! Rầm! Rầm!”

Sau một loạt tiếng động ầm trời, xung quanh lại im ắng...

Ủa? Kì lạ thật, sao tôi không thấy đau tẹo nào? Đáng nhẽ tôi phải bị cả đồng thùng gỗ đè cho bẹp rúm mồi đúng... Đợi đã, tôi ngửi thấy mùi bạc hà thoang thoảng. Ồi, lẽ nào tôi đang nằm mơ ư?

Tôi kinh ngạc mở mắt ra. Trời ơi! Là Kim Nguyệt Dạ! Hẳn lấy người che cho tôi, còn hẳn bị cả đồng thùng gỗ đè. Chắc là đau lắm... Tim tôi bỗng thất lại...

“Đồ ngốc... Còn ngẩn tò te làm gì? Mau chạy ra ngoài... Tôi sắp không đỡ nổi nữa rồi!” Kim Nguyệt Dạ nghiêng răng nói từng chữ. Tôi sực tỉnh, nhanh như chớp bò ra.

“Kim Nguyệt Dạ, cậu k sao chứ? Cố chịu đựng một chút, tôi sẽ cứu cậu ra!”

Tôi cố gắng hết sức chuyển đồng thùng gỗ ra khỏi người Kim Nguyệt Dạ. Nhưng thùng gỗ nặng quá, dù người Kim Nguyệt Dạ có cố đến mấy thì cũng chỉ kéo được 3, 4 cái.

Mặt Kim Nguyệt Dạ càng lúc càng đỏ gay, cậu ta hét lên với tôi: “Hựu Tuệ, cô đi trước đi! Mau thoát khỏi đây, đừng lo cho tôi...”

“Không! Tôi không thể bỏ mặc cậu được! Muốn đi thì cả 2 cùng đi!”

Tôi điên cuồng gồng hết sức chuyển những thùng gỗ nặng như đeo đá, dầm gỗ cắm vào đầu ngón tay tôi, đau đến nổi nước mắt giàn giụa.

Nhưng bây giờ chẳng phải lúc để ý đến chuyện đó! Cứu Kim Nguyệt Dạ đã! Cứu Kim Nguyệt Dạ rồi tính sau! Trong đầu tôi chỉ còn có mỗi ý nghĩ này.

Đúng lúc này, tôi nghe thấy tiếng cười lạnh tanh của Hắc Long: “Ô Hựu Tuệ, cô không cần phải cuống lên như thế! Đã đến rồi thì là khách, tôi sẽ mời chàng trai dũng cảm này một tách trà!”

Mười phút sau, cả tôi và Kim Nguyệt Dạ bị bọn họ trói bằng dây thừng to dùng trong tư thế dựa lưng vào nhau, ngồi giữa căn nhà kho.

Hắc Long ngồi vắt vẻo trên chiếc ghế hôm qua, lạnh như băng nhìn chúng tôi.

“Sự nhản nại của tôi có giới hạn thôi, tôi hỏi lại một lần nữa, Tô Hựu Tuệ, kho báu ở đâu?”

Tôi nghe thấy giọng nói của Hắc Long nồng nặc mùi “thuốc súng”, nhưng có trời đất chứng giám, tôi không hề biết kho báu ở đâu cả. Hắc Long nhìn thấy tôi mím môi không lên tiếng, vút mạnh mẩu thuốc lá trong tay xuống nền nhà: “Xem ra các vị khách của chúng ta ‘rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt’ rồi!”

Tôi chết điếng người, lẽ nào họ định...

Hắc Long đưa mắt ra hiệu cho thuộc hạ, hai tên đàn em hùng hùng hổ hổ đi tới chỗ tôi...

“Đợi đã! Tôi biết kho báu ở đâu!” Kim Nguyệt Dạ phía sau lưng tôi bỗng lên tiếng.

Sao cơ? Kim Nguyệt Dạ biết kho báu ở đâu? Tôi ngạc nhiên ngẩn người ra.

“Ồ, chú e biết ư?” Hắc Long nheo mắt nhìn Kim Nguyệt Dạ.

“Đúng, tôi biết! Nhưng nếu muốn tôi nói thì phải thả Tô Hựu Tuệ ra trước đã!” Kim Nguyệt Dạ từ tốn.

Nhưng Hắc Long chỉ cười khẩy rồi nói:

“Thả người ra cũng được, nhưng phải đợi tôi lấy được kho báu đã!”

“...”

“Thế nào? Cứng họng rồi hả? Hơ hơ, nhóc con, muốn lừa anh đây thì về nhà luyện thêm mười năm nữa đi!” Mặt Hắc Long lạnh như tiền.

“Tôi không lừa các người, tôi cũng sống ở khu biệt thự số 23 phố Angel, hơn nữa tôi còn biết cả tấm bản đồ mật mã!” Kim Nguyệt Dạ nhìn thẳng vào đôi mắt gian xảo, lạnh lùng của Hắc Long rồi nói chậm rãi.

Hắc Long lặng người đi, ánh mắt hơi sáng lên.

Kim Nguyệt Dạ và Hắc Long cứ nhìn thẳng mặt nhau, qua vài giây sau, Hắc Long hừ một tiếng lạnh ngắt:

“Thả Tô Hựu Tuệ ra!”

Tôi thấy Kim Nguyệt Dạ thở phào nhẹ nhõm.

Hai tên đàn em đi tới giúp tôi cởi trói. Tôi đứng dậy, do dự nhìn Kim Nguyệt Dạ.

“Hựu Tuệ, cô đi trước đi, đợi tôi cùng bọn họ làm xong việc sẽ về sau!” Kim Nguyệt Dạ mặt mày vẫn tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra.

“Đi mau, nếu không tôi đổi ý đấy!” Hắc Long gắt lên. “Hựu Tuệ, mau về đi! Cứ yên tâm, tôi và cô còn phải thi đấu nữa mà!” Kim Nguyệt Dạ khẽ nhếch miệng mỉm cười.

Hu hu hu... Đồ ngốc! Bây giờ là lúc nào mà còn nhấc tới vụ thi đấu! Hai tên áo đen đang sau lưng tôi bỗng đẩy mạnh tôi một cái, tôi chới với lao lên phía trước vài bước.

Kim Nguyệt Dạ biết tung tích của kho báu thật sao? Không đúng! Nếu hắn biết thì đã đi “mách lẻo” với thầy hiệu trưởng Thôi từ lâu rồi, như vậy cuộc đấu giữa tôi và hắn thắng thua rõ mười mươi còn gì. Hắn nói dối, hắn hoàn toàn không biết kho báu ở đâu, hắn chỉ muốn bảo vệ tôi thôi. Nghĩ đến đây, tôi đang đi đến cửa nhà kho bỗng quay người chạy lại, hét to với Kim Nguyệt Dạ:

“Kim Nguyệt Dạ, đồ lừa đảo, cậu không hề biết kho báu ở đâu!”

Kim Nguyệt Dạ mở trừng mắt nhìn tôi kinh ngạc.

“Không hề biết kho báu ở đâu?” Hắc Long nheo mắt lại, lạnh lùng hỏi.

Tôi như ăn phải gan hùm, quay người sang vênh mặt nói với Hắc Long:

“Chỉ có mình tôi biết kho báu ở đâu thôi, ngoài ra không ai biết hết!”

“Cái gì?” Hắc Long nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ.

“Tô Hựu Tuệ, cô điên à?” Kim Nguyệt Dạ bực mình gất lên.

“Cậu điên thì có! Cậu không biết tí gì về chuyện kho báu sao lại nói dối?”

“Cô đúng là đầu đất!”

“Cậu dám mắng tôi!”

“...”

“Im mồm ngay!” Hắc Long nổi điên cắt ngang cuộc “đấu khẩu” nảy lửa của tụi tôi, từ trên ghế đứng phắt dậy, nghiêng răng nom rất dữ tợn. “Tao không có thời gian chơi trò anh hùng cứu mỹ nhân! Dám giỡn mặt tôi hả? Cho tụi bay biết thế nào là lễ độ, nện cho 2 đứa nhãi ranh này một trận!”

Hắc Long vừa mới ra hiệu, mấy tên đàn em áo đen đô con hùng hục xông tới, vây quanh tôi và Kim Nguyệt Dạ. Hu hu hu, thế là xong... Lần này thế nào cũng bị bọn họ “uỳnh” cho vêu mỗ...

Ai ngờ đúng lúc đó, cửa nhà kho bị mở toang, có tiếng người hét lên lanh lảnh:

“Mau dừng tay!”

Ồ, là giọng của con nhỏ phù thủy Anna mà!

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên nhìn ra phía cửa. Người vừa lên tiếng lúc nãy đúng là Anna. Không chỉ có Anna, mà cả Tô Cơ, Hiểu Ảnh, Lý Triết Vũ, Lăng Thần Huyền đều lù lù xuất hiện ở cửa nhà kho.

“Tô Cơ! Hiểu Ảnh!” Tôi xúc động gào ầm lên.

“Hựu Tuệ!” Hiểu Ảnh định chạy lon ton về phía tôi nhưng bị Tô Cơ chặn lại.

“Hơ hơ hơ, sao tự dưng có nhiều khách đến thế này? Các vị làm tôi sợ quá!” Hắc Long cười gian xảo.

“Tôi đã báo cảnh sát rồi, các người mau thả họ ra rồi rời khỏi đây là vừa! Chúng tôi sẽ xem như chưa có chuyện gì xảy ra!” Lý Triết Vũ bình tĩnh nói với Hắc Long.

Hắc Long ngược mắt lên nhìn Lý Triết Vũ: “Báo cảnh sát à? Được lắm, thế thì càng hay chứ sao?”

“Hừ, đừng có mà lời thôi, mau thả người ra! Nếu không thì đừng trách tụi này!” Lăng Thần Huyền lớn giọng.

Hắc Long cười gằn 2 tiếng, đột nhiên mấy tên đàn em của hắn xuất hiện ngay sau lưng nhóm Lý Triết Vũ. Chỉ mất có vài phút, nhóm Lý Triết Vũ, Tô Cơ cũng rơi vào thảm cảnh giống tôi và Kim Nguyệt Dạ, đều bị trói gô lại thành 2 nhóm trong tư thế dựa lưng vào nhau.

“Này, mau thả tôi ra, kể cả có bị trói tôi cũng không muốn bị trói chung với tên khỉ ngố Lăng Thần Huyền!” Tô Cơ giãy giụa kêu gào.

“Tô Cơ! Cô gọi ai là khỉ ngố hử?” Lăng Thần Huyền nghiêng răng ken két nói.

“Hu hu hu... Mặc dù Vũ rất tuyệt, nhưng Hiểu Ảnh muốn được trói chung với Tiểu Huyền Huyền cơ...” Hiểu Ảnh chu môi ra, giọng buồn rầu.

Ôi trời, phục bọn họ sát đất luôn. Lúc đầu sôi lửa bỏng thế này mà vẫn còn hơi sức để ý vài ba chuyện vặt vãnh!

“Hừ, cảm vô lễ với tôi! Các người có biết tôi là ai không?” Anna hét um lên.

“Cô là ai á? Thế thì xin cho tôi biết quý cô đây là ai nào?” Hắc Long cười khẩy nhìn Anna.

“Hừ, ông tôi là chủ tịch trường Minh Dương trước đây, sống trong căn biệt thự cổ số 23 phố Angel. Bố tôi là chánh tòa án, nếu các người dám đắc tội với tôi thì tiêu đời là cái chắc!” Anna vênh mặt lên thách thức.

Con nhỏ Anna sao mà ngu thế hả trời! Tự đi “khai báo” thân thế của mình cho bọn xấu. Tôi sợ toát mồ hôi.

“Ồ, ông cô là chủ tịch trường cấp ba Minh Dương sao?” Mắt Hắc Long sáng quắc lên, hớn hở nhìn Anna.

Nhìn thấy ánh mắt đầy sát khí của Hắc Long, Anna run cầm cập:

“Đúng... Đúng thế! Anh... Anh mau thả tôi ra, nếu không...”

Hắc Long bỗng nhếch mép cười đắc ý: “Tốt quá, thế thì chúng ta phải chăm sóc kĩ cho tiểu thư Anna cao quý...”

Hắc Long vừa dứt lời, Anna đã bị hai tên áo đen xách cổ lên.

“Này, các người định làm gì? Các người định đưa tôi đi đâu?”

Cả 6 người bọn tôi ngồi im trên đất, không dám thở mạnh, chỉ có thể giương mắt lên nhìn Anna bị đưa đến căn phòng giam giữ tôi ngày hôm qua.

“Bây giờ tao phải đo có chút việc, đợi tí nữa tao sẽ xử lí tụi bay sau!” Hắc Long đe dọa xong, quay người đi vào căn phòng nhỏ. Trong khu nhà kho, chỉ còn lại chúng tôi bị vây ở giữa.

“Hừ Tuệ, cô không sao chứ?” Lý Triết Vũ lo lắng nhìn tôi.

Nhớ tới đoạn đối thoại giữa Lý Triết Vũ và Kim Nguyệt Dạ ngày hôm qua ở cầu Hỉ Tước, mặt tôi đỏ như quả cà chua.

Tôi ngượng ngùng cúi đầu nhìn xuống sàn nhà, ấp úng trả lời:

“Vẫn... Vẫn ổn”

“Diên thật! Tô Hừ Tuệ, nếu không phải vì cô thì tụi tôi đã không bị trói gô ở đây. Đúng là đồ sao chổi!” Lăng Thần Huyền gầm lên.

“Này, Lăng Thần Huyền, cậu chán sống rồi hả? Cậu bảo ai là sao chổi?” Tô Cơ giận dưng dưng, dưng đầu đập mạnh vào đầu tên Lăng Thần Huyền, nói gần giọng.

“Ôi! Tô Cơ! Cô muốn đập bể sọ tôi à?” Lăng Thần Huyền hét lớn.

“Tô Cơ, Hiểu Ảnh... Cảm ơn các bà đến cứu tôi...” Tôi cảm động nhìn hai bà bạn cùng vào sinh ra tử với mình, mũi cay cay.

“Ồ, có người đến kìa!” Hiểu Ảnh từ nãy đến giờ cứ nhìn chăm chăm ra cửa, bỗng vui sướng hét lên.

Sao cơ? Có người đến? Ai vậy? Có phải là cảnh sát không? Tôi thấp thỏm quay mặt nhìn ra phía cửa.

Cửa căn nhà kho xuất hiện một cô gái.

“Cô Di!” Mấy tên đàn em hung tợn đứng canh ở cửa đột nhiên cúi đầu cung kính với cô gái đó.

Cô Di? Tôi dán mắt vào nhìn. Là Tiểu Di ư? Có phải là Tiểu Di lần trước đã giúp tôi trong cuộc thi Miss Teen Milan không? Sao lại là chị ấy?... Lòng tôi bỗng thối bùng lên một ngọn lửa hi vọng. Tiểu Di nhìn

thấy chúng tôi đang bị trói ngồi bệt trên đất, liền quay sang nói với mấy tên áo đen: “Tôi lái xe tới, tiện thể mang theo ít đồ ăn cho Hắc Long và mọi người, các anh ra xe bê hộ đồ ăn vào đây hộ tôi!”

“Nhưng mà... Còn mấy đứa nhóc kia...” Một tên mặc áo đen do dự nhìn chúng tôi đáp.

“Tụi nhóc bị các anh trói chặt thế kia, làm sao chạy được! Vả lại có tôi ở đây trông hộ mà! Ra xe bê hộ đồ ăn chỉ mất có mấy phút thôi, không sao đâu!”

“Vâng...” Mấy tên áo đen đều kéo ra khỏi khu nhà kho.

Khi những bóng đen đó đi khuất khỏi cửa nhà kho, Tiểu Di cẩn thận quan sát xung quanh, rồi vội vã ngồi thụp xuống, gắng hết sức cởi dây trói cho tôi và Kim Nguyệt Dạ.

“Chị Tiểu Di? Có đúng là chị không?” Tôi mừng rỡ hỏi.

“Đúng thế! Hựu Tuê, là chị đây!” Tiểu Di gật đầu đáp lại. Nhìn thấy mặt tôi đang nghệt ra, chị ấy liền ra hiệu bảo tôi im lặng. “Chị biết các em có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng chuyện đó tạm gác lại đã, sau này có cơ hội chị sẽ giải thích sau. Hắc Long sắp ra rồi, các em mau đi đi!”

Loay hoay một lúc lâu, dây thừng trên người tôi và Kim Nguyệt Dạ mới được cởi bỏ.

“Tiểu Di, cảm ơn chị!” Tôi cảm động nắm tay Tiểu Di.

“Không, chị phải cảm ơn các em mới đúng, thực ra Hắc Long không phải là người xấu, chỉ vì chị mà anh ấy mới ra nông nỗi này!” Tiểu Di thở dài. “Các em mau tháo dây thừng cho tất cả mọi người đi! Đợi Hắc Long ra là không kịp đâu!”

“Đã không kịp rồi” Từ sau lưng chúng tôi vọng lên giọng nói lạnh lùng của Hắc Long.

Toàn thân tôi tê dại giống như bị điểm huyết. Tôi đứng chôn chân ở một chỗ, sợ sệt quay đầu lại nhìn Hắc Long dẫn theo đám “quân áo đen” đi ra khỏi căn phòng nhỏ.

“Hắc Long, xin anh hãy thả bọn họ ra!” Tiểu Di đau xót nhìn Hắc Long. “Tiểu Di, em đừng ngốc thế! Nếu anh thả bọn chúng ra thì vụ kho báu tính sao đây? Em không muốn có kho báu nữa à?” Tuy Hắc Long có vẻ bức mình nhưng giọng nói lại ẩn chứa dịu dàng.

“Kho báu...” Tiểu Di sững người ra, quay đầu lại nhìn sáu “tù binh” trong tay Hắc Long.

“Lẽ nào bà chị Tiểu Di đó muốn có kho báu trong khu biệt thự cổ số 23 phố Angel? Không tin nổi...” Lặng Thần Huyền chán nản than thở.

“Hắc Long!” Tiểu Di đột nhiên quay đầu lại nhìn chằm chằm Hắc Long, giọng nói kiên quyết, “Em không cần kho báu! Nếu chỉ vì chuyện của chúng ta mà làm tổn thương đến người khác thì thà em không cần kho báu ấy nữa!”

“Tiểu Di, em có biết em đang nói gì không?”

Hắc Long nói như hét lên. Lũ đàn em mặc áo đen đứng xung quanh run lên bần bật, sợ đến nín thở. Nhưng Tiểu Di vẫn đứng im, kiên định một chỗ, sẵn sàng đón nhận cơn giận nộ ngút trời của Hắc Long.

Tiểu Di tuyệt quá! Tôi cảm thấy vô cùng thán phục cô gái tuy bề ngoài yếu đuối, nhu mì nhưng bên trong lại hết sức kiên cường.

“Hắc Long, em yêu anh. Em biết bố em ra điều kiện phải có một trăm triệu cho chúng ta ở bên nhau là quá đáng, nhưng em không đồng tình với việc anh dùng thủ đoạn này để đạt được mục đích!”

Hắc Long nghe xong, trừng mắt lên: “Em cho rằng anh là ai? Không phải vì em sao? Để chúng ta được bên nhau mãi mãi sao?” Hắc Long tức sôi máu, quay người tung chân đá chiếc thùng gỗ ngay phía sau. Hic, chiếc thùng gỗ nặng như đá tảng, thế mà bị hấn đá vỡ toác một mảng.

“Xin lỗi anh, Hắc Long... Nếu anh vẫn nhất quyết làm theo ý mình, thì thà em nghe theo sự sắp đặt của bố, lấy người chấp nhận mua lại công ty của bố!” Tiểu Di cúi đầu buồn bã.

“Cái gì? Em bảo sao? Em sẽ lấy tên già khòt đó ư? Tiểu Di! Em lấy lão ta liệu có hạnh phúc không?” Hắc Long như điên loạn, gào ầm lên, không còn giữ được vẻ điềm tĩnh nữa.

“Nói như vậy tức là em... bằng lòng lấy lão già thối tha đó hả?” Hắc Long nắm chặt hai tay, uất hận đến nỗi trên trán nổi gân xanh, mắt đỏ ngầu, trông như một con thú hoang dại đang nổi điên lên.

Tiểu Di cúi đầu khẽ nấc lên, khó khăn lắm mới gạt đầu khe khẽ.

“Em!” Nhìn thấy Hắc Long vung tay lên, tôi không kịp nghĩ gì cả, lao ngay đến đỡ cái tát giúp Tiểu Di.

“Chát!” Cái tát đau điếng của Hắc Long đánh trúng vào mặt tôi...

Tôi có cảm giác má trái bị tê liệt hoàn toàn, tai ù đi mất cảm giác, mắt hoa lên...

“Anh!” Tiểu Di kinh ngạc nhìn Hắc Long rồi lại nhìn tôi.

Hu hu hu... Má tôi đau nhói, khó mà mô tả được cảm giác lúc này... Đau quá!

Hắc Long thờ mặt ra nhìn tôi, dường như cũng ngạc nhiên vì hành động của mình, đôi mắt chất chứa bao đau đớn, uất hận, thậm chí bất lực, Tiểu Di bắt đầu khóc nấc lên sau lưng tôi.

“Hựu Tuệ...” Tô Cơ lo lắng gọi tên tôi.

Tôi chưa ghét loại đàn ông đánh phụ nữ. Vì quá phần uất, tôi buột miệng nói ra: “Anh không xứng đáng có được tình yêu của Tiểu Di!”

“Cô nói gì?” Hắc Long trợn mắt giận dữ nhìn tôi.

“Yêu một người là để người đó được hạnh phúc, vui vẻ. Vì Tiểu Di, vì muốn được sống mãi mãi bên Tiểu Di, anh mới bất chấp tất cả đi tìm kho báu! Nhưng bây giờ thì sao chứ? Anh thấy Tiểu Di có vui không?”

Hắc Long lặng người đi, bị nói đúng chỗ đau nên nổi điên, giơ tay lao về phía tôi.

“Dừng tay! Hắc Long!” Đột nhiên, một giọng nói vang lên sau lưng tôi. Tôi quay đầu nhìn lại, hóa ra Kim Nguyệt Dạ.. Còn Lý Triết Vũ, hai người bọn họ đứng hai bên, cùng nhau giữ tay Hắc Long lại.

“Đại ca sao vậy?” Bọn đàn em giúp Tiểu Di lấy đồ, tay xách nách mang đủ các túi to nhỏ đi vào trong nhà kho, nhìn thấy cảnh hỗn loạn trước mắt liền khựng người lại, trở mắt ra.

“Còn đứng đó làm gì? Mau cho chúng một trận đi!” Hắc Long phẫn nộ ra lệnh cho tất cả thuộc hạ.

Nghe thấy lệnh của Hắc Long, bọn đàn em liền nhe răng nhe vuốt lao về phía chúng tôi.

“Hựu Tuệ, cẩn thận!” Kim Nguyệt Dạ hét lên, kéo tôi về phía sau lưng.

Á! Một tên cầm dùi sắt định đập vào đầu Kim Nguyệt Dạ!

“Kim Nguyệt Dạ!” Tôi kêu thất thanh. Nhưng khi dùi sắt chuẩn bị nện trúng đầu Kim Nguyệt Dạ, chợt có một bàn tay chặn chiếc dùi sắt ấy lại. Hóa ra là Lý Triết Vũ! Không ngờ Lý Triết Vũ bình thường trông thư sinh là vậy, thế mà sức mạnh phi thường...

“Hựu Tuệ, mau cởi trói cho Huyền, rồi dẫn các bạn nữ chạy đi!”

Lý Triết Vũ nói đoạn, đẩy tôi ra chỗ an toàn.

“Tô Hựu Tuệ! Cô đầu heo à? Còn đàn mặt ra đây làm gì? Mau cởi trói cho tôi!” Lăng Thần Huyền rống lên như bò.

“Ồ, ờ...!”

Tôi hốt hoảng nhìn Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ bị sa vào trận địa địch, vội vàng chạy đến tháo dây thừng cho Lăng Thần Huyền.

Hu hu hu... Cái dây thừng chết tiệt, nút thắt sao mà khó mở thế?

“Tô Hựu Tuệ, sao cô chậm như rùa bò thế? Ngọc nữ trường Minh Đức cái quái gì? Ngay cả sợi thừng mà tháo không xong!” Thằng cha Lăng Thần Huyền sốt ruột quá quát âm lên.

“Lăng Thần Huyền! Cậu in miệng ngay! Không thấy Hựu Tuệ đang tháo à?” Tô Cơ còn điên máu hơn, lấy đầu thụi đôm đốp vào đầu của Lăng Thần Huyền.

“Tô Cơ, cô muốn chết hả? Dám lấy đây húc đầu tôi, nếu chẳng may tôi biến thành đứa si đần như cô, cô phải chịu trách nhiệm đấy!” Lăng Thần Huyền bực mình gất lên.

“Chịu thì chịu chứ sao! Quá lắm lấy cậu chứ gì!” Tô Cơ cười như nắc nẻ. Nhưng vừa mới nói xong, Tô Cơ phát hiện ra mình lỡ miệng, mặt đỏ như gấc.

“Tô Cơ mà lấy Tiểu Huyền Huyền thì Hiểu Ảnh phải làm sao?” Hiểu Ảnh âm ỉ nói, nước mắt chảy ròng ròng.

“Khâu Hiểu Ảnh! Bộ cô bị khủng à? Tôi có điên đâu mà đi rước cái đồ con gái điều tha quạ mỗ ấy!”

“Cậu nói ai điều tha quạ mỗ?” Tô Cơ nghe xong tức lồng lộn như cọp cái lên cơn.

“Bụp” Tôi còn đang lúi húi tìm cách tháo thì dây thừng đã bị Tô Cơ làm đứt phăng.

“Woa! Sức mạnh kinh hồn thật!” Lăng Thần Huyền cầm chiếc dây thừng đứt đôi, há hốc mồm nhìn Tô Cơ.

“Thôi đi! Mấy người đừng có cãi nhau nữa! Lăng Thần Huyền cậu mau đi giúp Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ một tay! Cậu xem, bọn họ bị vây kín thế kia...” Tôi nóng lòng như lửa đốt, đưa mắt nhìn về phía Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ.

Ai ngờ tôi lại nhìn thấy bao nhiêu tên áo đen nằm sõng soài dưới đất, còn Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ thì đứng dựa lưng vào nhau như kiêu đóng phim chưởng. Họ cùng nhau trình diễn một màn võ thuật vô cùng đẹp mắt, đánh cho kẻ địch phải lăn lê bò toài.

Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ, người thì vung tay đâm, người thì nhấc chân đá, lại có hai tên áo đen nằm đo ván!

“Woa...Trông như Thành Long với Lý Liên Kiệt ý! Sao mà tài thế?” Tô Cơ mắt trố ra như ốc bươu.

“Hơ hơ... Nói à biết, Vũ đai đen taekwondo hần hơi nhé! Võ judo của Dạ luyện cũng khá đấy chứ!” Lăng Thần Huyền đắc ý, mặt vênh ngược lên trời. “Lăng Thần Huyền còn rảnh rang tán chuyện nữa a? Mau giúp một tay đi!” Tôi cố nói rồi đẩy mạnh Lăng Thần Huyền vào trận chiến.

“Huyền, sao bây giờ mới ra?” Lý Triết Vũ vừa nói vừa dùng ngón đòn đá xoáy hạ gục một tên áo đen.

“Chắc là sợ ko dám ra!” Kim Nguyệt Dạ cười ranh mãnh rồi ra cú đâm liên hoàn, làm ột tên áo đen ngã vật ra ngất xỉu.

“Hừ! Đừng nhiều lời! Dạ! Vũ! Cho mấy tên gốc này biết thế nào là sự lợi hại của Tam đại thiên vương trường Sùng Dương! Lên thôi!” Lăng Thần Huyền hưng phấn ra mặt. Cả 3 người bọn họ nhảy lên, tung một cú đá cực kì ngoạn mục.

“Hay lắm!” Tô Cơ vui vẻ bật tay tách một cái.

“Tiểu Huyền Huyền tuyệt wá!” Hiểu Ảnh mừng rỡ vỗ tay liên tục.

Nhưng lúc chúng tôi đang mãi theo dõi “trận chiến”, một thằng cha áo đen lồm cồm bò dậy, đứng ngay sau Tô Cơ, giơ cái dùi cui lên.

“Tô Cơ! Cẩn thận!” Tôi hét lên.

“Hự Tuệ, bà nói gì cơ?” Tô Cơ ngẩng người nhìn tôi.

Lúc dùi cui sắp giáng xuống đầu Tô Cơ đến nơi thì Lăng Thần Huyền bỗng nhiên xuất hiện sau lưng Tô Cơ, đứng ngăn giữa Tô Cơ và tên du côn kia, đá văng tên kia rõ xa.

Nhưng Thần Huyền bị dùi cui đánh vào vai, ngã khụy xuống đất.

“Lăng Thần Huyền!”

“Huyền!”

“Tiểu Huyền Huyền!”

Lúc này, mười mấy tên đàn em của Hắc Long đều bị knock out, ngã lăn cù chiêng trên đất, Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ lo lắng chạy tới chỗ Lăng Thần Huyền.

Tô Cơ đỡ Lăng Thần Huyền mồ hôi mồ kê nhễ nhãi đứng dậy, quan tâm hỏi:

“Lăng Thần Huyền! Cậu không sao chứ? Bị đánh vào đâu? Có đau không?”

“Đồ ngốc, đừng có động vào tôi, chắc tôi bị sái vai rồi!”

“Woa, Tiểu Huyền Huyền dũng cảm quá! Cứu được Tô Cơ! Hiểu Ảnh vỗ tay khen Tiểu Huyền Huyền nè!” Hiểu Ảnh cảm động vỗ tay bồm bộp.

“Chúng ta giải quyết xong việc ở đây rồi, mau đi thôi!” Lý Triết Vũ lấy tay quệt vệt máu dính trên trán, giục giã.

“Kim Nguyệt Dạ, Lý Triết Vũ, các cậu vẫn ổn chứ?” Nhìn quần áo bọn họ bị xé tanh bành, tôi lo lắng hỏi.

“Ừ, không sao!” Lý Triết Vũ mỉm cười gật đầu nhìn tôi.

“Vẫn sống nhăn!” Kim Nguyệt Dạ ngồi thụp bên cạnh Lý Triết Vũ, thốt ra một câu kì quặc.

Thoắt một cái, bầu không khí bỗng trở nên lúng túng, khó xử, tôi không biết phải làm gì bèn cúi đầu.

“Được rồi, tội mình nhân lúc này rời khỏi đây thôi!” Lý Triết Vũ có vẻ hơi sốt ruột.

Đúng lúc ấy, cửa nhà kho bỗng nhiên xuất hiện hai mươi mấy tên đàn em của Hắc Long.

“Bọn mày tưởng thoát khỏi đây dễ lắm hả? Hắc Long đứng một bên cười nhạt nói.

“Hắc Long, em xin anh hãy tha cho bọn họ!”

Tiểu Di đứng một bên cầu xin, nước mắt giàn giụa, nhưng Hắc Long vẫn cứng đầu không nghe, dù có mười con trâu kéo cũng không thể làm hấn lung lay.

Sáu người chúng tôi đều thấy ớn lạnh, bởi vì chúng tôi đều rõ, vừa rồi chúng tôi đã dốc hết sức đánh bật hết mười mấy tên, nếu bây giờ lại thêm hai mươi mấy tên nữa, chúng tôi chỉ còn cách ngoan ngoãn giơ tay chịu trói.

Nhưng tục ngữ có câu “Khổ tận cam lai”, không đúng, phải là “Trong cái rủi có cái may”, đúng thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, các chủ cảnh sát anh dũng đã tới kịp. Tiếng còi cảnh sát vang vọng lại mỗi lúc một gần.

“Hắc Long, hay là chúng ta giao kèo với nhau?” Kim Nguyệt Dạ bỗng dưng lên, nói ra một câu làm tôi suýt há rách miệng.

“Giao kèo?” Hắc Long sốt ruột hỏi.

“Anh thả chúng tôi ra, chúng tôi sẽ làm chứng tập thể là anh không bắt cóc chúng tôi!”

“Kim Nguyệt Dạ! Cậu điên à? Việc gì phải giúp cái tên khùng đó?” Tô Cơ gào lên tức giận.

“Tôi ủng hộ Kim Nguyệt Dạ! Dù thế nào đi nữa, chúng ta hãy cho anh ấy một cơ hội, để anh ấy và Tiểu Di làm lại từ đầu!” Tôi bỗng nhiên hiểu ý của Kim Nguyệt Dạ.

“Nhưng mà Hựu Tuệ...”

“Ừm, tôi tán thành quyết định của Dạ và Hựu Tuệ!” Lý Triết Vũ mỉm cười rồi nhìn tôi gật đầu.

“Vũ và Dạ đã không có ý kiến gì thì tôi cũng vậy!” Lăng Thần Huyền nói với giọng hơi bất mãn.

“Yeah! Nếu tất cả mọi người đều ủng hộ Dạ và Hựu Tuệ thì Hiểu Ảnh cũng ủng hộ!”

“Mấy người đứng là...” Tô Cơ chau môi ra không nói nữa.

“Cảm ơn các em!” Tiểu Di cảm kích đi đến trước mặt chúng tôi, khẽ gật đầu cảm ơn.

“Ha ha ha ha!” Từ nãy đến giờ Hắc Long vẫn đứng yên vị không nhúc nhích, bỗng cười nghiêng ngả như một kẻ điên. “Tha thứ cho tôi ư? Tôi không cần các người phải thương hại! Cả đời Hắc Long này chưa hề

cúi đầu trước ai, lần này cũng vậy!” Hắc Long nói xong, lấy một chiếc bật lửa từ trong túi ra, sau đó bật lên, ném vào đồng thùng gỗ. Đồng thùng gỗ khô, hơn nữa bên trong lại có nhiều giấy vụn nên bắt lửa rất nhanh, cháy bùng lên. Ngọn lửa hung dữ dần dần lan rộng. Chúng tôi ngẩn người ra, Kim Nguyệt Dạ xông lên phía trước, cởi chiếc áo khoác ra dập lửa.

Rồi cả Lý Triết Vũ cũng lao lên! Nhưng muộn mất rồi. Dù Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ có cố dập thế nào thì lửa vẫn cháy bùng bùng, các lúc bốc càng cao.

Tường nhà kho đều ốp bằng gỗ nên bén lửa nhanh kinh khủng.

“Mau chạy thôi! Mau chạy thôi!”

Tội đàn em của Hắc Long thấy lửa cháy to, chạy tan loạn như chim vỡ tổ, lao như bay ra khỏi nhà kho. Trong lúc hỗn loạn, bọn họ hất đổ rất nhiều thùng gỗ, khiến cho lửa bén vào, càng cháy dữ dội hơn.

“Không xong rồi! Mau chạy thôi!” Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ chạy lại giục ầm lên.

“Còn Hắc Long thì sao?”

“Kệ hần! Mau thoát khỏi đây trước đã!”

“Chị Tiểu Di! Mau kéo Hắc Long chạy ra cùng chúng em!” Tôi hốt hoảng.

Tiểu Di gạt đầu, chạy tới kéo Hắc Long đang ngồi thất thần trên đất, nhưng anh ra nhất quyết không chịu đi. Kim Nguyệt Dạ chạy qua, dùng tay nắm một quả thật mạnh vào sau đầu Hắc Long. Hắc Long lảo nhao ra ngất xỉu.

Kim Nguyệt Dạ nháy mắt, kéo Hắc Long dậy giao Tiểu Di. Tiểu Di kinh ngạc tròn xoe mắt nhìn.

“Tiểu Di, chỉ có chị mới cứu được anh ấy thoát khỏi địa ngục này, giúp anh ấy sống lại lần nữa!” Kim Nguyệt Dạ mỉm cười.

Tiểu Di nở nụ cười dịu dàng, cảm ơn Kim Nguyệt Dạ rồi dìu Hắc Long ra khỏi khu nhà kho.

“Còn chần chờ gì nữa, mau chạy thôi!” Lý Triết Vũ hối thúc. Tô Cơ và Hiểu Ảnh cùng dìu Lăng Thần Huyền đi. Còn Lý Triết Vũ và Kim Nguyệt Dạ mỗi người cầm một tay của tôi... Thế này... Thế này là sao?

Tôi ngơ ngác đứng đực ra nhìn bọn họ.

Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ nhìn nhau vài giây, rồi đột nhiên cùng kéo tay tôi chạy đi. Tôi bị kẹp ở giữa hai người đó, tim đập thình thịch theo bước chân họ chạy ra ngoài nhà kho.

Hộc hộc... Cuối cùng cũng thoát khỏi cái nơi quái quỷ này! Tôi thở dốc, nghe thấy tiếng xe cứu hỏa tới dập lửa.

Haiz, thế là mọi chuyện đều kết thúc tốt đẹp!

Á! Đợi đã, còn thiếu Anna! Anna vẫn ở trong căn phòng nhỏ đó chưa ra! Nghĩ đến đây, cả người tôi đờ ra.

Tôi chẳng nghĩ ngợi gì hết, co giò chạy về phía nhà kho.

Anna, Anna...

24. Q.4 - Chương 6: Kim Nguyệt Dạ Kim Nguyệt Dạ

Địa điểm:

Khu nhà kho ngoại ô

Nhân vật:

Tô Hựu Tuệ: Nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Kim Nguyệt Dạ: Nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Anna: Nữ sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Không...đây không phải sự thật...

Chắc tôi đang nằm mơ rồi...

Ha ha ha...chắc chắn là vậy...

Tôi lại mơ ngủ!

Thượng đế ơi, con cầu xin ngài,

Hãy cho con tỉnh dậy, để thoát khỏi giấc mơ này.

“Hữu Tuệ! Hữu Tuệ, bà làm gì thế?”

“Hữu Tuệ!”

..

Chẳng thềm đoái hoài tiếng gọi í ới sau lưng, nhân lúc cứu hỏa không để ý, lao vào nhà kho.

Vì đã từng ở đó một buổi tối, nên tôi nắm khá kĩ địa bàn bên trong nhà kho. Nhưng này lửa cháy to quá, đến đâu cũng thấy khói đen bốc mù mịt, cả nhà kho chìm trong biển lửa.

Ặc ặc...khó thở quá! Khói trong nhà kho dày đặc, tôi thấy đầu nặng trĩu, khó chịu vô cùng...cố lên Tô Hữu Tuệ !

Dù sao cũng liên quan đến tính mạng của một người mà... Anna...

Tôi gắng gượng đến cửa căn phòng nhỏ.

Chết rồi! Cửa bị khóa bằng xích sắt.

“Anna!” Tôi vừa đập cửa thành thành vừa hét lên.

“Hu hu hu... Tôi ở trong này! Khắc khắc khắc!” Tôi nghe loáng thoáng có tiếng khóc của Anna ở bên trong.

“Đợi chút, tôi sẽ cứu cô ra ngay!”

Tôi nhìn xung quanh, thấy phía gần cửa có một cái rìu.

Tôi lấy hết sức bình sinh giơ rìu lên bổ xuống cái khóa xích sắt.

“Choang choang choang...”

Chết thật! sao cái khóa quái quỷ này khó mở thế! Hu hu hu...không xong rồi...tôi thấy khó chịu quá...vì thiếu ôxi nên đầu tôi tê dại như người bị tiêm thuốc mê.

“Cứu tôi với...” Anna rên rỉ ở phía bên kia cửa.

Tôi dùng tay đập mạnh vào đầu mình để tỉnh táo lại, sau đó nín một hơi thật dài, cầm rìu bổ mạnh xuống!

“Keng” Khóa sắt bị đứt rời ra. Tôi mừng rỡ lôi cái xích sắt ra khỏi cửa.

“Anna!” Tôi lao vào bên trong, đỡ Anna đang ngồi bệt trên mặt đất khóc nức.

“Là cô sao? Sao lại là cô?” Anna tròn mắt kinh ngạc nhìn tôi.

“Đừng nói gì cả! Chúng ta mau đi thôi!” Tôi tranh thủ thời gian kéo vội Anna ra ngoài.

“Đợi đã chúng ta đi từ phía bên này!” Anna nhặt cái rìu đập mạnh vào cửa sổ. nhưng khi Anna bổ rìu xuống cửa vẫn không chịu bật ra, đã thế cái rìu lại còn bám chặt vào gỗ trên tường. Nhỏ ta cố hết sức nhưng không rút cái rìu lại được.

“Để xem nào!” Tôi nhẹ đẩy Anna sang một bên, rút cái rìu ra, dùng chút sức còn lại đập vào cửa sổ.

Lúc này, toàn thân tôi mềm nhũn ra, không còn một chút sức lực nào, ngất lả ra đất.

Anna quay lại nhìn tôi, mặt mày hoảng hốt:

“Ô Hựu Tuệ! Sao cô còn không mau đi?”

“...” Tôi yếu ớt ngược đầu lên mỉm cười với nhỏ ta. Tôi không còn hơi nói được câu nào.

Anna loay hoay một lát rồi nhảy từ cửa sổ xuống, xòe tay về phía tôi: “Cô cứu tôi một lần, tôi cứu cô một lần!”

Tôi khẽ mỉm cười với Anna, đưa tay về phía nhỏ ta...

Thôi chết! Miếng ngọc bội hình phật bà quan âm trên tay tôi đâu mất rồi? Chắc lúc nãy tôi không cẩn thận làm rơi mất. Nguy rồi, đó là bùa hộ thân mà Tô Cơ tặng cho tôi, tôi phải tìm nó.

“Thôi mà, bà đừng giận nữa, tôi tặng bà cái này nè, đây là vật hộ thân mà bà ngoại tôi lúc còn sống tặng tôi đó, bây giờ tôi tặng nó lại cho bà, nó sẽ thay tôi giúp bà, cố lên nha!” Tô Cơ tháo trên cổ xuống một miếng ngọc bội đặt vào tay tôi.

“Anna, cô chạy trước đi, tôi còn tìm một món đồ...” Không biết tôi lấy sức mạnh từ đâu ra, gắng bò dậy, lao thẳng vào bên trong.

“Hựu Tuệ...”

“Đừng lo, tôi tìm được đồ sẽ ra ngay! Khắc khắc khắc...” Tôi cúi người tìm kiếm. Ngọc bội đâu rồi? Ở đâu nhỉ?

Lửa càng lúc càng dữ dội, cả căn phòng khói đen bao phủ, không khí xung quanh bức bối như cái lồng hấp.

Sao không thấy nhỉ? Không biết nó nằm ở đâu? Mau lên nếu không...

Tôi vội vã dùng tay mần mò trên mặt đất. Bỗng tôi sờ thấy một vật hơi ẩm ẩm. Tôi lôi lên xem. May qua, là miếng ngọc bội!

“Hựu Tuệ! Cẩn thận!”

“Rầm...”

Một tiếng động rất to vang lên. Hóa ra là cái dầm gỗ bị đốt cháy đen thui từ trên trần rơi xuống. Tôi chưa kịp định thần thì một người lao đến ôm chặt tôi vào lòng.

Mùi bạc hà thơm thoang thoảng ... là Kim Nguyệt Dạ! Ủa? Lẽ nào tôi bị ảo giác? Đúng lúc hân ôm tôi vào lòng, tôi thấy hân như biến thành một thiên thần dùng đôi cánh trắng toát bao bọc lấy tôi.

“Kim Nguyệt Dạ! Kim Nguyệt Dạ! Cậu không sao chứ?” Tôi giãy giụa bò từ dưới Kim Nguyệt Dạ lên.

“Đồ đầu heo! Cô chán sống rồi hả?” Kim Nguyệt Dạ ôm chặt tôi vào lòng, hét lên “Sao còn quay lại đây?”

“Tôi.. tôi làm mất miếng ngọc bội Tô Cơ tặng...”

“Cô điên vừa thôi, ngọc bội quan trọng hơn tính mạng à?” tiếng Kim Nguyệt Dạ tự nhiên bé dần, trán hân lấm tấm mồ hôi.

“Kim Nguyệt Dạ...cậu...” Cảnh tượng trước mắt khiến tôi sững sốt.

Chân Kim Nguyệt Dạ bị tấm gỗ rơi xuống vừa nãy đè lên. Hơn nửa tấm gỗ ấy vẫn còn đang cháy.

...

“Kim Nguyệt Dạ! Để tôi giúp cậu đẩy nó ra!” Tôi đứng dậy, chạy đến bên tấm gỗ, hăm hở xắn tay áo lên, nhổ nước bọt vào lòng bàn tay.

“Hơ! Hựu Tuệ! Sao cô lại nhổ nước bọt vào hai lòng bàn tay thế? Tởm quá!” mặt Kim Nguyệt Dạ trắng bệch, cắn răng nhìn tôi.

“Nếu cậu không muốn chết thì ngậm miệng lại!” Tôi bực mình lớn tiếng.

Cái thằng cha chết bầm này, ‘ngậm’ đến nơi rồi mà vẫn còn nói mĩa tôi.

Cả cái khúc gỗ quái gở này nữa! Mày chết cháy thì chết một mình đi, lại còn muốn lôi tào chết theo hả?

Hãy da! Xem sức mạnh thần sầu của bản cô nương đây!

Hic...Nó vẫn nằm nguyên không nhúc nhích...

Xem nội công bạt núi cái thể của ta đây...

Ồi! Nó chỉ nhúc nhích có tẹo...

“Này, Hữu Tuệ! cô có nhắc nổi không đấy?” Tên Kim Nguyệt Dạ đúng là cà cuống chết đến đít còn cay, vẫn chọc què tôi.

”Kim Nguyệt Dạ! Cậu nghĩ tôi đang giúp ai đây?”

Tên khốn này, tôi chỉ muốn phi thẳng khúc gỗ vào đầu hấn cho chết liền! Nhưng cứu hấn ra đã rồi tính sau, nếu không hai đứa tụi tôi cháy xém thánh than mất. Khói bốc lên mù mịt khiến mắt tôi cay xè, tôi đẩy...đẩy này, tôi nhắc...nhắc này, tôi khiêng ...khiêng này. Ồi cha mẹ ơi, chẳng nhẽ khúc gỗ chết tiệt này mọc rễ trên đất hay sao? Dù tôi có gắng sức thế nào chẳng nữa, nó vẫn nằm trơ ra đó.

” Hữu Tuệ! Nom cô nhe răng nhìn ớn quá, hệt như con tinh tinh ở vườn thú ý. Nếu tôi kịp chụp lại rồi tung lên mạng rao bán chắc đắt như tôm tươi! Hơ hơ hơ...” Thằng cha trời đánh nói với giọng khinh khỉnh.“Kim Nguyệt Dạ! Đồ khốn, mi chết đi!” Trán tôi nổi gân xanh lên, khúc gỗ hướng về phía đầu của tên khốn đó. Ồi, tôi nhắc được cả khúc gỗ lên nè!

“Hơ hơ! Đây gọi là kẻ khích tướng!”

Hu hu... Thằng cha Kim Nguyệt Dạ chết bầm chết bầm kia...Nếu như không gặp phải tình huống ngàn cân treo sợi tóc này, ta sẽ tung trường i lãnh đủ.

“Rầm rầm...”

Lại có hai tấm gỗ khác từ trên trần nhà rớt xuống gần chỗ chúng tôi.

Tôi giật nảy mình quay đầu lại: ” Kim Nguyệt Dạ! May chuẩn thôi! lát nữa tôi sẽ tính sổ với cậu sau!”

Tôi vừa nói, vừa bịt mũi lại để không hít phải khói, đi về phía cửa nhà kho đang chìm trong khói đen kịt.

Ủa? sao Kim Nguyệt Dạ không đi theo tôi?

Tôi quay đầu lại. Kim Nguyệt Dạ đang đi cà nhắc, đánh vật với chiếc chân đau, mím chặt môi đau đớn.

“Đau thế rồi mà còn cố! Sao lúc này không nói sớm?” Tôi tức giận kéo tay Kim Nguyệt Dạ khoác qua vai tôi “Nào, đi thôi! Tôi dìu cậu!”

“Hơ hơ, bé Hữu Tuệ này, chúng ta chẳng khác nào cặp uyên ương hoạn nạn có nhau nhỉ?” Kim Nguyệt Dạ cười nhăn nhó, nháy mắt với tôi.

Thằng cha này thật tình...Không biết óc hấn chứa những gì nữa, lúc này mà còn đùa được.

“Nói vớ vẩn! Đi thôi!” Tôi không thể bình tĩnh hơn được, lườm hấn.

“Hơ hơ hơ...”

Oái! Chết thật! Hình như khói càng ngày càng nồng nặc! Tôi không còn nhìn rõ cách cửa thoát ra ngoài nữa. Không xong rồi! Mau thoát khỏi đây thôi!

“Hữu Tuệ! Kim Nguyệt Dạ! Có nghe thấy tiếng tôi không?”

Là Tô Cơ! Tiếng của Tô Cơ!

“Nhà kho sắp sụp đến nơi rồi! Mau thoát ra ngay! Nhanh lên! Hu hu hu!”

“Rầm rầm...Rầm rầm..”

Có mấy khúc gỗ rơi tiếp xuống!

Nhà kho sắp sập rồi sao? Chúng tôi không thể bước thêm một bước nào nữa! Thế là hết! Tôi không muốn chết! không muốn chết!

Tôi tức ngực quá...Đầu cũng nặng trình trịch. Mắt tôi bị khói tạt vào đến nỗi không thể mở ra được...

Không khí...Tôi cần có khí để thở.

Đột nhiên, chân tôi mềm oặt ra.

“Hựu Tuệ” Kim Nguyệt Dạ vội vàng đỡ lấy tôi, nhưng vì bị thương ở chân nên đứng không vững, chúng tôi cùng ngã nhào xuống đất.

“Hựu Tuệ...Chúng ta như hai củ khoai lang nướng trong lò...Hơ hơ hơ...” Kim Nguyệt Dạ thở hổn hển rồi cười nói.

“Cậu mới là củ khoai lang nướng thì có...Còn lâu tôi mới...” Tôi cười yếu ớt.

“Hựu Tuệ... Cô không sao chứ? Có cần người bị thương như tôi dìu cô không? Đúng là đồ vô dụng...”

“Kim Nguyệt Dạ...Cậu im miệng ngay...Cậu nói ai là đồ vô dụng? Tôi đi cho cậu xem!” Nói đoạn tôi nẩy hết sức bò dậy khỏi mặt đất.

“Cô đúng là đồ vô dụng... loay hoay mãi chẳng tìm nổi đường ra... Nếu tôi tự đi có lẽ đã ra được từ lâu rồi!”

Tôi nổi đóa, đứng phắt dậy.

Gừ! Kim Nguyệt Dạ! Thằng cha vong ân phụ nghĩa! Nếu không phải ta động lòng trắc ẩn dìu người thì ta đã chạy thẳng ra ngoài hưởng phúc từ lâu rồi.

“Hừ... Có giỏi thì đi đi...” Tôi bực mình gắt gỏng với tên Kim Nguyệt Dạ.

“Ok thôi, nếu ai ra sau thì phải sửa gâu gâu đấy!” Kim Nguyệt Dạ nháy mắt với tôi, rồi đứng thẳng dậy, lết từng bước lên phía trước.

“Ồ... Kim Nguyệt Dạ...chân của cậu...”

“Kể cả chân có bị thương...Tôi vẫn chạy nhanh hơn bé yêu đấy...Bé Hựu Tuệ chuẩn bị sửa gâu gâu đi là vừa! Hơ hơ hơ...” Kim Nguyệt Dạ tuy đi cà nhắc nhưng tốc độ lại nhanh khủng khiếp.

“Đợi đã... Kim Nguyệt Dạ!”

Tên khốn Kim Nguyệt Dạ ! Đồ tồi! Trong lúc hiểm nguy thế này, hắn chỉ biết có mình! Đúng là phí công tôi ban nãy bỏ bao nhiêu sức lực để cứu hắn! Tôi đúng là có mắt như mù! Hừ! Tôi cắn chặt răng, dùng chút sức lực cuối cùng chạy.

“Rầm rầm rầm...” Trần nhà và tường từ từ nghiêng đi.

Tôi nghiêng chặt răng, nhắm tịt mắt lại, lấy hết sức phóng ra phía trước.

Hura, may quá! Cửa của nhà kho ở ngay đằng kia!

Kim Nguyệt Dạ tự nhiên nhếch mép cười rất gian xảo nói với tôi:

“...Hựu Tuệ, tôi không khách sáo nữa , tôi đi trước đây...Cô ở lại phía sau mà làm cún sửa gâu gâu nha! Hơ hơ hơ...”

Không để tôi kịp phản ứng, Kim Nguyệt Dạ phóng như bay về phía cửa.

“Kim Nguyệt Dạ ...cậu..đợi đã!”

Tôi điên máu chạy hốt tốc về phía trước!

Tôi chạy...chạy...chạy.

Ha ha ha...ta đuổi kịp mi rồi! Kim Nguyệt Dạ !

“Kim Nguyệt Dạ...Cậu không thắng nổi tôi đâu...Đợi mà làm cún đi!” Tôi gắng đến hơi thở cuối cùng, chạy vượt qua Kim Nguyệt Dạ ra ngoài.

Ủa?

Ủa?

Ủa?

Kim Nguyệt Dạ tự nhiên đứng sững lại phía sau lưng tôi!

Sao hắn lại mỉm cười nhìn tôi? Đúng thế, hắn đang cười...nhưng tôi cảm thấy như đang khóc...

Không đúng...Không đúng! Không đúng!

Hắn làm trò gì vậy? Hắn muốn thì đấu với tôi cơ mà? Tại sao lại không đứng im không đi tiếp? Hừ, tôi phải quay lại hỏi hắn mới được.

Đúng lúc này, ngay trước mặt tôi vang lên một tiếng động long trời lở đất.

“Rầm! Uỳnh uỳnh..”

Một cái rầm nhà to dùng bị lửa thiêu đột ngột rơi xuống, rơi vào chính giữa tôi và Kim Nguyệt Dạ .

Mọi người đứng ở ngoài nhà kho...Tô Cơ... Hiểu Ảnh...Lý Triết Vũ... Lăng Thần Huyền... Hắc Long...Tiểu Di...Có cả cảnh sát... Lính cứu hỏa...

Tất cả bọn họ đều tròn mắt nhìn cảnh tượng khủng khiếp trước mắt...

Còn tôi đứng chôn chân ở một chỗ, mắt đờ ra không chớp...

Đây không phải sự thật...

Mà chỉ là ảo giác thôi...

Kim Nguyệt Dạ...

Cậu ở đâu...

— Hết tập 4 —

25. Q.5 - Chương 1: Thiên Sứ Bóng Đêm Lặng Lẽ Chìm Trong Giấc Ngủ

Địa điểm:

Bệnh viện

Nhân vật:

Tô Hựu Tuệ: Nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Bạch Tô Cơ: Nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Khâu Hiểu Ảnh: Nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Kim Nguyệt Dạ: Nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Lăng Thần Huyền: Nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Lý Triết Vũ: Nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Bạch Ngưng: Hiệu trưởng trường cấp III Minh Đức

Thôi Khởi Thánh: Hiệu trưởng trường cấp III Sùng Dương

Cộc... Cộc... Cộc...

Tiếng bước chân nặng trĩu vọng lại trên hành lang lạnh lẽo của bệnh viện. Bức tường trắng toát trước mắt như trải dài ra vô tận.

Không biết tại sao, tôi cảm thấy tường hai bên hành lang mỗi lúc một khép kín, không khí càng lúc càng loãng ra, đầu óc tôi lâng lâng như ở trên mây...

Thịch... Thịch... Thịch...

Tim tôi đập loạn nhịp, nghe cũng nặng nề như tiếng bước chân...

Tôi cúi bước sau chị y tá, chậm chậm bước đi dọc theo dãy hành lang trắng toát kéo dài tít tắp.

Trong mắt tôi dần hiện ra những dáng người quen thuộc. Họ đứng chôn chân ở phía cuối dãy hành lang, ai nấy đều lặng thinh.

“Tô Cơ... Hiểu Ảnh...” Khó khăn lắm giọng của tôi mới bật ra khỏi họng, nghe rất yếu ớt, “Sao các bà... các bà lại ở đây?”

“Hựu Tuệ...” Tô Cơ há hốc miệng, không thốt thêm được lời nào. Tôi thấy Tô Cơ rưng rưng nước mắt. Tim tôi đột nhiên như bị ai đó bóp nghẹt.

“Lý Triết Vũ, Lăng Thần Huyền? Các cậu sao vậy?”

Lăng Thần Huyền mặt mày thất thần, dựa lưng vào vách tường trắng xóa. Cậu ta dờ dẫm ngược đầu lên nhìn tôi, chẳng nói chẳng rằng.

“Cậu ấy đang nằm trong đó, em vào đi...” Chị y tá quay người lại nhìn tôi, chỉ vào cánh cửa màu đen lạnh lẽo, nói khe khẽ.

“Ai... ai ở trong đó cơ ạ?” Tôi tròn mắt ngạc nhiên.

“Hựu Tuệ...” Lý Triết Vũ ghen ngào nói không ra tiếng.

“Dạ... cậu ấy... mất rồi.”

“Lý Triết Vũ! Cậu nói đùa đúng không? Đừng đùa đại như thế chứ!”

“Hựu Tuệ! Kim Nguyệt Dạ... cậu ấy...” Hiểu Ảnh nước mắt nước mũi giàn giụa.

Uỳnh!

Lăng Thần Huyền đột nhiên đâm mạnh vào tường, bức tường rung lên. Lúc đó, tôi bỗng thấy đầu mình như bị chấn động đến nỗi ù đi, dường như không còn chút cảm giác.

“... Đợi, đợi đã! Mấy người định hùa nhau chọc tôi chứ gì? Hơ hơ hơ... Trình độ diễn của mấy người còn non lắm! Bị tôi bóc mẽ rồi nhé... Được rồi, được rồi, tên Kim Nguyệt Dạ đang trốn ở đâu?”

Tôi đột nhiên nắm chặt vai Tô Cơ, như thể nắm lấy chiếc phao cứu sinh rồi gặng hết sức lay vai nhỏ ta.

“Hựu Tuệ... Bà đừng như vậy nữa mà...” Tô Cơ đột nhiên ôm chầm lấy tôi và gục đầu xuống. Tôi chợt thấy vai mình ướt ướt.

Tôi cố thoát khỏi vòng tay Tô Cơ: “Tô Cơ! Ngay cả bà cũng vào hùa với họ gạt tôi sao?”

“Hựu Tuệ! Đừng như vậy mà! Dạ... cậu ấy đi thật rồi...” Lý Triết Vũ nắm chặt tay tôi và nhắc nhở.

“Lý Triết Vũ, cậu... đừng đùa kiểu ấy nữa!” Tôi quay sang lườm Vũ.

Cộp...cộp...cộp...

Bỗng phía cuối cầu thang có tiếng bước chân vọng lại, tiếp đó là 2 bóng người vội vã đi tới.

“Cô Bạch Ngưng! Thầy Thôi! Thầy cô...” nhìn vẻ mặt tuyệt vọng của họ, cổ họng tôi như đông cứng lại.

“Hựu Tuệ này, thầy cô đều biết hết mọi chuyện rồi. Cô tin em...”

Biết rồi? Cô Bạch biết gì cơ?

“Cô Bạch... cô... cô đang nói gì thế ạ? Ngay cả cô cũng vào hùa với mọi người đùa em sao?”

“Hựu Tuệ...” Thầy Thôi vỗ vai tôi an ủi, “Đừng đau buồn quá!”

“Mọi người mà cứ đùa quá như thế là em giận đấy!” tôi nhú mày, hét toáng lên.

“Hựu Tuệ, bình tĩnh...” Lý Triết Vũ nắm chặt tay tôi, “Dạ mất rồi... Đó hoàn toàn là sự thật... Hoàn toàn là sự thật...”

“Lý Triết Vũ...”

“Hựu Tuệ... Dạ đang ở trong kia... Cô vào nhìn mặt Dạ lần cuối đi!” Lý Triết Vũ chỉ vào cánh cửa trống hươ trống hoác sau lưng tôi. Vũ đột nhiên lướt qua tôi, tôi thấy cậu ấy đưa tay gạt nước mắt. Tôi ngạc nhiên nhìn cánh cửa phía cuối tường, nó giống như một cái hố đen sâu hoắm, hút hết sức lực của tôi vào đó...

“Còn lâu tôi... tôi mới bị lừa...” Tôi hất tay Lý Triết Vũ ra, đi về phía cánh cửa, “Đợi lát nữa tôi sẽ cho tên Kim Nguyệt Dạ biết tay! Dám xúi mọi người chọc tôi...”

Tôi liêu xiêu bước đến trước cánh cửa. Chắc chắn tên Kim Nguyệt Dạ đang nấp sau cửa, lén nhìn tôi cười khoái trá! Hừ, lần này hẳn đừng hòng bày trò gạt tôi...

Nhưng khi giơ tay lên toan mở cửa, tôi thấy tay mình run rẩy...

Tại sao cả người tôi cứ run bần bật thế này?

Kết!

Cánh cửa... cuối cùng cũng được mở toang ra.

“Kim Nguyệt Dạ, cậu đừng giỡn nữa! Có dây ngay không hả?” Tôi vươn tay ra định kéo tấm chắn, nhưng thấy tay mình không còn chút sức lực nào nữa cả, hươ lên rồi sững lại.

Tôi thấy người nằm dưới tấm chắn không hề nhúc nhích, ngay cả nhịp thở cũng chẳng còn.

Hừ, thằng cha này diễn kịch y như thật! Xem ta vạch mặt người đây!

Tôi nhắm chặt mắt, hít một hơi sâu.

Xoạt!

Lúc tấm chắn bị kéo ra, tim tôi thót lên.

Kim Nguyệt Dạ? Đúng là Kim Nguyệt Dạ!

Kim Nguyệt Dạ giống như một thiên thần đang say giấc nồng. Nước da vẫn trắng hồng, tóc vẫn mềm mại và mượt mà, hàng lông mi đen và dài, mũi cao, đôi môi vừa độ, rồi cả mùi hương bạc hà thơm thoang thoảng...

Nhưng... tôi không nhìn thấy đôi mắt đen láy, sáng như viên châu của Dạ nữa... Dạ nhắm mắt, không hề có chút phản ứng gì. Nụ cười tai quái lúc chằm chọc tôi cũng biến mất.

“Này, Kim Nguyệt Dạ, cậu dậy được rồi đây! Tôi biết tổng là cậu bày trò gạt tôi rồi!” Tôi cố gắng trấn tĩnh vỗ vai Kim Nguyệt Dạ.

Kim Nguyệt Dạ chẳng mảy may nhúc nhích...

“Kim Nguyệt Dạ! Cậu dậy ngay cho tôi! Đừng có vờ vịt nữa!” Tôi thở gấp, giọng nói run run. Kim Nguyệt Dạ vẫn không nhúc nhích...

“Kim Nguyệt Dạ... Kim Nguyệt Dạ...” ngoài 3 từ này, tôi không thốt ra được câu nào khác.

Tôi hốt hoảng lay Kim Nguyệt Dạ đang nằm trên giường, càng lúc càng mạnh!

Hình ảnh Kim Nguyệt Dạ trước mặt dần nhòe đi, nước mắt tôi rơi lã chã trên khuôn mặt Dạ, lẽ nào Dạ không cảm nhận được sao?

Tôi không muốn nhìn thấy hẳn chẳng còn chút sức sống nào như thế này...

Tôi bỗng có cảm giác cả thế giới này hoàn toàn sụp đổ chỉ trong phút chốc...

“Kim Nguyệt Dạ!” tôi dùng hết sức bình sinh hét lên, nhưng lại không thành tiếng...

“Oái! Cô làm trò gì mà lay dữ vậy? Người chết cũng bị cô lay dậy mất!”

“Ai bảo cậu... Hơ! Kim... Kim Nguyệt Dạ!” Tôi vội mở to mắt, cúi đầu nhìn Kim Nguyệt Dạ đang nắm tay tôi.

Ủa? Sao tay hần lại lạnh như đá thế nhỉ? Bộ mặt cắt không còn 1 hột máu! Còn nữa, 2 khước mắt hần... “Hơ hơ hơ, bé Hựu Tuệ này, ở dưới địa ngục cô đơn quá nên bé xuống đây lmaf bạn cùng tôi cho vui...”

“Á! Ma!”

Tôi ngồi bật dậy, nhìn xung quanh. Vẫn là cửa sổ quen thuộc, ga giường quen thuộc, còn có cả mùi hương quen thuộc nữa. Đây là phòng của tôi mà!

Hóa ra... hóa ra... chuyện vừa rồi chỉ là một giấc mơ.

26. Q.5 - Chương 2: Điệu Vang Trên Băng

Địa điểm

Khu nhà kho ngoại ô

Bệnh viện

Công viên Clover

Nhân vật:

Tô Hựu Tuệ: nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Bạch Tô Cơ: nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Khâu Hiểu Ảnh: nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Kim Nguyệt Dạ: nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Lý Triết Vũ: nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Lăng Thần Huyền: nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Anna : nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Ngài Nhân Văn: trợ lý chủ tịch trường cấp III Minh Dương cũ

Lửa...

Nơi đâu cũng là những vầng lửa nóng bỏng

đang nhảy múa....

Khói đen mù mịt che khuất tầm mắt!

Kim Nguyệt Dạ, Kim Nguyệt Dạ...

Tôi không nhìn thấy cậu, cậu ở đâu? Mau ra đây!

Thượng đế ơi, xin ngài hãy trả lại cậu ấy cho con!

Một tháng trước...

Căn nhà kho mù mịt khói đen, khói nồng nặc đến nỗi tôi ho sặc sụa. Cứ bước đi một bước, những mẩu gỗ cháy nham nhở từ trần nhà lại rơi xuống lụp bụp, lửa cháy bùng bùng tỏa ra khí nóng rất khiến tôi không thể thở nổi, tôi có cảm giác mình sắp biến thành than đến nơi...

“Hựu Tuệ, tôi không khách sáo nữa đâu, tôi đi trước đây... Cô ở lại phía sau mà làm cún sữa gâu gâu nhé! Hơ hơ hơ...”

“Kim Nguyệt Dạ... cậu... đứng lại cho tôi...”

Hà hà! Ta đuổi kịp mi rồi! Kim Nguyệt Dạ!

“Kim Nguyệt Dạ.... cậu không thắng nổi tôi đâu... đợi mà làm cún đi...”

Í? Kim Nguyệt Dạ ở ngay sau lưng tôi, hần... bỗng đứng sững lại, không nhúc nhích.

Tại sao...hần...tại sao hần lại mỉm cười nhìn tôi? Đúng thế, hần đang cười nhưng tôi lại cảm thấy đôi mắt ấy như đang khóc...

Không đúng... Không đúng! Không đúng!

Rầm ầm ầm...

Một cái trần nhà to đùng bị lửa thiêu đốt ngọt rơi xuống, rơi vào chính giữa tôi và Kim Nguyệt Dạ. Khói bụi mù mịt làm tôi không tài nào mở mắt ra để nhìn Kim Nguyệt Dạ.

Mọi người ở ngoài nhà kho...

Tô Cơ... Hiểu Ảnh... Lý Triết Vũ... Lăng Thần Huyền... Hắc Long... Tiểu Di... còn có cả cảnh sát... lính cứu hỏa...

Họ đều tròn xoe mắt, kinh ngạc nhìn cảnh tượng khủng khiếp trước mặt...

Còn tôi lúc này chôn chân như tượng đất, toàn thân đông cứng lại, đứng ngây người ra đó...

“Không... Kim Nguyệt Dạ! Kim Nguyệt Dạ! Cậu ở đâu? Cậu mau ra đây! Kim Nguyệt Dạ!” Tôi bỗng bừng tỉnh, hét lên như một người điên giữa biển lửa.

Không được... Tôi phải quay lại nhà kho để cứu Kim Nguyệt Dạ!

Nếu không... Nếu không hần chết mất!

Tôi chẳng kịp nghĩ ngợi nhiều, co giò lao vội về phía nhà kho, nhưng bị Lý Triết Vũ kéo tay ngăn lại.

“Hựu Tuệ! HựuTuệ! Nhà kho sắp sập rồi! Đừng qua đó!”

“Không! Lý Triết Vũ! Cậu buông tôi ra! Tôi phải đi cứu Kim Nguyệt Dạ!” Tôi gào lên như người mất trí, “Cậu ấy bị thương ở chân! Cậu ấy vì bảo vệ tôi nên mới bị thương! Tôi phải đi cứu cậu ấy!”

Rầm... rầm...

Một cột chống của nhà kho lại gãy gập, căn nhà kho như muốn đổ sập xuống trong tích tắc...

Lý Triết Vũ thấy tôi mất long lanh ngẩn lệ, đột nhiên đẩy mạnh tôi về phía sau cương quyết nói: “Hựu Tuệ, cô đợi ở đây! Tôi sẽ đi cứu Dạ!”

“Lý Triết Vũ...”

Tôi chưa dứt lời thì Lý Triết Vũ đã xông vào biển lửa.

Rầm...

Một cột chống nữa lại rơi xuống...

Tôi như bị hóa đá chết đứng tại chỗ, những luồng khí nóng bỏng rất thôi mạnh về phía tôi, tôi thấy đầu mình hoàn toàn trống rỗng...

“Tất cả mọi người lùi lại phía sau! Đội cứu hỏa rút quân thôi!” Một bác cảnh sát cầm loa hét lên.

Rút quân? Sao lại rút quân? Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ còn ở trong đó!

“Không được!... Không ai được rút! Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ còn ở trong đó, họ vẫn chưa ra! Sao các chú muốn rút là rút?” Tôi hét hoảng cực độ, nắm lấy tay bác cảnh sát ra sức lay.

” Tô Hựu Tuệ, đứng như thế, chúng ta phải nghe theo sự chỉ huy của bác í!” Anna vội lao tới, gắng hết sức kéo tay tôi đang bám chặt bác cảnh sát như keo.

Tôi cả mọi người đều tròn dẹt mắt nhìn tôi, chắc họ nghĩ tôi bị điên...

Nhưng... tôi không thể để Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ bị kẹt lại trong đó!

Chỉ cần họ bình an ra khỏi nhà kho thì tôi có bị điên cũng được.

“Tô Hựu Tuệ nói đúng đấy! Sao các chú lại làm như thế? Các chú không cứu thì cháu cứu!” Lăng Thần Huyền nói đoạn dấn lao vào nhà kho đang cháy ngùn ngụt thì bị Tô Cơ chặn lại.

“Lăng Thần Huyền, cậu chán sống rồi hả?”

“Bỏ tay ra, Tô Cơ! Tôi không thể giương mắt nhìn anh em của mình vùi thân trong biển lửa!”

Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ vùi thân trong biển lửa?

Cả nhà kho đã bị cả biển lửa nuốt trôi trong tích tắc, không còn nhìn thấy rõ cột kèo và khung nhà nữa.

Tiếng lửa cháy lép bép, khói bốc lên ngùn ngụt, thêm vào đó là mùi gỗ bị đốt khét lẹt.

Ầm!

Nhà kho giống như một khu nhà ọp ẹp đột nát, đổ rầm xuống. Tất cả mọi thứ đều biến mất...

Kim Nguyệt Dạ...

Lý Triết Vũ...

Bọn họ ở trong đó...

TWO

Tất cả mọi người đều tuyệt vọng... Cả khu nhà kho đã bị lửa thiêu rụi... Kim Nguyệt Dạ, Lý Triết Vũ... Tôi dường như nghe thấy tiếng gọi văng vẳng trong đầu mình, nhưng tại sao không phát ra thành tiếng. Tôi nhắm mắt lại, nước mắt tuôn xối xả. “Không phải... Đây không phải là sự thật...” Hiểu Ảnh khẽ nấc lên. Kim Nguyệt Dạ, Lý Triết Vũ sao vẫn chưa ra? Sao vẫn chưa ra? Kim Nguyệt Dạ, đồ đáng ghét! Tôi vẫn chưa thực sự đánh bại được hắn, sao hắn dám chạy trốn như thế? Còn cả Lý Triết Vũ nữa, sao cậu ấy cũng chạy vào trong đó? Tôi muốn cậu ra ngay cho tôi! Tôi muốn cả 2 người ra ngay cho tôi. Kim Nguyệt Dạ... Lý Triết Vũ... Mắt tôi nhòe đi, không còn nhìn rõ mọi thứ phía trước, ngọn lửa hung hãn đỏ rực đó khiến tôi cảm thấy đầu mình ong lên. Tôi mong sao tất cả chỉ là một giấc mơ, khi tỉnh lại mọi thứ sẽ kết thúc... “Hựu Tuệ!” Không biết từ lúc nào, Anna đứng ngay cạnh tôi lên tiếng, “Cuộc thi này cô thắng rồi!”

“Thắng ư?” Tôi như con thú hoang bị chạm tới vết thương, lao đến chỗ Anna gào lên “Lúc này mà cô còn có tâm trạng nói thắng thua nữa cơ á... Cô...!”

“Không phải lúc nào cô cũng muốn thắng Dạ sao?” Anna nhìn tôi chằm chằm như muốn xuyên thẳng vào tim tôi.

“Ha ha ha... Thắng rồi... Thắng thật rồi...” Tôi bật cười, tiếng cười tràn đầy sự tuyệt vọng.

Đúng thế, chẳng phải Tô Hựu Tuệ này luôn muốn thắng Kim Nguyệt Dạ sao? Bây giờ tôi đã thắng hoàn toàn rồi, ngay cả kì phùng địch thủ của tôi cũng biến mất tãm rồi...

“Tôi... tôi không muốn chiến thắng như thế này...” Mặt mũi tèm lem nước mắt, tôi tự lảm nhảm một mình.

“Cô không muốn thắng nữa ư?” Anna kinh ngạc nhìn tôi

“...”

“Xem ra cuộc thi đấu này đã có kết quả cuối cùng rồi!”

Thi đấu? Kết quả? Cô ta này giờ nói linh tinh gì vậy?

Tôi còn chưa kịp hiểu điều gì xảy đến thì Anna đã vội vã móc di động từ trong túi áo ra, bấm phím gọi.

“Báo cáo, cuộc thi kết thúc, kết quả số 2.”

Kết quả số 2? Cái gì mà lộn xộn vậy, tôi chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì hết.

Tôi định ngược đầu lên nhìn Anna đang đứng cách đó không xa thì đột nhiên một trận gió to thổi ào tới, cuốn tôi ngã sòng soài trên đất! Tiếp theo đó, một âm thanh như bát mẻ từ xa vang đến...

“Tôi tuyên bố... người thắng cuộc cuối cùng trong cuộc thi lần này là trường Sùng Dương! Xin chúc mừng trường Sùng Dương!”

Hơ... Ai đang nói oang oang trên đầu tôi thế nhỉ? Tôi gắng hết sức ngóc đầu lên nhìn.

Ồi cha mẹ ơi, có máy bay trực thăng lượn như nhặng trên đầu tôi. Tiếng nói lúc này vọng từ máy bay trực thăng xuống.

“Nhìn kìa, ở trong đó có người!”

Tôi nghe thấy tiếng hét như xé vải liền căng mắt nhìn về phía trước, chẳng may để ý tay mình bê bết đất, dùng tay dụi lấy dụi để mắt.

Sau làn khói đen dày đặc là một bóng người... không là hai bóng người mới đúng...

Hai bóng người càng lúc càng rõ mồn một...

Nhìn rõ rồi... rõ rồi... là họ!

“Kim Nguyệt Dạ! Lý Triết Vũ!” Tôi kinh ngạc reo lên, vẫy tay loạn xạ.

Bác cảnh sát già vội vàng dẫn theo đội cứu hộ lao tới trợ giúp. Ngay cả nhân viên y tế cũng tới, họ ngồi trên thảm cỏ bên ngoài nhà kho, băng bó vết thương cho Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ vừa từ cõi chết trở về.

“Kim Nguyệt Dạ...! Tôi... tôi cứ tưởng cậu...” Tôi chạy ồa đến trước mặt Kim Nguyệt Dạ, muốn nói nhưng xúc động quá, cứ ngắc ngứ trong họng không sao thốt ra lời.

“Chắc bé Hựu Tuệ nghĩ tôi ngủ rồi chứ gì?” Tên Kim Nguyệt Dạ mệt rã rời mà vẫn nhoẻn miệng cười toe toét, trông rất gian manh.

“...” Hừ, tên khốn này dám giễu cợt tôi, uổng công lúc này tôi lo cho hần gần chết!

“Lý Triết Vũ, cậu sao rồi?” Tô Cơ đột nhiên đi đến hỏi.

Chết thật! Tôi chỉ mãi lo cho Kim Nguyệt Dạ, bỏ quên mất Lý Triết Vũ... Tôi quay đầu về phía Lý Triết Vũ, đôi mắt Vũ ánh lên vẻ không vui, làm những lời hỏi han ân cần của tôi thoáng chốc tiêu tan hết.

“Xin mọi người tránh ra, xin mọi người tránh ra...”

Đột nhiên, phía xa xa có một nhóm người hùng hổ đi đến. Họ mặc đồng phục, hình như là người của Viện nghiên cứu.

“Chính là 2 cậu nhóc này!” Trưởng nhóm chỉ về phía Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ. Trong tích tắc, bọn họ đã vây kín lấy Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ.

“Các người... các người... muốn làm gì?” Tôi ngơ ngác há hốc mồm, đứng ngoài vòng bủa vây của đám người đó.

“Các bạn trẻ vẫn ổn cả chứ?” Trong lúc đầu óc chúng tôi đang lùng bùng, không hiểu chuyện gì thì một giọng nói quen thuộc chọt vang lên sau lưng tôi, tôi quay lại nhìn, hóa ra là ông chú râu xồm Nhã Văn.

“Chú Nhã Văn, sao chú lại tới đây ạ?” Kim Nguyệt Dạ tò mò hỏi.

“Các anh kiểm tra lại kết quả, có lẽ giống như dự đoán của chúng tôi!” Chú Nhã Văn không trả lời Dạ mà đi thẳng về phía những người ban nãy rồi nói với họ.

“Được thôi, chúng tôi bắt đầu ngay đây...” Trưởng nhóm gật đầu với chú Nhã Văn.

Nhận được lệnh của trưởng nhóm, các thành viên trong nhóm bắt đầu lấy các dụng cụ, kiểm tra khắp người Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ, rồi bàn luận xôn xao.

“Ừm... Chỉ số an toàn chúng ta dự đoán trước đó vẫn khá chuẩn xác...”

“Có điều, phạm vi hoạt động của họ đã vượt qua dự đoán của chúng ta, cho nên...”

“Nhưng tình hình không nghiêm trọng, bên trong vẫn bình thường, xương cũng không bị tổn thương...”

Chuyện... chuyện gì thế này?

Đúng rồi, còn cả cuộc thi mà Anna nói lúc nãy, kết quả số 2 nghĩa là sao?

“Chú Nhã Văn, chuyện này... chuyện này là sao? Bọn họ... Bọn họ...” Tôi không giữ nổi bình tĩnh nữa, lắp ba lắp bắp chẳng biết nói gì.

“Khà khà... Hựu Tuệ, hôm nay chú đại diện cho ngài chủ tịch tới đây, ngài chủ tịch có lời muốn nhờ chú chuyển lại cho các cháu” Chú Nhã Văn nói đoạn, ung dung vuốt bộ râu xồm của mình.

Ngài chủ tịch có lời muốn nói với chúng tôi ư? Tất cả chúng tôi đều đồng tai lên, hướng về phía ông chú râu xồm.

“Thực ra việc Hựu Tuệ bị Hắc Long bắt cóc và những việc sau đó đều là kì thi sát hạch do ngài chủ tịch sắp xếp, khà khà khà...”

Kì thi sát hạch? Có nhầm không vậy? Cuộc thi này... sao lại... Chúng tôi ai nấy đều toát mồ hôi lạnh.

“Ngài Nhã Văn, đã kiểm tra xong, tất cả đều nằm trong dự đoán!”

“Rất tốt!” Chú Nhã Văn gật gù, rồi quay mặt về phái chúng tôi, “Cuộc thi lần này tuy có hơi nguy hiểm, nhưng đã được ngài chủ tịch sắp xếp ổn thỏa, có nghĩa là, sự an toàn của các cháu đều được bảo đảm tuyệt đối, không để một ai bị thương cả”.

Nghe đến đây, tôi có cảm giác mình sắp phát điên đến nơi. Bày trò gì thế hả trời? Chẳng nhẽ hôm nay là ngày Cá Tháng Tư chắc?

Oái! Đợi đã... Chợt nghĩ tới một việc hết sức hệ trọng, miệng tôi giật giật như bị trúng gió.

“VẬY... CHÚ NHÃ VĂN... KẾT QUẢ CỦA CUỘC THI NÀY LÀ...” Tôi cuống đến nỗi líu cả lưỡi lại.

“Cảm ơn cô nhé, Hựu Tuệ!” Anna chạy tới, vỗ vai tôi, cười ranh mãnh, “Nhờ tấm lòng Bồ Tát của cô nên trường Sùng Dương chúng tôi mới thắng cuộc... Ô hô... Tôi phải tổ chức tiệc ăn mừng thật to mới được!”

Tôi đột nhiên thấy mình như con chuột bị tên mèo gian xảo giả trò vờ đi vờ lại. Cơn uất hận trong người tôi bộc lên ngùn ngụt, căng ra như quả bóng, sắp nổ tung đến nơi...

“GRỪ! Kim Nguyệt Dạ!”

“Sao vậy?” Kim Nguyệt Dạ nhìn tôi với bộ mặt ngây thơ vô số tội “bẹ Hựu Tuệ, bé đang nghi ngờ tôi sao? Bé đừng quên là vì bảo vệ bé mà tôi bị thương đấy!”

“Kim Nguyệt Dạ, cậu còn mặt mũi nói câu đấy hả?” Tôi tức đến xì khói, “Chắc chắn cậu biết từ trước mọi chuyện, hợp sức với bọn họ gạt tôi, đúng không?”

“Bé Hựu Tuệ... Lẽ nào bé không tin là tôi chẳng màng đến sống chết để bảo vệ bé sao?” Kim Nguyệt Dạ nhìn sâu vào mắt tôi, rồi quay đầu đi không nhìn nữa.

“Tôi...”

Tô Hựu Tuệ! Mày có nên tin cái tên lươn lẹo này không?”

Tôi quay đầu lại thì thấy Anna không biết từ lúc nào đã đứng bên Kim Nguyệt Dạ rồi, hai người bọn họ đang lầm rầm bàn tính chuyện gì đó. Không sai! Chắc chắn tên Kim Nguyệt Dạ biết chân tướng sự việc từ trước! Tức thật... Đúng là thằng cha ác ma!

Nhưng mà... nhưng mà... cảnh tượng lúc nãy vẫn khiến tim tôi thấp thỏm không yên, tôi cảm thấy hoang mang, chưa kịp định thần trở lại...

THREEDầu óc quay mòng mòng... Dầu óc quay mòng mòng...

Thời gian trôi nhanh như thoi đưa, nháy mắt chuyện hỏa hoạn đã qua đi gần một tháng. Trong suốt một tháng đó, đầu óc tôi vẫn quay cuồng. Cứ nghĩ tới cuộc thi vừa rồi monh bị thua chẳng rõ nguyên nhân, tôi lại cáu giận vô cớ. Nhưng... giờ đã tới kì nghỉ hè mơ ước, tôi chuyển từ khu biệt thự số 23 phố Angel về nhà.

Hà hà... Đúng là chẳng nơi đâu bằng nhà mình! Không có tên Kim Nguyệt Dạ, không có con nhỏ phù thủy Anna, cũng chẳng có tiếng lũ quạ kêu vang vang suốt đêm! Thật là nhẹ nhõm, thoải mái quá đi!

Tôi ngồi trước máy tính, khoan khoái duỗi lưng.

”Tút tut... bạn có Email mới!:

Tôi mở máy, trên màn hình hiện lên mail của Tô Cơ gửi cho tôi!

TO: Ngọn gió thần sầu!

Hu hu hu... Nghỉ hè sao mà chán ngắt thế? Bào giờ tôi mới gặp được một anh chàng hotboy đích thực?

Dạo này bà làm gì vậy. Hựu Tuệ? Ngày nào tôi lên mạng chat cũng không gặp, chắc bà lại vùi đầu “gặm” sách chứ gì?

Đúng rồi, có một việc vô cùng trọng đại muốn thông báo với bà. Hôm nay tôi nghe lén điện thoại của mama, hình như đề thi cuối cùng đã được quyết định rồi. Có điều không biết nội dung cụ thể ra sao! Nhớ đợi tin tốt lành của tôi nhé cưng. Bà yên tâm, tôi và Hiểu Ảnh đều cắt máu ăn thề xả thân giúp công chúa Hựu Tuệ mà! ^0^

P.S: Bài tập nghỉ hè của tôi còn mấy chục trang nữa chưa làm, sắp khai giảng rồi! Bào giờ bà mới mang bìa sang cho tôi “chép ké” đây? Sốt ruột quá!

P.S nữa: Còn một tin tuyệt mật nữa nè! Tên Kim Nguyệt Dạ đang tính dưỡng ở căn biệt thự của gia đình Anna. Bà cũng thừa biết con nhỏ cộp cái đó hành động mau lẹ lắm, bà còn không nhanh tay là bị người ta đá đó....

FROM: hotboy đang ở nơi nao?

Cái gì? Bị đá á?

Ha ha ha...

Tôi cười khẩy 3 tiếng dài. Không thể có chuyện đó! Tô Hựu Tuệ này tài sắc song toàn, là ngọc nữ vô địch trước nay chưa từng có, làm sao có thể rơi vào thảm cảnh đó chứ?

Cái con nhỏ ngổ Tô Cơ này, ngày nào cũng lên mạng chat chit toàn chuyện nhảm nhí nên đầu óc bị si dẫn đi, nó nghĩ tôi là ai chứ? Đừng quên Tô Hựu Tuệ này chỉ trong vòng mấy ngày đã làm xong 4 quyển sách luyện tập dày cộp, hu hu... đúng là ngày tháng không có mặt trời! Bây giờ mới thấy câu “Thiên tài luôn cô đơn” sao mà chuẩn quá đi, con nhỏ đó nghĩ tới bài tập hè mới nhớ tới tôi. Bạn bè cái kiểu đó hả?

Tôi bực tức gơ nắm đấm về phía màn hình.

Đợi đã, Tô Cơ vừa rồi hình như nói là đề thi cuối cùng đã được quyết định.

Đề thi cuối cùng... Tiêu rồi... Lần này là do hiệu trưởng Thôi của trường Sùng Dương ra đề! Thầy ý nhất định sẽ thiên vị trường Sùng Dương à xem! Thế thì tôi... tôi... Hu hu hu! Đừng mà! Có chết tôi cũng không muốn thua tên Kim Nguyệt Dạ đó nữa.

Tên Kim Nguyệt Dạ đang nghỉ ngơi ở căn biệt thự của gia đình Anna để chờ đợi đề thi tiếp theo. Yeah! Cố lên nào! Đúng rồi, tôi phải tranh thủ thời gian “cày đêm” mới được! Nhưng mà... nhưng mà tên Kim Nguyệt Dạ và Anna sớm chiều bên nhau, đầu ảm má kề, liếc qua liếc lại, “tình cảm” không rời. Những hình ảnh “gai mắt” ấy cứ hiện lên trong đầu tôi liên tục.

“Dạ à, đây là món ăn em làm, anh thử nếm xem!”

“Anna, không ngờ tài nấu ăn của em lại dữ dội vậy, cái dạ dày của anh hoàn toàn bị chinh phục rồi!”

“Hi hi hi hi, anh Dạ xấu ghê, anh làm cho em ngượng rồi đấy!”

...

Grừ! Tên khốn Kim Nguyệt Dạ! Con khỉ hôi hám sắc! Đồ ngụy quân tử!

Tôi tức lồng lộn vớ lấy cái bút bi trên bàn nhai ken két.

Reng reng reng! Reng reng reng!

Í? Di động reo! Lúc này còn có ai gọi tới nhỉ?

Tôi cầm di động lên, ấn nút nhận cuộc gọi.

“Xin chào, Tô Hựu Tuệ đây!”

“Bé Hựu Tuệ, lâu lắm mới gặp!”

“Kim... Kim Nguyệt Dạ? Là cậu... là cậu hả?” Không biết tại sao, tôi thấy lưỡi mình như bị thắt nút, cứng đờ lại.

“Hơ hơ... bé Hựu Tuệ, sao mà lắp bắp dữ vậy? Nghe thấy giọng tôi bé mừng đến thế cơ à?” “Mừng ư? Ồ hơ hơ! Cậu tự đề ỉnh quá đấy! Tôi nghe nói có người đang mãi tỉnh dưỡng bên người đẹp, vui quá nên quên đường về rồi!” Hơ... tôi sao thế nhỉ? Tự nhiên ăn nói cạy nghiệt ghê...

“Ôi... cạy quá! Ớt gì mà cay thế? Bé Hựu Tuệ đi trồng ớt từ bao giờ đấy?”

“Cái gì? Ớt ỉ, ý cậu nói... tôi ghen hả? Đừng có nằm mơ!” Tôi tức đến đỏ mặt, hét toáng vào điện thoại.

“Hơ hơ! Mới một tháng không gặp mà bé Hựu Tuệ đã lên tinh thần rồi! Tối nay sáu giờ hẹn bé ở cửa công viên Clover, nhớ đến đúng giờ nhé! Bye...”

“Cửa công viên Clover? Đến đó làm gì? Đây...”

“Tút TUT TUT...”

Tên khỉ đột Kim Nguyệt Dạ không thèm trả lời tôi đã cúp máy rồi! Hắn tự tin đến độ chắc mẩm ngọc nữ Hựu Tuệ này sẽ tới chỗ hắn hẹn sao? Hứ! Ta sẽ ỉ “leo cây”!

Nhưng... đúng 6h tối, tôi đã lờn vờn ở cửa công viên Clover.

Còn tệ hơn thế... là tôi... tôi còn trang điểm nữa!

Áo liền váy, đi tất cao cổ! He he, ăn mặc kiểu này trông tôi xinh hơn hẳn. Tôi vừa mới hồi phục lại tinh thần, không thể để tên Kim Nguyệt Dạ nhìn thấy vẻ tiêu tụy của mình...

Á? Tôi bị ám đầu rồi chắc? Sao lại nghĩ vờn vợ thế nhỉ? Việc gì tôi phải bận tâm tên Kim Nguyệt Dạ nghĩ gì.

Nhưng mà... rõ ràng trước khi ra khỏi cửa tôi đã ngắm mình tới sáu lần trong gương, trên đường đi lại còn hồi hộp, thổn thức...

Haiz! Nể mặt thằng cha đó lợ mợ gọi điện hẹn tôi, thôi thì coi như gặp mặt người khác cũng nên giữ phép lịch sự, chú ý về ngoài đôi chút, hơn nữa tôi lại là Miss teen Milan Tô Hựu Tuệ! Chăm chút cho vẻ bề ngoài của mình cũng không phải làm thừa...

“Hựu Tuệ! Hựu Tuệ! Tụi tôi ở đây nè!”

Ủa? Không phải kia là Tô Cơ và Hiểu Ảnh sao? Sao 2 nhỏ lại ở đây? Lý Triết Vũ và Lăng Thần Huyền cũng có mặt! Á... đứng sát bên cạnh Kim Nguyệt Dạ là... Anna! Còn nhỏ phù thủy đó cũng mò đến cơ à...

Tôi sững người ra, do dự đi về phía họ.

“Hựu Tuệ, cô đến muộn 3’ đấy!” Anna chỉ vào chiếc đồng hồ sáng bóng trên tay với bộ mặt vô cảm.

“À... xin lỗi...” Tôi ngượng ngập vuốt tóc.

Mà quên, sao tôi phải xin lỗi con nhỏ phù thủy đó nhỉ?

“Yahoo! Ngọc nữ trường Minh Đức mà cũng tới trễ cơ đấy! Ăn mặc sành điệu thế, chắc là tưởng đi hẹn hò bí mật với Dạ hả?” Tên khỉ ngố Lăng Thần Huyền huýt sao, cười nhạo nhỏ, háo hức chờ đợi xem màn tên tò của tôi.

Hừ hừ! Tên Lăng Thần Huyền cà chớn! Không nói có ai bảo hắn cầm đầu? Nhưng mà... Hựu Tuệ ỉ là Hựu Tuệ, sao mặt mày đỏ như gấc thế?

“Thôi được rồi, chỉ đến muộn có chút xú, không sao đâu?” Lý Triết Vũ mỉm cười, hắng giọng, “Hựu Tuệ này, Anna sắp tới sẽ sang nước ngoài, hôm nay chúng ta tới đây để tiễn Anna”.

Anna sắp sang nước ngoài? Sao tôi không hề biết tin sốt dẻo này nhỉ? Con nhỏ đó đi đâu vậy?

Tôi nghi hoặc nhìn lên tên Kim Nguyệt Dạ từ nãy giờ cứ đứng im như thóc. Thấy vậy, Kim Nguyệt Dạ chỉ nhếch lông mày cười, nhưng hần vẫn chẳng nói lời nào.

“Tiểu Tuệ! Xem ra số cô cũng may mắn chán! Danh hiệu Miss teen Milan cô ngang nhiên ẵm trọn, bây giờ tình địch của cô là tôi lại sắp biến mất tằm. Ông nội tôi muốn tôi sang Canada du học, chuyến bay tối nay...” Anna đi nhẹ nhàng như con mèo đến bên cạnh tôi, nở nụ cười ác ma độc chiêu, mặt vênh vào nhìn tôi.

“Ha ha ha! Anna, cô đừng khách sáo thế! Chúc cô lên đường bình an! Mà này, tới Canada cần phải chú ý đến cử chỉ lời nói của mình, nghe nói kẻ xấu bên đó đầy rẫy! Tiếc thật, tôi cũng muốn nhường ngôi Miss teen Milan cho cô lắm cơ! Thời gian vừa qua cô nhường cho tôi bao nhiêu là vận hên...”

Nghe tôi nói với giọng đầy khiêu khích, Anna không hề có chút phản ứng nào, chỉ mỉm cười rồi quay đầu nhìn Kim Nguyệt Dạ:

“Trong thời gian tôi vắng mặt, gửi tạm Kim Nguyệt Dạ ở chỗ cô vậy. Đợi đến bao giờ về nước, tôi sẽ tới đòi lại! Lúc đó đừng có mà đổi mặt không trả nhé!”

Gửi tạm? Con nhỏ phù thủy đó coi tôi là cái kết bảo hiểm chắc?

“Nhưng mà an toàn là trên hết, cái này thì tôi phải lấy đi!” Anna nói đoạn bỗng quay người lại, ôm cổ Kim Nguyệt Dạ!

...

Oái! Lợi dụng sàm sỡ! Lợi dụng sàm sỡ! Đừng có nhìn!

Hừ... không biết con nhỏ Anna còn định “mi” tên Kim Nguyệt Dạ bao lâu nữa? Ước nhất là tên Kim Nguyệt Dạ háo sắc đó cũng không hề đẩy nhỏ ta ra.

Tôi tức đến nổi đom đóm mắt, lúc đưa mắt lên nhìn mọi người xung quanh, ai nấy đều như bị điểm huyệt, mồm miệng há hốc, chỉ thiếu chút nữa rớt hàm răng xuống đất.

“Hơ hơ hơ! Anna, cô muốn tôi chết sớm hả? Cố nhìn xem, ánh mắt bé Hựu Tuệ sắc như dao thế kia, thiếu chút nữa là gây án mạng đó...” Lát sau, Kim Nguyệt Dạ mời bật cười, đẩy Anna ra khỏi người.

“Xin lỗi nhé, Dạ!” Anna nháy mắt tinh nghịch, làm động tác cúi người xin lỗi “Gửi cậu ở chỗ Hựu Tuệ tôi không an tâm lắm, nhưng mà nụ hôn đầu đời của cậu đã thuộc về tôi rồi, tôi đi Canada cũng an tâm!”

“...”

“Thôi chào mọi người nhé! Ông nội đang đợi tôi ở nhà! Sau này sẽ có dịp gặp lại! Bye bye!” Anna vuốt lại mái tóc, rồi vẫy tay với chúng tôi.

Chưa đi được vài bước, Anna đột nhiên quay người lại, hét lên với tôi đang đứng tức run người:

“Tô Hựu Tuệ... lần trước cô cứu tôi, coi như tôi nợ cô! Cảm ơn nhé!” FOUR

“Eo ôi! Không ngờ trên đời lại có loại con gái như vậy! Đúng là được mở rộng tầm mắt” Tô Cơ tròn mắt nhìn theo bóng Anna, tức giận lắm lắm.

“Ha ha ha! Không sao đâu Tô Cơ, đời này thiếu gì loại người mặt dày hơn cả voi, thích gì làm nấy, không thèm để ý xem người khác nghĩ gì, kệ cô ta đi!” Tôi cố “nuốt” cục tức xuống cười nhạt tiếp lời Tô Cơ.

“Ủa? Bé Hựu Tuệ này... bé định nói chuyện chúng ta đã từng bắt chấp tất cả, “mi” nhau trên phố Angel trước mặt bàn dân thiên hạ chứ gì?

Grừ... Thằng cha chết băm chết vằm này! Chuyện nhục nhã ấy mà hần vẫn toang toác nói ra được! Hần đứt mất dây thần kinh hồ rồi chắc?

“Hơ hơ... bé Hựu Tuệ đổ mặt rồi kia! Nom ngộ ghê!”, Kim Nguyệt Dạ cười ranh mãnh lộ đầu về phía tôi.

Lại mùi hương bạc hà thơm thoang thoảng... Chết thật! Tim tôi đập như gõ mõ. Tôi vội vã quay người lại.

“Tôi... tôi đi về đây!”

“Hựu Tuệ, vừa mới đến mà đã đòi về rồi à?” Lý Triết Vũ dịu dàng nói.

Hừ! Đáng lẽ tôi không nên đến đây mới đúng!

“Đừng về mà Hựu Tuệ, Hiểu Ảnh năn nỉ đấy! Chúng ta đến công viên Clover trượt băng đi.” Hiểu Ảnh phấn khích giơ tay lên, hét to đến nỗi inh cả tai.

Không phải chứ? Tôi há hốc mồm như cá ngôa đớp mồi... Trượt băng là vết thương lòng chí mạng đối với những người giữ thăng bằng siêu kém như tôi! Lòng tôi rối bời như mớ bòng bong. Có chết tôi cũng không đi đâu.

“Tôi... tôi thấy khó chịu trong người” phải vờ vịt đau yếu, tránh đi là hơn.

“Bé Hựu Tuệ này, hay là cả trò trượt băng để ợt bé cũng không biết?” Kim Nguyệt Dạ chỉ cần nói một câu là trung ngay tim đen của tôi, tuy âm lượng không cao nhưng đủ xuyên thấu người tôi.

“Ai... ai bảo tôi không biết trượt băng!” Tôi vội vã lấp liếm, bị tóm được đuôi mà vẫn cố cãi cùn.

“Vậy chúng ta đi cùng cho vui! Yeah, trượt băng thôi!” Kim Nguyệt Dạ cười hớn hở rồi nháy mắt với tôi, thần nhiên khoát tay lên vai tôi.

“Này, Kim Nguyệt Dạ, tôi cảnh báo cậu, bỏ ngay cái tay ra!” Mặt tôi đỏ dừ, tim đập bình bịch như máy nổ, trợn mắt như hung thần, nhìn bộ mặt tỉnh bơ của hân.

Nhưng mà hân coi lời hăm dọa của tôi như gió thoảng ngang tai, cũng chẳng hề để ý đến thái độ chống đối quyết liệt của tôi, cứ thế lôi tôi đi xềnh xệch.

“Hay lắm! Hay lắm! Đã ra ngoài thì phải chơi cho đã đời!” Mọi người đều phấn khích cực độ, hét lên sung sướng sau lưng chúng tôi.

Tôi cố giãy giụa đến đâu cũng không thắng ngọn lửa nhiệt tình đang cháy hừng hực của mọi người. Đã thế tôi còn bị tên Kim Nguyệt Dạ vác như bao tải tới sân trượt băng ở công viên Clover. Tôi đành nuốt nước mắt đi chiếc giày trượt băng vào.

Hôm nay sân trượt ít người. Cả khoảng không trắng xóa phía trước khiến tôi thấy nhức mắt. Sân rộng thế này biết trượt đi đâu?

Oạch!

Hu hu hu... Đau quá!

Tôi vừa xoa chiếc móng bị nện xuống đất đến lần thứ 20, vừa lẩm bẩm thề sau này có chết cũng không đi trượt băng nữa.

Trò này đúng là khắc tinh của tôi! Mang tiếng đeo giày trượt mà thời gian bò lên bò cang trên đất của tôi còn nhiều hơn thời gian trượt. Diên tiết nhất là hôm nay tôi lại mặc váy.

Hic... Mau mau kiếm có đào tẩu thôi!

Nghĩ đoạn, tôi dựa vào lan can bên ngoài sân, mặt mày như đưa đám định trượt về chiếc ghế đá gần đó.

Xoạt! Vèo vèo...

Bỗng nhiên có một bóng người lao tới, chắn ngang đường đi của tôi. Tôi giật bắn mình, suýt té ngựa trên sân băng.

“Kim Nguyệt Dạ! Đừng có cản đường tôi!” Tôi cáu tiết gào lên.

“Hơ hơ hơ! Không ngờ Miss Teen Milan lúc cáu trông dữ tợn ghê!” Kim Nguyệt Dạ lại còn cười kiêu ác ma, nhìn tôi chế nhạo.

“Ai... ai bảo tôi cáu? Chẳng qua hôm nay tôi không được khỏe!” Tôi lí nha lí nhí đáp lại.

“Ồ, ra thế! Vậy có dám thi với tôi không? Người thua cuộc phải mời bữa tối!”

“Dám chứ sao không? Đừng có mà coi thường tôi! Tô Hựu Tuệ này không phải con rùa rụt cổ nhé!”

Ồi thánh thần ơi, tôi chỉ muốn cắn vào lưỡi mình, thế này thì khác nào tôi tự đào hố chôn mình! Cầu trời cho tên Kim Nguyệt Dạ vẫn chưa khỏe hẳn.

“Ok, ai trượt 3 vòng xung quanh sân băng về trước thì thắng!”

“Được... được thôi!”

Tôi đã trượt đại cười lên lưng cọp mất rồi

Xoạt!

Hic, chắc là lúc tôi cầu nguyện, ông trời còn bận ăn cơm, tôi vừa dứt lời, tên Kim Nguyệt Dạ, đã nhẹ nhàng lướt phẳng phẳng trên sân băng như một cơn gió.

Oái! Sao hắn trượt nhanh thế nhỉ? Tưởng hắn vẫn chưa hồi phục hẳn chứ?

Hừ... Dù thế nào tôi cũng không thể để thua được! Tô Hựu Tuệ! Mà phải cố lên!

Kít! Kít! Kít

Mặt tôi đành lại, nhắc chân lên, nặng nhọc trượt về phía trước, chân tay cứ lỏng nga lỏng ngóng.

“Hô hô hô... Tụi bay nhìn bà chị kia kìa, trượt kiểu gì mà kì cục vậy, trông như con cún đi ị!”

“Nhìn giống quái thú Gidzilla (Quái vật khổng lồ như cầu trong phim, truyện tranh, video game và tiểu thuyết Nhật Bản) hơn! Không phải trượt băng mà là đi băng, hê hê!”

Hừ hừ, lũ người nhiều chuyện! Không có việc gì thì tránh sang một bên hóng mát! Chỉ biết châm chọc người khác thôi à?

“Bé Hựu Tuệ, tư thế trượt băng của bé nhìn hợp hồn thật, bé tự sáng tạo ra đấy à?” Kim Nguyệt Dạ là động tác trượt lùi thành thạo, nhìn tôi bằng nửa con mắt.

“Ồ hơ hơ hơ... Kim Nguyệt Dạ! Xem ra cậu cũng có con mắt tinh đời đấy... Đây là kiểu trượt độc quyền của họ Tô mà tôi vừa nghĩ ra đó! Thế nào, cool không?”

“Kiểu trượt độc quyền của họ Tô? Hơ hơ! Có lẽ người thường không học nổi đâu nhỉ?” Kim Nguyệt Dạ gắng trượt để không cười lăn ra.

Hừ, tên đáng ghét này dám cả gan giỡn mặt tôi.

Kít! Kít! Kít

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt

“Hựu Tuệ! Hựu Tuệ! Hiểu Ảnh tới đây!”

Hiểu Ảnh?

Tôi quay đầu lại nhìn, Hiểu Ảnh đang cố gắng thoát khỏi tay Lý Triết Vũ trượt như bay đến chỗ tôi! Tôi sợ đến nổi mặt xanh như mông nhái.

Trời ơi, chẳng lẽ ngày tàn của tôi đã đến rồi sao? Oái! Hiểu Ảnh! Con nhỏ ngốc này! Đừng có mà qua đây!

“Hiểu Ảnh! Chậm thôi...” Lý Triết Vũ vội vàng lướt theo sau.

Nhưng không kịp nữa rồi, Hiểu Ảnh ngã bổ nhào lên người tôi từ phía sau.

“Á á á...” Tôi mất thăng bằng, hai chân lao về phía trước.

Xoạt! Tôi hai chân xoạc hình chữ V trên sàn trượt...

Đau... Đau ... Đau quá má ơi!

“Oh! Nice Action!” Kim Nguyệt Dạ đứng ngẩn tò te nhìn động tác biểu diễn với độ khó cao ngút của tôi.

“Ồ hơ hơ hơ.. hơ hơ. Đương nhiên” Tôi đau đến trào nước mắt nhưng vẫn mỉm cười đáp lại.

“Hựu Tuệ, bà siêu thật đấy, còn xoạc được cả thành hình chữ V” Hiểu Ảnh không biết chuyện còn ôm chặt cổ tôi, lắc lắc lắc để.

Ồi! Con nhỏ Hiểu Ảnh! Chân tôi... chắc lần này bán thân bất toại rồi, có lẽ nửa đời còn lại phải nằm liệt giường liệt chiếu. hu hu hu...

“Hiểu Ảnh ngoan nào! Buông Hựu Tuệ ra!”

Kim Nguyệt Dạ

Tôi không nghe nhầm đấy chứ? Hấn không giấu cợt tôi như mọi lần mà ngược lại còn giúp tôi gỡ tay Hiểu Ảnh ra.

“Kim Nguyệt Dạ, cậu...”

“Thôi, đừng nói nữa, Hựu Tuệ, chân cô bị trầy xước cả rồi, để tôi dẫn cô ra ngoài ngồi nghỉ”

“Ừ... ừm”

Không đợi tôi kịp trả lời, Kim Nguyệt Dạ kéo tôi đứng dậy, một tay đỡ lấy eo, một tay nhấc một bên chân tôi, rồi nhẹ nhàng bế tôi lên! Tôi mất thăng bằng, theo quán tính ôm vào cổ Kim Nguyệt Dạ.

“Woa! Nhìn hai người đẹp đôi quá đi!” Hiểu Ảnh mắt sáng quắc, đứng bên cạnh hô ầm ĩ.

Đồ ngốc Hiểu Ảnh, đừng có mà gào toáng lên, bà làm thế tôi biết giấu mặt vào đâu?

“Kim Nguyệt Dạ, mau thả tôi xuống!”

“Hựu Tuệ, cô đừng ngộ nguậy, chân tôi vẫn chưa lành hẳn đâu! Mà sao người cô nặng như héo thối... Ái dà!”

“...”

“Hựu Tuệ, không sao chứ?” Lý Triết Vũ trượt tới, nhìn thấy Kim Nguyệt Dạ bế tôi, ánh mắt bỗng sáng lên.

“Yên tâm, Vũ, vết thương còn con ấy mà!” Kim Nguyệt Dạ mỉm cười với Lý Triết Vũ, bế tôi trượt ra ngoài sân.

Lý Triết Vũ nhìn tôi một cái không nói lời nào, lẳng lặng quay người đi.

Nhìn theo bóng Vũ trượt đi, lòng tôi có cảm giác rối bời khó tả.

...

“Hựu Tuệ... Hựu Tuệ!”

“Hử? Gì cơ...” Tôi vội vã định thần

“Vết thương của cô đã băng bó rồi, cô không sao chứ?” Kim Nguyệt Dạ cười híp mí.

“Không... không sao!”

Thịch! Thịch! Thịch!

Tôi ngây người nhìn Kim Nguyệt Dạ. Trời ơi ... lại là nụ cười thiên sứ...

Không biết bao nhiêu lần tôi bị nụ cười hút hồn đó mê hoặc, để rồi tự đâm đầu vào ngõ cụt. Nhưng tại sao đến tận giờ phút này nhìn nụ cười đó, tôi vẫn cứ hồn siêu phách lạc, tim đập loạn nhịp.

“Haiz, tội nghiệp mèo ú Doreamon quá!”

Mèo ú Doreamon là sao?

Thèo mặt mèo ú Doreamon, bị bắn tèm lem hết rồi!”

Mặt mèo ú Doreamon bị bắn tèm lem? Oái, hấn đang ám chỉ hình mặt mèo máy Doreamon trên cái quần con của tôi..

Lẽ nào hắn đã nhìn thấy?

Kim Nguyệt Dạ chớp mắt cười gian xảo sau đó quay người đi

Á á á! Kim Nguyệt Dạ! Đồ dê xồm! Tôi phải nghiền nát hắn ra thành trăm mảnh! Uống công ban này tôi còn cảm động vì hắn. Tức chết mất!

“Hừ Tuệ, không sao chứ? Nghe Lý Triết Vũ nói bà bị thương hả?” Tô Cơ vội vàng cùng mấy người khác trượt ra mép sân.

Hừ, tôi không bị thương mà tôi đang muốn cuồng sát đây! Tôi tức ói máu, trợn mắt lên nhìn tên Kim Nguyệt Dạ

FIVE

“Á! Mau đến xem này! Là Sun!” Hiểu Ảnh hưng phấn cực độ rú ầm lên.

Sun! Sun là cái gì vậy? Tôi liếc mắt về phía tay Hiểu Ảnh chỉ, nhìn màn hình tinh thể lỏng cỡ đại ở phía cuối sân đối diện, xuất hiện một anh chàng cực kì đẹp trai, khi cười còn lộ ra đôi lúm đồng tiền trông rất duyên. Đôi lúm đồng tiền đó khiến ai đứng cạnh cũng cảm thấy vui lây theo.

“Hi! Tôi là Sun!” Anh chàng đẹp trai như thiên thần đó vẫy tay mỉm cười.

“Hura! Sun kìa! Là Sun đó!”

“Sun là thần tượng của tôi! Chàng trai đẹp hết biết luôn!”

Cả sân trượt rộn ràng lên, ai nấy đều ngừng lại chăm chú nhìn vào màn hình.

“Sun này, nghe nói cậu đang chuẩn bị quay một bộ phim mới đúng không?” MC cầm micrô phỏng vấn cũng háo hức không kém.

“Vâng!” Sun cười ngại ngùng đáp lại, “Bộ phim về tình yêu đầu đời, là chuyện có thực của tôi/ Tôi đang tìm kiếm lại mối tình đầu đó, đây cũng là tâm nguyện từ trước tới giờ của tôi.”

“Vậy cậu có thể bật mí đôi chút về cô gái may mắn đó không?”

MC bây giờ mới ra tay thực sự đây! Nhưng những phản ứng cực độ cuồng nhiệt cũng chỉ đợi để nghe điều này, nhìn đám con gái mê giai đẹp đang gào rú như điên bên dưới là biết liền.

“Tôi biết cô bé đó từ hồi học mẫu giáo, lúc nào cô ấy trông cũng nhếch nhác, vì thế toàn bị bạn bè cùng lớp hắt hủi. Nhưng không hiểu sao, tôi lại bị cô ấy cuốn hút. Về sau cô ấy chuyển nơi ở, tôi không còn được nhìn thấy cô ấy nữa, nhưng tới tận bây giờ...”

“Đáng ngưỡng mộ ghê! Cô bé đó là ai nhỉ” Mọi người trên sân băng bắt đầu bàn luận rôm rả.

“Ôi! Anh Sun si tình quá! Tới bây giờ mà vẫn còn nghĩ tới cô bé đó!” Tô Cơ cũng hét ầm lên đúng là đồ hám giai đẹp.

“Hi hi! Hiểu Ảnh rất thích Sun! Nhưng... người Hiểu Ảnh mê nhất là Tiểu Huyền Huyền cơ”, Hiểu Ảnh quay ngoắt 180 độ, lao vào lòng Lăng Thần Huyền, khiến hắn rú lên như lợn bị chọc tiết.

“Rõ nhảm!” Kim Nguyệt Dạ hừ một tiếng lạnh tanh rồi nói “Ai còn nhớ tới tình cảm trẻ con hồi mẫu giáo chứ? Lại còn là cô bé nhếch nhác nữa?”

“Kim Nguyệt Dạ! Sun là người chung tình mà! Thời buổi này những người chung tình như vậy hiếm lắm ý...”

“Đúng... Đúng đó!”

Nghe thấy Tô Cơ và Hiểu Ảnh lớn tiếng phản đối, Kim Nguyệt Dạ chỉ trề dài môi.

Tôi nhìn đắm đắm lúm đồng tiền của Sun

Ồ ... có vẻ giống với...

Khuôn mặt điển trai cùng với lúm đồng tiền ấy khiến tôi bồi hồi nhớ lại quãng ngày đau khổ trước đây...

“Tiểu Vũ...”

“Lại là cậu?”

“Mình có thể làm bạn với cậu được không?”

“Tiểu Vũ, đừng chơi với con nhỏ đó, nó xí tẹt!”

Hình ảnh của Sun trên màn hình bỗng làm tôi nhớ tới Tiểu Vũ!

Chẳng nhẽ là cậu ta... Sao trùng hợp thế được? Từ ngày chuyển trường đến giờ tôi không còn nhìn thấy cậu ấy nữa...

Nói thật lòng, chuyện đó xảy ra cách đây khá lâu nên tôi chẳng còn nhớ nổi Tiểu Vũ trông ra sao, chắc bây giờ cậu ấy lớn lắm rồi và có lẽ cũng khác trước nhiều...

Nhưng, lúm đồng tiền của Sun...

Lòng tôi chợt dấy lên cảm giác bất an...

27. Q.5 - Chương 3: Ngôi Sao “hoàng tử” Lấp Lánh Hạ Phàm

Địa điểm

Cửa trường Minh Đức

Phòng làm việc của hiệu trưởng trường Minh Đức

Nhân vật:

Tô Hựu Tuệ: nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Bạch Tô Cơ: nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Khâu Hiểu Ảnh: nữ sinh lớp 10 trường cấp III Minh Đức

Kim Nguyệt Dạ: nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Lý Triết Vũ: nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Lăng Thần Huyền: nam sinh lớp 10 trường cấp III Sùng Dương

Bạch Ngưng: Hiệu trưởng trường cấp III Minh Đức

Xoẹt! Xoẹt!

Vô duyên vô cớ xuất hiện

Một anh chàng tự nhận là bạn trai

Ở đâu đó ra cả một minh tinh

Thủa còn thò lò mũi xanh

Thượng đế ơi, mùa xuân của con đến

Thật rồi sao

Đúng là số đào hoa đã đến với con rồi ư?

... Cuối cùng cũng đến ngày khai giảng năm học mới rồi! Hô hô hô, kì nghỉ hè vù rồi, ngọc nữ Tô Hựu Tuệ này đã làm được một việc cực kì “đỉnh”, đó là hoàn thành 20 cuốn bài tập dày cộp! 20 cuốn lận đó, đời này làm gì có ai pro hơn tôi!

Ô hô hô... Nhưng phải nói thật lòng, cả người tôi mệt mỏi rã rời... Nhân lúc xung quanh không có người, tôi vươn vai vắn người.

“Hi, bé Hựu Tuệ, mới khai giảng mà bé đã xuống sức thế cơ à?”

Ái! Tên nào thô lỗ thế, đập vào tai tôi đau điếng! Tôi quay người lại, mắt hình tia lửa đạn... Hừ, đúng là oan gia ngõ hẹp...

“Ha ha ha ha! Hóa ra là bạn Kim Nguyệt Dạ! Ngại quá! Ngại quá!” Tôi lập tức nở nụ cười độc chiêu.

“Ngại quá? Bạn Hựu Tuệ mà cũng biết dùng từ này sao?”

“Đương nhiên là ...Oái, Kim Nguyệt Dạ! Cậu vừa nói gì hả?” Tức thật, tôi mắc lõm hần rồi.

“Hơ hơ hơ! Kim Nguyệt Dạ cười mỉa rồi nháy mắt với tôi, “Mong học kì này được bạn Tuệ chỉ bảo thêm cho!”

Hừ, Kim Nguyệt Dạ, người cứ đợi đấy, kì này ta quyết di người bẹp dí như con gián dưới chân, Di này! Ta di này! Di xuống gót giày này! Ồ hơ hơ hơ...

“Ôi, cậu đến rồi sao? Đến rồi sao?”

“Oái! Đừng đẩy tôi mà! Cậu ấy ở đâu?”

Hơ, có chuyện gì vậy?

Tiếng gào thét ồm ồm ngắt quãng cuộc “khẩu chiến” giữa tôi và Kim Nguyệt Dạ, hai toán người đông như kiến chen lẫn nhau giữa cổng 2 trường.

Ồi giờ ơi! Liệu có phải tội fan cuồng Tam Đại Thiên Vương trường Sùng Dương không? Vừa mới khai giảng mà đã khủng dữ vậy? Hình như số lượng fan ngày càng đông đảo thì phải, nhiều gấp mấy lần trước đây.

Tên hồ li có bộ mặt thiên thần Kim Nguyệt Dạ này không biết đã “gài bẫy” thêm bao nhiêu bé fan đáng thương!

Chắc, còn nhớ lễ khai giảng năm ngoái, chỉ vì một chút sơ ý mà tôi bị tội fan mê giai đề cho dẹp lép như cái bánh tráng, đôi giày da mới toanh của tôi cũng “há mõm tắc tử” ngay tại chỗ! Lần này nên rút kinh nghiệm, tôi phải tránh xa lũ hâm giai đẹp này càng nhanh càng tốt

Tôi thở dài ngao ngán, đi về phía góc cuối đường.

“Á! Là cô ấy! Tô Hựu Tuệ kia!”

Hử! Hình như có người gọi tên tôi.

“Đúng! Đúng! Chính là cô ấy, chính là cô ấy!”

Có chuyện gì vậy?

Tôi tò mò ngóc đầu lên nhìn, đám người túm tụm đông như nêm cối lúc này bỗng ào ào chạy về phía tôi như nước lũ mở cửa xả.

Trời... Trời đất! Má ơi! Chuyện gì thế này?

Tôi sợ hú hồn, cả người dính chặt vào góc tường như con sặc sùng.

Tách! Tách! Tách

“Xin chào, chúng tôi là phóng viên của báo Good morning! Xin cô cho biết cảm giác lúc này của mình!”

Ái chà... hóa ra là phóng viên! Họ đến phỏng vấn cảm giác của ngọc nữ Tô Hựu Tuệ về ngày lễ khai giảng đầu năm ư? Mắt tôi sáng lên như đèn pha ô tô.

“Hựu Tuệ! Là tội tôi nè! Hựu Tuệ!”

Á! Là Tô Cơ và Hiểu Ảnh! Hai con nhỏ đang chen lẫn trong đám người bu như kiến thấy mỡ.

“Hựu Tuệ tài thật! Được bao nhiêu người ngưỡng mộ!” Hiểu Ảnh sung sướng vỗ tay đen đét.

“Rõ bất công! Sao chuyện may mắn nào cũng chẳng đến lượt tội mình nhỉ?” Tô Cơ miệng méo xệch, thở dài.

Hà hà hà hà! Biết làm thế nào được, Tô Hựu Tuệ này “sinh ra là phận hồng nhân, thắm hoa thẹn nguyệt khó lòng rút đi” mà. Tôi vội cười duyên lấy hình, óp bụng, uốn ngược, cong mông, gật đầu thùy mị với những chiếc máy ảnh như mũi súng tua tủa, trước mặt.

“Tô Hựu Tuệ, cô có thể tiết lộ đôi chút về mối tình đầu của mình không?”

Hơ, mối tình đầu nghĩa là sao?

“Tô Hựu Tuệ! Đột nhiên có một người bạn trai là minh tinh, cô có cảm giác như thế nào?”

Bạn trai là minh tinh? Đám phóng viên này nói nhảm gì vậy nhỉ?

“Tô Hựu Tuệ, cô có tham gia vào bộ phim sắp tới không?”

“Tô Hựu Tuệ, cô có định kết hôn với anh ấy không?”

“Tô Hựu Tuệ, bạn dự định khi nào sinh con?”

“Tô Hựu Tuệ...”

Ồi! Cứu với! Mấy tay phóng viên này bị điên chắc? Toàn hỏi những câu vớ vẩn.

“Tô Hựu Tuệ! Xin cô hãy trả lời thẳng thắn tất cả các câu hỏi của chúng tôi!”

Hu hu hu! Tôi bị họ ép chặt vào góc tường, chẳng khác nào chiếc ti vi siêu phẳng!

Đèn flash của máy ảnh nháy loang loáng khiến tôi hoa cả lên.

Tôi cố gắng tiến lên vài bước, tách ra khỏi tường thì bị đám phóng viên vây tròn lại xung quanh.

Cứu tôi với! Đừng có lại đây, tôi sắp ngạt thở vì khí rồi!

Tôi hốt hoảng nhìn ngó khắp nơi với ánh mắt cầu cứu, ngờ đâu gặp ngay bộ mặt hả hê kiểu “xin chúc mừng cô về miền cực lạc” của thằng cha Kim Nguyệt Dạ.

“Kim Nguyệt Dạ! Cậu... á á á?”

Tôi điên tiết định quay đầu sang phản kích hần, ai ngờ bị đám phóng viên đó xô đẩy, ngã sừng về cả đầu.

Tôi, Miss Teen Milan Tô Hựu Tuệ, trước mặt bàn dân thiên hạ lại ngã chổng gọng, miệng đáp đất, ngậm đầy bụi cát.

Hu hu hu... sao thượng đế không biến hôm nay thành ngày Nhật Thực luôn đi để mọi người khỏi thấy thảm cảnh này của con.

Tách! Tách! Tách

Ánh đèn flash lại nháy liên hồi trên đầu tôi, ngay cả kiến và côn trùng trên mặt đất chỗ tôi ngã cũng sợ mất mật, rúc vội vào hang.

Hic... Tôi cũng muốn có chỗ chui vào ẩn nấp như bọn chúng.

“Hựu Tuệ! Không sao chứ? Hựu Tuệ!” Giọng nói lo lắng của Kim Nguyệt Dạ bên ngoài vọng vào.

Hu hu hu... Không sao mới lạ! Lần này thì hết thật rồi! Ôi, hình tượng của tôi! Bộ mặt của tôi! Hu hu hu...

“Á á á á á!” Đám người xung quanh gầm rú lên như sư tử.

Sao vậy ta? Quái vật xuất hiện à?

Tôi lo lắng, từ từ ngước đầu lên

Tay? Sao lại có một bàn tay trước mặt tôi? Bàn tay đó trắng hồng...

Lúc tôi còn chưa kịp hoàn hồn thì một giọng nói ngọt ngào như tiếng sáo diều trên không trung vọng tới.

“Công chúa của tôi, cuối cùng tôi cũng tìm được em rồi!”

Công chúa... của tôi? Đang nói với tôi sao?

Tôi trở mắt ngược đầu lên...

Oái! Ánh hào quang chói lóa! Là ai vậy? Ngoài Kim Nguyệt Dạ ra, còn có ai có vầng sáng chói lóa như thế nữa?

Tôi dụi mắt nhìn lên, thấy mái tóc đen bóng, cặp lông mày đậm, chiếc mũi thanh thoát, đôi môi hồng hào trơn ướt, lại còn cặp lông mi dài dài...

Ồi! Đẹp trai quá! Giống y như hoàng tử bước ra từ truyện cổ tích vậy! Tôi lặng người đi, mắt dăm chặt vào khuôn mặt siêu điển trai cùng với nụ cười đồng tiền siêu hút hồn nữa! Đáng yêu ghê!

Đợi đã! Đôi má lúm đồng tiền? Hình như tôi đã từng nhìn thấy ở đâu đó, quen lắm...

Hựu Tuệ để tôi kéo em lên nhé. Hoàng tử mỉm cười xòe tay ra trước mặt tôi.

“Vâng... vâng!” Tôi nhẹ nhàng đặt bàn tay thon dài của mình lên tay “hoàng tử”, nở nụ cười quyến rũ.

“Bis bis... họ nắm tay nhau kìa!”

Tôi vừa mới chạm vào tay “hoàng tử” thì xung quanh rộ lên tiếng la hét the thé như máy mài mòn, tai tôi ù đi, óc như long ra khỏi đầu...

Không thể tin nổi! Đám nữ sinh còn háo hức, điên cuồng hơn cả gặp Tam Đại Thiên Vương trường Sùng Dương. Họ chen chúc, ngó nghiêng! Thật hết chỗ nói...

A! Đúng rồi, ban nãy “hoàng tử” gọi tên tôi, sao cậu ta biết tên tôi nhỉ?

“Nhìn đằng này!” Lúc tôi còn đang đứng ngệt ra như phỗng, một phóng viên hét lên thất thanh, tôi ngạc nhiên quay đầu lại.

Tách! Tách! Tách

Ánh đèn flash sáng lóa khiến tôi nhức mắt! Tôi xây xẩm mặt mày nhưng vẫn cố gắng trốn tránh ánh mắt nhìn, tôi có cảm giác trước mắt mình có vô số con nòng nọc đang bơi ngoe nguẩy...

“Xin lỗi, các vị hãy để Hựu Tuệ nghỉ ngơi chút! Cô ấy mệt rồi!” “Hoàng tử nhẹ nhàng đỡ tôi lên, dịu dàng chia tấm lưng ấm áp che chở cho tôi.

Tất cả phóng viên xung quanh thấy thái độ nhã nhặn của “hoàng tử” nên hạ máy ảnh xuống mặt dù khá tò mò.

Ồi... Hoàng tử bảo vệ công chúa... Cảnh này tôi thấy rất nhiều trong các bộ phim thần tượng hay tuyên tranh dành cho thiếu nữ. Không ngờ, thật không ngờ Tô Hựu Tuệ này cũng có ngày mở mày mở mặt, được rơi vào tình cảnh lãng mạn như thế này! Khả khả khả! Ông trời ơi! Cuối cùng ngài đã mở mắt!

Có điều... Nói à biết, tôi không phải loại con gái hám trai đẹp đến nỗi vừa nhìn thấy “hoàng tử”, mắt liền biến thành hai trái tim to tổ chẳng nhé! Cậu ta rốt cục là ai? Sao tôi không nhớ ra nhỉ? Cậu ta muốn làm gì đây?

“Sun! Xin cậu nói đôi chút về cảm giác của mình khi tìm được mối tình đầu?”

Ồ! Là Sun! Tôi... tôi vừa nghe thấy có người gọi cậu ấy là Sun...

“Tôi rất hạnh phúc!”

Í? Có thật không vậy? Cậu ta là Sun, có phải chính là ngôi sao phim thần tượng đang được hâm mộ cuồng nhiệt?

Người vây quanh càng lúc càng đông, đám nữ sinh xung quanh phấn khích đến nỗi mặt mày đỏ cũng gào thét như điên gọi tên Sun

“Cậu... Cậu là...”

“Hoàng tử” thấy bộ dạng ngơ ngác như bò đội nón của tôi bèn mỉm cười.

“Hựu Tuệ, em còn nhớ tôi không? Tiểu Vũ đây!”

Rầm...

“Hoàng tử vừa dứt lời, tôi như bị điện cao áp giật cái đùng, cả người cứng đờ chôn chân tại chỗ, đầu óc trống rỗng, không thốt lên được lời nào

Quả không ngoài dự đoán của tôi, vừa đặt mông ngồi xuống ghế tôi đã bị đám nữ sinh vây kín như bưng. Dĩ nhiên Tô Cơ và Hiểu Anh cũng có mặt trong số đó...

“Tôi nghĩ là Sun tìm nhầm người rồi.” Hiểu Anh ra vẻ nghĩ ngợi, chu môi ra bình luận, “Vì từ ngày tôi và Tô Cơ quen biết Hựu Tuệ đến giờ, Hựu Tuệ luôn là một nàng công chúa xinh đẹp, không giống như cô bé nhếch nhác mà Sun nói”.

sao cả! Người đó là Sun đấy! Tôi thấp hươu khấn phật cũng không có được cơ hội tuyệt đến thế đâu! Kể cả có nhầm cũng cho nhầm luôn!” Tô Cơ giờ nắm đầm quả quyết.

Hai con nhỏ đầu gối này...!

Híc, nỗi đau của tôi hai bà bạn này sao thấu hiểu nổi?

“Em Tô Hựu Tuệ! Mời em đến phòng hiệu trưởng! Em Tô Hựu Tuệ! Mời em đến phòng hiệu trưởng!”

Loa phóng thanh ở hành lang bỗng kêu inh ỏi. Tôi vội đứng dậy, thoát khỏi vòng vây của lũ mê giai đẹp để tới phòng hiệu trưởng.

“Em chào cô ạ!”

“Hựu Tuệ đấy à? Ngồi đi!” cô hiệu trưởng mỉm cười, gạt đầu với tôi.

Tôi ngồi xuống trước bàn hiệu trưởng.

“Hựu Tuệ này, cô vừa nghe việc xảy ra trước cổng trường...”

Cô Bạch mặt nghiêm nghị, đẩy gọng kính vàng trên sống mũi.

Híc, thảm rồi, xem ra lại bị cô Bạch giáo huấn 1 bài rồi...

Tôi nghĩ thầm, cúi đầu lo lắng.

“Hựu Tuệ, muốn mình nổi tiếng là một việc tốt, nhưng cô không tán thành việc tạo scandal để đạt được mục đích. ”

“Vâng...sau này em sẽ chú ý ạ!”

Cô Bạch gạt đầu: “Được rồi, hôm nay, cô tìm em là có việc quan trọng.”

Việc quan trọng... Đúng rồi! Có lẽ là đề thi của thầy Thôi!

Dây thần kinh của tôi bỗng dưng căng ra như sợi dây đàn.

“Đề thi của thầy Thôi đã ra rồi!”

“Vâng...” tôi căng thẳng nuốt nước bọt.

“Lần này Minh Đức và Sùng Dương sẽ đổi 1 em học sinh, học sinh được đổi phải ở bên trường đối phương trong bốn mươi ngày.”

“Đổi học sinh?” nói như vậy là tôi phải sang “trợ” bên trường Sùng Dương những bốn mươi ngày sao?

Má ơi... Đầu tôi ong ong...

Hiệu trưởng Bạch chớp chớp mắt.

“Không chỉ có thế, trong 40 ngày đó, học sinh bị đổi nào được học sinh bên trường đối phương ủng hộ nhiều nhất thì người đó thắng.”

Ở trường Sùng Dương những 40 ngày, lại còn được học sinh trường Sùng Dương ủng hộ á? Thế này khác nào bắc thang lên trời? Hu hu hu! Sao thầy Thôi biết cách làm khó người khác quá vậy? Lần này trường Sùng Dương nhất định sẽ cử Kim Nguyệt Dạ tham gia, còn trường ta tiếp tục cử em tham gia!”

Ồi má ơi.... Biết ngay mà...

“Hựu Tuệ này, Minh Đức và Sùng Dương đang hòa 1-1, lần thi đấu quyết định này bất luận thế nào em cũng phải cố gắng hết sức mình đây.” Lời nói của cô Bạch có chút van nài.

Ừm... Đành vậy, đằng nào đợt nghỉ hè vừa rồi tôi đã thể là lần quyết đấu cuối cùng này có chết cũng phải thắng tên Kim Nguyệt Da, đây cũng là số mệnh...

Tôi tự nhủ rồi khẽ gật đầu.

“Cô Bạch, em sẽ cố gắng hết sức, lần này em nhất định không để cô thất vọng đâu ạ! ”

Cô Bạch nhìn tôi gật đầu hài lòng.

“Đúng rồi, có chuyện này nữa, tám bản đồ hình các cung hoàng đạo ở khu biệt thự cổ số 23 em cho cô lần trước, cô đã tìm ra chút manh mối rồi, có thể liên quan đến nơi cất giấu kho báu! Lần này nếu trường chúng ta thắng, giành được quyền sử dụng ngôi biệt thự cổ số 23, chúng ta sẽ có cơ hội tìm được vị tria cụ thể của kho báu”.

Kho báu? Tôi dường như quên mất việc này...

Được thôi! Đã vậy, Tô Hựu Tuệ, mày phải đấu hết mình luôn, để mọi người được phen lé mắt trước sức mạnh vô địch của mày! Hơ hơ hơ hơ!

Reng Reng Reng! Reng Reng Reng!

Hừm... Bực mình quá! Tôi còn muốn ngủ thêm lát nữa!

Tôi mắt nhắm mắt mở vớ lấy cái đồng hồ báo thức để ở đầu giường, quăng luôn vào trong gầm giường rồi lại ngủ khì.

Không biết bao lâu sau...

Oái, đã 9h rồi! Chết thật, hôm nay là thứ 7, tôi hẹn gặp Tô Cơ và Hiểu Ảnh lúc 9h30. Từ khi biết tôi phải nhảy vào chốn dầu sôi lửa bỏng, tới trường Sùng Dương học 40 ngày, hai bà bạn chí cốt đã quyết định mở tiệc tiễn đưa tôi, nếu đến muộn chắc tôi bị tụt lại ăn tươi nuốt sống.

Tôi vút điện thoại cái oạch, nhanh như cắt nhảy phóc xuống giường, thay quần áo rồi lao đi như tia chớp.

“Hựu Tuệ? Bà sao vậy? Miệng bà toàn là kem đánh răng kia!” Tô Cơ và Hiểu Ảnh ngạc nhiên nhìn bộ mặt lếch thếch như ăn mỳ của tôi.

“Tôi muốn nhanh nhanh gặp hai bà nên... Hi hi hi hi!” Tôi cười như mếu, “Đúng rồi, hôm nay hai bà rủ tôi đi đâu?”

Tô Cơ cười tít mắt. “Đương nhiên là đi shopping rồi! Hôm qua tôi tìm được một cửa hàng bán quần áo siêu rẻ, siêu đẹp trên mạng! Hôm nay tụi mình qua đó xem! Mua sắm đi! Mua sắm đi!”

“Oa! Hay quá! Hiểu Ảnh cũng muốn đi sắm đồ!”

Hừ! Tôi biết ngay mà! Lễ tiễn biệt cái quái gì? Có mà lễ shopping của Tô Cơ thì có! Mỗi lần đi dạo phố, nhỏ Tô Cơ như biến thành siêu nhân, không đi mòn dép hết các cửa hàng, nhỏ ta quyết không về nhà.

Chẳng có cách nào khác! Đằng nào cũng trốn ra khỏi nhà rồi!

Mà Tô Cơ dạo này kì kì thế nào ý, hay thử người ra rồi tự nhiên

cười tủm tỉm một mình, độ này còn thích làm đom hơn trước, lúc nào cũng chạy đến hỏi tôi xem mình có xinh không... Con nhỏ ngổ này chắc có chuyện gì đó mờ ám rồi! Thấy Tô Cơ hớn hờ ra mặt, tôi đoán mò.

“Á, nhìn kia, nhìn kia... Có phải cô bé ấy không nhỉ?”

Lạ thật! Sao hôm nay người đi đường cứ xì xầm chỉ trỏ tôi thế nhỉ? Khà khà, mặc dù tôi sinh ra đã đẹp sẵn rồi nhưng đâu cần phải hâm mộ thái quá như thế?

Í! Đợi đã! Đó là...

Trong cửa hàng thời trang, một cô gái cầm tờ báo vừa vặn đúng tầm mắt tôi. Tấm hình to hoành tráng trên tờ báo đó khiến tôi tò mò. Tấm hình này nom quen quen...

Rầm!

Vừa mới nhìn tôi suýt nữa té xỉu. Tấm hình đó... tấm hình đó chụp tôi và Sun! Tôi đang ngồi phệt trên đất, mặt mũi nhợt nhạt, còn Sun dịu dàng đưa tay ra nắm lấy tay tôi! Nhưng tệ nhất là cái mặt mê mẩn giai điệu của tôi lúc đó khiến tôi chỉ muốn cắn lưỡi tự sát ngay lập tức.

Ôi trời ơi! Đám phóng viên “lá cải” đó đã man thật, vô lương

tâm quá đi mất! Sao lại đăng bức hình xí tẹt đó lên báo chứ? Lại còn đăng lù lù ở trang nhất nữa! Thế này khác nào bắc loa đi kêu gọi tôi cho cả thế giới biết.

Hu hu hu!

“Hơ! Là nhĩ? Nữ sinh trong bức hình này hình như là bạn Hựu Tuệ?” Hiểu Ảnh cũng thò đầu ra, tò mò hỏi.

Cả người tôi cứng đờ.

“Hình chụp Hựu Tuệ á? Đâu?” Tô Cơ đang say sưa chọn quần áo cũng hiếu kỳ đi tới, nhìn tấm hình chăm chú, “Hiểu Ảnh, bà đừng có nói linh tinh, Hựu Tuệ là Miss Teen Milan, con nhỏ trong hình ngây ngây ngô ngô, làm sao là Hựu Tuệ được?”

“Ừ... đúng thế...” Hiểu Ảnh phụ họa gật đầu theo.

Hu hu hu! Đau! Đau! Đau quá!

Lời nói của hai nhỏ bạn khiến lòng tôi te tái, tôi có cảm giác như mình bị đưa đi hành quyết, tan xương nát thịt.

Tim tôi bị xé nát thành trăm ngàn mảnh, tôi vội vàng kéo hai nhỏ bạn rời khỏi cửa hàng thời trang.

Cầu cho hôm nay tôi không gặp lại cảnh đau lòng này nữa! Trái tim của Miss Teen Milan chỉ chịu đựng có giới hạn thôi!

28. Q.5 - Chương 4: Xanh, Đỏ, Tím, Vàng Nhấp Nháy Khắp Nơi

Địa điểm:

Công viên Cloer

Happy house

Khu giải trí Silver Moon

Nhân vật:

Tô Hựu Tuệ: nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Đức

Bạch Tô Cơ: nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Đức

Khâu Hiểu Ảnh: nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Đức

Kim Nguyệt Dạ: nam sinh lớp 11 trường cấp III Sùng Dương

Lý Triết Vũ: nam sinh lớp 11 trường cấp III Sùng Dương

Lăng Thần Huyền: nam sinh lớp 11 trường cấp III Sùng Dương

Ngài Nhân Văn: trợ lý chủ tịch trường cấp III Minh Dương cũ

Con.... Con....

Mất con lại bị ảo giác chăng?

Sao mặt tên khỉ ngố

Lại đổ bùng lên thế nhỉ?

Thượng đế ơi...

Trái Đất này đảo lộn rồi sao?

Thoát khỏi ” bóng đen” của tấm hình trên báo, tôi chẳng bụng dạ nào mà đi shopping như Tô Cơ. Tôi cố lết tấm thân tàn đi xiêu vẹo phía sau Tô Cơ và Hiểu Ảnh.

“A ha, là các cô hả?”

Ồi, sao mà trùng hợp vậy? đúng như cổ nhân đã dạy: ” đời người được mấy tác gang. Tuy đường nhiều chỗ mà thương gặp nhau”, Trái Đất tròn thật, dù đi đến đâu tôi cũng chạm mặt nhóm Tam Đại Thiên Vương trường Sùng Dương.

“Tiểu Huyền Huyền !” Hiểu Ảnh rú lên, lao như bay tới chỗ tên khỉ ngố Lăng Thần Huyền.

“Oái, Tô Cơ, cô mau kéo con nhỏ ngốc ra ngay cho tôi!” Lăng Thần Huyền hét lên như bị điện giật.

Tô Cơ tròn vo mắt, ngây người như phỗng, nhưng rồi cũng nhanh chóng định thần lại, vội vã đi tới, kéo Hiểu Ảnh đang bám chặt lấy tay Lăng Thần Huyền ra.

“Hi, bé Hựu Tuệ, báo sáng nay tôi xem rồi! không ngờ bé ăn ảnh ra phết!” Kim Nguyệt Dạ cười gian xảo, vẫy tay với tôi.

“Hừ...ai cần cậu lo...” tôi tức giận lắm lắm.

“Hựu Tuệ, các cô định đi đâu đấy?” Lý Triết Vũ mỉm cười hỏi.

“Từ thứ hai trở đi, Hựu Tuệ sẽ sang trường Sùng Dương học, hôm nay tụi mình tổ chức liên hoan tiễn Hựu Tuệ.” Hiểu Ảnh bị Tô Cơ kẹp cứng, chau mày nhìn Lăng Thần Huyền nhưng vẫn cố gằn cổ đáp.

“Cô đến trường Sùng Dương học hả?” Lăng Thần Huyền cười khẩy, ” thế thì sau này nhờ cô chỉ bảo cho thêm!”

Tô Cơ đánh mặt lại, đến trước mặt Lăng Thần Huyền cảnh cáo: ” cậu dám gây khó dễ cho Hựu Tuệ, tôi sẽ không để cậu yên đâu!”

Lăng Thần Huyền ngang bướng hất hàm: ” Hừ ! sao tôi phải nghe lời cô chứ?”

“Không nghe thử xem!” Tô Cơ thấy tên Huyền dám phản pháo lại liền gằn giọng lên.

“Cô..”

“Cậu...”

Ừa? hai người này làm sao ấy nhỉ? Mặt đều đỏ dừ...

“Hừ...dù gì Hựu Tuệ còn lâu mới thắng nổi Dạ.”

“Ai bảo thế? Hựu Tuệ nhất định sẽ thắng!”

“Thôi đi Huyền, đừng cãi nhau nữa, thứ hai Dạ sẽ sang trường Minh Đức học, chẳng phải chúng ta nói sẽ tụ tập một bữa ư?” Lý Triết Vũ khẽ kéo tay Lăng Thần Huyền.

“Xi, con nhỏ chần lử này miệng lưỡi cứng gớm, Dạ sao có thể thua được chứ? Mà nè, mấy cô có bản lĩnh thì cùng Tam Đại Thiên Vương đấu một trận tại khu giải trí Silver Moon xem ai hơn ai nào? Hê hê, sợ xanh mặt rồi hả?” Lăng Thần Huyền khề quệt mũi thách thức.

“Ai sợ hả? thua thì đừng có khóc nhè van xin tụi này đó!...” Tô Cơ cắn cứng họng cãi lại dôm dớp.

“Huyền, đừng so đo nữa!” Lý Triết Vũ cố lôi Lăng Thần Huyền đi.

“Tí nữa xem con nhỏ phù thủy đó còn giám huênh hoang nữa khôn?” Lăng Thần Huyền chẳng thèm đếm xỉa đến lời khuyên can của Lý Triết Vũ, vẫn tiếp tục dẫu ” mỗ” hơn thua với Tô Cơ.

“Hựu Tuệ, Hiểu Ảnh, quyết đấu thôi!” Tô Cơ vừa lườm vừa nguyệt tên Lăng Thần Huyền, quay đầu hát tay với tôi và Hiểu Ảnh.

“Quyết đấu thôi anh em!” Lăng Thần Huyền nắm chặt tay, hươ đi hươ lại rồi rú ầm lên.

Oái! Gì cơ? Quyết đấu á?

Đợi... đợi đã! Tôi đã nhận lời đâu! Đợi đã nào...

“Ok! Let’s go! Chính chỗ đó!”

Tôi nhìn theo hướng thay Lăng Thần Huyền chỉ, thấy chỗ đó lom như giá treo cổ...

“Ô la la! Nhảy Bungee! Hi hi! Hay quá! Hiểu Ảnh mê trò này lâu rồi mà chưa thử lần nào!” Hiểu Ảnh nhảy tưng tưng, hết inh ỏi.

Nhảy...nhảy nhảy bungee? Oh no! Nguy hiểm lắm! Ai cứu tôi với...ôi trời ơi!

“Vũ, cổ lên, cổ lên!” Kim Nguyệt Dạ và Lăng Thần Huyền ngược đầu lên, cổ vũ hết mình cho Lý Triết Vũ đang đứng trên bục nhảy cao mấy chục mét.

“Yên tâm đi! ha ha ” Lý Triết Vũ mỉm cười giơ ngón cái với chúng tôi.

Trò nhảy bungee là trò chơi mạo hiểm mới của khu giải trí silver moon, vì nó quá nguy hiểm nên chẳng mấy người dám mò lên đây chơi. Tôi đứng dưới bục nhảy, thò cổ ra, cổ ngóc đầu nhìn lên, chỉ mới tưởng tượng mình đang đứng trên bục nhảy thôi mà chân tôi đã mềm oặt như bún.

“Hiểu Ảnh...bà không sao thật chứ?” Tô Cơ run lập cập, thò đầu khỏi lưng tôi hỏi dò.

“Không sao! Ha ha ! Hiểu Ảnh đợi ngày này lâu lắm rồi!” Hiểu Ảnh cười tít cả mắt, chờ nhân viên quản lí kiểm tra dây an toàn. Nhỏ ta sượng ra mặt, cùng nhảy ào xuống với Lý Triết Vũ.

“Oa oa oa! Ha ha ha!”

“Hiểu... Hiểu Ảnh!” rằng Tô Cơ đánh chan chát vào nhau, mắt chỗ ra nhìn Hiểu Ảnh và Lý Triết Vũ bay lơ lửng trong không trung.

Bà bạn Hiểu Ảnh này ” ngẫu” thật! không biết nhỏ ta là người hay quái vật nữa, chẳng biết sợ là gì!

Mắt Lý Triết Vũ hơi nhắm lại, dang hai tay ra, giống như một thiên sứ đang bay lên rồi nhẹ nhàng lướt xuống... còn bà bạn Hiểu Ảnh thì...

“Hựu Tuệ! Tô Cơ! Nhìn hằng nga bay lên khung trăng nè!” Hiểu Ảnh là hét ầm trời.

“Hiểu Ảnh! Đừng có giầy! cẩn thận đấy!” tim tôi thấp tha thấp thỏm theo nhịp bay lên hạ xuống của Hiểu Ảnh.

“Ha ha ha! Vui quá! Ta là Tôn Ngộ Không!”

Hiểu Ảnh vừa đáp đất đã ngoáy mông chạy ngay đến chỗ tôi: “Hựu Tuệ, Dạ, bây giờ đến lượt hai cậu!”

Đến...đến lượt tôi? Đến lượt tôi rồi ư? ối má ơi... hu hu hu! Đừng mà! Phen này tôi chết không kịp ngáp rồi! may mà bây giờ vẫn chưa bắt đầu, tôi phải kiếm cớ đánh bài chuồn thôi! Đúng rồi, nói là văng đầu, hay đau bụng nghe cũng xuôi tai đó!

“Ồ... tôi...!”

“Ô hô, bé Hựu Tuệ định đánh bài chuồn à?” Kim Nguyệt Dạ cười ma mãnh, bắt bài tôi ngay lập tức.

Híc... thằng cha Kim Nguyệt Dạ ác ma này sao lại biết trước tôi định nói gì nhỉ? Hắn dường như nhìn thấu tâm gan tôi, trông bộ dạng đáng ghét của hắn kìa!

“Hơ hơ hơ! Đâu có, tôi không bị văng đầu!”

“Thế à? Hay bé đau bụng?”

“...Cũng ...cũng không!”

“Vậy thì chúng ta lên thôi!”

“ ... ”

Ồi thánh thần ơi! Tức chết mất! kế hoạch đào tẩu của tôi bị tên khốn Kim Nguyệt Dạ lật tẩy! Làm...làm thế nào đây? Xem ra tôi chỉ còn cách quyết sống mãi một chận thôi...

Hu hu hu...

“Hựu Tuệ, cố lên! Hiểu Ảnh thấy trò này hay cực!”

“Hựu Tuệ, bà gắng lên nhé! Híc!”

Hừ! con nhỏ Tô Cơ chết tiệt! không phải bà cứ cố cái cùn thì tôi đâu đến bước đường cùng này? Nếu tôi có mệnh hệ nào, đều là bà hại tôi!

Tôi run lấy bẫy như con gà cúm, leo lên bụi nhảy, nhân viên quản lí bắt đầu giúp tôi buộc dây an toàn.

Tôi cúi đầu nhìn xuống phía dưới...

Tại Tô Cơ ở phía dưới nom nhỏ tin hin như con kiến, hồ nhân tạo chính diện với bụi nhảy chỉ còn bằng cái bao gạo, tôi nhìn xung quanh thấy cả tháp nước của trường Minh Đức cách đó mười mấy cây số...

Úi trời ! trên này còn cao hơn cả tường tượng của tôi! Đừng nói là nhảy xuống, chỉ đứng nhìn thôi tôi cũng đủ hoa mắt chóng mặt, hai chân nhũn ra như đất sét nhão! Má ơi! Nếu chẳng may dây an toàn bị đứt phéng thì tôi ngã xương tan thịt nát mất.

“Chú...chú ơi! Chú cứ cột từ từ! cháu...cháu không vội đâu ạ! Hơ hơ hơ!” tôi cười méo cả miệng, ặt mũi cắt không còn giọt máu.

Chú quản lí lườm xéo tôi một cái.

“Cô không vội nhưng tôi vội! Tôi còn phải làm ăn nữa chứ!” chú ta nói xong, lấy hết sức kéo dây an toàn trên eo tôi, rồi quay người đi mất dạng.

Hu hu hu...người đâu mà tuyệt tình thế!

“Bé Hựu Tuệ, nếu bé sợ thì xuống đi!” Kim Nguyệt Dạ nhếch lông mày, bộ dạng như muốn xem tôi diễn hài nhảm.

“Tôi...tôi đâu có sợ? Tôi ... tôi rất bình tĩnh, có thể khiêu vũ trên không đó chứ!”

“Thế hả? Bé tí nữa đừng sợ đến nỗi sùi cả bọt mép ra nhé! Hơ hơ hơ!”

“Ha ha ha! Cậu thật biết đùa! Làm gì có chuyện đó!”

Hic...nhưng trong lòng tôi thì chắc mẩm 100% là ” có chuyện đó”.

“Đã vậy thì ưu tiên quý cô! Mời quý cô nhảy trước!”

“Á! Không cần khách sáo thế! Lần nào cũng nhường phụ nữ trước ngại quá! Thôi cậu nhảy trước đi! ha ha ha...cậu cứ tự nhiên nhé!”

“Này hai cô cậu có định nhảy không đấy? Không nhảy thì nhường cho người khác!” Chú quản lí hết kiên nhẫn, cầu nhàu ở phía sau.

“Kim Nguyệt Dạ! cậu mau nhảy đi! Đừng bắt người khác chờ!”

“Hựu Tuệ, cô nhảy trước đi! thế mới thể hiện được khí phách ngọc nữ trường Minh Đức chứ!”

“Ồ hơ hơ! Tôi từ trước tới giờ luôn khí phách đầy mình, khỏi cần chứng minh làm gì, nhường lại vinh dự đó cho cậu!”

“Cô nhảy trước đi!”

“Không, không, không, cậu nhảy trước đi!”

Kim Nguyệt Dạ bĩu môi.

“Vậy thì chúng ta cùng nhảy?”

Á á á á...!

Không đợi tôi kịp phản ứng, Kim Nguyệt Dạ đã kéo tôi nhảy vèo xuống.

“Cứu... cứu tôi với!”

Mặt tôi xanh lét, mắt nhắm tịt, sợ đến nổi nín thở.

“Hơ hơ hơ! Hựu Tuệ, đáng cô nhảy kì ghê ta! Trông co quắp như con tôm ấy!”

Hu hu hu! Tên Kim Nguyệt Dạ thôi tha dám giễu cợt tôi.

Giọng nói đáng ghét đó lúc to lúc nhỏ theo tiếng gió vun vút truyền đến tai tôi, tôi tức đến phát điên, trừng mắt lên...

Oái oái oái! Chết... chết rồi! Tôi...tôi sắp rơi xuống hồ rồi! Ai cứu tôi với...

Khi tôi chỉ còn cách mặt hồ có vài mét, tôi thấy dây an toàn ở chân tôi như thít lại.

Xoạt một cái... có một lực rất mạnh kéo tôi văng lên trên.

“Ôi cha! Nhìn Hựu Tuệ như một nàng tiên ý!”

Trong lúc hoảng hốt tôi nghe thấy tiếng hét phấn khích của Hiểu Ảnh.

Hu hu hu! Giống nàng tiên cái nổi gì? Số tôi đúng là bị “sao quả tạ” chiều!

“Bé Hựu Tuệ! Bé không sao chứ?” Kim Nguyệt Dạ hét lên rõ to.

“Tôi... tôi vẫn ổn chán! Ha ha ha!” mặt như đưa đám nhưng tôi vẫn cố cứng họng cãi lại.

“Nhắm mắt lại, đừng nhìn bên dưới! Thở đều vào!”

Ai thêm nghe lời tên khỉ đột thôi tha như mi chứ? Nhưng tôi không còn chút sức lực nào để xử hấn nữa...

“Mau lên, giang hai tay ra để giữ thăng bằng! Nhớ lại lúc chúng ta xem tuyết rơi ở sau núi...!”

Xem tuyết rơi sau núi... Đúng rồi, hôm đó, tôi và Kim Nguyệt Dạ cùng nhau đứng trên mỏm đá ở ngọn núi phía sau công viên Clover, cảm giác lúc đó giống như bây... bây giờ...

“Hựu Tuệ, bây giờ từ từ mở mắt ra!”

Mở mắt ra! Híc... không đời nào! Khủng khiếp quá!

“Đừng sợ! Mở mắt ra!”

Tôi từ từ mở mắt...

“A... tôi đang bay! Tôi đang bay lên cao!” Thấy bầu trời xanh thẳm như dần dần nhích gần tôi, tôi hứng khởi la lên.

“Hơ hơ hơ! Đồ ngốc! Chúng ta cùng bay nào!” Kim Nguyệt Dạ mỉm cười, ngoắc chặt lấy tay tôi, khẽ nhắm mắt lại.

“Hựu Tuệ, chúng ta cùng bay đến thiên đường nào!”

Bay tới thiên đường? Hấn nói nhăng cuội gì vậy?

Tôi quay đầu lại nhìn mái tóc rối tung rối bời của Kim Nguyệt Dạ, khuôn mặt hấn trông đẹp như một thiên sứ, trái tim tôi bỗng đập rộn ràng.

Vù vù vù vù... tiếng gió lướt qua tai tôi. Chà... thoải mái quá! Cảm giác thật sướng khoái!

Tôi nhắm mắt, bắt đầu thả lỏng cơ thể, cảm giác tự do tự tại bay bổng giữa không trung tuyệt thật!

Ừm... sao thế nhỉ? Hình như tôi ngửi thấy mùi hương bạc hà thoang thoảng... là Kim Nguyệt Dạ sao?

...

Hu hu hu! Đừng mà! Sao tôi lại mất xỉu thế này?

Vòng thi đầu tiên, nhóm Tuyệt Đại Tam Kiều chúng tôi thất bại ê chề, vòng thi thứ 2 là “Mê cung bát quái”.

Hừ... Kim Nguyệt Dạ, các người chết chắc rồi.

Tuyệt Đại Tam Kiều sẽ cho các người biết thế nào là mê cung bát quái, các người cứ đợi đấy! Hơ hơ, trò này đối với tụi tôi chỉ là trò trẻ con vặt vãnh. Bà bạn Hiểu Ảnh khoái trò này nhất, mỗi lần tới khu giải trí Silver Moon, nhờ ta chỉ chăm chăm chơi trò này.

“Lăng Thần Huyền, làm gì mà lò dò maiz thế? Ngay cả ốc sên cũng sắp theo kịp cậu rồi đấy!” Tô Cơ đứng bên ngoài, đắc ý gào vọng vào trong mê cung.

“Gào cái gì mà gào? Dạ! Vũ! Các cậu bảo đi bên nào nhỉ? Oái... Điên thật! Lại là ngõ cụt! Rõ là trò mê cung nhảm nhí!”

“Ha ha ha!” Nghe thấy tiếng gầm như sấm từ trên cơ của Lăng Thần Huyền, Tô Cơ khoái trí vỗ tay đôm đốp.

“Huyền, cậu càng cuống thì càng khó tìm đường ra!”

“Huyền, chắc đường này thôi...”

“...”

Và như vậy ở vòng thi số 2, Tuyệt Đại Tam Kiều trường Minh Đức nhắm mắt cũng vượt qua ngon ơ, chiến thắng oanh liệt! Hiện tại Tuyệt Đại Tam Kiều trường Minh Đức và Tam Đại Thiên Vương trường Sùng Dương hòa nhau một đều.

Vòng thi số ba, chúng tôi hăm hở đi tới sân bắn cung.

“Bis bis! Dạ! Vũ! Hai cậu siêu quá! Bắn trúng hồng tâm kìa! Siêu quá!”

Bà bạn Hiểu Ảnh đầu gối này rốt cuộc là người của phe nào? Suốt ngày thấy nhỏ ta nhảy như con chơi chơi cổ vũ cho Tam Đại Thiên Vương!

“Xem tôi đây!” Tô Cơ đứng dáng chuẩn, mắt nhắm thẳng, kéo căng cung.

Xoạt!

“Ô ô, xem ra cô cũng khá phết, bắn trúng hồng tâm cơ đấy!” Lăng Thần Huyền bĩu môi nhìn Tô Cơ.

“Hừ!” Tô Cơ lườm Lăng Thần Huyền rồi quay ngoắt người nói với Hiểu Ảnh: “Hiểu Ảnh, bà cố lên!”

Xoạt!

“Hiểu Ảnh, bà bắn tên đi đâu vậy? Bia ngắm ở kia cơ mà!” Tô Cơ trở mắt nhìn Hiểu Ảnh.

“Lạ thật...” Hiểu Ảnh lắc đầu ngán ngẩm.

Mọi người nhìn ngó khắp nơi xem mũi tên nằm ở chỗ nào.

Bốp!

Một trái táo có cắm mũi tên rớt từ trên cây xuống...

“Ôi ha ha ha... Đồ vịt ngốc! Ngốc hết thuốc chữa” Lăng Thần Huyền ôm bụng cười bò ra.

Tiếp theo đến lượt tôi.

“Hự Tuệ, nhanh lên! Phải bắn trúng hồng tâm nhé!” Tô Cơ giục tôi.

“Hơ... đến... đến lượt tôi hả?”

Tôi cười đau khổ, dùng hết sức bình sinh kéo cái cung tên cứng đầu.

Xoạt!

“Oái! Là ai? Ai bắn tên đấy? Bắn rãhcs cả mũ tôi rồi! Định giết người hử?” CHÚ QUẢN KÍ trò chơi ngồi cách đó không xa hét lên kinh hãi.

Tôi tặc lưỡi, cuống cuống đặt cung tên xuống, nấp vào một bên.

Thế là vòng thi thứ ba, Tuyệt Đại Tam Kiều lại ôm hận thất bại thảm hại.

“Chúng ta ra chỗ kia chơi đi!” Hiểu Ảnh hào hứng chỉ vào tàu lượn siêu tốc màu trắng xóa.

“Hiểu Ảnh, có chết tôi cũng không đi đâu...”

Đúng là bó tay toàn tập với bà bạn Hiểu Ảnh. Lúc này nhảy Bungee, tôi vẫn còn chưa kịp hoàn hồn, bây giờ lại ngồi trên tàu lượn siêu tốc thì có mà “ngổm” sớm...

“Hựu Tuệ, bà là niềm hy vọng của trường Minh Đức, sao lại nhụt chí vậy?” Tô Cơ không cho tôi nói thêm, túm chặt tôi đi.

“Á... Cứu với... cứu với!”

Sau một hồi lộn nhào âm ỉm điên cuồng trên không, Tô Cơ, Lý Triết Vũ, Kim Nguyệt Dạ và đương nhiên cả tôi, mặt mày trắng bệnh không một giọt máu. Tội tôi vội vã thoát khỏi tàu lượn siêu tốc. Thế mà, Hiểu Ảnh vẫn bám dính trên tàu lượn không chịu xuống, nhỏ ta còn muốn chơi thêm một lượt nữa.

“Tiểu Huyền Huyền, chơi với Hiểu Ảnh một lần nữa đi!”

“Tôi...”

“Lăng Thần Huyền, cậu sợ rồi hả? Mau nhận thua đi! Hà hà...” Tô Cơ cố gắng chống chọi với cơn văng đầu, mĩa mai tên Lăng Thần Huyền.

“Ai bảo tôi sợ hả? Chơi thì chơi...!” Lăng Thần Huyền cũng không chịu kém cạnh.

Lại một hồi lộn nhào điên cuồng trên không, Hiểu Ảnh hưng phấn: “Tiểu Huyền Huyền, một lần nữa nhé!”
Lại lần thứ ba...

“Hiểu Ảnh muốn chơi thêm một lần nữa cơ!”

...

Đến lần thứ N...

“Tiểu Huyền Huyền, một lần nữa thôi mà! Đi mà!”

Í? Sắc mặt hồng hào của Lăng Thần Huyền sao bỗng nhiên biến thành màu xanh... màu lam... rồi màu tím đen...

Lăng Thần Huyền nhảy bổ tới chỗ chúng tôi, hít một hơi sâu: “Hòa...”

Vẫn chưa nói hết câu thì hắn đã quấy vội người đi, “ọe” một tiếng rồi nôn thốc nôn tháo.

THREE

Bốn tiếng sau...

“Ôi! Một phờ cả người! Đấu lâu như vậy mà vẫn hòa! Chán chết!”

Tất cả chúng tôi đều mệt nhoài, bỏ ra thăm cỏ trong công viên. Tên khỉ Lăng Thần Huyền cứ lăm bắm luôn miệng, có vẻ hắn đã thoát khỏi nỗi ám ảnh của trò tàu lượn siêu tốc.

“Chúng... chúng ta... tạm ngưng cuộc đấu ở đây thôi!” Tôi nói như sắp hết hơi.

“Không chịu đâu! Hiểu Ảnh muốn chơi nữa cơ!”

“Hiểu Ảnh! Bà muốn tui này chết vì kiệt sức mới cam lòng hả? Thật là...” Tô Cơ tức giận véo má Hiểu Ảnh.

“Hu hu hu! Không chịu đâu! Không chịu đâu! Hiểu Ảnh muốn chơi, muốn chơi, muốn chơi mà...”

“Thôi được rồi! Chúng ta đấu lâu như vậy mà vẫn chưa phân thắng bại, vậy chơi nốt trò cuối cùng đi!” Kim Nguyệt Dạ xoa đầu Hiểu Ảnh, mỉm cười nói.

Grừ! Thăng cha này chưa từng đối xử dịu dàng như vậy với tôi bao giờ! Quá quái thật!

Hiểu Ảnh nghe xong, mặt mày hớn hở. Nhỏ ta vừa khóc bù lù bù loa xong thế mà đã quay ra cười ngay được: “Hi hi, hay quá! Thế... thế chúng ta chơi trò trốn tìm đi!”

Chúng tôi đành tham gia trò chơi cuối cùng.

“Ồn tù tù... ra cái gì ra cái này! A ha! Tiểu Huyền Huyền thua rồi! Tiểu Huyền Huyền phải đi tìm!”

“Được rồi, bắt đầu nào, một hai ba...”

Lăng Thần Huyền tự bịt mắt, quay người vào gốc cây, chúng tôi vội vàng khom lưng đi tìm nơi trốn.

Haiz! Biết trốn đi đâu đây? ĐI xa quá thì không được, trốn gần thì... chẳng có chỗ nào khó tìm cả.

A! Bên cạnh hồ nhân tạo có một cái hang nhỏ! He he! Tôi chui vô chỗ này, tên khất ngố đó còn lâu mới tìm được.

Đúng lúc tôi đang đắc ý, gạt đầu côm cốp thì một bóng người xuất hiện lù lù ở cửa hang.

“Hơ! Bé Hựu Tuệ đấy à! Bé cũng nấp ở đây hả?”

“Oái! Thì ra là cậu! Giật cả mình! Làm tôi cứ tưởng là Lăng Thần Huyền!”

“Nếu không phiền, cho tôi trốn cùng nhé!”

“Đợi đã... phải thu tiền cho thuê chỗ!” Tôi liếc xéo tên Kim Nguyệt Dạ.

Kim Nguyệt Dạ mỉm cười, rồi đến bên cạnh tôi ngồi thụp xuống.

Cái hang này không lớn lắm, chỉ có một ngỏif thì rộng nhưng có thêm tên Kim Nguyệt Dạ thì...

Hic.. Tôi nghe rõ mồn một nhịp thở của Kim Nguyệt Dạ! Tôi ngượng ngịu, giả lơ bằng cách giấu mặt vào cánh tay.

“Mà này... Hựu Tuệ, Sun... đúng là bạn học hồi mẫu giáo của cô hả?”

Ủa! Sao tên Kim Nguyệt Dạ tự dưng lại hỏi chuyện này nhỉ?

“Hình như thế...”

“Thế thì cô phải cẩn thận đấy!”

“Ồ, sao tôi lại phải cẩn thận nhỉ? Cậu đồ kị vì Sun giỏi hơn cậu à? Hay là cậu ghen?”

“... Hơ hơ hơ! Đồ kị? Ghen? Làm gì có chuyện đó!” Kim Nguyệt Dạ đột nhiên quay phắt mặt đi.

Oái! Có lẽ tôi bị hoa mắt thì phải! Tôi vừa nhìn thấy hân ta đỏ mặt.

“Đúng rồi, Hựu Tuệ này, lần trước tôi có nghe tên đó kể lại kỉ niệm hồi mẫu giáo với cô, chuyện đó là thật hả?”

“Không hẳn như vậy...” Tôi nhớ lại ánh mắt chân thành của Sun lúc đó, bỗng lặng người đi.

“Không hẳn như vậy tức là sao?”

“Ừm... Tiểu Vũ đúng là cậu bé được yêu quý nhất trong lớp, cô giáo và các bạn đều thích cậu ấy. Hồi đó tôi đã lấy hết can đảm để bày tỏ với cậu ấy, nhưng kết quả lại...”

” Tiểu vũ...”

....

” Mình có thể làm bạn với cậu được không ?”

” Cậu là ai mới được cơ chứ ?Người vừa bản vừa hôi!”

“Tiểu vũ đừng để ý con nhỏ đó !”

“Kết quả lại bị từ chối không thương tiếc...” Haiz, nghĩ đến chuyện hồi nhỏ tôi thấy lòng đau như cắt.

“... Bé Hựu Tuệ, sao trước đây bé đáng thương qua vậy?” Tên Kim Nguyệt Dạ hỏi tôi và cười rất quái đản.

“Nhìn cái gì mà nhìn! Vậy mới nói tụi con trai chỉ là một lx khi đột ngu si! Đồ khỉ hôi!”

“Này, bé Hựu Tuệ, bé giận thì giận nhưng đừng gào to thế, bắn cả nước bọt vào tôi rồi!” Kim Nguyệt Dạ làm bộ vô tội, lấy tay áo chùi mặt.

“Hừ, yên tâm, Hựu Tuệ này bây giờ khác xa ngày xưa rồi, đặc biệt đối với lũ khỉ đột, nhất định phải di chúng dưới đế giày, vậy mới đã chứ! Hà hà hà!”

“Oái! Hựu Tuệ, mặt bé trông khủng bố thế! Cảnh này mà bị mấy tay nàh báo chụp được, đảm bảo sẽ được đưa lên trang nhất!”

“Grừ! Kim Nguyệt Dạ! Cậu im miệng ngay!” Tôi nghiêng răng ken két, trợn mắt lên với Kim Nguyệt Dạ.

“Hơ hơ hơ! Bây giờ tôi đã hiểu, tính tình kì cục đó của bé từ đâu ra! Không ngờ công chúa Tô Hựu Tuệ cũng có thời thơ ấu đầy bi đát!”

“Hừ! Kim Nguyệt Dạ, cậu đừng vội đắc ý! Cậu cũng là một trong số các con khỉ đột đó! Hơn nữa lại là con khỉ đột tồi tệ nhất!”

“Ồ hay! Bé Hựu Tuệ, sao bé lại tính cả tôi vào trong đó thế?” Kim Nguyệt Dạ chớp chớp đôi mắt ” thỏ non”.

“Sao hả? Bộ tôi nói sai sao?”

“Ha ha, Tô Hựu Tuệ, Dạ, tôi tìm thấy hai người rồi nhé!” Đúng lúc tôi và tên khỉ hôi Kim Nguyệt Dạ đang phòng mang trợn má cãi nhau om sòm thì tên Lăng Thần Huyền từ đâu nhày xổ vào.

Híc! Ai bảo tôi và tên Dạ nói to quá...

Tôi trợn mắt với Kim Nguyệt Dạ, sau đó mặt mày ủ ê đi ra khỏi hang.

“Á! Hựu Tuệ! Cả Dạ nữa! Hai người cũng bị tóm à?” Tô Cơ vừa nhìn thấy tôi liền chạy ù đến, “Hiếu Ảnh giỏi vô địch! Đến giờ chỉ còn mỗi Hiếu Ảnh là chưa bị bắt thôi!”

“Hai cậu có nhìn thấy Hiếu Ảnh đâu không?” Lý Triết Vũ gắng hỏi.

Tôi lắc đầu.

“Trời sắp tối rồi, con gái ở một mình trong công viên không an toàn đâu, chúng ta mau đi tìm Hiếu Ảnh đi!” Lý Triết Vũ hơi lo lắng.

Nói cũng phải, Hiếu Ảnh lúc nào cũng ngây ngây ngô ngô, chưa biết chừng lại bị kẻ xấu lừa vì một cây kẹo mút, mà bây giờ kẻ xấu đầy rẫy, Nam mô a di đà phật, mong Hiếu Ảnh bình an vô sự.

Lời nhắc nhở của Lý Triết Vũ khiến tôi bắt đầu cảm thấy lo lắng không yên.

“Thế này nhé!” Lý Triết Vũ nhìn chúng tôi đề nghị, “Tôi đi tới phòng phát thanh của công viên, nhờ họ gọi loa tìm người, còn các cậu chia làm hai nhóm đi tìm Hiếu Ảnh”.

“OK, cứ làm thế đi!” Mọi người gật đầu răm rắp.

Lý Triết Vũ khề gật đầu, quay người rời đi.

“Tô Cơ, chúng ta tìm phía này!”

“Được rồi, Hựu Tuệ, có gì tụi mình liên lạc bằng diên thoại nhé!”

Tô Cơ nói đoạn, theo Lăng Thần Huyền chạy về hướng có khu trò chơi nhảy Bungee.

“Làm thế nào bây giờ?” Tôi sốt ruột hỏi Kim Nguyệt Dạ.

Tôi và Kim Nguyệt Dạ chạy một vòng quanh hồ, rồi lại vòng qua bãi cỏ một vòng.

Hiếu Ảnh, bà trốn đâu mất tăm rồi?

“... Vẫn không thấy đâu...” Giọng tôi hơi nghẹn ngào.

“Đừng lo, chúng ta sẽ tìm ra Hiếu Ảnh thôi!” Kim Nguyệt Dạ khê nói.

“Nhưng... chúng ta đi tìm lâu như vậy mà vẫn không thấy... Hiếu Ảnh... sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Ngộ nhờ Hiếu Ảnh rơi xuống hồ... Hay là bị bắt cóc, hay đi lạc...” Tôi tưởng tượng ra cảnh Hiếu Ảnh nước mắt nước mũi đầm đìa, giẫy giụa trong tay kẻ xấu.

Hiếu Ảnh... Hiếu Ảnh là chị em tốt “vào sinh ra tử” với tôi!

“Hựu Tuệ, không sao đâu, đừng lo lắng quá! Hiếu Ảnh sẽ không sao đâu!” Kim Nguyệt Dạ tóm chặt lấy tay tôi, “Có khi cô ngốc ấy còn nấp ở nơi nào đó và đang cười cưng nên!”

“Nhưng... nhưng trời tối rồi... Đêm tại tôi cả, đáng nhẽ tôi không nên chơi trò trốn tìm với Hiếu Ảnh! Tôi phải liệu được hậu quả này chứ! Tôi đúng là đồ ngốc!” Tôi vừa nói vừa lấy tay đập bôm bốp vào đầu mình.

“Hựu Tuệ, bình tĩnh nào!” Kim Nguyệt Dạ thấy tôi buồn bã, vỗ nhẹ vào lưng tôi, “Hiếu Ảnh chỉ ham chơi nên không tìm thấy chúng ta thôi, không sao đâu...”

Ừm... Mùi hương bạc hà thơm thoang thoảng khiến lòng tôi nhẹ nhõm hơn nhiều.

Tôi ngại ngùng chớp mắt, hai bàn tay lúng túng không biết để vò đầu.

Reng reng reng! Reng reng reng!

“Alô... Alô! Tôi là Kim Nguyệt Dạ... A, chú Nhã Văn ạ, cháu chào chú... Sao cơ? Hiếu Ảnh đang ở chỗ chú ạ? Vâng, chúng cháu sẽ đến ngay!” Kim Nguyệt Dạ rút điện thoại từ trong túi ra.

“Tìm thấy Hiếu Ảnh rồi à?” Tôi xúc động hỏi.

“Hiếu Ảnh đang ở Happy House, để tôi gọi điện cho Huyền rồi chúng ta cùng đến đó!”

“Ừ!” Tôi đồng ý, sau đó vội vàng đi theo Kim Nguyệt Dạ tới Happy House.

“Khâu Hiếu Ảnh!” Tôi lao như bay vào Happy House, không để cho Hiếu Ảnh kịp phân bua đã nhéo ngay má nhỏ.

“Hu hu hu! Hựu Tuệ! Má Hiếu Ảnh đau quá”

Hiếu Ảnh nũng nịu nhìn tôi, tay phải còn cầm một miếng bánh kem.

“Hiếu Ảnh, sao cô chạy đến đây vậy?” Kim Nguyệt Dạ mỉm cười hỏi.

“Vì... vì trời tối, Hiếu Ảnh thấy sợ nên chạy đi tìm Tiểu Huyền Huyền, nhưng Tiểu Huyền Huyền và Tô Cơ... Hựu Tuệ à! Hiếu Ảnh bụng đói meo luôn lại buồn nữa nên muốn ăn, ăn no rồi sẽ không buồn nữa...”

“Hiếu Ảnh, đồ ngốc!” Hình như ngoài vụ vũ hội hóa trang lần trước, đã rất lâu rồi tôi không thấy nhỏ ta buồn. Không hiểu tại sao, tuy trong lòng tôi rất thương nhỏ thể mà khi nói ra miệng lại toàn những lời trách cứ, “Bà có biết tại tôi tìm bà mệt lắm không? Bà đừng để mọi người lo lắng thể chứ! Tôi như thể còn chạy lăng quăng một mình, mà bà lại còn ngốc thể, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì thì phải làm sao? Nếu gặp phải kẻ xấu thì bà toi đời rồi!” Tôi nói như để xả giận, khóe mắt bỗng đỏ hoe.

“Hựu Tuệ...” Hiếu Ảnh tiu nghiu kéo tay tôi, “Hiếu Ảnh biết sai rồi, sau này sẽ không thể nữa... Hu hu hu...”

“Được rồi, Hựu Tuệ, cháu đừng mắng Hiếu Ảnh nữa, Hiếu Ảnh cũng không cố ý làm như thế mà!” Chú Nhã Văn mỉm cười vuốt bộ râu xồm.

“Hay là phạt Hiếu Ảnh hát một bài, để Hựu Tuệ nguôi giận nhé!” Kim Nguyệt Dạ nháy mắt với Hiếu Ảnh. Hiếu Ảnh len lén nhìn tôi, ra vẻ ngấm ngấm.

“Thể thì hát bài hát lần trước Hựu Tuệ dạy tôi nhé...” Hiếu Ảnh lắc lắc cái đầu, dẩu cái môi lên, ngoáy cái móng:

”Qua ô cửa tôi mất thấy tai nghe

Hotboy nhà bên móc mũi mút kem que
Tôi thần thờ nhìn đàn muỗi vo ve
Còn đâu hotboy siêu mẫu buổi trưa hè
Trông chẳng khác gì con rắn lưỡi thè lè
Đâu rồi lúm đồng tiền tròn xoe,
Hắn soi gương tự cười như nắc nẻ
Khoe bộ giò tắm của bị que
Ôi, hình tượng của tôi bị sút mẻ
Chẳng nhẽ kiếp trước hắn là ghé ọ?...”

Lời ca của Hiểu Ảnh vừa dứt, cả Happy House chìm trong im lặng đúng 3 giây.

“Ha ha ha! Tô Hựu Tuệ! Đây là... đây là bài cô dạy Hiểu Ảnh hát hả? Ha ha ha! Cười chết mất! Cười chết mất!” Tên Kim Nguyệt Dạ cười đến nổi suýt tắt thở.

“Bài... bài hát này... đáng yêu quá! Khà khà khà!” Chú Nhã Văn miệng giần giật, hết nhìn tôi lại nhìn Hiểu Ảnh.

Hu hu hu... Con nhỏ Hiểu Ảnh đầu gỗ này! Những bài “tình cảm” tôi dạy bà sao bà không hát, lại đi hát cái bài nhạc chế nhảm ruồi này? Bà làm tôi mất mặt quá!

Mặt tôi đỏ bừng như quả cà chua, chỉ muốn có cái lỗ nẻ nào chui xuống!

“Được rồi, được rồi, mấy đứa đừng làm ồn nữa! Dạ, Hựu Tuệ, hai cháu tìm Hiểu Ảnh lâu thế chắc mệt rồi, tuần sau bắt đầu cuộc thi cuối cùng rồi phải không? Cả hai cố lên nhé!”

Lời của chú Nhã Văn khiến cả tôi và Kim Nguyệt Dạ cùng im lặng.

“Các cháu thích ăn gì thì tự chọn nhé, bữa tôi nay chú mời, coi như cổ vũ tinh thần các cháu!” Chú Nhã Văn cười khà khà rồi quay người đi mất.

“Hi hi, hay quá! Hiểu Ảnh muốn ăn một ly ken hương cỏ!”

Con cóc này chẳng biết ăn năn hối hận gì cả, nghe thấy ăn là mắt sáng như sao!

“Bà ra đây ngồi chịu phạt đi! Tôi cấm bà không được ăn uống gì hết!” Tôi gồng hết sức cốc một cái thật đau vào đầu Hiểu Ảnh.

“Hu hu hu... Hựu Tuệ! Bà ngược đãi trẻ em!”

“...”

Ôi... Hiểu Ảnh, Tô Cơ, Lăng Thần Huyền, Lý Triết Vũ và cả Kim Nguyệt Dạ nữa...

Ngày hạnh phúc cuối cùng của tôi đã qua đi như vậy đó...

29. Q.5 - Chương 5: Lễ Tiễn Biệt ‘cảm Động’ Đất Trời

Địa điểm:

Cổng trường cấp III Sùng Dương

Văn phòng hiệu trưởng trường cấp III Sùng Dương

Happy house

Nhân vật:

Tô Hựu Tuệ: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Đức

Bạch Tô Cơ: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Đức

Khâu Hiểu Ảnh: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Đức

Kim Nguyệt Dạ: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Sùng Dương

Lý Triết Vũ: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Sùng Dương

Lăng Thần Huyền: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Sùng Dương

Thôi Khởi Thánh: Hiệu trưởng trường Sùng Dương

Hu hu hu... Hu hu hu...

Thượng đế ơi,

Liệu ngài có nhầm lẫn gì không?

Tim của con vẫn còn đập đây...

Xin ngài đừng tính toán từng công từng tội của con nữa!

Phù!

Răng đã đánh sạch sẽ! Mặt đã rửa tinh tươm! Tóc đã chải gọn gàng! Quần áo đã ăn mặc chỉnh tề...

Tôi hài lòng đi lại trước gương... bỗng giật nảy mình khi nhìn thấy mình mặc đồng phục trường Sùng Dương!

Bình thường nhìn các nữ sinh trường Sùng Dương mặc bộ đồng phục màu đỏ nom khá đẹp mắt, nhưng sao hôm nay mặc lên người, tôi lại thấy kì cục thế nào ấy...

Ôi! Không biết là phúc hay họa, là họa thì không tránh được! Thôi, lo xa làm chi ệt...

Miss Teen Milan, xuất phát thôi!

“Ồ! Là Tô Hựu Tuệ kìa! Cô ta mặc đồng phục trường Sùng Dương trông tức cười quá!”

“Ừ, đúng đấy. Tiếc thật, Dạ phải sang trường Minh Đức 40 ngày liền!”

“Hu hu hu... Quảng thời gian này fangirl tụi mình cô đơn chết mất thôi!”

Tôi vừa bước tới đầu phố Angel đã nghe thấy tiếng bàn tán xôn xao của nhóm nữ sinh trường Sùng Dương.

Ôi, từ ngày hôm nay tôi phải “trợ” ở trường Sùng Dương những 40 ngày.

Lần đầu tiên bước qua vạch ranh giới sang bên trường Sùng Dương, nhìn thấy học sinh trường Minh Đức đi ở phía bên kia, tôi thấy mình như kẻ phản bội.

“Tùng tùng tùng! Keng keng keng!”

Chuyện gì vậy?

Trước cổng trường Sùng Dương có mấy nữ sinh thuộc Hotboy Club, mặc váy ngắn cùn cùn, tay cầm quả cầu vàng, vừa lắc theo điệu nhạc, vừa hét lên như điên.

“Kim Nguyệt Dạ! Kim Nguyệt Dạ! Kim Nguyệt Dạ đáng yêu của chúng ta! Idol Kim Nguyệt Dạ!”

“Cố lên! Cố lên! Kim Nguyệt Dạ... Cố lên! Cố lên! Kim Nguyệt Dạ...”

Trời đất, chắc mấy nữ sinh này đi cổ vũ cho tên Kim Nguyệt Dạ!

Hừ! Nhìn cũng biết tụi “vịt giời” đó là fan ruột của tên Kim Nguyệt Dạ, trông chẳng có bé nào khá khẩm cả! Mà cái tên khỉ hời Kim Nguyệt Dạ có gì hay ho kia chứ, chỉ giỏi “đá xoáy” người khác, thái độ thì từng tưng, tuýp người như hủn còn lâu mới được dân trường Minh Đức hâm mộ.

Hay lắm! Lần này phần thắng nằm mười mươi trong tay Tô Hựu Tuệ ta rồi! Hô hô hô hô! Hô hô hô hô!

“Hắt... hắt xì...” Đột nhiên có mùi thơm là lạ bốc lên nồng nặc khiến tôi hắt hơi một cái rõ to, mắt hết cả hình tượng thực nữ.

Khoan... đợi đã! Cái gì thế này? Cánh hoa màu trắng! Tôi bỗng có dự cảm chẳng lành, chẳng nhẽ...

“Hi! Baby! Hựu Tuệ! Anh đến cổ vũ cho em đây!” Anh Tĩnh Ngạn đóng bộ vest đuôi tôm, miệng ngậm 1 bông hồng màu trắng, mắt hấp háy làm duyên với tôi.

Người tôi run lẩy bẩy như bị trúng gió độc: “Anh Tĩnh Ngạn! Anh... anh... anh... Ha ha ha!”

“Ồ! Baby Hựu Tuệ, sao trông em tiêu tụy thế? Hôm nay mới là ngày đầu tiên hai ta xa nhau, em đã nhớ anh đến thế sao? Híc! EM đừng từ giã vò mình thế!” Anh Tĩnh Ngạn vừa nói vừa nghẹn ngào, vừa đưa tay lên chấm “nước mắt cá sấu”.

Trình độ diễn kịch của thằng cha này đúng là thuộc hàng “đại cao thủ”, lại còn bày đặt chùi nước mắt nữa chứ...

“Anh hiểu nhầm rồi! Tôi... tôi lên lớp đây! Tạm biệt!” Tôi tìm cách “dzọt” lệ.

“Đợi đã, baby Hựu Tuệ!” Anh Tĩnh Ngạn vội gọi giật tôi lại.

“Ha ha ha... Anh Tĩnh Ngạn, còn chuyện gì nữa không?” Tôi cười đau khổ, quay đầu lại.

“Ồ hơ hơ hơ! Không ngờ baby Hựu Tuệ lại nặng tình với anh đến thế! Anh Tĩnh Ngạn tài năng vô đối, đẹp trai khó đỡ này xin được tặng em một niềm vui bất ngờ!” Tên khỉ “cám hấp” Anh Tĩnh Ngạn mặt mày bí hiểm, khẽ đưa mũi ngửi bông hoa trên tay.

“Niềm vui bất ngờ?” Tai tôi động lên, trở mắt nhìn hẩn.

“Em nhìn bên kia đi!” Anh Tĩnh Ngạn bỗng đứng nghiêm, chỉ tay về phía bên phải.

Tôi liền nhìn về phía hẩn chỉ...

Trời... trời ơi! Tôi không dám tin vào mắt mình, lấy tay dụi mắt liên tục. Ôi Chúa ơi, mong là ban nãy con hoa mắt nên nhìn lộn...

Vù vù...

Một trận gió thổi vút qua, ngay cả mong ước nhỏ nhoi của tôi cũng theo gió bay đi mất tăm, sự thật phũ phàng phơi bày trước mắt rõ đến từng milimet...

Bức ảnh chụp tôi đang cười tươi rói rói bị treo thòng lọng ngay trước cửa trường Minh Đức. Bức ảnh đó được lồng trong khung ảnh màu đen kịt hay dùng cho đám ma, đã thế còn đặt một vòng hoa trắng lên đó nên trông càng tang tóc hơn.

“Anh... Anh Tĩnh Ngạn, anh giải thích ngay cho tôi thế này là sao?” Miệng tôi giật giật liên hồi, gắng chút hơi tàn thiêu thảo hỏi.

“Ha ha ha! Đương nhiên là được chứ!” Anh Tĩnh Ngạn làm điệu chỉnh lại cái cà vạt trên cổ, mặt nghiêm nghị đáp, “baby Hựu Tuệ là người đại diện cho toàn thể học sinh trường Minh Đức nên ảnh của em phải đặt trong khung ảnh màu đen để tỏ rõ sự trang trọng và tôn kính!”

“Thế... thế tại sao còn treo vòng hoa trắng xung quanh?” Tôi run lên bần bật nhìn hẩn.

“Baby Hựu Tuệ, đương nhiên là để thể hiện sự trong sáng thuần khiết của em rồi!”

“Vậy... vậy sao? Thế thì cảm ơn anh nhiều nhé... Tạm biệt!” Tôi phải mau chóng tìm một chỗ nào đó để tự an ủi tâm hồn vừa bị tổn thương ghê gớm của mình.

“Khoan đã! Hựu Tuệ!” Tôi đang định xài chiêu “ù té quền” chạy thoát thân thì bị tên Anh Tĩnh Ngạn chặn lại, “Niềm vui bất ngờ em mới xem được một nửa sao đã vội đi... Còn bên kia nữa kìa!”

Má ơi! Mới có một nửa thôi sao? Hẩn định bày trò quái quỷ gì nữa đây? Chắc không phải là vòng hoa phúng viếng cùng bài điệu văn vĩnh biệt tôi đấy chứ? Tôi quay đầu lại, mặt nhần như khi ăn gừng.

“Ồi, bạn Tuệ ơi, hu hu hu...”

“Hu hu hu, từ nay chúng ta đôi nơi cách biệt...”

“Hu hu hu, sao bạn nữ bỏ chúng tôi mà đi...”

Gì... gì thế này? Cảnh tượng trước khiến tôi chết sững, thiếu chút nữa là lăn khênhra đất.

Một đám nam sinh mặc quần áo đen sì sì, xếp ngay ngắn thành hàng, đứng trên vỉa hè phố Angel khóc lóc thảm thương như đang đưa đám người đã khuất.

“Anh Tĩnh Ngạn... Bọn họ... bọn học kêu khóc gì vậy?” Tôi suýt thì cắn cả vào lưỡi.

”Vì baby Hựu Tuệ rời trường Minh Đức sang học bên trường Sùng Dương nên họ cảm thấy hụt hẫng, thương xót vô hạn! Hu hu hu...! Anh Tĩnh Ngạn đoạn lấy tay áo lau dòng nước mắt lưng tròng.

“Tô Hựu Tuệ!” Tên “đàn em” thân tín của Anh Tĩnh Ngạn - King Kong Chu Tử Lang bước ra khỏi hàng, “Sau đây là bài hát chúng tôi dành tặng cho Tô Hựu Tuệ, chúc Tô Hựu Tuệ lên đường bình an!”

Hở? Lại còn tặng bài nữa cơ à? Ông trời ơi... sao ông nữ để con bị tụi khỉ đột “hành xác” thế này?

Chu Tử Lang dang hắng giọng, bắt đầu vỗ tay hát với chất giọng chẳng khác nào lợn bị chọc tiết, những nam sinh đứng sau càng khóc vật vã hơn.

“Tiến chiến hữu lên đường, ngày anh ra chiến trường, tôi xiết bao nhớ nhung, hai hàng lệ vẫn vương, tiếng lạc đà đoạn trường, quyết không tiếc máu xương...”

“Hu hu hu hu!”

“Đường xa lác, sương rắc rắc, con đường cách mạng xa dằng dặc, biệt người đi đông về bắc...”

Vù vù...

Lại một cơn gió lạnh thổi buốt qua, tôi thấy mình như thế chiếc lá bị mưa bão tấp vào xối xả, lung lay liên tục như răng bà lão...

“Ôi cha! Sao thế nhỉ? Ở đây mở lễ truy điệu ai thế này?”

“Không biết nữa, tụi nhóc khóc lóc thảm thiết quá. Tội nghiệp, chắc là có ai vừa mới mất...”

Tiếng bàn tán xôn xao theo gió bay đến bên tai tôi, cả người tôi đau quặn như bị roi sắ quấn vào, tôi chột bĩnh tỉnh. Hu hu hu! Ông trời làm chứng, con vẫn còn sống nhăn đấy chứ! Hay là ông cứ ban cho con một cái huyết để con tự nhảy vào đó chôn sống mình cho xong!

Đội fangirl bên trường Sùng Dương cũng không chịu kém cạnh, thấy bị “dìm hàng” liền gân cổ gào to hơn.

“Kim Nguyệt Dạ! Kim Nguyệt Dạ! Idol Kim Nguyệt Dạ!”

“Ồi bạn Tuệ ơi...!”

“Cố lên, cố lên! Kim Nguyệt Dạ! Cố lên, cố lên! Kim Nguyệt Dạ!”

“Hu hu hu, bạn Tuệ ơi, từ nay chúng ta đôi nơi cách biệt...”

Hỗn loạn... Bát nháo... Fan của hai trường đấu nhau tóe lửa...

Tôi... tôi không xong rồi! Nếu cứ như thế này, có lẽ chưa ra trận tôi đã ngủm củ đèo mất!

Tôi trèo, trèo, trèo!

Hà hà hà! Nhân lúc hỗn loạn, tôi đánh bài chuồn thẳng. Phù! Cuối cùng cũng lên được vào trường Sùng Dương. Bên ngoài fan của 2 trường đấu đá nhau kịch liệt, nhưng bên trong lại yên tĩnh đến lạ thường. Chẹp! Xem ra trong trường vẫn tuyệt nhất...

Trường Sùng Dương...

Kể ra đây là lần đầu tiên tôi đơn thương độc mã đi vào ngôi trường kì phùng địch thủ này.

Chết thật... Tôi bắt đầu thấy hơi căng thẳng!

Tô Hựu Tuệ, bình tĩnh! Hết sức bình tĩnh! Mày là ngọc nữ xuất chúng thiên hạ cơ mà, việc gì mày phải sợ tụi nhãi nhép bên trường Sùng Dương chứ! Chỉ cần mày khẽ hắng giọng một phát, mọi người đều phải ngả mũ kính chào. Mày cứ làm thử xem là biết thôi...

“Hừm!”

Hơ hơ hơ... hay lắm, chỉ số tự tin đã lên tới 70%!

“Hừm!”

Ha ha ha... Lần này chỉ số tự tin của ngọc nữ Tô Hựu Tuệ đã đạt ngưỡng 100%.

Không sao, tự tin càng nhiều càng tốt, hắng giọng thêm vài lần cho nó oách.

“Hừm! Hừm! Hừm!”

Tôi đang vênh mặt lên hắng giọng thì đột nhiên học sinh trường Sùng Dương không biết mọc ở đâu ra như nấm, đứng vây kín mít xung quanh tôi.

Ồi! Bọn họ... bọn họ chui ở đâu ra vậy?

“Ô hô hô hô hô! Là Tô Hựu Tuệ trường Minh Đức kìa, trông như đứa dở hơi biết bơi ấy!”

“Ha ha ha ha! Phải đó! Tự nhiên đứng một mình ở đây kêu ư ử như sói hú, đúng là hâm nặng!”

...

Hai má tôi đỏ bừng như quả cà chua! Rõ ràng ban nãy ở đây vắng teo, chẳng có bóng người, sao bây giờ lại...

Híc! Biết giấu mặt vào đâu bây giờ?

Xoẹt!

Hai tên nam sinh trượt ván lướt vèo qua tôi nhanh như xẹt điện, tôi vội vàng giữ chặt vạt váy suýt nữa thì bị gió tốc lên.

“Chậc, xem ra tinh thần bạn Tô Hựu Tuệ cũng không tệ lắm!”

“Ồ ha, cố gắng nhé!”

Hai.. hai thằng cha vô lễ này dám đi ván trượt đến trường, đã thế còn làm mặt khinh khỉnh, coi thường tôi nữa chứ!

Hừ, hai tên khỉ hôi trường Sùng Dương kia, chống mắt lên mà xem ngón đòn “sát fan” bách phát bách trúng của Tô Hựu Tuệ ta đây.

Tôi làm dáng vuốt tóc, miệng nở nụ cười tuyệt chiêu, đầu gật một góc 30 độ.

“Chào hai bạn! Hôm nay thời tiết đẹp nhỉ?”

Hai thằng cha trượt ván sững người ra nhìn tôi, sau đó đột nhiên lăn đùng xuống đất, mắt giật giật, mồm đớp đớp!

Hê hê hê! Hai tên ngọc này thật là... Kể cả sức hút của ngọc nữ Tô Hựu Tuệ này có vô đối đến thế nào thì cũng không cần biểu hiện ra dữ dội như vậy!

Tôi đắc ý đi lướt qua hai tên khỉ hôi đó. Nhưng vừa mới nghe thấy 2 tên đó thì thầm với nhau, chân tôi mềm nhũn ra, suýt nữa thì ngã chổng gọng.

“Ê, con nhỏ đó đầu óc có vấn đề à? Anh em mình chơi nó một vỏ đầu thế mà nó lại hỏi thời tiết đẹp nhỉ?”

“Hờ hờ hờ, chắc là sợ quá hóa thộn rồi!”

...

Hai tên khốn này to gan thật! Động tác cao sang cùng lời nói nhã nhặn của tôi lại bị gọi là thộn! Hừ! Đúng là tụi đầu gỗ, chẳng có óc thương thức gì hết!

Tôi đi kiểu “điều bay ó lượn”, bước nhanh chân về phía văn phòng hiệu trưởng.

Khi đi đến trước cửa văn phòng hiệu trưởng, tôi khẽ gõ cửa.

“Mời vào!” Trong phòng phát ra một giọng nam đầy ma lực.

Tôi chỉnh lại quần áo cho ngay ngắn, nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Hơ, đây... đây là văn phòng của hiệu trưởng Thôi thật sao? Hai tủ sách dựa vào tường bày la liệt đủ loại tạp chí, truyện tranh, trên bàn còn có cả một mô hình robot cao bằng cái máy vi tính.

“À, Tô Hựu Tuệ, em đến rồi hả? Ngồi đi!” Thầy Thôi nhìn thấy tôi bèn nhiệt tình đón tiếp.

“Vâng ạ!” Tôi định thần lại gật đầu, “cô Bạch muốn em đến báo cáo với thầy là...”

“Em uống trà hay cà phê?” thầy Thôi mỉm cười, đứng dậy hỏi.

“Ồ, không cần đâu thầy ạ! Không cần đâu! Em không khát!” Tôi ngạc nhiên xua tay.

“Không được, khách đến mà ngay cả một hớp nước cũng không mời là bất lịch sự lắm đấy! Em uống cà phê không?” Thầy Thôi nói đoạn, lấy một cái tách để ở trên giá rồi đưa cho tôi.

“Được ạ, cảm ơn thầy!” Tôi gật đầu không được tự nhiên lắm.

“Đúng rồi, Hựu Tuệ, lần này thầy xếp em vào lớp 11A1, em thấy thế nào?” Thầy Thôi vừa rót cà phê vừa hỏi.

“Vâng, em xin nghe lời thầy!”

“Nếu em thấy có gì chưa ổn thì cứ nói ra, việc gì cũng nghe theo lời người khác là không tốt đâu!”

Ồ? Học sinh có thể tự chọn lớp sao? Tuy đầu óc rối tung rồi mù nhưng tôi vẫn gượng nói: “Cảm ơn thầy, em sẽ cố gắng hết sức!”

Hiệu trưởng Thôi lặng người đi nhìn tôi rồi nói: “Thật không hổ là học trò tâm đắc của cô Bạch, em giống y hệt cô ấy! À, ở trường Sùng Dương em không cần phải câu nệ đâu, cứ sống thoải mái là được”.

“Vâng ạ, cảm ơn thầy!” Tôi đứng lên chào thầy.

“Được rồi, em về lớp học đi! Các thầy cô đang đợi em đấy!” Thầy Thôi nhìn tôi với ánh mắt thân thiện, “rảnh rồi thì đến uống trà với thầy nhé! Ha ha ha!”

Lớp 11A1...

Lạ thật! Chuông vào học đã reo từ lâu nhưng sao phòng học ồn ào như cái chợ vỡ vậy? Haiz, ở trường Minh Đức không bao giờ có chuyện như vậy!

Tôi đứng trước cửa lớp, hít một hơi dài, giơ tay khẽ đẩy cửa bước vào.

“A! Là Tô Hựu Tuệ!”

Một tên khiêu ngồi bên cạnh cửa lớp bỗng rú cảm lên, lớp học đang ồn ào như cái tổ ong vò vẽ phút chốc im ắng đến nỗi một con ruồi khẽ bay qua còn nghe thấy tiếng, tất cả ánh mắt sắc như dao cạo đổ dồn về phía tôi.

Cố lên, Tô Hựu Tuệ... Cuộc quyết đấu của mày và Kim Nguyệt Dạ đã chính thức bắt đầu rồi...

Tôi “xốc” lại tinh thần, nở nụ cười Close up sáng quắc, ưỡn ngực ngẩng đầu bước vào phòng học.

Hơ? Là Lý Triết Vũ! Mắt tôi bỗng sáng bừng, cậu ấy cũng học ở lớp này sao? Lý Triết Vũ dường như cảm nhận được ánh mắt của tôi, cậu ấy mỉm cười khẽ gật đầu với tôi.

“Tô Hựu Tuệ, em tự giới thiệu mình với cả lớp nhé!” Thầy chủ nhiệm đứng trên bục giảng cười toe toét, thân thiện vỗ vai tôi.

“A... vâng ạ!” Tôi vội vã định thần, cố giới thiệu mình sao cho thật tự nhiên “Chào các bạn, tôi là Tô Hựu Tuệ, học sinh trường Minh Đức. Bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ tới Sùng Dương học trong 40 ngày, mong được các bạn giúp đỡ cho!”

Tôi vừa dứt lời màn giới thiệu “xuất chúng” của mình thì cả lớp đã lao xao, âm ỉ cả lên.

Hô hô hô hô! Nào nào... ngưỡng mộ cuồng nhiệt nữa đi, tung hô ta nhiều vào... Người xưa nói cấm có sai: “Vàng thì vẫn cứ là àng, gian nan tôi lửa sáng choang một màu”, các người cứ mở to mắt ếch ra mà xem ánh sáng chói mắt của ngọc nữ Tô Hựu Tuệ đây!

“Tô Hựu Tuệ, tôi có chuyện muốn hỏi bạn!” Một học sinh bỗng đứng bật dậy như lò xo.

“Vâng, mời bạn!” Tôi khẽ gật đầu lịch sự.

“Xin hỏi bạn nghĩ mình dựa vào cái gì để đại diện cho trường Minh Đức tham gia cuộc thi?”

Ồ hơ hơ hơ! Đúng là con nhỏ ấu trĩ, câu hỏi dễ như đan giỏ này mà đòi làm khó ta sao? Điều nằm trong “quy tắc” làm người của Tô Hựu Tuệ này là” Một lần khiêm tốn bằng 4 lần tự kiêu.

“Cảm ơn câu hỏi của bạn! Mặc dù từ ngày vào trường Minh Đức tới giờ, thành tích của tất cả các môn học cùng các hoạt động ngoại khóa của tôi đều giành trọn vị trí số một, nhưng khi phải gánh vác trên vai trách nhiệm to lớn đó là đại diện cho trường Minh Đức tham gia cuộc thi lần này, tôi vẫn thấy lo sợ và bối rối!”

“Đã lo sợ và bối rối sao còn mò tới trường Sùng Dương làm chi ”dzậy“?”

“À... Điều này...”

“Xời, ý bạn ấy muốn nói là dũng khí của bạn ấy rất đáng khâm phục!”

“Ha ha ha ha ha...” Những trận cười như bom tấn oanh tạc khiến tôi chột dạ, trong lòng thấp tha thấp thỏm.

“Tôi cũng muốn hỏi bạn Tô Hựu Tuệ một câu!” Một nam sinh không đợi tôi có đồng ý hay không đã ngang pằng “nã đạn”: “Xin hỏi giữa bạn và Kim Nguyệt Dạ, Lý Triết Vũ rút cục là mối quan hệ gì vậy? Đừng nói với tụi tôi rằng 2 chàng hoàng tử nổi tiếng nhất trường Sùng Dương đều là bạn tốt của bạn đấy nhé!”

“Ha ha ha...” Dưới lớp lại được một trận cười nổ bùng.

Thằng cha này to gan thật, dám hỏi cả câu nhạy cảm như thế trước mặt thầy cô! Tôi quay đầu lại nhìn thầy chủ nhiệm, ai ngờ thầy còn háo hức nghe câu trả lời hơn cả học sinh.

Tôi vánh đầu, xây xẩm mặt mày... Lẽ nào... Đây... đây gọi là “quyền tự do phát ngôn” của trường Sùng Dương sao?

Hơn nữa... hơn nữa... tôi phải ứng phó với bọn học thể nào đây?

“Xin lỗi, câu hỏi này là chuyện riêng tư của Tô Hựu Tuệ, cô ấy không cần phải trả lời!” Lý Triết Vũ đột nhiên đứng dậy cắt ngang, “Thưa thầy, Tô Hựu Tuệ tạm thời chưa quen với phong cách của trường ta, em đề nghị để cho Tuệ về chỗ, chúng ta bắt đầu học thôi!”

Thầy chủ nhiệm làm điệu bộ lảng tử, bật tay cái tách: “Được rồi! Tô Hựu Tuệ, em ngồi chỗ của Kim Nguyệt Dạ nhé! Chỗ cạnh Lý Triết Vũ ý! Cứ yên tâm, có gì Vũ sẽ ”chăm sóc” em thêm!”

“Đúng thế! Đúng thế! Sẽ ”chăm sóc” bạn Tô Hựu Tuệ thêm! Ha ha ha!” Cả lớp cười phá lên như hóa dại.

Hừ! Ông thầy chủ nhiệm này lỗ quá thế, lại còn hùa theo học sinh bốn cọt tôi. Có giáo viên nào như thế không?

Tôi ử rử bước xuống bục giảng, về chỗ ngồi bên cạnh Lý Triết Vũ.

“Hựu Tuệ, không sao chứ?” Lý Triết Vũ quan tâm hỏi.

“Ừ, tôi vẫn ổn!” Tôi cố gắng mỉm cười yếu ớt.

Cầu trời phù hộ chuỗi ngày tiếp theo của con ở ngôi trường quái quỷ này đừng có sóng to biển động gì xảy ra...

THREE

“Nào các em, bây giờ là 8h, ai có thể nói cho thầy biết, bao lâu thì kim giờ, kim phút, kim giây trên đồng hồ sẽ gặp nhau cùng một chỗ?”

Thầy vừa dứt lời, cả lớp láo nháo tìm câu trả lời.

Có học sinh lấy đồng hồ ra tự vặn, có hs lấy máy tính ra bấm tanh tách, thậm chí còn có hs... mở cả máy tính xách tay lên mạng tra câu trả lời.

Trời đất... Dân Sùng Dương học kiểu gì thế này? Kể cũng lạ, thầy chủ nhiệm không những không phản đối mà còn có vẻ rất đồng tình! Thế này mà cũng được gọi là học á?

Tôi thở dài, ngược mắt lên trời, rồi lấy giấy bút ra bắt đầu tính toán.

Ba kim trên đồng hồ gặp nhau... Thế thì dùng công thức này... Sau đó làm thế này... Chà... Còn có cả cách này nữa...

“Ồ? Tô Hựu Tuệ, đây là em làm hả?” Không biết từ lúc nào, thầy chủ nhiệm đã đứng lù lù trước bàn tôi.

Thầy kinh ngạc đưa tay vuốt vuốt cằm, ngắm nghía tờ giấy nháp dày đặc công thức của tôi.

“Toàn công thức khó thế này mà em đều biết sao? Lại còn tự tay nhân chia nhiều số, không cần dùng máy tính nữa! Giỏi quá nhỉ!”

“Ha ha ha ha! Thầy quá khen, đây đều là những công thức đã học qua, em chỉ cần biết vận dụng nó là làn được thôi ạ, tiếc là hôm nay em không được khỏe lắm nên tốc độ tính toán bị chậm đi chút, chứ mọi khi em chỉ cần tính nhẩm trong đầu thôi!”

“Trời đất, bạn ấy hẳn là bạn ấy toàn tính nhẩm trong đầu kìa!”

“Thật á! Mình chẳng tin!”

Ai nấy đều há hốc mồm như cá chết ước nhìn tôi.

Ha ha ha ha! Thế nào? Các người lé mắt chưa? Dang hiệu ngọc nữ trường Minh Đức của Tô Hựu Tuệ này không phải là tin đồn nhảm đâu nhé!

“Đúng là ngốc, dùng máy tính có phải đỡ mệt đầu không?”

“Hựu Tuệ à, thi thoảng dùng công cụ học tập sẽ giúp chúng ta hoàn thành công việc sớm hơn đấy!” Thầy giáo cười híp mắt nói với tôi.

Nếu... nếu... là ở trường Minh Đức, học sinh dùng máy tính sẽ bị thầy cô giáo tịch thu ngay lập tức.

Kết!

Đúng lúc tôi lúng túng, không biết làm thế nào thì cửa lớp đột nhiên bị đẩy ra, một cái đầu thò vào, rồi bình 1 cái, cửa mở toang.

Rầm!

Trong vòng có 5 giây, cửa lớp được mở toang toác, thằng cha Lăng Thần Huyền đến muộn nửa tiết mà vẫn nghênh ngang, oai như cóc ghê đi thẳng vào lớp, rồi ngồi phịch xuống chỗ phía dưới tôi.

“Ồi, là Tô Hựu Tuệ à? Giật cả mình, tôi cứ tưởng mình đi vào nhầm trường!”

“Ha ha ha!” Cả lớp lại được một trận cười bể ruột.

Hừ hừ! Thằng cha đáng ghét này! Mi được lắm...

Tôi ngược đầu lên, mắt chớp chớp đáng thương cầu cứu thầy giáo.

Trước đây ở trường Minh Đức, chỉ cần thầy cô thấy ánh mắt tội nghiệp của tôi nhất định sẽ xiêu lòng, mắng cho tên nào dám động đến tôi một trận tơi bời khói lửa. Không ngờ ông thầy này lại hờ hững trước ánh mắt cầu cứu của tôi, đã thế còn đứng cười khanh khách cùng cả lớp.

“E hèm, thưa thầy, chúng ta tiếp tục học thôi!” Lý Triết Vũ thấy mặt tôi đỏ lựng cả lên bèn hắng giọng 2 tiếng, cắt ngang tiếng cười của cả lớp.

Thầy giáo định thần lại, cố nín cười bước lên bục giảng.

Híc... cuối cùng tôi cũng gắng gượng được đến lúc tan học.

Ồi... lưng mỏi quá! Tôi lấy tay đâm thù thụp vào cái lưng cứng đờ, khẽ thở dài.

“Sao thế? Không quen học ở đây à?” Lý Triết Vũ đi ngay bên cạnh, cười hỏi tôi.

“Ha ha ha... đâu có! Chẳng qua hôm nay tôi bị trúng gió nên người hơi đau nhức thôi.” Tôi phản ứng theo phản xạ tự nhiên. Làm gì có chuyện đó, tôi đường đường là ngọc nữ trường Minh Đức, sao có thể lộ vẻ mềm yếu trước mặt kẻ khác chứ?

Mà công nhận trường Sùng Dương quá đỗi dẫn thật! Bàn ghế xô đẩy lộn xộn, học sinh muốn hỏi điều gì đều có thể dừng dậy hỏi ngang nhiên. Ngay cả đó là những câu hỏi chẳng dính líu gì tới bài học tổng sách, thầy giáo vẫn hào hứng giải thích. Điều này khiến cho học sinh ngoan ngoãn, chăm chỉ nghe giảng, chép bài như tôi không thể nào hòa đồng nổi.

“Á, Lý Triết Vũ và Tô Hựu Tuệ đi cạnh nhau kìa! Con nhỏ đó là bạn gái của Kim Nguyệt Dạ cơ mà!”

“Sao nó lại đi chúng với Lý Triết Vũ nhỉ? Ước thật!”

“Phải đó! Đúng là con nhỏ tham lam!”

Khi tôi và Lý Triết Vũ vừa bước ra khỏi khu giảng đường thì đã nghe thấy giọng nói găm ghè của mấy nữ sinh đi ngang qua chỗ chúng tôi.

“Hựu Tuệ, cô không sao chứ?” Lý Triết Vũ quay đầu lại lo lắng nhìn tôi.

“Không sao đâu, ha ha ha!” Tôi ra vẻ thản nhiên như không, khé nhún vai đáp.

He he he! Nếu cho rằng nữ sinh ưu tú như tôi mà lại đi chấp lủ vẹt bầu lăm chuyện đó thì nhầm to rồi đấy! Để đối phó với tụi “đánh hanh đồ mờ” này, tôi có một chiêu cực nhạy, đó là...

Tôi bỗng quay đầu lại, trừng mắt hung dữ nhìn đám nữ sinh thích “chọc ngoáy” đó, rồi nở một nụ cười siêu cao quý, siêu bí hiểm.

Đám nữ sinh lặng người đi, sau đó mặt đỏ bừng, ba chân bốn cẳng chuồn mất tăm.

“Ha ha ha, Hựu Tuệ, cô thật là...” Lý Triết Vũ mỉm cười lắc đầu.

“Có gì đâu!” Tôi cười thầm, rồi xua xua tay.

“Hựu Tuệ...” Lý Triết Vũ đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nhún nhường vào mắt tôi, “Đừng lo, dù xảy ra chuyện gì, vẫn còn có tôi mà.”

Thích thích... Tim tôi như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Lý Triết Vũ... Lúc nào cậu ấy cũng dịu dàng như vậy. Đôi khi, sự dịu dàng của cậu ấy lại khiến tôi khó xử. Nhưng cũng có lúc, chính sự dịu dàng ấy lại khiến tôi cảm thấy yên lòng... Đôi mắt trong veo của Vũ chắc chứa bao nỗi niềm, và sự dịu dàng vô hình ấy dường như ẩn chứa bên trong nó...

“Hựu Tuệ, cẩn thận dưới chân...”

Lý Triết Vũ chưa kịp nói dứt câu, tôi đã bị trượt chân, cả người té ngã ra sau.

Khi đầu tôi chuẩn bị “tiếp đất”, một cánh tay chắc khỏe bỗng đỡ lấy eo tôi! Toàn thân tôi như “phanh” lại trong không trung!

“Hựu Tuệ, cô có sao không?”

Tôi run run khẽ mở mắt ra.

Nước da trắng hồng, đường nét cảm thanh mảnh, cả tròng mắt màu cà phê nữa...

Đôi mắt dịu dàng của Lý Triết Vũ đang gần ngay trước mặt tôi! Cả người tôi cứng đờ như hòn đá, mắt mở to thò lổ...

“Woa! Lý Triết Vũ đỡ chuẩn thật! Như là đang nhảy tango ý!”

“Hu hu hu! Mình muốn được Vũ ôm như vậy quá!”

Đám nữ sinh xung quanh gào rú inh ỏi, khiến tôi giật mình tỉnh lại.

Tôi nhảy vọt ra khỏi vòng tay Lý Triết Vũ, giả vờ đánh trống lảng, “Ai mà bất lịch sự thế, vút cả vỏ chuối ra giữa đường thế này!”

“Ái già, cô giẫm phải vỏ chuối à? Sao số đen như quạ vậy? Mà nè, trường Sùng Dương không như trường Minh Đức đâu, tôi khuyên cô nên cẩn thận thì hơn!” Tên Lăng Thần Huyền không biết từ đâu nhảy bổ ra, cười gian manh rồi ung dung rời khỏi. Trong túi quần thằng cha đó còn lộ ra một nửa quả chuối đang ăn dở...

“Huyền...” Lý Triết Vũ định gọi Lăng Thần Huyền nhưng bị tôi ngăn lại.

“Không sao đâu, Lý Triết Vũ, cứ kệ cậu ta đi!”

Hừ, tên khỉ ngớ Lăng Thần Huyền kia, người tưởng vài ba cái trò vặt vãnh trẻ con đó khiến ta nhụt chí thì nhầm to rồi đó! Có giỏi thì người cứ giở hết các chiêu ra đi, ta sẽ “thu phục” cho bằng hết.

” Hu hu hu ... Hựu Tuệ, tụi tôi nhớ bà quá đi mất!”

Tô Cơ và Hiểu Ảnh ngồi đối diện với tôi trong cửa hàng Happy House. Hai nhỏ ta làm bộ khóc thút thít.

“Thật vậy sao?” Tôi hút một hơi nước côca, thờ ơ hỏi.

“Dĩ nhiên rồi, bà không biết chứ, ngày nào tụi tôi cũng lẩm nhẩm gọi tên bà! Nỗi nhớ của tụi tôi chẳng khác nào nước sông Hoàng Hà cuộn cuộn hết lớp này đến lớp khác!”

“Đủ rồi đó! Khai thật mau, bài tập về nhà hai bà làm đến đâu rồi?”

Hai con nhỏ này lúc cần nhờ vả mới xum xoe nịnh nọt, cho tôi đi “tàu bay giấy” liên miên. Cái trò cũ xì này tôi còn lạ gì!

Oái gớm quá, hai nhỏ ta còn chu mỏ ra, gửi những nụ hôn gió nồng nàn tới tôi kìa!

Tô Cơ và Hiểu Ảnh nháy mắt với nhau.

“Hi hi! Đúng là tụi tôi chẳng thể nào qua nỗi mất bà! Tụi tôi nghe nói bài tập về nhà bên trường Sùng Dương ít tẹo, cho nên bài tập của tụi tôi ...hay là ... hi hi hi ...”

Tô Cơ nói đoạn, cung kính bê một chồng vở bài tập dày cộp đến trước mặt tôi.

“Đừng hòng!” Tôi lạnh lùng lắc đầu, tiếp tục hút nước côca.

“Hu hu hu, Hựu Tuệ bà đừng nhần tâm như vậy mà, tụi tôi vì bà mà vào sinh ra tử thu thập được khá nhiều tin giật gân đấy!” Tô Cơ ngược mắt lên, mặt mày nom tuội nghiệp như đứa ăn xin.

“Đúng đấy, đúng đấy!” Hiểu ảnh đứng bên cạnh gật đầu như bồ cùi phụ hoạ theo.

“Tin giật gân? Tin giật gân gì hả?” Tôi ngờ vực.

Tô Cơ thấy thời cơ đã đến, mắt sáng quắc lên.

“Là thế này, sau khi hai trường Minh Đức và Sùng Dương trao đổi học sinh cho nhau, học sinh hai trường đã tự đặt ra một điều lệ đó là: Nếu ủng hộ Tô Hựu Tuệ thì dán thẻ PK màu đỏ lên tường PK số 23 phố Angel, còn nếu ủng hộ Kim Nguyệt Dạ thì dán thẻ PK màu xanh. Như vậy, chỉ cần thông qua bỏ phiếu công khai sẽ biết được mức độ được yêu thích của bà và Kim Nguyệt Dạ”.

“Ừm, thế thì sao?”

“Cho nên...,” Hai tròng mắt của Tô Cơ đảo như lạc rang, “Cho nên tôi và Hiểu Ảnh sẽ tập trung sức lực để lôi kéo thẻ PK đỏ giúp bà. He he he...”

“Ồ vậy cảm ơn hai bà nhiều nhé!” Tôi vẫn thản nhiên như không.

“À, mà tụi tôi còn có một tin cực hot về Kim Nguyệt Dạ nè!”

Kim Nguyệt Dạ? Nghe thấy 3 từ này tất cả nơron thần kinh của tôi bỗng căng ra như chuẩn bị nghênh chiến.

“Tên Kim Nguyệt Dạ đó được hâm mộ lắm đấy, lũ con gái trường mình cứ quần lấy hần như cá với nước! Đã thế còn có một số thầy cô cũng yêu quý hần cực kì! Địa vị của hần ở trường Minh Đức chẳng kém khi ở bên trường Sùng Dương đâu!”

“Cái gì? Sao lại thế được?”

Tôi còn tưởng hần cũng như tôi, không hoà hợp được với tác phong của trường Minh Đức, nhưng... sao hần lại...

“Ôi! Vui quá đi! Kim Nguyệt Dạ chuyển tới trường Minh Đức học!”

Ủa! Có người đang nói về Kim Nguyệt Dạ! Tôi quay đầu lại nhìn, phát hiện ra một đám nữ sinh trường Minh Đức đang bước vào cửa hàng Happy House, mặt mũi ai cũng hí hửng, mồm nói liến thoắng.

“Chao ôi, anh kim Nguyệt Dạ mới bảnh trai làm sao! Đây là lần đầu tiên mình đứng gần anh ấy như thế!”

“Đúng đấy, tiếc là anh ấy chỉ ở trường Minh Đức có 40 ngày thôi, mình mong anh ấy ở lại vĩnh viễn cơ”.

Grừ! Cái đồ mê trai đẹp bán rẻ trường kia! Tôi thấy trong người như bị ngọn lửa uất hận thui trụi đến nơi.

“Nè, mấy cô vừa nói gì, Kim Nguyệt Dạ là của trường Sùng Dương nhé!” Đột nhiên mấy nữ sinh mặc đồng phục trường Sùng Dương mặt mày tức tối, chặn ngang lối vào của đám nữ sinh trường Minh Đức.

“Thì sao nào? Đây nói à biết, bây giờ Kim Nguyệt Dạ ở trường Minh Đức, nên là học sinh trường Minh Đức!” Một nữ sinh cong mồm cười lại.

“Hừ! Tô Hựu Tuệ mới là của trường Minh Đức các người! Kim Nguyệt Dạ vĩnh viễn là hoàng tử của trường Sùng Dương!”

“Còn lâu nhé! Tô Hựu Tuệ đã sang trường Sùng Dương rồi, Kim Nguyệt Dạ bây giờ là của trường Minh Đức!”

Hừ! Tụi cà chớn! Dám mang ta ra đá qua đá lại như trái banh thế à? Tên khốn Kim Nguyệt Dạ đó thì có gì hay ho chứ? Ở trường Sùng Dương được hâm mộ điên cuồng, sang trường Minh Đức vẫn được các bé lao vào như con thiêu thân!

Á á á á á... TỨC CHẾT ĐI ĐƯỢC!

“Hựu... Hựu Tuệ, bà không sao chứ? Sao người bà run cầm cập vậy?” Tô Cơ huých vai tôi.

“Khoẻ... đương nhiên là khoẻ re!” Tôi nghiêng răng ken két, gần từng tiếng qua khe răng, hậm hực hút một hơi dài nước côca.

Oái... tiêu rồi, tôi hút nhiều nước côca quá nên bị sặc! Ặc, tôi ho sù sù.

“Ồ, bé Hựu Tuệ bị sặc à? Thế mà tôi cứ tưởng con bò nào đang rống cơ đấy! Hơ hơ hơ!”

Thằng cha này thiêng thật, cứ mỗi lần tôi gặp chuyện bực mình là y rằng hần xuất hiện để giễu cợt tôi.

“Á! Kim Nguyệt Dạ! Kim Nguyệt Dạ!”

“Kim Nguyệt Dạ! Em rất hâm mộ anh!”

Đám nữ sinh vừa rồi đang túm tụm lại cãi nhau ôm tỗi, nhìn thấy Kim Nguyệt Dạ bỗng chốc trở thành đồng minh, hét lên như phát cuồng.

“Suyt! Các bạn gái xinh đẹp, xin hãy giữ im lặng kéo ảnh hưởng tới các thực khách tại Happy House!” Kim Nguyệt Dạ nở nụ cười hớp hồn rồi nháy mắt tình tứ với đám nữ sinh trời đánh đó.

Rầm... rầm... ụỳnhh...

Đám nữ sinh như lũ nhặng xanh bị trúng thuốc diệt côn trùng siêu tốc, đầu óc choáng váng, ngã quay cu lơ ra đất.

“Ha ha ha! Chúc mừng nhé! Sức hút của cậu càng ngày càng đáng nể!” Tôi cười nhạt, nhìn “lũ nhặng xanh” đang mơ mơ màng màng say thuốc.

Hừ! nguy hiểm thật, trình độ dụ dỗ các bé fan của tên hồ li tinh này ngày càng cao thủ!

“Ồ! Thật vậy sao?” Kim Nguyệt Dạ đột nhiên dí sát bản mặt đáng ghét về phía tôi, “Không biết sức hấp dẫn của tôi có hiệu quả với bé Hựu Tuệ không nhỉ?”

Mặt hần cứ dần dần tiến sát lại...

Khuôn mặt hần như được chạm khắc tinh xảo, cái mũi thẳng thanh tú, đôi lông mày đen đậm, lại còn cả khoé miệng khẽ nhếch lên cười như ác ma, hàm răng trắng đều...

Oái! Tên khốn Kim Nguyệt Dạ! Sao hần dám dí sát mặt về phía tôi gần như vậy? Tôi như bị thiếu ôxi, vội vàng quay ngoắt cái mặt đỏ bừng đi.

“Hừ! Đừng tưởng bỏ! Sức hút của cậu chẳng có tác dụng gì với tôi đâu, cậu có dùng điện cao áp hai nghìn vôn cũng thế thôi!”

“Chắc, thế sao mặt bé lại đỏ ửng thế kia?” Kim Nguyệt Dạ cười ma mãnh.

“Vớ vẩn, tôi... tôi đỏ mặt lúc nào?” Tôi gắt âm lên, len lén liếc Hiểu Ảnh và Tô Cơ.

“Mặt bà đỏ lắm, Hựu Tuệ...” Tô Cơ dùng ánh mắt thương hại nhìn tôi.

“Ừ... đỏ hơn cả nước dưa hấu của Hiểu Ảnh...” Nhỏ Hiểu Ảnh còn gật gù chứng thực.

“Phì!” Kim Nguyệt Dạ thấy bộ dạng lúng túng như gà mắc tóc của tôi bèn phì cười.

Hai con nhỏ đầu gỗ này! Sao lại giúp giặc hại nhà thế chứ?

“Mặt... mặt tôi đỏ là do xem phim cảm động chứ bộ!” Tôi cố cãi cùn lấy được, tay chỉ bừa về phía màn hình tivi.

“Ồ! Là do xem tivi ư?” Kim Nguyệt Dạ tò mò nhìn theo phía tay tôi chỉ.

“Hura! Là Sun kìa!” Hiểu Ảnh bỗng rú lên.

Gì cơ? Là Sun á?

Sao lại trùng hợp vậy?”

Nhưng đúng là đời này có rất nhiều chuyện trùng hợp ngẫu nhiên!

Trên tivi đang chiếu khuôn mặt đẹp mê hồn của Sun.

“...Tôi sẽ tiếp tục cố gắng, mặc dù cô ấy đã có bạn trai nhưng tôi không bỏ cuộc đâu. Tôi tin rằng sự cố gắng chân thành của mình sẽ làm cô ấy cảm động!”

Cậu ta đang nói về tôi ư? Cái gì mà bạn trai? Tôi có bạn trai hồi nào?

“Thật cảm động...Sun, cậu còn điều gì muốn nói với cô ấy không?” MC đứng bên cạnh, nước mắt ngấn nước mắt dài.

“Hựu Tuệ...” Trên màn hình, Sun đột nhiên hơi lưỡng lự, “Tôi biết sự xuất hiện đột ngột của tôi khiến em cảm thấy bối rối, nhưng mong em hãy cho tôi một cơ hội bù đắp, bởi tôi thật sự hy vọng em sẽ chấp nhận tôi”.

Chương trình kết thúc với khuôn mặt rất thành khẩn của Sun.

Một bài hát du dương bỗng nổi lên: “Em có thể quên... nhưng anh luôn phải nhớ... Khi mất em, anh mới hiểu thế nào là cảm giác hụt hẫng... Dù anh không phải chàng hoàng tử tuần tú có cả đoàn tháp tùng uy vệ... nhưng con tim anh luôn mách bảo rằng... Anh thật sự yêu em!”

“Hu hu hu, cảm động quá! Xin hỏi đời người là mấy nỗi, chỉ mong sớm chiều ta được ở bên nhau! Hựu Tuệ bà may mắn quá đi! Thật là...” Tô Cơ tranh thủ chùi nước mắt nước mũi vào áo tôi rồi véo tôi một cái rõ đau.

May mắn cái nỗi gì, có mà xui tận mạng thì có!

Toàn những chuyện không đầu vào đầu làm cuộc sống của tôi rối tung rối mù lên. Số tôi sao mà đen như quạ!

“Đúng đó Hựu Tuệ, tuy bà có Dạ, nhưng cũng phải đối xử tốt với Sun đấy!” Hiểu Ảnh ân cần dặn dò tôi.

Con nhỏ này! Nói nhăng nói cuội cái gì thế?

“Bravo!” Kim Nguyệt Dạ bỗng cười khẩy rồi huýt sáo, “Hựu Tuệ, cô đừng giả bộ nữa, người ta là đại minh tinh đấy, trong lòng cô chẳng rú lên vì sung sướng ấy chứ!”

Hừ! Tên khốn này! Sao hần nói mĩa mai đau thế không biết!

“Kim Nguyệt Dạ, cậu không biết gì thì đừng có mà nói nhảm!” Tôi tức hằm hằm, trừng mắt với hần.

“Chắc có người là thanh mai trúc mã, lớn lên cùng nhau...” Giọng điệu của Kim Nguyệt Dạ nghe chua như giấm.

“Cậu...”

“Có cậu ta trợ giúp, không chừng cuộc thi lần này cố thắng chắc đó!”

Grừ! Hần càng nói càng quá đáng.

“Cậu và cậu ta đều là lũ khỉ đột chết tiệt!” Đầu tôi như muốn nổ tung, tôi gào lên.

“Ồ, cô nói đúng lắm, tôi chỉ là con khỉ hôi, nhưng Sun là hoàng tử nặng tình đấy!” Câu nói của Kim Nguyệt Dạ như thách thức tôi, nhưng còn có vẻ hơi giận dỗi.

“Hừ, thì sao hả? Cậu ghen tức à? Tôi và Sun sẽ nói lại duyên xưa cho cậu xem!” Tôi diên tiết gất âm lên, bản thân tôi cũng không còn biết mình đang nói gì nữa.

“...” Kim Nguyệt Dạ lặng người đi, mặt mày xám ngoét.

“Hựu Tuệ, bà nói bừa gì đấy?” Tô Cơ thấy tình hình căng thẳng như đầu bò tót, vội vàng kéo tay áo tôi, lúc này tôi mới giật mình tỉnh lại.

Chết thật... Tôi óc heo hay sao hả trời! Vừa rồi tôi buột miệng nói gì ý nhỉ?

Nhưng bây giờ có hối hận cũng chẳng kịp...

Ánh mắt của Kim Nguyệt Dạ bỗng trùng xuống, hần chẳng nói câu nào.

Hần... giận ư? Sao không nói mĩa mai như mọi khi? Hần im lặng bất thường thế này khiến tôi nổi da gà.

Một lúc sau, Kim Nguyệt Dạ cười lạnh tanh rồi quay người bỏ đi thẳng.

Tôi ngồi ngây ra ghế, đầu đặt lại như đất sét.

Tại sao mỗi lần gặp nhau chúng tôi đều có kết cục không vui... Kim Nguyệt Dạ, đồ khỉ hôi! Tại hần khiêu khích trước nên tôi mới nổi điên, ăn nói hằm hồ như thế!

30. Q.5 - Chương 6: Cánh Đồng Hoa Oải Hương Thút Thít Khóc Thầm

oa oa oa... hu hu hu
Ông trời ơi, sao ông nhỏ mọn vậy!
Hôm qua con chỉ lau bầu ngải có chút xíu
Mà hôm nay ngày đã thả cho rượt con
Chạy, chạy, tôi chạy chạy chạy...

ONE
Ánh mắt lạnh như băng của Kim Nguyệt Dạ lúc rời khỏi Happy House cứ thiêu đốt giày vò tôi suốt cả buổi tối. Sáng hôm sau, tôi mắt nhắm mắt mở khoác ba lô đến trường. “Hi! Tô Hựu Tuệ, chúc cô buổi sáng tốt lành!”. Vừa mới bước đến cửa lớp, tôi đã nghe thấy tiếng cười sảng sặc như ma làm của thằng cha Lăng

Thần Huyền.“Ồ! Chào” Tôi uể oải như cọng bún thiêu, nhếch miệng cười méo xệch“”Này, sao cô không mau vào lớp đi! Sắp đến giờ vào học rồi đấy! Tên Lăng Thần Huyền tự dưng tốt đột xuất, giục tôi, đã thế còn nhường đường cho tôi vào trước. ”Ồ ờ,... tôi vào ngay đây...” Tôi mỉm cười cố căng mắt ra gạt đầu.“Hê hê..” Lăng Thần Huyền cười gian manh rồi lùi lại vài bước.Ủa? Hình như không ổn... Tôi thấy cánh cửa lớp khép hờ có gì đó mờ ám lắm! Theo trực giác tôi mách bảo, chắc chắn tên khỉ ngố này lại bày trò gì đây!Hừm! Tên Lăng Thần Huyền ba trợn này xem thường ngọc nữ trường Minh Đức quá, định giở trò làm tôi bẽ mặt hả? Hơ hơ, chờ mặt trời mọc đằng Tây đi!Ồ! Hiểu Ảnh! Sao bà lại đến đây? Tìm Lăng Thần Huyền hả?”. TÔI há miệng nhìn ra phía sau lưng Lăng Thần Huyền, hét lên vui sướng.“Cái gì? Hiểu Ảnh á?” Lăng Thần Huyền mới nghe thấy tên Hiểu Ảnh, mặt mũi đã xanh xám như bị trúng gió, co giò bỏ chạy.Rào!Hắn vừa đẩy cửa toan chạy bổ vào lớp thì bị một thùng nước bẩn dội ào xuống“Ha ha ha! Trúng rồi, trúng rồi!” Mấy tên nam sinh trong lớp chạy tới vỗ tay âm ỉ, gào lên phấn khích , “ha ha ha, ngọc nữ trường Minh Đức thành chuột lột Minh Đức rồi!”“Ngại quá, không ngờ mấy bạn đây đón tiếp tôi lại long trọng thế này, làm ơn nhường đường chút nào, cảm ơn nhé!” Tôi mỉm cười, ung dung đi lướt qua đám nam sinh đang trợn tròn mắt nhìn.“Oái! Đại ca Lăng Thần Huyền! Sao lại là đại ca... Bọn em sai rồi... oái! Xin đại ca tha mạng...!”Tôi từ tốn ngồi xuống ghế, mãn nguyện nghe tiếng kêu rên thảm thiết phía sau lưng.Chà, buổi sáng nên làm gì trước nhỉ?Thấy tôi nhét ba lô vào trong ngăn bàn, mấy tên nam sinh ngồi bên cạnh cố nín cười, mặt mày như bị biến dạng... Bọn họ lại bày trò gì nữa đây?Tôi rút tay ra khỏi ngăn bàn.Hơ... Cái gì vậy nhỉ? Tay tôi hơi buồn buồn! Tôi cúi đầu nhìn xuống tay mình....Xời! Lại cái trò cũ rích từ thời nào rồi!Oái! Má ơi! Gián!” Tôi cười thầm rồi vờ vịt hét lên thất thanh.“hê hê hê! Tô Hựu Tuệ ! Hay lắm! Đáng đời cô!” Lăng Thần Huyền dù bị ướt nhẹp từ đầu đến chân vẫn tươi tỉnh như sao, ôm bụng cười ngặt nghẽo.“Á... dừng mà, biến mau.. biến mau...” Tôi cố ý chạy đến bên cạnh Lăng Thần Huyền, ra sức vẩy tay.Xoạt! Con gián trên tay tôi như một viên đạn, nhè thẳng mặt Lăng Thần Huyền mà lao tới, rơi trúng mũi tên đó.Hơ hơ hơ, em gián này được đấy, có năng khiếu làm lính nhảy dù.“Á á á... Á á á! Gián! Gián! Ai giúp tôi gỡ con vật kinh tởm này ra với!” Lăng Thần Huyền kinh hãi nhìn em gián bò lồm cồm trên sống mũi, sợ đến nỗi suýt òa khóc.“Đại ca bình tĩnh! Đại ca cứ bình tĩnh!” Mấy tên nam sinh vừa rồi cuống quýt cả lên. Lát sau tên Thần Huyền mới thoát khỏi “móng vuốt” của em gián hôi!“A ha! Xin lỗi nhé! Lăng Thần Huyền... Ban này tôi không có ý đâu, có lẽ em gián thấy cậu thân thiện, đáng yêu nên phải lòng cậu đó!” Tôi ra vẻ vô tội, hấp háy mắt.“Hừ hừ... Hựu Tuệ, cô cứ đợi đấy... Chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu!” Tên Lăng Thần Huyền trợn mắt lên với tôi, tức sôi máu vùng vằng bước ra khỏi phòng họcHô hô hô, đúng là đồ khỉ ngố, muốn đấu với ta hả, đợi kiếp sau đi!...Mấy ngày liền, tên Lăng Thần Huyền không chịu nường tay, hôm nào cũng bày đủ trò chơi xấu tôi. Nhưng Tô Hựu Tuệ này bản lĩnh đầy mình, trò nào của hắn cũng bị tôi hóa giải tất tần tật.Công nhận thằng cha này bám dai như đĩa muối, thuê ê chề mà vẫn không hề nhụt chí. Buổi chiều có tiết học hóa, hắn lại là người đến muộn nhất...“nào các em, ai có thể làm lại thí nghiệm thầy vừa minh họa!” Thầy giáo hóa mỉm cười trìu mến.“Bạn Hựu Tuệ! Bạn Hựu Tuệ ạ!” Lăng Thần Huyền đột nhiên hét toán lên.“À! Là em Tô Hựu Tuệ bên trường Minh Đức hả?” Nghe các thầy cô trường Minh Đức nói em rất giỏi môn hóa, vậy hôm nay mời em lên làm lại thí nghiệm cho các bạn xem!” Thầy giáo đưa tay làm động tác “xin mời”.Hừ, tên ngốc Lăng Thần Huyền! Người muốn gài bẫy làm ta mất mặt chứ gì? Ngại quá, lần này lại làm người thất vọng rồi. Thí nghiệm cón con này ta chỉ cần nhắm mắt cũng có thể làm được! Người chống mắt lên mà xem cho rõ nhé!Tôi nở nụ cười hình bán nguyệt, đứng dậy trong tiếng râm ran tán của cả lớp, bước lên bục giảng với dáng đi uyển chuyển.Ai ngờ khi chuẩn bị bắt đầu màn “biểu diễn” ngoạn mục thì tôi phát hiện bình đựng khí ôxi không cánh mà bay.Sao thế nhỉ? ban này còn cơ mà!sao vậy? Ngọc nữ Minh Đức tài mao cao chót vót mà lại không làm nổi thí nghiệm dễ ợt đó hả?” Tên Lăng Thần Huyền cười giễu tôi.Hừ, chắc chắn là hắn giở trò rồi! Tôi cố trấn tĩnh lại, tỉnh bơ như không, khẽ mỉm cười với học sinh bên dưới:“Trong khi tiến hành thí nghiệm, đôi lúc chúng ta sẽ gặp phải một số tình huống phát sinh ngoài ý muốn, nhưng các bạn đừng bỏ cuộc mà hãy tận dụng những nguyên liệu và thiết bị có sẵn trong tay, để có thể chiết xuất tạo ra những nguyên liệu cần thiết cho thí nghiệm...”Tách tách tách!Xem ta điện phân nước đây!Vài phút sau, tôi đã hoàn thành việc tạo ra khí ôxi mới, một loáng là làm xong cả thí nghiệm.“Eo ôi! Thật hay đùa vậy? Siêu thật đấy!”“Ngọc Nữ trường Minh Đức có khác...”Cả lớp xì xầm bàn tán ra vào.Bốp! Bốp! Bốp!Lý Triết Vũ là người đầu tiên đứng dậy vỗ tay khích lệ màn “biểu diễn” không thể chê vào đâu của tôi, tất cả học sinh có mặt thấy thế cũng vỗ tay theo.Hà hà hà! Tiếng vỗ tay vang trời! Những ánh mắt thần phục!Tôi đứng trên bục giảng ngất ngây tận hưởng tiếng vỗ tay như dấm dầy bên tai.Từ khi bước vào trường Sùng Dương đến giờ, đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy tiếng vỗ tay nhiệt tình đến thế!Đúng, đúng vậy, phải thế chứ!Nhìn thấy ánh mắt tràn đầy vẻ ngưỡng mộ của mọi người, tôi có cảm giác thắng lợi đang từng bước xích đến bên tôi.ha ha ha.... ha ha ha!

TWO“Nè, Tô Hựu Tuệ!”Buổi chiều tan học, tôi vừa bước ra khỏi cửa lớp thì bị Lăng Thần Huyền gọi giật lại.Thằng cha này định giở trò mèo gì nữa đây?Lăng Thần Huyền, có việc gì à?” Tôi mỉm cười đáp lại.Lăng Thần Huyền cúi đầu ấp úng như gà mắc tóc: “Hôm nay... xin lỗi nhé!”Trời đất! Tôi có nghe nhầm không vậy? Tên Lăng Thần Huyền mà cũng biết mở miệng nói xin lỗi? Đúng là chuyện lạ có thật!Là ... hôm nay Vũ đã trách móc tôi đủ điều, nên tôi muốn bù đắp lỗi lầm của bản thân mình!” Lăng Thần Huyền cúi đầu, không dám ngược mắt lên nhìn tôi. Trông bộ dạng hần rõ tội nghiệp.“Ha ha ha! Không cần đâu! Không cần đâu!” Tôi cười xua tay nhưng trong lòng thấy sượng sượng.“KHông! Nhất định phải bù đắp!” Lăng Thần Huyền lo lắng nhìn tôi.Ồ! Thằng cha này mặt căng thẳng như vậy chắc là vừa bị Vũ mắng cho te tua! Ha ha ha! Đã vậy Tô Hựu Tuệ này cho người một cơ hội sám hối, làm lại mình“Ừm, được thôi, nhưng tôi không có nhiều thời gian đâu!”“Không sao! Tôi chỉ dẫn cô đi tham trường để thể hiện lòng hiếu khách thôi! Ha ha ha!” Lăng Thần Huyền cười lớn, ân cần lên trước dẫn đường.Mặc dù trước đây tôi đã lén lút đến trường Sùng Dương mấy lần, nhưng không ngờ khuôn viên trường Sùng Dương lại rộng đến thế! Có cơ hội đi khắp chốn ngó nghiêng, lại có “hướng dẫn viên” miễn phí, tội gì không đồng ý chứ?Đây là khe cổ tình nhân, kia là đài phun nước Wish...”Mặc dù ngày thường tên Lăng Thần Huyền toàn bày trò chơi xấu tôi, nhưng nghe những lời giới thiệu say sưa của hần, xem ra hần cũng là một “hướng dẫn viên” yêu nghề.“Lúc này chúng ta vừa đi một vòng thăm quan ba trong bốn cảnh đẹp nhất trường Sùng Dương, bây giờ tôi sẽ giới thiệu với cô cảnh đẹp cuối cùng, nó đặc biệt lắm đấy...”Hừm! hình như nơi này tôi đã từng tới...Đúng rồi! Lần trước Lý Triết Vũ đã dẫn tôi tới đây, tên của nó nghe rất hay, hình như là “Lầu vọng tinh” thì phải. Nhưng tôi vẫn chưa có cơ hội hỏi rõ Lý Triết Vũ là tại sao hôm đó cậu ấy lại không dẫn tôi lên tới lầu thứ mười một...“Lăng Thần Huyền, nơi này chắc có liên quan tới câu chuyện bí ẩn nào đó đúng không?” Tôi tò mò hỏi.Lăng Thần Huyền bỗng đảo mắt nói: “Có chứ, nhưng muốn nghe tôi kể câu chuyện này thì phải bên trong mới biết được!”Tôi chần chờ một lát, rồi bước vào cổng lớn Lầu vọng tinh.Bên trong vẫn như lần trước, không hề có ánh đèn, tối om như mực!Két!Tôi còn chưa kịp định thần, tên Lăng Thần Huyền đã đóng cửa sắt lại.“Này, Lăng Thần Huyền, cậu làm gì vậy?” Tôi sợ hãi, vừa đám cửa thình thình vừa hét lên.“Ha ha! Tô Hựu Tuệ! Cô cho rằng Lăng Thần Huyền này lại dễ dàng xin lỗi cô vậy sao? Nói cho cô biết, nơi này là một trong ”Thất quỷ đại” của Sùng Dương, có tên là ‘Linh đài nguyên độc’! Tối nay cô cứ ngoan ngoãn ở trong đó nhé! Ha ha ha!”Lăng Thần Huyền, mau thả tôi ra!”Tôi cố gào to, nhưng bên ngoài không có động tĩnh gì hết, tên khốn Lăng Thần Huyền đã biến mất dạng.Hu hu hu! Tôi chỉ mất cảnh giác một chút đã sập bẫy của tên khỉ ngố. Sao tôi lại đi tin lời tên gian manh đó, lại còn tưởng là hần thành tâm xin lỗi nữa chứ. Tức thật!À! Đúng rồi, tôi có mạng điện thoại di động theo.Tôi sung sướng móc điện thoạia khỏi túi.”Tít” Điện thoại hết pin, tự động ngắt máy.Híc! Đúng là cái điện thoại phản chủ, cứ lần nào có việc cần dùng thì y như rằng nó lại dở chứng! Tôi chỉ muốn nện nó vỡ tan tành luôn.Bây giờ làm thế nào đây? Tôi nhìn xung quanh, mặt trời đã xuống núi rồi, ở đây lại không có đèn đuốc gì, đâu đâu cũng một màu đen kịt.hình như lúc này tên Lăng Thần Huyền nói đây là một trong “Thất quỷ địa” của trường Sùng Dương, có tên là “Linh đài quyền độc”. Ôi trời, lỡ có ma bắt chợt nhảy ra thì tiêu! Nhưng lần trước Lý Triết Vũ cũng đưa tôi đến nơi này ư?Đúng rồi! Chi bằng tôi cứ đi lên lầu thứ mười một xem có cái gì? Ít ra thì trên đó cũng không tối đen như mực giống dưới này.Nghĩ đoạn, tôi cắn răng, hít một hơi thật sâu, bước lò dò theo bậc cầu thang.Một bước, hai bước, ba bước...Một tầng, hai tầng, ba tầng...Tâm trạng lo lắng, căng thẳng dần tan biến mất, thay vào đó là cảm giác lâng lâng giống như lần đầu tiên tôi lên đây với Lý Triết Vũ.Cộp! Cộp! Cộp!Oái! Tiếng gì vậy? Toàn thân tôi run bắn, vội vã dừng bước, tiếng động đó cũng ngừng theo.Híc... Làm tôi sợ hú hồn! Hóa ra là tiếng bước chân của tôi.Cộp! Cộp! Cộp!ha ha ha! Là tiếng bước chân của tôi thôi! Không sợ, không sợ!Cộp! Cộp! Cộp!ha ha ha, là tiếng...Ồi! Đợi đã! Rõ ràng tôi... tôi đang đứng im tại chỗ không nhúc nhích! Sao ... sao vẫn có tiếng bước chân nhỉ?Lẽ nào... Không thể nào! Không thể nào! Chắc tôi nghe nhầm rồi! Đúng thế! nghe nhầm rồi!Tôi cố không nghĩ ngợi linh tinh, cả người run lên bần bật, rón rén nhón chân tiếp tục bước lên trên.Nhưng chân tôi vừa giơ lên thì...Cộp! Cộp! Cộp!Á... tiếng bước chân... Tôi ... tôi vừa nghe thấy... Không sai! Đúng là có tiếng bước chân! Lẽ nào có ma thật!Đúng lúc này, tôi lấy hết can đảm từ từ, quay đầu nhìn xuống phía dưới, một cái bóng đen lác lác xuất hiện ngay trước mặt tôi.“Ma... Á á á!” Tôi sợ đến nỗi hồn siêu phách lạc, mặt tái xanh như tàu lá chuối, quay đầu bỏ chạy.“Đứng lại! Không được chạy!” Ma biết nói kia, má ơi!Giọng nói nghe là lạ,... Ôi, lạ là đúng rồi! Tô Hựu Tuệ, mày gặp ma thật rồi!Người... Người ... muốn gì?” Tôi nói như hết hơi.“Ta muốn...” Ma vừa nói vừa tiến sát lại gần tôi... ôi trời ơi! ngày tàn của tôi đến rồi sao? Chúa ơi, con vẫn còn ham sống lắm!Á! Ma đột nhiên nắm chặt lấy tay tôi, tôi cuống cuống hét toáng lên, nước mắt, nước mũi giàn giụa.Hơ! Nhưng sao tay con ma này lại ấm thế nhỉ? Ma mà có thân nhiệt ư?”hơ hơ... bé Hựu Tuệ, là tôi đây!”Sao giọng con ma này nghe quen thế?”Kim Nguyệt Dạ,”hơ hơ... ngay cả giọng tôi mà bé cũng không nhận ra sao?” Tên “Ma”

đến trước mặt tôi. Nhờ chút ánh sáng nhỏ nhoi, tôi nhận ra một khuôn mặt quen thuộc. Phù! Đúng là Kim Nguyệt Dạ rồi! Kim Nguyệt Dạ! Đúng là cậu... ĐÚNG là cậu thật..." Hóa ra là tên Kim Nguyệt Dạ, tôi thở phào, hạ bàn tay đầm đãi mồ hôi đang túm chặt lấy ngực áo xuống. "Bé Hựu Tuệ, sao bé nhất gan thế? Hơ hơ hơ, khóc phòi cả bong bóng mũi ra kìa!" Thằng cha Kim Nguyệt Dạ thích thú nhìn bộ dạng hoảng loạn tột độ của tôi. "Hừ! Cậu còn dám nói nữa hả, nếu không phải tại ông bạn bắt trị Lăng Thần Huyền của cậu thì tôi sao lại bị giam trong khu nhà quỷ quái này?" Tôi hần học. "Hơ hơ hơ... Tên đó đúng là 'ghét cái ác như nhà nông ghét cỏ! Hơ hơ hơ...' "Cái gì mà 'ghét cái cá như nhà nông ghét cỏ'? Cậu nói thế là ý gì hả? Có giỏi nói lại xem!" Tôi tức tối la lớn. "Được rồi, được rồi! Coi như tôi chưa nói gì hết!" Kim Nguyệt Dạ giơ tay đầu hàng, "Dù gì bé Hựu Tuệ cũng đến đây rồi, tôi dẫn bé đi thăm nơi này chút! Đây là một trong những cảnh đẹp của trường Sùng Dương đấy!" Một trong những cảnh đẹp của trường Sùng Dương á? Đây là một trong "Thất quỷ địa" của trường Sùng Dương mà! Nhưng Lý Triết Vũ đã từng đưa tôi đến đây... Tôi nhìn Kim Nguyệt Dạ đứng ngay bên cạnh, rồi lại ngược nhìn lầu mười một chỉ còn cách có vài bước chân, không biết lấy can đảm từ đâu, tôi gật đầu đồng ý. THREE Cứ như thế, tôi theo chân Kim Nguyệt Dạ, lần mò tay vịn cầu thang xoắn ốc đi lên phía trên... Cầu thang yên tĩnh đến đáng sợ, chỉ có tiếng bước chân của hai chúng tôi vọng lại. Có điều lúc này tôi sợ mất mật, nhưng bây giờ cảm thấy an tâm phần nào. "Mà này Kim Nguyệt Dạ! Đây là nhà ma hay lầu vọng tinh vậy? Lần trước Lý Triết Vũ đưa tôi đến đây và bảo nó là lầu vọng tinh". Kim Nguyệt Dạ bỗng thần người ra. "Cô nói là... Vũ từng đưa cô đến đây?" Tôi gật đầu. "Ừ, nhưng không hiểu sao chỉ còn một tầng nữa là lên đến đỉnh lầu, cậu ấy bỗng đổi ý, không dẫn tôi lên nữa". Kim Nguyệt Dạ đứng lặng người đi, cúi đầu nghĩ ngợi gì đó. "Tôi không phải là Vũ, đã đưa cô đến đây, thì sẽ đưa cô lên đến tận tầng trên cùng". "Hà... Thế à?" Tôi dần người ra. Nhưng tôi có cảm giác câu nói của Kim Nguyệt Dạ không chỉ đơn thuần như vậy... Cuối cùng... Cuối cùng đã lên tới đỉnh lầu rồi! Căn lầu này nhìn có vẻ không cao lắm, thế mà trèo lên mất mồ hôi tai. Nhưng phong cảnh ở trên đây khá đẹp! Có thể nhìn thấy cả khuôn viên trường Sùng Dương trong đêm. không khí cũng trong lành. Tôi dựa người vào lan can hít một hơi sâu. Hà hà hà! Đã thật! "Đừng có hít lấy hít để không khí nữa, ngược đầu lên nhìn kìa, bé yêu!" Kim Nguyệt Dạ mỉm cười nói với tôi. Trên đầu? Tôi ngơ ngác quay sang nhìn hắt, rồi ngược đầu lên... "Woa! Đẹp quá! Bầu trời sao đẹp quá!" Tôi hứng khởi hét tướng lên. "Ha ha... cho nên nơi này mới có tên là lầu vọng tinh... Nhưng tôi vẫn thích bầu trời đêm đông hơn, lúc đó cảnh tượng hùng vĩ hơn nhiều!" Kim Nguyệt Dạ mỉm cười nói. "Thôi đi, có xem là tốt rồi, lại còn đòi hỏi!" Tôi lườm Kim Nguyệt Dạ. Xem ra lần trước Lý Triết Vũ không gạt tôi. "Hơ hơ hơ... nói cũng phải, hơn nữa hôm nay lại được ngắm sao cùng công chúa Hựu Tuệ trường Minh Đức, đúng là nằm mơ chẳng dám tin!" "Đương nhiên!" Tôi đắc ý hát hăm. Sau đó chúng tôi cùng cười phá lên. "Bé Hựu Tuệ, nhìn đằng kia kìa, có ba ngôi sao!" Kim Nguyệt Dạ giơ tay chỉ về bầu trời đêm ở phía xa. "À, nhìn thấy rồi!" "Đó là chòm sao Phi Mã! Kế bên là chòm Tiên Nữ! Còn bên kia là chòm Kinh Ngư!" Lúc ngắm sao, trông bộ dạng Kim Nguyệt Dạ rất say sưa, đáng yêu như một đứa trẻ. "Ồ! Không ngờ cậu biết nhiều thế!" Tôi ngạc nhiên. "Hơ hơ, đương nhiên rồi! Xem bên kia nữa, có một ngôi sao màu đỏ. Đó là ngôi sao sáng nổi tiếng trong bầu trời thu, sao Bắc Lặc Sư Môn!" "Ồ, hay thật!" "Tiện thể giới thiệu luôn với bé Hựu Tuệ một chòm sao sáng nhất!" Kim Nguyệt Dạ quay đầu về phía tôi, ánh mắt lấp lánh giống như vì sao trong đêm. "A, tôi biết rồi, là sao Bắc Cực chứ gì?" Tôi sung sướng. Kim Nguyệt Dạ cười gian nan, lắc đầu. "Là sao Cô ngọc!" "Sao cô ngọc! Có sao này thật hả?" Tôi ngạc nhiên hỏi. "Hơ hơ hơ! Có chứ! Trước đây không có, nhưng bây giờ thì có rồi!" Ánh mắt Kim Nguyệt Dạ nom rõ gian manh. "... Nếu là ngày thường chắc tôi đã nhảy dựng lên 'đầu khẩu' với hắt ngay, nhưng bây giờ tôi lại thấy mặt mình hơi nóng nóng, tim đập rộn ràng trong lòng ngực. "Đúng... Đúng rồi! Kim Nguyệt Dạ này! Nơi đây đẹp thế này, nhưng sao lại là một trong 'Thất quỷ địa' của trường Sùng Dương?" Tôi hốt hoảng vội chuyển chủ đề. "Thất quỷ địa?" Kim Nguyệt Dạ sững người ra. Kim Nguyệt Dạ liếc trộm tôi, mặt mày thành thực đáp: "Huyền không lừa cô đâu. Đây chính là 'Linh đài nguyên độc', một trong 'Thất quỷ địa' của trường Sùng Dương. Nếu hận ai đó, chỉ cần viết tên người đó và tên mình lên tường, rồi dùng mũi tên nói lại với nhau, người bị nguyên độc sẽ gặp vận xui, nhưng bù lại người viết lời nguyên đó cũng bị tổn dương thọ!" Tôi vừa nghe xong, sợ đến nỗi nuốt nước bọt ừng ực. "Cậu không... huh tôi đây chứ?" Kim Nguyệt Dạ mặt tỉnh bơ nhíu mày. "Không tin hả, lại đây mà xem này!" Nhìn theo tay Kim Nguyệt Dạ chỉ, tôi cúi người nhìn! Trời đất! Hóa ra trên vách lan can xung quanh sân thượng tầng mười một đều ghi chỉ chít tên người. Hơn nữa, cứ hai tên người làm thành một nhóm rồi nói lại bằng mũi tên. "Đầu mũi tên chỉ vào là tên người bị nguyên độc, còn đuôi mũi tên là tên người nguyên độc". "Nhưng... nhưng sao lại có nơi quái đản thế này?" Giọng tôi run lên. "Ừm, cái này thì tôi cũng không rõ lắm! Ai dà! Tôi vừa nhớ ra một chuyện rất quan trọng!" Nhìn nụ cười như ác ma của tên Kim Nguyệt Dạ, lòng tôi bỗng bồn chồn đến khó tả. Chắc hẳn sẽ không... "Hựu Tuệ, chúng ta đấu với nhau lần như vậy, tôi cũng mệt mỗi

lắm rồi, hơn nữa chuyện hôm qua cô cũng làm tôi không vui! Cho nên tôi quyết định... nguyên độc cô! Hơ hơ hơ!” “Kim Nguyệt Dạ! Cậu đùa cái kiểu gì thế?” Tôi hoảng loạn hét ầm lên. “Hơ hơ! Tôi không đùa cô đâu! Cô xem này!” Kim Nguyệt Dạ nói đoạn, lấy trong balo ra một cái bút, cúi người nhìn ngang ngó dọc, “Chắc! Viết ở đâu bây giờ nhỉ?” “Oái... Kim Nguyệt Dạ! Đừng làm thế! Ngày thường tôi bị ép phải đấu với cậu thôi, hơn nữa tối qua tôi bực quá nên lỡ miệng ấy mà! Cậu chấp làm gì! Ha ha ha ha!” “Thế hả? Hựu Tuệ, cô có biết câu: hoạ từ cái miệng ra không? Rất tiếc, lần này tôi giận thật rồi, bây giờ cô có giải thích gì cũng vô ích.” Kim Nguyệt Dạ vừa nói vừa hí hoáy bên lan can bằng xi măng. “Ấy, từ từ đã! Kim Nguyệt Dạ, cậu đừng quên nguyên độc người khác cũng bị tổn dương thọ đấy! Cậu muốn bị tổn dương thọ vì việc vật ấy sao?” Tôi năn nỉ “khuyên giải”. “Hơ hơ, tôi mặc kệ! Đối với tôi chết sớm vài năm hay sống thêm vài năm cũng như nhau cả thôi!” Hắn tỏ vẻ phớt đời. “Ồ... vậy... vậy thì làm thế nào cậu mới không nguyên độc tôi nữa?” Tôi đành ra nốt “con bài” cuối cùng đó là vật nài. Kim Nguyệt Dạ cười gian xảo. “Hơ hơ... trừ khi cô đồng ý bỏ cuộc!” “Đừng hòng!” Tôi chẳng cần nghĩ, đáp thẳng thừng. “Ồ, gay nhỉ, thế thì xem ra chẳng còn cách nào khác!” Kim Nguyệt Dạ ra vẻ bó tay, nhún vai, rồi quay người đi. “Ồi! Kim Nguyệt Dạ! Bình tĩnh đã! Việc gì cũng có thể thương lượng... thương lượng mà... Ha ha ha!” “Haiz! Tôi vừa cho cô cơ hội rồi! Bây giờ thì không có thương lượng gì hết! A... tìm thấy chỗ viết rồi! Hơ hơ... Tôi viết tên đây!” Kim Nguyệt Dạ thản nhiên cầm bút lên. “Kim Nguyệt Dạ, dừng lại ngay!” Tôi hét lên rồi nhảy vọt tới, cướp lấy cây bút trong tay hắn. Nhưng không kịp nữa rồi, Kim Nguyệt Dạ đã kịp viết “Kim nguyệt Dạ” lên đó. “Đây là...” Kim Nguyệt Dạ cười khoái trí đột nhiên lặng người đi. Có chuyện gì vậy? Lương tâm hắn trở dậy chắc? Tôi quay đầu lại nhìn về phía lan can. Ô! Sao... sao lại thế này? Dưới chỗ Kim Nguyệt Dạ vừa viết đã có người dùng bút màu khác viết trước ba chữ “Tô Hựu Tuệ”. Híc! Tôi có nhìn nhầm không vậy? Chẳng lẽ Tô Hựu Tuệ này lại gây thù chuốc oán nhiều đến thế, ai ai cũng muốn nguyên độc sao? Tôi nhìn tiếp về phía nôi với chữ “Tô Hựu Tuệ”... Đuôi mũi tên kia lại là... lại là... “Lý triết Vũ”. “Kim Nguyệt Dạ -> Tô Hựu Tuệ <- lý=” triết=” vũ=” tôi=” thộn=” mặt=” ra=” nhìn=” nhóm=” ba=” người=” duy=” nhất=” trên=” tường=” tronh=” lòng=” bỗng=” dấy=” lên=” một=” nổi=” lo=” lảng=” bắt=” an.=” kim=” nguyệt=” dạ=” nhìn=” đăm=” đăm=” vào=” ba=” chữ=” trên=” tường=” bỗng=” nhiên=” cười=” đầy=” ắn=” ý=” ...=” cuối=” cùng=” cậu=” ấy=” cũng=” nói=” ra...=” cuối=” cùng=” cũng=” nói=” ra=” nghĩa=” là=” sao?=” tên=” kim=” nguyệt=” dạ=” lắm=” nhằm=” gì=” vậy?=” đầu=” óc=” tôi=” loạn=” lên=” như=” cào=” cào.=” viết=” như=” vậy=” tức=” là=” lý=” triết=” vũ=” hận=” tôi?=” nhưng=” cậu=” ấy...=” cậu=” ấy=” nói=” là=” sẽ=” bảo=” vệ=” tôi=” cơ=” mà!=” sao=” cậu=” ấy=” lại=” hận=” tôi?=” lẽ=” nào=” là=”>

FOUR

“Hựu Tuệ! Hựu Tuệ! Hựu Tuệ” Hôm nay bà sao thế? Mặt mũi ử đột thế kia!” Tô Cơ và Hiểu Ảnh ngồi đối diện với tôi trong Happy House. Tôi lắc đầu, thở dài ngao ngán. Từ hôm biết mình bị nguyên độc đến giờ, tôi luôn tìm cách tránh mặt Lý Triết Vũ. Tôi vịn đủ lí do để lảng tránh cậu ấy, cho dù là lí do cực kì ngớ ngẩn. Nhưng ai bảo cứ mỗi lần chạm mặt Vũ là tôi thấy lúng túng. Vũ rõ ràng hận tôi, thế mà mỗi khi tôi gặp khó khăn lại đều ân cần giúp đỡ. Làm phiền cậu ấy nữa nhờ cậu ấy lại hận tôi thêm thì nguy! Haizzzz....” không có gì ... Ngay cả tôi cũng chẳng hiểu độ này làm sao nữa... Hừm!” thôi chết, tôi quên không kể cho bà nghe chuyện này, mắmy hôm nay tôi thấy tường PK ở số 23 phố Angel toàn dán thẻ PK màu xanh thôi, xem ra tên Kim Nguyệt Dạ đang lén lướt bà!” Tô Cơ thảm thĩ. “haha ! Không sao! Tôi vẫn chưa gỡ hết tuyệt chiêu ra đâu! Đợi đến lúc đó fan bên trường Sung Dương lại đổ tôi ầm ầm ấy chứ, ha ha ha ...!” “Ừm Hựu Tuệ, tôi đặt hoàn toàn niềm tin ở bà đó!” Tô Cơ cười tít mắt. “Hơ hơ hơ... Các bà cứ chờ tin vui đi!” tôi hơi chột dạ nhưng vẫn cười lấp liếm.” mà dạo này hành tung của tên Kim Nguyệt Dạ mờ ám lắm, “Tô Cơ đột nhiên ghé sát vào tai tôi, ”mấy ngày gần đây, cứ tan học xong là không thấy tăm hơi hắn đâu. Hôm nay tôi đột nhiên đánh liều đến hỏi chú Nhà Văn, thì thấy chú ấy bảo mấy hôm nay cũng không thấy đến Happy House làm thêm nữa. Bà nói xem liệu hắn có ngầm ngầm kế hoạch gì không? ‘Hả? Có chuyện đó sao? Cuộc thi lần này rất quan trọng, dù gì tôi cũng phải cảnh giác cao độ mới được, chuyện Lý Triết Vũ tạm dẹp sang một bên đã. Vừa tan học, tôi liền lao như bay ra khỏi lớp. Hà hà hà, muốn tóm đuôi tên Kim Nguyệt Dạ thì phải chuẩn bị thật cẩn kễ.Á! Hắn tới số rồi! Tôi len lén đi sau Kim Nguyệt Dạ. Mấy lần trước, tôi suýt bị lộ tẩy, may mà Kim nguyệt Dạ không phát hiện ra. Thằng cha này hôm nay kì thật, cứ cúi mặt đi miết. Quái lạ! Hắn nghĩ gì mà nhập tâm thế nhỉ? Chắc là đang tính toán chuyện gì đó. Hề hề, để ”siêu thám tử” Tô Hựu Tuệ này điều tra cho rõ trắng đen nào. Lẻo đẻo đi theo sau Kim Nguyệt Dạ hơn một tiếng đồng hồ,

hai chân tôi mỗi nhừ đến mức sắp mất hết cảm giác! Thằng cha Kim Nguyệt Dạ này định đi đâu vậy?Đột nhiên Kim Nguyệt Dạ dừng lại.Ý! Đến ... đến nơi rồi?Tôi vội nấp sau một cái cây to, len theo dõi.Ừa... Đây là đâu? Phong cảnh đẹp quá đi mất!Ừa ... Đây là đâu? Phong cảnh đẹp quá đi mất!Đây không phải là khu vực nội thành, phóng tầm mắt nhìn qua là cánh đồng hoa oải hương tím ngắt một màu. Mùa này hoa oải hương đang nở rộ, gió thổi tới cuốn theo mùi hươg thoang thoảng khiến lòng tôi xốn xang. Giữa cánh đồng hoa oải hương có một cây si cổ thụ, tán xoè rộng, cành lá sum suê, giống như một chiếc ô khổng lồ màu xanh đứng sừng sững giữa cánh đồng hoa oải hươngĐẹp quá...Kim Nguyệt Dạ một mình bước vào cánh đồng hoa, khom lưng hái vài nhánh hoa, rồi đi tới gốc cây si cổ thụ. Đợi đã! Hình như không chỉ có một mình Kim nguyệt Dạ...Một người đàn ông cỡ tuổi trung niên đang chậm rãi bước từ phía xa lại, nụ cười ông chú đó giống hệt Kim nguyệt Dạ. Không, phải nói là trông ông chú đó chẳng khác bảo bản sao của Kim Nguyệt Dạ khi trung niên. Ông ta là ai? Lẽ nào là...Kim Nguyệt Dạ quay lưng về phía tôi, tôi không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, còn ông chú kia đi tới gốc cây si, họ bắt đầu nói chuyện.” ... kí vào đây đi... Đã mười năm rồi... Có lẽ không quay lại nữa đâu...“Chà... Cơ về như bọn họ quen nhau, nhưng họ đang nói gì thế? Lẽ nào đang bàn bạc âm mưu đen tối nào đó? Tôi đứng cách họ quá xa nên không nghe rõ.Hừm! Hay tôi vòng tới sau cây si nhỉ? Cây si to như vậy chắc bọn họ không phát hiện ra tôi đâu.Ok, cứ làm vậy đi! Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con? Khả khả khả, công chúa Tô Hựu Tuệ đừng cảm tiến lên nào, tiến lên nào!Xoạt!Tôi rón rén từ chỗ nấp, lom khom định đi vòng ra sau đồng hoa oải hương.Ồ, hình như dưới chân tôi có vật gì đó mềm mềm! Tôi cúi đầu nhìn xuống...Ồi cha mẹ ơi! Toi rồi! Một con hó béc-giê to tướng đang trợn mắt nhìn chòng chọc vào chân tôi giẫm vào đuôi nó.”Ồ hơ hơ! Anh hó béc-giê đẹp trai hết xẩy! Em không cố ý giẫm vào đuôi anh, xin anh tha cho em!” tôi cau mày cầu xin, xin lỗi rồi rít.Không ngờ có ngày ngọc nữ Tô Hựu Tuệ lấy lòng này phải hạ mình xin lỗi một tên béc-giê, đúng là sỉ nhục! Híc, nhưng vì mạng sống mỏng manh, tôi đành phải cắn răng chịu đựng.“Hu... Hu... Hu ...” khổ nỗi ảnh bạn béc-giê kia chẳng hề mấy may để ý đến lời xin lỗi thôgs thiết của tôi, nks nỗi giận dùm dùm, nhe hàm răng trắng nhớn ra, dường như chuẩn bị tư thế lao tới “cạp” cho tôi một trận tơi bờiThấy mềm không được, tôi đành phải dùng biện pháp mạnh! Tôi cũng chun mũi lại nhe răng ra.“ê! Tên béc-giê hôi như cú kia! Mày cho rằng tao sợ mày à? Mày đừng tưởng chỉ mày có răng sắc nhé! Tao cũng có! Thế nào? Hừ! Đồ ngốc!”“gâu gâu gừ...”Con chó béc-giê này mềm không tha, rắn không buông, tốt nhất là tôi nên chuẩn thôi.Giờ ạ! Đúng là hoạ vô đơn chí, sau thì chó giữ, trước thì đá ngáng chân.Trong lúc tôi mãi quay đầu nhìn xem con chó bec-giê có đuổi kịp mình không, ai dè chân bị vấp phải hòn đá, thế là ngã lún cù chiêng ra đấtRầm!Con chó béc-giê đuổi đến nơi, nó gầm nhìn tôi rồi lao như bay tới.Hu hu hu... Tiêu thật rồi! Xem ra hôm nay công chúa Hựu Tuệ sắc nước hương trời, thông minh tuyệt đỉnh phải chết dưới hàm răng hôi hám của con chó dữ dằn này! Trên trang nhất báo ngày mai có tin hot: nguyên nhân vì sao Miss teen Milan Tô Hựu Tuệ bị chó dữ tấn công, phải bỏ mạng tại cánh đồng oải hương?Khi tôi đã gần như chìm trong tuyệt vọng, đột nhiên có người đứng trước mặt tôi.Là Kim Nguyệt Dạ...Kim Nguyệt Dạ gơ cành cây trong tay phang mạnh vào đầu con chó dữ! Con chó béc-giê rú lên rồi bỏ chạy.“Kim Nguyệt Dạ... Hu hu hu...” tôi sợ mất mật, khóc toáng lên.“Hựu Tuệ, cô không sao chứ? Mà sao cô lại ở đây?” Kim Nguyệt Dạ quỳ xuống bên tôi, nhìn tôi chăm chăm.“tôi...tôi... Đi dạo ấy mà! Hi hi hi!”“Đi dạo ư? Đi bộ từ phố Angel đến đây phải mất một tiếng đồng hồ, cô đi dạo xa thế nhỉ?” Kim Nguyệt Dạ ngờ vực.” A... Tôi... Cái này... Ha ha ha...“Vừa mới bị con chó béc-giê làm cho bạt vía, đầu tôi rối như tơ vò, không tìm ra nổi một lí do đơn giản nhất.”Bé Hựu Tuệ à, mau khai thật ra đi! Hơ hơ, nếu không tôi bắt con béc-giê kia lại bây giờ ...” Á! Đứng, đứng! Tôi khai! Tôi ... Tôi theo dõi cậu, sợ cậu bày trò mờ ám gì đó để tăng số phiếu ủng hộ trong cuộc thi lần này...” Tôi càng nói càng lí nhí, câu cuối cùng như mất hút.Kim Nguyệt Dạ im lặng nhìn tôi rồi phì cười “Hơ hơ hơ! Bé Hựu Tuệ đề phòng kĩ ghê! Tôi làm gì thâm hiểm đến thế!”“Vậy ư?” Tôi bĩu môi.Kim Nguyệt Dạ nhứ mày, đứng dậy, quay người đi về phía cánh đồng hoa oải hương.“Kim Nguyệt Dạ, đợi đã!” Tôi sợ con chó béc-giê kia quay lại trả thù bèn bò lồm cồm dậy, phủi đất cát trên người, chạy tót theo Kim Nguyệt Dạ.

FIVE

“Chà chà, tôi không biết là ở gần thành phố Milan lại có cánh đồng hoa oải hương đẹp thế này! Dễ chịu quá!” Tôi nhảy nhót trên đồng hoa. “Lần sau tôi sẽ dẫn Tô Cơ và Hiểu Ảnh tới đây, hai nhỏ đó đảm bảo vui phải biết. Ha ha ha!”Kim Nguyệt Dạ chỉ im lặng rảo bước, cuối cùng hắn ngồi phịch xuống gốc cây si. Kể cũng lạ, không thấy ông chú lúc nãy đâu nữa...“Kim Nguyệt... Cậu sao thế? Ông chú ban nãy nói chuyện với cậu là ai vậy? Chắc không phải bố cậu chứ?” Tôi chạy đến bên Kim Nguyệt Dạ rồi ngồi thụp xuống, tò mò nhìn hắn ta.Kim Nguyệt Dạ dường như bưng tỉnh, hét ầm lên: “Ông ấy không phải là bố tôi!”Kim ... Kim Nguyệt Dạ! Người vừa lớn tiếng với tôi là Kim Nguyệt Dạ sao?Kim Nguyệt Dạ thần người ra nhìn

tôi, sau đó thở dài nặng nề. “Xin lỗi nhé, Hựu Tuệ!” “Không sao! Hê hê... Cậu không sung bằng con béc-giê vừa rồi đâu!” Tôi nháy mắt chọc hân. “Hừ, đồ heo ngổ, cô dám so tôi với con béc-giê đó hả?” Kim Nguyệt Dạ vừa bực mình, vừa buồn cười nhìn tôi. “Hà hà! Thế thì sao? Tôi học cậu đấy!” tôi hướng về phía Kim Nguyệt Dạ làm mặt xấu êu êu. Kim Nguyệt Dạ thộn mặt ra rồi ngao ngán lắc đầu. “... Còn nhớ hôm chúng ta ở bên bờ biển không?” Tôi vui vẻ gật đầu. Kim Nguyệt Dạ dựa đầu vào gốc si, khẽ hít một hơi, bắt đầu khe khẽ nói. “Có phải tôi đã kể là vì muốn thực hiện lời hứa với cô bé mình yêu mến, cậu bé đó đã mãi mê phần đầu nên một thời gian dài không quay trở về?” “Ừ!” Tôi không biết làm gì ngoài việc gật đầu lia lịa. Nhìn bộ dạng buồn bã của Kim Nguyệt Dạ, không hiểu tại sao tôi thấy hân bây giờ rất giống lúc trên bờ biển.” thực ra cậu bé không phải là không muốn quay về, mà là... “”mà là sao?” câu hỏi này đã xoay trong đầu tôi từ khi ở bờ biển, nếu cậu bé đó thích cô bé kia, thì phải quay về tìm cô bé kia ngay chứ? “May là cậu bé đó... một hôm từ trường mẫu giáo về nhà đột nhiên thấy nhà mình tối om, không có một ai!” “Ồ! KHÔNG có một ai ư? Tại sao lại thế? Bố mẹ cậu bé đâu rồi?” Tôi không hiểu vội hỏi. Kim Nguyệt Dạ mỉm cười. “Cậu bé đó cũng rất tò mò muốn biết là tại sao... Cậu còn nhớ hôm trước, mẹ cậu hứa làm cơm cà ri cho cậu ăn, cậu nghĩ rằng có lẽ mẹ đi chợ mua đồ. Cậu bé đợi, đợi mãi, đến hơn mười một giờ tối, nhưng bố mẹ cậu vẫn không trở về. Khi cậu sắp không trụ vững nổi nữa thì ngoài cửa bỗng có tiếng động...” “Bố mẹ cậu bé về sao?” Tôi sốt ruột hỏi. “Nhưng người mở cửa đi vào lại không phải là bố mẹ cậu mà ông chú ruột!” Ánh mắt Kim Nguyệt Dạ bỗng chốc trở nên tức giận. “Chú ruột?” Kim Nguyệt Dạ gật đầu nói tiếp: “Chú của cậu bé là một kẻ đạo đức giả, ông ta nói với cậu bé, vì cậu nghịch ngợm nên bố mẹ không yêu cậu nữa, vứt bỏ cậu. Cậu bé không tin, nhưng mấy năm sau, bố mẹ cậu vẫn không trở lại, cậu bé phải tin lời ông chú!” “Nhưng sao... nhưng sao... ông bố bà mẹ ấy lại nhẫn tâm vậy? Cậu bé đáng thương quá...” Kim Nguyệt Dạ thở dài: “Cậu bé nghĩ mãi, không hiểu tại sao bố mẹ cậu lại vứt bỏ mình, cậu rất đau khổ, cậu muốn biết câu trả lời, nhưng không có ai nói cho cậu biết hết...” “Sau đó thì sao?” Tôi lặng lẽ chờ đợi Kim Nguyệt Dạ kể nốt kết cục câu chuyện. “Sau này, ông chú lấy đi mọi đồ đạc đáng giá trong nhà cậu, nói là dùng để đền bù công dưỡng dục cậu bé bao nhiêu năm qua. Nhưng lúc ông chú lấy đi đồ đạc trong phòng bố mẹ cậu, cậu bé cương quyết giữ lại. Bởi vì đó là nơi duy nhất còn lưu lại kỉ niệm giữa cậu và bố mẹ...” Kim Nguyệt Dạ cúi đầu, nhưng tôi vẫn nhìn thấy sự đau đớn xót xa trong mắt hân, lòng tôi bỗng quặn đau. “Kim Nguyệt Dạ... cậu bé đó... là cậu đúng không?” Tôi bật miệng hỏi. Nhưng đối với tôi, dù câu trả lời thế nào cũng không quan trọng. Kim Nguyệt Dạ không đáp, tôi bỗng trông thấy một vệt nước lấp lánh bên khóe mắt hân... Bố mẹ không ở bên, người chú lấy hết đồ đạc... Kim Nguyệt Dạ... Bao nhiêu năm nay hân chỉ thui thủi một mình trong căn phòng trống rỗng đến lạnh lẽo... Hóa ra cậu bé đó đã phải chịu sự giày vò của nỗi cô đơn vì bị người thân vứt bỏ... Tôi bỗng động lòng, hay tay tôi nắm chặt lấy tay Kim Nguyệt Dạ. “Kim Nguyệt Dạ...” Tôi thấy tay Kim Nguyệt Dạ hơi run, tưởng hân khóc, ai ngờ hân lại cười phá lên. “Đồ heo ngổ, cô tưởng câu chuyện ấy là thật hả? Hơ hơ hơ! Tôi bịa ra đấy! Chỉ có đứa đầu đất như cô mới tin! Hơ hơ hơ” “Kim Nguyệt Dạ... Cậu... Cậu” Tôi điên tiết trợn mắt với Kim Nguyệt Dạ, dường như không còn phân biệt được đâu là thật, đâu là giả. “Hơ hơ hơ, xin lỗi, xin lỗi!” Kim Nguyệt Dạ vừa cười khùng khục vừa luôn miệng xin tha mạng. “Chẳng có gì đáng cười cả!” Không hiểu tại sao lúc đó tôi chẳng thể nào giận nổi hân. Kim Nguyệt Dạ dời người ra, rồi như nghĩ ngợi gì đó, đưa mắt nhìn cánh đồng hoa oải hương. Hân im lặng, không thốt lên lời nào. “Mặc dù... mặc dù cậu chỉ là một tên khỉ hôi, nhưng cậu lại là tên khỉ hôi dũng cảm khiến Tô Hựu Tueje này khâm phục...” Tôi cố ý gào to lên. Nhưng Kim Nguyệt Dạ không hề cười kiêu ác ma hay mỉa mai tôi như mọi lần, hân chỉ khẽ mỉm cười rồi giấu mặt vào trong cánh tay. “Dũng cảm ... thì có ý nghĩa gì chứ...” Lát sau Kim Nguyệt Dạ mới thốt lên một câu. Lúc đó, tôi không biết nên nói gì. Một trận gió nhè nhẹ thổi lướt qua cánh đồng hoa, những cánh hoa oải hương khẽ lay động, phát ra âm thanh xào xạc, âm thanh ấy như tiếng khóc thút thít thâm lặng... FOUR

“Hựu Tuệ! Hựu Tuệ! Hựu Tuệ” Hôm nay bà sao thế? Mặt mũi ủ dột thế kia!” Tô Cơ và Hiểu Ảnh ngồi đối diện với tôi trong Happy House. Tôi lắc đầu, thở dài ngao ngán. Từ hôm biết mình bị nguyên độc đến giờ, tôi luôn tìm cách tránh mặt Lý Triết Vũ. Tôi vịn đủ lí do để lảng tránh cậu ấy, cho dù là lí do cực kì ngớ ngẩn. Nhưng ai bảo cứ mỗi lần chạm mặt Vũ là tôi thấy lúng túng. Vũ rõ ràng hận tôi, thế mà mỗi khi tôi gặp khó khăn lại đều ân cần giúp đỡ. Làm phiền cậu ấy nữa nhờ cậu ấy lại hận tôi thêm thì nguy! Haizzzz... ” không có gì ... Ngay cả tôi cũng chẳng hiểu độ này làm sao nữa... Hừm!” thôi chết, tôi quên không kể cho bà nghe chuyện này, mummy hôm nay tôi thấy tướng PK ở số 23 phố Angel toàn dán thẻ PK màu xanh thôi, xem ra tên Kim Nguyệt Dạ đang lẩn lút bà!” Tô Cơ thăm thì.” haha ! Không sao! Tôi vẫn chưa giở hết tuyệt chiêu ra đâu! Đợi đến lúc đó fan bên trường Sung Dương lại đổ tôi âm âm ấy chứ, ha ha ha ...!” “Ừm Hựu Tuệ, tôi đặt hoàn toàn niềm tin ở bà đó!” Tô Cơ cười tít mắt. “Hơ hơ hơ... Các bà cứ chờ tin vui đi!” tôi

hơi chột dạ nhưng vẫn cười lấp liếm.” mà dạo này hành tung của tên Kim Nguyệt Dạ mờ ám lắm, “Tô Cơ đột nhiên ghé sát vào tai tôi, ”mấy ngày gần đây, cứ tan học xong là không thấy tăm hơi hần đâu. Hôm nay tôi đột nhiên đánh liều đến hỏi chú Nhã Văn, thì thấy chú ấy bảo mấy hôm nay cũng không thấy đến Happy House làm thêm nữa. Bà nói xem liệu hần có ngấm ngầm kế hoạch gì không? ‘Hả? Có chuyện đó sao? Cuộc thi lần này rất quan trọng, dù gì tôi cũng phải cảnh giác cao độ mới được, chuyện Lý Triết Vũ tạm dẹp sang một bên đã. Vừa tan học, tôi liền lao như bay ra khỏi lớp. Hà hà hà, muốn tóm đuôi tên Kim Nguyệt Dạ thì phải chuẩn bị thật cẩn kẽ. Á! Hần tới số rồi! Tôi len lén đi sau Kim Nguyệt Dạ. Mấy lần trước, tôi suýt bị lộ tẩy, may mà Kim nguyệt Dạ không phát hiện ra. Thằng cha này hôm nay kì thật, cứ cúi mặt đi miết. Quái lạ! Hần nghĩ gì mà nhập tâm thế nhỉ? Chắc là đang tính toán chuyện gì đó. Hê hê, để ”siêu thám tử” Tô Hựu Tuệ này điều tra cho rõ trắng đen nào. Léo đẹo đi theo sau Kim Nguyệt Dạ hơn một tiếng đồng hồ, hai chân tôi mỏi nhừ đến mức sắp mất hết cảm giác! Thằng cha Kim Nguyệt Dạ này định đi đâu vậy? Đột nhiên Kim Nguyệt Dạ dừng lại. Ý! Đến ... đến nơi rồi? Tôi vội nấp sau một cái cây to, len theo dõi. Ừa... Đây là đâu? Phong cảnh đẹp quá đi mất! Ừa ... Đây là đâu? Phong cảnh đẹp quá đi mất! Đây không phải là khu vực nội thành, phóng tầm mắt nhìn qua là cánh đồng hoa oải hương tím ngắt một màu. Mùa này hoa oải hương đang nở rộ, gió thổi tới cuốn theo mùi hươg thoang thoảng khiến lòng tôi xốn xang. Giữa cánh đồng hoa oải hương có một cây si cổ thụ, tán xoè rộng, cành lá sum suê, giống như một chiếc ô khổng lồ màu xanh đứng sừng sững giữa cánh đồng hoa oải hương. Đẹp quá... Kim Nguyệt Dạ một mình bước vào cánh đồng hoa, khom lưng hái vài nhánh hoa, rồi đi tới gốc cây si cổ thụ. Đợi đã! Hình như không chỉ có một mình Kim nguyệt Dạ... Một người đàn ông cỡ tuổi trung niên đang chậm rãi bước từ phía xa lại, nụ cười ông chú đó giống hệt Kim nguyệt Dạ. Không, phải nói là trông ông chú đó chẳng khác bảo bản sao của Kim Nguyệt Dạ khi trung niên. Ông ta là ai? Lê nào là... Kim Nguyệt Dạ quay lưng về phía tôi, tôi không nhìn thấy vẻ mặt của hần, còn ông chú kia đi tới gốc cây si, họ bắt đầu nói chuyện.” ... kí vào đây đi... Đã mười năm rồi... Có lẽ không quay lại nữa đâu... “Chà... Cơ về như bọn họ quen nhau, nhưng họ đang nói gì thế? Lê nào đang bàn bạc âm mưu đen tối nào đó? Tôi đứng cách họ quá xa nên không nghe rõ. Hừm! Hay tôi vòng tới sau cây si nhỉ? Cây si to như vậy chắc bọn họ không phát hiện ra tôi đâu. Ok, cứ làm vậy đi! Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con? Khả khả khả, công chúa Tô Hựu Tuệ dũng cảm tiến lên nào, tiến lên nào! Xoạt! Tôi rón rén từ chỗ nấp, lom khom định đi vòng ra sau đồng hoa oải hương. Ồ, hình như dưới chân tôi có vật gì đó mềm mềm! Tôi cúi đầu nhìn xuống... Ôi cha mẹ ơi! Tôi rồi! Một con hó béc-giê to tướng đang trợn mắt nhìn chòng chọc vào chân tôi giẫm vào đuôi nó.” Ồ hơ hơ! Anh hó béc-giê đẹp trai hết xẩy! Em không cố ý giẫm vào đuôi anh, xin anh tha cho em!” tôi cau mày cầu xin, xin lỗi ríu rít. Không ngờ có ngày ngọc nữ Tô Hựu Tuệ lấy lừng này phải hạ mình xin lỗi một tên béc-giê, đúng là sỉ nhục! Híc, nhưng vì mạng sống mỏng manh, tôi đành phải cắn răng chịu đựng. “Hu... Hu... Hu...” khổ nỗi ảnh bạn béc-giê kia chẳng hề mấy may để ý đến lời xin lỗi thôgs thiết của tôi, nks nỗi giận dùm dùm, nhe hàm răng trắng nhớn ra, dường như chuẩn bị tư thế lao tới “cạp” cho tôi một trận tơi bời. Thấy mềm không được, tôi đành phải dùng biện pháp mạnh! Tôi cũng chun mũi lại nhe răng ra. “ê! Tên béc-giê hôi như cú kia! Mày cho rằng tao sợ mày à? Mày đừng tưởng chỉ mày có răng sắc nhé! Tao cũng có! Thế nào? Hừ! Đồ ngốc!” “gâu gâu gừ...” Con chó béc-giê này mềm không tha, rắn không buông, tốt nhất là tôi nên chuẩn thôi. Giờ ạ! Đúng là hoạ vô đơn chí, sau thì chó giữ, trước thì đá ngáng chân. Trong lúc tôi mãi quay đầu nhìn xem con chó béc-giê có đuổi kịp mình không, ai dè chân bị vấp phải hòn đá, thế là ngã lún cù chiêng ra đất. Rầm! Con chó béc-giê đuổi đến nơi, nó gầm nhìn tôi rồi lao như bay tới. Hu hu hu... Tiêu thật rồi! Xem ra hôm nay công chúa Hựu Tuệ sắc nước hương trời, thông minh tuyệt đỉnh phải chết dưới hàm răng hôi hám của con chó dữ dằn này! Trên trang nhất báo ngày mai có tin hot: nguyên nhân vì sao Miss teen Milan Tô Hựu Tuệ bị chó dữ tấn công, phải bỏ mạng tại cánh đồng oải hương? Khi tôi đã gần như chìm trong tuyệt vọng, đột nhiên có người đứng trước mặt tôi. Là Kim Nguyệt Dạ... Kim Nguyệt Dạ giơ cành cây trong tay phang mạnh vào đầu con chó dữ! Con chó béc-giê rú lên rồi bỏ chạy. “Kim Nguyệt Dạ... Hu hu hu...” tôi sợ mất mật, khóc toáng lên. “Hựu Tuệ, cô không sao chứ? Mà sao cô lại ở đây?” Kim Nguyệt Dạ quỳ xuống bên tôi, nhìn tôi chăm chăm. “tôi...tôi... Đi dạo ấy mà! Hi hi hi!” “Đi dạo ư? Đi bộ từ phố Angel đến đây phải mất một tiếng đồng hồ, cô đi dạo xa thế nhỉ?” Kim Nguyệt Dạ ngờ vực.” A... Tôi... Cái này... Ha ha ha... “Vừa mới bị con chó béc-giê làm cho bạt vía, đầu tôi rối như tơ vò, không tìm ra nổi một lí do đơn giản nhất.” Bé Hựu Tuệ à, mau khai thật ra đi! Hơ hơ, nếu không tôi bắt con béc-giê kia lại bây giờ ...” “Á! Đừng, đừng! Tôi khai! Tôi ... Tôi theo dõi cậu, sợ cậu bày trò mờ ám gì đó để tăng số phiếu ủng hộ trong cuộc thi lần này...” Tôi càng nói càng lí nhí, câu cuối cùng như mất hút. Kim Nguyệt Dạ im lặng nhìn tôi rồi phì cười. “Hơ hơ hơ! Bé Hựu Tuệ đề phòng kĩ ghê! Tôi làm gì thối hiểm đến thế!” “Vậy ư?” Tôi bĩu môi. Kim Nguyệt Dạ nhứ mày, đứng dậy, quay người đi về phía cánh đồng hoa oải hương. “Kim Nguyệt Dạ, đợi đã!” Tôi sợ con chó

béc-giê kia quay lại trả thù bèn bò lồm cồm dậy, phủ đất cát trên người, chạy tốt theo Kim Nguyệt Dạ.

FIVE

“Chà chà, tôi không biết là ở gần thành phố Milan lại có cánh đồng hoa oải hương đẹp thế này! Dễ chịu quá!” Tôi nhảy nhót trên đồng hoa. “Lần sau tôi sẽ dẫn Tô Cơ và Hiểu Ảnh tới đây, hai nhỏ đó đảm bảo vui phải biết. Ha ha ha!” Kim Nguyệt Dạ chỉ im lặng rảo bước, cuối cùng hần ngồi phịch xuống gốc cây si. Kể cũng lạ, không thấy ông chú lúc này đâu nữa... “Kim Nguyệt... Cậu sao thế? Ông chú ban này nói chuyện với cậu là ai vậy? Chắc không phải bố cậu chứ?” Tôi chạy đến bên Kim Nguyệt Dạ rồi ngồi thụp xuống, tò mò nhìn hần ta. Kim Nguyệt Dạ dường như bình tĩnh, hét ầm lên: “Ông ấy không phải là bố tôi!” Kim ... Kim Nguyệt Dạ! Người vừa lớn tiếng với tôi là Kim Nguyệt Dạ sao? Kim Nguyệt Dạ thần người ra nhìn tôi, sau đó thở dài nặng nề. “Xin lỗi nhé, Hựu Tuệ!” “Không sao! Hê hê... Cậu không sung bằng con béc-giê vừa rồi đâu!” Tôi nháy mắt chọc hần. “Hừ, đồ heo ngổ, cô dám so tôi với con béc-giê đó hả?” Kim Nguyệt Dạ vừa bực mình, vừa buồn cười nhìn tôi. “Hà hà! Thế thì sao? Tôi học cậu đấy!” tôi hướng về phía Kim Nguyệt Dạ làm mặt xấu êu êu. Kim Nguyệt Dạ thộn mặt ra rồi ngao ngán lắc đầu. “... Còn nhớ hôm chúng ta ở bên bờ biển không?” Tôi vui vẻ gật đầu. Kim Nguyệt Dạ dựa đầu vào gốc si, khẽ hít một hơi, bắt đầu khe khẽ nói: “Có phải tôi đã kể là vì muện thực hiện lời hứa với cô bé mình yêu mến, cậu bé đó đã mãi mê phấn đấu nên một thời gian dài không quay trở về?” “Ừ!” Tôi không biết làm gì ngoài việc gật đầu lia lịa. Nhìn bộ dạng buồn bã của Kim Nguyệt Dạ, không hiểu tại sao tôi thấy hần bây giờ rất giống lúc trên bờ biển. “Thực ra cậu bé không phải là không muốn quay về, mà là...” “mà là sao?” câu hỏi này đã xoay trong đầu tôi từ khi ở bờ biển, nếu cậu bé đó thích cô bé kia, thì phải quay về tìm cô bé kia ngay chứ! “May là cậu bé đó... một hôm từ trường mẫu giáo về nhà đột nhiên thấy nhà mình tối om, không có một ai!” “Ồ! KHÔNG có một ai ư? Tại sao lại thế? Bố mẹ cậu bé đâu rồi?” Tôi không hiểu vội hỏi. Kim Nguyệt Dạ mỉm cười. “Cậu bé đó cũng rất tò mò muốn biết là tại sao... Cậu còn nhớ hôm trước, mẹ cậu hứa làm cơm cà ri cho cậu ăn, cậu nghĩ rằng có lẽ mẹ đi chợ mua đồ. Cậu bé đợi, đợi mãi, đến hơn mười một giờ tối, nhưng bố mẹ cậu vẫn không trở về. Khi cậu sắp không trụ vững nổi nữa thì ngoài cửa bỗng có tiếng động...” “Bố mẹ cậu bé về sao?” Tôi sốt ruột hỏi. “Nhưng người mở cửa đi vào lại không phải là bố mẹ cậu mà ông chú ruột!” Ánh mắt Kim Nguyệt Dạ bỗng chốc trở nên tức giận. “Chú ruột?” Kim Nguyệt Dạ gật đầu nói tiếp: “Chú của cậu bé là một kẻ đạo đức giả, ông ta nói với cậu bé, vì cậu nghịch ngợm nên bố mẹ không yêu cậu nữa, vứt bỏ cậu. Cậu bé không tin, nhưng mấy năm sau, bố mẹ cậu vẫn không trở lại, cậu bé phải tin lời ông chú!” “Nhưng sao... nhưng sao... ông bố bà mẹ ấy lại nhẫn tâm vậy? Cậu bé đáng thương quá...” Kim Nguyệt Dạ thở dài: “Cậu bé nghĩ mãi, không hiểu tại sao bố mẹ cậu lại vứt bỏ mình, cậu rất đau khổ, cậu muốn biết câu trả lời, nhưng không có ai nói cho cậu biết hết...” “Sau đó thì sao?” Tôi lặng lẽ chờ đợi Kim Nguyệt Dạ kể nốt kết cục câu chuyện. “Sau này, ông chú lấy đi mọi đồ đạc đáng giá trong nhà cậu, nói là dùng để đền bù công đường dục cậu bé bao nhiêu năm qua. Nhưng lúc ông chú lấy đi đồ đạc trong phòng bố mẹ cậu, cậu bé cương quyết giữ lại. Bởi vì đó là nơi duy nhất còn lưu lại kỉ niệm giữa cậu và bố mẹ...” Kim Nguyệt Dạ cúi đầu, nhưng tôi vẫn nhìn thấy sự đau đớn xót xa trong mắt hần, lòng tôi bỗng quặn đau. “Kim Nguyệt Dạ... cậu bé đó... là cậu đúng không?” Tôi bật miệng hỏi. Nhưng đối với tôi, dù câu trả lời thế nào cũng không quan trọng. Kim Nguyệt Dạ không đáp, tôi bỗng trông thấy một vệt nước lấp lánh bên khóe mắt hần... Bố mẹ không ở bên, người chú lấy hết đồ đạc... Kim Nguyệt Dạ... Bao nhiêu năm nay hần chỉ thui thủi một mình trong căn phòng trống rỗng đến lạnh lẽo... Hóa ra cậu bé đó đã phải chịu sự giày vò của nỗi cô đơn vì bị người thân vứt bỏ... Tôi bỗng động lòng, hay tay tôi nắm chặt lấy tay Kim Nguyệt Dạ. “Kim Nguyệt Dạ...” Tôi thấy tay Kim Nguyệt Dạ hơi run, tưởng hần khóc, ai ngờ hần lại cười phá lên. “Đồ heo ngổ, cô tưởng câu chuyện ấy là thật hả? Hơ hơ hơ! Tôi bịa ra đấy! Chỉ có đứa đầu đất như cô mới tin! Hơ hơ hơ!” “Kim Nguyệt Dạ... Cậu... Cậu” Tôi điên tiết trợn mắt với Kim Nguyệt Dạ, dường như không còn phân biệt được đâu là thật, đâu là giả. “Hơ hơ hơ, xin lỗi, xin lỗi!” Kim Nguyệt Dạ vừa cười khùng khục vừa luôn miệng xin tha mạng. “Chẳng có gì đáng cười cả!” Không hiểu tại sao lúc đó tôi chẳng thể nào giận nổi hần. Kim Nguyệt Dạ đòi người ra, rồi như nghĩ ngợi gì đó, đưa mắt nhìn cánh đồng hoa oải hương. Hần im lặng, không thốt lên lời nào. “Mặc dù... mặc dù cậu chỉ là một tên khỉ hôi, nhưng cậu lại là tên khỉ hôi dũng cảm khiến Tô Hựu Tueje này khâm phục...” Tôi cố ý gào to lên. Nhưng Kim Nguyệt Dạ không hề cười kiêu ác ma hay mỉa mai tôi như mọi lần, hần chỉ khẽ mỉm cười rồi giấu mặt vào trong cánh tay. “Dừng cảm ... thì có ý nghĩa gì chứ...” Lát sau Kim Nguyệt Dạ mới thốt lên một câu. Lúc đó, tôi không biết nên nói gì. Một trận gió nhẹ thổi lướt qua cánh đồng hoa, những cánh hoa oải hương khẽ lay động, phát ra âm thanh xào xạc, âm thanh ấy như tiếng khóc thút thút trầm lặng...

31. Q.6 - Chương 1: Khôi Khí Lạnh Ruổi Dài Một Mạch

Không khí lạnh... Không khí lạnh tràn về... Hắt xì... Thượng đế ơi, dạo này trời trở lạnh rồi Ngài nhớ phải giữ ấm đấy... Nhớ phù hộ cho tâm hồn mong manh yếu đuối của con nữa nhé!

ONE

Từ hôm ở cánh đồng hoa oải hương trở về, lòng tôi nặng trĩu như đeo đá, thậm chí buổi sáng được thầy hiệu trưởng Thôi gọi đến phòng làm việc, đầu óc tôi vẫn còn lơ mơ như ở trên mây.

“Hựu Tuệ, qua một thời gian học ở trường Sùng Dương, em thấy thế nào?” Hiệu trưởng Thôi vừa kê lại mô hình con rôbốt vừa ngược đầu lên hỏi tôi.

“Thưa thầy, em thấy cũng được ạ!” Tôi uể oải trả lời.

Hiệu trưởng Thôi nhíu mày, đặt con rôbốt qua một bên

“Đúng rồi, thầy có nghe qua tình hình bỏ phiếu trên tường PK, hình như thẻ màu đỏ của em ít hơn nhiều so với thẻ xanh của Kim Nguyệt Dạ thì phải!”

“Vâng... vâng ạ, em sẽ cố gắng hơn!”

“Ha ha ha, em cứ bình tĩnh, không cần phải sốt ruột thế, lần này thầy gọi em đến là có việc, em gấp có một cơ hội ngàn vàng để lôi kéo thêm lượng Fan hâm mộ đấy!”

“Cơ hội ngàn vàng? Thưa thầy, em không hiểu ý thầy ạ!” Mặt mũi tôi đang buồn rười rượi, vừa nghe thấy lời của thầy hiệu trưởng, mắt bỗng sáng quắc lên.

Hiệu trưởng Thôi mỉm cười gật đầu.

“Thầy vừa được tin, Sun, thần tượng tuổi teen mới nổi, đang có ý định chuyển trường. Thầy nghĩ, phương pháp dạy học cũng như tác phong của trường Sùng Dương rất hợp với Sun. Cho nên thầy hy vọng em sẽ đại diện cho trường tới gặp Sun, thuyết phục cậu ấy chuyển qua học tại trường Sùng Dương, trở thành học sinh danh dự của trường”.

“Thuyết phục Sun chuyển tới trường Sùng Dương học ư?” Tôi trợn mắt nhìn thầy hiệu trưởng Thôi và hỏi lại, “Nhưng sao thầy lại muốn em đi làm việc này ạ?”

“À, việc này... Bởi vì thầy đã tình cờ xem chương trình của Sum trên truyền hình, thầy biết em và Sun là chỗ quen biết cũ, nếu em chịu ra mặt, có lẽ mọi việc sẽ đơn giản hơn nhiều.”

Tôi lặng người đi.

Từ sau khi biết Sun chính là Tiểu Vũ, mỗi lần nghĩ lại tôi vẫn thấy lo lắng, hoang mang! Ngô nhỡ hấn nói lộ ra với mọi người ngày xưa tôi lúc nào cũng thò lò mũi xanh, mặt mũi tèm lem chạy lăng quăng khắp nơi thì... thì hình tượng Miss Teen Milan của tôi sẽ hoàn toàn sụp đổ mất. Hơn nữa quan hệ của tôi và Sun rắc rối lằng nhằng lắm, tôi muốn co giò bỏ trốn còn không kịp nữa là! Bây giờ thầy lại yêu cầu tôi đi tìm hấn...

Tôi bị dồn vào thế bí nên vội vã lắc đầu.

“Xin lỗi thầy, em...”

Thầy Thôi bỗng nhiên nghiêm mặt lại.

“Hựu Tuệ em nên biết rằng, đây là việc đầu tiên em cần thực hiện với tư cách là người đại diện cho trường Sùng Dương đấy nhé. Nếu hoàn thành được thì lượng Fan của em ở trường Sùng Dương sẽ tăng lên rất nhiều đó!”

Điều này trong lòng tôi hiểu rõ nhưng khổ nỗi...

“Nếu em không đi, thì thầy đành cử Kim Nguyệt Dạ đi vậy! Xe ra lượng Fan của em sẽ không bao giờ vượt qua nổi Kim Nguyệt Dạ rồi! Ai chà, gay quá nhỉ...”

“...”

Lời nói của thầy Thôi như búa nặng trăm tạ bổ trúng đầu tôi.

Thôi đành vậy... Chỉ tìm hần ta nói chuyện bình thường thôi mà! Mặc kệ hần là Sun hay là Moon! Nhiệm vụ của con kia sao có thể làm khó Tô Hựu Tuệ này được?

Đằng nào... đằng nào tôi cũng không cho phép mình thua cuộc. Đối với tôi “thua cuộc” là chuyện đáng sợ nhất trong đời.

Vừa rời khỏi văn phòng thầy hiệu trưởng, tôi cố trấn tĩnh lại, hít một hơi thật sâu, rút máy di động ra, bấm theo số thầy Thôi vừa cho để liên hệ với Sun.

“Xin chào, tôi là người đại diện của Sun.” Giọng một người phụ nữ trẻ phát ra từ di động đằng kia.

“Vâng, chào chị ạ, em là Tô Hựu Tuệ trường Minh Đức... à không trường Sùng Dương ạ!”

“A! Là Tô Hựu Tuệ à! Em tìm Sun hả?” Thoắt một cái, giọng người phụ nữ trẻ đã chuyển sang đơn đả, nhiệt tình.

Lạ nhỉ? Sao chị ta lại biết tôi?

“Vâng...em tìm Sun...” Tôi như bị lú lẫn, đột nhiên quên mất mình định nói gì.

“Em đợi một lát nhé...” Giọng của người đại diện rất gấp gáp, cứ như vớ được vàng.

Một thoáng sau, điện thoại đã được chuyển tới tay Sun.

“A lô, là Hựu Tuệ ư?”

“À... là tôi...”

“Không ngờ em lại gọi điện thoại cho tôi, tôi vui quá!”

“À à... đúng rồi, Sun này, tôi gọi điện là có việc muốn nói với anh...” Tôi thấy mình khó “chống đỡ” được với sự nhiệt tình thái quá của Sun nên vội vã nhập đề nhảy lạc tấu.

“Em tìm tôi có việc à? Thế này nhé! Sáu giờ chiều nay, tôi đợi em ở quán cà phê Superamerica gần khu giải trí Silver Moon nhé!”

“Ồ! Thế thì... Được thôi!”

“Thế nhé! Hựu Tuệ, chúng ta không gặp không về nhé!”

“Ừ!” Tôi vội ngắt điện thoại và thở hắt ra.

Việc đã đến nước này xem ra chỉ còn cách hẹn gặp cậu ta thôi. Cầu mong là không dây cà ra dây muống để phát sinh thêm những chuyện rắc rối gì nữa. Sau khi tan học, tôi đeo balo, lòng nặng trĩu tâm sự đi về phía khu giải trí Silver Moon.

“Hựu Tuệ...”

Thôi chết... Là Lý Triết Vũ...

“Hi, Lý Triết Vũ, chúc buổi sáng tốt lành! Ha ha ha!”

“Buổi sáng? Bây đã là buổi chiều rồi...” Lý Triết Vũ cố nín cười nhìn tôi, “Hựu Tuệ một mình đi đâu đấy?”

“À... tôi tới khu giải trí Silver Moon.”

“Ồ, trùng hợp thật, tôi cũng đến đó, chúng ta đi cùng nhau nhé!” Lý Triết Vũ nói rồi sáp lại, đi song song ngay bên cạnh tôi.

Ồi trời, biết làm thế nào bây giờ?

Cùng đi với Lý Triết Vũ sao? Không được, Hựu Tuệ, mày không được làm phiền Lý Triết Vũ nữa, kéo cậu ấy lại ghét mày thêm thì nguy...

“Xin lỗi Vũ, tôi vừa nhớ ra có chút chuyện đột xuất nên không đến khu giải trí Silver Moon nữa! Ha ha! Tạm biệt cậu nhé!” Vừa nói dứt câu, tôi chạy tốt đi.

Xin lỗi Lý Triết Vũ, từ khi biết cậu ghét tôi, mỗi lần gặp cậu, tôi lại thấy lúng túng, ngại ngùng... Yên tâm đi, tôi sẽ không đem rắc rối đến cho cậu thêm nữa...

Híc, để tránh chạm mặt Lý Triết Vũ, tôi phải đi một đoạn đường dài ngoằng mới đến được quán cà phê Superamerica mà Sun hẹn gặp.

Chết thật... Tôi đến muộn hơn nửa tiếng lận! Liệu Sun đã đi mất chưa nhỉ?

Tôi ủ rũ đẩy cửa bước vào quán.

“Xin chào, em có phải là Tô Hựu Tuệ không?” Một cô gái mặc bộ váy màu trắng ngà mỉm cười đi về phía tôi, nghe giọng nói thì chắc là chị đại diện nhiệt tình của Sun rồi!”

“A... vâng ạ...” Tôi thà người ra rồi gật đầu cái rụp.

“Sun đợi em khá lâu rồi, để chị dẫn em đến gặp Sun nhé!” Chị đại diện trước khi quay người đi không quên nở nụ cười rất chuyên nghiệp với tôi.

“Hựu Tuệ, cuối cùng em cũng tới!” Tôi vừa bước vào phòng thì thấy Sun xúc động đến nỗi suýt nhảy bổ ra khỏi ghế để đón tôi.

“Ha ha, xin lỗi anh nhé, tôi đến muộn...” Tôi ngại ngùng gãi đầu gãi tai.

“Sun, em và Hựu Tuệ cứ nói chuyện với nhau đi, lát nữa chị đưa xe đến đón em nhé!” Chị đại diện nói xong quay người đi ra khỏi phòng.

“À... Ừ... Ha ha ha!” Tôi cười ngô nghê, uống ực một miếng nước to tước, suýt thì phì cả lên mũi.

“Hựu Tuệ à, thời gian trôi nhanh thật, từ hồi chúng ta học mẫu giáo đến giờ đã mười năm không gặp nhau rồi. Sau khi em chuyển trường, cuộc sống của tôi có rất nhiều thay đổi.” Sun đắm đuối nhìn tôi, “Có thể tôi nói ra em sẽ không tin, nhưng tôi chọn con đường nghệ sĩ cùng vì em đấy.”

“Vì tôi?” Tôi ngạc nhiên nhìn khuôn mặt rất chân thành của Sun.

“Ừm! Từ sau khi em chuyển trường, tôi rất buồn. Tôi muốn đi tìm em nhưng không có cách nào cả. Một lần, tôi tình cờ phát hiện ra rằng các minh tinh màn bạc trên truyền hình rất được mọi người chú ý, cho nên tôi đã thầm quyết tâm trở thành một minh tinh. Vì chỉ nư vậy tôi mới có cơ hội gặp lại em.”

Không biết tại sao, tôi luôn có cảm giác câu chuyện này như bịa, mọi tình huống dường như được từ một cuốn tiểu thuyết lãng mạn nào đó ra. Nhưng nhìn khuôn mặt thành khẩn của Sun thì trái tim tôi lại sao động...

“Lần... lần trước anh nhắc tới chiếc khăn mùi xoa, nhưng tại sao tôi lại không nhớ gì hết?” Tôi hơi do dự khi nhìn thấy thái độ nhiệt tình, tha thiết của Sun.

“Ừm, đúng là em đã quên thật rồi! Nhưng dù em có nhớ hay không thì việc này cũng không quan trọng nữa... Bởi bây giờ tôi đã tìm thấy em.” Sun nói đoạn đột nhiên xúc động tóm chặt lấy tay tôi.

“Oái, tôi... tôi hôm nay mới dọn vệ sinh phòng học, quên chưa rửa tay! Tay bẩn lắm! Ha ha ha!” Tôi dãn mặt ra cười rồi rút vội tay lại.

Sun dường như chợt hiểu ra được điều gì đó nên đành thở dài ngao ngán.

“Xin lỗi, Hựu Tuệ, tôi quên mất là em đã có bạn trai rồi!”

“Không... không sao! Ha ha ha!”

Đành vậy! Lúc này cứ nhận đại tên khi đột hồi Kim Nguyệt Dạ làm bạn trai cho xong chuyện!

“Hựu Tuệ, dạo này em và cậu ta sao rồi?”

“À, vẫn thế thôi, thường xuyên đi xem phim, đến khu giải trí chơi, còn làm bài tập cùng nhau nữa. nói chung là rất vui vẻ!”

Sun đột nhiên như bong bóng xì hơi, cả người gần như đổ xuống ghế sôpha.

Hơ... Hình như tôi “chem gió” hơi quá đà thì phải!

“Sun, anh vẫn ổn chứ?” Tôi hốt hoảng, khe khẽ hỏi.

“Haiz, Hựu Tuệ, chỉ cần em vui tôi cũng vui.” Sun đáp lại một cách hững hờ.

Nhìn bộ dạng đau khổ của Sun, tôi bỗng có một chút động lòng.

“Ừm, Sun này, hôm nay tôi đến là có một chút việc muốn nhờ anh...”

“Chuyện gì vậy?”

“Hiệu trưởng Thôi bên trường Sùng Dương biết anh muốn chuyển trường, thầy rất hoan nghênh nếu anh tới trường Sùng Dương học.”

“Trường Sùng Dương?”

“Đúng thế, nghe nói anh đang muốn chọn một trường cấp ba phù hợp với mình để hoàn thành trường trình học. Phong cách giáo dục của trường Sùng Dương vốn rất tự do, phóng khoáng (lời tận đáy lòng Tô Hựu Tuệ: tự do liêu lảo thì có), xem ra rất hợp với anh đấy!”

Sun chau mày nghĩ ngợi một lúc.

“Cảm ơn em, Hựu Tuệ! Việc này để tôi bàn bạc thêm với người đại diện rồi trả lời em sau nhé! Nhưng em cứ yên tâm, tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Tôi nở nụ cười hình bán nguyệt, cúi đầu cảm kích.

Chúng tôi nói chuyện thêm một lát. Khi tôi thấy không còn sớm nữa và đứng dậy chuẩn bị ra về thì Sun đã vồn vã.

“Hựu Tuệ, để tôi tiễn em!”

“Ồ! Không cần đâu! Nếu để các Fan của anh phát hiện ra thì rắc rối lắm.” Tôi xua tay liên tục, chối đây đẩy.

“Ha ha ha, em đừng lo! Nhìn xem, tôi nguy trạng thế này thì ai nhận ra được!” Sun nghịch ngợm kéo chiếc mũ lưỡi trai trên đầu cười nói, “Đi thôi, Hựu Tuệ, không sao đâu!”

Híc, đô “chai mặt” của tên Sun này tôi không thể dấu lại được, tiu nghỉu như mèo cụt đuôi, tôi đi đằng sau cậu ta, bước ra khỏi quán cà phê. Mà kể cũng lạ, chẳng hiểu sao từ nãy đến giờ tôi cứ thấy thấp thỏm như kiểu mình đang làm việc gì xấu xa, dè dặt lắm ấy.

Haiz, đến cửa rồi! Xem ra không có vấn đề gì cả!

Ai ngờ đúng lúc tôi chuẩn bị quay người bước đi thì Sun đột nhiên ngồi thụp xuống.

“Hựu Tuệ, dây giày của em bị tuột này!” Sun mỉm cười cẩn thận buộc lại dây giày cho tôi.

“Á! Sun! Anh... không cần làm vậy đâu!” Tôi định hét toáng lên, may mà sau đó đã ghìm giọng lại. nhưng không kịp nữa rồi...

“Ồi! Là Sun kìa! Đúng là Sun rồi!”

“Trời ơi! Sun! Cho em xin chữ kí!”

Một đám đông các Fan của Sun dường như đã mai phục sẵn xung quanh, vừa mới nghe thấy tiếng gọi tên thần tượng của mình đã lao ầm ầm về phía chúng tôi như sóng thần.

Nếu như bảo vệ của quán cà phê không tới giải vây kịp thời thì e rằng Miss Teen Milan Tô Hựu Tuệ này đã bị đám Fan cuồng đó đè dẹp lép như cái bánh tráng, làm oan hồn dưới đất giày của hàng trăm người mất rồi.

Tiếp đó là ánh đèn flash chớp loang loáng.

Ôi... Không xong rồi... Đầu tôi ong lên!TWO

Sáng ngày hôm sau, tôi vừa thất thểu bước đến đầu con phố Angel đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng ngợp.

Cái... cái gì thế này? Cổng trường Sùng dương quây đen kịt toàn người là người. Các nữ sinh trường Sùng Dương và trường Minh Đức chen lấn xô đẩy, la hét ồm ồm.

“Sun! Sun đừng tới trường Sùng Dương mà! Sang trường Minh Đức đi anh yêu!”

“Hu hu hu! Chúng em muốn nhìn thấy anh quá!Sun! Chúng em yêu anh!”

Gì cơ? Sun tới trường Sùng Dương? Anh ấy đã chấp nhận lời mời của tôi tới trường Sùng Dương học sao?

Tôi cảm thấy trong lòng mình rất mâu thuẫn, không biết nên mừng hay nên...

“Ừa? Là Tô Hựu Tuệ kia! Bạn gái Sun đó!” Đột nhiên có một tên con trai rú ầm lên.

Hả? Tôi là bạn gái của Sun á? Là tên nào? Là tên nhỏ mọn nào dám tung tin “lá cải” đó?

Tôi nổi sung ngó đầu lên.

Oái! Má ơi!

Nhờ phước của thằng cha này vừa nãy hét to như bò rống, bây giờ tất cả các phóng viên đều phát hiện ra tôi. Bọn họ chạy như điên, lao đến vây chặt quanh tôi, giờ máy ảnh nháy lia lịa giống như “chộp” được người hành tinh lạ.

Thật... thật khủng khiếp! Lầm vào tình cảnh này thì chỉ có nước chạy là thượng sách.

“Tô Hựu Tuệ, cô đừng chạy! Xin hãy nhận lời phỏng vấn của chúng tôi.”

“Tô Hựu Tuệ, xin hỏi tình cảm của cô và Sun đã đến mức độ nào rồi?”

“Tô Hựu Tuệ,...”

Hu hu hu, cầu xin các anh giai, các chị gái tha cho em thực nữ yếu đuối.

Tôi nhắm tịt mắt, bậm môi lại lao một mạch về phía trước. Đột nhiên, tôi thấy mình va phải cái gì đó mềm mềm. Tôi vội mở mắt thao láo. Hoá ra là Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ.

“Bé yêu, bé đi đâu mà gấp thế?” Kim Nguyệt Dạ cười gian gian, khẽ nghiêng đầu nhìn tôi.

Tôi thở hồng hộc như sắp đứt hơi đến nơi, run run chỉ tay ra phía sau.

Kim Nguyệt Dạ thộn người ra. Chỉ chưa đầy ba giây sau, bọn tôi bị đám phóng viên vây kín mít xung quanh.

Tách! Tách! Tách!

Ánh sáng loá mắt khiến tôi không kịp né.

“Cậu ấy là Kim Nguyệt Dạ! Là tình định của Sun đó!”

“Hay quá, Kim Nguyệt dạ, xin cho chúng tôi biết cảm giác của cậu khi là kẻ thứ ba!”

“Tô Hựu Tuệ, xin hỏi cô thích Sun hay Kim Nguyệt Dạ vậy?”

Gru! Điên tiết thật! Đừng hỏi tôi mấy câu dớ dẩn, nhắm nhí đó. Tôi cúi đầu, bịt chặt tai lại.

“Mọi người bình tĩnh đã, có việc gì cứ từ từ hỏi. đừng làm Hựu Tuệ sợ.” Đúng lúc tôi thiếu chết ngất vì thiếu ôxi thì Sun vừa nói vừa chen vào trong.

Sun thấy Kim Nguyệt Dạ cũng đứng ở đó thì thần người ra một lúc.

“Ồ, hình như cậu rất thích đi lòng vòng dạo quanh phố Angel thì phải? Tôi tưởng làm thần tượng thì phải bận lắm chứ.” Kim Nguyệt Dạ lại nói với giọng châm chọc.

Sun mỉm cười.

“Vốn dĩ tôi không định tới đây đâu, nhưng vì Hựu Tuệ đích thân đến mời tôi tới trường Sùng Dương học nên tôi mới tới thôi. Từ ngày hôm nay chúng ta là bạn học cùng trường rồi, mong cậu chỉ bảo nhiều cho, ha ha ha...”

“Đích thân mời?” Kim Nguyệt Dạ ngỡ ngàng, nhếch lông mày lên nhìn tôi.

“Hơ hơ hơ... Đó là... đó là... ý của hiệu trưởng Thôi...” Tôi bối rối cười trừ.

“Hoá ra là vậy, chúc hai người may mắn nhé!”

Kim Nguyệt Dạ đành mặt lại, không màng đến sự ngăn cản của Lý Triết Vũ, vượt qua vòng vây của đám vóng viên, đi về phía trường Minh Đức. Đám nữ sinh đứng ở cổng trường Minh Đức bỗng rú lên như cọp gầm.

Kim Nguyệt Dạ, đồ nhỏ nhen! Thấy chết mà không cứu! Hừ, đừng để lần sau tôi nhìn thấy hần, nếu không tôi sẽ nện cho hần sưng vù cả mặt.

Á á á! Tức chết mất!

“Hựu Tuệ, em không sao chứ?” Phong thái của Sun mới giống một chàng hoàng tử đỉnh đạc. Sun tốt hơn hàng trăm nghìn lần thằng khỉ hôi Kim Nguyệt Dạ đó.

“Ha ha... không sao...” Nhưng thật ra tôi không hề thấy dễ chịu chút nào, trong lòng cứ thấy lo lo cho tên Kim Nguyệt Dạ.

“Xin lỗi nhé, đáng lẽ tôi nên báo trước với em là hôm nay tôi đến, nhưng tôi muốn dành cho em một niềm vui bất ngờ nên... Không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này...” Sun thở dài nhìn tôi.

“Không... Không sao đâu...”

Tôi chắc mẩm một trăm phần trăm là tên Kim Nguyệt Dạ đó đang nổi điên...

“Hựu Tuệ, vào lớp thôi, sắp muộn học rồi!” Lý Triết Vũ bỗng nghiêm nét mặt.

“À... ừm...” Tôi gật đầu.

“Hựu Tuệ, để tôi đưa em lên lớp nhé!” Sun nhẹ nhàng nói.

“Không cần, trường Sùng Dương rất an toàn, Hựu Tuệ không cần đến hai người dẫn lên lớp.” Tôi đang tìm cách từ chối thì Lý Triết Vũ đã tranh nói trước.

Sun lặng người đi mỉm cười gật đầu.

Trước khi đi theo Lý Triết Vũ, tôi không quên nở nụ cười tuyệt chiêu với Sun.

Lạnh... lạnh toát cả người...

Tôi len lén liếc trộm Lý Triết Vũ đi ngay phía trước. Ối má ơi... cậu ấy khác hẳn ngày thường, mặt lạnh như băng. Từ trước đến giờ tôi chưa thấy Lý Triết Vũ bực dọc như thế bao giờ.

Cậu ấy... cậu ấy đang giận sao? Chắc là đang giận tôi rồi. Hơ, mà lạ nhỉ? Tôi có làm gì khiến cậu ấy bực mình đâu?

Thôi, thôi... Tranh thủ lúc “bão tố” vẫn chưa kéo tới, tôi cứ chuồn trước thì hơn.

“Lý Triết Vũ, có... có một bạn lớp bên đợi tôi, tôi ra đằng kia chút nhé!” Tôi co giò toan bỏ chạy.

Ơ? Sao kì vậy? Lý Triết Vũ kéo giắt tay tôi lại.

“Hựu Tuệ, sao dạo này cô toàn tránh mặt tôi thế?” Lý Triết Vũ nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Đó... đó là vì... vì tôi... Ha ha ha...”, Tôi cười như mếu, không biết phải nói gì.

Một lúc, sau Lý Triết Vũ thở dài.

“Xin lỗi Hựu Tuệ, có lẽ tôi không có tư cách để hỏi cô câu đó... Tôi... Mà thôi...!” Lý Triết Vũ muốn nói gì đó nhưng lại lắc đầu.

“Lý Triết Vũ... Xin... xin lỗi...” Tôi bối rối nhìn khuôn mặt buồn bã của Lý Triết Vũ.

“Khôn sao rồi! Hựu Tuệ muôn rồi đó, nếu cô có việc thì mau đi đi!”

Lý Triết Vũ nói xong, hất cái balo ra phía sau lưng, bước vào lớp bọc một mình.

THREE

Là tôi sai sao? Tất cả là lỗi tại tôi sao?

Kim Nguyệt Dạ giận... Lý Triết Vũ cũng giận...

Nhưng... nhưng tôi không biết mình đã làm sai điều gì? Hu hu hu, ông trời ơi, ông đừng có giày vò con nữa, con phải làm thế nào thì ông mới buồn tha cho con đây?

“Hựu Tuệ, xin bạn giúp mình chuyển lá thư này tới cho Sun được không?” Giờ ra chơi, mấy cô nàng ngưỡng nghệu đưa cho tôi những bức thư vẽ trái tim hồng bay tung toé.

Thật tình! Lại còn trò này nữa!

Từ ngày Sun chuyển đến trường Sùng Dương học, vì bận bịu với công việc nên cậu ấy thường xuyên không lên lớp đúng giờ, tự dưng tôi trở thành kẻ đưa thư đầu sai của tụi fangirl trong trường. Dường như hôm nào cũng có nữ sinh chạy tới nhờ tôi gửi quà hay thư xin làm quen cho Sun. Kinh khủng hơn là có những cô nàng không phải là dân của trường Sùng Dương cũng nháo nhào trà trộn vào trường để tận mắt nhìn thấy Sun. Fan cuồng lớn tuổi nhất mà tôi biết là một phụ nữ chừng bốn mươi tuổi.

Có lẽ như vậy mà bỗng nhiên tôi quen thêm rất nhiều “chị em tốt” rồi “bạn bè tốt” ở trường Sùng Dương. Thực ra ai cũng muốn thông qua tôi để bắt chuyện và hẹn gặp Sun. Công nhận tụi Fan cuồng này vô vị thật! Mà sao trên đời có lắm tụi con gái hám giai đẹp vậy? Làm thế chỉ tổ lũ khi đột càn được thể lộng hành ngang ngược.

Buổi tối về nhà, tôi lười đóng bài tập ra làm. Bình thường chỉ cần nửa tiếng đồng hồ là tôi hoàn thành xong toàn bộ bài tập đâu vào đấy. Thế mà hôm nay, bốn mươi lăm phút đồng hồ đã trôi qua, tôi vẫn lay hoay mãi chưa làm hết.

Kim Nguyệt Dạ... Lý Triết Vũ... Sun... Khuôn mặt của ba tên đó cứ quay vòng vòng trong đầu tôi.

Hừ! Tức chết đi được!

Tội đập mạnh cái bút xuống bàn, đột nhiên di động kêu inh ỏi.

“Alô, Hựu Tuệ à?”

Hoá ra là bà bạn Tô Cơ.

“Tô Cơ, muện thế này bà gọi cho tôi có chuyện gì vậy?”

“Hựu Tuệ, sao chưa gì bà làm toáng lên thế?”

“Ồ... Tôi...”

“Được rồi, được rồi, Hựu Tuệ, bà mau tới Happy House đi, tôi đợi bà ở đó!”

“Này, alô!”

Tôi chưa kịp nói dứt câu, Tô Cơ đã cúp máy. Lẽ nào nhỏ ta có việc gấp gì sao?

Dù gì tôi cũng chẳng có tâm trạng nào để làm bài nữa, đi ra ngoài hít thở không khí cho thoải mái cũng hay.

Happy House không có Kim Nguyệt Dạ vẫn náo nhiệt như thường, chỉ có điều vắng bóng nhiều khách hàng nữ.

“Hựu Tuệ, tôi ở đây!”

Vừa bước vào, tôi đã nghe thấy tiếng gọi í ới của Tô Cơ. Nhỏ ta ngồi ở góc hơi khuất, vẫy tay rồi rít với tôi.

“Sao chỉ có mình bà thế? Hiểu Ảnh đâu rồi?”

“Ai mà biết được! Hai hôm nay Hiểu Ảnh biệt tăm biệt tích. Đúng rồi, Hựu Tuệ nè, chúc mừng bà nhé! He he!”

Chúc mừng cái nỗi gì? Tôi đang tức sôi máu đây! Chẳng hiểu sao lại đắc tội với cả Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ. Đã mấy ngày nay tôi không nói chuyện với hai tên đó rồi.

“He he, lại còn làm bộ làm tịch, độ này bà hơi bị Hot đó nhe, qua mặt cả Kim Nguyệt Dạ!” Tô Cơ phần khích lắc vai tôi đến nỗi suýt sái cả vai.

“Ồ, vậy sao...”

Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ đều giận tôi...

“Hựu Tuệ! Hựu Tuệ! Bà có nghe tôi nói không đấy?”

“Ừm...”

Ồ hay, sao trong đầu tôi chỉ nghĩ đến hai tên đó nhỉ? Đúng là hâm!

“Nhưng mà Kim Nguyệt Dạ nổi như cồn ở trường mình, bọn con gái si mê hẳn đến phát rồ phát dại, dạo này còn lập ra cả Kim Nguyệt Dạ Fan Club nữa chứ, người tham gia đông như kiến ấy. Hừ, đúng là nhiều đứa con gái đầu óc có vấn đề nhỉ?”

Kim Nguyệt Dạ chắc vẫn giận tôi lắm. Tôi có cần tìm hẳn giải thích rõ ràng mọi chuyện không? Còn cả Lý Triết Vũ... Híc, Sun đã hại tôi thật rồi.

“Hựu Tuệ! Hựu Tuệ! Sao mặt bà dần ra vậy?”

“Này!” Tô Cơ hét ầm lên, giọng lạnh lạnh như bát sành vỡ. Trời cái con nhỏ này, nó không thể tỏ ra thực nữ, đoan trang một chút sao?

“Được rồi, được rồi, tôi không nói mấy chuyện đó nữa... Hựu Tuệ, có phải gần đây bà và Lý Triết Vũ hiểu lầm nhau không? Tôi thấy hai người cứ là lạ sao ấy! Hôm nay tan học, tôi thấy cậu ấy cứ lẻo đẻo đi đằng sau bà, định gọi bà nhưng sau đó lại thôi.”

Muốn gọi tôi nhưng sau đó lại thôi? Lẽ nào cậu ấy vẫn chưa nguôi giận? Tôi chau mày buồn bã nhìn Tô Cơ:

“Tô Cơ, hình như Lý Triết Vũ ghét tôi, tôi phải làm sao bây giờ?”

“Ghét bà á? Bà đang nói nhầm gì thế?” Hai mắt Tô Cơ hiện rõ chữ “không hiểu” to tướng.

“Tôi cũng không biết phải nói thế nào, nhưng mà hình như Lý Triết Vũ rất ghét tôi...”

“Bà hâm nó vừa thôi! Hựu Tuệ, bà có óc không vậy? Lý Triết Vũ sao ghét bà được? Nếu cậu ấy ghét bà, làm gì có chuyện giúp bà làm nhiều việc vậy chứ? Chẳng hiểu nổi bà đang nghĩ gì nữa! Kể cả bà không thích Lý Triết Vũ thì cũng đừng mượn cớ vớ vẩn vậy!”

Không thích Lý Triết Vũ? Mượn cớ vớ vẩn? Tô Cơ đang nói gì vậy?

“Hựu Tuệ, bà ngốc hay giả vờ ngốc đấy? Chẳng lẽ bà không thấy Lý Triết Vũ đối xử với bà khác hẳn với mọi người à? Bà phải biết trong Tam Đại Thiên Vương trường Sùng Dương, Lý Triết Vũ nổi tiếng lạnh lùng, vô cảm, luôn giữ khoảng cách với con gái. Bà còn nhớ vụ bà và Kim Nguyệt Dạ ra biển chơi lần trước không? Bà không biết thì thôi, mặt Lý Triết Vũ nom sợ lắm. Cậu ấy chạy xồng xộc đến nhà quyết lời tôi đi cùng đề tìm bà đấy. Không những thế, mới ba giờ sáng cậu ấy đã lao đến quấy bán vé xe gỗ cửa ầm lên... Thế mà bà còn nói là cậu ấy ghét bà. Tôi là bạn thân của bà cũng không thể chấp nhận nổi, bà hơi quá rồi đấy!”

Thịch thịch thịch!

Tim tôi đập rộn ràng trong lồng ngực.

Tô Cơ nói thật sao? Chẳng lẽ tôi hiểu nhầm Lý Triết Vũ? Tôi cứ tưởng vì ghét tôi nên Vũ mới viết tên tôi ở linh đài nguyên độc. Tôi còn tưởng đối với ai Vũ cũng quan tâm, chăm sóc như thế...

“Giời ạ, Hựu Tuệ, sao bà lại dùng ống hút hút nước mắt thế? Đây mới là nước côca cơ mà!”

“Hựu Tuệ, sao mặt bà thộn ra thế, nói gì đi chứ!”

“Hựu Tuệ, Hựu Tuệ! Bà đừng làm tôi sợ! Vừa rồi... vừa rồi tôi chỉ nói sự thật thôi mà!”

...

Cảm ơn cậu... Lý triết Vũ...

FOUR

“Cuối cùng cậu ấy cũng nói ra điều bí mật của lòng mình!”

Kim Nguyệt Dạ muốn nhắc đến Lý Triết Vũ sao? Lẽ nào đúng như Tô Cơ nói, chỉ có đứa ngốc như tôi mới không biết, nhưng...

Lúc Kim Nguyệt Dạ ôm, tại sao cậu ấy lại để tôi đến tìm Kim Nguyệt Dạ...

Hôm giáng sinh, sao cậu ấy lại tình nguyện giúp tôi kèm cặp tại Tô Cơ để tôi có thời gian đi chơi với Kim Nguyệt Dạ...

Cả khi chúng tôi tới lầu vọng tinh, tại sao cậu ấy chỉ dẫn tôi lên đến tầng mười một rồi lại quay xuống...

Tại sao? Rốt cuộc là tại sao?

Ai giải thích cho tôi! Ai giải thích cho tôi với!

Đầu tôi đau như búa bổ! Tôi không muốn nghĩ nữa, không muốn nghĩ nữa...

Đúng lúc tôi định lắc mạnh đầu để cho hình ảnh Lý Triết Vũ biến mất thì chợt thấy mọi người túm tụm xung quanh bảng tin của trường.

“Ê này! Sắp tổ chức thi đồng diễn thể dục kìa!”

“Ôi dào, nản vô đối! Sao trường toàn tổ chức mấy cái trò vớ vẩn thế nhỉ?”

Ồ... Hoá ra là có thông báo mới, hình như là trường Minh Đức và Sùng Dương chuẩn bị tổ chức thi đồng diễn thể dục thì phải.

Tôi đang đứng thở dài thườn thượt thì loa phóng thanh của trường lại réo lên.

“Tô Hựu Tuệ, mời em về phòng hiệu trưởng có việc gấp! Tô Hựu Tuệ, mời em về phòng hiệu trưởng có việc gấp!”

Haiz! Thầy Thôi muốn gặp tôi, chắc vì chuyện thi đồng diễn thể dục...

Tôi kéo cái balo lên vai, đi về phía phòng hiệu trưởng.

“Hựu Tuệ, em đã xem bảng thông báo chưa?” Thầy Thôi mỉm cười nói.

“Vâng, em xem rồi ạ!” Tôi gật đầu trả lời.

“Lần này em mời được Sun tới trường Sùng Dương học, em làm tốt lắm, thật không hổ danh là công chúa trường Minh Đức!”

“Ha ha ha, thầy quá lời rồi!” Tôi có chút đắc ý cười lớn.

“Nói thật với em, cuộc thi đồng diễn thể dục lần này thầy rất đau đầu.” Thầy Thôi thở dài.

“Sao lại thế ạ?”

“Vì học sinh của trường Sùng Dương từ trước đến giờ đều rất tự do, không hợp với các hoạt động thể dục đồng diễn, đòi hỏi phải gắn kết chặt chẽ, nhịp nhàng. Thầy không muốn trường Sùng Dương thua nên mới gặp riêng em để bàn với em xem có cách gì không?”

Ôi trời! Thầy thôi chỉ toàn rào trước đón sau, nói vòng vo tam quốc một hồi khiến đầu tôi loạn cả lên! Xem ra cô Bạch vẫn thắng thần hơn nhiều.

“Thưa thầy, thầy muốn em phụ trách chỉ đạo đồng diễn thể dục bên trường Sùng Dương đúng không ạ?”

“Ừm, đúng là thầy có ý đó!”

“Không có vấn đề gì ạ, chỉ có điều dù gì em cũng là học sinh của trường Minh Đức, em lo mọi người sẽ không nghe theo sự sắp xếp của em...”

Thầy Thôi cười đầy ẩn ý khiến tôi rùng mình.

“Hơ hơ, đây chính là điều mà công chúa trường Minh Đức phải tự mình tìm cách giải quyết. Đúng rồi, thầy và cô Bạch đã nói chuyện qua điện thoại với nhau, lần này phụ trách chỉ đạo đồng diễn thể dục bên trường Minh Đức là Kim Nguyệt Dạ đấy.”

Hừ, khỏi nói tôi cũng biết tổng là tên Kim Nguyệt Dạ.

Tên ác ma đó dạo gần đây được các bé nữ sinh trường Minh Đức hâm mộ điên cuồng. Tức nhất là tôi không thể đoán được lúc nào hắn nói thật lòng, lúc nào hắn gạt tôi. Chính hắn hại tôi hiểu lầm Lý Triết Vũ. ôi tôi không còn mặt mũi nào gặp Vũ nữa... Hu hu hu...

Hừ! Kim Nguyệt Dạ, đồ xỏ lá! Ta sẽ bắt ngươi phải trả giá đắt.

“Thầy Thôi, em nhận lời thầy. Lần đồng diễn thể dục này em sẽ phụ trách hướng dẫn các bạn ạ.”

Mắt thầy Thôi bỗng sáng rực lên.

“Thế thì tốt quá! Hựu Tuệ, thầy chờ tin tốt lành từ em.”

FIVE

Đồng diễn thể dục... Đồng diễn thể dục...

Nói đi nói lại thì tôi chẳng có chút xíu kinh nghiệm gì về đồng diễn thể dục cả. Hơn nữa bây giờ tôi lại phải “chỉ đạo trên sân khách”, liệu có làm nổi không?

Hừm, Tô Hựu Tuệ, mày đang nghĩ linh tinh cái gì thế? Mày là Miss Teen Milan kia mà! Mặc dù khi thi mày toàn thua đứt tên Kim Nguyệt Dạ ấy nhưng...

Haiz... Câu này thừa mất rồi...

Tóm lại, trò đồng diễn thể dục chỉ là trò con nít. Mày phải nỗ lực giành chiến thắng mới được. Cố lên!

Ủa, là hoa? Hoa ở đâu ra vậy ta?

Đúng lúc tôi âm thầm tự cổ vũ mình thì một bó hoa màu xanh lam hiện ra lù lù trước mặt. Tôi ngược đầu lên nhìn.

“Sun?”

“Á, là Sun kia! Ôi, đúng là anh ấy rồi!”

“Cậu ấy tặng Hựu Tuệ một bó hoa hồng xanh kia! Ngưỡng mộ quá đi!”

Các nữ sinh xung quanh nhảy cẫng lên vì ngạc nhiên.

Ôi, cái tai tôi... sắp nổ màng nhĩ đến nơi rồi!

“Hựu Tuệ, em vừa đứng đây lảm nhảm cái gì một mình vậy?” Sun hươ hươ tay trước mặt tôi rồi nhìn tôi chòng chọc.

“À, trường Sùng Dương và Minh Đức sắp tổ chức thi đồng diễn thể dục, tôi phụ trách hướng dẫn học sinh trường Sùng Dương nên đang nghĩ xem phải làm thế nào!”

”Ồ! Sắp thi đồng diễn thể dục à? Phải rồi, tôi có nghe tin đồn chuyện thi đấu giữa em và Kim Nguyệt Dạ. Hai hôm trước tôi có nói với nữ sinh trưởng Sùng Dương là nếu ủng hộ tôi thì hãy ủng hộ em. Gần đây số phiếu của em có chuyển biến gì không?

Tôi lặng người đi. Lẽ nào hai ngày hôm nay số người ủng hộ tôi tăng vọt là nhờ có Sun tác động?

“Có cậu ta trợ giúp, không chừng cuộc thi lần này cô thắng chắc đó!”

Câu nói của Kim Nguyệt Dạ hôm ở Happy House đột nhiên loé lên trong đầu tôi. Nếu cứ thế này, có thể sẽ giống như tên khỉ đột hôi đó nói thật. Kể cả có thắng, tôi cũng chẳng thấy làm vinh dự gì cho cam.

Tôi bừng tỉnh, đưa bó hoa trả lại cho Sun.

“Xin lỗi Sun, tấm lòng của anh tôi xin nhận, nhưng tôi không muốn bị người ta nói là phải dựa dẫm vào anh để tăng số phiếu...”

Sun sững người ra.

“Nguyên nhân có phải là do anh bạn tên kim Nguyệt Dạ đó không?”

Í! Là Sun đang nói sao? Nhưng sao giọng nói lại giống như một người khác hẳn...

Tôi sững sốt ngược nhìn Sun. Trông cậu ấy có vẻ khác hẳn mọi ngày...

Sun thở dài chán nản.

“Hựu Tuệ! Đừng lo! Một khi đã thích em, tôi sẵn sàng đối đầu với mọi chuyện. Tôi sẽ không dễ dàng bỏ cuộc đâu.”

Bình thường nếu nghe thấy người khác nói như vậy với tôi, tôi sẽ mỉm cười mãn nguyện, còn đắc ý ra mặt nữa. Nhưng hôm nay khi nhìn thấy ánh mắt ngoan cố của Sun, trong lòng tôi vừa xao động, vừa lo lắng...

“Hựu Tuệ, cô đang làm gì vậy?”

Ồi, là tiếng của Lý Triết Vũ!

Tôi ngoảnh đầu thấy Lý Triết Vũ đi từ phía xa lại. Tôi bỗng hơi căng thẳng.

Lý Triết Vũ để gần phía tôi, nhìn thấy mặt tôi đỏ lựng lên, lại thấy Sun đang ôm bó hoa hồng xanh, mặt cậu ấy bỗng tối sầm lại.

“Hựu Tuệ, thầy chủ nhiệm gọi tôi và cô lên văn phòng có chút chuyện, chúng ta đi thôi.”

“À... Ừ...” Tôi trả lời lắp bắp và chạy vội theo Lý Triết Vũ.

Trên đường đi, tôi như đứa trẻ mắc lỗi, cúi đầu lấm lét không dám ho he một lời nào. Còn Lý Triết Vũ im lặng đi đằng trước, thậm chí không thèm quay đầu lại nhìn tôi lấy một cái.

Không khí ngột ngạt đến nỗi tôi suýt nghẹt thở.

Ặc... Khó chịu quá! Cứ thế này chắc tôi hoá điên mất! nhưng đúng là tôi có lỗi thật, mấy hôm trước toàn lảng tránh cậu ấy, chắc cậu ấy buồn lắm... Tại sao Lý Triết Vũ lại không có tí xú phản ứng gì vậy? Hừ, tôi nguyên rửa cái lầu vọng tình nhầm nhí đó! Chính nó hại tôi ra nông nỗi này. Hu hu hu...

Hay là tôi cứ đánh liều xin lỗi vũ một câu, không chừng cậu ấy sẽ tha thứ cho tôi. nhưng tôi biết mở miệng nói thế nào bây giờ? Xin lỗi vì hiểu nhầm cậu ấy hay là xin lỗi vì gần đây trốn tránh cậu ấy?

Tôi nghĩ ngợi mông lung, ngược đầu lên, nói khe khẽ:

“Lý Triết Vũ, xin lỗi nhé, lần trước tôi...”

“Không cần xin lỗi!” Híc, chẳng đợi tôi nói hết câu, Lý Triết Vũ lạnh lùng ngắt lời luôn.

“...”

“Có thể như thế lại tốt...” Lý Triết Vũ hờ hững buông ra một câu.

Tôi thật tình không hiểu Vũ muốn nói gì? Cậu ấy vẫn rảo bước nhanh về phía trước.

Tôi thấy ngực mình như bị một tảng đá nặng trĩu đè lên, không thể thở nổi.

Có thể như thế lại tốt? Lý Triết Vũ muốn nói gì?

Lẽ nào cậu ấy vẫn giận tôi. Xem ra cậu ấy vĩnh viễn không tha thứ cho tôi rồi...

Nghĩ tới việc sau này không có Lý Triết Vũ bên cạnh, lòng tôi vẫn dấy lên cảm giác hoang mang, lo lắng...

32. Q.6 - Chương 2: Cú Lợi Ngược Dòng Ngoạn Mục Của Công Chúa Hựu Tuệ

Địa điểm:

Nhà Tô Hựu Tuệ; phố angel

Sân vận động trường cấp III Sùng Dương;

Khách sạn năm sao, thành phố Milan

Nhân vật:

Tô Hựu Tuệ : nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Đức

Bạch Tô Cơ : nt

Kim Nguyệt Dạ : nam sinh lớp 11 trường cấp III Sùng Dương

Lăng Thần Huyền : nt

Lý Triết Vũ : nt

Ngài Nhã Văn: trợ lý chủ tịch trường cấp III Minh Dương cũ

Bạch Ngưng : hiệu trưởng trường cấp III Minh Đức

Thôi Khởi Thánh : hiệu trưởng trường cấp III Sùng Dương

Khà khà khà...

Ta chính là công chúa Minh Đức bất khả chiến bại

Biết sự lợi hại của ta chưa?

Hu hu...

Nhưng thượng đế ơi,

Minh Đức thua mất rồi...

ONE

Sau hai ngày chuẩn bị kịch liệt, danh sách thi đồng diễn thể dục đã nằm gọn trong tay tôi. Những điểm cần lưu ý khi luyện tập tôi cũng đã ghi rõ trong đầu. đây là lần đầu tiên diễn tập chính thức, Tô Hựu Tuệ, cố lên...

” các bạn có tên sau đây xin tập trung dưới sân vận động trong vòng 10 phút. Hôm nay chúng ta sẽ bắt đầu buổi diễn tập để chuẩn bị cho hội thi đồng diễn thể dục toàn thành phố được tổ chức mỗi năm một lần.”

” Trương Đình Đình, Lý Tiểu Nhiên, Dư Việt...”

Tôi đã thay song bộ quần áo thể thao, tay cầm danh sách luyện tập. đứng trên sân vận động nghe tiếng loa truyền thanh, lòng tôi bỗng dộn lên cảm giác rộn ràng. Hơ hơ hơ, mở to mắt ra mà xem bản lĩnh của công chúa Minh Đức này!

Nhưng 10 phút sau...

Sân vận động vắng teo, đừng nói đến người mà ngay cả bóng ma cũng chẳng có.

Mười phút nữa trôi qua...

Sân vận động cũng chỉ có mình tôi đứng ngẩn tò te trên bục tri huy...

Tôi cầm micro đứng trên bục tri huy chờ người ra, nhìn sân vận động im ắng đến mức nghe được cả tiếng ruồi bay qua.

Người đâu? Không có một ai cả! quá quái thật!

” Tô...Tô Hựu Tuệ!”

Khi tôi nổi giận dùng dùng sắp lẳng cái micro trong tay đi như lẳng một trái lựu đạn thì sau lưng có tiếng bước chân vội vã tiến lại gần.

Hơ ! chẳng nhẽ kể cho tôi leo cây bông dưng thức tỉnh lương tâm? Tôi sung sướng quay người lại.

” mọi người...mọi người muốn nhờ tôi đến xin phép nghỉ!” một nam sinh dáng người gầy nhom, nói không ra hơi, đứng trước mặt tôi lấp ba lấp bắp.

Thằng tra này nói gì cơ? Xin phép nghỉ á?

” tôi...tôi còn có chút việc, tôi...tôi đi trước đây!”

” đợi đã...” tôi chưa nói dứt lời thì thằng cha đó đã không thấy tăm hơi đâu...

Úc chết mất! lũ người này quá đáng thật! tôi điên tiết xắn tay áo lên, sốt ruột đứng trên bục chỉ huy.

“hà hà hà, hoa khôi Minh Đức vẫn chưa chịu rút lui cơ à?”

Hừ...dòng thằng cha nào mà nghe chói tai thế nhỉ?

“Lăng Thần Huyền, là cậu bày ra cái trò quỷ này đúng không? Cậu muốn gì đây?” tôi tức quá, hét lên như muốn vỡ ống họng.

” tôi chỉ muốn xem học sinh trường Sùng Dương rốt cuộc nghe lời thiên vương trường Sùng Dương hay nghe lời một con nhỏ vắt mũi chưa sạch? Ha hà!”

Gru! Thằng cha khỉ ngớ Lăng Thần Huyền kia! Ta không nện cho ngươi một trận thì ngươi tưởng ta là mèo cụp đuôi hả? gru! Tức quá đi mất!

” đưa micro cho tôi!” Lý Triết Vũ đi theo sau, mặt lạnh tanh nhìn tên khỉ ngớ Lăng Thần Huyền, rồi lấu cái micro trên tay tôi.

Nhìn khuôn mặt vô cảm của Lý Triết Vũ , tôi bỗng nhớ lại ” nhóm ba người” duy nhất trên lầu vọng tinh, tìm bông thấp tha thấp thỏm. Tôi...tôi thấy ngại quá...

” các bạn xin hãy chú ý! Tôi là Lý Triết Vũ,ba phút sau tôi không muốn thấy bạn nào vắng mặt trên sân vận động hết, thế nhé!”

Lý Triết Vũ nói xong mỉm cười nhìn tôi, trả micro lại, rồi không nói thêm lời nào nữa.

“vũ, sao cậu lại giúp con nhỏ đó? Tôi gọi cậu đến để xem trò vui cơ mà!” Lăng Thần Huyền bắt mắt, nhảy dựng lên.

” Huyền! Hựu Tuệ đang giúp trường Sùng Dương chúng ta luyện tập, cậu muốn trường ta thua sao?” Lý Triết Vũ nghiêm nghị hỏi thẳng Lăng Thần Huyền.

Lăng Thần Huyền bĩu môi, tức tối ra mặt. tên khỉ ngớ đó dút tay vào túi quần, cứng hàm không nói được câu nào.

” biết rồi, thật không hiểu cậu và Dạ đang nghĩ gì nữa! mỗi lần có việc gì dính đến con nhỏ này là y rằng hai cậu cứ bênh nó chăm chăm! vô vị...”

Thằng cha Lăng Thần Huyền này đúng là mầm họa mà! Hắn vừa mới buông một câu mà chúng ngay tìm đến cửa Lý Triết Vũ. Híc, mặt Vũ tím bầm lại kìa!

Rầm rầm rầm...

Đúng lúc tôi và Lý Triết Vũ đang thấy khó xử thì từ cuối phòng học có một chuỗi âm thanh to tổ chẳng đội đến tai.

Ủa... có chuyện gì vậy? động đất chăng? Tôi lo lắng quay đầu lại nhìn xem. Trời đất! bụi bay mù mịt! hay là bão cát?

Í! Không phải ...hình như là... hình như là... học sinh trường Sùng Dương...

Bọn họ như bị quái thú truy sát. Mặt mũi ai nấy đều cắt không còn giọt máu, cuống cuống chạy vội ra sân vận động. cái tên gầy nhom đến xin phép ọi người nghỉ lúc này nhanh chân chạy đứng đầu.

Từ lúc Lý Triết Vũ nói trên loa đến giờ vẫn chưa đến ba phút, ấy thế mà trên sân vận động đã chật cứng người.

Ồi, sợ toát mồ hôi hột... Tam Đại Thiên Vương trường Sùng Dương quả là danh bất hư truyền!

” cảm ơn cậu, Lý Triết Vũ...” tôi cảm kích quay đầu lại nhưng chỉ thấy bóng Lý Triết Vũ đã đi khuất.

Cậu ấy vẫn chưa tha thứ cho tôi sao? ừm...tâm trạng tôi càng lúc càng nặng nề...

“con nhỏ Tô Hựu Tuệ này tài thiệt!”

“ờ ha, không hiểu sao cả Vũ và Huyền đều hòa vào giúp nhỏ ta! Chẳng nhẽ Tam Đại Thiên Vương trường Sùng Dương đều bị nhỏ ta bỏ bùa mê thuốc lú rồi sao?”

Tiếng bàn tán xôn xao từ dưới vọng lên bực chỉ huy. Trước mặt tôi là cảnh hỗn loạn, nháo nhác như chim vỡ tổ. tôi hít một hơi sâu, cầm lấy micro bắt đầu hướng dẫn những người đứng dưới.

“xin các bạn hay nghe theo hiệu lệnh của tôi, xếp hàng ngay ngắn nào! Cao đứng trước thấp đứng sau.”

” này, Tô Hựu Tuệ, cô coi thường những người thấp bé vừa thôi! Sao lại bắt chúng tôi đứng đằng sau?”

Tôi vừa dứt câu thì ngay lập tức có người ” kháng nghị” bên dưới.

Hừ! thằng cha đó cố ý gây sự với tôi đây mà.

” im miệng ngay, muốn chết hử? đứa nào còn dám ý kiến ý cò thì coi chừng. đứng ngay ngắn lại ngay!”
Lăng Thần Huyền đột nhiên hét rống lên, chỉ trong tích tắc bên dưới bỗng im như thóc hết lượi.

Thấy tên khỉ ngố Lăng Thần Huyền ra oai quát nạt, học sinh trường Sùng Dương đều biến thành đám cư non hiêng lành, ngoan ngoãn xếp thành hàng theo sự chỉ huy của tôi.

Tôi ngạc nhiên nhìn tên Huyền. lạ thật, thằng cha này bạn này vừa mới nói muốn đến đây xem cho vui cơ mà?

” cả cô nữa, nhìn cái gì mà nhìn? Nếu không phải đã chót hứa với Vũ và Dạ thì còn khuya tôi mới giúp cô!”
thấy tôi nhìn hẩn chăm chăm, Lăng Thần Huyền không được tự nhiên, cố ý gào to lên lấp liếm.

Chắc, thằng cha này đến chết vẫn sĩ hão!

Không biết học sinh trường Sùng Dương cố ý chơi sấu hay tại tôi không có kinh nghiệm hướng dẫn, mà có mỗi việc sắp xếp đội hình mà mất ba tiếng đồng hồ liền. mặc dù mọi người không giám hé răng nói ra nhưng hàng chữ ” ực không chịu nổi” đã hiện rõ mồn một trên mặt từng người.

” xin các bạn nhớ kĩ vị trí của mình, đây là đội hình thứ nhất. khi bước vào sân vận động , chúng ta sẽ tập đội hình thứ hai.”

Lời nói của tôi như thể bom nguyên tử, khiến phía dưới phát nổ tanh bành.

” cái gì? Tập lâu như vậy mà chưa xong á?”

” huyền, cho chúng tôi nghỉ đi! Buổi tối còn có việc khác nữa!”

Tôi đứng trên bục lặng người đi. Lúc luyện tập cùng nhau, học sinh trường Minh Đức không bao giờ có ai đề xuất nghỉ sớm cả. tất cả phải nghe theo sự sắp xếp của chỉ huy, nhưng ở trường Sùng Dương thì trái ngược hoàn toàn...

” Tô Hựu Tuệ, ngay cả tôi cũng mệt rã ra rồi. hôm nay tạm đến đây thôi, để mai tập tiếp đi!” Lăng Thần Huyền hét lên rồi vỗ vỗ tay, thà chết chứ hẳn cũng không chịu tập tiếp.

” đúng đấy, ngay cả đại ca Huyền cũng nói thế!”

“yahoo! Chúng ta về thôi!”

Nhờ tên Lăng Thần Huyền đầu têu, tụi học sinh trường Sùng Dương càng được thể làm ầm lên, “biểu tình” dữ dội. người thì xách lăm lăm cái ba lô, người thì vội vã rời khỏi vị trí của mình, tùm nập tùm ba tính lên đi đâu đập phá, xả xì treet...

Nhìn đám người lộn xộn gào thét inh ỏi phía dưới, tôi đành phải mỉm cười xoa dịu:

” hôm nay chúng ta tập đến đây vậy, mọi người mệt rồi mau về nhà nghỉ ngơi đi. Nhưng trước khi về xin nhớ kĩ...”

Trong nháy mắt tất cả mọi người bên dưới như bốc hơi, cả sân vận động vắng lặng, không một bóng người.

...

Tối về đến nhà, tôi uể oải bò ra bàn học.

Nếu cứ thế này, lần thi đồng diễn thể dục năm nay trường Sùng Dương thua Minh Đức là cái chắc! hu hu hu... lòng tôi bỗng rối như tơ vò! Mặc dù trường Sùng Dương thua thì tôi phải ăn mừng mới phải, nhưng nghĩ đến việc thua tên khỉ hôi Kim Nguyệt Dạ, tôi lại bưng bưng lửa giận! hơn nữa nếu lần này thua sẽ ảnh hưởng đến uy tín của tôi và trường Sùng Dương...

Hừ! không được! dù gì đi nữa thì lần này tôi cũng không được phép thua!

Tôi lấy lại tinh thần, vớ lấy bút, bắt đầu chúm đầu vào nghiên cứu sơ đồ kế hoạch ” tác chiến”.

Reng reng reng! Reng reng reng!

“alô, Hựu Tuệ nghe đây!” tôi chẳng còn chút hơi nào nữa, chán lẩn rút di động ra khỏi túi quần.

” alô, Hựu Tuệ à! Tôi , Tô Cơ đây!”

“à...ừ...?”

” nè! Bà nói kiểu gì như hết hơi thế? Buổi tập luyện hôm nay như thế nào?”

” cũng tạm... đúng rồi tình hình tập luyện bên trường Minh Đức thế nào?”

” tốt lắm! không ngờ tên Kim Nguyệt Dạ có khiếu chỉ huy ra phết! hẳn huy động được mọi người nhanh như cắt. hơn nữa luyện tập rất có bài bản, hang nối ngay ngắn. chắc, tóm lại một câu là “siu” thuận lợi.”

” ừm...vậy sao...?”

” đương nhiên, bà cũng phải cố lên đấy, đừng để tụi học sinh trường Sùng Dương coi thường. tôi đặt trọn niềm tin vào bà đó, đừng làm tôi thất vọng.”

” hơ hơ! Điều đó... điều đó là đương nhiên! Bà nghĩ tôi là ai chứ? Hơ hơ hơ...!”

” he he he ! mặc dù hội thi đồng diễn lần này tôi mong trường Minh Đức thắng, nhưng yên tâm, tôi vẫn rồn sức cổ vũ cho bà.”

” ừ, tôi sẽ cố gắng! hơ hơ hơ...”

...

Hu hu hu! Thế là xong thật rồi! lần này thua đẹp là cái chắc!

Đồng diễn thể dục vốn là môn tủ của trường Minh Đức. nghe Tô Cơ nói hôm nay trường Minh Đức tập thành công hơn trường Sùng Dương nhiều. ôi không, khỏi nói cũng biết trường Sùng Dương thua là cái chắc rồi! không phải là thua ê chề mới đúng.

Làm thế nào đây? Làm thế nào đây? Sao lại chuyển tôi đến trường Sùng Dương, bắt phụ trách việc khó nhằn này chứ? Hu hu hu

TWO

Thời gian trôi qua chậm như rùa bò.

Mấy ngày luyện tập sau đó, tôi có cảm giác một ngày ngỡ ba năm. Mãi tới giờ nghỉ giải lao, tôi mệt phờ người, không nói ra hơi.

Mặc dù ai đẩy đều đến tập đúng giờ từ sang sớm, tập mười hai bài tập thể dục thuộc lòng như ăn cháo. Thế nhưng khi xếp hàng vào tập chung thì lại lộn xộn, rối tung rối mù cả lên, không phải do nhầm vị trí đứng thì là do động tác phối hợp không nhịp nhàng. Tôi đứng trên bục chỉ huy mà thấy chán ngấy đến tận cổ, cảm giác thất bại gần kề.

Trong đầu lúc nào cũng hiện lên hình ảnh đội tập đồng diễn thể dục đẹp như mơ bên trường Minh Đức. tôi bó tay thật rồi, thế nào tôi cũng bị tên khỉ hôi Kim Nguyệt Dạ đó cười thối mũi... đừng mà...

"vẫn ổn chứ?" đúng lúc tôi thấy đầu mình sắp nổ tung thì bỗng nhiên một trai nước khoáng xuất hiện trước mặt, giọng nói quen thuộc vang lên... là Lý Triết Vũ!

"cô làm rất tốt, chỉ có điều đây không phải trường Minh Đức, nên cô và họ cần cố gắng hơn nữa thì mới phối hợp nhịp nhàng được."

"nhưng.." không hiểu tại sao từ khi nghe Tô Cơ kể về Lý Triết Vũ, tôi bỗng có cảm giác ngại ngùng, căng thẳng mỗi khi đứng trước mặt vũ.

"đồng diễn thể dục luôn là điểm yếu của trường Sùng Dương, vì học sinh ở đây có ý thức tự tôn quá cao, cho nên khi phối hợp đồng đội rất khó khăn. Nhưng đừng lo, chỉ cần kiên trì luyện tập, nhược điểm này ít nhiều sẽ được khắc phục thôi."

Cậu ấy...cậu ấy an ủi tôi... tôi quay đầu nhìn Lý Triết Vũ.

Vũ đang tu trai nước, mái tóc ngày thường vào nếp nhưng hôm nay trông hơi rối. ánh sang mặt trời chiếu vào chai nước khiến nó chiếu sang lấp lánh, tôi thấy mắt mình chói lóa.

"hãy tự ình một chút thời gian, tôi tin cô có thể..."

Lời nói đó như lời tự nhủ mà cũng như lời an ủi, tôi không nhìn rõ nét mặt của cậu ấy, nhưng lòng tôi bỗng bình lặng trở lại, không còn xao động nữa...

Có thể Lý Triết Vũ nói đúng, học sinh trường Sùng Dương cần có thời gian để quen dần với tập thể dục đồng diễn. tôi là miss teen milam cơ mà, sao lại tự ti mặc cảm thế này?

Tôi hít một hơi thật sâu, tự cổ vũ ình...

Tôi quay đầu lại mỉm cười rạng rỡ với Lý Triết Vũ. Nhìn khuôn mặt thoáng hiện lên chút ngạc nhiên của Lý Triết Vũ, tôi thấy lòng mình nhẹ nhõm, dễ chịu hơn nhiều.

Lý Triết Vũ cảm ơn nha!

Mặc dù đã có sự chuẩn bị về tâm lí nhưng buổi tập ban chiều còn khó khăn hơn tôi tưởng nhiều...

Tất cả sự nhần lại của mọi người dường như đã bị những bài tập chiến thuật của tôi rút sạch hết trơn.

Các nữ sinh thì van nài Lý Triết Vũ, còn các nam sinh thì bắt đầu hùa nhau không nghe lệnh của tôi, cố ý khiến hàng lối lộn xộn. tôi bắt đầu thấy lo lắng, có phải huấn luyện đồng diễn thể dục ở trường Sùng Dương là điều không thể? Nếu người chỉ đạo là Kim Nguyệt Dạ thì mọi chuyện sẽ khác...

"á á á á!" những tiếng gào thét như beo gầm khiến tôi bừng tỉnh.

Ồ! Người đi từ xa đến là...

” là Sun! là cậu ấy kìa!”

Trong tiếng hét ầm trời, Sun bước tới trước mặt tôi mỉm cười và nháy mắt:

” có thể tôi sẽ giúp mọi người hăng hái lên đôi chút đấy!”

” Sun! anh...”

” này, đề nghị ông bạn đứng sang một bên cho tôi nhờ!” Lăng Thần Huyền trừng mắt, nổi điên với Sun.

” Lăng Thần Huyền, cậu đừng quên bây giờ tôi cũng là học sinh trường Sùng Dương, chính vì vậy tham gia vào các hoạt động tập thể của trường là quyền của tôi.”

Lăng Thần Huyền cứng họng, không biết phải nói thế nào. Lý Triết Vũ lẳng lặng nhìn Sun,, chờ câu nói tiếp theo.

Sun cầm micro, vẫy tay rồi cười tươi rồi nói với đám người đang đang loạn cào cào dưới sân vận động. ngay lập tức tiếng tung hô như sóng dậy khiến sân vận động suýt nổ tung. Híc, té xỉu... hẳn định mở buổi diễn ngay tại đây sao?

” các bạn thân mến, hôm nay tôi mang đến một tin vui!”

Hả? tin vui? Tôi nhú mày liếc nhìn Sun. nếu á có thể sắp những quân cờ người nhón nháo dưới kia thành một dãy ngay ngắn đầu vào đấy thì mới là tin vui của tôi.

” công ti biểu diễn đồng ý cho tôi được tự tìm bạn diễn trong loạt phim quảng cáo tới. là một thành viên của trường Sùng Dương , đương nhiên là tôi cũng mong cuộc thi đồng diễn thể dục tới, trường ta dành thắng lợi. Tô Hựu Tuệ sẽ chọn ra các bạn nam và nữ có biểu hiện xuất sắc trong cuộc thi đồng diễn để tham gia quảng cáo cùng tôi. Nếu mọi người có hứng thú thi bắt đầu từ hôm nay, mọi người hãy cố gắng nhé!”

Sun nói xong, nghịch ngợm nháy mắt với các bé fan bên dưới.

Sân vận động lại được thể rộ lên như cái tổ ong bò vẽ.

” woa! Quảng cáo với Sun á? Thật sao? Mình mong quá đi!”

” nè Tô Hựu Tuệ, bắt đầu tập đi chứ!”

” trường Sùng Dương chúng ta lần này nhất định thắng Minh Đức cho coi”

...

Tôi sợ toát mồ hôi... sức mạnh của Sun kinh khủng thật, sớm biết thế này tôi đã dẫn thân vào chốn điện ảnh kịch trường. tôi vội nắm lấy cơ hội còn nóng hổi, cầm chặt micro.

” nào, chúng ta cùng phấn đấu vì trường Sùng Dương, hàng ngang đầu tiên, đằng sau quay! Hàng dọc đầu tiên và hàng dọc cuối cùng , bên trái quay!”

Xoạt! xoạt! xoạt!

Hà hà hà... động tác chuẩn không cần chỉnh! Mọi người đều răm rắp nghe theo hiệu lệnh của tôi. Tuyệt làm sao!

Tô Hựu Tuệ này đêm dài thăm thẳm cuối cùng đã nhìn thấy ánh sáng mặt trời. chưa biết chừng trường Sùng Dương sẽ dành được thắng lợi cũng nên.

” nhìn về bên trái! Đi đều bước!”

Tin vui của Sun dường như là một liều thuốc trợ tim hiệu quả, mọi người nhất loạt nghe theo hiệu lệnh của tôi, hoàn thành các động tác vô cùng thuần thục. thì thoáng có một vài học sinh tập nhầm động tác, ngay lập tức được người khác nhắc nhở. Thấy ai cũng hăng hái phấn chấn, tôi thấy thành như đang ở trường Minh Đức vậy.

” Sun, trước đây...” từ trước đến giờ tôi luôn cố ý giữ khoảng cách với Sun, thế mà cậu ấy vẫn nhiệt tình giúp đỡ tôi. Tôi bỗng thấy lung túng.

” ha ha ha, tôi quên hết những chuyện trước đây rồi, em không cần phải nhắc lại đâu, cứ yên tâm luyện tập đi!”

” anh bạn như thế mà vẫn ra đầu giúp tôi, không sợ có chuyện gì sao?”

Sun cười mà mãnh:

” hơ hơ! Không sao, nếu mất việc thì tôi có em mà!”

” Sun , tôi đang nói chuyện nghiêm túc đấy, không đùa với anh đâu!” tôi ngượng chín người, vội cúi mặt xuống.

” ừ,tôi cũng nói nghiêm túc mà! Thôi được rồi, Hựu Tuệ, việc của tôi em đừng lo, hãy dành thời gian quan tâm tới cuộc thi đồng diễn thể dục đi nha!”

Sun nói đoạn, giành lấy micro giúp tôi hết hiệu lệnh tiếp theo.

” động tác thứ nhất! một hai ba bốn! hai hai ba bốn..”

Nhìn tóc Sun bê bết mồ hôi, tôi cảm động không nói lên lời.

Có lẽ khi bị tiểu vũ làm tổn thương, tôi luôn có tâm lí dè phong người khác. Dù sao hồi đó cậu ấy vẫn chỉ là một đứa bé, có lẽ tôi không cần phải để bụng, cho quá khứ đeo bám mãi. Thực ra cậu ấy cũng tốt bụng mà...

Những buổi tập tiếp theo khá suôn sẻ. mọi người đều nhịp nhàng phối hợp theo hiệu lệnh của tôi, hơn nữa lại còn rất tích cực, chủ động. nhưng vấn đề mới lại nảy sinh...

Cuộc thi đồng diễn thể dục là cuộc thi tập thể, yêu cầu phải có độ chuẩn xác, nhịp nhàng và sáng tạo khi sắp xếp đội hình. Tập như thế này thì độ chuẩn xác nhịp nhàng không thành vấn đề nhưng việc sắp xếp đội hình sao ới lạ lại khiến tôi đau đầu. vì tôi vốn không có kinh nghiệm trong chuyện này, kể cả nghĩ ra cách sắp xếp thì cũng không biết phải di chuyển ra sao. Làm thế nào bây giờ?

Sauk hi tan học tôi ngồi thờ người trước bàn học, vò đầu bứt tai, nghĩ nát óc mà không ra.

Không biết trường Minh Đức luyện tập tới đâu rồi... không cần hỏi cũng biết là ổn thỏa đâu vào đấy rồi...

Lý Triết Vũ và Lăng Thần Huyền mấy hôm nay đều nói bận việc. chắc hai tên đó đều không muốn gặp mặt Sun...

Tiếp theo nên làm thế nào đây?

Tôi mệt mỏi như con cá chết ươn bở chình ình trên bàn, đực mặt ra, càng nghĩ càng mông lung, càng nghĩ tâm trạng càng nặng nề...

” đồ heo ngố, lúc nào cô cũng làm tôi phải lo lắng cho cô!” trong lúc mơ màng, một tiếng nói khe khẽ vang bên tai.

Ó? Là ai vậy? ai đang nói thế? Tiếng nói nghe rất quen.. hình như là Kim Nguyệt Dạ...là tiếng nói của Kim Nguyệt Dạ..không phải, sao có thể là tên khỉ hôi đó được? làm gì có chuyện hắn nói với tôi bằng cái giọng ầm áp, dục dăng như thế?

ừm... có mùi hương bạc hà thoang thoang... tôi chợt thấy lòng nhẹ nhõm hẳn đi... dường như tất cả chuyện không vui để chưa từng xảy ra.

Lúc lâu sau, tôi mới gấp gượng mở mắt ra được.

Nhức đầu quá! Mắt tôi không nhìn rõ...tôi thấy bóng người đi lại trước mắt...

” Kim Nguyệt Dạ...”

” Hựu Tuệ, em tỉnh rồi à?”

Không phải giọng của Kim Nguyệt Dạ! tiếng nói này là...tôi dụi mắt, nhìn cho kĩ.

” Sun là anh à...” tôi mỉm cười với Sun.

Tô Hựu Tuệ ơi là Tô Hựu Tuệ, sao có thể là Kim Nguyệt Dạ chứ...

” em ngủ thiếp đi trong phòng học! phục em luôn!”

Tôi nhìn ngó xung quanh, thấy phòng học vắng hoe không bóng người. tôi ngại ngần dụi dụi mắt.

” anh tìm tôi có việc gì à?”

Lạ thật, lúc mê man đi đường như tôi nghe thấy tiếng Kim Nguyệt Dạ. hắn ta lại lặn đâu mất tặc rồi? lẽ nào tôi nghe lộn?

” ừ...” Sun đột nhiên dúi vào tay tôi một tập giấy, mở ra xem.

” sơ đồ đồng diễn thể dục?”

” đúng thế! tôi mất mấy đêm liền mới vẽ lại được vị trí và động tác của từng người một đấy...”

” hay lắm, làm thế này sẽ tiện hơn! Sao tôi không nghĩ ra nhỉ?” tôi cầm tấm sơ đồ vuông vắn như bàn cờ, phần khởi nói, ” vị trí của mỗi người trên sân giống như một vị trí trên bàn cờ. chỉ cần ghi rõ số trên mỗi ô thì lúc chỉ huy sẽ dễ dàng hơn nhiều. Sun, anh tài thật!”

” à...ừ... hơ hơ hơ!” không ngờ được tôi khen ngợi hết lời, Sun ngẩn tò t era một lúc sau đó nháy mắt với tôi” thế nào! Anh làm trợ lí cho em cũng tốt đấy chứ?”

” sao lại chỉ có tốt, quá tuyệt vời là đằng khác! Chúng ta mau đến sân vận động thử xem!” tôi hào hứng nhìn Sun, vấn đề nhức nhối mấy hôm nay cuối cùng đã được giải tỏa.

” tuân lệnh công chúa, thần đi ngay!”

Tôi và Sun lấy đồ vẽ trong kho dụng cụ rồi ra sân vẽ những đường ngang dọc.

” Hựu Tuệ, bên này xong rồi, bên đó thế nào?”

” còn chút nữa thôi!” tôi ngược đầu lên lau mồ hôi chảy ròng ròng.

” để tôi giúp em! Oái... Hựu Tuệ! em mồ hôi mồ kê nhễ nhãi thế kia...trông xí tẹt! hơ hơ hơ!”

” hừ, giám chế công chúa Minh Đức xấu...cẩn thận ăn đòn đấy!”

” ha ha ha! Tôi đầu hàng! Đầu hàng!”

...

Mãi đến hơn mười giờ tối, tôi và Sun mới xong việc.

Sun kiên quyết đưa tôi về tận nhà. Tôi cảm kích vô cùng khi nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi của Sun. có thể trước đây cậu ấy chỉ là một cậu nhóc chuyên bày trò nghịch ngâm, còn bây giờ cậu ấy đã trưởng thành hơn nhiều. Đây mới là con người thật của cậu ấy...

THREE

Đợt cổ động “lên hình cùng idol” do đích thân Sun tuyên bố kèm theo sơ đồ hình bàn cờ giúp tôi như hổ thêm cánh. Việc luyện tập rất suôn sẻ, học sinh trường Sùng Dương càng ngày càng tin tưởng tôi. Hô hô hô, đội hình tập đâu ra đấy, đẹp miễn chê luôn!

Hôm nay là ngày luyện tập cuối cùng, chúng tôi vừa tập thử đã thành công rực rỡ, không hề có chút sai sót nào.

“Yeah, tuyệt quá, buổi tập thành công mỹ mãn!”

Học sinh trường Sùng Dương reo hô ầm ĩ trên sân vận động, nhảy căng lên sung sướng.

“Mong là đến hôm thi các bạn vẫn giữ được phong độ tốt thế này!” Tôi mỉm cười nhìn micro, đưa mắt nhìn những người ủng hộ mình trong thời gian vừa qua: Lý Triết Vũ, Lăng Thần Huyền, và cả Sun nữa...

Tôi bỗng thấy mình thật may mắn, luôn có những người bạn ủng hộ nhiệt tình, giúp đỡ tận tâm ở kề bên. Thế mà có lúc tôi lại thờ ơ, thậm chí hiểu nhầm họ...

“Lý Triết Vũ, Lăng Thần Huyền, Sun, cảm ơn các cậu nhiều nhé! Nếu không có các cậu giúp sức...” Tôi rưng rưng nước mắt.

“Nếu em thực sự muốn cảm ơn tôi thì hôm nay hãy cho tôi được hân hạnh đi ăn tối cùng em!” Sun nháy mắt tinh nghịch.

“Oái, ăn tối?”

“Lẽ nào em vẫn ghét tôi, không muốn đi ăn tối cùng tôi à?”

“Không, không phải vậy đâu!” Tôi vội lắc đầu.

“Nếu vậy thì cứ hẹn nhau thế nhé, tôi sẽ gọi điện cho em sau!” Nụ cười của Sun như ánh mặt trời chói lòa, tôi không cách nào từ chối được.

“...”

Chưa đợi tôi nói dứt câu, Sun biến mất trước mặt tôi như một cơn gió.

“Lý Triết Vũ, tôi...”

“Tôi biết rồi...” Bị Lý Triết Vũ nhìn chằm chằm, tôi sờn cả gai ốc.

Ánh mắt của cậu ấy khiến tôi có cảm giác xa lạ. Hình như cậu ấy đang giận... Không, hình như cậu ấy đang buồn...

“Lý Triết Vũ này, tôi...” khi tôi sực tỉnh thì Lý Triết Vũ đã đi khuất, tôi thấy mình thật vô dụng.

Buổi tối, một chiếc xe ô tô sang trọng màu trắng sữa đỗ ngay dưới nhà tôi. Tài xế mở cửa trang trọng mời tôi lên xe. Tôi không có chút thời gian để đắn đo, do dự.

“Nhìn kìa, nom cô bé như công chúa đi dự vũ hội vậy!”

“Đúng đo, xe trông sang trọng quá. Ủi chà, anh chàng tài xế điển trai ghê!”

Tiếng nói vọng từ cửa xe vào khiến mọi do dự của tôi tan biến như bong bóng xà phòng.

Ồ hơ hơ hơ... còn phải nói. Tôi có biệt hiệu là công chúa Hựu Tuệ, đệ nhất ngọc nữ trường Minh Đức mà lại! Đúng là “ngựa tốt thì buộc cương vàng, siêu xe sang trọng cùng nàng sánh đôi”! Ồ hơ hơ...

“Tiểu thư Tô Hựu Tuệ, đã đến nơi rồi!”

Khi tôi đang vênh cái mặt lên đắc ý một mình thì xe dừng lại ngay trước khách sạn năm sao.

Oái... tôi có hoa mắt không? Tôi há hốc mồm nhìn cửa khách sạn sáng loang loáng cùng đội tiếp tân mặc áo đuôi tôm đứng thẳng tắp. Chỉ... chỉ ăn một bữa cơm thôi mà, sao lại phải đến nơi cao cấp quá vậy?

“Tiểu thư Tô Hựu Tuệ, cậu Sun đang đợi cô ở phòng ăn! Xin mời cô đi bên này!” Một nhân viên tiếp tân bước đến, cúi đầu chào tôi.

“Vâng cảm ơn!” Tôi như được lên giây cót, khễ gật đầu một góc 35 độ, mỗi bước không vượt quá 30 cm, chậm rãi đi sau nhân viên phục vụ.

Phù... May mà từ trước đến giờ tôi đều phải nhập vai thực nữ đoan trang, chính vì thế tôi đã luyện thành thục tất cả các tư thế, phép tắc ứng xử sao cho không bị bể hình tượng. Hờ hờ hờ, cuối cùng hôm nay nữ Tô Hựu Tuệ đã có đất dụng võ.

Gượng đã, sao sàn nhà lại lau sạch bóng đến từng mm thế? Sô rô đen... Hôm nay tôi mặc đồ bó lại đi guốc cao gót, có cảm giác như đi trên mũi giày trượt băng vậy. Cố giữ thăng bằng! Cố giữ thăng bằng nào...

Tôi theo sau nhân viên phục vụ. chúng tôi đi qua dãy hành lang dài dằng dặc mà không hề gặp một ai... Là nhỉ? Hay là cái khách sạn này chém ác liệt quá, giá cắt cổ nên chẳng ai thèm đến ăn...

Lúc tôi đang mải mê nghĩ vẩn vơ thì đèn sung quanh tắt ngóm, khắp nơi tối thui.

Trời à... Khách sạn hạng sang mà mất điện? Tôi đứng chôn chân tại một chỗ không dám nhúc nhích, sợ chẳng may vướng vào cái gì đó mà ngã chổng gọng thì mất hình tượng lắm.

Khúc nhạc du dương bỗng vang lên trong bóng tối khiến tôi thấy bình tâm trở lại. Tôi ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt nồng nàn của hàng triệu đóa hồng.

Tách!

Một tiếng gõ tay vang lên, ánh sáng dịu dịu đột nhiên lan tỏa khắp căn phòng. Trước mặt tôi là một dãy bàn hình chữ nhật dài được trang hoàng lộng lẫy, những ánh nến nhảy nhót vui vẻ khắp nơi. Bao quanh căn phòng là những đóa hồng màu đỏ mướt như nhung.

“Công chúa của tôi, rất hân hạnh được cùng em thưởng thức bữa tối này!” Sun mặc bộ quần áo màu trắng tinh khiết, trong tay cầm một nhành hoa hồng nhưng đứng sau lưng tôi.

“Anh...” tôi run rẩy cất tiếng.

Cậu ấy khẽ mỉm cười rồi đặt cánh hồng vào tay tôi, tôi luống cuống không biết phải làm thế nào.

“Hựu Tuệ, tôi đã bao toàn bộ cách sạn này. Hôm nay là ngày riêng của hai chúng ta. Em có thích không?”

“Tôi...”

“Hay quá! Em thích là tốt rồi, tôi cứ tưởng em không thích hoa hồng cơ! Ha ha ha!”

Híc, thằng cha láu táu này không bao giờ cho tôi cơ hội mở miệng.

“Nào, mời em ngồi xuống cùng dùng bữa!” Sun rất lịch thiệp nắm tay, đưa tôi đến tận chỗ ngồi.

Khăn trải bàn màu trắng xóa như tuyết, những đế nến màu bạc, bộ đĩa bát bằng gốm tinh xảo, mùi thơm dịu dịu của hoa hồng, thêm vào đó là tiếng violong êm dịu... thời khắc này tôi hoàn toàn chìm đắm trong thế giới cổ tích của công chúa và hoàng tử.

Nhưng...

“... Sun, hôm nay là ngày đặc biệt gì sao?” tôi thấy lúng túng, đặt dao và đĩa trong tay xuống, mắt hướng về phía Sun đang ngồi đối diện.

Sun khẽ lắc đầu, tay chống cằm đắm đuối nhìn tôi.

Lạ nhỉ, hay trên mặt tôi có dính gì?... Hay là bộ dạng ăn uống của tôi trông xấu hoắc? Sun chẳng nói gì mà cứ nhìn tôi chăm chăm một hồi lâu.

“Hựu Tuệ, nếu tôi muốn em làm bạn gái tôi, em có đồng ý không?”

“...”

Hắn đang nói vớ vẩn gì vậy? Hắn muốn tôi làm bạn gái của hắn á?

“Hựu Tuệ, em bằng lòng làm bạn gái tôi nha!” Sun thấy tôi không trả lời bèn bước đến, khẽ nắm lấy tay tôi.

Cả người tôi như bị điện giật và vội rút tay lại.

Ồi!... Tôi giật tay mạnh quá, không biết hắn có bị đau không?

Nét mặt Sun có chút thất vọng. Hắn cúi đầu lú lú trong cổ họng:

“Hựu Tuệ, tôi tìm em lâu lắm rồi... Hãy nhận lời tôi nhé... Xin em đấy!”

Nếu tôi từ chối Sun, hẳn nhất định sẽ rất đau lòng, nhưng tôi... cũng không thể nhận lời được. Bởi vì...bởi vì...

Trong đầu tôi bỗng nhiên hiện lên khuôn mặt đờ đờ sát khí của tên khỉ hôi Kim Nguyệt Dạ... còn cả Lý Triết Vũ với ánh mắt sâu thẳm như muốn nói gì đó. Điên đầu quá! Sao gần đây xảy ra lắm chuyện thế không biết?

Hai khuôn mặt đỏ hồng phảng phất trong tâm trí tôi và khiến đầu tôi đau như búa bổ, chỉ muốn nứt toác ra. Tôi... tôi không muốn nghĩ nữa. Tôi vội vã chạy ra khỏi phòng ăn...

“Hừ Tuệ! Hừ Tuệ!”

Tiếng gọi của Sun vẫn vọng phía sau, tôi càng chạy nhanh hơn.

Chỉ muốn thoát khỏi đây, thoát khỏi Sun.

“Oái...” Đột nhiên tôi mất thăng bằng, ngã quay lơ ra đất. Cái giày cao gót chết tiệt này!

“Hừ Tuệ!” Sun chạy đến đỡ tôi dậy.

“Sun! xin lỗi, tôi...” Tôi cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt cậu ấy, vì sợ sẽ không nói được lời từ chối.

“Hừ Tuệ, tôi để em khó xử rồi, tôi xin lỗi...”

Sun sao xin lỗi tôi? Tôi ngạc nhiên ngược đầu lên.

“Có lẽ tôi quá nóng vội...”

“Hừ Tuệ, để tôi đưa em về nha!” Sun vội bỏ tay tôi ra, mặt buồn bã nhưng vẫn gượng cười khiến tôi không biết phải làm sao.

Trên đường cùng Sun về nhà, lòng tôi bỗng nặng trĩu. Trời đổ mưa phùn lất phất.

“Hừ Tuệ, trời trở lạnh rồi! Cần thận kéo bị cảm đấy!” Sun nói đoạn cởi cái áo khoác ra, choàng lên người tôi.

“...” Tôi không biết nên đón nhận hay cự tuyệt cậu ấy nữa.

Vù vù vù...

Một cơn gió lạnh buốt thổi vào tận cổ áo tôi. Lạnh... Lạnh quá... ! Tôi bỗng thấy rùng mình, run lên bần bật.

Sao thế nhỉ? Rõ ràng vừa khoác thêm một cái áo, thế mà tôi cảm thấy lạnh hơn ban nãy! Tôi ngáp ngừng quay đầu lại nhìn.

Ồi! là Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ, còn có cả tên khỉ ngố Lãng Thần Huyền nữa. Ba người bọn họ đứng ngoài khách sạn kinh ngạc nhìn tôi...

Thôi, thế là tôi đời thật rồi! Nhìn vẻ mặt của ba người bọn họ cũng đủ biết họ lại nghĩ xiên nghĩ xẹo gì rồi...

“Ô Hừ Tuệ, sao cô lại ở đây?” Lãng Thần Huyền vừa nhìn thấy tôi liền gầm lên như gặp kẻ thù từ khiếp trước.

“Tôi... tôi dùng bữa ở đây!” Tôi trả lời lắp bắp.

“Hừ, dùng bữa?” Lãng Thần Huyền liếc xéo Sun một cái, cất giọng hằn học, “À ! thì ra lúc nãy trong sảnh người ta bàn tán xôn xao là có đại minh tinh bao cả khách sạn để mời khách quý. Tưởng ai hóa ra là hai người!?”

“Chúng tôi... tôi cùng bạn bè đi ăn tối thì có gì không được nào?” Nghe giọng nói mỉa mai của Lãng Thần Huyền, tôi tức run người.

“Chỉ là bạn thôi à? Ôi trời... tôi nghĩ không đơn giản vậy đâu!”

Tên khỉ ngố Lãng Thần Huyền chết giẫm kia, ánh mắt hằn như vậy là có ý gì chứ? Hắn khinh khỉnh nhìn tôi như thể tôi làm việc gì đó mờ ám, khuất tất không bằng. Tôi quay đầu lại nhìn Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ... Oái! Họ cũng nhìn tôi bằng ánh mắt đó.

“Hơ hơ hơ! Hừ Tuệ, xem ra tình cảm của hai người tiến triển thuận lợi gớm! Chưa gì đã hẹn hò rồi cơ đấy!”

“Kim Nguyệt Dạ, cậu nói lại xem nào... Tôi chỉ ăn cơm với một người bạn bình thường thôi...” Tôi gắng hết sức kìm cơn nóng giận đang bốc lên ngàn ngút.

Grừ! tên khốn! Mà tại sao tôi phải giải thích với tên khỉ hôi Kim Nguyệt Dạ chứ?

“Hừ, bộ tôi nói sai sao? Nếu chỉ đơn thuần là chúc mừng buổi luyện tập thành công thì cô cũng phải gọi mấy người có công như bọn tôi đi chứ!” Giọng nói chua như giấm của Kim Nguyệt Dạ bay tới tai tôi, nghe đến mà ngứa tai.

Người có công? Hần nói vậy là có ý gì? Nếu Lý Triết Vũ nói ra câu này còn có thể hiểu được, nhưng lại là tên Kim Nguyệt Dạ... Hừ, hẳn có công cán gì trong vụ luyện tập đồng diễn thể dục ở trường Sùng Dương chứ?

“Xin lỗi!” Tôi đang định phản bác lại Kim Nguyệt Dạ thì Sun đột nhiên ngắt lời tôi, “Là tôi bỗng nổi hứng mời Hựu Tuệ đi ăn tối thôi. Ba cậu nếu có thời gian thì mời vào cùng...”

“Không cần!” Kim Nguyệt Dạ chẳng cần suy nghĩ, từ chối thẳng thừng luôn, “Chúng tôi không có nhã hứng vào đó làm kì đà cản mũi!”

“Kim Nguyệt Dạ... Cậu nói vớ vẩn gì thế?”

Tôi trừng mắt nhìn thẳng cha ngang ngược đó, nắm chặt tay định thui hấn ta mấy cú cho tỉnh ra.

“Hựu Tuệ, cô phải cẩn thận đấy, đời này chẳng phải ai cũng sống thật lòng đâu” Kim Nguyệt Dạ nói xong, nhìn Sun đầy ẩn ý, “Ô Hựu Tuệ, cô ngố như thế, có khi bị người ta đem bán đi kiếm tiền cũng chẳng biết đấy chứ!”

Grừ! tên khốn Kim Nguyệt Dạ, tôi không thể nào nhin nổi cục tức này.

“Kim Nguyệt Dạ, cậu có tư cách gì chê bai Sun? Lúc tôi luyện tập đồng diễn thể dục cho trường Sùng Dương, Sun luôn ở bên cạnh tôi! Cậu ấy giúp tôi hô hiệu lệnh, giúp tôi sắp xếp đội hình, giúp tôi vệ vị trí đứng cho từng người một!”

Nghe những lời tôi nói, mặt Kim Nguyệt Dạ xám xịt lại nhưng hẳn vẫn nở nụ cười lạnh như băng.

“Cô nói... Sơ đồ đồng diễn thể dục do hẳn vẽ à?”

“Đương nhiên, Sun luôn giúp đỡ tôi lúc khó khăn, tốt gấp trăm ngàn lần kẻ chỉ biết ngồi không rồi xĩa xối người khác!”

Vừa nói ra khỏi miệng tôi bỗng thấy hối hận vô cùng. Xung quanh chỗ Kim Nguyệt Dạ đứng như chợt nổi lên một trận cuồng phong.

“Dạ, chúng ta đi thôi!” Lý Triết Vũ định kéo tay Kim Nguyệt Dạ đi nhưng Kim Nguyệt Dạ lại hất tay ra, mặt không chút biểu cảm đi về phía tôi.

Ồi má ơi... Sát khí! Là sát khí! Tôi dường như thấy đằng sau Kim Nguyệt Dạ đang nổ sấm ầm ầm! Hần... hẳn định làm gì? Chắc không phải nổi điên ulynh tôi chứ?

Thịch.... Thịch.... Thịch....

Đồ tồi! Rõ ràng tại hẳn vô duyên vô cớ gây sự trước, cãi không nổi thì chuyển sang dùng bạo lực!.... Tưởng Tô Hựu Tuệ này sợ hẳn à? Tôi không làm điều gì sai trái cả...

Ồi cha mẹ ơi... Nhưng sao tôi cảm thấy chỗ mình đứng dường như đang rung chuyển bởi cơn thịnh nộ của Kim Nguyệt Dạ... Hần... hẳn định làm gì... Hu hu hu, bản mặt hẳn nom khủng bố quá...

“Đội dã, không được đụng đến cô ấy!” Sun đứng chặn ngay trước mặt tôi, tôi run như cây sậy. Kim Nguyệt Dạ lạnh lùng đẩy mạnh Sun sang một bên.

“Kim Nguyệt Dạ... Kim Nguyệt Dạ... Cậu...” tôi trợn hỏa mắt nhìn tên Kim Nguyệt Dạ chỉ đứng cách mình có 5 cm.

Kim Nguyệt Dạ như lên cơn điên. Hần mím chặt môi, rướn mào lên với tôi.

Bốp!

Một tờ báo đập thẳng vào tay tôi.

Ồi, suýt thì vỡ cả tim! Lúc này tôi còn tưởng bị thẳng cha đó xử tử ngay tại chỗ !

Ủa? Cái gì thế này? Tôi tò mò giờ tờ báo ra đọc...

Í? Đây là bài báo viết về Sun mà!

”...thần tượng tuổi tin Sun hết sức chung tình với mỗi tình đầu khiến rất nhiều người lên tiếng ủng hộ. Số lượng fan của Sun đang tăng vọt, ngang tầm với số fan của thiên vương màn bạc Thánh Dạ...”

“Kim Nguyệt Dạ, đây là cái gì?” tôi không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, mắt hướng về phía Kim Nguyệt Dạ.

“Tô Hựu Tuệ, cô vẫn không hiểu sao? Hắn đang lợi dụng cô!”

“Không phải thế... Sun không phải là loại người như thế!” Tôi không ngờ Kim Nguyệt Dạ lại nói ra những lời như vậy.

“Cô vẫn tin rằng 10 năm nay hắn vẫn trấn trổ trong lòng chỉ nghĩ đến cô sao? Cô tỉnh lại đi!”

”Nhưng...nhưng cậu ấy luôn giúp tôi...”

“Giúp cô? Cô nghĩ hắn thật lòng giúp cô sao? Hắn chỉ đang giúp hắn thôi!” Kim Nguyệt Dạ hét lên với tôi. Từ trước đến nay, tôi chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt phẫn nộ như thế của Kim Nguyệt Dạ.

Kim Nguyệt Dạ! Hắn càng lúc càng quá đáng!

Thấy sắc mặt Sun tối sầm lại, tôi buột miệng nói:

“Cậu có tư cách gì nói cậu ấy hả? Cậu cho rằng ai cũng giống cậu sao? Cậu đang ghen tức chứ gì? Đúng rồi, cậu ghen tức vì Sun được mọi người yêu quý!”

Kim Nguyệt Dạ ngạc nhiên mở to mắt nhìn tôi, ánh mắt hắn như bị tổn thương:

“Ghen tức?... Tô Hựu Tuệ! Cô có biết cô đang nói gì không? Hóa ra trong lòng cô, Kim Nguyệt Dạ này là một kẻ tiểu nhân vậy sao?...”

“...”

Tôi hốt hoảng nhìn Kim Nguyệt Dạ. Cơn tức giận ngút trời trên mặt hắn được thay bằng một nụ cười mỉa mai khiến người đối diện lạnh toát sống lưng. Khuôn mặt lạnh tanh đến mức gần như vô cảm của hắn khiến cho tim tôi như bị bóp nghẹt lại.

Tôi bỗng thấy Kim Nguyệt Dạ lúc này sao xa cách tôi quá... Hắn dường như mất hút sau bộ mặt vô cảm, lạnh lẽo...

Do tôi quá lời ư?

Nhưng... nhưng Kim Nguyệt Dạ... Hắn cũng không lên nói Sun như vậy, dù sao Sun cũng là bạn tôi...

Cơn mưa dường như hiểu được lòng tôi đang rối như tơ vò nên càng lúc càng nặng hạt.

Tôi và Kim Nguyệt Dạ hung hăng như hai con gà chơi, đứng trong mưa tròng mắt với nhau. Chúng tôi đều bị dính mưa, cả người ướt đẫm. Nước mưa trượt trên tóc tôi rồi rơi từng giọt xuống đất, tôi thở dốc.

Không khí xung quanh đông đặc lại khiến tôi khó thở.

“Hừ...”

Một lúc lâu sau, Kim Nguyệt Dạ hừ lên một tiếng, dùng tay vuốt nước mưa trên đầu, quay người bước đi.

“Này! Dạ, cậu đi đâu vậy?” Lăng Thần Huyền và Lý Triết Vũ vội đuổi theo sau.

Nhưng tên Kim Nguyệt Dạ cứng đầu đó dường như không nghe thấy tiếng gọi của hai người bạn họ. Hắn không quay đầu lại mà cứ bước đi rồi biến mất trong làn mưa.

Tôi thần thờ đứng trong mưa, không nghe thấy Sun nói gì bên tai. Thế giới trong tôi dường như chỉ có tiếng mưa và bóng dáng cô độc của Kim Nguyệt Dạ xa khuất trong cơn mưa xối xả.

FOUR

“Tô Hựu Tuệ, cô vẫn không hiểu sao? Hắn đang lợi dụng cô!”

“Cô vẫn tin rằng 10 năm nay hấn vẫn trần trở trong lòng chỉ nghĩ đến cô sao? Cô tỉnh lại đi!”

Lời nói của Kim Nguyệt Dạ như được ghi âm, cứ lặp đi lặp lại văng vẳng bên tai tôi. Hấn ta nói thật sao? Sun đang lợi dụng tôi ư?

Không thể nào... Không thể nào... Sun luôn giúp đỡ tôi mà...

Nhưng... Sao tên Dạ lại nói chắc như đinh đóng cột vậy? Chắc chắn không lừa tôi đâu, hơn nữa bài viết đó dường như đã chứng minh được câu nói của hấn...

Ồi! Phien chết đi được! Hai ý nghĩ trái chiều cứ như chơi trò kéo co trong đầu tôi. Hoa mắt... Hoa mắt quá...Sao lắm vì sao quay tròn trước mặt tôi thế này?

“Tô Hựu Tuệ, mày là number one! Cố lên, cố lên! Oh yeah!” Hừ! Miss Teen Milan phải lấy lại tinh thần chứ! Trận thi đấu hôm nay tất thắng! Tất thắng!

“Ê, mới sớm ra bà đã lẩm bẩm cái gì thế?” Một trang cười ngắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

Tôi quay đầu lại: “Tô Cơ!”

“Hựu Tuệ, bà không sao chứ?” Tô Cơ mỉm cười, nhéo má tôi đau điếng, suốt ngày bận tối mắt với luyện tập đồng diễn thể dục, lâu lắm rồi tôi không gặp bà bạn chí cốt.

“A! Tô Cơ, hội thi đồng diễn lần này trường mình chuẩn bị sao rồi?”

“Đồng diễn...” Mặt Tô Cơ bỗng biến sắc, toàn thân thu lại như con rùa rút cổ.

“Sao hả? Không suôn sẻ hả?” Tôi lo lắng nhìn mặt Tô Cơ nhăn như khi ăn ớt.

“Thực ra... Cũng không hấn như vậy... Mà là mấy hôm nay Kim Nguyệt Dạ cứ sao ấy, lúc luyện tập không được tập trung. Vừa kết thúc buổi tập hấn đã biến mất dạng, tôi thấy hơi lo, không biết hôm nay thi có...” Tô Cơ chợt nghĩ ra điều gì đó, vội vỗ vai an ủi tôi, “Hựu Tuệ, lần này bà thắng chắc Kim Nguyệt Dạ rồi, nhưng lần này bà lại chỉ đạo đồng diễn trên trường Sùng Dương! Ưc thật...”

“Hơ hơ... Bà yên tâm đi! Kim Nguyệt Dạ không phải người vô trách nhiệm đâu... Hơn nữa tôi cũng chẳng khoái kiểu giầu đồ bìm leo, thắng cho bằng được!”

Kim Nguyệt Dạ không chú tâm luyện tập... Thật sao? Hay hấn cố ý dùng quỷ kế để tôi mất cảnh giác? Đúng vậy, chắc chắn là vậy rồi. Tôi cố gắng tự thuyết phục mình, trong đầu vẫn hiện lên hình ảnh Kim Nguyệt Dạ lăm lũi bỏ đi trong cơn mưa...

“Hơ hơ hơ, bé Hựu Tuệ, vẫn còn nhớ đến tôi cơ à?”

Phía sau vang lên giọng nói quen thuộc...

“Kim Nguyệt Dạ?”

Kim Nguyệt Dạ tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra, cười kiêu ác quỷ với tôi rồi quay đầu đi thẳng.

Grừ! Ánh mắt đó... Tôi không thể nào nhịn nổi cái ánh mắt khinh đời, luôn coi mình là đúng của hấn. Hừ! Uống công tôi lo lắng cho hấn.

Thấy Kim Nguyệt Dạ sải bước dài về phía trước, tôi vội đuổi theo nói với:

“Ha ha ha ha! Tôi nghe đồn gần đây có người tâm hồn treo ngược cành cây? Tôi hiểu rồi, chắc là thấy tôi được mọi người ủng hộ nhiều hơn nên cậu chột dạ hả?”

“Hơ hơ hơ, bé Hựu Tuệ lo thừa rồi, tôi nghĩ bé lên tự lo ình trước đi!”

“Tôi tự lo ình?” Hừ, tôi đang lên như điều gặp gió, xem hấn còn nói gì được nào?

“Thì là...”

Cốp!

“Oái!”

Kim Nguyệt Dạ chưa dứt câu thì tôi đã va cốp đầu vào cột điện.

Đau... Đau quá... Tôi xây xẩm cả mặt mày, thấy trời đất như đảo lộn.

“Thì là phải cẩn thận va đầu vào cột điện đó... Ồ hơ hơ hơ!” Tiếng cười đắc ý của Kim Nguyệt Dạ văng lại trong không trung.

“Hựu Tuệ, bà không sao chứ?” Tô Cơ vội đỡ tôi lên, gắng hỏi.

“Vẫn... vẫn còn sống nhăn!” Tôi cố lấy lại nhịp thở, mặt nhăn như bị rách đáp lại

Nhìn khuôn mặt méo sẹo của tôi, Tô Cơ sưng người chưa tới 3s bỗng phì cười.

“Này, Tô Cơ, bà khùng à? Sao cười nắc nẻ vậy?” Tôi ngơ ngác nhìn Tô Cơ đang cười bò ra đất.

“Hựu Tuệ... Mặt bà... Ha ha ha!” Tô Cơ gắng nín cười, ngược mắt nhìn mặt tôi, rồi lại cười lăn lê bò toài.

Mặt tôi? Mặt tôi làm sao? Tôi tò mò móc cái gương ra soi.

Oái! Má ơi! sao thế này? Một vệt sơn dài màu vàng quệt từ trán tới tận cằm. Trông như ai đó vẽ số một lên mặt tôi. Sao lại thế này? Tôi ngạc nhiên quay đầu lại nhìn cây cột điện. Trên đó gắn một tấm bảng đề là:

“Sơn vẫn chưa khô. Đề nghị cẩn thận!”

Ồi, thượng đế ơi! Sao người nữ chơi con vỏ đầu như thế! Hu hu hu....

“Ồ, là Hựu Tuệ kìa! Mặt cô ta sao thế nhỉ?”

“Không biết! Nom ngộ ghê ta! Sao lại viết số một to chình ình trên mặt thế kia?”

“Hô hô hô! Chắc là muốn vị trí số một nên là thế để lấy may ấy mà! Rõ ngố!”

...

Tôi và Tô Cơ vừa bước vào địa điểm thi đấu đồng diễn thể dục - sân vận động trường Sùng Dương thì nghe thấy tiếng cười ầm ĩ của những đội tham gia đồng diễn.

“Thôi, mọi người xếp hàng vào nào, cuộc thi sắp bắt đầu rồi!” Lý Triết Vũ bước ra từ đám đông, đuổi khéo những người cười nhạo tôi đi.

“Oh my good! Tô Hựu Tuệ, không ngờ cô sành điệu dữ dội vậy, nghĩ ra cả trò viết lên mặt! Xem ra lần này cô mong thắng đến phát cuồng rồi, nhưng cũng không cần xúc động đến mức phải viết một số một to tướng như vậy đâu. Hê hê hê hê, cười đau cả ruột!” Thằng cha khỉ ngố Lăng Thần Huyền không thèm để ý đến mặt tôi đang giật giật như bị trúng phong. Hắn ta ôm bụng cười hô hố.

“Huyền! Đủ rồi đó, đừng đùa cợt nữa. Hựu Tuệ! Cuộc thi sắp bắt đầu rồi, cô mau chuẩn bị đi!” Lý Triết Vũ nhìn tôi như muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi, “Hôm nay cô thi đấu tốt nha!”

“Ừ... Được!” Tôi nhẹ nhàng đáp lại.

Lý Triết Vũ khê gật đầu, kéo tay thằng cha Lăng Thần Huyền vẫn đang đứng cười sằng sặc như điên đi khỏi.

“Hơ! Hựu Tuệ, bà và hội Tam Đại Thiên Vương cãi nhau à?” Tô Cơ tò mò hỏi.

Tôi nhớ lại chuyện xảy ra mấy hôm trước, thở dài thườn thượt. Chỉ vì mỗi việc của Sun mà tính tình của Tam Đại Thiên Vương trường Sùng Dương đã thay đổi đến chóng mặt như vậy! Lăng Thần Huyền đã đành, nhưng tại sao ngay cả Lý Triết Vũ cũng thế?

Cuộc thi cuối cùng cũng bắt đầu!

Học sinh trường Sùng Dương và trường Minh Đức đều mặc đồng phục riêng của trường mình, xếp thành hai hàng dài dằng dặc đứng trên sân vận động. Còn tôi với khuôn mặt vẽ số một to tởm chẳng, đại diện cho trường Sùng Dương, đứng bên phải bậc đại biểu, điềm tĩnh lấy lại tinh thần.

Ngồi ngay sau bục đại biểu là hai thầy cô hiệu trưởng, còn có cả chú Nhã Văn. Híc, không biết thấy bộ dạng của tôi, họ nghĩ gì nhỉ? Một thầy giáo ngồi hàng ghế sau, cười bò ra đất, may mà được thầy bên cạnh đỡ dậy...

Hừ, có gì đáng cười chứ?... Tôi tức tối nhìn về phía tên đầu sỏ gây ra mọi tội lỗi đứng đối diện, Kim Nguyệt Dạ.

Í! Kim Nguyệt Dạ sao thế nhỉ? Hắn nhìn có vẻ sốt ruột, lúc thì xem đồng hồ, lúc thì nhíu mày nhìn trước ngó sau...

“Các em học sinh xin chú ý! Cuộc thi đồng diễn thể dục của trường Minh Đức và Sùng Dương bắt đầu!” Giọng thầy thôi nói lên loa rất tự tin, “Cuộc thi lần này chúng ta sẽ xét phần sáng tạo, phần sắp xếp tổng thể... giữa hai trường. Trường nào đạt điểm cao nhất sẽ dành chiến thắng trong cuộc thi này. Hi vọng học sinh của cả hai trường sẽ cống hiến những màn đẹp mắt, ấn tượng. Sau đây là màn biểu diễn đồng diễn thể dục của trường Sùng Dương.”

Cuộc thi đã bắt đầu, tôi hít một hơi sâu cầm micrô đứng lên bục chỉ huy.

Ừc... Tô Hựu Tuệ, đừng nghĩ nhiều làm gì! Để có thể là người ngạo nghễ cười sau cùng, mày phải dành trọn phần thắng trong cuộc thi lần này. Tôi đứng giữa bục chỉ huy, nhìn xuống sân vận động, cố hết sức để xua đi những ý nghĩ mông lung ra khỏi đầu.

Rầm rầm rầm... Vù vù vù...

Chuyện gì thế nhỉ? Trên đầu tôi có tiếng gì ồn ào vậy?

“Á, mau xem kia! Là trực thăng!” một học sinh trường Sùng Dương chỉ lên trời hét to.

Tôi nhìn theo hướng tay tên nam sinh đó chỉ. Một chiếc trực thăng đẹp miễn chê đang quay vòng trên sân vận động của trường Sùng Dương.

“Lạ nhỉ? Sao lại có trực thăng ở đây?”

“Không biết nữa...”

Đang lúc chúng tôi bàn tán râm ran, không hiểu đầu vào đâu thì một giọng nói cực kì phấn khích vang từ trên trực thăng xuống.

“Hi, everybody! Tôi là bình luận viên cho cuộc thi ngày hôm nay. Còn năm phút nữa là bắt đầu màn đồng diễn đầu tiên. Trường thi đầu mở màn sẽ là trường Sùng Dương. Dưới sự hướng dẫn của bạn Tô Hựu Tuệ, tất cả học sinh trường Sùng Dương đã xếp thành hai hàng, chuẩn bị sẵn sàng nhập cuộc.”

Ồi! Giọng nói này nghe quen quen... Á, hẳn chính là thằng cha MC gà mờ mặc áo lòe loẹt trong cuộc thi thể thao toàn năng lần trước.

“Ồi chà! Vâng, kính thưa quý vị, vô cùng bất ngờ là trên mặt bạn Tô Hựu Tuệ lại vẽ hình số một to lù lù. Lẽ nào công chúa Hựu Tuệ muốn thể hiện sự tự tin và quét tâm dành chiến thắng đến cùng của mình?”

“Ha ha ha...” Tiếng bình luận viên vừa kết thúc, cả sân vận động cười ồ lên.

Grừ... Tên bình luận viên chết tiệt, mi đang nói linh tinh gì đấy? Tôi tức sặc máu, chỉ muốn liêng cho hắn cái giày” thúi” vào mặt, để hắn ngã chúi đầu xuống đất mới hả.

Tôi hít một hơi sâu, giống như vị mãnh tướng đang chỉ huy trận đấu, giơ tay lên cao.

“Màn trình diễn đồng diễn thể dục của trường Sùng Dương... Bắt đầu! Nhạc!”

Tôi nói xong, hạ mạnh tay hải xuống.

“Cuộc thi chình thức bắt đầu! Học sinh trường Sùng Dương theo hiệu lệnh của Tô Hựu Tuệ, chạy vào sân vận động từ hai phía...” Tiếng bình luận viên gà mờ lại vang lên.

Nhanh như chớp, học sinh trường Sùng Dương xếp thành hình vuông giữa sân vận động. He he, đúng là chẳng uổng công luyện tập điên cuồng mấy ngày hôm nay.

“... Chà, học sinh trường Sùng Dương vốn tự do quá chón, thích sống độc lập, thế mà hôm nay lại phối hợp nhịp nhàng thế này, xem ra Tô Hựu Tuệ đã phải lao tâm khổ tứ không ít!”

Cuối cùng tên bình luận viên gà mờ đó cũng nói được một câu ra hồn...

“Này, tên đầu tổ cú kia! Người nói ai yêu tự do quá chón hử?”

Oái, Lăng Thần Huyền! Đồ óc heo, lúc quan trọng thế này mà hấn lại ngưng tập, đã thế còn hùng hổ lấy tay chỉ lên trực thăng rửa xả.

Tôi thấy hai thầy cô hiệu trưởng và cả chú Nhã Văn đều nhú mày, không hề mảy may chú tâm cầm bút khanh lên giấy.

Hu hu hu...Toi rồi, toi rồi! Thế nào cũng bị trừ điểm cho coi! Thằng cha khỉ ngố hại trường hại bạn kia, tôi hận một nỗi không thể lao xuống bóp cổ cho hấn chết tươi.

Không được! Không được... Bình tĩnh nào! Tô Hựu Tuệ! Bình tĩnh....

Hít hơi thật sâu... Hít hơi thật sâu...

“Ồ, đội đồng diễn trường Sùng Dương xếp hình sao năm cánh kia! Đã thế cả đội đều mặc đồng phục màu đỏ, từ trên trực thăng nhìn xuống, cảnh tượng vô cùng bắt mắt.”

Thằng cha bình luận viên này cũng được lắm, càng lúc càng hiểu ý đồ bài binh bố trận của tôi. Hà hà hà! Nói hay lắm, hay lắm!

“Sùng Dương, đội số ba! Một! Hai! Ba!”

Tôi ra sức, gân cổ gào lên, giọng hô hiệu lệnh đồng dục.

“Trường Sùng Dương xếp đội hình số ba, để tôi xem nào... Là ... Là biểu tượng trường Sùng Dương! Tuyệt quá, hình mặt trời! nhưng hình như thiếu mất một miếng thì phải...!”

Hử? Thiếu một miếng là sao?

Tôi không hiểu, ngó xuống phía dưới. Á! Đội hình bên phải làm sao thế kia? Sao lại có mấy học sinh ngã lăn cù chiêng ra đất vậy? Tại va vào nhau khi dịch chuyển đội hình ư?

“Xem ra đội hình trường Sùng Dương không được khả quan lắm! Các cụ có câu ‘đầu voi đuôi chuột’...”

Thằng cha bình luận đầu óc ngu tối đó... Tôi vừa khen hấn hai câu, hấn đã trở mặt, định cho tôi rớt đài.

“Đội số ba tiếp tục di chuyển!”

...

“Đội số bốn!”

Pằng!

Một tiếng nổ vang sân vận động.

“Hơ! Gì vậy nhĩ? Tôi vừa nghe thấy tiếng pháo giấy! Á, tôi đã nhìn thấy...” Tên bình luận viên hí hửng.

Hừ, thằng cha đầu đất, mi làm sao có thể hiểu được ý tưởng sáng tạo độc đáo của ta?

“Học sinh trường Sùng Dương đều cầm những quả cầu hoa, khê đu đưa theo tiếng nhạc, trông như một màn pháo hoa rực rỡ trong đêm!”

Theo hiệu lệnh của tôi, năm vòng tròn trên sân thoát một cái biến thành mười đóa hoa, rồi lại biến thành hai mươi bó! Hình dạng và màu sắc của những bông hoa không ngừng thay đổi.

“Đẹp hứ hồn luôn! Tô Hựu Tuệ và học sinh trường Sùng Dương có màn biểu diễn cực kì ấn tượng! Xem ra, khả năng dành thắng lợi của trường Sùng Dương dưới sự chỉ đạo của bạn Hựu Tuệ với số một trên mặt là rất lớn!”

“Đội cuối cùng! Một! Hai! Ba!”

Tôi hét to lên, giống như một nữ thần, giơ icrô trong tay.

Học sinh trường Sùng Dương nhanh như cắt xếp thành hình vuông như bạn dâu. Tiếp đó, những học sinh vội cầm vải lụa xanh đã chuẩn bị sẵn từ dưới đất lên, chạy xuống phía sau.

”Woa, động tác kết thúc bài biểu diễn học sinh trường Sùng Dương quá đỉnh! Nhìn từ vị trí của tôi, màn đồng diễn lúc này giống như một đại dương xanh thẳm với những đợt sóng bạc cuộn cuộn...”

” Không những thế, còn có cả mặt trời đỏ rực nhô lên nữa! Vâng, ý tưởng cực kì sáng tạo!”

Rào rào rào...

Tiếng vỗ tay như sấm dậy vọng lại liên hồi. Màn đồng diễn thể dục trường Sùng Dương đã kết thúc.

Hơ hơ hơ...

Kim Nguyệt Dạ, người cứ đợi đấy, trường Minh Đức sẽ vứt bỏ mi, rồi cả trường Sùng Dương nữa!

Lúc người không còn nơi nào nương thân, ta sẽ làm phúc bố thí cho người một cái bông ăn cho đỡ đói lòng!

Khà khà khà khà....

FIVE

“Mời các em học sinh trường Sùng Dương ra ngoài sân tạm nghỉ trong chốc lát, tiếp sau đây là màn biểu diễn của trường Minh Đức!” Thầy Thôi cười tươi như hoa, đứng trên bục chỉ huy phát hiệu lệnh. Tôi và các học sinh trường Sùng Dương rút ra khỏi sân vận động.

Một lúc sau, Kim Nguyệt Dạ cầm micrô thay thế vị trí của tôi. Hấn giơ cao tay trái lên:

“Màn biểu diễn thể dục của trường Minh Đức bắt đầu!”

Nghe hiệu lệnh của Kim Nguyệt Dạ, học sinh trường Minh Đức từ bốn phía xếp hàng ngay ngắn chạy vào sân vận động.

“Hay lắm! Màn đồng diễn thể dục trường Minh Đức sắp bắt đầu rồi! Vừa rồi trường Sùng Dương đã cống hiến cho chúng ta màn biểu diễn vô cùng đẹp mắt. Chúng ta cùng chờ xem trường Minh Đức làm cách nào để vượt qua trường Sùng Dương!”

Nghe mà xem, rõ là đồ thiên vị! Điên tiết thật! Hấn nói thế thì khác nào nói Kim Nguyệt Dạ sẽ thắng tôi.

Hừ, mi giám coi thường bản lĩnh trí tuệ và ý tưởng sáng tạo của ta hử?

Tôi tràn trề tự tin đứng nhìn học sinh trường Minh Đức chạy trên sân. Nhanh như cắt học xếp thành hình chữ thập... Í! Lại biến thành hình khác rồi!

Hình chữ thập ban nãy bỗng chốc biến thành hình mặt trăng. Đây cũng chính là biểu tượng trường Minh Đức! Lạ nhỉ lúc nãy họ còn mặc áo đen, bây giờ đã biến thành màu xanh hàng loạt.

Kì lạ thật! lẽ nào đồng phục trường Minh Đức tự đổi màu được? trán tôi lấm tấm mồ hôi.

Cứ bình tĩnh... Không sao cả, có mỗi trò vật đó sao thắng được trường Sùng Dương chúng tôi! Tô Hựu Tuệ, mày phải tự tin ở mình chứ!

Ồ hay! Sao lại dùng cụm từ trường Sùng Dương chúng tôi nhỉ? Hu hu hu... Mong cô Bạch thứ lỗi cho em. Để dành được chiến thắng cuối cùng, em đành tạm thời phản bội Minh Đức.

“Đội số hai! Bắt đầu!”

Tiếng của Kim Nguyệt Dạ văng từ loa phóng thanh, bình tĩnh và dứt khoát.

Hừ, tôi muốn xem thằng cha này giở trò gì.

“Quá tuyệt! Kim Nguyệt Dạ đã hô hiệu lệnh thay đổi đội hình số hai! Woa, chỉ trong nháy mắt hình mặt trăng lưỡi liềm đã biến thành hình sao năm cánh... sao năm cánh biến thành bảy vì sao! Ồi, hóa ra là chòm sao Bắc Đẩu thất tinh (là một chòm sao gồm bảy ngôi sao)...”

Gì cơ? Màu sắc đồng phục học sinh trường Minh Đức tự dưng lại đổi màu được, đã thế còn xếp thành chòm Bắc Đẩu thất tinh...

Híc, xem ra nguy rồi... Tôi khoanh tay trước ngực, nhìn học sinh trường Minh Đức hàng nối chỉnh tề ngay ngắn. Nổi bất an trong lòng tôi cứ lan ra...lan ra...

"Ồ! Đội đã... đội hình trường Minh Đức sao thế nhỉ? Sao họ đều ngừng hể t lại?"

Nghe thấy lời của bình luận viên, tôi ngược mắt nhìn....

Đội hình trường Minh Đức đều ngừng tập á? Tôi cố gắng nghển cổ lên ngó tên Kim Nguyệt Dạ đứng trên bục chỉ huy, nhưng do xa quá nên không nhìn rõ.

"Đội số hai! Bắt đầu!" Kim Nguyệt Dạ hét hiệu lệnh thứ ba.

"Sao lại đội hình số ba nhỉ? Đội hình số ba vừa xếp hình rồi cơ mà!"

"Đúng đấy! Hay là hô nhầm hiệu lệnh?"

Học sinh trường Minh Đức hoang mang bàn tán xôn xao.

"Oái! Gay rồi! Hình như Kim Nguyệt Dạ hô nhầm hiệu lệnh! Toàn bộ đội hình trường Minh Đức nhốn nháo như cào cào, không biết phải làm thế nào!" Tên bình luận viên tổ cú gào lên tiếng nuôi.

Không thể tin nổi! Kim Nguyệt Dạ mà lại hô nhầm hiệu lệnh?

Hắn... Hắn ta làm sao vậy?

"Đội số ba! Bắt đầu!" Kim Nguyệt Dạ đột nhiên hét to lên.

"Kim Nguyệt Dạ cuối cùng cũng hô đúng hiệu lệnh. Học sinh trường Minh Đức đã chuyển từ hình Bắc Đẩu thất tinh thành 12 vòng tròn nhỏ. Ối! Chỉ trong phút chốc đã hóa thành mười hai tròng sao trong cung hoàng đạo! Đẹp hết chỗ chê!"

Ý tưởng độc đáo thế này... chỉ có hắn mới nghĩ ra được! Lại còn biến thàn

h 12 chòm sao trong cung hoàng đạo nữa chứ. Nhưng mà... làm sao có thể sánh được với ý tưởng của tôi?

Í! Đội đã! Mười hai chòm sao trong cung hoàng đạo... Tôi nhớ đó là kí hiệu trên gương trong ngôi biệt thự số 23 mà. Lẽ nào...

"Đội số 3 bắt đầu!"

"Á, Kim Nguyệt Dạ lại hô nhầm hiệu lệnh... Đội số ba đã sắp hình rồi mà! Có lẽ hôm nay Kim Nguyệt Dạ không được tập trung. Đây là lần thứ hai cậu ấy hô sai hiệu lệnh."

Lúc này, học sinh Minh Đức chẳng khác gì ong vỡ tổ, vuông tròn loạn lên. Người thì tập tiếp động tác sau người thì đứng đợi Kim Nguyệt Dạ sửa sai hiệu lệnh.

"Đội số một bắt đầu!"

"Oái, sao lại là đội số một?"

"Đội số bốn vẫn chưa xếp hình mà!"

"Kim Nguyệt Dạ làm sao vậy? sao lại hô hiệu lệnh sai linh tinh thế! Tội mình biết đường nào mà lần?"

Tiếng la ó phản đối của học sinh trường Minh Đức càng ngày càng nhiều. Có một số học sinh tính tình nóng nảy còn kiên quyết dừng lại không tập nữa.

"Xem ra học sinh trường Minh Đức lại gặp sự cố bất thường. Họ không chịu nghe hiệu lệnh của Kim Nguyệt Dạ nữa. Có học sinh chẳng thiết xếp hình mà ngồi bệt trên đất. Lẽ nào họ quyết định bỏ cuộc? Kim Nguyệt Dạ sẽ làm thế nào đây?" Bình luận viên đầu tổ cú tiếp tục thêm dầu vào lửa, nói không kịp thở.

“Màn biểu diễn thể dục của học sinh trường Minh Đức đến đây là kết thúc!” Khi tất cả học sinh trường Minh Đức nhón nháo như bầy chim vỡ tổ, cô Bạch đứng lên cầm micrô ra hiệu lệnh.

“Ủa? Kết thúc rồi ư?”

”Không thể nào... Chẳng nhẽ lại kết thúc lằng xet như vậy? Kiểu này chúng ta thu a chắc rồi...”

Học sinh trường Minh Đức ai nấy đều thất vọng, cúi đầu đứng dậy.

“Hả? Cuộc thi đến đây kết thúc ư? Thế thì trường Sùng Dương nghiễm nhiên dành vị trí quán quân. Thật đáng tiếc, trường Minh Đức không đáng bị thua ê chề như vậy! Tôi cho rằng, Kim Nguyệt Dạ phải chịu trách nhiệm chính cho thất bại này.”

Kim Nguyệt Dạ...

Tôi ngược đầu lên nhìn về phía bên kia...

Lạ thật! Lúc này Kim Nguyệt Dạ còn ở đó, bây giờ đi đâu mất rồi?

Lẽ nào hần xấu hổ quá lên bỏ trốn chẳng? Chắc chắn không phải vậy... Vì như thế không giống tính cách của hần chút nào. Nhưng hôm nay hần cứ là lạ thế nào ý... Đúng rồi, Tô Cơ nói với tôi, mấy hôm nay thấy hần khang khác. Rốt cuộc là tại sao nhỉ?

Học sinh trường Sùng Dương bắt đầu thì thụp bàn tán, nhưng tôi không còn tâm trạng nào để nghe họ nói những gì.

Kim Nguyệt Dạ... Xảy ra chuyện gì với hần nhỉ?

Tất cả học sinh trường Minh Đức bắt đầu hò hét ầm ĩ trên sân. Nhiều nam sinh còn bắt măn lẳng cả đạo cụ trên tay xuống đất.

“Lần này trường Minh Đức chúng ta bị tên Kim Nguyệt Dạ hại thảm quá!”

“Đúng thế, chúng ta thua bết nhè rồi!”

“Chắc chắn là hần cố tình chơi xấu trường ta!”

...

Tiếng xả rửa mỗi lúc một to, lòng tôi cứ thấp thỏm không yên. Không được, tôi phải tìm Kim Nguyệt Dạ, phải hỏi mọi chuyện ra đầu ra đuôi.

“Chúng tôi tuyên bố, cuộc thi đồng diễn thể dục giữa trường Sùng Dương và trường Minh Đức kết thúc tại đây!” Chú Nhã Văn cầm micrô, đứng giữa bụi chủ tịch tuyên bố đồng đặc, ”Trong cuộc thi lần này, trường Sùng Dương đã dành chiến thắng! Xin chúc mừng các em! Hi vọng trường Minh Đức sẽ tiếp tục cố gắng, dành được thành tích tốt trong cuộc thi lần sau.

Học sinh trường Minh Đức đều cúi đầu chán nản. Họ đau xót trước thất bại.

Trong khi đó học sinh trường Sùng Dương thì hoàn toàn ngược lại, phấn khích đến nỗi nhảy cẫng lên, vỗ tay cổ vũ tôi.

Tôi đang định bước ra khỏi hàng thì mọi người đổ xô đến, vây kín xung quanh.

“Ha ha ha! Chúng ta thắng rồi!”

“Tô Hựu Tuệ, cậu cứ lắm! Cảm ơn cậu!”

“Tô Hựu Tuệ, cô là người hùng của chúng tôi! Ha ha ha!”

Ồ hơ hơ...

Đúng thế! Đúng thế! Ca ngợi nữa đi! Thần tượng nữa đi!

Nhưng...

Sao lòng tôi lại buồn bã thế này? Không phải tôi đã thắng Kim Nguyệt Dạ sao?

“Sau đây mời em Tô Hựu Tuệ đại diện cho trường Sùng Dương lên mục danh dự nhận giải!” Chú Nhã Văn đón lấy chiếc cúp trong tay thầy Thôi, mỉm cười nói.

Cúp vàng! Cúp vàng lấp lánh kìa! Đây không phải chiếc cúp tôi mong chờ bấy lâu sao? Nhưng nhìn thấy chiếc cúp, tôi lại có những cảm xúc đan xen khó tả.

“Chúc mừng em, Tô Hựu Tuệ! Nhưng đừng quên cuộc thi giữa em và Kim Nguyệt Dạ chưa kết thúc đâu, em vẫn phải tiếp tục nỗ lực nha!” Chú Nhã Văn vuốt bộ râu xồm của mình, đặt chiếc cúp vàng vào tay tôi.

Tôi nhẹ nhàng ôm trọn chiếc cúp vàng vào lòng, hóa ra nó nhẹ hơn tôi tưởng rất nhiều...

“Cuộc thi hôm nay đến đây là kết thúc. Trường Sùng Dương dưới sự chỉ đạo của Tô Hựu Tuệ đã làm nên kì tích, giành ngôi vô địch...” Tiếng của tên bình luận viên đầu tổ cú văng vẳng trên không trung, còn tôi chẳng có bụng dạ nào nghe lời tán dương đó.

Kim Nguyệt Dạ đang ở đâu?

Nhìn xuống đám người hoan hô nồng nhiệt phía dưới, tôi không nhìn thấy đâu là đích đến, vì nơi đó... nơi đó không có Kim Nguyệt Dạ...

33. Q.6 - Chương 3: Tai Bay Vạ Gió Trên Phố Bảo Thạch

Địa điểm:

Cổng trường cấp 3 Sùng Dương

Phố bảo thạch, thành phố Milan

Văn phòng hiệu trưởng trường cấp 3 Sùng Dương

Happy house

Nhân vật:

Tô Hựu Tuệ: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Đức

Bạch Tô Cơ: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Đức

Khâu Hiểu Ảnh: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Đức

Kim Nguyệt Dạ: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Sùng Dương

Lăng Thần Huyền : Nam sinh lớp 11 trường cấp III Sùng Dương

Lý Triết Vũ: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Sùng Dương

Sun: Thần tượng tuổi teen

Thôi Khởi Thánh: Hiệu trưởng trường cấp III Sùng Dương

Không ...không đúng

Mọi người trách nhầm Kim Nguyệt Dạ rồi!

Tại sao việc này chưa qua, việc khác lại đến như thế chứ?

Thượng đế ơi,

Có phải người đứng sau cái trò tai quái này không?

ONE

Cuộc thi đồng diễn thể dục đã kết thúc được mấy ngày, nhưng cuộc thi giữa tôi và Kim Nguyệt Dạ vẫn chưa kết thúc. Chúng tôi phải ở trường bên kia cho đến ngày thứ 40 mới được trả tự do.

Từ sau cuộc thi đồng diễn thể dục, vị trí của tôi ở trường Sùng Dương phải nói là ngày lên 5 bậc. Hôm qua Tô Cơ còn hí hửng báo với tôi tin số lượng thẻ PK màu đỏ của tôi lên vèo vèo, ngược lại hẳn với Kim Nguyệt Dạ...

“Hựu Tuệ à, hai ngày nay Kim Nguyệt Dạ thăm lắm! Học sinh trường Minh Đức nghĩ hẳn cố tình chơi xấu trong cuộc thi đồng diễn vừa rồi nên rủ nhau tẩy chay hẳn.”

“Thật sao?”

“Nhưng hẳn không giải thích gì cả, mỗi ngày đều lên lớp đúng giờ, tan học đúng giờ! Thái độ hẳn cứ từng từng chẳng để tâm đến chuyện đó...”

Lời nói của Tô Cơ quanh quẩn bên tai tôi. Có thật là Kim Nguyệt Dạ vẫn ổn không? Từ sau cuộc thi trước, mãi tôi không có dịp gặp hẳn. Không biết tại sao hẳn lại có biết hiện kì lạ vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tan học, tôi mãi nghĩ về chuyện của Kim Nguyệt Dạ, vừa bước đến cổng trường bỗng có một đóa hoa bách hợp choán trước mặt.

“Chúc mừng em, chúc mừng công chúa Hựu Tuệ đã dành chiến thắng!”

“Tiểu Vũ... À không, Sun, chào anh!”

“Hôm qua tôi có cuộc họp báo đặc biệt nên không thể đến cuộc thi đồng diễn thể dục cổ vũ cho em. Bó hoa này vừa để chúc mừng em vừa để tạ lỗi của tôi.” Sun cầm bó hoa đưa lên trước mặt tôi.

“Ha ha ha, nếu không có anh giúp thì lần thi này trường Sùng Dương chưa chắc đã thắng nổi!”

“Tôi thấy việc trường Sùng Dương thắng chẳng liên quan gì đến hẳn cả!” Lăng Thần Huyền bỗng lù lù xuất hiện với vẻ mặt khinh khỉnh, sau lưng tên đó còn có Lý Triết Vũ.

“Hừ! Đừng tưởng tôi và Vũ không biết cậu giở thủ đoạn gì! Con nhỏ này ngốc, chứ tôi và Vũ không ngốc đâu anh bạn!”

“Lăng Thần Huyền, cậu muốn nói gì hả? Sun đã làm gì nào? Sao cậu cứ đối đầu với cậu ấy?” Tôi bực dọc biện hộ cho Sun.

“Kệ đi, Hựu Tuệ! Có lẽ họ hiểu nhầm tôi.” Sun khẽ kéo tay tôi, “Em nên cảm ơn Lý Triết Vũ, cậu ấy luôn âm thầm đi khuyên bảo mọi người để mọi người nghe theo sự chỉ huy của em.”

“Tôi chỉ làm cái đáng phải làm!” Giọng Lý Triết Vũ lạnh như băng, “Sun, lần này trường Sùng Dương thắng, đúng là nhờ có công sức của cậu, nhờ cậu làm việc không nên làm.”

Làm việc không nên làm? Sun đã làm việc gì vậy? Sao ngay cả Lý Triết Vũ cũng nói vậy?

Lý Triết Vũ nhìn thẳng vào mắt tôi, chẳng nói thêm câu gì rồi quay người rời khỏi.

“Hừ, Hựu Tuệ! Cô đúng là đồ đầu heo, tự mình suy nghĩ đi!” Lăng Thần Huyền rít lên rồi theo Lý Triết Vũ.

Tại sao... Tại sao ai cũng đối xử không thân thiện với Sun? Lẽ nào Sun đúng như lời Kim Nguyệt Dạ nói?

“Hựu Tuệ, không sao đâu! Sắc mặt em có vẻ như không được khỏe?” Sun lo lắng nhìn tôi.

“Không, tôi không sao, có lẽ hơi mệt thôi!” Tôi cười xoa xoa tay.

“Thế để tôi đưa em về nha!”

“Không, tôi có chút việc phải làm!”

“Nhưng sắc mặt em tệ lắm! Nếu em không muốn cùng tôi thì để tôi đi sau em cũng được!”

Nhìn ánh mắt cương quyết của Sun, tôi bỗng nhớ đến Kim Nguyệt Dạ...

Cái tên khỉ hôi đấy chắc cũng tan học rồi! Tóm lại đã xảy ra chuyện gì khiến hẳn khi thi đấu mắc lỗi liên tục thế?

Còn cả Lý Triết Vũ nữa...tại sao Vũ lại ghét Sun? Là tôi đã làm sai điều gì sao?

Cuối cùng là Sun... Anh ấy luôn ở bên cạnh giúp đỡ tôi, cũng luôn mong muốn sống hòa đồng với mọi người, nhưng tại sao cả Kim Nguyệt Dạ, Lý Triết Vũ và Lăng Thần Huyền đều không thích anh ấy?

Thật không hiểu nổi tại con trai đang nghĩ gì nữa... Tôi thấy đầu mình càng lúc càng rối như một mớ bong bong...

“Hựu Tuệ, em đang đợi Kim Nguyệt Dạ à?”

“Ừ... á! Không phải...” Bị sun gặng hỏi, tôi bỗng dờ người ra không biết trả lời ra sao.

“Kim Nguyệt Dạ ra rồi kìa! Em có muốn gọi cậu ta không?”

Tôi đưa mắt nhìn tay Sun chỉ. Đúng là Kim Nguyệt Dạ rồi, nhưng sao hấn lại đi vùi vàng thế kia, không hề để ý đến bất cứ thứ gì xung quanh.

Thấy vậy tôi cũng đảo bước nhanh theo hấn...

TWO

Tên Kim Nguyệt Dạ đi nhanh thế không biết! Nháy mắt không thấy hấn đâu rồi.

“Hi! Người đẹp! Đi chơi với bọn anh một lát nào!”

Đúng lúc tôi mải ngó nghiêng tìm kiếm bóng dáng tên Kim Nguyệt Dạ thì một bàn tay thô kệch thò về phía tôi.

“Đừng chạm vào tôi!” Tôi bực mình hất bàn tay nhơ nhớp kia ra theo bản năng tự vệ, nhúu mày nhìn mấy tay lưu manh miện nồng nặc mùi rượu. Đây là đâu? Chán thật, sao tôi lại làm mất dấu Kim Nguyệt Dạ chứ?

“Ái dà, cũng kiêu ra phết! Hay lắm, hay lắm, kiêu một tí anh đây càng thích.” Chủ nhân của bàn tay lúc nãy vuốt vuốt cằm, cười dè.

Ọe! Thằng cha này béo quay béo ních, da thì đen kịt như vừa lăn ở lò than ra! Trông hấn y như một con heo rừng đen thui.

“Anh là ai? Đừng có đụng vào tôi!”

Tên heo rừng cười gian xảo rồi bước sát tới tôi. Tôi sợ hãi gắng hết sức lùi về phía sau.

“Đừng tay, không được đụng đến cô ấy!” Một bóng người xông lại, chắn ngay trước mặt tôi.

Là Sun! Hóa ra anh ấy vẫn đi sau tôi!

“Này chú em, sao lại không được phép động đến? Con gái đã mò đến nơi này thì tại sao lại không được động đến?” Tên heo rừng bực mình gào lên. Những miếng mỡ thừa trên mặt hấn nhảy tung tung theo nhịp mở ra khép vào của cái miệng.

Con gái mò đến nơi này? Tôi ngơ ngác ngó xung quanh!

Á? Đây... Đây là đâu? Nơi này tôi chưa đặt chân đến bao giờ.

Hai bên đường treo đầy đèn xanh đỏ lấp lánh. Bên đối diện có một cái biển chỉ đường, ghi rõ rành rành là “phố Bảo Thạch”

Phố Bảo Thạch? Hình như tôi từng nghe Tô Cơ nói, đây là điểm chơi bởi nổi tiếng của đám dân bụi thành phố Milan. Những người đến nơi này đều có lí lịch bất hảo! Nhưng mà... Nhưng mà sao tôi lại lạc đến đây? Rõ ràng tôi đang bám theo Kim Nguyệt Dạ cơ mà?

“Hựu Tuệ, em đi trước đi...” Sun đột nhiên quay đầu lại nói thầm với tôi.

“Không, Sun, muốn đi chúng ta cùng đi” Tôi cương quyết lắc đầu

“Ồ, là sun à?” Tên heo rừng nghe thấy tôi nói vậy liền nheo mắt nhìn chòng chọc sun.

Tôi chết rồi! Lẽ nào bọn này biết thân thế của Sun? Trong phim thường có tình tiết một ngôi sao nào đó bị bắt cóc tống tiền. Bọn người này định bắt cóc Sun sao?

Nghĩ tới đây, tôi nắm chặt vạt áo Sun, chuẩn bị tư thế sẵn sàng, nếu tình hình nguy cấp là lập tức kéo Sun chạy ngay.

Heo rừng vuốt cằm, nhìn Sun khắp lượt, rồi quay sang thì thầm to nhỏ gì đó với hai tên đứng đằng sau.

“Ha ha ha! Tao nói mà, trông mặt nó quen lắm! nè, thằng nhóc kia, độ này mày sống cũng khá khẩm đấy chứ! Nếu không phải được mấy anh em đây nhắc thì tao cũng chẳng nhận ra mày! Thế nào? Mời anh em vài xị đi chứ!”

Hả! Nghe cách nói của hắn thì hình như hắn và Sun biết nhau.

Sun nhú mày, lạnh lùng nói.

“Xin lỗi, các anh là ai? Tôi không quen các anh!”

“Đừng vô tình thế, cậu em đẹp trai! Phát tài rồi thì quên anh em hả? Trước đây chúng ta cùng cửa gái, cùng làm việc ở đây không phải là rất vui vẻ sao?”

Í? Cùng cửa gái? Cùng làm việc ở đây? Tên heo rừng nói... Sun ư? Sao có thể thế được?

“Tôi nói rồi, tôi không quen các anh, các anh đừng nói bừa!” Sun có vẻ bức dọc.

“Sao hả? Thằng em không coi bọn anh ra gì nữa hả? Đồ vô ơn, nếu không phải ba bọn tao chăm sóc mày thì mày đã bị người của gia tộc Mông Thừa làm thịt rồi!” Tên heo rừng cũng chẳng vui vẻ gì. Hắn dùng tay đập đập vào vai Sun. Sun bị hắn đập vào vai liên tục, dồn cho lùi mấy bước.

Gia tộc Mông Thừa? Sun bị làm thịt? Cái gì với cái gì chứ? Trong óc tôi hiện lên một ngàn lẻ một dấu chấm hỏi.

“Bỏ tay ra!” Sun nổi điên hất tay tên heo rừng.

Heo rừng ngạc nhiên nhìn Sun, nhưng rồi rất nhanh, thái độ của hắn từ ngạc nhiên chuyển sang phần nộ.

“Thằng ranh thói tha! Mày dám coi thường tao? Anh em đâu, dạy cho thằng nhãi không biết trời cao đất dày này một trận!”

Heo rừng vừa rút lời, hai thằng cha sau lưng hắn đã nhe nanh vuốt lao đến chỗ chúng tôi.

“Dừng tay! Dừng tay lại! Đừng đánh nữa!”

Nhìn thấy Sun đơn thương độc mã bị ba tên lưu manh kia ghì xuống đất, đánh đập dã man, tôi vội hét to lên.

Trong lúc tôi hốt hoảng, tôi chợt nghĩ ra một cách:

“Cứu với! Sun bị đánh rồi! mau đến cứu với!”

Mọi người đi trên đường nghe thấy tiếng la oai oái của tôi, vội vàng tùm tùm tới coi, nhưng tên heo rừng trừng mắt lên sợ hãi quay đi.

“Chắc không phải Sun đâu! Con nhỏ đấy bày trò lừa người khác ấy mà!”

“Mau đi thôi! Hơi sức đâu mà để ý đến chuyện người khác! Sun làm gì đến nơi đèn mờ này!”

Hu hu hu... Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ? Không ai đến giúp Sun cả. Cứ thế này chắc Sun bị bọn chúng hành hung chết mất! Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ?

Nhìn thấy Sun bị đánh đến chảy máu đầu, lòng tôi nóng như lửa đốt.

Bây giờ chỉ còn cách tự mình ra tay thôi! Dù thế nào cũng phải cứu bằng được Sun!

Nghĩ đoạn, tay tôi nắm chặt thành nắm đấm.

Hu hu hu... Mong rằng môn thái cực quyền mà tôi học giờ thể dục có tác dụng! Hyaaaaaa!!

“Đợi đã!”

Lúc tôi định quét sống mái một phen, lao như bay về phía tên heo rừng thì một bàn tay đột nhiên ngăn tôi lại.

Tôi ngược đầu lên. Hóa ra là Kim Nguyệt Dạ!

“Cô đứng đây chờ tôi, để tôi đi cứu hần!” Kim Nguyệt Dạ nói dứt câu, tung một cú đá rất chuẩn về phía heo rừng, làm chúng ngã nhào xuống đất.

Woa! Động tác vừa rồi của Kim Nguyệt Dạ đẹp mê hồn! Tôi khoái chí vỗ tay đen đét.

“Lại một thằng nhãi con chán sống!”

Heo rừng và hai tên đồng bọn vừa thấy Kim Nguyệt Dạ liền cười khẩy, quăng Sun đã không còn nhúc nhích được nữa sang một bên, nghiêng răng kèn kẹt chạy tới chỗ Kim Nguyệt Dạ.

“Kim Nguyệt Dạ, cẩn thận đó!” Tôi lo lắng hét to.

Tôi chưa kịp dứt lời, Kim Nguyệt Dạ đã đá một cú song phi, một cú đâm móc tay trái, một cú đâm móc tay phải. Chỉ trong nháy mắt, ba tên khốn đã bị đánh tơi tả không đứng dậy nổi.

Đúng rồi, tôi quên bém mắt là Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ đều rất giỏi võ! Nhớ lại lúc tôi bị Hắc Long bắt cóc, hai người họ và Lăng Thần Huyền liên thủ đánh bại tất cả đàn em của Hắc Long.

“Ô Hự Tuệ, còn đứng đờ ra đó làm gì?” Kim Nguyệt Dạ phỉ bụ trên người, mặt lạnh nhìn tôi.

Tôi đột nhiên trấn tĩnh lại, chạy đến đỡ Sun dậy.

“Kim Nguyệt Dạ, cảm ơn cậu!” Tôi cảm kích nói.

Kim Nguyệt Dạ, hết nhìn tôi rồi lại nhìn Sun bầm dập. Hần lạnh lùng hừ một cái rồi nói:

“Không cần cảm ơn, thật ra cũng bất ngờ thật, được gặp hai người ở đây.”

“Oái! Đó là vì... tôi mãi nghĩ linh tinh nên chẳng may đi lộn đường đó mà! Vốn dĩ tôi định về nhà cơ! Hơ hơ hơ...!” Tôi vội vàng bưng bít.

“Kim Nguyệt Dạ...” Sun vuốt ngực, nhìn chăm chăm vào bộ đồng phục trên người Kim Nguyệt Dạ, “Cậu làm thêm ở đây à?”

Kim Nguyệt Dạ lặng người đi, cười nhạt với Sun rồi không thềm đáp lại.

Sao cơ? Kim Nguyệt Dạ làm thêm ở đây? Nhưng nơi đây nổi tiếng là nơi ăn chơi trụy lạc cơ mà!

“Kim Nguyệt Dạ, sao cậu lại làm thêm ở đây? Cậu cần tiền đến thế cơ à?” Tôi lo lắng hỏi.

“Ô Hự Tuệ, trước khi cô lo cho tôi, hãy lo ỉnh trước đi! Đần độn như cô, lúc nào cũng bị người khác lừa gạt, cô vẫn chưa hiểu ra sao?”

“Này, Kim Nguyệt Dạ, cậu nói như vậy có ý gì hả? Tôi lo cho cậu lên mới thế!” Tôi tức xì khói hét lên.

“Ồ, vậy sao? Được công chúa cao quý Ô Hự Tuệ quan tâm, có lẽ tôi phải nhảy múa ăn mừng mới phải!”

“Kim Nguyệt Dạ, cậu... Được! Từ nay về sau, tôi chẳng việc gì quan tâm đến cậu ệt xác!”

“Hơ hơ hơ, điều này thì tôi đồng ý cả hai chân hai tay luôn!”

Tôi giận tím mặt. Thằng cha Kim Nguyệt Dạ này quá quái thật! Tôi đã làm sai gì nào? Sao hần lại đối xử với tôi như thế!

Nhìn khuôn mặt thờ ơ, tỉnh như sáo của Kim Nguyệt Dạ, tôi tức đến suýt phát khóc.

“Kim Nguyệt Dạ, đồ tồi!” Tôi hét lên rồi quay người chạy đi.

Hu hu hu hu hu hu hu.....

Kim Nguyệt Dạ, ta hận mi! Ta thề rằng nếu ta còn quan tâm đến mi nữa thì ta sẽ bị trời đất nguyên rửa, bị sét đánh chết.

THREE

Sáng sớm hôm sau, tôi vừa bước đến cổng trường học đã nhìn thấy mọi người tùm nập năm túm ba đọc tờ báo gì đó, bàn tán xôn xao cả lên.

“Oa, may xem này! Trên báo nói là Sun vị cứu mỗi tình đầu là Tô Hựu Tuệ mà đánh lộn với bọn lưu manh trên phố Bảo Thạch.”

“Còn nữa! Cả Kim Nguyệt Dạ cũng ở đó! Trên báo còn nói sau khi đánh nhau với bọn du côn, vì muốn tranh dành Tô Hựu Tuệ với Sun, Dạ đã gây sự đánh nhau với sun.”

“Này, các người đừng có mà nói lung tung, Dạ không bao giờ chạy đến phố Bảo Thạch để làm mấy chuyện đó.” Lăng Thần Huyền nổi giận đùng đùng lao tới, giật tờ báo xé thành trăm mảnh.

Lý Triết Vũ vẫn ngồi ở chỗ của mình, nhìn Lăng Thần Huyền đang nộ khí xung thiên và người vừa bước vào lớp là tôi với vẻ mặt khó hiểu...

Được vinh dự là nhân vật nữ chính trong sự kiện gây shock này, tôi căng thẳng vô cùng, cổ nuốt nước miếng. Mọi ánh mắt tò mò đều đổ dồn về tôi.

Khoảng thời gian tiếp theo trong ngày hôm đó, tôi có cảm giác như ngồi trên bàn chông. Vừa tan học, mọi người lại tùm tùm xì xào bàn luận mẩu tin đăng trên báo sáng nay.

“Hựu Tuệ, đừng nghĩ ngợi nhiều làm gì! Mọi người sẽ quên chuyện này mau thôi.” Lúc tan học, Sun ở bên cạnh an ủi tôi.

Tôi buồn bã thở dài.

“Xin lỗi Sun! Nếu không phải tôi hồ đồ đi lạc vào phố Bảo Thạch thì anh cũng không phải chịu nhiều thương tích như vậy..” Cũng không gặp Kim Nguyệt Dạ, cũng không cãi nhau với Dạ...

“Đừng thế, Hựu Tuệ! Tôi thấy bị thương một chút cũng hay mà.” Sun cười vô tư, “Mọi khi tôi rất khó có cơ hội như thế này, mỗi ngày đều được đến trường! Bác sĩ nói tôi cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một tuần, có nghĩa là một tuần này ngày nào tôi cũng được đi học, cũng được ở bên em! Tôi mừng còn chẳng kịp nữa là!”

“Sun...” Tôi ngược đầu lên nhìn sun cả người bầm dập, trong lòng bỗng xao động...

Tách! Tách! Tách!

Tôi và Sun vừa ra đến cổng trường thì bị ánh sáng chói mắt bao quanh. Tôi bị lóa mắt đến nỗi không còn nhìn thấy gì hết.

Tôi chưa hiểu đầu đuôi ra là sao thì một chiếc máy ghi âm đã đặt ngay dưới mũi tôi.

“Bạn Tô Hựu Tuệ! Tôi là phóng viên của tuần báo DD! Xin hỏi bạn thích Sun hay Kim Nguyệt Dạ vậy?”

“Anh... anh nói sao?” Tôi ngơ ngác không hiểu. Thằng cha đứng trước mặt tôi mọc ở đâu ra vậy? Trong đầu tôi toàn dấu chấm hỏi.

“Bạn Tô Hựu Tuệ, nếu bạn và Sun là thanh mai trúc mã, thì sự xuất hiện của Kim Nguyệt Dạ khác nào kẻ thứ ba chen ngang, cướp trắng trợn tình yêu của người khác!”

Kim Nguyệt Dạ chen ngang? Cướp trắng trợn tình yêu của người khác?

Đến lúc này tôi đã hiểu mục đích của tên phóng viên đó. Hóa ra anh định moi tin nhảm để đăng báo lá cải!

Hừ, tôi không phải là mấy đối tượng ấy người chọc ngoáy nha!

“Xin lỗi câu hỏi này..”

“Xin lỗi, câu hỏi này để tôi trả lời.” Tôi chưa kịp nói hết câu thì Sun kéo tôi về phía sau.

Sun muốn bảo vệ tôi sao? Tôi đứng né vào sau lưng Sun. Nhìn dáng người mảnh mai đó nhưng luôn che chở cho tôi, tôi thấy rất cảm động.

“Là như thế này...” Sun suy nghĩ một chút rồi đáp, “Tôi và Hựu Tuệ đã xa cách hơn mười năm nay, tuy giữa chúng tôi xảy ra khá nhiều chuyện, nhưng điều đó chỉ khiến tình cảm của chúng tôi càng thêm sâu nặng.”

Sao thế? Tại sao Sun lại nói với đám phóng viên như vậy?

“Có điều trên thế giới này, không có câu chuyện tình nào mãi mãi bình yên lặng sóng, tôi và Hựu Tuệ cũng như vậy.”

“Nói như vậy tức là Kim Nguyệt Dạ đã chen ngang, ngăn cản tình yêu của người khác?” Phóng viên phấn khích ra mặt gặng hỏi thêm.

“Nói như vậy...”

“Đợi đã! Không phải như vậy!” Tôi ngắt lời của đám phóng viên.

“Hựu Tuệ, đừng sốt ruột, em nghe tôi nói đã.” Sun lại kéo tôi về phía sau lưng.

“Nhưng..”

“A, Kim Nguyệt Dạ!”

Tôi đang định giải thích với đám phóng viên, Sun bỗng nhiên chỉ tay về phía cổng trường Minh Đức, hét to lên.

Kim Nguyệt Dạ? Tôi quay đầu về phía cổng trường Minh Đức, thấy Kim Nguyệt Dạ vai đeo balo, bước nhanh thoăn thoắt ra ngoài.

“Kim Nguyệt Dạ, xin đợi chút!” Đám phóng viên nhìn thấy Kim Nguyệt Dạ, vội cầm chiếc máy ghi âm chạy vội về phía Kim Nguyệt Dạ.

Kim Nguyệt Dạ nhìn tôi và Sun đứng ở phía đường đối diện, rồi lại nhìn đám phóng viên trước mặt, lạnh lùng nói:

“Tôi không có hứng thú trả lời phỏng vấn, xin mọi người tránh ra cho, tôi còn có việc gấp.”

Nhưng tay phóng viên dường như không nghe thấy Kim Nguyệt Dạ nói gì, vẫn gặng hỏi:

“Kim Nguyệt Dạ, có phải cậu thích Tô Hựu Tuệ không? Nếu quả thực như vậy thì cậu hãy phát biểu đôi chút cảm tưởng của mình khi là người thứ ba xen vào giữa Tô Hựu Tuệ và Sun.”

Mặt Kim Nguyệt Dạ tối sầm lại.

“Kẻ thứ ba xen ngang? Chuyện cười này quá lố rồi đấy!” Kim Nguyệt Dạ nói đoạn, kéo cái balo quay đầu định bỏ đi.

“Đợi đã, Kim Nguyệt Dạ! xin hỏi cậu có đủ tự tin làm tình địch của Sun không?” Tay phóng viên không thêm đoái hoài đến sắc mặt đang đang lại của Kim Nguyệt Dạ, vẫn cứ đuổi theo sau.

“Mọi người làm ơn đừng có bám riết lấy tôi để hỏi mấy câu vớ vẩn đó nữa! Tôi còn có việc gấp, đừng làm mất thời gian của tôi.” Kim Nguyệt Dạ cố gắng kìm cơn nóng giận, gạt tay phóng viên trước mặt mình, tiếp tục đi về phía trước.

“Kim Nguyệt Dạ, tôi nghe nói cậu và Tô Hựu Tuệ đang ganh đua với nhau về số lượng người bình chọn! Cậu bỗng dưng lại chạy ra tranh giành người yêu với Sun, có phải nhân cơ hội này để nâng cao số phiếu?”

Bốp!

Tay phóng viên chưa kịp dứt lời, Kim Nguyệt Dạ đã quay người, vung nắm đấm thẳng vào mặt hắn.

“Ái!” Tay phóng viên kêu lên thảm thiết, ngã lộn trên đất sợ đến xanh mặt.

Hừ! Đáng đời! Tôi rửa thù, trừng mắt với tay phóng viên đáng ghét đó.

“Á... Hoàng tử trường Sùng Dương đánh người này!”

“Thật sao? Kinh khủng quá! Mình cứ tưởng Kim Nguyệt Dạ là người dịu dàng cơ!”

“Đúng rồi, tờ báo sáng nay còn nói Kim Nguyệt Dạ làm thêm ở phố Bảo Thạch đấy!”

“Á, không phải vậy chứ? Hu hu hu.....Dạ sao lại ra nông nỗi này! Thất vọng quá đi!”

Vài ba nữ sinh đi từ trường Minh Đức ra, ôm mặt khóc bù lu bù loa.

Một lúc lâu sau, tay phóng viên ngã quỵ trên đất mới hoàn hồn, lồm cồm bò dậy. Hắn như bị lên cơn dại, hét rõ to:

“Kim Nguyệt Dạ, mày hãy nhớ đây! Chúng ta đi!”

Tay phóng viên nói xong, nhặt vội mấy ghi âm, cúp đuôi chuồn thẳng.

Kim Nguyệt Dạ... Sao hắn lại ra tay với gã phóng viên đó, tôi tròn mắt nhìn! Tôi thấy dạo này Kim Nguyệt Dạ cứ kì kì thế nào ấy.

Kim Nguyệt Dạ quay đầu lại, nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu rồi quay mặt đi khuất khỏi phố Angel.

Sau lưng cậu ấy, những tấm thẻ màu xanh dán trên tường PK đã ít đi phân nửa. Chúng như đang run rẩy trong gió....

FOUR

Lại thêm một đêm mất ngủ. Tối qua trần trọc mãi, vật sang bên nọ, vật sang bên kia. Sáng sớm khi đến lớp, đầu tôi đau như búa bổ.

“Hựu Tuệ, em đến rồi! Em không sao chứ? Hôm nay..” Tôi thấy sun đứng ở cửa lớp đợi tôi.

Haizzzzzzzzzz! Sao không để tôi yên tĩnh một lát?

“Ô Hựu Tuệ!” Đúng lúc tôi không biết phải làm thế nào thì Lăng Thần Huyền và Lý Triết Vũ đột nhiên bước vào phòng học, đứng ngay trước mặt chúng tôi

“...” Lý Triết Vũ dùng ánh mắt lạnh đến thấu xương nhìn tôi và Sun.

Lăng Thần Huyền cười khẩy. Hắn vo tròn một tờ giấy rồi ném thẳng vào mặt Sun.

“Lăng Thần Huyền, cậu làm trò gì đó hả?” Tôi bắt nấy viên giấy, trừng mắt nhìn Lăng Thần Huyền.

“Hừ, làm gì à? Tự cô xem đi!” Lăng Thần Huyền hung hăng trừng mắt lại, chỉ vào tờ giấy bị vo nhàu nát trong tay tôi.

Tôi nhìn Lăng Thần Huyền và Lý Triết Vũ rồi từ từ mở tờ giấy bị Lăng Thần Huyền vo nát...

Trời ạ! Sao... sao lại thế này? Lại là một tờ truyền đơn nói xấu Kim Nguyệt Dạ.

Hoàng tử Sùng Dương Kim Nguyệt Dạ

Ngày ngày làm thêm ở phố Bảo Thạch

...

“Thế này là thế nào?” Tôi cầm tờ truyền đơn, sững sờ nhìn Lăng Thần Huyền và Lý Triết Vũ.

“Không hiểu hả? Cô đi mà hỏi hắn ý!” Lăng Thần Huyền chỉ tay vào sun, nghiêng răng ken két.

“Cậu ấy nói cẩn thận nha!” Sun nhìn Lăng Thần Huyền, khí thế cũng không kém gì.

“Ồ! Cậu muốn đem dọa tôi hả? Có trò gì cậu cứ giở ra nốt!” Lăng Thần Huyền nói dứt câu, đột nhiên quay mặt lại nhìn tôi, “Ô Hựu Tuệ, không ngờ cô và hắn lại bày kế hại Dạ! Cô ghê gớm thật!”

Hại Kim Nguyệt Dạ? Tôi và Sun cùng nhau bày kế?

Tôi hoàn toàn mất hết khả năng tư duy... Có ai nói cho tôi biết tất cả chuyện này là sao không?

“Cậu nói lằng lằng tung gì đấy? Tôi và Hựu Tuệ chẳng làm gì cả, Hựu Tuệ cũng đang lo cho Kim Nguyệt Dạ!” Sun giận dùm dùm, hét lên với Lăng Thần Huyền.

“Ha ha ha! Lo lắng à? Hựu Tuệ với cậu cả ngày vui vẻ bên nhau quên cả đường về nhà thì làm còn thời gian lo cho Dạ được! Còn nữa, ông bạn cũng chẳng có tư cách nói tôi! Tôi qua nếu không cứu các người thì Dạ làm sao bị người ta chụp hình được?” Lăng Thần Huyền nổi điên, xắn tay áo lên túm lấy cổ Sun.

“Huyền, đừng tay!” Lý Triết Vũ vội vàng ngăn tên Lăng Thần Huyền đang nóng giận, đầu bốc khói trăm trượng lại, “Đừng gây rối trong trường!”

Lăng Thần Huyền tức sôi máu, mặt đỏ phừng phừng. Hắn do dự một lát rồi cắn răng thả Sun ra.

Tôi cầm tờ truyền đơn, mặt đỏ ửng nhìn Lăng Thần Huyền và Lý Triết Vũ. Đầu óc tôi rối tinh rối mù.

Là ai? Là ai làm chuyện độc ác này....

“Mời hai em Tô Hựu Tuệ và Sun lên ngay văn phòng thầy hiệu trưởng! Mời hai em Tô Hựu Tuệ và Sun lên ngay văn phòng thầy hiệu trưởng!”

Tiếng loa phát thanh làm đứt mạch suy nghĩ của tôi. Tôi đứng dậy khỏi ghế, khẽ kéo tay áo Sun, cùng cậu ấy lên văn phòng thầy hiệu trưởng.

Sau lưng chúng tôi vang lên tiếng chửi rủa của Lăng Thần Huyền và kèm theo cả tiếng đá bàn ghế.

Trên đường đến văn phòng thầy hiệu trưởng, tôi cảm lạnh, Sun cũng không nói thêm gì.

Khi đẩy cửa bước vào phòng thầy Thôi, chúng tôi thấy cô Bạch Ngưng và Kim Nguyệt Dạ cũng đang ngồi ở đó. Không khí trong phòng im ắng đến nổi gai ốc....

“Thầy muốn hỏi ba em về bài báo này... Em nào có thể giải thích cho thầy và cô Bạch xem chuyện này là thế nào?” Hiệu trưởng Thôi ngồi sau bàn làm việc mặt nghiêm nghị.

Thôi xong rồi... Cả hai hiệu trưởng đều biết cả rồi.

Không, có chết cũng không khai.

Tôi cúi đầu thấp, chỉ thiều chút nữa là chạm vào cài khuy áo trên ngực.

“Tô Hựu Tuệ, em muốn nói gì đúng không?” Cô Bạch không còn đủ kiên nhẫn nữa, giọng nói rất đanh thép.

“Em...” Tôi phải nói gì bây giờ? Chẳng nhẽ lại tường thuật lại toàn bộ sự việc hôm đó? Hu hu hu... Ai đại gì mà làm như thế! Thôi... Cứ cảm lạnh là xong, quan sát tình hình xem sao rồi tính...

Hiệu trưởng Bạch thấy tôi mãi không trả lời liền thở dài thườn thượt.

“Hai em đều là những học sinh ưu tú của trường Minh Đức và Sùng Dương, thế nhưng sau khi đọc xong tờ báo này, cô lấy làm thất vọng! Chẳng nhẽ các em không hiểu chuyện này đã làm tổn hại đến danh tiếng của hai trường thế nào ư?”

“Cô Bạch, cô cứ bình tĩnh, nghe các em giải thích đã.” Thầy thôi nói đoạn, đưa cho cô Bạch một cốc nước ấm.

“Các em muốn giải thích gì nữa?” Ánh mắt nghiêm nghị của cô Bạch lướt qua tôi và Kim Nguyệt Dạ nhưng đổi lại vẫn chỉ là sự im lặng.

Hiệu trưởng Thôi nhìn chằm chằm vào Kim Nguyệt Dạ đang im lặng không nói nửa lời.

“Thầy Thôi này, trường Minh Đức chúng tôi luôn coi trọng nội quy trường. Mặc dù chuyện này xảy ra trong thời gian em Tô Hựu Tuệ học ở trường Sùng Dương, nhưng tôi vẫn mong thầy xử lý thỏa đáng để giữ gìn kỷ cương trường học.”

Hu hu hu... Việc gì cô Bạch đã quyết thì không dễ gì thay đổi, và từ trước tới nay cũng không nương tay bao giờ. Lần này chắc cô giận lắm...

Hu hu hu... Xem ra lần này tôi chết không chỗ chôn rồi!

“Thưa thầy cô, em có việc này muốn nói!” Sun đang ngồi cạnh tôi tự dưng đứng phắt dậy.

Í? Sun! Cậu ấy muốn nói gì?

Sun quay đầu nhìn tôi và Kim Nguyệt Dạ nói:

“Thưa thầy cô, thực ra mọi chuyện là thế này, gần đây em có quay một bộ phim mới ở phố Bảo Thạch. Tối hôm đó em đột nhiên nổi hứng, nằng nặc đòi Hựu Tuệ đi cùng em đến phố Bảo Thạch để tìm cảm hứng. Kim Nguyệt Dạ vì lo cho Hựu Tuệ lên cũng đi theo. Bọn lưu manh chọc ghẹo Hựu Tuệ nên Kim Nguyệt Dạ mới ra tay với chúng để bảo vệ Hựu Tuệ. Còn việc em và Kim Nguyệt Dạ cãi nhau và việc Kim Nguyệt Dạ làm thêm ở phố Bảo Thạch đều là việc không có thật, do đám phóng viên tự bịa ra thôi ạ.”

“Thật thế sao?” Hiệu trưởng Bạch hỏi dồn, “Thế tạ sao lúc đầu các em không nói rõ?”

“Bởi vì hai bạn ấy sợ việc này sẽ gây phiền hà cho bộ phim sắp bấm máy của em.” Sun cười nói “Em có thể nẩy danh dự của mình ra đảm bảo, nếu hai thầy cô vẫn chưa yên tâm thì em có thể liên hệ với quản lý của mình để mở cuộc họp báo, giải thích rõ mọi chuyện.”

“Sun...” tôi lo lắng gọi Sun

Sun nháy mắt ra hiệu cho tôi không được nói gì. Tôi đành im bật, cúi đầu xuống.

Thầy Thôi và cô Bạch thì thào to nhỏ mấy câu. Thầy Thôi nghiêm mặt nói với chúng tôi:

“Được rồi, Tô Hựu Tuệ, Kim Nguyệt Dạ! Thầy mong các em lấy đây là bài học rút kinh nghiệm. Các em đều là tấm gương cho các bạn, phải biết chỉnh đốn lại bản thân mình trước! Chuyện này tạm thế đã. Các em về trước đi! Sun, em ở lại.”

Tôi ngạc nhiên. Sao Sun phải ở lại?

Sun quay đầu cười với tôi: “Không sao đâu, Hựu Tuệ, em về lớp trước đi.”

“Ha ha ha!” Kim Nguyệt Dạ cười nhạt. Sau khi chào thầy cô hiệu trưởng hần đi thẳng ra khỏi phòng.

Nhìn khuôn mặt bình thản của Sun, trong lòng tôi chợt cảm giác bất an khó tả. Cảm giác bất an đó như cột thủy triều dâng lên, đánh vào bờ khiến đầu óc tôi quay cuồng, chỉ còn nghe thấy tiếng ù ù.

FIVE

Buổi tối khi về nhà, tôi buồn bực chán lẩn, ngồi trước bàn học lạng người đi.

Thôi, lên chat cho đỡ buồn!

Ngọn gió thần sầu: Hú uuuu! Tô Cơ! Hiểu Ảnh! Hai bà có onl không?

Ánh trắng nói hộ lòng em: Đây đây! Hựu Tuệ! Đúng là chuyện lạ nha, hôm nay bà lại có hứng lên chat trước cả bọn tôi!

Thiên thần rút cánh: Ha ha! Hiểu Ảnh cũng onl rồi nè! Hiểu Ảnh nhớ hai bà quá!

Ngọn gió thần sầu: Ha ha! Hiểu Ảnh ngoan quá! Xoa đầu cái nào!

Ánh trắng nói hộ lòng em: Hựu Tuệ này, việc này hot lắm, tôi muốn nói với bà!

Ngọn gió thần sầu: Chuyện gì thế?

Ánh trắng nói hộ lòng em: Hai ngày này ở trường Minh Đức xuất hiện tờ truyền đơn, trên đó viết Kim Nguyệt Dạ đến phố Bảo Thạch, mọi người đều bàn tán âm ỉ cả lên.

Lời nói của Tô Cơ làm tôi giật mình.

Ngọn gió thần sầu: Gì cơ? Tờ truyền đơn đó rải cả ở trường Minh Đức sao

Ánh trắng nói hộ lòng em: Hở? Trường Sùng Dương cũng có à?

Ngọn gió thần sầu: Ừ, hôm nay Lý Triết Vũ và Lăng Thần Huyền đưa một bản cho tôi xem.

Thiên thần rút cánh :Hiểu Ảnh hôm nay cũng nhận được một tờ! Không biết ai nhét vào ngăn bà ý, Hiểu Ảnh đọc xong giận quá nhém đi luôn! Trên đó còn nói Kim Nguyệt Dạ làm trai bao trong chốn ăn chơi, quá đáng thật!

Ngọn gió thần sầu: Hiểu Ảnh ngoan nào! Không có việc gì đâu!

Ảnh trắng nói hộ lòng em: Hôm nay sau khi tan học, tôi và Hiểu Ảnh đi xem tình hình bỏ phiếu trên tường PK. Số phiếu bình chọn Kim Nguyệt Dạ ngày càng ít! Tôi thấy mấy việc xảy ra gần đây chỉ nhằm chia rẽ nhện vào Kim Nguyệt Dạ, lạ ghê...

Ngọn gió thần sầu: ...

Lời nói của Tô Cơ và Hiểu Ảnh cứ quay vòng vòng trong đầu tôi, làm tôi mãi không chớp mắt được.

Phổ bảo thạch, tên heo rừng, mẩu tin trên báo, tờ truyền đơn bí ẩn...

Tất cả mọi việc tại sao lại đến tình cờ mà trùng hợp quá vậy? Lẽ nào...

34. Q.6 - Chương 4: Ai Là Thần Tình Yêu Cupid?

Địa điểm:Nhà thi đấu trường cấp3 Sùng DươngHappy house Nhân vật:Tô Hựu Tuệ: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh ĐứcBạch Tô Cơ: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Đức Khâu Hiểu Ảnh: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Đức Kim Nguyệt Dạ: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Sùng DươngLăng Thần Huyền : Nam sinh lớp 11 trường cấp III Sùng DươngLý Triết Vũ: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Sùng DươngSun: Thần tượng tuổi teenÔng chú bí ẩn Là hần sao?Hay là từ trước đến giờ tôi quá ngốc nghếch...Nhớ nụ cười của hần, nhớ lúc hần quây phá...Nhưng sao chúng tôi lại có kết cục thế này...Thượng đế ơi,Chẳng lẽ con đã sai sao? ONE Ôi, mệt mỏi quá...Đêm nào tôi cũng mơ thấy tờ truyền đơn bí ẩn, mơ thấy ánh mắt thất vọng của Kim Nguyệt Dạ... Cứ bị hành xác kiểu này, ngọc nữ Tô Hựu Tuệ sẽ biến thành mù phủ thủy mặt xanh nanh vàng, thần kinh thất thường mất.“Hi, Hựu Tuệ!”Tôi vừa nằm bò ra bàn định nghỉ ngơi chút thì bị gọi giật dậy. Hóa ra là Sun.“Sun... Sao hôm nay cậu lại ăn mặc như thế?” Sun mặc đồ hip hop trông rất ngẫu, tôi bỗng thấy có cảm giác mình đang đứng trước sân khấu biểu diễn.“Tặng em này!” Sun dúi vào tay tôi một tấm vé in lóng lánh.Hẹn hò cùng Sun –Live show của Sun ở trường Sùng DươngĐịa điểm: nhà thi đấu trường Sùng Dương“Anh muốn tổ chức live show ở trường Sùng Dương thì không có lí do gì mà lại không tổ chức live show ở đây. Cho nên công ti đã giúp tôi tổ chức buổi biểu diễn này, em nhớ đến tham dự nhé!”“Nhưng mà tôi...” Bấy giờ tôi làm có tâm trạng đầu mà xem biểu diễn.“Hựu Tuệ...” mặt Sun hơi biến sắc, mỉm cười nói “Tôi rất muốn em tham dự!”Haiz... Mấy ngày hôm trước nếu không được Sun giải thoát thì tôi và Kim Nguyệt Dạ đã bị đuổi học rồi. Mà kể cũng lạ, tại sao tôi cứ nghĩ tới tên khỉ hời Kim Nguyệt Dạ đó nhỉ? Hần hại tôi mấy hôm nay ăn không ngon ngủ không yên.“Hựu Tuệ, chẳng nhẽ tôi hát không hay sao?...” Sun thử người ra, gơ tay ra lắc vai tôi.“Không... Không phải thế!” Tâm hồn tôi còn đang lơ lửng trên khung trắng nhưng vẫn cố mỉm cười đáp lại Sun.“Vậy thì em nhận lời tới tham dự nha!” Sun cười tinh nghịch.“Sun, buổi diễn tập đã chuẩn bị xong đâu vào đấy rồi.” Một thanh niên đeo kính xuất hiện trước phòng học.“Ừ, tôi tới ngay đây!” Sun vừa bước ra khỏi cửa vừa quay đầu lại nói, “Hựu Tuệ, hẹn gặp lại em tại nhà thi đấu bốn giờ chiều mai nhé!”Tôi chưa kịp trả lời thì Sun đã đi mất dạng.Tôi đoán không biết có nên đến xem buổi biểu diễn của Sun không. Chợt di động réo nhắc có tin nhắn...Tít tít tít...” Hựu Tuệ, tôi và Hiểu Ảnh đợi bà ở nhà thi đấu trường Sùng Dương nhé!From: Tô Cơ“Ôi, hai con nhỏ này tích cực dã man! Đành vậy, đã nhận lời với Sun rồi thì không thể thất hứa được.Tôi đang mơ màng thì bị tiếng ồn ào, náo nhiệt bên tai cắt đứt dòng suy nghĩ mông lung.Oái, không phải chứ?Mọi khi nhà thi đấu vắng như chùa bà đanh, nhưng hôm nay lại chật cứng đến nỗi không đứng nổi hai chân. Dòng người ùn ùn kéo tới mỗi lúc một đông. Cứ thế này thì nhà thi đấu bị sập vì quá tải mất.”Woa! Hiểu Ảnh, Hựu Tuệ, tôi vui quá đi mất! Eo, đông ơi là đông! Chen vào thế nào đây?” Mặt Tô Cơ đỏ lựng lên nhưng vẫn hét lên phấn khích.“Hu hu hu, Tô Cơ! Hiểu Ảnh cũng vui lắm! Hiểu Ảnh muốn khóc quá...”“Hai bà khùng nó vừa thôi! Có cần phải phát cuồng đến thế không?” Tôi ngao ngán thở dài.“Hựu Tuệ! Sun ngày nào chẳng ở bên bà thì bà không cảm thấy mới mẻ rồi. Nhưng tui tôi lại phải khó khăn lắm mới được gặp tạt mắt đại minh tinh đó.” Tô Cơ tị ra mặt, liếc xéo tôi.“Tô Cơ, bà còn giám ăn nói linh tinh, tôi gọi bảo vệ trường xách cổ bà ra ngoài.” Tôi nạt nộ Tô Cơ.“Hu hu hu... Hiểu Ảnh, bà nhìn xem, Hựu Tuệ dữ như chần lửa ý...” Con nhỏ này còn làm bộ giả nai.Hừ! Thật không chịu nổi hai con nhỏ mê giai đẹp bỏ mặc bạn bè...Đúng lúc này, đèn trong nhà thi đấu phụt tắt, một thanh niên cầm micrô đi vào giữa nhà thi đấu.“Chào mừng các bạn đến tham gia live show của Sun được tổ chức tại trường Sùng Dương. Tôi là MC của live show hôm nay. Hi vọng các bạn sẽ có những giây phút cháy hết mình!”Đây là MC của talk show truyền hình đang hot

nhất hiện nay mà! Không ngờ Sun được hâm mộ đến vậy, một live show nho của trường trung học mà mời được MC đình đám để dẫn chương trình. Mấy tuần trước trên tivi Sun vẫn còn là thần tượng tuổi teen mới nổi thế mà giờ đã là minh tinh màn bạc có sức ảnh hưởng ghê gớm. E rằng chỉ không lâu nữa, Sun có thể đứng ngang hàng với Thiên vương Thánh Dạ cũng nên. “Woa... Sun! Sun! Chúng tôi cần Sun!” Mặc dù MC sân khấu đẹp trai vô cùng, nhưng trái tim của lũ vịt bầu hâm giai đẹp đang phát cuồng bên dưới đã hoàn toàn bị Sun chinh phục, chẳng còn chỗ trống nào chứa thêm ai. Tiếng la hét gào rú đòi gặp Sun dường như làm bật tung cả nóc nhà thi đấu. “Ok! Ok! Xin đừng sốt ruột! Tiếp theo đây, xin mời...” “Tùng tùng tùng tùng...” Cùng với động tác nhấc tay phải của MC là một hồi trống giòn giã. Khán giả trong nhà thi đấu đột nhiên im bật, vừa hồi hộp lại vừa hào hứng đến nỗi nuốt nước bọt ừng ực. “Bây giờ là sự xuất hiện của chàng trai handsome nhất, cool nhất hôm nay – sun!” MC vừa dứt lời, ánh sáng của đèn chùm dội từ trên cao xuống, còn Sun hạ cánh xuống sân khấu trong sự bao bọc dịu dàng của ánh sáng đó. Thật tuyệt vời! “Sun! Em yêu anh!” “Ah ah ah... Sun, Sun, em yêu anh!”... Khán giả trong nhà thi đấu la hét đến rách phổi, vỗ tay tới tấp. Tất nhiên, hai bà bạn Tô Cơ và Hiểu Ảnh đứng cạnh tôi cũng tham gia vào hội những kẻ hâm mộ cuồng loạn kia. Tô Cơ vỗ que sáng diên cuồng, huých cả cổ tay vào đầu tôi đau điếng. Mắt tôi hoa lên toàn là sao. Nhưng bà bạn hâm giai đẹp kia vẫn dè dặt gào rú, không thàm ngó tôi đến một giây. Ôi trời! Bạn bè cái kiểu đó hả? Dự kết thúc live show tôi sẽ cho hai bà một trận. Ánh sáng sân khấu thay đổi màu sắc theo điệu nhạc. Mới hết vài bài hát mở màn mà nhiệt độ trong nhà thi đấu đã sôi sùng sục gần 100°C. hôm nay tôi mới được mở rộng tầm mắt, hiểu thế nào là sức hút của thần tượng! “Bài Bạn tôi!” Khan giả như bùng nổ, cùng đồng thanh trả lời. Bài hát Bạn tôi là bài hát nổi tiếng của Sun, thảo nào mà mọi người lại muốn Sun hát bài đó. Lúc này ánh đèn sân khấu biến thành màu xanh biếc, giống như ánh sáng phản chiếu của vô số vì tinh tú. Sun đứng giữa sân khấu, cất giọng ca sâu lắng, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn khán giả phía dưới, làm dậy lên những tiếng gào thét hâm mộ cuồng nhiệt. Bài hát này rồi đã từng nghe trên mạng, rất hay. Bị cuốn vào không khí sôi động xung quanh, tôi cũng hào hứng hát theo. Khán giả vỗ que sáng nhịp nhàng, mấp máy môi hát theo Sun. Đúng là fan ruột của Sun có khác.... Hai giờ trôi qua thật nhanh. Buổi biểu diễn của Sun sắp đến giờ kết thúc. Sun thay bộ quần áo thứ tư, bước lên sân khấu trong tiếng gào thét cổ vũ lần thứ n của fan. Sun mặc bộ đồ màu trắng, gắn một bông hồng thủy tinh được chế tác tinh xảo trên ngực. Trông Sun rất hồn nhiên, giống như vị thiên sứ không vướng chút bụi trần. TWO “Cám ơn các bạn đã đồng hành cùng với tôi đến những giây phút cuối cùng của live show này. Sau đây tôi xin hát bài cuối cùng.” Sun ngồi trên ghế đặt giữa sân khấu cất giọng nói ấm áp, “Trước khi hát bài này, tôi muốn gửi lời cảm ơn đến một cô gái. Nhờ có cô ấy, tôi thấy cuộc đời mình ngày càng tràn ngập ánh nắng. Bây giờ, tôi rất muốn mời cô ấy lên hát bài hát này cùng với tôi. “Sun nhìn về phía tôi. Tim tôi như nhảy ra khỏi lồng ngực. Tôi có linh cảm là lạ, trực giác mách bảo có việc gì đó sắp xảy ra... Nơi đây không thể ở lại lâu. Tôi định bỏ chạy thực mạng thì có một luồng sáng chói mắt rọi lên người tôi. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía tôi. “Hựu Tuệ!” Sun đột nhiên gọi tên tôi “Em có muốn hát bài này cùng tôi không?” Tôi ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn thấy Sun đang đứng lên sân khấu. Mặc dù cách đó rất xa, nhưng tôi vẫn có thể nhìn thấy đôi mắt sáng tràn đầy hi vọng của Sun. Đột... đột ngột quá! Bị luồng sáng rực rỡ bủa vây cùng với lời mời chân thành của Sun khiến tôi không còn đường nào chạy thoát. “Hựu Tuệ, bà đứng ngệt đó làm gì? Mau lên đi!” Tô Cơ phấn khích đẩy tôi lên sân khấu. “Tô Cơ, bà đừng có mà...” Tôi chẳng biết mình đang nói gì nữa. “Hựu Tuệ, bà không muốn lên hả?” Tôi quay đầu lại thấy Sun đi từ sân khấu xuống, nhẹ nhàng xòe bàn tay trước mặt tôi. “Tôi...” Họng tôi như bị chặn lại, không thốt nổi lời nào. “Bis bis!” “Tô Hựu Tuệ may mắn thật! Ngưỡng mộ quá đi... Ah ah... Ah... Ah!” Tai tôi ù đi bởi những tiếng la hét, kêu gào. Đầu đơ ra như hòn đá. Sun dẫn tôi lên sân khấu lúc nào không hay. Đứng giữa sân khấu, tôi không nhìn rõ những người bên dưới, chỉ thấy lỗ nhỏ toàn đầu người đen kịt. Tôi hoảng hốt cầm lấy micrô. Nhạc bắt đầu nổi lên. Có lẽ hôm nay tôi không nên đến dự live show của sun. Lúc này tâm trạng tôi đang rối bời. Cả Kim Nguyệt Dạ, Lý Triết Vũ và Lăng Thần Huyền đều đang giận tôi, còn cả tờ truyền đơn nói xấu Kim Nguyệt Dạ.... Tôi muốn quay người bỏ chạy, bỏ trốn cái cảm giác trở thành trung tâm của sự chú ý... Nhưng mỗi khi nhìn thấy khuôn mặt chân thành của Sun, tôi lại mềm lòng. Dù gì cũng không thể để Sun bị xấu mặt được. Hơn nữa Sun còn là đại ân nhân của tôi mà. Thôi, đành vậy... “Nửa đêm trăng tròn, anh khê khàng gửi những tâm sự của mình qua câu hát, chỉ còn cách leo lên nóc nhà để tìm một giấc mơ xa.” Sun vừa cất giọng hát thì đã nhận được sự ủng hộ cuồng nhiệt của đám fan cuồng bên dưới. “Khi ngủ mơ thức giấc, em cũng không biết rằng, bên nóc nhà đối diện lại có giọng hát ấm áp đến thế, em khe khe đóng cửa, mang theo mầm hi vọng bước lên từng bậc thang, hóa ra chính là người em gặp trong giấc mơ êm dịu...” “Sun! Sun! Tô Hựu Tuệ! Tô Hựu Tuệ!” “Hựu Tuệ, hay quá!” “Tô Hựu Tuệ, chúng tôi ủng hộ bạn!” Đúng là cảm giác này, là cảm giác được người khác ngưỡng mộ! Thật tuyệt vời! Hóa ra là minh tinh

cũng sướng thật, vì được chìm đắm trong những lời tán dương. Tiếng hoan hô vỗ tay của khán giả bên dưới giống như tiếng sóng dậy, ào ào đổ về phía tôi. Làm thần tượng sướng thật, có cảm giác được phiêu du đến tận cuối chân trời. Sau khi hát được một lúc, Sun đột nhiên rút bông hồng thủy tinh trước ngực, quỳ một chân xuống ngay trước mặt tôi trong tiếng gào rú inh ỏi bên dưới: “Sun.. Cậu... Cậu...” Tôi kinh ngạc nhìn Sun không biết nên làm thế nào. Sun khẽ cười giọng nói tràn đầy tình cảm; “Hựu Tuệ, hãy làm bạn gái anh nhé!” “Bạn... bạn... bạn gái?” Tôi sợ đến nỗi tròn xoe mắt. Lúc này tôi đâu có tâm trí nào nghĩ đến chuyện đó. Tôi vút vội micro định chạy xuống sân khấu, nhưng ai dè bị Sun giữ chặt lại: “Hựu Tuệ, tôi biết làm thế này sẽ khiến em khó xử, nhưng tôi chỉ muốn bày tỏ tình cảm của mình với em, để mọi người ở đây làm chứng cho tình cảm của tôi.” “Sun, anh đừng như vậy.” Tôi vội vã quay xuống cầu cứu Tô Cơ và Hiểu Ảnh. Nhưng khổ nỗi hai bà bạn thân còn đang mải chụp hình Sun lia lịa, ánh mắt đắm đuối con cá chuối, không hề nhìn thấy tín hiệu SOS của tôi. “Hựu Tuệ!” thấy tôi lưỡng lự không trả lời, Sun quay xuống phía khán giả. “Xin mọi người làm chứng cho tôi, tôi thật lòng yêu quý Tô Hựu Tuệ.” Phía dưới gào lên phấn khích, tiếng vỗ tay vang như sấm dậy. Đầu óc tôi quay cuồng: “Hựu Tuệ, xin em đấy, xin em hãy cho tôi một tháng thử thách.” Sun ra sức năn nỉ. Một tháng thử thách? Tình cảm mà lại cần một tháng thử thách? Mong các bạn hãy giúp tôi, để Hựu Tuệ có thể cho tôi một cơ hội.” Sun lại lấy sức mạnh số đông ra áp đảo tôi: “Hựu Tuệ, Hựu Tuệ, Hựu Tuệ nhận lời đi...” Đám fan cuồng bên dưới ngoan ngoãn nghe lời Sun, bắt đầu gào rú tên tôi: “Tôi...” “Hura, Hựu Tuệ! Tôi yêu em!” Không đợi tôi kịp định thần, Sun đột nhiên phấn khởi nhảy căng lên, ôm chặt lấy tôi rồi nhảy vòng vòng xung quanh. “Ồ, tôi...” “Sun! Hựu Tuệ!” Phía dưới gào thét như điên. “Không, tôi...” Tôi định mở miệng phản bác thì Sun ôm chặt tôi đến xây xẩm mặt mày. Sao lại thế? Tôi đã đồng ý đâu? Đột nhiên tôi nhìn thấy dáng người quen thuộc bên dưới. Là hần! Là Kim Nguyệt Dạ! Oái, còn có cả Lý Triết Vũ là Lăng Thần Huyền nữa. Chuyện vừa nãy... Chuyện vừa nãy... Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ đều trông thấy hết... Không thể nào... Đầu tôi như muốn nổ tung. Kim Nguyệt Dạ không nói gì mà chỉ nhìn tôi chằm chằm, ánh mắt sắc lạnh đó khiến tôi sởn gai ốc. Hần và Lý Triết Vũ lẳng lẳng bước ra khỏi nhà thi đấu. Đợi đã, Kim Nguyệt Dạ... Không phải như cậu nghĩ đâu... Tôi muốn chạy đuổi theo Kim Nguyệt Dạ để giải thích. Lúc này tôi không hề nói gì cả, chắc chắn là Sun nghe nhầm rồi. Nhưng tôi bị Sun ôm chặt lấy, không thể nhúc nhích. “Kim Nguyệt Dạ!” Tôi hét to lên. Nhưng không gian nhà thi đấu, tiếng hét của tôi thật nhỏ bé, Kim Nguyệt Dạ làm sao có thể nghe thấy được? Sun nghe thấy tôi gọi tên Kim Nguyệt Dạ bèn buông tôi ra. Ánh mắt cậu ấy rất khó hiểu. Tôi ngấp ngừng, muốn chạy trốn nhưng không hiểu sao chận lại nặng như đeo đá. “He he he, sun, cho em xin chữ kí với!” Hiểu Ảnh đột nhiên nhảy bổ lên sân khấu. Híc, con nhỏ này đúng là vị cứu tinh của tôi. Tôi định quay người bỏ đi thì một luồng sáng lao về phía tôi... THREE Khi tôi tỉnh lại thì đã sáng sớm, chẳng nhẽ tôi đã hôn mê suốt một đêm sao? “Hựu Tuệ, con gái yêu của bố, con tỉnh rồi à?” Thấy tôi bước vào phòng khách, papa liền đứng dậy ôm tôi vào lòng. “Bố... Mẹ...” Tôi xoa xoa cái đầu nặng trĩu, tò mò không biết chuyện gì xảy ra. “Hôm qua, Tô Cơ, Hiểu Ảnh và một chàng trai tên Sun đưa con về nhà. Mấy đứa nói con bị ném trúng đầu nên ngất đi.” Mama lo lắng nhìn tôi. Ném hay lắm! Tôi thở dài, khẽ gật gật đầu. Nếu không bị ném trúng đầu, chẳng biết tôi phải làm sao đây? “Hựu Tuệ...” “Bố mẹ con đi học đây!” Không đợi papa, mama lên tiếng, tôi khoác ba lô lên vội chạy ù ra khỏi cửa. Nếu bị ba, ma truy hỏi chuyện hôm qua thì tiêu tùng. Cả quãng đường đến trường, tôi luôn nhớ đến ánh mắt tôi qua của Kim Nguyệt Dạ. Ánh mắt lạnh lùng, vô vọng khiến tim tôi đau nhói... Rầm rầm rầm rầm! Tiếng gì thế nhỉ? Tôi ngạc nhiên quay đầu lại. Một cột khói bị trắng xóa đang lao về phía tôi như tên bắn. Cái... Cái gì thế nhỉ? Chẳng nhẽ là quái thú tấn công trái đất? Tôi sợ xanh mặt, định co giò chạy, nhưng bị một cánh tay níu chặt vai lại. “Hựu... Hựu Tuệ! Tin tốt đéo! Tin tốt đéo đây!” Hóa ra Tô Cơ và Hiểu Ảnh chạy nhanh đến mức bụi bay mù mịt, thế mà tôi cứ tưởng... Hai nhỏ cầm tấm tờ báo trên tay, mặt máy đỏ bừng, thở hổn hển. “Tin tốt đéo gì cơ?” Tôi vẫn chưa kịp định thần, gắng hỏi hai bà bạn. “Bà đọc thì biết!” Tô Cơ nuốt nước bọt ừng ực, dúi tờ báo vào tay tôi, rồi kéo Hiểu Ảnh qua phía sau đường phân giới màu vàng. Sao hai con nhỏ này lại hoang mang thế nhỉ? Chẳng biết tin tốt đéo gì? Chắc lại đưa tin vụ live show hôm qua của Sun chứ gì? Tôi thấp thỏm mở tờ báo ra... Á!!!!!! Khi tôi nhìn thấy dòng tít to tướng ngay trang đầu, tôi kinh ngạc đến nỗi suýt rớt cả hàm xuống đất. Cuộc sống nhơ nhố của hoàng tử trường Sùng Dương – Kim Nguyệt Dạ. “Tô Cơ, Hiểu Ảnh, sao... sao lại thế này?” Đầu óc tôi điên đảo, tôi thấy mình như bị ngạt khí. “Báo đưa tin Kim Nguyệt Dạ bị bố mẹ bỏ rơi từ nhỏ nên luôn sống buông thả, ăn chơi trác táng, thay phụ nữ như thay áo, đã thế còn lợi dụng vẻ ngoài bánh bao của mình để dụ dỗ các nữ sinh nhẹ dạ...” “Nói láo, hoàn toàn là nói láo!” Tôi điên tiết nhảy dựng lên, vút lại tờ báo cho Hiểu Ảnh và Tô Cơ. “Hựu Tuệ, bình tĩnh nào.” Tô Cơ nhặt tờ báo lên. “Hựu Tuệ, Hiểu Ảnh còn nghe báo nói Kim Nguyệt Dạ bị bố mẹ vứt bỏ là vì bố mẹ cậu ấy vay một số tiền rất lớn, không trả nổi nên họ mới bỏ trốn, để lại Kim Nguyệt Dạ. Còn nói Kim Nguyệt Dạ là đứa con sinh ra từ mối tình

loạn luân của bố mẹ cậu ấy...” Hiểu Ảnh dẫn môi ra nói một mạch. Tô Cơ thấy sắc mặt của tôi tái nhợt đi, vội vàng kéo tay Hiểu Ảnh, ra hiệu cho Hiểu Ảnh im lặng. “Hựu Tuệ, bà đừng để ý đến mấy cái tin tức lá cải đó. Mau đi học đi, tôi và Hiểu Ảnh đi trước đây.” Tô Cơ nói xong kéo Hiểu Ảnh chạy mất hút sau cửa trường Minh Đức. Tôi vẫn đứng chôn chân trên phố Angel, nhìn những tấm thẻ PK dán trên tường. Đầu óc tôi bấn loạn. Học sinh trường Sùng Dương nối đuôi nhau vào trường. Ai cũng bàn tán râm ran về bài báo, nhưng khi nhắc đến Kim Nguyệt Dạ, không ai còn tỏ vẻ thán phục và ngưỡng mộ nữa, mà thay vào đó là thái độ khinh thường, ngờ vực. Khi tôi bước vào phòng học, thấy không khí trong phòng bị nén chặt đến cực điểm... Ngay cả người bình thường dù trời có sập xuống vẫn như không là Lý Triết Vũ cũng dậm chiêu, ngồi lặng trên ghế, không nói câu gì. Còn Lăng Thần Huyền thì như con khỉ uống say rượu, vò đầu bứt tai, rồi nhảy dựng lên, không dữ nổi bình tĩnh nữa. Tôi ngồi xuống chỗ của mình, định hỏi Lý Triết Vũ vài câu, nhưng nhớ lại buổi live show tối qua, tôi im như thóc, không nói lên lời. Hừm... Lúc này nhất định Lý Triết Vũ không muốn nói chuyện với tôi... Cố lên... Cố lên... Cố chịu đựng cho hết giờ... Tôi chưa bao giờ mong mỗi chuông tan học như hôm nay. Thời gian dài như cả thế kỷ vậy, tiếng chuông tan học cuối cùng cũng vang lên. Tôi vội vàng vớ cái balo đã cất sẵn sách vở, lao như bay ra khỏi phòng. Nhưng tôi vừa chạy đến cửa phòng học thì Lăng Thần Huyền tự nhiên lao vút như tên bắn từ phía sau, tranh chạy ra trước. Hắn lao nhanh đến nỗi va mạnh vào vai tôi, tôi xoay tròn đến ba vòng sau đó lăn cu đơ ra đất. Grừ! Thăng cha khí hôi này! Chắc chắn là hắn cố tình. Tôi nghiêng rặng ken kết trốn mắt nhìn theo bóng tên Huyền, lăm bầm nguyên rửa hắn. “Xin lỗi, cho tôi qua.” Một giọng nói cất lên, tôi quay đầu lại. Là Lý Triết Vũ. Nhưng vừa rồi... vừa rồi giọng nói cậu ấy lạnh như băng, không còn dịu dàng như mọi khi... Tôi bỗng thấy sồn da gà... “Lý... Lý Triết Vũ...” Lý Triết Vũ nhìn tôi, rồi khẽ lách người ra khỏi phòng học. “Kim Nguyệt Dạ lần này thua chắc rồi. Thẻ PK ít đi bao nhiêu...” Vài nữ sinh đi qua chỗ tôi bàn luận. Tôi khoác balo đi về phía tường PK, thẻ PK màu xanh ít đi hẳn... Không thể thể được... Kim Nguyệt Dạ không giống những gì báo nói... Nhưng tôi biết làm gì để giải thích cho hắn đây? FOUR “Hoan nghênh quý khách!” Một giọng nói quen thuộc vọng lại từ phía sau lưng. “Kim Nguyệt Dạ!” Tôi ngạc nhiên khi thấy Kim Nguyệt Dạ ra mở cửa, đứng ngay trước mặt tôi. Lúc này tôi mới phát hiện mình mơ mơ màng màng đến trước cửa Happy House từ lúc nào. “Kim Nguyệt Dạ... Xin... Xin chào, dạo này khỏe chứ? Ha ha ha ” Tôi ngập ngừng cười trừ. Híc, sao tôi lại hỏi một câu ngu thế hả giờ! Vừa bị báo chí nói tôi tả thế, khỏe được mới lạ. Tôi chỉ muốn tự vả vào mồm mình mấy cái. Kim Nguyệt Dạ nghiêng đầu nhìn tôi, mỉm cười: “Có nghĩ sao?” “Ồ... Hơ hơ hơ... Ồ...” “Thăng cha này... Sao hắn lại nhìn tôi bằng ánh mắt đó? Tôi sợ toát mồ hôi. Kim Nguyệt Dạ cười khẩy, quay người đi vào Happy House. “Á, đợi đã, Kim Nguyệt Dạ!” “Chuyện gì vậy?” Kim Nguyệt Dạ quay đầu lại, mặt vô cảm nhìn tôi. Ồi chúa ơi... Tôi định nói “Hãy gắng lên, tôi luôn ủng hộ cậu!” Nhưng nhìn thấy ánh mắt sắc như dao của hắn, tôi như bị vướng gì đó trong họng, không thốt ra lời. “Không... Không có gì! Hơ hơ hơ...” Tay tôi thừa thãi không biết giấu vào đâu, vội vuốt vuốt tóc. “Nếu không có chuyện gì thì tôi đi làm đây! Tôi là người đen đui, không may mắn như cô, có bạn trai là đại minh tinh.” Híc! Biết ngay mà, thăng cha này vẫn còn để bụng chuyện tối qua! Nhưng hắn nói mĩa mai thế không biết! Lần nào cùng dồn người khác vào thế bí, tức chết mất. Kim Nguyệt Dạ đang định đóng cửa kính của Happy House thì một chiếc xe ô tô sang trọng đỗ ngay sau lưng chúng tôi. Một người đàn ông trung niên tay cầm tập giấy tờ bước xuống xe. Ồ... Sao trông mặt người này quen quá. Hình như gặp ở đâu rồi. Là ở đâu nhỉ? A! Đúng rồi, ở cánh đồng hoa oải hương! Hôm đó Kim Nguyệt Dạ nói chuyện với người đàn ông này dưới gốc si. Vừa nhìn thấy ông ta, mặt Kim Nguyệt Dạ tôi sầm lại. “Ông đến đây làm gì?” Kim Nguyệt Dạ không còn giữ được bình tĩnh. “Ta đến để nhắc cháu, sắp đến thời hạn rồi, cháu phải kí vào sổ giấy tờ này.” Ông chú trung niên điềm nhiên đáp lại, lấy tập giấy tờ và cái bút đưa cho Kim Nguyệt Dạ. Kim Nguyệt Dạ không nhận lấy, nhưng tay khẽ run lên. Hắn sao thế? Tôi tò mò ngoáy dãi cổ ra nhìn tập giấy tờ. Là giấy chuyển nhượng quyền sở hữu ngôi biệt thự? Sao ông chú kia lại bảo Kim Nguyệt Dạ kí vào giấy này? Hình như họ có họ hàng với nhau, nhưng tại sao Kim Nguyệt Dạ lại có thái độ đó nhỉ? Đầu tôi hiện lên một loạt câu hỏi. Kim Nguyệt Dạ im lặng nhìn sổ giấy tờ trên tay ông chú. “Dạ, có chuyện gì vậy?” “Xảy ra chuyện gì vậy?” Lý Triết Vũ và Lăng Thần Huyền chạy ra khỏi Happy House. Họ ngạc nhiên nhìn ông chú đang mỉm cười “hiền từ” và khuôn mặt không hiểu chuyện gì của tôi. “Ô Hựu Tuệ, cô còn mặt mũi đến gặp Dạ à?” Lăng Thần Huyền nghiêng rặng kèn kẹt, gào lên với tôi. “Tôi...” “Tôi không kí!” Tôi chưa kịp trả lời thì giọng nói lạnh lùng của Kim Nguyệt Dạ vang lên. Tôi quay đầu lại nhìn hắn. Kim Nguyệt Dạ cầm lấy tập giấy tờ đó, đôi mắt hắn trùng xuống. Ông chú trung niên mỉm cười lắc đầu: “Đừng trẻ con thế! Kể cả cháu không kí, cháu nghĩ cháu có thể giữ được căn biệt thự đó chắc?” “Ông nói gì?” Kim Nguyệt Dạ ngược đầu lên, nắm chặt tay lại, nhìn chăm chăm về phía ông ta. “Dạ, bình tĩnh đã!” Lý Triết Vũ thấy tình hình căng thẳng, vội ngăn Kim Nguyệt Dạ lại. “Này ông biến đi ngay! Nếu không đi ngay thì tôi sẽ cho ông biết tay bây giờ! Dạ đã nói là không kí rồi, ông điếc à?”

Lăng Thần Huyền tức giận quát âm lên. “Sẽ còn gặp lại!” Ông chú nọ cười rồi lắc đầu, lên xe đi mất. Ban này có chuyện gì vậy? Ông chú đó là ai? Sao ông ấy lại muốn Kim Nguyệt Dạ kí vào giấy chuyển nhượng quyền sở hữu ngôi biệt thự? Kim Nguyệt Dạ sao lại nổi nóng thế? “Dạ! ông ta là ai?” Lăng Thần Huyền vẫn hàm hực. Kim Nguyệt Dạ vứt tập giấy tờ vào thùng rác bên cạnh, quay vào trong Happy House, không hề nói một lời nào. “Dạ!” Lăng Thần Huyền vẫn chưa chịu buông tha. “Huyền, để Dạ yên tĩnh một lát!” FIVE Lý Triết Vũ và Lăng Thần Huyền lẳng lẳng rời khỏi. “Kim Nguyệt Dạ..” Nhìn Kim Nguyệt Dạ bận rộn tất tưởi, tôi cũng không hiểu tại sao mình cứ tò mò theo sau hân này giờ. Tôi cũng chẳng để ý đến những ánh mắt tò mò đang sầm soi chúng tôi. Có lẽ do đông người quá hoặc là do không chú ý mà tôi ngã chúi, va cả vào lưng Kim Nguyệt Dạ. “Xin lỗi, xin lỗi!” Tôi xin lỗi rồi rút. Kim Nguyệt Dạ thừ người ra một lúc rồi khẽ quay người, đứng đối diện với tôi. Kim Nguyệt Dạ... Trông hân tiêu tụy đi nhiều... Khuôn mặt vốn trắng hồng nay vì mệt mỏi mà biến thành trắng xanh, đôi mắt biết nói sáng lấp lánh bây giờ trở nên vô hồn, mái tóc bù xù cẳng khiến hân thêm bơ phờ. Thấy bộ dạng lúc này của Kim Nguyệt Dạ lòng tôi thấy quặn đau... “Sao vẫn chưa đi?” Kim Nguyệt Dạ ngao ngán nhìn tôi. “A... Là... Là... Tôi...” Tôi phải nói gì đây? “Nếu không có việc gì thì mau về đi, tôi còn phải làm việc.” Ánh mắt Kim Nguyệt Dạ như nhìn thấu tim tôi. “Thực... Thực ra tôi muốn nói... Tôi muốn nói... Cậu hãy cố gắng lên!” Tôi lí nhí. Kim Nguyệt Dạ nhìn thẳng vào mắt tôi. Không biết hân đang nghĩ gì nhỉ? Những người xung quanh bàn tán xôn xao. Tôi lấy hết dũng khí tiếp tục nói: “Báo hôm nay tôi đã xem rồi... Nhưng tôi tin cậu không phải là người như vậy... Tôi tin cậu...” Thịch! Thịch! Thịch! Chết thật...! Tôi thấy tim mình đập nhanh dữ dội. Tô... Tô Hựu Tuệ! bình tĩnh! Bình tĩnh nào! Bình tĩnh nào!... “Còn... còn nữa... Thời gian này cậu gắng hết sức làm thêm nên mới đi đến phố Bảo Thạch... Nếu có việc gì cần tôi giúp cậu...” “Ai nói với cô tôi đến phố Bảo Thạch để làm thêm?” “Ồ...” Vốn dĩ tôi định hỏi hân, bây giờ lại cứng họng không nói được gì. “Tô Hựu Tuệ cô đừng quên bây giờ cô là bạn gái của đại minh tinh, ai lại đi nói chuyện với nam sinh nhơ nhuốc như tôi trước mặt mọi người. Như thế không tốt cho cô chút nào, chẳng biết ngày mai trên báo sẽ viết những gì nữa!” “Không phải thế!” Cái gì mà bạn gái của đại minh tinh? Hân hiểu nhầm tôi rồi. “Không phải ư? Tô Hựu Tuệ cô đừng nói với tôi là tối hôm qua cô bị ép nhận lời nha! Loại con gái yêu vinh hư như cô, tôi gặp nhiều rồi.” Kim Nguyệt Dạ không kiểm soát được mình nữa, “Đừng ra vẻ đáng thương vô tội, đây không phải nơi mà cô diễn kịch đâu, muốn diễn kịch thì đến tìm cậu bạn trai minh tinh ấy...” Bốp!... Tôi đứng đờ người ra như hóa đá, mắt trừng trừng nhìn bàn tay mình đang giơ lên không trung, đầu óc trống trơn... Kim Nguyệt Dạ lấy tay che khuôn mặt bị hân sâu năm đầu ngón tay, kinh ngạc nhìn tôi. “... Kim Nguyệt Dạ... Tôi... Tôi!” Định nói gì đó nhưng lại lú cả lưỡi... “Hơ hơ hơ... Tô Hựu Tuệ, thế nhé, chúng ta chỉ thế thôi...” Kim Nguyệt Dạ nở nụ cười lạnh tanh. Chúng ta chỉ thế thôi... Chúng ta chỉ thế thôi... Đầu óc tôi như một khối hỗn loạn, chỉ còn lại câu nói của Kim Nguyệt Dạ là rõ mồn một, quay vòng vòng trong đầu tôi... quay vòng vòng... vòng vòng... Tách... tách... tách... Mấy giọt nước rơi xuống giấy tôi. Trời mưa rồi sao? Tôi dờ dẩn nhìn lên bầu trời đầy sao, dường như quên mất mình bước ra khỏi Happy House từ lúc nào... Đưa tay lên vuốt má, thấy mắt mình ướt đầm nước mắt... Trời sầm tối, tôi đi trên đường như người mất hồn. Kim Nguyệt Dạ... Thế nào là “thế nhé”? thế nào là “chúng ta chỉ thế thôi”? Hu hu hu... Tô Hựu Tuệ, mày khóc cái gì? Mày là đứa vô dụng như thế này từ khi nào vậy? Lẽ nào mày đã quên, bọn con trai đều là bọn khỉ hôi ngạo mạn sao? Lời nói của những tên khỉ hôi cần gì phải để trong lòng. Không được khóc! Không được khóc! Nhưng tôi không kìm được nước mắt... Trong cơn mơ hồ, tôi thất thiếu đến khu biệt thự cổ số 23 Angel, nhớ lúc cùng ở chung với Kim Nguyệt Dạ tâm trạng tôi càng u ám hơn. Không! Không! Tôi không muốn nhớ lại những ngày tháng đó. Tôi cố hết sức xua đuổi những kí ức đó ra khỏi cái đầu nặng trĩu của tôi. Nhưng càng xua đuổi, kí ức lại càng dộn về. “Đáng ghét... Đáng ghét...” Tôi ngồi trước cửa lớn của ngôi biệt thự, nước mắt rơi lã chã. “Ồ? Hựu Tuệ? Là em sao?” Một giọng nói vang lên bên cạnh tôi. Tôi ngẩng đầu lên, mắt ướt nhòe nhìn về phía phát ra tiếng nói... là Sun! Cậu ta và mấy người khác vừa bước ra khỏi trường Sùng Dương. Sao muộn thế này mà cậu ta vẫn ở trường nhỉ? “Hựu Tuệ, em sao vậy?” Sun lo lắng đi đến bên cạnh tôi, lấy tay nhắc khuôn mặt ướt nhep nước mắt của tôi lên hỏi. “Không sao...” Tôi khẽ đẩy tay cậu ấy ra. Sun mím môi, quay đầu lại nói với mấy người phía sau: “Đậu Tử, các anh đi trước đi, tôi còn có chút việc.” “Vâng!” Mấy người đó quay đi khỏi. Hơ, người tên Đậu Tử đó cũng là học sinh trường Sùng Dương à? Nhưng sao lại ăn mặc như dân bụi bặm, đằng sau áo khoác ngoài thêu hình rồng sáng lấp lánh, dưới cằm còn có một nốt ruồi to như hạt đậu, thảo nào gọi hân là Đậu Tử..... “Nào, Hựu Tuệ, có việc gì mà em lại khóc thế?” Sun lo lắng nhìn tôi. “Không, không có việc gì cả...” Tôi không biết phải nói từ đâu. “Có phải... Liên quan đến Kim Nguyệt Dạ không?” Sun thở dài. “Báo sáng nay tôi đã xem qua, không ngờ cuộc sống của Kim Nguyệt Dạ lại phức tạp vậy...” “Không phải thế!” Vừa nghe đến mẩu tin đáng báo, tôi đã hét lên như bị chọc vào nọc. “Hựu Tuệ... Em quan tâm đến cậu ta à?” Sun ngẩng người ra trước phản ứng quét liệt của tôi. “Tôi... Tôi...” Tôi bối rối vội cúi đầu xuống,

“Tôi cũng không biết nữa, chỉ biết từ khi gặp Kim Nguyệt Dạ, tôi luôn là kẻ thua cuộc, lần thi nào tôi cũng kém hẳn 0.5 điểm, cuộc thi đấu nào cũng chỉ về vị trí thứ hai...” “...” Tôi phát hiện mình có thể nhớ rõ những chuyện liên quan đến Kim Nguyệt Dạ đến tận chân tơ kẽ tóc. Lần đầu tiên gặp hẳn ở Happy House, lần đầu tiên ở cùng hẳn dưới giếng cổ, lần đầu tiên cùng nhau đón giáng sinh.....Sun chỉ im lặng. Tôi dường như không nhận thấy sự có mặt của Sun. “Nhưng mà...” Tôi lắc đầu, “Mỗi lần tôi có chuyện, Kim Nguyệt Dạ đều giúp đỡ tôi. Tôi hôm đó, tôi đánh rơi di động ở khu biệt thự này, cậu ấy đã nhận tội thay tôi. Khi nhà kho phát hỏa, cậu ấy liều mình lao vào biển lửa cứu tôi... Bây giờ... Ngay cả bây giờ... Tôi... Tôi vẫn lo cho cậu ấy” Tôi tự lẩm nhẩm một mình. “Có phải tôi kém cỏi lắm không?” Sun không nói gì, lặng lẽ quay đầu sang một bên. Tôi không thể nhìn thấy nét mặt của cậu ấy. Một lúc lâu, tôi mới nghe thấy tiếng Sun thở dài. “Tô Hựu Tuệ... Em là cô gái ngốc nhất mà tôi từng gặp...” tiếng nói khe khẽ vang trong không trung. Tôi ngốc nghếch? Tô Hựu Tuệ này lại bị mắng là ngốc nghếch? “Tôi có nên... bỏ cuộc...” Tôi lẩm bẩm như tự nói với chính mình. “Sun...” Tôi ngược đầu lên, nhìn thấy trước mắt một màn sương mờ ảo. Trong màn sương đó, Sun không còn có vẻ rạng ngời như một chàng hoàng tử, mà thay vào đó là khuôn mặt không chút cảm xúc... Vốn dĩ định an ủi Kim Nguyệt Dạ, nhưng tôi lại nở ra tay đánh cậu ấy. Tô Hựu Tuệ, mày làm trò gì vậy?

35. Q.6 - Chương 5: Giải Cứu ‘ác Ma’

Địa điểm:

Happy House Công viên Clover Khu biệt thự số 23 phố Angel Văn phòng hiệu trưởng cấp III Sùng Dương Nhân vật: Tô Hựu Tuệ: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Đức Bạch Tô Cơ: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Đức Khâu Hiểu Ảnh: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Đức Kim Nguyệt Dạ: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Sùng Dương Lăng Thần Huyền: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Sùng Dương Lý Triết Vũ: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Sùng Dương Sun: Thần tượng tuổi teen Thôi Khởi Thánh: Hiệu trưởng trường cấp III Sùng Dương Ông chú bí ẩn

Hừm, Thượng đế! Ngài nghĩ làm như vậy con sẽ bỏ cuộc sao? Con sẽ cho ngài thấy bản lĩnh của con. Kim Nguyệt Dạ, hãy đợi công chúa Minh Đức ra tay nghĩa hiệp cứu vớt cậu.

ONE Chuyện xảy ra trong Happy House đã trôi qua mấy ngày rồi, nhưng ánh mắt vô hồn và bóng dáng cô độc của Kim Nguyệt Dạ cứ quanh quẩn trong tâm trí của tôi. Tôi lại tát hẳn một lần nữa! Sao tôi lại như thế chứ? Nhìn vào bàn tay đã tát Kim Nguyệt Dạ, tôi có cảm giác đau rát, chắc chắn Kim Nguyệt Dạ còn đau gấp vạn lần tôi. Tít tít tít... Di động đặt trên bàn bỗng réo lên báo có tin nhắn. “Hựu Tuệ, mau tới Happy House ngay. Có chuyện liên quan tới Kim Nguyệt Dạ. From: Tô Cơ.” Liên quan tới Kim Nguyệt Dạ ư? Tôi có nên đi không? Tách tách! Tách tách! Tách tách! Kim đồng hồ trên tường nhích từng giây từng phút một. Bây giờ đã là mười giờ tối, nhưng Happy House vẫn sáng trưng. Tôi thấp thỏm ngồi trên ghế. Tô Hựu Tuệ, cuối cùng mày cũng lấy hết can đảm đến đây. Hiểu Ảnh, Tô Cơ, Lý Triết Vũ và Lăng Thần Huyền ai nấy đều mặt mày ủ rũ. Từ lúc tôi bước vào tiệm đến giờ, không khí vô cùng nặng nề. “Lý Triết Vũ... Chuyện gì xảy ra với Kim Nguyệt Dạ vậy?” Tô Cơ không kiên nhẫn được nữa, gấp hỏi: “Đã ba hôm nay cậu ấy không đi học rồi!” Ba hôm nay Kim Nguyệt Dạ không đi học ư? “Tôi đã điều tra người đàn ông mấy hôm nay đến Happy House là... chú của Dạ”. Sắc mặt của Lý Triết Vũ rất nghiêm túc. Cảm giác bất an xâm lấn lấy tôi. “Chú của Dạ? Lý Triết Vũ, chuyện này liên quan gì đến chú của Kim Nguyệt Dạ?” Tô Cơ không hiểu. “Bố mẹ của Dạ đã mất tích từ khi Dạ mới sáu tuổi nên ông ta là người giám hộ của Dạ.” “Gi cơ?” Tin động trời này khiến cả Tô Cơ lẫn Hiểu Ảnh hốc mồm ngạc nhiên mặc dù đã chuẩn bị tâm lý trước nhưng tôi vẫn shock. “Nhưng chú của Dạ mười mấy năm qua không hề quan tâm, chăm sóc Dạ, đã thế còn khuôn mặt đồ đạc trong nhà Dạ đi!” Thật vậy sao? Chả trách nhà Kim Nguyệt Dạ rộng vậy mà lại trống trơn, chẳng có đồ đạc gì. Kim Nguyệt Dạ nói hẳn không có bố mẹ. Ánh mắt hẳn khi nhắc đến quá khứ chỉ ẩn chứa sự đau đớn mà thù hận... “Không ngờ ông ta lại tham lam vô độ, khi Dạ không còn chút tài sản nào, ông ta còn muốn lấy nốt căn biệt thự của Dạ.” “Tèn khôn!” Lăng Thần Huyền tức giận gào lên, khiến cho các thực khách trong Happy House đều quay sang nhìn chúng tôi chòng chọc. Lý Triết Vũ vội ngăn cơn nóng giận đang lên tới đỉnh điểm của Lăng Thần Huyền, nói tiếp: “Khi Dạ chưa đủ tuổi thành niên thì ông ta mới có quyền quản lý mọi tài sản. Nhưng khi Dạ đủ mười sáu tuổi, cậu ấy có thể tự quản lý mọi tài sản

của mình. Vì vậy ông ta dùng đủ thủ đoạn bỉ ổi để ép Dạ kí vào bản chuyển nhượng quyền sở hữu ngôi biệt thự. Bây giờ Dạ chỉ còn lại mỗi căn biệt thự đó, đây cũng là thứ mà ông ta để mắt đến, cho nên...” “Cho nên biết sắp hết thời gian, ông ta ép Dạ đến cùng, đúng không?” Tên Lăng Thần Huyền tự đứng thông minh đột xuất, tiếp ngay lời Lý Triết Vũ. “Ông ta có còn là người nữa không!” “Đồ bất lương!” Nhìn bộ dạng bất bình, phần nộ của Tô Cơ và Hiểu Ảnh, lòng tôi như dậy sóng. Tôi từng chứng kiến cảnh Kim Nguyệt Dạ bị ốm, nằm một mình trong căn nhà trống rỗng, ăn mì úp trừ bữa. Tại sao lúc ấy tôi lại không nghĩ ra? Đằng sau cuộc sống đầy vất vả, bôn ba của Dạ, là cả một hoàn cảnh éo le, cay đắng...” “Vũ bây giờ chúng ta phải làm gì giúp Dạ?” Lăng Thần Huyền nhìn Lý Triết Vũ. Không tất cả mọi người đều nhìn Lý Triết Vũ. “Đưa tiền cho ông ta?” Tô Cơ trợn hoả mắt. “Vũ, cậu nói đi, cần bao nhiêu?” Lăng Thần Huyền đập bàn. “Năm trăm nghìn tệ!” “Năm... năm trăm nghìn tệ?” Tất cả mọi người đều há hốc mồm. Trời đất năm trăm nghìn tệ? Đối với “dân thường” như chúng tôi, đây là con số trên trời, đào đâu ra số tiền đó? Tôi thấy đầu mình như hoa lên...” “Tôi đã hỏi rồi, đây là cái giá mà chú Dạ đưa ra, chỉ cần chúng ta có năm trăm nghìn, ông ấy nói có thể suy nghĩ lại.” Lý Triết Vũ vừa dứt lời, mọi người đều nhú mào. “Năm trăm nghìn tệ không phải là con số nhỏ...” Tô Cơ thở dài. “Tôi có thể lo được...” “Không được, Vũ! Cậu quên lời hứa với người nhà rồi sao? Nếu cậu dùng tài sản của gia đình, đồng nghĩa cậu mất hết tự do sau khi trưởng thành.” Nghe lời nói của Lăng Thần Huyền ai nấy đều nín thở. Không ngờ đằng sau vẻ ngoài hiền đạm, Lý Triết Vũ lại có lời hứa đáng sợ như vậy. “Bố mẹ Hiểu Ảnh hiện đang ở Mỹ. Nhưng số tiền bố mẹ để lại cho Hiểu Ảnh cộng thêm số tiền Hiểu Ảnh tiết kiệm từ trước tới giờ cũng chỉ có hơn hai trăm nghìn tệ.” Hiểu Ảnh khẽ nói. “Hiểu Ảnh?” Tôi nhạc nhiên nhìn Hiểu Ảnh, tôi biết là nhà Hiểu Ảnh rất giàu nhưng không ngờ tiền tiêu vặt của Hiểu Ảnh lại nhiều đến như vậy. “Đúng rồi, Vũ này, tôi cũng có mấy cục nghìn! Hay là để tôi về nhà...” Lăng Thần Huyền bối rối gãi đầu. “Huyền, tôi nghĩ Dạ cũng không muốn cậu làm to chuyện. Cậu mà về nhà lấy của bố mẹ mấy chục nghìn, thế nào bố mẹ cậu cũng tìm đến thầy Thôi. Hiểu Ảnh cho tôi vay số tiền đó nhé!” Lý Triết Vũ mỉm cười nhìn Hiểu Ảnh. Không biết tại sao nhìn Lý Triết Vũ lúc này giống hệt lần đầu tiên tôi gặp. “Nhưng còn thiếu tới hai trăm năm mươi nghìn...” Tô Cơ thất vọng thở dài. “Đúng vậy...” “Có khi Hiểu Ảnh lại có cách đấy!” Hiểu Ảnh bỗng cười gian gian, nháy mắt tinh nghịch. “Đồ quỷ, bà lại nghĩ ra trò gì hà?” Tô Cơ cốc đầu Hiểu Ảnh. “Hi hi... Bây giờ chưa thể nói được.” Hiểu Ảnh cười ngoác miệng, nói úp mở. “Thế này nhé, chúng ta chia nhau ra nghĩ cách nhưng không được về nhà lấy tiền bố mẹ. Nếu không nghĩ được cách thì thôi, đừng miễn cưỡng quá!” Lý Triết Vũ nhìn bốn người chúng tôi, “Huyền, cậu với Tô Cơ một nhóm nhé!” “Không được, Hiểu Ảnh không đồng ý!” Hiểu Ảnh bỗng giận dỗi, chu môi ra. “Dạo này Tiểu Huyền Huyền suốt ngày đi cùng Tô Cơ, không chơi với Hiểu Ảnh nữa. Lần này Hiểu Ảnh muốn cùng nhóm với Tiểu Huyền Huyền.” Tô Cơ và Lăng Thần Huyền: “Khâu Hiểu Ảnh, cô nói vớ vẩn gì đấy? Tôi suốt ngày quần lấy Tô Cơ khi nào?” Mặt Lăng Thần Huyền đỏ lừ, trừng mắt với Hiểu Ảnh. “Nhưng mà Hiểu Ảnh thấy Tiểu Huyền Huyền và Tô Cơ nắm tay nhau dạo phố... Ừm...” Hiểu Ảnh chưa nói hết câu bị Tô Cơ bịt miệng. “Được rồi, mọi người đừng làm ồn nữa!” Lý Triết Vũ lắc đầu, “Việc quan trọng bây giờ là giúp Dạ vượt qua khó khăn này.” TWO Kế hoạch giải cứu hoàng tử Sùng Dương - bắt đầu! Lý Triết Vũ, tôi và Hiểu Ảnh thành một nhóm, Lăng Thần Huyền và Tô Cơ một nhóm. Nhóm chúng tôi quyết định tổ chức quyền góp ở công viên Clover, nơi đông người qua lại vào cuối tuần, hi vọng có thể hô hào nhiều người giúp đỡ cho Kim Nguyệt Dạ. “Ồ? Lý Triết Vũ, sao cậu lại mang violông đến?” Tôi chỉ vào chiếc hộp đàn màu đen trên tay Lý Triết Vũ. “Cái này... có lẽ sẽ dùng đến.” Lý Triết Vũ nhấc hộp đàn lên, “Hự Tuệ! Huyền tôi qua gọi điện nói là hôm nay Huyền với Tô Cơ sẽ đi làm thêm ở tiệm ăn.” “Mọi người cùng cố gắng.” “Ừ!” Lý Triết Vũ mỉm cười, khẽ gật đầu với tôi. A, Lý Triết Vũ cười rồi. Hu hu hu... Tôi có cảm giác nghìn năm nay mới nhìn thấy nụ cười của cậu ấy. Để cho kế hoạch hôm nay thành công mỹ mãn, tôi cũng tốn không ít công sức, trang điểm kĩ càng, tạo dáng bắt mắt. Tôi mặc bộ quần áo thể thao tràn đầy sức sống, cột tóc đuôi gà cong cong, đầu đeo băng rôn màu đỏ. Yes! Kế hoạch giải cứu hoàng tử Sùng Dương bắt đầu, công chúa Minh Đức cổ lên: “Các bạn thân mến! Khi chúng ta đang được đoàn tụ bên người thân, khi chúng ta vừa thưởng thức ly cà phê thơm nồng vừa ngắm cảnh đêm tuyệt đẹp qua khung cửa sổ, chúng ta đâu có biết, có một linh hồn cô độc đang lạc lõng khi màn đêm buông xuống thành phố...” Tôi đứng trên một phiến đá ở quảng trường trung tâm trong công viên, cất giọng oang oang, hùng hồn đọc bài phát biểu. Ồ hơ hơ hơ! Đây là bài phát biểu mà tôi phải thao thức suốt một đêm để viết. Trình diễn thuyết của Tô Hự Tuệ này thì miễn bàn, chỉ riêng lời văn thống thiết của bài phát biểu cũng đủ quỷ khóc thần sầu. Sau đó... Hà hà hà... Nước mắt cảm động sẽ tuôn xối xả vào trong cái hòm quyền góp này. He he he... Kế hoạch tác chiến của tôi thật hoàn hảo. Keng keng keng... Keng keng keng... Hay lắm! Chống mắt lên mà xem này! Bắt đầu rồi...” “Ồi chà, cô bé này đang đọc thơ à?” “Đúng đấy, bài thơ cảm động thật! Này cháu, còn tiết mục nào khác không?” “Tiết... tiết mục nào khác? Có nhầm không vậy? Chúng tôi đang tổ

chức quyền góp chứ đâu diễn trò mua vui? Tôi định giải thích với mọi người thì bị Hiểu Ảnh kéo xuống: “Ha ha ha... Vui quá! Hựu Tuệ! Hiểu Ảnh có tiết mục hay muốn biểu diễn ọi người xem.” Hiểu Ảnh nhí nhảnh như con cá cảnh, vỗ tay bôm bốp nói: “Này, Hiểu Ảnh! Bà có lộn không vậy, tụi mình tổ chức quyền góp chứ có phải diễn xiếc đâu...” “Tôi có một chú lừa già, không nỡ cười chú ta. Có ngày nọ vui tẹt ga, tôi cười đi xem hát đồng ca. Chú nhảy cõn giơ chân đá, mọi người sợ mất mật hò la. Dân đồng ca tôi tả, cực chẳng đã, ai cũng tổng xỉ vả. Ai mang con lừa già, đến nghe hát đồng ca?” Hiểu Ảnh mặt mũi đỏ căng, gân cổ lên hát, tôi không kịp ngăn lại: “Ồi, cô bé này dễ thương quá! Em cũng muốn sau này tụi mình có một đứa con gái đáng yêu như thế” “Đúng vậy, cô bé đáng yêu thật, chúng ta cho bọn nhỏ thêm ít tiền.” Keng keng keng... Keng keng keng... Nhìn về vẻ mặt hưng phấn, hát càng ngày càng to của Hiểu Ảnh, tôi không còn lời nào để nói... “Hiểu Ảnh đã biểu diễn xong, tiết mục tiếp theo là của Vũ.” Oái! Con nhỏ Hiểu Ảnh ngổ rùng này! Một mình diễn là đủ rồi lại còn kéo cả Vũ theo. Nhưng không ngờ Vũ lại mỉm cười gật đầu. Ồi, trời ơi... Thượng đế, xin người mau đến cứu con với... Tôi thấy đầu mình ong ong. Lý Triết Vũ nấc chiếc đàn violông ra khỏi hộp, nhẹ nhàng tì xuống dưới cằm, một giai điệu thánh thót bỗng vang lên. Điệu nhạc này nghe quen quá... À, đúng rồi, là bản nhạc mà Lý Triết Vũ chơi bằng piano trong cái đêm tôi, Tô Cơ và Hiểu Ảnh lén lút tới khe cửa tình nhân, rồi tôi nháo nhào trốn vô thùng rác trong phòng âm nhạc... Nhưng tại sao lúc này khúc nhạc lại nghe thê lương, xót xa quá... Rào rào rào! Bản nhạc vừa kết thúc, mọi người xung quanh vỗ tay nhiệt tình. Lý Triết Vũ cúi người cảm ơn, trông rất quý tộc. “Hôm nay chúng tôi đến đây biểu diễn là để quyền góp giúp một người bạn, giúp cậu ấy vượt qua khó khăn, mong rằng mọi người sẽ ủng hộ chúng tôi.” “Chà... Hoá ra là vậy, chúng ta nên giúp họ.” “Đúng đấy, anh ý đẹp trai quá, tớ quyết định quyền hết tiền tiêu vật cho anh ấy.” “Ừ, tớ cũng quyền toàn bộ tiền mua sắm quần áo cho anh ấy.” “Còn cả tiền mua sách của tớ nữa...” “Mọi người tranh nhau nhét tiền vào trong chiếc hộp. Lý Triết Vũ mỉm cười ở đó, liên tục cúi đầu cảm ơn. Ồi! Sức hút của Thiên Vương trường Sùng Dương thật đáng nể! Cứ như thế, buổi quyền góp của chúng tôi bỗng biến thành buổi biểu diễn ngoài trời. Nếu tôi không kịp ngăn cản thì Hiểu Ảnh đã lỏi cài hộp kem đã ăn hết ra để đi xin từng người rồi. Trời đất ơi... May mà hôm nay không gặp người quen, nếu không tôi chẳng biết giấu mặt vào đâu. Chúng tôi bận rộn vất vả cả ngày, thu thập cũng kha khá. “Ha ha ha! Hôm nay chúng ta đã thu được hơn ba nghìn tệ.” Tôi vui vẻ vỗ vào chiếc thùng giấy nặng trĩu. “Ừm, cứ thế này chúng ta có thể giúp Dạ kiếm được ít tiền còn thiếu.” Lý Triết Vũ tuy mệt mỏi nhưng vẫn cố mỉm cười. Chắc cậu ấy mệt lắm rồi... Đã hơn tám giờ tối rồi, tiền quyền góp hôm nay điều nhờ cả vào Lý Triết Vũ, tôi và Hiểu Ảnh chỉ hát chêm vào hai ba bài. Lý Triết Vũ thường ngày ít nói, lại là thiếu gia con nhà giàu, thế mà hôm nay phải ra đầu đường kéo đàn mua vui, nghĩ bụng tôi thấy thương thương... Thấy thương thương? Tô Hựu Tuệ, mày đang nghĩ gì vậy? Mày muốn để Lý Triết Vũ đánh đồng mày với lũ con gái hám trai đẹp sao? Nghĩ đoạn tôi lắc lắc đầu. “Hựu Tuệ, cẩn thận!” tôi vẫn chưa kịp hoàn hồn thì tiếng Lý Triết Vũ bỗng vang bên tai, tiếp theo đó tôi thấy cái thùng giấy trượt mạnh khỏi lòng tôi. “Ồi, tiền...” Theo quán tính, tôi giơ tay ra ôm lấy cái hộp vừa tuột khỏi tay, ai ngờ bị ngã chúi về phía trước. Không... Đừng mà...! Tôi có cảm giác cái hộp bị giật mạnh ra khỏi tay. Ồi tiền, chúng tôi cần tiền để giúp Kim Nguyệt Dạ. Tôi hoa mắt chóng mặt, chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì chợt nghe thấy tiếng xe máy. Thoắt một cái, mùi xăng nồng nặc sục lên mũi, tôi bị bắn ra xa gần một mét. Có tiếng gầm rít inh tai, một chiếc xe máy phóng vút qua chỗ tôi. “Đứng lại! Không được lấy tiền của chúng tôi!” Tuy mình mày đau ê ẩm, nhưng tôi vẫn cố lết dậy, rồi lại ngã nhào. Tôi cứ nghĩ mình ngã lăn quay xuống đất nhưng ai dè lại nằm trợn trong một vòng tay ấm áp. Chỗ tôi gối đầu là nơi tôi nghe thấy nhịp tim đập mạnh. “Tiền!” Tôi vẫn không ngừng dẩy giụa, nhưng đã không còn sức nhắc nhở người lên, mắt cứ dán chặt vào chiếc xe máy đã chạy xa, cuối cùng mất hút sau chỗ rẽ... Dáng người ngồi trên xe máy có vẻ quen quen, nhất là cái áo có hình con rồng vàng lấp lánh... “Tiền của tôi...” Không còn gượng dậy được nữa, tôi thấy vô vùng buồn bã, đó là số tiền vất vả lắm chúng tôi mới kiếm được. “Hựu Tuệ, bà không sao chứ?” Tiếng của Hiểu Ảnh khiến tôi bừng tỉnh, tôi thấy mình sắp không thở được nữa. “Lý Triết Vũ...” Lòng ngực ấm áp, tiếng tim đập mạnh... là của Lý Triết Vũ? Là cậu ấy sao? “Lý Triết Vũ!” Hiểu Ảnh khẽ đẩy Lý Triết Vũ đang ngồi thất thần, “Lý Triết Vũ, cậu không sao chứ? Mau buông Hựu Tuệ ra nào!”... Cánh tay ôm chặt tôi từ nãy đến giờ vội buông ra, khuôn mặt trắng bệch của Lý Triết Vũ chỉ cách tôi một centimet. “Có bị thương không? Có bị đau chỗ nào không? Đầu có đau không? Tay có nhúc nhích được không? Chân của cô...” “Lý Triết Vũ... Tôi không sao... Tôi không sao mà...” Từ trước đến giờ ít khi thấy Lý Triết Vũ hốt hoảng như vậy, tôi và Hiểu Ảnh mãi mới định thần được, “Cậu bị thương à? Sao mặt mũi lại trắng bệch thế kia? Cậu đau ở đâu?” “Tôi không sao, cô nói đi, cô bị thương ở đâu?” Hai tay Lý Triết Vũ ghì chặt lấy vai tôi. “Hựu Tuệ, chân bà chảy máu kìa!” Hiểu Ảnh đột nhiên hét lên, Lý Triết Vũ vội nhìn chăm chăm vào chân tôi. Bây giờ tôi mới phát hiện ra cả hai đầu gối của tôi đều rớm máu, chân bị xây xước khắp nơi. “Để tôi đưa cô đi bệnh viện! Hiểu Ảnh! Mau gọi

xe đi!”Tôi chưa kia nói gì đã thấy mình nằm gọn trên lưng Lý Triết Vũ. Không ngờ đôi vai mỏng manh của cậu lại mạnh mẽ đến vậy:“Lý Triết Vũ, xin lỗi... Tôi không giữ chắc hộp tiền nên mới bị...”“Lúc đó cô nên buông tay ra!”“Nhưng tiền thì làm thế nào?”“Đồ ngốc, có những thứ quan trọng hơn tiền bạc!”“Nhưng số tiền đó rất quan trọng với chúng ta...”“...”Lý Triết Vũ và tôi cứ nói chuyện với nhau như thế trên đường đến bệnh viện, tôi thấy vết thương ở chân cũng bớt đau đi phần nào...THREE Mặc dù công sức cả ngày hôm qua đổ hết xuống sông xuống bể, nhưng hôm nay Lý Triết Vũ bắt tôi ở nhà nghỉ. Tôi trốn bố mẹ ra ngoài, đi lang thang trên đường.Thông báo tuyển dụngTôi đang buồn rười rượi vì không biết làm cách nào kiếm được tiền thì đột nhiên bắt gặp tờ thông báo tuyển nhân viên tiếp thị mỹ phẩm dán trên tường.“Xin quý khách xem thử sản phẩm của công ty chúng tôi. Dừng tốt lắm!”“Không xem gì hết! Tránh ra mau, phiền phức quá!”Ông chú râu xồm không còn giữ nổi bình tĩnh, đẩy phát tôi qua một bên.Tôi đi loạng quạng cả một buổi sáng mà vẫn chưa bán được gì, hai chân mềm nhũn ra, ngồi thụp xuống đất.Hừ! Người đâu quá đáng thế không biết! Không mua thì thôi, làm gì mà phải hung dữ thế? Tôi tức sôi gan đứng bật dậy, vừa phủi quần áo vừa xoa vết thương ở đầu gối. Vết thương đau âm ỉ nhưng tôi vẫn gấn hết sức khoát trên vai cái balo nặng trĩu chức đầy mỹ phẩm.Haiz... Tiếp thị đúng là nghề vừa mệt mỏi vừa vô vị, không phù hợp với tôi tẹo nào. Bận rộn cả một buổi sáng mà chưa bán được một sản phẩm nào.“Này, cô bé! Cô đang đứng chắn đường tôi đấy!” Tôi nhác nhiên quay đầu lại. Một người phụ nữ mặc bộ quần áo sang trọng, mặt tức tối, đứng ngay sau lưng tôi.Oái, làm tôi giật cả mình! Tôi nghe tưởng giọng của thầy hiệu trưởng Thôi... Ai chà! Nhìn cách trang điểm, ăn mặc của bà ta, biết đâu có hứng thú với mỹ phẩm thì sao? Hơ hơ hơ... Tôi nhất định phải câu được con cá này:“Chị ơi, làm phiền chị một lát! Mời chị xem sản phẩm của công ty chúng em.” Tôi cầm trên tay một lọ mỹ phẩm, nở nụ cười kiêu “con buôn”.“Chị? Cô bé biết cách ăn nói đấy!” Bà ta ngừng lại, quay đầu nhìn tôi:“Chị ơi, đợi đã!” Tôi vội đuổi theo, “Sản phẩm của công ty chúng em dừng tốt lắm, chị thử một chút xem!”Bà ta mỉm cười, nhìn tôi khắp lượt:“Cô chắc còn đang đi học hả?”Oái, lẽ nào bà ta muốn đến trường tố cáo tôi?Vâng, em vẫn còn đang đi học chị ạ, nhưng vì bố mất sớm, mẹ hiện giờ đang bệnh nặng, phải nằm điều trị trong bệnh viện nên em phải ra ngoài kiếm tiền...”Trời ơi... Không ngờ tôi lại nói dối không biết ngượng mồm... Thiếu chút nữa thì tôi tự động lòng đến rớt nước mắt.Nhưng... Papa mama, xin hãy tha thứ cho đứa con gái bất hiếu này! Vì tình thế bắt buộc nên con mới nói bừa vậy, chứ không hề có ý nguyền rủa papa mama.“Sao mà đáng thương thế em!” Bà ta tỏ ra đồng cảm, mím môi, “Đã vậy thì thế này! Em có bao nhiêu mỹ phẩm, chị mua hết.”“Thật... thật ạ?” Tôi phấn khởi đến nỗi mắt sáng như sao:“Ừ, nhưng có điều chị không thích tự tay xách đồ nặng, vậy em mang túi đồ này đến nhà chị nhé!”Đế nhà bà ta ư? Bà ta nói sẽ mua hết toàn bộ số mỹ phẩm của tôi, đời này có người tốt đến thế cơ à? Tôi cứ thấy nghi nghi...Hừ! Cứ thử đánh cược một lần thử xem sao. Chẳng nhẽ lần nào tôi cũng xui xẻo, gặp phải kẻ xấu liên tục sao?Nghĩ đến đây, tôi mỉm cười gật đầu.Tôi đi theo sau bà ta qua hai con phố, cuối cùng tới một con hẻm lạ hoắc:“Ồ trên lầu này!” Bà ta chỉ vào một căn phòng cũ nát, bẩn nhếch nhác bên trong con hẻm.Trên lầu? Tôi nhú mày nhìn tờ quảng cáo dán ở góc tường bên căn phòng. Trên đó đề là “Trị bệnh X một mũi hiệu quả ngay”, tôi thấy sồn da gà:“Xin... xin lỗi chị, em... em không bán nữa...” Giọng tôi yếu ớt:“Không bán nữa? Sao lại thế, chúng ta đến nơi rồi mà. Chị sẽ mua hết chỗ mỹ phẩm này cho em.”“Nhưng... Nhưng... Xin lỗi chị! Em đi trước đây...” Nói đoạn tôi quay người đi định bỏ chạy.Nhưng... Sao thế nhỉ? Sao tôi không nhúc nhích được thế này?Tôi quay người lại, phát hiện ra bà ta đang kéo chặt cái balo của tôi. Hơn nữa không biết từ lúc nào, sau lưng bà ta xuất hiện ba gã đàn ông cao lớn.Hu hu hu... Không biết tôi chúng ta hay sao mà tất cả những kẻ xấu trên thế giới đều quay quanh tôi vậy?Cô bé, đã đến rồi thì vào nói chuyện một lát, chúng tôi đảm bảo em sẽ kiếm được rất nhiều tiền để chữa bệnh ẹ, thế nào hả?” Về mặt nhân hậu của bà ta không còn nữa, mẹ ta hiện nguyên hình một mẹ phù thủy gian xảo:“Ha ha ha... Mẹ em còn khỏe lắm, không cần tiền khám bệnh! Hơ hơ hơ... em đi đây!” Tôi nói xong, vứt cái balo lại toan tháo chạy:“Á! Nó chạy kìa chúng mày mau tóm nó lại cho tao!” Mẹ ta hét lên thất thanh.Muốn bắt được ta hả? Không dễ vậy đâu! Ta là Tô Hựu Tuệ, ngọc nữ toàn năng của trường Minh Đức. Trí lực, thể lực cho đến đạo đức đều mười phần vẹn mười. Hơ hơ hơ... Tôi đắc ý quay đầu lại nhìn... Oái, mấy thằng cha kia sao chạy nhanh dữ vậy? Tôi... Tôi sắp bị bọn chúng rượt đến nơi rồi.Hu hu hu... Cứu tôi với! Cứu tôi với!Binh!Tôi mãi quay đầu lại nhìn mấy tên cha thằng em của mẹ ta đuổi đến đâu, không chú ý phái trước có mấy cái thùng rác to tướng. Tôi đâm nhào ra phía trước, ngã xõng xoài. Đau quá!Phư phư phư, cô em xin tươi, xem cô em chạy đi đâu!” Thằng cha nhuộm tóc vàng chặn trước mặt tôi, giơ tay ra định tóm lấy tôi:“Ủa? Hựu Tuệ, sao em lại ở đây?”“Sun?” Phía sau lưng có một chiếc xe ô tô, Sun thò đầu ra khỏi cửa xe.Híc, hôm nay toàn xảy ra những chuyện trùng hợp!Tôi lao như điên vào xe.“Sun mau cho xe chạy đi! Có kẻ muốn bắt tôi!”“OK!” Sun nói xong liền rú ga, phóng vút đi:“Á! Để cho con nhỏ đó trốn thoát mất rồi!”“Me kiếp...” Những tiếng chửi rủa của lũ ác ma vẫn bám sau

lưng tôi. “Hộc hộc... Nguy hiểm quá!” Tôi thở hổn hển ngồi quay đơ trên ghế. “Hựu Tuệ, có chuyện gì vậy? Sao em lại bị bọn người đó đuổi bắt?” Sun vừa điều chỉnh vô lăng, vừa nghiêng đầu nhìn kính chiếu hậu để xem tôi ra sao. “Ồ... Kể ra thì dài dòng lắm...” Tôi quệt mồ hôi trên trán, do dự không biết có nên kể cho Sun hay không. “Hựu Tuệ...” Sun dường như nhận ra vẻ do dự của tôi, đột nhiên nói, “Tôi luôn coi em là bạn, lúc bạn bè khó khăn phải giúp đỡ nhau đúng không? Lẽ nào tôi không đáng tin sao?” Bạn bè? Đúng thế, Sun cũng là bạn tôi mà... Tôi lén nhìn vào chiếc gương chiếu hậu phía trước xe, chết thật... Sắc mặt Sun càng lúc càng khó coi... “...Sun! Không ngờ anh đã có bằng lái xe rồi! Siêu thật đấy! Hơ hơ hơ...” Tôi vội chuyển chủ đề, cười gượng gạo. “Tôi vẫn chưa có bằng lái đâu...” Sun thất vọng đáp: “Ồ, chưa có bằng lái mà vẫn biết lái xe à? Giỏi quá nhỉ! Hơ hơ hơ...” Đột nhiên, tôi trợn trừng mắt, “Sun! Anh vừa nói gì? Anh chưa có bằng lái à?” “Ừ...” “Sao... Anh vẫn lái xe?” Mặt tôi cắt không còn một giọt máu, giọng bỗng run lên như cây sậy. “À xe này của chị quản lí. Chị ấy vào khu thương mại mua hàng, tôi ở ngoài trong hộ xe cho chị ấy. Có điều chị ấy nói xe này hoàn toàn tự động, lái không khác gì xe thể thao cỡ nhỏ, tôi muốn thử xem sao nên...” Sun nói đoạn, rú ga vọt lên, “Chết thật, đạp nhầm chân ga! Chân phanh ở đâu nhỉ?” Tôi sợ toát mồ hôi hột, hét ầm lên. “Á... cứu tôi với”... Tôi vượt ngục, sau một hồi lái xe điên cuồng, cuối cùng Sun cũng dừng xe trước cửa nhà tôi. “Hựu Tuệ, nghe nói gần đây em đang cần tiền. Mặc dù tôi không biết nguyên nhân tại sao, nhưng chuyện tiền nong tôi có thể giúp em.” Sun lộ đầu ra khỏi cửa xe nhìn tôi, “Hơn nữa em cũng phải cho bạn trai mình cơ hội thể hiện chứ!” “Bạn trai...” Tôi đứng đần ra, gặng “tiêu hoá” câu nói này của Sun, còn xe của Sun đã biến mất khỏi tầm mắt tôi... Buổi trưa ngày hôm sau, năm người chúng tôi lại chụm đầu ở Happy House, cộng toàn bộ số tiền tích góp được. Do nhóm chúng tôi xảy ra chuyện nên công sức cả hai ngày của mọi người chỉ có mỗi hai nghìn tệ thôi. “Vũ, hay là chúng ta xin nghỉ học để đi làm thêm? Có thể kiếm thêm chút tiền!” Lăng Thần Huyền đề xuất cả Tô Cơ và Hiểu Ảnh cũng đều tán đồng. “Không được, chúng ta phải đi học, hơn nữa nếu chúng ta có nghỉ học đi làm thêm thì liệu chúng ta kiếm được bao nhiêu?” Lý Triết Vũ loại bỏ ý nghĩ bỏ học ra khỏi đầu Lăng Thần Huyền. “Thế thì làm thế nào bây giờ? Chẳng lẽ giương mắt nhìn Dạ mất ngôi biệt thự à?” “Cứ từ từ đã, để tôi nghĩ cách!” Lý Triết Vũ cúi đầu, giọng nói kiên định. Chắc cậu ấy còn sốt ruột hơn cả bọn tôi vì Kim Nguyệt Dạ là bạn thân nhất của cậu ấy, nhưng bây giờ cậu ấy lại bất tòng tâm. “Lý Triết Vũ...” “Mọi người mau lên lớp đi!” Lý Triết Vũ lúc nào cũng khiến tôi khó mà từ chối được. Nhìn ánh mặt kiên định của Lý Triết Vũ, tôi dường như cảm nhận được sự bất lực của cậu ấy. Lăng Thần Huyền đã từng nói, nếu Vũ động vào một đồng của gia đình, cậu ấy sẽ mất hết quyền tự do sau khi trưởng thành, nhưng việc của Kim Nguyệt Dạ gấp gáp lắm rồi, nước đến chân rồi. Không biết tại sao tôi nhớ đến câu nói của Sun. Hơn hai trăm nghìn tệ đối với một đại minh tinh nổi tiếng như Sun chắc chắn kiếm dễ hơn lũ thường dân chúng tôi nhiều... Khi đi ra khỏi phố Angel, nhân lúc Tô Cơ không chú ý, tôi lấy di động bấm số gọi Sun. “Alo, Hựu Tuệ đó hả?” tiếng Sun vọng ra từ điện thoại, nhưng tôi lại do dự, “Hựu Tuệ... Em sao thế? Có chuyện gì à?” “Tôi...” Tôi phải nói gì bây giờ? Tôi dựa vào cái gì mà mượn tiền của Sun? Cậu ấy sẽ nghĩ thế nào về tôi? “Hựu Tuệ, em vẫn khoẻ chứ? Em đang ở đâu thế? Có cần tôi đến không?” Tiếng nói trong điện thoại thoáng chút lo lắng. Tô Hựu Tuệ, vì Kim Nguyệt Dạ, cũng vì cả Lý Triết Vũ, mày hãy thử một lần xem sao? “Sun, anh có thể cho tôi mượn ít tiền không?” “Được chứ!” Tôi vừa dứt câu, Sun đã đồng ý ngay. “Hựu Tuệ, em cần bao nhiêu? Có cần tôi đem đến cho em không?” “Sun, sao anh không hỏi tôi cần tiền để làm gì?” “Hựu Tuệ, không phải chúng ta là bạn bè sao?” “Cảm ơn anh!” Tôi không biết phải nói gì, chỉ thấy lòng mình nhẹ nhõm, thư thái đi rất nhiều, “Cảm ơn...” “Hựu Tuệ, không cần phải nói cảm ơn đâu, nếu thật sự em coi tôi là bạn thì hãy giúp tôi một việc!” Giọng nói của Sun bỗng hoạt bát hẳn lên, cứ như đang làm nũng với tôi. Giúp Sun làm một việc? Sun định nhờ tôi giúp việc gì? “Tôi muốn vào căn biệt thự cổ số 23 phố Angel một lần!” “Từ khi tôi tới phố Angel, tôi nghe rất nhiều tin đồn về căn biệt thự cổ này, còn nghe nói em và Kim Nguyệt Dạ đã từng thi đấu với nhau ở đó, tôi muốn đi đến xem...” Giọng Sun trầm xuống, tôi khó lòng từ chối. Tô Hựu Tuệ, có thể mày nghĩ nhiều quá rồi! Sun cũng là bạn mày cơ mà! Bạn bè phải thành thật, đúng không? FOUR Tôi hẹn với Sun đúng mười giờ tối. Tôi phải giấu Tô Cơ, Hiểu Ảnh và cả Lý Triết Vũ, một mình đến khu biệt thự cổ số 23 phố Angel gặp Sun. “Ha ha ha... Ở đây tuyệt quá!” Chúng tôi men theo con phố nhỏ vào khu biệt thự cổ, Sun bắt giác phấn khích kêu lên. “Suýt... Bé mồm thôi!” Tôi cố gắng ghìm giọng xuống mức tối đa, bịt miệng tên Sun lại. Sau khi kết thúc vụ thi đấu lần trước, tôi và Kim Nguyệt Dạ rời khỏi căn biệt thự cổ này. Nơi này tiếp tục trở thành cấm địa của hai trường. Hai thầy cô hiệu trưởng ra lệnh tăng cường gấp đôi số người trông coi khu biệt thự, không cho ai ra vào tự do. Két! Cửa biệt thự không khoá, tôi lén lén đẩy cửa ra, bước và bên trong. Khi tôi bước vào phòng ngủ của Kim Nguyệt Dạ, tôi dường như còn ngửi thấy mùi hương bạc hà phảng phất. Nhớ lại lúc chúng tôi còn chung sống dưới một mái nhà, tôi bỗng thấy đau nhói. “Đúng rồi, Hựu Tuệ, còn nhà vệ sinh chúng tôi chưa vào!” Sun tỏ ra rất hào hứng,

đi đến đâu cũng ngó nghiêng, mân mê đồ đạc trong phòng. “Phòng vệ sinh? Phòng vệ sinh thì có gì đáng xem đâu?” Tôi thấy kì kì bèn hỏi. “À... Thì chúng ta đã mất công đến đây, cứ đi xem một lượt, kéo lại bỏ mất cái gì đó thì sao. Hơ hơ hơ...” “Thế thì đi thôi...” Tôi dẫn Sun đến cửa phòng vệ sinh, mở toang cửa ra. Kì quặc thật, tấm gương trước đây vẽ đầy hình các cung hoàng đạo đã không cánh mà bay. Tôi lúi húi nhìn quanh nhà vệ sinh, nhưng cũng không phát hiện thấy bóng dáng tấm gương đâu. “Sao không thấy tấm gương đâu nhỉ?” Sun đột nhiên nói khẽ. “Sun... Anh nói gì cơ? Sao anh lại biết chuyện tấm gương?” Tôi ngạc nhiên hỏi. Sun bỗng lặng người đi. “À! Thì ý tôi là nhà vệ sinh phải có gương chứ? Sao ở đây lại không có nhỉ? Lạ thật!” Không biết tại sao, trong lòng tôi bỗng có một cảm giác bất an, nhưng tôi không thể nói rõ được cảm giác đó thế nào. “Ai vậy?” Sun đột nhiên ngoái đầu sang cửa sổ đối diện hét lên, làm tôi giật bắn mình, suýt nữa ngã quay lơ ra đất. “Gì... Gì vậy?” Tôi run rẩy bầy hỏi lại. “Hình như tôi vừa nhìn thấy có một bóng đen lướt qua cửa sổ phía đối diện.” Sun nói xong, tò mò nhìn về phía cửa sổ bên kia. Bóng... Bóng đen? Không phải là thầy giáo trông coi khu biệt thự chứ? Tôi méo máo kéo tay áo Sun. “Sun, chúng ta đã xem hết khu biệt thự rồi, mau về thôi...” “Ồ? Thế là xem xong rồi à? Nhưng chúng ta vẫn chưa lên lầu mà!” Sun tròn mắt nhìn tôi. “Còn... còn tầng lầu ư?” tôi suýt khóc ra tiếng, “Cô Bạch và thầy Thôi đã cảnh cáo tôi và Kim Nguyệt Dạ không được lên đó, hay là chúng tôi dừng đi!” “Đi đi mà Hựu Tuệ! Lẽ nào em không tò mò tên đó có gì sao?” Sun kéo tay tôi, khẩn khoản van nài. Tôi bị Sun lôi xềnh xệch lên lầu. Tôi chưa hề lên đây... Híc, không biết trên đó có con quái thú nào không... Tôi nuốt nước bọt ừng ực. Đường như khác hẳn với tưởng tượng của tôi, trên lầu được quét dọn sạch sẽ, bên trong có bày một chiếc bàn đọc sách, một chiếc giường, bên phải cửa sổ có một giá sách nhỏ, nhưng trên đó không có cuốn sách nào, mà chỉ có một chiếc bật lửa hết ga. Lẽ nào trên này có người ở? Tôi nhíu mày nhìn xung quanh. “Sun, anh làm gì thế?” Tôi không hiểu vì sao Sun lại mở toan tất cả các học bàn. “He he he, không có gì! Tôi thấy tò mò chút thôi, không chứng trong những cái học bàn lại xuất hiện một con mèo máy Doremon cũng nên, hay có thể thông sang một thế giới khác ấy chứ. Hơ, đây là cái gì?” Sun đột nhiên nhấc một chiếc hộp ra khỏi học bàn. Chiếc hộp dường như có ma sát, hút chặt ánh mắt tôi. Trời ơi... Trong hộp có một thứ khiến chúng tôi đều há hốc mồm. Bức ảnh này chính là bức ảnh mà tôi đã thấy trong phòng hiệu trưởng Bạch. Bức ảnh đó chụp thầy Thôi và cô Bạch. “Còn có một cuốn nhật kí, trên đó viết tên thầy Thôi và cô Bạch. Hựu Tuệ, em thử nói xem thầy Thôi và cô Bạch là thế nào với nhau nhỉ? Sao họ lại...” Tôi không nghĩ được nhiều như thế, giật lấy cuốn nhật kí từ tay Sun, nhét vào học bàn. Không ngờ... Đây lại là nơi cất giấu nhật kí trao đổi giữa cô Bạch và thầy Thôi. “Ồ, sao cánh cửa ở đây lại mở ra thế này? Ai ở trong đó?” Bên trong biệt thự có tiếng láo nháo. “Chết rồi! Sun! Thầy giáo gác cửa phát hiện ra chúng ta rồi!” Tôi sợ đến đứng tim, cuống quýt không biết làm thế nào. Cộp cộp cộp... “Có ai ở trên đó không?” Hu hu hu! Chết thật rồi! Thầy giáo gác cửa đã lên đến nơi. Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ? Nếu bị tóm được, chúng tôi bị đuổi học chứ chẳng chơi. Tôi lo cuống cuồng, mồ hôi vã ra như tắm. Đột nhiên, Sun đẩy tôi đến bên cửa sổ, thái độ dứt khoát: “Không còn cách nào khác, thầy giáo đến nơi rồi, mau nhảy xuống đi!” “Nhảy... nhảy xuống? Sun! Anh có điên không? Đây là tầng hai đấy!” Tôi không tin nổi tai mình. “Á á á!” Tôi chưa kịp hoàn hồn thì đã bị Sun ôm chặt, nhảy phắt khỏi cửa sổ. “Hựu Tuệ, em không sao chứ?” Sun buông tay ra, lay lay tôi. Tôi sợ hãi mở to mắt... Ôi, tôi vẫn còn sống. “A, tôi trông thấy bọn chúng rồi! Bọn chúng ở đằng kia!” Đột nhiên có ánh đèn pin sượt qua người chúng tôi, một thầy giáo lộ đầu ra cửa sổ, ngay lập tức phát hiện ra chúng tôi. “Chết thật, chúng ta bị phát hiện rồi. Mau chạy thôi!” Tôi kéo tay Sun, chạy thục mạng ra khỏi cổng biệt thự. “Bọn chúng ở đằng kia! Mau đuổi theo!” May mà tôi thuộc lòng các đường trong khu biệt thự, kéo Sun chạy tắt đến chỗ tường thấp, leo qua đó trốn khỏi khu biệt thự... Biệt thự cổ số 23 phố Angel lại được một phen nổi loạn. Tôi thấy mình mệt rã rời, rệu rã như một con rô-bốt thiếu dầu bôi trơn. Lúc chia tay, tôi đã dặn đi dặn lại Sun đừng nói ra bí mật vừa nhìn thấy trên lầu. Sun phải thề sống thề chết tôi mới yên tâm, đi một mạch về nhà, nằm ngủ thẳng cẳng trên giường tới sáng. Ngày hôm sau, tôi cầm sổ tiền Sun cho vay, hẹn Lý Triết Vũ và Tô Cơ tan học đến Happy House tìm Kim Nguyệt Dạ. Nhưng vừa đến cửa tôi bỗng do dự... “Hựu Tuệ... Chúng ta đến rồi, sao cô không vào đi?” Lý Triết Vũ kéo cánh cửa Happy House, nhìn tôi đang thừ mặt đứng trước cửa. Không nghĩ ngợi nữa... Tôi hít một hơi dài, cùng Lý Triết Vũ bước vào Happy House. “Dạ, chúng tôi đến rồi đây!” Tô Cơ, Hiếu Anh, Lăng Thần Huyền, Kim Nguyệt Dạ đều có mặt. “Hi, Kim Nguyệt Dạ! Lâu lắm rồi không gặp.” “Hựu Tuệ của chúng ta hôm nay không đi cùng đại minh tinh à?” “Grừ! Thái đô thẳng cha Kim Nguyệt Dạ thế là sao? Tôi ném ánh mắt hình tia lửa đạn tới hắn. “Hựu Tuệ nói là có một tin tốt lành muốn báo cho chúng ta!” Lý Triết Vũ mỉm cười nhìn tôi. “Ừm... Tôi muốn nói là cái nhà rách của cậu coi như có thể giữ được.” Tôi nguýt dài tên Kim Nguyệt Dạ. “Nghĩa là sao?” Kim Nguyệt Dạ ngơ ngác, không hiểu gì. “Ôi Hựu Tuệ, ý cô nói số tiền còn lại đã gom đủ rồi hả?” Lăng Thần Huyền nhảy dựng lên nhìn tôi trừng trừng. Hơ hơ hơ... Thế mới biết Tô Hựu Tuệ ta tài ba hơn

người, ngay cả tên khi ngổ cứng đầu Lăng Thần Huyền cũng bắt đầu khâm phục bản lĩnh của ta. “Mọi người đang nói cái gì vậy?” Kim Nguyệt Dạ ngẩn ra nhìn mọi người. “Dạ! Chúng tôi đã biết chuyện của cậu. Mọi người cùng nhau nghĩ cách giúp cậu gom ít tiền, như vậy cậu sẽ không cần phải chạy đôn chạy đáo nữa!” Lý Triết Vũ kiên nhẫn giải thích điều chúng tôi trần trở mấy ngày qua. “Tôi không cần!” “Kim Nguyệt Dạ, cậu đừng ngoan cố nữa? Cậu có biết để gom được số tiền này chúng tôi đã phải tốn bao nhiêu công sức không?” Tôi cố nén cơn giận, “Số tiền này mồ hôi nước mắt của mọi người. Để giúp cậu, chúng tôi phải nghĩ ra đủ cách, Hiểu Ảnh gom toàn bộ số tiền tiêu vặt, còn tôi phải chạy đến mượn tiền Sun...” “Cô nói gì? Cô đến tìm tên Sun đó vay tiền á?” Kim Nguyệt Dạ cắt ngang lời tôi, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn tôi. “Ô Hựu Tuệ, tôi nói cho cô biết, tôi không cần sự thương hại của người khác, đặc biệt là tên Sun đó.” Kim Nguyệt Dạ kiên quyết, “Cô đi trả ngay tiền cho tôi, việc của tôi không cần cô lo.” “Cậu...” Tôi điên tiết đến nỗi có thể lao tới cắn chết tươi hân. “Dạ!” “Đủ rồi! Tôi còn phải làm việc. Chuyện ngôi biệt thự, tôi sẽ tự có cách!” Kim Nguyệt Dạ nói xong, quay đầu đi vào nhà bếp. “Kim Nguyệt Dạ, đồ óc heo!” Tôi tức quá, ném balo về phía hân, nhưng Kim Nguyệt Dạ chẳng thèm quay đầu lại. “Được, kệ xác cậu!” Tôi cúi tiết giờ chân đạp cửa, không thèm nhặt balo lên, nổi giận đùng đùng lao ra khỏi Happy House. Đồ khỉ hời! Đồ cứng đầu! Kim Nguyệt Dạ là tên siêu ngốc! Tức chết đi được... Á á á! “Hựu Tuệ!” Sau lưng tôi có tiếng của Lý Triết Vũ. “À ừ... Lý Triết Vũ...” Tôi vẫn chưa nguôi cơn tức, lấy lại chiếc balo từ tay Lý Triết Vũ. “Hựu Tuệ, đừng giận! Dạ... có thể là có nguyên nhân gì đó...” “Thế thì cứ để cho hân chết chìm cùng với mấy nguyên nhân vớ vẩn ấy...” Đồ khỉ hời! Chết quách đi cho rảnh nợ! Tôi định nói thế nhưng nhìn bộ dạng lo lắng của Lý Triết Vũ, tôi vội nuốt mấy từ đó lại. “Hựu Tuệ” Lý Triết Vũ nói rồi dừng lại, “Dạ cũng có nỗi khổ tâm riêng, có những chuyện chúng ta chưa trải qua thì không thể nào hiểu nổi. Hãy cho cậu ấy chút thời gian, cậu ấy sẽ hiểu ra thôi.” “Lý Triết Vũ, tôi đã làm gì sai nào?” Tôi như một quả bong bóng bị xì hơi, buồn bã hỏi. “...” “Tại sao cậu ấy lại đối xử với tôi như vậy? Tại sao cậu ấy ghét Sun đến thế? Sun cũng là bạn tôi, giống như các cậu vậy.” “Đừng bao giờ so sánh chúng tôi với Sun! Hựu Tuệ, nhớ trả lại tiền cho cậu ta, chúng ta không cần cậu ta giúp đỡ gì hết, hiểu chưa?” Nhìn thấy ánh mắt nghiêm nghị của Lý Triết Vũ, tôi sợ hãi, bắt giắc gật đầu. FIVE “Lý Triết Vũ, chúng ta phải đi tìm thầy Thôi sao?” Tôi theo sau Lý Triết Vũ và Lăng Thần Huyền tới phòng hiệu trưởng Thôi. “Tôi cũng không biết, nhưng bây giờ chúng ta cũng không còn cách nào khác...” Lý Triết Vũ vỗ vai tôi như muốn an ủi. Lăng Thần Huyền đặc ý, hắt mũi, vỗ ngực: “Yên tâm, yên tâm! Thầy Thôi là chú tôi, chúng ta nói với chú ấy sẽ không sao đâu.” “Có cậu thì chúng tôi phải yên tâm sao?” tôi ngó lơ tên Lăng Thần Huyền. “Ô Hựu Tuệ, cô ăn nói cẩn thận nhé! Nếu không phải việc đang gấp, tôi cho cô biết tay!” Lăng Thần Huyền quả nhiên mắc lõm, tôi cố ý nói như vậy để cho không khí bớt căng thẳng. Nhưng Lý Triết Vũ vẫn rất trầm tư. Lạ thật... Bình thường lúc nào của phòng thầy Thôi cũng khép hờ nhưng sao hôm nay lại đóng im ỉm thế nhỉ? Lẽ nào thầy ấy có khách đặc biệt? Lý Triết Vũ dường như cũng nhận ra điều này, nhú mày rồi quay lại nhìn tôi. “...Thầy Thôi, việc này khiến tôi hết sức bất ngờ...” Chúng tôi còn đang lưỡng lự có nên gõ cửa hay không thì có tiếng nói vọng từ bên trong ra. Ô... Giọng nói quen lắm... Là ai nhỉ? “Sun, tôi không hiểu làm thế nào cậu lại biết được?” Lần này là tiếng của thầy Thôi, nhưng thầy vừa nói là... Sun? Đúng rồi. Giọng nói ban nãy là của Sun. Nhưng cậu ấy ở trong phòng thầy Thôi làm gì? Tôi ghé tai vào cánh cửa. Nghe thấy giọng của Sun, ánh mắt Lý Triết Vũ trở nên rất khó hiểu. Lăng Thần Huyền cũng tò mò, ghé sát tai vào cửa nghe động tĩnh bên trong. Trong phòng làm việc của thầy Thôi, chúng tôi nghe thấy tiếng cười nhạt của Sun. “Chỉ tình cờ thôi, không ngờ tôi lại phát hiện được thứ này.” Tôi lặng người đi. Tim như bị bóp nghẹt. Tôi cắn chặt môi, lén nhòm vào bên trong... Rầm... Trong tay Sun là... Người tôi như bị sét đánh trúng, dờ ra như khúc gỗ, đầu óc quay cuồng... Sun... Trong tay cậu ấy là cuốn nhật kí... Nhưng... Cậu ấy đã từng hứa với tôi... Cậu ấy đã từng hứa sẽ giữ bí mật. Hơn nữa tôi nhớ đã đặt cuốn nhật kí vào chỗ cũ rồi mà... Lẽ nào... Lẽ nào cậu ấy giấu tôi lấy trộm cuốn nhật kí từ ngôi biệt thự? Còn nữa, sao cậu ấy lại đem cuốn nhật kí đến gặp thầy Thôi? Tôi hoang mang tột độ. “Bạch Ngưng và tôi từng viết cuốn nhật kí này khi còn trẻ... Cậu đem nó đến gặp tôi nói chuyện là có mục đích gì? Kho báu? Ba người chúng tôi như bị sét đánh ngang tai. Hoá ra tất cả đều là giả dối... Cái gì mà bạn bè? Cái gì mà giúp tôi?... Hoá ra Sun cũng có âm mưu giống hệt tên Hắc Long từng bắt cóc tôi, chỉ muốn biết về bí mật kho báu trong ngôi biệt thự cổ. Tôi cố nén những hơi thở dồn dập.” Xem ra hôm nay cậu đến đây để uy hiếp tôi.” Thầy Thôi mỉm cười. “Sao? Ông không tin lời tôi nói sao?” Sun có chút thất vọng. “À... cũng không phải là không tin. Thực ra tôi cũng đã nghi Tô Cơ là con đẻ của mình, nhưng Bạch Ngưng luôn phủ nhận. Bây giờ chỉ dựa vào cuốn nhật kí này mà cậu nói tôi và Tô Cơ có quan hệ cha con, liệu có vô đoán quá không?” “Hơ hơ... tôi biết là ông sẽ nói vậy.” Sun cười nhạt nói, “Thế thì xin ông xem kĩ trang cuối cùng.”... Phòng làm việc bỗng dưng yên ắng. Lăng Thần Huyền ghé tai nghe lõm nãy giờ sắc mặt bỗng tái đi. Một lúc lâu sau, thầy Thôi thở dài náo nê. “Xem ra việc này có

thể là thật, nhưng tôi vẫn cần điều tra thêm...” “Không thể nào!” Lăng Thần Huyền tròn tròn mắt kinh ngạc. “Ai ở ngoài cửa đó?” Thầy Thôi nói lớn. Bình, “Huyền, đợi đã...” Lý Triết Vũ không kịp ngăn lại, Lăng Thần Huyền đã không còn đủ tỉnh táo, đẩy rầm cửa phòng hiệu trưởng, tức giận bước vào. “Chú vừa nói gì? Sao Tô cơ lại là con gái của chú được?” Lăng Thần Huyền hét lên với thầy Thôi. Thầy Thôi ngạc nhiên nhìn bộ mặt đỏ gay của Lăng Thần Huyền, đi sau còn có cả tôi và Lý Triết Vũ. “Các em... đều nghe thấy hết?” “Vâng, xin lỗi thầy, chúng em đều nghe thấy hết rồi.” Lý Triết Vũ khẽ gật đầu. “Hơ hơ hơ, thật không may.” Sun ngồi đối diện bàn làm việc, nhún vai. “Sun! sao cậu lại làm thế?...” Giọng tôi run lên. “...” Sun quay lưng về phía tôi, cúi đầu không trả lời. “Sun, trả lời tôi đi. Sao cậu lại làm thế?” Tôi như bị kích động gào lên. “Tại sao tôi phải giải thích với cô?” Sun quay đầu lại, nhìn tôi bằng ánh mắt vô cảm. Tôi lặng người đi. “Sun... Rốt cuộc cậu là người như thế nào?” “...” Sun im lặng, không trả lời. “Lần đầu tiên tôi gặp cậu, tôi cứ tưởng cậu là một thiên sứ... Nhưng cậu lại vào hòa với mấy bạn cùng lớp bắt nạt tôi...” “Mình chỉ muốn chơi với bạn Vũ thôi mà!” “Trông cậu bẩn thế! Nhất định không phải là cô bé ngoan, tớ không kết bạn với trẻ hư đâu!” “Tớ không phải là trẻ hư...” “Cậu chính là trẻ hư, mẹ tớ bảo thế!” “Không! Không! Tớ không phải...” “Trẻ hư! Trẻ hư! Trẻ hư!” “Khi tôi nghĩ cậu là một ác ma thì cậu lại xuất hiện bên cạnh, lúc nào cũng giúp đỡ tôi.” “Em xem cái này đi!” “Cái gì vậy?” “Sơ đồ đồng diễn thể dục?” “Đúng thế! Tôi mất mấy đêm liền mới vẽ lại được các vị trí và động tác của từng người một đấy...” “Hay lắm, làm thế này sẽ tiện hơn! Sao tôi không nghĩ ra nhỉ? Vị trí của mỗi người trên sân khấu giống như một ô vuông trên bàn cờ. Chỉ cần ghi rõ số trên mỗi ô thì lúc chỉ huy sẽ dễ dàng hơn nhiều. Sun, anh tài thật!” “À... Ừ... Hơ hơ hơ! Thế nào! Anh làm trợ lý cho em cũng tốt đấy chứ?” “Cậu... cậu là thiên sứ hay ác ma?” “Ha ha ha!” Sun lắc đầu, “Sao con gái rắc rối thế nhỉ? Cái gì mà thiên sứ với cả ác ma? Cô đang đọc thơ à?” “...” “Tôi là tôi, chưa bao giờ thay đổi, Tô Hựu Tuệ ạ!” “Tại sao cậu lại lừa dối tôi... Tại sao cậu lại đối xử với tôi như vậy...?” “Tôi thấy mình như bị lạc vào một thế giới bao phủ toàn băng tuyết. Hoá ra cảm giác bị bạn bè phản bội lại như thế, tim như bị xé ra, rỉ máu.” “Tô Hựu Tuệ, nếu tôi nói với cô rằng ban đầu tất cả chỉ là tình cờ, sau đó tôi không làm chủ nổi tình hình nữa, cô có tin không? Tôi không muốn làm tổn thương ai tôi chỉ muốn có được cái tôi muốn.” “Thứ mà cậu muốn chính là kho báu sao? Hay là vị trí thần tượng của cậu? Vì những thứ ấy... Cậu có thể bày tỏ tình cảm với một người con gái mình không hề thích? Vì nó... Mà cậu sẵn sàng ra tay sắp đặt mọi việc từ trước?” Tôi như bị sét đánh ngang tai, cả người run lên. “Đúng đấy!” Sun không hề giấu giếm mà thừa nhận tất cả, nhưng hắn không hề nhìn thẳng vào mắt tôi. “Cậu...” “Hôm nay tôi phải đánh chết tên khốn này!” Lăng Thần Huyền tức sôi máu, mất kết lý trí. Trông Huyền như một con bò tót bị chọc giận, mũi xì khói, lao đến chỗ Sun. “Lăng Thần Huyền, dừng tay! Dừng làm mọi chuyện rối tinh thêm!” Mặt thầy Thôi không biểu lộ cảm xúc, cất giọng trầm trầm. Nghe giọng thầy Thôi, Lăng Thần Huyền như bị điểm trúng huyệt, cú đánh nhằm thẳng vào mặt Sun dừng ngay lại... Thầy Thôi khẽ thở dài. “Chuyện của Tô Cơ đến giờ vẫn chưa sáng tỏ...” “Nhưng vừa rồi chú nói...” Lăng Thần Huyền định tranh luận nhưng bị thầy Thôi ra hiệu bằng mắt nên im bặt. “Tóm lại, cả ba em về trước đi. Tôi có chuyện muốn nói với Sun.” Nghe câu tiễn khách của thầy Thôi, ba người chúng tôi đành bước ra khỏi phòng.

36. Q.7 - Chương 1: Chàng Đom Đóm Nguyệt Dạ Bay Theo Cánh Gió

Một vị thiên sứ cô độc lãng du Ở nói đó không có mùa đông....

Xin em hãy tin rằng: dù đi bất kì đâu Gió có đùa gợn tóc, hát những khúc nhạc không lời Dù đường đi gập ghềnh, có nụ cười và nước mắt Hãy nắm chặt tay anh, đừng rời bước Góc nơi chốn Angel là nơi chốn đi về vĩnh cửu của mộng mơ...

—Tôi sẽ luôn bên em người thương mến Dù bóng hình tôi, em có lãng quên Em như chú cá nhỏ, tung tăng nhanh nhẹn Giỡn vui cùng sóng nước đua chen Phẳng phất đó nụ cười tôi triu mến

Tôi sẽ luôn bên em người yêu dấu Dù em không nhận ra hơi thở tôi hồn hậu Em như chú chim, bay lượn trên cao Cơn gió thoảng nâng cánh em bên đời Mang lời tôi chúc phúc đi muôn nơi

Tôi sẽ luôn bên em người mong nhớ Dù nước mắt em đã khô cạn Tôi đã đi tới tận cuối chân trời Tôi vẫn muốn làm một vị thiên sứ Mãi bên em đi đến hết cuộc đời

By: Lý Triết Vũ – Bí mật tình yêu phố Angel tập 7

Chương 01:CHÀNG ĐOM ĐÓM KIM NGUYỆT DẠ BAY THEO CÁNH GIÓ Địa Điểm:Nhà Kim Nguyệt DạCánh đồng hoa oải hương ngoại ô thành phố MilanHappy HouseHội trường buổi vũ hội kỉ niệm ngày thành lập trường Minh Dương Nhân vật:Tô Hựu Tuệ : Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh ĐứcBạch Tô Cơ: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh ĐứcKhâu Hiểu Anh: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh ĐứcAnh Tỉnh Ngạn : Nam sinh lớp 11 trường cấp III Minh ĐứcKim Nguyệt Dạ: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Sùng DươngLăng Thần Huyền :Nam sinh lớp 11 trường cấp III Sùng DươngLý Triết Vũ: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Sùng DươngAnna: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Sùng DươngBác Nguyễn Ái: Giáo viên trường cấp III Tảo Xuyên

Thượng đế ơi,Những gì trước mắt con đều là do ảo giác đúng không?Thẻ PK màu đỏ trên tườngCòn cả lúc ở lầu Vọng Tinh...Sao lại nhiều bí mật đến thế?...

ONE

Bước ra khỏi phòng thầy hiệu trưởng Thôi, tôi thấy trời đất như quay cuồng....Sao lại có thể như thế được?... Sao lại có thể như thế được?...Sun là thiên sứ hay là tên ác quỷ chính hiệu?Rốt cuộc đâu mới là con người thật của Sun?Chỉ vì Sun mà một lần nữa tôi lại hiểu lầm Kim Nguyệt Dạ, đã thế tôi còn vu oan cho Dạ là đồ kị, ghen ghét vs Sun nữa chứ.Sao...tôi ngốc nghếch đến thế? Chỉ vì muốn bảo vệ tôi, không muốn để tôi bị tổn thương mà Kim Nguyệt Dạ đã phải âm thầm chịu đựng bao nhiêu oan ức....Không được, tôi phải đi tìm Kim Nguyệt Dạ, tôi phải xin lỗi cậu ấy ngay mới được.Tôi dừng bước đột ngột rồi quay đầu lại nói vs Lý Triết Vũ:“Lý Triết Vũ, Lăng Thần Huyền, các cậu cứ về lớp trước đi. Tôi muốn đi tìm Kim Nguyệt Dạ ngay bây giờ!”“Tô Hựu Tuệ, cô có bị điên không đấy? Dạ đang học bên trường Minh Đức, cô làm sao có thể sang đó tìm Dạ được? Đừng quên cô mà vượt qua vạch vàng phân cách là vi phạm nội quy của trường đó!”Thấy tôi có vẻ như bị kích động, Lăng Thần Huyền vội vã ngăn lại.“Tôi phải đi xin lỗi cậu ấy! Tất cả là tại tôi! Bây giờ tôi phải đi tìm cậu ấy ngay!”“Hựu Tuệ...”Tôi chẳng mấy may để ý đến ánh mắt ngạc nhiên của Lý Triết Vũ nữa mà quay người lao như bay ra khỏi cổng trường Sùng Dương.Học học học....Kim Nguyệt Dạ... Kim Nguyệt Dạ! Tôi muốn nói vs cậu là... Từ trước đến giờ tôi không dám thừa nhận điều đó...“Hựu Tuệ! Đợi đã!”Khi tôi vừa chạy ra khỏi trường Sùng Dương thì Lý Triết Vũ cũng vội vàng bám đuổi theo sau và túm chặt lấy vai tôi.“Lý Triết Vũ? Cậu cũng đi cùng tôi à? Thế còn Lăng Thần Huyền...”“Tôi vừa gọi cho Dạ, Dạ hiện giờ không có ở trường Minh Đức. Cậu ấy đang ở nhà, hình như có chuyện gì xảy ra rồi...” Lý Triết Vũ chau mày lo lắng nói:“Xảy ra chuyện gì vậy nhỉ? Lẽ nào chú của Dạ đến lấy mất ngôi biệt thự của cậu ấy rồi?” Tôi sốt ruột suy đoán:“Thôi đi, đừng lằng nhằng nữa! Đến đó là biết ngay! Mau lên xe thôi!” Lăng Thần Huyền gơ tay vẫy 1 chiếc taxi.Cả 3 chúng tôi thấp tha thấp thỏm ngồi trên taxi phóng thẳng đến nhà Dạ.“Ừa? Chuyện gì thế này? Sao trước cửa lại đông người như vậy?”Chúng tôi vừa bước xuống khỏi xe taxi thì nhìn thấy 1 đám người mặc quần áo đồng phục xanh lam vây kín mít trước cửa nhà Kim Nguyệt Dạ. Lăng Thần Huyền chẳng nói chẳng rằng, lao ngay đến.“Mấy người định làm gì thế hả? Mau biến đi!”Thấy Lăng Thần Huyền nổi điên, đám người đó sợ hãi, vội vàng tránh sang 1 bên, nhường lối đi.“Các anh muốn làm gì?” Lý Triết Vũ nhìn khắp 1 lượt rồi điềm tĩnh hỏi:“Thế các cháu muốn làm gì?” 1 giọng nói trầm trầm chợt vang lên, sau đó 1 người từ trong nhà bước ra. Là ông ta! Người mà tôi đã nhìn thấy ở cánh đồng hoa oải hương.“Chú... chú ơi, chú đừng bán căn biệt thự của Kim Nguyệt Dạ ạ! Chú hãy đợi bố mẹ cậu ấy về đã!” Lòng nóng như lửa đốt, tôi nói như thể sắp oà khóc đến nơi.“Cháu là bạn của Dạ hả? Ha ha ha, cháu hiểu nhầm rồi! Không phải là chú muốn bán căn biệt thự của Dạ mà chỉ muốn thay mặt Dạ trông nom căn biệt thự thôi, cháu hiểu ý chú không?”Grừ! Lão cáo già này đúng là gian dễ sợ, đến lúc này mà vẫn nở nụ cười tươi rói. Trông nom hộ? Đây mà gọi là trông nom hộ á? Nếu Lý Triết Vũ không kịp túm tay tôi lại, tôi đã lao tới “cạ” cho lão ta 1 trận te tua.“Ông muốn thế nào thì mới không bán căn biệt thự của Dạ?” Lý Triết Vũ chậm rãi lên tiếng.Lão cáo già mỉm cười, quay mặt về phía Lý Triết Vũ.“Ồ! Là cậu hả? Thế cậu có đủ năm trăm ngàn tệ để giữ ngôi nhà này không?”Đồ bất lương! Rõ ràng lão ta thừa biết chúng tôi đào đâu ra số tiền lớn như thế nên mới được thế móc mĩa. Tôi định liều mạng hơn thua vs lão thì thấy Lý Triết Vũ khẽ gật đầu, rút tờ chi phiếu ra khỏi ba lô.“Đây là chi phiếu khống của tập đoàn Lý Thị, chỉ cần 1 cú điện thoại của tôi, 500 ngàn tệ sẽ có ngay trog tài khoản của ông.” Lý Triết Vũ bình tĩnh nói rành mạch từng từ một. Tôi có cảm giác cậu ấy như đang cầm trong tay một cây kẹo mút chứ không phải 1 tờ chi phiếu.“Ha ha ha, dựa vào đâu mà tôi tin cậu?” Lão cáo già cười gian manh, nheo mắt nhìn Lý Triết Vũ từ đầu tới chân, rồi nhìn tấm chi phiếu.Lý Triết Vũ vẫn thản nhiên như không, nhìn thẳng vào mặt lão ta, sau đó rút di động ra.“Lý Triết Vũ...” Tôi dường như đoán được cậu ấy sắp làm

gì, tim tôi thất lại. “Vũ, đừng làm thế!” Lãng Thần Huyền hốt hoảng. Lý triết Vũ bình tĩnh, quay sang mỉm cười an ủi tôi rồi bấm di động: “Alô! Tôi là Lý Triết Vũ... Đúng thế, 500 ngàn tệ... Nói lại với ông ấy...” Lý Triết Vũ đưa di động cho chú Kim Nguyệt Dạ. “Ha ha ha! Hay quá, không ngờ Dạ lại quen thân vs thiếu gia tập đoàn Lý Thị lừng lẫy tiếng tăm.” Lão cáo già cúp máy, hí hửng ra mặt. Trong đầu tôi bỗng hiện ra cảnh hân ngồi nhà đêm tiền xòen xoẹt. “Thế thì mời các người rời khỏi đây ngay lập tức! Còn nữa, ông nghe rõ đây, nếu sau này ông còn làm phiền cuộc sống của Dạ, ông tự biết hậu quả rồi đấy!” Lý Triết Vũ vẫn rất bình tĩnh nói vs lão cáo già và đám thuộc hạ. Lão cáo già do dự một lát rồi mỉm cười gật đầu, giơ tay ra hiệu cho đám nhân công đang mắt tròn mắt dẹt đứng nhìn phải rời khỏi ngay lập tức. Sau đó, lão ta cũng đi chẳng thềm ngoài đầu lại. “Vũ, cậu định đi ngược lại lời hứa đó ư?” Lãng Thần Huyền sốt sắng. Nhìn khuôn mặt điềm tĩnh của Lý Triết Vũ, tâm trạng bất an trong lòng tôi bỗng trở dậy rồi cứ lan dần, lan dần ra... Từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ nghe thấy Lý Triết Vũ nhắc đến chuyện gia đình. Cậu ấy giống như Dạ, có rất nhiều bí mật không muốn người khác biết... “Kim Nguyệt Dạ, cậu ấy đâu rồi?” Nhìn thấy đám người đó đã đi mất hút, Lý Triết Vũ mới sực nhớ ra vội hỏi. Vừa kịp định thần, chúng tôi vội lao vào trong nhà. Tôi nhào nhào đi tìm khắp các xó xỉnh, cuối cùng cũng tìm thấy Kim Nguyệt Dạ đang ngồi bó gối ở góc phòng ngủ. Trời... Trời đất... Gì thế này? Đại chiến thế giới lần thứ 3 vừa xảy ra sao? Căn phòng bừa bãi, tơi tả. Đồ đạc vứt lung tung khắp nơi. Tất cả những đồ còn nằm trên đất đều đã vỡ nát. Ngay cả cái chăn trên giường cũng bị xé rách bươm... Và người ngồi bó gối lặng lẽ ở góc phòng vs mái tóc rối tung, quần áo xộc xệch, luộm thuộm kia lại là Kim Nguyệt Dạ. Khác hẳn vs hình ảnh chói loà thường ngày, lúc này trông cậu ấy thật cô độc, yếu ớt... như đứa trẻ bị cả thế giới vứt bỏ... “Dạ... là cậu sao?” Lý triết Vũ dường như không tin vào mắt mình nữa nên buột miệng hỏi. “...” Câu hỏi của Lý Triết Vũ giống như một cơn gió nhẹ thoảng qua mà không có hồi đáp. Căn phòng vẫn yên lặng đến đáng sợ. Tôi hít một hơi thật sâu, nắm chặt tay đến mức móng tay đâm cả vào thịt, có cảm giác đau. Nhưng nhờ thế mà tôi cảm thấy mình tỉnh táo hơn. “Không sao rồi...” Tôi nhẹ nhàng xích đến gần Kim Nguyệt Dạ thì thào, “Kim Nguyệt Dạ...” “Không được gọi cái tên đó! Tôi không phải Kim Nguyệt Dạ” Kim Nguyệt Dạ bất ngờ co rúm lại, lùi mãi về phía sau rồi đẩy tôi ra xa. “Dạ! Cậu làm sao vậy? Mặt cậu...” Lý Triết Vũ kinh ngạc nhìn khuôn mặt Dạ vừa ngược lên. “Nhất định là tên khốn đó đã xỉ nhục cậu rồi! Tôi phải cho lão ta một trận!” Lãng Thần Huyền vừa xắn tay áo vừa rửa xả ầm ỉ. Dường như Kim Nguyệt Dạ không còn để ý đến xung quanh nữa. Dạ đứng bật dậy, lao đi như người điên, va cả vào Lý Triết Vũ và Lãng Thần Huyền đang đứng trước mặt. “Dạ!” “Dạ!” “Kim Nguyệt Dạ!” Tôi hét lên rồi đứng dậy, cuống cuồng chạy theo sau Kim Nguyệt Dạ. TWO

Học học học... Tôi chạy theo Kim Nguyệt Dạ qua 3 con phố liền, nhưng cậu ấy vẫn không có ý định dừng lại mà còn chạy nhanh hơn. Ôi, chân tôi... Chân tôi sắp rã rồi đến nơi rồi! “Kim... Kim Nguyệt Dạ! Đợi tôi đã! Cậu... cậu định đi đâu?” Tôi vừa chạy vừa thở hồng hộc vừa hét toáng lên. “...” “Kim Nguyệt Dạ, cậu... Kim Nguyệt Dạ!” “Grừ... Thằng cha khỉ hời này nhân lúc tôi không chú ý đã tăng tốc, lao như bay. Ừ, người muốn cho ngọc nữ Tô Hựu Tuệ bày bảm đuôi hít khói hả? Không dễ vậy đâu! Dù thế nào đi nữa... Tôi cũng quyết đuổi theo cậu tới cùng trời cuối đất Dạ ạ! Tiến lên! Tiến lên nào!” “Kim... Kim Nguyệt Dạ” Tôi vừa kêu vừa cổ lết 2 cái “cẳng gà” đã mỏi nhừ, mất hết cảm giác. Tôi gần như đứng không vững nữa, sắp ngã lún cù chiêng ra đất ngay sau lưng Kim Nguyệt Dạ. “...” “Trước mắt tôi, dáng vẻ Kim Nguyệt Dạ cứ mờ dần đi... Nếu tôi k gượng gượng hết sức thì đã chẳng trụ nổi nữa mà ngã lún đùng ra đất rồi. “Ồi!” Tôi không cẩn thận, chân vấp phải hòn đá chắn ngang giữa đường. “Ai da, đau quá!” Tôi định lò dò đứng dậy nhưng thấy chân mình đau buốt tới tận óc. “...” “Tôi ngược đầu lên hướng mắt về phía Kim Nguyệt Dạ. Hân nghe thấy tiếng kêu của tôi liền từ từ dừng lại, quay người xem có chuyện gì. “Chân... chân tôi... bị trẹo rồi... đau quá!” Tôi mếu máo giải thích. “Lên đây...” Kim Nguyệt Dạ đã đứng ngay trước mặt tôi, không chờ tôi đáp lại, kéo tay đỡ tôi lên lưng. “Kim Nguyệt Dạ, cậu không sao chứ?” “...” “Chúng ta về thôi! Lý Triết Vũ và Lãng Thần Huyền chắc đang chạy đôn chạy đáo tìm chúng ta...” “...” “Kim Nguyệt Dạ!” “...” “Híc, dù tôi có cố gắng đến đâu đi nữa thì Kim Nguyệt Dạ cũng chẳng chịu hé răng nói thêm lấy nửa câu. Ngồi trên lưng Kim Nguyệt Dạ, tôi lên nhìn khuôn mặt của hân. Tôi chưa bao giờ thấy hân nghiêm nghị đến vậy... Kim Nguyệt Dạ lúc này khiến tôi thấy xót xa... Kim Nguyệt Dạ cứ lẳng lặng công tôi trên lưng đi liêu xiêu về phía trước. Còn tôi cũng im lặng, chẳng biết phải làm gì... Không biết bao lâu sau, có 1 mùi hương dịu dịu bay tới mũi khiến tôi choàng tỉnh. “Oa... Thơm quá! Hơ? Đây là cánh đồng hoa oải hương mà!” Còn nhớ hôm đó tôi suýt nữa trở thành bữa điểm tâm cho con béc-giê ở cánh đồng hoa này. “...” Kim Nguyệt Dạ vẫn không nói lời nào, công tôi đi xuyên qua cánh đồng hoa oải hương, đến gốc cây si già. Mặc dù lúc này trời đã tối, nhưng dưới ánh trăng mờ ảo, cánh đồng hoa oải hương như được dát bạc lấp lánh. Nhìn từ xa, những con đom đóm phát sáng trông giống những vì sao nhỏ lạc bước xuống trần gian. “Chà! Buổi tối ở đây đẹp quá!” Tôi ngồi trên đất, cả người

ngậy ra và buột miệng trầm trồ khen ngợi cảnh xung quang. Kim Nguyệt Dạ vẫn im lặng. Tôi quay đầu sang, mắt hướng về Kim Nguyệt Dạ đang đứng bên cạnh. Mặt cậu ấy có vết bầm tím. Sao người ta ác quá vậy? Dù gì cũng là cháu ruột... Tôi rút khăn tay ra, nhẹ nhàng lau vết thương cho Kim Nguyệt Dạ... Như một chú thỏ con, Dạ giật mình sợ hãi, vai khẽ run lên. Tôi vẫn nhẹ nhàng dùng khăn xoa vết thương cho cậu ấy. Dạ dần dần bình tĩnh lại. “Đau lắm phải không?” Tôi nhẹ xoa vết bầm. Có lẽ nỗi đau không phải từ vết thương mà từ con tim cậu ấy... “Kim Nguyệt Dạ, cậu nói gì đi chứ! Cậu có biết tôi lo lắng cho cậu thế nào không? Tôi...” Tôi bỗng thấy ánh mắt Kim Nguyệt Dạ lấp lánh, giống như ánh sáng phát ra từ những con đom đóm, giống cả những vì sao trên bầu trời đêm. Kim Nguyệt Dạ... Dù chuyện gì xảy ra chẳng nữa, xin cậu đừng im lặng mãi thế... Cậu nói đi, kể cả cậu giẫm cọt tôi là con heo ngốc xít cũng được, cậu mĩa mai tôi là con nhỏ ngốc nghếch không biết tự lượng sức cũng được... Bầu không khí trầm lặng... Chỉ có những cơn gió mát lạnh thổi qua 2 chúng tôi. “Hựu Tuệ, tôi thật sự rất mệt mỏi!” “Á... Có phải vì tôi nặng quá không?” Không thấy hấn gọi mình là “bé Hựu Tuệ” nữa, lòng tôi chợt thấy nao nao, ngượng ngùng. “Đầu óc cô đơn giản quá...” Kim Nguyệt Dạ mỉm cười, thở dài. “Đâu có!” Tôi bực mình. “Cho dù tôi có cố gắng để níu giữ những thứ bên mình... Nhưng cuối cùng nó cũng sẽ biến mất... Như thế thà rằng chẳng có gì lại tốt hơn.” Kim Nguyệt Dạ vẫn nói điều mơ hồ, xa xăm. “Không phải vậy, chỉ cần cố gắng hết sức là có thể...” “...” Kim Nguyệt Dạ lại nín thinh. “Kim Nguyệt Dạ, cậu...” “Bố mẹ cũng thế, nhà cửa cũng thế, mọi thứ đều như thế hết... Hựu Tuệ, cô không hiểu được đâu...” Trong mắt Kim Nguyệt Dạ, hình như trên đời này không còn thứ gì tồn tại, “Nếu tôi không quan tâm đến nó, thì khi mất nó đi sẽ không cảm thấy tiếc nuối.” “Cậu!” Cái tên đứng trước mặt tôi đang lăm lăm triết lý sống bất cần đời như 1 kẻ tự “hành xác”. Đây mà là Kim Nguyệt Dạ kiêu hãnh luôn khinh khỉnh di tôi dưới đế giày sao? Không biết tại sao, tôi thấy bức bối, khó chịu vô cùng... Sao Kim Nguyệt Dạ lại nói như thế? Hấn không muốn quan tâm đến chuyện gì hết? Nếu thế chẳng nhẽ trên đời này không có gì là đáng trân trọng ư? Thế còn tôi thì sao? Tôi điên tiết, lấy chân đá mạnh vào chân Kim Nguyệt Dạ. “Kim Nguyệt Dạ! Cậu là đồ ích kỷ, nhu nhược!” “Oái, Tô Hựu Tuệ, sao tự dưng cô lại đá tôi? Tôi tưởng chân cô bị thương cơ mà?” Kim Nguyệt Dạ bị tôi đá một cái đau điếng vội tròn mắt ngạc nhiên nhìn tôi. “Sao cậu lại nói kiểu như mình không quan tâm đến bất cứ chuyện gì cả? Cậu có biết người khác làm bao nhiêu việc vì cậu không hả? Hiểu Anh, Tô Cơ, Lăng Thần Huyền còn cả Lý Triết Vũ nữa... Bọn tôi đều lo cho cậu, quan tâm tới cậu. Lý Triết Vũ vì muốn chuộc căn biệt thự cho cậu mà phải lấy tiền từ nhà cậu ấy. Còn cậu? Bây giờ cậu nói không quan tâm đến bất cứ cái gì. Được rồi, tôi sẽ chờ xem có phải cái gì cậu cũng không thèm để ý, quan tâm đến không?...” “Không biết lấy dũng khí từ đâu ra, tôi đột nhiên ngồi thụp xuống, từ từ ghé sát mặt về phía Kim Nguyệt Dạ... Thịch... Thịch... Thịch... Thịch... Sao... sao thế nhỉ? Tôi... tôi đang để môi mình chạm vào môi hấn. Tôi “mì” hấn! Tôi... tôi... tôi đang làm gì vậy? Một cơn gió nhẹ thổi qua... Mùi hoa oải hương hòa quyện với mùi hương bạc hà thoang thoảng khiến cho đầu óc tôi trở nên choáng váng. Tôi... Tôi thật sự đã mi Kim Nguyệt Dạ. Nhưng tôi không ngần ngại, nhìn vào đôi mắt u sầu của hấn, bờ lưng cô đơn khiến tôi chỉ nghĩ đến việc muốn ôm hấn thật chặt. Kim Nguyệt Dạ cậu có biết không. Tôi... Gương mặt Kim Nguyệt Dạ đỏ ửng biểu lộ sự chưa hết ngạc nhiên. Tôi cũng cảm thấy mặt mình như đang bùng cháy. Đột nhiên Kim Nguyệt Dạ ngẩng đầu lên. “Vũ, cậu định đứng nhìn đến bao giờ?” “Cậu... cậu nói gì ?!” Lý Triết Vũ?! Tôi quay người lại. Quả thực là Lý Triết Vũ, cậu ấy đứng ngay sau lưng tôi. “Lý Triết Vũ” Tôi kinh ngạc nhìn ra giữa cánh đồng hoa oải hương là gương mặt Lý Triết Vũ đang mỉm cười, nhưng đôi mắt cậu ấy lộ ra nhiều cảm xúc phức tạp. “Dạ, cậu không sao thì tốt rồi. Lý Triết Vũ mỉm cười rồi gật đầu, “VẬY... Tôi đi trước...” “Khoan đã, Vũ.” Lý Triết Vũ định quay người đi thì bị Kim Nguyệt Dạ gọi giật lại “...” Lý Triết Vũ quay lại về phía chúng tôi, đứng trong im lặng, tôi không thể thấy được vẻ mặt của cậu ấy “Vũ.. Cậu định trốn tránh đến khi nào? Cậu định tự dối bản thân? Dối tôi hay định dối Tô Hựu Tuệ. Trên lầu vọng tinh có tên cậu và Tuệ, đó là do cậu viết đúng không?” “...” Kim Nguyệt Dạ đang nói cái gì vậy? Tôi thất thần nhìn Kim Nguyệt Dạ nhưng lại muốn tránh mặt hấn. Về cái thẻ PK màu đỏ, Hựu Tuệ hoàn toàn không biết được ý nghĩa của nó, nhưng cậu lại biết rõ tất cả... Từ khi cậu quyết định nhận nó tại sao cậu không dám đối mặt với tình cảm của chính mình?! Trên lầu vọng tinh có tên của Kim Nguyệt Dạ... Trước đó Lý Triết Vũ còn viết tên cậu ấy với tên tôi. Hóa ra đó không phải là lời nguyện để tôi gặp xui xẻo như Kim Nguyệt Dạ đã nói. Còn cái thẻ PK màu đỏ nó không phải để hối lỗi, thảo nào mà khi tôi đưa nó cho Vũ ai cũng ngạc nhiên. Hóa ra chỉ có mình tôi không biết sự thật.... bỗng nhiên tôi thấy sợ điều Kim Nguyệt Dạ sắp nói. “Đủ rồi... Dạ.. đừng nói nữa.” LÝ TRIẾT VŨ NÓI: “Không, Hựu Tuệ, dù cô có biết hay không...” Kim Nguyệt Dạ mỉm cười với tôi. “Tôi vẫn phải nói cho cô nghe. Tưởng nguyên độc trên lầu vọng tinh là do tôi bịa ra. Đó là tường “ngổ lời” nổi tiếng của trường Sùng Dương, truyền thuyết nói rằng nếu một cặp đôi nào nắm tay nhau đi hết những nấc thang thì sẽ được các vì sao bảo vệ, sẽ không phải rời xa nhau... Còn tặng thẻ PK màu đỏ vào ngày Valentine không phải để hối lỗi mà

để bày tỏ tình cảm...“Tôi cảm thấy thế giới hoàn toàn xoay chuyển... Trong tâm trí tôi... mọi thứ ùa về như một đoạn băng tua chậm.”Cái này là tôi tặng cho Lý Triết Vũ...“Cái gì?”Vũ, nhận nó khó khăn vậy sao?...“À, cảm ơn cô...”Hựu Tuệ, tại sao lại đem cái này cho tôi. Tôi tưởng cô sẽ đem thẻ PK màu đỏ đưa cho Dạ chứ...“Ồ, hơ hơ. Sao có thể có chuyện đó chứ... Lý Triết Vũ, cậu nghĩ nhiều quá rồi!”Được, vậy chúng ta đi tiếp...“Không biết bây giờ Kim Nguyệt Dạ đang ở đâu nhỉ, hẳn đúng là một tên lẳng nhăng, ăn hại. May mà hôm nay tôi không tặng thẻ PK cho hắn. Không thì phí quá...”Cô...“Ồ, tôi xin lỗi, vì Hiểu Ảnh, Tô Cơ và tất cả bạn bè của tôi, thấy tôi và Dạ gây chiến với nhau, nên bắt tôi đưa thẻ PK màu đỏ cho hắn để thay lời xin lỗi vì thẻ PK màu đỏ tượng trưng cho cảm ơn và tạ lỗi mà. Nhưng tự nhiên lúc đó tên khỉ ngố Lăng Thần Huyền xuất hiện. Làm sao mà tôi có thể để cho tên Kim Nguyệt Dạ đắc ý trước mặt toàn dân thiên hạ được chứ. Tôi xin lỗi... xin lỗi.”Tôi hiểu rồi... Chúng ta quay lại thôi”

“Ồ, tại sao chúng ta không lên tầng cuối cùng, chỉ còn một bậc nữa thôi mà?!”

“Không... nó ở rất xa. Có những thứ tưởng như rất gần nhưng ta không thể nắm lấy được.”

“Vũ, cậu luôn luôn bỏ qua cảm xúc của chính mình... Và trốn tránh cái bóng của sự thật... Tôi luôn biết cậu thích Hựu Tuệ, tôi còn biết về cảm xúc của cậu nhiều hơn cậu. Nhưng đối với tôi, cậu lại chọn cách im lặng.”

Thích?! Lý Triết Vũ thích tôi ư?Không, không thể thế được, chắc chắn tên Kim Nguyệt Dạ lại nói đùa rồi. Tại sao thế giới này kỳ lạ vậy. Khi mà mọi người đều biết thì tôi lại mờ mịt trong sương mù.

“Tôi không xứng đáng được hạnh phúc... Cậu biết không, Vũ. Giọng của Kim Nguyệt Dạ tựa hồ trở nên nghẹn ngào. Tôi không bao giờ có được thứ mà tôi đáng có... Tôi chẳng cần sự thương hại và lòng từ bi... Tôi chỉ muốn sông cuộc sống của riêng tôi.”

“Kim Nguyệt Dạ, cậu...”

Không, không, điều này nhất định không phải sự thật, tôi cá là tên Kim Nguyệt Dạ này đang nói dối tôi mà. Làm sao đây có thể là sự thật, sau những gì tôi đã gây ra cho Vũ.“Dạ!” Lý Triết Vũ cất tiếng ngắt ngang mạch suy nghĩ của tôi và quay người lại.Lý Triết Vũ đối mặt với chúng tôi, đây là lần đầu tiên cậu ấy nhìn thẳng vào tôi và Kim Nguyệt Dạ.“Dạ, còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Chàng trai không có gì trong tay nhưng luôn tràn đầy hi vọng, kiêu hãnh đã giúp tôi hiểu ra một điều, chỉ cần cố gắng hết sức, mọi mong ước điều có thể biến thành sự thật. Tôi tin lời cậu ấy nói, cho nên mới cố gắng tới hôm nay...”

Lý Triết Vũ cố ghìm cảm xúc của mình, nhưng vẫn hướng mắt về phía tôi.

“Tôi không hề nghĩ đó là sự thương hại,đó là sự tin tưởng và tình bạn chân thành giữa chúng ta. Giữa cậu và Tuệ, tôi chỉ có thể chọn một. Tôi im lặng vì tôi tin vào người bạn tốt của mình, cậu ấy có thể đem lại hạnh phúc thật sự cho Tuệ. Nhưng... Bây giờ tôi đã sai!”

Lý Triết Vũ nói thế nghĩa là sao? Nhìn ánh mắt kiên định của cậu ấy, tôi thấy đầu óc mình trống rỗng...

Không phải Lý Triết Vũ lo cho Kim Nguyệt Dạ mới chạy tới đây sao? Nhưng bây giờ sao lại ra thế này? Cậu ấy muốn nói gì?

“Dạ, nếu cậu thật lòng muốn bỏ cuộc... thì hãy trao Hựu Tuệ lại cho tôi, hãy tin tưởng tôi. Còn nếu cậu vẫn muốn bên Tuệ, tôi cũng sẽ không né tránh nữa, chúng ta cần cạnh tranh công bằng.”

“Lý... Lý Triết Vũ! Cậu nói gì? Các cậu đang nói đùa gì thế?” Tôi đứng lặng người đi.

Lý Triết Vũ nắm lấy tay tôi. Tôi nhìn chằm chằm vào hai người con trai đứng trước mặt mình, mong họ nói với tôi một câu rằng, lúc này chỉ là trò đùa thôi.

“Dạ chúng ta đi thôi! Tôi muốn nghe quyết định của cậu!”

Lý Triết Vũ kéo tay tôi đi khỏi, tôi lên nhìn Kim Nguyệt Dạ. Hắn ngồi im bất động dưới gốc cây si, không nói lời nào...

Hi vọng mong manh của tôi nhòa đi theo bóng Kim Nguyệt Dạ, rồi vỡ tan như viên pha lê rơi xuống đất...

THREE Đã ba ngày rồi...

Nhờ nghe lỏm tin từ Tô Cơ và Hiểu Ảnh, tôi mới biết Kim Nguyệt Dạ vẫn xin nghỉ học.

Lý Triết Vũ không còn nhắc đến việc tối hôm đó nữa, nhưng trong đầu tôi luôn hiện ra hình ảnh của Lý Triết Vũ và Kim Nguyệt Dạ. Từ sau chuyện lần trước, Sun cũng biến mất một cách bí ẩn. Không biết rốt cuộc hiệu trưởng Thôi xử lý chuyện đó thế nào?

“Tô Hựu Tuệ! Đây... đây...!”

Một cánh tay hươu lấy hươu để trước mặt tôi, hồn tôi đang lơ lửng trên tận chín tầng mây bị lôi xềnh xệch về với hiện tại.

“Hựu Tuệ, bà đừng lo cho Kim Nguyệt Dạ nữa!” Hiểu Ảnh vừa đưa thìa kem dâu của Happy House vào miệng, vừa quan tâm nhắc nhở tôi.

“Vụ chú của Dạ đã giải quyết êm thấm rồi, Dạ chỉ bị shock chút thôi, qua vài ngày là ổn ấy mà.” Tô Cơ an ủi vỗ vai tôi.

“Chưa chắc đâu, tôi nghe Tiểu Huyền Huyền nói cậu ấy tự giam mình trong nhà ba hôm nay rồi đó. Ngay cả Tiểu Huyền Huyền đến thăm, cậu ấy cũng không chịu mở cửa.”

“Hiểu Ảnh! Bà có chịu ngâm cái mỗ vệt lại không hử?”

“Tô Cơ, bà làm gì dữ như chần lửa vậy?” Hiểu Ảnh cầm ly kem, mắt nhắm lệ, miệng phụng phịu.

“Lêu lêu!” Tô cơ thè lưỡi. “Đúng rồi! Hựu Tuệ nè, mai tổ chức vũ hội thành lập trường Minh Dương cũ, bà tranh thủ cơ hội xả xì trét đi!”

“Vũ hội kỉ niệm thành lập trường Minh Dương?”

“Hô hô hô hô! Kể cũng lạ, mama tôi khát khe như thế mà cũng đồng ý tổ chức vũ hội chung mới sợ chứ!”

Nhìn bộ dạng ngẩn tò te của Tô Cơ cũng đủ biết không ai hé răng nói với nhỏ ta chuyện giữa thầy Thôi và cô Bạch. Nhưng như vậy lại hay, nhỏ ta không phải buồn rầu...

Giá như tôi cũng được như Tô Cơ thì tốt biết bao! Chẳng biết gì thật ra cũng là một niềm hạnh phúc.

Tô Cơ lém lỉnh liếc tôi, đột nhiên nhỏ ta dí sát vào tai tôi thì thầm:

“Bật mí cho bà nè, nghe nói vũ hội kỉ niệm trường Minh Dương chính là vũ hội tìm một nửa của mình đó. Chỉ có điều mấy năm nay, hai trường toàn tổ chức riêng, với lại mama tôi cổ lỗ sĩ lắm nên toàn giấu nhem không cho học sinh biết, chứ trường Sùng Dương ai cũng biết chuyện này hết.”

“Thật hả?” Tôi thần thờ, buộc miệng hỏi.

“Ừm, thật mà! Cứ nghĩ đến vũ hội sắp tới là tôi lại thấy lâng lâng!” Tô Cơ nói đoạn, hai mắt sáng rực như chuẩn bị phóng tên lửa.

“Bà có vẻ hào hứng ghê nhỉ! Bộ bà định ngỏ lời với ai hà?” Hiểu Ảnh vội nói chen vào.

“Hà hà hà! Nói ”túm” lại là... Hựu Tuệ, Hiểu Ảnh! Mai hai bà phải trang điểm đẹp vào cho tôi!” FOUR

Ôi chà! Mặc bộ váy màu phấn hồng vào, Miss teen Milan Tô Hựu Tuệ này trông mới rực rỡ, chói lòa làm sao! He he he...

Chỉ có điều lòng tôi cứ thấp thỏm không yên, vừa lo không biết hôm nay Kim Nguyệt Dạ có đến không, vừa sợ gặp mặt Lý Triết Vũ...

Vừa mới bước vào hội trường tổ chức vũ hội, tôi đã bị một đám fan cuồng hò hét inh ỏi, vây chặt lấy.

“Bạn Tô Hựu Tuệ... Xin bạn... xin bạn nhận cành hồng này của tôi!” “Công chúa Tô Hựu Tuệ, tình yêu của tôi dành cho bạn dào dạt như sông Hoàng Hà, vô bờ vô bến” “Tô Hựu Tuệ...” ...Các nam sinh đứng trước mặt đều cầm trong tay cành hoa hồng thay cho lời muốn bày tỏ. Xem ra sức hút của công chúa Hựu Tuệ này phi phàm vô đối. Ở hơ hơ! “Các bạn thân mến, tình cảm của các bạn tôi xin nhận! Nhưng những cành hoa hồng này tôi không thể nhận được!...” Tôi khẽ xoa tay, cúi đầu nhẹ nhàng cáo lỗi. “Hu hu hu... Tôi biết trước kết quả sẽ thế này mà... Nhưng công chúa Hựu Tuệ nói thế, chúng tôi đã thấy vinh hạnh lắm rồi” “Ừm! Hựu

Tuệ! Bạn phải hạnh phúc nhé!”“Lần thi này bạn cố lên nhé! Chúng tôi đều ủng hộ bạn!”“Cảm ơn! Cảm ơn!” Tôi cố gắng nở nụ cười tuyệt chiêu, lịch thiệp gật đầu. Khi tôi đang đáp lại tấm chân tình của mọi người thì trong phòng bỗng xuất hiện một trận mưa hoa tới tấp. Chẳng cần nhìn cũng biết thằng cha khủng khủng lâu nay vắng bóng đã “tái xuất”...

“Tránh ra! tránh ra! Tránh ra cái nào... !” King Kong Chu Tử Lang lao về phía các nam sinh đang vây quanh tôi, rồi quay người nhún mình, giơ tay hét tướng lên: “Đại nhân Anh Tinh Ngạn giá đáo”

Xoẹt!

Một làn khói mờ ảo tỏa ra khắp nơi. Anh Tinh Ngạn mồm ngậm bông hồng, dáng đứng như người mẫu post hình, lơ mơ xuất hiện trong làn khói.

“Hơ hơ hơ... Baby Hựu Tuệ! Xin hãy nhận lấy tình yêu nóng bỏng như lửa của anh!”

“Ồi... Nhưng...” Thằng cha Anh Tinh Ngạn đứng lù lù trước mặt tôi, nháy mắt “phóng điện” liên tục khiến tôi sợ hú hồn. Tôi đang lúng túng không biết làm cách nào từ chối thì trước mặt hiện ra một bó hoa bách hợp.

“Anh Tinh Ngạn! Tôi nghĩ Tuệ sẽ không nhận hoa của anh đâu”

Bộ quần áo đuôi tôm màu trắng tinh khôi, mái tóc bông xuống che đi đôi mắt sáng hờn hậu, nụ cười rục rĩ như những bông hồng mùa hạ, còn cả chiếc cằm như được điêu khắc tỉ mỉ... Là Lý Triết Vũ!

Tôi có cảm giác hôm nay Lý Triết Vũ khác hẳn với ngày thường... Điều gì khác với mọi ngày nhỉ?

“Hựu Tuệ, làm bạn nhảy của tôi nhé!”

“Vâng...!”

Có lẽ lúc này tôi đã kịp nhận ra điều khác thường của Lý Triết Vũ. Đó chính là đôi mắt... Ánh mắt kiên định đó khiến tôi gật đầu nhận lời nhảy cùng Vũ.

“Ô Hựu Tuệ, lâu rồi không gặp!”

Trời! Giọng nói này là của... Anna!

Tôi ngược đầu lên, bắt gặp khuôn mặt kình kiêu của Anna. Tôi ngạc nhiên há miệng to đến nỗi suýt rớt cả cằm xuống đất.

Không phải... không phải con nhỏ này đã đi du học rồi sao?

“Ha ha ha ha, Tô Hựu Tuệ! Cô kinh ngạc đến thế cơ à? Tôi là cháu gái ngài chủ tịch trường Minh Dương, nên tiệc tùng huyên náo thế này đương nhiên không thể thiếu tôi rồi!” Anna nói xong, khẽ thì thầm vào tai tôi, “Hơn nữa, tôi đã nói rồi, tôi sẽ quay về đây để lấy lại Kim Nguyệt Dạ!”

Grừ... Nhìn con nhỏ phù thủy Anna cười đắc ý, máu trong người tôi như sắp đông cứng lại.

Lấy lại Kim Nguyệt Dạ? Đúng rồi! Trước khi đi Anna đã từng nói vậy, nhưng nhỏ ta không hề biết trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, nhỏ ta đã thua đẹp rồi.

“Đúng rồi, Dạ đâu?” Anna ngó nghiêng khắp nơi, cuối cùng nhìn chằm chằm vào tôi và Lý Triết Vũ, “Nè, Tô Hựu Tuệ, không phải cô đã có tình yêu mới đây chứ? Lý Triết Vũ, chúc mừng cậu nhé!”

“Cảm ơn!”

“Oái! Lý Triết Vũ?” Lý Triết Vũ đang nói linh tinh gì vậy? Tôi không giám tin vào tai mình, ngược đầu nhìn Lý Triết Vũ.

“Ha ha ha ha! Không cần phải ngại! Mà thế cũng hay, nếu cậu và Tô Hựu đã thành đôi, thì từ nay Tô Hựu Tuệ không còn là tình địch của tôi nữa. Tô Hựu Tuệ, chúng ta làm bạn nhé!”

Anna cười vui vẻ, giơ tay về phía tôi, nhưng lúc này tôi lại do dự.

Tôi có nên bắt tay nhỏ ta không? Bắt tay nghĩa là thừa nhận, còn không bắt tay thì nhỏ Anna sẽ không coi tôi là bạn. Tôi phải làm sao đây?

“Xin lỗi Anna, để cô thất vọng rồi!”

Tiếng nói này... Là hắn... Kim Nguyệt Dạ!

Đúng là hắn ta, tôi chắc hẳn một trăm phần trăm luôn! Khi tôi ngược đầu lên thì một cánh tay mạnh mẽ đã kéo tôi về phía Lim Nguyệt Dạ.

“Vũ, cảm ơn cậu đã giúp tôi giữ lại căn biệt thự! Số tiền đó coi như tôi vay cậu vậy nhé.”

Kim Nguyệt Dạ! Đúng là Kim Nguyệt Dạ rồi! Mặc dù trông hắn hốc hác đi nhiều nhưng dáng vẻ vẫn tự nhiên kiêu ngạo như ngày nào. Hắn nói đồng ý nhận sự giúp đỡ của Lý Triết Vũ, chẳng lẽ hắn đã hiểu ra...

“Kim Nguyệt Dạ, Tô Hựu Tuệ! Thế này là sao?” Anna dường như không tin nổi Kim Nguyệt Dạ lại xuất hiện đột ngột như vậy.

Tôi định giải thích thì đột nhiên thấy một cánh tay khác kéo mình. Tôi quay đầu lại nhìn... Lý Triết Vũ đang nắm chặt tay tôi.

“Dạ, không cần khách sáo thế! Nếu tôi gặp chuyện, tôi tin cậu cũng sẽ làm như vậy!” Lý Triết Vũ mỉm cười nhìn Kim Nguyệt Dạ. Hai tên này tuy miệng vẫn cười tươi nhưng thực ra đang đấu ngầm với nhau. Ồi má ơi, cánh tay đáng thương của con... Hu hu hu...

Bên trái là Lý Triết Vũ, bên phải là Kim Nguyệt Dạ. Tôi hết nhìn sang phải rồi lại ngó sang trái... Ngó sang trái rồi lại nhìn bên phải! Thượng đế ơi, ngài nói gì đi chứ, con biết phải làm sao bây giờ? Hu hu hu...

“Cứu tôi với! Tô Hựu Tuệ! Cô mau giữ con nhỏ Hiểu Ảnh chập cheng này lại hộ tôi cái!” Đúng lúc tâm trạng tôi đang rối bời thì thấy tên khỉ ngố Lăng Thần Huyền mặt mày xanh lét, sợ hãi chạy vụt qua.

Bày trò gì vậy trời? Sao tên đó sợ xanh mặt vậy? Bị mafia truy sát chắc... ?

“Hiểu Ảnh làm sao?” Lý Triết Vũ không hiểu đầu cua tai nheo ra sao.

Tiểu Huyền Huyền, hãy nhận lấy bó hao xinh tươi của Hiểu Ảnh!”

“Á á á á á! Cô ta đến rồi! Cô ta tới rồi kìa!”

Lăng Thần Huyền không kịp trả lời, hét lên kinh hãi rồi chạy biến mất. Một giây sau đó, Hiểu Ảnh cầm một “vật thể lạ” bốc mùi hôi như cú chạy vụt qua chỗ chúng tôi...

“Khâu Hiểu Ảnh! Bà đứng lại cho tôi, không được ép Lăng Thần Huyền nữa!” Tô Cơ chạy theo sau, mặt đỏ như gấc.

Bốn người bọn tôi nhìn nhau rồi nhìn theo bóng của ba người đó.

“Phì! Ba cô cậu này đáng yêu thật! Đúng rồi, tôi phải đi chào hỏi thầy cô hiệu trưởng chút đây! Anna, cô có đi cùng không?” Cuối cùng Lý Triết Vũ cũng chịu buông tay tôi ra. Cậu ấy mỉm cười hỏi Anna, nhưng ánh mắt vẫn nhìn Kim Nguyệt Dạ, “Dạ! Tôi đã từng nói, tôi sẽ không bỏ cuộc, kể cả đối thủ có là cậu đi nữa, tôi cũng sẽ cạnh tranh công bằng!”

Lúc Lý Triết Vũ kéo tay Anna đi về phía đám đông, tôi bỗng có cảm giác hụt hẫng... Sao lại thế nhỉ? Kim Nguyệt Dạ đến rồi, tôi nên an tâm mới phải.

“Bây giờ là khoảng thời gian riêng của chúng ta!” Kim Nguyệt Dạ cười gian xảo, “Công chúa Hựu Tuệ xinh đẹp nàg có muốn nhảy cùng hoàng tử điển trai nhất thế kỉ này không?”

Quay đầu lại nhìn thấy nụ cười gian xảo của Kim Nguyệt Dạ, tôi bỗng phì cười. Xem ra đây lại là chuyện tốt, ít nhất hắn cũng vượt qua được cuộc sống địa ngục mấy ngày trước. Có lẽ Lý Triết Vũ nói đúng, nên để Kim Nguyệt Dạ tự đối mặt, đó là giải pháp tốt nhất.

“Được chứ, công chúa Hựu Tuệ sẽ cho người một cơ hội!”

Tôi nhẹ nhàng đặt tay lên Kim Nguyệt Dạ, đi về phía phòng nhảy.

Cộp cộp cộp!

Bỗng chúng tôi nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp từ xa vọng lại.

Oái... Sát khí nặng dữ vậy! Lẽ nào là bọn lưu manh đến tìm tôi trả thù?

Hai người bọn tôi đang nghệt ra nhìn một người phụ nữ mặc bộ đồ xanh sang trọng đi từ phía ngạch phòng nhảy tới.

“Xin hỏi hai em có biết vị nào họ Mộc không?” Chị ta mỉm cười rồi hỏi nhỏ, sát khí ban nãy hoàn toàn biến mất tăm, giờ chị ấy bỗng chốc dịu dàng như một thiên sứ.

“Người họ Mộc hà? Tụi em không biết ạ!” Kim Nguyệt Dạ mỉm cười đáp lại.

Chị ta lặng người đi rồi nói thêm.

“Ừm, thế các em có quen ai tên Nhã Văn không?”

“Chú Nhã Văn? Chú ấy ở...” Tôi khẽ gật đầu.

“Hình như vừa ở trong phòng nhảy chị ạ!” Kim Nguyệt Dạ nói xen vào.

Chị ta khẽ hít một hơi sâu, nghiêng răng lẩm bẩm.

“Tên họ Mộc kia, hôm nay ta quyết phải đưa ngươi về bằng được. Ngươi đừng hòng thoát khỏi tay Bắc Nguyên Ái này!”

Chị ta nói xong, mặt lại đờ đờ sát khí lao vào phòng bên cạnh phòng nhảy.

Í! Trên đất có một tấm danh thiếp.

Tôi nhặt lên xem.

Bắc Nguyên Ái – giáo viên trường cấp ba Tảo Xuyên.

“Kim Nguyệt Dạ! Cậu xem này, hình như là danh thiếp của chị gái lúc nãy!”

“Trường cấp ba Tảo Xuyên à? Nghe có vẻ quen quen...”

Tiếng nhạc du dương cất lên, Kim Nguyệt Dạ bỏ tấm danh thiếp vào túi, nắm tay tôi nhảy điệu đầu tiên. Những bước nhảy êm du phối hợp nhịp nhàng cùng điệu nhạc thánh thót.

“Hựu Tuệ, còn nhớ nụ hôn với chàng Zorro trong vũ hội hoá trang lần trước không?” Tôi đứng ngay ra như tượng, ngay cả hơi thở cũng ngừng lại.

“Vũ đối với cô rất đặc biệt đúng không?”

“...”

Kim Nguyệt Dạ đang nói gì vậy? Hắn đột nhiên rút một vật gì đó lấp lánh trên cổ xuống, đặt trước mặt tôi. Tôi thấy cả thế giới bỗng chao đảo...

Đây là chiếc nhẫn Lý Triết Vũ vẫn đeo trên tay.

Thế này nghĩa là sao? Còn nụ hôn nữa...

“Nếu tôi nói rằng người hôm đó chính là tôi, cô sẽ thấy thế nào?”

Tôi sẽ thấy thế nào ư? Tô Hựu Tuệ, sao mà ngỡ ngàng thế? Nụ hôn đầu đời của mà còn không biết thuộc về ai?

Tôi thấy thế giới xung quanh như đảo lộn, mặt tất cả những người xung quanh đều biến thành mặt của chàng hiệp sĩ Zorro. Khuôn mặt của Zorro cùng với kí ức tươi đẹp bây giờ...

“Hựu Tuệ!”

“Hựu Tuệ!”

...FIVE

“Các bạn học sinh xin chú ý! Sau đây ngài Nhã Văn, trợ lí chủ tịch trường Minh Dương có đôi lời muốn nói!”

Phù! May mà chú Nhã Văn đã cứu tâm hồn chói với của tôi kịp thời.

“Các em thân mến, rất vui vì sau chín năm, hai trường Minh Đức và Sùng Dương lại có dịp cùng tổ chức hoạt động có ý nghĩa như vậy, với tư cách là trợ lý chủ tịch trường Minh Dương, tôi thấy rất vui.”

Từ sau cuộc thi ở nhà kho ngoại ô, lâu rồi tôi không thấy chú Nhã Văn xuất hiện. Nụ cười của chú ấy vẫn thân thiện như thế.

“Ha ha ha! Hôm nay, với tư cách là người đại diện cho ngài chủ tịch, tôi xin tuyên bố đề thi cuối cùng dành cho trường Sùng Dương và Minh Đức. Ngài chủ tịch nói, việc sát nhập hai trường là điều không thể tránh khỏi, nên đề thi cuối cùng sẽ quyết định hiệu trưởng của trường nào sẽ đứng ra lãnh đạo trường còn lại.”

Đề thi á? Lại là đề thi!

Tôi vội rút lại ý nghĩ vừa rồi, chú Nhã Văn không hề thân thiện chút nào.

“Chắc sẽ là trường Sùng Dương tụi mình thôi!”

“Ai nói thế? Là trường Minh Đức chứ!”

...

Tiếng cãi cọ, bàn tán bên dưới lán át cả tiếng của chú Nhã Văn. Đề thi cuối cùng khiến tôi giật mình tỉnh lại.

Đề thi cuối cùng cũng có nghĩa là trận cuối giữa tôi và Kim Nguyệt Dạ đã đến. Ngài chủ tịch toàn ra đề thi oái ăm, khó mà đoán trước được, lần này không biết sẽ là gì nhỉ?

“Trật tự nào!”

Một giọng nữ trầm trầm cất lên cắt ngang tiếng tranh luận của mọi người. Cô Bạch Ngưng mặt nghiêm nghị đứng trên bục, bên cạnh là thầy Thôi với nụ cười tươi nhưng ẩn chứa đầy “sát khí”.

“E hèm...” Chú Nhã Văn tiếp tục, “Đề thi cuối cùng là tìm ra kho báu cất giữ gần trăm năm nay ở phố Angel.”

“Kho báu?” Cả hai vị hiệu trưởng đều ngạc nhiên hết mực.

“Đúng thế, đại diện của hai trường là em Kim Nguyệt Dạ và Tô Hựu Tuệ, ai phát hiện ra kho báu cất giấu ở phố Angel trước thì trường đó sẽ thắng. Nhưng lần này phải dựa vào sự trợ giúp của mọi người, các em học sinh của trường Minh Đức và Sùng Dương cũng có thể tham gia tìm kiếm manh mối kho báu. Ai nhanh người ấy thắng!”

Vừa nhảy với Kim Nguyệt Dạ xong thì đề thi cuối cùng cũng tới. Tiếng bàn tán xôn xao mỗi lúc một to, tôi đứng trong đám đông chờ người ra...

Trận đấu cuối cùng...

Nhìn Kim Nguyệt Dạ im lặng, không biết rồi chúng tôi sẽ ra sao?

37. Q.7 - Chương 2: Bến Bờ Không Thể Tới

Địa Điểm: Happy House
Giếng cổ bí mật trong khu biệt thự số 23 phố Angel
Nhân vật: Tô Hựu Tuệ : Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Đức
Bạch Tô Cơ: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Đức
Khâu Hiểu Ảnh: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Đức
Kim Nguyệt Dạ: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Sùng Dương
Lăng Thần Huyền : Nam sinh lớp 11 trường cấp III Sùng Dương
Lý Triết Vũ: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Sùng Dương
Bắc Thần Tinh: Nam Sinh trường cấp III Tảo Xuyên
Sun: Thần tượng tuổi Teen

Buông tay ra ư?...Xin cậu đừng, đừng bỏ tay tôi...Ông trời ơi, Ông đang trừng phạt con sao? Cậu ấy nói sẽ luôn ở bên cạnh con mà...

ONE Từ khi chú Nhã Văn công bố đề thi ở vũ hội kỉ niệm, cả hai trường Minh Đức và Sùng Dương rơi vào tình trạng căng như dây đàn. Cứ mỗi buổi sau khi tan học, từng tốp học sinh gồm ba hay năm người lại bắt đầu đào bới, tìm kiếm khắp nơi. Chưa đến ba ngày mà cả trường Sùng Dương đã bị xới tung mọi góc ngách.

Tôi thấp tha thấp thỏm mỗi khi bước vào trường Sùng Dương, bởi chỉ cần sơ ý một chút là có thể lọt thỏm xuống những cái hố tử thần.

Từ trên cao nhìn xuống, cả trường Sùng Dương toàn những hố là hố, trông chẳng khác gì mặt trăng nhìn bằng kính thiên văn.

Học sinh trường Sùng Dương mấy ngày nay đều đề phòng tôi như đề phòng gián điệp. Mọi người đang bàn tán sôi nổi, khi thấy tôi đi đến, chỉ vài giây sau, họ vội vàng tránh tôi như tránh con hổ. Ôi! Đúng là tình người đen bạc...

Kinh khủng hơn là mỗi lần tan học, ngăn bàn, balo của tôi lại đầy ụ những mẫu giấy của “đội thám tử trường Minh Đức”. Những mẫu giấy đó đủ thông tin “tạp phí lù”: Nào là tình hình mới của Minh Đức, nào là động thái mới của Kim Nguyệt Dạ, lại còn có người khuyên nhủ tôi làm gián điệp cung cấp tin tình báo cho bên Minh Đức.

Mấy hôm nay tôi ong hết cả đầu, hôm nào cũng tối muộn mới về đến nhà. Khó khăn lắm tôi mới tìm được một góc yên tĩnh trong Happy House. Nhìn cái balo nhét toàn giấy, tôi không biết nên tin cái nào nữa.

“Bé Hựu Tuệ đang làm gì đấy?”

Hừ, kiểu gọi “bé Hựu Tuệ” chỉ có một người, nhất định là tên khỉ hôi đó rồi!

“Đôi khi bé cứ chọn đi chọn lại thế này cũng không hay đâu.” Kim Nguyệt Dạ bước tới trước mặt tôi. Rồi nhìn cái balo nhét toàn giấy tờ nhằng nhịt.

“Biết rồi còn hỏi?” Tôi lườm hắt ta, “Kim Nguyệt Dạ, cậu nghĩ kho báu có thật không?”

“Bé Hựu Tuệ à, bé phải tự lần ra manh mối chứ!”

Tự lần ra manh mối? Kim Nguyệt Dạ nói thì dễ nhưng muốn lần ra manh mối thì phải có chút gợi ý gì chứ.

Đội đã, gợi ý ư? Lần trước, kí hiệu các cung hoàng đạo trên tấm gương trong ngôi biệt thự số 23 phố Angel lẽ nào có liên quan đến kho báu...

Mắt tôi sáng quắc lên. Phải hành động ngay mới được! Nhà tôi vẫn còn một bản photo hình kí hiệu các cung hoàng đạo.

“Bé Hựu Tuệ, hình như bé có manh mối gì à?”

“Khà khà khà!” Nhất định không được cho tên Kim Nguyệt Dạ biết. Tôi đang định cấp tốc về nhà thì tiếng Tô Cơ vang lên.

“Hựu Tuệ! Dạ! Bọn tôi vừa nhìn thấy Sun đó!”

Sun? Nghe thấy cái tên này, cả người tôi run lên. Sau vụ hấn và thầy Thôi trò chuyện với nhau trong phòng hiệu trưởng, hấn biến mất tăm khỏi trường. Sao hôm nay lại xuất hiện?

“Hấn ta và mấy người nữa trèo tường vào khu biệt thự cổ số 23!” Hiểu Ảnh hấp tấp nói thêm vào.

“Trèo tường vào khu biệt thự á?” Kim Nguyệt Dạ ngạc nhiên hỏi.

“Ừm... Cho nên bọn tôi mới chạy đến đây tìm mọi người.” Lăng Thần Huyền sốt ruột nhìn tôi và Kim Nguyệt Dạ.

“Chết thật!” Tôi chợt nhớ là Sun rất hay gặng hỏi về tấm gương khi cùng tôi lên vào khu biệt thự, mà hình các cung hoàng đạo lại được khắc trên tấm gương đó, lẽ nào hấn vào trong khu biệt thự là vì...

“Có lẽ cô đoán đúng rồi đó, Hựu Tuệ! Dựa theo hình vẽ các cung hoàng đạo, tôi đã tìm ra một đường hầm bí mật dưới lòng đất, lối vào chính là số 23 phố Angel.” Kim Nguyệt Dạ từ tốn nói.

“Sao cậu không nói sớm?” Tôi, Tô Cơ và Hiểu Ảnh nói chưa kịp dứt câu đã cùng nhau lao vội ra ngoài.

“Ồ! Hựu Tuệ... Các cô...” Vừa lao ra ngoài thì chúng tôi đâm sầm vào Lý Triết Vũ.

“Vũ! Việc gấp lắm rồi... Vừa đi vừa giải thích sau nhé!” Không cho tôi đứng lại giải thích, Kim Nguyệt Dạ kéo tôi chạy thẳng về phía số 23 phố Angel.

Khi chúng tôi đang trên đường đến số 23 phố Angel, thì nhìn thấy một chiếc xe màu trắng sữa sang trọng quẹo vào trong phố rồi chạy nhanh như bay về phía khu biệt thự số 23.

Một thanh niên đeo kính đen bước xuống xe, nhìn xung quanh, rồi rút điện thoại ra.

“Alo? Sun hả? Tôi là Bắc Thần Tinh... Cậu đã xuống giếng cổ rồi hả? Tốt lắm, nhờ cậu cả vào cậu, tôi sẽ ở ngoài tiếp ứng... Ừm! Phải cẩn thận, đừng để sơ xuất gì đấy...”

Bắc Thần Tinh? Cái tên này tôi đã nghe thấy ở đâu đó...

Đúng rồi! Anh ta vừa nói Sun đã chui xuống giếng cổ rồi...

Tôi với năm người phía sau cùng nhìn nhau kinh ngạc.

“Đi theo tôi...” Kim Nguyệt Dạ quay đầu vẫy chúng tôi.

Chúng tôi nhanh chóng rời khỏi cổng trường, theo sau Kim Nguyệt Dạ tới bên bức tường.

“Phía sau bức tường này là khu biệt thự cổ số 23 phố Angel, chúng ta mau vào xem thế nào!” Kim nguyệt Dạ nói dứt khoát như một người chỉ huy.

Hừm... Nếu Sun đang tìm kiếm kho báu trong giếng cổ thì tôi nhất định phải ngăn hãm cho bằng được. Mặc dù tôi không biết kho báu mà mọi người đang cất công tìm kiếm, ra sức tranh cướp kia rốt cuộc là cái gì, nhưng những gì vốn thuộc về trường Minh Đức, tôi tuyệt đối không để rơi vào tay kẻ xấu được.

Nghĩ đoạn, tôi gật đầu đồng ý.

Không biết tên Lăng Thần Huyền tìm đâu ra một cái thang gỗ khá chắc chắn, tôi lần lượt men theo thang, trèo vào khu vực biệt thự cổ số 23 phố Angel. Tôi và Kim Nguyệt Dạ đã từng ở đây một thời gian, thông thuộc địa hình nên thoát một cái, chúng tôi đã tìm thấy cái giếng cổ.

“Ừa? Hình như miệng giếng bị người ta xây cao lên một chút thì phải?” Tô Cơ ngạc nhiên nói.

“Ừ... Hình như vậy...” Kim Nguyệt Dạ khẽ gật đầu, rướn cổ nhìn xuống giếng, “E là nếu chúng ta leo xuống, sẽ không trèo lên được mất!”

“Nhưng tôi thấy lạ lắm, người vừa nãy nói Sun đã xuống đáy giếng, nhưng đáy giếng hiện giờ không có ai cả.” Lý Triết Vũ nhíu mày khó hiểu.

“Đúng đó... Lê nào dưới giếng có đường hầm?” Hiểu Ảnh sáng mắt như sao, giọng phấn khích tột độ như vó được vàng.

“Tôi xin bà đó, Hiểu Ảnh! Bà tưởng tụi mình đang quay phim khoa học viễn tưởng chắc?” Tô Cơ bực mình, cần nhẫn.

“Có thể lắm, lối vào đường hầm bí mật được kí hiệu trên các cung hoàng đạo chính là miệng giếng này!” Kim Nguyệt Dạ lôi ra một tờ bản đồ, đặt ngay trước mặt chúng tôi.

“Sao cậu phát hiện ra vậy?” Kí hiệu các tuyến đường loằng ngoằng trên tấm bản đồ khiến tôi hoa mắt chóng mặt. Xem ra dù tôi có bản đồ các cung hoàng đạo trong tay cũng khó tìm được đường vào.

“Tóm lại chúng ta xuống đó trước xem đã!” Lý Triết Vũ cắt ngang tranh luận của mọi người, “Nhưng chúng ta không nên xuống hết, phải có người ở lại trên này tiếp ứng.”

Kim Nguyệt Dạ nghĩ ngợi một lúc, rồi mỉm cười nhìn tôi: “Tô Hựu Tuệ, đây là cuộc đấu giữa tôi và cô, vậy chúng ta cùng xuống thôi! Những người khác đợi ở đây, lát nữa sẽ kéo chúng ta lên, mọi người thấy sao?”

“Eo! Đáy giếng tối om, kinh chết đi được, tôi không đi đâu...” Tô Cơ chun mũi lại nhìn tôi.

“OK, tôi cũng ở ngoài này.” Lăng Thần Huyền gật đầu tán đồng.

“Tiểu Huyền Huyền không đi, thì Hiểu Ảnh cũng không đi!” Hiểu Ảnh chu môi lên.

“Ừm... Tôi thấy nên đi ba người, nhờ xảy ra việc gì thì còn có thể hỗ trợ cho nhau.” Lý Triết Vũ nói đoạn quay sang nhìn tôi chằm chằm.

“OK, thế cũng được.” Kim Nguyệt Dạ quay sang nói với Lăng Thần Huyền, “Huyền, trong chái nhà cổ bên kia có một cái sọt, còn có cả một cuộn dây, cậu mang chúng qua đây, ba người chúng tôi phải ngồi sọt mới xuống dưới được.”

“Xong ngay!” Lăng Thần Huyền nói rồi đi men về phía chái nhà.

Thoảng một cái, chiếc thang máy tự chế bằng “sọt tre đan” đã được “xuất xưởng” thành công.

“Cái sọt này nhỏ quá, chúng ta xuống từng người một, để tôi xuống trước!” Kim Nguyệt Dạ nói xong, ngồi vào trong sọt, thử nghiệm chiếc thang máy tự chế.

Lăng Thần Huyền và Lý Triết Vũ kéo cuộn dây, từ từ thả Kim Nguyệt Dạ đang ngồi trong sọt xuống dưới đáy giếng.

Tôi vuốt ngực, căng thẳng đến nỗi tim đập loạn xạ, run lập cập ngồi vào trong sọt.

“Hựu Tuệ, đừng sợ! Có Dạ dưới rồi, lát nữa tôi cũng xuống.” Lý Triết Vũ dịu dàng nói.

“À... Ừ!” Tôi nín thở, khẽ gật đầu.

“Hựu Tuệ, bà định xuống dưới đó à?” Tô Cơ lo lắng nhìn tôi.

“Ừ, yên tâm đi!” Tôi cố mỉm cười, trấn an Tô Cơ.

“Tụi tôi sẽ đợi ba người ở đây!” Tô Cơ cứ tú chặt tay tôi, không chịu buông.

“Hựu Tuệ, cố lên nhé!” Hiểu Ảnh cười khì khì, vẫy tay cổ vũ.

Tôi run lấy bầy ngồi trong cái sọt bốc mùi ẩm mốc. Dây thừng được thả xuống dưới từ từ.

Trong giếng cổ mỗi lúc một tối, càng lúc càng ẩm ướt... Một lúc lâu sau, cái sọt mang theo tôi mới an toàn đáp xuống đáy giếng.

“Kim Nguyệt Dạ... Cậu ở đâu?” Cả người tôi run như cây sậy.

“Tôi đây...” Kim Nguyệt Dạ khẽ nói, bật chiếc bật lửa lên, “Hựu Tuệ! Tôi ở đây...”

Tôi nhìn theo hướng phát ra ánh sáng từ chiếc bật lửa của Kim Nguyệt Dạ. Dò dẫm một lúc phát hiện trên thành giếng kiên cố xuất hiện một cái lỗ lớn.

Kim Nguyệt Dạ sờ vào những viên đá ở miệng lỗ. Đúng lúc này, Lý Triết Vũ cũng từ từ được thả xuống.

“Hai người nhìn xem, dấu chân trên miêng đường hầm vẫn còn mới lắm, chắc tụi Sun đang ở bên trong.” Lý Triết Vũ tỉ mỉ quan sát miệng lỗ trên tường.

“Hừm, chúng ta mau vào trong xem thế nào...”

Kim Nguyệt Dạ vừa nói vừa đánh bật lửa, nhanh nhẩu đi phía trước. Chúng tôi cùng đi vào trong đường hầm, tôi theo sau Kim Nguyệt Dạ, Lý Triết Vũ đi cuối cùng.

Trần của đường hầm rất thấp, ngay cả một đứa cao tầm một mét sáu như tôi cũng phải khom lưng, cúi người xuống mới có thể đi vào trong. Nghĩ mà thấy thương cho Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ, hai tên này cao đến một mét tám lận, chắc họ cúi người khổ sở lắm...

“Úi... Đường hầm này có mùi gì khó chịu quá!...” Tôi nhăn nhó, dùng tay bịt chặt mũi.

“Suyt! Làm ơn be bé cái mũi thôi...” Kim nguyệt Dạ cố ghìm giọng xuống, điều chỉnh lại tư thế đi, tiếp tục bước vào trong.

Đường hầm này sau hun hút. Chúng tôi đi bộ trong này hơn hai mươi phút mà vẫn chưa tìm được đường ra. Càng đi sâu vào trong, không khí càng loãng, tôi thấy tức ngực, có cảm giác khó thở.

“Kim Nguyệt Dạ, Lý Triết Vũ hay là chúng ta ra ngoài đi...” Tôi khẽ nói.

“OK, bé Hựu Tuệ, như vậy cuộc thi này bé thua tôi!” Kim Nguyệt Dạ cười ranh mãnh.

Dù vì bản thân mình hay vì trường Minh Đức, tôi cũng phải thắng bằng được trong cuộc thi đấu cuối cùng này.

Nghĩ đến đây, tôi hít một hơi thật mạnh rồi chạy như bay tiến về phía trước.

“Kim Nguyệt Dạ! Đi nhanh lên, nhanh lên!” Tôi giục hấn.

“Ai da! Hựu Tuệ, bé phục hồi tinh thần nhanh ghê cơ! Ha ha ha, tôi cũng phải gắng lên mới được!”

Cứ như vậy, ba chúng tôi men theo con đường hầm vừa nhỏ vừa dài.

Đường hầm bắt đầu cao và rộng dần, cuối cùng cả ba chúng tôi đã có thể đứng thẳng lưng mà đi. TWO “Nhìn kìa, chúng ta tới trung tâm của đường hầm rồi.” Kim Nguyệt Dạ thở phào nhẹ nhõm và bật lại chiếc bật lửa vừa tắt.

“Khoan đã... Bọn Sun có thể ở gần đây, chúng ta phải cẩn thận.” Lý Triết Vũ khẽ nhíu mày nói.

Xoạt!

Vèo!

Một con dơi từ đâu bay vụt qua đầu khiến tôi sợ chết khiếp, suýt chút nữa hét tướng lên.

Á... Sao vậy? Cả Kim Nguyệt Dạ lẫn Lý Triết Vũ ồng nắm chặt lấy tay tôi! Sao đó họ kinh ngạc nhìn nhau rồi cùng mỉm cười khó hiểu.

“Vũ, chúng ta tiếp tục đi vào trong đi.”

“OK!”

Hai tên ngốc này không thêm hỏi ý kiến tôi, cứ thế lôi xềnh xệch tôi đi sâu vào trong đường hầm.

Lúc này tôi sợ mất mật, còn bây giờ thì xấu hổ đến mức muốn chui tọt xuống hố! Grừ... Hai tên khỉ hôi này đang nghĩ cái gì vậy? Tôi mặc cho hai tên đó nắm tay tôi lôi đi. Đường hầm vừa tối vừa lạnh bỗng ầm áp hấn lên.

“Woah! Ở đây rộng ghê! Nói chuyện nghe thấy rõ tiếng vọng lại nè!” Tôi ngạc nhiên nhìn đường hầm lớn bằng một nửa lễ đường của trường Sùng Dương.

“Ừm... Nếu đây là hầm trú ẩn thì đây chính là chỗ trung tâm.” Kim Nguyệt Dạ giơ bật lửa chiếu sáng cả bốn phía.

“Hai người nghe kĩ xem... Hình như có tiếng nước chảy...” Lý Triết Vũ cẩn trọng.

“Ồ... Chẳng lẽ ở đây có mạch nước ngầm...” Tôi tò mò đi xem xét xung quanh, nhưng không phát hiện ra một dòng nước nào.

“Đúng rồi! Đây là điểm đầu rồi, nhưng sao không nhìn thấy tụi Sun đâu nhỉ?” Kim Nguyệt Dạ đột nhiên thắc mắc.

... Con đường từ cửa vào đến đây chỉ có một lối duy nhất, nhưng giữa đường chúng tôi cũng không hề thấy bóng dáng bọn họ, chẳng lẽ họ không vào đây?

“A! Đợi chút!” Kim Nguyệt Dạ bỗng giơ bật lửa về phía cửa động, khẽ khàng đi về phía bên phải.

Tôi và Lý Triết Vũ nhìn nhau không hiểu hấn định làm gì nân vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ đợi hấn.

“Vũ, Hựu Tuệ, hai người qua đây...” Một lúc sau, Kim Nguyệt Dạ quỳ xuống ở một chỗ không xa, nói khe khẽ.

Tôi và Lý Triết Vũ bước tới, cúi xuống nhìn...

Dưới chân hầm có một phiến đá rất lớn. Giữa phiến đá ghi chi chít chữ nhỏ xíu, nhưng vì tối quá, tôi không nhìn rõ phía trên đó viết cái gì.

Nơi thần bí như thế này lại có lưu chữ viết, nhất định bên trong có bí mật gì đây.

“Phiến đá lớn quá, ba người chúng ta hợp sức cũng không nhắc lên được!” Lý Triết Vũ thử nhắc tấm đá, lắc đầu.

“Thêm mấy người chúng tôi chắc không có vấn đề gì đâu!”

Đột nhiên phía sau vọng lại tiếng nói.

Tôi chưa kịp quay đầu lại thì đã bị một cánh tay ghì chặt lấy cổ.

Đúng lúc này, trong động bỗng sáng choang. Ba người đàn ông mặc bộ vest đen, tay cầm ngọc đuốc đứng ngay phía sau Sun.

“Sao mấy người chậm rì vậy! Chúng tôi đợi ở đây lâu lắm rồi đó!”

“Sun! Là cậu!” Tôi nhìn Sun. Hoá ra hắn ở đây, tôi còn ngây thơ tưởng rằng tất cả chỉ là hiểu lầm, Sun không có ý hăm hại tôi và Kim Nguyệt Dạ. Nhưng sự thực khác xa tôi nghĩ quá! Chỉ tại tôi vẫn chưa chịu chấp nhận sự thật này.

“Các người thả Hựu Tuệ ra! Sun, cậu muốn gì?” Kim Nguyệt Dạ lạnh lùng nhìn Sun.

“Có gì đâu! Tôi ở đây nửa ngày rồi mà chẳng phát hiện được bí mật gì về kho báu, cho nên tôi cố tình phục sẵn đợi các cậu xem có manh mối gì không!”

“Xin lỗi nhé, dù có manh mối đi chăng nữa, chúng tôi cũng không nói cho cậu biết.” Lý Triết Vũ bình tĩnh nói.

“Ồ! Vậy sao? Tôi lại tưởng chúng ta bây giờ cùng hội cùng thuyền chứ.” Sun đắc ý ra mặt. Mấy tay anh chị mặc vest đen phía sau hùng hổ đi về phía chúng tôi.

“Sun! Tóm lại cậu muốn gì?” Tôi khua chân múa tay loạn xạ ngẫu, nhưng bị một tên áo đen túm được. Híc, tôi bị thằng cha đó ghì chặt đến nổi suýt nữa đầu lìa khỏi cổ.

“Sun! Dừng tay!” Kim Nguyệt Dạ hét lên, “Thả Tô Hựu Tuệ ra! Chúng tôi sẽ cùng cậu đi tìm kho báu, nếu đúng là ở đây có kho báu...”

“Ha ha ha! Hay đấy, thông tin ở đây có kho báu do chính hiệu trưởng Thôi nói với tôi. Thông tin này không thể sai được, vì bây giờ ông ta còn trẻ chán, chưa muốn thân bại danh liệt đâu!”

Grừ! Tên Sun khôn khiếp! Hắn dùng quyền nhật kí để ép hiệu trưởng Thôi nói ra chuyện kho báu đây mà.

Thấy Kim nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ khẽ nháy mắt với nhau, tôi biết họ nhất định có cách. Bọn họ chắc chắn sẽ không để tên Sun lấy đi kho báu của phố Angel.

“Sun! Nếu cậu muốn tìm kho báu, trước tiên phải nhắc phiến đá này lên đã. ”Kim Nguyệt Dạ bình tĩnh nói.

Sun cười khẩy:

“Đơn giản thôi, các anh em mau lại giúp hai cậu bạn đẹp trai này một tay!”

Xoạt!

Phiến đá cuối cùng cũng được nhắc lên.

“Báo cáo! Lại có một đường hầm bí mật ở đây ạ.” Một tên áo đen quay đầu sang nói với Sun.

Sun vừa nghe thấy vậy, hai mắt sáng như sao. Hắn vội bước tới, ngó xuống đường hầm bí mật.

“Sun! Đường hầm bí mật đã mở rồi, cậu bảo bọn họ thả Hựu Tuệ ra. Kho báu là của cậu, chúng tôi chẳng có hứng tìm nữa!” Kim Nguyệt Dạ sốt ruột giục giã.

Sun nghe thấy vậy, cười nham hiểm, quay đầu sang nhìn Kim Nguyệt Dạ mỉa mai:

“Không có hứng? Cậu và Hựu Tuệ đấu với nhau bao lâu nay, đến phút cuối lại nói không có hứng là sao?”

Kim Nguyệt Dạ không nhìn Sun mà quay mặt về phía tôi rồi nói: “Trước đây tôi cũng tưởng rằng chỉ cần luôn giành chiến thắng, luôn đứng ngạo nghễ ở vị trí số một, tôi có thể chứng minh ọi người biết, tôi là người xuất sắc và kiên cường đến nhường nào. Nhưng đến phút cuối, tôi mới nhận ra mọi thứ đều vô nghĩa. Bây giờ, tôi đã tìm ra được thứ quan trọng nhất, cũng nhận ra nó chẳng có can hệ gì với vị trí số một kia...”

Kim Nguyệt Dạ...

“Ha ha ha! Kim Nguyệt Dạ, cậu bảo thứ quan trọng nhất ư? Không phải cậu đang nói đến Tô Hựu Tuệ đấy chứ? Cậu đúng là một thằng ngốc!” Sun cười âm lên.

“Sun! Nếu cậu chỉ muốn kho báu thì cậu cứ việc lấy. Nhưng nếu cậu làm hại Hựu Tuệ, tôi sẽ bắt cậu phải trả giá đắt.” Kim Nguyệt Dạ nhìn thẳng vào Sun, ánh mắt cương quyết hơn bao giờ hết.

Sun ngây người nhìn Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ, cuối cùng quay sang nhìn tôi.

“Tô Hựu Tuệ! Thú thực tôi cũng không muốn làm hại cô, nhưng vì an toàn của mình, tôi chỉ có thể làm vậy. Đưa cô ta xuống!”

“Vâng!” Tên áo đen đang túm cổ tôi đáp lớn.

“Đợi chút!” Lý Triết Vũ hét lớn, ngăn lại, “Tôi sẽ thay Tô Hựu Tuệ xuống đó!”

Sun neho mắt nhìn Lý Triết Vũ khấp một lượt.

“Ôi chà! Đại thiếu gia của tập đoàn Lý Thị mà lại tình nguyện làm con tin thay ột cô gái? Không biết ông bố luôn tự ỉnh là nhất của cậu sẽ nghĩ gì về con trai mình đây?”

Không... Lý Triết Vũ! Đừng! Đừng làm thế!

“Vũ!” Kim Nguyệt Dạ ngăn Lý Triết Vũ lại, bước lên phía trước, “Tôi sẽ thay cho Tô Hựu Tuệ.”

“Đừng!” Tôi hét lên vì bị kích động.

Kim Nguyệt Dạ quay đầu nhìn tôi, nở nụ cười dịu dàng như một thiên sứ... Lần đầu tiên tôi gặp hấn trên phố Angel... Hấn cũng mỉm cười như vậy...

“Đồ ngốc, đừng quên tôi là con trai! Việc này là việc của đàn ông.”

“Kim Nguyệt Dạ...” Mặt tôi ướt đẫm nước mắt.

“Ok, Kim Nguyệt Dạ! Đúng có hối hận đấy.” Sun ra hiệu với tụi đàn em. Hai gã áo đen to khỏe túm chặt Kim Nguyệt Dạ từ phía sau, dong cậu ấy xuống đường hầm bí mật.

“Kim Nguyệt Dạ!” Tôi chực lao theo sau thì bị Lý Triết Vũ ngăn lại.

“Yên tâm đi! Sẽ không sao đâu...” Lý Triết Vũ khẽ vỗ vai an ủi tôi.

Bình! Bình!

Ầm ầm ầm... Ầm ầm ầm...

Một loạt tiếng động lạ phát ra từ đường hầm bí mật. Chẳng lẽ... chẳng lẽ xảy ra chuyện gì rồi?

Tôi không kịp nghĩ ngợi nhiều, chạy vội tới cửa đường hầm bí mật, hét vọng xuống dưới:

“Kim Nguyệt Dạ! Kim Nguyệt Dạ! Cậu không sao chứ?”

“Dạ! Cậu không sao chứ?” Lý Triết Vũ cũng chạy tới hét vọng xuống.

“...”

Nhưng trong đường hầm bí mật vẫn im lặng như tờ. Kim Nguyệt Dạ không trả lời chúng tôi, ngay cả những tiếng ồn lúc này cũng không có...

“Hựu Tuệ, để tôi xuống xem sao!” Lý Triết Vũ bỗng nhìn tôi với ánh mắt nghiêm nghị.

“Tôi đi cùng cậu!” Tôi lo lắng, vội giữ chặt cánh tay Lý Triết Vũ.

Lý Triết Vũ mỉm cười lắc đầu, đẩy tay tôi ra:

“Tuệ à, đối với tôi và Dạ, em chính là người mà hai chúng tôi sẵn sàng đánh đổi cả mạng sống để bảo vệ...”

“Lý Triết Vũ...” Tôi lặng người đi nhìn Lý Triết Vũ, không biết phải làm gì khi nhìn nụ cười ảm áp kai.

“Hựu Tuệ, có lúc tôi rất ghét bản thân mình, rõ ràng rất thích em mà không dám nói ra. Cảm giác này dồn nén trong lòng rất khó chịu, một cảm giác từ trước giờ chưa từng có... Mấy ngày nay là những ngày hạnh phúc nhất trong mười mấy năm qua của tôi, có thể em chẳng hề để ý, nhưng ít ra tôi hiểu điều đó, và tôi sẽ để cho tất cả mọi người biết là tôi thích em...”

“Lý Triết Vũ... Tôi...”

“Hựu Tuệ, đừng nói gì cả, nghe lời tôi! Nếu nửa tiếng sau không thấy tôi và Dạ ra, em cũng đừng lo lắng quá mà phải lập tức chạy đi tìm đường ra khỏi đây. Tôi đã dùng phấn phát sáng đánh dấu đường đi. Chỉ cần đi theo kí hiệu đó, em có thể thoát ra ngoài!”

“Lý Triết Vũ... Tôi... Tôi...”

Lý Triết Vũ không nghe tôi nói hết câu, quay người đi xuống đường hầm bí mật.

“Tôi sẽ đợi hai cậu! Sẽ đợi... sẽ đợi cho đến khi hai cậu ra ngoài!” Tôi hét lớn vào đường hầm tối om, nhưng trong bóng tối mịt mù, không có bất kì một hồi âm nào đáp vọng lại.

Tôi có cảm giác mình đang ngồi trên chảo lửa.

Cứ mỗi phút trôi qua, tim tôi như bị thắt thêm một nấc.

Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ đã đi vào đường hầm rất lâu rồi. Tôi không dám tưởng tượng những việc sắp xảy ra... Tôi không muốn mất đi bất kì ai hết!

Việc duy nhất tôi có thể làm hiện nay chỉ là...

Đợi... đợi... và đợi...

Kim Nguyệt Dạ! Lý Triết Vũ!

Hai cậu nhất định không sao...

Thượng đế ơi! Con cầu xin người... cầu xin người... cầu xin người...THREE Rầm rầm rầm rầm ..Tiếng bước chân hối hả phát ra từ trong đường hầm bí mật.Tôi nhìn đăm đăm vào cửa hầm, chờ đợi sự xuất hiện của Lý Triết Vũ và Kim Nguyệt Dạ..’Mau chạy thôi! Nước ! Nước! “ Lại là tiếng hò hét í ới phát ra từ trong đường hầm bí mật , nhưng ko phải là của Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ mà là...Sun cùng tui đàn em .Nước ư? Nước ở đâu ? Tôi khó hử nhú mày.Hừ! Mặc xác chúng. Mà Lý Triết Vũ và Kim Nguyệt Dạ đâu nhỉ? Sao ko thấy bọn họ đâu?Trong đầu tôi chợt lóe lên 1 dự cảm chẳng lành. Tôi sốt ruột vô cùng, tim đập rộn ràng, thiếu chút nữa nhảy ra khỏi lồng ngực.Đúng lúc này, tôi nhìn thấy bóng Sun thấp thoáng trong hầm bí mật. Mặt mày hần tái mét, co giò chạy về phía cửa hầm.’Sun! Sun ! Kim Nguyệt Dạ đâu? Cả Lý Triết Vũ nữa?’ “ Tôi nắm chặt tay Sun, hét lên.Sun kinh hãi, quay đầu lại:’Buông tôi ra, nước sắp ập đến đây rồi ! Mau chạy đi!’”Cậu mau nói cho tôi biết Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ đâu ?” Sun gắng hết sức đẩy tay tôi ra, nhưng bị tôi tóm chặt như tóm lấy tia hi vọng cuối cùng:’Ô Hựu Tuệ ! Mau buông ra, cô muốn chết à ?”Sun giận dữ, hất mạnh tôi ra .Tôi bị ngã lăn trên đất.Tôi nháo nhào chạy về phía đường hầm bí mật, hét to vào bên trong :’Kim Nguyệt Dạ! Lý Triết Vũ ! Các cậu mau ra đây ! Kim Nguyệt Dạ! Lý Triết Vũ ! Huhu.... ‘Cộp... Cộp... Cộp...Tôi... Dường như nghe thấy tiếng bước chân.Họ vẫn còn sống nhất định họ vẫn còn sống.” Kim Nguyệt Dạ! Lý Triết Vũ! Là 2 cậu sao?”Cộp... Cộp... Cộp..Tiếng bước chân càng lúc càng gần...Cuối cùng Lý Triết Vũ và Kim Nguyệt Dạ cũng xuất hiện trước mặt tôi.’Lý Triết Vũ, Kim Nguyệt Dạ... Kim Nguyệt Dạ... Cậu ấy làm sao thế ?”Tôi ngạc nhiên nhìn Kim Nguyệt Dạ 2 mắt nhắm nghiền nằm trên vai Lý Triết Vũ .’Vừa nãy Kim Nguyệt Dạ bị thuộc hạ của Sun đánh ngất đi” Lý Triết Vũ thở hỗn hển, ‘Hựu Tuệ, chúng ta mau đi thôi. Nước sắp ập đến đây rồi! E rằng cả giếng cổ này sẽ bị ngập trong nước .’Gì cơ? Nước sắp ập đến?Rào rào rào...Đột nhiên, tôi nghe thấy tiếng nước chảy gập gáp...”’Chết rồi! Nước

đang dâng lên! Hựu Tuệ, nhanh lên! Chạy mau!” Lý Triết Vũ hét lên, vừa công Kim Nguyệt Dạ vừa kéo tôi chạy vội về phía cửa động. Hộc! Hộc! Hộc! Chết thật! Tiếng nước càng lúc càng rõ. Cứ thế này, chúng ta bị nước cuốn phăng đi, chết chìm trong động mất. Nghĩ đến đây, chân tôi mềm nhũn ra. “Hựu Tuệ, đừng lo! Chúng ta sẽ thoát ra được thôi!” Lý Triết Vũ nói rất quả quyết rồi công Kim Nguyệt Dạ đi trước mặt tôi, tăng tốc chạy về phía cửa động. “Lý Triết Vũ ... Tôi ... Tôi thấy chóng mặt quá... không chạy nổi nữa..” Tôi thở dốc, toàn thân như tê dại. “Hựu Tuệ, gắng lên nào! Chúng ta nhất định sẽ thoát ra khỏi đây!” Lý Triết Vũ thở dốc, “Bao giờ thoát khỏi đây.. Ba người chung ta sẽ rủ thêm cả Huyền, Tô Cơ và Hiểu Anh đi picnic ở cánh đồng hoa oải hương...” “Cánh đồng hoa oải hương? Cánh đồng hoa oải hương thơm dịu dịu trong gió... Cả 6 người sẽ đi picnic... Chúng ta sẽ cùng đi picnic...” Hựu Tuệ, cố lên! Cửa ra ngay trước mặt rồi! Bao giờ ra khỏi đây chúng ta sẽ đi hát karaoke cho thật đã. Tôi rất muốn nghe em hát...” “... Công chúa Hựu Tuệ không được chùn bước, không được bỏ cuộc! Đúng thế! Bị tên khỉ hôi Kim Nguyệt Dạ bắt nạt thì thảm mà tôi còn không bỏ cuộc nữa là, huống hồ chỉ đây chỉ là thử thách nhỏ nhoi, sao có thể làm tôi chùn bước đc? Thấy Kim Nguyệt Dạ hôn mê bất tỉnh trên vai Vũ, nước mắt tôi đầm đìa. Kim Nguyệt Dạ! Đợi chúng ta thoát khỏi đây, tôi sẽ cười mỉa cho cậu biết tay. Hừ! Để Vũ phải công cậu, đúng là đồ yếu xiu... Kim Nguyệt Dạ...” “Ừ! Nhất định chúng ta sẽ ra ngoài đc! Cố lên” Tôi gào lớn để tự lấy tinh thần rồi co cẳng chạy như lắp thêm mô tơ. Áo ào ào ... Áo ào ào... Tiếng nước ập đến mỗi lúc một to.. Tôi có cảm giác nó cách chúng tôi ko xa nữa. “Lý Triết Vũ! Mau! Mau lên! Nước sắp ập đến nơi rồi!” Tôi hoang mang hét toáng lên. “Đến rồi!” Lý Triết Vũ chui vào đường hầm. Rào! Tôi vừa lộ mặt ra khỏi đường hầm thì thấy nước đẩy mạnh từ phía sau, xô người tôi ra phía thành giếng. “Hựu Tuệ! Em ko sao chứ?” Lý Triết Vũ kêu lên, kéo tôi vào lòng. “Tôi ko sao...” Mặc dù trên đầu có cục u to tướng nổi lên do bị va vào thành giếng, tôi vẫn cố trấn tĩnh. “Huyền! Sọt đâu?” Lý Triết Vũ gọi với lên, Lãng Thần Huyền vội vớt sọt xuống dưới. “Vũ! Nhanh tay lên! Nước sẽ tràn vào rất nhanh.” Lãng Thần Huyền cuống quýt. “Ừ! Dạ hôn mê rồi! Các cậu kéo Dạ lên trước đi!” Lý Triết Vũ vừa nói, vừa đặt Dạ vào trong sọt, khệ giật giật sợi dây. Lãng Thần Huyền ở bên trên nhận được tín hiệu, bắt đầu kéo cái sọt lên. Áo ào ào... Nước trong đường hầm ào ào tuôn ra, không lâu sau đã cao quá ngực chúng tôi. Ngâm trong làn nước lạnh buốt, toàn thân tôi run cầm cập, dần dần mất đi cảm giác. Thấy vậy Lý Triết Vũ ôm chặt tôi vào lòng. Nhiệt độ cơ thể của Vũ như sưởi ấm cho tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn ánh mắt ấm áp của cậu ấy, trong lòng ko còn cảm thấy sợ hãi nữa. Hình như chỉ cần có Vũ ở bên, tất cả mọi thứ sẽ có hi vọng... Bộp! Chiếc sọt bỗng từ trên ko rơi xuống bên cạnh tôi. Lý Triết Vũ nhanh chóng túm chặt cái sọt, bế tôi đặt vào trong. “Không! Lý Triết Vũ! Chúng ta cùng lên!” Tôi sợ hãi nhìn dòng nước đã dâng lên tới cổ Lý Triết Vũ, dùng hết sức kéo tay Lý Triết Vũ. “Hựu Tuệ! Nghe tôi nói! Chúng ta chỉ có thể từng người một lên!” “Không! Không! Đừng như thế!” Tôi hét lên như kẻ loạn trí. “Hựu Tuệ! Đến lúc này em còn ko nghe lời tôi sao?” Lý Triết Vũ hét lớn. Lý Triết Vũ giận rồi... Một người luôn dịu dàng như cậu ấy mà lại giận... Nhưng nước đã ngập đến cổ cậu ấy rồi. Hai môi Vũ tím tái lại. Không được! Dù có bị Vũ mắng nữa tôi cũng ko thể để cậu ấy ở lại đây 1 mình.” Lý Triết Vũ! Chúng ta cùng lên!” “Chiếc sọt này ko thể chứa đc 2 người!” “Không sao! Trên chiếc sọt có 4 cái dây! Mỗi đứa cầm 2 chiếc sau đó bảo mọi người cùng kéo chúng ta lên! Nếu bỏ cậu ở đây 1 mình thì tôi bị ngập nước chết đuối còn hơn.” Lý Triết Vũ thở dài nhìn ánh mắt thần khiết của tôi. “Thôi được rồi!” “Tôi mừng rồi, cầm hai sợi dây trên chiếc sọt dúm vào tay Lý Triết Vũ, sau đó hét lớn:” Lãng Thần Huyền, nước sắp ngập đến rồi! Tôi và Lý Triết Vũ cùng lên!” “OK! Không vấn đề!” Lãng Thần Huyền gào rõ to. “Hựu Tuệ! Chúng tôi nhất định sẽ kéo 2 người lên!” “Hiểu Ảnh cũng giúp” Lúc này nước dường như ngập đến mũi chúng tôi. Tôi và LTV sẽ đc lên miệng giếng! Sáu người tụi tôi sẽ cùng nhau đi hát karaoke thả phanh, cùng nhau đi picnic ở cánh đồng hoa oải hương! Tốt quá rồi! Tốt quá rồi! Chúng tôi sẽ an toàn rồi khỏi nơi đây... Tô Hựu Tuệ này xin thề từ nay sẽ ko bao giờ đến khu biệt thự cổ số 23 phố Angel này nữa, cũng không tham gia mấy cuộc thi đấu vô vị này nữa!” Á!” “Đột nhiên, sợi dây trong tay tôi lắc lư. Tôi kinh hãi ngẩng đầu nhìn lên, 1 sợi dây trong tay tôi đã bị đứt.” Hựu Tuệ!” Lý Triết Vũ giật mình. “Tôi .. tôi ko sao!” Tôi vội vàng nắm chặt lấy sợi dây còn lại, cẩn thận nói. Hu hu hu hu! Thượng đế ơi! Cầu xin người đừng trêu đùa con vào lúc này! Nước trong giếng đã dâng lên rất cao lắm rồi, rơi xuống dưới chỉ có con đường chết!” Hựu Tuệ! Bà không sao chứ?” Tiếng Tô Cơ hét um trên miệng giếng. “Tôi không sao! Mấy cậu nhanh nhanh lên, sợi dây sắp đứt rồi!” Tôi nhìn sợi dây đang đung đưa khê rùng mình. “Hựu Tuệ! Lại đây!” Lý Triết Vũ nhẹ nhàng ôm chặt tôi vào lòng. “Lý Triết Vũ...” “Hựu Tuệ! Một tay em nắm chặt sợi dây, một tay em ôm chặt tôi! Như vậy sẽ ko đứt đâu!” Lý Triết Vũ thở gấp. “Ừ! Đc ... đc!” Tôi ôm chặt cổ cậu ấy. Thịch thịch thịch! Tim tôi đập nhanh dữ dội... Tôi đang sợ sao? Đúng vậy! Chắc chắn là vậy! Ôi... Bây giờ là lúc nào rồi mà còn mày còn nghĩ linh tinh hả Tô Hựu Tuệ. Phụt! Hơ! Chuyện gì vậy? Tiếng “phụt” vừa rồi khiến tim tôi suýt rớt ra ngoài. “Chết rồi... Lại đứt một sợi nữa...” Lý Triết Vũ ghì giọng xuống. Tôi cũng ko thể giữ nổi bình tĩnh

nữa: “Tô Cơ! Hiểu Ảnh ! Nhanh lên! Chúng tôi chỉ còn 2 sợi dây thôi!” “Ko xong rồi, Hựu Tuệ ! Sợi dây yếu quá, 2 cậu cử động mạnh sẽ đứt hết đấy!” Tô Cơ hét lớn, “Điên thật !Tôi nhất định sẽ đưa các cậu lên! Tô Hựu Tuệ! Vũ! Gắt lên!” Lăng Thần Huyền hét lớn.Làm... làm sao đây ? Hai sợi dây không thể chịu được sức nặng của 2 người.Nếu cứ tiếp tục như vậy cả hai sẽ cùng chết mất.Ủa? Có chuyện gì vậy ? Tôi cảm thấy hình như có cái gì đó buộc vào eo mình.Tôi cúi đầu nhìn xuống, “Lý Triết Vũ! Cậu làm gì vậy ? Sao cậu lại buộc sợi dây của cậu vào tôi?” “Hựu Tuệ! Nghe tôi nói! Hai sợi dây này ko thể chịu đc sức nặng của 2 người chúng ta! Dù có chuyện gì xảy ra em cũng phải lên đó an toàn” Lý Triết Vũ hét lớn, ra lệnh cho tôi.“Không! Tôi không thể lên đó 1 mình. Tô Cơ! Lăng Thần Huyền! Hiểu Ảnh! Các cậu nhanh một chút! Nhanh lên!” Tôi gắng sức nắm tay Lý Triết Vũ.Đột nhiên, tay tôi trơn tuột, Lý Triết Vũ đã chìm xuống dưới! “Không ! A a a a ... ! ” Tôi hét lên, cổ hết sức cúi người nắm lấy tay Lý Triết Vũ.Sợ .. sợ quá ... Tôi thở phào, tim như ngừng đập.’Hựu Tuệ! Ko đc rồi! Sợi dây sắp ko chịu nổi nữa rồi! Hựu Tuệ! Hu hu hu...” Tô Cơ khóc om sòm.’ Hựu Tuệ!’ “Ko ! Lý Triết Vũ, cậu phải nắm chặt lấy!” “Hựu Tuệ! Sợi dây sắp đứt rồi! Không! Các cậu không được chết!” Tô Cơ và Hiểu Ảnh gào thét trên miệng giếng.Chết ư? Chúng tôi sẽ chết sao?Tôi nắm chặt tay Lý Triết Vũ không dám nghĩ gì hết... Chúng tôi sẽ chết sao? Cái chết cách chúng tôi rất gần.Nhờ tia sáng leo lét, tôi nhìn thấy khuôn mặt lơ mơ của Lý Triết Vũ .“Lý Triết Vũ ! Cậu hãy nắm chặt lấy tay tôi!”Không phải tôi nằm mơ chứ? HÌnh như tôi vừa thấy nụ cười hiền dịu dàng của Lý Triết Vũ ...Tại sao... Lý Triết Vũ... Tại sao cậu ấy lại nhìn tôi như vậy!Chính cậu đã nói nhất định chúng ta sẽ cùng ra khỏi đây... Chính cậu đã nói chúng ta nhất định sẽ không có chuyện gì... Cậu còn nói 6 người chúng ta sẽ đi picnic ở cánh đồng hoa oải hương, rồi cùng đi hát karaoke nữa...Cậu nói cậu sẽ giống như Kim Nguyệt Dạ, dũng cảm đối diện vs tình cảm của mình... Và đối với cậu, tôi là người quan trọng nhất.Đã nói thì phải giữ lời, cậu không được chạy trốn như thế.Những điều muốn nói vs Lý Triết Vũ như dòng nước tuôn xối xả vào đầu tôi. Nhưng không biết tại sao tôi chỉ nói đc một câu duy nhất.’Lý Triết Vũ... Cậu sẽ rời xa tôi sao...? Tôi nắm chặt tay Lý Triết Vũ nước mắt rơi lã chã xuống mặt cậu ấy.Lý Triết Vũ lạng người đi nhìn tôi, nhưng rất nhanh, cậu ấy đã lấy lại nụ cười hiền dịu của mình.’Hựu Tuệ! Tôi sẽ luôn bên cạnh em...” Giọng nói của Lý Triết Vũ trầm ấm.“Lý Triết Vũ! Cậu còn ở đó không?” “Ừ! Tôi ở đây!” “Lý Triết Vũ...” “Ừ...” “Tôi dùng tất cả chút sức lực còn lại nắm chặt tay Lý Triết Vũ, nhưng tại sao tay Lý Triết Vũ mỗi lúc một xa dần.”Lý Triết Vũ ! Cầu xin cậu đừng bao giờ rời bỏ tôi ...?” Như dự cảm đc điều chẳng lành, tôi ngen ngào cầu xin Lý Triết Vũ.“Hựu Tuệ! Tôi sẽ luôn ở bên cạnh em!” Nơi này tối quá, tôi chỉ có thể nghe thấy giọng nói ầm ập của cậu ấy“Thật không?” “...”Lý Triết Vũ im lặng. Không biết tại sao tôi có cảm giác cậu ấy đang mỉm cười. Bàn tay của Vũ từ từ... từ từ tuột khỏi tay tôi. Tim tôi như có một mũi tên băng giá xuyên thẳng vào.“Lý Triết Vũ...” “...”Bóng của Lý Triết Vũ đang chìm dần xuống đáy giếng. Nụ cười dịu dàng cùng khuôn mặt đẹp như thiên thần luôn am thầm dõi theo tôi đang từ từ biến mất trong bóng tối...” Lý Triết Vũ!’...FOUR ”Dẫm lên chân tôi! Nếu cô muốn đi qua thì nghe theo tôi!”

“Cảm... cảm ơn”

“Không cần cảm ơn, chỉ là hôm nay tâm trạng tôi tốt thôi!”

“Tôi là... Kim Nguyệt Dạ!”

“Cậu... cậu bảo sao...?”

“Tôi nói tôi là Kim Nguyệt Dạ!”

“Cậu là Kim Nguyệt Dạ! Vậy đây là...”

“Quên mất không giới thiệu tôi là Lý Triết Vũ! Ngại quá tôi cũng không thích chat trên mạng!”

“Khụ khụ khụ...”

“Trả áo cho cậu này...”

“Đi thôi! Sắp đến nơi rồi! Cô không muốn tôi bị chết rét vô ích chứ!”

“Đi cùng tôi, không tính là ăn gian đâu.”

“Sắp đến nơi rồi cô còn đi được không?”

“Mau chạy thôi, nếu muộn sẽ không tham gia được vòng đấu thứ hai đâu.”

“Đây là một trong bốn cảnh đẹp của Sùng Dương, lầu vọng tinh”

“Lầu vọng tinh?”

“Thực ra lầu vọng tinh này là thư viện cũ của trường Sùng Dương, Sau khi xây dựng thư viện mới, người ta không sử dụng nó nữa, nhưng vẫn giữ lại làm di tích lịch sử của trường. Trên tầng thượng của lầu vọng tinh có một đài thiên văn rất lớn, vào những buổi tối mùa hè, thành viên câu lạc bộ thiên văn học thường đến nơi này ngắm sao, với lại...”

“Vội lại gì cơ?”

“Không có gì... Công chúa Hựu Tuệ xinh đẹp xin hỏi không biết tôi có được vinh hạnh mời nàng lên lầu vọng tinh này không?”

“Tôi hiểu rồi... Vậy chúng ta về thôi!”

“Ồ... Thế tại mình không đi lên đài thiên văn nữa à? Sắp đến nơi rồi mà!”

“Không! Còn xa lắm... Có những nơi tưởng như rất gần, nhưng mãi mãi ta không thể đi đến đó được...”

“Đúng rồi, Hựu Tuệ! Cô mới tới Sùng Dương chắc chưa quan nhỉ?”

“Phong cách của hai trường Sùng Dương và Minh Đức khác nhau xa quá, thảo nào học sinh trường Sùng Dương và Minh Đức không hợp nhau...”

“Hựu Tuệ, đừng lo, tôi sẽ bảo vệ cô.”

“Hựu Tuệ, sao dạo này cô toàn tránh mặt tôi thế?”

“Đó... đó là vì... vì tôi... Ha ha ha...”

“Xin lỗi Hựu Tuệ, có lẽ tôi không có tư cách để hỏi cô câu đó... Tôi... Mà thôi...!”

“Các bạn hãy chú ý! Tôi là Lý Triết Vũ, ba phút sau tôi không muốn thấy bạn nào vắng mặt trên sân vận động hết thế nhé!”

“Vũ, sao cậu lại giúp con nhỏ đó? Tôi gọi cậu đến để xem trò vui kia mà!”

“Vũ... cậu định trốn tránh đến bao giờ? Cậu đang lừa dối chính mình, lừa dối cả tôi và Hựu Tuệ! Tên cậu và Hựu Tuệ trên lầu vọng tinh là do cậu viết đúng không?”

“...”

“Dạ, nếu cậu thật lòng muốn bỏ cuộc... thì hãy trao Tuệ lại cho tôi, hãy tin tưởng tôi. Còn nếu cậu vẫn muốn ở bên Tuệ, tôi cũng sẽ không né tránh nữa, chúng ta cạnh tranh công bằng.”

“Nè, Tô Hựu Tuệ, không phải cô đã có tình yêu mới đây chứ? Lý Triết Vũ, chúc mừng cậu nhé!”

“Cảm ơn!”

“Oái! Lý Triết Vũ?”

“Tuệ à, đối với tôi và Dạ, em chính là người mà cả hai chúng tôi sẵn sàng đánh đổi cả mạng sống để bảo vệ...”

“Hựu Tuệ, có lúc tôi rất ghét bản thân mình, rõ ràng rất thích e mà không dám nói ra. Cảm giác này dồn nén trong lòng rất khó chịu, một cảm giác từ trước tới giờ chưa từng có... Mấy ngày nay là mấy ngày hạnh phúc nhất trong mười mấy năm qua của tôi, có thể e chẳng hề để ý, nhưng ít ra tôi hiểu điều đó, và tôi sẽ để cho tất cả mọi người đều biết là tôi thích e...”

“Hựu Tuệ, đừng lo! Chúng ta sẽ thoát ra được thôi!”

“Lý Triết Vũ... Tôi... tôi thấy chóng mặt quá... Không chạy nổi nữa...”

“Hựu Tuệ, gắng lên nào! Chúng ta nhất định sẽ thoát ra khỏi đây! Bao giờ thoát khỏi đây... Ba người chúng ta sẽ rủ thêm cả Huyền, Tô Cơ, Hiểu Ảnh đi picnic ở cánh đồng hoa oải hương...”

“Hựu Tuệ, cố lên! Cửa ra ngay trước mặt rồi! Bao giờ ra khỏi đây chúng ta sẽ đi hát karaoke cho thật đã. Tôi... rất muốn nghe em hát...”

“Lý Triết Vũ... Cậu sẽ rời xa tôi sao?”

“Hựu Tuệ, Tôi sẽ luôn ở bên cạnh em...”

“Lý Triết Vũ, cậu còn ở đó không?”

“Ừ, tôi ở đây!”

“Lý Triết Vũ...”

“Ừ...”

Dây thừng chậm chậm kéo tôi lên cao... lên cao...

Tô cơ, Lăng Thần Huyền và cả Hiểu Ảnh khóc như mưa trên miệng giếng, gọi tên Lý Triết Vũ liên tục.

Mặt tôi cũng ướt đẫm nước mắt...

Giếng cổ đen ngòm tàn nhẫn nuốt gọn Lý Triết Vũ vào bên trong...

Lý Triết Vũ... không phải cậu đã từng hứa là sẽ mãi ở bên tôi hay sao?

Tôi sẽ luôn ở bên em người thương mến
Dù bóng hình tôi, e có lãng quên
E như chú cá nhỏ, tung tăng nhanh nhẹn
Giờ vui cùng sóng nước đưa chen
Phải phát đó nụ cười tôi trù mền

Tôi sẽ luôn ở bên e người yêu dấu
Dù e không nhận ra hơi thở tôi hồn hậu
Em như chú chim, bay lượn trên cao
Cơn gió thoảng nâng cánh em bên đời
Mang lời tôi chúc phúc đi muôn nơi

Tôi sẽ luôn ở bên em người mong nhớ
Dù nước mắt e đã khô tuôn rơi
Dù tôi đã đi tới tận cuối chân trời
Tôi vẫn muốn làm một vị thiên sứ
Mãi bên e đi đến hết cuộc đời

Hựu Tuệ, cảm ơn! Tam biệt nhé, Hựu Tuệ của tôi!

38. Q.7 - Chương 3: Mãnh Vỡ Sao Băng Lướt Qua Bầu Trời Kí Ức

Địa Điểm: Số 23 phố Angel
Nhà tang lễ
Sân thượng giảng đường trường cấp ba Sùng Dương
Nhân vật: Tô Hựu Tuệ : Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Đức
Bạch Tô Cơ: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Đức
Khâu Hiểu Ảnh: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Đức
Chu Tiểu Bình: Nữ sinh cấp ba trường Sùng Dương

ONE Mặt trời nhích dần xuống phía Tây.

Ráng chiều chỉ còn lại chút nắng yếu ớt chiếu rọi trên mặt đất mấp mô như lời tạ từ lần cuối. Những cơn gió chiều lạnh tê tái, đuổi theo những áng mây trắng như bông, dong duổi về phía con phố Angel.

Cả phố Angel trải dài dưới bóng mát của những tán cây, hôm nay bỗng trở nên âm u, lạnh lẽo.

Một dáng người gầy gò, ngồi bó gối im lặng bên cái giếng cổ.

Thời gian cứ lăm lăm trôi qua. Bóng cây như càng lúc càng đặc quánh lại, hòa với màu đêm của màn đêm. Mặt đất dần lan tỏa ánh sáng bàng bạc của vầng trăng lơ lửng giữa không trung.

“Hựu Tuệ! Hựu Tuệ! Bà ở đâu?”

“Hựu Tuệ, cô ở đâu?”

“Tô Hựu Tuệ, mau ra đây!”

Có tiếng gọi từ xa vọng lại, cô gái vẫn ngồi im lìm trong bóng tối, dường như không nghe thấy gì hết, cúi đầu đắm chìm trong thế giới riêng.

Những lọn tóc đen che kín khuôn mặt cô gái. Mọi người không thể nhìn thấy nét mặt cô ấy như thế nào, nhưng đôi tay trắng ngần vẫn cứ níu chặt lấy đoạn dây thừng đã bị đứt. Đường như nếu cô ấy bỏ tay ra, cả thế giới này sẽ biến mất.

“Hựu Tuệ... hựu Tuệ ở đây này!” Một tiếng kêu mừng rỡ vang lên bên tai cô gái, “Hựu Tuệ! Sao lại ngồi đây?”

Không hề nghe thấy tiếng trả lời, cả không gian im lặng, chỉ có tiếng xào xạc của vài chiếc lá rơi.

“Chúng ta về nhà thôi!” Tiếng nói nhẹ nhàng như sợ động phải vết thương trong lòng của cô gái, nhưng nỗi đau vẫn cứ dai dẳng lan tỏa khắp không gian.

...

Không khí yên lặng đến ngột ngạt. Cô gái ngồi co rúm ở một chỗ, dường như cách biệt với cả thế giới xung quanh. Cô gái không hề có chút phản ứng nào, chỉ thấy tay cô càng lúc càng nắm chặt đoạn dây thừng ở miệng giếng.

“Cậu ấy... sẽ không quay lại nữa đây! Chúng ta về thôi, được không?”

Nỗi đau như đặc quánh lại trong không khí, không thể tan chảy... Cô gái đột nhiên đứng bật dậy, ánh mắt lộ ra vẻ kiên định đến đau đớn:

“Không! Nhất định cậu ấy sẽ trở về! Nhất định là thế!” TWO

Lễ đường trầm mặc được trang hoàng bằng hoa bách hợp.

Phảng phất trên những cánh hoa trắng tinh khôi là nỗi bi thương không nguôi.

Giữa lễ đường đặt một tấm ảnh đen trắng. Người trong ảnh nở một nụ cười dịu dàng, ấm áp như ánh mặt trời. Dường như người đó không hề biết đến nỗi đau đang tràn ngập xung quanh. Ánh mắt đau đớn và tuyệt vọng của mọi người đều hướng về phía khuôn mặt khôi ngô của cậu ấy.

“Hôm nay là ngày tập đoàn Lý Thị chính thức tuyên bố về cái chết của đại thiếu gia – Lý Triết Vũ. Chúng ta có mặt ngày hôm nay để làm lễ truy điệu, gửi tới Lý Triết Vũ lời chúc phúc cuối cùng...” Tiếng nói trên lễ đài đã phá tan sự im lặng kéo dài không dứt.

“Không” Một giọng nói như bị kìm nén từ lâu vang lên, phá vỡ sự trầm mặc, “Nói dối, các người nói dối!”

Tiếp đó là một chuỗi dài im lặng đến đáng sợ, thời gian như ngưng tụ, tất cả ánh mắt đều dồn về nơi phát ra tiếng nói đó.

Đó là một cô gái xinh xắn nhưng trắng xanh, đôi vai gầy gò đang run lên bần bật, đôi môi cắn chặt đến gần như chảy máu.

Cô gái để tóc ngắn ngồi đằng sau vội vã nhắc nhở, kéo tay áo của cô gái vừa lên tiếng đó.

“Hựu Tuệ” Một nam sinh dáng cao cao đi tới, định đỡ lấy cơ thể yếu ớt như sắp ngã ra của cô gái, nhưng cô gái đẩy ra.

“Không... Không phải như thế...” Một tiếng kêu thảm thiết vang lên khiến cả lễ đường bị chấn động. Cô gái tách khỏi đám đông, bước đi xiêu vẹo, run rẩy lên trước lễ đường như muốn chứng minh điều gì đó...

“Ô Hựu Tuệ, cô...”

Cô gái chẳng mấy may quan tâm đến sự kinh ngạc của người dẫn chương trình và khách mời bên dưới. Trên khuôn mặt xanh xao, hốc hác đầm đìa hai hàng nước mắt lấp lánh...

Cô ấy nhìn xuống mọi người đứng phía dưới, khẽ hít một hơi thật sâu, ánh mắt quả quyết hơn bao giờ hết.

“Cậu ấy chưa chết! Không được làm lễ truy điệu! Cậu ấy sẽ về... Nhất định cậu ấy sẽ quay về!” THREE Ánh sáng của buổi sớm đầu mùa đông vừa mới le lói, những tia sáng đầu tiên phản chiếu trên bức tường dán đầy thẻ PK đủ sắc.

Một cô gái tóc dài đứng im lìm ở góc tường từ lúc nào không hay. Cô gái nở nụ cười khó hiểu, ánh mắt nhìn chăm chăm vào nơi bắt mắt nhất, đó chính là chỗ dán thẻ PK màu đen.

Đột nhiên một cô gái có dáng người mập mạp lảng lảng đi tới chỗ cô gái tóc dài đang đứng – góc tường dán thẻ PK màu đen: “Ha ha ha! Tô Hựu Tuệ, đồ nhát chết! Có giỏi thì nhận thẻ PK màu đen của tôi đi!”

“Cô là ai?” Cô gái tóc dài khẽ mở đôi mắt ủ dột, quay người nhìn cánh tay đang chặn trước mặt mình.

“Tôi là Chu Tiểu Bình, hội trưởng hội fan của Vũ! Tôi đại diện cho những người yêu mến Vũ đến thách đấu với cô.”

Cô gái tóc dài vốn bình tĩnh, nhưng khi nghe thấy cái tên “Vũ”, sắc mặt thoáng chút thay đổi, rồi lại quay về vẻ bình tĩnh ban đầu. Cô lặng lẽ nhìn ánh mắt cùng khuôn mặt dữ tợn dường như đang chỉ muốn xé xác cô thành trăm mảnh.

“Vũ, vì mày mà bỏ mạng. Nhưng mày thì sao? Mày xé cả post kỉ niệm Vũ, đốt cả cuốn sổ lưu niệm của Vũ. Ngay cả đi đến lễ đường truy điệu Vũ, mày cũng cố ý gây rối...” Cô gái dáng người mập mạp nói đến đây thì phẫn nộ cực điểm, đến ngay cả hai bím tóc búi cao hai bên cũng giương lên như đôi sừng hung hãn.

“Cô là Chu Tiểu Bình?” Cô gái tóc dài dường như không cảm nhận được sự phẫn nộ của cô gái kia, quay đầu lại rồi tiếp tục dán chặt mắt vào thẻ PK màu đen.

“Ồ... đúng!” Cô gái dáng người mập mạp bị câu nói lạnh lùng kia cắt ngang, thấy hơi bối rối.

Dường như suy nghĩ của cô gái tóc dài đã bay hết đến tận chốn nào, khóe miệng khẽ nhếch lên, nở một nụ cười đẹp như thiên thần.

“Thẻ PK màu đen này tôi nhận, thời gian do cô quyết định!” Một luồng gió lạnh buốt thổi tới, cô gái tóc dài xé nát tấm thẻ PK màu đen trong tay, “Nhưng cô hãy nhớ kĩ cho tôi, Vũ không cần ai truy điệu, cậu ấy nhất định sẽ quay về... nhất định thế!” FOUR

Quác quác quác...

Tiếng kêu thất thanh của lũ quạ xoay vòng quanh khu giảng đường... Sau đó bay vút lên không trung, bay lên tận nóc mái sân thượng của khu giảng đường trường Sùng Dương.

Vù vù vù...

Trên sân thượng, gió mạnh thổi tới tấp.

Lá cờ trên sân thượng bay phấp phật. Những bầy quạ đậu dạt vào sân thượng, đột nhiên...

“Á á á á á!”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên đã phá vỡ không khí tĩnh lặng của trường Sùng Dương, tiếp đó là những tiếng hò hét không dứt.

Phía dưới khu giảng đường lộ nhố toàn người là người.

Học sinh cả trường Sùng Dương dường như đều tụ tập tại đây. Họ tranh nhau chen lấn, ai nấy cũng trở mặt, miệng há hòng hốc, ngược đầu ngó lên sân thượng.

“Mau lên, mau lên! Tô Hựu Tuệ nhận thẻ PK màu đen của Chu Tiểu Bình kia.”

“Á! Là Tô Hựu Tuệ? Là ngọc nữ trường Minh Đức á?”

Những tiếng huyên náo bên dưới hòa vào nhau tạo thành một cơn sóng âm dữ dội khiến bầu không khí sôi lên sùng sục.

Quác quác quác...

Những con quạ dường như giật mình sợ hãi, vội vỗ cánh, bay vút lên không.

Vù... vù... vù...

Vèo... vèo... vèo...

Gió rít lên từng hồi như muốn quật ngã tôi xuống đất, giống như ánh mắt giận dữ ngút trời của Chu Tiểu Bình không ngừng quét thẳng vào mặt tôi. Nhưng... Tôi không hề có cảm giác ớn lạnh...

Cuối cùng...

“Tôi đã bước thêm một bước.”

Tiếng gió kêu ù ù bên tai, tôi đứng đối diện với Chu Tiểu Bình. Cô ấy đang cúi đầu nhìn đám người nhìn đám người xúm đông xúm đỏ bên dưới.

Cao thật... Tôi hơi rùng mình.

“Cô sợ rồi hả?” Thấy đối phương không có phản ứng gì, tôi cố ý mỉm cười khiêu khích.

“Ai... Ai sợ... hả? Chu Tiểu Bình này... chết không thay tên, sống không đổi họ, ngay cả đứng trước đầu sòi lửa bỏng cũng không hề run sợ... không run sợ...” Cô gái đối diện cất giọng lạnh lạnh pha chút run run với vẻ mặt trắng bệch. Cô ta đang cố tỏ ra không hề run sợ.

Tiếp đó, một cái chân run như cây sậy thò ra, đứng bằng với chân tôi.

Tiếp tục ư? Tiếp tục ư? Tôi cúi đầu nhìn bàn chân đã lơ lửng một nửa trong không trung. Gió thổi mạnh sau lưng như muốn đẩy tôi ra phía trước, chỉ cần sơ ý một chút, tôi sẽ rơi xuống đất, thịt nát xương tan.

“Đừng mà Hựu Tuệ! Lý Triết Vũ chết rồi! Bà đừng đại dốt nhảy xuống!”

“Hiếu Ảnh, bà im miệng ngay! Hựu Tuệ, tôi là Tô Cơ đây, bà mau xuống đi, đừng có thi bằng trò đó nữa! Đừng nghe Hiếu Ảnh nói linh tinh, Lý Triết Vũ chưa chết đâu...”

Đột nhiên bên dưới vọng lên tiếng thét thất thanh như những lưỡi dao nhọn đâm trúng tim tôi. Tôi đau đến nỗi khẽ rùng mình. Tôi lấy tay túm chặt ngực, cố gắng giữ thăng bằng, đứng nguyên tại vị trí cũ. Trong đầu từng đoạn ký ức lại dội về, nhanh như một cuốn phim ngắn.

“Hôm nay là ngày 27 tháng 12, tập đoàn Lý Thị chính thức đăng cáo phó: Người thừa kế đời thứ năm của tập đoàn Lý Thị - đại thiếu gia Lý Triết Vũ, mất tích cách đây 1 tháng đã được chính thực là đã chết. Ngày mai tập đoàn Lý Thị sẽ tổ chức lễ truy điệu. Để duy trì sự ổn định, tập đoàn sẽ sớm tìm được người thừa kế mới.”

...

“Tại sao lại không tìm nữa? Vẫn chưa tìm được cơ mà? Sao lại bỏ cuộc giữa chừng? Chỉ mới có một tháng, sao không tìm tiếp? Có lẽ Lý Triết Vũ đang ở nơi nào đó đợi chúng ta đến tìm cậu ấy...”

“Vũ đã chết rồi! Đừng quên mạng lưới tìm kiếm của tập đoàn Lý Thị phủ kín cả nước, không ai còn sống mà có thể bật âm vô tín được... Trừ khi người đó đã chết... đã vĩnh viễn biến mất!”

...

“Tô Hựu Tuệ, cô không có tư cách đưa tiễn Vũ! Nếu không phải vì cô, Vũ sẽ không đến cái giếng quỷ quái đó. Nếu không phải vì cô mà Lý Triết Vũ lại mất tích vô lí như thế được”

...

Bên tai tôi văng vẳng những tiếng nói như điên loạn. Khuôn mặt tôi lúc này trắng bệch trong tiếng gió gào rú.

“Tô Hựu Tuệ, cô cũng sợ hả? Cô đi đi... Vũ đang nhìn cô đấy!” Tiếng nói hằn học của Chu Tiểu Bình cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

Vũ đang nhìn tôi? Có đúng thế không?

Tôi hít một hơi sâu, ngược nhìn lên bầu trời xanh thăm thăm, giơ hai tay ra giữ thăng bằng. Tôi mỉm cười rồi từ từ nhích chân trái lên, làm động tác đứng một chân.

Mặc cho những tiếng kêu la của những người đứng dưới, tôi tiếp tục ngẩng đầu, mắt chăm chú hướng về phía đường chân trời.

Vũ, cậu đang nhìn tôi ư?

“Cô... cô điên rồi...” Thấy tôi đứng lơ lửng 1 chân trong không trung. Chu Tiểu Bình mặt mũi xanh lét, nuốt nước bọt ừng ực.

Tôi điên sao? Hành động bất ngờ của tôi khiến Chu Tiểu Bình không còn giữ nổi bình tĩnh. Trong tôi bỗng dội lên một cảm giác kỳ lạ... Lúc con người ta cận kề cái chết không phải như thế này sao?

Chầm chậm từng bước nhích dần đến cái chết hay là thử tăng tốc xem sao!

“Tôi nghĩ cô nên bỏ cuộc bây giờ vẫn chưa muộn!” Tôi nhìn Chu Tiểu Bình.

“Ai ... ai nói tôi bỏ cuộc? Tôi là hội trưởng hội fan của Lý Triết Vũ, sao tôi có thể thua cô được? Tôi làm được!”

Chu Tiểu Bình mặt mày tái dại đi, sợ rúm ró. Nhưng bị tôi kích động, bỗng hung hăng như con gà chọi. Trong tiếng gào rú kinh hãi của mọi người Chu Tiểu Bình bắm chặt lấy lan can, hai chân lơ lửng giữa không trung.

“Oái! Trời ơi! Họ điên rồi sao?”

“Mau đem cái đệm lớn tới đây cái chần cũng được! Mau lên!”

...

Tiếng lao xao ở dưới không ngớt. Mặt Chu Tiểu Bình đỏ dừ, lan can mà cô ấy bám vào kêu răng rắc.

“Bây giờ đến lượt tôi!” Tôi vẫn bình tĩnh, mỉm cười nhìn Chu Tiểu Bình đang hoang mang cực độ. Chân phải của cô ta bắt đầu run lên, gió vẫn thổi vù vù khiến cô ta mất thăng bằng. “Hay là chúng ta cùng đi nhỉ?”

“Gì cơ? Tô Hựu Tuệ... Cô...!” Chu Tiểu Bình nghe không rõ lời tôi nói, hét lên thảm thiết, “Đừng... đừng mà...”

Tiếng kêu thất thanh của Chu Tiểu Bình khiến tất cả những người đứng bên dưới nhón nháo cả lên. Mọi người bàn tán ầm ĩ, đoán già đoán non tình hình trên sân thượng.

“Tô Hựu Tuệ! Tô Hựu Tuệ! Tôi thua rồi! Tôi bỏ cuộc... bỏ cuộc...”

“Hựu Tuệ, đừng mà! Tô Cơ đã chạy đi gọi hội Kim Nguyệt Dạ rồi, bọn họ sắp đến đây rồi!”

“Chu Tiểu Bình! Cô có biết cảm giác đứng trước cái chết như thế nào không?” Đầu tôi bỗng lóe lên cảnh hằng đêm tôi mơ thấy, đột nhiên tôi như bị kích động, “Cô nói đi! Cô nói đi! Cậu ấy có sợ không?”

“Đừng, Tô Hựu Tuệ, đừng...” Mắt Chu Tiểu Bình lộ rõ vẻ sợ hãi chưa từng có. Cô ấy nắm chặt lấy lan can càn gào hét thảm thiết.

“Đừng mà!” Chu Tiểu Bình hét lên, nước mắt lăn chã, “Tôi xin cô đấy! Đừng làm vậy mà! Tôi nhận thua! Tôi nhận thua mà...”

“Tô Hựu Tuệ, cô bám chắc vào!”

“Lý Triết Vũ, cậu nắm chắc tay tôi vào!”

...

“Lý triết vũ... cậu sẽ rời ra tôi sao...?” “Hựu Tuệ, tôi sẽ luôn ở bên cạnh em...”

...

Cảnh tượng hôm ở dưới giếng cổ cứ đan xen trước mắt tôi. Đột nhiên tôi không còn nghe thấy âm thanh gì nữa. Tất cả những tiếng kêu la, gào rú bên dưới dần mất hút. Trong đầu tôi chỉ còn tiếng nói ầm ập, dịu dàng:

“Hựu Tuệ, tôi sẽ luôn ở bên cạnh em...” “Hựu Tuệ, tôi sẽ luôn ở bên cạnh em...”

...

Nhưng cậu đã nói dối... Lý Triết Vũ... Sao cậu lại lừa dối tôi...?

Mắt tôi mờ đi. Bỗng một khuôn mặt có đôi mắt bí ẩn màu cà phê dần dần hiện ra. Tay tôi cố gắng kéo một ngón tay... Cánh tay đó bỗng biến thành những ngón tay thon dài của Lý Triết Vũ...

Đầu tôi bỗng đứng trống rỗng... Không! Vũ... xin cậu đừng rời bỏ tôi... Tôi sẽ cứu cậu lên...

Tôi cố hết sức kéo cánh tay đó lên nhưng chân không đứng vững, tôi mất thăng bằng ngã nhào về phía trước.

Tôi có cảm giác mình hóa thành chú chim nhỏ, ngã từ trên cao xuống...

Rơi xuống... rơi xuống...

“Tô Hựu Tuệ”

Tiếng gió cùng với tiếng hét tuyệt vọng thổi ù ù bên tai... Là Kim Nguyệt Dạ ư? Tôi muốn mở mắt ra nhìn, nhưng không sao mở được...

Tôi giang rộng đôi tay, đắm chìm trong cảm giác được rơi xuống...

Lý Triết Vũ! Hóa ra cảm giác chết là như thế này...

Dường như nhìn thấy đôi mắt màu cà phê đó thoát ẩn thoát hiện, tôi mỉm cười nhẹ nhõm: “Lý Triết Vũ, cuối cùng tôi đã hiểu!”

“Tô Hựu Tuệ”

Bên tai vang lên tiếng thét đau đớn, tôi thấy mình ngã xuống vật gì đó cứng cứng.

Lực va đập mạnh khiến tôi mất hết cảm giác.

39. Q.7 - Chương 4: Điệu Waltz Ma Thuật Bên Đài Phun Nước Nguyễn Cầu

Địa Điểm: Trước cửa nhà Tô Hựu Tuệ
Đài phun nước Wish ở quảng trường Milan
Dàn Karaoke ngoài trời của trường cấp ba Sùng Dương
Giảng đường trường cấp ba Sùng Dương
Nhân vật: Tô Hựu Tuệ : Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Đức
Bạch Tô Cơ: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Đức
Khâu Hiểu Ảnh: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Đức
Kim Nguyệt Dạ: Nam sinh trường cấp III Sùng Dương
Lăng Thần Huyền: Nam sinh trường cấp III Sùng Dương

Một buổi sáng tháng hai chớm xuân lạnh buốt.

Thành phố Milan còn đang ngập chìm trong màn sương trắng, tựa hồ như một thiếu nữ đang cuộn tròn bên lò sưởi ấm áp. Bầu không khí yên tĩnh bao trùm khắp nơi.

Mặt trời vén mây, lộ đầu, uể oải vươn người, sau đó khẽ rung mình một cái, rồi lại cuộn chặt mình vào những đám sương mù.

Tô Hựu Tuệ cũng đang cuộn tròn trong chiếc chăn lông vũ ấm áp, ngủ say sưa. Khuôn mặt cô ửng hồng bởi sức nóng của lò sưởi trong phòng. Đôi lông mày đang nhíu lại, không hiểu mơ thấy gì mà từ từ giãn ra, cong cong như mảnh trăng khuyết.

Reng... reng... reng...

Người nằm trên giường lại nhíu mày, dường như không muốn tỉnh dậy, lật người.

Reng... reng... reng...

Người nằm trên giường bất giác kéo chăn lên che kín đỉnh đầu, muốn trốn tiếng chuông điện thoại dai như đĩa đói.

Reng... reng... reng...

Cái điện thoại ở đầu giường như có thù truyền kiếp với chủ, cứ đeo bám nhằng nhẵng, kêu la inh ỏi.

Câu chuyện của chúng ta bắt đầu...

ONE

Um...

Tôi mơ mơ màng màng thò tay ra khỏi chăn, quờ quạng tìm kiếm cái điện thoại đang kêu la ầm ĩ và nhấn nút nghe.

“A lô...” Tiếng nói như hạt hơi phát ra từ miệng tôi lập tức biến vào không khí ấm áp trong phòng.

“Bé Hựu Tuệ yêu dấu!” Một giọng nói trầm trầm vang bên tai tôi, “Happy New Year!!!”

“Á!” Tôi cố gắng tỉnh táo lại. Là tên Kim Nguyệt Dạ? Từ lúc nghỉ đông đến giờ hình như tôi vẫn chưa gặp hẳn lần nào, “Cậu... cậu đang ở đâu đấy?”

“Ở dưới nhà bé...” Trong điện thoại vang lên những âm thanh náo nhiệt của năm mới cùng với giọng nói trầm ấm của Kim Nguyệt Dạ, “Mở cửa ra, bé sẽ thấy tôi ngay!”

“Chờ chút đã...” Tôi cầm điện thoại, khoác tạm chiếc áo bông lên người, vội vàng mở cánh cửa đầy hơi nước, ló đầu ra ngoài, nhưng bên dưới không một bóng người.

Từng cơn gió lạnh buốt thổi tới tấp vào phòng, người tôi lập tức đông cứng như một tảng băng, ngay cả lưỡi cũng đờ ra.

“Kim... Kim Nguyệt Dạ! Cậu ... không phải cậu... đang... đang... giống... tôi đấy chứ?”

“OK, bé Hựu Tuệ! Xem này!” Đầu dây bên kia Kim Nguyệt Dạ phấn khích tột độ la lên, “Three! Two! One! Go...”

Xoạt!

Đột nhiên, một cái bóng trắng từ bên ngoài cửa sổ lướt qua mắt tôi, bay vút vào trong phòng.

Tôi sợ hãi, vội lùi xuống một bước, đóng chặt cửa sổ, quay đầu nhìn lại. Hóa ra là một chiếc máy bay điều khiển từ xa màu trắng đang lượn vòng vòng trong phòng tôi.

Chiếc máy bay điều khiển vô dương oai lượn thêm mấy vòng trên trần nhà, rồi như hết nhiên liệu, nó đâm sầm vào tường, “thoi thóp” trên cái chăn thân yêu của tôi.

Tôi tò mò với tay nhặt chiếc máy bay lên, phát hiện một dòng chữ màu đen ghi trên thân máy: “Số hiệu: Thiên sứ tình yêu”, trong khoang máy còn kẹp một mảnh giấy nhỏ, bên trên viết dòng chữ:

Gửi nàng công chúa đáng yêu nhất thế gian! Nếu muốn gặp chàng hoàng tử đẹp trai, phong độ, thông minh nhất trên đời thì hãy cầm chiếc máy bay này đi ra trước cửa!

Trong đầu tôi liền hiện lên khuôn mặt gian gian không lẫn vào đâu được của tên khỉ hôi Kim Nguyệt Dạ. Tôi nhặt chiếc máy bay lên, nhào người ra ngoài cửa sổ, nhìn xung quanh. Quả nhiên bên gốc cây nguyệt quế có một dáng người quen quen. Hắn đứng dựa vào chiếc xe đạp trắng, mái tóc đen bóng bị gió thổi tung lên.

Lâu lắm rồi không thấy Kim Nguyệt Dạ ngẩng cao đầu, ánh mắt long lanh đến vậy. Ánh mắt tôi và hắn bắt gặp nhau. Hắn quay người về phía tôi nở nụ cười tươi rói, giơ cái bảng điều khiển máy bay trong tay.

Tít tít! Tít tít!

Có tin nhắn!

Tôi quay người cầm lấy máy di động để trên tủ đầu giường, mở ra xem.

Bé Hựu Tuệ này, lượng mỡ dư thừa trong cơ thể bé đang ở mức báo động, lẽ nào bé muốn biến mình thành gấu ngủ đông sao? From:Kim Nguyệt Dạ

Grừ... Miệng lưỡi của thằng cha này vẫn cay nghiệt như xưa. Tôi tức giận, lườm cái tên đang đứng cười ngoác miệng dưới nhà, nhưng dường như bản mặt dày như da voi đã nhờn thuốc

Tít tít...Tít tít!

Lại một tin nhắn nữa hiện lên trên màn hình di động.

Tức giận là sẽ chóng già lắm đó, bé Hựu Tuệ à! Bắt đầu tính giờ... Cho bé ba phút để xuống nhà. Nếu bé không xuống, tôi sẽ lên tận nơi tìm bé. Nhanh lên nhé! From: Kim Nguyệt Dạ

“Bé Hựu Tuệ, bắt đầu tính giờ!” Kim Nguyệt Dạ tự nhiên hét toáng lên, khiến mọi người trên phố đồng loạt nhìn về phía tôi.

Tôi cuống quýt định đóng cửa sổ, nhưng nụ cười tươi như nắng ban mai cùng với bộ dạng ngộ nghĩnh kiểu con nít của hân khiến tôi choáng ngợp

Có xuống không! Xuống hay không xuống ?...

Qua lớp kính thủy tinh mờ sương, tôi nhìn thấy bóng dáng mờ mờ, ảo ảo của hân. Một âm thanh đột nhiên vang lên trong đầu tôi:

“Mày đã tự khép mình bao lâu rồi... nhưng rốt cục vẫn phải đối mặt với tất cả, đúng không Tô Hựu Tuệ?”

Hừm, đã lâu rồi tôi không bước ra khỏi nhà. Hôm nay thời tiết đẹp, ra ngoài đi dạo chút cùng không phải là một ý kiến tồi...

“Haiz, bé Hựu Tuệ nè! Bé là ninja rùa à? Mất gần ba mươi phút rồi đấy!” Kim Nguyệt Dạ không nhận ra tôi đang bồn chồn, thấp thỏm.“Mà bé định mặc cái áo bông to xù này ra ngoài à? Dạo này bé kết model giản dị hả? Đầu óc cũng xù như tổ quạ, chẳng giống bé thường ngày chút nào!”

Hừm... Tôi để mặc cho tên Kim Nguyệt Dạ vuốt lại tóc ình, cúi đầu nhìn cái áo bông to xù màu tro đang mặc. Hình như mấy năm trước tôi đã định vứt nó đi vì nhìn quê quá.... Nhưng sao tôi lại thấy lời nói của Kim Nguyệt Dạ không có ý mỉa mai mình nhỉ?”

“Cậu gọi tôi ra đây chỉ để nói những câu này à?” Tôi lạnh lùng nhìn Kim Nguyệt Dạ và tự nghĩ, nụ cười của hân sao lúc nào cũng rạng rỡ như vậy.

Kim Nguyệt Dạ rướn mày, cầm điện thoại di động lên, và nở nụ cười sát fan hàng loạt.

“Bé Hựu Tuệ còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Tôi đã chụp cho bé ba tấm ảnh!”

“Ừ...” Nụ cười trên môi tôi chợt đông cứng lại, làm sao tôi có thể quên được?

Bảy ngày bảy đêm làm thêm như sống trong địa ngục, bưng trà rót nước hầu hạ thằng cha đáng ghét này, đã thế lúc nào cũng thấp thỏm lo sợ, còn cả vụ uống thuốc xổ quá liều khiến tôi suýt mất mạng...

Lúc đó, dù bị tên Kim Nguyệt Dạ chơi xấu đủ trò nhưng trông lòng tôi vẫn có chút gì vui vui...

“Bé Hựu Tuệ! Thức ra... tôi đã suy nghĩ rất nhiều về những việc mình đã làm trong một năm qua, tôi thấy mình trưởng thành hơn rất nhiều...”

Kim Nguyệt Dạ nhìn tôi, hai mắt vô cùng thành khẩn, khiến tôi không khỏi nghi ngờ hân lại giả trò ma mãnh gì đây.

“Để đền bù, tôi sẽ tặng bé ba điều ước vào năm mới.”

“Ba điều ước?”

Kim Nguyệt Dạ chăm chú nhìn tôi với vẻ mặt rất chân thành, khiến mọi hoài nghi ban nãy của tôi phút chốc tan biến. Tim tôi đập thình thịch, loạn nhịp.

“Nào! Đi thôi, tôi sẽ đưa bé đến một nơi!”

Không đợi tôi kịp định thần Kim Nguyệt Dạ đã kéo tay tôi đi.TWO

Hai mươi phút sau...

”Bé Hựu Tuệ, nhìn kìa! Quảng trường Milan hôm nay đông

thật đấy! Nghe nói, chỉ cần ước nguyện dưới đài phun nước Wish trong quảng trường vào dịp đầu năm, thì điều ước đó sẽ thành hiện thực.”

Đài phun nước Wish? Tôi ngẩng đầu lên, đúng là có rất nhiều người đang đứng chen chúc bên cạnh đài phun nước Wish!

“Mọi người đã bắt đầu cầu nguyện rồi đấy!”

Tôi nhìn theo hướng tay của Kim Nguyệt Dạ chỉ, rất nhiều bạn trẻ đang đứng bên cạnh đài phun nước, thành khẩn cầu nguyện.

“Đúng rồi, bé Hựu Tuệ! Hôm nay bé muốn ước ba điều ước gì nào?” Kim Nguyệt Dạ kéo tôi đến bên đài phun nước Wish, mỉm cười.

“Hiếm hoi lắm mới có ngày lòng từ bi của tôi trỗi dậy, cơ hội ngàn năm có một đó, bé phải suy nghĩ thật kỹ rồi hãy ước!”

“Thật... thật phải ước sao?” Nhìn khuôn mặt háo hức của Kim Nguyệt Dạ, tôi đột nhiên có cảm giác mơ hồ khó tả.

Ước cái gì bây giờ? Lúc này trong đầu tôi trống rỗng... Tôi muốn gì nhỉ? Bản thân tôi cũng không rõ...

“Thế này nhé, bé chỉ cần nói ra ba điều khiến bé vui vẻ, thư thái thì dù có phải lên núi đao hay xuống biển lửa, Kim Nguyệt Dạ này cũng sẽ thực hiện bằng được. Thế nào?”

Thấy Kim Nguyệt Dạ động viên hết mình, đầu tôi bỗng lóe lên ý nghĩ muốn chơi tên này một vỏ đau cho bõ ghét.

“Tôi muốn... tôi muốn nghe thiên thần hát, muốn nghe tiếng sóng biển, còn muốn... muốn đi ngắm núi tuyết cao nhất thế giới!”

“Nghe sóng biển? Ngắm núi tuyết?” Kim Nguyệt Dạ mắt tròn như ốc bươu. Hắn không ngờ tôi ước những điều kì quặc vậy. Khuôn mặt hắn đang tràn đầy tự tin bỗng nghệt ra như phỗng, “Bé Hựu Tuệ, có thể dễ hơn chút không?”

Tôi khẽ lắc đầu, mắt nhìn xuống dưới đất.

Biết ngay mà! Cái gì mà “sẽ thực hiện bằng được”? Hắn chỉ chọc tôi cho vui thôi... Điều tôi muốn ước nhất vĩnh viễn không bao giờ trở thành hiện thực, Nghĩ đến đây tim tôi lại đau nhói.

“OK! Đã hứa với bé rồi thì ngay bây giờ tôi sẽ thực hiện điều ước thứ nhất, cho bé nghe thiên thần hát!”

Hở? Lần này đến lượt tôi mắt chữ A mồm chữ O nhìn Kim Nguyệt Dạ. Hắn điên rồi sao? Điều ước hão huyền ấy làm sao thực hiện được chứ? Nghe thiên thần hát? Thế giới này có thiên thần sao?

Kim Nguyệt Dạ không đợi tôi nói thêm câu gì, hắn khom lưng kiêu rất quý tộc, cúi đầu về phía tôi, rồi đi thẳng đến thềm xi măng hình tròn chính giữa đài phun nước Wish, cất giọng nói với mọi người xung quanh:

“Ladies and Gentlemen, happy new year! Hôm nay người con gái tôi yêu có một ước nguyện tại đài phun nước Wish, cô ấy muốn nghe thiên thần hát!”

Kim Nguyệt Dạ vừa nói vừa chỉ tay về phía tôi, khiến tất cả mọi người xung quanh đều tò mò quay sang nhìn tôi chòng chọc.

”Tôi không thể tìm được thiên thần, nhưng tôi muốn nói với cô ấy rằng, luôn có một thiên thần ở bên cạnh bảo vệ cô ấy. Lúc vui cũng như lúc buồn luôn bên cạnh chia sẻ cùng cô ấy. Vị thiên thần hộ mệnh này xin hát tặng cô ấy một bài, mong mọi người ủng hộ!”

Thiên thần hộ mệnh? Kim Nguyệt Dạ đang nói nhắm gì vậy? Trước con mắt tò mò, tọc mạch của mọi người, tôi chỉ muốn đào hố chui xuống. Nhưng giữa quảng trường Milan rộng thênh thang làm gì có chỗ nào để nấp cơ chứ?

Rào rào rào!

Tiếng vỗ tay vang lên khắp nơi, tôi từ từ ngược đầu lên. Không biết từ bao giờ mọi người xung quanh đài phun nước đều từng bước, nhiệt tình cổ vũ hết mình cho Kim nguyệt Dạ.

Tôi là vị thiên sứ

Một vị thiên sứ cô độc lãnh duBay nhảy khắp chốnTìm tình yêu trong cuộc viễn duTình yêu nói đâu tôi chẳng thấy Đôi cánh tôi mệt mỏi rồiEm là chú cá heo đại dương xanh thẳm,Vẫy vùng nơi biển cả xa khơiNgẩng đầu lên đón cầu vồng ngũ sắcLòng em chứa nỗi đau đầy vơi.

Tiếng hát vang lên dịu dàng trong những tràng pháo tay ầm ĩ.

Lời bài hát ngọt ngào, ấm áp của Kim Nguyệt Dạ. Bài hát thật đúng với tâm trạng của tôi lúc này.

Lời ca sâu lắng dịu ngọt, như một sợi tơ giăng qua tai mỗi người, như một sợi tơ mỏng manh vô hình luồn lách vào tận đáy sâu tâm hồn của mỗi người. Không có mic, không có nhạc đệm theo, chỉ có giọng hát mộc, nhưng giọng hát đó giống như phép thuật diệu kì khiến cả quảng trường lắng đọng, và thời gian dường như cũng đang đông cứng lại...

Thiên sứ thấu hiểu vết thương trái tim cá heo ấp ủCá heo nhói lòng khi trái tim thiên sứ vỡ tanGặp mặt đã thành điều quý giá vô vànTrong gió nước mắt của niềm vui dậm ngàn.

Thiên sứ muốn học bơi chốn đại dương xanh thẳm bao laTrong mơ, cá heo thấy mình bay lên tận khung trời cao rộngTình yêu đâu dễ mà nổi bão giôngNhưng chỉ có e khiến con tim a xao động.

....

Tôi hình như nhận ra điều gì đó, bất giác ngẩng đầu lên nhìn Dạ mặc bộ quần áo màu trắng tinh khôi, đang đứng trên bậc thềm.

Về mặt Kim Nguyệt Dạ nghiêm túc hơn bao giờ hết, ánh mắt sáng rực như những vì sao trên trời. Tôi thấy mình lịm đi, tầm nhìn dần mờ mờ ảo ảo. Trước mắt tôi, người con trai có khuôn mặt đẹp như thiên sứ được gắn thêm một đôi cánh trắng toát, trên đỉnh đầu lấp lánh một vầng sáng chói lòa. Tất cả ánh sáng đều tập trung vào người con trai đó. “Thiên sứ” trở thành tiêu điểm duy nhất trên quảng trường.

Thiên sứ muốn trao cho cá heo một nụ hônNhưng biển cả sâu thẳm, sóng dữ thét dònCá heo muốn ôm thiên sứ vào lòngNhưng bầu trời cao, với tay đâu đếnCó tình yêu, chúng ta sẽ vượt qua cách trởEm yêu, anh sẽ luôn bên em!

....

“Thiên sứ” hát xong, bước xuống bậc và từ từ tiến lại phía tôi.

“Thiên sứ”, mỉm cười chìa bàn tay ra, kéo tôi đang há hốc mồm, bước lên bậc thềm từng bước một. Tiếng hát du dương của “Thiên sứ” thấp dần, cả quảng trường đột nhiên bằng tĩnh. Tiếng vỗ tay nổi lên như sóng thần, trào dâng lên cả khán đài.

“Hay quá!”

Tiếng hò reo xé toạc bầu không khí yên tĩnh, từ trong đám đông vang lên tiếng vỗ tay rộn rã, tất cả mọi người đều phấn khích reo hò ầm ĩ

“Hát thêm bài nữa đi! Hát thêm nữa đi!”

“Đúng rồi, dắt bạn gì lên, hát thêm bài nữa đi!”

Quang cảnh náo nhiệt trước mắt làm tôi bừng tỉnh, định bước xuống thì bị một bàn tay giữ chặt lại, không cách nào buông ra. Đột nhiên Kim Nguyệt Dạ xoay người lại, quay đầu nhìn tôi, khẽ cúi người chào.

“Thưa các vị, tôi muốn mời người con gái tôi yêu nhảy một bản. Mọi người có thể giúp tôi không?”

“Hoan hô! Hoan hô! Hoan hô!...”

“Nhảy đi, nhảy đi, nhảy đi...”

Mọi người xung quanh cổ vũ ầm trời, rồi vỗ tay theo nhịp để giục tôi và Kim Nguyệt Dạ. Tôi đỏ bừng mặt nhìn xung quanh, phát hiện những người lại xem mỗi lúc một đông, dường như tất cả mọi người đang ở trên quảng trường đều tập trung tại đây.

“Công chúa Hữu Tuệ cao quý, công chúa có thể cùng thần khiêu vũ một bản không?” Kim Nguyệt Dạ mỉm cười vui vẻ. Không đợi tôi trả lời, một cánh tay nhẹ nhàng đặt vào vai tôi, cánh tay kia nắm chặt tay tôi.

Dường như có sự sắp đặt ngẫu nhiên, tiếng bản Valse sau mười hai giờ vang lên khắp quảng trường khiến bầu không khí vốn náo nhiệt ở đây được đẩy lên đến cao trào.

Rào! Rào! Rào!

Mặt tôi đỏ như gấc, bước theo điệu nhạc dưới hàng trăm con mắt đang dõi theo. Tôi và Dạ làm thành cặp đôi nhảy trên bậc thềm trung tâm của đài phun nước Wish.

Mọi người xung quanh vỗ tay rào rào theo nhịp. Kim Nguyệt Dạ nắm chặt lấy tay tôi, ôm eo và đưa tôi xoay tròn ở chính giữa đài phun nước. Xoay tròn... Xoay tròn...

“Woa! Đẹp đôi thật! Đẹp giống như một bức tranh vậy!”

”Tôi thấy hai người họ như công chúa và hoàng tử trong truyện cổ tích ỹ. Nhìn bọn họ tôi cũng thấy thật hạnh phúc!”

Tiếng tán dương của mọi người xung quanh không ngừng vang tới tai tôi. Tôi thấy mình như đang đứng giữa đám bông mềm mại, toàn thân nhẹ nhàng, từ từ bay lên...

“Xin du khách chú ý! Đài phun nước Wish... của quảng trường... sắp... phun nước... Xin mời những ai ở gần đài phun nước... nhanh chóng rời khỏi... để tránh...”

“Á, Kim Nguyệt Dạ! Hình như trên loa đang nói... Loa đang nói gì vậy?”

Vì tiếng vỗ tay và hoan hô quá lớn, tôi không nghe rõ trên loa nói gì.

“À, có gì đâu? Nhấn tìm người ý mà!...”Kim Nguyệt Dạ vẫn tiếp tục khiêu vũ, mỉm cười trả lời tôi.

Thật không? Nhưng tại sao mọi người lại chạy hết ra ngoài vậy?

Tôi nghi ngờ ngừng bước chân và thấy ban nãy mọi người còn vây chúng tôi như kiến, giờ đều nhanh chóng rời đi như trốn tránh cái gì đó. Một cô bé quay đầu lại nhìn chúng tôi, hét lớn:

“Hai anh chị vẫn còn nhảy sao? Đài phun nước sắp phun nước đó!”

“Hả? Cái gì?” Tôi và Kim Nguyệt Dạ còn chưa kịp định thần thì cảm thấy có một làn khí lạnh đổ ập xuống đầu.

Phụt! Phụt!

Xoạt! Xoạt!

Cùng với tiếng nhạc du dương, những giọt nước lạnh như băng từ trên không ào ào đổ xuống.

Tôi và Kim Nguyệt Dạ không kịp tìm chỗ trốn, bị dội trúng nước. Hoàng tử và công chúa trong chuyện cổ tích chớp mắt đã ướt sũng như chuột lột.

“...”

“...”

Tôi và Kim Nguyệt Dạ đứng giữa đài phun nước Wish, nhìn nhau chăm chăm, không thốt ra lời.

Đột nhiên Kim Nguyệt Dạ cười phá lên.

“Ha ha ha ha! Ha ha ha ha! Buồn cười quá! Cười chết mất! Đây là lần đầu tiên tôi gặp phải chuyện buồn cười như thế.” Kim Nguyệt Dạ ôm bụng cười ngặt nghẽo.

“Hừ! Có gì đáng cười hả?” Tôi hắt xì hơi, bực mình giữ nước vương trên tóc mái, “Đều tại cậu cả! Bắt tôi lên khiêu vũ! Á, Kim nguyệt Dạ! Cậu giữ nước bắn hết vào người tôi rồi!”

“Đừng giận mà! Chúng ta là những nhành hoa mới nở, được tưới chút nước cho thêm tươi tắn ý mà! Ha ha ha ha! Hựu Tuệ, xem Charles Chaplin (Vua hề Sác lô) biểu diễn trong mưa nè!”

Nhìn Kim Nguyệt Dạ bắt chước Charles Chaplin, đi kiểu chữ bát, diễn những tư thế chọc cười, tôi không nhịn nổi, cười to thành tiếng: “Ha ha ha...”

“Ồ, ồ, Hựu Tuệ! Bé vừa cười đó sao? Cuối cùng bé cũng cười rồi!” Thấy tôi cười, Kim Nguyệt Dạ đột nhiên dừng lại, mừng rỡ nhìn tôi.

“Nhìn thấy tôi cười lạ lắm sao?” Tôi chun mũi lại nói với hân.

“Ừ!” Kim Nguyệt Dạ mỉm cười gật đầu, ” Hựu Tuệ, bé có biết bé đã không cười bao lâu rồi không? Ba tháng rồi đó...”

“Tôi...” Nghe lời nói của Kim nguyệt Dạ, toàn thân tôi run lên.

Những điều tôi đã cố quên đi đột nhiên lại ủa về trong trí óc, khiến ngực tôi lại nhói đau...

“Hựu Tuệ!” Kim Nguyệt Dạ đi đến trước mặt tôi, ánh mắt âu yếm, nhẹ nhàng vuốt tóc trên trán tôi, rồi đưa tay ôm mặt tôi.

“Hãy tin tôi! Hãy để tôi làm thiên thần hộ mệnh cho em, để niềm vui của e thành niềm hạnh phúc của tôi, để nỗi buồn của em trở thành nỗi đau của tôi.”

“Kim Nguyệt dạ...”

Tôi cảm động nhìn Kim Nguyệt Dạ.

Kim Nguyệt Dạ cười rạng rỡ nhìn tôi. Nụ cười như ánh mặt trời ấm áp trong mùa đông lạnh giá, làm tan chảy băng tuyết trong tim tôi. Cảm giác thật ấm áp!

Nhưng...

Vù... vù...

Một trận gió lạnh buốt thổi qua, tôi nghe thấy tiếng răng mình lập cập va vào nhau.

“Kim... Kim... Kim... Nguyệt Dạ... Chúng ta... hình như đã quên... bây giờ đang là mùa đông...”

Một lúc sau, đài phun nước Wish ở trung tâm thành phố Milan chợt xuất hiện hai bức tượng bằng băng...THREE

Phù! Ấm quá!

Nhờ nước nóng xông lên, toàn thân tê buốt của tôi trở lại nhiệt độ bình thường. Sau khi thay quần áo ấm, tôi ngồi xuống phía trước cái bàn sách bữa bộn.

Cảnh Kim Nguyệt Dạ và tôi khiêu vũ ở quảng trường Milan lại hiện ra trong đầu, khiến mặt tôi nóng bừng lên.

“Ồ, ồ, Hựu Tuệ! Bé vừa cười sao? Cuối cùng bé cũng cười rồi! Hựu Tuệ, bé có biết bé đã không cười bao lâu rồi không? Ba tháng rồi đó...”

Tôi xoa xoa mặt, cảm nhận hơi ấm từ bàn tay truyền tới...

Ừm... Suốt kì nghỉ đông, tôi chưa động vào một quyển vở bài tập nào. Tôi thở dài thườn thượt, nhìn đồng hồ bài tập chất cao như núi trên mặt bàn, rồi ngó quanh căn phòng bữa bộn không còn chỗ trống. Bây giờ, tôi chẳng có hứng thú để làm gì cả.

Ba tháng... Chuyện đó đã qua ba tháng rồi...

Chợt nhớ ra vẫn chưa lên mạng xem kết quả thi cuối kì trước, tôi mở máy tính, đăng nhập vào trang web của trường.

Tít tít tít!

Có người vừa BUZZ tôi trên QQ (Mạng chat nổi tiếng của trung quốc, gần giống với yahoo). Avatar của Hiểu Ảnh nhấp nháy liên tục. Tôi lưỡng lự một lúc, cuối cùng cũng trả lời.

Thiên thần rút cánh: Hựu Tuệ! Hựu Tuệ! Hu hu hu hu hu! emo nước mắt nước mũi ào ào như lũ quét). Bà có đấy không?

Ngọn gió thần sầu: Tôi đây

Thiên thần rút cánh: Hựu Tuệ, là bà thật sao? Thật là bà sao? Bà đã chịu nói chuyện với Hiểu Ảnh rồi à? Hiểu Ảnh nhớ bà lắm, Tô Cơ cũng tìm bà suốt...

Một thời gian dài tôi không liên lạc với hai nhỏ bạn. Nhìn vẻ phấn khởi của Hiểu Ảnh tôi chợt thấy nhói lòng.

Thời gian qua, tôi chỉ tự khép mình chìm đắm trong u sầu, không hề nghĩ gì đến hai nhỏ bạn thân.

Thiên thần rút cánh: Hựu Tuệ nè! Tô Cơ và Tiểu Huyền Huyền hôm qua vừa cãi nhau đấy. Tôi khuyên thế nào hai tên đó cũng không nghe! Hu hu hu hu! Tiểu Huyền Huyền gần đây chẳng thềm đêm xỉa gì tới Tô Cơ, cũng không chịu nghe điện thoại của nhỏ ý, Tô Cơ giận lắm.

Lăng Thần Huyền không đếm xỉa gì đến Tô Cơ á? Cũng không chịu nghe điện thoại sao? Lẽ nào hấn thấy ngại vì chuyện đó?

Mặc dù chuyện bí mật đó vẫn chưa hé lộ hoàn toàn, nhưng Huyền cũng khó có thể đối xử với Tô Cơ như trước được...

...

Ngọn gió thần sầu: Hiểu Ảnh đừng lo, hai tên đó sẽ không sao đâu. Bà không biết sao? Cãi nhau là gia vị của tình cảm đó...

Thiên thần rút cánh: Sao cơ? Thật à? (trầm tư suy nghĩ). Tôi có cách rồi! Tụi mình giúp Tô Cơ và Tiểu Huyền Huyền làm lành đi! Hai ngày nữa là tới Tết nguyên tiêu, tụi mình kêu Tô Cơ và Tiểu Huyền Huyền cùng đi chơi. Tôi còn muốn cả Dạ đi cùng nữa. Nếu Tô Cơ và Tiểu Huyền Huyền đi chơi vui vẻ cùng nhau, họ sẽ không cãi nhau nữa.

Ngọn gió thần sầu:...

Muốn giải quyết vấn đề giữa Tô cơ và Huyền, chỉ có cách duy nhất là làm rõ vụ “Uớc hẹn Thánh Ngưng” rồi cuộc là sao, xem Tô Cơ có phải là con gái của hiệu trưởng Thôi hay không. Nhưng, bây giờ tôi chẳng còn tí hơi sức nào, không thể tập trung sức lực để điều tra chuyện này, làm sao giúp Tô Cơ đây?

Thiên thần rút cánh: Lần trước bà bị rơi từ trên tầng xuống, Tô Cơ không cho tôi đi tìm bà, bảo là bà cần yên tĩnh một thời gian. Hựu Tuệ, bà vẫn không muốn đi ra ngoài chơi à? Hu hu hu! Nếu bà không ra ngoài thì sẽ không gặp được mọi người, vậy làm thế nào bây giờ? Tô Cơ thật đáng thương T_T

Ngọn gió thần sầu: ... Ôi. Hiểu Ảnh ngoan nào! OK, cứ làm như bà nói đi được không?

Thiên thần rút cánh: Thật sao? Tôi biết mà, Hựu Tuệ sẽ không vì chuyện của Vũ mà ghét tôi đâu! Hựu Tuệ bà tốt lém! Tôi đi xem phim hoạt hình đây! Bye bye!

Vũ...

Tôi luôn chạy trốn thực tại, sống khép mình, không chịu giao tiếp với thế giới bên ngoài. Nhưng cái tên đó lại hằn sâu và trí óc tôi, ngày một lớn dần, lớn dần...

Tối nay, lại một đêm mất ngủ...

FOUR

Tối Nguyên tiêu, tôi đến phố Angel theo lời hẹn với Hiểu Ảnh.

Phố Angel thật náo nhiệt. Dải phân cách vàng giữa trường Sùng Dương và Minh Đức được dỡ bỏ. Suốt kì nghỉ đông dài không ai gặp nhau, nên hôm nay người đến trường tham gia lễ Nguyên tiêu đông chưa từng thấy. Lâu rồi mới có cảm giác náo nhiệt như vậy!

“Hựu Tuệ! Hựu Tuệ! Bên này! Hiểu Ảnh ở đây nè!”

Cứ tưởng đông người như vậy sẽ khó tìm nhau, không ngờ vừa mới bước chân tới đầu phố Angel, tôi đã nhìn thấy hội Hiểu Ảnh, Tô Cơ, Lăng Thần Huyền và cả Kim Nguyệt Dạ đang đứng lù lù ở cửa trường Sùng Dương. Đường như tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía họ.

“Hựu Tuệ, hôm nay bé đến muộn thế!” Tôi vừa bước đến trước mặt họ, Kim Nguyệt Dạ đã chỉ vào cái điện thoại di động, mỉm cười gian xảo.

“À... Tôi quên không xem giờ.” Tôi ngượng ngùng gãi đầu, không biết nên nói gì.

“Hựu Tuệ, sao hôm nay bà lại mặc đồng phục? Có phải lên lớp đâu!” Hiểu Ảnh soi tôi từ đầu đến chân, “Hu hu hu... Hựu Tuệ, sao bà trông tiêu tụy thế? Nhìn xơ xác lắm, không xinh như hồi nào...”

“Hiểu Ảnh, có thôi đi không?” Lăng Thần Huyền và Tô Cơ cùng ngắt lời Hiểu Ảnh.

Hả? Tôi mặc đồng phục sao? Tôi cúi đầu nhìn bộ quần áo trên người... Híc! Sao tôi lại mặc đồng phục đi chơi chứ? Đã thế đầu tóc rõ bù xù... Trước khi ra khỏi nhà, tôi đã làm gì vậy? Không thể nhớ nổi nữa...

“Được rồi, được rồi! Hôm nay chúng ta không nói đến chuyện vô vị này nữa.” Kim Nguyệt Dạ nói to lên, “Tôi nghe nói Hiểu Ảnh mới tìm thấy một quán karaoke ngoài trời rất tuyệt, tối nay chúng ta đi hát hò thả phanh, được không?”

“Hay lắm! Hay lắm! Hiểu Ảnh rất thích cùng mọi người đi hát karaoke.”

Lời nói của Kim Nguyệt Dạ làm cho ai nấy đều vui vẻ trở lại. Chúng tôi đi theo Hiểu Ảnh vào trong trường Sùng Dương, dừng lại trước dàn karaoke ngoài trời của câu lạc bộ văn nghệ của trường Sùng Dương.

Dàn karaoke ngoài trời được bố trí khá mới lạ: Sân khấu nhỏ được trang trí xung quanh bằng hoa hồng, hai thùng hoa lớn đứng hai bên, phía sau còn có một màn hình lớn.

“Sân khấu tuyệt hết biết!” Hiểu Ảnh nhảy tưng tưng, chạy ngay lên sân khấu, xoay vòng vòng bên những bông hoa hồng tươi rói, “Tô Cơ! Hựu Tuệ! Chúng mình lên hát đi”

“Giờ à! Hiểu Ảnh! Tôi xin bà đừng có làm mấy cái việc trẻ con như thế!” Nhìn lên sân khấu hoa hồng, Tô Cơ giơ tay vuốt tóc, “Dù thế nào chúng ta cùng là Tuyệt Đại Tam Kiều trường Minh Đức, sao lại đi làm mấy chuyện mất mặt ở trường Sùng Dương lố lăng này được?”

“Cái gì? Bạch Tô Cơ! Cô vừa nói gì hả? Lăng Thần Huyền vừa nghe Tô Cơ nói lập tức quát ầm lên, “Chỗ hoa hồng này chúng tôi đâu có chuẩn bị cho cô, không biết hát thì đừng có lèm blem lắm lời!”

“Hả? Lăng Thần Huyền! Có giỏi cậu nói lại lần nữa xem!” Nghe Huyền nói xong, Tô Cơ tức nổ đom đóm mắt, lấy tay đập vào máy chiếu đặt bên cạnh sân khấu, “Xi! Thời đại nào rồi mà còn dùng máy chiếu kiểu này! Hừ, tưởng chiếu biển quảng cáo điện tử ngoài đường chặc!”

“Này, Bạch Tô Cơ! Tôi cảnh cáo cô, đừng sờ mó linh tinh kéo làm bẩn máy chiếu đó.” Lăng Thần Huyền trừng mắt lên, hùng hổ đi đến trước mặt Tô Cơ.

“Cậu...” Tô Cơ tức điên không nói lên lời, cùng hằm hằm tiến tới trước mặt lăng Thần Huyền, trợn mắt nhìn hằm.

Lăng Thần Huyền thấy Tô Cơ đang lườm mình, ngáy người ra rồi hậm hực quay đi, bước thẳng lên sân khấu hoa hồng.

“Tối nay đại ca Huyền không vui, muốn hát cho đã! Không ai được bén mảng làm phiền!” Lăng Thần Huyền vênh ngược mặt lên, giơ ngón cái chỉ vào phí sau vai, “Khâu Hiểu Ảnh, tôi hát bài Đại đao chém đầu lũ quỷ, cô mau giúp tôi một tay!”

“Đại đao... chém đầu lũ quỷ...” Không đợi Hiểu Ảnh kịp phản ứng, Lăng Thần Huyền đã gào to vào mic.

“Hiểu Ảnh! Mặc xác hằm! Bà giúp tôi chọn bài Bảo vệ Hoàng Hà!” Tô Cơ cũng không chịu kém cạnh, điên tiết xông lên sân khấu, giằng lấy một cái mic khác hát rống lên, “Gió đang gào, ngựa đang thét, Hoàng Hà cuộn sóng! Hoàng Hà cuộn sóng!”

Nhìn Lăng Thần Huyền và Tô Cơ dùng ánh mắt sắc như dao đấu nhau một mắt một còn trên sân khấu, tôi bỗng thấy sờn gai ốc, không biết từ lúc nào quan hệ giữa hai người họ xấu đến mức này.

Trời... mọi người kéo đến đây càng lúc càng đông, mồ hôi trên trán tôi lấm tấm

“Đến đây! Đến đây!” Bỗng Kim Nguyệt Dạ đứng giữa hai người đang nòng nặc mùi thuốc súng, cười tít cả mắt, “Hôm nay vui hết biết, chúng ta chọi trò hát một mạch không nghỉ đi. Nào, tiếp theo ai sẽ lên hát đây, dù là bài gì cũng phải hát. Nếu là bài song ca thì hai người kế tiếp nhau cùng hát”.

“Ha ha ha...! Hiểu Ảnh nghĩ kĩ rồi. Ai cũng đều phải hát! Đến phiên ai không hát thì coi như là thua. Hình phạt là sáng sớm mai phải hét to ba lần câu ‘Tôi là đồ ngốc’ trên phố Angel. Ha ha ha...!” Hiểu Ảnh cũng cười tít mắt, cong tay làm tư thế cổ vũ.

“OK! Ý kiến của Hiểu Ảnh rất hay.” Kim Nguyệt Dạ nhìn Lăng Thần Huyền đang phân vân, “Huyền, cậu có dám thi hát với tôi không?”

“Được!” Lăng Thần Huyền trúng kế khích tướng của Kim Nguyệt Dạ. Hắn nổi giận dùng nắm chặt vai Hiểu Ảnh lực mạnh, “Hát thì hát! Ai sợ ai?”

“He he! Tuyệt quá! Vậy Hiểu Ảnh bắt đầu trước nha!” Hiểu Ảnh vui mừng cầm mic như kiểu cầm que kem, đứng lên sân khấu.

Hả? Hiểu Ảnh? Bà muốn hát bài gì đây? Không phải lại mấy bài kì quái đó chứ...

“Tiếp theo, Hiểu Ảnh sẽ hát tặng mọi người bài Hai khúc côn! Xin tặng bài hát này cho Tô Cơ và Tiểu Huyền Huyền!”

Trời đất... quả nhiên...

Không hiểu Hiểu Ảnh lôi từ đâu ra hai cành cây được buộc lại bằng một sợi dây, múa may quay cuồng y như đang múa côn. Nhỏ ta vừa hát vừa nhún nhảy trên sân khấu, bọn người chúng tôi đứng dưới xem ngây cả người.

“Nhanh tay cầm lấy hai khúc côn! Hãy da... Hãy da... Nhanh tay cầm lấy hai khúc côn! Hãy da... Hãy da...” Hiểu Ảnh càng hát càng hăng, “hai khúc côn” trong tay vung lên vung xuống vun vút.

Đột nhiên, “tưng” một tiếng! Một khúc côn bất ngờ phản đòn, đập thẳng vào trán Hiểu Ảnh.

Hai mắt Hiểu Ảnh hoa cả lên, nhỏ ta ngã dập mông xuống đất.

“Ha ha ha! Cô ấy thật thú vị!”

Không biết từ lúc nào, dưới sân khấu đã tập trung rất đông khán giả. Mọi người đều được màn biểu diễn của Hiểu Ảnh truyền cảm hứng nên hăng hái vỗ tay ầm ầm.

Thoắt một cái Hiểu Ảnh đã trị thương xong, nhỏ ta lại cầm mic hớn hờ chạy đến bên Lăng Thần Huyền, hai mắt chớp chớp:

“Tiểu Huyền Huyền! Bài sau là nam nữ song ca, Hiểu Ảnh với Huyền cùng hát nhé!”

“Không...”

Lăng Thần Huyền còn chưa kịp lắc đầu, Kim Nguyệt Dạ liền nhướn mày, cười gian gian nhìn hắn rồi cũng bắt chước cách nói của Hiểu Ảnh: “Không phải Tiểu Huyền Huyền muốn làm đồ ngốc đó chứ?”

“Hừ! Hát thì hát! Lăng Thần Huyền như ống pháo bị châm lửa, mặt nổ ”bùm” một tiếng, cướp ngay lấy mic.

Nhạc bắt đầu rồi! Hóa ra là bài Ngày mai em phải lấy anh.

“Hura! Tuyệt vời!” Mắt Hiểu Ảnh ánh lên niềm vui, phấn khích đến mức hai má đỏ bừng.

Lăng Thần Huyền hai mắt tròn tròn, mồm ngoác ra hết cỡ, cả người đứng bất động một chỗ.

“Hương hoa mùa xuân đem theo..” Tiếng nhạc du dương, êm tai khiến không gian như ngập tràn làn hương ngọt ngào. Nhưng Lăng Thần Huyền hát chẳng khác nào hòa thượng tụng kinh, đọc từng từ khô khốc. Còn nàng Hiểu Ảnh nhà ta càng hát càng sung, có lúc rống lên cao vút.

“Phù!” Lăng Thần Huyền càng hát càng chán nản, nhấn nạy đến giữa bản nhạc thì lập tức bỏ mic, lau mồ hôi trên mặt. Nhưng...

“Tiểu Huyền Huyền thân yêu, bài hát này thật tuyệt! Hay chúng ta chơi trò kết hôn đi!” Hiểu Ảnh quay đầu sang, mặt đỏ như cà chua, e thẹn đăm đăm nhìn Lăng Thần Huyền. Nhỏ ta từ từ giang tay ra rồi lao tới chỗ tên Huyền.

“Không! Không! Đừng!” Lăng Thần Huyền hét lớn, cầm mic chạy khắp sân khấu.

“Tiểu Huyền Huyền! Chúng ta chơi trò kết hôn đi mà!”, Hiểu Ảnh chu môi, Lăng Thần Huyền. Tôi, Tô Cơ và Kim Nguyệt Dạ tròn mắt ngạc nhiên nhìn hai người đuổi nhau.

Lăng Thần Huyền lướt sang trái, chui sang phải, chạy vào bên phải nhảy sang bên trái. Hiểu Ảnh cũng dẫu môi nhào nhào chạy từ trái qua phải, nhón nhác tìm kiếm rồi lại phi từ phải qua trái...

Hai người họ trong tay vẫn cầm mic... Lúc hai người chạy vòng tròn, dây mic xoắn lại vào nhau, chẳng mấy chốc đã quấn mấy vòng trên sân khấu. Dây mic càng quấn ngán lại, khoảng cách đuổi bắt của hai người cũng ngắn theo, mỗi lúc tiến lại gần nhau hơn.

“Tiểu Huyền Huyền! Đừng trốn nữa mà! Hiểu Ảnh đến đây! Chụt chụt!” Lăng Thần Huyền cuối cùng cũng bị Hiểu Ảnh tóm được. Hiểu ảnh hào hứng xông tới, một tay ôm chặt Lăng Thần Huyền, vừa định “mi” thì...

Rầm...

Một tiếng động trời long đất lở khiến ba chúng tôi giật bắn mình.

Đúng lúc Lăng Thần Huyền giật lùi về phía sau thì bị dây mic quấn ngã. Hiểu Ảnh cũng mất thăng bằng, hai người ngã đè lên nhau.

Chụt!

Một tiếng động khê khằng vang lên. Tôi mở to mắt, mồm ngoác thành hình chữ O.

Môi của Hiểu Ảnh và Lăng Thần Huyền chạm vào nhau...

“Tiểu Huyền Huyền... Tiểu Huyền Huyền mi Hiểu Ảnh rồi!” Hiểu Ảnh phấn khích như phát điên, hai tay ôm má đang đỏ ửng, xúc động đứng nguyên tại chỗ.

“Là ngoài... ngoài ý muốn! Là sự cố bất ngờ thôi!” Mặt Lăng Huyền đỏ tới tận cổ, vừa kêu oan vừa khua chân múa tay.

“Tiểu Huyền Huyền nè, hôm nay Hiểu Ảnh tô son vị nho đấy!” Hiểu Ảnh chu môi về trước mặt Lăng Thần Huyền, “Tiểu Huyền Huyền thích không?”

“Á...” Lăng Thần Huyền hét lớn rồi lùi vội ra sau, hơi khom lưng, mặt đỏ lựng, thủ sẵn tư thế tự vệ, “Cô... cô đừng có lại gần tôi!”

“Hiểu Ảnh! Đủ rồi đó! Đừng làm loạn nữa!” Tô Cơ đang đứng bên cạnh tôi, đột nhiên hét lớn, giọng nói run run.

Tôi quay đầu nhìn Tô Cơ. Vẻ mặt nhỏ ta... có vẻ kì kì...

“Ha ha ha... Ha ha ha...” Bên cạnh vang lên tiếng cười giòn tan của Kim Nguyệt dạ “Huyền à, cậu phải cảm ơn tôi đấy nhé!”

“Hơ hơ hơ! Tôi đúng là phải cảm ơn cậu đấy, Dạ à!” Lăng Thần Huyền đảo mắt, “Bài hát tiếp theo đến lượt cậu! Xem tôi ‘cảm ơn’ cậu thế nào!”

“Chuyện nhỏ!” kim Nguyệt Dạ thản nhiên bước lên sân khấu, phong thái đường hoàng đón lấy mic từ tay Lăng Thần Huyền. Dạ quay xuống dưới sân khấu cúi đầu lịch thiệp, nói với giọng đầy sức hút, “Các bạn thân mến, tiếp theo tôi xin hát một ca khúc không phải do tôi sáng tác tặng cho tất cả mọi người”

“Trời ơi! Anh Dạ đẹp trai hết biết! Kim Nguyệt Dạ! Kim Nguyệt Dạ!” Đám đông quanh sân khấu lập tức hò hét điên cuồng.

Tiếng nhạc êm dịu vang lên, Kim Nguyệt Dạ chăm chú nhìn tôi: “Bài hát này tôi muốn dành tặng cho công chúa Hựu Tuệ của tôi...”

Oái

Mặt tôi đỏ bừng, cúi vội đầu xuống.

Đột nhiên bản nhạc êm dịu chuyển thành tiếng ồn đinh tai nhức óc.

Màn hình phía sau hiện lên tên bài hát to như gà mái ghe: Đến chết vẫn yêu.

“Ban này rõ ràng là bài Dạ khúc cơ mà! Sao lại thành bài này?” Tô Cơ ngạc nhiên.

“Ha ha ha... Xem ai là thằng ngốc nhé!” Ngẩng đầu lên, tôi thấy Lăng Thần Huyền ngồi bên cạnh sân khấu cười nhếch nhếch, giơ hai ngón tay ra hiệu chiến thắng.

Hóa ra do hấn bày trò...

Uỳnh uỳnh uỳnh... Thành thành thành...

“Đến chết vẫn yêu, dù cho anh già đến răng long đầu bạc, tình cảm sâu đậm vẫn dành cho em, tình cảm thiết tha anh mới dám ngỏ lời...” Giọng hát ngọt ngào đầy sức mê hồn của Kim nguyệt Dạ liền biến thành sa mạc Sahara cằn cỗi, mỗi tiếng khó khăn lắm mới rạn ra nổi.

Từng đường nét trên khuôn mặt tự tin của Dạ như bị co rút theo tiếng nhạc mà nhức tai.

“Ha ha ha... Ha ha ha...” Tác giả của trò lố này – tên khỉ ngố Lăng Thần huyền bà lẩn bà càng ra đất cười, “Ha ha ha! Hay quá! Hát hay lắm!”

Bên dưới khán đài cười rộ lên.

Đột nhiên tiếng cười của lăng Thần Huyền im bật. Tôi mở to đôi mắt đang cười đến sắp chảy cả nước mắt.

Kim Nguyệt Dạ đứng trước mặt Lăng Thần Huyền, mỉm cười dịu dàng. Nhưng Lăng Thần Huyền lại cười không nổi, vì hấn biết chiêu “cười nụ giấu dao” của Kim Nguyệt Dạ.

“Ư...” Nhân lúc Kim Nguyệt Dạ chưa kịp động thủ, Lăng Thần Huyền định đánh bài chuồn.

“Đến chết vẫn yêu!” Kim Nguyệt Dạ cầm mic vừa nghiêng răng hát vừa đuổi theo Lăng Thần Huyền, “Không hiểu tận chân tóc anh đâu giám ngỏ lời, tình cảm sâu đậm anh chỉ dành cho em, tình cảm thiết tha...”

“Ha ha ha! Ha ha ha!” Bạc Tô Cơ và tôi đều nhin không nổi cười sặc sụa.

“Ha ha ha! Kim nguyệt Dạ đáng yêu ghê! Kim Nguyệt Dạ siêu cute!”Hiếu ảnh hét lớn, “Tiểu Huyền Huyền cố lên!”

“Học học học... Dạ... đừng... đừng đuổi nữa...”Lăng Thần Huyền dựa vào tường, thở hổn hển, xua tay rồi rít xin tha mạng.

“Được rồi!” Nhân lúc tiếng nhạc vẫn chưa hết, Kim Nguyệt Dạ nói với Lăng Thần Huyền, “Huyền, đoạn cuối cậu lên nhảy đi, không nhảy đừng trách tôi độc ác!”

“Hử?” Lăng Thần Huyền còn chưa kịp thở, vừa nghe Kim Nguyệt Dạ nói, bỗng thừ người ra.

“Ha ha ha! Huyền, cậu đừng giả bộ khiêm tốn nữa, ai cũng biết cậu nhảy cực đỉnh. Mau lên đi!” Kim Nguyệt Dạ cười mồm mỉm nhìn Lăng Thần Huyền hai mắt rõ gian manh.

“Oa! Tiểu Huyền Huyền nhảy! Hiếu Ảnh muốn xem Tiểu Huyền Huyền nhảy!” Hiếu Ảnh hí hửng đẩy lăng Thần Huyền lên sân khấu.

“Ha ha ha! Lãng Thần Huyền, nhảy một đoạn hiphop đi!” Kim Nguyệt Dạ không hề do dự, bắt đầu làm “ban giám khảo”

“Anh không có tiền, anh không cần sĩ diện... Anh không có tiền, anh không cần sĩ diện...”

Lãng Thần Huyền mặt mày méo xẹo, chuyển động từng bước.

“Hay quá! Hay quá!” Hiểu Ảnh xem đến ngây người vỗ tay ầm ỉ.

“Được chưa?”

“Từ từ đã! Mới nhảy có tý đã hết rồi à? Mọi người nhất định không chịu đâu!” Lãng Thần Huyền toan bứt xuống nhưng Kim nguyệt Dạ quyết không tha, hấn nháy mắt với Hiểu Ảnh.

“Đúng đúng! Hiểu Ảnh vẫn muốn xem!” Hiểu Ảnh lập tức trúng kế của Kim nguyệt Dạ, gào ầm lên. Khán giả đang xem không chớp mắt ở bên dưới cũng động thanh hô to phụ họa.

“OK!” Kim Nguyệt dạ vỗ vai Lãng Thần Huyền “Tiếp tục nhảy hiphop nào!”

Lãng Thần Huyền thở hổn hển dừng bước nhảy..

“Tiếp theo là màn múa bụng!” Kim Nguyệt Dạ bồng mồm cười, tiếp tục quay tên Huyền như dế.

Lãng Thần huyền mặt cắt không còn giọt máu, mồ hôi đầm đìa. Nhưng chẳng nhẽ lại chấp nhận mình là thằng ngốc ở phố Angel nên hấn đành cắn răng kiên trì.

“Vũ khúc loài khỉ!”

“Múa vịt!”

“Điệu uốn của lươn!”

...

“Giám khảo” Kim Nguyệt Dạ chơi ác thật, tên điệu múa nào cũng hiếm gặp! Lãng Thần Huyền nhảy nhanh đến mức co gân.

“Cuối cùng là điệu múa yêu ma nổi loạn”, Kim Nguyệt dạ nói xong, bỏ mic xuống, mồm cười đứng bên cạnh sân khấu, thưởng thức điệu múa cuối cùng.

Lãng Thần Huyền như lên cơn động kinh, nhảy từ bên này sang bên kia.

Từng bước nhảy của Lãng Thần Huyền khiến khán giả dưới sân khấu cười lăn lộn. Tiếng cười như dòng nước nóng sưởi ấm trái tim mọi người.

FIVE

“Ha ha ha, Hiểu Ảnh hôm nay vui quá! Chưa đã, chưa đã! Chúng mình chơi trò trốn tìm đi!”

Mọi người đều mệt rã rời nhưng Hiểu Ảnh nhất quyết không chịu về nhà, giơ tay hét lớn đòi chơi trò trốn tìm. Trời ơi, nhỏ ta rốt cuộc muốn gì đây? Hết nói nổi luôn...

“Gì chứ! Lại chơi trốn tìm? Hiểu Ảnh, bà mê mẩn trò trốn tìm đến thế cơ à? Sao lúc nào cũng muốn chơi cái trò vô vị đó?” Tô Cơ mặt không chút biểu cảm nhìn Hiểu Ảnh.

“Nhưng Hiểu Ảnh rất thích chơi mà! Xin Tô Cơ đấy...” Hiểu Ảnh lại giở tuyệt chiêu năn nỉ ỉ ôi của mình, dụi dụi đầu, hai má phụng phịu, mắt sáng lấp lánh như sao.

“Được rồi! Nếu mọi người không có ý kiến gì thì tôi cũng không ý kiến.”

Những vì sao trong mắt Hiểu Ảnh lấp lánh chưa đến ba giây, tôi và Kim Nguyệt Dạ đành bó tay xin đầu hàng, gật đầu đồng ý.

“Woa! Tô Cơ tốt nhất!” Hiểu Ảnh vui mừng ôm lấy cổ Tô Cơ, mặt quay về phía Lãng Thần Huyền, mắt tiếp tục đưa đi đưa lại nhưng đánh lửa.

“Biết rồi... biết rồi! Chơi thì chơi! Cô đừng có lại gần tôi!”

Lăng Thần Huyền mặt đỏ bừng quay lại vội đi, hét lớn.

“Yeah! Tốt quá!” Hiểu Ảnh nhảy tung tung, chạy đến trước mặt tôi và Kim Nguyệt Dạ, sung sướng lè lưỡi.

Trò chơi trốn tìm chính thức bắt đầu.

“Oa! Quỷ sắp đến rồi! Hiểu Ảnh phải đi trốn đây!” Hiểu Ảnh sung sướng kéo tay tôi và Tô Cơ chạy nhanh như bay về dãy phòng học.

Học học học...

Ba đứa chúng tôi thở hổn hển chạy vào dãy phòng học. Trong bóng đêm yên tĩnh, giọng Tô Cơ lộ rõ sự lo lắng.

“Hựu Tuệ... Ở đây được không? Chúng ta có nên phân ra để đi trốn không?”

“Tiểu Huyền Huyền chắc sẽ không tới bắt chúng ta trước đâu! Tiểu Huyền Huyền phải đi tìm Kim Nguyệt Dạ trước!” Hiểu Ảnh có lẽ vẫn còn lâng lâng trong hạnh phúc bởi “sự cố thân mật” với Lăng Thần Huyền khi này. Nhỏ đặt tay lên ngực thề sống thề chết.

“Tô Hựu Tuệ! Bạch Tô Cơ! Khâu Hiểu Ảnh! Không được động đây! Tôi đã nghe thấy tiếng của các cô rồi!” Hiểu Ảnh vừa dứt lời, thì tiếng của Lăng Thần Huyền từ xa vọng lại.

“Hả! Tại sao... tại sao lại tìm chúng ta trước chứ?” Hiểu Ảnh không còn tin vào lời mình nói.

“Hừ!” Tô Cơ bịt chặt mồm Hiểu Ảnh, “Cứ Tiểu Huyền Huyền thế này, Tiểu Huyền Huyền thế kia, bà làm tôi ong cả đầu! Nếu chẳng may bị tóm thì Tuyệt Đại Tam Kiêu của trường Minh Đức biết giấu mặt vào đâu?”

“Vây... vậy phải làm thế nào?” Hiểu Ảnh bị Tô Cơ dọa ngây người ra, không biết nên làm gì, quay sang cầu cứu tôi.

“Đừng cuốn lên! Lăng Thần Huyền không thể tìm ra chúng ta nhanh như vậy! Hấn nhất định rung cây dọa khỉ thôi!” Tôi bình tĩnh phân tích tình hình, Hiểu Ảnh nhìn tôi bằng ánh mắt ngưỡng mộ, khiến tôi suýt chút nữa thì đập đầu vào tường.

Cộp cộp cộp...

Sự việc hình như không đơn giản như tôi tưởng, tiếng bước chân càng lúc càng gần. Hình như... hình như... đó chính là Lăng Thần Huyền. Hấn quả nhiên đã tìm đến đây rồi.

“Đừng nhiều lời! Chúng ta mau tìm chỗ khác trốn thôi!” Tiếng nói của Tô Cơ gấp gáp.

Cộp cộp cộp...

Bước chân của Lăng Thần Huyền mỗi lúc một gần, Hiểu Ảnh nắm tay tôi càng chặt.

“Hựu Tuệ, Làm thế nào đây?” Tô Cơ thấy tôi hơi phân vân, giọng nói bắt đầu lo lắng, “Tên ngốc này sắp tìm đến nơi rồi, cứ tiếp tục thế này cả ba sẽ bị tóm!”

Cộp cộp cộp... Cộp cộp cộp...

Tiếng bước chân như đã ở ngay sau lưng Tô Cơ và Hiểu Ảnh. Tôi cũng bắt đầu rối lên, nhưng vẫn giữ nụ cười điềm tĩnh, quay lại nói với Tô Cơ và Hiểu Ảnh, “Hơ hơ hơ... kì thực... tôi cũng không biết ... làm thế nào!”

“Kéo, búa... Lá!”

“Kéo, búa... Lá!”

“A! Tiểu Huyền Huyền thua rồi! Tiểu Huyền Huyền phải làm quỷ!” Hiểu Ảnh nhìn tay Lăng Thần Huyền rồi mừng rỡ gào ầm lên.

“Cái gì? Quái thật! Sao hôm nay đen quá trời vậy?” Lăng Thần Huyền nhìn cái kéo mình vừa ra lên, bực mình vò đầu.

“Hừ! Ai bảo cậu ngốc quá làm chi, lần nào cũng thua.” Tô Cơ môi dẩu ra, lạnh lùng liếc xéo Lăng Thần Huyền.

“Tô Cơ, cô...”

“Được rồi, không còn sớm nữa, chúng ta bắt đầu chơi thôi!” Không để Lăng Thần Huyền kịp nói hết, Kim nguyệt Dạ như dùng thuật ẩn thân, mới chớp mắt đã mất tăm mất tích, chỉ còn vọng lại tiếng nói đắc ý, “Huyền, cố lên nhé! Ha ha ha!”

“Hừ... biết rồi!” Lăng Thần Huyền hậm hực ra mặt, nhắm mắt ngồi xỏm xuống đất, “Tôi bắt đầu đếm đây! Một trăm, chín mươi chín...”

“Giờ ạ!” Tô Cơ nhìn tôi, lạnh lùng nói, “Thà mỗi đứa chạy một hướng còn hơn là bị tóm. Tôi hô, mọi người cùng chạy nhé!”

Tô Cơ vừa dứt lời, tôi và Hiểu Ảnh chưa kịp hoàn hồn thì đã bị Tô Cơ đẩy về phía trước.

“Á!”

Hiểu Ảnh bị ngất ngờ quá nên kêu ré lên một tiếng.

“Khâu Hiểu Ảnh! Đứng im! Tôi nhìn thấy cô rồi!” Tiếng của Lăng Thần Huyền ngay sát bên tai.

“Tô Cơ...” Trong bóng đêm, mặt tôi tái mét nhìn Tô Cơ.

“Hà hà hà! Hựu Tuệ... Hà hà hà, bạn bè chính là để bán đứng đó!” Tô Cơ cười trừ nhìn tôi, rồi không chút nào do dự chạy như bay vào bóng đen tĩnh mịch.

“Hu hu hu! Tô Cơ ơi! Hiểu Ảnh bị tóm rồi!”

“Tô Cơ có giỏi thì đừng để tôi tóm được!”

...

Phía sau Hiểu Ảnh khóc lóc thảm thiết còn Lăng Thần Huyền đắc ý hét lớn. Nhân đêm tối, tôi chuồn vào phòng học ở cầu thang.

Hú hồn! May quá, tên Lăng Thần Huyền hình như vẫn chưa đuổi đến! Nhưng bây giờ tôi phải tìm nơi an toàn cái đã.

Nhìn về bốn phía, trong phòng học chỉ có bàn và ghế. Giữa mỗi cái bàn và ghế lại có một khoảng trống rất to nữa chứ, biết trốn đâu bây giờ!

Đột nhiên ánh mắt tôi dừng lại ở chỗ thùng rác màu trắng.

Tim tôi bị cái gì đó đè lên, hai chân như bị trúng tà, chầm chậm tiến về phía cái thùng rác...

...

“Ồ! Tô Hựu Tuệ đâu rồi,.”

“Hình như Hiểu Ảnh vừa nhìn thấy Hựu Tuệ đi từ đây qua mà!”

“Quái lạ! Tại sao chớp mắt mà đã không thấy? Lẽ nào cô ta biết phép độn thổ?”

Á! Họ sắp đến rồi!

Dường như bị một sức mạnh thần bí nào đó lôi kéo, tôi không hề do dự, mở nắp thùng rác rồi nhảy vào!

Vừa vào ngồi trong đó không lâu, bên ngoài phòng học vọng lại tiếng bước chân.

Tôi cố nín thở, không để phát ra một tiếng động nào, nhưng...

Bốp!

Chẳng may tôi mất thăng bằng, đầu va vào nắp thùng rác. Bây giờ tôi đã hiểu nỗi khổ của ông thần đèn khi phải giấu mình trong cây đèn thần.

“Hiếu Ảnh nghe thấy trong phòng học có tiếng động!”

“Hả! Nhanh vào xem sao!”

Tiếng của Hiếu Ảnh và Lăng Thần Huyền hình như đã ở trước cửa phòng học, tim tôi đập rộn ràng... Thôi rồi! Phen này nhất định bị phát hiện, tôi nín thở.

Cộp cộp cộp... Cộp cộp cộp...

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần. Bầu không khí căng thẳng vô cùng.

...

“Báo cáo Tiểu Huyền Huyền! Không thấy gì cả!” Giọng nói nghiêm trang của Hiếu Ảnh vang lên sát bên cạnh tôi.

“Chết tiệt! Rõ ràng tiếng nói từ đây vọng ra!” Giọng nói thất vọng của Lăng Thần Huyền khiến lòng tôi nhẹ đi phần nào, nhưng câu tiếp theo khiến tôi lập tức đứng tim, “Tôi không tin! Cô ta chắc chắn ở gần đây. Tôi phải sang này tìm kĩ xem...”

Cộp cộp cộp...

Tiếng bước chân xa dần...

Nhưng tôi không dám bước ra...

Tích tắc... Tích tắc...

Kim giây nhích từng tí một...

Toàn thân tôi cứng đờ như đá, ngồi tê bì trong thùng rác, sắp không trụ vững nữa rồi...

Trong không gian im ắng, bên tai bỗng vang lên một khúc nhạc du dương.

Cơ thể tôi vừa mới thư thái một chút đột nhiên co rúm lại.

Tiếng đàn này...

Tôi mở nắp thùng rác, đứng phắc dậy, vểnh tai nghe ngóng cẩn thận.

Nổi đau như nhói lên ở tim rồi lan tảo toàn thân. Tim tôi đập mạnh, người run lẩy bẩy...

Piano! Đây là tiếng đàn piano. Nốt nhạc tuôn ra như dòng nước, gai điệu du dương uyển chuyển... Bản nhạc tuyệt vời này như vọng từ thiên đường xuống, kì ảo như có thể gột rửa sạch linh hồn con người...

Là ai... muộn thế này lại đến trường đánh đàn?

Âm thanh hình như từ phòng học ở cầu thang bên cạnh vọng tới. Đó không phải là phòng nhạc đã hằn sâu vào kí ức của tôi sao?

Lẽ nào là cậu ấy?

Nháy mắt, máu trong người tôi sôi sục trào dâng, mọi kí ức như dội về, cảnh tượng ngày xưa lại hiện lên trước mắt tôi.

“Cô định ngồi trong đó đến bao giờ? Khụ khụ...”

Trong mộng lung, tôi nhìn thấy cái dáng người dong dong, lịch lãm ngồi trước đàn piano. Những ngón tay thon dài lướt nhẹ từng phím đàn, một chuỗi âm thanh sâu lắng hào vào không gian...

“Khụ khụ khụ... Đi thôi!”

Trong cơn mê, trước mặt tôi xuất hiện một thiếu niên áo trắng, đang cởi bỏ áo đồng phục bên ngoài, khuôn mặt ửng đỏ như đoá hồng nhung, không nháy mắt sâu thẳm không có một chút biểu cảm, ngay cả tiếng ho cũng rất mong lung...

Tiếng đàn vẫn tuôn chảy róc rách như dòng nước mát...

Tôi quay người lại, ánh mắt dõi theo hướng phát ra tiếng đàn. Tiếng đàn theo gió len vào tai tôi, vuốt nhẹ tóc mái trên trán và vỗ vào vai tôi thật dịu dàng, mà cũng thật lạnh lẽo, giống hệt như nụ cười của cậu ấy...

Tôi như bị thôi miên, toàn thân run cầm cập vì căng thẳng, bước chân cũng loạng choạng, va cả vào nhau. Tôi phóng như bay ra khỏi phòng, chạy về nơi phát ra tiếng đàn piano.

Là cậu ấy... Nhất định là cậu ấy...

“Tôi biết! Tôi biết chứ! Tiếng piano... tiếng piano của Lý Triết Vũ! Chắc chắn đó là cậu ấy! Cậu ấy đã trở về!”

“Hựu Tuệ!” Kim Nguyệt Dạ mặc cho tôi kịch liệt hản đối, ôm chặt tôi vào lòng, “Hựu Tuệ, bình tĩnh nào. Cô mệt rồi! Nhất định cô nghe nhầm rồi.”

Nghe nhầm ư? Là tôi nghe nhầm thật sao? Nhưng... ban nãy rõ ràng là tôi đã nghe thấy...

Hả? Tiếng đàn? Là tiếng đàn piano! Tiếng đàn piano lại vang lên.

Không! Đúng là cậu ấy! Chắc chắn đó là cậu ấy!

Tôi ngẩng cao đầu, vừa vui mừng vừa ngạc nhiên nhìn một lượt phòng nhạc đang vang lên tiếng piano, sau đó dùng hết sức đẩy Kim Nguyệt Dạ ra, chạy đến nơi có tiếng đàn.

Đúng thế! Đúng thế! Là Lý Triết Vũ! Chắc chắn là Lý Triết Vũ!

Đoạn nhạc này tôi nhớ rất rõ! Lần trước Lý Triết Vũ cũng đàn bài này! Tôi nhớ rõ! Tôi nhớ rất rõ mà!

Lý Triết Vũ! Lý Triết Vũ! Chắc chắn là Lý Triết Vũ đã quay lại.

“Hựu Tuệ! Hựu Tuệ, đừng đi!” Kim Nguyệt Dạ đuổi theo tôi, vội vàng hét lớn.

Tôi giống như bị ma nhập, bất chấp tất cả chạy về phía trước. Tôi cầm cổ chạy thẳng về phía trước... Cảm giác như tôi ngày càng gần Lý Triết Vũ. Nước mắt tôi trào ra, nhưng trên mặt lại hiện ra một nụ cười hân hoan khó tả.

Bình!

“Lý Triết Vũ!”

Tôi chạy một mạch đến cửa phòng nhạc ở chân cầu thang, dùng hết sức đẩy cửa, vội vàng hét lớn một tiếng. Nhưng... Lý Triết Vũ ở đâu?

Tôi đứng thất thần ở cửa phòng nhạc, nhìn căn phòng tối om và cây đàn đứng trầm tư trong đó, tôi khẽ rùng mình.

Trong phòng lại yên tĩnh, không có bóng người nào.

Cánh cửa sổ bên cạnh cây đàn vẫn mở, rèm cửa bị gió thổi tung lên. Ánh trăng chiếu vào cánh cửa thủy tinh, soi sáng trên thân đàn đen sì và những phím đàn trắng muốt, toả ra ánh sáng bàng bạc.

“Lý Triết Vũ...” Tôi nhìn cây đàn, lẩm nhẩm gọi tên Lý Triết Vũ. Bao nhiêu nỗi đau như nước lũ nhấn chìm mọi tình cảm, suy nghĩ của tôi. Nước mắt bỗng trào ra không thể kìm hãm, ướt đầm cổ áo tôi.

“Hựu Tuệ! Hựu Tuệ!” Kim Nguyệt Dạ thở hổn hển đuổi theo tôi, nắm chặt lấy tay tôi, sợ rằng tôi lại bỏ chạy lần nữa.

Trong đầu tôi không ngừng vang lên một cái tên... Tôi chạy mãi không nghĩ, chỉ biết cầm đầu chạy về phía trước...

Sắp tới... sắp tới rồi...

Nhìn thầy phòng học nhạc cách mình mỗi lúc một gần, tim đập loạn nhịp, không thể kiểm soát.

Tiếng piano vẫn tuôn ra như nước chảy. Tận sâu trong trái tim tôi, mọi hi vọng và sức lực đều dồn lại, dẫn lối tôi đẩy cửa bước vào.

“Ồ! Hựu Tuệ! Cô đi đâu vậy?” Một giọng nói ngạc nhiên vang lên bên tai tôi.

Nhưng tôi chẳng hề mảy may để ý đó là ai.

Trong đầu tôi lúc này chỉ có một hình bóng duy nhất. Tại tôi lúc này chỉ có một âm thanh duy nhất... Lý Triết Vũ! Lý Triết Vũ!

Đột nhiên, tôi cảm thấy chân mình bị cái gì đó giữ chặt. Toàn thân bổ nhào về phía trước.

“Hựu Tuệ! Cẩn thận!”

Bình! Rầm!

Trước mắt tôi mờ mờ ảo ảo, toàn thân đổ rầm xuống phía trước.

Hựu... Ban nãy ngã không kịp thủ thế, đáng nhẽ phải rất đau mới đúng, nhưng sao tôi chẳng cảm thấy gì hết...Hơn nữa còn như ngã xuống đệm vậy, mềm mềm...

Tôi mở to mắt, nhìn thấy một khuôn mặt quá đỗi quen thuộc.

Hả? Là Kim Nguyệt Dạ! Hắn ngã dưới đất, ôm chặt tôi trong lòng.

“Hựu Tuệ, cô không sao chứ?” Đây là câu đầu tiên Kim Nguyệt Dạ hỏi tôi sau khi tôi tròn xoe mắt nhìn hắn.

Tôi ngây người nhìn Kim Nguyệt Dạ, muốn trả lời nhưng bỗng nhớ ra điều gì đó, lại nhìn trân trân vào cánh cửa phòng nhạc. Nhưng... ở đó yên tĩnh đến lạ lùng!

“Không có... Không có... Tại sao lại không có?”

“Không có? Hựu Tuệ, cái gì không có? Cô làm sao vậy?”

“Kim Nguyệt Dạ... Cậu nghe thấy... tiếng piano... tiếng piano không?” Tôi nắm chặt tay áo Kim Nguyệt Dạ, mong mỗi câu trả lời từ hắn, dường như đó là tia hi vọng cuối cùng của tôi.

“Tiếng piano?” Tôi cảm thấy đôi tay Kim Nguyệt Dạ đang đặt lên vai tôi khẽ run lên. Nhưng rất nhanh hắn kịp trấn tĩnh lại, mỉm cười xoa đầu tôi, “Đồ ngốc, cô có biết mình đang nói gì không?”

“Kim Nguyệt Dạ! Cậu xem, nắp đàn vẫn chưa đóng, nhất định là Lý Triết Vũ vừa nãy ngồi đánh đàn ở đây.” Tôi chỉ vào những phím đàn, giọng nói run run, trong lòng vẫn còn nuôi một tia hi vọng mong manh.

Kim Nguyệt Dạ lặng người đi, bàn tay đặt lên vai tôi từ từ buông xuống. Cậu ấy bước về phía cây đàn.

“Vũ...” Kim Nguyệt Dạ đứng bên cây đàn, ngón tay lướt nhẹ phím đàn rồi đóng nắp lại, “Vũ trước kia rất thích luyện đàn ở đây... Không ngờ, hai người đã từng gặp nhau ở đây...”

Kim Nguyệt Dạ hạ thấp giọng, quay lưng về phía tôi, để tôi không thể nhìn thấy nét mặt của cậu ấy.

“Ừ!” Tôi không cảm nhận được cảm xúc của Dạ, khê khàng đáp lại. Tôi chỉ muốn chứng minh... chứng minh... điều tôi nghĩ là đúng.

Nhưng Kim Nguyệt Dạ không nhìn tôi mà ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thờ dài...

“Hựu Tuệ... Cô phải hiểu là...”

“...”

“Vũ... không thể đến đây đánh đàn được nữa.”

Vù.

Một trận gió thổi qua cửa sổ, hất rèm cửa bay cao, cũng thổi bay hi vọng cuối cùng trong tim tôi.

Không thể đến đây đánh đàn được nữa... Cậu ấy sẽ không đến đây được nữa...

Lời nói của Kim Nguyệt Dạ như chứng minh cái chết của Vũ ba tháng trước, cái chết đã khiến cả thế giới của tôi hoàn toàn sụp đổ. Tôi như mất đi toàn bộ sức lực, dù Kim Nguyệt Dạ có vỗ về an ủi thế nào, ánh mắt tôi vẫn xuyên qua cậu ấy, nhìn đau đáu về phía cây đàn.

Có thật đó chỉ là ảo giác? Nhưng tại sao tôi lại cảm thấy rất thật...

Tôi cố gắng nghe ngóng. Dường như chỉ cần tôi cố gắng tập trung là sẽ nghe thấy giai điệu quen thuộc đó. Nhưng cả thế giới lại yên lặng.

Tôi nhú mày nhìn khuôn mặt lo lắng, thất thần của Kim Nguyệt Dạ. Tiếng đàn piano đó đã tắt lịm...

Cậu ấy đi thật rồi sao?

Hay là từ trước đến nay cậu ấy chưa từng tới đây?

Chiếc đàn trống không dường như đã nói lên tất cả, nhưng tận cùng trái tim tôi vẫn chỉ có một đáp án duy nhất:

Lý Triết Vũ... Cậu ấy chỉ đi đến một nơi rất xa... Cậu ấy sẽ biến mọi nỗi niềm thành giấc mơ, gửi lại cho tôi... Rất nhanh thôi, cậu ấy sẽ lại xuất hiện...

Đúng vậy, tôi sẽ đợi...

Không biết ai đã từng nói

Nỗi nhớ một người

Cũng như nước đá lạnh băng trong cốc

Đợi rất lâu, rất lâu

Từng giọt, từng giọt hoá lệ tuôn rơi

Hựu Tuệ!

Bà giấu chặt nước mắt trong tim

Cũng giống như tôi

Giấu mọi đau thương tại nơi sâu nhất của tâm hồn

Không để ai lại gần.

By: Bạch Tô Cơ !

40. Q.7 - Chương 5: Bản Sonata Ánh Trăng Của Nữ Thần Bóng Tối

Địa Điểm: Cách đồng hoa oải hương

Happy House

Nhân vật: Tô Hựu Tuệ : Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Đức
Bạch Tô Cơ: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Đức
Khâu Hiểu Ảnh: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Đức
Kim Nguyệt Dạ: Nam sinh trường cấp III Sùng Dương

Lăng Thần Huyền: Nam sinh trường cấp III Sùng Dương

Người áo tím: Nhà tiên tri bí ẩn

Ngài Nhã Văn: Trợ lý chủ tịch trường Minh Dương

ONE

Hu hu hu... Tối quá...

Đây là nơi nào vậy? Tại sao tôi không nhìn thấy gì hết? Sao toàn thân tôi lạnh buốt thấu xương thể này?

Trong bóng đêm, tôi nghe giai điệu piano du dương vang lên, như dòng nước ấm áp chảy róc rách gõ nhịp trái tim tôi.

Giai điệu quen thuộc đó cứ tuôn chảy, dịu dàng quấn lấy tôi. Cảm giác yên bình đó dường như...

Tôi khẽ giật mình, là cậu thật sao... Nhưng Kim Nguyệt Dạ đã nói là...

Tôi muốn dừng đây tìm nơi phát ra tiếng đàn. Âm thanh càng lúc càng rõ hơn, vọng ra từ bốn phía, chĩa thẳng vào tôi, khiến tôi như con chim nhỏ bị mất phương hướng. Tôi đứng chôn chân tại chỗ cũ, chỉ có thể hét to vô vọng:

“Lý Triết Vũ... Lý Triết Vũ... Là cậu sao?”

“Hựu Tuệ... Hựu Tuệ...” Một giọng nói dịu dàng chấp chờn trong màn đen tịch mịch.

“Lý Triết Vũ... Là cậu... Là cậu đúng không?” Tôi nấc nghẹn từng tiếng, run rẩy chìa tay vào màn đêm tối om trước mặt.

“Hựu Tuệ... Tôi ở đây...” Tiếng nói dịu dàng lại vang lên, một chiếc lông vũ trắng muốt nhẹ nhàng bay, từ từ đáp xuống tay tôi.

Trong nháy mắt, một luồng khí ấm từ giữa các ngón tay truyền tới toàn thân tôi, giống như đôi cánh thiên sứ nhẹ nhàng ôm lấy tôi, ôm trọn trái tim đang run rẩy của tôi.

Một chùm sáng xuyên thủng lớp mây đen, chiếu rọi vào mặt tôi. Chùm sáng đó như đến từ thiên đường.

Sau đó, tôi thấy... thấy nụ cười thuần khiết, dịu dàng, đẹp như thiên thần. Nhưng nụ cười đó gần như có chút vô vọng.

“Lý Triết Vũ... là cậu thật rồi!” Tôi vui sướng ngẩng đầu, “Hoá ra họ lừa tôi... Cậu vẫn còn sống!”

Tôi cố gắng giơ tay, muốn chạm vào khuôn mặt quen thuộc. Tôi không thể bỏ lỡ cơ hội này.

Nhưng khuôn mặt đang mỗi lúc một mờ ảo. Khuôn mặt đó như hiểu rõ nỗi lòng của tôi, nhưng không bao giờ để tôi lại gần, cho dù tôi cố gắng thế nào, có cố gắng bao nhiêu đi nữa...

“Hựu Tuệ... Xin lỗi nhé...” Tiếng nói thấp thoáng trong không gian xa xa, càng lúc càng yếu ớt, “Họ không lừa em đâu...”

“Không!” Tôi hét lên phản đối “Họ đều lừa tôi... họ làm vậy chẳng nhẽ cậu cũng thế? Cậu vẫn còn sống!”

“Hựu Tuệ, hãy hứa với tôi, em phải sống thật tốt. Tôi sẽ luôn ở bên cạnh em.”

Tôi mím chặt môi, cố gắng hết sức giơ tay lên cao. Nhưng khuôn mặt quen thuộc đó mỗi lúc một rời xa, dần dần bị nuốt chửng trong bóng đêm đen ngòm...

Tất cả ánh sáng biến thành những mảnh vụn thủy tinh, từng mảnh từng mảnh rơi trên mặt, trên người tôi và cuối cùng biến mất hoàn toàn...

“Dừng!”

Tôi giật mình mở to mắt, nhìn thấy trần nhà trắng như tuyết, bức tường trắng ngà, vỏ chăn màu hồng phấn.

Giác mộng đó... Đã lâu rồi không nằm mơ, sao bây giờ lại xuất hiện...

Lẽ nào do tối hôm nghe thấy tiếng piano quen thuộc?

Ba tháng rồi, tôi cứ tưởng thời gian có thể làm lành mọi vết thương, giúp người ta cất giấu chúng vào tận đáy sâu tâm hồn.

Tôi cứ tưởng rằng Tô Hựu Tuệ ba tháng trước ngã từ tầng thượng xuống đã cạn khô nước mắt rồi. Nhưng... khi vết thương đã liền miệng, thì nỗi đau vẫn còn âm ỉ.

Tôi ngồi nghiêng trên giường, cả người nhào ra, trong đầu như có hàng ngàn hàng vạn âm thanh đang hoà tấu cùng một bản nhạc lộn xộn, quay vòng không ngừng...

Ôi... Đau đầu quá...

Tôi thở dài nặng nề, đưa tay lên trán, lắc lắc cái đầu, lật người xuống giường, đi đến trước cửa sổ, muốn mở cửa sổ ra để gió lạnh lùa vào giúp tôi bình tĩnh lại.

Qua cửa sổ mờ sương, tôi lơ mơ nhìn thấy ánh mặt trời ấm áp của những ngày đông buốt giá.

Tôi cố hết sức mở toang cửa sổ...

“Ai da, bé Hựu Tuệ, mới sáng sớm mà bé đã muốn mưt sát đại sứ thiện chí sao?” Mũi Kim Nguyệt Dạ đỏ ửng vì lạnh cóng. Hấn khẽ xoa xoa ngực mình, sau đó tươi cười với tôi, “Chúng ta đúng là có thần giao cách cảm nhỉ, tôi vừa mới định mở cửa sổ gọi bé, thì bé đã mở cửa để đón tôi rồi.”

Kim Nguyệt Dạ phải từng bông tuyết trên vai áo khoác rơi xuống. Chẳng lẽ hấn đứng ngoài cửa sổ rất lâu rồi?

“Cậu...” Tôi vừa định mở miệng thì Kim Nguyệt Dạ đã giơ tay ra kí hiệu “Suyt”.

“Bé không cần hỏi tôi ở đây bao lâu, trái tim tôi chưa rời khỏi đây một phút nào.” Kim Nguyệt Dạ vừa nói vừa nháy mắt với tôi, khiến tâm trạng đang náo nức của tôi cũng nhẹ nhàng đi đôi chút, “Bé Hựu Tuệ! Mau thay quần áo đi! Hôm nay tôi sẽ đưa bé đến một nơi rất thần bí.”

“Một nơi thần bí...” Tôi lẩm nhẩm nhắc lại lời của Kim Nguyệt Dạ, trong đầu hiện ra một bức tranh, “Chẳng lẽ là...”

“Ha ha, không thể bật mí!” Kim Nguyệt Dạ nháy mắt tỏ vẻ thần bí với tôi, sau đó nhìn đồng hồ, “Thời gian không còn nhiều nữa, cho bé hai mươi phút để chuẩn bị. Mà này, tụi Hiếu Ảnh cũng đi đấy, nhớ trang điểm thật xinh vào. Hơ hơ hơ!”

Không để tôi nói thêm lời nào, Kim Nguyệt Dạ liền giơ tay chữ V về phía tôi, tiện tay đóng luôn cửa sổ phòng tôi. TWO

Phải mất một tiếng đồng hồ, xe nhà Hiếu Ảnh mới đến nơi.

“Xông lên!” Không biết từ đâu, Hiếu Ảnh lôi ra một cái còi, thổi ầm lên, kéo Tô Cơ nhảy xuống xe.

“Đợi... Đợi với...” Giọng Lăng Thần Huyền khản đặc nhưng vẫn cố gào lên, chân nọ đá chân kia chạy theo phía sau.

“Let’s go, bé Hựu Tuệ!” Kim Nguyệt Dạ khẽ vỗ vai tôi, “Đừng ngủ gật nữa! Chúng ta đến nơi rồi!”

Tôi ngái ngủ nhìn Kim Nguyệt Dạ, mơ mơ màng màng theo Kim Nguyệt Dạ xuống xe. Nhưng vừa chạm chân xuống đất, tôi lặng người đi.

Đây là chỗ chúng ta đến sao? Đây... đây không phải là cánh đồng hoa oải hương sao?

Khi mọi nơi tuyết mới bắt đầu tan, thì cánh đồng hoa oải hương trước mắt tôi lại ngào ngạt hương vị đầu xuân. Dù trước mắt không phải là màu tím tuyệt đẹp trong kí ức, nhưng lại là màu vàng của loài hoa rực rỡ nào đó mà tôi không biết tên. Chúng đua nhau khoe sắc dưới ánh sáng mặt trời, tạo nên một biển hoa vàng rực (1).

Chú thích (1): Mùa hoa oải hương nở rộ là mùa hè, chỉ khoe sắc trong hai tuần. Còn loài hoa màu vàng nhỏ bé này là Mimosa, tên tiếng Trung là cỏ mắc cỡ hay Kim Hợp Hoan. Loài hoa nhỏ màu vàng hình cầu này rất bé xinh, nở vào tháng hai hàng năm.

Tôi ngạc nhiên nhìn Kim Nguyệt Dạ, hấn nháy mắt nhìn tôi.

“Không ngờ hả? Hơ hơ hơ...” Kim Nguyệt Dạ xoa xao tay, “Tôi tình cờ phát hiện ra đó... Tôi nghĩ là do cánh đồng hoa này nằm sâu trong thung lũng, bốn bề xung quanh đều là núi cao, ngăn không cho gió mùa vào, nên nơi đây trở thành mảnh đất kì diệu, vĩnh viễn không có mùa đông. Tôi muốn đưa mọi người tới đây dã ngoại...”

Mảnh đất kì diệu không có mùa đông...

Gió lạnh đem đến một làn hương ngọt ngào. Cây si ở chính giữa cánh đồng hoa vẫn đứng uy nghiêm trong gió, không hề lay động.

Ánh mắt tôi dừng lại dưới gốc cây si, những bóng dáng quen thuộc đang ngồi xung quanh khan trải bàn màu trắng, bắt đầu bày ra đủ thứ đồ ăn sặc sỡ... Đã bao nhiêu lần tôi tưởng tượng ra cảnh này, bây giờ mọi thứ đang hiện diện trước mắt tôi, chân thực biết bao!

“Hựu Tuệ! Dạ! Mau qua đây! Chúng ta chơi trò picnic đi!” Hiểu Ảnh, Tô Cơ và Lăng Thần Huyền vẫy tôi và Kim Nguyệt Dạ. Tiếng cười giòn tan sưởi ấm cả cánh đồng hoa mùa đông.

“Hiểu Ảnh muốn ăn ngô! Ngô nướng rất ngon!”

“Hiểu Ảnh, đưa xiên thịt nướng cho tôi!”

“Tiểu Huyền Huyền! Đây là miếng thịt bò cỡ bự Hiểu Ảnh nướng riêng cho Tiểu Huyền Huyền đấy! Mau ăn đi cho nóng! Ngon lắm, ngon lắm ý!”

“Á... Đồ ngốc! Cô muốn tôi bỏng chết à?”

“Bé Hựu Tuệ, sao bé không nói gì vậy?”

“À... Tôi đang ăn thịt bò...”

“Oái! Bé Hựu Tuệ, bé đã ăn ba xiên thịt bò rồi. Ăn nhiều thế này, người phát phì ra mất!”

“Hả...?”

Mọi người vui vẻ tận hưởng ánh sáng mặt trời, gió ấm và thịt nướng. Tâm trạng ai nấy đều thoải mái và dễ chịu hơn nhiều.

“Mọi người nghe này. Tôi có một câu đố.” Ăn được một lúc, Lăng Thần Huyền phấn khích, tay cầm xiên ngô nướng chỉ về phía mọi người, nói đồng dục.

“OK, nói thử xem.” Tô Cơ quay đầu nhìn Lăng Thần Huyền, nhò ta nhừ mặt ra một lúc rồi quay đầu lại nhìn xiên thịt nướng trên tay.

“Ừm...” Lăng Thần Huyền nhìn Tô Cơ, rồi nói tiếp, “Hai miếng thịt bò yêu nhau tha thiết, chàng trai thịt bò tên là ”chín ba phần“, cô gái thịt bò tên là ”chín một nửa“. Hai đứa đã thề non hẹn biển nhưng bố mẹ chúng lại phản đối kịch liệt. Vì sao?”

“Tiểu Huyền Huyền, Tiểu Huyền Huyền, tại sao cơ?” Không đợi mọi người đoán ra đáp án, Hiểu Ảnh đã nhảy dựng lên, kéo tay Lăng Thần Huyền lắc đi lắc lại.

“Đồ ngốc! Cô định lắc gãy tay tôi hả? Mau đứng tay ngay!” Hiểu Ảnh cũng mạnh tay góm, lắc Lăng Thần Huyền mạnh tới mức tôi có thể nhìn thấy bóng hai Lăng Thần Huyền liền.

Không lâu sau, Lăng Thần Huyền đành đỏ mặt tía tai xin tha: “Được rồi, tôi nói cho cô!”

Tô Cơ quay đầu nhìn Lăng Thần Huyền. Tên Huyền định thần lại, nuốt nước bọt: “Vì... vì bọn họ vẫn chưa đủ độ chín.”

“Vẫn chưa đủ độ chín... Ha ha ha! Chưa chín!” Tô Cơ dạ nghĩ ra, vỗ tay cái đét, cười phá lên.

“Ừm... Chưa chín...?” Hiểu Ảnh vừa lắc lắc cái đầu, vừa chu môi nhìn Lăng Thần Huyền, “Tiểu Huyền Huyền có thể nói cho Hiểu Ảnh biết tại sao bọn họ chưa đủ độ chín không?”

Yên ắng... Yên ắng...

Thời gian dừng lại, chỉ có Hiểu Ảnh vẫn chu cái mồm bóng nhẫy mỡ nhìn Lăng Thần Huyền.

“Ha ha ha! Hiểu Ảnh, cô thật dễ thương! Ha ha ha...” Kim Nguyệt Dạ ở bên cạnh bò lăn ra đất mà cười, tôi cũng kìm không nổi bật mồm nín cười nhìn “thiên tài” Khâu Hiểu Ảnh.

“Khâu Hiểu Ảnh!” Lăng Thần Huyền tức đến tím mặt, “Phục cô sát đất luôn!”

“Á! Tiểu Huyền Huyền khâm phục Hiểu Ảnh sao?” Hiểu Ảnh không thèm để ý mọi người đang cười ngất, nhảy cẫng lên sung sướng.

Sau một hồi cười đùa vui vẻ, trò ngốc của Hiểu Ảnh khiến mọi người phấn chấn hẳn lên, dường như tất cả đã tìm lại được quãng thời gian vui vẻ trước đây, những niềm vui giản đơn...

“Chúng ta chơi trò kể chuyện nối tiếp đi!” Kim Nguyệt Dạ đang vui vẻ bỗng mắt sáng rực đề nghị, “Chúng ta có năm người, mỗi người sẽ lần lượt nói một câu, xâu chuỗi lại sẽ trở thành một câu chuyện hoàn chỉnh.”

“Kể chuyện nối tiếp là cái gì? Nhưng nghe có vẻ rất hay! Ha ha ha! Hiểu Ảnh thích chơi trò chơi. Tiểu Huyền Huyền dạy Hiểu Ảnh đi”. Hiểu Ảnh vừa nghe hai chữ “trò chơi”, hai tai đã vểnh lên.

“OK!” Tô Cơ cũng hưng phấn chìa tay ra vỗ hai phát, nhìn về phía tôi, “Bắt đầu từ Hựu Tuệ!”

Tô Cơ như nhắc nhở mọi người. Kim Nguyệt Dạ, Lăng Thần Huyền, Hiểu Ảnh đều hào hứng nhìn về phía tôi.

“Tôi á?” Tôi ngây người, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, “Trời cao trong xanh trải dài tuyệt đẹp...”

“Hay! Thật là một tứ thơ hay!” Hiểu Ảnh vui sướng vỗ tay đôm đốp.

“Vi vu trong gió có một con sáo điều bay bổng.” Kim Nguyệt Dạ dịu dàng nhìn tôi, nhovn miệng nở nụ cười đẹp mê hồn.

“Là lẽ thả điều sao?” Chưa ai kịp mở miệng, Hiểu Ảnh đã tò mò hỏi liến láu.

“Không phải.” Lăng Thần Huyền nói câu tiếp theo, giơ tay bịt chặt mồm Hiểu Ảnh, sau đó nói tiếp, “Truyền thuyết nói, ai có thể bắt được cánh điều này thì sẽ nhận được may mắn.”

“Cô gái chạy mãi chạy mãi, rồi cũng tóm được cánh điều. Cô ấy cúi đầu nhìn...” Tô Cơ nhanh chóng tiếp lời, nhưng bỗng dừng lại, “Tiếp đến Hiểu Ảnh nói. Nhưng tôi cảnh cáo bà, bà không được để câu chuyện kết thúc lửng lơ, nhất định phải nói ra một cái kết bất ngờ.”

“Hiểu Ảnh! Nếu cô kể hay, thiếu gia đây sẽ có thưởng!” Lăng Thần Huyền uống một ngụm lớn cam ép, hưng phấn vỗ đùi đôm đốp.

“Hiểu Ảnh, nếu bà kể hay thì tụi tôi sẽ để bà nướng bánh cho Tiểu Huyền Huyền ăn. Chính là loại bánh hình cái móng của Shin cậu bé bút chì đó.” Tô Cơ nhanh trí bổ sung câu cuối.

“Tô Cơ, bộ cô có thù với tôi à?” Thấy Tô Cơ gây sự, Lăng Thần Huyền rú lên phẫn nộ.

“OK, OK...! Để Hiểu Ảnh nghĩ đã...” Hiểu Ảnh nghĩ một lúc, bỗng vỗ bốp vào đầu, hào hứng nhảy lên.

“Trên cánh điều viết một mẩu tin – Việc tìm người: ‘Tổ bán báo xa bờ’ cần tuyển người gấp!”

...

Mọi người đang đứng yên tại chỗ bỗng như bị cù, nhột đến nỗi cười như điên.

“Ha ha ha! Ha ha ha!” Lăng Thần Huyền cười như lên cơn co giật, người cong lên, gập xuống nghiêng ngả. Cả người hấn đột nhiên ngửa ra sau, tôi kinh hãi thét lên:

“Cẩn thận!”

Nhưng đã quá muộn, cả người Lăng Thần Huyền như một chiếc bánh chưng bị ghì tay trói chân, ngã nhào sang một bên. Mông hấn đè lên một chai coca.

Phụt!

“Oái! Chuyện gì vậy? Coca bắn hết lên mặt tôi rồi!” Tôi ôm mặt, hét lên nhìn tên Lăng Thần Huyền đang hoa mắt chóng mặt.

“Hơ hơ hơ! Hựu Tuệ, bé thích rửa mặt bằng coca sao?” Tên Kim Nguyệt Dạ giậu đồ bìm leo, nói mỉa tôi.

Tôi tức giận, nhúu mày, đầu đột nhiên loé lên một trò chơi...

“Ha ha ha! Ủ, rửa mặt bằng coca vui ghê. Kim Nguyệt Dạ... cũng thử một chút nhé! Đạn coca, bắn nào!”

“Oái... Tô Hựu Tuệ! Đồ đầu đất, cô bắn coca tung toé lên đầu tôi rồi.” Lăng Thần Huyền vừa lồm cồm bò dậy, tức tối hét lớn. Đột nhiên ánh mắt của hấn dừng lại nhìn chai coca khác. Lăng Thần Huyền cầm chai

coca lên, dùng lực lắc mạnh, ngấm tôi vào: “Bùm chú! Hãy nhìn ‘Hoả tiễn cuồng phong’ của ta đây! Ta bắn nè!”

Phụt!

“Á! Lăng Thần Huyền! Coca bắn trúng mắt tôi rồi!”

“Woa! Vui quá! Hiểu Ảnh cũng muốn chơi bắn coca! Hãy xem coca thần công – độc chiêu Hiểu Ảnh!”

“Ha ha! Cả tôi nữa! Bắn!”

“Kim Nguyệt Dạ! Sao cậu lại bắn tôi?”

“Ha ha ha! Tô Cơ! Xem suối coca phun trào này!”

“Ai da... ai da! Dừng tay! Dừng tay! Đồ ngốc! Sao cô bắn vào chỗ đó hả?”

“Ha ha ha!”

“Ha ha ha!”

“Ha ha ha!”

Trên cánh đồng hoa oải hương vang vọng tiếng cười sảng khoái của chúng tôi.

Thời khắc đó, chúng tôi quên hết mọi ưu phiền, lo âu, chỉ còn lại tiếng cười.

Những tràng cười rộn rã theo gió thổi vào trong không trung tràn ngập hương hoa, mỗi lúc một cao, bay đến tận những đám mây đang lững lơ trên trời xanh...THREE

Chơi được một lúc, tất cả chúng tôi đều mệt nhoài. Nhìn bộ dạng te tua của nhau, cả lũ cùng cười phá lên.

“Hừm! Xem ra buổi dã ngoại hôm nay đến đây kết thúc, tiếp theo phải dành chút thời gian xử lý bãi chiến trường do chúng ta gây ra.” Kim Nguyệt Dạ nhìn thân cây si bị chúng tôi dùng đồ ăn vẽ bậy lên, cười trừ rồi lắc đầu.

“Không còn sớm nữa, tội mình mau thu xếp rồi về nhà thôi!” Tôi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, phát hiện một đám mây đen đang bay tới, “Hình như trời sắp mưa, nhanh tay lên. Hiểu Ảnh! Bà và Tô Cơ mau lại thu dọn dụng cụ nấu ăn. Kim Nguyệt Dạ và Lăng Thần Huyền phụ trách dọn sạch rác. Tôi sẽ đi ra con suối nhỏ gần đây múc nước để gột những vết bẩn trên cây.”

Nhìn mọi người bận rộn, tôi vuốt vuốt mái tóc dính đầy coca. Trên xe Hiểu Ảnh, tôi tìm được một cái thùng và một chiếc giẻ lau, liền chạy về phía bờ sông.

Chà...

Nước suối trong vắt, lần trước lúc đến cánh đồng hoa oải hương, tôi đã từng đến gần chỗ này, ngồi đây nghe tiếng nước chảy róc rách.

Không biết con suối này tên là gì nhỉ?

Tôi ngẩng cao đầu, nhìn khung cảnh đẹp mê hồn trước mặt. Xa xa vọng lại tiếng cười nói vui vẻ, mọi cảm xúc, nỗi đau tạm thời biến mất.

Tôi khom lưng định múc nước, miệng lầm nhảm hát: “Mặt nước trong vắt, sóng nhỏ li ti. Chiều bóng tôi như tấm gương trong. Bóng hình mình chưa kịp soi đã vỡ tan như bong bóng. Sóng nước gợn lăn tròn tan ra mãi...”

Tôi nhìn với theo những con sóng lan xa, ánh mắt đột nhiên dừng lại ở một nơi nào đó.

Cách bờ bên kia không xa, thấp thoáng bóng một người mặc áo sơ mi trắng, đứng chôn chân ở đó, mắt nhìn đắm đắm về phía trước.

Giữa cánh đồng hoa vàng rực, bóng cậu ấy trong thật cô độc, ngay cả không khí xung quanh cậu ấy cũng tràn đầy bi ai.

Người thanh niên đó là ai? Sao lại ăn mặc phong phanh vậy? Cậu ấy đang đợi ai đó sao?

Tôi muốn đi về phía trước, nhưng dòng suối trước mắt ào ào chảy ngăn bước tôi đi. Tôi lại ngẩng đầu lần nữa, một trận gió bất chợt thổi qua, hoa giữa cánh đồng lay động trong gió tạo thành từng đợt sóng vàng rực, hất tung mái tóc cậu ấy. Người thanh niên hất nhẹ những sợi tóc mái trước trán, nhẹ nhàng quay người lại, một khuôn mặt thanh tú hiện ra trước mắt tôi.

Trong phút chốc, cả người tôi như bị điện giật, đứng sững tại chỗ, cái thùng trong tay rơi xuống đất “bình” một tiếng.

Không thể nào... không thể nào! Tuyệt đối không thể!

Là cậu ấy... là cậu ấy! Tại sao lại là cậu ấy?

Hai con người trong mắt tôi càng ra rồi to dần... to dần!

Cả thế giới xung quanh tôi không ngừng chuyển động... chuyển động mãi...

Đôi mắt ẩm áp, nước da trắng hồng... Khuôn mặt thanh tú quen thuộc đó, nụ cười dịu dàng đó...

Vũ... Là Lý Triết Vũ!

Đột nhiên tim tôi như bị bóp nghẹn, không thể thở được. Tôi không dám nhúc nhích mà chỉ đứng im nhìn trân trân vào bóng người phía trước. Tôi lo sợ chỉ cần một hành động nhỏ nào đó cũng khiến cậu ấy biến mất.

Cậu ấy nhẹ nhàng giang hai tay về phía trước, như một vị thiên sứ đang giương đôi cánh, chuẩn bị rời khỏi mặt đất, bay vút lên bầu trời cao rộng.

A a... Đừng đi... A a a a a a a...

Tôi cố hết sức hét thật lớn, muốn ngăn lại, nhưng bao nhiêu xúc cảm mãnh liệt tràn vào lồng ngực tôi, đầu tôi toàn những ý nghĩ đan xen nhau, cổ họng tôi khô rát không thể nói nổi tiếng nào, nước mắt lăn chã tuôn rơi.

Tôi vội vàng dùng hết sức đập tay xuống mặt nước, để mong cậu ấy chú ý đến mình. Nước suối lạnh buốt bắn lên người tôi, tôi không hề có cảm giác gì, dường như chính tại thời khắc này, cuộc sống của tôi chỉ tiếp tục vì ba chữ “Lý Triết Vũ”.

Nhưng bóng trắng đó dường như đang dần chìm trong thế giới riêng, không hề chú ý đến sự tồn tại của tôi, rồi như bị một sức mạnh nào đó lôi đi, chỉ tiến về phía trước.

Không! Đừng! Lý Triết Vũ, đừng rời xa tôi!

Tôi cố gắng hết sức vẫy vùng trong dòng nước, nước lạnh ngập ngang đầu gối, ngấm vào tận sâu trong xương, áo khoác bị ngấm nước nên nặng hơn, kéo người tôi về phía sau. Tôi cố hết sức lột bỏ áo khoác, giẫm lên đá gồ ghề ở lòng sông chạy về phía trước.

Nước dưới lòng sông như chặn bước chân tôi, tôi ngã nhào xuống nước, cảm giác lạnh buốt khiến tôi tỉnh giấc. Đây không phải là mơ, không phải là giấc mơ...

Đừng đi... Cầu xin cậu... đừng đi...

Hai chân tôi tê dại như không còn chút cảm giác, mỗi lúc một nặng nề... mỗi lúc một chậm chạp...

Bóng trắng phía trước nhỏ dần, cuối cùng lại giống như giấc mơ đêm qua, biến mất không một dấu vết.

“Đừng đi!” tôi vớ tay về phía trước, muốn ôm chặt lấy cái bóng cuối cùng còn lại trong tầm mắt. Nhưng đột nhiên, chân tôi nhũn ra, tôi ngã nhào vào lòng suối.

Nước suối lạnh buốt tràn vào mắt, miệng tôi... tràn cả vào trong lòng tôi. Trái tim tôi đau thắt.

“Hựu Tuệ, Hựu Tuệ!” Hai bàn tay túm chặt lấy tôi, lôi tôi ra khỏi làn nước. Nước ngấm trên người tôi chảy xuống theo dòng nước, tôi không còn nhận ra đâu là nước mắt của mình.

Tôi như bị mất hồn, không còn chút sức lực nào để vật lộn, đôi mắt tuyệt vọng chăm chăm hướng theo bóng cậu ấy đã mất hút.

Tôi không thể thở được...

“Hựu Tuệ, Kim Nguyệt Dạ đây! Kim Nguyệt Dạ đây!”

Đột nhiên toàn thân tôi lắc lư, lòng ngực tôi nghẹn lại, nôn ra nước.

Tôi như kẻ chết đuối vớ được cọc, dốc hết sức còn lại nắm lấy áo Kim Nguyệt Dạ.

“Dạ! Là Vũ! Là Vũ! Mau... Mau...” Tôi hoang mang quay đầu nhìn nơi Vũ biến mất, “Đuổi theo đi! Được không? Mau đuổi theo đi!”

“Hựu Tuệ...” Kim Nguyệt Dạ đứng im để tôi kéo, nỗi đau đớn lộ rõ nơi đáy mắt cậu ấy. Dạ hạ thấp giọng thì thầm bên tai tôi, “Ở đây không có người, chẳng có một ai cả.”

“Không... Không đúng... Rõ ràng có mà!” Tôi hoang mang nắm chặt tay Kim Nguyệt Dạ nói, “Là Lý Triết Vũ...”

“Là Vũ ư? Tô Hựu Tuệ, bệnh hoang tưởng của cô lại tái phát à? Vũ ở đâu?” Lăng Thần Huyền không tin nổi, hét to vào mặt tôi.

Tôi như bị sét đánh trúng, ngừng ngay mọi hành động điên rồ của mình lại.

Cả người tôi trượt xuống, tay Kim Nguyệt Dạ đỡ lấy tôi.

Kim Nguyệt Dạ... Tại sao hần lại ướt sũng đứng trước mặt tôi? Tóc trên trán còn lấm tấm nước, sắc mặt trắng bệch, môi tím tái...

Lăng Thần Huyền, Hiểu Ảnh, Tô Cơ... tại sao đều lo lắng nhìn tôi.

Tôi gắng sức mỉm cười với mọi người.

Tôi chậm chậm, chậm chậm... nhìn lại nơi Vũ đã đứng.

Không có! Không có! Đúng là không có.

Cánh đồng hoa ở bên kia trống không, chẳng một bóng người. Không có Lý Triết Vũ, lẽ nào... lẽ nào tất cả là do tôi hoang tưởng...

“Nhưng... Vừa nãy tôi nhìn thấy cậu ấy... Cậu ấy đứng cách tôi rất gần, cười với tôi, còn giang hai tay ra nữa. Tôi còn chìa tay ra, suýt chút nữa thì có thể chạm tới cậu ấy, nhưng... nhưng tại sao tôi lại ngã? Tại sao tôi lại vô dụng như vậy?”

Tôi cố hết sức nói, như tìm lại inh điểm tựa cuối cùng, nhưng toàn thân tôi run lên.

“Hựu Tuệ, cô tỉnh lại đi, Vũ không thể trở lại nữa!” Lăng Thần Huyền mắt đỏ hoe, ngắt lời tôi.

“Nhưng... cậu ấy nói sẽ cùng chúng ta đi hát karaoke, cùng đi dã ngoại... Nơi nào... nơi nào cậu ấy nói... tôi cũng không nhìn thấy!” Tôi chợt nhớ ra điều gì, đáy mắt dậy nên tia hi vọng, “Không chừng cậu ấy không tìm được đường về nhà, nhưng cậu ấy nhớ ra cánh đồng hoa này, cho nên cậu ấy mới tới đây tìm.”

Gật đầu đi! Cầu xin cậu, Kim Nguyệt Dạ, gật đầu đi!

Hãy nói với tôi rằng Lý Triết Vũ đã trở lại! Hãy nói với tôi tất cả những điều ban nãy là sự thật! Hãy nói với tôi Lý Triết Vũ vẫn đang sống bên cạnh tôi ở ngay tại đây!

Tôi nhìn Kim Nguyệt Dạ, ánh mắt tràn trề tia hi vọng...

Kim Nguyệt Dạ nhìn tôi... nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng, ấm áp nhất.

Đôi mắt cậu ấy bỗng ánh lên sự đau đớn, tiếc thương.

Cậu ấy hít một hơi sâu, nhìn tôi chăm chăm “Hựu Tuệ, Vũ không còn nữa. Không có ai, không có ai đến đây cả.”

Tách! Tách!

...

Nước mắt chảy xuống tay tôi... Cảm giác lạnh lạnh.

“Hựu Tuệ...” Kim Nguyệt Dạ bỗng chìa tay ra, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt tôi. Nhưng, cậu ấy càng lau thì nước mắt tôi rơi càng nhiều...

“Tôi không sao! Tôi không sao! Không sao hết... Tôi là Tô Hựu Tuệ không có đối thủ trên đời, tôi làm sao có chuyện gì được... Hu hu hu... Hu hu hu hu...” Tôi muốn cười, nói đồng dạng là mình không có chuyện gì, nhưng nước mắt lại tuôn ra không ghìm lại được, tôi chỉ có thể mím chặt môi.

Bàn tay ấm áp của Kim Nguyệt Dạ ôm lấy mặt tôi, nhưng bàn tay của cậu ấy cũng ướt sũng như khuôn mặt tôi vậy.

“Hựu Tuệ, bà đừng khóc nữa! Bà khóc Hiểu Ảnh cũng khóc!” Hiểu Ảnh đứng bên cạnh kéo áo tôi.

Tôi ngẩng đầu nhìn Huyền, Hiểu Ảnh và Tô Cơ cũng đang giàn giụa nước mắt.

“Ừm...” Kim Nguyệt Dạ khẽ lắc đầu, nhẹ nhàng ôm chặt lấy tôi, giữ tôi trong lòng.

Tôi chúi mặt vào tấm áo bông, khóc nức nở, sâu đó thở dốc như một người chìm sâu lâu ngày dưới lòng đại dương.

Nước mắt như vòi nước không được khoá, cứ thế tuôn ra, tôi mất hết sức lực ngã vào lòng Kim Nguyệt Dạ. Trong mơ màng, Kim Nguyệt Dạ nhẹ nhàng ôm lấy đầu tôi...

Nhẹ nhàng thì thấm vào tai tôi:

“Hứa với tôi, em phải sống thật vui vẻ, sống thay cả Vũ nữa!”

“Hựu Tuệ, hãy hứa với tôi, em phải sống thật tốt. Tôi sẽ luôn bên cạnh em.” FOUR

Kính coong!!!

Lâu lắm rồi không tới Happy House. Chiếc chuông gió treo trước cửa hàng phát ra những âm thanh trong trẻo.

“Xin kính chào quý khách!” Một nhân viên phục vụ nở nụ cười tươi rói, kéo cửa giúp tôi.

“Hắt xì! Hắt xì!”

Tôi khoác cái áo bông dày cộm, hắt xì hơi liên tục, bước vào trong Happy House. Bầu không khí ấm áp và cảnh tượng quen thuộc khiến tôi cảm thấy cô cùng thân thiết và thoải mái.

Vì bây giờ vẫn là kì nghỉ đông, quán không đông đúc như ngày thường, nên vừa đến cửa, tôi đã nhìn thấy Kim Nguyệt Dạ và Hiểu Ảnh. Tôi hít một hơi thật sâu rồi đi về phía họ.

“Tôi đến rồi!” Tôi khẽ nói, cởi chiếc khăn quàng quanh cổ ra, cố gắng né tránh ánh mắt của mọi người, ngại ngùng ngồi xuống bên phải Hiểu Ảnh.

Từ sau chuyến picnic ở cánh đồng hoa oải hương lần trước, tôi bị cảm rất nặng, phải ở nhà dưỡng bệnh. Năm người tụi tôi đã không gặp lại nhau trong một thời gian dài. Kim Nguyệt Dạ hình như cũng bận đi làm thêm, chỉ thỉnh thoảng nhắn tin cho tôi. Hôm nay Tô Cơ gọi điện nói có việc rất quan trọng, cần tập trung mọi người lại bàn bạc. Dù tôi đang cảm cúm hắt xì hơi, nước mắt nước mũi giàn giụa nhưng vẫn cố lết tới Happy House.

“Hựu Tuệ! Mũi bà đỏ lừ lên kia! Trông như là... mũi chú hề ý!” Hiểu Ảnh vui vẻ uống một ngụm coca, chào kiểu rất độc chiêu.

Tôi cười gượng gạo nhìn nhỏ ta, khẽ lắc đầu, rồi quay người nhìn Tô Cơ. Tô Cơ mỉm cười với tôi.

“Khụ khụ! Khụ khụ!” một tiếng ho phát ra từ phía đối diện, tôi ngơ ngác, quay đầu nhìn về phía Kim Nguyệt Dạ.

Lần trước vì kéo tôi từ dưới nước lên mà hắt ướt nhẹp, cảm nặng đến mức đến giờ chưa khỏi sao! Tôi áy náy nhìn Kim Nguyệt Dạ, đúng lúc đó ánh mắt tôi bắt gặp ánh mắt hắt, tôi vội vàng cúi đầu xuống.

“Chú Nhã Văn!” Hiểu Ảnh bị Tô Cơ lườm cháy cả mặt nên tiu nghỉu như chú mèo cụp đuôi, ngồi im re uống nước. Bỗng nhiên nhỏ ta hét lên cắt đứt mạch suy nghĩ của tôi. Tôi ngẩng đầu, thấy chú Nhã Văn râu xồm đang ở trước mặt mình.

“Ha ha ha!” Chú Nhã Văn rất thân thiện, vuốt bộ râu xồm, nhìn chúng tôi cười to, “Xem ra mấy đứa hôm nay đến đây để chúc mừng hai trường hợp làm một hả? Từ bây giờ các cháu là học sinh một trường rồi!”

“Cái gì? Hai trường hợp làm một?” Cửa nghe chú Nhã Văn nói xong, mấy đứa chúng tôi mắt thô lỗ, hét tướng lên kinh ngạc.

Tin hai trường hợp làm một chả khác nào từ ngày mai mặt trời sẽ đổi hướng mọc ở đằng Tây.

“Ủm! Chẳng lẽ Tô Cơ chưa nói cho các cháu à?” Chú Nhã Văn có vẻ rất hài lòng với kết quả này. Chú ấy vui vẻ vuốt bộ râu xồm, hai mắt cười tít, “Trường trung học Minh Dương tách ra cũng đã lâu rồi, bây giờ mới có thể hợp nhất đây. Đây chính là ý nguyện bấy lâu của ngài chủ tịch. Ông ấy cũng sắp trở về rồi.”

“Hà? Ngài chủ tịch sắp trở về ă?” Đúng lúc chúng tôi quay sang nhìn chòng chọc Tô Cơ, thì lại một tin giật gân nữa khiến đứa nào đứa nấy đều giật bắn mình.

“Ha ha ha, cũng không chắc lắm đâu. Ngài chủ tịch xưa nay rất bí hiểm, đến chủ cũng chẳng hiểu được trong lòng ông ấy đang nghĩ gì, nhưng trường Minh Dương được hợp nhất lại là một sự kiện trọng đại, ông ấy không có lí do gì mà không xuất hiện...”

Chú Nhã Văn nói xong, trầm tư suy nghĩ. Một lát sau, chú nháy mắt vẫy tay cười, như muốn đuổi cái gì ra khỏi đầu. “Được rồi! Chúng ta không nói chuyện này nữa. Ngày kia khai giảng rồi, hôm nay ai cũng phải chơi hết mình. À, hôm nay chú sẽ giảm giá cho bàn của mấy đứa!”

“Cảm ơn Chú Nhã Văn!” Hiểu Ảnh vui sướng vỗ tay, kéo Lăng Thần Huyền khua chân múa tay cùng, “Chúng ta sau này là học sinh cùng trường rồi. Tuyệt quá, Tiểu Huyền Huyền ơi!”

Nhìn bóng chú Nhã Văn đi xa dần, tụi tôi nhớ lại hai tin giật gân ban nãy, ai nấy đều dấy lên niềm vui.

“A! Bên này, bên này ă, nhà tiên tri áo tím! Xin qua bên này coi giúp Hiểu Ảnh chút.” Hiểu Ảnh vút vội đôi đũa ống hút bằng nhựa tự chế, hào hứng nhảy xuống ghế, vẫy tay lia lịa.

Nhà tiên tri áo tím? Tim tôi đột nhiên thất lại, không dám quay đầu nhìn.

Không phải... là cậu ấy chứ?

“Hiểu Ảnh, bà làm trò gì vậy? Đúng có gào thét í ới ở đây. Thật mất mặt!” Tô Cơ cúi đầu, bực mình túm áo Hiểu Ảnh.

“Đừng vậy mà, Tô Cơ! Hiểu Ảnh muốn mời nhà tiên tri áo tím qua đây, giúp bà và Tiểu Huyền Huyền xem một quẻ, xem tại sao hai người suốt ngày cãi nhau.” Hiểu Ảnh chu môi ra, giọng oan ức.

“Tôi và cô ta từ nay về sau sẽ không cãi nhau nữa...” Lăng Thần Huyền nhìn Tô Cơ, buông ra một câu khiến mọi người đều kinh ngạc.

Đổi lại Tô Cơ chỉ lặng người đi. Bầu không khí ngại ngùng, khó xử bao trùm hai người họ.

Tôi lắc đầu nhìn ba người. Nhưng không biết nên nói gì. Hình như từ sau khi Lăng Thần Huyền biết rõ chuyện của Tô Cơ, hẳn bỗng là lạ thế nào ấy. Còn Tô Cơ nhìn thấy những biểu hiện lạ lùng đó thì chỉ chăm chăm trả đũa. Cứ tiếp tục như vậy e là...

“Cháu gái, ban nãy cháu gọi ta hả?” Một giọng nói trầm trầm đột nhiên vang bên tai tôi, làm tôi suýt nữa chết sặc. Tôi quay đầu nhìn lại, thấy nhà tiên tri áo tím đã đứng lù lù ngay cạnh mình từ lúc nào.

Không phải là cậu ấy. Tôi hơi thất vọng...

“À... là cháu gọi bà ă...” Thấy người áo tím tới, Hiểu Ảnh buồn bã gật đầu, “Bà ơi, bà có thể giúp hai người bạn tốt của cháu là Tô Cơ và Tiểu Huyền Huyền không bao giờ cãi nhau nữa được không ă?”

“Hiểu Ảnh...” Nghe Hiểu Ảnh nói, mặt Tô Cơ đỏ bừng, nét mặt cũng dịu dàng lại.

“Cháu gái, ta xin lỗi! Ta không phải phật tổ, cũng không phải chúa trời, ta chỉ có thể xem vận mệnh cho cháu, nhưng không thể thay đổi vận mệnh của cháu.” Người áo tím mỉm cười, đột nhiên quay lại nhìn tôi, “Nhưng cô bé này, chúng ta gặp nhau rồi, đúng không?”

“Ồ... Dạ” Tôi lặng người, do dự nhìn bàn tay chìa ra như cành cây khô quắt của người mặc áo tím.

“Chúng ta có duyên thật, đưa tay của cháu ra đây cho ta!” Người áo tím từ từ kéo bàn tay tôi. Tôi giống như bị điện giật, toàn thân run lên, “Cháu gái à, một thế giới của cháu đã sụp đổ, nỗi đau đang che kín hai mắt cháu.”

Một thế giới đã sụp đổ? Bà ấy đang nói gì vậy... Lẽ nào...

“Vậy bà có thể cho cháu biết... cậu ấy còn sống không...?” Tôi bàng hoàng nhìn người áo tím, nỗi lo trào ra từ tận sâu trong tim khiến tôi đứng không vững. Tôi muốn nhìn thẳng vào mặt người áo tím để tìm kiếm câu trả lời, nhưng khuôn mặt của bà ấy bịt kín, tôi không có cách nào nhìn ra được.

“Đáp án rất quan trọng sao?”

“Xin bà hãy nói cho cháu biết!” Nhìn người áo tím ở ngay trước mặt, tôi chắc chắn bà ấy hiểu tôi đang nói gì. Tim tôi đập thình thịch. Tôi bóp chặt lồng ngực đang đập gấp gáp vì bị kích động đột ngột. Ánh mắt tôi xoáy vào người áo tím, dường như bà ấy là niềm hi vọng cuối cùng của tôi.

...

Nhưng người áo tím lại cố tình không cho tôi biết đáp án mà chỉ lạnh lùng lắc đầu, quay người bỏ đi.

“Đừng đi!” Tôi bất chấp tất cả lao ra ngoài, vội vàng đuổi theo bóng người áo tím.

“Một người đã ra đi rồi, sao cháu không thuận theo tự nhiên, mà vẫn tự nhốt mình trong hư ảo, như vậy cả ba sẽ cùng đau khổ...”

Cho dù tôi có đuổi theo, nhưng bóng người áo tím đã đi xa khuất. Chỉ vọng lại một câu nói khó hiểu và tiếng thở dài của bà ta.

Tôi tuyệt vọng nhìn bóng bà ta biến mất dần vào màn đêm, nỗi đau dè lên ngực làm tôi ngẹt thở.

Hư ảo? Lẽ nào những gì tôi nhìn thấy giống như mọi người nói... Tất cả chỉ là ảo ảnh phải không?

Một người đã ra đi... Lý Triết Vũ, cậu thật sự ra đi rồi sao...?

Nỗi đau lại tràn vào tim tôi, hai mắt tôi ướt đẫm nước mắt.

“Đừng khóc nữa, Hựu Tuệ! Nghe thấy tiếng khóc của cô, Vũ sẽ buồn lắm.” Một bàn tay quen thuộc xoa đầu tôi. Giọng nói trầm ấm giống như hôm ở cánh đồng hoa oải hương, thì thầm bên tai tôi.

Tôi khóc... Lý Triết Vũ sẽ buồn sao? Nghe Kim Nguyệt Dạ nói vậy, tôi lấy tay bịt chặt miệng, nhưng nước mắt vẫn tuôn ra xối xả.

“Hựu Tuệ à! Không ai muốn Vũ biến mất cả. Tô Cơ, Hiểu Ảnh, Huyền... Không ai muốn Vũ biến mất cả!” Kim Nguyệt Dạ mỉm cười nhìn tôi, khẽ gật đầu như để động viên tôi, “Nhưng... có những sự thật chúng ta bắt buộc phải đối mặt! Cho dù có lừa dối bản thân mình đi nữa, nhưng sự thật là Vũ đã ra đi thật rồi...”

Tôi quay đầu lại, nhìn thấy nỗi tuyệt vọng ở sâu trong mắt Dạ.

Lời nói của Kim Nguyệt Dạ nhẹ nhàng như cơn sóng đánh động trái tim tôi. Toàn thân tôi nhũn ra, nư sắp quy xuống đất.

... FIVE

Mây lững lờ trôi trên nền trời đen kịt, khoả lấp đi màu xanh thăm thẳm. Trên cao, mảnh trăng khuyết toả ra ánh sáng màu bạc lạnh lẽo.

Dưới ánh sáng nhạt nhoà vàng vọt của đèn đường, tôi vòng tay ôm lấy cổ của Kim Nguyệt Dạ, ngoan ngoan nằm trên vai hân. Tầm vai rắn rỏi của hân như một cái nôi khẽ đu đưa.

Gió đêm lành lạnh thổi bay mấy sợi tóc trước trán Dạ. Trong khoảnh khắc, tuy nằm trên bờ vai của Kim Nguyệt Dạ nhưng tôi lại có cảm giác đang lơ mơ nhìn thấy hình ảnh Lý Triết Vũ.

Tôi gần như quên rằng, Kim Nguyệt Dạ chính là người bạn tốt nhất của Lý Triết Vũ. Tôi chỉ biết ích kỉ đắm chìm trong nỗi đau khôn nguôi của bản thân, mà không hề để ý đến nỗi đau của những người xung quanh. Ý nghĩ này chợt thoáng qua trong đầu tôi, khiến tôi quên cả khóc.

“Kim Nguyệt Dạ, cậu không sao chứ?”

“...” Kim Nguyệt Dạ thờ người ra, quay đầu lại nhìn tôi. Vẫn là nụ cười ấy...

“Hựu Tuệ, cô đang lo lắng cho tôi à?”

“Tôi...” Tôi nhú mồm, sợ hãi nhìn Kim Nguyệt Dạ. Chính tôi cũng không hiểu cảm giác bất chợt này của mình là gì, “Tôi lo cho cậu...”

“Thật không?” Nghe tôi nói vậy, Kim Nguyệt Dạ quay đầu cười rạng rỡ với tôi.

Một luồng ánh sáng màu trắng vút qua, khuôn mặt hân sáng rực lên, đẩy áp sự dịu dàng. Hân nở nụ cười hạnh phúc giống như vừa nhận được lời chúc tốt đẹp nhất thế gian.

Nhìn thấy nụ cười mãn nguyện của Kim Nguyệt Dạ, tôi khẽ giật mình, có chút cảm giác áy náy.

Một câu nói đơn giản như vậy lại có thể khiến hân vui đến thế sao? Suốt thời gian qua, hân luôn ở bên an ủi tôi, còn tôi thì...

“Cảm ơn nhé, Hựu Tuệ...” Kim Nguyệt Dạ tiếp tục chậm rãi rảo bước về phía trước, “Nhưng tôi không muốn cô lại lo lắng cho tôi, tôi muốn cô sống thật vui vẻ, trở lại là Hựu Tuệ trước đây...”

“Tôi...” Bỗng nhiên tôi chẳng biết nên nói gì, đành tựa đầu vào bờ vai ấm áp của Kim Nguyệt Dạ.

Chúng tôi lặng lẽ bước đi, tôi bỗng hỏi: “Dạ, cậu nói xem có phải lúc này Vũ cũng đang nhớ chúng ta không?”

“Nhất định rồi!” Giọng nói dịu dàng của Kim Nguyệt Dạ như hoà tan vào không khí, “Chúng ta nhớ cậu ấy, cậu ấy cũng sẽ nhớ chúng ta.”

“Thật sự... tôi rất nhớ cậu ấy...” Giọng tôi nghẹn lại. “Rất muốn gặp lại cậu ấy...”

“Hựu Tuệ...” Kim Nguyệt Dạ đột nhiên dừng bước, để tôi dừng lại trước luống hoa hai bên đường, ánh mắt cậu ấy trĩu mồm nhìn tôi.

“Lúc nhỏ, có người bảo tôi rằng, nếu nhớ một người, chỉ cần đắm mình trong ánh trăng huyền ảo phủ chiếu, đặt tay trái lên trước trái tim, nhẹ nhàng vẽ nên một đường tròn để giữ lại mọi nỗi nhớ nhung, thành khẩn bày tỏ nỗi nhớ của mình với Thần Mặt Trăng. Như thế, bất kể người kia ở đâu, chỉ cần nhìn thấy ánh trăng là người ấy có thể nhận được nỗi nhớ cô.”

Tôi ngẩng mặt lên. Ánh trăng trong vắt, nhẹ nhàng trải trên bờ vai Kim Nguyệt Dạ. Lúc này, Kim Nguyệt Dạ như đang hoà làm một với Thần Mặt Trăng, vừa có đôi chút đau thương lại vừa kiên cường, mạnh mẽ...

Tôi nhớ cậu... Vũ... Cậu có cảm nhận được không...?

Nếu lúc này cậu đang ở một nơi nào đó cũng có ánh trăng, cậu có nguyện trước Thần Mặt Trăng như tôi không?

...

Xung quanh vọng lại tiếng côn trùng kêu râm ran như thông điệp chào đón mùa xuân, dường như đó là câu trả lời... dành cho tôi...

Vũ... Tô Hựu Tuệ diên rồi. Tất cả chúng ta đều diên rồi. Tô Hựu Tuệ nói rằng đã trông thấy cậu. Có ông trời chứng giám, tất cả mọi người đều hi vọng đó là sự thật. Nhưng trước mặt chỉ là một màn trắng mịt mù, Chẳng có gì cả! Chỉ có chúng tôi như những con nhím phủ gai nhọn hoắt đang tự cắn nhau bật máu. Nỗi đau... Vì không thể quên đi được nên phải mỉm cười mà đón nhận. By: Lăng Thần Huyền Hết tập 7

41. Q.8 - Chương 1: Bức Thư Đến Từ Thiên Đường

Địa Điểm:Sân vận động trường cấp III Sùng DươngTrường PK số 23 phố AngelPhòng tự học trường Minh Đức Nhân vật:Tô Hựu Tuệ : Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh ĐứcBạch Tô Cơ: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh ĐứcKhâu Hiểu Ảnh: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh ĐứcHồ Phi Phi: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh ĐứcAnh Tĩnh Ngạn : Nam sinh lớp 11 trường cấp III Minh ĐứcKim Nguyệt Dạ: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Sùng DươngLăng Thần Huyền :Nam sinh lớp 11 trường cấp III Sùng DươngBạch Ngưng: Hiệu Trưởng trường cấp III Minh ĐứcThôi Khởi Thánh: Hiệu Trưởng trường cấp III Sùng DươngNhã Văn: Trợ lý chủ tịch trường cấp III Minh Dương cũ

ONE

“Kính thưa các thầy cô! Thưa toàn thể các em học sinh thân mến! Trải qua 10 năm dài chờ đợi, cuối cùng hôm nay cũng đến thời khắc lịch sử mà tất cả chúng ta mong mỏi bấy lâu!”Chú Nhã Văn đứng trên lễ đài trang trọng nằm giữa sân vận động trường Sùng Dương, cầm micrô đồng dục tuyên bố. Hiệu trưởng Thôi và hiệu trưởng Bạch Ngưng đứng bên trái và bên phải chú Nhã Văn, vẻ mặt cả 2 đều hết sức nghiêm túc.Dưới lễ đài, học sinh trường Sùng Dương mặc đồng phục màu đỏ, học sinh trường Minh Đức mặc đồng phục màu xanh. Tất cả đứng xếp thành từng hàng ngay ngắn.“Trải qua bao nhiêu biến cố, nay trường Sùng Dương và Minh Đức đã được sát nhập thành một. Nhờ sự cố gắng và nỗ lực không biết mệt mỏi của các thầy cô giáo cùng các em học sinh, cả hai trường mới có kết quả tốt đẹp này.... Kể từ ngày hôm nay, chúng ta sẽ khôi phục lại tên trường cũ trước đây – trường cấp ba Minh Dương! Tạm thời trường Minh Dương sẽ do trợ lý chủ tịch – thầy Nhã Văn phụ trách quản lý chung!”Thầy Thôi nhận lấy micrô từ tay chú Nhã Văn, tiếp lời luôn:“Sau đây, xin mời 2 em học sinh ưu tú, đại diện cho trường Sùng Dương và Minh Đức lên phát biểu đôi lời!”Cái gì? Đại diện cho trường lên phát biểu á? Sao cô Bạch Ngưng không thông báo trước với tôi nhỉ? Thôi tiêu rồi, tôi chưa chuẩn bị gì cả!Tôi đứng lặng người đi khi nghe “tin sét đánh” ngang tai đó, trong lòng nóng như lửa đốt, vội vàng nhìn lên lễ đài định cầu cứu cô Bạch Ngưng. Đúng lúc đó, ánh mắt tôi bắt gặp ánh mắt cô Bạch. Ô, sao cô Bạch lại nhíu mày thế kia? Ánh mắt của cô ấy hình như có vẻ....“Trước tiên, xin mời em Kim Nguyệt Dạ - đại diện cho học sinh trường Sùng Dương cũ lên phát biểu!”Rào rào rào rào!Cả sân vận động rộ lên những tràng pháo tay như sấm dậy. Mắt của đám nữ sinh phía dưới long lanh hình trái tim to tướng. Tim hồng như bay tung tóe khắp sân vận động:“Chào các bạn! Tôi là Kim Nguyệt Dạ! Hi vọng sau khi 2 trường được sát nhập làm 1, mọi người sẽ cùng giao lưu, học hỏi và giúp đỡ lẫn nhau...” Kim Nguyệt Dạ nhìn xuống bên dưới, nở 1 nụ cười tràn đầy tự tin, đám fan cuồng gào rú âm ỉ, “... Chúng ta hãy cùng nhau nỗ lực, biến học tập thành đam mê...”Rào rào rào rào!Kim Nguyệt Dạ còn chưa dứt câu, cả sân vận động đã vỗ tay hưởng ứng nhiệt liệt.Tôi neho mắt nhìn tên Kim Nguyệt Dạ đang đứng cười tươi như hoa, giờ tay làm dáng vẫy đám fan cuồng bên dưới. Không hiểu sao, tôi chợt nhớ lại buổi khai giảng khi tôi mới bước chân vào trường Minh Đức. Hôm đó, tôi và Kim Nguyệt Dạ tuy đứng phát biểu ở 2 nơi nhưng đã có 1 màn thi đấu hùng biện nảy lửa...Hắn vẫn giống như ngày nào, cả người như tỏa vàng hào quang chói lòa;‘Cảm ơn! Kim Nguyệt Dạ, em nói hay lắm!’ Thầy Thôi mỉm cười hài lòng nhìn Kim Nguyệt Dạ bước trên lễ đài xuống. Thầy điều chỉnh lại micrô, hắng giọng nói tiếp, “Tiếp theo xin mời đại diện học sinh trường Minh Đức cũ lên phát biểu!”Oái! Đến lượt tôi rồi sao? Tôi giật bản mình. Mọi khi cô Bạch đều thông báo trước để tôi chuẩn bị kĩ càng, nhưng hôm nay đột ngột quá, tôi thấy hơi căng thẳng. Tôi vội vã chỉnh lại trang phục, hít 1 hơi thật sâu, chờ đợi những tiếng vỗ tay cổ vũ.“... Mời học sinh đại diện trường Minh Đức cũ – em Tô Hựu.... À không, em Hồ.... Hồ Phi Phi!”Rầm!Tôi nhìn thấy 1 nữ sinh cột tóc đuôi ngựa cao vổng, 2 mắt đeo cái “đít chai” dày cộp, hí hửng chạy lên lễ đài. Nữ sinh đó chính là Hồ Phi Phi, từng là “bại tướng” dưới tay tôi. Cả người tôi như hóa đá, chết đơ tại chỗ.Vù vù vù....Mọi người xung quanh quay sang kinh ngạc nhìn tôi. Một trận cuồng phong vô hình thổi đến, tôi như biến thành bụi cát, bị thổi tung lên....“Ô! Quá lạ thật! Hựu Tuệ, sao không phải bà lên phát biểu nhỉ?” Hiểu Ảnh há hốc mồm, hét nhìn Hồ Phi Phi đang “diệu võ dương oai” trên lễ đài, lại nhìn đứa đang hồn bay tận mây xanh là tôi. Nhỏ ta gào toáng lên: “Hiểu Ảnh không hiểu, lần nào Hựu Tuệ cũng đại diện cho trường Minh Đức lên phát biểu cơ mà!”Ôi! Cái con nhỏ Hiểu Ảnh đầu đất này! Bà thấy tôi còn chưa đủ tên to hay sao mà còn gào to thế hả trời? Chả nhẽ bà muốn cả thế giới này biết nhân vật tầm cỡ, từng nổi tiếng như cồn – ngọc nữ Tô Hựu Tuệ này phải cun cút ngồi 1 xó, bất lực nhìn kẻ khác tranh mất vị trí danh dự sao;‘Suyt!’ Tô Cơ nổi xung

lên, bịt chặt cái “mỏ quạ” của Hiếu Ảnh lại, “Ngốc! Bà im đi cho tôi nhờ!” “Ừm... Không sao đâu...” “Tôi cảm kích nhìn Tô Cơ. Đầu óc tôi lúc này rối tung lên như mớ bòng bong. Lẽ nào do đợt thi cuối kì lần trước có trục trặc gì sao? Tôi ngẫm nghĩ, nhưng khổ nỗi chẳng có chút kí ức nào về kì thi đó cả, thậm chí còn chẳng nhớ nổi thời gian vừa qua mình sống thế nào. Quảng thời gian đó giống như 1 giấc mơ...” “Cảm ơn bài phát biểu của em Hồ Phi Phi!” Giọng nói sang sảng của thầy Thôi vang lên cắt đứt mạch suy nghĩ của tôi. Buổi lễ sát nhập làm một đã đi đến những phút cuối, thầy Thôi tuyên bố kết thúc buổi lễ: “Sau khi sát nhập làm 1, trường Sùng Dương và Minh Đức cũ sẽ căn cứ vào kết quả thi cuối kì trước để sắp xếp lại toàn bộ học sinh trong các lớp. Các em có thể đến xem kết quả thi và bảng phân lại lớp dán trên trường PK số 23 phố Angel. Việc phân lớp sẽ chính thức bắt đầu từ tuần sau, còn tuần này, các em vẫn học ở lớp cũ...” “Hự Tuệ, bà không sao chứ?” Tô Cơ bỗng vỗ vai. Mặt nhỏ ta có vẻ rất lo lắng cho tôi, “Sao sắc mặt bà kém thế? Mệt à?” “Tôi...” Tôi bất giác sờ tay lên mặt, cảm thấy mặt mình lạnh toát. Lạnh quá... Trong lòng tôi bỗng có dự cảm chẳng lành... TWO Trên phố Angel chật ních toàn người là người. Nhất là chỗ tường PK, người chen nhau kín mít. “Oái! Cậu sướng thế! Được học lớp A kìa, cùng lớp với Kim Nguyệt Dạ hẳn hoi nhé! Khao đi chứ!” “Cậu cũng kém gì, được học ở lớp B kìa. Sau này tụi mình học khác lớp rồi...” “Hu hu hu hu! Thi thoảng cậu nhớ ghé thăm tớ đấy!” Tiếng bàn tán xôn xao khắp nơi vọng lại. Bước chân tôi mỗi lúc một chậm dần, trong lòng càng ngày càng rối bời. Vượt qua đám người đông lúc nhúc, đứng từ xa tôi cũng có thể nhìn thấy bảng kết quả thi màu đỏ và màu trắng to đùng được treo trên tường PK. Bảng màu đỏ là những học sinh có kết quả thi xuất sắc. Còn bảng màu trắng là những học sinh có kết quả thi kém. “Hự Tuệ! Hự Tuệ! Hiếu Ảnh đây nè!” Hiếu Ảnh độ nhiên chui ra từ đám người đông như kiến, hét lên như còi, vẫy tay liên hồi. Tôi bước nhanh về phía Hiếu Ảnh, chợt nhìn thấy Tô Cơ đang đứng thất thần bên cạnh Hiếu Ảnh. “Hai bà... xem kết quả rồi à?” Tôi hồ hởi vỗ vai Hiếu Ảnh. “Ừ! Hiếu Ảnh vui lắm! Không ngờ lại thi đạt! Hura! He he he... nhưng...! Hiếu Ảnh định nói gì đó nhưng bị Tô Cơ nhéo cho 1 phát đau điếng nên im bặt. Tô Cơ hốt hoảng nói : ” Hự Tuệ à, chẳng có gì đáng xem cả, tụi mình về thôi! Nhất định là có sự nhầm lẫn gì rồi...” “Nghe thấy Tô Cơ nói vậy, cả người tôi như bị hẫng, nhưng vẫn cố tỏ ra điềm tĩnh: ” Tô Cơ, có phải kì thi vừa rồi tôi không phải là người được điểm cao nhất đúng không? Không sao đâu, hà hà hà... người tài giỏi như tôi thi thoảng cũng phải biết nhường cho người khác tí chút, để họ còn có đất thể hiện chứ...” “Nói xong, tôi căng thẳng đưa mắt nhìn bảng kết quả thi màu đỏ. Vị trí số 1 : Kim Nguyệt Dạ. Cái tên “Kim Nguyệt Dạ” ở chính giữa ngay vị trí đầu tiên của bảng màu đỏ. Đã thế tên hẵn còn được in đậm, bên cạnh đề dòng chữ to tướng: “Lớp 11A”. Đầu tôi đã nặng như đeo đá nay càng thấy nặng hơn. Bất kể chuyện gì xảy ra cũng không làm ảnh hưởng đến kết quả học tập của hẵn, người như thế mới là thiên tài thực sự. Vậy còn tôi thì sao? Tôi ở vị trí nào cơ chứ? Tôi hồi hộp tìm tên mình trên bảng màu đỏ. Vị trí số 1... vị trí số 2... vị trí số 3... vị trí số 5... vị trí số 10... vị trí số 20... Ầm ầm ầm! Không thể... Không thể tin được... Cả tấm bảng màu đỏ không hề có tên tôi? Không... Không thể như thế... Nhất định là tôi hoa mắt nhìn nhầm rồi! Tôi lấy hết sức dụi mắt, rồi lại mò mẫm tìm tên mình lần nữa. Lát sau tôi mới tìm thấy cái tên “Tô Hự Tuệ” Nhưng... Nhưng tại sao tên tôi lại ở trên bảng kết quả thi màu trắng? Cả thế giới của tôi như sụp đổ, con người tôi như biến thành những mảnh vỡ nhỏ, bay tứ tung. Tên tôi... ở vị trí số 32 trên bảng màu trắng... là vị trí số 32... Rầm rầm rầm! Tôi bỗng có cảm giác xung quanh chỗ mình đứng nổi lên 1 trận lốc lớn, cuốn tôi bay vút vào vào tấm lốc xoáy. Trong tiếng gió gầm rú, tôi không còn đứng vững được nữa, thấy nghẹt thở. Đó là tôi thật sao? 1 học sinh ưu tú như tôi lại có kết quả thi tệ đến vậy ư? Không đúng! Không đúng! Nhất định không phải như thế! Ừa? Đúng là chuyện lạ có thật nè, Tô Hự Tuệ mà lại có tên trong bảng trắng! Có nhầm lẫn gì không vậy?” “Ồ dào! Kiêu cho lắm vào bây giờ mới tụt dốc thảm thế!” “Chứ còn gì? Chậc, ” đường xa mới biết ngựa tốt” mà. Nói tóm lại, Kim Nguyệt Dạ mới là đẳng cấp nhất...” “Những lời bình luận, chế giễu, bàn ra tán vào như những mũi gai nhọn tua tủa, đâm thẳng vào tấm thân vốn đã đầy thương tích của tôi. Chân tôi mềm nhũn ra, chới với, ngã chúi về phía Tô Cơ. Tai tôi vang lên tiếng la hét ầm ĩ của Hiếu Ảnh. “Hự Tuệ... Hự Tuệ, bà đừng sock quá! Hiếu Ảnh học cùng lớp với bà mà, lại còn cả Tiểu Huyền Huyền nữa. Tụi mình cùng học lớp 11E mà! Cái gì? Tôi... Tôi chỉ có thể vào lớp E sao? Lại còn cùng lớp với nhỏ Hiếu Ảnh đầu đất và tên khỉ ngố Lăng Thần Huyền nữa chứ!” “Hự Tuệ! Bà không sao chứ?” Tô Cơ vội nện 1 nhát vào đầu Hiếu Ảnh, trừng mắt với nhỏ ta, “Hiếu Ảnh! Bà thôi đi!” “Ừ... Hiếu Ảnh chẳng muốn xa Tô Cơ đâu! Tại sao chứ? Hiếu Ảnh ứ chịu đâu, Hiếu Ảnh muốn học cùng lớp với Tô Cơ kìa!” “Hiếu Ảnh! Bà có ngậm mồm vào không? Tôi dán băng dính vào mồm bà bây giờ!” “Sao cơ? Tô Cơ học ở lớp A? Chứng tỏ nhỏ ta là 1 trong những người có tên trong bảng đỏ. Tôi ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn Tô Cơ, rồi lại nhìn cái bảng màu trắng chói mắt... Tôi chợt nảy ra ý định đâm đầu vào tường PK tự vẫn luôn cho đỡ mất mặt...” “Keng keng keng! Uỳnh uỳnh uỳnh!” Tiếng chiêng trống gô loạn xạ từ xa vọng lại. Lúc tôi kịp định thần lại thì... Hơ, lạ thật! Sao lại có mưa nhỉ? Không đúng, hình như có vật gì đó đang

nhẹ rơi xuống... A! Là cánh hoa màu trắng! Mỗi năm xuân sang, liễu rủ soi bóng lên hồ, tình thơ ý họa mê đắm lòng... Baby Hựu Tuệ, cuối cùng em cũng xuất hiện!" Tôi vẫn còn đang ngẩn ngơ nhìn những cánh hoa trắng muốt rơi rơi, trước mặt bỗng hiện lên khuôn mặt e lệ của Anh Tĩnh Ngạn. Tên khi chập cheng đó nháy mắt phóng tia lửa điện về phía tôi, trên ngực hần còn cài một bông hoa trắng. "Anh... Anh Tĩnh Ngạn... Anh lại bày trò... gì nữa đây?" Tô Cơ và Hiểu Ảnh mắt tròn mắt dẹt nhìn bộ mặt rất nghiêm túc của Anh Tĩnh Ngạn. "Ôi! Baby Hựu Tuệ của anh sao hôm nay tiêu tụy thế này? Haiz, cũng chẳng trách, gặp chuyện không vui ai cũng thế cả thôi! Nhưng xin em hãy tin anh, anh sẽ không vì thế mà ghét bỏ em đâu?" Đúng lúc mọi người đang mắt chữ A mồm chữ O nhìn, tên Anh Tĩnh Ngạn nhanh như chớp chớp, chìa ngay tay ra túm chặt lấy tay tôi. Tôi giật nảy mình, lùi về phía sau mấy bước, muốn hất tay hần ra. Nhưng hần túm chặt quá, đã thế mắt hần còn ngẩn lệ nữa chứ. "Anyway, mọi chuyện rồi sẽ qua thôi!" Thằng cha Anh Tĩnh Ngạn diên khùng đó sục sùi lấy tay chấm nước mắt, rồi 1 tay đặt lên vai tôi, 1 tay chỉ về phía bầu trời đen ngòm, "em hãy nhìn xem, ánh sáng mặt trời rực rỡ thế kia! Ngọn lửa tuổi trẻ sẽ bùng cháy, ngọn gió thanh xuân sẽ lại thổi. Tất cả sẽ bùng cháy, những ngọn cỏ mọc ở chân núi Alpes, bắt đầu sinh sôi nảy nở..." Tôi đang trong tâm trạng hụt hẫng, chán nản, vừa nghe hần nói xong bỗng sững người ra. Lúc lâu sau tôi mới nhìn về phía tay Anh Tĩnh Ngạn chỉ. Ôi má ơi... Không biết từ lúc nào trên phố Angel mọc ra 1 tấm poster to như con gà mái ghe. Tấm poster đó dài gần 10m, in cảnh đẹp mê hồn ở chân núi Alpes. Nhưng nổi bật nhất trên đó vẫn là hàng chữ in đậm màu đỏ chói: Chúc thiếu gia Anh Tĩnh Ngạn và tiểu thư Tô Hựu Tuệ có chuyến du lịch hàn gắn tâm hồn thật ngọt ngào. 1 chiếc xe hơi thể thao sành điệu màu đen bóng, dài gấp đôi những xe hơi thể thao thông thường, đậu ngay dưới tấm poster khổng lồ đó. Tài xế mặc cả bộ vest màu đen, thắt cà vạt chỉnh tề, đứng bên cạnh xe vẫy tay chào chúng tôi. Mọi người đổ dồn về, vây kín mít xung quanh chúng tôi. "Nhìn xem, chơi trội! Hừ, kết quả thi tệ thế mà còn bày đặt du lịch hàn gắn tâm hồn cơ đấy?" "Phải đấy! Thi kém vậy mà không biết đường cố gắng, chỉ biết ăn chơi nhảy múa cho sướng!" Tôi im lặng nhìn bộ mặt hào hứng của tên Anh Tĩnh Ngạn. Trời, giá như có cái lỗ nẻ nào để tôi chui xuống. Nhờ có Hiểu Ảnh và Tô Cơ trợ giúp, nhân lúc thằng cha Anh Tĩnh Ngạn chập cheng đó vẫn còn đang tự đắm chìm trong hạnh phúc, tôi lén lút rời khỏi. THREE "Ê, nhìn kia! Công chúa trường Minh Đức - Tô Hựu Tuệ đó! Mấy bà có thấy từ sau vụ dùng thẻ PK quyết đấu trên sân thượng với Chu Tiểu Bình, con nhỏ thay đổi hẳn nhỡ!" "Bà làm ơn thôi đi hộ cái! Con nhỏ đó từ lâu đã không còn là công chúa hay ngọc nữ gì gì đó của Minh Đức nữa rồi. Nghe nói Lý Triết Vũ chết là tại con nhỏ đó cả... Mấy bà nói xem liệu nó có thể sống yên ổn nữa không?" "Kể ra cũng đáng thương thật... Ôi, không ngờ sau vụ đó, Tô Hựu Tuệ lại thảm thế này!" Tôi có để ngoài tai những câu nói móc mĩa, giễu cợt đó, chạy thật nhanh về phía lớp học. Nhưng tôi vẫn không thể né tránh được những cặp mắt tò mò, khinh khỉnh. Tôi cố trốn tránh bằng cách nhắm mắt lại, chỉ mong mình phút chốc tan biến khỏi thế giới này. Vậy mà tôi vừa nhắm mắt lại, phía trước lại hiện lên tấm bảng màu trắng đáng sợ: Vị trí số 32: Tô Hựu Tuệ. Tại sao lại thành ra thế này? Từ trước đến giờ tôi luôn là một trong ba người đứng đầu ở bảng đỏ, vậy mà cũng có ngày bị bêu tên trên bảng trắng, đã thế lại còn bị phân học lớp E nữa chứ. Lúc thi tôi đã làm cái gì vậy? Tôi cố gắng nhớ lại, nhưng đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Thời gian chậm chậm trôi qua. Hiểu Ảnh và Tô Cơ cũng có qua lớp tìm tôi mấy lần. Mỗi tội tôi đều tìm cách lảng tránh hoặc có gặp thì nói chuyện qua loa cho xong. Cả người tôi giống như chìm trong đầm lầy nhơ nhụa. Đầm lầy đó cứ từ từ nhấn chìm tôi xuống. Cảm giác thoi thóp khi đứng trước cái chết thật đáng sợ. "Tô Hựu Tuệ, có thư!" Trước mắt tôi bỗng xuất hiện một bức thư màu trắng, trên phong bì thư có in hình chiếc lông vũ. Lúc tôi ngược đầu lên, người đưa thư đã biến mất từ lúc nào. Chiếc lông vũ màu trắng muốt... giống như màu trắng của thiên đường... Tim tôi đập thành thịch. Tôi ngồi thẳng người, bắt đầu ngắm nghía kĩ càng phong thư. Trên thư không hề có tem, số bưu chính, cũng chẳng đề tên người gửi là ai. Ở giữa thư có nét chữ rất ngay ngắn, rõ ràng, được viết bằng mực đen: To: Tô Hựu Tuệ. Nét chữ này nhìn rất quen. Hình như ... tôi đã từng trong thấy ở đâu đó. Trong đầu tôi chợt nảy ra một ý nghĩ kì lạ, khiến tim tôi như bị bóp nghẹt lại. Tôi chẳng kịp nghĩ ngợi nhiều, hai tay run run vội vã mở phong bì, lấy bức thư ra đọc.

Giấy viết thư màu vàng nhạt, đường viền xung quanh hình răng cưa, thoang thoang mùi mực thơm. Có vẻ như người gửi đã cẩn thận xé nó từ 1 cuốn sổ xinh xắn nào đó ra... Trong đầu vừa loé ra ý nghĩ đó, tôi đã vội vàng đi tìm đáp án trên bức thư... Nét chữ ngay ngắn lại rõ ràng. Đúng rồi! Đúng rồi! Là cậu ấy! Không thể nhầm được! Cầm bức thư mà tay tôi cứ run lấy bầy, máu nóng dồn hết lên não, mặt tôi nóng bừng lên, mạch máu ở cổ và tim cùng đập dữ dội. Tôi hít một hơi thật sâu, lấy tay bịt chặt miệng, cố gắng trấn tĩnh lại, sau đó vội vã đọc. Ngày X tháng X năm X. Thời tiết: nắng. Đi học, tan học rồi lại quay về nhà, cuộc sống đơn điệu của tôi như thế ngày nào cũng lặp đi lặp lại. Cuộc sống của tôi luông bình lặng như vậy, dường

như chẳng có chút gì mới mẻ cả. Việc duy nhất tôi có thể làm là mỉm cười đối mặt với tất cả. Từ nhỏ đến lớn, “môn” tôi học giỏi nhất có lẽ chính là “mỉm cười”. May mà bên cạnh tôi còn có Dạ và Huyền, nhờ họ mà tôi nhận ra được cuộc sống này còn nhiều điều mới mẻ. Đó cũng là niềm vui lớn nhất của tôi. Hôm nay, Dạ “thuyết phục” tôi đóng giả con gái đến Happy House làm nhà tiên tri. Và cũng đúng hôm nay một điều bất ngờ đã đến. Vì lời đề nghị của Dạ mà tôi tình cờ gặp được một cô gái khá thú vị. Thực ra tôi đã gặp cô ấy trên phố Angel. Lúc đó cô ấy bị Huyền bắt nạt. Vì không muốn giẫm vào vạch vàng ranh giới, cô ấy đã cố lấy tay bám chặt vào lan can lưới bảo vệ để đi. Trông cô ấy lúc đó giống như một con thiên nga trắng bé nhỏ nhưng kiên cường. Và cũng chính khuôn mặt đáng yêu nhưng mạnh mẽ đó đã làm ột góc đã chết trong trái tim tôi khẽ rung động. Lần đầu tiên tôi chủ động giúp đỡ một cô gái không hề quen biết, cảm giác đó thật tuyệt! Rất nhanh, tôi và cô ấy lại gặp nhau trong Happy House. Không hiểu tại sao, trong người tôi chợt có cái cảm giác là lạ khó tả. Tôi chưa kịp hiểu đó là cảm giác gì thì nó đã vụt biến mất. Dạ và cô ấy hình như biết nhau, ánh mắt Dạ nhìn cô ấy khác hẳn bình thường. Tôi thử tiên đoán vận mệnh cho cô ấy. Cô ấy nhìn tôi với ánh mắt vô cùng kinh ngạc, khiến tôi thấy khó xử quá. Cuối cùng, tôi tặng cô ấy một chiếc thẻ bài may mắn, coi như chúc cô ấy luôn vui vẻ và may mắn! Hi vọng tôi sẽ còn được gặp lại cô ấy. Giúp tôi vượt qua vạch màu vàng phân cách... Xem vận mệnh giúp tôi... Tặng tôi chiếc thẻ bài may mắn... Lý Triết Vũ... Đây là nhật kí của Lý Triết Vũ! không thể nhầm được! Những việc xảy ra ở trong đây chỉ có tôi và cậu ấy biết thôi! Lẽ nào... lẽ nào đây là bức thư Lý Triết Vũ gửi từ trên thiên đường xuống cho tôi? Lý Triết Vũ... Lý Triết Vũ! Là cậu thật sao? Nhìn mảnh giấy nhật kí của Lý Triết Vũ, tìm tôi như bị xẻ ra thành trăm mảnh. Những kí ức ngày xưa ập về dồn dập như thác đổ. Nụ cười dịu dàng của Lý Triết Vũ, mọi động tác cử chỉ của cậu ấy... đều quay vòng vòng trong đầu tôi. Tôi cố gắng kìm nén để không bật khóc, nhưng nước mắt vẫn hối hả tuôn ra, lăn trên má rồi rơi xuống bàn học. “Hự Tuệ! Bà... Bà sao vậy?” Giọng nói của Tô Cơ vang trên đỉnh đầu tôi. Tôi giật mình, gấp vội bức thư đó lại rồi nhét vào trong ngăn bàn, lấy tay lau nước mắt. “Bà vẫn còn buồn chuyện phân lớp với kết quả thi à?” Trước mặt tôi bỗng xuất hiện một chiếc khăn giấy trắng tinh. Tôi ngẩng đầu lên. Tô Cơ nhìn tôi với ánh mắt quan tâm, “Khóc nhè trong lớp hể này chẳng giống công chúa Hự Tuệ mà tôi biết tẹo nào!” “Là... là bụi bay vào mắt tôi đấy chứ!” Tôi ngượng ngùng nhận lấy tờ khăn giấy, lau mặt. “Thật ra thì...” Tô Cơ ngồi xuống bên cạnh tôi, giúp tôi cuốt lại mái tóc rối, “...Tôi cũng chẳng dám tin là mình được phân vào lớp A. Có lẽ là nhờ trước đợt thi, mẹ tôi đích thân kèm cặp... À mà Hự Tuệ nè, cuối tuần này trường mình yêu cầu tất cả những học sinh có tên trong bảng trắng đi học thêm đấy! Hôm đó tôi cũng muốn đi học cùng bà và Hiểu Ảnh, có được không?” “Đi học cùng?” Tôi ngạc nhiên nhìn Tô Cơ. “Ừ! Tuyệt Đại Tam Kiều từng thề là bất kể làm việc gì cũng quyết sống chết có nhau, cùng tiến cùng lùi còn gì! Hi hi hi!” Tô Cơ nháy mắt với tôi, ánh mắt tràn đầy quyết tâm, “Và lại tôi cũng muốn đi học thêm ở mang đầu óc!” “Tô Cơ...” Tôi thấy xúc động vô cùng, khẽ gật đầu. “Nhìn xem, chơi trội! Hừ, kết quả thi tệ thế mà còn bày đặt du lịch hàn gắm tâm hồn cơ đấy?” “Phải đấy! Thi kém vậy mà không biết đường cố gắng, chỉ biết ăn chơi nhảy múa cho sướng!” Tôi im lặng nhìn bộ mặt hào hứng của tên Anh Tinh Ngạn. Trời, giá như có cái lỗ nẻ nào để tôi chui xuống. Nhờ có Hiểu Ảnh và Tô Cơ trợ giúp, nhân lúc thằng cha Anh Tinh Ngạn chập cheng đó vẫn còn đang tự đắm chìm trong hạnh phúc, tôi lén lút rời khỏi. FOUR “Hu la la! Hu la la! Chúng ta đi học thêm! Chúng ta đi học thêm thôi!” “Hự Tuệ... Bà nện ngay ột nhát vào đầu nó để nó ngậm mồm lại cho tôi nhờ! Đánh ngất nó rồi tôi với bà cùng chuẩn! Tôi chịu hết nổi rồi!” Chúng tôi đi đằng trước Hiểu Ảnh. Tô Cơ cả người run lên, vịn tay trái vào vai tôi, nói như sắp hết hơi. “Ừm...” Trong đầu tôi lúc này chỉ toàn nhớ lại chuyện bức thư hôm trước, chẳng để ý Tô Cơ nói gì nữa. Tại sao tôi lại chạy đi khắp nơi hỏi ai là người chuyển bức thư đến cho tôi nhưng lại chẳng có ai biết nhỉ? Sao trên thư không có dấu bưu điện, cũng không đề tên người gửi? Rốt cuộc ai đã gửi bức thư này cho tôi? Lẽ nào... lẽ nào đây là bức thư gửi từ thiên đường xuống? Đến nơi rồi! He he he!” Hiểu Ảnh hí hửng chạy bổ đến chỗ tôi và Tô Cơ, chỉ tay về phía trước hét um lên, làm tôi đang trầm tư suy nghĩ bỗng giật nảy mình. “Tiểu Huyền Huyền! Hiểu Ảnh đến rồi nè!” Tôi ngẩng vội đầu lên, nhìn thấy Hiểu Ảnh lao như bay về phía trước như vận động viên chạy 100m. Một trận gió khẽ thổi tới, cuốn theo cả tiếng hét như bị kích động của Hiểu Ảnh. Cái gì? Tiểu Huyền Huyền? Lăng Thần Huyền! Kim Nguyệt Dạ!” Tô Cơ đứng bên cạnh cũng hét lên kinh ngạc. Tôi tò mò căng mắt ra nhìn thì thấy 2 bóng dáng quen thuộc. “Sao họ cũng đến nhỉ?” Tô Cơ ngơ ngác nhìn tôi, lẩm bầm. “He he... Hiểu Ảnh đã bí mật điều tra trước rồi! Vì Tiểu Huyền Huyền tham gia lớp học thêm này nên Hiểu Ảnh cũng đến tham gia cùng! He he he he!” Hiểu Ảnh lắc lấy lắc để tay của Lăng Thần Huyền, ánh mắt đắm đuối nhìn tên đó. Đã thế nhỏ ta còn ngoác miệng cười như con ngốc, mắt lấp lánh hình trái tim. Nhìn bà bạn Hiểu Ảnh chỉ thiếu chút nữa nhỏ nước dãi thông lòng, tôi và Tô Cơ lạnh toát sống lưng. “Này! Cô làm cái trò gì thế? Có buông ra không thì bảo!” Lăng Thần Huyền tránh Hiểu Ảnh như tránh bệnh truyền nhiễm. Cả hai chơi trò đuổi bắt,

chạy vòng vòng quanh Kim Nguyệt Dạ: “Tôi đi cùng Huyền đến đây học cho vui! Ồ, mà sao bé Hựu Tuệ cũng đến đây vậy?” Kim Nguyệt Dạ cười nhảu nhìn tôi, “A! Hay là bé biết hôm nay tôi cũng đến đây nên vờ mượn cớ đi học cùng mọi người để gặp tôi?” “Tôi...” Tôi đang định phản bác lại hần, ai ngờ bị tên Dạ cướp lời luôn, vừa mở mồm định nói lại đành im bật. Híc! Chẳng nhẽ vụ tôi có tên ở bảng trắng hần không hề biết sao? Sao lại làm ra vẻ tỉnh bơ, không biết gì hết vậy? Hay là hần bị mất trí nhớ? Giá như tất cả mọi người đều bị mất trí nhớ thì tốt biết mấy... “Không phải thế! Vì kì thi lần trước, Hựu Tuệ chỉ đứng thứ 32 trên bảng trắng, nên hôm nay mới đến đây học thêm cùng Hiểu Ảnh và Tô Cơ!” Hiểu Ảnh nhanh nhẩu nói chen vào. Ồi giờ ới! Bà bạn Hiểu Ảnh thân yêu lại còn nhấn mạnh vào 2 chữ “bảng trắng” nữa chứ! Tôi vội trờ mắt với Hiểu Ảnh, nhắc nhở ta ngoan ngoãn im miệng lại: “Tiểu Huyền Huyền đừng chạy mà! Đợi Hiểu Ảnh đã!” Hừ... Đúng là bó tay với nhỏ ta. Có lẽ trên thế giới này chỉ có mỗi mình nhỏ ta là không đọc được ánh mắt của người khác. “Bé Hựu Tuệ! Hôm nay tôi là gia sư kèm bé đó! Mau cúi chào thầy đi chứ!” Thằng cha Kim Nguyệt Dạ hống hách ra mặt với tôi. Tôi tức tối quắc mắt nhìn hần. Hần ta ngồi bên cạnh tôi, điệu bộ thanh thoi, vắt chân đọc tạp chí hài nhảm. Thật không ngờ lại học thêm theo kiểu một kèm một. Mà số tôi đen đủi, khi không gặp trung tên Kim Nguyệt Dạ. “Hơ hơ hơ hơ... bé Hựu Tuệ nè, tôi thấy trong đây có câu nói này hay lắm!” Tên Kim Nguyệt Dạ nhìn tôi không chớp mắt, sau đó đột nhiên lấy tay chỉ một đoạn trong tạp chí. Mắt hần háp ha háp háp: “Là câu gì?” Tôi buột miệng hỏi: “Thì bé tự xem đi!” “Thầy giỏi có trò hay.” Tôi đọc rõ ràng từng từ một: “Hơ hơ hơ! Cảm ơn bé Hựu Tuệ đã khen tôi!” Thằng cha Kim Nguyệt Dạ sượng đến vỡ mũi, lại còn làm dáng lấy tay vuốt tóc. Á á á á á! Sao tôi lại tự thừa nhận mình là học trò của hần cơ chứ, lại còn gọi hần là thầy. Tôi chợt nhận ra mình mắc lõm hần thì đã quá muộn. Tên Kim Nguyệt Dạ cười khoái trá: “Hơ hơ hơ hơ! Bé Hựu Tuệ đáng yêu quá!” Lát sau hần ngừng cười, nhìn tôi chăm chăm, “Chà, nhớ ngày xưa tôi với bé suốt ngày khiêu chiến với nhau! Công chúa Hựu Tuệ yêu dấu!” Tôi thộn người ra nhìn Kim Nguyệt Dạ, nhận thấy nụ cười của hần dần trở nên dịu dàng hơn... cảm giác này thật quen thuộc... Đường như cổ che giấu sự bối rối của mình, tôi vội vã mở ba lô, lấy cuốn vở ôn tập ra. Nhưng ánh mắt tôi lại dán chặt vào “Bức thư gửi từ thiên đường”. Tôi vừa mới bình tâm được đôi chút, nay đầu óc lại hỗn loạn, như bị cuốn vào một vòng xoáy vô cùng đáng sợ. “Bé Hựu Tuệ, bé phải luyện nhiều dạng toán kiểu này vào!” “...” Có đúng là bức thư đó do Lý Triết Vũ gửi không? Hay là ai đó bắt chước nét chữ của cậu ấy... “Bé Hựu Tuệ, còn cả mấy bài này nữa, thi hay gặp lắm! Phải nhớ kĩ đó!” “...” Nếu là do người khác bắt chước, thì cũng không thể biết nhiều chuyện như thế được... “Bé Hựu Tuệ này, 5’ nữa chung ta sẽ học Tiếng Anh nhé... Hựu Tuệ!” Kim Nguyệt Dạ đột nhiên nói to làm hần tôi đang lơ lửng trên không bỗng giật mình quay lại. Tôi cố gắng thoát khỏi những ý nghĩ mông lung. Lúc định thần lại thì phát hiện Kim Nguyệt Dạ đang nhìn tôi chăm chăm.

Hần thở dài, ánh mắt chán nản. Khi nhìn thấy tôi hơi lúng túng, hần khẽ cười: “Nếu bé vẫn chưa tập trung được thì chúng ta làm lại để thi lần trước nhé! Nào, bé thử suy nghĩ câu hỏi đơn giản này xem! Hiểu Ảnh cũng bảo là dễ!” “Được!” Tôi ngẩng người ra rồi gật đầu, lẩn tránh bằng cách cúi đầu xuống viết linh tinh vào tập nháp. Tích tắc... Tích tắc... Thời gian chậm chậm trôi qua, lúc này chỉ còn nghe thấy tiếng bút viết “xoạt xoạt” trên giấy. Làm thế nào mới tìm được cậu ấy đây? Làm thế nào mới chứng minh được là cậu ấy luôn ở bên cạnh? Chỉ dựa vào bức thư đó sao? Không... “Hựu Tuệ!” Chỉ đến khi Kim Nguyệt Dạ gọi to tên tôi, tôi mới sực tỉnh. Không biết từ lúc nào Kim Nguyệt Dạ đã đứng lù lù ngay trước mặt tôi: “Hựu Tuệ! Câu này chọn đáp án nào?” “...” Tôi không hiểu Kim Nguyệt Dạ đang nói gì. “Hựu Tuệ! Ngay cả Hiểu Ảnh cũng cố hết sức làm được, vậy mà cô lại không làm được câu hỏi đơn giản thế này. Cô đang nghĩ thơ thần gì vậy?” Tôi cúi đầu xuống nhìn, không ngờ trên tập nháp ghi chi chít toàn chữ “Vũ”. Tôi hốt hoảng ngược đầu lên, bắt gặp Kim Nguyệt Dạ đang thờ người ra nhìn những chữ đó. Mắt hần không chút biểu cảm, chẳng hiểu hần đang nghĩ gì... Im lặng... Sự im lặng đến đáng sợ... “Hựu Tuệ... Vũ đã không còn nữa, sẽ mãi mãi không quay về nữa... Cô nghĩ rằng mình cứ sống thế này, Vũ sẽ thấy thanh thản sao?” Cuối cùng, Kim Nguyệt Dạ cũng lên tiếng, Dạ nói rất khê. Khê đến mức không nghe rõ nói gì. Giọng nói đó đã phá tan bầu không khí yên ắng, khiến tim tôi như bị đè chặt lại. “Không! Vũ vẫn chưa chết! Cậu ấy vẫn chưa chết!” Tôi đau khổ, cổ giãy giụa phản bác lại, nhưng giọng nói của tôi không có chút sức lực nào hết. “Phải nói bao nhiêu lần cô mới chịu hiểu đây? Vũ đã chết rồi! Cậu ấy không còn quay lại được nữa! Đến bao giờ cô mới chịu tỉnh ra, mới chấp nhận sự thật hả? Cô nghĩ rằng ngày nào cũng đắm chìm trong những kí ức là có thể thay đổi tất cả sao?” “Cậu ấy vẫn chưa chết! Cậu ấy còn gửi thư cho tôi hần hoi! Cậu ấy chưa chết mà! Không tin... tôi lấy cho cậu xem...” “Cô điên thật rồi!” Kim Nguyệt Dạ không còn giữ nổi bình tĩnh nữa, túm chặt lấy vai tôi. Hần đau đớn nhìn dáng vẻ thật thần, yếu đuối của tôi. “Cô nhìn thấy Vũ, Vũ viết thư cho cô... Tất cả đều do cô hoang tưởng ra để an ủi mình. Cô còn muốn tự lừa dối mình đến bao giờ? Cô hãy nhìn lại mình

bây giờ xem, cô có còn là Tô Hựu Tuệ của ngày xưa không? Dù cho Vũ có quay lại đi nữa, nhìn thấy bộ dạng cô lúc này, liệu cậu ấy có vui không?” “Không... Tôi... tôi không hề tự lừa dối mình” Tôi vội vã tìm bức thư trong ba lô, muốn chứng minh tất cả những gì tôi nói đều là sự thật. Nhưng bức thư đó biến mất như không khí, tôi càng cố gắng lên càng không tìm thấy nó. “Đủ rồi đó, Hựu Tuệ! Nếu cô không tự mình bước ra khỏi góc tối, thì không ai có thể giúp cô được...” Kim Nguyệt Dạ tuyệt vọng nhìn bộ dạng hoang mang tìm bức thư của tôi. Hấn không cho tôi cơ hội giải thích, đứng dậy rồi đi mất hút. Trong phòng, chỉ còn lại một mình tôi. Từng giọt nước mắt rơi xuống bức thư màu trắng tôi cầm trên tay... Ngay từ khi còn rất nhỏ Tôi đã hiểu một điều Hạnh phúc giống như từng que diêm mà cô bé bán diêm quẹt lên

Nó vừa ngán ngủ vừa vô vọng Cho đến một ngày tôi tình cờ nhìn thấy cô gái giống như vị nữ thần Tôi thích nhìn thấy cô ấy cười, thích chọc giận cô ấy Nhưng lại sợ cô ấy khóc... Hựu Tuệ, đừng khóc nhé! By Kim Nguyệt Dạ

42. Q.8 - Chương 2: Bờ Biển Hạnh Phúc Của Công Chúa Vô Ốc

Địa Điểm: Bến xe Milan Tiệm mì ở thị trấn Star Bờ biển Cửa tiệm tạp hóa của Lãng Lãng Nhân vật: Tô Hựu Tuệ : Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Đức Bạch Tô Cơ: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Đức Khâu Hiểu Ảnh: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Đức Kim Nguyệt Dạ: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Sùng Dương Lãng Lãng Thần Huyền : Nam sinh lớp 11 trường cấp III Sùng Dương Lãng Lãng: Chủ tiệm tạp hóa

ONE Buổi sáng ngày cuối tuần, tôi nằm cuộn tròn trong chăn, khẽ liếc nhìn về phía cửa sổ. Cửa sổ phủ đầy sương nên nhìn mờ mờ, chẳng có chút động tĩnh nào hết. Kim Nguyệt Dạ giận tôi thật sao? Hình như tôi làm hấn thất vọng lắm... Từ tối hôm qua đến tận hôm nay, tôi gọi điện cho hấn liên tục mà hấn chẳng thèm trả lời. Tôi phải làm gì bây giờ? Tôi vô đầu bức tai nhìn cái điện thoại di động trong tay, cả người đờ đẫn. Reng reng reng! Reng reng reng! Tay tôi tự nhiên rung lên. Tôi giật mình, suýt thì quăng luôn cái di động. Tôi nhìn thấy màn hình hiện lên biểu tượng con khỉ màu cam mặc váy lá, cong móng múa. Là Kim Nguyệt Dạ! Tôi ấn vội nút nghe. “Bé Hựu Tuệ! Là tôi đây...! Tôi đang ở bến xe Milan, tôi...” Cạch! Tít tít tít! Kim Nguyệt Dạ chưa kịp nói hết câu thì điện thoại không hiểu sao bị ngắt giữa chừng. Tim tôi như từ từ bị bóp nghẹt lại. Tôi... tôi làm sao thế này? Ban nãy trong điện thoại, giọng của Kim Nguyệt Dạ có vẻ rất gấp gáp... rồi đột nhiên ngắt điện thoại giữa chừng... Lẽ nào... Hấn xảy ra chuyện gì chẳng? Tôi ngồi bật dậy khỏi giường, khoác vội áo vào, chạy như bay ra khỏi nhà. Học học học... Đường xa nên tôi phải chạy mỗi rã cả 2 chân. Không ngờ chỉ mất có hai mươi phút, tôi đã đến bến xe Milan. Ôi! Chân của tôi... Hai cái chân tôi vừa nhức vừa mỏi, mềm nhũn ra, tôi có cảm giác nó không còn là chân của tôi nữa rồi... Tôi gắng gượng khom lưng xuống, hai tay đặt lên đầu gối, đứng thở dốc. Đúng lúc tôi định đứng thẳng người, chạy đi tìm Kim Nguyệt Dạ thì cánh tay của ai đó đập bộp vào vai tôi. Tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, tôi quay đầu lại nhìn. Một khuôn mặt cười tươi rồi lóe sáng trước mặt tôi. “Bé Hựu Tuệ đến nhanh ghê nhỉ!” “Kim Nguyệt Dạ? Cậu... cậu không việc gì chứ?” Tôi ngó khắp 1 lượt người Kim Nguyệt Dạ, thấy hấn khỏe như vâm đứng lù lù trước mặt tôi. “Ừa? Tôi có chuyện gì cơ?” Kim Nguyệt Dạ ngăn người nhìn tôi. “Thế sao khi gọi điện... cậu tự dưng ngắt máy...” Tôi do dự 1 lát, sau đó nhìn hấn với ánh mắt ngờ vực. “Hơ hơ hơ hơ... Đó là vì điện thoại của tôi hết pin đấy chứ!” Kim Nguyệt Dạ rút di động ra hươ đi hươ lại trước mặt tôi, muốn để tôi nhìn thấy cái màn hình đen thui. Sao có thể thế được chứ? Báo hại tôi lo cho hấn gần chết! Tôi tức muốn nổ đom đóm mắt đến nơi, giơ tay lên xem giờ. Bây giờ mới có 7h sáng. “Bé Hựu Tuệ... lo cho tôi đến thế cơ à?” Thấy tôi thở hổn hển như sắp ngất tới nơi. Kim Nguyệt Dạ dí sát đầu hấn về phía tôi, đã thế còn chớp chớp tỏ vẻ ngây thơ. “Ai... ai thêm lo cho cậu hả? Đồ lừa đảo!” Tôi điên tiết, nghiêng răng ken két. Nhưng khổ nỗi bị hấn nói trúng tim đen, nên thành ra lại lấp bắp. “Tô... tôi không có thời gian ở đây lãng nhăng với cậu, tôi về ngủ tiếp đây! Hứ!” “Hơ hơ hơ, bé Hựu Tuệ dối kinh quá! Cảm ơn bé đã quan tâm đến tôi, tôi phải làm cái gì đó để báo đáp chứ!” Kim Nguyệt Dạ chỉ tay về phía trước. Brừm brừm brừm! 1 chiếc xe buýt đi đến rồi dừng lại ở chỗ chúng tôi. “Lên xe thôi!” Kim Nguyệt Dạ chẳng thèm đếm xỉa xem tôi có đồng ý hay không, cứ thế lôi tôi xềnh xệch lên xe. TWO Tôi ngồi ra cạnh cửa sổ, cả đầu ong ong. Thằng cha này không biết định bày trò gì nữa đây? Mới sớm tinh mơ, không biết hấn định kéo tôi đi đâu đây? Tối qua hấn giận tôi lắm cơ mà, tại sao hôm nay lại như biến thành người hoàn toàn khác, không còn nhớ tí gì chuyện hôm qua nữa... “Có khát không? Tôi đem theo nước uống nè, bé thích uống nước hoa quả hay trà xanh?” Kim Nguyệt Dạ ngồi bên cạnh, giơ 2 lon nước lắc lắc trước mặt tôi. Tôi khẽ liếc đôi môi khô cứng của mình rồi lắc đầu. “Vây... Có đói k?” Kim Nguyệt Dạ nói đoạn, thò tay vào trong balô lấy ra 1 gói thịt bò,

“Đây là món thịt bò khô ướp mật ong! Ăn thử xem thế nào!” Hân hào hứng xé vỏ ra rồi đưa cho tôi. “Tôi... không muốn ăn...” Có lẽ cả tối qua trần trọc không ngủ được, sáng nay lại chạy bộ cả quãng đường dài nên lúc này tôi thấy mệt mỏi, bải hoải vô cùng. Tôi bợ tên Kim Nguyệt Dạ đi, quay đầu nhìn cảnh vật qua cửa sổ, cả người lắc lư theo chiếc xe buýt. Không biết bao lâu sau, tôi dựa đầu vào cửa kính, bắt đầu ngủ thiếp đi... Ừm... giường ở nhà dễ chịu... ấm áp hơn bao nhiêu... Tôi mơ mơ màng màng mở tí hí mắt. Hơ, cái gối của tôi sao lại biến thành hình thù kì quái thế này? Tôi từ từ ngược đầu nhìn... Khuôn mặt rạng ngời, đường nét chiếc cằm thanh mảnh, chiếc mũi thanh tú, hàng lông mày hình cánh cung, còn cả... đôi mắt đẹp hút hồn! Ồ! Là thật! Là Kim Nguyệt Dạ? Tôi vội bật dậy. Bốp! Tiếng va đập vang lên. Đầu tôi va luôn vào cửa kính xe ở bên cạnh. “Ái! Đau quá!” Tôi đau đến nghiêng răng lợi, tay ôm đầu, nước mắt trào cả ra. Tôi lồm lét nhìn Kim Nguyệt Dạ ngồi bên cạnh. Hic, ban nãy tôi tựa đầu vào vai hân, ngủ say như chết. Ồi, không biết tôi ngủ được bao lâu rồi nhỉ? “Không sao chứ? Có đau lắm không?” Kim Nguyệt Dạ sốt sắng. Hân hết giận tôi thật rồi ư? Kim Nguyệt Dạ vừa nói, vừa giơ tay về phía trán tôi. Tôi nhìn chăm chăm vào bàn tay đang từ từ tiến lại gần... tiến lại gần... Tôi thấy trán mình được người ta xoa nhẹ nhẹ. Lòng bàn tay của Kim Nguyệt Dạ ấm ấm. Hân vừa thổi vừa xoa xoa chỗ tôi bị va đầu. Thành thật! Thành thật! Mặc dù tôi biết đây là đường cao tốc, nhưng hình như tim tôi đập nhanh quá thì phải. “Đỡ hơn chút nào chưa?” Kim Nguyệt Dạ nhẹ nhàng xoa trán cho tôi, khuôn mặt đẹp như thiên thần đó chỉ cách tôi có nửa mét. Kim Nguyệt Dạ lúc này giống hệt lần đầu tiên tôi gặp hân ở Happy House. Nụ cười rạng rỡ đó khiến tôi dường như quên mất bản thân mình là ai. “Hết... hết đau rồi!” Tôi lắc đầu ập ứng đáp, sau đó lại gật đầu, trong lòng rối bời. Tôi chỉ muốn độn thổ cho xong, trước mặt Kim Nguyệt Dạ mà lại mất mặt thế này. Nếu hân móc mĩa tôi, tôi sẽ nhảy dựng lên “phản công” ngay. Nhưng không ngờ hân lại chăm sóc tôi ân cần thế này, làm mặt tôi nóng đến mức cháy xèo xèo. “Ngủ thêm 1 lát nữa đi, đến nơi tôi sẽ gọi!” Kim Nguyệt Dạ kéo đầu tôi dựa vào vai hân. Tôi chẳng hề phản kháng gì hết. Tựa vào bờ vai rắn rỏi của Kim Nguyệt Dạ, tôi lại ngủ thiếp đi lúc nào không hay. THREE “Bé Hựu Tuệ...” “Ừm! Hả? Đến nơi rồi à?” Tôi mắt nhắm mắt mở, từ từ ngồi thẳng người dậy, quay đầu sang nhìn cửa sổ. Ồ? Đây không phải là thị trấn Star sao? Tôi khê giật mình, quay sang nhìn Kim Nguyệt Dạ: “Cậu đưa tôi đến đây làm gì vậy?” “Việc này... Hơ hơ hơ, đi theo tôi!” Kim Nguyệt Dạ chẳng thèm đếm xỉa đến câu hỏi của tôi, tự ý kéo tay tôi xuống xe buýt. Chúng tôi rời khỏi bến xe buýt, đi về phía biển. “Kim Nguyệt Dạ, cậu định dẫn tôi đi đâu thế?” Tôi tò mò không chịu nổi, dừng lại, giật tay hân ra để hỏi rõ đầu cua tai nheo ra sao, “Cậu mà không nói, tôi không đi nữa đâu!” Ọc ọc... Ọc ọc... Ọc ọc Kim Nguyệt Dạ vừa cất lời thì cái bụng tôi “biểu tình” dữ dội, kêu òng ọc rõ to. Kim Nguyệt Dạ định nói gì đó chợt im bật lại, hân sững người ra sau đó suýt bật cười thành tiếng. Hic... Mất mặt quá đi mất... Nhưng từ sáng tới giờ tôi vẫn chưa có tí gì bỏ vào bụng... “Hơ hơ, bụng của bé thành thật ghê...” Kim Nguyệt Dạ nói mĩa tôi xong liền đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ tay về chỗ cách đó không xa, “Bé có nhìn thấy tiệm mì đằng kia không?” “Tiệm mì ư?” Nhìn về phía hân chỉ, quả nhiên ở đó có một tiệm nhỏ sơn màu xanh, treo tấm biển quảng cáo to dùng đề là “Mì 25 giờ”. Ống khói trên nhà bốc khói nghi ngút. Hơ lạ ghê! Một ngày chỉ có 24 giờ thôi mà! “Đi thôi! Chúng ta qua chỗ đó.” Kim Nguyệt Dạ đẩy tôi đi. Tôi thở dài, lắc đầu. Ồi trời... Đừng có bảo với tôi là mới sáng bảnh mắt ra đã đi cả quãng đường dài đến đây chỉ vì ăn mỗi bát mì. “Bé Hựu Tuệ đừng vội để tôi vào bếp phụ họ một tay, đảm bảo sẽ có bát mì rất ngon cho bé ngay thôi!” Vừa bước vào quán, chưa kịp kéo ghế ngồi thì Kim Nguyệt Dạ đã đứng phắt dậy, nháy mắt với tôi, quãng ba lô sang một bên rồi xắn tay lặn vào bếp. Ọc ọc... Ọc ọc... Tôi đành ngồi nghe tiếng bụng mình réo ầm ĩ. Lát sau, rèm che cửa bếp được vén lên, Kim Nguyệt Dạ lồm tấm mồ hôi bê hai bát mì đến chỗ tôi. “Mì nóng hổi mới ra lò đây!” Có lẽ vì nhiệt độ trong bếp cao nên mặt Kim Nguyệt Dạ hồng hồng. Hân cẩn thận đặt hai bát mì xuống bàn lấy tay quạt mồ hôi. Sau đó, hân nở nụ cười tràn đầy tự tin. “Bát của bé Hựu Tuệ này!” Kim Nguyệt Dạ đẩy một bát mì về phía tôi, rút dưa ra, kiểm tra cẩn thận đôi dưa tre xem có dầm hay không rồi mới đưa cho tôi. “Cảm ơn!” Mùi mì thơm nức mũi bay khắp tiệm, ngửi mùi cũng biết là mì ngon lắm đây. Vừa mới cầm dưa lên định ăn, tôi bỗng ngừng lại, thộn người ra nhìn chăm chăm vào bát mì của mình, ngạc nhiên đến nỗi há hốc cả mồm. Nhìn qua thì bát mì bốc khói nghi ngút trước mặt chẳng có gì đặc biệt cả. Nhưng trên miếng trứng ốp lết ở giữa bát mì có vẽ hình đang khóc bằng tương ớt. Sau đó lại có tương ớt màu đậm hơn đánh dấu nhân chéo trên khuôn mặt đang khóc đó. “Đây là...” Tôi sững người ra nhìn bát mì, rồi lại ngược đầu lên nhìn Kim Nguyệt Dạ. Dường như hân cũng đoán trước được điều đó, mỉm cười dịu dàng, đẩy bát mì còn lại về phía tôi. “Bây giờ là đến cái này!” Giọng của Kim Nguyệt Dạ ấm áp vô cùng cũng giống như ánh mắt của hân lúc này. Tim tôi đập thành thật, cúi đầu xuống nhìn, lại ngạc nhiên đến tròn xoe mắt. Hóa ra hân dùng tương ớt vẽ hình mặt người cười rạng ngời trên miếng trứng ốp lết trong bát mì thứ hai. “Hựu Tuệ” Kim Nguyệt Dạ chỉ vào bát mì, ánh mắt sâu thẳm như nhìn thấu tâm can tôi, “Lau khô nước mắt mới có thể mỉm cười dưới ánh mặt trời được!” Lau khô nước mắt... Mỉm cười dưới

ánh mặt trời...Tôi ngẩng đầu nhìn Kim Nguyệt Dạ ngồi đối diện. Nhưng trước mắt tôi lại là một làn khói mờ mờ, có lẽ tại bát mì nóng quá bốc hơi lên. Kim Nguyệt Dạ vẫn mỉm cười nhìn tôi. Ánh mắt hân sáng lấp lánh, khoe miệng khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong tuyệt đẹp. Nụ cười ấy thật ấm áp, mang lại cho người bên cạnh cảm giác dễ chịu. “Cảm ơn ...” Tôi bối rối cúi vội đầu xuống, lấy đũa gấp mì lên cho vào miệng. Mì có vị hơi chua, cay nhẹ của tương ớt. Bát mì này... mùi vị thật đặc biệt! Tôi vừa ăn vừa lăm lét quan sát Kim Nguyệt Dạ. Có vẻ hân thấy hài lòng, mặt mày càng rạng rỡ hơn. Tôi ăn hết sạch bát mì Kim Nguyệt Dạ làm, lấy giấy ăn chùi mép còn dính tương ớt, sau đó theo Kim Nguyệt Dạ đi ra khỏi tiệm mì. Gió thổi tấp vào mặt, mang đến cảm giác khoan khoái. Tôi và Kim Nguyệt Dạ cùng nhìn nhau bật cười, nhanh chân rảo về phía trước. “Cứ đi thẳng về phía trước là biển!” Đi mãi đi mãi Kim Nguyệt Dạ đột nhiên quay đầu lại khẽ nói...Biển ư...Trong đầu tôi hiện lên bờ biển hồi ức dạo nào...Mặt biển và bầu trời như hoà làm một, vàng dương đỏ rực như nhảy múa trên mặt biển xanh thẳm...Kỉ niệm hai năm nay bỗng dội về trong tâm trí tôi, như những đợt sóng mãi miết vỗ bờ...

FOUR

Rào rào rào! Rào rào rào! Tôi đắm chìm trong hồi ức, bước chầm chậm về phía trước. Tôi thấy hoang mang vô cùng, bên tai vang vọng tiếng sóng vỗ rì rào. Mặt trời vào cuối đông bao giờ cũng lên rất muộn, bây giờ mới từ từ nhô lên khỏi mặt biển. Ánh dương như nhuộm đỏ toàn bộ bầu trời trên mặt biển. Ánh dương như nhuộm đỏ toàn bộ bầu trời trên mặt biển. Những áng mây bao phủ dày đặc đã bị gió biển thổi tan, để lộ những mảng trời xanh sáng. Nước biển càng lúc càng xanh biếc. Sóng biển cùng gió đánh từng hồi lên bờ cát trắng mịn trải dài miên man.

“Đến rồi!” Giọng Kim Nguyệt Dạ trầm trầm khi nói đến hai chữ này. Hân đang đi chợt dừng lại.

“Đến rồi...” Tôi cũng tự lẩm nhẩm.

Nước biển vẫn xanh biếc như trước, xanh đến nỗi khiến người ta có cảm giác bị choáng ngợp. Ánh dương màu đỏ rực chiếu lên mặt biển, phản chiếu lung linh.

Rào rào rào! Rào rào rào!

Sóng biển trắng xoá cứ từng đợt từng đợt tấp vào bờ, xô cả vào chân tôi. Tôi cẩn thận lùi về phía sau, sóng biển lại chầm chậm rút xuống.

“Kim...”

“Hự...” Chúng tôi lên tiếng cùng lúc rồi lại cùng nhau im lặng, rút lại câu mình định nói. “Cậu nói trước đi!” Tôi nhìn Kim Nguyệt Dạ. Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời tôi chịu nhường hân. “Hự Tuệ, nếu... nếu như một ngày nào đó tôi chẳng còn gì cả, tôi muốn... đến đây sống nốt cuộc đời còn lại...” Im lặng một lát, Kim Nguyệt Dạ bỗng khẽ nói. “...” Nghe hân nói vậy, không hiểu sao tôi chợt có cảm giác man mác buồn. Đường như muốn cảm giác đó tan biến đi, tôi lấy tay vỗ thật mạnh vào vai hân, “Làm ơn đi, sao lại đi lo chuyện thừa thãi như thế hả? Chẳng giống cậu chút nào!” “Hơ hơ, nói cũng phải!” Kim Nguyệt Dạ quay sang cười với tôi, nhưng trong tận sâu mắt hân vẫn thoáng lộ chút thương tâm, “Người như tôi vốn dĩ đã chẳng có gì cả, ai lại đi lo lắng chuyện không đâu...” “Hả? Không... Không đúng! Tại sao lại nói như vậy? Vừa rồi tôi không hề có ý đó mà!” “Tôi không có ý đó! Tôi chỉ định trêu cậu chút thôi...” Tôi rất muốn an ủi hân như thế... Nhưng nhìn ánh mắt buồn bã của hân, tôi lại luống cuống, đầu óc loạn cào cào cả lên, chẳng nói được câu nào cho ra hồn. Kim Nguyệt Dạ nhìn thấy điệu bộ lúng túng như gà mắc tóc của tôi, mắt hân chợt sáng lên, dường như cảm giác đau khổ vừa rồi chưa hề xuất hiện trong mắt hân. “Phi!” Bỗng Kim Nguyệt Dạ bật cười, néo tôi thật mạnh. “Oái! Kim Nguyệt Dạ! Đau lắm đó!” Tôi cố gắng hẩy tay hân đang bám chặt trên mũi tôi như vôi bạch tuộc ra, ôm cái mũi đồ lộng lẫy của hân. “Ha ha ha...” Kim Nguyệt Dạ nhìn tôi, cười khoái trá. Ngọn gió se se lạnh chầm chậm thổi đến, hất nhẹ tóc đang xoà trước trán Kim Nguyệt Dạ. Ánh dương đỏ rực phản chiếu trên gương mặt hân. Chỉ trong chốc lát, nụ cười của hân như sáng bừng lên. Tôi thần thờ nhìn Kim Nguyệt Dạ đứng trước mặt mình, có cảm giác như được tận mắt chứng kiến thân tiên hạ phàm. Mắt tôi không rời khỏi Kim Nguyệt Dạ dù chỉ một giây. Kể cả hân có cười mỉa mai vì phát hiện ra tôi cứ nhìn hân mê mê mẩn mẩn đi nữa, tôi cũng chẳng quan tâm. Tôi phải tranh thủ cơ hội quý báu này để chiêm ngưỡng vẻ đẹp mê hồn trước mặt chứ. “Ừa? Xem hay chưa này!” Kim Nguyệt Dạ bỗng ngẩn người ra, tròn mắt nhìn xuống chân mình, cúi người xuống nhặt thứ gì đó lên rồi đưa cho tôi. “A! Đẹp quá! Vỗ sò màu tím.” Mắt tôi tròn xoe, vội nhận lấy vỏ ốc, lấy ngón tay nhẹ nhàng vân vê, sau đó giơ lên trước

ánh sáng mặt trời. Thấy tôi thích thú ra mặt, Kim Nguyệt Dạ cũng vui vẻ theo, hai tay đút túi quần mỉm cười nhìn tôi. “Bé Hựu Tuệ, cái vỏ ốc màu tím này hợp với bé ghê đó!” “Màu tím hợp với tôi á? Sao lại thế?” Tôi phấn khởi mừng thầm. “Vì màu tím tượng trưng cho hư vinh mà, hợp với bé quá còn gì! Hơ hơ hơ!” Cái gì? Tượng trưng cho hư vinh? Tôi tức sặc máu, răng nghiến ken két như máy mài nhôm. “Hừ! Kim Nguyệt Dạ... Cậu có muốn ngày mai trên trang nhất báo thành phố Milan có dòng tít – Một nam sinh trường Minh Dương bị trùm bao tải quăng xuống biển không hả?” Hơ hơ hơ hơ hơ! Xin tha mạng, xin tha mạng! Công chúa Hựu Tuệ đời nào làm chuyện tàn nhẫn thế! Thực ra tôi thấy bé bí ẩn giống màu tím mới đúng!” Tên Kim Nguyệt Dạ chấp tay van xin rồi rít, “Người thông minh như tôi mà cũng có lúc không đoán được bé Hựu Tuệ nghĩ gì nữa là...” “Đương... Đương nhiên rồi! Tôi là công chúa Milan bí ẩn mà lại! Làm gì có chuyện cái gì cũng bị cậu tóm được đuôi chứ!” Tôi khoanh tay trước ngực, mũi hếch ngược lên trời cười tự mãn, nhưng trong lòng lại thấy trống rỗng. Không đoán được nghĩ gì ư? Mắt hấn còn sắc hơn cả dao găm, dù tôi có giấu kỹ thế nào, chôn sâu suy nghĩ của mình tận đáy lòng bao nhiêu, cuối cùng cũng bị hấn bóc mẽ. Hấn chẳng khác nào khoét một lối đi nhỏ bước vào thế giới nội tâm của tôi. Vả lại tôi cũng công nhận mình không phải là người giỏi giấu diếm... Thế mà hấn còn bảo không đoán được tôi nghĩ gì... “Nhưng mà...” Kim Nguyệt Dạ chột lên tiếng. Hấn nhếch mày, mở miệng cười như ác quỷ, “Có một chuyện tôi thấy rõ mười mươi đó là... bé Hựu Tuệ thích tôi! Tôi nói có đúng không, bé yêu?” Rầm!

Câu nói đó của hấn như mũi tên vô hình găm trúng tim tôi. Tôi xây xẩm cả mặt mày. “Ha ha ha! Kim Nguyệt Dạ, cậu nói vớ vẩn gì thế? Bạn trai của Tô Hựu Tuệ này phải là người trí tuệ ngời ngời, thấu tình đạt lý, phong độ đầy mình, dịu dàng tế nhị. Cậu nghĩ mình có cửa chắc?” “Tức thật! Đồ khỉ hời! Dám... dám mặt dày nói ra câu đấy mà không biết xấu hổ.” “Ồ hơ! Nhưng bé Hựu Tuệ này, mấy tiêu chuẩn vừa rồi bé nói khác nào đang nói về tôi đâu!” Cái tên mặt dày đó vẫn quyết không chịu buông tha cho tôi, hấn chớp chớp đôi mắt tỏ non, “Được rồi, tôi biết tính bé hay xấu hổ, nhưng đừng chối đây đấy mãi thế!”

“Tôi chối đây đấy bao giờ?”

“Hơ! Thế là bé thừa nhận rồi nhé!”

“Grừ! Kim Nguyệt Dạ, cậu...” Nhìn cái bản mặt nhăn nhó nhở nhở của Kim Nguyệt Dạ, tôi ức đến mức suýt nghiến gãy cả răng, cổ họng thì nghẹn cứng lại, không thốt lên được câu nào.

Tức muốn chết! Lần nào chạm mặt cái tên “sao chổi” này là y rằng, tôi lại bị hấn “bê” cho cứng hàm, không cãi lại nổi.

“Hơ hơ hơ! Hựu Tuệ, hôm nay trời đẹp thật đó...” Kim Nguyệt Dạ cười khi khi, lấy tay che trước trán. Hấn thần nhiên như không, chẳng thèm đếm xỉa gì đến cơn giận ngút trời như ống xả công nghiệp nhả khói đen sì trên đầu tôi, quay người tiếp tục mãi mê ngắm cảnh biển.

“Hừ! Thế thì sao?” Tôi khoanh tay trước ngực, hấn học ra mặt, chuyển sang xài chiêu “tiểu nhân” đó là cố ý “tạt nước lạnh” làm hấn cụt hứng cho bỏ ghét.

“... Nên... Tôi rất thích em!”

“Chuyện đó thì liên quan gì hả... Oái! Đợi đã! Cậu... cậu vừa... vừa... nói gì vậy? Ái...” Bỗng nghe thấy câu nói như sét đánh giữa ban ngày, tôi hoảng sợ cực độ, nói không cần thận cần cả vào lưỡi, đau đến giàn giụa nước mắt.

Tên khùng này hôm nay bị trúng tà chắc? Hấn nói nhảm gì thế hả trời? Đồ đáng ghét! Hại tôi đang yên đang lành cần cả vào lưỡi! Hu hu hu! Đau tái mặt...

“Ngạc nhiên lắm hả?” Không ngờ tên Kim Nguyệt Dạ mặt còn dày gấp vạn lần tôi nghĩ, hấn tỉnh queo quay sang hỏi tôi, “Tôi chỉ nghĩ là... nếu đứng trước cảnh đẹp thế này mà bày tỏ thì sẽ lãng mạn lắm đấy!”

“Nhưng dù thế nào đi nữa... chúng ta... chúng ta mới chỉ là học sinh cấp ba thôi!” Tôi cố “an ủi” cái lưỡi vừa bị “đính đòn”, mặt mày méo xẹo, nói như sắp khóc, “Kim Nguyệt Dạ! Cậu làm ơn đừng nói linh tinh nữa có được không hả? Cậu làm tôi sợ vỡ tim rồi đó!”

“Hơ hơ hơ, Hựu Tuệ! Tôi đang nói rất nghiêm túc đó!” Hai tay Kim Nguyệt Dạ vẫn đút túi quần, ánh mắt hấn âu yếm nhìn tôi, “Tôi rất muốn em mãi mãi ở bên tôi như thế này!”

Sao cơ? Kim Nguyệt Dạ... Hấn...

Tôi ngệt ra nhìn Kim Nguyệt Dạ. Cái tên con trai đứng trước mặt đang nhìn tôi mê đắm, “tình cảm” như thế có đúng là Kim Nguyệt Dạ mà tôi biết không vậy?

Tuy hấn nom vẫn giống hệt như mọi khi, điệu bộ rõ ràng từng từng... Nhưng câu nói hấn đã chạm vào sợi dây mỏng manh, yếu đuối nhất trong tim tôi. Tôi dường như cảm nhận được thái độ nghiêm túc và kiên quyết của hấn...

Quay cuồng! Đầu óc tôi quay cuồng!

Hai chữ “tỏ tình” to tướng bỗng loé sáng trong đầu tôi. Mắt tôi hoa lên, quay vòng vòng như rờn rọc, cứ quay... quay mãi không thôi...

Tỏ tình ư? Cái tên Kim Nguyệt Dạ coi trời bằng vung này mà lại chịu hạ mình tỏ tình với tôi? Tôi... tôi phải làm gì đây? Chấp nhận lời tỏ tình đó? Không được! Tôi mới là học sinh cấp ba, còn chưa lên đại học mà. Vậy thì thằng thường từ chối hấn? Có điều... có điều tôi không muốn làm thế lắm...

“Khụ khụ khụ!” Tôi nắm chặt tay lại, cố hắng giọng phá vỡ bầu không khí ngột ngạt vừa rồi, “Kim Nguyệt Dạ! Việc này đột ngột quá... Hơn nữa chúng ta... nên có lẽ...”

“Tôi sẽ đợi em!” Kim Nguyệt Dạ bỗng nói chen vào, hấn vẫn nhìn tôi âu yếm đến sờn gai ốc, “Tôi đã đợi em lâu như vậy rồi, nên tôi cũng không cần em nói ra câu trả lời ngay. Tôi hi vọng em có thể vui vẻ nhận lời làm bạn gái tôi!”

“Hả? Nhưng... nhưng mà tôi...” Tôi thấy khó xử, mắt trợn tròn như ech ộp nhìn hấn.

Khổ nỗi ánh mắt tôi vừa mới bắt gặp ánh mắt Kim Nguyệt Dạ thì tôi đã như biến thành cô dâu mới cười về nhà chồng, mặt mày đỏ bừng như quả cà chua nên đành cúi gằm mặt xuống.

“Hơ hơ hơ! Ai chà, xem ra sức hấp dẫn của mình không thể cưỡng lại được! Ban này tôi chỉ chọc bé chơi thôi, xem điệu bộ lúng túng của bé ngộ thế nào! Ai ngờ bé tưởng thật, căng thẳng đến thế cơ à? Hơ hơ hơ! Sắp ‘mít ướt’ đến nơi kìa! Hơ hơ hơ! Hơ hơ hơ! Cười chết mất...” Thằng cha Kim Nguyệt Dạ tự nhiên ôm bụng cười phá lên, lăn lê bò toài ra đất.

“Hừ... Cậu đánh giá mình hơi cao đó! Tôi khóc hồi nào?” Tôi ầm ục gào lên.

“Không khóc à? Thế sao mắt bé lại đỏ hoe, còn mặt thì đỏ ửng thế kia?” Kim Nguyệt Dạ nhếch đôi lông mày ngỗ ngược, dí sát mặt về phía tôi chành choẹ.

Tôi sững người ra, quay vội mặt đi chỗ khác, hậm hực.

“Tôi... tôi thấy nóng quá!”

“Nóng? Hờ hờ!” Kim Nguyệt Dạ cười hai tiếng rất quái đản, đột nhiên vục tay xuống nước, nhắm trúng mắt tôi bắn “đạn nước” tới tấp, “Để tôi làm mát cho bé nhé! Hơ hơ hơ!”

“Oái! Kim Nguyệt Dạ! Cậu làm trò gì thế? Bắn hết nước vào mặt tôi rồi! Dừng lại ngay! Có dừng lại không thì bảo?” Tôi ôm khuôn mặt bị Kim Nguyệt Dạ vẩy ướt sũng nước, quay người bỏ chạy.

Nhưng tên Kim Nguyệt Dạ hình như muốn chơi xấu tôi đến cùng, hấn vẫn chưa chịu thôi, say sưa vục tay xuống nước, tiếp tục bắn “đạn nước” vào tôi.

“Hự Tuệ! Mặt bé đỏ lắm, để tôi hạ nhiệt giúp cho! Hơ hơ hơ!”

“Đủ rồi đó! Kim Nguyệt Dạ, cậu tưởng ngọc nữ trường Minh Đức dễ bắt nạt lắm hử? Xem tuyệt chiêu ‘thủy kiếm’ của ta đây! Ha ha ha! Trúng rồi, trúng rồi kìa!” Không chịu thua, tôi vội vục nước té tới tấp về phía Kim Nguyệt Dạ.

“Ồ... Hự Tuệ à! Bé chọc giận tôi rồi đó! Dừng hòng tôi nường tay! Xem ‘vòi rồng’ nè! Tiếp chiêu! Hơ hơ hơ hơ!”

“Oái! Kim Nguyệt Dạ! Cái áo khoác này tôi mới mua đó!”

“Ủa! Thế hả? Nhưng đằng nào thì cũng ướt rồi, tốt nhất cứ để nó ướt sũng là hay nhất! Đạn nước tiếp nè!”

“Kim Nguyệt Dạ! Cậu cứ chờ đó! Xem sự lợi hại của ngọc nữ Minh Đức đây!”

“Ồi! Á!”FIVE

Lúc chúng tôi tuyên bố “ngừng chiến” cũng là lúc tôi và Kim Nguyệt Dạ mệt đứt hơi. Quần áo hai đứa ướt nhẹp loang lổ toàn nước là nước.

“Hựu Tuệ, con gái gì mà hung hăng kinh! Bé nhìn xem này, cả hai chúng ta đều nhếch nhác chẳng kém nhau là bao!” Kim Nguyệt Dạ cúi người thở dốc, lấy một tay gõ gõ vào trán tôi.

“Ai bảo cậu gây sự trước! Hừ... Hắc xì...” Tôi che mũi, hắt hơi một cái rõ to.

Dù mặt trời đã lên rồi nhưng nước biển vào buổi sáng vẫn lạnh tê tái. Gió vừa thổi ủa đến, cả người tôi run cầm cập.

“Đi thôi! Chúng ta đi hong quần áo cho khô!” Kim Nguyệt Dạ đột nhiên kéo tay tôi, bước một mạch về phía đường quốc lộ.

Chúng tôi đi dọc theo bờ biển, thi thoảng lại ngẩng đầu ngắm nhìn những đám mây đang lững lờ trôi trên trời. Gió biển bắt đầu lớn dần, từng đợt sóng tung lên, vỗ mạnh vào bờ cát.

Tôi ôm chặt chiếc áo khoác ngoài ướt sũng, ánh mắt chăm chú nhìn những căn nhà lác đác gần bờ biển. Đột nhiên, mắt tôi dừng lại ở một căn nhà gỗ nhỏ màu trắng.

Ồ, hình như đó là cửa hiệu tạp hoá! Tuy mấy poster quảng cáo đủ màu sắc dán trên cửa kính trong suốt đã bị bạc đi nhiều, nhưng trực giác tôi mách bảo, đó là nơi chúng tôi sẽ đến.

Cái cây to dùng đứng sừng sững bên cạnh cửa tiệm như lắc lư theo gió, khiến tôi nhớ lại tối hôm đó, tôi và Kim Nguyệt Dạ đã từng đến nơi này...

Đó không phải là... cửa tiệm tạp hoá của cô gái tên Lãng Lãng sao?

Lẽ nào Kim Nguyệt Dạ muốn...

Khi sắp đến cửa tiệm, tôi bỗng đi chậm lại, bắt đầu thấy do dự.

Huych!

Ai ngờ lúc tôi đang định bước tiếp thì chân

bị trượt cả người đổ sập xuống đất như cây gậy.

Híc... Ê mờng quá! Không biết ban nãy giẫm phải cái gì?

Tôi nước mắt lung tròng, tò mò nhìn xuống dưới chân, phát hiện ra một mảng rêu xanh bị chân tôi đạp phải, lật tung lên...

Bỗng có tay ai đó nhẹ nhàng cầm lấy tay tôi, kéo tôi đứng dậy.

“Em là Tô Hựu Tuệ phải không? Những nơi ở gần bờ biển thường ẩm ướt nên rêu mọc nhiều lắm, đi đứng phải cẩn thận chút!” Một giọng nói êm như sáo vang đến tai tôi. Tôi ngược đầu nhìn thấy khuôn mặt xinh xắn, “Chị là Lãng Lãng! Chị đã nghe Dạ kể về em rồi!”

Nói đoạn, Lãng Lãng tiện tay giúp tôi phủi cát dính trên quần áo.

“Ồ, em không sao! Cảm ơn chị...” Lãng Lãng ân cần quá khiến tôi thấy ngại ngại, không được tự nhiên. Tôi gật đầu mỉm cười. Kim Nguyệt Dạ đã đi thẳng vào trong tiệm từ lúc nào.

Lãng Lãng hết nhìn tôi, rồi lại nhìn theo bóng Kim Nguyệt Dạ, sau đó chị ấy cười rất tươi. Nhưng khi nhìn thấy quần áo ướt nhẹp của tôi, chị ấy kinh ngạc đến tròn mắt.

“Hựu Tuệ! Sao quần áo của em lại ướt thế kia? Mùa này ở biển lạnh lắm đó! Nào, đi ra chỗ nhà chị ở thôi!” Lãng Lãng nhiệt tình dẫn tôi đi, “Thế này nhé! Hựu Tuệ, em lấy quần áo của chị mặc tạm, còn chị đem quần áo của em đi giặt rồi hong khô, chắc không còn dính vết bẩn đâu!”

“Thế thì phiền cho chị quá...” Tôi gãi đầu ái ngại.

“Ha ha! Không sao đâu! Em là bạn của Dạ mà, việc này có đáng gì đâu! Đi theo chị nào!” Lãng Lãng kéo tay tôi, rồi quay sang vẫy tay với Kim Nguyệt Dạ, “Dạ à! Em tự giặt rồi hong khô quần áo lấy nhé, em biết rõ mọi thứ ở đây để đâu mà!”

“OK, không vấn đề!”

Nhìn nét mặt dịu dàng của Lãng Lãng và vẻ mặt hớn hỏ của Kim Nguyệt Dạ, rồi cả không khí yên tĩnh, trong lành nơi đây, tôi bỗng có cảm giác khoan khoái, nhẹ nhõm lạ thường. Tôi lặng lẽ đi theo Lãng Lãng đến căn nhà nhỏ nằm bên cạnh cửa tiệm.

Tốt quá! Tắm táp và thay quần áo xong xuôi, tôi thấy dễ chịu hơn bao nhiêu. Tôi lon ton chạy ra chỗ cửa tiệm để tìm Kim Nguyệt Dạ.

Ầm! Rầm rầm!

Vừa mới đi đến cửa, tôi đã nghe thấy tiếng vật gì đó nặng nặng được đặt bịch xuống sàn, tiếp đó là tiếng phũ tay vang ra từ chỗ bàn thu ngân bằng gỗ gần cửa.

Kim Nguyệt Dạ đã thay quần áo tinh tươm, đứng chống nạnh ở ngay cửa, mỉm cười hít một hơi thật sâu. Lãng Lãng cầm một chai nước khoáng và khăn bông đi đến, nhẹ nhàng lấy khăn bông lau mồ hôi trên trán Kim Nguyệt Dạ.

“Dạ à, vất vả cho em quá! Lúc nào chị cũng làm phiền em thế này!”

“Có gì đâu ạ, em phải giúp chị chứ!” Kim Nguyệt Dạ mỉm cười lắc đầu, “Công nhận không khí ở biển dễ chịu thật, mới đến đây có nửa ngày mà tâm trạng tốt lên bao nhiêu! Chỉ tiếc là chị sắp đi...”

“Ha ha ha! Dạ à, không ngờ cũng có lúc em sầu muộn nhỉ?” Nhìn thấy vẻ mặt hệt hăng của Kim Nguyệt Dạ, Lãng Lãng mỉm cười, “Ừm! Ở đây rất tuyệt, phong cảnh đẹp, con người thật thà, chất phác... Nếu như không phải anh ấy đã mất, sức khỏe của chị lại không được tốt, thì chị sẽ ở đây mãi mãi!”

“Vậy chị ở lại đây đi!” Kim Nguyệt Dạ nhìn về phía biển, khe khẽ nói.

“Nhưng chị lại chẳng còn lí do nào để lưu lại đây nữa...” Lãng Lãng vuốt mái tóc dài, nở nụ cười có chút bi thương.

Kim Nguyệt Dạ quay sang, nhìn chằm chằm khuôn mặt nhìn nghiêng của Lãng Lãng.

Vù vù vù!

Cơn gió biển ulla đến, thổi tung những chiếc lá khô nằm trên đất lên, thổi mép váy và tóc dài đến ngang lưng của Lãng Lãng khẽ bay bay. Lãng Lãng lặng lẽ quay sang nhìn Kim Nguyệt Dạ. Ánh mắt họ dường như thấu hiểu nhau những tâm sự thầm kín.

Cả người tôi cứng đờ, đứng núp sau cái cây to, thần thờ nhìn cảnh tượng trước mắt. Ánh mắt Kim Nguyệt Dạ lúc này giống như lưỡi dao sắc nhọn, chóc chóc lại đâm vào tim tôi.

Kim Nguyệt Dạ... Hắn vẫn thích cô gái tên Lãng Lãng đó thì phải! Nhưng nếu như vậy... Những lời ban nãy hắn nói với tôi ở bờ biển là gì chứ...

“Trời! Vẫn không làm được!” Đột nhiên Kim Nguyệt Dạ hét to lên, rồi ánh mắt đi chỗ khác, đau khổ vò đầu bứt tai, “Haiz, em chỉ cần nhìn cô gái nào quá mười giây, y rằng khuôn mặt của tên ngố đó lại hiện ra lù lù trước mắt em!”

“Ha ha ha! Dạ à, tên ngố đó là Hựu Tuệ phải không?” Lãng Lãng che miệng cười khế.

“Đúng đó chị! Hơ hơ hơ...” Kim Nguyệt Dạ nói xong, thở dài thườn thượt, “Em không hiểu mình có bị làm sao không nữa, tự dưng lại đi thích cái kiểu con gái ham hồ hự vinh, hiếu thắng, kiêu ngạo, đa nghi, ngang bướng, đã thế còn dữ như cọp, chẳng nữ tính tẹo nào!”

Cái gì? Cái gì? Hắn ta vừa nói cái gì?

Ham hồ hự vinh, hiếu thắng, kiêu ngạo, ngang bướng, đã thế còn dữ như cọp, chẳng nữ tính tẹo nào? Trong mắt tên khỉ hôi đó, tôi là đứa con gái tệ đến thế sao? Dù gì tôi cũng là Miss Teen Milan chứ bộ! Tên khốn

Kim Nguyệt Dạ... Mi dám lén lút bêu xấu ta sau lưng. Hừ hừ, chỉ muốn quăng hẳn xuống biển làm mồi cho cá mập.

“Nhưng không phải em rất thích cô bé đó sao?”

Thịch! Câu nói của Lãng Lãng khiến tim tôi bị hẫng một cái.

“Ôi trời... Thì vấn đề chính là nằm ở chỗ đó! Chị biết không, mức độ em thích tên ngốc đó em còn thấy giật mình nữa à!”

Rầm!

Ngọn gió mang hơi nước từ biển vào như hoà cùng giọng nói của Kim Nguyệt Dạ, thổi lướt qua má tôi, vuốt ve trái tim đang thổn thức của tôi. Cơn giận đang cháy bùng bùng trong tôi bỗng tắt ngóm, ngay cả tàn lửa cũng theo gió bay mất dạng.

Đáng ghét... Đáng ghét thật! Sao Kim Nguyệt Dạ lúc nào cũng có thể chọc giận tôi dễ dàng, rồi lại khiến tôi cảm động ngay được nhỉ? Tâm trạng của tôi như quay tít cùng thái độ vui vẻ, tức giận, đau khổ hay hạnh phúc của hắn, và cũng vì thế mà thay đổi theo. Chính điều này khiến tôi có cảm giác bất an pha chút hoang mang...

“Vậy bây giờ em và cô bé ấy vẫn ổn chứ?” Lãng Lãng khẽ vuốt lại mái tóc bị rối vì gió.

“Em vừa bày tỏ lòng mình với cô ấy...” Kim Nguyệt Dạ khẽ nói, nụ cười hình như có chút ngán ngẩm.

“Dạ, em nhanh tay nhanh chân thật!” Lãng Lãng tròn xoe mắt ngạc nhiên nhìn Kim Nguyệt Dạ.

“Nhưng em lại không có dũng khí để nghe câu trả lời của cô ấy...” Nói đến đây, khuôn mặt Kim Nguyệt Dạ bỗng trở nên khá nghiêm trọng, “Không ngờ em lại sợ nghe thấy lời từ chối do chính miệng cô ấy nói ra...”

Nghe thấy giọng nói chán nản của Kim Nguyệt Dạ, lòng tôi bỗng nặng trĩu. Lại một cơn gió nữa thổi ập đến, tôi hắt xì hơi một cái.

“Dạ à...” Lãng Lãng an ủi, vỗ vai Kim Nguyệt Dạ, “Mọi chuyện không tệ như em nghĩ đâu! À, em giúp chị sắp xếp hành lý trong kho nhé, đồ đạc trong đó chất cao như núi ấy!”

Kim Nguyệt Dạ khẽ thở dài, quay người bước về phía nhà kho.

Lãng Lãng chợt quay đầu nhìn về phía tôi đang núp, mỉm cười trêu mếu: “Hừ Tuệ, mau ra đây đi! Em cứ núp ở đó mãi coi chừng cảm lạnh đó!”

“Em...” Tôi ngượng ngùng nhìn Lãng Lãng rồi sau đó cúi vội đầu xuống, thấy tóc mình xoã xượi liền nói, “Em định đến mượn chị cái buộc tóc ạ!”

“Được thôi, em đi theo chị!”

Lần đầu tiên tôi bước vào cửa tiệm của Lãng Lãng, mắt tôi đảo dáo dác ngó nghiêng xung quanh.

Cách bài trí chẳng thay đổi gì nhiều so với lần đầu tiên tôi nhìn thấy. Chỉ có điểm duy nhất khác là nữ chủ nhân ở đây sắp rời đi. Tất cả hàng hoá trên giá đều được đóng gói và đặt vào thùng cẩn thận, chính vì thế mà cửa hàng trong khá bừa bộn.

Tôi tiếp tục theo sau Lãng Lãng bước vào một căn phòng chỉ có hơn mười mét vuông. Đồ đạc đã được dọn dẹp hết cả nên trống lờ trống hoác, nhưng dựa vào cách bài trí, tôi đoán có lẽ đây là phòng ngủ của chị ấy.

“Ngại quá, vì chị sắp dọn nhà nên chỗ này bừa bãi thế này!” Lãng Lãng cúi xuống lật tìm cái gì đó trong chiếc vali đã được sắp sẵn gọn gàng, quay đầu lại mỉm cười với tôi.

“Ồ, không sao ạ! Nhưng mà... nhưng mà chị định dọn đi đâu?” Tôi cố gắng ép chặt người mình vào cách cửa, để Lãng Lãng có đủ chỗ lật tìm vali cho thoải mái. Tôi tò mò nhìn ngó khắp phòng.

“Chị sang Anh sống!” Lãng Lãng khẽ nói, “Bây giờ chị chỉ còn có một mình nên thấy rất cô đơn. May mà chị gái chị ở bên đó, chị sang sống cùng sẽ có người chăm sóc!”

“Chị bảo sao cơ? Chị chỉ có một mình ư? Không phải chị đã...” Tôi còn chưa kịp dứt câu, ánh mắt chợt dừng lại ở cái bàn đặt dưới cửa sổ.

Trên bàn đặt một khung ảnh màu đen, trong khung ảnh có một chàng trai trẻ... Người này là bạn trai chị ấy sao? Lẽ nào anh ấy đã...

“Anh ấy đã mất rồi...” Thấy tôi nhìn chòng chọc vào bức ảnh, Lãng Lãng đứng dậy ôm khung ảnh vào trong lòng, mỉm cười rồi thở dài.

“Chị bảo anh ấy mất rồi? Tại sao lại...” Tôi kinh ngạc quá, vội lẩm bẩm, nhưng vừa thốt ra khỏi miệng đã thấy hối hận vô cùng.

Gọi cho người khác phải nhớ lại những chuyện đau lòng thì tàn nhẫn quá...

Nhưng có lẽ Lãng Lãng không để ý đến chuyện đó. Chị ấy chỉ khẽ cười, ngắm nhìn bức ảnh. Đôi mắt chị ấy tràn đầy vẻ đau thương, tiếc nuối, dằn vặt, còn có cả chút hạnh phúc.

“Anh ấy mất trong một vụ tai nạn. Hôm đó, anh ấy vào thành phố để mua nhẫn cưới cầu hôn chị, nhưng không ngờ lại... Đúng là đời người chẳng đoán trước được điều gì cả, đúng không? Cứ nghĩ rằng mình sẽ mãi mãi đi theo một con đường, nhưng chỉ vì bước ngoặt bất ngờ sẽ dẫn đến một thế giới hoàn toàn xa lạ.”

“...” Ánh mắt đau khổ của Lãng Lãng giống như dòng nước mạnh dội vào tận đáy tim tôi, khiến tôi thấy lòng mình nặng trĩu. Tôi im lặng nhìn Lãng Lãng, không biết phải nói gì để an ủi chị ấy, đành bất đắc dĩ thở dài.

“Hựu Tuệ! Chuyện giữa chị và Dạ chắc em cũng đã nghe rồi phải không?” Đột nhiên Lãng Lãng ngược đầu lên, mỉm cười và đưa cho tôi một chiếc dây buộc tóc.

Tôi sững người ra và mặt đỏ bừng.

“Ồ... Chuyện đó... Em cũng không rõ lắm...” Tôi nhận lấy chiếc dây buộc và cột tóc lên cho gọn.

“Ha ha ha! Không sao đâu!” Lãng Lãng lắc đầu, đặt khung ảnh xuống, “Hựu Tuệ à, chị mong em đừng hiểu nhầm. Vì đối với chị, Dạ chẳng khác nào cậu em trai!”

“Nhưng... Kim Nguyệt Dạ... Cậu ấy có lẽ không nghĩ như thế...” Chẳng hiểu lúc này tôi bị làm sao nữa, tôi lẩm nhẩm nói ra câu đó, rồi cuối đầu nhìn chằm chằm xuống đất.

Lãng Lãng thờ người ra một lát rồi bật cười.

“Hựu Tuệ, em nhìn lại chị đi, lúc này chị còn muốn mở lòng mình với người khác sao?”

“Em...” Tôi ngẩng đầu lên, ngượng ngịu nhìn Lãng Lãng.

Nước da trắng mịn, lông mày lá liễu, đôi mắt có vẻ man mác buồn, chiếc mũi dọc dừa, đôi môi nhỏ xinh... Chẳng cần nói nhiều cũng biết Lãng Lãng là cô gái xinh đẹp, nữ tính... Chị ấy mang vẻ đẹp cổ điển...

Nhưng dáng người chị ấy hơi mảnh khảnh, nhỏ bé hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi. Chị ấy mặc chiếc áo len cardigan màu trắng, chiếc váy nàu xanh sẫm dài đến mắt cá chân, lại còn đôi mắt lúc nào cũng phảng phất buồn.

Lãng Lãng nháy mắt, mỉm cười với tôi, ánh mắt toát lên vẻ kiên định mà tôi không tài nào hiểu được.

“Hựu Tuệ, chị sẽ rời khỏi nơi này mãi mãi, không bao giờ quay trở lại nữa. Dù Dạ có tình cảm gì với chị thì cũng không còn quan trọng. Bởi sau này, người ở bên Dạ chỉ có em thôi, chị nói có đúng không?”

“Em...” Thấy Lãng Lãng nói vậy, tôi chợt có cảm giác ngưỡng mộ chị ấy.

“Hơn nữa hôm nay, chị phát hiện ra ánh mắt Dạ kiên cường lên rất nhiều, chị nghĩ nhất định là nhờ có em đấy!”

“Nhờ có em ạ?” Tôi ngơ ngác nhìn.

“Đúng vậy!” Lãng Lãng khẽ gật đầu, “Tình yêu sẽ giúp con người ta trở nên mạnh mẽ hơn. Vì bảo vệ bản thân mình mà từ nhỏ Dạ đã tự tạo vỏ bọc, sống tách biệt với thế giới xung quanh. Nhưng đối với Dạ thì Hựu Tuệ là người rất đặc biệt. Vì Dạ đã lộ rõ con người thật trước mặt em rồi còn gì!”

“... Vậy... vậy sao...”

“Ừ!” Lãng Lãng có vẻ rất quả quyết, “Nhưng làm như vậy có vẻ hơi mạo hiểm với Dạ nhỉ... Vì trong lòng Dạ vốn đã chứa những vết thương, không còn chịu đựng được thêm đau khổ nào nữa. Nhưng Dạ lại chấp nhận mở lòng với em, tin em không bao giờ phản bội hay làm tổn thương mình.”

Nhìn đôi mắt chân thành của Lãng Lãng, tôi bất giác gật đầu.

Lãng Lãng dường như chấp nhận buông tay ra khỏi vật báu cất giấu sâu trong lòng mình, tuy có chút tiếc nuối nhưng vẫn nở nụ cười mãn nguyện với tôi.

Nói đi nói lại, tuy quen biết Kim Nguyệt Dạ lâu như vậy, nhưng tôi chưa một lần nào thử cảm nhận suy nghĩ của hắn. Lúc nào tôi cũng nghĩ hắn là tên khỉ hôi đáng ghét thích chớp thời cơ chơi xấu tôi, chỉ đôi lúc sắp mất đi thứ gì đó quý giá nhất mới lộ ra vẻ yếu đuối...

Nhưng sau khi nghe những lời Lãng Lãng nói, tôi bỗng nhận ra điều gì đó, nhưng vẫn còn mơ hồ lắm, có lẽ tôi cần nhiều thời gian hơn để từ từ tìm hiểu...

Chị nhận ra được

Em rất yêu cô gái đó

Yêu một cách điên cuồng

Nhưng lại mang trong mình chút tự ti

Cuối cùng...

Thế giới này cũng xuất hiện một người có thể khiến em bận tâm đến thế.

Cho dù người đó không phải là chị...

Em cũng mãi mãi không cần phải biết là,

Từ lúc bắt đầu cho đến tận bây giờ, bên cạnh chị không hề có “con người đó”.

Tạm biệt nhé, Kim Nguyệt Dạ!

Có lẽ mãi mãi không bao giờ còn gặp lại nhau nữa.

By: Lãng Lãng

43. Q.8 - Chương 3: Vì Sao Đẹp Nhất Chính Là Đôi Mắt Anh

Địa điểm

Bãi biển

Nhân vật

Tô Hựu Tuệ : Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Đức

Bạch Tô Cơ: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Đức

Khâu Hiểu Ảnh: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Đức

Kim Nguyệt Dạ: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Sùng Dương

Lãng Thần Huyền: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Sùng Dương

Lãng Lãng: Chủ tiệm tạp hóa

One

Có lẽ tại sáng nay tôi dậy sớm quá nên tôi ngủ như chết trên ghế sofa cũ trong tiệm tạp hóa. Lúc tôi tỉnh dậy thì đã là buổi chiều, có ai đó tốt bụng đắp cho tôi một cái chăn mỏng.

“HT, tỉnh rồi à!” Thấy tôi ngồi dậy, dụi dụi đôi mắt hăng còn ngái ngủ, Lãng Lãng đang mái gỏi hành lí bèn quay sang mỉm cười với tôi.

“Ồ! Xin lỗi chị... Lãng Lãng... Em ngủ thiếp đi lúc nào không biết...” Tôi ngượng ngùng gãi gãi đầu, đứng bật dậy, chạy lại đến giúp Lãng Lãng sắp xếp đồ.

“Ha ha ha, chớp mắt được một lúc cũng tốt! Có vẻ gần đây em rất mệt mỗi thì phải... Đúng rồi, Dạ vừa đi ra biển rồi!” Lãng Lãng chợt nhớ ra gì đó, với tay lấy cái áo khoác trên ghế đưa cho tôi. “A! HT này, bên ngoài gió to lắm, Dạ ra ngoài nhưng không đem theo áo khoác, em đưa áo này cho Dạ hộ chị nhé!”

“Áo khoác...” Tôi cầm lấy áo khoác của KND, quay đầu ra nhìn cửa sổ, thấy lá cây kêu xào xạc bởi gió, vội vàng gật đầu, “Vâng! Em biết rồi! em đưa cho Dạ ngay đây!”

Tôi ôm áo khoác của KND rồi chạy ù ra khỏi cửa tiệm, lao một mạch ra bãi biển.

Tôi nhìn thấy thấp thoáng bóng KND ở phía xa xa.

Hắn đang quay mặt về phía biển, ngồi một mình trên bãi cát. Hình như mắt hắn đang hướng về nơi nào đó rất xa xăm. Đứng ở chỗ tôi nhìn, cứ ngỡ bóng KND là 1 chiếc thuyền nhỏ bị lạc lối giữa biển khơi mênh mông. Tôi cảm thấy chạnh lòng...

Tôi hít thở một lúc rồi ôm áo khoác đi về phía KND ngồi.

Lúc đến bên cạnh hắn, tôi thấy hắn đang nhắm mắt lại như lắng nghe cái gì đó, mà cũng giống như để cảm nhận điều gì đó.

Thấy hắn đang nhập tâm như vậy, tôi không nỡ phá ngang, đành ngồi xuống bên cạnh, choàng áo khoác lên người hắn.

Dường như cảm nhận được sức nặng của chiếc áo khoác, KND mở mắt ra quay sang nhìn tôi.

“Ừa? Bé heo mập ngủ đây giấc rồi à?” KND nhướn mày, cười khì khì.

Tôi tức cứng cả hàm, trừng mắt lên với hắn.

“KND! Sao cậu cứ thích chọc giận tôi nhỉ?”

“Hơ hơ hơ! Đúng thế đó! Nhìn HT giận nom dễ thương ghê!” KND thản nhiên gật đầu lia lịa.

“Cái gì? Trên đời này không ngờ có loại người chỉ vì thấy người khác tức giận nom dễ thương mà tìm đủ mọi cách chọc xấu cả ngày cho đã!” tôi trợn ngược mắt, nghiêng răng kèn kẹt.

“Hơ hơ! Chính là lúc này đó. Đúng rồi! lúc bé HT nổi giận, mắt cứ trợn trừng lên như bóng đèn pin ý, đã tròn xoe lại còn phát sáng nữa! giúp tôi tiết kiệm bao nhiêu là điện!” Nhìn vẻ mặt tức sắp ói máu đến nơi của tôi, tên khỉ hôi đó chẳng thềm nói một câu xin lỗi, đã thế còn “thụi” cho tôi thêm một câu rõ đau.

“KND! Cậu...!” tôi tức tối đứng bật dậy, chỉ muốn lao đến bóp cổ cho hắn chết tươi.

Two

“Hự Tuệ! Hự Tuệ!”

“Hự Tuệ!”

Hình như tai tôi bị ảo giác thì phải! Sao tôi lại nghe thấy hai giọng nói quen thuộc thế nhỉ? Điều bộ gọi tên tôi có vẻ xúc động lắm.

“Ô Cơ! Hiểu Ảnh! Sao hai bà lại đến đây?” Tôi quay đầu lại, nhìn thấy Ô Cơ đang kéo tay Hiểu Ảnh chạy như bay về phía tôi.

“Hà hà hà hà! Hôm nay bọn tôi hẹn nhau ra biển chơi! Hẹn đúng giờ này ra đây đó! Một giờ trưa rồi còn gì!” Hiểu Ảnh hí hửng kêu la inh ỏi.

“Hẹn ra biển chơi?” Tôi ngây người, ngờ vực nhìn Kim Nguyệt Dạ, “Sao cậu không nói gì với tôi hết?”

“Hơ hơ hơ... Bé Hựu Tuệ à, tôi chỉ tiện thể đưa bé đến đây sớm hơn một chút thôi mà!” Thằng cha KND làm bộ giả nai nhìn tôi, sau đó ghé sát thì thầm vào tai tôi, “Cảnh biển sáng nay đẹp lắm phải không? Có thích không?”

“KND nói gì với Hựu Tuệ vậy? Ừ, Hiểu Ảnh cũng muốn nghe!” Nhỏ Hiểu Ảnh kiễng chân đòi chen vào giữa bọn tôi để hóng chuyện. Nhưng KND cao quá nên nhỏ ta bị che kín mít.

“Hơ hơ hơ! Hiểu Ảnh à, nhìn đằng sau kia...” KND cười tíu tít rồi chỉ tay về phía sau lưng HẢ. Mắt HẢ bỗng sáng quắc lên, quay ngay đầu lại.

Ôi! Tuyệt thật!

Gió biển thổi từng hồi từng hồi, trên biển xuất hiện một chiếc thuyền hình rồng. Cánh buồm trên thuyền căng lên, bay phấp phật. Nhìn từ xa, trông con thuyền như một chàng kị sĩ oai phong lẫm liệt. Đẹp quá!

“Dạ! Dạ!” Trên thuyền thấp thoáng một cái bóng trông khá cao to, đang vẫy tay với bọn tôi.

“Tiểu Huyền Huyền! A, THH lái thuyền đến đây để đón công chúa HẢ à?” Tôi còn chưa kịp nhận ra người đứng trên thuyền là ai thì HẢ đã nhảy căng lên.

Thuyền chậm chậm tiến vào bờ. Tôi, KND, Tô Cơ và Hiểu Ảnh lần lượt chạy đến gần chỗ thuyền đáp vào. LTH nhảy vọt từ trên thuyền xuống, mặt mày rạng rỡ chạy ngay đến chỗ KND.

“Lên thuyền đi!” KND gật đầu ra hiệu với LTH.

“Các bạn nữ sinh trường Minh Đức thân mến! Thật vinh dự được mời bạn lên con thuyền có tên ‘Huyền Dạ!’” Không ngờ tên khỉ ngổ LTH cúi người kiêu quý tộc, rất ga lán mời ba chúng tôi lên thuyền.

“Ôi! THH đẹp trai quá!” Xem ra HẢ sốt ruột lắm rồi, nhỏ ta lao ngay lên thuyền.

“Bé HT, để tôi đưa bé lên thuyền nhé!” Tôi định leo lên đó thì bị tên KND kéo tay lại. Tôi làm bộ vênh mặt lên, ưỡn ngực, bước đi như người mẫu trên thuyền.

Chiếc thuyền lướt chậm chậm trên mặt biển sáng lấp lánh trải dài mênh mông.

Năm người chúng tôi ngồi hai bên thuyền. Ai cũng chăm chú nhìn mặt biển. Mặt đứa nào trông cũng nghiêm túc, nhập tâm.

“A ha!” TC hét toáng lên rồi dùng hết sức kéo cần câu. Nhưng kéo đến nơi thì thấy cần câu chẳng có gì cả. Nhỏ ta bực bội quăng cần xuống câu tiếp rồi lẩm bẩm, “Đáng ghét!”

Có vẻ tâm hồn TC đang treo ngược cành cây thì phải

“A a a a!” HẢ cũng hét toáng lên rồi gồng mình kéo cần câu.

“HẢ, cô đừng có hét um lên thế! Cá sợ quá chạy hết bây giờ!” LTH lườm HẢ, khề càu nhàu.

“THH xem này, sao mỗi câu của HẢ lại biến mất nhỉ?” HẢ giơ cái móc câu lên hươ đi hươ lại, suýt nữa thì mắc cả vào tóc tên Huyền.

“Ha ha ha! Đồ đại ngốc! Mỗi câu của cô bị cá ăn sạch rồi! Thế mà chẳng có con nào cắn câu! Ha ha ha!” Tên Huyền đang nổi điên, nhưng vừa nhìn thấy móc câu nhả thính của HẢ, hấn ôm bụng cười sằng sặc, “Cô nhìn tôi đây này!”.

LTH vừa dứt lời, nheo mắt như cắt kéo cần câu lên.

Xoạt! Bộp!

Một con cá rất to bị quăng lên thuyền. Nó có vẻ bất mãn, cứ giãy giụa lên tục.

“Woah! THH của mình giỏi quá! Câu cá như thần ấy! Phải gọi là vua sát cá mới đúng!” Hiểu Ảnh thấy cá đã cắn câu, quên bồng lời chế nhạo của LTH, vỗ tay bồm bộp.

“Nè! Đừng có đặt cho tôi cái biệt hiệu rõ gớm con chó đốm thế!” LTH hậm hực lườm xéo HẢ.

“HẢ! Bà đừng có nhảy lên gào thét ầm ĩ nữa! Cẩn thận không lật thuyền bây giờ!” TC quay đầu nhìn khuôn mặt đê mê của HẢ, xua tay ra hiệu nhỏ ta im lặng.

Tôi hết nhìn ba người bọn họ cứ chằm chöhe với nhau, lại quay sang nhìn tê KND nãy giờ cạy răng chẳng nói nửa câu. Nhóm TC đã câu được con cá rõ to, trong khi đó thùng của tôi trống trơn.

Trên biển sóng êm gió lặng, cần câu của tôi cũng lặng thình, chẳng có chút tín hiệu nào...Haiz! Sao số tôi đen đủi thế không biết, tự nhiên lại cùng nhóm với tên KND.

“A!” Bỗng cần câu của KND khẽ động dậy, hần giật mình thốt lên một tiếng rồi kéo ngay cần lên.

“Dạ! Nhất định là cá to lắm!” LTH hăm hở lao ra đứng đằng sau KND.

“HT! Còn đứng nghệt ra đó làm gì! Mau đến giúp tôi cái!” KND chẳng hề ngoái đầu lại, chỉ hét to lên.

Chà! Có lẽ đúng là cá to lắm

“Kít! Kít! Kít!” Chúng tôi gồng hết sức kéo cần câu lên, bỗng...

Cạch cạch cạch!

Mọi người hào hứng vây kín xung quanh, ngấm “con cá lớn” vừa câu được. Nhưng thoát một cái ai nấy đều shock nặng.

Oái! Chẳng thấy bóng dáng con cá nào mà thay vào đó là một con rùa đen sì rất to bị lật ngửa bụng lên. Nó đang loay hoay tìm cách lật người lại. LTH lấy chân đá nó một cái, nó lập tức rụt đầu và bốn chân vào trong mai.

“Hi hi! HT, là con rùa kia...” HẢ lấy cần câu rõ rõ vào mai rùa, chu môi ra nhìn tôi.

“Ha ha ha! Rùa đen Sùng Dương mà lại! Ha ha ha ha! Rùa đen Sùng Dương!” TC chột cười phá lên. HẢ và LTH cũng ôm bụng cười theo.

“Bạn Kim, bạn đúng là kì tài môn câu đó!” Tôi tức hằm hằm nguyền tên KND liên tục. Thằng cha khí hổi này đã làm tôi phí bao sức lực kéo cần, lại còn khiến tôi mất mặt theo.

Hơ hơ hơ hơ, bé HT! Bé không thích à? Là rùa đen Sùng Dương đấy!” Tôi tức muốn xì khói đằng tai, thế mà thằng cha đó còn cười nhả nhỏ được.

“Ha ha, HT...” TC định nói gì đó nhưng cười không phanh lại nổi, “Xem ra rùa đen Sùng Dương và bà có duyên với nhau ghê cơ! Ha ha ha!”

“TC!” Hai tay tôi chống nạnh, trừng mắt nhìn mấy tên đang cười đến chảy nước mắt, “Hiểu Ảnh! LTH! Cấm cười”

“Hơ hơ! Bé HT à, mọi người đang vui mà, sao bé lại làm cụt hứng thế?” Tên KND đầu heo đó còn “hào phóng” cười a dua theo. Tức muốn chết!

“Ha ha...”

“Ha ha ha ha...”

Three

Trời xế chiều, cuộc thi câu cá trên biển của chúng tôi cũng kết thúc. Mấy người chúng tôi cười nói ầm ĩ đi lên bờ. đương nhiên bây giờ đã đến lúc chúng tôi thưởng thức thành quả của mình – đốt lửa nướng cá.

Tách tách tác... tách tách tách....

Trên bờ cát có một đồng lửa cháy hừng hực. lát sau, mùi cá nướng bay khắp nơi.

“Ưm! Cá nướng xong rồi này! Thơm quá! Thơm quá đi!” Lăng Thần Huyền nhanh nhẩu vớ lấy một xiên cá, cắn गया một nhát rồi ngấu nghiến.

“Hi hi hi! Tiểu Huyền Huyền sao lại ăn như chết đói thế? Hi hi hi! Đề Hiểu Ảnh nướng nhiều cá hơn cho Tiểu Huyền Huyền ăn nha!” Hiểu Ảnh ngồi bên cứ hoa chân múa tay, lăm nhăm mãi không thôi. Nhỏ ta cầm ngay lấy bốn, năm xiên cá hơ lấy hơ để trên lửa.

“Á” Ai dè Lãng thần Huyền cửa mới ăn một miếng mặt đã nhăn như khổ.

“Sao vậy?” Hiểu Ảnh giật mình, ngẩng đầu lên, trở mắt nhìn tên Lãng Thần Huyền. nhỏ ta có vẻ lo cho tên khổ ngổ đó lắm.

“Ọe! Ọe ọe ọe!” Lãng Thần Huyền mắt tròn ngược lên như kiểu nhìn thấy quái vật hồ Loch Ness, miệng giật giật như bị trúng phong, rống ầm lên: “Mấy người nướng cá mà không moi nội tạng nó ra à?”

Hả?

Tôi thộn người ra. Đúng rồi, ban nãy khi nướng cá, ai nấy chỉ mãi chọn con cá thật mỡ, quên khuấy mất moi nội tạng cá ra.

Tên Lãng thần Huyền đáng thương thật...hắn trở thành vật “thí mạng” của chúng tôi. Bãi biển ngay lập tức lại nhốn nháo cả lên.

Tôi đang nhìn tên Huyền với ánh mắt thương hại thì có tya ai đó kéo tôi đứng dậy.

“Này! Kim Nguyệt Dạ, cậu định đưa tôi đi đâu đấy hả?” Bị tên Kim Nguyệt Dạ lôi đi xềnh xệch, lòng tôi cứ thấp thỏm không yên.

“Đi nhặt thêm củi!” Kim Nguyệt Dạ chẳng thèm ngoái đầu lại nhìn tôi lấy một cái, cứ kéo tôi đi mãi đi mãi, đi đến một chỗ nào đó khá xa, không còn nghe thấy tiếng cười nói của tụi Tô Cơ nữa.

Xoạt xoạt xoạt! Xoạt xoạt xoạt!

“Đến rồi!” Kim Nguyệt Dạ đột nhiên dừng lại, nhìn tôi chằm chằm.

“Đây á?” Tôi ngạc nhiên phát hiện ra đây lại là một bờ biển khác, chỗ này có vẻ khá yên tĩnh, “Hừ! chỗ này làm gì có củi mà nhặt?”

Tôi ngơ ngác đi nhòm ngó xung quanh, chất vấn hẳn

...

Kim Nguyệt Dạ không hề lên tiếng trả lời.

Tôi thấy căng thẳng vô cùng, ngoảnh đầu lại thì chẳng có ai cả.

Rào rào rào! Rào rào rào!

Tiếng sóng vỗ rì rào khiến tôi thấy hoang mang. Không thể nào, tôi vừa mới đi đến đây đã bị lạc mất Kim Nguyệt Dạ sao?

“Kim Nguyệt Dạ!” Lúc này chẳng cần giữ sĩ diện hay hình tượng gì hết, phải gào thét to kêu cứu mới được.

“Kim Nguyệt Dạ!” Tiếng vọng lại như cổ tình giễu cợt tôi.

“Kim Nguyệt Dạ!” Tôi sợ xanh mặt, lại gào lên rõ to.

“Kim... Nguyệt... Dạ!” Tiếng vọng lại mỗi lúc một lớn, tim tôi suýt nhảy ra khỏi lồng ngực.

Rào rào rào! Vù vù vù!

Sóng biển đập vào bờ tới tấp. gió biển thổi tung tóc và áo tôi lên. Tôi thấy cả người ớn lạnh. Híc, ông trời cứ thích làm khó tôi.

Trời bắt đầu tối dần.

Tôi sợ hãi, ngồi thụp xuống, lấy hai tay ôm chặt gối.

Véo!

Phụt! Phụt! Phụt! Phụt!

Trên trời vang lên âm thanh gì đó rất to, tôi tò mò ngẩng đầu nhìn.

Quầng pháo hoa màu tím nổ bung trên trời, ban đầu bé tí sau đó lớn dần, tỏa thành một bông hoa rất đẹp. Cánh hoa vẫn chưa kịp nở hết thì một bông hoa khác màu đỏ rực đã nở bung ra.

Màu xanh lá cây... Màu trắng...Màu xanh lam...

Pháo hoa đan xen nhua lóa sáng như soi rọi mắt tôi... Trông lấp lánh, tỏa sáng lung linh...

Những bông pháo hoa lập tức hợp lại với nhau, nom như một viên ngọc mà tiên nữ bỏ lại trên trời. Chúng như hàng trăm vì sao cùng đua nhau tỏa ra vàng sáng rực rỡ.

“Hựu Tuệ, đây là món quà tôi hứa sẽ tặng cho bé! Có thích không?” Giọng nói của Kim Nguyệt Dạ bỗng vang lên bên tai tôi.

Tôi quay sang nhìn thấy mắt Kim Nguyệt Dạ đang ánh lên vàng sáng rực rỡ của pháo hoa. Trông chúng như những vì sao lấp lánh hạ phàm.

“Thích lắm...” Trong lòng thì thích đến mê mẩn cả người, nhưng ngoài mặt tôi cố tỉnh bơ, vờ vịt bĩu môi: “Cậu ăn gian, tôi muốn ngắm núi tuyết cơ mà!”

“Núi tuyết hả? Được thôi, bé đợi chút nhé!” Kim Nguyệt Dạ như có chuẩn bị từ trước, mắt sáng bừng lên, gật đầu, “Một! Hai! Ba! Hô biến!”

Kim Nguyệt Dạ như nhà ảo thuật tài ba, rút ở đâu ra một chai nước khoáng màu hồng.

“Nước khoáng?” Tôi ngẩn người ra nhìn hấn, “Cậu đừng nói với tôi là núi tuyết đã bị sự nhiệt tình của cậu làm cho tan chảy, nên biến thành chai nước khoáng này nhé! Lí do ấu trĩ như thế không thể làm cảm động được Tô Hựu Tuệ này đâu!”

“Hơ hơ hơ...” Tên Kim Nguyệt Dạ vẫn thản nhiên, cười kiêu rất quái đản, quăng chai nước đó vào tay tôi.

“Cậu...” Bị bất ngờ quá nên tôi chẳng kịp nghĩ ngợi nhiều, đành đỡ lấy chai nước khoáng với tư thế không thể xấu hơn được.

“Nếu như tôi có thể làm tan chảy núi tuyết thì bé Hựu Tuệ có thể biến nó thành núi tuyết như cũ đấy!” Kim Nguyệt Dạ nhìn tôi, cười híp mắt, “Núi tuyết ở trong tay bé đó!”

“Trong tay tôi?” Tôi giật bản mình, há hốc mồm nhìn Kim Nguyệt Dạ. Hấn bị “mát dây” chắc? Tôi do dự cúi đầu xuống nhìn.

Trời đất! Trên chai nước khoáng có hình một dãy núi tuyết to lù lù.

“Thế nào? Đây là dãy núi tuyết nổi tiếng nhất thế giới đó!” Kim Nguyệt Dạ cười kiêu châm chọc, đắc ý ra mặt.

“Kim Nguyệt Dạ, đồ lừa đảo!” Tôi giận sôi gan, ném trả hấn chai nước khoáng, rồi hú lên một tiếng như sói, xông thẳng vào định bóp cổ hấn cho hả dạ.

“Hơ hơ hơ! Bé Hựu Tuệ, tôi đã làm đúng lời hứa còn gì, để bé ngắm nhúi tuyết!” Tên trơ trên đó cười tươi như hoa, lách nhẹ một cái, tránh ngay được “móng vuốt” của tôi.

“Đứng lại ngay! Tên lừa đảo kia!” không nện cho hấn một trận, tôi quyết không cam lòng, tôi la hét ầm ĩ và truy đuổi Kim Nguyệt Dạ đến cùng.

“Bé không bắt được tôi đâu... Hơ hơ hơ!” Kim Nguyệt Dạ cười lớn, động tác nhanh nhẹn né tôi nhanh như chớp.

Nhìn tên đáng ghét đó đang cắm cổ chạy, chọc ình vui, lòng tôi bỗng thấy ảm áp lạ thường.

“Kim Nguyệt Dạ, không phải cậu muốn nghe câu trả lời sao?” Tôi đuổi theo đằng sau, thở hồng hộc, “Câu trả lời là nếu cậu để tôi đuổi kịp cậu. tôi sẽ bằng lòng!”

“Hả...” Kim Nguyệt Dạ chợt nghệt ra như phỗng, đứng im nhìn tôi cạh lại gần.

Tôi tăng tốc chạy vút qua hẻm. Nhìn ánh mắt nóng bỏng cùng khuôn mặt hơi đỏ lên vì bối rối của hẻm, mặt tôi cũng nóng bừng lên theo.

“Bé Hựu Tuệ, bé bằng lòng rồi à?”

“Ha ha ha! Tôi chạy vượt cậu rồi nè, đồ ngốc! Lêu lêu lêu!”

“Này! Bé nói lời phải giữ lời chứ!”

“Hà hà hà... Gió to quá, tôi không nghe thấy gì hết...”

“Ô Hựu Tuệ...”

“Hà hà hà hà...”

Rào rào rào! Rào rào rào!

Sóng vẫn xô bờ, chúng tôi để lại những dấu chân in hằn trên bãi cát. Sóng cứ từng đợt từng đợt cuộn lên... rồi lạt từ từ rút xuống...

Four

“Hựu Tuệ, nhanh lên! Tụi mình cùng đi thả đèn trời” Hiểu Ảnh đứng cách chúng tôi không xa, tay bắc thành loa, gọi chúng tôi qua.

Đèn trời? Tôi quay sang nhìn Kim Nguyệt Dạ, ai ngờ lại bị hẻm lôi đi xềnh xệch đến chỗ tụi Hiểu Ảnh. Tôi tròn mắt nhìn cảnh tượng phía trước.

Không biết mấy chiếc đèn trời được chuẩn bị sẵn từ lúc nào đã đặt ngay ngắn trên cát. Lửa cháy lòng được đốt lên, cháy bập bùng, chiếu sáng cả mặt tôi.

Hơn nữa trên mỗi chiếc đèn trời đều được viết rất ngắn gọn:

Vũ! Bọn tớ rất nhớ cậu

Tô Cơ, Hiểu Ảnh, Lăng Thần Huyền mỉm cười đứng cạnh đèn trời, im lặng nhìn tôi.

“Thả thả đèn trời bắt nguồn từ một truyền thuyết có từ rất lâu rồi... Chỉ cần viết điều ước lên đèn trời rồi thả đi, điều ước đó sẽ thành hiện thực.” tôi giật mình quay lại nhìn Kim Nguyệt Dạ đang chăm chú nhìn tôi, khe khẽ kể.

“Điều ước ghi lại trên đèn trời sẽ thành sự thật...” Tôi lẩm bẩm nhắc lại lời Kim Nguyệt Dạ nói, “Ước nguyện của tôi liệu có thành sự thật không?”

“Nhất định được mà!” Hiểu Ảnh chạy tới, kéo tay tôi, mặt tôi đỏ hồng vì bị ánh lửa chiếu, “Dạ đã nói rồi, đèn trời sẽ đem tâm nguyện của chúng ta gửi lên thiên đường, Vũ sẽ biết thôi!”

“Hựu Tuệ!” Tô Cơ bước đến, nhẹ nhàng ôm lấy tôi, “Thực ra tôi muốn nói với bà là... mọi người đều rất nhớ Vũ...”

“Ô Hựu Tuệ!” Lăng Thần Huyền này giờ không nói câu nào bỗng găm lên như beo với tôi.

Tôi nhìn về phía hẻm, ai ngờ thấy hẻm rơm rớm nước mắt: “Nếu cô không vui về nhận lời thả đèn trời, Vũ sẽ trách chúng ta đó!”

Sóng biển vẫn từng đợt từng đợt vỗ vào bờ. Gió biển mát lạnh thổi lướt qua tai tôi, phả vào mặt tôi. Tiếng sóng như lời cầu nguyện thì thầm. Âm thanh đó thật dễ chịu.

“Hựu Tuệ! Em phải sống thật hạnh phúc nhé...”

“Hựu Tuệ, tôi sẽ luôn bên em!”

“Xin lỗi...” Tôi đưa mắt nhìn những người bạn này giờ vẫn đứng yên lặng bên mình, giọng nói nghẹn ngào.

Ánh mắt họ dù vẫn tràn đầy sự khoan dung, kiên cường quen thuộc nhưng còn có cả sự đau khổ, tiếc nuối như tôi.

Tôi chỉ biết đắm chìm trong dần vật, đau khổ, mà quên đi mất một điều, họ cũng mất đi một người bạn tốt giống như tôi... cũng đau đớn không kém tôi....

“Hựu Tuệ, mau nhìn kia!”

Tôi ngược đầu lên, một chiếc đèn trời dường như cảm nhận được tâm trạng của tôi, chợt bay sát về phía tôi, như muốn an ủi gì đó.

Tôi dần dần không cảm thấy sợ ánh sáng đó nữa. Mà trái lại trong lòng tôi lại có cảm giác an tâm, ấm áp vô cùng.

Chúng tôi dõi theo từng chiếc đèn trời mang theo tâm nguyện của mỗi người đang từ từ... từ từ bay vút lên cao...

Cuối cùng chúng như hòa mình cùng những vì sao lấp lánh trên trời.

Một người như... hiện lên giữa bầu trời sao...Người đó thật dịu dàng! Cậu ấy luôn âm thầm dõi theo tôi, nhìn vào mắt tôi... thậm chí quan sát cả nụ cười của tôi...

Lý Triết Vũ... Là cậu ư?

Người ta bảo rằng, người rời bỏ thế giới này thường đứng trên một vì sao nào đó để ngắm trông những người họ yêu quý.

Vì sao sáng nhất trên kia là cậu phải không?

“Bé Hựu Tuệ!” Kim Nguyệt Dạ bỗng quay đầu lại nhìn tôi, “Hãy hứa với tôi, cho dù sau này xảy ra chuyện gì đi nữa, bé cũng phải sống thật vui vẻ!”

“Yes!”

Những tâm hồn đã từng bị tổn thương nay lại nắm chặt lấy tay nhau.

Tôi đứng dậy, lấy tay bắc thành loa đưa lên miệng. quay về phía biển hét rõ to:

“Ô Hựu Tuệ phải sống thật vui vẻ!”

“Ô Hựu Tuệ phải sống thật vui vẻ! Kim Nguyệt Dạ cũng phải sống thật vui vẻ!” Kim Nguyệt Dạ đứng lên bên cạnh tôi, hét to về phía biển.

“Ô Cơ phải sống thật vui vẻ!”

“Hiếu Ảnh phải thật vui vẻ, phải thật vui vẻ!”

“Ai cũng phải sống thật vui vẻ!”

...

Bầu trời sao dường như nghe thấy lời hứa của tôi, những ngôi sao khẽ nháy mắt tinh nghịch.

Lý Triết Vũ, cậu có nghe thấy không? Cậu cũng phải sống thật vui vẻ đấy...

44. Q.8 - Chương 4: Trái Táo Ước Nguyện Của Công Chúa Tuyết

Địa điểm

Ghế đá gần sân vận động

Phòng học lớp 11A trường Minh Dương

Vườn táo đằng sau trường Minh Dương

Nhân vật

Tô Hựu Tuệ: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Bạch Tô Cơ: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Khâu Hiểu Ảnh: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Kim Nguyệt Dạ: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Lăng Thần Huyền: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Anh Tĩnh Ngạn: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

ONE

Bước đi uyển chuyển. Trang phục chỉnh tề đầu vào đây. Nụ cười tuyệt diệu hình bán nguyệt. Ánh mắt tràn đầy tự tin. Còn cả mái tóc đen bóng không tì vết...

“Ê, mau nhìn kìa! Là Miss teen Milan năm ngoái – Tô Hựu Tuệ đó!”

“Đúng rồi! Nom xinh thật! Nghe nói lần trước trông con nhỏ đó trầm uất lắm mà, bây giờ đã lấy lại tinh thần rồi à?”

“May quá! Mới đầu mình định chuyển sang làm fan của bạn khác, nhưng bây giờ nhìn thấy công chúa Hựu Tuệ đã tươi tỉnh lại thế này... Ừm, đùa muốn quay lưng lại với bạn ấy như mình thấy thật đáng xấu hổ!”

“Công chúa Hựu Tuệ gắng lên nhé!”

“Cảm ơn các bạn!” Tôi quay đầu sang, mỉm cười triu mến, vẫy tay với đám fan đang đứng ở phía đường đối diện. Tôi thấy xúc động vô cùng.

Đúng vậy! Bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ cố gắng trở lại là công chúa Tô Hựu Tuệ lừng lẫy trước kia, không để mọi người phải thất vọng nữa.

Đợi đã! Cảm giác quen thuộc đến sờn gai ốc này là... Lẽ nào là...

“Hi!Baby Tô Hựu Tuệ!”

“Anh Tĩnh Ngạn! Anh làm ơn đừng gọi tôi là baby nữa được không?” Tôi cố nở nụ cười đầm ấm, nói với giọng không thể mềm hơn được nữa, “Mong sau này anh gọi tôi là Tô Hựu Tuệ!”

“Ồ! Baby Tô Hựu Tuệ... Nhìn thấy em đã lấy lại tinh thần thế này, anh vui lắm! Nhưng sao em lại nở lạnh lùng với anh thế? Híc! Chẳng nhẽ Anh Tĩnh Ngạn này đã hết thời rồi chẳng? Không thể như thế được! Anh không thể chấp nhận nỗi sự thật phũ phàng thế này! Hu hu hu hu!” Tên khỉ điên khùng Anh Tĩnh Ngạn ôm trong tay một bó hoa baby, khóc lóc thảm thiết, nhưng vẫn không quên pose dáng “quý sờ tộc” cực chuẩn.

“Baby Hựu Tuệ! Em biết không, từ lúc hai trường nhập làm một đến giờ, tên nhãi ác ma Kim Nguyệt Dạ đó càng lúc càng làm mưa làm gió. Ngay cả đám fan cừu non tâm hồn thuần khiết của anh cũng bị tên ác ma đó mê hoặc rồi cuồn mắt! Hu hu hu hu!”

“Ác ma tức chỉ tôi hả?” Một giọng nói trầm trầm từ sau lưng vọng lại, cắt đứt tiếng khóc lóc ồm tỏi của Anh Tĩnh Ngạn, “VẬY... anh đừng có quấy nhiễu bạn gái của ác ma nữa! Nếu không... kết cục còn thảm hơn đó!”

Kim... Kim Nguyệt Dạ!

Cả người tôi cứng đờ như khúc gỗ.

Làm sao đây? Làm sao bây giờ? Tôi... Đây là lần đầu tiên tôi đối diện hẳn với tư cách là... bạn gái. Tôi phải tỉnh bơ như không, chào hỏi hẳn một câu hay chỉ mỉm cười chào buổi sáng thôi?

“Bạn... bạn gái?” Mắt Anh Tĩnh Ngạn trợn hoả lên với vẻ không thể tin nổi.

Tên khùng này! Sao hèn to mồm thế không biết? Tôi hốt hoảng nhìn ngó xung quanh. May quá! Không có ai đi qua đây cả.

Rầm!

Nhìn thấy phản ứng của tôi, Anh Tĩnh Ngạn như bị người ta tát ột cái nổ đom đóm mắt, đầu quật sang một bên, nước mắt chảy ròng ròng.

“Tại sao lại thế? Tại sao Thượng đế lại nỡ đối xử với con như thế? Lẽ nào ngài ghen tị vì con quá hoàn hảo sao? Cuộc đời thật quá bất công!” Anh Tĩnh Ngạn quay người chạy đi trong làn nước mắt. Fan trung thành nhất của hắn – King Kong Chu Tử Lang vội vã đuổi theo sau.

Nhìn theo bóng Anh Tĩnh Ngạn, tôi thương cảm thở dài. Chợt thấy cái tên ác ma vừa bắt nạt người khác – Kim Nguyệt Dạ đang cùng Lăng Thần Huyền đi lướt qua tôi.

Bộp

Vai tôi có cảm giác bị ai đó vỗ nhẹ, còn cả câu nói rất dịu dàng của Kim Nguyệt Dạ: “Đừng đứng ngẩn tò te ra nữa, cẩn thận không muộn học đó!”

Xẹt!

Tôi bỗng thấy mình như biết thành bức tượng thạch cao chôn chân một chỗ, ngơ ngẩn nhìn theo bóng Kim Nguyệt Dạ.

Kim Nguyệt Dạ... Hắn vừa vỗ vai tôi. Sao trong lòng tôi lại sôi sùng sục, như toả khí nóng phừng phừng thế này? Mặt tôi lập tức đỏ như quả cà chua.

“Ồ, Hựu Tuệ! Sao mặt bà đỏ lôm vôm vậy?”

Tô Cơ và Hiểu Ảnh không hiểu đứng lù lù cạnh tôi từ bao giờ, cứ đi vòng quanh dò xét tôi mãi.

“Vì... trời nóng quá áy mà!”

“Lạ nhỉ, hôm nay dự báo thời tiết nói nhiệt độ sáng nay chưa đến mười độ mà! Hựu Tuệ, thân nhiệt bà tốt ghê, cảm thấy nóng cơ đấy...”

“...”

“Ha ha! Hiểu Ảnh, cái này gọi là ‘ngọn lửa tình yêu’, ha ha ha!”

“Tô Cơ! Bà...”

...

Tôi nghe thấy từ xa vọng lại tiếng cười của Kim Nguyệt Dạ. Ánh mặt trời ấm áp của buổi sáng đầu xuân khê lên mình qua đám mây, rải nắng xuống sân trường, như sưởi ấm cả lòng người.

“Phù...Rõ bực!!!”

Giờ nghỉ trưa, tôi cùng Tô Cơ và Hiểu Ảnh ngồi ở ghế đá gần sân vận động ăn trưa.

Tôi vừa mới dứt một thìa cơm vào mồm, chợt nhớ lại chuyện lúc sáng, cả người tôi bỗng mềm oặt như cục bông gòn, nằm bò xuống ghế đá. Ban này tôi đói sôi cả bụng, thế mà bây giờ chẳng còn tâm trạng để ăn nữa.

“Ngày đầu tiên quay lại trường mà lại để hắn đá xoáy! Bực mình thật! Tôi phải nghĩ ra cách gì đó chơi lại hắn một vỏ thật đau mới được!”

“Hử? Hựu Tuệ muốn hơn thua với ai vậy?” Hiểu Ảnh vừa nhồm nhoàm nhai thịt bò nướng vừa hỏi. Nhỏ ta đang bận chúm đầu vào ăn như thường luồng thế mà cũng cố dành chút “thời gian rỗi” để “có lời” với tôi.

“Hơn thua? Không phải thế! Tôi...” Tôi lấy dưa chọc lia lịa vào hộp cơm, đột nhiên định thần lại, “Hiểu Ảnh, trông tôi giống muốn hơn thua với ai lắm à?”

“Ừ!” Hiểu Ảnh gật đầu như bồ củi và tranh thủ gấp một miếng thịt bò trong hộp cơm của tôi rồi bỏ tọt vào miệng, “Vì cứ lúc nào muốn tìm cách hơn thua với ai, bà đều sốt sắng đến nỗi không ăn được gì mà!”

“Ừm...” Nhìn khuôn mặt đang đê mê thưởng thức bữa trưa của Hiểu Ảnh, tôi thở dài tiếc đứt ruột miếng thịt bò vừa bị nhỏ ta cướp trắng trợn

Hiểu Ảnh nói cũng có lí lắm.... Từ hồi còn học mẫu giáo, tâm hồn vốn yếu đuối mong manh của tôi đã nhận ra rằng, tất cả lũ con trai trên thế giới này toàn là lũ khỉ hôi không hơn không kém. Dần dần trong quá trình trưởng thành, sự mặc nhân đó mỗi lúc một lớn, tôi càng căm ghét tụi con trai, tính cách cũng trở nên

háo thắng, thích cạnh tranh. Tôi thường tự nhủ với mình rằng, tuyệt đối không được phép thua bất kì ai, đặc biệt là lũ con trai.

Đã quen sống như thế hơn chục năm nay, bây giờ ngay cả khi nhận lời làm bạn gái người ta rồi mà tôi vẫn chứng nào tật nấy.

Đứa con gái như tôi... chẳng dễ thương tẹo nào...

“Chẹp! Đùi gà nướng hôm nay ăn ngon ghê cơ! Cho Hiểu Ảnh ăn nốt cái đùi gà của Hựu Tuệ nhé!” Hiểu Ảnh gặm đùi gà ngon lành.

Tôi đành gặt đầu, gấp cái đùi gà của mình bỏ vào hộp cơm của Hiểu Ảnh.

“Đúng rồi, Hiểu Ảnh nè...”

“Chuyện gì vậy Hựu Tuệ? Chẹp chẹp... Ngon quá! Ngon quá cơ!”

“Bà nói xem... tình yêu là gì nhỉ?”

“Tình yêu là gì á?” Mắt Hiểu Ảnh sáng long lanh, ngây ngô hỏi ngược lại tôi.

“À ha ha ha! Mà thôi! Tôi hỏi linh tinh ấy mà! Bà cứ ăn đùi gà tiếp đi!” Tôi vỗ cái đầu đang ong lên của mình, cười giả lả với Hiểu Ảnh.

Thật tình, sao tôi lại đi hỏi Hiểu Ảnh câu nhảm nhí thế nhỉ? Con nhỏ ngốc này từ trước đến giờ IQ thấp lắm, đừng nói đến chuyện “tình cảm”, ngay cả mền ai đó là như thế nào nhỏ ta còn chẳng hiểu gì nữa cơ...

Nhìn Hiểu Ảnh ăn vui vẻ, tôi thở dài náo nức, quay sang nhìn bà bạn Tô Cơ này giờ hồn vẫn bay lên tận mây xanh: “Tô Cơ, bà nói gì đi chứ?”

Tô Cơ thần thờ ăn từng miếng cơm, dường như chẳng nghe thấy tôi nói gì cả. Tôi phải huých nhẹ nhỏ ta một cái, nhỏ ta mới có phản ứng.

“Ồ... À... Hựu Tuệ, tôi đang mãi nghĩ chút chuyện... Bà nói lại đi...” Tô Cơ sực tỉnh, ngại ngùng nhìn tôi.

“Tình yêu là gì nhỉ?” Tôi đau khổ nhìn Tô Cơ.

“Theo ba mươi sáu kế dành cho tình yêu thì nó giống như một trò chơi vậy, bà phải là người điều khiển được nó, hơn nữa điều quan trọng là bà phải giữ được nét quyến rũ, duyên dáng của mình thì mới cầm chắc phần thắng trong tay và không sợ bị đá!” Cứ câu hỏi nào thuộc “món tủ” của Tô Cơ là y rằng người nhỏ ta hùng hục như phát điện.

Tô Cơ nhanh như cắt rút từ trong ba lô ra một cuốn dày cộp màu trắng được buộc nơ đỏ quăng về phía tôi.

“Cái gì thế này?” Tôi ồm cả gai ốc, tò mò mở cuộn giấy đỏ ra xem, “Bí kíp tình yêu của Bạch Tô Cơ!”

“Đúng thế!” Mắt Tô Cơ bỗng loé sáng, “Bí kíp tình yêu của Bạch Tô Cơ có tất cả 131 bí kíp! Trong này ghi chép tất cả những triệu chứng cũng như điều khó thổ lộ trong tình yêu, kèm theo đó là những cách gỡ rối! Hựu Tuệ, nếu bà muốn tốc chiến tốc thắng thì phải học thuộc lòng như ăn cháo mấy bí kíp này!”

“Hả? Có nhầm không vậy... Phải học hết chỗ này á?” Tôi thấy mắt mình hoa cả lên, “Bí kíp thứ nhất... Bí kíp thứ hai... Bí kíp thứ ba... Bí kíp thứ tư...”

“Thôi, đừng đọc nữa, đọc kiểu bà thì có đến năm sau cũng chưa xong!” Thấy tôi lăm lăm đọc chậm rì rì, Tô Cơ sốt ruột cắt ngang không thương tiếc, “Tóm lại, rơi vào tình huống như bà, bà phải tìm cách khiến tên Kim Nguyệt Dạ đó chết mê chết mệt bà. Chỉ có như vậy bà mới dễ dàng sai bảo hắn như cún ý! Hiểu chưa hả?”

“Nhưng mà... Tô Cơ nè, mấy bí kíp này của bà có ổn không vậy? Cái gì mà ‘lạt mềm buộc chặt – bám dai như đĩa’, lại còn ‘một là vỗ khóc lóc – hai là làm âm lên – ba là dọa tự vẫn’ nữa chứ!” Đọc đến đây tôi lạnh cả sống lưng. Tôi lo lắng nhìn bà bạn cạ cứng, hi vọng có cách nào “bình thường” hơn chút.

“Cái gì? Bà dám chê bai bí kíp của tôi hử? Đây là những kinh nghiệm quý báu bao nhiêu năm nay tôi đúc kết lại đó!” Tô Cơ quắc mắt lên với tôi, làm như về mình là bậc thầy trong chuyện này.

“Đâu có! Đâu có!” Tôi chấp tay cúi đầu xin lỗi rồi rít, “Chúc sự phụ Tô Cơ phúc như Đông Hải, thọ tử Nam Sơn!”

“Hà hà hà!” Tô Cơ sững đến vỡ mũi, “Hựu Tuệ. Tôi nói cho bà biết, chỉ cần bà từng bước làm theo những bí kíp của tôi, đảm bảo chỉ trong một thời gian ngắn, tên Kim Nguyệt Dạ đó sẽ nghe lời bà răm rắp ấy chứ

“Yeah, sắp có trò hay xem rồi!” Môi Hiểu Ảnh bóng nhẫy toàn mỡ, hét toáng lên.

TWO

Bí kíp “Mặt dày đeo bám”: Bạn là cát, bạn là gió, bạn là một đoá hoa bên đường chàng đi... Nói tóm lại, bạn phải tìm cách lớn vồn quanh chàng mọi lúc mọi nơi. Bạn luôn hiện ra lù lù trong tầm mắt chàng. Phải làm sao để bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, chàng đều nhìn thấy bạn.

Sau đó... sau đó chàng quá quen với sự tồn tại của bạn, không thể sống thiếu bạn được. Bạn giống như khí ô xi, không có bạn thì chàng không thể thở được!

-- Trích từ Bí kíp tình yêu của Bạch Tô Cơ, quyển 9, bí kíp thứ 12.

“Dạ ơi! Đây là món bánh tình yêu Tiramisu(1) mà Tuệ làm trong giờ nữ công gia chánh đó! Tắm lòng Tuệ dành cho Dạ như cuộn cuộn chảy trong từng miếng bánh! Hi hi hi hi...”

Oe... Con nhỏ Tô Cơ điên khùng đó, sao lại đi xúi tôi nói mấy cái lời sến chảy hén thế nhỉ? Mà tại sao tôi lại không được xưng là “tôi” mà phải bắt chước xưng tên giống như Hiểu Ảnh chứ? Kinh... kinh quá! Thấy khắp người ngứa ngáy, da gà nổi lên từng mảng.

Tôi đi lại lại một mình trên hành lang lảm nhảm biểu diễn “lời thoại tình cảm” mà Tô Cơ chuẩn bị cho. Không hiểu sao cả người tôi lạnh toát.

“Bé Hựu Tuệ...”

Ai ngờ tên khỉ hôi Kim Nguyệt Dạ đứng lù lù sau lưng tôi từ lúc nào.

Lẽ nào mấy câu thoại tôi vừa tập, hần nghe thấy hết cả rồi...

Kim Nguyệt Dạ mỉm cười gian xảo, nhận giỏ bánh Tiramisu từ tay tôi. Sau đó hần cứ nhìn đắm đuối đứa đang vờ mờ hôi ra như tấm là tôi. Đột nhiên hần giơ tay ra véo má tôi rõ đau.

“Ái! Làm thế Tuệ đau lắm! Dạ đừng đùa kiểu đó mà!

Grừ! Tên khốn Kim Nguyệt Dạ kia, mi mà không bỏ tay ra, ta cạp chết người bây giờ.

“Hơ hơ hơ! Bé Hựu Tuệ đang bày mưu hãm hại tôi hả?” Kim Nguyệt Dạ cười ma mãnh, nhếch mày nhìn tôi.

“Đâu có! Đâu có! Tuệ chỉ muốn bày tỏ tấm lòng mình với Dạ thôi mà!”

“Bé nói thật chứ?”

“À... Ừ thật mà!”

Kim Nguyệt Dạ ăn một cái bánh: “À! Đúng rồi, bé Hựu Tuệ! Món bánh Tiramisu bé làm ngon lắm! Giá lúc này mà có một tách trà thì...”

“Ồ... Biết rồi! Để Tuệ đi lấy trà cho Dạ! Ha ha ha! Dạ đợi ở đây chút xíu nhé!”

Rầm rầm rầm rầm! (Tiếng bước chân uất hận của Tô Hựu Tuệ)

Điên máu thật! Đúng là đồ được voi đòi tiên! Đã được ăn bánh miễn phí lại còn vòi vĩnh uống trà! Nhưng mình phải bình tĩnh, không thể để kế hoạch được dàn dựng công phu thế này bị bóp chết trong trứng nước được.

“A, Dạ! Trà nè! O...”

Ủa? Hần lặn mất tiêu rồi! Chẳng thấy bóng dáng đâu cả!

Tôi đứng nghệt ra nhìn vào lớp của Kim Nguyệt Dạ. Cả phòng học vắng ngắt. Ở trên bảng có một dòng chữ to đoành:

Bé Hựu Tuệ, trưa nay lớp tôi có buổi thí nghiệm nên tôi đi trước đây. Trà bé cứ uống đi nhé! Nhưng phiền bé chuẩn bị bữa trưa cho tôi! Yêu là phải chăm sóc chu đáo cho nhau mà!

Kim Nguyệt Dạ

Cái gì? Đồ tôi! Hửn nghĩ tôi là nô tì của hửn chắc? Dám ngêng ngang sai bảo tôi!

Tôi như trút giận, uống ực một hơi hết veo tách trà, ném choang cái tách về phía bảng.

Hừ hừ hừ hừ... Kim Nguyệt Dạ... Mi muốn được chăm sóc chu đáo hả? Được thôi, Tô Hựu Tuệ này sẽ cho người “nắm mùi” thế nào là chăm sóc chu đáo! Khả khả khả, đến khi người bị sập bẫy, ta sẽ quay ra lạnh nhạt, hờ hững cho người biết mặt!

Grừ! “Trận chiến” này còn lâu ta mới thua người nhé!

“Trận chiến tình yêu” gay cấn của công chúa Hựu Tuệ bắt đầu! Fighting!

Có điều...

“Bé Hựu Tuệ! Tôi thèm ăn thịt bò khô quá! Bé chạy đi mua hộ tôi một bịch đi!

“Bé Hựu Tuệ! Tôi mỏi vai quá! Bé bóp vai đấm lưng hộ tôi cái!”

“Bé Hựu Tuệ! Bé phải chăm sóc chu đáo cho bạn trai chứ!”

“Bé Hựu Tuệ! Tôi thích uống...”

Á á á á á á á á...

Sao lại thành ra thế nào? Rõ ràng tôi phải là người chủ động đi hửn một trận ra trò chứ? Sao tôi lại bị lép vế, để hửn quay như chong chóng thế này?

Bí kíp “Lúc nóng lúc lạnh”: Trước tiên phải để chàng thấy bạn là một người cực kì nhiệt tình, lúc nào cũng cháy hừng hực như một ngọn lửa. Rồi đến khi chàng đã quá quen với sự nhiệt tình của bạn, bạn quay sang lạnh nhạt với chàng! Lúc này chàng chẳng khác nào cá đã rời khỏi mặt nước, không thể sống nổi nếu thiếu bạn!

Sau đó... sau đó chàng sẽ ngoan ngoãn thuần phục dưới chân bạn! Bạn tha hồ hành hạ, sai bảo chàng!

- - - Trích từ Bí kíp tình yêu của Bạch Tô Cơ, quyển 16, bí kíp thứ 36.

Hà hà hà hà hà... Chiêu “Lúc nóng lúc lạnh” này cũng được đó! Xem ra bà bạn Tô Cơ cũng đâu quá ngốc như tôi nghĩ. Không ngờ lại viết ra được tuyệt chiêu thế này. Tuy có vẻ hơi tàn nhẫn chút, nhưng muốn đối phó với phần tử nguy hiểm đầu bảng như tên hồ li tinh Kim Nguyệt Dạ, không dùng cách này không được!

Được rồi, không việc gì phải lằng nhằng nữa! Hiệp hai “Trận chiến tình yêu” giữa Tô Hựu Tuệ và Kim Nguyệt Dạ bắt đầu!

Kim Nguyệt Dạ! Mi cứ đợi đó!

Reng reng reng reng... Reng reng reng reng...

Không nghe thấy, không nghe thấy gì hết!

Reng reng reng reng... Reng reng reng reng...

Vẫn không nghe thấy, không nghe thấy gì hết!

Reng reng reng reng... Reng reng reng reng...

Cuối cùng thì...

“A lô, Tô Hựu Tuệ nghe đây!”

“Ngại quá, bé Hựu Tuệ! Chiêu này thấy gọi tôi đến văn phòng có chút việc nên để bé mất công đợi lâu rồi!”

Cái gì? Hần không đến á? Mới đầu tôi và hần hẹn nhau đi chơi. Nhưng tôi cố tình cho hần leo cây, ai dè thằng cha đáng ghét này cũng không đến.

“Ồ thế hả!” Tôi cố nuốt cục tức xuống, vờ vịt trả lời qua loa cho xong, “Xin lỗi nhé! Vì nhóm fan của tôi kéo tôi đi ăn mừng nên tôi cũng đâu có đến chỗ hẹn!”

Tên tặc hại kia! Sao mi không nói sớm hử? Báo hại ta ngồi thấp thỏm canh điện thoại ở nhà, định cho người bề mặt một phen, ai dè kẻ hoạch hổng bét! Thằng cha đáng ghét...

“Thật thế à? May quá!” Kim Nguyệt Dạ thở phào nhẹ nhõm, như giải quyết xong chuyện gì rắc rối lắm, “Bé Hựu Tuệ nè! Độ này tôi làm thêm kín cả thời gian, nên không đi chơi nhiều với bé được, bé không giận chứ?”

“Ha ha ha ha! Đương nhiên là không, tôi cũng bận lắm!”

Tôi cố kìm nén, làm lạnh cái đầu đang bốc hỏa của mình, nhưng trong bụng thì rửa xả thằng cha khỉ hôi đó đến trăm lần.

Hừ... Chẳng nhẽ chiến thuật của tôi đều bị hần đoán trước được. Làm gì có chuyện đó? Tôi diễn xuất như thần, sao có thể dễ dàng bị tóm được đuôi như thế? Đúng rồi, nhất định hần đang thăm dò tôi, muốn tôi để lộ sơ hở đây mà! Đã thế thì hôm nay Tô Hựu Tuệ ta bắt chấp tất cả!

“Thế thôi nhé, tôi nay tôi còn có chút việc, có gì gọi lại sau nhé! Bye!”

Tít tít tít...

Tôi còn chưa kịp há miệng nói thì thằng cha tráo trở đó đã cúp máy cái rụp.

Á á á á á á á... Tức chết mất!

Sao lại như thế này? Rõ ràng Tô Cơ bả, chiêu “lúc nóng lúc lạnh” này là hiệu quả nhất, nhưng sao vẫn không xi nhê gì hết vậy?

Chắc chắn là có vấn đề! Kế hoạch của tôi nhất định là có vấn đề ở đâu đó.

(1) Tiramisu: là một loại bánh nổi tiếng của Italia, có hương vị rất ngọt ngào nên còn được mệnh danh là bánh tình yêu.

Three

Bí kíp”Thổi Lửa tình liên tục” : Nếu bạn mến chàng, bạn phải tìm mọi cách thể hiện cho chàng biết. Bạn phải dùng những câu nói ngọt ngào nhất (câu nào càng sến súa càng tốt), cử chỉ phải thật dịu dàng, âu yếm. Như thế chàng sẽ cảm động trước tất cả những gì bạn làm và tự thấy hổ thẹn. Chỉ cần bạn nắm được trái tim chàng.

Sau đó... sau đó bạn có thể từ thế bị động trở thành chủ động, sai bảo chàng như sai bảo tên cún.

- - - Trích bí kíp tình yêu của Bạch Tô Cơ, quyển 21, bí kíp thứ 7.

“Ôi! Lăng Thần Huyền! Lăng Thần Huyền! Xin a hãy nhận lấy trái táo tình yêu này!”

“Lăng Thần Huyền! Khó khăn lắm em mới hái được trái táo này ở vườn táo sau trường mình! A mà k nhận là e khóc đấy!”

“Lăng Thần Huyền, trái táo e hái mới ngọt nhất! A nhận trái táo của e đi mà! Nhận đi mà!”

...

Tên khỉ ngố Lăng Thần Huyền bị đám nữ sinh bu quanh như kiến. Trông hần y như “sao bự” bị phóng viên lao vào săn tin. Thằng cha khỉ ngố Lăng Thần Huyền dương dương tự đắc đi về phía tôi. Tôi thở dài chán nản. Đời người thật bất công, ngay cả tên Lăng Thần Huyền mà cũng được các bé hâm mộ điên cuồng như thế, chả bà Tô Hựu Tuệ này càng ngày càng xuống dốc không phanh.

Tự ngẫm lại kế hoạch của mình, xem ra hai bí kíp trước của Tô Cơ thất bại thảm hại rồi. Còn bây giờ, tôi bị thằng khỉ hôi Kim Nguyệt Dạ sai bảo như nô tì, chứ có thấy “từ thế bị động trở thành chủ động” gì đâu...

“Tiểu Huyền Huyền!” Hiểu Ảnh này giờ đứng “gác kiếm” bên cạnh tôi. Nhỏ ta hí hửng vẩy tay lia lịa với tên Huyền.

Miệng tôi cứ khê giật giật, thở dài ngao ngán.

Đám nữ sinh trong trường bị điên hết lượt rồi chắc? Sao chẳng có óc thẩm mỹ tí gì nhỉ? Từ lúc hai trường hợp làm một đến nay, tên Lăng Thần Huyền chả khác nào gấu Bắc Cực xuất hiện ở Châu Phi, trở thành động vật quý hiếm trong trường. Chỗ nào thấy hắn xuất hiện là y rằng tụi con gái gào rú ầm lên.

Nhưng đáng thương nhất có lẽ là Anh Tĩnh Ngạn... Vì từ hôm hai trường hợp làm một, danh hiệu hot boy Minh Đức của hắn phải nhường ngôi nhường chỗ cho kẻ khác...

“Ủa? Hai cô đều ở đây à? Lăng Thần Huyền hồ hởi vẩy tay với đám fan, ôm một bọc táo đi đến chỗ chúng tôi.

“Woah! Tiểu Huyền Huyền tuyệt quá! Nhận bao nhiêu là táo ước nguyện.” Hiểu ảnh sượng đến mắt sáng long lanh, lon ton chạy đến giúp Lăng Thần Huyền đỡ lấy mấy trái táo.

“Ôi dào! Thật tình... Mới sáng bảnh mắt ra tôi đã bị tụi con gái đó đeo bám! Phieden chết đi được!” Lăng Thần Huyền ngồi phịch xuống ghế đá cạnh Hiểu Ảnh làm bộ bóp chân bóp tay ra vẻ ta đây mệt mỏi lắm.

Xì! Sượng rên còn bày đặt vờ vãn. Mà hắn chỉ nhận hơn cả chục trái táo thôi mà, có gì ghê gớm đâu. Tôi liếc xéo hắn một cái.

“À, ầm táo nhiều quá, cô và Tô Hựu Tuệ chia nhau mỗi người một nửa ăn hộ cái!”

“Hả? Thật á? Nhưng sai Tiểu Huyền Huyền lại biết Hiểu Ảnh thích ăn táo?” Hiểu ảnh cầm một quả táo lên, lẩn lẩn trên má.

“Bà làm ơn đi, Hiểu Ảnh! Bà phải biết giữ sĩ diện ình chứ!” Nhìn bộ mặt vênh ngược lên gờm của thằng cha Lăng Thần Huyền, k hiểu sao tôi nổi giận đùng đùng.

“Hựu Tuệ, đây là táo ước nguyện đó! Hôm nay là ngày cầu nguyện của trường Sùng Dương và Minh Đức mà! Sao Hựu Tuệ lại không biết?”

“Ngày cầu nguyện...” tôi ngây người ra. “... là ngày gì vậy?”

“Hựu Tuệ k biết thật à?” Hiểu Ảnh lắc đầu nguây nguẩy, “Cứ đến tháng ba hằng năm, vườn táo đằng sau trường Minh Dương lại kết quả. Các nữ sinh đều lũ lượt kéo nhau đến hái mỗi người một trái. Sau đó họ sẽ dán hình mình lên trên táo rồi đem tặng cho nam sinh mình yêu mến. Nam sinh đó nhất định sẽ rất cảm động. Như thế tình cảm giữa hai người sẽ có tiến triển thuận lợi...”

“Phải là con gái tặng con trai mới được à... Nếu nhiều nữ sinh tặng cùng một nam sinh thì sao?”

“Híc... Phải rồi, Tô Cơ bảo nam sinh đó phải ăn hết trái táo thì điều ước của nữ sinh kia mới thành hiện thực!”

“Phải ăn hết?”

“À! Đúng rồi, Tiểu Huyền Huyền nè!” Hiểu Ảnh bỗng hí ha hí hửng quay sang phía tên Huyền, nũng nịu kéo tay tên Huyền, “Nếu Hiểu Ảnh tặng Tiểu Huyền Huyền táo thì Tiểu Huyền Huyền có ăn k?”

“Hử? Cô tặng tôi táo ước nguyện á?” Ban đầu Lăng Thần Huyền còn dờ mắt ra, lát sau mặt hắn đỏ như quả cà chua, nói ấp a ấp úng, “Cái này... tôi...”

“Tiểu Huyền Huyền...” Mắt Hiểu Ảnh sáng rực, “ép cung” bằng cách dí sát đầu về phía Lăng Thần Huyền.

“OK! OK! Tôi sẽ ăn táo ước nguyện của cô, thế được chưa? Lăng Thần Huyền bị dồn đến chân tường, k còn đường thoát, đành bằng lòng cho xong chuyện. Mặt hắn đỏ đến tận cổ.

“Thật hả?” Hiểu Ảnh sung sướng ngồi thẳng dậy, đập tay đét một cái, “Thế táo ước nguyện của Tô Cơ thì tính sao đây?”

“Ồ! Táo của Tô Cơ...?” Lăng Thần Huyền sững người, nét mặt tối sầm lại, “Tô Cơ đâu có tặng táo ước nguyện cho tôi!”

“Không tặng ư?” Hiểu Ảnh ngạc nhiên lắc đầu, bỗng cười híp mắt, “k sao hết! Tô Cơ nhất định sẽ tặng Tiểu Huyền Huyền tảo ước nguyện cho coi! Vì Tô Cơ thích Tiểu Huyền Huyền mà! Đến lúc ấy, Tiểu Huyền Huyền... phải ăn hết tảo của Tô Cơ đó!”

“Khâu Hiểu Ảnh! Cô có bị khùng không?” Lăng Thần Huyền k thể chịu đựng thêm được nữa, nhảy dựng lên mắng Hiểu Ảnh té tát.

Tôi thương cảm hết nhìn Lăng Thần Huyền rồi nhìn bà bạn Hiểu Ảnh đầu gối.

Tôi thở dài lắc đầu, tiếp tục ăn nốt bữa trưa, giả vờ k nghe thấy gì hết!

“Sao tự nhiên... Tiểu Huyền Huyền lại cáu ầm lên thế?” Hiểu Ảnh ngoan ngoãn cắn ngón ta nhìn Lăng Thần Huyền.

Lăng Thần Huyền hứ một tiếng, chỉ muốn cốc vỡ đầu Hiểu Ảnh để xem trong đầu nhỏ ta chứa cái gì.

“Mà thôi! Ai thềm dây dưa với đứa đầu đất như cô ệt! Tôi đi đây!” K ngờ cũng có lúc tên Huyền biết “thương hoa tiếc ngọc”. Tôi cứ tưởng hẳn phải nhảy cẫng lên bóp cổ Hiểu Ảnh cho bõ tức, ai dè hẳn chỉ tức tối lườm Hiểu Ảnh, rồi đi thẳng về khu giảng đường.

“Tiểu Huyền Huyền đợi Hiểu Ảnh đã nào!” Hiểu Ảnh vội vàng nhét hộp cơm của nhỏ ta vào tay tôi, nhảy phóc qua ghế đá, chạy như tên bắn đuổi theo tên Huyền. Trước lúc đi, nhỏ ta còn k quên cầm theo quả táo ước nguyện Lăng Thần Huyền cho.

Ôi... Một thật! Xem ra cả đời này họ còn lằng nhằng với nhau lắm!

Nhưng vụ trái táo ước nguyện mà Hiểu Ảnh vờ nói... Tô Cơ chả hề đả động gì với tôi cả... Tôi liếc nhìn bọc táo chín đặt trên ghế đá, đầu bỗng nảy ra một ý định.

Four

Cái con nhỏ ngố Tô Cơ này rõ là... Cứ lúc quan trọng là lại biến mất tăm! Báo hại tôi đànhg một thân một mình “ứng chiến”.

Chắc, thăm dò xung quanh trước đã rồi tính sau.

Tôi chỉnh lại trang phục, nhúu mày, đi đi lại lại quanh bờ tường bao bên ngoài vườn táo.

Ủa? Có người sao?

Lúc tôi tựa vào tường, ngẫm nghĩ cách leo vào thì có một cái bóng đen sì phía tay trái cách chỗ tôi đứng k xa chạy vút qua. Tôi giật mình, nép vào tường, đợi đến khi cái bóng đó k còn động tĩnh gì nữa mới thò đầu ra nhìn về phái đó.

Hà hà hà... Đúnng như tôi đoán, một nữ sinh khác cũng lén lút đến đây bứt táo giống tôi. Nhưng nữ sinh đó có vẻ hơi vụng về, nhảy lên tường mấy lần đều bị trượt xuống.

Bịch!

“Ái! Đau quá!”

Đây là giọng... của Tô Cơ.

“Tô cơ? Sao bà lại ở đây?” Vừa nhìn thấy tôi, Tô Cơ hí hửng ra mặt, nhưng sau đó mặt nhỏ ta chảy dài ra, “Hội kỉ luật của trường cử bà đến đây để tóm người à?”

“Nói nhảm!” Tôi cúi người xuống diu Tô Cơ đứng dậy, trừng mắt với nhỏ, “Tại ab2 cố vằn oàn mấy bí kíp dỏm cho tôi, làm tôi bị bẽ mặt trước tên Kim Nguyệt Dạ. Món nợ này tính thấ nào đây? Đồng bài tập bà nhờ tôi làm, bà tự đi mà làm nhé!”

“Ấy, dừng dừng!” vừa nghe hai chữ “bài tập”, Tô Cơ như biến thành con mèo nhỏ ngoan ngoãn, “Đại nhân Hựu Tuệ, tiểu nhân đã giúp ngài nghĩ ra một chiêu mới cự hay!”

“Hả? Nói nghe coi!” Hai tay tôi chống nạnh, sốt ruột giậm chân xuống đất.

“Lá...” Tô Cơ chậm chậm ghé sát tai tôi thì thầm, cười r6a1t xảo quyệt, “Chúng ta dùng trái táo ước nguyện để buộc chặt tim họ lại!”

Vừa nghe Tô Cơ nói dứt câu, tôi thấy rạo rức trong lòng. Đúng a12 chị em tốt của tôi có khác, ngay cả suy nghĩ cũng giống nhau y chang.

Thấy thái độ của tôi êm êm, Tô Cơ lại đi đến gần tường, hăm hở xắn tay áo, ngھn cổ nhìn bờ tường rồi bật mạnh một cái.

“Hự! Yeah! Lên được rồi!” Tô Cơ bấu được tay lên thành tường, sướng quá hét um lên.

“Tô Cơ, cẩn thận đó...” Tô đến gần chỗ Tô Cơ, do dự k biết có nên giúp nhỏ ta một tay hay k.

Tô Cơ quay lại nhìn tôi, giơ một tay làm thành hình chữ “V”, tiếp tục leo lên. Nhỏ ta nhấc một chân định đạp vào tường lấy đà trèo lên từng tí một. Nhưng khổ nỗi tường trơn tuột, nhỏ ta đạp một hồi mà k tìm được điểm tựa.

“Oái!” Bỗng chân Tô Cơ bị hựt, cả người chới với.

“Cẩn thận đấy!” tôi chẳng kịp nghĩ ngợi nhiều, lao như bay đến giữ một ch6an nhỏ ta, để một ch6an nhỏ giẫm lên vai tôi.

“Phù...” Tô Cơ trấn tĩnh lại, mắt trợn lên nhìn xuống phía dưới,”Hựu Tuệ, bà...”

“Tô Cơ... Bà đừng nói nữa, tôi sắp k trụ nổi nữa ...” Tôi cắn chặt môi, cố gắng đỡ lấy Tô cơ, “Chân trái mau đạp lên viên gạch thò ra kia đi, rồi lấy đà trèo lên! Tôi.... Sẽ đứng dưới hỗ trợ cho bà!”

“Hựu Tuệ, tôi...”

“Híc... mau lên hộ cái, tôi... tôi sắp ng6m rồi đó...”

Nhưng may mắn nhất là lúc tôi đến gần cây táo đó thì thấy nó chỉ chít quả, chứ k phải chỉ có mỗi một quả. Tôi chẳng việc gì phải nhọc công với tay hái trái táo ở tít chỗ cao kia.

Hà hà! Được lắm! Cứ đà này thì kế hoạch háo táo của tôi sẽ thành công mỹ mãn.

Tôi tóm lấy hai trái táo, bứt nó từ trên cành xuống, ném cho Tô Cơ một quả. Tô Cơ sung sướng đón lấy trái táo, tóm lấy tay tôi lắc lắc. Bỗng nhỏ ta sững người ra, toàn thân cứng đờ như khúc gỗ.

“Hựu Tuệ...Tôi... Hình như tôi vừa giẫm phải cái gì đó...”

“Hà? Giẫm phải cái gì cơ?” Tôi giật mình, tò mò nhìn xuống chân nhỏ ta. Dưới ánh trăng mờ mờ, hình như Tô Cơ giẫm phải cái gì đó dài dài, lông lá.

Thôi chết! Nếu tôi đoán k nh6a2m thì Tô Cơ đã trót giẫm phải đuôi con chó canh vườn táo. Có vẻ Tô Cơ cũng nhận ra đ6i6u đó, quay đầu sang, mắt trợn ngược nhìn tôi.

“Hựu Tuệ... Có lẽ chúng ta...”

“Mau chuồn thôi!”

“Grừ! Gâu gâu gâu gâu gâu!”

Vừa dứt lời, cả tôi và Tô Cơ kéo tay nhau chạy thục mạng về phía tường để thoát thân. Con chó bị Tô Cơ đạp trúng hình như lâu nay chưa ăn gì, nước miếng chảy ròng ròng, chạy như điên về phía chúng tôi.

“Tô Cơ! Mau lên! Giẫm vào chân tôi rồi nhảy lên tường đi!” Chạy đến tường, tôi giơ một chân ra làm trụ để cho Tô Cơ trèo lên.

“Hựu Tuệ, thế còn bà thì sao?” Tô Cơ hốt hổng nhìn con chó sắp đuổi đến n6i, lo lắng hỏi dồn.

“Đừng lằng nhằng nữa! K kịp bây giờ, mau lên đi!”

“Ừ!” Tô Cơ cắn chặt răng, giẫm lên chân tôi, cố hết sức trèo lên.

“Grừ! Gâu gâu gâu gâu gâu gâu! Grừ grừ!”

Tiêu rồi! Con chó hung dữ đó đuổi đến nơi rồi. Nó đứng cách tôi có một bước chân, trợn trừng mắt nhìn tôi chăm chăm, như đang chuẩn bị đánh chén bữa tối ngon lành.

“Hựu Tuệ! Hựu Tuệ! Mau trèo lên đi! Nếu k nó cắn đó!” Tô Cơ đứng trên bờ tường, gào um lên.

Con chó đó hung hãn đến mức làm chân tôi mềm nhũn ra. Nhưng vừa nghe thấy lời nhắc nhở của Tô Cơ, tôi cố trấn tĩnh lại, quay vội người đu lên tường.

“Grừ! Gâu gâu gâu!” Con chó thấy tôi định trốn,nhe nanh lao về phía tôi.

Tôi sợ hú hồn, chân đạp mạnh lấy đà, tay kéo mạnh cả người lên.

Hộc! Hộc! Hộc! Hộc!

“Không... Không sao rồi... Ha ha... Ha ha...” Tôi sợ đến bay cả hồn vía, thổ hổn hển nhìn xuống con chó đang gầm ghè dưới chân tường.

“Nhưng... nhưng mà Hựu Tuệ nè...” Tô Cơ quay sang nhìn tôi, chỉ tay xuống một trái táo chín mọng đang nằm lẩn lóc dưới chân tường, “Táo của bà...”

Ồi! Táo của tôi...

Tôi giật mình tỉnh lại, quờ tay vào trong túi áo, thấy trống không.

“Lúc bà dồn hết lực trèo lên, táo rơi ra...” Tô Cơ tiếc nuối nhìn tôi, cắn môi khó xử, “Làm sao bây giờ! Có xuống nhặt nó không?”

“Phù... Thôi kệ...” Tôi chán nản thở dài, “Có tặng hay không tặng Kim Nguyệt Dạ không quan trọng, xuống dưới kia nguy hiểm lắm!”

“Nhưng mà...” Tô cơ hết nhìn tôi rồi lại nhìn xuống trái táo nằm lẩn lóc phía dưới, mắt nhỏ ta bỗng rất kiên quyết, “Hựu Tuệ! Để tôi xuống nhặt táo hộ bà!”

“Hả? Tô Cơ, bà điên à?”

“Vì tôi mà bà mới làm rớt mất trái táo! Có gan làm thì phải có gan chịu! Bạch Tô Cơ này từ trước đến nay không thích làm liên lụy người khác!”

“Tô Cơ... Đứng... đứng đi mà!”

Huych!

Tô Cơ bất chấp lời can ngăn của tôi, nhảy luôn xuống vườn táo.

“Grừ! Gâu gâu gâu! Grừ! Grừ!” Thấy Tô Cơ nhảy xuống dưới,con chó sững sờn , nước miếng tuôn ra xối xả, gờ nhanh nhe vuốt lao về phía Tô Cơ.

Tô Cơ dựa sát người vào tường, nhẹ nhàng đi chuyển về phía trái táo bị rơi. Lúc chân chạm vào trái táo Tô CƠ hơi cúi người xuống nhặt trái táo lên.

“Grừ!!!”Con chó quan sát từng động tác của TC rồi nhảy chồm lên lao về phía nhỏ ta.

“á!” Tô Cơ sợ quá, nhắm tịt mắt lại cả người né sang một bên.

“Tô Cơ!” thấy tình thế ngàn cân treo sợi tóc, tôi sợ đến nổi xuýt rơi cả tim ra ngoài, “Tô Cơ! Kệ trái táo đó đi! Bà quang trái táo ra chỗ nào đó xa xa vào, đánh lạc hướng con chó rồi nhân cơ hội trèo lên tường ! tôi sẽ kéo bà lên!”

“Hựu Tuệ...!” Tô Cơ nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, ngược đầu lên nhìn tôi, gật đầu túi bụi. nhưng lúc nhỏ ta gờ trái táo của tôi lên để ném ddi thì lại do dự. Tô Cơ mím chặt môi nghĩ gì đó rồi đột nhiên đổi tay, ném trái táo của nhỏ ta đi.

“ Tô Cơ! Mau lên!” thấy con chó mãi nhìn theo trái táo bị quăng đi, tôi hét lên.

“híc! Hựu Tuệ!kéo tôi lên nhé!” Tô Cơ gào lên rõ to, nhảy phốc lên tường . toi tóm chặt lấy tay nhỏ kéo lên.

“gâu gâu gâu! Grừ!” con chó thấy Tô Cơ lại lần nữa thoát nạn, tức điên lên, gào rú ầm ĩ phía dưới

Tôi và Tô Cơ nhìn nhau, thở hồng hộc, đột nhiên cười phá lên

“Tô Cơ! Trái táo của bà tinh sao?” tôi nhìn trái táo của TC bị ném đi rõ xa. Sốt ruột hỏi.

“chẳng sao đâu. K có thì thôi! Dù có nó đi nữa cũng vô ích!” Tô Cơ cời gượng nhét trái táo trả tôi. “nhưng táo của Hựu Tuệ thì khác, đó là lời hứa của tôi với bà, nhất định tôi phải làm được!”

“Tô Cơ...!”

“được rồi! Tôi với bà đừng ngồi lì trên tường như hai con ngổ nữa! con chó đó hôi như cú ý! Kinh chết đi được!” Tc thu ánh mắt lại. Lè lưỡi lêu lêu tôi.

“Híc... Bà nói cũng đúng!” Tôi mỉm cười lắc đầu, “Chắc tôi có thù từ kiếp trước với tụi chó hya sao ấy! Lần nào cũng bị chúng phá đám! Xui tận mạng!”

“Hê hê hê! Nhưng hôm nay có lẽ chúng ta phải cảm ơn con chó ngốc đó!”

“Tại sao?”

“Vì nhờ nó mà bà sẽ giúp tôi làm bài tập cả tháng! Yes!” Tô Cơ nhảy tót xuống, giơ tay lên vỗ tới tấp ăn mừng.

Nhìn khuôn mặt hí hửng của Tô Cơ, cảm giác hạnh phúc như xâm trọn trái tim tôi.

FIVE

La la la la la la!

Tôi cầm trái táo có dán hình mình tung lên trời rồi lại nhanh tay bắt lấy, mặt mày phấn khởi đi về phía trước.

Đến nơi rồi! Lớp 11A trường Minh Dương.

Tôi ngược đầu lên nhìn cái biển lớp, chỉnh lại tóc tai cùng trang phục, khe khẽ đẩy cửa.

Két!

Ủa? Quái lạ, cả lớp tên Kim Nguyệt Dạ đi đâu hết rồi? Sao phòng học trống hoác, chẳng có bóng người thế này?

Tôi tò mò nhìn ngó sắp xung quanh, gãi đầu gãi tai bước vào trong phòng.

Phù! Thế này cũng hay, nhân lúc không có ai ở đây, lén lút bỏ trái táo vào ngăn bàn Kim Nguyệt Dạ. Đợi lúc hần quay về nhìn thấy, hần là bất ngờ lắm. Làm thế thì kế hoạch của tôi càng dễ thành công hơn. Khả khả khả!

Tôi nắm chặt trái táo, cười sằng sặc như ma làm, tra chỗ ngồi của Kim Nguyệt Dạ trên tấm sơ đồ lớp treo bên cạnh bảng. Sau khi xác định được đúng vị trí, tôi rón rén đi đến chỗ bàn học của hần.

Cộp cộp cộp cộp!

Ó... Có nhầm không vậy! Ngăn bàn Kim Nguyệt Dạ nhét đầy toàn táo là táo, ngay cả ba lô của hần cũng bị lôi ra khỏi ngăn bàn cho rộng chỗ để táo. Thằng cha này được hâm mộ đến thế cơ à? Lẽ nào tôi toàn phải đứng dưới cơ hần? Hần bị đám fan girl đó chiều quá đâm hư rồi.

Nhìn cái ngăn bàn đầy ụ táo, tôi nghiêng răng ken két, hậm hực ngồi bịch xuống chỗ hần, tiện tay lấy một quả táo ra sấm soi.

Oái! Sao nữ sinh này lại cố cười nhe răng ra hết cỡ vậy? Bộ tưởng quảng cáo kem đánh răng chắc? Loại!

Hở? Hình như tôi đã gặp nữ sinh này ở đâu đó! Trông xinh xắn ra phết, nhưng mà người kiêu này dễ thay lòng đổi dạ lắm (đương nhiên là trừ tôi ra)... Chẳng cần phải suy nghĩ nhiều! Loại luôn!

Ồi! Có lộn không vậy? Sao lại có ảnh ai già chát thế này? Táo của người này mà Kim Nguyệt Dạ cũng chịu nhận á? Thật hết chỗ nói... Haiz! Chẳng cần phải nhiều lời, tóm lại là loại ngay lập tức!

Loại! Loại nữa! Loại tiếp!

Học học học học học!

Sau khi đã sắp xếp hết toàn bộ chỗ táo trong ngăn bàn Kim Nguyệt Dạ, cả người tôi mướt mồ hôi. Nhưng bây giờ, ngăn bàn của hân nhẵn như chùi, bởi vì tất cả số táo bị loại đã được tôi quăng vào một cái túi nilông, buộc chặt lại.

Hà hà hà hà hà... Bây giờ đến lúc táo của ta xuất chiêu!

Tôi cười đắc ý, nhẹ nhàng đặt trái táo của mình vào trong ngăn bàn Kim Nguyệt Dạ. Bỗng một giọng nói mỉa mai vang lên bên tai.

“Bé Hựu Tuệ đang làm gì thế?” Không biết thằng cha Kim Nguyệt Dạ đứng lù lù sau lưng tôi từ khi nào. Thấy vẻ mặt lúng túng hốt hoảng của tôi, hân vỗ tay cười phá lên, “Hơ hơ hơ! Tôi biết rồi nhé! Bé tưởng tôi hẹn hò với nữ sinh khác nên chạy đến đây thám thính chứ gì!”

Thằng cha mặt dày đó cười gian xảo, chớp mắt phóng “tia lửa điện” liên tục, dí sát mặt về phía tôi. Má tôi đỏ bừng lên, chỉ muốn có cái lỗ nẻ nào nhảy xuống.

“Thực ra... thực ra... tôi đến đây...” Tôi cố vắt kiệt não để tìm cách giải thích, nhưng không hiểu sao đầu óc trống tuếch.

“Sao? Thế bé Hựu Tuệ đến đây làm gì nào?” Kim Nguyệt Dạ cười khì khì cúi thấp người xuống nhìn thẳng vào mắt tôi. Khuôn mặt làm như mình biết tổng hết mọi chuyện của hân làm tôi thấy ngứa ngáy hết cả người, “Có phải độ này tôi không dành nhiều thời gian dẫn bé đi chơi, nên một ngày không gặp tôi, bé cứ ngỡ xa nhau hàng năm trời đúng không? Bởi thế bé mới không chịu đựng nổi...”

“Tặng cậu cái này!” Nhìn bộ dạng đắc ý của Kim Nguyệt Dạ, tôi cắn chặt răng, lấy trái táo ra, cố ý ném thật mạnh về phía trán hân, “Hừ! Hai hôm nay nhàn rồi không có việc gì làm nên tôi ra vườn táo sau trường bứt vài trái. Thích ăn hay vứt tùy cậu!”

“Hả? Táo ư?” Kim Nguyệt Dạ đỡ lấy trái táo, tay xoa xoa trán, tròn mắt kinh ngạc nhìn tôi.

Hừ! Tên khỉ hôi đáng ghét! Thái độ mi thể là sao hả? Tôi chẳng đoán sai tẹo nào, lát nữa... nhất định hân sẽ cười giễu tôi cho coi.

Nhưng mà, đợi đã... Tôi quên bém mắt kế hoạch ngày hôm nay. Kế hoạch của tôi là rút những lời đường mật vào tai hân để hân cảm động liêu xiêu cơ mà? Chưa gì tôi đã đưa luôn cho hân trái táo, lại còn nói kiểu gắt gỏng.

Thôi, bỏ đi vậy! Xem ra tôi lại phải đi tìm Tô Cơ để thương lượng “đối sách” thích hợp. Tôi hậm hực lườm xéo Kim Nguyệt Dạ một cái, vươn vai uốn ngực như trắng sớ xông trận quay người định rời khỏi.

“Từ từ đã!”

Hả? Tên Kim Nguyệt Dạ định làm gì vậy?

Tôi quay lại nhìn hân, không ngờ hân cắn một miếng táo rõ to, nháy mắt với tôi: “Bé Hựu Tuệ, trái táo này ngon lắm!”

Sáng lấp lánh... Sáng lấp lánh...

Kim Nguyệt Dạ... Hân lại cười kiểu thiên sứ, nụ cười đó tôi đã ngắm suốt hai năm nay rồi. Nhưng tại sao đến bây giờ tôi vẫn thấy tim mình đập thình thịch mỗi khi nhìn thấy nó nhỉ?

“Ồ, bé Hựu Tuệ sao vậy?” Kim Nguyệt Dạ ngậy người ra nhìn tôi.

Tôi định thần lại, cố lắc lắc cái đầu

Không được, không được! Trong cuốn Bí kíp tình yêu của Bạch Tô Cơ có nói là, bên nào dễ bị bên kia mê hoặc thì sẽ là bên thua cuộc. Vì thế tôi phải kiềm chế! Hết sức kiềm chế. Nhưng tại sao tim tôi lại chẳng chịu nghe lời điều khiển của tôi nhỉ?

“Đồ ngốc! Mấy cái bí kíp vặt của Tô Cô chả có ích lợi gì đâu!” Giọng nói mỉa mai quen thuộc tiếp tục vang lên, còn có cả tiếng nhai táo giòn tan nữa. Tất cả dường như tô điểm thêm sự đắc ý của chủ nhân tiếng nói đó.

“Cậu... cậu vừa nói gì?” Tôi hết hoảng. Đúng là chẳng có chuyện gì qua được mắt hắn.

“Có phải Tô Cơ dạy bé nào là ‘lạt mềm buộc chặt – bám dai như đĩa’, rồi còn ‘lúc nóng lúc lạnh’? Còn cả cái gì mà làm chàng cảm động bạn sẽ giành phần thắng tuyệt đối, sau này tha hồ sai bảo chàng như tên cún đúng không?”

Cả người tôi đầm đìa mồ hôi.

Cứ mỗi lần bị hắn “bắt bài” là tôi lại sợ toát mồ hôi lạnh.

Tình hình này có vẻ bất lợi cho tôi rồi. Tôi nên lảng đi chỗ khác thì hơn, tìm Tô Cơ bàn bạc kĩ lại đối sách rồi quay lại “khiêu chiến” với hắn sau. Tôi tự nhủ, cố gắng giữ bình tĩnh, không dám nhìn thẳng mặt Kim Nguyệt Dạ: “Ha ha ha, tôi còn có chút việc nên đi trước đây!”

“Tôi... rất cảm động!”

Hả? Tôi vừa mới bước đi thì chợt nghe thấy tiếng nói khe khẽ sau lưng. Tôi giật mình dừng lại.

“Đồ heo ngổ kia, đây là tình cảm chứ có phải thi đấu đâu! Mà nếu đây là cuộc thi đấu thật sự thì tôi đã thua em từ lâu rồi!” Giọng nói phai sau như ngừng lại cùng lúc với tim tôi, lúc lâu sau mới vang lên tiếp, “Không nhìn thấy em, tôi thấy nhớt da diết! Không tìm thấy em, tôi thấy bồn chồn không yên! Lúc em giận, tôi rất hay để ý từng cử chỉ của em! Lúc em đau khổ, tôi cũng thấy đau lòng theo! Nếu không có em, cuộc đời Kim Nguyệt Dạ này chẳng có chút ý nghĩa nào hết! Những điều này em có hiểu không? Đồ ngốc!”

...

Khoảng lặng ảm áp như trải ra giữa hai chúng tôi. Tôi không dám quay đầu lại nhìn hắn. Đây có phải là tình cảm yêu mến thực sự mà Tô Cơ nói không nhỉ? Nếu không phải thì tại sao mắt tôi lại ướt nhoà đi thế này?

Có lẽ tôi nên nói với Tô Cơ, kế hoạch tuy bị đổ bể hết rồi nhưng tôi lại cảm thấy mãn nguyện hơn bao giờ hết.

Tôi đưa tay chùi mắt, khoé miệng khẽ nhếch lên thành một đường cong hình bán nguyệt hạnh phúc.

.....

Hựu Tuệ à!

Nhìn thấy một Hựu Tuệ tràn đầy sức sống đã quay trở lại,

Tôi rất vui

Hựu Tuệ!

Tình yêu có đúng giống như một cuộc thi đấu không?

Tôi cũng không rõ nữa

Nếu như trong cuộc thi đấu đó, một bên là người mình yêu quý nhất

Một bên là người mình muốn bảo vệ nhất

Vậy tôi phải làm thế nào đây?

45. Q.8 - Chương 5: Lạc Bước Trên Phố Bảo Thạch

Địa điểm

Quán bar Angel

Phố Angel

Thư viện

Nhân vật

Tô Hựu Tuệ: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Kim Nguyệt Dạ: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Sun: Thần tượng tuổi teen

Bạch Ngưng: Hiệu trưởng trường Minh Đức cũ

ONE

Có nên đi không? Hay là thôi nhĩ... Nhưng mà...

Tôi đứng một mình bên phố Bảo Thạch, đấu tranh tư tưởng kịch liệt, nhìn chăm chăm vào cái di động im lìm chẳng có chút động tĩnh nào.

Sáng sớm hôm nay, Sun đột ngột gọi điện thoại cho tôi, bảo là sẽ nói cho tôi biết sự thật về cái chết của Lý Triết Vũ. Mà sự thật gì nhĩ? Không phải Lý Triết Vũ bị hấn hại ra nông nổi đó sao?

“Hựu Tuệ, nếu cô muốn biết chuyện xảy ra ở dưới giếng cổ cụ thể thế nào thì hẹn cô sáu giờ tối nay tại quán bar Angel trên phố Bảo Thạch... Tít tít tít...”

Sau khi nhận được điện thoại của Sun, vì tò mò muốn hiểu rõ ngọn ngành vụ dưới giếng cổ dạo trước là thế nào, tôi quyết định một mình mò đến chỗ này.

“Ô! Em gái nom xinh tươi ghê nhĩ! Đi uống vài chén với mấy anh nhé!”

Hừ... Gớm quá! Đúng là phố Bảo Thạch không phải là chỗ tôi nên lui đến, khắp nơi toàn là quán bar đèn mờ, đám bợm nhậu say xỉn thì nhiều vô kể.

Tôi lùi lại phía sau, nhìn khắp một lượt ba tên đáng vẻ du côn say lướt khướt đang đứng trước mặt. Tôi quay vội người đi co giò chạy về con phố đối diện.

Hộc hộc hộc! Dù gì cũng đã mất công đến tận chỗ này, hay là cứ đi tìm Sun hỏi rõ đầu đuôi mọi chuyện. Những thắc mắc cứ quay vวน trong đầu rồi đè nặng lên ngực tôi, khiến tôi không thở nổi. Sớm muộn thì việc này cũng sẽ lộ rõ chân tướng thôi, không việc gì phải kéo dài ra thêm.

“Hơ hơ hơ hơ! Bé nai đó bị chúng ta dọa cho sợ mất mật rồi!”

“Thật tình... Đã bảo mày phải lịch thiệp một chút mà không nghe! Đáng kiếp! Hà hà hà hà!”

Ba tên du côn kia cười như điên phía sau tôi. Tôi cố gắng trấn tĩnh lại, ánh mắt nhìn về hai bên đường phố Bảo Thạch!

Quán bar Angel... Quán bar Angel...

A! Tìm thấy rồi! Quán bar Angel ở đằng kia!

Sắp đi đến cuối phố Bảo Thạch, tôi đột nhiên nhìn thấy cửa ngõ nhỏ có treo bảng hiệu được kết từ nhiều chiếc đèn nhấp nháy màu tím đề là: Quán bar Angel.

“Hi! Em gái! Vào quán bar Angel chơi cho đã đời đi! Trong đây có nhiều anh chàng đẹp giai lắm đó!”

Người phụ nữ đứng trước cửa câu khách vẫy tay với tôi, cười ha hả rõ vô duyên.

Tôi bực mình nhú màu, hít một hơi thật sâu, lấy hết dũng khí bước vào trong quán.

Chát chát! Bùm bùm! Bùm bùm!

Ôi... Má ơi! Chẳng hiểu sao nhiều người thích kéo đến đây đủ đôn giết thời than thế không biết? Bên trong tối mò, đèn thì mờ, không khí ngột ngạt, tiếng nhạc inh tai nhức óc được vắn to hết cỡ, nghe mà muốn nổ

màng nhĩ. Những người trong quán bar ánh mắt đều dề dề, điên cuồng uốn éo theo điệu nhạc. Nếu như không phải tôi đã biết trước đây là quán bar thì có lẽ tôi tưởng mình đi nhầm vào trại thương điên mất.

Một người phụ nữ dẫn tôi đến chỗ còn trống, sau đó rời khỏi. Tôi đứng như phỗng ở đó, kiễng chân lên ngó xung quanh, bỗng có người vỗ vai tôi.

Hả? Là Sun sao?

Tôi vội vã quay người lại, nhưng hiện lên trước mặt tôi lại là một khuôn mặt ụ thịt nom như cái mặt heo.

Đầu óc tôi như ù lên bởi tiếng nhạc gào rú, chưa kịp định thần lại. Tên “mặt heo” đó liếm liếm môi, nở một nụ cười rõ dề xồm. Hắn đưa ly rượu vừa uống một ngụm cho tôi.

“Em gái, uống với anh một ly nhé! Anh cô đơn quá!”

Oẹ! Oẹ! Oẹ! Tởm quá đi mất!

Nghe thấy tên “mặt heo” nói với giọng ồm ồm như bị nghẹt mũi, tôi nổi hết cả gai ốc, vội tránh qua một bên.

“Xin lỗi, tôi đến đây tìm người có việc chứ không phải đến đây chơi!”

“Cưng đừng sợ mà! Người cưng cần tìm không phải là anh sao?”

Hừ! Đi chết đi! Tên “mặt heo” cà chớn kia! Dù mắt của Tô Hựu Tuệ này có mù đi nữa cũng chẳng thèm đến đây tìm người nhé.

“Xin lỗi! Cô ấy đến tìm tôi!”

Đúng lúc tên “mặt heo” đó định tóm lấy tôi, cánh tay ai đó giơ ra chặn giữa tôi và tên “mặt heo”.

“Sun?” Nhìn thấy khuôn mặt mà cả đời này tôi không thể quên được, tôi giật mình hét lên.

“Cái gì? Hoá ra em gái đã có người rồi à? Chán chết!” Tên “mặt heo” nhìn Sun một lượt rồi vùng vằng cầm ly rượu đi thẳng.

Tôi quay đầu nhìn Sun. Tuy vừa rồi hắn có giúp tôi, nhưng tôi chẳng thấy cảm kích tẹo nào mà trong lòng hậm hực, tôi nhìn hắn.

“Ha ha ha, Hựu Tuệ! Quả nhiên cô đến thật!” Sun khề nháp một ngụm rượu, nhếch mép cười xấu xa, “Hựu Tuệ! Cô liều thật đấy! Nhưng nơi này không hợp với những người như cô đâu! Cô không sợ tôi lên quay lại rồi tung clip lên mạng, fan ruột của cô mà thấy chắc đau lòng lắm!”

“Hừ, cậu sẽ không làm thế đâu!” Mặt tôi lạnh như tiền, hừ một tiếng. Tôi liếc xéo tên Sun, lửa giận như cháy bùng bùng trong lồng ngực, “Sun! Hôm nay cậu gọi điện đột xuất cho tôi chắc không phải chỉ vì muốn kể cho tôi nghe việc xảy ra dưới giếng cổ, mà còn muốn thăm dò thông tin gì từ tôi đúng không? Có chuyện gì cậu mau nói đi, đừng úp úp mở mở nữa!”

Bốp bốp bốp!

Nghe lời tôi nói, Sun sững người ra một lúc, sau đó vờ vịt vỗ tay.

“Thông minh lắm! Công chúa Milan có khác! Đúng thế, hôm nay tôi mời cô đến đây vì muốn chơi trò hỏi đáp với cô!”

“Hỏi đáp?” Tôi không hiểu hắn định nói gì.

“Ha ha ha!” Sung cười gian gian, đặt ly rượu xuống bàn bên cạnh, “Luật chơi rất đơn giản, tôi và cô đưa ra câu hỏi cho nhau, rồi trả lời. Nếu bên nào không trả lời được thì trò chơi coi như kết thúc, cô thấy thế nào?”

Tôi lưỡng lự nhìn Sun, không biết hắn đang toan tính chuyện gì.

Thằng cha này lại định bày trò quỷ gì nữa đây? Nếu hắn muốn trao đổi thông tin với tôi thì cứ nói thẳng ra, việc gì phải bày trò hỏi đáp gì gì ệt. Nhưng dù gì tôi đã lấy hết can đảm đến đây gặp hắn, không thể về tay không được. Cứ làm theo lời hắn trước đã, để xem hắn giở trò gì.

“Được, tôi đồng ý!” Tôi hít một hơi thật sâu, gật đầu.

“Ha ha ha ha! Hựu Tuệ! Tôi càng ngày càng khâm phục sự can đảm của cô đó!” Sun lại cầm ly rượu lên, ngồi hơi nghiêng cười, mỉm cười nhìn tôi, “Để tổ thành ý mời cô đến đây, tôi cho cô hỏi trước!”

“Cho tôi hỏi trước?”

“Đúng vậy, cô hỏi trước đi!” Sun gật đầu chắc như đinh đóng cột.

Tôi cắn chặt môi suy nghĩ, cố gắng lấy lại bình tĩnh.

“Vậy tôi không khách sáo nữa! Tôi muốn biết tại sao nước trong giếng lại đột ngột dâng lên?”

“Ha ha ha!” Sun nhấc lông mày, giả bộ lắc đầu, “Hựu Tuệ! Con người cô thẳng thắn thật, hỏi thẳng vào vấn đề luôn, không vòng vo gì hết. Nói thật nhé, hôm đó tôi cũng sợ hết hồn!”

“Tóm lại cậu có trả lời hay không?” Nhìn thái độ khinh khỉnh của hắn, tôi tức lộn ruột.

“OK OK OK, tôi nói!” Sun cười phá lên rồi thở dài, “Dưới giếng có một chỗ điều khiển nước. Hôm đó có người đã ấn cái nút điều khiển đó, thế là cửa đá ngăn mạch nước ngầm được mở ra, thế rồi giếng bị dòng nước ngầm đó nhấn chìm”.

“Vậy ai là người đã ấn nút?” Tôi sốt ruột.

“Ừm...” Sun bậm môi lại, giơ ngón tay lên xua xua, “Không được phạm luật, Hựu Tuệ à! Mỗi lần chỉ được hỏi một câu thôi! Tôi đã trả lời xong câu hỏi của cô, bây giờ thì đến lượt tôi!”

Bực thật, thằng cha Sun này cố tình chơi trò mèo vờn chuột với tôi đây mà.

Nhưng không biết ai đã ấn nút mở cửa đá nhỉ? Mà tại sao phải mở cửa đá đó ra làm gì? Còn nữa, sao Kim Nguyệt Dạ lại bị ngắt xiu? Rốt cuộc kho báu đã rơi vào tay ai? Tất cả những điều này tôi rất muốn biết...

“Được rồi, đến lượt tôi!” Sun hắng giọng, còn tôi thì cổ lên giẫy cọt tinh thần, “Lúc cô và Lý Triết Vũ chạy thoát ra ngoài, cậu ta có nói với cô chuyện gì liên quan đến kho báu không?”

Kho báu? Hôm đó tôi và Lý Triết Vũ chạy thực mạng ra ngoài. Lý Triết Vũ còn liên tục động viên tôi không được bỏ cuộc, còn hơi sức đâu mà nói đến chuyện kho báu cơ chứ? Thằng cha Sun này mê tiền đến loá mắt rồi.

“Không có!” Tôi lắc đầu quả quyết, “Hôm đó chúng tôi chỉ mãi chạy ra ngoài, làm gì có thời gian nói chuyện khác cơ chứ!”

“Ừm, cô nói cũng đúng...” Sun chống cằm nghĩ ngợi rồi lẩm bẩm. Một tia sáng màu xanh của chiếc đèn nháy khẽ lướt qua mặt hắn. Tôi phát hiện ra mắt hắn đang nhìn tôi chằm chằm, dường như muốn xác định xem tôi nói thật hay nói dối.

Hừ, thằng cha này gian xảo, đa nghi hơn tôi nghĩ nhiều. Tôi phải cẩn thận đề phòng hắn mới được.

“OK! It’s your turn!” Lát sau, Sun bỗng bật tay kêu tách một cái, rồi làm động tác bắn súng chĩa về phía tôi.

Mặt tôi vẫn lạnh như băng, tiếp tục hỏi câu thứ hai.

“Hôm... hôm đó ở dưới giếng đã xảy ra chuyện gì?” Lần này tôi nhanh nhạy hơn một chút, đem tất cả những thắc mắc trong lòng hợp thành một câu hỏi chung chung.

“Ha ha ha, Hựu Tuệ! Cô ranh ma quá đó!” Sun mỉm cười “khen ngợi” tôi một câu. Nhưng trong mắt tôi, hắn đang cười mỉa tôi thì có, “Cô thật lòng muốn biết hôm đó đã xảy ra chuyện gì dưới giếng sao?”

“...” Tôi nhìn Sun, không hiểu sao trong lòng lại dấy lên cảm giác sợ hãi khi phải nghe thấy câu trả lời. Nhưng chân tường sự việc đang nằm ngay trước mắt, tôi không thể bỏ lỡ cơ hội này.

“Đã vậy thì... tôi sẽ kể cho cô nghe!” Sun giống như thợ săn sắp tóm được con mồi, hưng phấn ra mặt. Hắn đặt ly rượu xuống rồi cười rõ gian, dí sát miệng về phía tai tôi, “Dưới giếng đã xảy ra một chuyện động trời, mà Kim Nguyệt Dạ là nhân vật then chốt trong chuyện đó!”

“Sao cơ?” Nghe xong, tôi giật nảy mình.

Kim Nguyệt Dạ là nhân vật then chốt? Hắn nói thế là ý gì? Chẳng nhẽ Kim Nguyệt Dạ là người đã ấn nút mở cửa đá hay là chuyện về kho báu?

“Hựu Tuệ, cô có biết Kim Nguyệt Dạ đã làm gì không? Sun như nhìn thấu tâm can tôi, đặc ý lắc lắc ly rượu. Tôi hít thở, cổ trắn tĩnh lại, rồi gật đầu.

“Thực ra cậu ta và tôi...”

“Hựu Tuệ!”

Đúng lúc chiếc màn bí mật sắp được hé mở thì một giọng nói có vẻ rất căng thẳng vang lên cắt ngang câu chuyện.

Không hiểu tại sao, tôi lại chẳng vì thế mà nổi giận, trái lại thấy lòng nhẹ nhõm. Tôi đang sợ cái gì cơ chứ...

Ồ? Người vừa gọi tên tôi là ai vậy? Giọng nghe quen quá...

Tôi do dự quay đầu lại, thấy Kim Nguyệt Dạ mặc đồng phục quán Happy House đang đứng thờ dốc ngay trước mặt tôi.

“Kim Nguyệt Dạ, sao cậu lại đến đây?” Tôi chớp mắt liên tục để xem mình có nhìn lộn người không, đầu thì vẫn mãi suy nghĩ về những điều Sun vừa nói.

“Chuyện này lát chúng ta nói sau!” Kim Nguyệt Dạ nhìn rồi kéo tôi về phía sau hắn, lấy lưng che kín tôi lại.

“Hơ hơ hơ... Kim Nguyệt Dạ, cậu đến rồi à!” Sun chẳng có chút bất ngờ nào trước sự xuất hiện đột ngột của Kim Nguyệt Dạ. Tôi đứng sau lưng Kim Nguyệt Dạ nên không biết về mặt hắn lúc này thế nào, nhưng nghe giọng nói có vẻ tự đắc lắm.

“Sun, có vẻ như trí nhớ của cậu không được tốt lắm, nên quên mất những gì tôi đã nói với cậu rồi!” Hậu tay Kim Nguyệt Dạ đút túi quần, điệu bộ vẫn tưng tưng như mọi ngày, nhưng giọng nói thì lạnh như đá.

“Ai da, giận rồi hả? Được rồi, được rồi! Tôi vẫn chưa quên đâu!” Nói đoạn, Sun đặt tay lên vai Kim Nguyệt Dạ, “Hôm nay tôi hẹn Hựu Tuệ ra đây vì muốn biết tình hình cô ấy gần đây thế nào! Dù gì... cô ấy cũng từng là mối tình đầu của tôi mà! Ha ha!”

Hừ! Cái tên nói dối không biết ngượng mặt. Hắn coi tôi là mối tình đầu từ khi nào vậy? Tuy ngày xưa tôi từng có cảm tình với hắn...

Trời ạ! Thích hắn đúng là nổi sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời Tô Hựu Tuệ này. Nghĩ lại mà tôi chỉ muốn thất cổ tự vẫn cho xong.

“Ha ha, Hựu Tuệ này, tôi rất muốn biết sau khi cô biết được sự thật thì phản ứng sẽ thế nào...”

“Sự thật gì?” Thấy điệu bộ tên Sun cứ vòng vo đủ kiểu, tôi kiên quyết lao thẳng đến trước mặt hắn, “Sự thật là tên bất lương như cậu mới chính là hung thủ hại chết Lý Triết Vũ!”

“Tên bất lương?” Sun nghe thấy tôi nói xong, mặt tối sầm lại, “Hựu Tuệ! Cô dựa vào cái gì mà dám khẳng định tôi là hung thủ hại chết Lý Triết Vũ?”

“Không phải cậu thì ai?” Trong đầu tôi chợt hiện lên cảnh Lý Triết Vũ bị cả dòng nước nuốt gọn, ngực tôi như thắt lại, “Lúc đó dưới giếng chỉ có cậu, Lý Triết Vũ và Kim Nguyệt Dạ. Nếu không phải là cậu thì là Dạ làm chứ?”

“Hựu Tuệ, cô thông minh quá!” Sun nhếch mày, làm bộ huyết sáo bất cần đời, nhìn Kim Nguyệt Dạ với ánh mắt đầy ẩn ý, “Biết đâu chính là Kim Nguyệt Dạ làm thì sao?”

“Sun!” Tôi hứ một tiếng lạnh tanh, “Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ thân nhau như anh em, cậu ấy không đời nào làm chuyện đó!”

“Vì kho báu thì có thể lắm chứ!” Sun cười giảo hoạt, “Hựu Tuệ à, không chỉ có một mình tôi muốn có kho báu đâu.”

Câu nói của Sun khiến tôi bồn thần cả người, không biết phải tiếp lời hần thế nào. Kim Nguyệt Dạ vì khó bấu mà hại chết Lý Triết Vũ ư? Làm gì có chuyện đó! Nhưng... nhưng mà hôm đó dưới giếng đã xảy ra chuyện gì nhỉ? Kim Nguyệt Dạ chưa hề kể lại với tôi bao giờ!

Hỗn loạn... Hỗn loạn quá đi mất! Đầu óc tôi quay cuồng. Có ai nói cho tôi biết, mọi việc rốt cuộc là thế nào không? Tại sao Kim Nguyệt Dạ lại ngắt xiu... Âm thanh âm âm hôm đó vọng lại là tiếng gì?

“Sun! Cậu uống say rồi hả? Nói nhiều câu hơi thừa rồi đó!” Kim Nguyệt Dạ cười lạnh, hẩy tay Sun đang đặt trên vai xuống rồi phủi phủi vai mình.

“Ha ha ha ha ha...” Sun nhìn tay mình, tự cười mỉa mai, “Rất tiếc! Hôm nay tôi không hề uống say. Vì lâu rồi mới nhìn thấy Hựu Tuệ, vui quá đâm buột miệng nói ra thôi!”

“...”

“Nhưng có điều hai chúng tôi nói chuyện với nhau chưa được bao lâu, mà chuyện phức tạp thế này nói ra thì mất thời gian lắm. Có lẽ hẹn Hựu Tuệ lần sau sẽ nói chuyện nhiều hơn...”

“Đủ rồi!” Kim Nguyệt Dạ đột nhiên gắt lên, làm tôi đứng đằng sau giật nảy mình. Giọng nói của hần hơi căng thẳng, hình như đang lo sợ điều gì đó.

“Sẽ không có lần sau đâu...” Kim Nguyệt Dạ cố ghìm giọng xuống. Hần lúc này chẳng khác nào con thú hoang bị dồn vào chân tường, không còn điềm tĩnh như mọi khi.

“Ồ! Thế hả?” Sun nhìn với vẻ khiêu khích, sau đó cười phá lên đắc ý, “Ha ha... Kim Nguyệt Dạ! Tốt nhất là nên thế. Tuy bình thường thì tôi độ lượng lắm, nhưng tốt hơn hết, cậu đừng có thử thách sự nhẫn nại của tôi! Không còn nhiều thời gian nữa đâu!”

“Cậu nói xong chưa?” Kim Nguyệt Dạ lạnh lùng ngắt lời Sun.

“Xong rồi!” Sun lùi về phía sau hai bước, cười nhạt.

“...” Kim Nguyệt Dạ trừng mắt với Sun rồi thở dài nhìn tôi, “Hựu Tuệ, chúng ta về thôi!”

“Ừ” Tôi sực tỉnh lại, khẽ gật đầu.

Chậc, xem ra có người không thích tôi có mặt ở đây rồi. Vậy tôi đi trước đây!” Sun cầm lấy chiếc áo khoác vắt trên ghế. Lúc đi qua chỗ tôi hần còn ghé vào tai tôi thì thầm, “Hựu Tuệ! Cô muốn biết câu trả lời thì cứ hỏi Kim Nguyệt Dạ, cậu ta biết rõ mọi chuyện mà. Ủa? Mà cậu ta chưa kể gì với cô hả? Hơ hơ hơ...”

“...” Tôi kinh ngạc nhìn Sun. Mặt hần nom rất nham hiểm, “Dạ... Dạ không giống cậu!”

“Hay lắm, tôi cũng đang chờ đợi cái mà hần không giống tôi đấy!” Sun nói xong, cười thâm hiểm nhìn tôi và Kim Nguyệt Dạ rồi quay người bỏ đi. Chỉ còn lại tôi và Dạ đứng sững người ra.

Tiếng ồn ào xung quanh như nhấn chìm nhịp tim đập thình thịch của tôi. Đèn nháy đủ màu đua nhau chiếu rọi vào tôi, hỗn loạn giống như tâm trạng của tôi lúc này.

“Hựu Tuệ, chúng ta đi thôi...” Một lúc lâu sau, Kim Nguyệt Dạ lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm mặc và ra hiệu tôi đi cùng cậu ấy về.

Tôi đi đằng sau Kim Nguyệt Dạ, cúi đầu lặng lẽ, lòng nặng trĩu như treo hàng trăm tấn đá, loạn cào cào cả lên.

TWO

Từ lúc rời khỏi quán bar Angel, Kim Nguyệt Dạ cạy răng chẳng nói nửa câu. Cứ chốc chốc tôi lại len lén quan sát phản ứng của hần, nhưng không biết nên mở miệng nói gì bây giờ.

Câu nói của Sun cứ quay vòng vòng trong đầu tôi. Đầu tôi sắp bốc khói bởi toàn những chuyện không đâu như thế.

“Hựu Tuệ... Sao bé lại tự gõ vào đầu mình côm cốp thế kia?” Kim Nguyệt Dạ tròn mắt quay sang nhìn tôi.

“Ồ, không có gì! Tôi thấy... hơi đau đầu. Híc...”

“Hoá ra là đau đầu à? Tôi tưởng bé đang tự trách mình cơ đấy!” Kim Nguyệt Dạ ngược đầu nhìn trời, thở dài, “Có những người tuy làm sai, nhưng không bao giờ thấy dằn vặt lương tâm cả! Tôi cảm thấy ngực mình có cái gì đó rất khó chịu!”

Híc! Hắn ta đang nhắc khéo tôi chẳng? Muốn tôi xin lỗi hắn ư? Đúng là tên lòng dạ hẹp hòi.

Tôi bĩu môi, lườm hắn một cái, cuối cùng cũng chịu mở miệng nói câu xin lỗi.

“Xin lỗi nhé! Tôi không cố ý!”

“Ừa? Hựu Tuệ, bé vừa xin lỗi tôi đấy à? Sao tôi chẳng cảm thấy gì nhỉ?” Hai tay Kim Nguyệt Dạ rút túi quần, vẩn vơ như không, “Bạn gái của mình lại giấu mình đến quán bar gặp tên con trai khác là chuyện cực kì nghiêm trọng đấy! Chỉ nói một câu xin lỗi là xong à? Đã thế vừa rồi nói câu xin lỗi mà chẳng có tí thành ý gì cả!”

“Vậy cậu muốn thế nào đây?” Tôi bực mình gất lên. “Còn nữa, sao cậu cũng xuất hiện ở quán bar Angel vậy?”

“Hơ hơ hơ! Vì tôi và bé Hựu Tuệ có thần giao cách cảm mà.” Kim Nguyệt Dạ nháy mắt với tôi, né tránh câu hỏi vừa rồi.

“Hừ, tôi còn lâu mới tin!” Tôi trề dài môi, liếc xéo hắn một cái, thấy hắn tuy đang cười nhưng khuôn mặt lại thoáng chút bất an.

“Hựu Tuệ, cô thông minh quá! Biết đâu chính là Kim Nguyệt Dạ làm thì sao?”

“Vì kho báu thì có thể lắm chứ! Hựu Tuệ à, không chỉ một mình tôi muốn có kho báu đâu.”

Mấy câu nói vừa rồi của Sun lại vang lên trong đầu tôi. Tôi thận trọng, có cảm giác lạnh toát sống lưng.

Kim Nguyệt Dạ hại chết Lý Triết Vũ? Sao... sao có chuyện đó được! Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ thân nhau chẳng khác nào anh em ruột. Lúc Kim Nguyệt Dạ cần người giúp đỡ, Vũ luôn ở bên chia tay ra không chút lưỡng lự. Một người anh em tốt như Lý Triết Vũ, Kim Nguyệt Dạ sao có thể làm hại cơ chứ?

Đúng thế... Không thể sai được! Nhất định thằng cha Sun đó muốn đánh đòn tâm lý đây mà. Hắn ta lại lừa gạt tôi.

Nghĩ đoạn, đầu óc tôi đang căng thẳng như sợi dây đàn bỗng như được giải toả, thấy cảnh vật xung quanh đáng yêu hơn bao nhiêu.

Tôi im lặng đi đằng sau Kim Nguyệt Dạ. Những toà nhà cao tầng đi hai bên đường bắt đầu lên đèn, chiếu sáng cả đường đi.

“Hựu Tuệ...” Giọng nói trầm trầm của Kim Nguyệt Dạ bỗng vang lên, “Nếu... những lời Sun nói là sự thật... Nếu Vũ là do tôi hại chết thì em nghĩ sao?”

Câu nói của Kim Nguyệt Dạ như nhát dao xoáy vào tim tôi, phá vỡ bầu không khí yên lặng. Tôi khẽ run lên.

“Kim Nguyệt Dạ, cậu đừng có nói linh tinh... Lý Triết Vũ... Lý Triết Vũ làm sao có thể do cậu hại chết được!” Tôi đặt trọn niềm tin vào Kim Nguyệt Dạ, nhưng dù như thế chẳng nữa, giọng tôi vẫn hơi run run.

Kim Nguyệt Dạ không nói gì cả mà chỉ dang hai tay ra, ngẩng cao đầu ngắm nhìn trời. Dạ cười không được tươi tắn như mọi khi. Gió khẽ thổi tóc và mép áo của Dạ bay lên. Lúc mơ màng, tôi tưởng Kim Nguyệt Dạ sẽ cười ngọt gió bay đi mất.

Kim Nguyệt Dạ nói... vì cậu ấy nên Lý Triết Vũ mới chết...

Tôi mở to mắt nhìn Kim Nguyệt Dạ, cảm giác bất an dâng trào trong lòng.

Tại sao... tại sao Kim Nguyệt Dạ lại hỏi tôi như thế?

A, tôi hiểu rồi! Chắc Kim Nguyệt Dạ thấy hối hận vì mình bị ngất... bị đám thuộc hạ xấu xa của Sun đánh ngất, làm liên lụy đến chúng tôi lúc tháo chạy. Nhưng vì muốn cứu tôi nên Kim Nguyệt Dạ mới ra nông nỗi đó. Nếu cảm thấy hối hận thì người đó phải là tôi mới phải...

Tuy nghĩ như vậy, nhưng trong lòng tôi lại thấy mâu thuẫn vô cùng. Cảm giác đau đớn cứ lan dần khắp cơ thể, tôi thấy khó thở.

“Kim Nguyệt Dạ, đó không phải là lỗi của cậu... Cậu đừng tự trách mình...”

“Đừng tự trách mình?” Kim Nguyệt Dạ tròn mắt nhìn tôi, nét mặt ánh lên chút vui mừng, “Hựu Tuệ, em tin tôi ư?”

“Ừ, tôi tin cậu!”

“Hựu Tuệ...” Kim Nguyệt Dạ mừng rỡ, định tiến sát về phía tôi nhưng sau đó hần chột dừng lại, nét mặt lại lộ rõ vẻ tuyệt vọng, “Không! Em sẽ không tin đâu. Sau này nếu có ai đó nói gì về tôi, em nhất định sẽ không tin tôi...”

“Kim Nguyệt Dạ! Cậu biết không, đầu tôi chứa đầy kỉ niệm về Lý Triết Vũ với chúng ta. Những kỉ niệm đó cũng đủ để chứng minh tình bạn giữa cậu và Vũ. Tôi tin cậu!”

“Em tin tôi thật sao?” Kim Nguyệt Dạ vẫn còn chút nghi ngờ.

“Ừ, tôi tin!” Tôi quả quyết nhìn thẳng vào mắt Kim Nguyệt Dạ.

“Hựu Tuệ! Sau khi Vũ mất, tôi cứ nghĩ rằng nếu người bị chết chìm dưới cái giếng đó là tôi thì tốt biết mấy... Vì chỉ cần như thế, mọi chuyện đau khổ sẽ chấm dứt...” Kim Nguyệt Dạ khẽ nói rồi dừng lại trước mặt tôi, ánh mắt kiên định hơn bao giờ hết, “Nhưng bây giờ... tôi sẽ không nghĩ như thế nữa. Hựu Tuệ, tôi không thể sống thiếu em được. Chỉ cần có em ở bên, dù xảy ra chuyện gì tôi cũng không lùi bước...”

Kim Nguyệt Dạ nói xong, giơ hai tay ra ôm chặt lấy tôi. Tôi cảm thấy sự cô độc như hiện hữu trong con người Dạ.

“Kim Nguyệt Dạ...”

Tôi nhẹ nhàng vỗ vai hân, không dám đập mạnh vì tưởng chừng dùng sức mạnh quá, tâm hồn mong manh kia sẽ vỡ tan.

“Hựu Tuệ, xin em hãy tin tôi! Dù bất kể nơi đâu, bất kể khi nào, em nhất định phải tin tôi, có được không?”

“Được... Được!”

Phút chốc, tôi thấy mình như hiểu phần nào con người Kim Nguyệt Dạ.

THREE

Lại là một buổi sáng đẹp trời, con phố Angel vẫn yên bình như mọi khi.

Thời gian trôi qua nhanh thật, nháy mắt đã sang xuân rồi. Trút bỏ bộ quần áo mùa đông dày cộp, tôi cảm thấy mình như được hồi sinh, bước đi cũng nhẹ nhàng hơn bao nhiêu.

Còn lâu mới đến giờ học, tôi khoác ba lô bước đi chậm rãi, tinh thần sáng khoái bắt đầu một ngày mới...

“Bé Hựu Tuệ, bé đi đâu mà sớm thế? Bộ hẹn hò với ai hả?”

Giọng nói mĩa mai quen thuộc lại vang lên. Chẳng cần ngoái đầu lại nhìn cũng biết, cái tên có bộ mặt thiên sứ đó đang ra vẻ ta đây thế nào.

“Bạn Kim, đây là quyền tự do cá nhân của tôi! Tôi hẹn hò với ai việc gì phải khai báo với bạn nhỉ?”

“Ủa? Vậy sao? Bé Hựu Tuệ mắc bệnh đãng trí à?” Hai tay Kim Nguyệt Dạ đút túi quần, cười tỉnh queo, đã thế còn đắc ý ra mặt, “Không đợi bạn trai mình đến đón đi học cùng, lại còn hẹn hò bí mật với người khác, chuyện này gay go to đấy! Với tư cách là bạn trai của bé, tôi nên phạt bé sao đây?”

“Cậu...cậu muốn gì đây?” Tôi cảnh giác cao độ nhìn hân, nhưng chưa thấy hân có “dấu hiệu” gì bất thường.

“Hơ hơ hơ hơ! Tội mình có thần giao cách cảm với nhau mà! Sao bé lại không biết tôi muốn làm gì nhỉ?” Thằng cha hồ li đó nháy mắt rõ gian, đột nhiên hân đổ cả người lên lưng tôi.

“Bé Hựu Tuệ yêu dấu, chỉ vì đi tìm bé mà suốt sáng nay tôi chạy mỏi như cả chân! Bây giờ chẳng còn tí sức lực nào nữa, bé công tôi đến trường nhé! Coi như đây là chút bù đắp dành cho bạn trai của bé vậy!”

“Cái gì? Công... công cậu đến trường á?” Tôi bị sức nặng của hấn đè đến nỗi hai chân như sắp choãi ra. Tôi hậm hực quay ngoắt đầu lại trợn mắt lên với hấn, “Kim Nguyệt Dạ, cậu tưởng tôi là lực sĩ chắc? Tôi làm sao công nổi cậu hả?”

“Hơ hơ hơ! Đó là chuyện của bé! Tóm lại, bé phải công tôi đến trường, như thế mọi người mới biết đôi ta thâm thiết thế nào chứ!”

“Cậu là đồ...” Nhìn nụ cười “tiểu nhân đắc ý” của hấn, tôi tức đến nỗi suýt ói máu.

Sao tôi lại đi nhận lời làm bạn gái loại người như hấn nhỉ? Tôi đúng là có mắt không trông. Nhưng biết làm thế nào đây? Chẳng nhẽ để mọi người trên đường thấy cảnh mặt mặt này. Thôi mặc kệ! Cứ xem như luyện tập thể dục, cố công cái tên nặng như bò mộng này đến trường vậy. Chỉ cần đi đến cửa trường là ổn rồi.

Tôi nghĩ bụng rồi cắn răng cắn lợi công cái tên ột mét tám đến trường.

“Ồ! Hơ hơ hơ! Bé heo nè, sức mạnh của bé hải hùng thật, công được tôi thật chứ chả chơi. Sau này tôi có say xỉn thì cũng đã có người công về nhà rồi. Bé heo ngốc của tôi sẽ công tôi về nhà! Hơ hơ hơ!” Thăng cha mặt dày đó hí hửng vỗ vai tôi.

Tôi tức tối, định đá một cái cho hấn ngã sấp mặt xuống đất.

“Nằm mơ!”

“Đừng có như thế mà, Hựu Tuệ! Sao bé dễ nổi giận thế? Sau này chúng ta phải sống hoà thuận một nhà với nhau mà!” Kim Nguyệt Dạ ôm chặt cổ tôi, áp khuôn mặt hồ li tinh của hấn vào má tôi rồi cười khi khi.

Hừ! Cái gì mà sống hoà thuận một nhà với nhau? Chính hấn gây sự trước với tôi đấy chứ. Tôi hậm hực lườm hấn, chẳng còn chút sức lực nào để đấu khẩu với hấn nữa.

“Hựu Tuệ! Bé phải chú ý đường đi chứ! Phía trước có hố nước to đừng thế kia!”

“...” Tuy không nhìn thấy vẻ mặt của hấn, nhưng tôi định hất tung hấn xuống cái hố nước cho bõ tức. Ai ngờ đột nhiên chuông di động reo ầm ỉ. Tiếng di động đã ngăn lại hành động “quá khích” đó của tôi lại.

Reng reng reng! Reng reng reng!

“A lô?” Kim Nguyệt Dạ nhảy xuống khỏi lưng tôi. Trong điện thoại vang lên giọng nói con trai. Kim Nguyệt Dạ vẫn mỉm cười, nhưng hình như nụ cười đó không được tự nhiên lắm.

“Xin lỗi, tôi không có thời gian!”

Giọng nói ở đầu bên kia rất nhỏ. Không biết họ đang nói chuyện gì với nhau, nhưng chưa gì Kim Nguyệt Dạ đã thẳng thừng cắt ngang lời.

Tôi ngạc nhiên nhìn Kim Nguyệt Dạ khẽ nhú mày.

Kim Nguyệt Dạ dường như biết tôi đang nhìn hấn. Hấn quay ra nhìn tôi một lát rồi mỉm cười, lùi lại phía sau hai bước. Tôi không còn nghe thấy giọng nói trong di động nữa.

Một lát sau, Kim Nguyệt Dạ gật đầu: “Được, tôi biết rồi... Chủ nhật gặp...”

“Chuyện gì vậy?” Tôi đắm bóp cái vai đau như của mình, giả vờ như không nghe thấy gì hết.

“Bé Hựu Tuệ cũng biết mà!” Kim Nguyệt Dạ gãi đầu gãi tai, vờ vẫn thờ dãi khó xử, “Được hâm mộ quá đôi khi cũng khổ, suốt ngày có hàng dài nữ sinh muốn hẹn hò với tôi! Tuy tôi đã có bạn gái rồi nhưng cũng không thể để họ thất vọng được!”

“Vậy hả...” Tôi khẽ nhếch mày, trong đầu là một trăm lẻ một dấu hỏi.

Giọng nói vừa rồi là của con trai mà, lẽ nào tôi nghe nhầm...

“Hơ hơ! Vậy nhé, bé Hựu Tuệ yêu dấu mau lên lớp đi!”

“Ồ tôi...” Tôi còn chưa kịp nói hết câu thì đã bị tên Kim Nguyệt Dạ lôi xềnh xệch đi như cái bao tải.

Nhìn phía sau lưng Kim Nguyệt Dạ, tôi thấy cả người mình như bị mây đen bao phủ, dự cảm chẳng lành cứ lan dần ra...

FOUR

Cả ngày hôm nay tôi cứ thấp thỏm không yên. Về mặt Kim Nguyệt Dạ khi nghe điện thoại sáng nay cứ hiện lên trong đầu tôi mãi, không xua đi được.

Rõ ràng sáng nay có tên con trai nào đó gọi cho hắn, sao hắn lại nói dối tôi? Hắn đang giấu tôi chuyện gì chẳng?

Sun!

Lạ thật, sao cái tên Sun lại loé lên trong đầu tôi nhỉ. Hay là người gọi điện sáng nay cho Kim Nguyệt Dạ chính là tên Sun đó? Ồi, mày làm trò gì vậy Tô Hữu Tuệ? Mày có phải là nhà tiên tri đâu cơ chứ? Trên đời này thiếu gì con trai mà mày cứ nhật định hải do tên Sun đáng ghét đó gọi nhỉ?

Nhưng mà... nhưng mà... tối hôm qua ở quán bar Angel, Sun nói chuyện với Kim Nguyệt Dạ là “Cậu đừng có thử thách sự nhẫn nại của tôi!” và “Không còn nhiều thời gian nữa đâu!” ý thế nào nhỉ?

Không ổn... Rõ ràng là có cái gì đó không ổn!

Tốt nhất tôi nên đi tìm Kim Nguyệt Dạ hỏi cho rõ ràng.

Tiếng chuông tan học vừa reo lên, tôi lao ngay đến thư viện.

Vừa mới bước vào phòng đọc dành cho lớp 11, tôi thấy chỗ ngồi chất đầy sách và sổ ghi chép của Kim Nguyệt Dạ, nhưng chẳng thấy bóng dáng hắn ta đâu.

Híc! Không ngờ cũng có lúc tên này chăm chỉ ghê. Gió khe thổi trang sách kêu sột soạt. Tôi tiện tay cầm lên một cuốn sách, bỗng nhìn thấy phía dưới cuốn vật lý có tập sách về các cung hoàng đạo.

Cung hoàng đạo? Hắn độ này nổi hứng ngâm cứu về các cung hoàng đạo chắc? Mà thôi, tìm được hắn rồi tính sau.

“Kim Nguyệt Dạ!”

Tôi lượn một vòng trong thư viện, khẽ gọi tên hắn nhưng chẳng có ai trả lời cả. Lát sau tôi nhìn thấy sau giá sách địa lí xuất hiện ột bóng dáng quen thuộc.

“Kim...”

Xoạt!

Hả? Chuyện gì vậy? Tôi há hốc mồm nhìn học sinh ưu tú của trường – tức Kim Nguyệt Dạ ngang nhiên xé một trang trong cuốn sách, vội vã đút vào túi quần. Hắn làm trò gì vậy?

Tôi rón rén đi đến phía sau, đập bốp một cái vào vai hắn. Ai dè hắn giật bắn mình, mặt ngạc nhiên.

“Là bé Hữu Tuệ à?” Kim Nguyệt Dạ mừng rỡ khi nhìn thấy tôi. Nhưng trước lúc đó, mặt hắn có chút hoang mang.

“Tôi đến tìm cậu!” Tôi cố giữ vẻ bình tĩnh, mỉm cười, chỉ vào cuốn sách Kim Nguyệt Dạ vừa đặt lên giá, “Sao cậu toàn đọc những sách kiểu này vậy? Nổi hứng nghiên cứu về các cung hoàng đạo à?”

“À! Đúng thế! Dựa vào cung hoàng đạo có thể đoán được tính cách của người khác! Tôi đang muốn tìm hiểu kĩ hơn về bé Hữu Tuệ mà!”

“Vậy hả?” Tôi mỉm cười nhìn lên giá sách, câu “Tại sao cậu lại xé một trang trong cuốn sách đó?” đành nuốt lại vào bụng, không hỏi nữa.

Kim Nguyệt Dạ... Sao tôi lại cảm thấy bất an thế này? Tôi ngược đầu nhìn lên nhìn thẳng vào khuôn mặt đang cố diêm tĩnh của Kim Nguyệt Dạ.

“Bé Hựu Tuệ có chuyện gì à? Mà đúng rồi, sao bé biết tôi ở thư viện?” Kim Nguyệt Dạ kéo tay tôi đi. Đường như hắn đang muốn trốn tránh điều gì đó, ngay cả bước đi cũng vội vã hơn.

“Đương nhiên là tôi biết chứ! Lớp cậu đang có gián điệp đặc biệt do tôi cài cắm mà. Hành tung của cậu tôi rõ như lòng bàn tay!”

“Hơ hơ! Công chúa Minh Đức có khác! Thông minh thật!”

“Đúng thế! Tôi rất thông minh... Kim Nguyệt Dạ, nếu cậu đã thấy như vậy sao vẫn còn giấu giếm tôi?” Tôi nắm chặt tay Kim Nguyệt Dạ, mỉm cười nói.

“Hả?” Kim Nguyệt Dạ vẫn giả vờ cười, “Bé Hựu Tuệ nói gì vậy? À, hay là bé nghi ngờ tôi lén lút hẹn hò với nữ sinh khác chẳng? Không ngờ bé lại hay ghen thế! Hơ hơ hơ!”

“Kim Nguyệt Dạ...”

“Được rồi, cùng lắm thì tôi sẽ đọc sau này không nói chuyện với nữ sinh nào nữa vậy, ngay cả nhìn cũng không, thế nào?”

“Kim Nguyệt Dạ, tôi không... Nay, cậu đi đâu thế?”

Tôi định truy hỏi Kim Nguyệt Dạ cho rõ đầu đuôi thì ai ngờ thoát một cái đã thấy hắn lặng mắt tăm. Tôi co giò chạy về phía cửa thư viện. Nhưng lúc tôi nhìn thấy bóng dáng hắn thì hắn quay lại cười rạng rỡ với tôi, rồi tiếp tục rời khỏi thư viện.

Tôi đứng nghệt ra ở cầu thang gần cửa lớn thư viện, nhìn bóng Kim nguyệt Dạ đi khuất dần. Lần đầu tiên tôi có cảm giác, thế giới của Kim Nguyệt Dạ vừa lạ lẫm lại vừa cách tôi xa vời vợi...

Tại sao Kim Nguyệt Dạ lại xé trang nói về các cung hoàng đạo trong cuốn sách ở thư viện nhỉ? Nếu cần thì hắn có thể mượn cuốn sách đó về nhà xem cơ mà. Trừ khi hắn không muốn ai phát hiện chuyện này.

Nhớ lại cách trả lời ồm ồm, khéo léo né tránh câu hỏi của hắn, lòng tôi đã cố bình lặng nay lại rối như tơ vò.

Mất cả buổi tối ngồi suy ngẫm, thế mà tôi chỉ thấy rối trí thêm.

Sáng nay cô Bạch Ngưng gọi tôi lên văn phòng nói chuyện, tôi cũng chẳng còn tâm trí tập trung xem cô nói những gì.

“Hựu Tuệ... Em Hựu Tuệ...”

“Dạ! Vâng... vâng!”

Tôi giật mình tỉnh lại, vỗ nhẹ vào đầu, lấy lại tinh thần nhìn cô Bạch Ngưng ngồi trước mặt.

Chết thật... Ngồi trước mặt cô Bạch Ngưng mà tâm hồn tôi lại treo ngược cành cây. Nhìn ánh mắt nghiêm nghị của cô Bạch, tôi ngại ngùng cúi đầu.

Độ này kết quả học tập của tôi chắc khiến cô Bạch thất vọng lắm...

“Ô Hựu Tuệ! Cô gọi em đến sớm thế này không phải để ngồi nhìn em ngẩn ngơ nghĩ chuyện ở tận đâu...”

“Em xin lỗi cô ạ!”

“Cô vừa nói với em về việc tranh quyền sở hữu căn biệt thự cổ số 23 phố Angel, em có hiểu cô nói gì không?” Cô Bạch nhắc gọng kính ở dưới sống mũi lên, nhìn tôi chăm chăm.

Thấy ánh mắt chờ đợi của cô Bạch, tôi vừa mới ngước đầu lên lại cúi vội xuống. Ban nãy cô Bạch nói những gì, tôi hoàn toàn chẳng nhớ tẹo nào.

“Ô Hựu Tuệ! Cô biết gần đây xảy ra khá nhiều chuyện...” Giọng cô Bạch dường như chùng xuống khiến tôi thót tim, “Nhưng em phải hiểu một điều, tuy trên danh nghĩa hai trường đã sát nhập làm một, nhưng cuộc thi đấu vẫn chưa kết thúc đâu. Tranh quyền sở hữu căn biệt thự cổ số 23 sẽ là cuộc thi đấu gay cấn nhất vì nó có liên quan đến việc ai là người đứng ra lãnh đạo trường Minh Dương trong tương lai.”

“Vâng thưa cô Bạch, em hiểu rồi ạ!” Tôi thành khẩn gật đầu.

“Chỉ có điều em...” Cô Bạch định nói gì đó nhưng lại thở dài nãy nê, “Cô nghĩ chắc em cũng nghe được tin từ thầy Nhã Văn, vì Lý Triết Vũ không may bị tai nạn thiệt mạng, nên nhà trường nghiêm cấm các học sinh trong trường tìm kiếm kho báu trong khu biệt thự.”

“Vâng, em có nghe nói chuyện đó ạ!”

“Có điều cô vừa nhận được tin, dạo này Kim Nguyệt Dạ đang tìm hiểu về bản đồ các cung hoàng đạo liên quan đến kho báu!”

“Cô bảo sao cơ ạ? Là Kim Nguyệt Dạ ư?” Nghe tin sét đánh ngang tai đó, tôi há hốc cả mồm, khẽ rùng mình.

“Em Tô Hựu Tuệ!” Cô Bạch chống cằm suy nghĩ, ánh mắt án lên vẻ nghiêm túc sau lớp kính dày cộp, “Cô biết em và Kim Nguyệt Dạ độ này rất thân thiết với nhau, nhưng cô mong em sẽ không liên quan đến chuyện này. Còn về vụ Kim Nguyệt Dạ đang tìm hiểu bản đồ các cung hoàng đạo, cô sẽ thông báo lại với thầy Thôi ngay!”

“Em biết rồi ạ. Cô cứ yên tâm, em sẽ không vi phạm nội quy trường đâu!”

“Thế thì tốt. Vậy trước khi cuộc thi đấu diễn ra, cô hi vọng em sẽ vứt bỏ khỏi đầu mình những suy nghĩ linh tinh, trở thành Tô Hựu Tuệ ưu tú trước đây. Liệu trong kì thi sắp tới, em có tự tin giành được quyền tham gia cuộc thi đấu đó không?”

“Vâng, em sẽ cố gắng hết sức!”

Nghe thấy câu trả lời của tôi, cô Bạch hài lòng gật gù. Vừa mới bước ra khỏi văn phòng, đầu óc tôi càng lúc càng mơ hồ. Kim Nguyệt Dạ đang điều tra bản đồ các cung hoàng đạo có liên quan đến kho báu ư? Phải rồi hôm đó ở thư viện, hần xé một trang có hình các cung hoàng đạo, lại còn tìm cách né tránh các câu hỏi của tôi...

Tôi phải làm thế nào bây giờ? Nên tin tưởng hay nghi ngờ hần đây?

“Hựu Tuệ, cô thông minh quá! Biết đâu chính là Kim Nguyệt Dạ làm thì sao?”

“Vì kho báu thì có thể lắm chứ! Hựu Tuệ à, không chỉ một mình tôi muốn có kho báu đâu.”

Câu nói của Sun lại vang lên trong đầu tôi...

Làm thế nào bây giờ?... Tôi hải làm sao đây? Tiếp tục tin tưởng Kim Nguyệt Dạ hay nghi ngờ hành động mờ ám của hần?

Kim Nguyệt Dạ! Rốt cuộc cậu còn giấu tôi những gì nữa đây...

Hựu Tuệ!

Tôi hiểu em định hỏi tôi những gì...

Hựu Tuệ à!

Tôi cũng tự nhủ, tôi không thể kể hết mọi chuyện với em

Nhưng...

Xin em hãy tin tôi

Bất kể lúc nào...

Bất cứ nơi đâu...

Bởi vì đó chính là động lực giúp tôi tồn tại...

Hết tập 8

46. Q.9 - Chương 1: Ngày Tưởng Niệm Màu Trắng Của Hoàng Tử Vũ

Địa Điểm:

Lớp 11E

Sân vận động trường cấp III Minh Dương

Happy House

Giếng cổ bí mật trong khu biệt thự số 23 phố Angel

Nhân vật:

Tô Hựu Tuệ: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Bạch Tô Cơ: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Khâu Hiểu Ảnh: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Kim Nguyệt Dạ: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Lăng Thần Huyền: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Nhã Văn: Trợ lý chủ tịch trường cấp III Minh Dương

One

Tôi mang tâm trạng như đeo đá quay về lớp học, trong lòng vẫn tự nhủ có nên đi tìm Kim Nguyệt Dạ để hỏi cho ra nhẽ mọi chuyện không. Nhưng đúng lúc đó, tiếng bàn tán xôn xao của mấy nữ sinh đi lướt qua khiến tai tôi đồng lên.

- Ôi chà! Thời tiết hôm nay đẹp quá đi mất! Nắng ấm thật!
- Ừm! Minh nghĩ trời đẹp vậy chắc là do linh hồn của Vũ ở trên kia phù hộ, vì hôm nay là lễ tưởng niệm nửa năm ngày Vũ mất mà. Lý Triết Vũ nhân hậu như thế, nhất định sẽ không để mọi người phải đội mưa đội gió đến số 23 phố Angel.
- Suyt! Tô Hựu Tuệ kia, đừng nhắc đến Vũ trước mặt con nhỏ ấy...

Lý Triết Vũ...

Tôi ngơ ngẩn ngược đầu nhìn bầu trời xanh trong. Ánh nắng rực rỡ đã xua đi những đám mây u ám hai hôm trước. Bầu trời trong vắt, chiếu xuống những tia nắng hiền hòa. Những đám mây trắng chậm chậm bay trên trời nom cứ như là những cánh buồm trắng tinh khôi lững lờ trôi.

Cơn gió khẽ thoảng qua như vuốt ve khuôn mặt, mang theo hương vị ấm áp của mùa xuân, khiến tôi có cảm giác đó là vòng tay dịu dàng của Lý Triết Vũ.

Đúng rồi! Hôm nay tưởng niệm nửa năm ngày Vũ mất, chuyện quan trọng thế này sao tôi lại quên băng đi nhỉ? Nửa năm rồi... Cậu ấy đã ra đi được nửa năm rồi...

- Hựu Tuệ, cậu có thư này!
- Ồ, cảm ơn cậu!

Vừa mới bước vào lớp, lớp trưởng đã đưa cho tôi một phong thư. Tim tôi hơi nhói lên, mắt cứ nhìn chăm chăm vào phong thư quen thuộc rồi cả người tôi bỗng run lên bần bật.

Vẫn là một phong thư màu trắng, trên đó in hình chiếc lông vũ thuần khiết, không hề có tem, số bưu chính, cũng chẳng đề tên người gửi là ai...

Lại là một bức thư gửi từ thiên đường xuống sao? Chẳng nhẽ LTV gửi thư cho tôi thật sao? Lê nào cậu ấy cảm nhận được sự phiền muộn của tôi?

Tôi vội vã quay về chỗ ngồi, mở ngay thư ra đọc.

Ngày x tháng x năm x

Thời tiết:âm u

Hôm nay tôi có chuyện không vui...Tôi vừa cãi nhau với Dạ xong.

Vì Dạ nói với tôi rằng, đối với cậu ấy, kho báu ở khu biệt thự số 23 phố Angel quan trọng hơn tất cả.Còn tôi lại ko đồng tình với cách suy nghĩ đó của Dạ.

Từ hồi còn học tiểu học, tôi và Dạ đã là bạn thân của nhau. Ngày đầu tiên quen Dạ, tôi thấy Dạ thật kiên cường, mạnh mẽ nhưng cũng rất bướng bỉnh, ngang tàng.Thậm chí đến bây h, tính cậu ấy vẫn thế, chẳng thay đổi tẹo nào.

Tôi biết một khi Dạ đã hạ quyết tâm, thì dù trời có sụp cậu ấy cũng phải tìm bằng được kho báu mới thôi. Nhưng tôi không muốn Dạ mù quáng dấn thân vào việc tìm kho báu.

Tôi ko hiểu sao Dạ lại muốn có kho báu đến vậy và cậu ấy chẳng bao h chịu nói rõ nguyên nhân vs tôi cả. Nhưng tôi nghĩ, có lẽ việc này liên quan đến bố mẹ cậu ấy, và nó cũng cải thiện được phần nào cuộc sống hiện nay của Dạ. Bây h cậu ấy vừa tự nuôi sống bản thân vừa phải trang trải tiền học phí đắt đỏ. Những chuyện này quả là gánh nặng đối vs Dạ...

Vả lại tôi cũng biết, ước nguyện lớn nhất của Dạ là có thể tìm được bố mẹ đẻ và hiểu rõ xuất thân của mình. Nếu như những việc này đều liên quan mật thiết đến việc tìm ra kho báu ở khu biệt thự số 23 thì cậu ấy nhất định không từ bỏ.

Có lẽ đối với Dạ thì việc tìm ra kho báu sẽ là bước ngoặt lớn trong cuộc đời cậu ấy...

Nhưng tôi muốn nói với Dạ rằng, nên cạnh cậu ấy còn có 1 người con gái quan trọng gấp vạn lần kho báu. Hơn nữa, trực giác mách bảo tôi rằng, kho báu đó sẽ mang lại tai họa đau đớn cho Dạ...

Tôi chăm chú đọc bức thư, tay run lập cập, đến ngay cả việc thở cũng thấy khó khăn hơn trước còn đôi mắt thì mở lố lức một to.

Sao lại thế này? Tại sao lại như thế này?

Không thể tin nổi... Lý Triết Vũ lại nhắc đến vụ kho báu. Đúng là Dạ muốn có kho báu thật...

- Hựu Tuệ, cô thông minh quá! Biết đâu chính là Kim Nguyệt Dạ làm thì sao?
- Vì kho báu thì có thể lắm chứ!Hựu Tuệ àh, không chỉ một mình tôi muốn có kho báu đâu.
- Hựu Tuệ, xin em hãy tin tôi!Dù bất kể nơi đâu, bất kể khi nào, em nhất định phải tin tôi, có được không?

Câu nói của Sun và Kim Nguyệt Dạ cứ đan xen trong tâm trí tôi thất đầu mình chỉ muốn nổ tung. Chẳng nhẽ...chẳng nhẽ đúng như lời tên Sun nói? Thảo nào gần đây Kim Nguyệt Dạ cứ là lạ thế nào ấy. Hắn còn âm thầm tìm hiểu về các cung hoàng đạo...Rốt cuộc hôm đó ở dưới giếng cổ đã xảy ra chuyện động trời gì nhỉ?

Tại sao ... Tại sao chứ? Tóm lại mọi chuyện là như thế nào?

Đội đã! Bình tĩnh nào, phải thật bình tĩnh...Tôi cắn chặt môi để trấn tĩnh lại.

Biết đâu đây chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên, mà cũng có thể do tôi hiểu nhầm Dạ. Dù gì thì đến h tôi vẫn chưa nghe được lời giải thích nào của Dạ cả...

Tôi không được kích động như thế, tôi đã từng hứa với Kim Nguyệt Dạ là nhất định sẽ tin hắn rồi mà.

Hôm nay là ngày tưởng niệm LTV, tôi ko được nhằm đúng lúc này mà xóay thêm vào nỗi đau, ko thể để người lại tiếp tục rơi vào tâm trạng hoang mang, căng thẳng. Và tôi cũng không muốn để cho LTV ở trên thiên đường nhìn thấy cảnh chúng tôi sống chẳng vui vẻ gì.

Bình tĩnh...Tôi hựu tuệ...mày phải thật bình tĩnh...

-Sữa này, uống đi!

Đặt ly sữa trên bàn, hần ngồi xuống cạnh nó. Nó đang cặm cụi giải mấy bài toán khó, nó chẳng cần sự giúp đỡ nào của hần cả. Môn mà nó ngu nhất, cả đời không khá được mãi mãi là môn văn. Chả hiểu phân tích thơ, cũng chả hiểu tả cảnh. Biết vậy nên hần đã tìm trên mạng và chuẩn bị sẵn cho nó cả sấp.

-Đây là đề văn, các đề có khả năng sẽ ra, cô học đi!

Nhìn vào sấp giấy A4 hần đặt lên bàn, nó lật từng trang mà muốn tá hỏa. Nó dốt văn và ghét môn văn vậy nên dẫn đến tình trạng là học cũng chẳng vào. Vì điểm số nên nó mới cố gắng học thôi

Mặt bí xị, nó nhìn hần

-Nhiều quá vậy? Lọc bớt nữa được không?

-Không được, tôi đã rút bớt nhiều lắm rồi. Cô mà không học gởi điểm về nhà lúc đó ba cô đọc được thì đừng có khóc!

Mặc cho hần hù dọa, dù sao thì ba nó cũng biết về cái “tiền sử môn văn” của nó. Ông không yêu cầu nó điểm cao ở môn văn, chỉ cần 6,5 là vừa lòng rồi. Điểm văn của nó chỉ nằm ở hàng trung bình, văn viết thì như con nít cấp 1. Cái số nó vậy thì bây giờ chỉ biết học thôi.

Để cho nó với đồng bài dài cả cây số, hần lại thần nhiên nằm trên giường nó và rút điện thoại ra chơi để bớt thời gian.

-Tên kia, sao anh nằm trên giường tôi. Về phòng anh mà nằm, ở đây làm gì? Đi học bài đi

-Tôi thông minh sẵn rồi, không cần học. Tôi thích ở đây để canh chừng cô học biết chưa? Qua đêm nay cô phải thuộc hai bài văn đấy! Không nói nhiều đâu!

Dứt câu hần liền rút dây phone ra đeo vào để nghe nhạc, còn có nó thì cần nhằn được một lát. Đành thở dài ngồi học, một bài văn phân tích dài đến tận 2,3 trang A4, nhìn dòng chữ mà mí mắt nó cứ xụp xuống và gục luôn trên bàn lúc nào không hay.

Nhẹ nhàng bế nó lên giường, bây giờ cũng đã 10 giờ rồi. Nó cũng đã học được một bài rưỡi (vì trang giấy được lật ra ở giữa bài thứ hai). Hần nhìn nó, muốn nhìn gương mặt nó mãi, nhìn lúc nó ngủ trông hiền quá đáng yêu hơn lúc thức nhiều. Không kiềm được mình, hần (lại) khê đặt lên môi nó một nụ hôn miêng thì thắm vào tai nó

-Ngủ ngon nhé, heo ngốc!

Đóng cửa rồi bước về phòng, bây giờ là lúc hần bắt đầu học bài. Dù có thông minh cỡ nào con người vẫn phải học thì mới giỏi được. Hần đồng ý thức khuya để học bài và dành thời gian kia để chăm sóc cho nó. Vì phải kế thừa cái công ty của ba mình nên hần đã hoàn thành chương trình cấp 3 từ lâu rồi, nên mấy bài tập bây giờ có là gì, chỉ cần ôn lại thôi.

Nghe thấy KND lẩm bẩm gọi tên mình, tôi còn chưa kịp ngẩn đầu lên thì một bàn tay ấm áp đã nắm chặt lấy tay tôi. Hơi ấm từ lòng bàn tay KND như truyền vào tận tim tôi. Trong phút chốc, dường như có một sức mạnh vô hình giúp tôi hàn gắn lại con tim đang bị tổn thương của mình.

Kim Nguyệt Dạ... Tù trước đến h nếu ko có hần ở bên, ko bik tôi đã ra sao rồi...

Tôi dần dần trấn tĩnh lại, nhưng có cảm giác Kim Nguyệt Dạ đang chờ đợi nhìn về phía giếng cổ. Sự đau đớn hần rõ trên gương mặt hần. Là tại tôi nhạy cảm quá chăng? Tại sao tôi cảm thấy trong sự đau đớn đó lại thoáng có chút bất an và sợ hãi?

- Các em thân mến, hôm nay là ngày tưởng niệm nửa năm Vũ mất, nhà trường đặc cách mở khu biệt thự cổ số 23 để các em có thể đến đây tưởng niệm LTV. Bây h, chúng ta hãy dành 3 phút để mặc niệm bạn ấy!-Chú Nhã vẫn vừa dứt câu, mọi người cùng cúi xuống, im lặng mặc niệm LTV.

Những tiếng khóc nức nghẹn ngào vẫn vang lên không ngừng. Nỗi đau đớn không cùng như biến thành đám mây u ám che phủ phố Angel, che phủ khu biệt thự cổ số 23, thậm chí che phủ cả trái tim mỗi người.

Sự bi thương như hóa thân thành mưa phùn, rơi nhẹ nhẹ trên tóc, mặt và người chúng tôi. Một trận gió thổi lướt qua mang theo cái lạnh đến rùng mình.

- Hựu Tuệ...
- Ủ...
- Hựu Tuệ...Em phải mãi mãi ở bên tôi nhé...
- Kim Nguyệt Dạ...

Tôi ngạc nhiên quay đầu sang, thấy KND đang cúi thấp đầu. Tóc xòa xuống che mất gương mặt hẩn, tôi ko thể nhìn rõ nét biểu cảm trên khuôn mặt đó.

Nhưng tay hẩn bỗng lạnh toát, cả người khẽ run lên...

Kim Nguyệt Dạ sợ nhìn thấy chiếc giếng cổ ư? Vì chính KND đã hại chết Lý Triết Vũ nên bây h thấy cần rút lương tâm sao?

Nghĩ vậy, tôi thấy lạnh toát sống lưng, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Không thể nào...Tô Hựu Tuệ...Nhất định không phải thế!KND và LTV là bạn thân từ nhỏ, làm sao có chuyện hoang đường đó được...Tô Hựu Tuệ, mày phải tin KND. Chẳng phải mày đã từng hứa là sẽ mãi mãi tin dạ sao? Phải tin Dạ...

- Ủ...Tôi sẽ mãi mãi ở bên cậu...-Tôi mím chặt môi gật đầu, cố gắng gạt bỏ những suy nghĩ vẩn vơ.
- ...-KND khẽ mỉm cười vs tôi, nhưng trong đôi mắt ấy lại tràn đầy sự tuyệt vọng.
- Phút mặc niệm đã kết thúc!

Ba phút sau, chú Nhã Văn đứng bên cạnh chiếc giếng cổ, hít một hơi thật sâu rồi ngẩng cao đầu nhìn cả đoàn người.

• Các em thân mến, hồi còn học ở trường Sùng Dương, Lý Triết Vũ luôn là một học sinh ưu tú.Trong cuộc thi lần trước giữa trường Sùng Dương và Minh Đức, LTV đã xả thân cứu bạn mình. Sau tai nạn ngoài ý muốn đó, trường Sùng Dương và Minh Đức đã ngồi lại vs nhau và đưa ra một quyết định thay đổi lớn.Để các em học sinh khác ko bị cuốn vào những chuyện như vậy, ban lãnh đạo nhà trường đã ra quy định nghiêm cấm tất cả các học sinh trong trường tìm hiểu về kho báu , dù vì bất cứ lý do j đi nữa...Nếu chúng tôi phát hiện có học sinh nào vi phạm mật điều tra về kho báu, chúng tôi sẽ kỉ luật nặng bằng cách đuổi học.

- Vẫn có người đang tìm kho báu sao?
- Sao lại thế nhỉ?Bị đuổi học thì nguy lắm...
- Nói như vậy thì sau này khu biệt thự cổ số 23 sẽ được canh chừng cẩn mật lắm đấy...

Nghe thấy chú Nhã Văn nói xong, mọi người bắt đầu nhốn nháo bàn tán.

Không biết lúc này KND đang nghĩ gì, chỉ thấy hẩn trầm tư cúi đầu xuống.

- KND...Sắc mặt cậu kém lắm!-Tôi lo lắng hỏi.
- ...

Nhưng KND ko trả lời, mà chỉ miễn cưỡng mỉm cười. Nhưng...mặt hẩn trắng bệch, ngay cả môi cũng thế...

- Được rồi!-Chú Nhã Văn cất giọng, cắt đứt những lời xầm xì bàn tán của mọi người.Sau đây xin mời em KND, đại diện cho tất cả học sinh có mặt ở đây lên phát biểu đôi lời.
- Kim Nguyệt Dạ, đến lượt cậu kia!

Thấy Dạ đang mãi chìm đắm vào suy tư j đó, tôi khẽ huých vào hẩn. KND hơi sững người rồi rút ở trong túi ra một tờ giấy được gấp gọn gàng, bước lên phía trước.KND đứng bên cạnh chiếc giếng cổ, đối diện vs chúng tôi.

- Các bạn thân mến, ko có gì có thể nói hết được nỗi đau buồn này, hôm nay chúng ta đến đây để tưởng niệm hoàng tử thánh thiện trường Sùng Dương-Lý Triết Vũ...

Giọng nói trầm buồn của Kim Nguyệt dạ vừa vang lên đã khiến tất cả những người có mặt đều im bật.

Four

- Hựu Tuệ, bà chú ý hộ tôi, có được không hả?-Tô Cơ nắm chặt chiếc áo len màu vàng trong tay, vừa soi gương vừa chọc tôi – Hôm nay là ngày cuối tuần, bà hứa sẽ đi dạo phố với tôi cơ mà? Cả ngày nay bà cứ ngơ ngẩn ngẩn ngẩn như người mất hồn. Nhưng công nhận hôm qua KND cứ là lạ làm sao ý. Mọi người đều nghi hấn hại chết LTV, thế mà hấn chẳng thêm giải thích gì hết. Hấn ko sợ làm thế mọi người càng hiểu nhầm thêm sao? Nhưng tôi biết, ko thể có chuyện Dạ hại Vũ được!

- Đúng đó, đúng đó! Ai cũng bảo hôm đó nom Dạ cứ kỳ quặc thế nào ấy! Dạ và Vũ thân nhau như thế, nên nhiều người cũng ko dám tin Dạ làm hại Vũ. Hiểu Ảnh cũng ko tin đâu.-Hiểu Ảnh đứng trong tiệm tò mò lôi chiếc mũ len thời trang ra, đội thử trên đầu rồi ngắm trước gương.

- Thì...thì thế...Ha ha ha...-Tôi cầm túi xách đứng bên cạnh, mặt mày thiểu não, chẳng dám ho he những ngờ vực của mình về KND.

- Hựu Tuệ! Bà làm sao vậy? Làm gì mặt mày cứ khó đăm đăm thế? Đợi đã, Hiểu Ảnh, bà đừng có chọn cái bộ lòe loẹt như tên hề thế kia! Tô Cơ giật ngay chiếc áo xanh xanh đỏ đỏ trong tay Hiểu Ảnh, rồi dúi cho nhỏ ta chiếc váy màu hồng phấn. Sau đó, Tô Cơ trừng mắt với tôi: "Hựu Tuệ, bà đừng có bảo với tôi là bà cũng ko tin KND nhé, bà là bạn gái hấn cơ mà!"

- Tôi...- Nhớ lại việc xảy ra hôm qua và những bản khoản cứ lượn vòng trong đầu mấy ngày hôm nay, tâm trạng tôi còn u ám hơn cả thời tiết lúc này.

Tô Cơ và Hiểu Ảnh bỏ quần áo đang thử xuống, quay sang nhìn nhau rồi tiến sát về phía tôi. Hai nhỏ thò cổ dài ra, mắt tròn tròn lên nhìn tôi như nhìn quái vật.

- Hựu Tuệ, hôm nay bà kỳ vậy...-Tô Cơ nheo mắt lại, cười gian gian như kiểu bắt thóp đc tôi.

- Đúng, đúng thế! Kỳ thật, kỳ thật đó! Hiểu Ảnh trề dài môi, nói liến thoắng như vẹt.

- KO phải thế...-Tôi thở dài lắc đầu-Hai bà đừng có đoán già đoán non, chẳng qua tâm trạng tôi ko vui thôi...

- Tâm trạng ko vui? Khả năng “đánh hơi” của con nhỏ Tô Cơ này còn nhạy hơn cả chó săn. Nhỏ ta ra vẻ bí hiểm nhìn tôi: "Ha ha ha...Tô Hựu Tuệ, bà thăm rùi!"

Đúng đúng đúng, Hựu Tuệ thăm rùi!-Hiểu Ảnh cũng a dua theo, đã thế còn lấy tay vuốt cằm, gật gù.

- Thăm á? Sao tôi lại thăm hả?-Tôi ngây người ra nhìn Tô cơ và Hiểu ảnh

- Hà hà hà hà...Hựu Tuệ àh, con trai là nguyên nhân buồn phiền của con gái, bà đã nghe câu này chưa? Cứ mỗi lần nhắc đến chủ đề này, Tô Cơ lại hào hứng vô cùng, cả người cháy hừng hực, mắt sáng như sao nhìn tôi-Chắc bà cảm thấy KND độ này đang giấu giếm cái gì đó phải ko?

- ...-Tim tôi đập thình thịch.Lẽ nào 2 con nhỏ nhìn thấu được những thắc mắc, ngờ vực cứ quanh quẩn trong đầu tôi mấy hôm nay?

- Tôi hiểu rồi!- TC tự tin tràn trề vỗ vai tôi, làm như thể không gì qua được mắt nhỏ- KND đang đi của bé khác hả?

- Tô Cơ...-Nhìn nụ cười rõ gian mãnh của Tô Cơ, tôi ko biết nên cười hay mếu nữa.

Con nhỏ này tài thật! Chuyện đó mà cũng nghĩ ra được, đã thế còn đi quá xa chủ đề vừa nói chuyện vừa rồi.

- Hà hà hà! Xem ra lớn chuyện rồi đây!Thấy tôi im lặng ko nói câu j , tô cơ cứ tưởng thật, vỗ tay cái đét, sung sướng như bắt được vàng-Giấu giếm và lừa dối chính là nguyên nhân gây sứt mẻ tình cảm!Hựu Tuệ, theo kinh nghiệm của tôi, tuyệt đối mấy chuyện này tuyệt đối ko được làm ngơ chi qua, phải dẫn mặt cho hấn bik tay!

- Đúng đúng đúng! Dẫn mặt cho biết tay! HA phụ họa theo.

- Tô cơ...ko phải chuyện đó...-Tôi lắc đầu, cười đầu khổ.Nhưng bà bạn tô cơ đột nhiên tròn tròn mắt, cười rất gian.

- Hựu Tuệ, bà còn chối nữa! Tôi phải bắt quả tang tên KND đó đang lén lút hẹn hò!
- Hả? Bắt quả tang ư? Nghe tô cơ nói vậy, đầu óc tôi càng rối tinh rối mù.
- Đúng đó! Nhìn bên kia kìa! Tô Cơ làm ra vẻ bí mật liếc tôi 1 cái rồi kéo tay tôi đi. Nhìn xem kia ko phải KND thì còn ai vào đây?
- Sao? Kim Nguyệt Dạ ư?

Tôi sững người ra, ném vội bộ quần áo đang định thử xuống, thò đầu ra ngoài cửa hàng nhìn.

- Ủa? Đúng là KND thật! Hắn đang làm j ở đây thế nhỉ? Hôm qua hắn bảo phải đi làm thêm cơ mà. Hay là chỗ hắn làm thêm ở gần đây?
- Ha ha ha ...Hựu Tuệ, thế mà bà còn dám nói KND ko lén lút hẹn hò với bé khác! - Tô Cơ thò đầu ra, nhếch mày cười đắc ý - Giác quan thứ 6 của tôi mạnh lắm! Tên KND đó nhất định giấu bà làm chuyện j đó mờ ám. Hựu Tuệ, nhân lúc hắn vẫn chưa đi xa, mau đi theo hắn.
- Đi đâu?
- Đương nhiên là theo dõi hắn rồi, phải bắt tận tay chứ!

Lúc chúng tôi rời khỏi cửa hàng bán đồ len, lén đi theo KND là tầm 10 h sáng. Mãi đến tận 9h30 phút tối. Chúng tôi ms dừng lại ở chỗ gần cửa tiệm Happy House.

- Ôi má ơi! Tên KND này bộ là siêu nhân làm thêm chắc? Sáng sớm đi dạy gia sư, trưa thì đi phát tờ rơi, chiều thì đi quảng cáo loại sữa mới, tối lại còn chạy đến Happy House làm. Tôi có nhìn lộn ko vậy?

Tô Cơ thở hổn hển, mặt mày tái dại dựa vào cái cây mọc gần Happy House. Tôi và hiểu anh cũng mệt há miệng.

Tôi đúng là bị điên thật rồi. Hiếm hoi lắm ms có ngày cuối tuần rỗi rãi để nghỉ xả hơi, thế mà lại đi nghe con nhí Tô Cơ xúi dại. Tuyệt Đại Tam Kiều tui tôi mất toi cả ngày đi theo dõi KND, đúng là công cốc.

Nhưng ngày nào KND cũng đi làm thêm liên tục như thế này, ngay cả chút thời gian nghỉ ngơi cũng ko có. Hắn sống như vậy lâu lắm rồi ư...

- Tiểu Huyền Huyền! - Tiếng hét như xé vải của Hiểu Ảnh cắt đứt mạch suy nghĩ của tôi. Chúng tôi ngẩng đầu lên, thấy Lăng thần huyền đang đứng lù lù trước mặt, tròn mắt nhìn chúng tôi.

Hiểu Ảnh vừa thấy hắn đã tỉnh như sáo, nhảy bổ về phía hắn.

Tôi quay sang nhìn Tô cơ. Cái tính ngang bướng của con nhỏ này đến chết cũng ko thay đổi. Rõ ràng rất quan tâm đến tên Huyền nhưng lại cố ép đầu xuống đất, ko chịu nhìn lên. Tô Cơ vờ như ko để ý j đến tên Huyền.

- Nè, mấy cô làm j ở đây vậy? - LTH tách “móng vuốt” của Hiểu Ảnh ra khỏi người, cúi xuống nhìn tôi và Tô Cơ.
- Tiểu huyền huyền ơi, tụi này đi theo dõi Kim Nguyệt Dạ đấy! - Hiểu Ảnh đứng đằng sau kiễng chân lên, ôm chầm lấy cổ tên Huyền - Vì hôm nay Dạ bí mật hẹn hò.
- Bí mật hẹn hò? - LTH nhúm mày, sau đó cười phá lên - Khâu hiểu ảnh, cô nói nhầm j thế? Tuy bề ngoài Dạ tán tỉnh này nọ, nhưng tôi rất hiểu Dạ, Dạ cực kỳ chung tình. Mà đã là con trai thì thi thoảng hẹn hò vs ng khác cũng có sao đâu! Cùng lắm là hẹn đi uống tách cà phê với nhau, có j mà phải theo dõi...
- Hừ, đúng là xảo biện của bọn con trai! - Tô Cơ liếc xéo LTH, hậm hực nói.
- Này, BTC! Cô đừng có ở đây mà ra vẻ mình là chuyên gia tình yêu j đó nhé! Cái trò theo dõi vô vị này lại do cô đầu têu chứ g
- Liên quan j đến cậu?
- Cô...

- Nhìn kia, nhìn kia! Dạ sắp ra rồi! Đi theo nhanh lên! Nãy giờ hiểu ảnh cứ thấp thỏm sau gốc cây để thám thình tình hình. Bỗng nhỏ giơ tay ra chỉ về phía Happy House. LTH ngẩn người ra. Ảnh mất mọi người đều đổ dồn về một phía,

- Lẹ lên coi- Tô Cơ vung tay chỉ huy, tụi tôi đang đứng nào đằng sau gốc cây bèn lon ton chạy theo.

Five

Tôi, Tô cơ, Hiểu ảnh mò mẫm đi theo KND, lòng vòng 1 hồi ko ngờ lại quay lại phố angel. Chẳng hiểu sao tên khỉ ngổ lảng thần huyền cũng lò dò bám đuôi.

- Nhìn j mà nhìn! Có j lạ đâu, tôi chỉ tò mò thôi!- Mặt lảng thần huyền đỏ như quả cà chua, hấn trừng mắt nhìn Tô Cơ, cầu nhàu-Muộn thế này mà Dạ còn đến phố Angel làm j nhỉ?Hay là quay về trường lấy đồ?

- Không phải!-Tô cơ nói chắc như đinh đóng cột-Nhìn xem!kim nguyệt da trèo tường vào trong khu biệt thự số 23 kia.

- KND trèo tg vào khu biệt thự số 23 ư?Khu biệt thự này đã bị khóa lại và cấm người ra vào rồi cơ mà.

- Tôi tô cơ, hiểu ảnh, và lảng thần huyền nghệt mặt ra nhìn nhua, rồi cùng chạy ào về phía khu biệt thự số 23. Nhờ tên lảng thần huyền giúp, chúng tôi trèo tường vào trong dễ dàng hơn.

- Giờ này cả khu biệt thự yên tĩnh đến đáng sợ. Ngay cả bóng thầy giáo đi tuần cũng chẳng thấy đâu chứ đừng nói bóng KND.

- Này!hiểu ảnh!Bà đi đứng cẩn thận cho tôi nhờ, đừng có chốc chốc lại hẩy tôi thế!

- Híc... Tô cơ đi lù lù trước mặt hiểu ảnh, làm hiểu ảnh ko nhìn rõ đằng trc.

- Bà chỉ cần đi theo tôi là dc rồi, Hựu Tuệ cũng thế mà!

- Đủ rồi đó!Hai cô im hộ đi!Nãy giờ mồm cứ nói toang toác, sợ người khác ko nghe thấy àh?

- Lảng thần huyền, cậu nói j hả?Mồm cậu to nhất thì có!

- Suyt!Mấy người ngậm hết miệng vào cho tôi!Tôi thấy KND rồi!

Bốn đứa chúng tôi lom khom lưng rón rén như mèo, lần lượt chui qua bụi cây rậm rạp nhất ở trong khu biệt thự. Sau khi cất công mò mẫm 1 hồi, tôi phát hiện ra bóng KND.

KND quay lưng lại phía chúng tôi. Hấn đang đứng cạnh chiếc giếng cổ, sọt ruột gỗ đồng hồ đeo tay liên tục. Hình như hấn đang đợi ai đó thì phải.

Tôi quay lại ra hiệu vs mấy tên đi cùng, nhắc họ giữ im lặng, rồi quay đi nhẹ nhàng vén bụi cỏ trước mặt. Gió thổi những ngọn cây kêu xào xạc, âm thanh đó như nhấn chìm hơi thở của chúng tôi.

- Hơ, có người đến kia!-LTH cố ghìm giọng xuống. Chúng tôi nín thở đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng bước chân cách giếng cổ ko xa.

Nghe thấy tiếng bước chân, KND bắt đầu đỡ sọt ruột hơn và hơi quay người về phía đó.

- Ai da!Xin lỗi nhé!Vừa bị đám phóng viên đeo bám kinh quá, khó lắm ms cắt đuôi được!Nhưng ko ngờ cậu cũng đứng h hện nhỉ?

- Ô... giọng nói này nghe quen quá!Là ai nhỉ?

- Ừm... giọng nói này nghe giống...

- Suyt! Đừng nói nữa!

LTH cũng cảm thấy tình hình có vẻ ko ổn, mặt mày căng thẳng, khẽ hét lên vs Tô cơ và hiểu ảnh.

Nhìn khuôn mặt tái dại đi của LTH, tim tôi đập như gõ mõ. Dường như những lo lắng nghi hoặc kìm nén trong lòng bấy lâu nay sắp nổ tung, khiến bản thân tôi cũng ko dám đối mặt vs nó.

- Sun!Tôi chẳng quan tâm, tôi cũng ms đến thôi!

Sun... Người đó đúng là Sun! Tôi mò thế này KND còn vào khu biệt thự để hẹn gặp Sun sao?

- Sun?- LTH ngăn người ra 1 lúc, vội vã bật đèn mở cửa trước mặt để xem cho rõ hơn.

Tô cơ và tôi ngạc nhiên nhìn nhau.

- Ha ha ha, thế thì tốt! Người đứng cạnh gốc cây khẽ cười, rồi tiến hẳn ra ngoài mấy bước.

Mặt trăng ló dạng như vén bầu trời đêm, phản chiếu ánh sáng mờ mờ trên mặt KND và người đứng đối diện vs hắn. Cả 4 đứa chúng tôi lạnh toát sống lưng.

Đúng là Sun thật...

LTH bức bối, khẽ đột đột trong lòng. Tên Sun tinh quái hình như đã phát hiện ra cái gì đó khác thường.

- Ồ, KND, cậu có chắc hôm nay chỉ có mình cậu đến đây không? - Sun nhíu mày, ngờ vực nhìn về phía bụi cỏ chúng tôi đang nấp.

• Đương nhiên chỉ có 1 mình tôi thôi! - KND nhìn Sun không chút biểu cảm, nói luôn mà chẳng cần suy nghĩ - Lẽ nào cậu nghĩ, tôi sẽ gọi thêm vài người nữa đến đây để chứng kiến tôi và đứa mưu mô như cậu hợp tác vs nhau như thế nào sao?

• ...-Sun nhướn mày, sau đó cười rõ to - HA ha ha ha... KND, cậu hài hước thật! Nhưng mà thế cũng tốt, tôi cũng chỉ muốn nhanh nhanh có được kho báu thôi. Nếu kéo nhiều người vào cuộc, lúc chia chác cho nhau phiền lắm, vả lại tôi cũng thấy tiếc của!

- Cái gì? Kho báu... - LTH cắn chặt môi, cổ họng ngứa đang cháy bùng bùng, người hắn run lên bần bật.

• Đừng nhiều lời! - KND lạnh lùng nhìn Sun, ném 1 tờ giấy về phía đó - Bản đồ hình các cung hoàng đạo tôi vẫn chưa giải được. Nhưng tôi đã làm theo lời cậu, đăng ký tham gia cuộc thi giành quyền quản lý khu biệt thự này. Đây là giấy giới thiệu thầy hiệu trưởng đưa cho tôi.

• Thế hả? - Sun mở tờ giấy ra xem, vẻ mặt rất hài lòng - Làm tốt lắm, KND! Những việc cậu làm đều thành công ngoài sức tưởng tượng! Ha ha ha!

- Hừ Tuệ... Thế này là sao...? - Tô cơ không giữ nổi bình tĩnh nữa, hốt hoảng quay sang hỏi nhỏ.

Tôi nhíu chặt mày, không trả lời, trong lòng càng thấy rối rắm.

Hóa ra chuyện KND bí mật điều tra về kho báu là có thật. Nhưng điều tôi không thể ngờ là dựa lại câu kết vs Sun làm chuyện này. Tại sao vậy... Tại sao KND lại làm như vậy?

• Rất tốt! - Sun mỉm cười ném lại tờ giấy cho KND - Có bộ óc thiên tài như cậu trợ giúp, tôi thấy an tâm hẳn lên. Thực ra ms đầu, tôi định tối nay đến đây khảo sát thử xem thế nào...

• Biết rồi, có điều cậu đừng quên chuyện cậu đã hứa với tôi! KND lạnh lùng cắt ngang lời Sun, khinh khỉnh nhìn hắn,

Dù sự thật đã phơi bày ra trước mắt, nhưng khi nghe thấy câu trả lời của KND, tim tôi như bị rút xuống đáy vực thẳm.

- KND... - LTH tức đến run người, rú ầm lên như một con thú hoang, nhảy xổ đến

- LTH, đợi đã!

Tôi giơ tay ra muốn ngăn LTH lại nhưng ai dè bị cái tên khỏe như voi này kéo theo luôn, thế là ngã chúi ra khỏi bụi cỏ.

- Hừ Tuệ!

- Hừ Tuệ! Bà không sao chứ?

Tô cơ và hiểu ảnh thấy tôi ngã sõng xòai, hốt hoảng nhảy bổ ra chỗ tôi, dìu tôi đứng lên.

Thế là cả bốn đứa chúng tôi đều bị lộ tẩy, đứng lù lù trước mặt Sun và KND.

- Huyền? Sao cậu lại ở đây?- Thấy LTH tự động ở đâu nhảy ra, KND giật nảy mình. Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt méo xẹo của tôi, ánh mắt hẩn bóng bối rối.
 - Vụt!-Tờ giấy trong tay KND bị rơi xuống đất.
 - Hựu Tụê...
 - Hừ! Cậu phải thấy mừng vì tụi này đều có mặt đông đủ ở đây ms đúng, nếu ko ai cũng bị cậu kừa mà chẳng bik j hết!- LTH tức đến nổi mặt đỏ gay, lao như điên đến túm lấy cổ KND- Tại sao lại làm thế? Rõ ràng cậu bik tên Sun khôn khiếp là kẻ đã hãm hại Vũ ra nông nỗi đó, vậy mà cậu vẫn câu kết vs hắn tìm kho báu!
 - LTH! Bình tĩnh đã, có j cứ từ từ nói!- Tôi giật tay khỏi Tô cơ và hiểu ảnh, định chạy đến can. Nhưng khi thấy ánh mắt sắc lạnh của KND, tôi dừng lại
 - Ôi chà!Một, hai ba bốn năm! Bạn về đều đến đông đủ cả!- Sun đứng lên khỏi thành giếng, khẽ phỉu bụi trên tay, sung sướng ra mặt nhìn tui tôi- KND! Việc của chúng ta đã bàn xong, tôi ko ở lại làm phiền bạn bè mấy ng tâm sự vs nhau nữa, tôi đi trước đây!
 - Đợi đã!- LTH bỗng buông cổ áo KND ra, chạy xông xộc đến chỗ Sun- Sun! Tao nói ày bik, ngày nào LTH này còn sống, mày đừng hòng chạm 1 ngón tay vào kho báu ở đây. Mày chính là hung thủ hại chết Vũ! Thằng khôn!
 - Ha ha ha ha!Đừng kích động thế anh bạn! Sun cười tỉnh bơ, lắc lắc đầu, giơ tay ra giữ khoảng cách vs LTH- Nhất định tôi sẽ có được kho báu. Còn vụ hại chết Vũ... Ha ha ha, chưa có đủ chứng cứ thì đừng có ăn nói hàm hồ nhé! Dù gì tôi cũng là thần tượng của bao nhiêu ng. Tôi sẽ kiện cậu vì tội bôi nhọ danh dự người khác!
 - Đồ khôn!- Sun chọc LTH tức đến phát điên. Huyền vung tay định đâm thẳng vào mặt Sun, ai dè hắn né dễ dàng như ko. Hắn chẳng thèm để tâm đến sự uy hiếp của LTH, cười nhạt 1 tiếng rồi đi thẳng ra chỗ tường bao, biến mất hút trong bóng tối.
 - Tức...tức quá!- LTH ko cam tâm, gào um lên. Hiểu Ảnh và tô cơ cũng lúng túng, ko bik nên làm j .
 - KND!- LTH nắm chặt tay lại thành nắm đấm quay người bước đến trước mặt KND, kẻ này h vẫn im thin thít- KND, cậu giải thích đi, chuyện này là thế nào?
- KND đứng lặng lẽ dưới ánh trăng mờ mờ.
- KND! Tôi và cậu là nanh em tốt của nhau, có j mà ko dám nói hã?-LTH như ngồi trê đồng lửa, thở gấp hơn.
 - ...-KND ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mặt LTH, sau đó quay ngoắt sang 1 bên- Chẳng có j phải giải thích cả!
 - Cậu là thẳng tòi!-LTH nổi điên, túm lấy cổ áo KND- Tại sao lại làm thế hã? Tại sao lại đi giúp tên Sun khôn khiếp đó?Cậu có bik m đang làm j ko?
 - Dừng tay lại, LTH! Đừng làm thế...- Tôi vội lao đến ,cổ sống cổ chết ôm khư khư nắm đấm của tên huyền. Tôi ko muốn nhìn thấy KND bị thương...
 - Tiểu huyền huyền....Dạ.... Hu hu hu hu!- Thấy tình hình căng như dây đàn, hiểu ảnh dụi dTô Cơ mím chặt môi ôm đầu Hiểu ảnh, hoang mang nhìn tụi tôi, ko bik nên nói j.
 - KND... Dù bất kể ai đồn thổi j về cậu, tôi cũng ko tin, tuyệt đối ko bao giờ tin... Tôi chỉ tin lời nói của một mình cậu-LTH hít sâu, nhìn chằm chằm vào mắt KND- Tôi chỉ mún hỏi cậu 1 câu, csi chết của vũ có liên quan đến cậu ko?
 - ...-KND cúi đầu nhìn xuống đất, sau đó chỉ mỉm cười, nhưng hình như ko muốn trả lời.
 - Nói đi... Cậu nói j đi chứ! Tại sao ko nói j hết?-LTH dùng hết sức lay mạnh vai KND. Mắt LTH vẫn đỏ vì tức giận.

KND... Có phải ngay từ đầu cậu đã bắt tay vs Sun... để tìm mọi cách có được kho báu, rồi cùng Sun hại chết vũ....

- ...- KND vẫn ko nói nữa cậu, chỉ đăm đăm nhìn LTH...
- Là cậu... lẽ nào đúng là cậu ư...-LTH dường như hiểu ra tất cả. Nhưng hắn ko thể chấp nhận sự thật này, cả người mềm nhũn ra, giọng nói run rẩy.

LTH khóc. Sự đau đớn và phần nộ của cậu ta như hòa cùng dòng nước mắt chảy tuôn.

- KND...- Tôi cũng tuyệt vọng khi thấy LTH như vậy, nhưng vẫn cố đứng thẳng trước KND, nhen nhóm chút hi vọng cuối cùng- Cậu đừng nói thế! Cậu nói j đi chứ! Mau giải thích vs mọi người đi!
- Còn phải giải thích j nữa!- LTH nắm chặt tay, cố kìm nước mắt lại, quay sang nhìn tôi,-Sự thật rành rành ra thế này, còn j để nói nữa hả?. Là cậu ta... Chính cậu ta... Chỉ vì muốn có kho báu mà ấn nút mở cửa chặn nước ngầm! Cậu ta đã hại chết Vũ! Chính cậu ta là hung thủ!

Tâm trạng kích động tột độ của LTH như truyền sang tôi. Tôi quay lại, nghi hoặc nhìn KND. Còn kim nguyetj dạ vẫn lạnh như 1 tảng băng, đứng im ở chỗ cũ, ko chịu lên tiếng, dường như mặc nhận tất cả...

- KND! Cậu mà là hung thủ hại Vũ!- LTH như con thú hoang bị thương, gào lên trong đau đớn trước mặt KND- Cậu bik ko!Cậu còn đáng ghê tởm hơn cả tên Sun đó. Uống công lúc còn sống, vũ đối xử tốt vs cậu, Nhưng cậu... cậu lại... cậu là thằng vong ân bội nghĩa!
- LTH! Dừng tay lại! LTH đã mất hết lý trí, vung tay đấm KND. Tôi, Tô Cơ và Hiểu Ảnh định lao đến ngăn lại nhưng... nhưng ko hiểu sao chân tôi như bám rễ ở 1 chỗ, ko tài nào nhúc nhích được.

- Bóp!

• ... Tôi mở mắt to chứng kiến cảnh KND ngã xuống đất vì cú đấm đầy phần nộ của LTH. Tim tôi như bị ai đó bóp chặt lại.

- KND, tôi phải trả thù cho vũ! Tôi phải đánh chết cậu!- Đấm KND 1 cú xong, LTH vẫn chưa hả giận, giơ tay định đấm thêm phát nữa. Tôi chẳng kịp nghĩ ngợi nhiều, lao ngay đến che cho KND dù vẫn còn nuôi chút hi vọng mong manh nhìn hắn-KND! Nói đi...Hôm đó ở dưới giếng cổ đã xảy ra chuyện j? Tại sao cậu lại giúp tên Sun tìm ra kho báu. Chắc cậu có nỗi khổ tâm đúng ko?

KND hơi sững ng, nhưng sau đó từ từ đứng dậy chùi vệt máu ở khóe miệng, ngẩng cao đầu nhìn thẳng 4 ng chúng tôi, lạnh lùng nói:

- Tôi chẳng có j để nói cả.
- KND... Cậu...- cả ng tôi nhũn ra, ko còn chút sức lực/

Tôi tuyệt vọng nhìn KND! Đây có đúng là KND mà tôi bik ko? Có đúng là hắn ko?

LTH dường như bị rút hết sức lực khỏi người, loạng choạng lùi lại phía sau mấy bước, cười nhạt:

- Nhìn đi! Nhìn cho kỹ đi Tô Hựu Tuệ! Cô còn j để nói nữa ko? KND... hắn chỉ là con sói đội lốt người, cô ko cần phải thông cảm vs loại người này!

- Hơ hơ hơ!-KND khẽ cười rồi ngồi thẳng dậy. Sự phần nộ của chúng tôi chẳng ảnh hưởng j đến hắn.

Ánh trăng dường như ko muốn nhìn thấy cảnh tượng đau lòng này nên đã chui đầu lẩn trốn vào bầu trời đêm.

Ba bóng người đứng bên chiếc giếng cổ bị nhảm chìm giữa bóng tối, cũng giống như tâm trạng của từng người lúc này.

- Chết rồi! Hình như có bảo vệ đến!

Tô Cơ đột nhiên quay đầu lại nhìn và tỏ vẻ sợ hãi đến mức nín thở, kéo hiểu ảnh chạy về phía tôi. Tôi nhìn theo ánh mắt nhỏ đang rọi ra thì có ánh đèn pin đang chiếu tới.

- Mau chạy thôi!- Tôi hốt hoảng lôi tên LTH vẫn đang điên tiết vs cơn tanh bành chạy về phía tường bao...

- Còn KND thì sao...- Hiểu Ảnh chần chừ nhìn KND vẫn ngồi im trên đất.

Tim tôi giật thót, dừng bước lại.

- Mặc xác cậu ra!Đáng đời!- LTH hậm hực nhìn về phía LKND, dùng giọng nốp rất vô tình cảnh cáo chúng tôi.

KND quay lưng về phía chúng tôi nên tôi không thể nhìn thấy vẻ mặt hắn lúc này. LTH kéo tôi chạy 1 mạch đến chỗ tường bao. Tôi cũng chạy như bay theo mọi người mà không hề quay đầu lại... Chạy thoát khỏi khu biệt thự số 23, bỏ lại một mình KND...

Dạ!

Là cậu thật ư?

Ko ngờ lại là cậu...

Sao có thể là cậu cơ chứ?

Ba chúng ta thân thiết như anh em ruột, sống chết có nhau.

Đều là tam đại thiên vương lừng lẫy trường Sùng Dương...

Tôi điên cuồng xua đi ý nghĩ đó...

Nhưng sự im lặng đến tận nhĩ của cậu,

Chẳng khác nào cái tát quất thẳng vào mặt tôi.

Nhưng kỳ lạ là.

Tôi lại thấy đau đớn tận cùng trái tim

By:Lăng Thần Huyền

47. Q.9 - Chương 2: Đôi Cánh Thiên Sứ Bóng Đêm Dưới Ánh Mặt Trời

Đại điểm:

Lớp 11E

Hội trường trường Minh Dương

Lầu vọng tinh

Bến xe buýt trên phố Angel

Nhân vật:

Tô Hựu Tuệ: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Bạch Tô cơ: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Khâu Hiểu Ảnh: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Kim Nguyệt Dạ: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Lăng Thần Huyền: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Lý Chấn Dục: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

ONE

Hôm nay Kim Nguyệt Dạ có đến trường không? Chẳng biết tối qua hắn có bị làm sao không?

Cả đêm qua tôi cứ vật qua vật lại, không sao chợp mắt được. Tôi không tài nào hiểu nổi, rốt cuộc Kim Nguyệt dạ giấu diếm chuyện gì? Tại sao hắn lại không chịu nói ra...

Tôi đặt phịch balo xuống, ngồi ngơ ngẩn gần đài phun nước, ngược nhìn bầu trời xanh thẳm không một gợn mây, thở dài náo nức.

“Chào bạn, phiền bạn chỉ giúp tôi phòng giáo vụ ở chỗ nào được không?”

Hả? Ai vừa hỏi vậy? Chỗ đài phun nước này là cứ địa bí mật của tôi, sáng sớm có rất ít người qua lại đây mà.

“Phòng giáo vụ ư?” Tôi ngậy người ra, vội vàng chỉnh lại trang phục xộc xệch của mình, “Nó nằm ở tầng ba toà nhà đối diện, cậu cứ đi thẳng rồi rẽ trái là đến!”

“Cảm ơn bạn nhé!”

“Không có gì!” Như phản xạ có điều kiện, tôi nở nụ cười tuyệt chiêu hình bán nguyệt với anh chàng vừa hỏi thăm đường.

“Bye Bye!” Nam sinh đó mỉm cười rồi vẫy tay chào tôi, quay người bước về phía tôi chỉ. Đúng lúc này ánh mắt tôi dờ ra.

Nụ cười đó... Là... là... Lý Triết Vũ!

Tôi tròn mắt kinh ngạc, sững sốt ngẩn khuôn mặt nhìn nghiêng của nam sinh đó. Cả người tôi như bị trúng tà, tôi đứng ngây ra như tượng.

Không thể nào... Không thể như thế được! Nhất định... nhất định là tôi nhìn nhầm rồi. Làm sao có thể là cậu ấy chứ? Làm sao có thể là cậu ấy chứ?

Nhưng hương cỏ thơm dịu dịu chính là mùi nước hoa Lý Triết Vũ hay dùng, còn cả khuôn mặt nhìn nghiêng quá đỗi thân thuộc ấy...

“Đợi... đợi đã!”

Mãi sau tôi mới kịp hoàn hồn, đứng bật dậy đuổi theo bóng nam sinh ấy đã đi khuất đó.

Là cậu ấy sao? Có thật là cậu ấy không? Không thể nhầm được, nhất định là cậu ấy rồi. Lẽ nào... lẽ nào cậu ấy đã quay trở về.

Học học! Học học!

Nhanh như cắt, tôi chạy bang qua bãi cỏ, sân trường rồi hành lang... Nhưng suốt đường đi, tôi chẳng nhìn thấy bóng cậu ấy đâu. Hình như ban nãy chỉ là ảo ảnh, thoát một cái đã biến mất...

Phòng giáo vụ! Đúng rồi, khi nãy cậu ấy hỏi đường đến phòng giáo vụ...

Tôi vừa thở hồng hộc vừa chạy như tên bắn đến tào nhà hành chính của trường, cứ đi mãi, đi mãi cho đến khi nhìn thấy căn phòng đề biển là “phòng giáo vụ” mới dừng lại.

Rầm!

Tiếng động âm trời khiến thầy giáo vụ đang ngủ gà ngủ gật giật thót mình.

“Ồ... là Tô Hựu Tuệ đấy à, có chuyện gì không em?”

Không có... Cậu ấy không có ở đây... Căn phòng chẳng có ai ngoài thầy giáo vụ vừa tỉnh ngủ.

“Không... không có gì ạ. Thưa thầy, em muốn hỏi thầy về kế hoạch phân công các lớp dọn vệ sinh quanh trường ạ...” Tôi cố kìm nén sự hụt hẫng trong lòng, vờ bịa ra lý do nào đó để che đậy hành động đường đột của mình.

“Ồ, chiều nay thầy sẽ gửi thông báo đến từng lớp.” Thầy giáo vụ thở phào, có lẽ tôi làm thầy bất ngờ quá, bây giờ thầy mới kịp chấn tĩnh lại. “Em Tô Hựu Tuệ này... Lần sau nhớ gõ cửa trước khi vào phòng nhé!”

“Vâng ạ, em xin lỗi thầy...” Tôi lí nhí trả lời, quay người định về lớp, nhưng sau đó vẫn cố gắng hỏi thêm, “... Thưa thầy, ban nãy có bạn học sinh nam nào đến gặp thầy không ạ?”

“Ban nãy à? Không có em ạ...”

“Thế ạ, em cảm ơn thầy!”

Tôi đành từ bỏ ý định, chậm rãi bước ra khỏi phòng, thở dài thườn thượt.

Chẳng nhẽ... lúc này tôi nằm mơ sao...

Tôi Hựu Tuệ, mà lại bị ảo giác rồi... bị ảo giác rồi...

Tôi khẽ gõ vào đầu mình, quay về lớp học.

Reng reng reng... Reng reng reng...

Thôi chết! Ngay giờ mãi làm mấy việc không đâu, mất bao nhiêu thời gian, kiểu này tôi lên lớp muộn mất.

Tôi hốt hải chạy như tên bắn về lớp học. Nhưng vừa mới đi đến hành lang, tôi đã thấy bên ngoài cửa lớp vậy kín mít toàn người là người.

Ủa? Là thật, vừa này có chuông truy bài rồi mà, sao mọi người vẫn chưa quay về lớp vậy? Tôi cố gắng ngó nhìn.

Đám đông trước mắt tôi ai nấy đều chen chúc, thò dài cổ ngó qua cửa sổ để nhìn cái gì đó trong lớp. Nhưng vừa nhìn thấy tôi, mọi người vội vã nhường đường.

Sao mặt ai nấy cũng căng thẳng như phát hiện ra sinh vật ngoài hành tinh vậy? Bầu không khí xung quanh ngột ngạt đến kì lạ...

Kết!

Tôi nhẹ nhàng đẩy cửa. Nhưng dường như tất cả học sinh trong lớp đều không phát hiện ra, ai cũng há mồm tròn mắt nhìn về phía bục giảng.

Tôi lặng lẽ quan sát cả lớp, rồi đẩy hẳn cửa để bước vào. Khi cửa được mở toang ra, tầm nhìn của tôi cũng rộng hơn.

Bỗng... một luồng sáng chói mắt đập thẳng vào mắt tôi. tôi giơ tay lên che trước mắt mình.

“Cạch!” Tiếng cánh cửa lớp đập vào tường vang lên rất đanh.

Híc... Là ai vậy? Hình như có ai đó đang đứng trên bục giảng thì phải.

Tôi từ từ mở mắt, cố gắng để mắt mình thích ứng dần dần với ánh sáng chiếu từ ngoài cửa sổ đối diện vào. Nhưng khi mắt tôi mở ra hết cỡ, tôi giật bắn mình.

Người đang đứng trên bục giảng chính là cậu ấy! Là... là Lý Triết Vũ?

“Hi! Lại gặp nhau rồi!” Vừa nhìn thấy tôi, “Lý Triết Vũ” đứng trên bục giảng liền nở nụ cười còn rạng rỡ hơn cả ánh mặt trời ngoài cửa sổ, vui vẻ vẫy tay chào.

Tôi ngẩn người ra một lúc, cố lắc đầu thật mạnh, lấy tay dụi mắt lia lia, sau đó lại nhìn lên bục giảng lần nữa.

“Sao vậy? Là tôi đây mà, người vừa này hỏi đường ý...” “Lý Triết Vũ” vẫn mỉm cười rồi giơ hai ngón tay lên làm hình chữ V, “Hôm nay tôi hên thật! Đi đến giữa đường thì gặp thầy chủ nhiệm lớp, thế là thầy dẫn tôi đến đây luôn. Ha ha ha!”

Nụ cười của cậu ấy thật... rạng rỡ! Nhưng khi nhìn thấy tròng mắt đen láy đó, niềm hi vọng vừa nhen nhóm trong lòng tôi bỗng vụt tắt...

“E hèm! Lý Chấn Dực, ban này em đang giới thiệu đỡ với mọi người mà, hay là...” Thầy chủ nhiệm đứng bên cạnh không thể đợi thêm được nữa, khẽ hắng giọng nhìn tôi.

Thầy chủ nhiệm nhắc khéo, tôi vội vội vàng vàng đi về chỗ ngồi của mình. Vừa ngược đầu lên đã nhìn thấy ba chữ to đùng trên bảng:

Lý Chấn Dực

Lý Chấn Dực ư? ... Cậu ấy không phải là Lý Triết Vũ thật...

“A! Xin lỗi, xin lỗi thầy! Ha ha ha!” Lý Chấn Dực vội vàng đứng nghiêm lại, nhìn bao quát cả lớp, “Tôi là Lý Chấn Dực, năm nay mười sáu tuổi. Tôi từ trường tư thục Hoàng Vũ chuyển đến, sở thích của tôi là...”

Nhìn thấy nụ cười tươi rói của Lý Chấn Dực, mọi người trong lớp như hoá thân thành những bông hoa rạng ngời dưới nắng xuân ấm áp, mặt mày háo hức hẳn lên.

“... Thực ra lần này tôi chuyển trường vì có một mục đích, tôi muốn tìm một cô gái, cô ấy có tên là... Tô Hựu Tuệ.”

Hả? Cậu ta đang nói về tôi sao? Tôi trợn mắt kinh ngạc nhìn nụ cười rạng rỡ đó, thấy đầu óc mình như bị ngừng trệ.

“Ồ, cậu ấy đến tìm Tô Hựu Tuệ sao?”

“Lý Chấn Dực và Tô Hựu Tuệ quen nhau à?”

“Nhưng... công nhận trông cậu ấy giống hệt Lý Triết Vũ...”

Nghe xong lời “tuyên bố” rất hùng hồn của Lý Chấn Dực, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía tôi, xì xầm bàn tán.

Hai tay Lý Chấn Dực chống lên bàn, mỉm cười nhìn quanh lớp khắp lượt, sau đó ánh mắt cũng giống như mọi người, nhìn về phía tôi.

“Cô chính là Tô Hựu Tuệ sao?” Thấy tôi chẳng có chút phản ứng nào, Lý Chấn Dực chạy thẳng đến trước mặt tôi, “Ha ha ha, xem ra chúng ta có duyên thật. Đã vậy... tôi quyết định rồi tôi sẽ ngồi cạnh cô.”

“Từ từ đã nào!” Thấy Lý Chấn Dực ton ton chạy đến chỗ trống cạnh tôi, thầy chủ nhiệm đột nhiên gọi giật lại, “Lý Chấn Dực! Tô Hựu Tuệ ngồi ở hàng thứ tư, nhưng người em cao to thế kia, nếu ngồi cạnh Tô Hựu Tuệ, e là em sẽ che hết tầm nhìn của các bạn bên dưới. Em chuyển sang ngồi ở bàn số sáu, Hàng thứ năm được không?”

“Ồ, sao vậy... Nhưng thầy ơi, em rất muốn ngồi ở đây mà!” Lý Chấn Dực có vẻ cụt hứng, trề dài môi ra nhìn tôi. Nhưng rất nhanh, cậu ta lấy lại nụ cười rạng ngời, “Nếu vậy... chị Hựu Tuệ này, chị cùng em ngồi xuống dưới đó đi!”

Hử? Chị Hựu Tuệ á? Tên này gọi tôi là chị...

“Ồ... Tôi...” Tôi mỉm cười khó xử, vẫn ngồi im chỗ cũ, “Xin lỗi nhé, Lý Chấn Dực! Tôi không cao như cậu, nếu ngồi dưới đó e là không nhìn thấy bảng mất.”

“Ừ... Đành vậy! Tiếc quá đi!” Lý Chấn Dực thở dài, tiu nghỉu khoác balo bước về chỗ ngồi của mình. Nhưng tên đó vừa đi được vài bước lại quay đầu ngó trộm tôi hí hửng ra mặt. Hình như được làm bạn cùng lớp với tôi, Lý Chấn Dực mừng lắm thì phải.

Ha ha ha... Tính tên này dễ thương ghê...

Nhưng sao trông cậu ta giống Lý Triết Vũ thế nhỉ...

TWO

Sau khi tan học...

“Oái, giống quá đi mất! Cứ như là sinh đôi ấy!”

“Không thể tin nổi... Trên đời này có người giống nhau đến vậy ư? Bất ngờ thật!”

“Ê, có một nam sinh vừa chuyển đến lớp 11E học đây, trông cậu ta giống hệt Lý Triết Vũ!”

Tin giật gân này chẳng mấy chốc lan ra khắp cả trường.

Vừa tan học, mọi người đã kéo nhau đến đông như kiến, ngó nghiêng ngoài cửa lớp tôi. ai cũng tò mò muốn biết khuôn mặt anh chàng mới chuyển đến ra làm sao.

Tô Cơ, Hiểu Ảnh và Lăng Thần Huyền cũng theo voi ăn bã mía, chen bằng được vào tận bên trong. Nhưng... tại sao tôi cũng bị kẹt cứng trong vòng vây trùng trùng lớp lớp như thế này?

“Ôi chào, giống thật đấy... “ Tô Cơ ngồi đối diện với Lý Chấn Dực. Trong bộ dạng nhỏ ta muốn lấy kính hiển vi ra soi mọi tế bào trên người Lý Chấn Dực.

“Ha ha ha! Giống gì cơ?” Tuy Lý Chấn Dực thấy Tô Cơ sẫm soi mình từ đầu đến chân nhưng cậu ta vẫn mỉm cười thân thiện, “Chị à! Chị đẹp qua đi!”

“Thật sao? Cậu thấy tôi đẹp lắm à?” Lời khen của Lý Chấn Dực khiến hồn Tô Cơ mê mẩn, bay lên tận mây xanh.

“Tiểu Dực!” Hiểu Ảnh và Lý Chấn Dực vừa mới gặp nhau lần đầu đã than thiết ngay được. Hai người họ như tìm được bạn tri âm tri kỉ, “Trưa nay tụi mình cùng ăn trưa với nhau nhé, Hiểu Ảnh sẽ đưa cậu đi tham quan trường!”

“OK, thế thì tốt quá! Hay là tất cả đi cùng với nhau, chị Hựu Tuệ cũng đi cùng cho vui!”

Không hiểu do bị nụ cười của cậu ta mê hoặc, hay do... mọi người đều thấy nhớ Lý Triết Vũ, ai cũng ngoan ngoãn đi theo Lý Chấn Dực đến căng tin.

Choang choang!

“Yeah! Cạn ly nào!”

Hiểu Ảnh tổ chức bữa tiệc nho nhỏ ở căng tin trường để mừng Lý Chấn Dực đến đây học. Nhỏ ta chẳng thêm để tâm đến những ánh mắt tò mò tọc mạch xung quanh.

“Nè! Cậu nói xem, trên đời này có người giống hệt mình không?” Tô Cơ dường như vẫn chưa định thần lại, không dám tin vào mắt mình nữa mà cứ nhìn chòng chọc Lý Chấn Dực đang ngồi đối diện.

“Đúng rồi!” Lăng Thần Huyền uống một ngụm nước ngọt, ra vẻ ta đây đại ca, rất phong độ khoan tay trước ngực rồi cười tươi với Lý Chấn Dực, “Ê nhóc! Tôi rất thích cậu. Sau này chúng ta là anh em tốt của nhau, đứa nào dám bắt nạt cậu, cứ nói cho tôi biết nhé!”

“Cảm ơn anh Huyền! Sau này nhờ anh chỉ bảo giúp cho!” Lý Chấn Dực vui vẻ gật đầu, sau đó tự dung gấp cho tôi một cái đùi gà, “Chị Hựu Tuệ, đùi gà ăn ngon nhất đó, chị ăn đi! He he he!”

“Cảm... cảm ơn... Lý Chấn Dực...” Trước mặt bàn dân thiên hạ mà tôi được “chăm sóc” chu đáo thế này, tôi thấy hơi ngượng.

“Chị Hựu Tuệ sau này gọi em là Tiểu Dực cho tiện!”

“À... Cảm ơn... Tiểu Dực...”

“Ừm... Ngưỡng mộ quá đi!” Hiểu Ảnh nhỏ nước dãi rùng rùng nhìn chiếc đùi gà trong bát tôi, “Ngày xưa Vũ đối xử với Hựu Tuệ tốt nhất à, bây giờ Tiểu Dực cũng vậy.”

Nghe nhỏ giọng Hiểu Ảnh nói xong, rồi lại nhìn khuôn mặt y hệt Lý Triết Vũ đó, tôi vội cúi gầm đầu xuống, mặt đỏ rực.

“Thôi được rồi, cho cô đùi gà của tôi đó!” Lăng Thần Huyền hết chịu nổi, tiện tay gấp đùi gà của mình vào bát Hiểu Ảnh. Hiểu Ảnh sượng đến mức cứ kêu la ồm ồm tôi lên nhìn Tô Cơ. Luồng khí lạnh phát ra từ người Tô Cơ khiến tôi sợ run cả người.

“Ngại quá, làm phiền rồi.”

“Kim Nguyệt Dạ?” Tất cả cùng thộn người ra khi nhìn thấy bóng Kim Nguyệt Dạ. Ai cũng thấy lúng túng, khó xử.

Kim Nguyệt Dạ chỉ lạnh nhạt liếc mắt qua chúng tôi. Nhưng lúc nhìn thấy Lý Chấn Dực, hần sườn người ra, đánh rơi cả khay thức ăn trong tay xuống đất.

“Cậu là...”

Tôi hết nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Kim Nguyệt Dạ, rồi lại quay sang nhìn nụ cười rạng rỡ của Lý Chấn Dực, sau đó vội vã đứng dậy giới thiệu:

“Đây là học sinh mới chuyển đến lớp chúng tôi, tên là Lý Chấn Dực!”

“...” Kim Nguyệt Dạ chợt quay đầu sang nhìn tôi. Hình như hắn đang cố “tiêu hoá” thông tin vừa nghe.

“Kim Nguyệt Dạ!” Lý Chấn Dực để thức ăn xuống bàn, từ từ đứng dậy, giơ tay đến trước mặt Kim Nguyệt Dạ, “Tôi là Lý Chấn Dực.”

Kim Nguyệt Dạ ngẩng đầu lên, mặt không chút biểu cảm nhìn Lý Chấn Dực một lúc.

Dạ không bắt tay với Lý Chấn Dực, chỉ im lặng cúi xuống nhặt khay thức ăn lên, rồi khẽ chào lấy lệ: “Chúc ăn ngon miệng!”

Bầu không khí xung quanh bỗng trở nên ngưng ngưng đến khó tả. Ngay cả nụ cười đáng yêu của Tiểu Dực cũng chẳng còn được tự nhiên như trước. Nhưng cậu ta vẫn chìa tay về phía Kim Nguyệt

Dạ, chưa chịu bỏ cuộc.

“Sao thế? Không dám bắt tay à?” Lăng Thần Huyền cười khẩy.

Đúng lúc Kim Nguyệt Dạ định quay người rời đi, Lăng Thần Huyền nhìn theo Dạ: “Cậu chợt dạ à? Cậu ta trông giống Vũ thế cơ mà.”

“Hừ!” Kim Nguyệt Dạ chỉ hừ một tiếng lạnh tanh, chẳng thêm để tâm đến câu nói của tên Huyền, tỉnh bơ cầm khay thức ăn đi về phía nhà bếp và cũng không hề ngoái đầu nhìn lại.

“Đáng ghét!” Lăng Thần Huyền tức đến nổ đom đóm mắt, đấm mạnh một nhát xuống bàn.

Tô Cơ và Hiểu Ảnh ngồi cạnh tôi chẳng còn bụng dạ nào để ăn nữa, quay đầu sang tiu nghỉu cùng tôi.

Đáng lẽ ra bữa tiệc đón Lý Chấn Dực hôm nay phải tưng bừng lắm, vậy mà sự xuất hiện bất ngờ của Kim Nguyệt Dạ đã phá tan tất cả. Bữa tiệc kết thúc trong tiếng đá bàn đá ghế của Lăng Thần Huyền.

Phù... Chúa phù hộ! Hi vọng linh cảm của con là sai. Không hiểu sao con cảm thấy sự xuất hiện của Tiểu Dực giống như một trận bão mới sắp đổ ập xuống đầu...

THREE

Sáng thứ hai đầu tuần, toàn bộ học sinh trong trường tập trung tại hội trường. Nhìn Kim Nguyệt Dạ mỉm cười, đứng nói chuyện với mọi người xung quanh mà tôi thấy lòng mình rối bời.

Có mấy ngày ngắn ngủi, hai người chúng tôi từ bạn bè thân thiết bỗng trở thành những người xa lạ. Không hề gọi điện, không hề nói chuyện, ngay cả có tình cờ nhìn thấy nhau đi chẳng nữa thì cũng chỉ im lặng.

Các nữ sinh ngồi xung quanh tôi đều không nhìn lên khán đài. Cứ chốc chốc họ lại quay sang ngó Tiểu Dực, rồi chụm đầu vào thì thầm bàn tán, thỉnh thoảng còn cười rúc rích nữa.

Híc... Mới có một tuần mà tôi đã biết mức độ được hâm mộ trong trường của Tiểu Dực kinh khủng thế nào. Nhờ có khuôn mặt giống hệt Lý Triết Vũ cộng thêm nụ cười rạng rỡ nên cậu ta rất có sức hút. Cũng bởi vậy mà lượng fan trong trường Minh Dương tăng đến chóng mặt. Tất cả những ai quen biết Lý Chấn Dực, chỉ cần nhìn thấy cậu ta ở đâu là y rằng vẫy tay rồi rít, nhiệt tình chào hỏi. Fan của cậu ta đông không kém Kim Nguyệt Dạ là mấy.

Khuôn mặt giống y chang Lý Triết Vũ của Tiểu Dực không chỉ làm Hiểu Ảnh, Tô Cơ, Lăng Thần Huyền và tôi nhớ lại hồi ức tươi đẹp trước kia, mà còn nhu cửa sâu thêm vết thương lòng chưa kịp lành của mỗi người.

Bây giờ tôi phải làm gì đây?

“Đề nghị mọi người nhanh chóng ổn định chỗ ngồi, buổi lễ sắp bắt đầu!”

Giọng MC đồng dạng vang lên. Hiểu trưởng Bạch Ngưng hiệu trưởng Thôi cùng các thầy cô giáo khác ngồi nghiêm chỉnh ở bàn ban giám khảo trên khán đài, trước mặt mỗi người đều có một cái micro. Có lẽ buổi tập trung hôm nay khá đặc biệt.

“Cảm ơn lời phát biểu của các thầy cô giáo!” Dội dài cả cổ các thầy cô mới phát biểu xong. Cô Bạch đẩy gọng kính lên sống mũi, nghiêm nghị nhìn học sinh bên dưới, “Tôi xin tuyên bố, cuộc thi giành quyền quản lí khu biệt thự số 23 phố Angel của trường Minh Dương chính thức bắt đầu. Hi vọng những học sinh được chỉ định tham gia cuộc thi này sẽ phát huy hết tài năng của mình. Sau đây, tôi xin mời người đại diện đầu tiên – em Kim Nguyệt Dạ lên đọc lời hứa trước cuộc thi!”

Rào rào rào rào rào!

Cô Bạch vừa dứt lời, cả hội trường vỗ tay nhiệt liệt.

Tôi quay đầu nhìn Kim Nguyệt Dạ đứng dậy, bước lên khán đài. Không hiểu sao tâm trạng tôi càng lúc càng nặng nề.

“Các bạn thân mến, tôi Kim Nguyệt Dạ. Với tư cách là một trong những thành viên của đại gia đình Minh Dương, trước tiên tôi cảm thấy rất vinh dự vì được đảm nhận trọng trách...”

“Bạn không có tư cách tham gia cuộc thi!”

Một giọng nói từ góc nào đó trong hội trường vang lên, cắt ngang lời diễn thuyết của Kim Nguyệt Dạ. Mọi người ngồi dưới bắt đầu lao nhao cả lên.

“Ai vừa lên tiếng vậy?” MC căng thẳng chạy đến. Không ngờ những lời xì xầm bàn tán bên dưới đã vỡ oà ra.

“Kim Nguyệt Dạ chính là hung thủ hại chết Lý Triết Vũ. Bạn ta không có tư cách tham gia cuộc thi!”

“Đúng đó, hôm tưởng niệm Lý Triết Vũ ở khu biệt thự, cậu ta im lặng tức là đã thừa nhận mình hại chết Lý Triết Vũ!”

“Mau xuống đi, đồ giết người!”

Khắp hội trường tràn ngập tiếng lo ó phản đối và lời rửa xả độc địa. Kim Nguyệt Dạ im lặng cầm micro, sắc mặt tối sầm lại.

“Không! Cậu ấy không phải là hung thủ!” Chẳng biết từ lúc nào, tôi không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, hét lên và đứng bật dậy. Tuy giọng hét không to lắm nhưng cũng đủ khiến những người bàn tán đó ngừng lại.

Tất cả mọi người đều chuyển ánh mắt từ khán đài về phía tôi. Ngay cả hiệu trưởng và các thầy cô khác cũng đều tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Tôi cố gắng trấn tĩnh lại, nói thật to ọi người cùng nghe nhưng cũng như nói với chính mình.

“Thế tại sao cậu ta lại không chịu nói chuyện xảy ra dưới giếng cổ ngày hôm đó?”

“Đúng đấy, nếu không làm gì mờ ám thì tại sao cậu ta lại không dám thề trước linh hồn Vũ!”

Giọng chát vắn ban nãy tiếp tục vang lên. Mọi người vừa im lặng được một lúc thì lại bắt đầu nhao nhao như cái chợ vỡ.

Bình!

Hả? Tiếng gì vậy?

Đúng lúc tôi lúng túng, không biết nên làm thế nào thì đột nhiên trong hội trường vang lên một tiếng động chói tai.

Thằng cha Lăng Thần Huyền điên thật rồi! Trước mặt cô Bạch và thầy Thôi mà hần dám đá bay ghế, nổi giận đùng đùng định bỏ ra ngoài thất thố như thế.

“Lăng Thần Huyền, em làm trò gì vậy?” Cô Bạch có vẻ không vui, giọng lạnh như đá.

“Dạ, chẳng có gì ạ...” Lăng Thần Huyền hai tay đút túi quần, mặt vênh ngược lên giới, “Nghe thấy mấy âm thanh khó chịu quá nên em muốn ra ngoài hít thở không khí cho thoải mái một chút thôi cô ạ.”

“Lăng Thần Huyền! Em...”

Híc, hành động vừa rồi của tên Huyền “khủng bố” quá! Mấy tên đàn em cũng lần lượt đứng dậy, ton ton đi theo hắn ra ngoài. Có một tên còn ngهنh ngang quay lại nhìn Kim Nguyệt Dạ rồi giơ ngón giữa ra về coi thường.

“Chuyện gì vậy? Kim Nguyệt Dạ và Lăng Thần Huyền xích mích với nhau ư?”

“Đấy! Ngay cả người anh em tốt còn không đứng về phía cậu ta, nhất định tại cậu ta hăm hại Lý Triết Vũ rồi.”

...

Hành động ngang ngược của Lăng Thần Huyền chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa, mọi người được thể làm ầm lên.

Làm thế nào bây giờ? Tôi phải làm gì để chứng minh sự trong sạch của Kim Nguyệt Dạ vẫn đứng im lặng trên khán đài, lẽ nào hắn định hết lần này đến lần khác bỏ qua cơ hội giải thích sao?...

“Tôi có thể làm chứng Kim Nguyệt Dạ vô tội!” Không hiểu sao, tôi đột nhiên buột miệng nói ra điều khiến cả bản thân cũng phải giật mình.

“Tô Hựu Tuệ, cô là bạn gái Kim Nguyệt Dạ, cô định vào hùa cùng Kim Nguyệt Dạ gạt chúng tôi sao?”

“Phải đó! Tô Hựu Tuệ là bạn gái của Kim Nguyệt Dạ, lời cô ta nói cũng không đáng tin!”

“Không... không phải thế...”

Những cái nhìn ngờ vực lại đổ dồn về phía tôi, nhưng tôi không biết nên giải thích mọi chuyện thế nào. Đúng lúc tôi tuyệt vọng nhất thì Kim Nguyệt Dạ bỗng ngược đầu lên, điềm tĩnh nói với mọi người dưới khán đài:

“Anh bạn nào nãy giờ đứng nói ở phía dưới xin mời lên trên này phát biểu tiếp!”

“...”

Nghe thấy Kim Nguyệt Dạ nói vậy, cả hội trường im phăng phắc. Dường như ai cũng muốn nhìn thấy vị “anh hùng giấu mặt” nãy giờ cứ đứng dưới lên tiếng chất vấn liên tục. Nhưng đợi mãi mà chẳng có ai dám đứng dậy cả.

“Ồ, không muốn lên đây ư? Vậy là muốn làm “người hùng vô danh” rồi, chỉ dám núp ở phía dưới cắn trộm thôi sao?” Giọng Kim Nguyệt Dạ vẫn rất điềm tĩnh nhưng lại vang vọng khắp hội trường.

Kim Nguyệt Dạ đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn khắp lượt hội trường. Dường như chỉ cần người đó tiếp tục lên tiếng, Kim Nguyệt Dạ sẽ phát hiện ngay ra vị trí.

“Những ai nghi ngờ về cái chết của Vũ và có liên quan tới tôi thì xin mời đưa ra chứng cứ cụ thể chứng minh tôi là kẻ xấu. Còn nếu không có, thì đừng đứng dưới bày trò làm loạn nhằm chán kiểu này.”

Đây là lần đầu tiên Kim Nguyệt Dạ khiến người khác cảm thấy ớn lạnh. Tuy hắn vẫn mỉm cười từng từng như mọi khi, nhưng ánh mắt đó lại không cười chút nào mà trái lại làm người khác sợ đến ngộp thở.

“Nói hay lắm...” Bên tai tôi vang lên một giọng nói.

Là giọng của Tiểu Dực ư? Lúc tôi quay sang nhìn Tiểu Dực, cậu ta vẫn mỉm cười như mọi khi, dường như coi mọi việc diễn ra trước mắt chẳng liên quan đến mình.

“Và tôi cũng xin nhắc lại một lần nữa, tôi không cần bất kì ai đứng ra chứng minh sự trong sạch của mình. Nếu không còn chuyện gì nữa, tôi xin được tiếp tục...” Kim Nguyệt Dạ vẫn bình tĩnh.

Không cần bất cứ ai đứng ra chứng minh sự trong sạch của hắn ư? Kim Nguyệt Dạ ý muốn nói tôi sao...

Những gì tôi làm chẳng có chút ý nghĩa nào đối với hắn ư...

Kim Nguyệt Dạ lại tiếp tục bài diễn thuyết của mình. Hắn vẫn thân thiện như không, dường như chuyện ầm ĩ vừa rồi chưa từng xảy ra. Chỉ có mình tôi ngáy người nhìn lên khán đài với đầu óc hỗn loạn bởi vô số ý nghĩ khó diễn tả...

FOUR

Chưa bao giờ có cảm giác hụt hẫng như thế này nên tâm trạng tôi vô cùng u ám.

Thái độ lạnh lùng sáng nay của Kim Nguyệt Dạ khiến tim tôi như bị đóng băng. Lẽ nào hai chúng tôi đã biến thành những người xa lạ thực sự? Tại sao hẳn cứ một mực làm như vậy? Do hôm tổ chức lễ tưởng niệm Vũ ở khu biệt thự, tôi đã nghi ngờ hẳn ư? Hay là do...

Ồ, một bức thư?

Vừa mới bước vào lớp, tôi nhìn thấy một phong thư màu trắng được đặt ngay ngắn trên bàn mình. Tôi kinh ngạc cầm phong thư lên. Nó vẫn không có tem, số bưu chính hay tên và địa chỉ người gửi.

Lại là một bức thư Vũ gửi từ trên thiên đường xuống sao...

Ý nghĩ đó bỗng loé lên trong đầu và trái tim tôi khẽ run rẩy. Chẳng kịp nghĩ ngợi nhiều, tôi vội mở ngay phong bì, lấy bức thư ra đọc. Tôi lại nhìn thấy nét chữ quen thuộc...

Ngày x tháng x năm x

Thời tiết: mát mẻ

Đúng là không thể tin nổi, hôm nay lễ Valentine, tôi nhận được thẻ PK màu đỏ của Hựu Tuệ. Chuyện bất ngờ này làm tôi cảm thấy rất vui.

Khi nhìn vẻ mặt không vui của Kim Nguyệt Dạ, tôi hơi do dự. Nhưng cuối cùng vẫn làm theo lời con tim mình mách bảo, dẫn cô ấy đến lầu vọng tinh.

Tôi và Dạ từng hứa với nhau, sau này nếu thích cô gái nào, sẽ đưa cô ấy đến lầu vọng tinh, đi hết những nấc thang hạnh phúc.

Có điều... lúc đi lên cầu thang, Hựu Tuệ chỉ toàn nhắc đến Dạ... Nhưng chính sự hiểu lầm tuyệt đẹp đó đã giúp tôi vực tỉnh. Tôi đột nhiên nhận ra rằng, có những hạnh phúc không bao giờ thuộc về mình. Cũng giống như lúc bạn tưởng sắp bước đến bậc thang cuối cùng, nhưng thực ra đó lại là nơi mãi mãi không thể tới được.

Đưa Hựu Tuệ trở về nhà là đoạn đường tôi thấy khó đi nhất từ lúc sinh ra đến giờ.

Tôi đã lặng lẽ đứng dưới nhà Hựu Tuệ cả buổi tối. Cuối cùng, tôi đã hiểu... yêu một người tức là phải để cho người đó được hạnh phúc.

Tách tách!

Nhìn nét chữ quen thuộc của Lý Triết Vũ. Nước mắt tôi lăn chã tuôn rơi, rớt cả xuống bức thư.

Lý Triết Vũ...

Tại sao lúc nào cậu cũng chọn cách im lặng như vậy? Vì người khác mà cậu âm thầm chịu đựng biết bao đau khổ và dằn vặt. Những lúc quan trọng nhất... tôi lại chẳng giúp được gì cho cậu...

Kim Nguyệt Dạ...

Vào lúc tôi đau đớn ôm chặt bức thư của Vũ trong lòng khóc nức nở, thì đôi mắt vô hồn của Kim Nguyệt Dạ lại chợt hiện lên trong đầu tôi. Tôi khẽ rùng mình.

Rốt cuộc hôm đó dưới giếng cổ đã xảy ra chuyện gì? Sự xuất hiện của Sun khiến mọi chuyện rối tinh rối mù lên. Kim Nguyệt Dạ đã không còn là Kim Nguyệt Dạ trước kia nữa. Có lẽ bây giờ ai cũng cho rằng kẻ hại chết Lý Triết Vũ là Kim Nguyệt Dạ. Dù tôi cũng bắt đầu tin vào những lời đồn đó, nhưng... nhưng tôi nghĩ... Kim Nguyệt Dạ làm vậy chắc chắn à bất đắc dĩ thôi.

Nhất định là vậy... Nhất định là vậy, phải không Kim Nguyệt Dạ?

Quạ... quạ... u... ạ... ạ!

Tiếng quạ kêu thảm thiết cứ lượn vòng trên trời làm tôi giật mình tỉnh lại. Đã tan học từ lâu, sân trường vắng ngắt như tờ, không còn huyền ảo như mọi khi nữa. Tiếng quạ kêu thê lương khiến người ta có cảm giác nôn nao.

Tôi ngược đầu lên và thấy hai con quạ đang đuổi bắt, múa may quay cuồng trong bóng chiều tà. Bất giác, tôi ngẩng cao đầu bước chậm chậm về phía trước theo bóng chúng. Chân tôi nặng trĩu như đeo đá, mỗi bước đều rất khó nhọc.

Trời đã chuyển sang sắc đen, những ngôi sao bắt đầu lộ ra, sáng lấp lánh, nhưng không biết mặt trăng đã biến đi đâu mất rồi...

Tôi ngược đầu đi theo bóng đôi quạ. Những kỉ niệm trước đây cứ liên tục ùa về trong kí ức. Những kỉ niệm đó thật đẹp...

Đột nhiên, hai con quạ bay là là trên đầu tôi kêu lên hai tiếng “quà... quạ” rõ to rồi bay vụt đi đâu mất. Tôi hốt hoảng nhìn xung quanh, phát hiện ra mình đã đi đến nơi quen thuộc này từ lúc nào.

Lầu vọng tinh...

Cộp cộp cộp!

Khắp nơi yên ắng lạ thường nên chỉ nghe thấy tiếng bước chân của tôi.

Cả trường Sùng Dương vào buổi tối như chìm trong giấc ngủ, khác hẳn với ban ngày vô cùng huyền ảo, ồn ã.

Lầu vọng tinh được xây thành hình tròn, ở giữa có một cái cầu thang lớn lộ thiên. Cầu thang vừa ngoằn ngoèo lại kéo dài tít tắp, đứng ở dưới nhìn lên giống như những nấc thang dẫn tới thiên đường vậy.

“Thế tại sao mình không đi lên đài thiên văn nữa à? Sắp đến nơi rồi mà!”

“Không! Còn xa lắm... Có những nơi tưởng chừng cách ta rất gần, nhưng mãi mãi ta không thể đi đến đó được...”

Lý Triết Vũ...

Trong đầu tôi toàn là hình ảnh của Lý Triết Vũ. Tim tôi đau nhói, dường như sắp vỡ tan.

Đau, đau quá...

Tôi thấy cả người mình mềm oặt, trời đất quay cuồng như sắp sụp đổ hoàn toàn.

Tôi bước đi xiêu vẹo, cố bám chặt vào tường để đứng thẳng lại. Khổ nỗi người tôi như bị một cái gì đó đè lên, dù đã gắng gượng hết sức nhưng vẫn không thể trụ vững được.

Rầm!

Tôi ngã bệt xuống đất.

Híc... Ê ảm cả người. Tôi định đứng dậy nhưng hai tay không còn chút sức lực nào nữa, vật vã một hồi vẫn ngã lăn xuống đất. Tôi đành ngược đầu, bắt lực nhìn lên chiếc cầu thang dài tít tắp. Bỗng có một thứ gì đó mát lạnh khẽ lướt qua mặt tôi. Trời mưa sao... Nhưng cái vị mằn mặn vừa rơi xuống miệng tôi là gì vậy...

Tôi gắng hết sức ngẩng cao đầu, mở to mắt ra, để giữ nước mắt không chảy ra ngoài.

Nhưng nước mắt vẫn đầy ứ lại, rồi chảy từng giọt từng giọt ra ngoài, rơi xuống lòng bàn tay tôi.

“Đang khóc à?” Một giọng nói thân thuộc vang lên, mùi hương cổ thơm dịu dịu...

Là cậu ấy sao? Tôi không dám quay đầu lại vì sợ mình đang nằm mơ.

Cuối cùng, một cánh tay khỏe mạnh nhẹ nhàng dìu tôi đứng dậy.

Không phải nằm mơ ư? Tôi mừng rỡ quay đầu lại. Đúng là gương mặt rất quen thuộc, nước da trắng hồng, hàng lông mi dài, nụ cười rạng rỡ...

“Chị Hựu Tuệ đừng khóc như vậy chứ, khóc trông xấu lắm đó!”

Không đúng! Người con trai đang dùng khăn tay lau nước mắt cho tôi, rồi ân cần an ủi kia tuy cũng có gương mặt giống hệt cậu ấy nhưng lại không phải là cậu ấy.

Vì người con trai đứng trước mắt tôi không có... tròng mắt màu cà phê dịu dàng...

“Tiểu Dực... Sao cậu ại ở đây...” Tôi cố gắng ghìm giọng nói run rẩy mình lại.

“Vì tò mò thôi!” Tiểu Dực vui vẻ gật đầu, “Anh trai từng nói với em, nơi này rất yên tĩnh, trốn đến đây thường gió rồi đánh một giấc trên lầu vọng tinh sẽ thấy tâm hồn thư thái lên nhiều!”

Thường gió, đánh một giấc ư... Thế mà đến đây rồi, tôi chẳng còn tâm trạng nào để hưởng thụ cả. Tôi rầu rĩ nhìn lầu vọng tinh...

“Chúng ta lên trên đi!” Tiểu Dực quay đầu lại, mỉm cười với tôi.

Chẳng đợi tôi trả lời, Tiểu Dực đã kéo tôi leo lên bậc thang đầu tiên.

Bằng một thời gian không đến đây, nơi này vẫn y chang như ngày nào. Lối đi tối đen như mực, khắp nơi bám bụi.

“Chị Hựu Tuệ, cái cầu thang xoáy hình ốc này dài thật đấy!” Ngược đầu nhìn cầu thang xoáy tít tắp, không biết đâu là đỉnh, Tiểu Dực phụng phịu.

Tôi chớp mắt, dường như hiểu được tâm trạng của Tiểu Dực, khẽ thở dài: “Tiểu Dực, cậu có biết truyền thuyết về cầu thang này không?”

“Truyền thuyết?” Tiểu Dực ngẩn người ra, quay vội lại hào hứng hỏi dồn.

“Nơi này trước đây là thư viện cũ của trường Sùng Dương, sau này mọi người gọi đó là lầu vọng tinh. Truyền thuyết kể rằng chỉ cần cùng người mình thích đi hết cầu thang hình ốc, viết tên mình và người đó lên “bức tường ngỏ lời” trên lầu vọng tinh, hai người sẽ được các vì sao che chở, mãi mãi ở bên nhau.”

“Hả? Có truyền thuyết như vậy sao? Hay quá đi mất!” Tiểu Dực hào hứng ra mặt, mắt sáng quắc.

“Đúng vậy... Mãi sau này tôi mới biết về truyền thuyết đó...” Ánh mắt tôi bỗng chùng xuống.

“Hơ, chị Hựu Tuệ từng đến đây rồi à?”

“Ừ... từng đến...”

“Chị và người chị thích sao?”

“Ồ...”

“Hà hà hà, em đoán trúng phóc phải không?” Tiểu Dực chẳng thèm nghe tôi nói, làm như mình biết hết mọi chuyện, “VẬY... chị đã ước gì trên lầu vọng tinh?”

“Tôi không ước gì cả... Vì tôi chưa đi hết cầu thang này...”

“Vẫn chưa đi hết á? Tại sao vậy?”

Tôi ngây người một lúc. Bỗng một luồng khí lạnh buốt từ tim toả ra, làm mắt tôi mờ đi.

“Vì có những nơi tưởng chừng cách ta rất gần, nhưng mãi mãi ta không thể đi đến đó được...”

“...” Tiểu Dực nghệt mặt ra, không nói câu gì.

Tôi buồn bã cúi đầu, tiếp tục bám sau Tiểu Dực và bước tiếp lên trên.

“A! Sắp đến nơi rồi...” Còn vài bậc nữa là lên đến đỉnh lầu vọng tinh, Tiểu Dực bỗng dừng lại, hai tay chống nạnh hít một hơi sâu, điệu bộ vừa đáng yêu lại khá nghiêm túc, “Chị Hựu Tuệ, chị cùng em đi đến bậc thang cuối cùng được không ạ?”

Tôi ngỡ ngàng ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Dực và giữa mông lung tôi dường như đang nhìn thấy trước mặt mình là Lý Triết Vũ.

“Được...” Tôi mơ màng gật đầu. Tiểu Dực nắm lấy tay tôi. Tôi bước từng bước lên bậc thang theo Tiểu Dực.

Một bước... Hai bước... Ba bước...

Một tầng... Hai tầng... Ba tầng...

Tôi lặng lẽ đi sau Tiểu Dực. Cảnh tượng một năm về trước như thước phim được tua lại trong đầu tôi...

Lúc tôi ngẩng đầu lên lần nữa thì cả hai đã bước qua bậc cầu thang cuối cùng, lên đến đỉnh lầu vọng tinh.

Cảm giác thật quen thuộc...

Tôi nhắm mắt, hít thở bầu không khí trong lành. Nơi này vẫn chẳng thay đổi tẹo nào. Mỗi tội tự dung trời tối đen như mực, chẳng có lấy một ngôi sao...

“Ủa? Trên tường viết nhiều tên quá!” Tiểu Dực như Colombo phát hiện ra châu Mĩ, thò dài cổ ra, mũi díp sát vào tường đến nơi.

Tôi bỗng cúi đầu xuống, nhìn vào một góc tường, tìm ba cái tên thân quen:

Kim Nguyệt Dạ → Tô Hựu Tuệ <- lý=“” triết=“”>

Tôi giơ tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve ba cái tên đó, sau đó dừng lại khá lâu ở hai cái tên.

Kim Nguyệt Dạ...

Lý Triết Vũ...

Có lẽ chỉ nơi này mới không thay đổi chút nào...

Ba cái tên Kim Nguyệt Dạ, Lý Triết Vũ, Tô Hựu Tuệ sẽ mãi mãi bên nhau...

“Chị đang nhớ anh ấy à?”

Câu nói của Tiểu Dực làm tôi bừng tỉnh. Tiểu Dực muốn nói đến ai vậy? Là Kim Nguyệt Dạ hay Lý Triết Vũ?

“Đã không nỡ từ bỏ thì tại sao lại không cố giữ lại?”

“Nhưng...”

Nhưng... nếu đúng như Kim Nguyệt Dạ thật lòng muốn hợp tác với Sun, nếu đúng như Kim Nguyệt Dạ có liên quan đến cái chết của Lý Triết Vũ thì tôi phải làm sao đây...

“Chị Hựu Tuệ à, chị phải sống thật hạnh phúc và vui vẻ thì anh Vũ mới yên lòng được. Chị phải làm những việc khiến bản thân chị và cả anh Vũ đều cảm thấy vui. Tiểu Dực sẽ luôn ở bên ủng hộ chị.”

“Anh Vũ?”

Tôi kinh ngạc nhìn khuôn mặt rất giống Lý Triết Vũ của Tiểu Dực, trong đầu nảy ra một suy đoán.

“Ừ, anh Vũ đã để em gặp chị, anh ấy muốn chị hạnh phúc...” Ngón tay Tiểu Dực chỉ vào cái tên rất đỗi thân quen.

Tôi dờ dẫm nhìn cái tên “Lý Triết Vũ” trên tường ngổ lờ.

“Em là em họ của anh Vũ! Vì anh ấy em mới chuyển trường tới đây học!”

FIVE

Tít tít! Tít tít!

Ngày hôm sau, vừa tan học, tôi đeo balo đứng một mình ở chỗ hẹn – bến xe buýt trên phố Angel, để gặp Kim Nguyệt Dạ.

Phù... không ngờ Tiểu Dực lại là em họ Lý Triết Vũ. Đúng là nhiều chuyện không thể ngờ được! Nhưng cũng chẳng trách, hai người đó trông giống nhau đến thế kia mà.

Nhờ có Tiểu Dực mà độ này tôi thấy vui vẻ hơn nhiều, những giày vò, rối bời trong lòng đã vơi đi đôi chút. Tiểu Dực nói đúng, đã không nở từ bỏ thì phải cố gắng giữ chặt.

Lúc tôi hiểu ra điều này, bỗng thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Có lẽ hôm qua ông trời đã cho tôi dừng khí gọi điện hẹn gặp Kim Nguyệt Dạ. Không ngờ hấn đồng ý ngay. Phải chăng hấn cũng cảm nhận được suy nghĩ của tôi?

Cứ nhớ đến chuyện lâu lắm rồi không còn nhìn thấy nụ cười đẹp như thiên thần của Kim Nguyệt Dạ, tôi bỗng thấy bồn chồn khó tả.

“Đây là xe buýt tuyến 305, thu tiền tự động...”

“... Những hành khách vẫn chưa lên xe, xin mời khẩn chương lên xe!”

“Tuyến xe buýt này đi đến khu giải trí Silver Moon...”

Nhìn từng chuyến xe buýt lần lượt chạy vùn vụt lao qua, tôi không biết đây là lần thứ bao nhiêu mình sốt ruột lúi di động ra xem giờ.

Lạ thật, đã quá giờ hẹn nửa tiếng rồi mà vẫn không thấy tăm hơi Kim Nguyệt Dạ đâu. Chẳng nhẽ hấn có chuyện gì gấp nên trễ hẹn?

Tôi mở đi động ra, nhấn máy gọi cho Kim Nguyệt Dạ.

“Số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Hấn tắt máy ư? Không thể nào... Sao có thể như thế được? Rõ ràng hấn đã hứa với tôi hôm nay sẽ đến cỡ hẹn, nhưng...

Tôi rầu rĩ cúp điện thoại, nhét đi động vào túi áo.

Lẽ nào Kim Nguyệt Dạ... xảy ra chuyện gì ư? Hấn lúc nào cũng khiến tôi lo muốn chết...

“Ô, chị Hựu Tuệ đấy à? Sao chị lại ở đây?”

“A, Tiểu Dực!”

Tiểu Dực đang khoác cái balo thể thao to ụ đựng đồ nghề đánh tennis, đi cùng với mấy nam sinh khác tiến lại gần. Tôi gắng tươi lại nét mặt và nở nụ cười tuyệt chiêu.

“Ê, tôi muốn nói chuyện với chị Hựu Tuệ một lát, mấy cậu cứ đi trước đi!” Tiểu Dực quay sang báo với mấy nam sinh kia, rồi chạy tít đến chỗ tôi, “Chị Hựu Tuệ, em vừa đi chơi tennis với mấy đứa bạn về. Muộn thế này chị còn đứng đây làm gì vậy?”

“Tôi... đợi Kim Nguyệt Dạ.” Tôi cười không được tự nhiên lắm, có cảm giác nụ cười tuyệt chiêu trên môi sắp tắt ngóm.

“Ồ... Chị đứng đợi từ lúc tan học đến giờ sao?” Tiểu Dực nghiêng đầu nhìn tôi.

“Ừ, đúng vậy.” Tôi miễn cưỡng gật đầu, “Chắc Kim Nguyệt Dạ có việc gì gấp nên mới đến muộn như vậy. Cũng không còn sớm nữa, cậu mau về nhà đi!”

“Em không về.”

“Hả?”

“Em ở đây cùng chị đợi Kim Nguyệt Dạ nhé! Đợi anh ấy đến thì em về, được không?” Tiểu Dực tình nghịch lè lưỡi trêu tôi, bỏ balo trên lưng tôi xuống, “Chị Hựu Tuệ, chắc chị mệt lắm, để em cầm balo giúp cho!”

“Nhưng Tiểu Dực này, cậu về nhà muộn thế có sao không?” Tôi thấy lo lo.

“Không sao đâu! Ha ha ha, dù gì ở nhà mãi cũng chán, ở cùng với chị Hựu Tuệ vui hơn nhiều! Vả lại em phải thay anh Vũ chăm sóc chị chứ.” Tiểu Dực nói xong, dẫm chân vào lan can sắt bên đường rồi ngồi lên đó, “Chị cũng qua đây ngồi đi!”

“Ngồi lên đó à?” Tôi sợ toát mồ hôi liếc nhìn lan can đó vì thấy bụi đắp dày gần hai milimet.

“Đừng lo chị Hựu Tuệ ơi!” Thấy tôi có vẻ do dự, Tiểu Dục đập đập vào chỗ ngồi bên cạnh hào hứng, “Quần áo bẩn thì có thể giặt, nhưng nếu bỏ lỡ cảnh đẹp thế này thì phí lắm.”

“Cảnh đẹp?” Ngồi chỗ đó thì lấy đâu ra cảnh đẹp cơ chứ?

“Ha ha ha ha, chị không tin em hả?” Tiểu Dục nháy mắt với tôi, “Anh Vũ từng nói với em, nơi nào trên thế giới cũng là cảnh đẹp độc nhất vô nhị hết. Chỉ cần chị đứng ở những vị trí khác nhau thì có thể quan sát cảnh vật ở nhiều góc độ. Hơn nữa, cảnh vật xung quanh mình bao giờ cũng đẹp cả. Ngồi ở trên này và đứng ở dưới đất đều nhìn thấy cảnh vật không giống nhau chị à.”

Lý Triết Vũ đã nói như vậy ư?

Tôi nửa tin nửa ngờ nhìn Tiểu Dục, chần chờ một lúc cuối cùng cũng giơ chân dẫm lên lan can rồi ngồi lên đó.

“Hà hà hà...” Tiểu Dục nắm chặt lấy lan can, dùng đưa chân, ‘Chị Hựu Tuệ à! Xem ra chị rất thích anh Vũ. Chỉ cần em nói là anh Vũ từng bảo vậy, y rằng chị đã lên ngồi ngay đấy.’

“Sao cơ? Cậu...” Nghe Tiểu Dục nói vậy, mặt tôi đỏ bừng như gấc, nhưng không biết lí sự lại như thế nào.

“Hà hà hà hà! Chị đừng ngượng mà! Anh Vũ rất thích chị, em với anh Vũ lại lớn lên từ bé với nhau, em chưa bao giờ thấy anh ấy quan tâm tới cô gái nào như thế cả.”

“Ừm...” Tôi ậm ừ cho xong.

“Đúng rồi, chị Hựu Tuệ nè, không biết sự đã nghe chuyện này chưa?”

“Chuyện gì?”

“Anh Vũ có trồng một chậu hoa tulip, anh ấy đặt tên cho chậu hoa đó là Hựu Tuệ đó.”

“Hả?”

“Thế nào? Chị ngạc nhiên lắm hả?” Tiểu Dục đắc ý nhìn tôi, sau đó nháy mắt trêu chọc, “Nhưng thật đáng tiếc! Lúc chơi tennis, em chẳng may đã làm vỡ chậu hoa đó, hi hi hi hi!”

“...” Tiểu Dục... tôi chỉ muốn bóp cổ cậu...

“Chị Hựu Tuệ, chị giận em lắm à?”

“Đâu có.”

“Chị đừng giận nữa mà. Chỉ vì chuyện đó nên anh Vũ đã làm mặt lạnh với em cả tháng trời đấy.”

Cái gì? Làm mặt lạnh với thằng nhóc trời đánh này có mỗi một tháng thôi á? Lý Triết Vũ, sao cậu lương thiện quá vậy?

“À, chị Hựu Tuệ nè, giả sử có một ngày em cầu hôn chị, chị có bằng lòng không?”

“Oái!” Vừa nghe Tiểu Dục dứt lời, tôi giật bắn mình, suýt nữa thì ngã lộn cổ xuống, “Tiểu Dục! Lần sau cậu đừng hỏi mấy câu kì quặc đó nữa nhé!”

“Ồ, kì quặc lắm sao? Em không thấy vậy chị ơi.” Tiểu Dục vẫn hí hửng mỉm cười, nhưng ánh mắt lại lộ rõ vẻ kiên định, “Anh Vũ từng nói, chị Hựu Tuệ mà mặc váy cưới sẽ đẹp lắm. Nếu Kim Nguyệt Dạ không cần chị nữa, vậy em sẽ thay anh Vũ cưới chị, có được không?”

“... Tiểu Dục... Cậu có biết mình đang nói gì không hả?” Tôi sửng sốt nhìn Tiểu Dục. Thằng nhóc này bị ám đầu chắc?

“Đương nhiên là em biết chứ!” Tiểu Dục gạt đầu quả quyết, “Chị Hựu Tuệ, chị có bằng lòng không?”

“Đủ rồi đó, Tiểu Dục! Chuyện đó cậu bảo tôi phải bằng lòng thế nào đây?”

“Đơn giản lắm, chị chỉ cần gạt đầu là được mà!”

“Tiểu Dực, cậu còn nói nhăng nói cuội nữa, tôi sẽ không bao giờ nhìn mặt cậu!”

“Híc, chị Hựu Tuệ đừng giận mà. Em chỉ muốn... Oái, cẩn thận đó!”

Bỗng Tiểu Dực nhảy bổ đến, ôm chặt tôi vào lòng.

Ủa? Làm trò gì vậy? Thằng nhóc này thấy năn nỉ không được nên đổi mặt, giả trò ép buộc con nhà lành sao?

Tôi tức run cả người, định giơ tay lên cổ mạnh vào đầu Tiểu Dực, nhưng...

Xoát

“Ồi, nước ở đâu ra vậy?” Tôi đẩy Tiểu Dực ra, há hốc mồm nhìn cánh tay áo của mình bị ướt mất một nửa rồi, nhảy vội xuống khỏi lan can, nhìn ngó khắp nơi. Hoá ra chiếc xe rửa đường vừa mới đi qua đã phun nước vào chỗ chúng tôi.

“Xin lỗi, xin lỗi hai cháu nhé. Hôm nay cái xe này hỏng mất còi phun, chẳng may phun nhầm vào hai cháu...” Một chú đứng tuổi thò đầu ra khỏi cửa xe, xin lỗi rối rít.

“Ha ha ha, không sao đâu chú ạ! Nhưng lần sau chú phải cẩn thận đó, đừng phun nhầm vào người khác nữa ạ.” Tiểu Dực quay lại, vui vẻ vỗ tay với chú ta.

“Được, được, được. Chú biết rồi! Chú sẽ chú ý hơn!” Chú ấy ngượng ngùng gật gật rồi thụt đầu vào, lái xe đi mất.

“Tiểu Dực, cậu không sao chứ?” Nhìn thấy toàn bộ phần lưng và tóc của Tiểu Dực ướt sũng, tôi thấy hơi lo lắng.

Vừa nãy cậu ta nhảy bổ đến ôm chầm lấy tôi vì muốn che cho tôi không bị phun nước vào người...

“Không sao hết! Em chưa bao giờ bị xe rửa đường phun nước vào người thế này, thấy hay hay là đăng khác.” Tiểu Dực như tên cún con, giữ giữ nước trên tóc, cười sáng khoái như vừa được tắm mát một trận, “Nhưng... điều em vui nhất là bảo vệ được chị Hựu Tuệ.”

Tôi sững người ra, nhìn Tiểu Dực dưới ngọn đèn đường nở nụ cười rạng rỡ. Trong giây lát, tôi có cảm giác, người ngồi trên lan can đó là Lý Triết Vũ.

“Ôi thôi chết! Tóc dính hết cả vào mặt rồi.” Tiểu Dực có vẻ khó chịu, sờ sờ mái tóc đang bết trên trán, cố thổi phù phù để tóc không dính vào nữa.

“À, phải rồi, tôi có mang khăn tay. Tiểu Dực cậu lấy tạm lau mặt đi!” Tôi lấy từ balo ra một chiếc khăn tay, đưa cho Tiểu Dực.

“Hi hi hi!” Tiểu Dực bỗng cười rất gian manh, nhảy từ trên lan can xuống, “Em muốn chị Hựu Tuệ lau hộ em cơ.”

“Hả? Tôi lau hộ? Tại sao tôi phải lau hộ cậu chứ? Cậu tự lấy lau cũng được mà.” Thấy mặt Tiểu Dực cứ dí sát lại, tôi ngượng chín người, ném mạnh khăn tay vào mặt cậu ta.

“Híc... chị Hựu Tuệ à, lau giúp em đi mà! Em chỉ muốn biết cảm giác được chị Hựu Tuệ lau mặt là thế nào.” Tiểu Dực sục sục cầm lấy khăn tay, năn nỉ ỉ ôi mãi.

Cứ mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt giống hệt Lý Triết Vũ đó, tôi lại lúng túng...

“Nhưng cậu cao thế kia, sao tôi với tới được...” Tôi quay ngoắt sang một bên, đấu tranh tâm lý kịch liệt.

“Hả? Không với tới ư?” Tiểu Dực gãi gãi đầu, mắt bỗng sáng rực lên, “Ha ha ha, có cách rồi.”

Tiểu Dực đột nhiên đi về phía tôi, ôm eo tôi rồi nhấc tôi ngồi lên lan can.

“Tiểu Dực...?” Tay tên nhóc này khoẻ thật...

“Thế là ổn rồi, chị Hựu Tuệ!” Tiểu Dực cười khì khì ngược lên, đặt chiếc khăn tay lên đầu rồi nói, “Chị lau đi mà, lau đi mà!”

“Ha ha ha!” Nhìn thấy điệu bộ kiêu con nít của Tiểu Dực, tôi không nhịn nổi cười, lấy tay gõ mạnh vào trán tên nhóc đó, “Thôi được rồi, vì bạn này cậu giúp tôi nên tôi giúp lại cậu, thế là huê.”

“Hà hà hà!”

“Ngốc!”

...

Bốp bốp bốp... Bốp bốp bốp...

Một tràng vỗ tay vang lên tới tấp cắt đứt tiếng cười vui vẻ của tụi tôi.

“Bé Hựu Tuệ, bé gọi tôi đến đây để xem bé với cậu bạn đây diễn cảnh phim tình “củ” rở tiền đó hả?”

Giọng nói mỉa mai quen thuộc của Kim Nguyệt Dạ vang lên sau lưng. Tôi sợ toát mồ hôi hột.

“Kim Nguyệt Dạ, sao bây giờ anh mới đến? Chị Hựu Tuệ đứng ở đây đợi anh lâu lắm rồi đó. Anh quá đáng thật!” Vừa mới nhìn thấy mặt Kim Nguyệt Dạ, Tiểu Dực còn tức hơn cả tôi nói to.

“Tiểu Dực, bình tĩnh nào!” Tôi nhảy vọt từ lan can xuống, ngăn Tiểu Dực lại, “Kim Nguyệt Dạ, cậu đến rồi...”

“Đừng hiểu nhầm, không phải như cậu nghĩ đâu! Tôi đứng đợi cậu ở đây này giờ, vừa mới gặp Tiểu Dực được một lúc, tụi tôi...”

Hả?... Đợi đã, tại sao tôi phải “xuống nước” giải thích với tên Kim Nguyệt Dạ nhỉ? Rõ ràng là hắn đến muộn, hắn phải xin lỗi ta mới đúng, tôi sao tôi cứ thấp thỏm như làm sai điều gì là sao?

“Kim Nguyệt Dạ!” Tôi cố gắng trấn tĩnh lại, ngược mắt nhìn thẳng vào hắn, “Cậu đến muộn gần cả tiếng đồng hồ mà vẫn còn mặt mũi cạnh khoé tôi hả?”

“Tôi có việc đột xuất nên mới đến muộn.”

“Có việc đột xuất ư? Thế tại sao cậu lại tắt máy? Chỉ cần gọi điện báo cho tôi là được mà.”

“...” Kim Nguyệt Dạ sững người ra, rồi đột nhiên cười rất gian, “Bé Hựu Tuệ à! Sức chịu đựng của bé kém thế. Và lại nếu tôi đến sớm thì bé làm gì có cơ hội tâm sự với anh bạn đây.”

“Kim Nguyệt Dạ!” Tiểu Dực nổi điên, hằm hằm lao đến đứng bên cạnh tôi, “Là anh sai, thế mà anh còn dám nói với chị Hựu Tuệ bằng cái giọng đó à? Anh đáng ghét hơn tôi nghĩ nhiều!”

Kim Nguyệt Dạ nhướng mày nhìn Tiểu Dực rồi cười khẩy:

“Tiểu Dực, đừng tưởng tôi không biết cậu ngấm ngầm bày mấy trò hèn hạ sau lưng tôi. tôi cảnh cáo cậu, nếu cậu dám làm tổn thương Hựu Tuệ, đừng hòng tôi bỏ qua cho cậu.”

“Câu đó phải để tôi nói mới đúng!” Tiểu Dực tức phát điên, tiến về phía trước, giơ nắm đấm lên, trừng mắt với Kim Nguyệt Dạ, “Nếu anh dám làm tổn thương chị Hựu Tuệ, tôi sẽ không tha cho anh đâu.”

“Tiểu Dực, đừng làm thế!” Thấy Kim Nguyệt Dạ và Tiểu Dực còn căng nhau hơn cả đầu bò tót, tôi vội vã bước đến trước mặt Kim Nguyệt Dạ, nói với hắn bằng giọng mềm mỏng, “Thực ra hôm nay tôi hẹn cậu đến đây vì muốn khuyên cậu đừng qua lại với tên Sun nữa. Chỉ cần cậu nói rõ mọi chuyện, chắc chắn ai cũng tin cậu thôi.”

“Ô Hựu Tuệ!” Kim Nguyệt Dạ rút tay túi quần, ánh mắt rầu rầu nhìn ánh đèn của một cửa hiệu nhỏ gần đó, sau đó từ từ quay sang chỗ tôi, “Có nhiều chuyện không đơn giản như cô nghĩ đâu, tôi hi vọng... cô đừng nhúng tay vào chuyện này.”

“Kim Nguyệt Dạ... Lẽ nào đến lúc này cậu vẫn chưa chịu tính ngộ?” Nghe câu trả lời của Kim Nguyệt Dạ, trong phút chốc tôi như bị kích động, “Ai cũng cho rằng cậu là người hãm hại Lý Triết Vũ, thế mà cậu lại không thém giải thích lời nào, đã thế còn bắt tay với Sun. Cậu làm thế chỉ khiến mọi người nghi ngờ hơn. Chẳng nhẽ cậu không biết bạn bè xung quanh đều đang rời xa cậu sao, cậu vẫn muốn sống tiếp như thế này ư?”

“Tôi... chẳng quan tâm...” Ánh mắt Kim Nguyệt Dạ dường như loé sáng trong giây lát, sau đó hần lạng lẽ quay đầu nhìn đường.

“Cậu không quan tâm?” Nhìn cái tên ương ngạnh đứng trước mặt, giọng tôi hơi run run, “VẬY... vậy còn tôi thì sao? Kể cả tôi rời xa cậu, cậu cũng không quan tâm sao?”

“...” Cà người Kim Nguyệt Dạ như hoá đá. Hần ngậy ra nhìn tôi.

“Kim Nguyệt Dạ...” Thấy cách thuyết phục của mình đã có chút hiệu quả, tôi hít một hơi thật sâu để tĩnh tâm lại, rồi tiến gần về phía Kim Nguyệt Dạ.

“Kim Nguyệt Dạ, tôi không cần biết Lăng Thần Huyền hay mọi người nghĩ về cậu. Dù sự việc đã thành ra thế này đi nữa, tôi vẫn chấp nhận tin tưởng cậu. Nếu cậu vẫn muốn hợp tác với Sun, không chịu nói ra lí do ọi người biết, vậy thì... tôi sẽ tìm cách điều tra rõ ràng mọi chuyện, tôi sẽ chứng minh sự trong sạch giúp cậu.”

“Không được!” Kim Nguyệt Dạ đột nhiên hét lên làm tôi giật mình. Hần quay đầu lại, như con sư tử bị chạm vào vết thương trũng mắt với tôi, “Tô Hựu Tuệ! Tôi cảnh cáo cô, chuyện giữa tôi và Sun, cô đừng nhúng tay vào! Nghe rõ chưa?”

Kim Nguyệt Dạ... Tại sao... tại sao cậu lại phản nộ như thế? Cậu sợ tôi điều tra ra chân tướng vụ dưới giếng cổ hay là cậu muốn hợp tác với Sun để cùng có được kho báu?

“Kim Nguyệt Dạ, tôi cấm anh không được lớn tiếng với chị ấy!”

“Tránh ra!” Mặt Kim Nguyệt Dạ lạnh như tiền nhìn Tiểu Dực, gằn giọng cảnh cáo.

“Hừ! Anh tưởng tôi sợ anh hả? Muốn đánh nhau thì đánh!” Tiểu Dực nghiêng rang, giọng nắm đấm lên.

“Tôi nhắc lại lần nữa, khôn hồn thì tránh qua một bên...”

“Tôi không tránh đấy!” Tiểu Dực bất chấp lời cảnh cáo, hùng hổ lao đến trước mặt Kim Nguyệt Dạ.

“Cậu...” Kim Nguyệt Dạ đang định quay người bỏ đi, chợt dừng lại.

Tiểu Dực vừa vung nắm đấm lên đã bị Kim Nguyệt Dạ tóm được dễ dàng. Kim Nguyệt Dạ hắt cậu ta qua một bên như hắt con muỗi. Tiểu Dực chới với, không may chân bị trượt, ngã ra đằng sau.

“Tiểu Dực!”

Bịch!

Rầm rầm! Xoảng!

“Tiểu Dực, cậu không sao chứ?” Thấy Tiểu Dực ngã dúm dui vào chỗ để mấy chiếc xe đạp, tôi hốt hoảng chạy đến, dìu cậu ta dậy.

“Đau... đau quá!” Tiểu Dực loạng choạng nhồm dậy, mặt mày nhăn nhó, ôm chặt phía sau đầu.

Tôi nhìn phía sau đầu Tiểu Dực, thấy một vết thương bị xe đạp cứa rách đang chảy máu.

“Thôi chết, Tiểu Dực! Cậu bị thương rồi!”

“Ồ, chảy máu sao?” Tiểu Dực nhìn bàn tay vừa ôm sau đầu, sợ đến nổi mặt trắng bệch, “Chị Hựu Tuệ! Làm thế nào bây giờ?”

“Mau lên, mau lấy cái này bịt chặt vết thương vào. Tôi sẽ đưa cậu đến bệnh viện.” Tôi rút balo ra một tập giấy ăn, bịt thật chặt chỗ máu chảy trên đầu Tiểu Dực lại rồi quay sang lườm Kim Nguyệt Dạ.

Hình như Kim Nguyệt Dạ cũng giật mình trước tai nạn bất ngờ vừa rồi của Tiểu Dực, định đi về chỗ chúng tôi nhưng sau đó lại dừng bước. Kim Nguyệt Dạ đứng im nhìn tôi và Tiểu Dực với ánh mắt khó hiểu.

“Kim Nguyệt Dạ, cậu quá đáng lắm! Tiểu Dực là em họ của Vũ, sao cậu lại thẳng tay thế hả?”

Nghe thấy giọng nói trách móc của tôi, ánh mắt Kim Nguyệt Dạ như bị tổn thương, nhưng ngay sau đó hần lại làm mặt lạnh, lãnh đạm nhìn tôi:

“Đáng đời!”

“Câu nói gì?” Tôi không thể tin được cái tên máu lạnh đứng trước mặt mình bây giờ lại là Kim Nguyệt Dạ. Tôi đứng dậy, cố nhìn kĩ lại lần nữa.

“Tôi bảo đáng đời!”

“Bốp!”

Một cái tát như trời giáng nhẹ nhàng vào mặt Kim Nguyệt Dạ. Tôi cảm thấy tay mình tê tê, nhìn kĩ thì thấy năm ngón tay hằn rõ trên mặt Kim Nguyệt Dạ. Mối tôi mấp máy không nên lời.

Tôi lại đánh Kim Nguyệt Dạ!

Lại nhấn tâm tát hằn một cái...

Cảm giác tê tê ở tay lại lan toả đến tận con tim. Tim tôi như bị ai đó cứa sâu một vết.

Cả thế giới như chìm trong tĩnh lặng, run rẩy vì vết cứa trên con tim...

Kim Nguyệt Dạ không nói lời nào, chỉ nhìn thoáng qua tôi và Tiểu Dực, sau đó quay người bỏ đi.

Trời đã tối, nhưng không hiểu sao hai bên đường vẫn chưa lên đèn.

Kim Nguyệt Dạ lặng lẽ nhìn con đường tối mịt, ảm đạm trước mắt. Hắn không chút do dự, đi thẳng về phía đó.

Còn tôi đứng bên cạnh Tiểu Dực, thẫn thờ nhìn bóng Kim Nguyệt Dạ đi khuất dần.

Kim Nguyệt Dạ từ từ bị bóng tối nuốt gọn vào trong, sau đó biến mất hoàn toàn...

Anh Vũ!

Cuối cùng em cũng gặp được cô ấy

Cô ấy ngọt hơn nhiều so với những gì anh viết trong nhật kí

Vừa ngây ngô

Vừa cả tin

Nhưng lại trong sáng hơn cả những gì anh miêu tả trong nhật kí

Rất lương thiện

Rất dễ thương

Anh Vũ à!

Em nhất định sẽ thay anh bảo vệ cô ấy

Nhất định thế...

By: Lý Chấn Dực

48. Q.9 - Chương 3: Đôi Búp Bê Cầu Vòng Biển Trời Xa Cách

One

-Kính thưa quý vị cùng toàn thể các em học sinh yêu quý! Để chúc mừng sự sát nhập và thúc đẩy tình hữu nghị, hiểu biết lẫn nhau giữa các giáo viên trường Minh đức và sùng dương, hôm nay, chúng ta có mặt ở đây để tham dự vũ hội lần thứ nhất của trường cấp 3 minh dương. Hi vọng mọi người sẽ có 1 buổi tối thật vui vẻ. Tôi xin tuyên bố, buổi vũ hội chính thức bắt đầu.

Tôi mặc váy dạ hội màu hồng phấn, lấy tay xoa xoa đôi mắt gấu trúc vì mất ngủ cả đêm qua, đứng cạnh hai nhỏ hiểu anh và tô cơ trang điểm lòe loẹt như cá bảy màu.

Tôi mắt nhắm mắt mở nhìn thấy chú Nhã văn đang phát biểu đồng dục trên khán đài. Cổ tôi mềm nhũn như cục bông, đầu thì cứ lắc qua lắc lại...

-Hựu tuệ, bà đã chuẩn bị xong vũ khí bí mật chưa?-Tô cơ kéo tay, lăm lét nhìn tôi.

-À...xong rồi...-tôi mệt mỏi nói-tô cơ, cái này liệu có tác dụng gì không?

Tôi cúi đầu nhìn lại thành quả mất ngủ một đêm của mình. Trên cái khăn tay trắng muốt thêu một chiếc vòng ngũ sắc, đôi búp bê nắm tay nhau đứng trên đó, nên cạnh thêu tên tôi và kim nguyệt dạ.

Cho dù từng đường kim mũi chỉ xiêu xiêu vẹo vẹo, chẳng ra đâu vào đâu, nhưng nhìn kỹ thì thấy đôi búp bê đứng trên cầu vòng mỉm cười rất hạnh phúc.

-Yên tâm đi!Bà làm thế này mà hấn ko cảm động thì có mà lòng dạ sắt đá àh!-tô cơ thương cảm nhìn mười đầu ngón tay chỉ chít vết thương của tôi, vỗ vai động viên.

-Hựu tuệ à, cái này gọi là “phép thuật tình yêu” chỉ mình tô cơ biết thôi đấy!-Hiểu ảnh cũng đứng cạnh cổ vũ- Khi gặp trục trặc trong tình cảm , chỉ cần một trong 2 người chịu thức đêm thêu hình đôi búp bê đứng trên cầu vòng roof đem ra tặng đối phương, nếu người ta chịu nhận thì đảm bảo tình cảm sẽ lại tốt đẹp như xưa thôi!

Tôi cảm kích nhìn tô cơ và hiểu ảnh, trong đầu chợt hiện lên chuyện xảy ra mấy ngày trước bên bến xe bú, cũng với Kim Nguyệt Dạ ánh mắt bị tổn thương khi bỏ đi.

-Hựu tuệ! Bà đừng đứng ngây ra đó nhìn nữa!-Tô cơ vỗ vai tôi, nghiêm mặt nhìn-Mặc dù mọi người đều nói Kim Nguyệt Dạ chính là kẻ hại chết vũ. Nhưng trực giác của tôi mách bảo, Kim Nguyệt Dạ ko phải người tàn nhẫn như vậy. Dạ im lặng ko giải thích chắc chắn là có nguyên nhân, bà phải tin tưởng Dạ!

-Ừ...-tôi cảm động nhìn tô cơ, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy hơi hụt hẫng.

Buổi vũ hội đã bắt đầu từ lâu, nhưng này giờ Kim nguyệt dạ cứ coi tôi ko hề tồn tại. Hấn chỉ cười cười nói nói vs đám fan hâm mộ đang vây kín mít xung quanh mà chẳng thèm ngó ngang gì đến tôi.

-Hựu tuệ, bà không dám qua đó à?-Tô Cơ điên máu đẩy tôi ra-Nhìn cái điệu bộ chần chừ của bà mà tôi phát bực! Bà ko tự mình quá đó, tôi và hiểu ảnh sẽ trối bà rồi ném qua đó đấy!

-Được rồi!Tôi đi, tôi đi!-Nhìn tô cơ sắp nổi khùng đến nơi, tôi vội vã cầm chiếc khăn tay, lấy hết can đảm tiến về phía kim nguyệt dạ.

Tôi đi xuyên qua đám đông. Vừa nhìn thấy tôi, mọi người đều quay sang vỗ tay tán thưởng ầm ầm.

Tôi mỉm cười hết cỡ, bước uyển chuyển tiến về phía trước, khẽ gật đầu ra hiệu vs mọi người xung quanh. Tuy bề ngoài tỏ ra rất điềm tĩnh, nhưng thật ra tim tôi đang đập loạn xạ.

Đến chỗ kim nguyệt dạ, tôi dừng bước. Đám fan đang vây kín quanh hấn đang tản ra hai bên, nhường đường cho tôi đến trước mặt kim nguyệt dạ.

Kim nguyệt dạ biết tôi đến nhưng vẫn thờ như ko. Hấn cười nói vui vẻ vs một fan hâm mộ đứng bên cạnh.

-Xin lỗi, tôi có chuyện muốn nói riêng vs Kim Nguyệt Dạ, cậu có thể ra chỗ khác được không?-Tôi khẽ mỉm cười với cô gái đang đứng bám dính bên cạnh Kim nguyệt dạ.

Ko cần phải như vậy!-KND nhướn mày, mỉm cười gian xảo, quay sang giữ cô gái đang định rời đi lại, rồi quay sang thản nhiên nhìn tôi- Có chuyện gì mà ko thể nói trước mặt mọi người vậy hả?

-...Tôi ngại ngùng nhìn đám nữ sinh đứng lơ lửng quanh kim nguyệt dạ. Cuối cùng tôi lấy hết can đảm, cắn răng đưa chiếc khăn thêu cho kim nguyệt dạ-Xin lỗi nhé!

-Đây là... cái gì vậy?-KND cầm chiếc khăn thêu lên xem, chỉ vào đôi búp bê đứng trên cầu vòng rồi cười rõ gian.

Đám nữ sinh xung quanh nhìn thấy hình thêu nham nhở trên cái khăn thì bịt miệng cười khúc khích.

-Đây là...mặt tôi đỏ bừng và chỉ muốn cuồn cuộn sát đến nơi. Nhưng nhìn thấy Tô cơ đứng bên cạnh ra hiệu nháy mắt liên tục, tôi cố kìm nén cơn giận trong lòng cố nói-Tôi tự tay khâu nó để tặng cậu, tôi muốn xin lỗi cậu về chuyện xảy ra ở bến xe bus.

-Xin lỗi ư?-KND ko dám tin vào tại mình.

-Đúng thế! Xin lỗi cậu nhé, KND!-Tại hôm đó tôi kích động quá nên...Mong cậu chấp nhận lời xin lỗi của tôi. Chúng ta nói chuyện với nhau một lát, có được ko?-Tôi nhìn thẳng và mắt Kim nguyệt dạ, hi vọng hẳn sẽ cảm động trước lời xin lỗi thành khẩn của tôi.

Nhưng chính lúc này...

-Dạ à, một mình cậu độc chiếm công chú milan thế này sẽ khiến các nam sinh khác bất mãn đấy!

Ồ!giọng nói này...

Tôi lặng người đi, quay đầu lại nhìn. Hóa ra là Sun... Hắn mặc bộ lễ phục màu trắng, từ từ tiến về phía chúng tôi trong tiếng gào rú ỉn ỏi của lũ fan cuồng.

-Cậu mò đến đây làm gì?-Vừa nhìn thấy Sun, mặt KND tối sầm lại, cả người cứng đờ ra.

Sun nhìn chiếc khăn khâu trong tay KND, nhíu mày rồi huýt sao:

-Ai chà!Cho tôi mượn cái xem nào...Đây là món quà mà Hựu tuệ làm tặng cậu hả?Hai người làm người khác ngưỡng mộ quá đi mất!Lãng mạn thật...

Ừa!Lạ ghê, tôi thấy tên Sun tuy nhoẻn miệng cười nhưng giọng điệu dường như lại đang uy hiếp dạ.

-Cậu nhầm rồi, làm gì có chuyện tôi nhận mấy thứ đồ này!

-Ko nhận àh? Dạ, sao cậu nhẫn tâm vậy? Đây là tấm lòng của Hựu tuệ đó!-Sun vừa nói vừa nheo mắt nhìn tôi.

Ánh mắt của Sun khiến tôi lạnh toát sống lưng.

-Nếu cậu thích thứ đồ trẻ con này thì cứ việc ;ấy!KND lạnh lùng đáp, sau đó đưa mắt nhìn sang chỗ khác.

-KND!Cậu...-Tôi nắm chặt chiếc khăn trong tay, tức đến nỗi không nói ra lời.

KND khẽ liếc tôi, rồi quay người rời khỏi đám đông, ko hề ngoảnh đầu lại: Sun!Tôi có chút chuyện muốn bàn vs cậu, qua bên kia với tôi

-Ồ, được thôi!-Sun đi theo KND sang phía bên kia hội trường

-...

Two

Nhìn Sun và kim nguyệt dạ đang đi xa dần, một luồng khí nóng từ chân dội thẳng lên đỉnh đầu tôi!

Vừa đi được vài bước, Sun như nhớ ra chuyện gì, đột nhiên dừng lại, quay người về phía tôi, nở một nụ cười đầy ẩn ý: Hựu tuệ, cô đừng lo! Nếu lát nữa kim nguyệt dạ ko chịu nhào với cô thì tôi sẽ niệm tình nhảy vs cô một điệu! Ha ha ha ha...

Phùng phùng phùng phùng!

Chútop mắt , lửa giận bùng cháy dữ dội trong người tôi.

Tôi nghiêng răng nắm chặt chiếc khăn trong tay, hùng hổ xách vác đi theo KND.

Hừ! Tên Sun càn chớn kia, mi cứ đợi đấy! Hôm nay...hôm nay nhất định ta sẽ giành lại kim nguyệt dạ!Tuyệt đối ko để dạ lún sâu vào con đường sai lầm!

-Kim nguyệt dạ!Đợi đã!

Bất chấp ánh mắt kinh ngạc của đám đông đang dồn về phía mình, tôi lao như bay đến trước mặt kim nguyệt dạ và Sun, dang tay ra ngăn kim nguyệt dạ lại

-Hựu tuệ! Cô...-Sự xuất hiện đột ngột của tôi khiến KND tròn mắt kinh ngạc. Nhưng nhìn ánh mắt kiên quyết của tôi, hẳn dường như cũng đoán được tôi sắp làm gì.

Sun vẫn đứng bên cạnh. Hắn nháy mắt, cười nham hiểm như đang đợi xem kịch hay.

-Chắc, dạ àh, Hựu tuệ hình như có chuyện muốn nói vs cậu đó! Có lẽ tôi nên tạm lánh đi một lúc thì tốt hơn!

-Ko cần!-Cả tôi và kim nguyệt dạ cùng gắt lên.

Sun mỉm cười lắc đầu, giả bộ thờ dài:

-Ai chà, hai người thật tâm đầu ý hợp! ha ha ha ha...

-Hựu tuệ! Còn việc gì nữa ko?-Kim nguyệt dạ khẽ thờ dài, đứng đối diện với tôi.

Tôi hít sâu, lôi chiếc khăn tay thêu nhâm nhở ra. Giờ cao trước mặt kim nguyệt dạ.

-Kim nguyệt dạ!Xin cậu đừng đi!Hãy ở lại với tôi!

-Hựu tuệ! Cô...

-Ồ! Lại đây mà xem này, tô hựu tuệ đang tỏ tình với kim nguyệt dạ kìa!

-Chà! Xem ra công chúa tô hựu tuệ mê tít hoàng tử kim nguyệt dạ mất rồi! Nhưng công nhận bọn họ đẹp đôi thật!

-Nhưng kim nguyệt dạ hôm nay cứ kì kì thế nào ý, có vẻ ko bằng lòng...

-Ồi...tình hình có vẻ căng đây...

Mọi người trong hội trường đều đổ dồn ánh mắt về phía chúng tôi.

-Hựu tuệ!

-Chị hựu tuệ!

Tô cơ, hiểu ảnh tiểu dực và cả lăng thần huyền bước từ trong đám đông ra. Tiểu dực định chạy về phía chúng tôi nhưng bị tô cơ ngăn lại.

-Bé hựu tuệ, bé thích chơi trội quá đi!-KND đưa mắt nhìn xung quanh. Hắn cười gian gian như mọi khi. Phớt lờ mọi thứ nhìn tôi.

Nhưng lần này tôi ko bị kim nguyệt dạ chọc tức nữa. Tôi giờ chiếc khăn tay lên, kiên định đứng tại chỗ, giọng nói vô cùng điềm tĩnh:

-Kim nguyệt dạ, hãy dừoi xa Sun!

Kim nguyệt dạ ngậy người ra, nụ cười trên mặt vụt biến mất:

-hựu tuệ, cô còn muốn tôi phải nói đến bao nhiêu lần nữa, chuyện của tôi, ko cần cô lo.

-Tôi phải lo cho cậu!Hãy rời xa Sun!

- Tô hựu tuệ! Cô ko hiểu tôi nói gì à?

-Hãy rời xa Sun!

-Tô hựu tuệ!

-...

-..

-Chị hựu tuệ! Ko việc gì phải phí lời với anh t, anh ta là kẻ xấu!-Tiểu dực chạy đến khuyên ngăn tôi.

Tôi lắc đầu, nhìn thẳng vào mắt kim nguyệt dạ.

Tôi muốn nhìn thấu trái tim đầy vết thương của hắn.

Không khí ở hội trường như đông đặc lại...

Tôi không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào. Mà chỉ nghe thấy nhịp tim đập liên hồi. Tâm trí tôi bắt đầu hỗn loạn.

-Kim nguyệt dạ... lần đầu tiên nhìn thấy ên cậu đứng trước tôi trong cuộc thi học sinh ưu tú toàn thành phố Milan, tôi đã rất ghét cậu... Hơn mười năm nay, cũng chỉ vì cậu mà tôi đành ngậm ngùi đứng ở vị trí thứ hai. Cậu chẳng khác nào tảng đá ngáng đường, là vật cản trên con đường bước tới đỉnh vinh quang của tôi...

-...

-... Từ ngày đầu tiên bước chân vào trường Minh đức, tôi đã tự thề vs mình ko biết bao nhiêu lần nhất định phải vượt qua cậu, nhất định phải đạp đổ cậu. Trong lòng tôi, cậu chính là đối thủ mạnh nhất, nhưng ...nhưng... chính cậu ...chính cậu là người đã tạo bước ngoặt cho cuộc đời tôi!

-...

-...Mỗi lần tôi gặp khó khăn, cậu luôn bấp chấp nguy hiểm lao đến cứu tôi. Những lúc tôi đau khổ nhất, cậu luôn bày những chiêu thức khác người để động viên tôi. Mỗi lần ở bên cậu, tôi luôn cảm thấy vui vẻ và thoải mái vì được sống thật với chính mình...

Ký ức ngày xưa như dòng nước lớn, chảy hối hả trong tâm trí tôi.

Bây h đầu tôi chỉ toàn hình ảnh của Kim nguyệt dạ, chỉ kim nguyệt dạ mà thôi.Nụ cười gian gian, vẻ mặt tuyệt tình, điệu bộ tức giận, rồi cả kiểu giận dỗi đáng yêu của hần...

Tim tôi đập mỗi lúc một nhanh, như sắp rơi ra khỏi lồng ngực.

-....

- Kim nguyệt dạ... Những điều cậu hứa với tôi chỉ là giả dối ư? Cậu coi mọi chuyện như chưa từng xảy ra sao? Tôi...

Nghe thấy những lời tôi nói, Kim nguyệt dạ ngẩn người ra đứng im như tượng. Hần cúi đầu nhìn xuống đất, đôi mắt sáng lấp lánh.

Thời gian như ngừng trôi, mọi người đều trong mắt đẹt nhìn chúng tôi, ngạc nhiên đến mức nín thở.

Một lúc sau, Kim nguyệt dạ ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định nhìn tôi, giọng nói dường như chẳng có chút cảm xúc nào hết:

-Tôi hựt tuệ, hai chúng ta chẳng là gì của nhau cả!

-Chẳng là gì của nhau ư?... kim nguyệt dạ, cậu có biết cậu vừa nói gì ko?... tôi run run cời vò sò màu tím đeo trên cổ xuống, chìa ra trước mặt kim nguyệt dạ, nhìn hần chăm chăm-Nhìn vò sò tím này đi...Cậu đã hứa sẽ bảo vệ tôi suốt đời!

Tôi cố cầm vò sò tím giơ lên cao , tay run lấy bầy.

Dưới ánh đèn, vò sò như phát ra ánh sáng dịu dàng, ấm áp.

Từng giây trôi qua như gỗ từng nhịp vào trái tim tôi. Cả hội trường yên tĩnh đến lạ thường, dường như cả thế giới này chỉ còn tôi và kim nguyệt dạ...

Tôi và cậu ấy chỉ im lặng nhìn nhau.

-Thế thì sao?-kim nguyệt dạ sững sờ một lúc lâu, rồi vội vã quay mặt sang chỗ khác.

Tôi cầm vò sò tím, bước lại gần kim nguyệt dạ.

-Cậu hỏi tôi thế thì sao ư? Kim nguyệt dạ, cậu muốn chấm dứt tất cả với tôi sao? Cậu sợ tôi điều tra ra chân tướng sự việc hay... cậu muốn giúp Sun tìm ra kho báu?

-Ko liên quan đến cô...

-Được...được lắm...-Tôi nắm chặt vỏ sò tím trong tay, cạnh sắc của vỏ sò cứa cả vào tay tôi- kim nguyệt da!nếu đúng cậu là kẻ đã hại chết lý triết vũ, nếu đúng là cậu muốn bắt tay với Sun để tìm ra kho báu, thì cậu hãy đứng về phía Sun đi. Bắt đầu từ bây giờ, chúng ta sẽ là đối thủ của nhau! Vì... tôi sẽ không bao giờ để cho kẻ hãm hại lý triết vũ chạm một ngón tay vào kho báu ở khu biệt thự số 23.

-...-Kim nguyệt dạ chậm chậm quay đầu lại, kinh ngạc nhìn tôi.

Đôi mắt hần chất chứa quá nhiều cảm xúc , sâu thẳm đến mức tôi ko tài nào hiểu được.

Tách!

Nước mắt lăn trên gò má rơi xuống tay tôi, mang cảm giác lạnh lạnh.

Đôi tay cầm vỏ sò khẽ run lên. Vỏ sò tuột khỏi tay tôi, sắp rơi xuống đất đến nơi. Đúng lúc đó, kim nguyệt da đột nhiên bước tới, đỡ lấy vỏ sò.

-Kim nguyệt dạ?...- thấy kim nguyệt dạ làm vậy, tôi khấp khởi mừng thầm.

Lẽ nào... hần đã quyết định quay đầu lại?

-Ồ, là vỏ sò màu tím? Dạ này, hóa ra cậu và Hựu tuệ cũng có những giây phút bên nhau lãng mạn thế cơ à?

Câu nói của Sun khiến khuôn mặt kim nguyệt da phút chốc như đóng băng lại. Dạ như bị sét đánh, toàn thân bất động đứng im một chỗ.

Kim nguyệt dạ nhắm mắt lại, từ từ ngước đầu lên. Đột nhiên hần mở mắt ra, quăng vỏ sò đi.Vỏ sò rơi mạnh xuống sàn nhà, vang lên âm thanh trong trẻo rồi vỡ vụn....

- Tô hựu tuệ, hãy làm theo lời cô nói đi, bắt đầu từ hôm nay, chúng ta sẽ ko còn là bạn nữa, mà trở thành đối thủ của nhau.

Rầm!

Kim nguyệt dạ vừa dứt lời, tôi ko đứng vững nữa mà hơi loạng choạng.

Tôi ko dám tin vào tai mình. Câu này đúng là từ miệng hần nói ra sao?

-Cậu...cậu nói gì?

Tôi ko dám nhìn vào mắt kim nguyệt dạ, mà chỉ chăm chăm vào chiếc khăn thêu trong tay. Đôi búp bê mỉm cười tươi rói đứng trên cầu vòng như đang chế nhạo tôi.

- Tôi biết tôi đang làm gì...

Lời nói tuyệt tình đó lại một lần nữa dội thẳng vào tai tôi. Tôi như cái xác không hồn, đến thở cũng khó khăn.

Tô hựu tuệ! Tất cả đều hết thật rồi! ko còn chút hi vọng cứu vãn được nữa! Vỏ sò tím ư? Búp bê cầu vòng ư? Tất cả chẳng còn ý nghĩa gì nữa...

Nhìn những mảnh vỡ của vỏ sò lăn lóc trên sàn nhà, tim tôi thắt lại.

Trong không trung vang lên những âm thanh náo nức, tiếp đó là những tiếng xì xầm bàn tán.

Tôi chỉ còn nghe thấy tiếng gào thét tuyệt vọng nơi tim mình, giống như cơn mưa lạnh giá quét thẳng vào người tôi.

Tôi xé toạc chiếc khăn tay làm đôi.

Hai con búp bê cầu vòng vốn yêu thương nhau là vậy, nhưng bây h vĩnh viễn xa cách...

Tôi thả chiếc khăn tay ra. Nó bay bay rồi nhẹ nhàng đáp xuống đất...

Tôi nhìn chăm chăm vào kẻ đang đứng đối diện vs mình và cảm thấy toàn bộ sức lực đều đang rệu rã/

Mặt kim nguyệt dạ vẫn không hề có chút biểu cảm.

-Kim nguyệt dạ! Chúng ta từ nay sẽ là đối thủ!

-...

-Hựu tuệ!

-Chị hựu tuệ!

Tôi tuyệt vọng nhìn kim nguyệt dạ quay người bỏ đi và bỏ mặc những tiếng gọi sau lưng. Sự phẫn nộ, đau khổ như cơn lốc xoáy cuốn tôi vào trong, trời đất quay cuồng...

Three

Tôi nhất định phải lọt vào vòng trong!

Tôi nhất định phải dành được vị trí thứ nhất!

Tôi nhất định phải giành chiến thắng trong cuộc thi giành quyền quản lý khu biệt thự số 23, phải cho Kim nguyệt dạ và tên Sun đó biết tay mới được!

Hôm tổ chức vũ hội, tôi và Kim nguyệt dạ đã chính thức trở thành đối thủ của nhau. Chuyện này chẳng khác nào châm ngòi nổ cho cuộc chiến sắp tới của tôi.

Tôi lại ghi cái tên Kim nguyệt dạ vào vị trí đầu trong sổ đen của mình. Ngày nào cũng nhắc nhở bản thân phải vượt qua hắn! Phải vượt qua hắn! Tôi xin thề, sẽ liều mạng cản hắn lại...

Kim nguyệt dạ, ta quyết ko thua ngươi!

Nhưng...muốn tham gia cuộc thi giành quyền quản lý khu biệt thự số 23, ngày nào tôi cũng phải học như nhồi gà. Bởi vì hai tuần nữa là thi giữa kì rồi, mà phải lọt vào top 5 người có số điểm cao nhất thi giữa kì thì ms đủ tiêu chuẩn tham gia cuộc giành quyền quản lý khu biệt thự số 23.

Vì vậy trong mấy tuần này tôi phải tranh thủ “cày đêm” gấp đôi trước đây. Thậm chí sau khi tan học tôi còn ngồi nán lại học bài, đến tối mệt ms chịu về nhà.

Từng ngày từng ngày cứ trôi qua trong sự nỗ lực của tôi...Còn một ngày nữa là đến thi giữa kì.

Ha ha ha ha!

Tôi đã làm xong hết đồng bài tập hôm nay rồi...

Sau khi sắp xếp lại sách vở trên bàn, tôi ngó h trên điện thoại di động, vươn vai đứng dậy, đi ra ngoài ban công phòng học.

Phù...Vườn trường yên tĩnh quá.Ngày mai là thi giữa kỳ, mọi người đã về nhà từ lâu. Cả tòa nhà im lìm trong bóng tối, chỉ có phòng học lớp tôi là còn sáng đèn.

Hồi hộ chờ đợi bao lâu, cuối cùng tôi cũng bước vào kì thi...Nhưng.... tại sao tôi lại cảm thấy căng thẳng thế này?

Phù...ko bik lần thi đầu này có ổn ko nhỉ?

Trước đây, cứ mỗi lần chuẩn bị đến kì thi là tôi lại dốc sức học, nhưng chẳng hiểu sao kết quả lúc nào cũng kém hơn Kim nguyệt dạ.

Lần này trước mặt bao nhiêu người, tôi đã tuyên chiến với Kim nguyệt dạ. Nhưng... nhưng liệu tôi có làm được ko?

Cạch!

Ủa? Cái j vậy? Tại sao phòng học lại tối đen như mực thế này?

Tôi giật mình quay đầu nhìn căn phòng và hành lang tối thui. Tim tôi suýt nữa rút ra ngoài.

Đèn vừa này còn sáng trưng, sao bây h lại tắt ngóm nhỉ?

Giờ ừ ừ. tự dừng lại mất điện vào đúng lúc này! May mà đã làm xong hết bài tập rồi, tôi phải mau mau thu dọn sách vở về nhà thôi. Ai đại j ở đây trong tòa nhà tối om như thế này.

Híc... cứ thấy rờn rợn thế nào ý! Mau về thôi! Mau về thôi!

Nghĩ đoạn, tôi liền quay lại, lấy hết can đảm bước vào phòng thu dọn sách vở.

Nhưng vừa bước được đến cửa phòng học, cả người tôi dờ ra, hai mắt trừng trừng, sợ đến nín thở, tim rút ra khỏi lồng ngực!

Là đốm lửa...lửa! Phòng học...phòng học tại sao lại có đốm lửa?

Dù...dù đốm lửa ko lớn lắm nhưng... nhưng cứ lơ lửng trên ko. Gió vừa thổi đến đốm lửa cứ nhảy múa khắp nơi!

-Á! Ma... có ma...ma...cứu tôi với!-Tôi sợ quá, mồ hôi vã ra như tắm, hét lớn rồi quay người bỏ chạy thẳng cẳng.

-Đợi đã!Đừng chạy!

Hả? Ma... ma biết nói! Nó bảo tôi đừng chạy!

Nhưng đại j mà nghe nó chứ, tôi mà ko chạy, nó làm thịt tôi là cái chắc.

Tôi hựu tuệ... mau chạy thoát khỏi đây!

Bỏ mặc đồng sách vở ở trên bàn, tôi ba chân bốn cẳng chạy như bay trên hành lang.

Bịch bịch bịch!

Óai, có nhầm ko vậy? Tôi nghe thấy tiếng bước chân đuổi theo sau.Chẳng nhẽ...chẳng nhẽ tên ma đó quyết truy sát tôi đến cùng sao?

Hu hu hu hu...dừng mà!Có ai cứu tôi với!Cứu với!

-Đợi đã!Chị hựu tuệ! Đừng chỵa nữa mà!

Á á á á! Ma! Ma! Ma hiện hình! Tên ma sắp tóm được vai tôi rồi! hu hu hu hu... tôi chạy ko thoát rồi!

Tôi sợ quá, toàn thân mềm nhũn như con chi chi.

-Chị hựu tuệ, đừng sợ! Là em, tiểu dực đây!

Tiểu... tiểu dực ư? Hóa ra con ma tên là tiểu dực? Tiểu dực... óai, đợi đã, là tiểu dực sao?

Tôi cố gắng lấy lại bình tĩnh, quay đầu nhìn. Dưới ánh trăng mờ mờ, tôi nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc,

-Cậu là...tiểu dực?

Nhưng lúc quay lại, trong phút chốc, tôi lại cứ ngỡ mình nhìn thấy Lý triết vũ!

-Vâng! Là em đây!-tiểu dực gật đầu, cười khoái trá-chị hựu tuệ àh, chị siêu thật đấy, chạy nhanh như gió, em đuổi theo mà muốn hụt hơi!

-Tiểu dực...tiểu dực!Là cậu thật à?-nhìn kỹ lại hóa ra là một con người còn sống bằng xương bằng thịt, tôi thở phào nhẹ nhõm, mặt tèm lem nước mắt-tiểu dực, đúng là cậu thật!Tốt quá! Tốt quá...

-Chị hựu tuệ...-tiểu dực ngáy người nhìn tôi, mắt sáng long lanh

Tôi sợ tỉnh, vội vàng chùi nước mắt, cười trừ, rồi ngay lập tức lớn tiếng trách móc.

-Tiểu dực, đốm lửa trong phòng học là do cậu bày trò, đúng ko?

-Sao cơ?đốm lửa trong phòng học áh?-tiểu dực định thần, gãi đầu gãi tai mỉm cười-ha ha ha ha....xin lỗi chị, đốm lửa đó ko phải do mình em làm ra mà là cùng mọi người...

-Cùng mọi người?-thấy tiểu dực nói lấp lửng, tôi cau mày dò xét.

-Chị hựu tuệ àh, tóm lại chị cứ cùng em quay lại phòng học là bik ngay thôi! Có một bất ngờ dành cho chị đấy!

-Bất ngờ dành cho tôi?-nhìn vẻ mặt bí hiểm của tiểu dực, tôi đành đồng ý để cậu ta bịt mắt đưa về phòng học.

Four

-Một hai ba!

Bang!

-Hựu tuệ!hựu tuệ thiên hạ vô địch!Hựu tuệ cố lên!Cố lên!

Chuyện j vậy? Tô cơ, hiểu ảnh, lẳng thần huyền đều đứng trước bàn học của tôi.Chiếc bánh gatô bắt mắt được đặt ở chính giữa bàn, phía trên còn cắm 1 cây nến khắc 4 chữ to tướng:

Hựu tuệ vô địch

-Đây...đây là...-tôi bị bất ngờ quá, ngẩn người ra ko nói được lời nào

-Ha ha ha ha...chị hựu tuệ ngạc nhiên lắm hả?-tiểu dực cười đắc ý, thò đầu ra khỏi lưng tôi, đi đến bên cạnh lẳng thần huyền-Chị hựu tuệ, thời gian qua chị học vui đầu kinh quá, nên mọi người ko muốn làm phiền chị.Nhưng ngày mai bắt đầu thi giữa kỳ rồi, vì vậy chị tô cơ đã vạch ra kế hoạch tổ chức bữa tiệc nhỏ này để chúc chị ngày mai đạt được kết quả cao nhất!

-Ha ha ha ha....Đồ ngốc, cố lên nhé!

-Hi hi hi hi, bánh gatô là hiểu ảnh làm đấy, tỳ nữa hựu tuệ phải ăn thử nhé!

-Hừ!Tiền tiêu vặt 3 tháng nay của tôi đều dùng hết vào việc này đấy... Hựu tuệ, bà mà ko dành được vị trí thứ nhất thì chết với tôi đấy

-Sau đây party Hựu tuệ vô địch do tô cơ và tiểu dực chủ trì xin được bắt đầu!

-Party hựu tuệ vô địch?-Nhìn 4 tên đang đứng trước mặt tôi đang cười như địa chủ được mùa và chiếc bánh gatô lung linh ánh nến trên bàn, tôi đã hiểu ra tất cả...

-Ha ha ha haĐốm lửa mà quái trong phòng học lúc này do các cậu làm ra để dọa tôi đúng ko?-Mặt tôi đành lại, cười rất quái đản, điệu bộ như muốn giết người đến nơi.

-Hà hà hà hà!Hựu tuệ, hựu tuệ@Bà bình tĩnh đã nào-Tô cơ vội ngăn tôi lại, cười nịnh nọt-Nhân lúc bà đi ra ngoài ban công ngắm cảnh, tụi tôi đã len vào trong phòng học, thắp nến xong rồi tắt đèn trong phòng. Tụi tôi muốn tạo chút ko khí bí ẩn thôi mà, ko ngờ bà lại nhất chết như vậy..."

-Cái j?Ko ngờ tôi lại nhất chết à?Có mà cái kế hoạch mấy người rõ ngớ ngẩn thì có!-Tôi tức điên ngườiwf véo má tô cơ, nhưng sau đó lại ôm chầm lấy nhỏ ta-Nhưng... cảm ơn....cảm ơn các cậu đã mở party cho tôi...

-Hựu tuệ...

-Thực ra hôm nay tôi rất căng thẳng, sợ rằng ko thể thực hiện lời hứa giành vị trí thứ nhất... Tôi thật vô dụng phải ko?

-Hựu tuệ, bà đang nói linh tinh j vậy?-tô cơ đỡ tôi lên, rồi nghiêm mặt nhìn-bà là thủ lĩnh của tuyệt đại tam kiêu trường minh đức!Là tô hựu tuệ xưa nay ko bao h chấp nhận thất bại!Trong lòng tôi, bà chưa bao h là kẻ thua cuộc. Tôi tin rằng lần này bà nhất định sẽ thắng!

-Đúng vậy, chị hựu tuệ!-Tiểu dực đến bên tôi, cười rạng rỡ-Cho dù quen bik chị chưa lâu, nhưng em thấy chị là cô gái duy nhất xứng đáng vs anh Vũ!

Tiểu dực đang nói đột nhiên giữa chặt đầu tôi, hôn nhẹ lên trán.

-Óai!Hôn... hôn kìa!Hiếu ảnh ngưng mộ quá!..

-Ồ! Tiểu dực! Cậu làm cái j vậy?

Nụ hôn bất ngờ của tiểu dục cũng khiến hiểu ảnh, tô cơ, lăng thần huyền cũng sững sờ. Mặt tôi thì nóng như lửa đốt, cháy xèo xèo.

-Chị hựu tuệ, đây là nụ hôn tiếp thêm dũng khí. Trước đây , mỗi lần gặp chuyện buồn, anh vũ đều hôn nhẹ lên trán khích lệ em !Em tặng lại chị tất cả những cổ vũ, khích lệ trước đây của anh vũ!

Cái j ? LTV hôn lên trán tiểu dục à?

Bức tranh Lý triết vũ hôn lên trán tiểu dục nổi lênh phênh trong đầu tôi... óai...

-Oa!Nụ hôn tiếp thêm dũng khí à! Hay quá đi!Nghe lời giải thích của tiểu dục, hiểu ảnh phần khích, hai mắt sáng long lanh-hựu tuệ!hựu tuệ!hiếu ảnh cũng muốn tặng hựu tuệ toàn bộ dũng khí của mình!

Chụt!

Hiếu ảnh cười sung sướng , hôn chụt một cái vào má tôi.

-Đồ ngốc! Bà hôn tôi hay cắn tôi vậy?Răng cửa cả vào mụt tôi rồi đây này!

- ha ha ha ha... thật tình!-nhìn hiểu ảnh then thùn thè lè lưỡi, tô cơ cười lớn rồi hôn vào má bên kia của tôi-hựu tuệ!có được nụ hôn đầy quyến rũ này, bà đã cảm thấy tràn trề dũng khí chưa?

-Oe!bà làm tôi sồn hết da gà...

-Này! Bà ko thể giữ thể diện cho tôi được sao?

-Đương nhiên là ko! Ha ha ha ha!

-Vẫn còn ... vẫn còn tiểu huyền huyền! tiểu huyền huyền phải hôn hựu tuệ!

What? Con nhỏ hiểu ảnh đầu gỗ này có khùng ko vậy?Sao lại bảo thẳng cha khỉ ngố lăng thần huyền hôn tôi?

-Cái j ? cô bảo tôi hôn tô hựu tuệ á? Khâu hiểu ảnh, cô giết tôi đi thì hơn!-Phản ứng của tên huyền còn kịch liệt hơn tôi. Mặt hấn đỏ gay nhìn hiểu ảnh, sau đó quay sang nhìn tôi-nhưng party cổ vũ hôm nay tôi cũng có phần, tôi chỉ nói mấy lời ngắn gọn thôi, cô nghe cho rõ đây!

-Sao?

-Bây h kim nguyệt dạ đã ko còn là anh em tốt của tôi nữa, cho nên cô có ăn may đứng ở vị trí thứ nhất, tôi cũng ko trách cô đâu. Cố lên!

-....

Ăn may? Cái j mà ăn may?Tôi học ngày học đêm nên có thắng thì đều nhờ vào thực lực cả! Thắng cha lăng thần huyền đáng ghét!

-Được rồi, được rồi! Party cổ vũ đến đây là kết thúc!Tiếp theo xin mời mọi người thưởng thức bánh gatô do chính tay Hiểu ảnh làm!

-Hay quá! Ăn bánh gatô đi!-Tiểu dục vừa tuyên bố, hiểu ảnh đã hét lên sung sướng.Hai người họ hì hụi cắt bánh gatô thành năm phần, rồi đưa ổi người 1 phần.

-Chà, hiểu ảnh nè!Cái bánh này nhìn được đấy!Thấy chiếc bánh được trang trí rất đẹp mắt, tôi xuýt xoa khen.

Hiếu ảnh sướng phồng cả mũi, cười lớn tiếng.

-Đương nhiên rồi! hiểu ảnh giỏi nhất là làm bánh gatô mà!

-ha ha ha ha!Nhìn điệu bộ đắc ý của hiểu ảnh, tôi ko nhịn nổi cười,cắn 1 miếng thật to.

Ặc

Oh my god!

Cái bánh này....

-Qe!hiếu ảnh! Bà bỏ cái j vào bánh vậy? cay xé lưỡi!-Tô cơ cũng ăn một miếng to rất lớn như tôi, nước mắt nước mũi ròng ròng.

-ủa ? là mùi tạt đó. Hiếu ảnh thất mùi tạt có màu rất đẹp nên ười mấy muổng mùi tạt vào.

-Cái j ? mùi mấy muổng mùi tạt?

Ặc ặc ặc

Vừa nghe xong, mọi người đồng thanh rú lên.

Tôi, tô cơ, và lăng thần huyền cầm chiếc bánh trên tay, 2 mắt trợn ngược lên, ngã oạch xuống đất. thật vinh dự vì được làm vật thí nghiệm cho hiếu ảnh!

Nhưng ko hiểu sao lòng tôi lại tràn ngập niềm vui và xúc động....

Thời gian trôi nhanh như tên bắn, tưởng chừng mới hôm trước còn lo ôn thi mà hôm nay đã đến ngày công bố kết quả thi.

Tôi như ngồi trên chảo lửa, hồi hộp đi đi lại lại trên phố angel.Mỗi khi nghe thấy tiếng hét mừng rõ hay tiếng thở dài ngao ngán của những người đứng vây quanh bảng điểm là tôi lại giật thót.

Ôi, làm sao bây h làm thế nào bây h?

Bảng điểm đã được dán ở bảng thông bào số 23 phố angel

Cho dù tôi đã làm bài rất tốt, nhưng nhờ đâu... nhờ đâu lại một lần nữa tôi kém kim nguyệt dạ 0,5 điểm thì...

-Hựu tuệ, bà đang làm j vậy?-Hiếu ảnh chạy lại bà cổ tôi

Cái con nhỏ này nặng như heo.... Tôi sắp bị đè chết rồi!Buông tay!Buông tay ra!

-Hiếu ảnh! Bà muốn ôm vai bá cổ hựu tuệ đến bao h nữa? Mau xuống đi!-Tô cơ-vị cứu tinh của tôi đến thật đúng lúc.

-Hiếu ảnh, tô cơ, lăng thần huyền và cả tiểu dực nữa, sao các cậu đều đến đây?

-Chị hựu tuệ, mọi người cùng đến để xem chị thực hiện lời hứa thế nào!

-Hả? ha ha ha ha...ko cần đâu, ko cần đâu, chỉ là bảng điểm thôi mà, ko cần nhiều người cùng đến xem thế này!Tôi đi một mình cũng được!Nghe thấy tiểu dực nói vậy tôi cuống cả lên.

-Được rồi, hựu tuệ, bảng điểm đã dán lên rồi, bà còn căng thẳng j nữa, mau đó xem thôi.

-Oái, tô cơ, tiểu dực, hiếu ảnh, đừng có vậy mà! Để tôi tự đi xem 1 mình đi!Hu hu hu hu...

Mặc cho tôi chống cự quyết liệt, tô cơ vẫn đứng đưng như ko, cùng tiểu dực kéo tay tôi, loi xềnh xệch đến trước bảng điểm.

-Hựu tuệ à, nếu hựu tuệ thắng, chúng ta sẽ đến happy house ăn mừng... -hiếu ảnh nói liến thoắng, chẳng để ý đến khuôn mặt đang đờ ra như khúc gỗ của mình

Tôi ko dám tin vào mắt mình, ko dám tin vào con số trên bảng điểm.Tôi vội dụi dụi mắt nhìn lại lần nữa.

....

Tôi...vẫn ko thể thắng nổi kim nguyệt dạ.

Nhưng tôi vẫn ko hề thua!

Bởi chúng tôi bằng điểm nhau.

Vị trí số 1-Kim nguyệt dạ:799 điểm

Tô hựu tuệ:799 điểm

-Hựu tuệ, bà siêu quá, đứng thứ nhất rồi kìa!

-Chỉ có 1 tháng mà xuất sắc như vậy, đúng là công chúa tô hựu tuệ có khác!

-Hai người họ giễu ngang ngửa nhau, chẳng bik cuối cùng ai sẽ là người chiến thắng!Cuộc thi dành quyền quản lý khu biệt thư số 23 sẽ gay cấn lắm đây.

...

Chẳng bận tâm đến ánh mắt ngạc nhiên của mọi người xung quanh, ba tên ngốc đứng bên cạnh tôi sững rên, ôm chầm lấy nhau. Người đứng thứ nhất rõ ràng là tôi, nhưng sao họ sung sướng như thể họ là người đứng thứ nhất thế nhỉ?

Haiz....Thôi kệ họ, kể ra nếu ko có ba tên ngốc này ...và sự khích lệ, động viên của lăng thần huyền, tôi làm sao có dc kết quả như ngày hôm nay?

Được rồi!tôi nay phải đi ăn mừng thôi! Coi như cảm ơn mấy đứa bạn ngốc này.

Nhìn tô cơ, hiểu ảnh và tiểu dực vừa nhảy như con chơi chơi la hét ầm ĩ, tôi phì cười.

Nhưng đúng lúc quay người định trở về lớp, tôi chợt nhìn thấy kim nguyệt dạ. Hắn đứng trong đám đông, lặng lẽ nhìn chúng tôi ăn mừng.

Trong mắt kim nguyệt dạ có sự kinh ngạc lạc lõng,...và cô đơn...

Cuối cùng, kim nguyệt dạ cũng đưa mắt nhìn tôi.Hắn nhìn tôi một cách khó hiểu, rồi lẳng lẳng quay đầu rời đi, biến mất trong đám đông.

Trong mắt tôi chỉ còn lại hình ảnh một cái bóng cô độc ...

.....

Tại sao?

Tại sao mọi người đều bỏ mặc dạ?

Dạ rất đáng thương

Ko phải mọi người từng đã hứa

Phải sống hạnh phúc bên nhau sao?

Hiểu ảnh đã lên đi gặp dạ

Dạ ko nói j mà chỉ nhẹ nhàng xoa đầu hiểu như

Dạ à,

Khi nào cậu mới quay trở về vs mọi người

Cùng mọi người ăn bánh gatô mùi tạt hiểu ảnh làm?

By:Hiểu Ảnh

49. Q.9 - Chương 4: Cuộc Chiến Của Người Bảo Vệ

Địa điểm:

Sân vận động trường Minh Dương

Phòng học

Phố Angel

Happy House

Nhân vật:

Tô Hựu Tuệ: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Bạch Tô Cơ: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Khâu Hiểu Ảnh: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Kim Nguyệt Dạ: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Lăng Thần Huyền: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Lý Chấn Dực: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Nhã Văn: Trợ lí chủ tịch trường Minh Dương

ONE

Ồn ào...Ồn ào...

Bùm... Bùm bùm bùm bùm! (Tiếng pháo giấy nổ)

Sáng sớm ngày thứ hai, trên bầu trời trường Minh Dương đầy ắp pháo hoa giấy và tiếng reo hò rộn ràng. Khắp sân vận động vang lên ca khúc Trường trung học Minh Dương quen thuộc.

Toàn bộ học sinh trong trường chia thành mười nhóm, xếp hàng ngay ngắn trên sân vận động rộng thênh thang. Người dẫn đầu mỗi nhóm đều giơ cao lá cờ ngũ sắc, oai nghiêm hướng về phía khán đài.

Hai nhóm ở giữa có số người đông nhất, xếp thành một hàng kéo dài từ đầu sân đến tận bức tường chắn phía cuối sân, trông chẳng khác nào ranh giới chia đôi tám nhóm khác.

Tô Cơ đứng ở hàng trên cùng. Đối diện với nỏ ta là một nữ sinh mặt đầy tàn nhang. Ánh mắt cả hai đều bùng hực khí thể chiến đấu, bắn ra cả tia lửa điện. Họ giơ cao lá cờ có ghi tên hai kì phùng địch thủ: Kim Nguyệt Dạ, Tô Hựu Tuệ.

“Xin chào tất cả các bạn! Thời tiết hôm nay thật đẹp, rất vui vì chúng ta được gặp lại nhau. Các bạn còn nhớ tôi không nhỉ?”

Mỗi lần có cuộc thi gì quan trọng là y rằng anh chàng MC gà mờ hay mặc áo hao loè loẹt lại xuất hiện trên khán đài. Anh ta cầm mirco, đứng ở giữa khán đài, hào hứng vẫy tay chào mọi người phía dưới. Ai ngờ đều bị mọi người kêu “xùy xùy” hất hủi.

“Ha ha ha, cách các bạn thể hiện tình cảm kì lạ thật! Nhưng không sao, vì hôm nay chúng ta sẽ cùng nhau trải qua những giây phút tuyệt vời nhất! Đó chính là...”

Tùng tùng tùng tùng tùng tùng!

MC cầm chặt mirco, giơ tay chỉ về phía chiếc băng rôn đỏ rực treo trên khán đài.

“Cuộc thi chung kết tìm người quản lí khu biệt thự số 23 phố Angel lần đầu tiên của trường trung học Minh Dương xin chính thức bắt đầu!”

Hu la hu la hu la (Tiếng học sinh hò reo)

Mc vừa dứt lời, trên sân vận động liền vang lên những tràng vỗ tay long trời lở đất, cùng tiếng gào thét cổ vũ của tất cả học sinh.

“OK! Các bạn thân mến, xin yên lặng một chút!” Tiếng MC phải vận to hết cỡ mới có thể át được tiếng hò hé tom sòm dưới sân. “Tôi biết rằng tất cả các bạn đang rất nóng lòng muốn nhìn thấy Idol mà mình cổ vũ. Nhưng trước đó, chúng ta hãy mời trợ lí chủ tịch trường Minh Dương, ngài Nhã Văn lên đọc diễn văn khai mạc cuộc thi!”

Mặc dù rất nhiều người dưới sân có vẻ không thích thú với kiểu nói loằng ngoằng của MC, nhưng khi nghe đến cái tên “Nhã Văn” thì dường như tất cả đều cố dồn nén cảm xúc của mình, vỗ tay nhiệt liệt.

“Các em thân mến!” Chú Nhã Văn mặc đồ vest đen, thắt chiếc cà vạt đỏ, đứng nghiêm trang trên khán đài, “Thú thực hôm nay tôi vô cùng xúc động, không chỉ vì trận chung kết này, mà quan trọng hơn cả, trường Minh Dương bị chia cắt bấy lâu, nay đã được sát nhập làm một, cùng đứng bên nhau...”

Rào rào rào rào (Tiếng vỗ tay của mọi người).

Học sinh bên dưới vỗ tay ầm ĩ, tán đồng với lời nói của chú Nhã Văn.

“Các bạn...” Chú Nhã Văn hắng giọng nói tiếp, “Cuộc thi chung kết này sẽ thúc đẩy mối quan hệ tốt đẹp giữa hai trường! Ai cũng hiểu rằng, mặt dù trên danh nghĩa thì hai trường đã hợp lại làm một. Nhưng vì kì trước, cuộc thi cuối cùng của hai học sinh đại diện cho trường Minh Đức và Sùng Dương bị ngắt quãng giữa chừng, nên quyền quản lí khu biệt thự số 23 vẫn chưa được quyết định. Do vậy cả hai trường chưa thật sự hợp lại làm một...”

Nghe thấy vậy, mọi người ở dưới bắt đầu xì xào.

“Cũng bởi nguyên nhân này...” Vì muốn thu hút sự chú ý của toàn bộ học sinh bên dưới, chú Nhã Văn nói to hơn, “Chúng tôi hi vọng có thể chọn ra một học sinh ưu tú nhất, có khả năng nhất, đảm nhận nhiệm vụ quản lí biểu tượng của trường Minh Dương – đó chính là khu biệt thự số 23 phố Angel, không những thế còn thay mặt cho cả hiệu trưởng trường Minh Đức và Sùng Dương vun đắp tình cảm hữu nghị cho hai trường, làm cho hai trường có sự hoà hợp tốt nhất.”

Nói đến đây, chú Nhã Văn nhìn một lượt mười nhóm đứng hai bên sân vận động.

“Cuối cùng, tôi muốn chúc tất cả các học sinh tham gia cuộc thi này sẽ phát huy hết tài năng của mình. Chúc cho cuộc thi thành công rực rỡ!”

Rào rào rào rào (Tiếng hco5 sinh hò reo).

“Tô Hựu Tuệ! Tô Hựu Tuệ! Tô Hựu Tuệ!”

“Kim Nguyệt Dạ! Kim Nguyệt Dạ! Kim Nguyệt Dạ!”

Chú Nhã Văn vừa dứt lời, trên sân vận động liền vang lên tràng vỗ tay giòn giã.

Mặc dù trên sân chỉ có mười nhóm, mỗi nhóm đều cổ vũ cho ứng viên của mình, nhưng số người cổ vũ cho tôi và Kim Nguyệt Dạ dường như áp đảo tất cả các ứng viên khác. Hầu như trên sân chỉ nghe thấy tiếng mọi người gào thét tên hai chúng tôi.

“Vâng, xin cảm ơn ngài Nhã Văn đã phát biểu ý nghĩa của cuộc thi ngày hôm nay. Các bạn thân mến, khoảnh khắc chúng ta chờ đợi bấy lâu đã đến rồi, hãy cùng chào đón nhiệt liệt mười ứng viên được đề cử!” MC vừa dứt lời, cả sân vận động đầy áp tiếng vỗ tay, cổ vũ không ngớt. Không khí vô cùng náo nhiệt.

Sau khi MC giới thiệu xong, mười ứng viên lần lượt chuẩn bị tinh thần bước lên khán đài.

Cứ mỗi lần có ứng viên bước lên khán đài, nhóm cổ vũ cho ứng viên ấy liền đứng nhanh dậy, hô tên ầm lên. Người đứng đầu tiên trong nhóm giơ cao cờ và poster ứng viên đó lên, cùng mọi người cất vang khẩu hiệu, cổ vũ nhiệt tình.

Bắt đầu màn tự giới thiệu của tám ứng viên. Tôi đứng bên trái, liếc mắt nhìn những ứng viên khác, tự dung cảm thấy căng thẳng vô cùng.

Chỉ còn màn tự giới thiệu của tôi và Kim Nguyệt Dạ nữa là xong. Không biết những phút sắp tới, mọi chuyện sẽ diễn ra thế nào... Nhìn đám fan do Tô Cơ dẫn đầu đứng phía dưới cổ vũ hết mình cho tôi, những cảm xúc đè nén trong lòng tôi như trào dâng, lan toả khắp người.

Kim Nguyệt Dạ, tôi sẽ bắt cậu phải trả giá vì quyết định của mình...

Tôi nghiêng rang nhìn Kim Nguyệt Dạ đang đứng ở đầu bên kia. Trên loa đột nhiên vang lên một giai điệu vô cùng trong trẻo!

MC hít một hơi thật sâu, vẫy tay về phía bên phải:

“Sau đây, xin mời một người lên trên này. Đây là ứng viên có tài năng nhất và có triển vọng nhất trong số những ứng viên tham dự lần này, là chàng bạch mã hoàng tử trong mơ của biết bao cô gái, là thần tượng khiến các bạn nam phải cúi đầu ngưỡng mộ. Vâng, đó chính là hoàng tử khí thái nhất trường Minh Dương – Kim Nguyệt Dạ!”

“Á á á á! Kim Nguyệt Dạ! Kim Nguyệt Dạ!”

“Kim Nguyệt Dạ! Kim Nguyệt Dạ! Chúng em yêu anh!”

“Kim Nguyệt Dạ! Hoàng tử quyền rũ của em, cổ lên anh yêu!”

“Kim Nguyệt Dạ! Kim Nguyệt Dạ là số một!”

MC vừa dứt lời, khắp sân vận động lại rộ lên những tràng vỗ tay như sấm dậy, tiếng gào thét suýt làm nổ tung sân vận động. Ngay cả hiệu trưởng Bạch Ngưng, hiệu trưởng Thôi và chú Nhã Văn cũng phải trợn mắt kinh ngạc trước những tiếng hò hét khùng khiếp bên dưới, chỉ tiếc là không thể dùng tay bịt chặt tai lại.

Nhưng nhóm cổ vũ Kim Nguyệt Dạ thấy thế vẫn chưa đủ cuồng nhiệt. Bởi vậy đột nhiên, tất cả bọn họ đều đứng hét lên ghê.

“Một! Hai! Ba!”

Nữ sinh mặt đầy tàn nhang đứng đối diện với Tô Cơ gào rồ to. Đội cổ vũ Kim Nguyệt Dạ lập tức đồng loạt giơ cao băng màu lấp lánh trong tay mình lên, ghép lại với nhau, tạo thành năm chữ rất lớn:

Kim Nguyệt Dạ chiến thắng!

“Một! Hai! Ba!”

Cô nữ sinh ấy lại hét lên một lần nữa, tất cả tấm bảng được lật ngược lại, lần này hiện ra tấm poster cỡ lớn của Kim Nguyệt Dạ, trên cùng có viết hẳng chữ to tướng:

Thần tượng của học sinh trường Minh Dương mãi mãi là Kim Nguyệt Dạ!

Kim Nguyệt Dạ chậm chậm bước lên khán đài với dáng vẻ đầy kiêu hãnh. Hắn cười rạng rỡ vẫy tay với các fan bên dưới. Nhìn điệu bộ vênh vác của hắn, “chỉ số chiến đấu” trong người tôi tăng lên gấp mấy lần.

Hừ, Kim Nguyệt Dạ! Cứ đợi đấy, xem ngươi còn vênh vác được bao lâu!

Khi Kim Nguyệt Dạ đã bước vào hàng ứng viên đứng trên khán đài, các fan phía dưới vẫn gào thét điên cuồng, MC phải gào khản cả tiếng mới có thể làm cho những tiếng hò hét ấy dịu đi đôi chút.

“Học... học... học... Tiếp theo đây, xin mời ứng viên cuối cùng, là một người cũng rất có tiềm năng trong cuộc thi này!”

Ôi, đến lượt tôi rồi. Tô Hựu Tuệ, cổ lên nào!

“Đó chính là...”

Tôi nghe rõ tiếng tim mình đập thành thịch...

“Kim Nguyệt Dạ!” MC mặt mày hứng khởi, tuyên bố đồng dục.

Hả? Sao lại là Kim Nguyệt Dạ?

“A, không phải, không phải, là bạn Tô Hựu Tuệ mới đúng! Xin lỗi... Xin lỗi, tôi nói nhầm!”

“Ha ha ha! Đúng là MC gà mờ!”

“Làm trò gì thế không biết! Có thể mà cũng nói nhầm! Bực thật!”

Chỉ vì sai sót nhỏ của MC mà người thì bỏ ra cười người thì la ó phản đối. Tôi vốn dĩ đã chuẩn bị cười thật tươi, sẵn sàng đón nhận những tiếng cổ vũ và khích lệ phía dưới, thế mà bây giờ lại thấy ức chế với cụt hứng nên chỉ muốn nhảy bổ đến bóp cổ gã MC trời đánh kia!

“Xin mời bạn Tô Hựu Tuệ!” Thấy tôi đứng đờ ra, MC đưa tay mời tôi lên.

Tôi hít một hơi thật sâu, cố gắng kiềm chế cơn nóng giận, bước đi uyển chuyển, thướt tha lên khán đài.

Thôi, bỏ đi! Điều số tám trong Nguyên tắc của ngọc nữ Tô Hựu Tuệ là: Càng lâm vào hoàn cảnh bất lợi, càng phải giữ vững phong độ. Đó mới là phong cách của công chúa Milan, của thủ lĩnh Tuyết Đại Tam Kiều!

Tí tách! Tí tách!

Ủa? Cái gì vậy?

Tôi vừa mới đi được vài bước, một giọt nước từ trên trời rơi xuống mũi tôi.

Tôi sững sờ, ngẩng đầu lên nhìn trời. Không biết từ lúc nào, từng đám mây đen đã rủ nhau kéo đến, che kín cả một mảng trời trên sân vận động.

Trời đất! Không phải chứ! Chẳng lẽ đúng thời khắc quan trọng thế này, trời lại... mưa sao?

Ào ào ào ào ào!

Tôi chưa kịp định thần thì trời đã mưa như trút. Kiểu tóc mà tôi đã mất một tiếng đồng hồ buổi sáng ngồi chải chuốt chỉ trong chớp mắt đã ướt nhẹp, bết hết vào mặt.

“Ồi! Chết rồi! Mưa to quá!”

“Nhanh lên, mau chạy vào phòng học trú mưa!”

“Nhưng Tô Hựu Tuệ vẫn chưa lên giới thiệu mà!”

“Kệ đi, vào trú mưa trước rồi tính sau!”

Sân vận động nhốn nháo cả lên. Ai cũng chạy ồa vào phòng học trú mưa. Tôi trợn trừng mắt, đứng ngây ra ở bậc thang cuối cùng.

“Các bạn thân mến! Vì trời mưa to quá nên phần khai mạc cuộc thi tạm thời kết thúc ở đây. Xin mọi người lần lượt trở về phòng học của mình. Chúc các ứng viên trong vòng thi tới sẽ đạt được kết quả tốt nhất! Hẹn gặp lại!”

Bùm chúi!

Hiệu trưởng Bạch và hiệu trưởng Thôi cho nổ pháo giấy báo hiệu kết thúc lễ khai mạc, cuộc thi chính thức bắt đầu. Chú Nhã Văn và những ứng viên còn lại trú mưa ở ngay cầu thang phía sau khán đài.

Tôi chớp mắt liên tục, không dám tin những gì diễn ra trước mắt mình. Nhìn sân vận động vắng ngắt, toàn thân tôi ớn lạnh.

Không thể nào... Buổi giới thiệu của tôi... Cố gắng của tôi...

Chẳng lẽ... lần này ông trời không muốn giúp tôi sao?

Hu hu hu hu...

TWO

“Quá đáng, quá đáng! Thật quá đáng! Bỏ tôi lại ở sân vận động để chạy thoát thân, thế mà cũng gọi là đội cổ vũ à?”

Tan học, tôi ngồi trong WC cật lực vắt nước trên bộ đồng phục, mặt nhăn như khi ăn ớt nhìn bộ dạng thâm của mình trong gương. Tô Cơ và Hiểu Ảnh ngồi thu lu một bên, hết lời an ủi tôi.

“Xin bà đó, Hựu Tuệ! Chỉ không lên kịp khán đài thôi mà, có cần phải đau lòng như vậy không? Bà đã tra tấn tai tui tôi ba tiếng vì chuyện này rồi”

“Cái gì? Không cần đau lòng á?” Tôi nhú mồm, tức nghẹn cổ, trừng mắt với Tô Cơ, “Tô Cơ! Bà còn mặt mũi gặp tôi à? Lúc đó tôi nhìn thấy người chạy đầu tiên là bà đó. Đội trưởng đội cổ vũ mà thế hả? Bà làm tôi thất vọng quá!”

“Oái, lúc đó trời đột nhiên mưa to quá, vả lại đâu phải mỗi mình tôi chạy, mọi người đều chạy mà...” Tô Cơ cố cãi cùn, nhưng càng nói càng bé tí.

“A a a a a!” Nghe thấy Tô Cơ lý sự cùn, tôi tức đến phát điên. Hừ, dù sao bây giờ cũng tan học rồi, tôi cứ gào lên cho bồ tức, tôi phải xả xì trét, phải xả xì trét!

“Hựu Tuệ, hai ngày nữa bà phải thi vòng đầu tiên rồi, nội dung vòng thi là dạy tiếng Anh. Bà mà cứ hết thế này, không khéo hai ngày nữa bị mất tiếng thì làm sao dự thi được?” Thấy mềm không được, Tô Cơ chuyển sang xài chiêu uy hiếp.

“Hựu Tuệ à, Hiểu Ảnh nghe đám fan của Dạ nói, hôm nay sau khi tan học, bọn họ sẽ giúp Dạ chuẩn bị cho vòng thi sắp tới đó! Hựu Tuệ nhất định không được thua nhá!” Hiểu Ảnh đứng bên cạnh cổ vũ tôi.

Thua ư?

Vừa nghe thấy từ này từ mồm Hiểu Ảnh nói ra, đầu tôi như bị người ta cầm gậy nện ột phát, đau ê ẩm.

Đáng ghét! Tên Kim Nguyệt Dạ đó ra tay nhanh gọn, chưa gì đã bắt đầu chuẩn bị rồi sao?

Tôi ngửa cổ nhìn lên trần nhà. Nhớ lại cái vẻ dương dương tự đắc sáng nay của hắn, tôi đứng bật dậy như được ăn rau chân vịt của lực sĩ Popeye.

“Hừ, muốn đánh bại Tô Hựu Tuệ này ư, đừng có nằm mơ! Tô Cơ, Hiểu Ảnh, đi thôi! Chúng ta đi chuẩn bị cho vòng thi sắp tới nào!”

“Được! Đi thôi!”

Trải qua hai ngày “bế quan” luyện tập, tôi – tức Công chúa Milan Tô Hựu Tuệ, cuối cùng cũng bước vào trận chiến sinh tử với đại ác ma Kim Nguyệt Dạ.

Tôi nở nụ cười còn rực rỡ hơn cả ánh mặt trời, ấm áp hơn cả nắng xuân, ôm một tập tài liệu tiếng Anh dày cộp bước vào phòng học.

Một thầy giáo đứng trên bục giảng giơ cao tay ra hiệu ọi người giữ trật tự.

“Trước tiên, tôi xin giới thiệu sơ lược về quy tắc thi đấu. Cuộc thi lần này có tất cả năm nhóm, được phân trong năm phòng học khác nhau. Mỗi nhóm sẽ có hai ứng viên. Yêu cầu của cuộc thi là ứng viên sẽ dạy mọi người trong phòng học tiếng Anh. Qua đó, ban giám khảo sẽ xem xét năng lực tổng hợp của từng ứng viên như: kiến thức, khả năng hùng biện... Các ứng viên sẽ gấp thăm chọn chủ đề giảng. Còn những em học sinh ngồi bên dưới đều do ban giám khảo đột xuất chọn ra. Cho nên cuộc thi này sẽ rất công bằng. Sau khi kết thúc cuộc thi, dựa vào kết quả đánh giá của năm thầy cô trong ban giám khảo cùng kết quả bỏ phiếu bình chọn của các học sinh ngồi nghe giảng bên dưới, chúng tôi sẽ chọn ra người thắng cuộc. Vâng, bây giờ xin bắt đầu từ em Tô Hựu Tuệ!”

Rào rào rào rào rào!

Tiếng vỗ tay hoan hô vang lên, tôi khom lưng cúi đầu chào tất cả các bạn học trong phòng và năm giám khảo phía sau.

“Kính thưa các thầy cô trong ban giám khảo cùng toàn thể các bạn! Em là Tô Hựu Tuệ. Hôm nay chúng ta sẽ học về Một trăm câu hội thoại tiếng Anh thông dụng.”

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Tôi cầm phấn, quay người viết lên bảng chủ đề ngày hôm nay.

Bởi vì là cán sự lớp nhiều năm nên chữ viết trên bảng tôi đẹp nổi tiếng trường Minh Đức và Sùng Dương. Quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi, nhìn thấy hàng chữ ngay ngắn trên bảng, tất cả bạn học và giáo viên trong lớp đều gật gù tán thưởng.

Tôi tự tin quay người lại, nhìn bao quát khắp lớp học:

“Các bạn thân mến, tiếng Anh là một ngôn ngữ khá phổ biến. Do đó học tiếng Anh hết sức quan trọng... Đầu tiên...”

Nhờ sự trợ giúp của Tô Cơ và Hiểu Ảnh, tôi vừa kết hợp chạy slide vừa giảng bài theo giáo án không sai một li.

Hồ có chạy slide, clip sinh động, cộng thêm cách phân tích tỉ mỉ, bài giảng của tôi còn rõ ràng và đầy đủ hơn sách tham khảo, hướng dẫn. Đây chính là tuyệt chiêu của Tô Hựu Tuệ này!

Các bạn học trong lớp ghi nhanh như chớp, căng tai lên nghe từng từ, tập trung cao độ nghe lời tôi giảng, như thể chỉ cần lơ là một chút thì sẽ lỡ mất một câu chuyện hấp dẫn.

“Ai dà... Rõ chán, học sinh trường Minh Đức ngày nào cũng học kiểu này sao? Đúng là lũ mọt sách!” Lúc tôi đang dương dương tự đắc cho rằng chiến thắng đã nằm trong tay mình thì có một tiếng ngập rất vô duyên vang lên từ góc trái phòng học.

Tôi kinh ngạc quay đầu nhìn. Hoá ra đó là nữ sinh mặt đầy tàn nhang, đội trưởng đội cổ vũ Kim Nguyệt Dạ trong ngày khai mạc cuộc thi.

Hừ! Hoá ra là trưởng nhóm fan club của Kim Nguyệt Dạ! Con nhỏ này cố tình đá xoáy tôi đây mà!

Nhưng người tưởng trò vật vãnh này có thể đánh bại được ta sao? Hờ hờ hờ... Thật là ngây thơ, không biết tự lượng sức mình. Ha ha ha ha...

Tôi nhẹ nhàng đặt giáo án và phấn xuống bàn, ngăn Tô Cơ và Hiểu Ảnh đang tức tối đến nỗi đom đóm mắt lại.

Tôi mỉm cười quay sang nhìn cô ta:

“Cho dù cậu học ở trường nào, học môn gì cũng thế cả. Vì quá trình học tập giống như xây một toà tháp, phải đóng từng viên gạch để xây.”

“Hừ, cái gì mà đóng gạch với chả xây tháp, đều chỉ là mấy lời mị dân thôi!” Cô ta đứng phắt dậy nghênh chiến với tôi, “Mấy cái ngữ pháp gì gì đó cô viết trên bảng liệu có thể dùng khi giao tiếp ngoài xã hội không? Chẳng lẽ mỗi lần chúng ta nói chuyện với người nước ngoài, cứ phải phân tích theo từng câu theo ngữ pháp cô dạy à? Sau đó mới nói với người ta: Ôi, thưa ngài! Câu ngài vừa nói chủ ngữ, vị ngữ, tân ngữ kết hợp không đúng rồi!”

“Ha ha ha ha!”

Nghe thấy những lời cô ta nói, cả lớp cười phá lên. Ban giám khảo ngồi sau cũng trợn tròn mắt, quan sát từng phản ứng của tôi.

“Làm trò gì vậy? Con nhỏ này cố ý gây sự đây mà!”

“Quá quất thật! Cho dù Hiểu Ảnh không thích học tiếng Anh nhưng cũng không thích cách cô ta nói Hựu Tuệ như vậy!”

Tô Cơ và Hiểu Ảnh đứng trên bục giảng nghiêng rang, bất bình thay cho tôi.

Tôi đứng trên bục giảng tức đến bốc mùi mật, nhưng vẫn giữ nguyên vẻ mặt dịu dàng như trước:

“Ha ha ha, ngữ pháp là nền tảng để học tốt tiếng Anh giao tiếp. Nếu ngữ pháp của cậu không chắc thì làm sao có thể giao tiếp được?”

Nghe lời tôi nói, cô ta ngây người, khuôn mặt vênh vào lúc nãy bỗng xị dài ra.

“Có vẻ cậu đã hiểu ra vấn đề rồi đấy! Đúng vậy, trong cuộc sống hằng ngày, chúng ta không thể áp dụng cách phân tích ngữ pháp khô khan trong sách vở, bởi vì ngôn ngữ giao tiếp linh hoạt hơn ngôn ngữ trong sách vở. Nhưng nếu lúc nói chuyện, bạn không biết từ nên đặt ở vị trí nào trong câu, thì người ta sẽ bảo bạn là Oh girl, cô nói gì tôi không hiểu, cô nên tỉnh ngủ hử rồi hẵng quay lại nói chuyện với tôi!”

“Ha ha ha ha!”

Nghe lời đáp trả của tôi, toàn bộ giáo viên và học sinh trong phòng đều không nhịn nổi cười. Cười to nhất là Tô Cơ và Hiểu Ảnh. Hai con nhỏ đó cứ ôm bụng cười nghiêng ngả.

Cô nàng “tàn nhang” mặt đỏ nhu gấc, ngồi xuống chỗ mình. Tôi mỉm cười ra hiệu nhắc cả lớp im lặng, tiếp tục bài giảng của mình.

Bốn mươi lăm phút sau, tôi kết thúc bài giảng của mình. Sau một hồi thảo luận, ban giám khảo đã quyết định cho tôi số điểm rất cao: 9.8 điểm!

“Woah! Tuyệt quá!”

“Ô Hựu Tuệ rat ay có khác!”

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người, tôi ung dung cúi đầu chào rồi ngồi xuống cuối lớp học.

9.8 điểm cơ à? Hà hà hà! Hay lắm, điểm số cao như vậy, tôi không tin Kim Nguyệt Dạ có thể vượt qua được! Hà hà hà...

THREE

Các ứng viên khác lần lượt lên bục giảng. Nhưng tất cả bọn họ đều không thể vượt qua số điểm 9.8 cao ngất ngưỡng của tôi. Đúng lúc tôi đang ôm trọn niềm vui chiến thắng thì Kim Nguyệt Dạ bước lên bục giảng, tôi lại bắt đầu cảm thấy căng thẳng.

Kim Nguyệt Dạ định dùng chiêu gì đây?

Kim Nguyệt Dạ rất tự nhiên nhìn cả lớp khắp lượt, rồi đột nhiên rút ở đâu ra một chiếc gậy chỉ huy dàn nhạc.

“Hi everybody, buổi liên hoan ngày hôm nay của chúng ta chính thức bắt đầu!”

Liên hoan? Tôi có nghe nhầm không vậy?

Ha ha ha ha ha! Tôi còn tưởng tên khỉ hôi này có tuyệt chiêu gì hay ho, hoá ra cũng chỉ biết làm mấy trò chơi vặt vãnh! Cái gì mà liên hoan chứ, chẳng qua muốn cả lớp thư giãn đầu óc thôi. Đừng quên từ nhỏ tôi đã đi học môn dếp không biết bao nhiêu lớp phụ đạo lớn nhỏ, cái trò củ xì này có cách đây một trăm năm rồi!

Kim Nguyệt Dạ như đoán ra tôi sẽ nghĩ vậy, đưa mắt nhìn tôi, mỉm cười gian xảo.

“Hôm nay chúng ta sẽ cùng học với nhau trong bốn mươi phút. Tôi hi vọng trong bốn mươi lăm phút này, chúng ta sẽ có những giây phút thật vui vẻ, thoải mái! Trước hết, chúng ta chơi một trò chơi nhé!”

“Chơi trò chơi á? Tưởng là học tiếng Anh chứ nhỉ? Mà chơi trò gì vậy?”

“Nếu lại chơi trò đoán từ thì mình không chơi đâu...”

“Ôi! Được chơi cùng Kim Nguyệt Dạ thì còn gì bằng!”

Vừa nghe đề xuất của Kim Nguyệt Dạ, cả lớp đã nhao nhao như cái chợ vỡ, mỗi người một ý kiến. Kim Nguyệt Dạ không hề bị lung lay bởi mấy lời tranh cãi đó, vẫn đứng trên bục giảng mỉm cười với mọi người.

“Trước khi bắt đầu trò chơi đầu tiên, tôi muốn hỏi các bạn một câu, xin hỏi trong số các bạn ngồi đây có ai hâm mộ Thánh Dạ không?”

Cái gì? Thánh Dạ? Là siêu sao Thánh Dạ ư?

Kim Nguyệt Dạ hỏi cái này làm gì nhỉ?

Không chỉ mình tôi mà cả lớp đều nghệt mặt ra không hiểu. Mọi người xì xào tranh luận, sau đó có một nữ sinh rụt rè giơ tay lên.

“Ồ! Hoá ra đó là thần tượng của bạn!” Kim Nguyệt Dạ hồ hởi bước tới trước mặt nữ sinh vừa nãy. Mặt cô nàng đỏ bừng, không dám ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Bạn đừng căng thẳng quá, tôi cũng rất hâm mộ Thánh Dạ! Bạn đã biết tin gì chưa? Cậu ấy sắp đến thành phố Milan biểu diễn đấy!”

Hừ! Thằng cha Kim Nguyệt Dạ rốt cuộc có muốn giảng bài không vậy? Cái giọng điệu này rõ ràng là hắn muốn giao lưu kết bạn... Thật không hiểu nổi hắn đang nghĩ gì nữa!

“Ồ! Cậu cũng biết tin này sao? Mình cũng mới biết được hai ngày nay thôi!” Vừa nghe Kim Nguyệt Dạ nói vậy, cô nàng phấn khởi ngẩng đầu nhìn Kim Nguyệt Dạ.

“Biết đâu tôi có thể dẫn bạn đi gặp thần tượng cùng mình đấy! Tôi có một người bạn rất thân với Thánh Dạ!”

“Hà? Thật sao?” Nghe thấy vậy, hai mắt cô nàng sáng long lanh, suýt nữa thì nhảy cẫng lên sung sướng.

“Ừ, show diễn lần này của Thánh Dạ sẽ toàn là ca khúc tiếng Anh, tên show diễn là...”

“Mình biết, đó là Forever và Free...”

“Vậy bạn biết chào Thánh Dạ bằng tiếng Anh không? Cho dù cậu ấy nói tiếng Trung, nhưng theo tôi biết, trình độ tiếng Anh của Dạ rất đỉnh, nói chuyện cực kì lưu loát và hóm hỉnh...”

Thấy cô nàng kia và Kim Nguyệt Dạ nói chuyện rất vui vẻ, cả lớp cũng bàn tán sôi nổi, chớp ngay thời cơ, Kim Nguyệt Dạ nháy mắt bước lên bục giảng.

“Nếu có bạn đều muốn đi, vậy tôi muốn hỏi các bạn một câu: Nếu may mắn được gặp Thánh Dạ, các bạn sẽ nói câu tiếng Anh gì với cậu ấy? Nói trước này, các bạn mà không dám nói câu nào, tôi sẽ không đồng ý tặng cơ hội gặp mặt Thánh Dạ ột người thiếu dũng khí đâu!”

“Mình muốn nói với anh ấy là I will always support you!”

“A, nói là I will always be by your side mới hay!”

“Còn mình sẽ nói I will always love you!”

“Mình sẽ nói...”

Được Kim Nguyệt Dạ thích lệ, cả lớp sôi động hẳn lên. Những người học khá tiếng Anh thì cứ xổ ra một tràng không ngắt, còn những người học kém tiếng Anh thì đỏ mặt, tiu hủ nhìn mọi người tranh luận sôi nổi.

Kim Nguyệt Dạ mỉm cười quan sát lớp, đột nhiên hất vổ tay, cả lớp điều im lặng.

“Được rồi mọi người đừng lo lắng. Để khi gặp Thánh Dạ, ai cũng có thể nói tiếng Anh lưu loát, tôi sẽ mô phỏng tình huống và lập nhóm hội thoại!”

Nói xong, hấn dán lên bảng mấy bức tranh biếm họa vẽ những tình huống giao tiếp khác nhau. Tôi nhìn lướt qua thì phát hiện toàn bộ những câu hội thoại mà đề thi yêu cầu đều có trên đó.

Không ngờ Kim Nguyệt Dạ lại nghĩ ra được cách dạy sáng tạo thế này. Nhưng không sao, chỉ là trò dụ khỉ con nít thôi. Học tập là cả một quá trình lâu dài, không thể qua loa đại khái được! Mấy cái này tuy cũng có thể giúp mọi người học được cách giao tiếp bằng tiếng Anh đấy, nhưng họ chỉ biết cách vận dụng chứ không hiểu được bản chất vấn đề, tôi tin chắc các vị giám khảo cũng rất rõ điều này.

Tôi quay sang nhìn ban giám khảo. Hơ, sao ai cũng lộ vẻ ngạc nhiên, thích thú vậy?

Sau một hồi tự do thảo luận, Kim Nguyệt Dạ làm một bài trắc nghiệm nhỏ. Hấn gọi một vài người lên và đưa ra câu hỏi liên quan đến chủ đề của từng bức tranh hoặc có nội dung gần giống từng bức tranh. Hỏi mười người nào thì cả mười người đều trả lời đúng.

“Ha ha ha, rất tốt!” Sau khi người cuối cùng ngồi xuống, Kim Nguyệt Dạ cười tí mắt yêu cầu cả lớp đều giữ yên lặng, “Các bạn thân mến, bài giảng hôm nay đến đây kết thúc. Nhưng tôi một vài điều muốn chia sẻ với các bạn. Chắc mọi người đều nghĩ thu hoạch lớn nhất của buổi học ngày hôm nay chính là những mẫu câu tiếng Anh. Nhưng thật ra, điều tôi muốn chia sẻ với các bạn chính là phương pháp học tập. Học tập không phải lúc nào cũng nhắm nhắm ôm quyển sách học ngày học đêm, mà quan trọng là phải biết vận dụng nó vào thực tiễn. Chỉ có như vậy, kiến thức bạn học mới thực sự là của chính mình. Đây cũng là điều tôi muốn nói với mọi người.”

Rầm rầm rầm rầm rầm!

Kim Nguyệt Dạ vừa dứt lời, tiếng vổ tay như sấm dậy vang lên khắp phòng. Các vị giám khảo ngồi cuối mỉm cười mãn nguyện, hình như cực kì hài lòng với giờ lên lớp của Kim Nguyệt Dạ.

Điên rồi... Mọi người ở đây đều điên hết rồi! Kiểu giảng bài vô vị nhu vậy chỉ tổ lãng phí thời gian, có gì hay ho mà phải vổ tay tán thưởng?

Nhưng đây vẫn chưa phải là chuyện điên rồ nhất! Chuyện điên rồ nhất là sau khi bàn bạc với nhau, ban giám khảo công bố số điểm của Kim Nguyệt Dạ...

“Số điểm cuối cùng của Kim Nguyệt Dạ là 9.94 điểm! Ở vòng thi này, Kim Nguyệt Dạ đã giành chiến thắng!”

Uỳnh...

Ban giám khảo vừa công bố kết quả, một tảng đá vô tình rơi trúng đầu tôi, bốc khói ngùn ngụt trên đỉnh đầu.

Không thể nào... không thể nào! Tại sao lại có thể như vậy? Tại sao tôi lại thua giờ học tiếng Anh quái đản của Kim Nguyệt Dạ chứ?

“Tôi đã nói rồi, cô không bao giờ thắng được tôi đâu...” Kim Nguyệt Dạ cố tình bước xuống bục giảng, đi lướt qua rồi lạnh lùng nhìn tôi, “Bây giờ rút lui còn kịp đấy, Tô Hựu Tuệ!”

FOUR

Bóng đen u ám của vòng một còn chưa kịp tan, tôi đã thấp sẵn ngọn lửa quyết chiến để nghênh đón vòng hai.

Bầu trời hôm nay trong xanh không một gợn mây, phố Angel cực kì náo nhiệt.

Trên con phố dài mấy chục mét xếp kín mười bục nhỏ. Trên mỗi bục đều đặt một hộp giấy hình vuông màu đỏ. Mọi người vây kín xung quanh bận tít tít.

Học sinh trường Minh Dương đứng chen chúc ở trung tâm phố Angel. Trên tay mỗi người đều cầm một chiếc thẻ, túm năm tụm ba bàn luận sôi nổi.

Mười ứng viên dự thi đều đứng trước phần bục của mình. MC cầm micro, hào hứng quan sát mọi người trên phố.

Tôi hít một hơi thật sâu để lên tinh thần, quay người lại, gơ tay vẫy chào những cổ động viên phía sau.

“Vòng một tôi đã thua Kim Nguyệt Dạ, nếu lần này bị thua tiếp thì tôi sẽ bị loại, cho nên...”

“Chúng ta phải thắng bằng mọi giá!” Tô Cơ tiếp lời, mặt hừng hực khí thế đặt tay lên tay tôi.

“Yeah! Chúng ta phải toàn tâm toàn lực giúp đỡ chị Hựu Tuệ! Cố lên! Cố lên!” Tiểu Dục cũng mỉm cười gơ tay ra đặt lên tay tôi.

“Hiểu Ảnh ủng hộ Hựu Tuệ! Tiểu Huyền Huyền cũng thế!” Hiểu Ảnh kéo tay Lăng Thần Huyền đặt lên tay tôi.

“Được rồi, được rồi! Tôi biết rồi phiền quá đi!”

“Một! Hai! Ba! Fighting! Fighting! Fighting!”

Nghi lễ “lên giây cót tinh thần” vừa kết thúc, lại là anh chàng MC đeo kính đen mặc áo chim cò bước lên sân khấu.

“Các bạn ứng viên thân mến! Cuộc thi sắp bắt đầu! Xin mời các bạn trở lại vị trí của mình!”

Nghe theo sự hướng dẫn của MC, tôi cùng các ứng viên khác bước lên bục.

“Hựu Tuệ cố lên!”

“Chị Hựu Tuệ! Fighting! Fighting!”

Tô Cơ, Hiểu Ảnh và Tiểu Dục đứng xung quanh bục cổ vũ điên cuồng khiến tôi có cảm giác mình như một vị nữ hoàng đầy quyền uy, mỉm cười dịu dàng với tất cả “thần dân”.

“Ồ! Tô Hựu Tuệ kìa! Buổi dạy tiếng Anh lần trước tuy cậu ấy thua Kim Nguyệt Dạ, nhưng mình thấy cậu ấy giảng rất hay!”

“Mình mãi mãi ủng hộ hoàng tử Kim Nguyệt Dạ! Kim Nguyệt Dạ cố lên!”

“Mấy cậu có thấy cuộc thi lần này thực ra chỉ để Kim Nguyệt Dạ và Tô Hựu Tuệ so tài với nhau không? Các ứng viên khác dù rất khá nhưng vẫn kém xa hai người đó!”

“Biết làm sao được, từ trước đến giờ hai người đó được mệnh danh là Thiên Vương – Thiên Hậu của trường Sùng Dương và Minh Đức mà!”

Nghe mấy lời bàn tán xì xầm bên dưới, tôi sướng phổng cả mũi.

Tôi liếc mắt nhìn Kim Nguyệt Dạ, thấy hắn đang ngồi trên bục, vui vẻ trò chuyện với mọi người.

Bực thật... Thằng cha này cơ hội kinh, chưa gì đã bắt đầu lôi kéo phiếu bầu rồi. Hừ! Còn lâu ta mới thua người nhé! Hãy xem vũ khí vô địch thiên hạ của Tô Hựu Tuệ này – nụ cười hình bán nguyệt siêu quyến rũ.

Nụ cười hút fan của tôi toả sáng rực rỡ, bao nhiêu con mắt lập tức đổ dồn về phía tôi.

Tôi giơ tay duyên dáng vẫy chào mọi người, phở Angel lập tức rộ lên tiếng hoan hô ầm ỹ.

Đám fan cuồng của Kim Nguyệt Dạ cũng chẳng chịu kém cạnh, gào thét cổ vũ cho hắn còn to hơn.

Đúng lúc này, khi cả con phở Angel đã ngập trong tiếng hò reo cổ vũ, cuộc thi chính thức bắt đầu.

Mọi ứng viên khác dù đã trở hết tài nghệ để thu hút sự chú ý nhưng đa số mọi người đều ừm ừm kéo đến hòm phiếu của tôi và Kim Nguyệt Dạ.

Thời khắc hồi hộp nhất cuối cùng cũng đã tới. Mọi người xếp thành hàng dĩa trước mặt tôi, nhìn hòm phiếu mỗi lúc một đầy, tôi vừa cười tươi cảm ơn, vừa đặc ý liếc sang chỗ Kim Nguyệt Dạ.

Khà khà khà khà...

Tên Kim Nguyệt Dạ cũng chỉ đến vậy! Số người ủng hộ hắn ít hơn nhiều so với tôi tưởng. Xem ra tôi thắng chắc rồi!

“Đừng chen lấn! Đừng chen lấn! Hàng hai chật kín chỗ rồi, chúng ta xếp thành hàng ba thôi! Cứ yên tâm, ai cũng có cơ hội bắt tay với hoàng tử Sùng Dương mà!”

Cái gì? Có đến tận ba hàng cơ á? Tôi sờ hù hồn ngó sang đám đông đứng lố nhố bên cạnh. Chẳng lẽ số người ủng hộ hắn xếp thành ba hàng dài dằng dặc? Số người mỗi hàng đều xấp xỉ một hàng củng tôi. tức là số người ủng hộ hắn nhiều gấp ba lần tôi sao?

Không thể chấp nhận sự thật phũ phàng này, tôi suýt nữa shock quá ngã lăn xuống đất. Nhưng đúng lúc ấy một giọng nói trầm trầm vang lên.

“Xin lỗi, cho phép tôi nói vài lời!”

Tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía phát ra tiếng nói ấy. Mọi người lập tức đều đổ dồn sang hai bên, nhường đường để người đó bước lên sân khấu.

Một người đàn ông trung niên dáng người mảnh khảnh, đầu tóc bóng mượt... và có khuôn mặt rất quen... Người này... người này không phải chú của Kim Nguyệt Dạ sao?

“Ông đến đây làm gì?” Trong phút chốc, Kim Nguyệt Dạ biến thành một người hoàn toàn khác, mắt trợn trừng như con sư tử bị chọc giận.

Tại sao... tại sao chú của Kim Nguyệt Dạ lại xuất hiện ở đây?

“Chào tất cả mọi người, tôi là chú của Kim Nguyệt Dạ. Bây giờ lúc cháu tôi cần sự động viên, khích lệ nhất cho nên tôi đã đến đây. Ha ha ha...”

Tiếng cười xảo trá đó như đẩy tôi rơi xuống hố bang, toàn thân đông cứng.

“Mong mọi người ủng hộ Dạ nhà chúng tôi...” Chú của Kim Nguyệt Dạ nhảy phốc lên sân khấu, giật lấy micro của MC, “Bởi vì Dạ là một đứa trẻ rất đáng thương!”

Tôi căng thẳng, trong lòng cảm thấy lo lo...

Ông ta muốn nói gì đây...

“Đứa trẻ đáng thương ư? Chú ấy đang nói Kim Nguyệt Dạ sao?”

“Cái gì cơ? Kim Nguyệt Dạ đáng thương sao?”

Mọi người bên dưới bàn tán xôn xao. Tôi liếc nhìn Kim Nguyệt Dạ. Mặt hắn tối xầm lại, dường như đang cố gắng kiềm chế.

“Dạ là đứa trẻ tội nghiệp... Từ nhỏ đã lầm đường lạc lối khiến cha mẹ đau lòng và tuyệt vọng. Họ quyết định rời khỏi thành phố Milan, giao nó cho tôi chăm sóc. Nhưng... tôi thật có lỗi với cha mẹ nó, không làm tròn trách nhiệm của một người chú, chính vì vậy từ nhỏ nó đã là một đứa thích nói khoác, nghĩ một đằng làm một nẻo!”

“...” Mặt Kim Nguyệt Dạ đánh lại, nụ cười cũng trở nên rất đáng sợ.

Sao ông ta lại nói Kim Nguyệt Dạ như vậy? Ông ta làm trò gì thế này?

“Bây giờ nó còn nhần tâm hơn trước, đến người chú ruột như tôi mà nó cũng còn không nhận... Tôi đã tuổi cao sức yếu rồi, chẳng có nguyện vọng gì to tát cả, chỉ hi vọng nó không làm gia tộc Kim mất mặt thêm nữa. Cho nên... rất mong mọi người sẽ ủng hộ Dạ!”

“Kim Nguyệt Dạ là người như vậy sao?”

“Hu hu hu hu... làm gì có chuyện đó, Dạ không phải là người như vậy!”

“Cậu ta sống giả dối thế cơ à? Cậu ta nở lòng nào lừa gạt tình cảm của tôi! Hu hu hu...”

Mọi người bên dưới quay ngoắt 180 độ. Người thì đoán già đoán non, người thì ngạc nhiên, người thì buồn rầu...

“Hơ hơ hơ... Hơ hơ...” Sắc mặt Kim Nguyệt Dạ tối sầm lại trông rất khó coi, nhưng hắn chỉ cười phá lên, chẳng giải thích câu nào, cũng chẳng hề tức giận. Hắn lựa chọn cách khiến ai cũng bất ngờ đó là quay người bước xuống bục, dùng tay ra hiệu từ rút lui khỏi cuộc thi rồi bỏ đi thẳng.

Tại sao mọi việc lại thành ra thế này? Tôi nhìn theo bóng Kim Nguyệt Dạ, trong lòng thấy man mác buồn!

“Cô là Tô Hựu Tuệ?” Chú của Kim Nguyệt Dạ tỏ ra rất mãn nguyện với kết quả đó, bước xuống sân khấu trong tiếng bàn tán xôn xao. Ông ta cố tình dừng lại trước mặt tôi vài giây, “Chúc mừng cô!”

Chúc mừng tôi?... Ông ta nói vậy là có ý gì?

Nhìn ông ta nở nụ cười bí hiểm rồi rời khỏi, tôi ngây người ra...

Tôi không thể nhớ nổi vụ bỏ phiếu kết thúc từ bao giờ và cũng không biết người ta bắt đầu kiểm phiếu từ lúc nào.

Tôi cũng chẳng để tâm đến tiếng MC đang pha trò trên sân khấu. Trong đầu tôi chỉ hiện lên dáng vẻ lặng lẽ rời đi lúc nãy của Kim Nguyệt Dạ.

“Tôi xin tuyên bố kết quả vòng hai, người chiến thắng là Tô Hựu Tuệ!”

Bốn bề xung quanh rộ lên tiếng vỗ tay ầm ĩ, nhưng tôi không hề có cảm giác chiến thắng...

FIVE

“Hura! Thắng rồi! Công sức chúng ta bỏ ra cuối cùng cũng được bù đắp!”

“Đúng vậy! Ác giả ác báo mà, mọi người có thấy mặt Kim Nguyệt Dạ hôm nay không? Mặt cậu ta đang trắng bệch! Ha ha ha ha!”

“Nhưng kẻ cũng lạ, sao chú của Kim Nguyệt Dạ lại xuất hiện đúng lúc đó nhỉ?”

“Chị Hựu Tuệ hôm nay thể hiện rất tuyệt! Vừa nghe thấy kết quả, em suýt nhảy cẫng lên! Vậy là chị Hựu Tuệ và Kim Nguyệt Dạ đã hoà nhau 1-1 rồi. Chị chỉ cần thắng ở vòng thi nữa là có thể giành quyền quản lí khu biệt thự số 23 phố Angel!”

Hiếu Ảnh, Tô Cơ, Lăng Thần Huyền, Tiểu Dục và tôi tụ tập ở Happy House để ăn mừng chiến thắng. Nhìn ai nấy đều hơn hớn, lòng tôi cũng ấm áp hơn nhiều.

Nhưng vụ bỏ phiếu ngày hôm nay cứ dằn vặt mãi trong đầu tôi, khiến tôi chẳng còn tâm trí nào tận hưởng niềm vui chiến thắng.

“E hèm...” Tôi giơ chai coca trong tay lên, cảm động nhìn hội bạn thân, giọng ngen ngào, “Hôm nay rất cảm ơn mọi người... Nếu không có sự giúp đỡ của mọi người, e là tôi khó lòng vượt qua được...”

“Hựu Tuệ, bà nói gì vậy?” Tô Cơ đập mạnh vào lưng tôi, “Chúng ta là Tuyệt Đại Tam Kiều cơ mà! Bà thi đấu, tôi và Hiểu Ảnh sao có thể làm ngơ! Thật tình...”

“Tô Cơ...”

“Chị Hựu Tuệ à, chị Tô Cơ nói đúng đó!” Tiểu Dục cười toe tét, giơ tay lên làm thành hình chữ V, “Cuộc thi lần này không chỉ là trận chiến của một người mà còn là cuộc chiến bảo vệ khu biệt thự số 23 phố Angel của tất cả chúng ta. Không thể để nó rơi vào tay tên Sun và Kim Nguyệt Dạ được!”

“Đúng! Tiểu Dục nói chí lí!” Lăng Thần Huyền có vẻ bị kích động quá mức, hần uống một hơi cốc sinh tố, đập mạnh chiếc cốc xuống bàn, như tên say rượu gườm gườm nhìn tôi, “Tô Hựu Tuệ! Kim Nguyệt Dạ thua là đáng đời! Chính cậu ta đã hại chết Lý Triết Vũ. Cậu ta là kẻ thù của tôi. tôi giúp cô là lẽ đương nhiên.”

“Đúng vậy, đúng vậy! Cho dù Hiểu Ảnh không thể giúp gì cho Hựu Tuệ, nhưng chỉ cần Hựu Tuệ nghe được tiếng cổ vũ của Hiểu Ảnh, nhất định sẽ tràn trề sinh lực cho coi.”

“Xin bà đó, Hiểu Ảnh!” Tô Cơ cốc đầu Hiểu Ảnh, “Cho dù như vậy, câu đó cũng không đến lượt bà nói! Thật là...”

“Ha ha ha ha!” Nhìn điệu bộ lè lưỡi lêu lêu của Hiểu Ảnh, mọi người không nhịn được cười.

“Được rồi, được rồi! Không tranh cãi nữa! Chúng ta cùng nâng ly chúc mừng chiến thắng của Hựu Tuệ nào.”

“Yeah! Nâng ly thôi!”

“Một, hai, ba! Dzo!”

Choang choang!

Nghe lời đề nghị của Tiểu Dục, mọi người nâng cốc chúc mừng. Tiếng ly giòn tan.

Buổi tiệc ăn mừng rất tưng bừng. Nhưng nhìn mọi người vui vẻ như vậy không hiểu sao trong lòng tôi lại đau nhói.

Tôi kiếm cớ đi rửa tay, một mình trốn ra ngoài Happy House, ngồi trên lan can vỉa hè, mắt đờ đẫn nhìn dòng người qua lại.

Phù... Thắng rồi! Vòng thi ngày hôm nay tôi đã thắng Kim Nguyệt Dạ rồi. Nhưng... nhưng tại sao tôi chẳng thấy vui tẹo nào, ngược lại trong lòng vô cùng nặng nề.

“Một mình ngồi đây thoải mái quá nhỉ!”

Ồ! Tiếng nói này...

Đột nhiên nghe thấy giọng nói mĩa mai từ bên cạnh vọng lại, toàn thân tôi lạnh toát, vội quay đầu nhìn.

“Kim Nguyệt Dạ? Là cậu à!” Tôi ngạc nhiên, nhảy từ trên lan can xuống.

“Tại sao không thể là tôi?” Kim Nguyệt Dạ cầm lon bia, khuôn mặt trầm ngâm khó đoán, “Chẳng lẽ chiến thắng không vẻ vang đó cũng khiến công chúa Hựu Tuệ cảm thấy cần rút sao?”

“Chiến thắng không vẻ vang? Cậu đang nói gì vậy?” Tôi không phục định hơn thua với hần, nhưng vừa nhìn thấy đôi mắt lạnh lùng của Kim Nguyệt Dạ, tôi cứng họng.

“Em tưởng chị Hựu Tuệ đi rửa tay cơ mà, sao lại ở đây?... Ồ, Kim Nguyệt Dạ?”

Tiểu Dục xắn tay áo, hí hửng lao từ Happy House ra. Nhìn thấy tôi và Kim Nguyệt Dạ đang đứng đối mặt, cậu ta lập tức đi về phía tôi.

“Tiểu Dục, sao em lại ra đây? Không khoẻ à?” Nhìn sắc mặt Tiểu Dục có chút khác thường, tôi lo lắng hỏi.

“Chị Hựu Tuệ, em không sao...” Tiểu Dục xị mặt nhìn xuống đất, “Em thấy chị một mình đứng ngoài này nên chạy lại tìm chị, nhưng...”

“Hơ hơ hơ, không phải lo! Tôi cũng vừa tới thôi!” Kim Nguyệt Dạ dựa lưng vào lan can vỉa hè, một chân gác lên song sắt chân ngang, mỉm cười nhìn Tiểu Dực, “Bé Hựu Tuệ! Bé có thể thắng được vòng này tất cả đều nhờ cậu em họ Lý Triết Vũ đang đứng cạnh bé đó!”

“Câu nói vậy là ý gì?” Tôi tức giận nhìn Kim Nguyệt Dạ, không thể để hấn làm tổn thương Tiểu Dực.

“Ý tôi là...”

“Hựu Tuệ! Hựu Tuệ! Chuyện gì vậy? Tại tôi nhìn qua cửa sổ thấy Kim Nguyệt Dạ... A, Kim Nguyệt Dạ...”

Tô Cơ, Hiểu Ảnh và Lăng Thần Huyền cũng chạy xồng xộc ra khỏi Happy house, ngắt lời Kim Nguyệt Dạ.

“Kim Nguyệt Dạ!” Lăng Thần Huyền vừa nhìn thấy mặt Kim Nguyệt Dạ đã hét ầm lên, “Hôm nay thua mà cậu vẫn dẫn xác đến đây cơ à? Muốn tự chuốc thêm ê chề sao?”

“...” Nghe Lăng Thần Huyền mắng xa xả, dù trong lòng rất khó chịu nhưng Kim Nguyệt Dạ vẫn giữ im lặng, quay đầu nhìn ra đường, uống một ngụm bia.

“Tiểu Huyền Huyền...” Hiểu Ảnh chu môi ra kéo áo Lăng Thần Huyền, “Đừng nói Dạ như vậy, Dạ rất đáng thương...”

“Đều do cậu ta tự làm tự chịu, có gì mà đáng thương!”

“Dừng lại!” Tôi vội vàng giơ tay cản Lăng Thần Huyền đang nổi điên lại, nhìn thẳng Tiểu Dực “Tiểu Dực! Nói cho chị biết, những lời vừa nãy của Kim Nguyệt Dạ là sao?”

“Em...” Nhìn nét mặt nghiêm nghị của tôi, Tiểu Dực bất an mím chặt môi, “...”

“Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Có chuyện gì ư? Công chú Hựu Tuệ...” Kim Nguyệt Dạ ung dung uống bia, mỉm cười tiếp lời tôi, “Cô thông minh thế mà không đoán ra cậu ta làm gì à? Ông chú tham tiền của tôi sao lại xuất hiện đúng lúc như vậy, chẳng lẽ tôi mời ông ta đến chắc?”

“Cậu nói gì?” Tôi không dám tin, quay sang nhìn Tiểu Dực, “Tiểu Dực! Chẳng lẽ là do em làm?”

“Em... em chỉ muốn giúp chị Hựu Tuệ...” Tiểu Dực như đứa trẻ mắc lỗi, lo lắng xoa xoa tay, lăm lét nhìn tôi, “Kim Nguyệt Dạ là người xấu! Em chỉ...”

“Chị hiểu rồi...” Về mặt của Tiểu Dực đã nói rõ tất cả. Tôi thở dài, cố gắng giữ bình tĩnh, bước lại gần Kim Nguyệt Dạ rồi đứng đối diện với hấn, “Kim Nguyệt Dạ! Coi như vòng thi này tôi thua. Ngày mai tôi sẽ lên gặp chú Nhã Văn và hai thầy cô hiệu trưởng để nói rõ mọi chuyện.”

“Hựu Tuệ, bà điên à?”

“Chị Hựu Tuệ, đừng làm thế! Kim Nguyệt Dạ là kẻ xấu! Anh ta cố tình đến đây khiêu khích chị!”

Tô Cơ và Tiểu Dực ra sức khuyên ngăn tôi, nhưng tôi kiên quyết làm theo ý mình. Trong mắt tôi lúc này chỉ có khuôn mặt lạnh lùng của Kim Nguyệt Dạ.

Kim Nguyệt Dạ nhìn tôi chằm chằm, đột nhiên hấn mỉm cười ngao ngán:

“Cô không cần phải nói rõ mọi chuyện với chú Nhã Văn và hai thầy cô hiệu trưởng, bởi vì làm vậy thì chỉ kéo dài thêm cuộc thi... Tôi muốn nhanh chóng kết thúc cuộc thi này, nếu cô không muốn rút lui thì chúng ta tự đẩy nhanh tốc độ, đấu một chọi một.”

“Đấu một chọi một?”

“Đúng!” Kim Nguyệt Dạ vừa nói vừa rút ở trong túi ra một tấm thẻ PK màu đỏ, hươ hươ trước mặt tôi, “Nếu lần quyết đấu này tôi thua, tôi sẽ chấp nhận kết quả bỏ phiếu ngày hôm nay, nhưng nếu tôi thua...”

“Nếu tôi thua, để công bằng, tôi sẽ rút lui khỏi cuộc thi.”

“Hựu Tuệ!”

“Chị Hựu Tuệ!”

“Hơ hơ hơ, được thôi! Vậy cứ theo lời cô nói!” Kim Nguyệt Dạ khẽ cười, gật đầu đồng ý.

Tuy Kim Nguyệt Dạ đứng ở ngay trước mặt nhưng sao lại xa cách đến thế? Tôi hít một hơi thật sâu, nhận thẻ PK màu đỏ trong tay hắn.

Anh Vũ ơi

Tiểu Dực đã sai sao?

Không nhìn thấy vẻ mặt chị ấy lúc nhận thẻ PK màu đỏ

Nhưng tất cả mọi người đều biết chị ấy rất đau khổ

Anh Vũ

Nếu Tiểu Dực đã làm sai

Anh có phạt em không?

By: Lý Chấn Dực!

50. Q.9 - Chương 5: Cơn Bão Đêm Bên Giếng Cổ

Địa điểm:

Giếng cổ trong khu biệt thự số 23 phố Angel

Nhân Vật:

Tô Hựu Tuệ: Nữ Sinh lớp 11 trường Minh Dương

Bạch Tô Cơ: Nữ Sinh lớp 11 trường Minh Dương

Khâu Hiểu Ảnh: Nữ Sinh lớp 11 trường Minh Dương

Kim Nguyệt Dạ: Nam Sinh lớp 11 trường Minh Dương

Lý Triết Vũ: Nam Sinh lớp 11 trường Minh Dương

Lăng Thần Huyền: Nam Sinh lớp 11 trường Minh Dương

Lý Trấn Dực: Nam Sinh lớp 11 trường Minh Dương

ONE

Thời tiết ẩm ướt và oi nồng, không có một cơn gió nào.

Lùm cây rậm rạp bên giếng cổ ở khu biệt thự số 23 phố Angel như che khuất toàn bộ ánh sáng. Những đám mây đen ngòm chậm chậm trôi trên trời. Tiếng ồn ã, lao xao từ xa vọng lại, rồi mất hút trong không trung.

Xung quanh dần dần yên ắng trở lại. Trong không khí phẳng phất mùi nồng nồng của đất như báo hiệu trời sắp mưa. Tôi cảm thấy khó thở...

Tôi mở mắt trừng trừng nhìn Kim Nguyệt Dạ đứng trước mặt, rồi lên tiếng phá vỡ sự yên lặng:

“Hội Lăng Thần Huyền đã làm theo kế hoạch, dụ thầy giáo đi tuần ra chỗ khác, thế thì...”

“Thế thì như lời hẹn thách đấu của chúng ta, ai lấy được rêu trong giếng cổ trước, người đó sẽ thắng.”

Kim Nguyệt Dạ không đợi tôi nói dứt câu, cướp lời luôn, “Ồi! Bé Hựu Tuệ, sao tay bé run thế... Bây giờ hồi hận vẫn còn kịp đấy...”

Kim Nguyệt Dạ không hề mỉm cười như mọi khi, giọng hắn danh lại khiến tôi lạnh run người.

“Hối... hối hận?” Tôi nắm chặt tay, nhìn thẳng vào khuôn mặt đẹp như thiên thần đó, “Kim Nguyệt Dạ, đừng đùa nữa! Làm gì có chuyện tôi rút lui giữa chừng.”

“Hơ hơ hơ, thiên hậu PK của trường Minh Đức có khác, mạnh mẽ kinh nhì!”

Tiếng cười như khoả lấp tâm trạng khó hiểu của Kim Nguyệt Dạ. Vẫn là kiểu nói móc mỉa người khác, vẫn là cái nháy mắt đầy khiêu khích... Tôi đột nhiên bồi hồi nhớ lại trước đây...

“Bắt đầu!”

Thái độ lạnh như băng và lời nói dứt khoát của Kim Nguyệt Dạ cắt ngang dòng suy nghĩ mien man của tôi.

Cảm giác hụt hẫng như trào dâng trong lòng, mặt tôi không chút biểu cảm liếc nhìn Kim Nguyệt Dạ. Tôi gắng hết sức kéo dây thừng buộc trên cành cây, tranh đứng lên thành giếng trước.

Rầm... Rầm... Rầm...

Tiếng sét chột vang lên như muốn xé toạc bầu trời, tai tôi ù đi. Vừa mới bắt cần một chút, tôi đã bị trượt chân trên thành giếng, mất thăng bằng, cả người lao xuống giếng.

“Cẩn thận!”

Ầm... Ầm...

Hộc! Hộc! Hộc! Hộc!

Tôi sợ hãi nhắm nghiền mắt, đột nhiên cảm thấy mình bị níu chặt lại, ngã vào một “cái đệm” mềm mại. “Cái đệm” sau lưng vừa mềm vừa ẩm, nhờ thế tôi không bị thương.

Tôi tò mò mở mắt ra xem, đập ngay vào mắt là khuôn mặt hốt hoảng của Kim Nguyệt Dạ.

“Kim... Kim Nguyệt Dạ!” Tôi lạng người đi, sau đó vội vã bò ra khỏi người Kim Nguyệt Dạ. Lúc quay đầu nhìn xung quanh, tôi thấy mình bị kéo ngã xuống vũng bùn bên cạnh giếng.

Kim Nguyệt Dạ ho mấy tiếng, từ từ ngồi dậy, ôm lấy cánh tay phải, đau đến mím chặt môi.

Hả? Kim Nguyệt Dạ... bị thương ư?

Thấy Kim Nguyệt Dạ nhú mày, tôi lo lắng tiến lại gần một bước.

“Ô Hựu Tuệ, cô không biết tự bảo vệ mình hả?”

Kim Nguyệt Dạ đột nhiên gắt lên với tôi, tôi ngẩn người ra.

“Tôi... tôi... Này! Sao cậu mắng tôi? tôi có làm gì sai đâu?”

“Không sai? Ô Hựu Tuệ, suýt nữa cô bị rơi xuống giếng đó.”

“Tại tôi vừa rồi không cẩn thận thôi... Đúng rồi! Kể cả tôi bị rơi xuống thì cũng chẳng sao! Tôi có dây thừng rồi!”

“Có dây thừng?” Kim Nguyệt Dạ cười nhạt, lắc lắc cái dây thừng buộc quanh bụng tôi, “Ô Hựu Tuệ, cô chưa đo độ dài của dây thừng à?”

Cốp?

Nghe hẳn nói vậy, tôi như bị chọi gạch vào đầu.

Đúng rồi, vừa nãy tôi quên đo độ dài của dây thừng. Ngộ ngờ chiều dài của nó còn dài hơn cả chiều cao từ thành giếng tới mặt nước thì... thì...

Xoạt!

Tôi mở đèn pin, chiếu xuống dưới đáy giếng, khe rùng mình.

Híc... Dưới giếng đen ngòm, không thể nhìn rõ mực nước.

Từ khi giếng cổ bị vỡ mạch nước ngầm đến giờ, nước trong giếng lúc nào cũng đầy ắp. Dù mức nước hạ thấp hơn trước nhưng độ sâu thì...

Bây giờ nước ngập đến tận nửa giếng, nếu không cẩn thận trượt chận rơi xuống thì tiêu đời là cái chắc.

Tiêu đời là cái chắc?

Tôi giật mình, ngẩng đầu nhìn thấy Kim Nguyệt Dạ đang trừng mắt với mình.

“Ô Hựu Tuệ, cô lúc nào cũng tự ình là thông minh, nhưng thật ra cô ngốc hết thuốc chữa.”

“Kim Nguyệt Dạ! Cậu... cậu nói gì hả?”

“Tôi nói sai chắc!” Kim Nguyệt Dạ thở hổn hển, nhíu mày. Tôi chưa bao giờ thấy hấn giận dữ đến thế, “Tại sao tôi khuyên cô, cô không chịu nghe? Lúc nào cô cũng muốn lao đầu vào nguy hiểm, cô cho rằng hôm nay tôi quyết đầu cô, đánh đổi tất cả để giành quyền quản lí khu biệt thự số 23 là vì cái gì?”

“Thế cậu làm vậy là vì cái gì? Cậu nói đi!” Tôi bình tĩnh hứng chịu cơn phẫn nộ của hấn, chờ đợi câu trả lời.

“...”

Xung quanh yên ắng đến đáng sợ, chỉ nghe thấy tiếng sấm ùng ùng từ xa vọng lại...

Cuối cùng, tôi mỉm cười chua xót: “Cậu vẫn không muốn nói cho tôi biết sao? Cậu bảo tôi không nghe lời cậu khuyên, thế còn cậu? Cậu chỉ chọn cách im lặng, không chịu giải thích chuyện xảy ra dưới giếng cổ, cũng không chịu minh oan ình. Tại sao cậu muốn có kho báu đến thế? Tại sao cậu lại hợp tác với Sun? Tôi cũng từng khuyên thậm chí cầu xin cậu, nhưng cậu thì sao?”

“Hựu Tuệ, cô không hiểu được đâu...”

Rệt rệt rệt!

Một tia chớp loé lên, chiếu sáng khuôn mặt nhợt nhạt của Kim Nguyệt Dạ. Tôi không thể nào nhìn thấu tâm can hấn.

“Không! Tôi hiểu!” Không để cho Kim Nguyệt Dạ nói hết câu, tâm trạng tôi như bị kích động, cắt ngang lời hấn, “Tôi không biết vì sao cậu làm vậy, nhưng tôi hiểu, nhất định đau này cậu phải hối hận vì sự lựa chọn ngày hôm nay.”

Vì vết thương ở cánh tay, Kim Nguyệt Dạ nhắm nghiền mắt lại. Mắt hấn dường như chất chứa bao tình cảm và nỗi niềm, nhưng hấn vẫn quyết giữ chặt trong lòng.

“Hựu Tuệ... có lẽ cô nói đúng, sau này tôi sẽ phải hối hận vì quyết định của mình, nhưng... bây giờ...”

Kim Nguyệt Dạ đột nhiên mở mắt ra nhìn tôi, mỉm cười khó hiểu: “Vì kho báu... tối nay tôi nhất định phải thắng!”

Nhìn Kim Nguyệt Dạ từng bước từng bước tiến gần về phía mình, tôi chợt có linh cảm chẳng lành, nhưng tất cả đã quá muộn...

“Kim Nguyệt Dạ! Cậu... Oái! Kim Nguyệt Dạ! Cậu muốn làm gì?”

Kim Nguyệt Dạ đột nhiên lôi xềnh xệch tôi đến chỗ gốc cây, dùng dây thừng trói gô tôi lại. Tôi cố hết sức vùng vẫy, nhưng tay hấn chẳng khác nào gọng kìm, thoát một cái đã quấn chặt tôi vào cây.

“Kim Nguyệt Dạ! Cậu thật đê tiện!” Tôi đá chân loạn xạ, tức điên người nhìn Kim Nguyệt Dạ đang từ từ bước đến gần giếng. Cả người tôi bị dây thừng trói chặt, dù tôi có giãy giụa thế nào thì vẫn bị quấn chặt vào cây, không cựa quậy nổi.

“Ô Hựu Tuệ, tôi chỉ còn cách làm vậy thôi. Đợi lấy được rêu dưới giếng tôi sẽ thả cô ra!...” Kim Nguyệt Dạ vừa nói xong, đột nhiên mặt biến sắc nhìn cánh tay phải đau buốt.

Vừa rồi tôi giãy giụa kinh quá nên đá cả vào cánh tay bị thương của Kim Nguyệt Dạ, khiến nó sưng tấy lên.

Kim Nguyệt Dạ phẩy phẩy tay cho bớt đau, lấy một dây thừng buộc vào người, còn đầu kia buộc vào tảng đá bên cạnh giếng, rồi bắt đầu leo xuống giếng.

Tôi lo lắng quay đầu nhìn xung quanh, định gào to cầu cứu Tô Cơ và Hiểu Ảnh. Nhưng Kim Nguyệt Dạ như đọc được suy nghĩ của tôi, hấn quay đầu lại, cười ranh mãnh:

“Này bé yêu, nếu không muốn bị thầy giáo đi tuần bắt được thì tốt nhất đừng có la lên. Tôi thì chạy được chứ bé bị cột lại thế kia e là...”

“Hu hu hu hu... Kim Nguyệt Dạ! Mi là đồ khốn, đồ bỉ ổi!” Tôi tức đến nổi hai mắt bốc hỏa, chỉ muốn nhổ bặt rễ cái cây sau lưng nện tới tấp vào đầu hắn.

“Hơ hơ hơ! Cái cây kia không bặt rễ được đâu!” Thằng cha Kim Nguyệt Dạ lại đi guốc trong bụng tôi, hắn đứng trên thành giếng, vừa kiểm tra cẩn thận sợi dây thừng thắt trên người, vừa quan sát từng cử động của tôi, “Bé Hựu Tuệ à, lần PK này tôi thắng là cái chắc. Còn bé nhớ thực hiện lời hứa của mình đó!”

“Đáng ghét! Đáng ghét! Tên Kim Nguyệt Dạ thối tha, đồ tiểu nhân bỉ ổi! Mau thả ta ra!”

Bỏ ngoài tai những câu rửa xả của tôi, hai tay Kim Nguyệt Dạ bám chặt vào thành giếng, từ từ thả mình xuống.

Thấy thể giọng tôi đột nhiên run lên bần bật, tim suýt nữa nhảy ra khỏi lồng ngực, căng mắt nhìn cái đầu của Kim Nguyệt Dạ lấp ló rồi biến mất khỏi miệng giếng.

Liệu có ổn không nhỉ? Nước sâu như thế... Oái! Tô Hựu Tuệ, việc gì mà phải lo cho tên khốn ấy. Hắn có bị rơi xuống giếng cũng đáng đời. Nhưng tại sao tôi vẫn thấy lo lo...

...

Đợi mãi không có động tĩnh gì, tim tôi thất lại, cố gắng rướn cổ nhìn về phía giếng nhưng chẳng thấy gì ngoài một màu đen ngòm.

“Kim Nguyệt Dạ... Cậu vẫn ở đó chứ?” Không hiểu sao tôi lại nói bằng giọng điệu rất lo lắng, chỉ biết rằng mình không kìm lòng nổi, buột miệng nói ra.

“Hộc hộc...” Một lúc sau, trong giếng vang lên tiếng thở khe khẽ của Kim Nguyệt Dạ, “Yên tâm! Tôi không ngổ như cô đâu, tôi đã lấy được rêu rồi...”

Gì cơ? Đã lấy được rêu rồi?

Tôi chết lặng người, hai chữ “thất bại” cứ đeo đẳng tôi mãi không thôi.

Bực thật... Việc gì tôi phải rồi hơi đi lo lắng cho hắn. Đã chẳng được gì lại còn bị hắn mỉa mai.

Tôi không cam tâm, mở mắt trừng trừng nhìn hắn, tưởng chừng chỉ cần tên Kim Nguyệt Dạ đắc ý thò đầu ra khỏi giếng, tôi sẽ lao đến nhấn hắn xuống giếng cho chết ngộp thì thôi.

Nhưng... lâu vậy rồi vẫn chưa thấy hắn lên...

Tôi cảm thấy có gì đó không ổn... Kim Nguyệt Dạ đã lấy được rêu thì phải lên ngay chứ.

“Kim Nguyệt Dạ... Cậu lấy được rêu rồi sao vẫn chưa lên?”

“...”

Trong giếng không có tiếng trả lời.

Bộp! Bộp!...

Tôi thấy đầu và mặt mình bị cái gì đó lạnh lạnh rơi vào. Tôi ngược mắt lên nhìn bầu trời đen kịt.

Từng hạt mưa rơi xuống khuôn mặt tôi, xuyên thấu trái tim tôi.

Sao Kim Nguyệt Dạ vẫn chưa lên?

“Kim Nguyệt Dạ... Kim Nguyệt Dạ... Cậu trả lời tôi đi!”

“Tô Hựu Tuệ, cô đừng có làm ồn...” Giọng nói yếu ớt vọng lên từ dưới giếng. Là tiếng của Kim Nguyệt Dạ!

Nghe thấy Kim Nguyệt Dạ trả lời, tôi bình tĩnh lên rất nhiều.

Rẹt rẹt rẹt!

Ánh chớp loé lên chiếu sáng giếng cổ. Tôi nhìn thấy một cánh tay từ từ thò lên khỏi thành giếng, rồi lại một cánh tay khác cũng thò lên...

“Kim Nguyệt Dạ... Tay phải của cậu bị... bị thương à? Cậu có trụ nổi không?”

“Hơ hơ... Tôi... không sao...” Giọng Kim Nguyệt Dạ hơi run run.

“Kim Nguyệt Dạ! Kim Nguyệt Dạ! Cậu mau đi!” Tôi như ngồi trên đồng lửa, hét ầm lên.

Cơn mưa như hoà cùng tiếng thét của tôi, càng lúc càng nặng hạt.

Nhưng... nhưng tôi chỉ nghe thấy tiếng thở dốc của Kim Nguyệt Dạ. Lẽ nào... hẳn chẳng còn sức để nói?

Tiếng sét rền vang như xé toạc bầu trời, xé nát cả những đám mây đen. Trời đổ mưa ào ào.

Ánh sáng chiếu sáng rực cả khu giếng cổ, khó khăn lắm Kim Nguyệt Dạ mới thò được nửa người ra. Mắt hấn đau đớn, mặt mồi.

Kim Nguyệt Dạ bỗng trượt tay, cả người suýt nữa rơi xuống giếng, may mà còn cánh tay kia bám vào thành giếng.

Chết thật! Tay phải của hắn bị thương rất nặng.

Tim tôi bị bóp nghẹt, toàn thân hoá đá.

Nhờ ánh sáng tia chớp vừa nãy, tôi phát hiện ra... dây thừng cột vào phiến đá giữ Kim Nguyệt Dạ đã bị đứt...

TWO

“Chị Hựu Tuệ!”

Đúng lúc tôi lâm vào tuyệt vọng, không biết phải làm thế nào thì một giọng nói quen thuộc vang lên.

“Tiểu Dực?... Là Tiểu Dực ư?” Người từ phía sau đi đến chính là Tiểu Dực. Nhìn thấy vị cứu tinh xuất hiện, tôi phấn khích hét ầm lên.

“Chị Hựu Tuệ! Chị không sao chứ!” Mắt Tiểu Dực bỗng sáng quắc, chạy như tên bắn đến cởi trói cho tôi.

Tôi lắc mạnh cái đầu đang ong lên. Gắng sức mở to mắt nhìn bàn tay đang cố bám trên thành giếng của Kim Nguyệt Dạ.

“Tiểu Dực! Mau lên! Mau đi cứu Kim Nguyệt Dạ! Cậu ấy sắp không chịu nổi rồi... sắp rơi xuống giếng...”

“Kim Nguyệt Dạ ư?” Tiểu Dực kinh ngạc nhìn tôi.

Tôi cứ tưởng Tiểu Dực sẽ chạy nhanh đến bên giếng, nắm chặt tay Kim Nguyệt Dạ để kéo lên. Nhưng không ngờ cậu ta lại dờ người ra nhìn về giếng cổ, đứng chôn chân một lúc lâu.

“Tiểu Dực? Cậu sao thế? Mau đi cứu Kim Nguyệt Dạ!” Tôi lo lắng hét to.

“Nhưng chị Hựu Tuệ... Tại sao em lại phải cứu Kim Nguyệt Dạ?” Giọng Tiểu Dực có vẻ uất ức.

Cái gì? Tiểu Dực đang nói gì thế?

Lời của Tiểu Dực như mũi tên xuyên vào tim tôi. Đau quá!

“Chị đang thi đấu với anh ta mà, nếu anh ta chết, chị sẽ là người chiến thắng cuối cùng... Như vậy chẳng phải sẽ tốt sao?” Giọng Tiểu Dực không còn dễ thương như mọi khi mà trái lại vô cảm đến đáng sợ.

“Không! Không phải!” Tôi lặng người đi. Đúng thế, nếu không có Kim Nguyệt Dạ, tôi sẽ là người chiến thắng duy nhất, nhưng tôi không muốn Kim Nguyệt Dạ chết, tôi không muốn nhìn thấy Kim Nguyệt Dạ chết...

Rầm!

Tia chớp lé sáng trên bầu trời đêm. Cả bầu trời dường như rung chuyển. Ánh chớp loang loáng chiếu khuôn mặt của Tiểu Dực.

Trời ạ! Không ngờ Tiểu Dực lại có suy nghĩ như vậy? Đây là Tiểu Dực mà tôi biết sao? Mặt cậu ta trắng bệch, ánh mắt xa lạ, cứ như... biến thành một người hoàn toàn khác...

“Tiểu Dực, tôi xin cậu... Tôi xin cậu mau đi cứu Kim Nguyệt Dạ! Cậu ấy không thể trụ nổi nữa rồi!” Mặc dù là trước mặt là một làn nước dày đặc, tôi không thể nhìn rõ giếng cổ. Nhưng tôi biết... Kim Nguyệt Dạ đang đuối sức...

Dây thừng bị đứt, nước dưới giếng lại sâu, nếu Kim Nguyệt Dạ bị trượt chân ngã xuống giếng thì không thể cứu được nữa...

Ào ào ào...

Mưa càng ngày càng dữ dội. Nước m7a bắn hết lên người tôi, khiến tôi không tài nào mở mắt được.

“Lúc anh Vũ chết, chị cũng khóc như vậy sao?” Tiểu Dực dường như cam nhận được sự đau đớn, tuyệt vọng của tôi. ánh mắt cậu ta hơi bối rối, nhưng chỉ trong phút chốc, cậu ta vô cùng phẫn nộ, nói như chất vấn, “Đối với chị, Kim Nguyệt Dạ và anh Vũ đều quan trọng như nhau, hay Kim Nguyệt Dạ mới là người quan trọng nhất?”

Câu nói của Tiểu Dực khiến tim tôi đau nhói.

Cậu ta hận Kim Nguyệt Dạ! Hận Kim Nguyệt Dạ đã hại chết Lý Triết Vũ...

Tôi cũng từng hận Kim Nguyệt Dạ, nhưng...

Ánh mắt tôi hướng về giếng cổ. Cảm ơn trời đất, tôi vẫn nhìn thấy ngón tay Kim Nguyệt Dạ đang cố bấu vào thành giếng.

“Tiểu Dực, Vũ không thể quay về được nữa... Nhưng... tôi không thể đứng trơ mắt nhìn Kim Nguyệt Dạ biến mất khỏi cuộc đời mình.”

Lòng tôi nóng như lửa đốt, đã thế dây thừng thắt lại chặt vào ngực tôi, khiến tôi cảm thấy khó thở, ngực muốn nổ tung.

“Không...!” Tiểu Dực từ từ ngược đầu lên. Từng hạt mưa tấp lên khuôn mặt trắng bệch của cậu ấy rồi lăn trên má, rơi xuống cổ. Nhìn thoáng qua tường đó là những giọt nước mắt, “Chính Kim Nguyệt Dạ đã hại chết anh Vũ! Anh ta phải trả giá...”

“Không Tiểu Dực, cậu hãy nghe tôi nói!” Tôi cố gắng vận dụng hết khả năng biểu đạt của mình để thuyết phục Tiểu Dực, “Nếu... nếu như Vũ còn sống, nhất định cậu ấy sẽ không để cho Kim Nguyệt Dạ chết! Tiểu Dực, cậu hãy tin tôi...”

“Nhưng em căm thù anh ta! Chính anh ta cũng thừa nhận hại chết anh Vũ! Cũng vì muốn thắng mà làm hại chị! Anh ta là kẻ xấu xa!” Tiểu Dực dường như không nghe thấy lời tôi nói, trái lại còn cao giọng, nổi khùng giờ nắm đấm lên.

“Tiểu Dực!” Tôi nhắm mắt lại, hét lên, “Cậu đã hứa sẽ thay Vũ chăm sóc và bảo vệ tôi, giúp tôi sống vui vẻ, có đúng không?”

“Ồ...” Lúc này Tiểu Dực mới sực tỉnh, quay sang nhìn tôi, sau đó gật đầu quả quyết.

“Nếu như Kim Nguyệt Dạ chết trước khi tôi điều tra ra chân tướng sự việc, vậy thì cả đời này... tôi không thể nào sống vui vẻ được.”

“...” Tiểu Dực đột nhiên im lặng. Thái độ Tiểu Dực từ giận dữ chuyển sang lưỡng lự, bất an.

...

Tôi và Tiểu Dực đều im lặng. Nước mưa hoà lẫn nước mắt khiến phía trước tôi nhạt nhoà. Tôi không còn nhìn rõ Tiểu Dực nữa.

Rầm...

Bóng tối bao phủ khắp nơi, ánh chớp lại loé sáng bên giếng cổ. Lúc này trên thành giếng chỉ còn lại ba ngón tay.

“Không!” Tôi hét lên trong tuyệt vọng,” Kim Nguyệt Dạ! Nếu cậu bỏ tôi ở lại, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu, cả đời tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu.”

Tiếng mưa rơi lẫn với tiếng gào thét của tôi, giống như một bức màn u tối giăng ngay trước mặt, khiến tôi cảm thấy nghẹt thở. Tôi nghẹn ngào đưa mắt cầu cứu Tiểu Dục.

Cuối cùng, Tiểu Dục khẽ cúi đầu, chậm chậm... chậm chậm... đi về phía Kim Nguyệt Dạ.

“Ừm!”

Đột nhiên tiếng kêu khe khẽ của Kim Nguyệt Dạ vọng từ dưới giếng lên. Tiểu Dục bước tới bên giếng, nhanh như cắt tóm lấy tay Kim Nguyệt Dạ. Đầu óc tôi rối tung rối mù...

“Tiểu Dục, Kim Nguyệt Dạ...”

“Chị Hựu Tuệ, em... em nắm được tay anh ta rồi.”

Nắm... nắm được tay Kim Nguyệt Dạ rồi ư?

Nghe thấy Tiểu Dục nói vậy, tim tôi đang ngừng đập dường như sống lại.

Không sao rồi! Không sao rồi! Kim Nguyệt Dạ, cậu đúng là ngốc. Vừa rồi còn dám mắng tôi ngốc, cậu thì hơn tôi chắc? Nếu... nếu hôm nay cậu rơi xuống giếng, thì cả đời này tôi không tha thứ cho cậu.

Tôi thấy mình hoàn toàn kiệt sức, mệt mỏi dựa vào cây. Nước mưa hắt lên mặt tôi rồi rơi xuống đất.

Đợi đã... chuyện gì thế này?

Sao lúc nắm lấy tay Kim Nguyệt Dạ đến giờ, Tiểu Dục vẫn giữ nguyên tư thế đó? Tại sao cậu ta không kéo Kim Nguyệt Dạ lên? Cậu ta còn chần chờ gì nữa?

“Chị Hựu Tuệ...”

Thịch thịch thịch!

“Hoá ra... Lúc anh Vũ... bị rơi xuống giếng... cũng giống như thế này sao...”

Thịch! Thịch! Thịch! Thịch!

“Thực ra... em rất muốn anh ta... phải nếm trải cảm giác đau đớn của anh Vũ lúc đó...”

Tiểu Dục cúi thấp đầu. Tôi không nhìn rõ nét mặt của Tiểu Dục, nhưng những lời cậu ta lẩm bẩm khiến tôi hoang mang tột độ.

“Tiểu Dục! Đừng mà!” Tôi muốn gào to để ngăn lại, nhưng tất cả đã quá muộn...

Bụp!

Một tiếng rơi lạnh tanh từ dưới giếng cổ bay đến tai tôi. Máu trong người tôi đông cứng lại.

Rệt rệt rệt!

Ánh chớp chiếu loang loáng lên người Tiểu Dục. Tôi trợn tròn mắt nhìn cậu ta từ từ đứng dậy, nhưng bàn tay đã không còn nắm lấy tay Kim Nguyệt Dạ nữa, không còn gì cả...

Tôi thất thần nhìn về giếng cổ, đầu óc quay cuồng như phát điên. Họng tôi nghẹn cứng lại, không thốt lên lời...

“Kim Nguyệt Dạ... Kim Nguyệt Dạ...”

Mưa vẫn vô tình trút xuống ào ào, gió lớn gào thét bên tai tôi, dường như muốn huỷ diệt cả thế giới này.

Tán cây trên đầu nghiêng ngả trong gió bão, giống như con quái vật gớm giếc rơi sấm quất mưa vào...

Nước mưa vã lên người tôi, thấm sâu vào tận tim tôi.

Tôi như một con rối bị đứt dây, trước mắt chỉ là một màu đen kịt, không có chút ánh sáng và hi vọng...

THREE

Dạ đã mãi mãi ra đi rồi sao? Vậy là tất cả đều kết thúc...

Một bóng trắng bất chợt lướt qua rồi dừng lại trước mặt rồi.

Mắt tôi không còn nhìn thấy gì nữa. Tôi hoảng sợ ngược đầu lên, giống như người bị treo lơ lửng trên vách núi cố bám lấy chút hi vọng cuối cùng, dùng hết sức bình sinh lao đến bên cạnh cái bóng trắng đó rồi hét to lên:

“Cứu cậu ấy! Xin cậu hãy cứu cậu ấy!”

Giọng nói thảm thiết của tôi giống như lưỡi o nhọn hoắt, xé rách cả không gian. Bóng trắng đó sững lại, dường như hiểu được ý tôi, lo như bay về giếng cổ.

Cứu cậu ấy!... Cứu Kim Nguyệt Dạ!... Cứu cậu ấy!...

Tôi dùng toàn bộ sức lực nhìn chăm chăm về phía miệng giếng, nhưng cơn mưa l7n1 chẳng khác nào bức màn dày đặc chắn trước mặt tôi.

“Hựu Tuệ! Hựu Tuệ!”

“Hựu Tuệ! Có chuyện gì vậy?”

“Ai trói bà vào cây thế này?”

Tô Cơ! Hiểu Ảnh! Còn cả Lăng Thần Huyền nữa...

Những giọng nói quen thuộc vang lên khiến tôi nhìn thấy một tia hi vọng.

Tốt quá! Mọi người đều đã đến! Kim Nguyệt Dạ được cứu rồi! Mau cứu cậu ấy...

Tôi cảm thấy mình sống lại từ cõi chết, nhưng những tiếng nói xung quanh cứ xa dần... Trước mặt chỉ còn một màu trắng xoá...

“Cầm dây thừng lại đây!”

Trong lúc mơ hồ, tôi nhìn thấy cái bóng trắng vừa nãy đang đứng bên giếng cổ, quay đầu lại hét lớn với chúng tôi.

Tô Cơ, Hiểu Ảnh, còn cả Lăng Thần Huyền... Bọn họ làm sao vậy?...

Vì sao ba người họ vẫn đứng chờ ra một chỗ, tròn tròn mắt nhìn cái bóng trắng, không nói nổi câu nào...

“Huyền! Mau lên! Mau mang dây thừng trói Hựu Tuệ ra đây! Tô Cơ, Hiểu Ảnh, hai cô chăm sóc Hựu Tuệ nhé!”

“Ồ... Được... Được!”

Không khí đang bị ngưng đọng bỗng bắt đầu chuyển động. Trong lúc hong mang, tôi nghe thấy một giọng nói ấm áp...

Lúc trấn tĩnh lại, tôi mới phát hiện mình đã được cởi trói, ngồi thảnh thơi trên mặt đất.

Xoạt!

Một tiếng động vang lên, Lăng Thần Huyền cuối cùng đã kéo được Kim Nguyệt Dạ lên khỏi giếng.

Đầu tôi nặng trĩu, mí mắt nặng trĩu. Nhưng tôi vẫn nhìn thấy... Kim Nguyệt Dạ.

Kim Nguyệt Dạ đã được cứu lên rồi!

“Mau đẩy nước trong người cậu ấy ra.” Lại là giọng nói ấm áp đó. Giọng nói này nghe rất quen... rất quen... tại sao mỗi lần nghe thấy giọng nói này tôi lại cảm thấy an tâm hơn nhiều...

Lăng Thần Huyền cúi người, ấn bụng Kim Nguyệt Dạ một cái, hai cái, ba cái...

Kim Nguyệt Dạ, cậu nhất định phải sống...

Tôi đang im lặng cầu nguyện, đột nhiên nhìn thấy... người Kim Nguyệt Dạ bắt đầu có phản ứng, hần ọc ra toàn nước giếng.

“Ừ...” Kim Nguyệt Dạ nằm trên đất thở thoi thóp, người hơi động đậy, mắt từ từ mở ra.

May quá... Kim Nguyệt Dạ không sao rồi! Nhưng tại sao hần lại ngậy người ra như bị điện giật thế kia? Hần nhìn thấy cái gì à?

Tôi nhìn theo ánh mắt của Kim Nguyệt Dạ, một luồng sáng lướt qua...

Lần này... cuối cùng tôi cũng đã nhìn rõ... Trước mắt tôi hiện lên một bóng một người toả ra ánh sáng thuần khiết.

Khuôn mặt sáng hồng, tròn mắt màu cà phê dịu dàng...

Không! Không!

Tôi muốn nói ọi người biết, tất cả những gì xảy ra ban nầy chỉ là một giấc mơ, nhưng khuôn mặt ấy quá đối quen thuộc, không biết bao nhiêu lần trong giấc mơ tôi nhìn thấy, không biết bao nhiêu lần tôi cầu khẩn được nhìn thấy, nhưng... nhưng...

Tôi thở gấp, đầu óc bắt đầu hỗn loạn. Tôi cố gắng mở to mắt ra để nhìn rõ hơn, nhưng cả người tôi mất hết cảm giác, lặn ra ngất xỉu...

Hình bóng ấy vẫn khắc sâu trong kí ức tôi...

Không thể nào... Không thể nào... Tô Hựu Tuệ, nhất định mày nằm mơ rồi... Và đã là giấc mơ thì sẽ có lúc phải tỉnh lại...

FOUR

“Hựu Tuệ! Bà mau tỉnh lại đi!”

“Tô Cơ! Tô Cơ ơi! Hựu Tuệ tỉnh rồi!”

Híc...Ồn ào thật... Tiếng nói này của Tô Cơ và Hiểu Ảnh?

Bị ai đó lay liên tục, tôi choảnh tỉnh, nhìn thấy Tô Cơ và Hiểu Ảnh mặt mày lo lắng ngồi cạnh tôi.

Đúng rồi, Kim Nguyệt Dạ!

Tim tôi nhói lên, hần có làm sao không? Nhưng tôi vừ ngược đầu đã bắt gặp một tròn mắt cà phê.

Là nụ cười dịu dàng... Lẽ nào tôi lại bị ảo giác?

“Hựu Tuệ, em độ này thế nào?” Giọng nói ấm áp xuất hiện trong giấc mơ của tôi không biết bao nhiêu lần. Đây là ảo giác hay tôi nằm mơ?

Tôi ngồi ngậy như phỗng, đầu óc trống rỗng.

“Hựu Tuệ! Bà làm sao thế?”

“Hựu Tuệ, bà đừng có dọa tôi! Hu hu hu!”

“Hựu Tuệ!”

Tô Cơ và Hiểu Ảnh đứng bên cạnh sợ hết hồn. Mặt hai nhỏ trắng bệch, cứ nắm lấy vai tôi lắc liên tục. Cả người tôi đờ ra nư khúc gỗ, một lúc lâu sau mới hoàn hồn.

“Hựu Tuệ, là tôi, Lý Triết Vũ đây!” Chủ nhân tròn mắt màu cà phê đó nhìn tôi triu mến. Nụ cười của cậu ấy giống như ánh sáng từ thiên đường chiếu rọi trái tim tôi. Nhưng lúc này tôi lại...

“Lý Triết Vũ... Không... Cậu không phải là Lý Triết Vũ!” Tôi vừa lằm bằm vừa căng mắt nhìn chằm chằm người mặc bộ đồ trắng đứng trước mặt.

“Hựu Tuệ! Bà sao vậy? Ngay cả Lý Triết Vũ mà bà cũng không nhận ra à?” Tô Cơ ngạc nhiên cúi người xuống, tròn mắt nhìn tôi như thể muốn kiểm tra xem óc tôi có bị rơi con ốc nào không.

“Lẽ nào Hựu Tuệ mất trí nhớ, không còn nhớ người quen thuộc trước đây?” Hiểu Ảnh cắn ngón tay, hai mắt tròn vo nhìn tôi, “Như kịch bản phim ấy...”

“Được rồi, được rồi! Hiểu Ảnh, bà đừng nói bừa. Tránh ra xem nào!” Thấy Hiểu Ảnh đang tò mò dí sát mặt về phía tôi, Tô Cơ kéo nhỏ ta ra phía sau. Lúc này, tôi đã nhìn rõ hơn người con trai có tròng mắt màu cà phê ấy. Tiếng Tô Cơ văng vẳng bên tai: “Hựu Tuệ, bà nhìn cho rõ đi, người này là ai? Bà đừng có bảo không biết cậu ấy!”

“Cậu...” Tôi trợn tròn mắt, có lẽ chỉ số IQ bây giờ của tôi chỉ bằng không, đầu óc choáng váng.

“Ô Hựu Tuệ, cô có bị khủng không?” Lăng Thần Huyền chỉ vào người có tròng mắt màu cà phê rồi lườm tôi, “Nghe cho rõ đây, người đứng trước mặt cô chính là Lý Triết Vũ.”

Nghe Lăng Thần Huyền nói vậy, cả người tôi như bị sét đánh, hoa mắt chóng mặt.

“Hựu Tuệ, tôi về rồi đây.” Chủ nhân tròng mắt màu cà phê tiến lại gần tôi, tôi xây xẩm cả mặt mày. Tôi chẳng còn nghe thấy mọi người xung quanh nói gì, bên tai chỉ vang lên một giọng nói duy nhất, giọng nói ấm áp quen thuộc.

“Lý Triết Vũ?...” Tôi sửng sốt nhìn vào tròng mắt màu cà phê đối diện, “Nhưng Vũ... Cậu ấy đã... đã...”

“Tôi luôn ở bên em, Hựu Tuệ!”

Luôn ở bên tôi ư?

Nghe thấy câu nói đó, cả người tôi như bị chấn động, hốt hoảng nhìn cậu ấy. Mắt tôi càng lúc càng trợn trừng...

“Lý Triết Vũ?... Là cậu thật sao...” Tôi tự lẩm nhẩm một mình, sống mũi cay cay nước mắt ứa ra.

“Ừ!” Lý Triết Vũ mỉm cười, khẽ gật đầu. Cậu ấy cúi người xuống, giơ tay ra, dùng lòng bàn tay ấm áp của mình lau nước mắt cho tôi, dường như lau đi cả cảm giác bất an của tôi.

Lòng bàn tay ấm áp... có mùi thơm dịu dịu... Không sai, đúng là Lý Triết Vũ.

“Lý Triết Vũ... Lý Triết Vũ... Lý Triết Vũ!” Cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay Lý Triết Vũ, tôi hoang mang nhìn vào đôi mắt màu cà phê ấy, cuối cùng không thể kìm lòng, nắm chặt lấy tay Lý Triết Vũ.

“Lý Triết Vũ! Đúng là cậu! Đúng là cậu! Cậu trở về rồi... Cậu trở về rồi...”

“Ừ, tôi đã về...” Lý Triết Vũ nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng.

Tôi chợt nhớ lại hôm ở dưới giếng cổ...

“Hựu Tuệ, tôi sẽ luôn ở bên em!”

Câu nói dịu dàng của Lý Triết Vũ như phá vỡ kí ức bị khép kín bấy lâu trong tôi. đầu óc tôi quay mòng mòng.

Mùi cỏ thơm dịu dàng le lói khắp không gian, mang lại cho tôi cảm giác thanh thản, yên bình.

“Khụ... Khụ... Khụ...”

Tiếng ho đột nhiên vang lên khiến tôi sực tỉnh. Lúc quay đầu lại, tôi nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Kim Nguyệt Dạ. hấn loạn choạng đứng dậy.

“Kim Nguyệt Dạ, cậu mau đi đi! Tôi không muốn nhìn thấy mặt cậu.” Lăng Thần Huyền hậm hực nhíu mày, lùi về phía sau vài bước.

“Dạ, tay cậu có sao không?” Lý Triết Vũ mỉm cười, giơ tay lên vỗ nhẹ vào vai Dạ.

“Tôi... không sao, chỉ bị thương ngoài da thôi.” Ban đầu Kim Nguyệt Dạ lạng người đi nhưng rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, giơ cánh tay bị thương lên, khẽ lắc đầu.

“Vũ... Sao cậu... lại thoát ra được?” Kim Nguyệt Dạ nắm chặt tay Lý Triết Vũ, vì xúc động quá nên giọng hơi run run.

“Ha ha ha, nói ra thì dài dòng lắm, tôi...”

“Đợi đã!” Lăng Thần Huyền không thể nhẫn nhịn hơn nữa, giơ tay ra ngăn giữa Lý Triết Vũ và Kim Nguyệt Dạ, lên tiếng cắt ngang câu chuyện, “Vũ! Kim Nguyệt Dạ không còn giống như trước nữa, đừng nói chuyện với cậu ta.”

“Không còn giống như trước? Huyền, cậu đang nói linh tinh gì vậy?” Nụ cười của Lý Triết Vũ dường như đông cứng lại, cậu ấy hết nhìn Lăng Thần Huyền rồi lại nhìn Kim Nguyệt Dạ, “Vẫn là Dạ trước đây mà!”

“Không đúng!” Lăng Thần Huyền nổi điên, xông đến đẩy Kim Nguyệt Dạ ra, đứng chắn ngay trước mặt Lý Triết Vũ. “Cậu ta hiện giờ cấu kết với tên Sun, chỉ vì kho báu mà trở mặt với mọi người, thậm chí việc cậu mất tích cũng liên quan đến cậu ta...”

“Huyền! Đủ rồi đó!” Lý Triết Vũ đột nhiên nghiêm giọng khiến mọi người đều ngây ra.

Lăng Thần Huyền kinh ngạc quay lại nhìn Lý Triết Vũ, không hiểu mình vừa nói sai điều gì.

Lý Triết Vũ nhìn Lăng Thần Huyền và Kim Nguyệt Dạ, rồi thở dài. Cậu ấy đột nhiên quay người đi, kéo Lý Chấn Dực đang đứng im lìm một góc đến trước mặt Kim Nguyệt Dạ và Lăng Thần Huyền.

“Huyền! Tôi không biết quãng thời gian tôi rời khỏi đây mọi người đã xảy ra chuyện gì, nhưng chuyện lần trước ở dưới đáy giếng, tôi phải cảm ơn Dạ mới đúng.”

Cảm ơn Dạ ư?

Lý Triết Vũ vừa dứt lời, tôi, Tô Cơ và Hiền Ảnh ngơ ngác nhìn nhau. Lăng Thần Huyền đang tức điên người bỗng ngẩn ra, tròn xoe mắt nhìn Lý Triết Vũ.

Lý Triết Vũ nhìn tôi và Lăng Thần Huyền, sau đó bắt đầu kể với giọng rất trầm tĩnh:

“Hôm ở dưới giếng, do không cẩn thận nên tôi bị Sun khống chế. Vì muốn cứu tôi nên Dạ mới mở cửa đá chặn nước ngầm. Sau đó, cũng chỉ vì mở đường cho tôi chạy thoát mà Dạ bị cả đám thuộc hạ của Sun đánh ngất đi.”

“Hoá ra ánh ấy cứu ánh sao?” Tiểu Dực lặng người đi và nhìn Kim Nguyệt Dạ với vẻ ngạc nhiên.

Lăng Thần Huyền cũng không dám tin vào tai mình, mắt trợn ngược lên.

“Đúng thế! Tiểu Dực, em nghe cho kĩ đây, nếu lần này vì em mà Dạ bị thương, anh sẽ không bao giờ tha thứ cho em. “Lý Triết Vũ lạnh lùng quay đầu lại nhìn Tiểu Dực. Toéu chưa thấy vẻ mặt Lý Triết Vũ đáng sợ như thế bao giờ.

Ngay cả Tiểu Dực cũng biết Lý Triết Vũ đang rất giận, cậu ta cúi đầu ngại ngùng:

“Xin lỗi anh Vũ! Đều là lỗi của em cả. Sau khi xem nhật kí của anh, em mới phát hiện ra có một cô gái rất quan trọng với anh. Thế là em quyết định thay anh bảo vệ cô ấy.”

Mới tôi run lên bần bật, không dám tin những gì mình nghe thấy.

“Em cố ý mượn nhật kí của anh làm thư để tiếp cận với chị Hựu Tuệ. Em đi đến phòng tập piano – nơi anh em mình từng luyện đàn, tới cả cánh đồng hoa oải hương... Em muốn chị Hựu Tuệ mãi mãi nhớ về anh!... Sau này em tưởng Kim Nguyệt Dạ hại anh nên đã nghĩ cách bào thù giúp anh... Em xúi giục mọi người trong trường phản đối anh Dạ. Hôm ở bến xe bus, anh Dạ chỉ đẩy nhẹ, nhưng em đã cố tình trượt ngã để bị thương. Hôm bỏ phiếu cũng chính em sắp xếp mời chú của anh Dạ đến. Cả hôm nay nữa... đây thường buộc trên người anh Dạ cũng do em tháo, em muốn anh ấy phải đền tôi...”

Lời nói của Tiểu Dực chẳng khác nào quả bom phát nổ, khiến tất cả đều chết sững người.

Nhìn Tiểu Dực cúi đầu ăn năn, tôi không thể chấp nhận sự thật tàn khốc này. Tất cả những việc này đều do cậu ta sắp xếp sao? Nhìn bề ngoài Tiểu Dực đáng yêu, thuần khiết như vậy, ai ngờ chính là người đứng sau giết dây mọi chuyện. Đây là sự thật sao?

“Em biết sai rồi! Xin lỗi, em không nên lừa gạt mọi người. Xin lỗi anh Kim Nguyệt Dạ, em đã hiểu nhầm anh. Mọi người muốn trừng phạt em thế nào cũng được.”

Tiểu Dực cúi gục đầu. Tất cả những lời cậu ấy nói đều như nhát dao cứa vào tim tôi...

Không thể trách cậu ta hết được, bởi vì chính chúng tôi cùng nghi ngờ, bỏ mặc Kim Nguyệt Dạ?

“Chị Hựu Tuệ...” Tiểu Dực ngoan ngoãn quay về đứng bên cạnh Lý Triết Vũ. Nhìn thấy mặt tôi thần thờ như người mất hồn, cậu ta sụt sịt, “Chị... đừng giận Tiểu Dực nhé!”

Tôi hết nhìn về mặt hối lỗi của Tiểu Dực, rồi lại nhìn về mặt này giờ lạnh như băng của Kim Nguyệt Dạ. Tôi không biết nên trả lời Tiểu Dực thế nào và thấy lòng nặng trĩu.

Xung quanh lạnh ngắt như tờ, tất cả mọi người đều bồi hồi nhớ lại những chuyện xảy ra gần đây...

Không biết từ lúc nào, cơn bão đã đi qua. Những hạt mưa trên lá, hiên nhà tí tách chảy xuống.

Những âm thanh đó như gõ nhịp vào tim tôi, khiến lòng tôi chua xót.

FIVE

“Đúng rồi! Hựu Tuệ, Dạ, mau về thôi! Mọi người đều bị ướt hết rồi!” Lý Triết Vũ xoa xoa đầu Tiểu Dực, “Ngay cả mũi Hiếu Ảnh cũng đỏ ửng lên vì lạnh.”

Hiếu Ảnh vừa nghe thấy Lý Triết Vũ nói vậy, đột nhiên nhướn miệng cười, vỗ tay bôm bốp.

“Tốt quá! Bây giờ Vũ đã quay lại, Tiểu Huyền Huyền sẽ không cãi nhau với Dạ nữa! Hựu Tuệ cũng có thể giảng hoà với Dạ.”

“Đúng thế!” Nghe thấy tiếng hò hét inh ỏi của Hiếu Ảnh, Tô Cơ đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, quay sang nói chuyện vui vẻ với Kim Nguyệt Dạ, “Kim Nguyệt Dạ, bây giờ mọi việc đều đã rõ, không phải cậu hại chết Vũ. Bây giờ Vũ đã bình an trở về, cho nên... cho nên cậu cũng giảng hoà với Hựu Tuệ đi.”

“Ồ... Tôi...” Bị Tô Cơ véo một cái rõ đau, tôi mới định thần lại, mở to mắt nhìn Kim Nguyệt Dạ, “Kim Nguyệt Dạ! Chúng ta... chúng ta giảng hoà với nhau nhé...”

Bốp bốp bốp! Bốp bốp bốp!

“Đúng đúng đúng! Hựu Tuệ nói đúng lắm!” Tô Cơ và Hiếu Ảnh vỗ tay lia lịa tỏ vẻ hài lòng với “tuyên ngôn” giảng hoà của tôi, “Lăng Thần Huyền, cậu cũng nói gì đi chứ.”

“OK! OK! Nói gì mà lắm thế? Tôi biết rồi...” Lăng Thần Huyền trừng mắt với Tô Cơ, rồi quay sang nhìn Kim Nguyệt Dạ. Mặt hấn đỏ gay, nói lí nhí, “Dạ... Cậu không hại Vũ, bây giờ Vũ đã quay trở lại, cậu... cậu cũng quay lại với mọi người đi!”

“...” Kim Nguyệt Dạ chỉ cúi đầu im lặng.

“Oa! Tốt quá! Cuối cùng tất cả chúng ta đều giảng hoà với nhau. Hiếu Ảnh rất vui!” Hiếu Ảnh sướng đến nỗi vừa la hét om sòm, vừa nhảy nhót xung quanh gốc cây, “Đúng rồi, để chúc mừng Vũ quay lại, Hiếu Ảnh có ý kiến này hay lắm cơ! Ngày kia chúng ta đi thuê một phòng karaoke chơi xả láng đi.”

“Ngày kia? Tại sao lại là ngày kia?” Lăng Thần Huyền gắng sức giữ Hiếu Ảnh đang nhảy như con chơi chơi lại, định làm mặt nghiêm nhưng không nhịn nổi cười.

“Còn phải hỏi!” Tô Cơ lau nước mắt vì cảm động mọi người lại đoàn tụ như xưa, “Ngày kia là sinh nhật Hiếu Ảnh, con nhỏ này muốn chúng ta cùng đến dự sinh nhật đó mà.”

“Hiếu Ảnh, hoá ra ngày kia là sinh nhật cô à?” Lý Triết Vũ quay lại, cười với Hiếu Ảnh.

“Đúng rồi, đúng rồi!” Hiếu Ảnh nở nụ cười như mặt trời toả nắng, gật đầu liên tục, “Vũ thấy thế nào? Ngày kia chúng ta cùng đi chơi.”

“Ừ, nhất định tôi sẽ đi! Hỏi ý kiến mọi người xem thế nào?” Lý Triết Vũ dịu dàng xoa đầu Hiếu Ảnh, nhìn khắp lượt mọi người xung quanh.

“Haiz... Tiếc mừng Vũ trở về... Vũ đã đồng ý thì tôi còn có gì để nói đây?” Lăng Thần Huyền khoanh tay trước ngực, nhảy mắt với Hiếu Ảnh, “Còn sinh nhật của Hiếu Ảnh... nể mặt Vũ tôi sẽ tham gia.”

“Yeah! Vạn tuế!” Hiểu Ảnh phấn khích nhảy cẫng lên, lao đến ôm chầm lấy cổ tôi, “Hựu Tuệ! Hựu Tuệ! Thế nào? Thế nào? Hựu Tuệ nhất định phải đồng ý với Hiểu Ảnh nhé?”

“Oái! Hiểu Ảnh! Bà bỏ tôi ra! Bà sắp làm tôi ngộp thở rồi, tôi muốn không đi cũng không được!” Tôi định đẩy Hiểu Ảnh đang bám dính trên người mình ra mà không được. Lý Triết Vũ mỉm cười bước đến, khẽ đập vào tay Hiểu Ảnh, kéo nhỏ ta sang một bên.

“Hiểu Ảnh, đừng làm thế! Hựu Ảnh đang mệt. Nhưng cứ yên tâm, đã là sinh nhật của Hiểu Ảnh, Hựu Tuệ nhất định sẽ đi.” Lý Triết Vũ nói đoạn, quay đầu lại nhìn tôi, “Hơn nữa tôi từng hứa với Hựu Tuệ, nếu thoát khỏi giếng cổ, sẽ cùng đi hát karaoke với mọi người.”

“Lý Triết Vũ...”

“Vui quá, vui quá! Hựu Tuệ cũng đồng ý rồi! Còn Dạ thì sao? Dạ cũng sẽ đi đúng không?” Hiểu Ảnh giống như chú thỏ con chạy nẩy tung tăng, cuối cùng nhảy đến trước mặt Kim Nguyệt Dạ, mắt long lanh nhìn hấn.

Kim Nguyệt Dạ ngược đầu nhìn Hiểu Ảnh, có vẻ hơi động lòng, như rất nhanh, ánh mắt hấn lại lạnh lùng như cũ.

Kim Nguyệt Dạ ngược đầu nhìn Hiểu Ảnh, có vẻ hơi động lòng, nhưng rất nhanh, ánh mắt hấn lại lạnh lùng như cũ.

“Xin lỗi... Tôi không đi!”

Kim Nguyệt Dạ... Hấn không đi ư?

Yên ắng... Yên ắng...

Nghe thấy câu trả lời của Kim Nguyệt Dạ, không khí ảm cúng phút chốc đóng băng. Ai nấy đều kinh ngạc, quay đầu nhìn Kim Nguyệt Dạ.

“Dạ! Ngày kia cậu có việc gì à?” Lý Triết Vũ vẫn mỉm cười dịu dàng, vừa nói vừa bước đến bên cạnh Kim Nguyệt Dạ.

Kim Nguyệt Dạ lắc đầu, khẽ cười với Lý Triết Vũ:

“Xin lỗi Vũ, hôm đó tôi muốn dành thời gian chuẩn bị cho vòng thi cuối cùng của cuộc thi giành quyền quản lí khu biệt thự số 23.”

Nghe thấy lời Kim Nguyệt Dạ, cậu vẫn muốn tiếp tục đấu với tôi sao?...”

“...” Kim Nguyệt Dạ không nhìn tôi, chỉ thò tay vào túi lấy cái di đó, rồi từ từ xòe tay ra, “Tôi không chỉ tiếp tục cuộc đấu, mà tôi còn nhất định hải thắng.”

Vù!

Nhìn thấy nắm rêu trong tay Kim Nguyệt Dạ, toàn bộ người đều im lặng.

“Theo lời hứa khi nhận thẻ PK, Tô Hựu Tuệ, cô phải rút lui khỏi cuộc thi giành quyền quản lí khu biệt thự 23.”

“...”

Tôi kinh ngạc nhìn Kim Nguyệt Dạ, trong đầu như hiện lên vòng xoáy hun hút.

Sao lại thế này? Sao lại thành ra thế này? Vừa rồi rõ ràng rất vui vẻ, mọi người đều tha thứ cho Kim Nguyệt Dạ. Tại sao... tại sao Kim Nguyệt Dạ lại không tính ngộ, đến bây giờ vẫn không chịu quay đầu lại?

“Dạ! Cậu đang làm trò gì thế? Nhớ tụi này cứu mà cậu mới thoát chết.”

“Hựu Tuệ không lấy được rêu trong giếng cổ sao?”

“Kim Nguyệt Dạ! Anh quá đáng vừa thôi! Tại anh dùng dây thừng trói chị Hựu Tuệ lại, chị ấy mới không lấy được rêu.”

“Kim Nguyệt Dạ! Tại sao đến bây giờ cậu vẫn chưa tỉnh ngộ? Vẫn muốn giúp tên Sun sao?”

Kim Nguyệt Dạ giờ nắm rêu đến trước mặt tôi và mọi người, ánh mắt kiên định: “Tinh mạng của tôi là do các người cứu, cho nên cuộc thi lần này coi như hoà. Cuộc đối đầu tiếp theo chúng ta sẽ phân thắng bại.”

...

Không ai hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra. Tại sao niềm vui lúc nào cũng ngấn ngủi như vậy? Tại sao kết thúc không phải lúc nào cũng là hạnh phúc? Tôi có nên đón nhận trận đấu không hồi kết này và làm đối thủ của Kim Nguyệt Dạ?

“Vũ, xin lỗi nhé! Tôi làm thế là có lí do riêng. Hi vọng cậu hiểu cho!”

Giọng Kim Nguyệt Dạ lại vang lên, nhưng lần này hẳn nói với Lý Triết Vũ.

“Hiểu á? Cậu muốn Vũ hiểu thế nào hả?” Lăng Thần Huyền sức tĩnh, lửa giận cháy ngàn ngút, lao vào giữa Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ, “Kim Nguyệt Dạ! Cậu có bị điên không? Chỉ vì cái kho báu không đâu vào đâu mà bất chấp tình cảm bạn bè! Được... được lắm, cậu... cậu biến đi, biến về chỗ tên Sun mà đào kho báu. Cậu và tên Sun đó đúng là đồ tham lam, sớm muộn gì cũng gặp báo ứng.”

“Huyền! Cậu im đi...” Lý Triết Vũ cắt ngang lời Lăng Thần Huyền, nhìn Kim Nguyệt Dạ với ánh mắt bình tĩnh đến đáng sợ, “Dạ... Mặc dù tôi không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cậu nhất định phải làm thế ư?”

Kim Nguyệt Dạ hơi nhướng mày, nhún vai cười như không có chuyện gì, ánh mắt hướng về phía tôi.

“Vũ... Chuyện này không liên quan đến cậu, đây là việc riêng của tôi và Tô Hựu Tuệ.”

Rầm...

Tiếng sấm lại rền vang trên bầu trời.

Hoá ra vừa rồi không phải là sau cơn mưa trời lại sáng, mà chỉ là điềm báo cơn bão khác sắp ập đến...

Bầu trời khu biệt thự số 23 trong nháy mắt lại trở nên u ám vô cùng. Tôi có linh cảm, trận bão sắp tới sẽ khủng khiếp hơn nhiều...

Tôi đã quay trở về

Vẫn là khu biệt thự số 23 quen thuộc

Được gặp lại bạn bè

Nhưng...

Dường như có cái gì đó không còn giống trước đây...

By: Lý Triết Vũ

Hết tập 9

51. Q.10 - Chương 1: Cây Đàn Ma Thuật Của Pandora

Địa điểm:

Nơi tổ chức party của trường Minh Dương

Nhân vật:

Tô Hựu Tuệ: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Bạch Tô Cơ: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Khâu Hiểu Ảnh: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Kim Nguyệt Dạ: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Lý Triết Vũ: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Lăng Thần Huyền: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Lý Chấn Dực: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Sun: Thần tượng tuổi teen.

Dây chính là giấc mộng huyền ảo của tôi, trong mơ...

Bầu trời cao rộng, không một gợn mây, chỉ một màu xanh biếc tinh khiết như thủy tinh.

Ngọn gió nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của những người khách bộ hành, mang theo chút gì đó ngọt ngào thơm man, khiến người ta có cảm giác như say trong men rượu nồng nàn.

Bầu trời bao trùm mặt đất, thảm cỏ xanh mượt trải ra bát ngát, được điểm tô bởi những màu sắc lung linh khác.

Xung quanh cây cối mọc um tùm như một bức màn rực rỡ. Ở giữa thảm cỏ xanh mượt có hai con “bạch long” đang vùng vẫy.

Hai con “bạch long” đó thực ra là dãy bàn ăn kiểu Âu dài mấy chục mét. Không gian thoảng mùi côca hòa quyện cùng mùi nồng đượm của trà sữa. Chiếc bánh ngọt hình tam giác trông rất ngon mắt được đặt giữa bàn ăn phủ khăn trắng tinh.

Khắp nơi đều được tô điểm bởi đủ loại hoa với nhiều màu sắc bắt mắt. Những đóa hoa ấy hừng hực sức sống và chan chứa niềm vui.

“Ôi chào! Khe cổ tình nhân đẹp quá đi mất.”

“Đúng thế! Trường Minh Dương chưa hề tổ chức party nào vui vẻ, ấm cúng như thế này.”

“Hôm nay là ngày đáng nhớ nhất trần đời, trên bàn toàn là đồ ăn ngon, mình nghĩ ai cũng háo hức lắm đây”.

Đúng thế, đứng trước cảnh đẹp mê hồn thế này, tâm hồn người ta cũng thấy thư thái hơn nhiều.

Từng nhóm người mặc đồng phục vui vẻ đi dạo trong không gian tràn ngập màu xanh cỏ cây và xôn xao tiếng cười nói.

Trong thế giới đẹp kì ảo này, chàng trai có khuôn mặt đẹp như hoa đã trở về.

“Hoàng tử Vũ!”

Tiếng gào rú vang lên như phá vỡ sự im lặng vốn có.

Tất cả những tiếng bàn tán ồn ào xung quanh dường như im bật. Sân vận động hình vuông bỗng chốc yên tĩnh đến lạ thường, mọi ánh mắt đều đổ dồn về 1 phía.

Và đây chính là “tâm điểm” phát ra hàng nghìn ánh hào quang chói lòa. Chàng trai hào hoa có nụ cười dịu dàng bước nhẹ nhàng đến trước mặt mọi người

Cậu ấy ăn mặc giản dị, mấy sợi tóc xoắn tự nhiên rủ xuống vầng trán, trong mắt màu cà phê quen thuộc cùng với nụ cười ấm áp....

Cậu ấy lịch lãm giơ tay lên. Biết bao ánh mắt dõi theo từng cử chỉ của cậu ấy.

Giọng nói thân thiện được truyền tới mọi người: “Chào các bạn, tôi muốn gửi lời cảm ơn sâu sắc đến các bạn vì đã lo lắng cho tôi suốt thời gian qua.”

Thời khắc đó, dường như tất cả đều ngưng đọng, vị thiên sứ có nụ cười tỏa nắng như truyền ánh sáng đến từng người, rơi vào sâu thẳm trái tim mỗi người.

“... Thời gian qua tôi đã trải qua rất nhiều việc và cũng nhờ đó mà học hỏi được nhiều thứ. Cảm ơn tất cả mọi người đã luôn ủng hộ tôi...”

Tròng mắt màu cà phê ấy chợt hướng về 1 người, mọi người bắt đầu nhốn nháo cả lên. Lời cảm ơn chân thành ban này làm tất cả đều xúc động không nói lên lời.

“Còn nữa, tôi muốn cảm ơn một người, vì lời hứa với cô ấy mà tôi đã kiên cường vượt qua tất cả...”

Hoàng tử Vũ lặng lẽ cúi người cảm ơn trong tiếng la hét điên cuồng của mọi người. Nhưng lúc hoàng tử Vũ ngược đầu lên, ánh mắt cậu ấy bắt đầu tìm kiếm trong đám đông...

Cậu ấy khẽ khàng nói với tôi: Hữu Tuệ, tôi luôn ở bên cạnh em!

“Lý Triết Vũ, tại sao ở đây nè.”

Giọng nói quen thuộc vừa cất lên đã khiến tròng mắt màu cà phê bị hút về phía đó. Cậu ấy có vẻ như đã nghe thấy tiếng hét của Hiểu Ảnh nên ánh mắt dừng lại ở chỗ chúng tôi đứng... rồi nở nụ cười dịu dàng.

Là cậu ấy sao? Là cậu ấy thật sao? Hay ... tôi đang nằm mơ? ...

Nhìn chàng trai nở nụ cười rạng rỡ đang từ từ bước về phía mình, Hiểu Ảnh và Tô Cơ đứng bên cạnh tôi cứ hua chân múa tay, gào thét ồm ồm. Cả sân vận động phút chốc biến thành sa mạc nóng bỏng, nóng đến ngột ngạt.

“Xoạt xoạt xoạt... Ánh sáng nhẹ nhàng lướt qua bãi cỏ trước khách sạn, mỹ nhân ngư gảy đàn trên bức tường khắc đá...”

Một khúc nhạc vui vẻ bỗng bùng lên như 1 ngọn núi lửa phun trào, bao quanh cả thảm cỏ, rồi lan ra khắp chốn.

Cả mặt đất bị chấn động, ngay cả cây cối 2 bên đường cũng không ngừng lay động, vang lên những âm thanh rào rào, giống như tiếng nhạc phát ra từ tận đáy lòng.

Tiếng nhạc rộn rã như tiếng đàn đầy mê hoặc của Pandora khiến cả sân vận động bỗng chốc biến thành 1 biển sóng nhấp nhúa.

Đám người đang nhún nhảy chợt ngăn bước chân của cậu ấy lại. Một đám nữ sinh phấn khích vây kín cậu ấy ở giữa, kéo tay cậu ấy dậm chân theo bước nhảy.

Phạch phạch phạch...

Đàn bồ câu trắng toát giăng đôi cánh bay lên bầu trời cao xanh thăm thẳm...

Đỏ, cam, vàng, xanh, lam, tím... những dải bong bay đủ màu sắc từ từ bay lên, bay cao, ai cho đến khi hòa vào không trung vô tận...

Rào rào rào rào... Rào rào rào rào...

Một trận vũ tay ào ào như thác đổ cứ kéo dài mãi, kéo dài mãi không thôi...

Cuối cùng, đám người đó từ từ tản ra rồi kẻ nào kẻ ấy về tụ tập bên chiếc bàn ăn dài kiểu Âu, chọn lựa những món ăn mình thích và cười nói riu rít.

Tôi lo lắng đưa mắt nhìn bóng dáng thân thuộc, sợ rằng chỉ trong nháy mắt hình bóng đó sẽ biến mất hút. Nhưng kì tích đã xuất hiện, chàng trai như tỏa ánh hào quang dịu dàng đó đi về phía tôi trong vòng vây của mọi người. Tim tôi bắt đầu đập loạn nhịp, ngay cả thở cũng thấy khó khăn.

“Ôi! Hoàng tử Vũ đến rồi!”

“Hoàng tử Vũ đến thật rồi! Đến thật rồi kìa!”

Trong nháy mắt, mọi người đứng xung quanh tôi lại nhón nhào cả lên. Tôi không biết mình đang mơ hay tỉnh nữa. Tôi chỉ lặng lẽ cầu nguyện, nếu đây thực sự là giấc mơ thì mong sao tôi không bao giờ tỉnh lại.

“Hữu Tuệ, tôi về rồi.”

Giọng nói ấm áp ấy vang lên bên tai tôi. Tôi không dám ngược đầu nhìn, cảm giác bất an dần dần lan ra khắp tâm trí...

Trong giấc mơ, lần nào tôi cũng không thể bắt kịp hình bóng ấy...

“Em còn nhớ không? Tôi đã từng hứa là sẽ luôn luôn ở bên cạnh em.”

Một cánh tay chìa về phía tôi. Tôi gắng hết sức lấy lại dũng khí, ngược đầu lên nhìn thẳng vào trông mắt màu cà phê dịu dàng. Chính là cậu ấy- Lý Triết Vũ.

Nhưng tại sao khi vầng hào quang hạnh phúc lan tỏa khắp nơi, ánh mắt tôi chỉ hướng tới 1 bóng hình cô độc đứng ở góc tối ấy?

Tôi mừng rỡ nhìn mọi người đứng xung quanh, thấy ai nấy đều cười tươi hơn hở, khiến không khí sôi động hẳn lên.

TÔ CƠ, HIỂU ẮNH, LĂNG THẦN HUYỀN, TIỂU DỤC vây quanh tôi và LÝ TRIẾT VŨ cùng nở nụ cười hạnh phúc

Chẳng phải đây chính là giấc mơ tôi hằng ao ước sao?

Nhưng còn người ấy...

Người đã cho tôi 3 điều ước, người có giọng hát trầm ấm như 1 vị thiên sứ...

Người luôn âm thầm động viên tôi, nói với tôi rằng, thần mặt trăng sẽ gửi gắm nỗi nhớ của tôi cho Vũ...

Người đã hứa với tôi rằng, nếu tôi tin cậu ấy, cậu ấy nhất định sẽ mang lại hạnh phúc trọn đời cho tôi.

Có điều, những lúc như thế này, tôi rất muốn chia sẻ niềm vui cùng cậu ấy, nhưng lại chẳng thấy cậu ấy đâu...

Đột nhiên, 1 bóng dáng cô độc lọt vào tầm mắt tôi.

1 góc của thảm cỏ dường như là thế giới tĩnh lặng, cách biệt hẳn với xung quanh. Nơi đó có 1 vị thiên sứ bóng đêm u buồn với nụ cười tắt lịm trên môi.

Vị thiên sứ ấy lặng lẽ nhìn chăm chú vào cảnh tượng trước mắt. Trong mắt cậu ấy, tất cả chỉ là 1 thế giới đen tối, đổ nát.

Kim Nguyệt Dạ... đứng một mình ở cuối bàn ăn, ngón tay thon dài nhẹ nhàng nâng chiếc ly thủy tinh lên, đôi mắt hướng về phía rừng cây um tùm. Bỗng nhiên hẳn nở nụ cười tinh quái quen thuộc.

Từ phía xa xa, tôi bỗng nhìn thấy Sun cx đang đứng dưới ánh sáng chói lòa và mỉm cười lạnh lùng...

Hóa ra... tất cả chỉ là giấc mơ...

52. Q.10 - Chương 2: Vì Sao Ấm Đạm Trên Bầu Trời U Tối

Địa điểm:

Sân vận động trường cấp III Minh Dương

Phòng hát karaoke

Nhân vật:

Tô Hựu Tuệ:Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Bạch Tô Cơ:Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Khâu Hiểu Ảnh:Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương Kim Nguyệt Dạ:Nam sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Lý Triết Vũ:Nam sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Lăng Thần Huyền:Nam sinh trường cấp III Minh Dương

Lý Chấn Dục:Nam sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Anh Tĩnh Ngạn:Nam sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Bạch Ngưng:Hiệu trưởng trường Minh Đức cũ

Chú Nhã Văn:Trợ lí chủ tịch trường cấp III Minh Dương

ONE:

Bầu trời trong vắt như 1 viên đá màu lam. Ánh sáng mặt trời dịu dàng bao trùm cả mặt đất.

Thi thoảng trên bầu trời lại có hai, ba đám mây trắng bay là là, rồi dần tan biến giữa không gian tuyệt mỹ, chỉ để lại nơi trời đất giao hoà một vài vết tích nhàn nhạt.

Hôm nay trường trung học Minh Dương náo nhiệt vô cùng. Mọi người xếp hàng kín mít trong sân trường. Tiếng chiêng trống rộn ràng, nơi đâu cũng tràn ngập cờ quạt đủ màu sắc có in dòng chữ:Đại hội thể thao trường Minh Dương.

Hiệu trưởng Bạch Ngưng, hiệu trưởng Thôi và chú Nhã Văn đứng thành một hàng trên lễ đài trong sân vận động. Bốn phía của sân vận động bị lèn chặt toàn người là người, chốc chốc lại nhao lên tạo thành những làn sóng người trải dài mênh mông.

“Các bạn thân mến! Đại hội thể dục thể thao trường Minh Dương mà chúng ta mong đợi bấy lâu sắp bắt đầu! Vâng, xin mời ngài Nhã Văn-trợ lí chủ tịch trường Minh Dươnglê phát biểu khai mạc đại hội!” MC mặc áo chim cò đứng trên sân khấu giơ tay mời chú Nhã Văn lên phát biểu. Cả sân vận động rộ lên những tràng pháo tay như sấm dậy.

:Các em thân mến, trước tiên tôi xin thay mặt ban lãnh đạo trường trung học Minh Dương, chúc cho đại hội thể dục thể thao năm nay thành công tốt đẹp”.Chú Nhã Văn cầm micro, cười híp mắt vẫy tay với học sinh đứng bên dưới, :Đại hội thể dục thể thao lần này sẽ khác đôi chút so với trước đây. Trước hết, đây không chỉ là đại hội thể dục thể thao lần đầu tiên được tổ chức từ khi hai trường sát nhập làm một, mà còn là mắt xích thi đấu quan trọng nhất của cuộc thi giành quyền quản lí khu biệt thự số 23 phố Angel. Trong hai vòng thi đấu trước, Kim Nguyệt Dạ và Tô Hựu Tuệ đã vượt qua tất cả các ứng viên khác, cùng vươn lên đứng ở vị trí số một. Mong rằng hai em sẽ tiếp tục đạt được những kết quả tốt, và cũng hi vọng tám ứng viên còn lại sẽ tiếp tục nỗ lực hơn nữa trong vòng thi cuối cùng này. Chúng ta hãy thi đấu thật fair play!”

Rào rào rào rào rào!

“Hựu Tuệ! Hựu Tuệ! Thông minh tuyệt đỉnh!”

“ Kim Nguyệt Dạ! Kim Nguyệt Dạ! Kim Nguyệt Dạ vô địch thiên hạ!”

Chú Nhã Văn vừa dứt lời, sân vận động như vỡ oà bởi tiếng vỗ tay, xung quanh chỉ nghe thấy tiếng gào rú cổ vũ của hội fan Tô Hựu Tuệ và hội fan Kim Nguyệt Dạ.

“Ha ha ha! Tốt lắm, tốt lắm!” Chú Nhã Văn giơ tay lên ra hiệu ọi người giữ yên lặng, “Cuối cùng, tôi xin nhắc lại một lần nữa, trong đại hội thể dục thể thao lần này, ứng viên nào giành được nhiều huy chương vàng nhất, người ấy sẽ chiến thắng. Hi vọng mọi người cùng cố gắng.”

“OK!” MC đón lấy cái micro, tinh thần phấn chấn, lầy lại giọng, “Tiếp theo đây, đại hội thể dục thể thao của chúng ta sẽ bắt đầu, xin mời tất cả các vận động viên tiến vào sân vận động.”

MC nói đoạn, một tay giơ lên trời. Đội trống và đội cờ dưới sự chỉ huy của trưởng nhóm bắt đầu gục và vẩy theo nhịp, hiên ngang bước.

“Đang diễu hành qua lễ đài là đội trống và đội cờ. Đội cờ đang giơ cao lá cờ mang biểu tượng trường Minh Dương.” MC đứng trên lễ đài say sưa tường thuật, “Bởi vì bây giờ hai trường gđs sát nhập làm một nên tất cả học sinh đều mặc đồng phục mới. Vâng, đó là sự kết hợp tuyệt vời giữa màu đỏ và đen.”

Rào rào rào!

Trên sân vận động lại vang lên những tràng vỗ tay giòn giã.

“Đi sau đội trống là các tuyển thủ nữ do bạn Tô Hựu Tuệ khối 11 dẫn đầu. Trong lễ khai mạc cuộc thi lần trước, rất tiếc vì trời mưa to nên Tô Hựu Tuệ không kịp lên sân khấu giới thiệu, cũng không nghe được tiếng reo hò cổ vũ của mọi người. Hôm nay chúng ta cùng cổ vũ hết mình để bù đắp cho bạn ấy nào. Ha ha ha ha ha...”

“Ha ha ha ha ha.”

“Hựu Tuệ! Hựu Tuệ! Thông minh tuyệt đỉnh!”

“Cố lên! Cố lên! Công chúa Hựu Tuệ là người giỏi nhất!”

“Bis bis bis...”

Cũng tại lời giải thích hết sức vô duyên của tên MC gà mờ mà cả sân vận động bắt đầu gào rú hô tên tôi, đã thế còn kèm theo những tràng cười nghiêng ngả.

Hu hu hu... Tên MC đáng ghét! Giới thiệu qua qua là đủ rồi, ai mượn hần nhiều lời thế? Lại còn xoáy vào nỗi đau lần trước của tôi nữa chứ. Lẽ nào cả đời Tô Hựu Tuệ này không thể tránh khỏi bị tên tò trước đám đông sao?

Nột giây trước tôi còn tràn đầy tự tin, giống như một nàng chim công ưỡn ngực ngẩng cao đầu đi dạo trước nhóm tuyển thủ nữ. Nhưng tại gã MC chết bầm đó giơ giới thiệu kiểu “ném đá”, nên đã phá hỏng hình tượng của tôi. Hai mắt tôi bốc hỏa lườm xéo hần một cái.

“Xem ra bạn Tô Hựu Tuệ đang hùng hực khí thế chiến đấu! Từng lọn tóc trên đầu bạn ấy đang dựng đứng lên, như tượng trưng cho tinh thần của đại hội thể dục thể thao năm nay đó là: càng cao, càng nhanh, càng mạnh!”

Rầm...

Lời nói của MC giống như tảng đá to tổ chẳng từ trên trời rớt xuống đầu tôi, tôi hoa mắt chóng mặt nhưng vẫn cố nhắc từng bước chân cứng ngắc trong tiếng cười vỡ bụng của mọi người.

“Theo sau các tuyển thủ nữ là các tuyển thủ nam. Dẫn đầu nhóm tuyển thủ nam chính là thủ lĩnh trước đây của nhóm Tam Đại Thiên Vương trường Sùng Dương-Kim Nguyệt Dạ. Vâng, phong thái lãng tử cộng với khí chất mạnh mẽ của Kim Nguyệt Dạ khiến ai nhìn thấy cũng chỉ muốn gào thét khản cổ ủng hộ cậu ấy.”

Lời nói của MC đã châm ngòi cho cả hội fan hâm mộ Kim Nguyệt Dạ bùng nổ, sức nóng lập tức tăng lên mấy độ, có điều...sự phẫn nộ của tôi cũng tăng lên chẳng kém. Gã MC đối xử bất công thật.

“Nghe nói Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ vừa xảy ra chút mâu thuẫn. hi vọng họ sớm làm lành với nhau. Ha ha ha ha...”

“Này MC! Nói ngắn gọn thôi, sao mà rườm rà thế?”

“Sốt cả rột! Mau bắt đầu cuộc thi đi.”

Thấy MC nói con cà con kê nhiều quá, cuối cùng cũng có người “bênh vực” tôi.

“Ha ha ha ha! Được rồi, cứ bình tĩnh! Các bạn không cần sốt ruột thế đâu. Sau lễ diễu hành qua lễ đài, cuộc thi của chúng ta sẽ bắt đầu ngay thôi, xin tiết lộ với các bạn là màn mở đầu cực kỳ đáng trông đợi đó. Tô Hựu Tuệ tham gia thi chạy 100 mét nữ. Kim Nguyệt Dạ tham gia thi chạy 100 mét nam. Mời các bạn đón xem trực tiếp đại hội thể thao lần thứ nhất của trường trung học Minh Dương. Oái, đừng bỏ đi mà, mời các bạn tiếp tục đón xem...”

“...” Trời, MC cái kiểu gì vậy?

Đội trống và đội cờ dẫn đầu, theo sau là các vận động viên, tất cả đi một vòng quanh sân vận động. Cả trường Minh Dương như rung chuyển bởi tiếng hoan hô và gào thét. Khi chúng tôi vòng lại lễ đài lần nữa, tiếng chiêng trống và gào thét mới dần lắng xuống.

Lúc này, cô hiệu trưởng Bạch Ngưng mới cầm micro tiến lên một bước, nói đồng thanh:

“Tôi xin tuyên bố-Đại hội thể dục thể thao lần thứ nhất của trường Minh Dương chính thức bắt đầu!”

Pằng pằng pằng!

Bùm bùm bùm! Bùm bùm bùm!

Cô hiệu trưởng Bạch Ngưng vừa dứt lời, cả sân vận động liền vang lên tiếng pháo giấy nổ khai mạc cuộc thi.

Cuộc chiến cuối cùng giành quyền quản lí khu biệt thự số 23 phố Angel của trường Minh Dương bắt đầu trong những tiếng gào thét ầm trời...

TWO:

Cuộc thi đấu thể thao lần này căng thẳng hơn rất nhiều so với hội thi thể dục thể thao giao lưu giữa hai trường trước đây. Trên các khán đài cứ liên tiếp rộ lên những đợt sóng người, tiếng la hét cổ vũ vang vọng trong không trung, không khí trên sân thi đấu nóng hừng hực.

Nhưng không khí thi đấu dù có căng như dây đàn đi chăng nữa thì cũng chẳng thể làm công chúa Milan Tô Hựu Tuệ này chùn bước. Tôi vẫn sẽ đạt huy chương vàng như thường. Cuộc chiến ngày hôm nay, thiên hậu PK Tô Hựu Tuệ bất khả chiến bại sẽ thu về những huy chương vàng sáng quắc à coi, kể cả Kim Nguyệt Dạ cũng chẳng phải đối thủ của tôi.

“Hựu Tuệ, bà đỉnh thật đấy...Cứ như nữ siêu nhân ấy, một lúc nhận được bốn huy chương vàng liền.”

Lúc nghỉ giữa giờ, Hiểu Ảnh và Tô Cơ phấn khích đến nỗi cứ xoắn xuýt tít mù bên cạnh tôi, bưng trà rót nước hầu hạ nữ kiện tướng số một trường Minh Đức.

“Hựu Tuệ à, nếu cứ đà này thì tình hình rất khả quan đó.” Tô Cơ cầm lấy chiếc khăn tôi vừa lau mồ hôi rồi đưa cho tôi một hộp cơm, “Đúng rồi, sáng nay lúc bà thi đấu, Lý Triết Vũ có hỏi tin nhắn nói là cậu ấy có việc bận nên không thể đến trường được, nhờ tôi chuyển lời cổ vũ của cậu ấy đến cho bà.”

“Ồ ha ha ha, thế à. Đúng rồi! Tô Cơ này, sáng nay Kim Nguyệt Dạ được mấy huy chương vàng?” Tôi uống một ngụm nước sau đó hỏi băng quơ.

“Để tôi tính xem nào...Một, hai, ba...Tất cả ba huy chương vàng.”

Í?! Ba huy chương vàng thật sao?

Tôi ngạc nhiên cầm cuốn sổ ghi chép của Tô Cơ lên, căng mắt đọc lại một lần nữa...

Đúng là hần chỉ được ba huy chương vàng thôi. Cuối cùng ông trời cũng mở mắt rồi! Cờ đã đến tay tôi, hơ hơ...

“Hựu Tuệ, Hựu Tuệ, sáng nay Tiểu Huyền Huyền cứ như không phải người thường ấy, được hai huy chương vàng cơ mà.” Hiểu Ảnh đột nhiên nói chen vào, mắt sáng như sao.

Tô Cơ cốc đầu Hiểu Ảnh rồi lấy một trái táo đút ngay vào miệng nhỏ.

“Xin bà đấy, Hiểu Ảnh ạ! Cái gì mà cứ như không phải người thường? Bà đang khen hay nói mỉa hần ta đó?”

“Ừm... Thực ra ý Hiểu Ảnh muốn nói, Tiểu Huyền Huyền không phải là... không phải là người thường...mà là siêu nhân.” Hiểu Ảnh uất ức bấu môi rồi lấy tay xoa xoa cục u trên đầu. “Tiểu Huyền Huyền từng nói, không nên để ý tiểu tiết làm gì. Hi hi hi, cứ gặm quả táo này cái đã.”

“...”

“OK, OK... Tôi chịu thua bà rồi!” Nhìn bộ dạng đắc í của tôi, Tô Cơ nhanh nhẹn quay người lại, vỗ bồm bộp vào vai tôi “Hựu Tuệ, bà đừng chủ quan quá! Chiều nay bà không phải thi đấu, trong khi đó Kim Nguyệt Dạ phải thi đến hai môn nữa. Tôi đã bí mật điều tra rồi, nếu căn cứ theo thành tích năm ngoái thì chuyện chiều nay hần giành được hai huy chương vàng dễ như trở bàn tay đó. Sáng nay hần chỉ kém bà có mỗi một huy chương vàng thôi.”

“Oái! Thật sao? Tô Cơ, sao bà không nói sớm hử?”

“Bình tĩnh, cứ bình tĩnh!” Thấy mắt tôi cháy hừng hực lửa quyết chiến, Tô Cơ vội vàng an ủi, “Ngày mai bà thi nhiều hơn Kim Nguyệt Dạ một môn cơ m, chỉ cần ngày mai bà giành huy chương vàng ở môn khó nhất là chạy 2000 mét nữ thì có thể kê cao gối ngủ rồi.”

“Đúng rồi, đúng rồi! Hựu Tuệ cố lên! Bởi vì hôm nay là sinh nhật Hiểu Ảnh mà, Hựu Tuệ phải giành lại danh dự cho Hiểu Ảnh.”

“Đủ rồi đó, Hiểu Ảnh, sao gặp ai bà cũng nói câu đó vậy? Gặp tên Lăng Thần Huyền đầu đất, bà nói câu này. Vừa nãy gặp Kim Nguyệt Dạ, bà cũng nói y chang câu ấy. Kim Nguyệt Dạ bây giờ là đối thủ cạnh tranh của Hựu Tuệ đó, bà có hiểu không vậy?”

“Nhưng... Dạ cũng là bạn của tụi mình mà. Dạ đã đồng ý tặng Hiểu Ảnh một món quà sinh nhật thật bất ngờ mà.”

Kim Nguyệt Dạ...là bạn của chúng tôi ư?

Nghe Hiểu Ảnh nói vậy, tim tôi như thắt lại.

Có lẽ Hiểu Ảnh sống vô tư quá nên quên bằng mất chuyện xảy ra bên giếng cổ hôm đó rồi... Cứ nhớ lại thái độ kiên quyết, dứt khoát lúc đó của Kim Nguyệt Dạ, đầu tôi lại quay mòng mòng.

“Thôi được rồi! Hiểu Ảnh à, vụ sinh nhật bà để sau hẵng nói! Nè, quên tuyệt chiêu tôi dạy bà rồi à?”

“Tuyệt chiêu á?” Lời nói của Tô Cơ cắt đứt mạch suy nghĩ của tôi, tôi ngẩn người nhìn hai bà bạn thân đang nháy mắt ra hiệu cho nhau.

“Đương nhiên là nhớ chứ! Hiểu Ảnh sẽ bắn cho Hựu Tuệ một phát đạn tình bạn! Ha ha ha! Pằng!” Hiểu Ảnh đột nhiên cười híp mí sau đó giơ tay phải lên bắn súng về phía tôi.

“Phát đạn tình bạn? Hiểu Ảnh, thế nghĩa là sao?” Nhìn thấy tư thế rõ kì cục của Hiểu Ảnh, tôi hơi nhũn mày.

“He he he he, tôi học từ phim hoạt hình ra đấy. Trong phim hoạt hình, các nhân vật thường thể hiện tình cảm của mình bằng phát đạn tình yêu mà. Tôi chỉ dạy ồi mình Hiểu Ảnh thôi đấy.” Tô Cơ hào hứng véo má Hiểu Ảnh, rồi đặc ý quay đầu lại giải thích với tôi. “Có điều, Hiểu Ảnh đã biến ‘phát đạn tình yêu’ thành ‘phát đạn tình bạn’, nhìn pro ra phết.”

“Đúng thế, đúng thế. Pằng! Pằng! Pằng!” Hiểu Ảnh chìa khuôn mặt vừa bị Tô Cơ véo sưng húp ra, gật đầu như bổ củi, rồi lại bắn cho tôi thêm mấy phát đạn tình bạn nữa.

“Hiểu Ảnh...” Tôi vừa ăn cơm hộp, vừa ngán ngẩm nhìn Hiểu Ảnh. Đúng lúc tôi định ngăn nhỏ ta lại thì ai dè Tô Cơ lại giơ tay lên góp vui.

“Hựu Tuệ! Cuộc thi quan trọng thế này mà chỉ có mỗi mình Hiểu Ảnh bắn phát đạn tình bạn để tiếp sức cho bà e là chưa đủ lửa, phải thêm cả tôi mới vui. Ha ha ha! Cùng nhận hai loạt đạn của Tô Cơ và Hiểu Ảnh nè! Pằng! Pằng! Pằng!”

“Pằng! Pằng! FIGHTING!”

“Pằng! Pằng! Pằng! Pằng! Pằng!”

Vậy là tôi thản nhiên ăn cơm dưới ‘làn đạn tình bạn’ của Tô Cơ và Hiểu Ảnh. Hết buổi trưa, người tôi có ít nhất hàng nghìn, hàng trăm phát ‘đạn tình bạn’ to nhỏ khác nhau...

Híc, hai nhỏ bạn đầu đất này định bắn cho tôi phát súng nhân đạo chắc!

Lát sau, cuối cùng tôi cũng thoát ra khỏi sự “truy kích” của Tô Cơ và Hiểu Ảnh. Tôi chạy một mình tới khán đài, chăm chú quan sát đối thủ nặng kí của mình – Kim Nguyệt Dạ. Hấn và tám tuyển thủ nam khác đang chuẩn bị thi đấu.

Tuy chiều nay tôi không phải thi môn nào hết nhưng vẫn thấy bồn chồn không yên.

Grừ... Kim Nguyệt Dạ vẫn phong độ ngời ngời như trước đây. Hấn chẳng khác nào cục nam châm, đi đến đâu là hút tụi con gái đến đó. Ườm, phải nói là sức hút của hấn càng ngày càng vô địch mới đúng.

Bất kể hấn đi đến đâu,, một lũ con gái hám giai đẹp lại vây kín hấn đến đó.

Có điều... Tôi cũng không thể không thừa nhận, lúc thi đấu trông hấn rất đẹp trai...

Đặc biệt là khi thi chạy 400 mét vượt chướng ngại vật, nét mặt tập trung cao độ cộng thêm những động tác cơ thể hoàn hảo, trông hấn giống như...giống như...đang bay vậy...

Hắn vẫn giỏi như trước. Tôi có cảm giác dường như mọi thứ vẫn như trước kia mà cũng dường như khác trước rất nhiều...

“Xin nhiệt liệt chúc mừng hạt giống số một của cuộc thi giành quyền quản lí khu biệt thự số 23 phố Angel – Kim Nguyệt Dạ đã giành năm huy chương vàng liên tiếp.”

Lúc tôi đang trầm ngâm đứng trên khán đài thì loa phóng thanh trên sân vận động vang lên giọng nói lạnh lạnh của nữ bình luận viên :”Ừng về nKim Nguyệt Dạ của lớp 11A đã nỗ lực hết mình và phát huy lòng quả cảm phi thường để trở thành người cán đích đầu tiên, nhanh chóng giành được huy chương vàng thứ năm. Hiện nay Kim Nguyệt Dạ là người đạt được số huy chương vàng nhiều nhất trên bảng thành tích, quả không hổ danh là thiên vương số một của trường Sùng Dương. Kim Nguyệt Dạ! Đòi đòi kiếp kiếp các fan luôn ủng hộ bạn hết mình...”

Bình...bình luận viên kiểu gì mà thiên vị thế không biết! Đúng là cái lũ fan cuồng không biết trời cao đất dày là gì.

“Đồ xấu xí! Mau tránh ra chỗ khác! Xùy, xùy

~Đột nhiên, trên loa phóng thanh vang lên giọng một tên con trai...

“... Chu Tử Lang, mau kéo con nhỏ xấu xí này ra cho tôi. Đừng để nó quấy rầy tôi...”

Giọng nói này... sao nghe quen quen.

Ngay sau đó là những tiếng kêu rè rè rất chói tai, hình như ai đó đang giành micrô thì phải... Nhoáng một cái, giọng nói lạnh lạnh của nữ bình luận viên ban nãy dần biến mất hút...

Mọi người trên khán đài đang mãi miết xem thi đấu, bỗng tò mò nhìn về phía loa phóng thanh.

Một luồng khí lạnh từ gót chân lan toả khắp người tôi...

“E hèm... Các bạn thân mến, tiếp sau chương trình bình luận cuộc thi, chúng tôi có tiết mục trình diễn vô cùng đặc sắc để góp vui.” Sau vài tiếng hắng giọng, loa phát thanh tiếp tục vang lên tiếng nói nheo nhéo khiến tôi dựng cả tóc gáy.

“...Tôi xin đọc bài diễn văn do đích thân mình viết. Tôi – tức Anh Tĩnh Ngạn, nam sinh lớp 11B, đẹp trai không ai bì, ga lăng đầy mình, có sức hút nhất trường Minh Dương.”

Ôi Chúa ơi! Tôi đoán chắc có sai mà! Giọng nói tuy hơi rè do loa nhưng ai cũng biết tổng đó chính là tên khỉ chập cheng Anh Tĩnh Ngạn.

Bí bo bí bo! Đầu tôi lập tức giống lên hồi chuông cảnh báo cấp một... Thằng cha điên khùng này lại muốn bày trò gì đây?

“Trong cuộc thi sáng nay , công chúa Tô Hựu Tuệ đáng yêu của tôi đã giành được bốn huy chương vàng! Vâng, là bốn huy chương vàng đó các bạn ạ.” Con số khiến người ta phải choáng ngợp, hoa mắt chóng mặt. Mặc dù hiện tại trên bảng thành tích, Tô Hựu Tuệ vẫn còn thiếu một huy chương vàng nữa mới đứng đầu, nhưng tôi tin Tô Hựu Tuệ nhất định sẽ phát huy được đẳng cấp của mình, giành chiến thắng cuối cùng. Sau đây tôi xin phép trình bày một ca khúc do chính mình sáng tác có tên là Love Song! Baby Hựu Tuệ, em nghe thấy lời cổ vũ động viên từ tận đáy lòng anh đúng không? OK! Tôi xin được bắt đầu...”

Trời ạ! Thằng cha Anh Tĩnh Ngạn điên khùng này... Đầu hẳn toàn đất sét chắc? Hay là dây thần kinh não có vấn đề?

Tôi cố gắng bịt chặt tai lại nhưng vẫn nghe thấy giọng hát như máy mài nhôm của hắn.

“... La la la la! Công chúa Hựu Tuệ thiếu nữ anh minh... La la la la! Baby Hựu Tuệ sét đánh không chết...”

Tất cả ánh mắt xung quanh đều chĩa về phía tôi.

Ồi ông ơi! Xin ngài hãy ném cái gì xuống để chặn họng cái tên khỉ đang lên cơn đại gia họ con với.

“Baby Hựu Tuệ! Em có nghe thấy anh nói gì không? Đây cũng chính là tiếng lòng của tất cả những người ủng hộ em.” Anh Tĩnh Ngạn hát được vài câu thì ngừng đột ngột giữa chừng, “Tiếp ptheo, mọi người sẽ lại

được nghe tôi hát đơn ca. Bài hát này được tôi ghi âm lúc đêm khuya, tên của nó là bài ca công chúa Hựu Tuệ! Ủa? Ấn vào nút này đúng không nhỉ?... Ừm, ấn cái nút này...”

Tách! Sau một tiếng khục, cái loa phóng thanh trên đầu tôi như uống phải thuốc mê, lặng ngắt như tờ.

Híc! Thế giới cuối cùng cũng im lặng.

Tôi hít một hơi thật sâu, lấy tay gạt mồ hôi trên trán. Phù... Ông trời cuối cùng cũng nghe thấy tiếng cầu cứu thông thiết của tôi.

Đúng rồi! Bình luận viên ban nãy nói, Kim Nguyệt Dạ đã giành được năm huy chương vàng, vậy là hôm nay tôi kém hẳn một huy chương vàng...

Xem ra ngày mai tôi phải cố gắng hết mình rồi! Hừm, tôi phải cho tên Kim Nguyệt Dạ ấy biết, ai mới là kiện tướng thể thao.

“Gì thế này? Công chúa Milan Tô Hựu Tuệ mà lại dung chiêu loa đài nhạc nhẽo để câu người ủng hộ sao?...”

Tôi định chuẩn bị rời đi, ai ngờ vừa mới ngược đầu lên đã thấy Kim Nguyệt Dạ đứng lù lù trước mặt mình.

Tôi lạng người đi, lúng túng không biết làm gì.

“Có điều...” Kim Nguyệt Dạ nhìn chòng chọc vào mắt tôi rồi giơ huy chương vàng trên tay lên. Vẫn là ánh mắt dứt khoát khiến trái tim tôi nhức nhối, giống y như ánh mắt ở bên giếng cổ hôm đó, “Bất kể thế nào, cuộc thi lần này cô cũng không thể thắng được tôi đâu. Tôi khuyên cô nên sớm bỏ cuộc đi thì hơn.”

“Cậu...” Tôi nắm chặt tay lại, đột nhiên có cảm giác ánh mắt của mọi người xung quanh đang đang hờn gở phía mình. Thế là tôi vội vàng trấn tĩnh lại, nở một nụ cười đầy tự tin rồi lấy tay che miệng, “Muốn đấu đòn tâm lý hả? Ha ha ha, tôi sẽ không để cậu đắc ý được lâu đâu. Cuộc thi vừa mới bắt đầu thôi mà, còn chưa biết mèo nào cắn mỉu nào.”

“Hựu Tuệ! Hựu Tuệ! Hoá ra abf ở đây!” Giọng nói của Hiểu Ảnh đột nhiên vang lên đằng sau lưng khiến tôi vội vã quay đầu lại, Hiểu Ảnh và Tô Cơ đang đứng ngay sau tôi.

“Dạ! Cậu cũng ở đây à? Hay quá!” Hiểu Ảnh vừa nhìn thấy Kim Nguyệt Dạ vừa vỗ tay đôm đốp rồi thò mặt về phía Dạ, nháy nháy mắt “Hiểu Ảnh đã gọi điện đặt trước một phòng karaoke rồi. bảy giờ tối nay Dạ nhất định phải tham dự sinh nhật Hiểu Ảnh đấy.”

“Xin lỗi, Hiểu Ảnh” Kim Nguyệt Dạ mỉm cười xoa xoa đầu Hiểu Ảnh, “Tối nay tôi còn phải đi làm thêm cho nên...”

“Không chịu đâu! Dạ đến đi mà! Vũ đã hứa sẽ đưa Dạ đến bằng được ! Sau người chúng ta cùng vui...” Hiểu Ảnh chu miệng ra, tỏ ý không vui. “Đúng rồi! Quà tặng! Còn quà sinh nhật Hiểu Ảnh nữa!”

“Hiểu Ảnh, bà đừng làm ồn nữa.” Tô Cơ kéo Hiểu Ảnh sang một bên, hết nhìn tôi rồi nhìn Kim Nguyệt Dạ. “Kim Nguyệt Dạ, mặc dù tôi không biết tại sao cậu lại làm thế này, nhưng tôi mong cậu sẽ đến tham dự party sinh nhật Hiểu Ảnh tối nay.”

“...” Kim Nguyệt Dạ không trả lời Tô Cơ mà chỉ ngược đầu lên nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu. “Nếu như... Công chúa Hựu Tuệ rút lui khỏi cuộc thi này, tôi sẽ đến tham dự party sinh nhật Hiểu Ảnh...”

“Hừ, không bao giờ có chuyện đó đâu!” Tôi giận dưng nhìn Kim Nguyệt Dạ. Trên khuôn mặt hằn dương như không còn nụ cười chói sáng ngày nào.

“Tuỳ cô thôi, dù gì vòng đấu này tôi thắng cũng chắc rồi.”

Kim Nguyệt Dạ nói xong, giơ cái huy chương vàng trong tay lên, sau đó đi thẳng mà không thèm ngoảnh mặt lại trong tiếng gào rú của đám fan cuồng.

THREE

Tùng! Tùng! Tùng!

“Nào hãy quên đi bạn là ai, cùng tôi bước vào thế giới của niềm vui. Nào hãy trút bỏ gánh nặng, cùng tôi mở ra cánh cửa hạnh phúc...”

“Yeah... Yeah... Anh Huyền cố lên.”

“Ha ha ha ha ha!” mấy người chúng tôi hát hết mình ở quán karaoke, vừa chúc mừng. Vũ bình an trở về, vừa “chúc thọ” cho cả nhỏ Hiếu Ảnh nữa.

Sau khi hội thi buổi sáng kết thúc, trong lòng tôi có cảm giác gì đó rất khó tả. Ánh đèn nhấp nháy chiếu vào người tôi. tên Lăng Thần Huyền cao hứng vô cùng, còn Hiếu Ảnh và Tiểu Dục cứ nhảy múa loạn xạ, cầm micro hò hét tra tấn tai tôi.

“Dzo dzo dzo! Chỉ có mình tôi nhảy múa tưng bừng, đời này còn ai handsome hơn tôi chứ?...”

“Yeah! Hôm nay Hiếu Ảnh rất vui, Hiếu Ảnh muốn ăn bánh gatô.”

Không biết Hiếu Ảnh đã cướp lấy cái micro từ bao giờ, nói oang oang vào đó.

“Làm ơn đi Hiếu Ảnh! Đây là bánh sinh nhật chứ có hải đồ ăn vặt đâu, sao lại có cái kiểu đòi bụng lại đòi ăn trước hả?” Tô Cơ trợn mắt, ngăn Hiếu Ảnh lại.

“Kệ đi! Hôm nay là sinh nhật Hiếu Ảnh mà, cứ để cho cô ta ăn trước cũng được!” Lăng Thần Huyền cao hứng quá độ, lại còn xin cho Hiếu Ảnh nữa chứ.

“Chỉ có Tiểu Huyền Huyền là tốt nhất thôi!” Hiếu Ảnh mừng rỡ vỗ tay, dùng tuyệt chiêu “khỉ leo cây” ôm chặt lấy cổ Lăng Thần Huyền, “Nhưng... Dạ vẫn chưa đến! Hiếu Ảnh đợi Dạ đến cùng ăn.”

“...”

Tô Cơ liếc nhìn Hiếu Ảnh và Lăng Thần Huyền, khuôn mặt nhỏ ta có chút khó hiểu. Chỉ vì câu nói của Hiếu Ảnh mà không khí trong phòng bỗng trở nên quái lạ. Tôi bất giác nhìn về phía Lý Triết Vũ. Cậu ấy dường như cảm nhận được ánh mắt của tôi, quay đầu lại nhìn tôi khẽ mỉm cười.

Kim Nguyệt Dạ sẽ đến sao? Mà cũng có thể hần chẳng đến...

Nhưng tại sao tôi vẫn mong ngóng sự xuất hiện của hần...

Dường như cảm nhận được sự bất an trong tôi, Lý Triết Vũ mỉm cười, kéo tôi đến chỗ Hiếu Ảnh.

“Hiếu Ảnh, chúng ta đợi Dạ đến nhé! Ừm, hay là mở quà xem trước? Mở quà xong sẽ ăn bánh.”

Giọng nói ấm áp của Lý Triết Vũ đã phá tan bầu không khí im lặng trong phòng karaoke. Cậu ấy rút ra một hộp quà được gói ghém đẹp đẽ rồi đưa đến trước mặt Hiếu Ảnh.

Hiếu Ảnh mừng rỡ nhận lấy hộp quà mà Lý Triết Vũ tặng, sau đó mở ra xem ngay...

“Woah! Là sổ nhật kí Gine số lượng có hạn mà Hiếu Ảnh rất thích. Cảm ơn Vũ nha.”

Lăng Thần Huyền lôi ra một hộp quà nhỏ được bọc rất bắt mắt, dúi vào tay Hiếu Ảnh, “Này, đồ ngốc! Coi nhu nể mặt Vũ, tôi mới tặng quà cho cô đó.”

“Woah, Tiểu Huyền Huyền cũng tặng quà cho Hiếu Ảnh cơ à! Hay quá! Ha ha ha... A, là hộp nhạc. Đẹp quá đi! Hiếu Ảnh rất thích! Cảm ơn Tiểu Huyền Huyền!”

“Hừ! Chẳng có tí sáng tạo gì cả!” Tô Cơ bĩu môi lườm hộp nhạc của Lăng Thần Huyền rồi nhét quà vào tay Hiếu Ảnh, “Hiếu Ảnh, đây là quà tôi tặng bà! Sơn môi loại mới nhất đây! Chúc bà luôn luôn vô tư, đáng yêu thế này!”

“Cảm ơn Tô Cơ! Hiếu Ảnh sẽ ngày càng đáng yêu hơn à xem.” Hiếu Ảnh cười toe toét, hai má ửng hồng.

“Hiếu Ảnh, con đây là quà của tôi. sau này bà phải chăm học hơn nhé!” tôi xoa xoa đầu Hiếu Ảnh, chia món quà sinh nhật được gói cẩn thận ra.

“Í? Là bút máy có hình cỏ bốn lá! Hay thật đấy! Cảm ơn Hựu Tuệ nhiều nhiều!”

“Vậy là chỉ còn mỗi mình tôi thôi!” Tiểu Dục cười tươi rói, tiến đến trước mặt Hiếu Ảnh, “Hiếu Ảnh, tặng cô chiếc kẹp tóc nè! Có thể bây giờ cô chưa cần dùng đến nhưng tôi nghĩ nếu như cô để tóc dài thì sẽ trông rất xinh đó.”

“Cảm ơn Tiểu Dực! Hiểu Ảnh quyết định rồi, Hiểu Ảnh sẽ nuôi tóc dài cho Tiểu Dực ngắm nhé!”

“Này Khâu Hiểu Ảnh! Việc gì cô phải để tóc dài cho người khác ngắm hả?”

“Oái... Đau quá! Sao Tiểu Huyền Huyền lại gõ vào đầu Hiểu Ảnh thế hả?”

“Thế thì sao nào? Hiểu Ảnh để tóc dài cho ai ngắm thì liên quan gì đến cậu chứ?”

“Bạch Tô Cơ, ai mượn cô nhiều lời hử?”

“Anh Huyền! Em chỉ buột miệng nói ra thôi mà, anh đừng cốc đầu Hiểu Ảnh...”

“Im miệng! Ở đây không có việc của cậu.”

...

Nhìn bốn người họ cãi nhau ỏm tỏi, tôi bỗng phì cười, nhưng rồi chợt nhớ ra điều gì đó, tôi bất giác nhìn về phía cửa.

Đã hơn một tiếng đồng hồ mà vẫn chưa thấy mặt mũi hần đâu, lẽ nào hần...

“Hựu Tuệ, em có thể ra ngoài cùng tôi một lát được không?” Lý Triết Vũ đột nhiên đến bên cạnh tôi, khe khẽ hỏi.

Tôi lặng người đi, hết nhìn Lý Triết Vũ, rồi lại quay sang nhìn bốn tên kia vẫn đang chằm chằm với nhau. Cuối cùng tôi gật đầu.

Bước ra khỏi quán karaoke, tôi và Lý Triết Vũ cùng đi dạo trên con phố gần đó.

Vàng trắng lạnh lẽo treo lơ lửng trong không gian tối mịt mùng. Ánh sáng bàng bạc như bao phủ tất cả mọi thứ. Ánh đèn đường sáng lấp lánh điểm xuyết vào dải ánh sáng màu bạc của trăng, sai đó trải dài ra, khiến người ta không thể phân biệt được đâu là ánh sao, đâu là ánh đèn đường.

Bốn bề xung quanh lặng ngắt như tờ, cả con phố như đang chìm trong giấc ngủ, chỉ thị thoảng có tiếng côn trùng kêu rả rích như bản dạ khúc êm dịu. Tâm trạng của tôi cũng từ từ thư thái trở lại.

“Hựu Tuệ, uống chút nước đi.” Lý Triết Vũ và tôi ngồi trên ghế đá, cậu ấy tiện tay đưa cho tôi một lon hồng trà.

Tôi đón lấy lon nước, cảm kích nhìn Lý Triết Vũ sau đó khẽ nhấp một ngụm trà.

Lon nước trà còn thoảng mùi cỏ thơm dịu dịu từ tay Lý Triết Vũ. Mùi thơm này thật quen thuộc... Tôi bất giác ngước đầu lên, nhìn Lý Triết Vũ đang đứng ngay trước mặt mình...

Đây là giấc mơ ư? Tại sao từ khi Lý Triết Vũ quay về, khoảng cách giữa chúng tôi còn xa vời hơn trước. Tôi thường e dè, sợ rằng nếu không cẩn thận, cậu ấy sẽ biến mất hút giống như viên pha lê mong manh...

“Hựu Tuệ, hôm nay em có thấy vui không?”

Giọng nói dịu dàng của Lý Triết Vũ đã phá vỡ không gian tĩnh mịch, làm tim tôi cũng giật thót theo.

“Ha ha ha, đương nhiên là vui rồi! Cậu đã bình an trở về, hơn nữa hôm nay lại là sinh nhật Hiểu Ảnh...” Tôi ngước đầu lên, mỉm cười rạng rỡ với Lý Triết Vũ.

“Thật à?” Lý Triết Vũ chăm chú nhìn tôi, dường như muốn nhìn thấu tâm can tôi, “Nhưng tại sao... tôi lại có cảm giác Hựu Tuệ không vui nhỉ?”

“Tôi...” Tôi không biết phải đáp lại thế nào, chỉ còn cách cúi đầu uống một ngụm trà, tìm cách đánh trống lảng, “Thế còn cậu thì sao? Được bình an trở về bên mọi người thế này chắc cậu vui lắm đúng không? Đúng rồi, Lý Triết Vũ này, quãng thời gian mất tích vừa qua cậu đã ở đâu? Tại sao lâu như thế mới quay về?”

“Thực ra...” Lý Triết Vũ như suy tư gì đó rồi mỉm cười, cúi đầu nhìn lon hồng trà trong tay, “Cứ mỗi lần nhớ lại những việc xảy ra trước đây, tôi lại có cảm giác mình vừa lạc vào cõi mộng vậy, khó nói lắm...”

“Lạc vào cõi mộng?” Tôi kinh ngạc đến vo mắt, lặng lẽ ngắm khuôn mặt nhìn nghiêng của Lý Triết Vũ. Trong đầu tôi bỗng hiện ra cõi mộng toàn mây khói che phủ...

Cõi mộng ư? Lẽ nào Lý Triết Vũ cũng giống như cô bé Alice, chẳng may lạc vào thế giới thần tiên, gặp biết bao nhiêu chuyện kì lạ...

Lý Triết Vũ uống một ngụm trà, mỉm cười nhìn ngọn đèn đường. Cậu ấy như đang đắm chìm vào biển hồi ức.

“Sau khi tôi rơi xuống giếng cổ, cả người hoàn toàn mất đi cảm giác, rơi vào trạng thái hôn mê... Tôi chẳng biết mình đang ở đâu nữa... chỉ biết rằng trong cơn mê sảng, tôi nghe thấy có tiếng của một cô gái trò chuyện với mình... Mặc dù lúc đó không thể tỉnh lại, nhưng tôi vẫn nghe thấy giọng nói của cô ấy...”

“Thế cô ấy nói gì vậy?” Tôi tò mò hỏi.

“À... Cô gái ấy cảm thấy khó xử vì phải đứng giữa hai cậu con trai... Hình như cô ấy không tự tin ở mình lắm, lúc nào cũng gặp xui xẻo... Ha ha ha, đúng là một cô gái đáng yêu...”

Một cô gái đáng yêu? Hừ, tại sao khi nghe thấy Lý Triết Vũ khen người con gái khác, lòng tôi bỗng có cảm giác rất kì lạ...

“Sau này, khi tỉnh lại, tôi không tiện cho cô ấy biết tên tuổi của mình nên chỉ để lại vài lời nhắn cảm ơn rồi rời đi...”

“Vậy à... Thế buổi tối hôm tôi và Kim Nguyệt Dạ thách đấu trong khu biệt thự số 23, tại sao cậu lại đột ngột xuất hiện?” Thấy sắc mặt Lý Triết Vũ có vẻ lạ hơn ngày thường, tôi dò hỏi tiếp.

“Đó là ngày thứ hai sau khi tôi trở về thành phố Milan. Vừa về đến nhà, quản gia liền nói với tôi là Tiểu Dục đã chuyển đến trường Minh Dương học. Thực ra đầu óc Tiểu Dục rất đơn giản, lại hay bị kích động, tôi định đợi đến lúc tan học sẽ nói chuyện với Tiểu Dục, nhưng đợi rất lâu mà không thấy Tiểu Dục về. Tôi đoán có lẽ xảy ra chuyện gì đó nên đi đến trường tìm Tiểu Dục. Trên đường đi, tôi tình cờ nhìn thấy thẻ PK thách đấu của em và Dạ dán trên tường nên mới đi đến đó...”

“Hoá ra tình cờ nhìn thấy thẻ PK dán trên tường à... Nếu tối hôm đó cậu không tới kịp thì chẳng biết hậu quả sẽ thế nào...”

“Ừ!” Lý Triết Vũ khẽ gật đầu, quay mặt lại nhìn tôi, “Hiếu Ảnh và Huyền đã kể lại mọi chuyện xảy ra trong thời gian qua cho tôi nghe rồi...”

“Hà?” Thấy Lý Triết Vũ có vẻ do dự, tôi tròn mắt nhìn cậu ấy.

Lý Triết Vũ mỉm cười với tôi, giọng nói trầm tĩnh hơn lúc này.

“Hựu Tuệ, em hãy hiểu cho tôi, tôi không có lựa chọn nào khác, tôi cũng không thể ngờ được sự ra đi của mình lại gây ra nhiều rắc rối đến vậy... Đặc biệt là Dạ...”

“Cậu ấy...” Lời nói của Lý Triết Vũ khiến tâm trí tôi rối bời, “Đó không phải là lỗi của cậu, chính Dạ đã lựa chọn đi theo con đường đó...”

Trong đầu tôi chợt hiện lên cảnh xảy ra bên giếng cổ, tim tôi tê dại như bị kim châm.

“Hựu Tuệ, xin lỗi vì đã để em nhớ lại những chuyện không vui trước kia...” Lý Triết Vũ đột nhiên thở dài, ngồi thẳng người dậy, “Ừm, hôm nay là sinh nhật Hiếu Ảnh, chúng ta nói chuyện khác nhé.”

“Ừ...” Tôi gượng cười gật đầu.

“Hựu Tuệ này, trên đường về thành phố Milan, tôi gặp một cô gái giống hệt em.”

“Hà? Giống tôi ư?” Tôi tròn tròn mắt nhìn Lý Triết Vũ.

“Ha ha ha, đúng thế! Lúc đó tôi đang ngồi trên máy bay, lúc nhìn thấy cô gái đó đi lướt qua chỗ mình, tôi sợ thót tim, cứ tưởng đó là em cơ!” Lý Triết Vũ phấn khích kể lại, giống như đang quay về lúc gặp cô gái đó trên máy bay.

“Sau đó thì sao?” Tôi tò mò hỏi tiếp.

“Tôi lập tức chạy bổ đến chỗ cô ấy, nhưng chợt thấy người mình bị cái gì đó trói rất chặt. Vì lúc đó tôi, đứng bật dậy nên bị dây an toàn kéo giật lại phía sau, đau lắm...”

“Thế à? Không thể tin nổi cậu lại mắc lỗi ngớ ngẩn thế! Ha ha ha ha!” Thấy vẻ mặt ảm ức của Lý Triết Vũ, tôi không nhịn được cười.

Lý Triết Vũ thấy tôi cười, cũng phì cười theo.

“Ha ha ha, đúng là mất mặt thật.” Lý Triết Vũ mỉm cười rồi hắng giọng, “Lúc đó có một ông chú ngồi cạnh tôi. Chú ấy lắc đầu rồi giáo huấn cho tôi một bài: Này chàng trai, muốn cửa cấm người ta thì cũng đừng vội vã thế, kéo cô ấy sợ chạy mất dép đó!”

“Ha ha ha ha! Sao nữa? Sao nữa?” Thấy Lý Triết Vũ mô phỏng lại giọng nói của ông chú nọ, tôi cười vỡ cả bụng.

“Chú ấy làm tôi không biết giấu mặt vào đâu, có điều...” Lý Triết Vũ mỉm cười sau đó trầm ngâm một lúc. Cậu ấy quay sang nhìn sâu vào mắt tôi, nụ cười dịu dàng như ánh trăng, “Có điều chú ấy khiến tôi nhận ra...”

“Nhận... nhận điều gì?” Lý Triết Vũ cứ nhìn tôi chằm chằm khiến tôi đỏ bừng mặt, vội vàng cúi đầu không dám nhìn cậu ấy nữa.

Lý Triết Vũ hít một hơi sâu, nhẹ nhàng kéo tay tôi.

“Bỗng nhiên tôi phát hiện ra, tôi nhớ em nhiều hơn tôi tưởng...”

...

FOUR

Thịch thịch thịch!

Mặc dù khuôn mặt tôi vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng trong tim tôi như có cơn địa chấn 12 độ richter.

“Tôi... tôi...”. Tôi cúi gầm mặt xuống, rất muốn nói điều gì đó như biến thành một ke câm, mãi mà không thoát nên lời.

Reng reng reng reng!

“Á! Điện thoại! Điện thoại reo!” Như tìm được vị cứu tinh, tôi hốt hoảng rút điện thoại ra, ấn nút nghe, “Alo?”

“Hựu Tuệ và Vũ đi đâu đấy? Hiểu Ảnh tìm mãi mà không thấy hai người đâu.”

“Ồ! Là Hiểu Ảnh à, tôi và Lý Triết Vũ ra ngoài đi dạo một lát, chúng tôi về ngay đây.”

“Mau về đi! Hiểu Ảnh đợi Hựu Tuệ đó.”

“Ừm, được rồi. Tôi biết rồi.”

Cúp máy xong, tôi nhìn cây đèn đường phía đối diện rồi cười như con ngốc:

“Lý Triết Vũ, Hiểu Ảnh đang tìm chúng ta đấy. Mau về thôi!”

“...”

“Ha ha ha, hôm nay vui thật đấy. Đi thôi! Đi thôi nào!” Tôi giống như người máy trong trạng thái hỗn loạn, đứng bật dậy đi về phía trước, không đủ can đảm nhìn vào Vũ nữa.

Hu hu hu... Đừng trách tôi mà, tôi cũng chẳng còn cách nào khác. Lý Triết Vũ đột nhiên nói ra những câu đó khiến tôi lúng túng quá. Bây giờ mặt tôi đỏ như gấc, làm sao dám quay lại nhìn cậu ấy.

“Lý Triết Vũ, tôi phải đi đây, cậu cũng nhanh lên... Oái!”

Sao thế này?... Không biết Lý Triết Vũ đã đi theo sau tôi từ lúc nào. Vũ bỗng giơ tay ra kéo tôi về phía cậu ấy.

Thình thịch! Thình thịch!

Bị bắt ngờ quá nên tôi mất thăng bằng, cả người lao vào lòng Lý Triết Vũ.

“Lý... Lý Triết Vũ...” Tôi chết điếng người nhìn Lý Triết Vũ, đầu óc tôi lúc này trống rỗng...

Thịch thịch thịch!

Cả thế giới im lặng đến lạ thường, chỉ còn nghe thấy tiếng tim đập mạnh.

Mùi cỏ thơm dịu dịu bao bọc lấy tôi như một đôi cánh ấm áp.

Lý Triết Vũ không nói lời nào, chỉ ôm lấy tôi, càng ôm càng chặt.

Một lúc sau, cậu ấy đột nhiên buông tôi ra, tự lấy tay vỗ lên trán mình rồi lắc đầu xin lỗi.

“Xin lỗi Hựu Tuệ, ban nãy tôi không kìm lòng được nên...”

“Không... không kìm lòng được?”

“Phù...” Lý Triết Vũ hít một hơi sâu lấy lại tinh thần, sau đó lại quay về vẻ lịch lãm của một vị hoàng tử,

“Xin lỗi nhé! Vừa rồi chắc em sợ lắm đấy. Mau về thôi.”

“Ừ... ừm...” Tôi ngây người gật đầu, mặt đỏ như sắt bị nung, hồn vẫn còn bay lên tận cung trăng.

Chuyện vừa rồi... vừa rồi là sao? Lý Triết Vũ... Lý Triết Vũ... Cậu ấy...

Cốp!

Đúng lúc tôi vẫn còn mơ màng màng. Lý Triết Vũ đi phía trước đột ngột dừng lại, tôi chưa kịp định thần thì đã va vào lưng cậu ấy.

Sao thế nhỉ? Tôi lấy tay xoa xoa cái mũi đau điếng ngược đầu lên nhìn theo ánh mắt Lý Triết Vũ...

“Kim Nguyệt Dạ?”

“Dạ...” Lý Triết Vũ không nhìn thấy bộ mặt kinh ngạc của tôi mà chỉ nhìn thẳng về phía trước.

“...”

Bốn bề lặng ngắt như tờ. Tôi thấy Kim Nguyệt Dạ đang đứng lặng lẽ ở một góc, không biết hần đang nghĩ gì.

Hần đứng ở đó từ lúc nào vậy? Lẽ nào chuyện vừa rồi, hần đều nhìn thấy hết? Tôi không biết mình phải đối mặt với hần thế nào nữa.

“Dạ... Chúng tôi chờ cậu lâu lắm rồi.” Lý Triết Vũ cũng có chút ngượng ngập nưng sau đó đã lên tiếng trước để phá vỡ bầu không khí khó xử, “Đi thôi! Hiểu Ảnh mong cậu lắm đó.”

Tôi ngây người nhìn Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ đứng trước mặt mình, tại sao lại để ba chúng tôi gặp gỡ nhau trong hoàn cảnh oái ăm này chứ?

“À... Tôi không đi đâu, tẹo nữa tôi còn phải đi làm thêm.” Kim Nguyệt Dạ mỉm cười, rút từ túi áo ra một gói quà nhỏ đưa cho Lý Triết Vũ, “Đây là quà tôi tặng Hiểu Ảnh, cậu giúp tôi chuyển cho cô ấy nhé.”

Kim Nguyệt Dạ khẽ vỗ vai Lý Triết Vũ rồi đi về phía ngược hướng với chúng tôi.

“Kim Nguyệt Dạ!”

Khi Kim Nguyệt Dạ đi lướt qua chỗ tôi, tôi đột nhiên gọi tên hần.

Tô Hựu Tuệ, mày đừng để Kim Nguyệt Dạ đi, đừng tiếp tục đấu với Dạ nữa, hai chúng ta sẽ không tranh giành gì hết mà hãy quay lại như ngày xưa... Tô Hựu Tuệ, mày mau nói đi!

Nhưng tại sao tôi lại không thể nói nên lời?...

“Sao vậy? Công chúa Hựu Tuệ còn điều gì muốn dạy bảo à?” Kim Nguyệt Dạ đứng lại, quay đầu sang cười gian với tôi, “Hay muốn nói rằng không tự tin thắng được tôi nên định bỏ cuộc chẳng?”

“Kim Nguyệt Dạ, cậu...” Tôi tức nghẹn cổ, tất cả những câu nói lúc nãy như bị thiêu đốt cùng với lửa giận trong lòng tôi. Lẽ nào hần định suốt đời sống như vậy? Chỉ yêu bản thân, tự cao tự đại, chẳng thèm để ý đến cảm giác của người khác...

“Dạ, nhất định phải vậy sao?” Giọng nói của Lý Triết Vũ lại vang lên, “Vì cái kho báu chẳng đâu vào đâu mà cậu sẵn sàng cam tâm vứt bỏ mọi thứ, thậm chí cả người mình trân trọng nhất, làm vậy có đáng không?” Rầm!

Câu nói của Lý Triết Vũ giống như hòn đá ném xuống mặt hồ phẳng lặng, khiến lòng mọi người dậy sóng. Mặt Kim Nguyệt Dạ bỗng tối sầm, còn tôi thì nắm chặt tay mình lại.

“Xin lỗi, Vũ! Đây là lựa chọn của tôi.”

Câu trả lời vô cảm của Kim Nguyệt Dạ dập tắt niềm hi vọng cuối cùng nhen nhóm trong tôi. Tôi có cảm giác hẫng đang nhìn mình nhưng gương không quay đầu lại nhìn hẫng.

Kim Nguyệt Dạ, chỉ vì cái kho báu ngớ ngẩn ấy mà cậu sẵn sàng rời xa bạn bè sao?

“Có lẽ... cậu sẽ chăm sóc cho cô ấy tốt hơn tôi, Vũ ạ!”

Kim Nguyệt Dạ nói thẳng thừng một lèo, dường như chẳng còn gì trên đời này khiến hẫng lưu luyến cả. Hẫng lạnh lùng đi lướt qua tôi mà không hề quay đầu lại.

Tôi cắn chặt môi, phần nộ ngược đầu lên.

Kim Nguyệt Dạ! Tôi sẽ không thua cậu đâu. Tôi sẽ cho cậu biết, quyết định của cậu hoàn toàn là sai lầm. Tôi nhất định sẽ giành được quyền quản lý khu biệt thự số 23! Nhất định là thế...

Xung quan yên lặng đến đáng sợ, nhìn thấy Kim Nguyệt Dạ biến mất hút trong bóng tối, tôi và Lý Triết Vũ chỉ lặng thinh, không nói lời nào.

“Hựu Tuệ, em không sao chứ?”

“Tôi không sao!” Tôi hít một hơi sâu, cố trấn tĩnh lại rồi quay người nói đồng dạc với Lý Triết Vũ, “Đi nào, chúng ta quay về quán karaoke thôi! Hiểu Ảnh và mọi người đang đợi chúng ta.”

“Ừ... Được thôi!”

Hai chúng tôi lặng lẽ quay về quán karaoke. Không có Kim Nguyệt Dạ, mấy đứa chúng tôi đập phá cùng nhau đến tận khuya...

53. Q.10 - Chương 3: Cuộc Thi Thử Thách Lòng Can Đảm Của Công Chúa Hựu Tuệ

Địa điểm: Sân vận động trường Minh Dương

Nhân vật:

Tô Hựu Tuệ: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Bạch Tô Cơ: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Khâu Hiểu Ảnh: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Kim Nguyệt Dạ: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Lý Triết Vũ: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Lăng Thần Huyền: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Lý Chấn Dực: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Anh Tĩnh Ngạn: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Sun: Thần tượng tuổi teen.

ONE

Đã chuẩn bị xong xuôi hết rồi

Kim Nguyệt Dạ,còn lâu cậu mới đánh bại được tôi.

Vì chính nghĩa,vì bảo vệ khu biệt thự số 23 phố Angel,tôi nhất định phải thắng!

Ngày thi đấu thứ hai lại sắp kết thúc.Sau một ngày nỗ lực không biết mệt mỏi,tôi chỉ kém Kim Nguyệt Dạ đúng một tấm huy chương vàng.Nếu tôi giành được huy chương vàng trong cuộc thi chạy 2000 mét nữa thì tôi và Kim Nguyệt Dạ sẽ hòa nhau.

“Tuýt tuýt!Mời các vận động viên nữ tham gia chạy 2000 mét đến vạch xuất phát tạt tuang!”

Tiếng còi vừa cất lên tôi đã nhanh chóng hít một hơi dài,sốc lại tinh thần,rồi hăm hở bước lên vạch xuất phát.

“Hựu Tuệ cố lên!Cố lên!”

‘Hựu Tuệ!Hôm nay các hạng mục thi đấu bà đều giành được giải nhất,trận đấu này nhất định cũng sẽ vô địch cho coi!’

Tô Cơ và Hiểu Ảnh đứng bên đường chạy,liên tục “tiếp lửa” cổ vũ cho tôi.Ngay cả Tiêu Dực cũng nhiệt tình vào hòa với hai nhỏ.

Thật tình,ba tên ngố này gào gì mà gào to thế?

Đột nhiên,một mùi hương khá nồng cùng với cơn mưa cánh hoa màu hồng phấn bao trùm lên cả người tôi.

Lâu lắm rồi mới thấy Anh Tinh Ngạn xuất hiện bằng xương bằng thịt thế này (lần trước chỉ nghe thấy giọng nói của hắn trên loa phóng thanh).Nhìn hắn e lệ ngậm bông hoa đào,đứng bên cạnh Tô Cơ cổ vũ cho tôi,tôi sồn hết da gà.

“Baby Hựu Tuệ!Cố lên nhé!Anh Tinh Ngạn đẹp trai nhất,hấp dẫn nhất,hào hoa nhất trường Minh Dương lúc nào cũng ủng hộ em!”

Khi quay sang nhìn thấy Lý Triết Vũ đến tận đây cổ vũ ình,tôi mỉm cười vui vẻ.

“Hựu Tuệ...” Mắt cậu ấy bỗng sáng lấp lánh,rồi quay sang nhìn “đội cổ vũ” hùng hực khí thế đứng bên cạnh. Hả?Cậu ấy không định...

Lý Triết Vũ hít một hơi thật sâu,sau đó từ từ đưa hai tay về phía tôi.

“Hựu Tuệ,FIGHTING!”

Tiếp đó,Lăng Thần Huyền đứng bên cạnh cũng bắt chước y hệt như vậy.

Không ngờ Lý Triết Vũ cũng nghịch ngợm chẳng kém tụi Hiểu Ảnh!Chắc không phải thế chứ...Vừa nãy tôi hoa mắt thì phải...

Nhưng tôi vô cùng cảm kích trước sự nhiệt tình của mấy người bạn thân,cảm giác ấm áp lan tỏa trong lòng tôi...

“Công chúa Hựu Tuệ hăng hái quá nhỉ!...” Một giọng nói mỉa mai gần đó vang lên làm tôi giật mình.

“Cậu đến đây làm gì?” Nhìn nụ cười ngạo nghễ đáng ghét của tên Kim Nguyệt Dạ,tôi khẽ rùng mình,nhưng mặt cố tỏ vẻ trấn tĩnh, “Muốn đến xem tôi giành chiến thắng thế nào hả?Ha ha ha,cậu còn lâu mới có cơ hội vượt mặt tôi.”

“Ồ,vậy sao?” Kim Nguyệt Dạ nhếch mày,”Nhưng theo tôi được biết,bé Hựu Tuệ từ trước đến giờ đâu giỏi vụ chạy 2000 mét nhỉ! Đừng tự làm khó mình nữa!”

“Ha ha ha,Kim Nguyệt Dạ! Chiến thuật tâm lý kiểu này của cậu chẳng xi nhê gì đâu!” Tôi chống nạnh nhìn chằm chằm Kim Nguyệt Dạ, “Hôm nay tâm trạng tôi rất tốt,chắc chắn tôi sẽ thắng trận này à xem!”

“Dạ! Cậu cũng cổ vũ cho Hựu Tuệ đi! Chúng ta cùng tiếp lửa cho Hựu Tuệ! He he he!” Mặc Tô Cơ ra sức ngăn cản,Hiểu Ảnh lon ton chạy đến chỗ Kim Nguyệt Dạ,giơ tay làm thành hình khẩu súng.

“Hiếu Ảnh à,cô và Vũ cổ vũ cho Hựu Tuệ là đủ rồi...” Kim Nguyệt Dạ mỉm cười xoa đầu Hiếu Ảnh rồi quay sang nhìn Lý Triết Vũ.

Tuyết tuyết!

“Chuẩn bị xuất phát,mời các vận động viên đứng vào vạch xuất phát!”

“Chuẩn bị....Pằng!”

Tiếng súng hiệu lệnh vừa vang lên,tôi cảm đầu cảm cổ chạy như tên lửa.Trên sân vận động rộ lên những tiếng cổ vũ reo hò không ngớt.

“Hựu Tuệ cố lên!”

“Hựu Tuệ vô địch!”

Giong Tô Cơ,Hiếu Ảnh và Tiểu Dực át hết tất cả những người khác.Cứ nghĩ đến cảnh bọn họ thi nhau “tiếp lửa” cổ vũ cho tôi,tôi cảm thấy mình như biến thành một kiện tướng điền kinh trên đường đua,tinh thần phấn chấn tràn đầy sức lực.

Hừ! Chạy 2000 mét có gì mà phải sợ?Cũng chỉ là chạy năm vòng quanh sân vận động thôi mà.Hãy xem Tô Hựu Tuệ ta xuất chiêu đây!

Xông lên nào...Dzô...

Tôi chạy như bay,các đối thủ chạy cùng đã bị tôi bỏ tít lại phía sau.Những tiếng la hét cổ vũ dường như càng lúc càng to hơn,tôi đặc ý quay sang nhìn lên khán đài,bao nhiêu fan đang đứng trên đó hò hét cổ vũ cho tôi.

Khà khà khà! Đúng là cảm giác này! Gào thét to hơn nữa đi!

Nhưng bây giờ chưa phải lúc đặc ý,tôi vừa hơi lơ dểnh chút xíu thì hai cô bạn chạy cùng đã đuổi kịp,theo sát phía sau tôi.Nếu tôi không nhanh nhanh tăng tốc thì sẽ bị họ vượt à xem.

Không thể thua được!Tuyệt đối không thể thua được! Cuộc đấu này tôi nhất định phải thắng! Kim Nguyệt Dạ vẫn còn đứng trên kia theo dõi tôi! Không thể để hấn cười nhạo được!

Nghĩ vậy tôi lại càng quyết tâm cao độ hơn,cảm đầu lao nhanh về đích.

Một vòng...Hai vòng...

Ba vòng...Bốn vòng...

Đến vòng cuối cùng rồi!

Còn...còn một vòng nữa thôi...

Sao....sao tôi lại thấy mắt mình mờ đi!

Ngực có cảm giác đau đau,cổ họng khô rát!Cứ mỗi lần hít một hơi thì cổ họng như bị cái gì đó cứa một nhát,khó chịu quá...

Cố lên!Chỉ cách đích một đoạn nữa thôi!Đích chiến thắng không còn xa nữa,những tiếng reo hò mỗi lúc một ồn ào hơn.

“Cố lên!Cố lên!Kiên trì sẽ chiến thắng!”

“Hựu Tuệ!Hựu Tuệ!Đừng để người khác vượt lên!Cố lên!”

Tô Hựu Tuệ,mày hãy cố lên!

Hãy da!

Hả?Sai thế nhỉ?Sao tự dưng chân trái của tôi lại thiếu mất cái gì đó,gan bàn chân thấy lạnh lạnh?

Tôi ngạc nhiên nhìn xuống dưới chân thì phát hiện chiếc giày ở chân trái bị rơi trên đường chạy. Lạ thật! Sao giày của tôi lại bị rơi xa? Mà thôi, sắp hết giờ rồi, tôi chẳng còn thời gian thắc mắc chuyện này, cứ chạy về đích đã rồi tính sau!

“Ồ! Người đằng sau sắp chạy vượt Hựu Tuệ rồi!”

Lúc nghe thấy tiếng hò hét, tôi mới phát hiện ra hai nữ sinh chạy sau tôi ban nãy đã sắp đuổi kịp mình. Tôi hốt hoảng đến nỗi chẳng thèm để ý chiếc giày bị rơi nữa, cắm đầu chạy như bay về đích.

“Hựu Tuệ! Hựu Tuệ! Đừng chạy nữa! Chân bà sẽ bị thương đấy!”

Tô Cơ và Hiểu Ảnh đứng bên đường chạy hét lên lo lắng. Tôi chỉ lắc đầu, cắn chặt răng, ánh mắt cương quyết nhìn về phía trước.

Không! Tôi không thể thua trận này được!

“Hựu Tuệ!”

Hựu Tuệ, mày phải cố lên! Tôi đạp mạnh chân rướn người về phía trước, tiếp tục tăng tốc! Hộc...hộc...hộc... Mọi người thấy chưa... kể cả rơi giày tôi cũng có làm sao đâu? Dù trời có sập xuống thì hôm nay tôi cũng phải thắng!

Tôi thầm tự cổ vũ mình, ai dè bên tai vang lên giọng nói giễu cợt:

“Ha ha ha, Hựu Tuệ à, cô có cố gắng đến mấy thì cũng vô ích thôi...”

Ủa? Giọng nói này là của... Oái! Chân... chân đau quá!

Lúc tôi định quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng cười đó, chân tôi bỗng đau buốt. Tôi ngồi thụp xuống, co rúm người lại, không thể đứng lên chạy tiếp được nữa.

“Hả? Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Hình như Hựu Tuệ dẫm phải cái gì rồi!”

Vì chân đau buốt nên tôi đành phải ngừng chạy. Hai tuyển thủ phía sau đã tranh thủ chạy vượt qua tôi, còn hai tuyển thủ khác sắp áp sát tôi đến nơi.

Tôi cúi đầu nhìn xuống chân trái của mình, phát hiện gan bàn chân bị một mảnh thủy tinh đâm phải.

Đáng ghét! Là kẻ nào bày trò vậy?

Không! Không được, tôi không thể bỏ cuộc dễ dàng như thế! Tôi không thể để tên xấu xa bày kế hãm hại tôi đắc thắng được. Tôi phải thắng...

Chỉ còn cách đích đến khoảng 50 mét nữa thôi... Mặc cho Tô Cơ, Hiểu Ảnh và Lý Triết Vũ đang la hét inh ỏi phía sau, cả người tôi như có một luồng sức mạnh vô song, tôi nghiêng người chạy băng băng về phía trước.

“Ồi! Chân Tô Hựu Tuệ đang chảy máu ròng ròng kìa, cô ta điên rồi à? Chân bị thương nặng thế mà còn chạy!”

“Hựu Tuệ, đừng chạy nữa, chân bà đang chảy máu đó!”

Tiếng la hét mỗi lúc một lớn, nhưng trong mắt tôi lúc này chỉ có dải băng màu đỏ về đích. Tôi bắt chắp tất cả lao nhanh về phía trước

Tô Hựu Tuệ cố lên, mày sắp thắng rồi!

Hộc! Hộc!... Đã vượt qua một tuyển thủ rồi.

Hộc! Hộc! Hộc! Hộc!... Vượt qua hết rồi! Cuối cùng tôi cũng dẫn đầu.

Sắp đến nơi rồi... Chỉ còn thiếu chút xíu nữa...

Cuối cùng... tôi là người đầu tiên cán dải băng đỏ ở đích đến.

Tôi thắng rồi!

Đúng lúc này, chân trái của tôi bỗng nhói lên, tôi ngã gục trên đường chạy.

“Chắc chắc chắc,đáng thương thật...”Tiếng nói châm chọc của Sun đột nhiên vang lên đỉnh đầu tôi.Tôi kinh ngạc ngược đầu,nhìn thấy Kim Nguyệt Dạ đứng bên cạnh Sun.Khuôn mặt Dạ có vẻ gì đó rất khó hiểu,”Không ngờ chỉ vì chiến thắng mà công chúa Hựu Tuệ sẵn sàng hi sinh cả tính mạng mình cơ đấy...Hôm nay tôi đã được mở rộng tầm mắt.”

“Sun,mày mò đến đây làm gì?” Tôi đau đến nỗi không nói được câu gì,đúng lúc đó,Lăng Thần Huyền đột nhiên nhảy bổ tới và quát hỏi tên “thần tượng”.

“Chà,anh bạn đừng nóng thế!Tôi và Dạ chỉ muốn giúp Hựu Tuệ thôi má...Ai chà,chắc chân bị thương nặng lắm,có lẽ ngày mai không thể tham gia thi đấu được nữa rồi.”Sun đeo kính đen,đội mũ lưỡi trai,dùng vẻ mặt tiếc nuối nhìn tôi.

Chân trái đau buốt đến tận óc,đã thế người tôi kiệt quệ và mắt mờ đi,không nhìn thấy rõ vẻ mặt Kim Nguyệt Dạ lúc đó.

“Dây giày của chị Hựu Tuệ bị ai đó cầm dao khía nên chạy đến nửa đường mới bị đứt,văng cả giày đi.”Tiểu Dực giơ chiếc giày của tôi lên,bực mình chửi vắn Sun và Kim Nguyệt Dạ,”Chắc chắn là các người làm,có đúng không?”

“Ha ha ha,cậu bạn này không có chứng cứ thì đừng vu khống người khác thế chứ...”Sun nhún vai rồi liếc nhìn Kim Nguyệt Dạ,”Chúng tôi quan tâm đến công chúa Hựu Tuệ nên mới tới đây chứ bộ.”

“Tại sao lại làm thế?Kim Nguyệt dạ,từ lúc nào cậu lại biến thành người không từ bất cứ thủ đoạn nào để hãm hại người khác vậy?Chỉ vì muốn giành quyền quản lý khu biệt thự cổ mà cậu chấp nhận làm tổn thương cả Hựu Tuệ sao?” Nghe thấy lời Tiểu Dực nói,Tô Cơ liền đứng phắt dậy,tức tối trừng mắt nhìn Kim Nguyệt Dạ.

“Tô Cơ!Đừng nói nữa...” Lý Triết Vũ đang giúp tôi xem xét vết thương chợt lên tiếng.Tất cả mọi người đều im lặng.

Lý Triết Vũ từ từ đứng dậy,bình tĩnh đi đến trước mặt Kim Nguyệt Dạ:

“Dạ,là cậu làm thật ư?”

Nghe Lý Triết Vũ hỏi,Kim Nguyệt Dạ bỗng giật mình,vẻ mặt không được tự nhiên cho lắm,mím chặt môi.

“Vũ!Việc gì phải hỏi! Chắc chắn là cậu ta làm rồi!” Lăng Thần Huyền cầm chiếc giày thể thao lên chỉ vào chỗ dây giày bị khía đứt,rồi lại chỉ vào chân trái tôi,”Hừ! Đây đều là cạm bẫy do Kim Nguyệt Dạ nghĩ ra!Tôi đúng là có mắt như mù mới đi kết nghĩa anh em với loại người như cậu ta!”

Sun cười gằn cất ngang tiếng gào thét của Lăng Thần Huyền,”Xem ra người thừa kế của tập đoàn họ Lý cũng chỉ đến thế thôi,chân tướng sự việc ra sao cũng chẳng rõ!”

“Dạ,việc này có phải do cậu làm không hã?” Lý Triết Vũ chẳng để ý đến lời nói kháy khía của Sun,giọng hơi trầm xuống,chờ đợi câu trả lời của Kim Nguyệt Dạ.

Kim Nguyệt dạ chỉ im lặng cúi đầu,không ai nhìn thấy vẻ mặt hẩn lúc này.

Tim tôi như bị bóp chặt lại.Tôi cũng nhìn chằm Kim Nguyệt Dạ,chờ đợi câu trả lời.

Dường như cả thế kỉ nặng nề trôi qua,Kim Nguyệt Dạ mới ngẩng đầu lên.Khuôn mặt không chút biểu cảm của hẩn khiến tôi chẳng thể đoán được hẩn đang nghĩ gì:

“Vũ,có lẽ cậu nên băng bó vết thương ở chân Hựu Tuệ trước đã rồi hẵng hỏi chuyện này sau!Chảy máu rồi kia kìa!”

“ ... ”

Vì sao...Kim Nguyệt Dạ...lại không trả lời?Lẽ nào chiến thắng đối với hẩn quan trọng đến thế? Hay là trong tim hẩn,tôi chẳng thể đoán được hẩn đang nghĩ gì?

Tôi nắm chặt tay lại,móng ta đâm cả vào lòng bàn tay mà chẳng thấy đau,toàn thân run lên bần bật.

Đột nhiên,Lý Triết Vũ khẽ thở dài,quay lại rồi cúi người bế tôi lên.

“Lý Triết Vũ...”Không hiểu vì đau đớn hay thất vọng mà nước mắt tôi sắp trào ra,nhưng tôi lại cố giữ chặt nó lại.

“Không sao,để tôi đưa em đến phòng y tế.” Lý Triết Vũ khẽ an ủi tôi và cũng như an ủi chính mình,sau đó bước thẳng đến phòng y tế mà không hề nhìn Kim Nguyệt Dạ lấy một cái.

Tô Cơ,Hiếu Ảnh,Tiểu Dưc và cả Lăng Thần Huyền đều lo lắng cho tôi,họ vội vàng đi theo Lý Triết Vũ.

Trên vạch về đích chỉ còn lại Sun và Kim Nguyệt Dạ...Hai người họ dần dần mất hút trong tầm mắt tôi...

Trên đường đi,tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía chúng tôi.Những lời bàn tán xôn xao liên tục vang lên bên tai tôi.

“Ồ!Lý Triết Vũ bé Hựu Tuệ kia! Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Hình như ban nãy chạy 2000 mét.Hựu Tuệ bị thương ở chân thì phải,Lý Triết Vũ đưa cô ấy đến phòng y tế!”

“Nghe nói vết thương của Hựu Tuệ có liên quan đến Kim Nguyệt Dạ,vừa nãy mình thấy Lý Triết Vũ hỏi Kim Nguyệt Dạ mà!”

“Không thể thế được!Chỉ vì Tô Hựu Tuệ mà hai hoàng tử trường Minh Dương xích mích với nhau ư?...”

...

Nghe những lời bàn tán xôn xao của các nữ sinh,không hiểu sao tôi càng thấy đau đớn hơn.

Tại tôi mà hai người họ xích mích với nhau ư?Tôi thấy khó chịu nên hơi cựa quậy.Lý Triết Vũ dừng lại,lo lắng nhìn tôi”

“Sao thế Hựu Tuệ,đau lắm à?”

“À...Không...không phải...” Tôi đỏ mặt lắc đầu.Nhìn trán Lý Triết Vũ lấm tấm mồ hôi,lòng tôi rối bời.

Lý Triết Vũ hít một hơi thật sâu sau đó không nói gì cả,rảo bước nhanh hơn.

Sau khi được khử trùng và băng bó cẩn thận,chân tôi đã cầm máu.

Lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm,nhưng bác sĩ nhắc nhở tôi,trước khi vết thương lành,không được vận động mạnh,đặc biệt là không được thi đấu tiếp.

“Nếu không được tham gia thi đấu thì cuộc thi nhảy cao ngày mai của Hựu Tuệ biết tính sao đây?”

Sau khi đưa tôi về nhà,năm người bạn họ ngồi cạnh tôi bàn tán về trận đấu ngày mai.

“Còn tính gì nữa,đành bỏ thi thôi!” Lăng Thần Huyền thở dài tiếc nuối rồi nhún vai,”Tô Hựu Tuệ! Cô không kiểm tra giày trước khi chạy à? Dây giày bị cứa đứt mà lại không biết!Ngốc hết chỗ nói!”

“Lăng Thần Huyền!Cậu bảo ai ngốc hả?Tên đầu heo như cậu nếu bị ai đó đâm có khi cũng chẳng biết ấy chứ!Hứ!” Thấy Lăng Thần Huyền chì chiết tôi,Tô Cơ nhảy dựng lên,lườm xéo hắn.

“Bạch Tô Cơ!Cô nói gì hả?”

“Được rồi,mọi người đừng cãi nhau nữa.” Tôi lấy tay bịt vết thương lại rồi quay sang cắt đứt trận đấu khẩu nẩy lửa giữa Tô Cơ và tên khỉ ngố Huyền,”Tuy tôi bị thương nhưng ngày mai tôi vẫn tham gia thi đấu.Tôi không thể đứng trơ mắt nhìn Sun và Kim Nguyệt Dạ giành quyền quản lý khu biệt thự số 23 được!”

“Nhưng Hựu Tuệ à,chân bà...”

“Tô Cơ,bây giờ không phải lúc để ý chân có bị thương hay không.Ngày mai thi đấu,tôi sẽ chú ý không để chạm vào vết thương.Dù thế nào đi nữa,tôi nhất định phải thắng!”

“Nhưng mà Hựu Tuệ...”

“Ngày mai em không được tham gia thi đấu!” Câu nói kiên quyết của Lý Triết Vũ đã cắt ngang lời khuyên nhủ của mọi người.Tất cả đều im lặng.

“Nhưng tôi phải...”

“Hựu Tuệ,tin tôi đi,ngày mai tôi sẽ có các giúp em!”

Nhìn ánh mắt kiên định của Lý Triết Vũ,tôi không biết nên nói gì nữa,nhưng trong đầu tôi luôn tự nhủ : Chân bị thương cũng được,kể cả sau này không đi được cũng chẳng sao.Dù thế nào đi nữa,tôi nhất định phải giành giải nhất trong cuộc thi nhảy cao ngày mai! Đây là lời hứa của Tô Hựu Tuệ này...Tôi nhất định phải làm được!

TWO

” Bóp bóp! Hựu Tuệ cố lên!”

” Hựu Tuệ cố lên, Hựu Tuệ vô địch!”

” Hựu Tuệ cố lên!”

Ngày thi đấu nhảy cao cuối cùng cũng đến. Tôi nhờ Tiểu Dực đánh lạc hướng Lý Triết Vũ, sau đó tập tễnh bước ra sân vận động.

Ban này Tô Cơ bảo mặt tôi còn hùng hực khí thế chiến đấu hơn cả bò tót.

” Xin mời tất cả các vận động viên đứng đợi ở phía sau đường chạy!” Trọng tài thổi còi ra hiệu tập trung.

” Hựu Tuệ, bà thực sự không sao chứ? Đừng có cố quá!” Nhìn dáng đi tập tễnh của tôi, Tô Cơ lo lắng ra mặt.

Tôi cố gắng mỉm cười, giơ ngón tay cái về phía đội cổ vũ của mình.

” Yên tâm đi, tôi không sao đâu!”

Cuộc đấu sắp tới tôi sẽ nỗ lực hết mình. Tôi phải cho Kim Nguyệt Dạ biết, muốn đánh bại Tô Hựu Tuệ này không dễ đâu!

” Vận động viên số 211, chuẩn bị...Pằng!”

Sau tiếng súng hiệu lệnh, vận động viên đầu tiên bắt đầu chạy lấy đà rồi nhẹ nhàng vượt qua xà ngang.

” Vận động viên số 236, chuẩn bị...Pằng!”

Rất nhanh, vận động viên thứ hai cũng vượt qua xà ngang một cách dễ dàng.

Chà...Xem ra các đối thủ thi nhảy cao lần này điều đáng gờm, tôi phải cố gắng hết sức mới được!

tôi vừa tranh thủ khởi động cho nóng người vừa chú ý quan sát thời gian và điểm xuất phát của vận động viên vừa nhảy, sau đó phân tích xuất phát ở thời điểm nào là đạt kết quả tốt nhất.

” Vận động viên 358. chuẩn bị..Pằng!”

Thoắt một cái mà đã tới lượt tôi rồi!

Tiếng súng hiệu lệnh vừa vang lên, tôi nhanh chóng lao mình về phía trước, chân dậm mạnh vào chỗ mà vừa nãy đã tính toán rất kĩ rồi rướn cao người, toàn thân nhẹ nhàng vượt qua xà ngang cao chót vót, sau đó đáp lưng xuống nệm bông.

” Hoan hô, Huệ Tuệ giỏi quá!”

” Hựu Tuệ, tôi phục bà quá đi mất!”

Nhìn tư thế nhảy vô cùng đẹp mắt của tôi, người xem vỗ tay tán thưởng ầm ầm. Nhưng mỗi tội cái chân tôi có vẻ k được ổn lắm, tại vừa nãy dậm nhảy mạnh quá nên vết thương lại bị nứt miệng rồi.

Cố chịu đựng nào! Không thể để mọi người biết, nếu không còn lâu họ mới cho tôi thi tiếp...

“Vòng thứ hai bắt đầu!”

Sau khi vòng một kết thúc, chỉ có khoảng tám mươi phần trăm vận động viên lọt vào vòng hai.

Ngồi ở chỗ nghỉ ngơi dành cho vận động viên, tôi cố gắng hít thở đều, đầu lông nghĩ những chuyện vui để k chú ý đến cái chan đau nữa.

Vòng thi đấu thử hai, tôi tiếp tục vượt qua dễ dàng nhưng vết thương đau dữ dội hơn...

Vòng thứ ba...Vòng thứ tư...

Đến vòng thứ năm thì chỉ còn lại tám vận động viên . Nhanh như cắt, tôi lại giành chiến thắng ở vòng này.

" Hựu Tuệ! Cố lên, cố lên!

" Chiến thắng trong tầm tay rồi!"

Hội fan của tôi gào thét khản cổ. Xem ra họ còn căng thẳng hơn cả tôi. Tôi gượng cười, vẫy tay đáp lại họ nhưng trên trán lại ứa đầm mồ hôi.

Ồi...Đau quá...Tôi sắp không đứng vững nữa rồi. Tôi đã cố gắng đến tận bây giờ...Tôi phải thắng, nhất định phải thắng...

Tôi nghiêng chặt răng, đứng ở vạch xuất phát.

" Vận động viên số 358, chuẩn bị...Pằng!"

Tiếng súng vang lên, tôi nhảy qua chiếc xà ngang cao hơn đầu người

Ấ... đau quá!

Khi vừa nhảy qua, chân tôi đột nhiên giẫm phải hòn đá, gan bàn chân đau buốt đến tận tim, cả chân trái không còn cử động được, ngã nhào xuống đất.

" Hựu Tuệ, Hựu Tuệ, vết thương của bà bị rách à?"

Thấy tôi ngã xuống, Tô Cơ và Hiểu Ảnh vội chạy đến định cởi giày của tôi ra xem.

" Đừng!" Tôi hét to, rụt chân trái lại.

Một bàn tay trắng hồng nắm chặt lấy chân tôi. Là Lý Triết Vũ!

" Chị Hựu Tuệ, em đã cố rồi anh Vũ chơi game, nhưng sau đó anh Vũ phát hiện ra, xin lỗi chị..."

" Tiểu Dục..." Nhìn khuôn mặt tiu nghỉu của Tiểu Dục, tôi quay sang Lý Triết Vũ, " Lý Triết Vũ...Tôi...tôi không sao! Vừa nãy tôi chẳng may giẫm vào hòn đá nên trật chân thôi..."

" Bà còn nói không sao à! Mồ hôi trên trán ứa đầm thế kia!" Tô Cơ trừng mắt nhìn tôi, tháo giày tôi ra.

"Oái, chảy nhiều máu quá!" Nhìn băng chân đã ứa sũng máu, Hiểu Ảnh hét lên.

" Hựu Tuệ, bà ngốc quá, đau thế mà vẫn..." Tô Cơ rơm rớm nước mắt nhìn chân tôi...

Tôi muốn an ủi Tô Cơ và Hiểu Ảnh nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đầy trách móc của Lý Triết Vũ, tôi đành cúi đầu xuống.

" Thưa thầy, Tô Hựu Tuệ bị thương ở chân rồi, bạn ấy cần được chăm sóc!"

Tôi vội vàng túm chặt cánh tay của Lý Triết Vũ, cố gượng đứng dậy.

" Lý Triết Vũ, cậu làm gì vậy? tôi không thể bỏ cuộc được!"

Lý Triết Vũ quay sang đỡ tôi lên. Mặc cho tôi phản kháng, cậu ấy vẫn cứ tiếp tục nói rành mạch với trọng tài:

" Thưa thầy, hôm qua Hựu Tuệ bị thương ở chân trái, bác sĩ đã nhắc nhở không được vận động mạnh. Mong thầy cho phép bạn ấy rời cuộc thi ạ"

" Chuyên này..." Thầy trọng tài bỏ còi xuống, thương lượng với một thầy trọng tài khác, sau đó quay lại nhìn tôi, " Hựu Tuệ, em bị thương rồi, k nên gượng ép thi nữa, em về nghỉ đi"

" Không được! Thầy ơi, em vẫn có thể thi mà!"

Vừa nghe thầy nói thế, tôi kích động chạy lên trước nhưng vừa chạy được một bước thì vết thương ở chân làm tôi đau đến co rúm người lại, tôi ngã lăn ra đất.

” Hựu Tuệ, cẩn thận đấy!” Lý Triết Vũ chạy nhanh như tên bắn đến, dìu tôi dậy,” Hựu Tuệ, tôi biết em không muốn nhưng em phải rút lui khỏi cuộc thi thôi. Hãy tin tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm chuyện này...”

THREE

Thế là hết! Tất cả đã kết thúc rồi!

Các hạng mục thi đấu cuối cùng cũng đã chấm dứt. Số huy chương vàng của tôi chỉ dừng lại ở con số 6, kế hoạch bỏ xa Kim Nguyệt Dạ về số huy chương vàng đã tan thành mây khói...

Lý Triết Vũ ra hiệu cho Tô Cơ và Hiểu Ảnh đưa tôi ra chỗ nghỉ.

Những tiếng cổ vũ huyên náo trên sân vận động chỉ làm lòng tôi nặng trĩu, cảm giác nghẹt thở vô cùng, như71cmat81 trực trào ra.

” Hựu Tuệ, đừng như thế mà, Lý Triết Vũ lo lắng cho bà nên mới ép bà rút lui khỏi cuộc thi...” Tô Cơ ngồi xuống rồi nhét hộp sữa vào tay tôi, vỗ vai an ủi.

” Đúng đấy chị Hựu Tuệ à!” Tiểu Dục vỗ tay với Lý Triết Vũ và Lăng Thần Huyền, ra hiru65 chúng tôi đều ổn cả, rồi quay lại nói tiếp,” Nh Vũ vừa bảo chịu trách nhiệm, chị hãy tin anh ấy đi! Anh Vũ sẽ giải quyết mọi chuyện ổn thỏa thôi, nhưng thú thực em cũng k biết anh ấy đang làm gì...”

” Chị k trách Vũ” Tôi ngân ngán nước mắt, cúi đầu nhìn xuống,” Chị k cam tâm...k đành lòng thua cuộc như thế này...”

” Hựu Tuệ...” Tô Cơ k biết nói gì để an ủi tôi nữa, chỉ vỗ nhẹ lên vai tôi,” Chưa chắc bà đã thua...Kim Nguyệt Dạ cũng chỉ còn thi mỗi nhảy cao thôi, nếu cậu ta nhảy k đạt thì hai người vẫn hòa nhau mà!”

” Nhưng em nghe nói từ trước tới giờ anh Kim Nguyệt Dạ là vô địch nhảy cao trường Sùng Dương mà!” Tiểu Dục mắt chớp chớp tiếp lời Tô Cơ, rồi lẩm bầm 1 mình,” Làm gì có chuyện anh ta nhảy k đạt...”

Àm...

Híc...Câu nói của Tiểu Dục như hòn đá to tướng đè lên đầu tôi, khiến ngực tôi suýt nổ tung.

” Hựu Tuệ,Tô Cơ.Tiểu Dục! mau ra đây này, Vũ bảo Hiểu Ảnh đến nói với mọi người là lát nữa Vũ sẽ tham gia thi nhảy cao!”

Đúng lúc ba đứa chúng tôi suy sụp tinh thần thì Hiểu Ảnh lại phấn khích reo lên, chạy bổ về phía chúng tôi.

” Hà? Lý Triết Vũ thi nhảy cao á? Sao tụi này chưa nghe bao giờ vậy?”

” Lạ thật... Anh Vũ chưa tham gia thi đấu thể thao bao giờ, sao lại,...”

Tô Cơ và Tiểu Dục ngẩn người quay sang nhìn tôi.

Lý Triết Vũ...Sao cậu ấy lại đột nhiên tham gia thi nhảy cao nhỉ? Lẽ nào...

” Hựu Tuệ, tôi biết em k muốn nhưng em phải rút lui khỏi cuộc thi thôi. Hãy tin tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm chuyện này...”

Lẽ nào đây chính là “trách nhiệm” cậu ấy nói với tôi?

Tôi dường như vỡ lẽ, ngẩng vội đầu lên, vút hộp sữa sang 1 bên.

” Tô Cơ, Tiểu Dục, nhanh lên! Đưa tôi đến chỗ thi nhảy cao của nam, tôi phải xem Lý Triết Vũ và Kim Nguyệt Dạ thi đấu”

” Hà? Hựu Tuệ, bà...”

” Đừng nói nữa, sắp thi đấu rồi, nhanh chân ltn6 nào!”

” Ừm, Được!”

Tô Cơ và Tiểu Dục dìu tôi đi đến chỗ thi nhảy cao.

Vẫn chưa bắt đầu, nhưng mọi người đã chen chúc đứng xem rồi.

“woa, lát nữa Kim Nguyệt Dạ sẽ thi đấu. Anh ấy nhảy cao đẹp hút hồn, cứ như đang bay ấy...”

” Phải đó...Hôm nay mình mang theo cả máy ảnh kĩ thuật số, lát nữa đến lượt Kim Nguyệt Dạ nhảy mình phải chụp lại làm kỉ niệm mới được!”

” k biết lần này Kim Nguyệt Dạ có phá vỡ kỉ lục của chính mình k nhỉ? Hồi hộp quá đi mất! Mình chỉ muốn cuộc thi bắt đầu nhanh nhanh lên chút!”

Đứng bên ngoài vòng thi đấu, các nữ sinh liên tục hò hét, tự nhiên tôi có cảm giác đang đến xem các minh tinh màn bạc thì tài chứ k phải là cuộc thi nhảy cao của nam nữa.

Tô Cơ và Hiểu Ảnh dìu tôi đi qua lối nhỏ giữa đám đông hò reo

” Hả? Hình như bắt đầu rồi!” Tô Cơ nhìn quanh, chỉ vào thầy trọng tài đang ngậm còi nhìn đồng hồ.

“Ồ...Anh Vũ và anh Huyền đâu rồi nhỉ?” Tiểu Dục ngó nghiêng xung quanh, chẳng thấy bóng dáng Lý Triết Vũ và Lăng Thần Huyền đâu cả.

” Chuẩn bị bắt đầu!” Thầy trọng tài bước đến xà ngang, cầm loa lên đọc to,” Số 136! 157! 267...”!

” Á Kim Nguyệt Dạ! Kim Nguyệt Dạ đến rồi kìa”

“Kim Nguyệt Dạ! Nhìn đằng này nè! Để em chụp ảnh anh!”

” Kim Nguyệt Dạ đẹp trai quá đi mất! Nhất định năm nay anh ấy sẽ vô địch à xem!”

Tách tách tách! Tách tách tách!

Kim Nguyệt Dạ vẫy tay đi qua đám đông cổ vũ, rồi chạy thẳng đến chỗ tập trung thi đấu. Các nữ sinh đứng xung quanh thi nhau hò hét, vang lên tiếng chụp ảnh tới tấp, cứ như là đại minh tinh xuất hiện k bằng!

Trời...có...có cần phải hâm mộ điên cuồng đến mức đó k nhỉ? Chỉ là nhảy cao thôi mà? Sao họ lại phần khích dữ vậy? Hết chịu nổi...

Kim Nguyệt Dạ mỉm cười nhìn quanh sân, nhưng khi thầy Tô Cơ, Tiểu Dục và Hiểu Ảnh đứng cạnh tôi thì có vẻ hơi ngạc nhiên.

Đột nhiên, tôi cảm thấy đôi mắt hấn như thất thần trong giây lát, nhưng rất nhanh, khuôn mặt hấn lại rạng rỡ như cũ

Cò vẻ thầy trọng tài bị hoa mắt chóng mặt bởi những tiếng hò reo ầm ĩ. Thầy lấy tay xoa xoa hai tai, cầm loa lên đọc tiếp”

“...SỐ 697, số 699, số 702!”

” Có”

Khi đọc đến số 702, Lý Triết Vũ mặc bộ quần áo thể thao màu xanh nhạt trả lời rất to

” Hả?”

” Sao...sao lại...”

“Lý Triết Vũ? Là Lý Triết Vũ thật...Sao anh ấy lại tham gia thi nhỉ” Hoàng tử Vũ cũng thi nhảy cao ư?”

Sự xuất hiện của Lý Triết vũ khiến tất cả cổ động viên trở mắt nhìn. Nhưng sau 1 hồi nín thính, tiếng hò hét huyên náo trên sân lại tiếp tục rộ lên.

” Ôi! Lý Triết Vũ thi nhảy cao, mà lại còn thi với Kim Nguyệt Dạ nữa chứ!”

” Trời ơi, Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ cũng thi ư? Biết cổ vũ cho ai đây?”

Nghe tiếng hò hét của các nữ sinh, dường như tất cả mọi người trên sân vận động đều tập trung lại đây xem.

“Vũ?” Nhìn thấy Lý Triết Vũ, Kim Nguyệt Dạ ngạc nhiên k kém.

Lý Triết Vũ gật đầu với Kim Nguyệt Dạ, sau đó nhìn về phía tôi nói:” Tôi đã hứa với 1 người, bây giờ là lúc tôi thực hiện lời hứa với cô ấy!”

Từ trước tới giờ Lý Triết Vũ chưa từng tham gia thi đấu thể thao...Cậu ấy đang thực hiện lời hứa của mình ...

” Lý Triết Vũ cố lên!” Nghe thấy Lý Triết Vũ nói vậy, Tô Cơ dường như còn vui hơn cả tôi, liên tục giơ ngón cái về phía cậu ấy rồi lại đập vào lưng tôi, ra hiệu tôi cổ vũ Lý Triết Vũ.

” Lý Triết Vũ cố...cố lên!” Tôi đỏ mặt, giơ tay lên bắt chước cách cổ vũ của Tô Cơ và Hiểu Ảnh.

Lý Triết Vũ ngậy người, rồi đột nhiên phì cười.

Lý Triết Vũ quay lại nói với Kim Nguyệt Dạ, ” Dạ, hôm nay tôi phải tranh giải nhất với cậu, có gì chỉ bảo thêm nhé!”

“...” Kim Nguyệt Dạ im lặng nhìn Lý Triết Vũ.

” Vũ! Cố lên ! Cho tên xấu xa đó bẽ mặt một phen đi!” Không biết Lăng Thần Huyền lách ra khỏi đám đông từ lúc nào, khoanh tay trước ngực, cười vào mắt Kim Nguyệt Dạ rồi tí tởn chạy đến chỗ chúng tôi.

” Tên xấu xa á? Lăng Thần Huyền vừa nói ai vậy? Có phải là nói Kim Nguyệt Dạ ...”

” Sao lại thế? Kim Nguyệt Dạ sao lại xấu xa chứ..”

“Nhưng nghe nói mọi người đồn, Kim Nguyệt Dạ chính là người đã hại Lý Triết Vũ rơi xuống giếng! Mặc dù bây giờ Lý Triết Vũ đã quay về..”

Nghe Lăng Thần Huyền nói vậy, đám đông bắt đầu bàn ra tán vào.

” Ha ha ha 1 Vũ, tôi cũng mong thế lắm ! ” Kim Nguyệt Dạ vẫn cười tươi như thường, hơi nhếch mày, ” Chúng ta chưa bao giờ thi đấu với nhau cả, lần nào cậu cũng né mặt không chịu đấu với tôi... Được! Hôm nay chúng ta sẽ đo sức công bằng, xem ai mạnh hơn!”

” Được thôi...” Lý Triết Vũ im lặng một lúc rồi quay sang gật đầu với Kim Nguyệt Dạ.

Thấy Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ quyết đấu với nhau, đám đông xung quanh hò hét càng dữ dội hơn.

” Chao ôi, đây là lần đầu tiên mình thấy Lý Triết Vũ và Kim Nguyệt Dạ thi đấu với nhau đấy!”

” Ôi, mình thích cả hai anh ấy, biết ủng hộ ai đây...”

“Tuýt tuýt! Cuộc thi đấu bắt đầu !” Trọng tài tuýt còi, tất cả tiếng bàn xung quanh đều lắng xuống. Các vận động viên chuẩn bị bước vào thi đấu.

” Số 136! Pằng!”

” Số 156! Pằng!”

” Số 267! Pằng!”

” Số 321! Pằng!”

Chỉ trừ người đầu tiên nhảy hồng, tất cả những người khác đều nhảy qua xà ngang dễ dàng. Tiếp đến là Kim Nguyệt Dạ.

” Số 369! Pằng!”

Kim Nguyệt Dạ đứng bên vạch xuất phát, hơi khom người, mắt chăm chăm nhìn vào xà ngang.

Tôi chưa từng thấy Kim Nguyệt Dạ nghiêm túc như thế bao giờ. Vì muốn đấu với Lý Triết Vũ nên cậu ấy mới thế ư?

Kim Nguyệt Dạ hít một hơi sâu lấy đà thật nhanh, cả người lao về phía trước.

” Đẹp trai quá!”

Thấy Kim Nguyệt Dạ rời vạch suất phát, đám đông lập tức hò reo như sấm dậy, tiếng chụp ảnh cũng dồn dập theo.

Khi chạy đến xà ngang, Kim Nguyệt Dạ dậm chân mạnh xuống đất, một chân nhấc cao, cả người phi lên như thiên mã, tạo thành một đường cong tuyệt đẹp trên không, vượt qua chiếc xà ngang cao chót vót.

” Thành công rồi!”

“Kim Nguyệt Dạ tuyệt quá, ngưỡng mộ anh ấy chết đi được!”

“Kim Nguyệt Dạ cố lên, cố lên!”

Nhìn Kim Nguyệt Dạ đáp xuống đệm bông an toàn, chiếc xà ngang vẫn im lìm, đám đông lại càng kích động hơn.

Thật tình... Việc gì mà phải làm ầm lên thế, mới nhảy lượt đầu tiên thôi mà. Bọn họ gào thét ầm trời cứ như đang cổ vũ cho nhà vô địch nhảy cao thế giới ấy!

Hừ, thấp lè tè thế này, vừa nãy chân tôi đau thế mà còn nhảy qua được nữa là, có gì ghê gớm chứ!

nhìn điệu bộ dơ tay đắc thắng của Kim Nguyệt Dạ, tôi cong môi thổi những sợi tóc rũ xuống mặt.

Kim Nguyệt Dạ nhảy xong là đến lượt Lý Triết Vũ.

Thấy Lý Triết Vũ bước ra sân, mấy nữ sinh vừa nãy cổ vũ nhiệt tình cho Kim Nguyệt Dạ bây giờ lại quay sang hò hét cho Lý Triết Vũ.

” Lý Triết Vũ! Lý Triết Vũ vô địch!”

” Lý Triết Vũ cố lên!”

” Lý Triết Vũ! Em chờ đợi màn trình diễn của anh lâu lắm rồi! Anh phải thắng đấy!”

Đứng trước vạch suất phát, Lý Triết Vũ bình tĩnh như không, ép mạnh hai chân.

” Lý Triết Vũ cố lên!” Thấy Kim Nguyệt Dạ đứng cạnh Lý Triết Vũ, tôi cố tình gơ tay hét to.

Lý Triết Vũ ngẩng đầu mỉm cười với tôi. Còn Kim Nguyệt Dạ thì sững người nhìn tôi rồi nhún mày bước vào đám đông đang cổ vũ.

Hừ! Đáng đời hần! Còn lâu tôi mới cổ vũ cho hần! Thua đi!

” Lý Triết Vũ cố lên!” Nghĩ đến đây, tôi lại hét to cổ vũ cho Lý Triết Vũ lần nữa.

Lý Triết Vũ tập trung cao độ đứng trước vạch xuất phát.

” Số 702! Pằng!”

Khi tiếng súng vang lên, Lý Triết Vũ chạy thẳng về phía trước, tóc máy bị gió thổi bay bay, gương mặt điển trai đến chết người.

” Mình bị anh ấy hấp hồn mất rồi! Chết mất thôi...”

” Ôi, Lý Triết Vũ tuyệt quá! Mình thấy độ này anh ấy còn đẹp trai hơn trước!”

” Chẳng mấy khi được nhìn thấy dạng chạy của anh ấy, đẹp hết chỗ chê...”

Mấy fan cuồng thì thụp bàn tán, cứ như sợ cậu ấy nghe thấy không bằng.

Khi sắp chạy đến xà ngang, Lý Triết Vũ bật mạnh lên cao, cả người cứ như bay trên không, hai chân vắt qua xà ngang trông rất đẹp mắt. Hura, vượt qua rồi!

” Động tác của Lý Triết Vũ chuẩn thật!”

” Lý Triết Vũ! Lý Triết Vũ! Cố lên!”

Hai mắt tôi chớp mạnh nhìn Lý Triết Vũ bước ra khỏi chỗ thi đấu.

Tôi ..tôi chưa bao giờ thấy Lý Triết Vũ như vậy! Từ trước đến giờ lúc nào cũng nghĩ rằng cậu ấy là một thiếu gia nhà giàu, chẳng phải làm gì bao giờ, nhưng...nhưng thật không ngờ...

” Lý Triết Vũ cừ quá đi Hừu Tuệ à..”

” Vũ giỏi qua, Hiểu Ảnh cố vũ cho Vũ nè!”

” Anh Vũ cố lên!”

Sau khi được tận mắt chứng kiến màn biểu diễn đặc sắc của Lý Triết Vũ, mấy đứa chúng tôi điên cuồng múa tay theo đám đông cổ vũ cho Lý Triết Vũ.

Lý Triết Vũ quay đầu lại, chỉ mỉm cười với một mình tôi.Đột nhiên, cậu ấy giơ ngón tay lên, giả làm súng bắn lên phách tôi.

Tôi bất ngờ đến nỗi không nhin nổi cười.

Không tin nổi có lúc Lý Triết Vũ lại đáng yêu đến thế!

Các vòng thi đấu nhảy cao vẫn tiếp tục diễn ra trong hò reo phấn khích tột độ, Chỉ có hai” hạt giống” Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ lao vào vòng cuối cùng tranh giải nhất.

Lúc đó đám đông huyền não tự nhiên im bật, tất cả dường như nín thở, mơ to mắt ra nhìn Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ Đứng trên vạch xuất phát.

Four

“ Vũ, chỉ còn lại hai chúng ta thôi!” Kim Nguyệt Dạ làm động tác chuẩn bị, quay sang nhìn Lý Triết Vũ. Nét mặt hần có cái gì đó hơi là lạ.

“ Dạ, cố lên!”

“ Ủm...”

“ Số 369, chuẩn bị! Pằng!”

Tiếng súng vang lên, Kim Nguyệt Dạ chạy như tên bắn, khi đến xà ngang, hần như cá chép vượt long môn, bay vút qua xà ngang. Lúc tiếp đất, hai chân chạm nhẹ vào xà ngang làm phát ra tiếng động nhưng xà ngang không hề rơi xuống đất....

Nhìn Kim Nguyệt Dạ vượt qua xà ngang, hội fan thở phào nhẹ nhõm.

Đến lượt Lý Triết Vũ.

Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ cụng tay nhau. Lý Triết Vũ đứng bên vạch xuất phát chăm chú nhìn xà ngang.

“ Số 702, chuẩn bị! Pằng!”

Lý Triết Vũ, cố lên!

Tôi thầm cầu nguyện. Nhìn Lý Triết Vũ chạy khỏi vạch xuất phát, bay người lên không tôi cảm thấy tim mình cũng như bay lên theo.

Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ có cách nhảy giống hệt nhau, sau khi bay qua xà ngang đều nhẹ nhàng đáp mình xuống tấm đệm.

“ Yeah! Thành công rồi!” Thấy Lý Triết Vũ vượt qua xà, Lăng Thần Huyền hưng phấn nắm chặt tay giơ lên cao.

Vòng đấu này kết thúc, xà ngang lại được nâng cao lên 5cm, bây giờ là 1,75m

“ Số 369, chuẩn bị! Pằng!”

“ Số 702, chuẩn bị! Pằng!”

Mặc dù bây giờ chỉ còn lại Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ, nhưng cả hai người cứ như mới bắt đầu thi đấu, chẳng ai chịu nhường ai.

Từng vòng đấu qua đi, càng lúc càng đông người đến cổ vũ, nhưng mặt ai cũng tỏ ra căng thẳng vô cùng. Cả sân vận động đều nín thở, chỉ còn lại tiếng đáp lưng xuống đệm bông của Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ sau khi bay người qua xà ngang.

Vòng đấu càng lúc càng gay cấn.

“ Số 369, chuẩn bị! Pằng!”

Kim Nguyệt Dạ chạy khỏi vạch xuất phát. Nhưng lần này trước khi lấy đà nhảy lên, hấn có vẻ hơi do dự, nên lúc nhảy lên không còn giữ vẻ nhẹ nhàng như những lần trước.

Kim Nguyệt Dạ mắc chân vào xà ngang, chiếc xà rơi xuống, lần này hấn thất bại.

“ Hứ...Đáng đời...” Lăng Thần Huyền lầm bầm.

Nhưng không hiểu sao, khi nhìn thấy Kim Nguyệt Dạ thất bại, tôi tự nhiên lại có cảm giác thất vọng, hụt hẫng...

“ Số 702, chuẩn bị! Pằng!”

Đến lượt Lý Triết Vũ, cậu ấy chạy nhanh khỏi vạch xuất phát, cố hết sức nhảy lên. Nhưng cậu ấy lấy đà không được tốt lắm nên lưng chạm vào xà ngang, lần này cậu ấy cũng thất bại.

“ Vũ! Không sao đâu, còn hai lần nhảy nữa mà! Cố lên!”

“ Lý Triết Vũ cố lên!”

Thấy mọi người vây xung quanh im như thóc, Tô Cơ và Lăng Thần Huyền đành lí nhí cổ vũ cho Lý Triết Vũ.

Lý Triết Vũ mỉm cười gật đầu rồi quay về vạch xuất phát.

“ Số 369 nhảy lần hai! Chuẩn bị!Pằng!”

Kim Nguyệt Dạ bước vào nhảy lần hai. Nhưng không hiểu vì hấn mất quá nhiều sức lực cho những lần nhảy trước hay là...hấn dường như chẳng còn chút hứng thú thi đấu nào nữa nên lần này nhảy hấn vẫn thất bại...

Nhưng Lý Triết Vũ chẳng khá khẩm hơn. Ở lần nhảy thứ hai, cậu ấy thất bại giống như Kim Nguyệt Dạ.

Bước vào lần nhảy cuối cùng...Nếu lần này cả Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ đều thất bại thì hai người sẽ đồng giải nhất. Nhưng nếu vậy tôi sẽ trở thành người thua cuộc vì tôi ít hơn Kim Nguyệt Dạ 1 tấm huy chương vàng...

“ A di đà Phật! Anh Vũ, lần này anh nhất định phải thành công đó!”

“ Cố lên...Vũ cố lên...”

Tất cả mọi người đều căng thẳng ngay cả trọng tài cũng căng thẳng không kém, liên tục lau mồ hôi.

“Vũ, đây là lần nhảy cuối cùng, tôi sẽ dồn hết sức!”

“Ừ” Lý Triết Vũ vẫn rất vững vàng. Cậu ấy khẽ gật đầu “Dạ, chúng ta cùng cố gắng”

Kim Nguyệt Dạ không nói gì, đột nhiên hấn hơi nhíu mày, bóp nhẹ cổ tay phải....

Tôi giật mình nhớ lại, hôm thi đấu ở giếng cổ, cánh tay phải của Kim Nguyệt Dạ bị thương khá nặng? Lẽ nào...

Pằng!

Tiếng súng vang lên, Kim Nguyệt Dạ dồn hết sức chạy về phía xà ngang

Bật mạnh! Xoay người! Bay lên...

Nhảy qua rồi!

Xoạt!

Kim Nguyệt Dạ nhảy qua chiếc xà ngang, ghép người thành hình cong tuyệt đẹp, rồi ngã người trên tấm đệm. Tất cả người xem đều trở mắt kinh ngạc, không dám tin vào cảnh tượng trước mắt.

Cốp!

Hả? Gì thế này?

Mọi người chưa hết ngạc nhiên thì chiếc xà ngang trên giá đã rơi xuống.

“Hả Kim Nguyệt Dạ đã thất bại ư?”

“Tiếc quá...suýt nữa thì...”

Đám đông xuyết xoa tiếc nuối àn trình diễn quá đẹp mắt vừa rồi. Kim Nguyệt Dạ ngồi dậy. Hần chột quay sang nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu, sau đó rời nhanh khỏi đệm.

Nhìn Lý Triết Vũ đứng bên vạch xuất phát chuẩn bị nhảy. Tô Cơ và Hiểu Ảnh nắm chặt lấy tay tôi. Ôi đau quá đi mất!

Nhưng tôi chẳng còn tâm trạng đau mà để ý đến hai nhỏ bạn nữa. Hai mắt tôi lúc này dồn hết vào Lý Triết Vũ đang đứng bên vạch xuất phát kia.

Cổ...cổ lên Lý Triết Vũ cậu nhất định phải thắng!

“Số 702, chuẩn bị! Pằng!”

Tiếng súng vang lên, Lý Triết Vũ lao vun vút về phía trước. Khi còn cách xà ngang mấy bước, cậu ấy vươn người nhảy lên.

“Qua đi! Qua đi!”

“Nhất định phải qua!”

“Anh Vũ, cổ lên! Cổ lên!”

Tô Cơ, Lăng Thần Huyền và Tiểu Dục cuối cùng cũng không giữ nổi bình tĩnh nữa, hét to cổ vũ cho Lý Triết Vũ.

Động tác cong người nhảy qua xà ngang của cậu ấy thật điệu nghệ.

Tôi hồi hộp theo dõi từng động tác của Lý Triết Vũ, tim tôi cũng như lơ lửng theo từng chuyển động trên không của cậu ấy.

Xoạt!

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Lý Triết Vũ đã đặt lưng lên tấm đệm.

Cả sân vận động, không đúng, mà cả thế giới dường như đều yên lặng. Mọi người nín thở, nhìn Lý Triết Vũ ung dung đứng dậy...

“Thành công rồi! Vũ! Thành công rồi!” Lăng Thần Huyền hét lên, tất cả đều quay lại nhìn.

“Woa! Lý Triết Vũ thành công thật rồi! Lý Triết Vũ thắng Kim Nguyệt Dạ thật rồi!”

“Đúng là thắng thật! Siêu thật!”

“Không ngờ Lý Triết Vũ lại thắng được thiên vương số 1 trường Sùng Dương- Kim Nguyệt Dạ! Đúng là chuyện lạ!”

Mọi người đều hét vang tên của Lý Triết Vũ, bàn tán như pháo rang.

“Vũ, chúc mừng cậu đã chiến thắng!” Kim Nguyệt Dạ mỉm cười khách sáo, “Nhưng dù thế đi nữa, tôi và Hựu Tuệ vẫn hòa nhau, mọi chuyện chưa kết thúc được đâu!”

“ Dạ, cậu thật lòng muốn vậy sao?” Lý Triết Vũ đưa mắt nhìn khuôn mặt hớn hỏ của tôi. Tôi cảm thấy căng thẳng 1 cách khó hiểu vì không biết cậu ấy định nói gì, “ Hay là...thật ra cậu muốn phân thắng bại 1 cách công bằng với Hựu Tuệ nên mới cố tình thua?”

“...” Đường như tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi câu trả lời của Kim Nguyệt Dạ, nhưng hần chỉ im lặng.

“ Mời vận động viên vô địch nhảy cao dành chon nam – Lý Triết Vũ lên bục nhận giải thưởng! Mời vận động viên vô địch nhảy cao dành chon nam – Lý Triết Vũ lên bục nhận giải thưởng!”

Chiếc loa trên sân vận động vang lên giọng nói oang oang. Lý Triết Vũ không nói gì nữa, vui vẻ lên bục nhận giải trong tiếng vỗ tay tán thưởng nhiệt liệt.”

“ Vũ! Chúng em yêu anh!”

“ Vũ giỏi quá!”

“ Hoàng tử Vũ, cố lên!

...

Nghe thấy tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy, ánh mắt tôi dõi theo người làm nên kì tích đan đứng trên bục cao kia. Cậu ấy vẫn giữ vẻ điềm đạm như bình thường, hình như đối với cậu ấy, mọi thứ dường như rất tự nhiên và đơn giản.

“ Cảm ơn...”

Giọng nói ấm áp ấy vừa vang lên, cả sân vận động lập tức im lặng.

“ Cảm ơn tất cả mọi người! Thực ra vì lời hứa với một người tôi mới quyết tâm giành được tấm huy chương vàng này. Nếu không có cô ấy, hôm nay tôi mới đứng ở đây, cho nên...” Lý Triết Vũ nhìn chằm chằm về phía tôi, ai nấy đều nín thở lắng nghe, “ Cho nên, tôi muốn tặng cô ấy tấm huy chương vàng này. Sự kiên cường và dũng cảm khi thi đấu của cô ấy khiến mọi người xug quanh cảm động, và ai trong chúng ta cũng đã được chứng kiến sự nỗ lực hết mình của cô ấy, tôi hi vọng trong cuộc thi giành quyền quản lí khu biệt thự số 21 phố Angel, các thầy cô trong ban lãnh đạo trường sẽ thừa nhận tấm huy chương vàng này thuộc về cô ấy – Tô Hựu Tuệ”

“ Hura!”

Cả sân vận động như muốn vỡ òa bởi tiếng gào rú, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía tôi. Còn Lý Triết Vũ đang tiến đến gần tôi, chân tôi như không thể cử động nổi nữa.

Khi chiếc huy chương vàng được đeo vào cổ tôi, Tô Cơ, Hiểu Ảnh, Lăng Thần Huyền và Tiểu Dực lao đến vây quanh tôi và Lý Triết Vũ trong tiếng hò reo của mọi người.

Trong khi sân vận động đang sôi sùng sục như cái chảo lửa thì tôi thoáng thấy 1 bóng người đang lặng lẽ rời đi...

FIVE

Tôi lê bước chân mệt mỏi đi về nhà nhưng tinh thần thì vẫn phấn chấn vô cùng.

Tôi đã thực sự giành được quyền quản lí khu biệt thự số 23 rồi ư? Tất cả cứ như là 1 giấc mơ. Tuy nhà trường k công nhận tấm huy chương vàng mà Lý Triết Vũ tặng cho tôi nhưng trong bản đánh giá chung, tôi lại giành được điểm số cao nhất!

Đúng vậy! Chú Nhã Văn đã chính thức tuyên bố tôi là người quản lí khu biệt thự số 23 mà. Chú ấy còn nói là hai hôm nữa nhà trường sẽ làm lễ trao quyền chính thức cho tôi.

Đây k phải là giấc mơ mà là sự thật! Tôi đã giành được quyền quản lí khu biệt thự số 23!

Tít tít!

Tôi đang nằm ườn trên giường, mắt nhìn lên trần nhà ngẫm nghĩ những chuyện xảy ra ngày hôm nay thì Tô Cơ nhắn tin đến, kêu tôi lên mạng chat với nhỏ ta và Hiểu Ảnh. Lễ nào 2 con nhỏ này phần khởi đến nổi k ngủ được như tôi sao?

Chẳng kịp nghĩ ngợi nhiều, tôi vội vã mở máy tính rồi đăng nhập vào QQ.(1)

(1) Mạng chat nổi tiếng của Trung Quốc. Gần giống với Yahoo Messenger

Ngọn gió thần sầu: Tô Cơ, sao muộn thế này rồi mà bà vẫn còn online...

Ranh giới giữa tình yêu và đau khổ: Hehehe...Hựu Tuệ nè, tôi muốn hỏi bà câu này, nhưng vừa nãy đông người nên k tiện hỏi!

Thiên thần rút cánh: Ô hô! Hôm nay vui quá! Tô Cơ định hỏi Hựu Tuệ cái gì thế?

Ngọn gió thần sầu: hahaha...Có gì mà cứ úp úp mở mở thế? ...Hỏi gì thì hỏi đi, tôi còn phải đi ngủ...

Ranh giới giữa tình yêu và đau khổ: Hựu Tuệ, bà thấy Lý Triết Vũ đối với bà thế nào?

Ngọn gió thần sầu: Hả? Thế nào..là thế nào? Đừng có nói nhảm!

Ranh giới giữa tình yêu và đau khổ: Hựu Tuệ, bà làm sao qua mắt được tôi! Lý Triết Vũ lo lắng cho bà như thế cơ mà. Đã vậy buổi tối hôm sinh nhật Hiểu Ảnh, sau khi đi dạo với cậu ấy về, thái độ của bà cứ kì kì thế nào ấy...Khai thật đi! Giữa hai người đã xảy ra chuyện gì?

Thiên thần rút cánh: Đúng đó! Đúng đó! Mà ngay cả Dạ...cũng lạ lắm cơ! Hôm đấy Dạ chỉ bảo Vũ cầm hộ quà sinh nhật cho Hiểu Ảnh chứ k đến dự party.!

Ranh giới giữa tình yêu và đau khổ: Đúng! Hiểu Ảnh, bà có đầu óc trinh thám đấy, hahaha!

Ngọn gió thần sầu: Thôi, thôi, mấy bà đừng có chọc ngoáy linh tinh nữa...Tô Cơ, bà đa nghi quá, giữa tụi tôi k có gì thật mà...

Ranh giới giữa tình yêu và đau khổ: Hựu Tuệ, bà tưởng mắt tôi bị đui à? Đến nước này vẫn còn chối!

Ngọn gió thần sầu: Được rồi, được rồi! Đúng là hôm ấy tôi và Lý Triết Vũ đang đi dạo thì tình cờ gặp Kim Nguyệt Dạ. Còn về Lý Triết Vũ...tôi thấy cậu ấy vẫn thế mà!

Ôi...Chuyện tối hôm đó Lý Triết Vũ ôm tôi, có chút tôi cũng k thể hé răng nói cho 2 con nhỏ này biết được. Tụi nó mà biết thì đừng hòng cho tôi đi ngủ!

Ranh giới giữa tình yêu và đau khổ: Chẹp chẹp...

Thiên thần rút cánh: Hihihhi...

Ngọn gió thần sầu: Hai bà làm trò gì thế?

Ranh giới giữa tình yêu và đau khổ: Hựu Tuệ, lại có chuyện gì nữa à? Bọn trai cũ nhìn thấy bà và bạn trai mới đi dạo với nhau, thế là hấn mất niềm tin vào cuộc sống quay sang báo thù bà cùng bạn trai mới! Hựu Tuệ, sao bà lại rơi vào tình cảnh lãng mạn thế nhỉ?

Ngọn gió thần sầu: Tô Cơ, bà nói vợ vẫn gì thế? Kim Nguyệt Dạ chỉ yêu bản thân mình nên mới...

Ranh giới giữa tình yêu và đau khổ: Hựu Tuệ, vậy là bà k hiểu đàn ông rồi! Mặc dù bây giờ Kim Nguyệt Dạ k cùng hội với chúng ta nữa nhưng tôi thấy cách hấn nhìn bà vẫn còn 'tình cảm' mặn nồng lắm, hơn nữa nếu tôi đoán k nhầm thì có thể do Lý Triết Vũ là người thứ 3 xen vào nên Kim Nguyệt Dạ mới nổi máu ghen muốn hơn thua với Lý Triết Vũ!

Ngọn gió thần sầu: Orz! Tô Cơ, tôi thấy bà nên chuyển qua viết tiểu thuyết tình yêu 3 xu đi...! Mà thôi, mặc kệ bà, tôi đi ngủ đây! BB!

Ranh giới giữa tình yêu và đau khổ: Hựu Tuệ, tôi vẫn chưa nói xong mà !

Bỏ mặc Hiểu Ảnh và Tô Cơ buzz liên tục, tôi vội vàng out khỏi QQ, tắt máy vi tính rồi leo lên giường đi ngủ.

Nhưng cảnh gặp nhau giữa ba người tụi tôi buổi tối hôm sinh nhật Hiểu Ảnh lại hiện lên trong đầu.

” Có lẽ...cậu sẽ chăm sóc cho cô ấy tốt hơn tôi, Vũ ạ!”

Kim Nguyệt Dạ nói vậy là ý gì? Sao tự dưng hấn lại nói vậy...

Lại còn vụ thi nhảy cao hôm nay nữa, liệu có phải là hấn cố tình thua...

Ồi...Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ...

Ngay cả bản thân tôi cũng k hiểu mình phải đối diện với hai người họ thế nào đây? Tôi phải làm sao bây giờ/,,

Ồi...Tất cả là do con nhỏ Tô Cơ đáng ghét đó cả!

54. Q.10 - Chương 4: Chuyển Thám Hiểm Khu Kí Túc Xá Ma Quái

Địa điểm: Căng tin trường Minh Dương

Kí túc xá ma quái

Nhân vật:

Tô Hựu Tuệ: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Bạch Tô Cơ: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Khâu Hiểu Ảnh: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Kim Nguyệt Dạ: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Lý Triết Vũ: nam sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Lăng Thần Huyền: nam sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Lý Chấn Dục: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

ONE

Kim Nguyệt Dạ...Lý Triết Vũ...Kim Nguyệt Dạ...Lý Triết Vũ...

Hừ! Tô Cơ đáng ghét! Câu nói lúc chat trên QQ của nhỏ ta cứ như câu thần chú lúc nào cũng ám ảnh trong đầu tôi. Tối qua tôi còn nằm mơ thấy Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ!

Tôi ngồi trước bàn học, đỡ đầu ngoảnh mặt ra ngoài, sau đó nhìn lên trời thở dài thườn thượt.

Nhưng...dù thế nào đi nữa, cuộc thi vừa qua, tôi và Kim Nguyệt Dạ đã hòa nhau. Mấy ngày nữa trường Minh Dương sẽ chính thức làm lễ công bố người quản lý khu niệt thự số 23...

Tô Hựu Tuệ, phần chấn lên nào! Mà đã thắng rồi còn lo gì nữa! Hà hà hà!

Cứ nghĩ đến đây, tôi lại vênh ngược mặt lên gười được.

"Chị Hựu Tuệ!" Tiểu Dục và Hiểu Ảnh k biết từ đâu nhảy xổ ra làm tôi giật bắn mình, suýt nữa thì ngã chổng gọng," Anh Vũ mời chúng ta ăn trưa đấy!"

Ừm!...Đã đến giờ nghỉ trưa rồi 2 à? Tôi vuốt vuốt ngực định thần rồi liếc nhì hai tên đang hớn hở ra mặt đó.

Nhiều khi thấy phục hai cái tên đầu óc đơn giản này thật, từ sáng đến tối lúc nào cũng cười nhăn nhở được, cứ như là trên đời chẳng có chuyện gì phiền muộn cả.

Trên đường đi, Tiểu Dục cứ như siêu sao đang đi trên thảm đỏ, nhiệt tình vẫy tay mấy nữ sinh đứng hai bên đường. K hiểu sao nhìn khuôn mặt giống hệt Lý Triết Vũ mà lại làm hành động nhí nhố trẻ con thế kia, tôi thấy cứ hơi kì kì...

"Á ...Lý Triết Vũ! Là Lý Triết Vũ kìa! Trông cách anh ấy uống trà mới mới lịch lãm làm sao!"

"Lâu quá rồi k gặp anh ấy, mình có cảm giác bây giờ anh ấy đẹp trai hơn trước kia nhiều! Đẹp trai quá đi mất, làm tim mình đập thành thịch rồi nè!"

”Ừ...Ước gì mình biến thành cốc trà trong tay anh ấy! Nếu k được thành cốc trà thì thành cái khay bưng trà kia cũng mãn nguyện lắm rồi!”

Làm gì thế nhỉ? Sao cửa căn tin lăm người thế k biết, cứ như thể nữ sinh cả trường đều tập tụ ở đây vậy! Mấy cô nàng này đến đây ngắm Lý Triết Vũ ăn trưa chắc? Xỉu mất...

Từ khi Lý Triết Vũ quay về, số lượng fan của cậu ấy đông chẳng kém Kim Nguyệt Dạ là mấy.

”Xin lỗi, phiền mấy cậu nhường đường cho chúng tôi đi vào trong với!” Tiểu Dục lớn tiếng, mấy cô nàng hâm mộ quay đầu lại trông mắt hung hãn với tên vừa phá đám họ chiêm ngưỡng thần tượng của mình. Nhưng khi nhìn thấy người lên tiếng vừa nãy là Tiểu Dục thì những ánh mắt hình viên đạn đó đột nhiên nhân từ hẳn, mặt cô nàng nào cũng e lệ”

”Ày da, hóa ra là Tiểu Dục! Em họ của Lý Triết Vũ à!”

“Tiểu Dục và Lý Triết Vũ mà ngồi ăn cùng nhau thì tuyệt phải biết

” Cho tôi đi nhờ chút!” Dưới sự hộ tống của Tiểu Dục, Hiểu Ảnh đi qua “bức tường fan cuồng” một cách an toàn. Tô Cơ và Lăng Thần Huyền đã ngồi sẵn trong căn tin đợi chúng tôi từ lâu.

” Hựu Tuệ, Tiểu Dục, Hiểu Ảnh, đến cả rồi à?” Vừa thấy chúng tôi từ cửa bước vào, Lý Triết Vũ tươi cười đứng lên, kéo ghế bên cạnh mình cho tôi ngồi.

Đây...đây mà là căn tin trường sao? Sao tôi có cảm giác món ăn hôm nay ở đây chẳng khác nào nhà hàng năm sao nhỉ?

bàn ghế được kê lại ngay ngắn. Trên chiếc khăn trải bàn màu vàng bày toàn những bát đĩa, dao dĩa cao cấp và chiếc li đã được rót sâm banh thơm nồng nàn, còn có cả những cốc kem hoa quả nam rất đáng yêu nữa..

tiếp.....

“Yeah! Chúc mừng anh Vũ nhé, đương kim vô địch nhảy cao!”

” Chúc mừng Hựu Tuệ đã thắng Kim Nguyệt Dạ, giành được quyền quản lí khu biệt thự số 23!”

” Đúng rồi, cùng nâng ly mừng chiến thắng nào!”

” Cạn!”

Trên bàn ăn vang lên tiếng cười nói vui vẻ. Tô Cơ, Hiểu Ảnh, Tiểu Dục và Lăng Thần Huyền cùng ly chúc mừng thắng lợi.

” Ha ha ha! Sướng thật! Kim Nguyệt Dạ cuối cùng cũng biết chúng ta lợi hại thế nào! Phục vụ, cho thêm hai chai coca to nữa!” Lăng Thần Huyền phấn khích, nhảy chồm chồm như khỉ trên ghế.

Hiểu Ảnh và Tiểu Dục cũng hét lên rồi múa” vũ điệu ăn mừng do Hiểu Ảnh ” phát minh” ra.

” Anh Vũ nè! Hình như mọi người điều chạy đến đây ngắm anh đấy!” Sau một hồi nhảy nhót, Tiểu Dục rướn cổ ra nhìn đám fangirl đang đứng chen chúc, nháy mắt lia lịa với Lý Triết Vũ. Tiểu Dục hí hửng hạ giọng, ánh mắt tràn đầy sự ngưỡng mộ.

” Hựu Tuệ, tối qua mất ngủ à?” Lý Triết Vũ mỉm cười với Tiểu Dục, sau đó quay đầu sang lo lắng nhìn đứa vẫn ngồi đực mặt suốt này giờ là tôi,” Trong em có vẻ mệt mỏi”

” Hiểu Ảnh biết rồi!” Hiểu Ảnh đang nhảy múa loạn xạ bỗng nhiên lon ton chạy đến mặt Lý Triết Vũ,” Tối qua Tô Cơ nói là cả Dạ và Vũ điều thích Hựu Tuệ, nên tối qua Hựu Tuệ mới...Ư ư ư...”

Hiểu Ảnh còn chưa nói xong, Tô Cơ vội vàng giơ tay bịt miệng nhỏ ta lại, vờ cười khì khì với tôi và Lý Triết Vũ.

Tôi trừng mắt nhìn Tô Cơ và Hiểu Ảnh, điên tiết đến nỗi chỉ muốn bóp cổ cho hai đứa kia chết tươi.

” Ha ha ha, hóa ra là thế!” Lý Triết Vũ chẳng hề cảm thấy bối rối mà trái lại còn mỉm cười triu mến với tôi.

” Ó hi hi hi...K có gì, mọi người uống trà đi...” Các dây thần kinh trên mặt tôi lúc này đều co rúm lại, tôi vơ bừa 1 chiếc cốc trên bàn uống ừng ực để chữa ngượng.

” Óai, Hựu Tuệ, cái cốc đầy vừa bị mù tạt rơi vào...”

Im ắng...im ắng...

Nhìn thấy tôi uống 1 hơi hết sạch cốc trà, cả phòng ăn đột nhiên nín thinh.

Tôi quay đầu nở nụ cười bán nguyệt với Tô Cơ, rồi từ từ đứng lên trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Sau đó tôi chảy nước mắt ròng ròng, vừa lao thẳng về phía nhà vệ sinh.

Một phút sau, từ nhà vệ sinh vọng ra tiếng kêu thảm thiết...

” Á á á á á! Cay quá! Cay quá! Cay quá!”

” Hahaha! Tô Hựu Tuệ, cô ngộ ghê đó! K làm diễn viên hài thì hơi phí!”

Lúc tôi quay ra, ngồi vào chỗ cũ thì tất cả mọi người trong căn tin, kể cả Lý Triết Vũ đều đang cố nhịn cười. Chỉ có mỗi tên khỉ ngu si Lăng Thần Huyền là ôm bụng cười nghiêng ngà.

Đáng ghét...Dù sao tôi cũng là miss teen Milan, là công chúa trường Minh Đức chứ bộ, họ ít nhiều cũng phải giữ sĩ diện cho tôi 1 chút chứ. Hừ, chỉ là sặc mù tạt thôi mà, có gì đáng cười đâu?

Tôi tức nổ mắt nhìn Lăng Thần Huyền, rồi cầm đầu cầm cổ vào ăn như để trút giận. Mọi người xung quanh chột cười ồ lên.

” Hơ hơ hơ, náo nhiệt quá nhỉ!” Tiếng nói quen thuộc vang lên khiến mọi người lập tức im bặt.

” A, là Kim Nguyệt Dạ, Kim Nguyệt Dạ đến rồi!”

” Trời ơi, anh ấy có nụ cười hút hồn, mình ngưỡng mộ Dạ quá!”

” Hay quá, hiếm khi bọn họ họp mặt đông đủ thế này! Máy ảnh đâu, nhanh lên, mau ghi lại khoảnh khắc có một k hai này!”

Kim Nguyệt Dạ cười tươi bước vào căn tin trong tiếng gào thét điên cuồng của các nữ sinh đứng ở cửa. Chúng tôi đều đưa mắt nhìn chằm chằm vào bóng dáng vô cùng quen thuộc đó, ai cũng cảm thấy lúng túng.

” Kim Nguyệt Dạ! Lại là cậu, sao cậu cứ lớn vồn như ma thế?” Lăng Thần Huyền vừa nhìn thấy Kim Nguyệt Dạ đã hậm hực ra mặt rồi quay ngoắt mặt đi, miệng lầm bầm,” Làm người khác cụt cả hứng!”

Mọi người đều bối rối. Tôi chăm chú nhìn nét mặt Kim Nguyệt Dạ, thấy đó chỉ là 1 nụ cười lấy lệ, chẳng có chút biểu cảm gì hết. Đường như cảm nhận được ánh mắt của tôi, hắn quay sang nhìn tôi. Sao khuôn mặt hắn lại trở nên xa lạ như vậy?,” Hơ hơ hơ! Rất tiếc, đây là căn tin trường, mọi người đều có quyền tự do ra vào!”

” Dạ!” Giọng nói của Lý Triết Vũ đã chặn đứng bước chân của Kim Nguyệt Dạ,” K ngồi xuống nói chuyện cùng nhau được à?”

” Phải đấy! Dạ à! Ngồi đây, ngồi đây đi!” Hiểu Ảnh hớn hờ đứng dậy, rồi rít vẩy tay chào, ” Cảm ơn món quà sinh nhật của Dạ nhé, Hiểu Ảnh thích chiếc cốc ước nguyện phát sáng vào buổi tối đó lắm!”

” Thích là được rồi!” Kim Nguyệt Dạ bước tới, nhẹ nhàng xoa đầu Hiểu Ảnh, rồi cúi đầu liếc nhìn bàn ăn của chúng tôi,” Vũ hôm nay cậu khao mọi người à! Bữa trưa thịnh soạn quá!”

” Dạ, cậu cũng tổ đây ngồi ăn với bọn họ đi. Lúc này sau khi tan học cậu đi đâu vậy, tôi tìm mãi mà k thấy.” Lý Triết Vũ mỉm cười dịu dàng, sau đó chỉ vào chiếc ghế trống bên cạnh tôi.

Tất cả mọi người trong chớp mắt đều trở nên im lặng, k hiểu sao tim tôi lại đập dữ dội vậy...

” Vũ, việc gì cậu phải nói chuyện với cái tên bại trận đó!”

” Huyền!”

Lý Triết Vũ nghiêm mặt ngắt lời Lăng Thần Huyền. Hành động của cậu ấy dường như còn chặn thái độ đang bốc phát của mọi người. Và lòng tôi thì rối như tơ vò...

Đáng ra tôi phải mừng mới đúng và phải vênh mặt lên cười nhạo kẻ thua cuộc Kim Nguyệt Dạ, vậy mà lúc này tôi chỉ biết im lặng nhìn hần.

” Vũ, k cần đâu! Chúng ta k thể ngồi cùng nhau được nữa rồi!”

Lăng Thần Huyền k thêm để ý đến những ánh mắt tò mò đang đổ dồn về phía chúng tôi, đứng bật dậy hét lên: Kim Nguyệt Dạ, câu đừng có ra về ta đây! Ai mời cậu ngồi đây hả? Cậu trở mặt đối đầu với tội này chúng ta k còn là anh em gì hết!”

Nghe Lăng Thần Huyền nói vậy, cả nhà ăn lập tức bàn tán xôn xao. Tiếng xì xầm xung quanh dường như át cả tiếng của Lăng Thần Huyền

” Sao lại thế được? Ba hoàng tử Sùng Dương xích mích với nhau ư? Kim Nguyệt Dạ đối đầu với Lăng Thần Huyền và Lý Triết Vũ sao!”

” Làm thế nào bây giờ? chúng ta nên ủng hộ ai đây?”

” Mình k muốn nhìn thấy các anh ấy chia rẽ như thế này, huhuhu...”

...

” Huyền! Cậu và Dạ đều là những người anh em vô cùng quan trọng của tôi, tôi k muốn thấy các cậu cãi nhau!” Lý Triết Vũ trầm giọng xuống, gọi phục vụ mang thêm bộ đồ ăn mới đặt bên cạnh tôi.

Kim Nguyệt Dạ lạnh lùng ngẩn đầu nhìn tôi và Lăng Thần Huyền, đột nhiên hần phì cười:” Vũ, cậu đừng ép hai người này nữa...Mặt họ trông như ngày tận thế ấy, ăn uống kiểu này chắc tôi nuốt k trôi mất!”

” Này, Kim Nguyệt Dạ, cái gì mà nuốt k trôi hả? Vũ chào đón cậu k có nghĩa là chúng tôi chào đón cậu!” Lăng Thần Huyền hần học quay đầu nhìn đi chỗ khác.

” Ô, vậy sao? Thế thì hết cách rồi!” Kim Nguyệt Dạ nhếch mày, dường như chẳng để ý đến những lời bàn tán xung quanh. Hần mỉm cười như ác quỷ, vẫn là điệu cười mà tôi thấy đáng ghét nhất trên thế giới. ” Xem ra, chúng ta k thể tiếp tục làm bạn với nhau nữa rồi...”

Rầm!

Câu nói của Kim Nguyệt Dạ như sét đánh ngang tai, khiến mọi người chết sững.

Tay của Lăng Thần Huyền bắt đầu run rẩy, khuôn mặt của Lý Triết Vũ hiện rõ sự kinh ngạc. k ai lên tiếng nữa, dường như lúc này có nói gì đi nữa cũng vô ích.

” Đúng rồi, bé Hựu Tuệ này!” Kim Nguyệt Dạ chợt quay lại, nhìn chăm chăm tôi, ” Tôi muốn nhắc nhở bé 1 câu, tôi k bỏ cuộc dễ dàng đâu, bé nên chuẩn bị tâm lý trước đi thì hơn”

Hần vẫn chưa bỏ cuộc sao?... Đây là câu trả lời cuối cùng của hần dành cho tôi sao?

Tôi cứ tưởng rằng chỉ cần cuộc thi dành quyền quản lý khu biệt thự số 23 kết thúc thì tất cả cũng sẽ êm xuôi, nhưng tại sao Kim Nguyệt Dạ vẫn khẳng khái k chịu từ bỏ? Tại sao lại thành ra thế này?...

” Câu nhất định phải làm thế sao? Nhưng...tôi đã dành được quyền quản lý khu biệt thự đó, tất cả đã kết thúc rồi...Kim Nguyệt Dạ! Cậu vòn muốn tranh giành gì nữa?...” Vết thương ở chân bỗng tái phát khiến tôi cúi người xuống, đau đến suýt ứa nước mắt, tôi mím chặt môi.

” Hựu Tuệ, chân vẫn còn đau à?” Lý Triết Vũ ngồi bên cạnh lo lắng hỏi tôi.

” Bé Hựu Tuệ à... Bé nghĩ tất cả đã kết thúc rồi sao? Thấy khuôn mặt đau đớn của tôi, Kim Nguyệt Dạ trầm giọng xuống, ” Hựu Tuệ, tất cả chỉ mới bắt đầu thôi...”

Tất cả chỉ mới bắt đầu thôi? Kim Nguyệt Dạ nói vậy là ý gì?

Tôi dờ dẩn nhìn Kim Nguyệt Dạ k lưu luyến chút nào bỏ đu thẳng. Tất cả mọi người đều cảm thấy có gì đó k ổn, tự đứng cả cẳng tin yên lặng đến đáng sợ.

” Hựu Tuệ, vết thương ở chân đã đỡ chưa?”

“...” Tôi còn chưa kịp trả lời thì Lý Triết Vũ đã đỡ lấy chân tôi xem xét rất kĩ. K biết tại sao tôi lại nhớ đến câu nói tối qua của Tô Cơ, mặt tôi bỗng đỏ bừng.

” Hựu Tuệ, Vũ hỏi chân còn đau k nữa?” Tôi đang cố gắng trấn tĩnh lại, Tô Cơ tự dưng vỗ mạnh vào vai làm tôi suýt nữa phun nước trong miệng ra.

” Tôi...tôi đỡ nhiều lắm rồi!”

Tô Cơ cố ý đứng chắn trước mặt tôi rồi cười khì khì với Lý Triết Vũ. Tôi cảm thấy nụ cười của nhỏ ta có gì đó rất khác thường.

” Được rồi, được rồi, quăng những chuyện k vui qua một bên đi, tôi có chuyện muốn tuyên bố đây này!”

Tô Cơ vỗ vai Lý Triết Vũ, cứ như là đang bàn giao chuyện gì quan trọng lắm, nét mặt nhỏ nghiêm nghị khiến mọi người phải trở mắt nhìn,” Tôi thấy thời gian gần đây Lý Triết Vũ thể hiện rất tốt, đã vượt qua cuộc sát hạch. Cho nên, với tư cách bạn thân của Hựu Tuệ, hôm nay tôi tuyên bố gởi gắm Hựu Tuệ lại cho Lý Triết Vũ chăm sóc!”

” Tô Cơ, bà nói linh tinh cái gì đấy?” Tôi lớn tiếng phản đối, nhưng khổ nỗi chân bị thương nên k thể đứng để đẩy con nhỏ lắm mồm qua một bên.

” Hiểu Ảnh cũng đồng ý, Hựu Tuệ và Vũ đẹp đôi!”

” Tôi đã nói trước rồi mà lại, chỉ có Hựu Tuệ và anh Vũ mới hợp nhau thôi!”

Hiểu Ảnh và Tiểu Dục đột nhiên hiểu ra, cũng chạy đến góp vui. Những việc k vui trước đó dường như tan biến hết. Lăng Thần Huyền bỗng nhíu mày rồi vỗ vai Lý Triết Vũ:

” Vũ, đừng nghe mấy đứa xúi bậy, đời này thiếu gì gái đẹp chứ! Đừng dại gì dính vô Tô Hựu Tuệ, con gái gì mà vừa hiểu chiến lại dữ dằn, chẳng hợp với cậu tẹo nào!”

” Này, Lăng Thần Huyền, bây giờ là thời đại nào rồi mà cậu vẫn còn cổ lỗ sĩ thế hả? Mà nè, cậu đã ngốc sẵn rồi, đừng lấy bệnh ngốc sang cho Lý Triết Vũ! Con trai tốt bụng như Lý Triết Vũ trên thế giới này sắp tuyệt chủng rồi!”

” Bạch Tô Cơ, cô bảo ai ngốc?”

” Thì rõ ràng thế mà! Tôi nói cậu đấy, sao nào?”

” Stop...stop...” Thấy Tô Cơ và Lăng Thần Huyền càng nói càng gay gắt, tôi ngồi k yên nữa, hét to vào tai Tô Cơ.

” Ái...Hựu Tuệ, đau tai quá!” Tô Cơ ôm tai.

Tôi lườm nhỏ ta.

” Ai bảo bà nói linh tinh? Đáng đời!”

” A! Tôi nhớ ra rồi!” Đúng lúc đó Hiểu Ảnh tự dưng hét ầm lên rồi nhảy như con chơi chơi làm tôi giật cả mình.

” Hiểu Ảnh! Bà làm sao đấy? Mà tôi cảnh cáo bà trước, nếu lại là mấy trò vớ vẩn thì dẹp đi hộ cái!” Tô Cơ trừng mắt nhì Hiểu Ảnh.

” K phải!” Hiểu Ảnh lắc đầu,” Hiểu Ảnh đột nhiên nghĩ đến 1 nơi có thể kiểm nghiệm xem hai người có hợp nhau k. Chúng ta đến đó xem đi!”

” Hà! Có nơi đấy thật à?” Tôi lưỡng lự nhìn Hiểu Ảnh, tự nhiên thấy bồn chồn k yên.

” Đương nhiên rồi, hahaha! Đó chính là khu ký túc xá ma quái, 1 trong Thất địa quỷ của trường sùng dương trước đây!”

” Ký túc xá ma quái?...” Thấy mặt Tô Cơ và Lăng Thần Huyền trắng bệch, đầu tôi tự dưng hiện lên cảnh trong phim kinh dị...

Lúc đó tôi còn đang chần chừ thì mọi người quyết định đi đến đó. Nhìn khuôn mặt háo hức của Hiểu Ảnh và Tiểu Dục cùng thái độ bình thản của Lý Triết Vũ, tôi đành cắn răng k dám phản đối...

" Yeah! Chúc mừng anh Vũ nhé, đương kim vô địch nhảy cao!"

" Chúc mừng Hựu Tuệ đã thắng Kim Nguyệt Dạ, giành được quyền quản lý khu biệt thự số 23!"

" Đúng rồi, cùng nâng ly mừng chiến thắng nào!"

Trên bàn vang lên tiếng cười nói vui vẻ. Tô Cơ, Hiểu Ảnh, Tiểu Dục và Lăng Thần Huyền cùng ly chúc mừng thắng lợi.

" Ha ha ha! Sướng thật! Kim Nguyệt Dạ cuối cùng cũng biết chúng ta lợi hại thế nào! Phục vụ, cho thêm hai chai coca to nữa!" Lăng Thần Huyền phấn khích, nhảy chồm chồm như khỉ trên ghế.

Hiểu Ảnh và Tiểu Dục cũng hét lên rồi múa" vũ điệu ăn mừng " do Hiểu Ảnh " phát minh" ra.

" Anh Vũ nè! Hình như mọi người đều chạy đến đây để ngắm anh đấy!" Sau một hồi nhảy nhót, Tiểu Dục rướn cổ ra nhìn đám Fangirl đang đứng chen chúc, nháy mắt tình tứ lia lịa với Lý Triết Vũ. Tiểu Dục hí hửng hạ thấp giọng, ánh mắt tràn đầy sự ngưỡng mộ.

"Hựu Tuệ, tối qua mất ngủ à?" Lý Triết Vũ mỉm cười với Tiểu Dục, sau đó quay đầu sang lo lắng nhìn nhìn đứa đang ngồi đực mắt này giờ là tôi," Trông em có vẻ mệt mỏi."

" Hiểu Ảnh biết rồi!" Hiểu Ảnh đang nhảy múa loạn xạ bỗng nhiên lon ton chạy đến trước mặt Lý Triết Vũ, " Tối qua Tô Cơ nói là cả Vũ và dạ đều thích Hựu Tuệ, nên Hựu Tuệ mới... Ừ ừ ừ..."

Hiểu Ảnh còn chưa nói xong, Tô Cơ vội vàng giơ tay ra bịt miệng nhỏ ta lại,vờ cười khi khi với tôi và Lý Triết Vũ.

Tôi trừng mắt nhìn Tô Cơ và Hiểu Ảnh , diên tiết đến nỗi chỉ muốn bóp cổ cho hai đứa nó chết tươi.

" Ha ha ha, hóa ra là thế!" Lý Triết Vũ chẳng hề cảm thấy bối rối mà trái lại còn mỉm cười triu mến với tôi.

" Ở hi hi hi... Không có gì, mọi người uống trà đi..."

Các dây thần kinh trên mặt tôi lúc này đều co rúm lại, tôi vơ bừa một cái cốc trên bàn uống ừng ực để chữa ngưỡng.

" Oái, Hựu Tuệ, cái cốc đấy vừa bị mù tạt rơi vào..."

Im ắng... Im ắng...

Nhìn thấy tôi uống một hơi hết sạch cốc trà, cả phòng ăn đột nhiên nín thinh.

Tôi quay đầu nở nụ cười hình bán nguyệt với Tô Cơ, rồi từ từ đứng lên trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Sau đó tôi vừa chảy nước mắt ròng ròng, vừa lao thẳng về phía nhà vệ sinh.

Một phút sau, từ nhà vệ sinh vọng ra tiếng kêu thảm thiết...

" Á á á á á! Cay quá! Cay quá! Cay quá!"

" Ha ha ha ha! Tô Hựu Tuệ, cô ngộ ghê đó! Không làm diễn viên hài thì hơi phí!"

Lúc tôi quay ra, ngồi vào chỗ cũ thì thấy tất cả mọi người trong căng tin, kể cả Lý Triết Vũ đều đang cố nhịn cười. Chỉ có mỗi tên khỉ ngu si Lăng Thần Huyền là ôm bụng cười nghiêng ngả.

Đáng ghét... Dù sao tôi cũng là Miss teen Milan, là công chúa trường Minh Đức chứ bộ, họ ít nhiều cũng phải giữ sĩ diện cho tôi chút chút. Hừ, chỉ là sặc mùi tạt thui mà, có gì đáng cười đâu?

Tôi tức nổ mắt nhìn Lăng Thần Huyền, rồi cầm đầu cầm cổ ăn như để chút giận. Mọi người xung quanh chột cười ồ lên.

" Hơ hơ hơ, náo nhiệt quá nhỉ!" Tiếng nói quen thuộc vang lên khiến mọi người lập tức im bật.

" A, là Kim Nguyệt Dạ, Kim Nguyệt Dạ đến rồi!"

” Trời ơi, anh ấy có nụ cười hút hồn, mình ngưỡng mộ Dạ quá!”

” Hay quá, hiếm khi bọn họ họp mặt đông đủ thế này! máy ảnh đâu, nhanh lên, mau ghi lại khoảnh khắc có một không hai này!”

Kim Nguyệt Dạ cười tươi bước vào căng tin trong tiếng gào thét điên cuồng của nữ sinh đứng ở cửa. Chúng tôi đều đưa mắt nhìn chăm chăm vào bóng dáng vô cùng quen thuộc đó, ai cũng cảm thấy lúng túng.

” Kim Nguyệt Dạ! Lại là cậu, sao cậu cứ lớn vồn như ma thế?” Lăng Thần Huyền vừa nhìn thấy Kim Nguyệt Dạ đã hậm hực ra mặt rồi quay ngoắt mặt đi, miệng lẩm bẩm, ” Làm người khác cụt cả hứng!”

Mọi người đều bối rối. Tôi chăm chú nhìn nét mặt Kim Nguyệt Dạ, thấy đó chỉ là một nụ cười lấy lệ, chẳng có chút biể cảm gì hết. Đường như cảm nhận được ánh mắt của tôi, hắn quay sang nhìn tôi. Sao khuôn mặt hắn lại trở nên xa lạ như vậy?,” Hơ hơ hơ! Rất tiếc, đây là căng tin trường, mọi người đều có quyền tự do ra vào!”

” Dạ!” Giọng nói của Lý Triết Vũ đã chặn đứng bước chân của Kim Nguyệt Dạ, ” Không ngồi xuống nói chuyện cùng nhau được à?”

Two

Vù vù vù...

Híc lạnh quá! Ông trời cố tình trở lạnh vào đúng ngày tụi tôi đến đây trắc? Sao mà lạnh thế nhỉ? Mới tháng năm mà gió bắc rít âm âm thế này, đã thế, bầu trời cũng u ám vô cùng, cứ như là đang mùa đông vậy.

Theo lời hẹn với Tô Cơ và Hiểu Ảnh, tôi liền mình đến dưới chân núi sau kí túc xá trường cấp ba Sùng Dương cũ, đứng dưới ngọn đèn đường mờ mờ ảo ảo đợi mọi người đến đủ.

Đã bảy giờ năm mươi phút rồi mà vẫn chẳng thấy bóng ai cả.

Tôi kéo cổ áo dựng lên, ngó nhìn khắp nơi. Quay đầu lại, chỉ thấy khu kí túc xá sơn màu đen kịt sau lưng kia chẳng khác nào một bóng ma, thoát ẩn thoát hiện sau đám lá cây dày đặc...

Đột nhiên, một cơn gió lạnh buốt thổi lướt qua làm tôi run lên bần bật.

Thật... thật không hiểu nổi Tô Cơ và Hiểu Ảnh nghĩ gì mà lại dùng cách khủng bố này để “trắc nghiệm” tình duyên nhỉ? Nhất là Hiểu Ảnh... sao lại cứ nặng nề đòi đến cái nơi gọi là khu kí túc xá ma quái, một trong Thất quỷ địa của trường Sùng Dương kia chưa?

Híc híc híc... Tuy vẫn chưa đi vào trong, chỉ mới đứng dưới chân núi nhìn lên thôi mà đầu óc tôi đã tê dại, cả người nổi da gà rồi

Không hiểu sao tôi bỗng nhớ lại tin đồn về khu kí túc xá mà Tô Cơ kể:

“

Mười năm trước, khu kí túc xá ma quái này chính là kí túc xá của những học sinh theo học các môn khoa học xã hội, nhưng sau này trường Sùng Dương chỉ chú trọng đến các môn khoa học tự nhiên, thêm vào đó khu kí túc xá này không được tu sửa lại nên bị hỏng từ lâu. Nơi đây đã trở thành địa điểm hò hẹn của rất nhiều cặp đôi. Nhưng không biết từ bao giờ, mọi người thường nghe thấy bước chân lúc to lúc nhỏ vọng ra từ khu kí túc xá không một bóng người kia, thậm chí có người còn nói đã nhìn thấy bóng trắng đột ngột hiện ra rồi biến mất trong khung cửa sổ bỏ hoang. Lâu dần, nơi đây được học sinh trong trường gọi là khu kí túc xá ma quái, một trong Thất quỷ địa của trường Sùng Dương...

Tôi lắc mạnh đầu, muốn rũ bỏ khỏi tâm trí những lời đồn đáng sợ về khu kí túc xá ma quái, nhưng cứ càng nghĩ lại càng thấy rợn người...

Trời ơi! Muộn thế này rồi mà vẫn không thấy bóng dáng mấy tên kia đâu cả?

Tôi quay đầu đi không dám nhìn khu kí túc xá sau lưng nữa, tay run run ,móc điện thoại ra gọi Tô Cơ.

“ Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...”

Hả? Tắt máy à? Thế là thế nào? Hay là điện thoại của Tô Cơ hết pin ? Gọi cho Hiểu Ảnh xem sao vậy.

“ Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...”

Cái gì ? Lại tắt máy à ? Hai con nhỏ này thật đáng ghét. Sao lại cùng nhau tắt máy thế không biết ?

Lẽ nào ... hai đứa nó dám cho tôi leo cây ?

Tô Cơ , Hiểu Ảnh ! Nếu hôm nay hai bà dám cả gan lừa tôi đến nơi khi ho cò gáy này đợi vô ích, tôi thề sẽ bỏ đầu các bà như bỏ dưa hấu à xem ! Hừ!

Tự tưởng tượng cách Tô Cơ và Hiểu Ảnh bày ra để lừa tôi : Nào là đau lưng, đau hông, nào là đau khớp... tôi tức sặc máu, giơ tay lên trời làm động tác như chém dưa.

” Hừ Tuệ!”

Oái giọng của ...Lý Triết Vũ!

Nghe thấy giọng nói của Lý Triết Vũ, động tác ” chém dưa” của tôi đột nhiên biến mất, tôi vờ vịt vỗ nhẹ hai tay vào đầu.

” Xin lỗi, tôi nay tôi có chút việc nên đến muộn” Lý Triết Vũ vừa thở hồng hộc vừa chạy đến rồi nhìn tôi với vẻ mặt vô cùng hối lỗi.

” Không sao, tôi cũng mới đến thôi mà!” Tôi lắc đầu nguây nguẩy. Nhìn vẻ mặt lo lắng của Lý Triết Vũ, những bức tức trong lòng tôi tan biến hết.

Gần đất hình như Lý triết Vũ rất bận thì phải, tôi nghe Tiểu Dục bảo Vũ đã chính thức trở thành người thừa kế của tập đoàn Lý Thị, vừa học hành lại phải kiêm nhiệm cả công việc của tập đoàn chắc mệt mỏi lắm!

” Tiểu Dục và Lăng Thần Huyền không đi cùng cậu à?”

” Không, họ chưa đến sao?Lý Triết Vũ đưa mắt nhìn khu kí túc xá ma quái nằm trên sườn núi, ” Tôi tưởng họ vào trước rồi...”

” Ngoài hai chúng ta ra, chưa thấy ai đến cả.”

” Sao lại thế?” Lý Triết Vũ nhíu mày rồi rút điện thoại ra, ” Hừ Tuệ để tôi gọi điện cho họ xem sao, biết đầu họ đang trên đường đến đây thì sao!”

” Ừ!” Tôi ngoan ngoãn gật đầu, sau đó khoanh tay đứng nhìn.

Lý Triết Vũ mỉm cười, đưa tay bấm nhưng con số quen thuộc, nhưng...

” Lạ thật, Tiểu Dục và Lăng Thần Huyền đều tắt máy.”

” Họ đều tắt máy sao? Vừa nãy tôi gọi cũng thế.”

sao lại thế nhỉ... Rõ ràng đã hẹn với nhau ở đây rồi, thế mà mấy tên đó đã không đến đúng giờ còn tắt máy nữa, thật là... mấy tên đó đang chơi thám tử Conan trinh thám hay sao mà tự nhiên lại rủ nhau biến mất hết thế này?

Đúng lúc đó điện thoại của tôi reo lên, tôi mở điện thoại ra nhìn, thì ra là tin nhắn hình của Tô Cơ.

Vừa mở ra, tôi đã nhìn thấy Tô CƠ, Hiểu Ảnh, Tiểu Dục và Lăng Thần Huyền chụm đầu vào nhau. Mặt Tô Cơ cười rất tươi, giơ ngón tay lên thành hình chữ V:

“Surprise

! Hừ Tuệ với Vũ đến rồi hả? Hê hê hê, đây là món quà chúc mừng tụi tôi dành cho bà đấy! Cùng phiêu lưu mạo hiểm với nhua biết đầu tình cảm lại tiến triển nhanh thì sao! Hô hô hô... Bà phải nắm lấy cơ hội này! Thôi, bọn tôi đi ăn

pizza

đây, muộn thì hết chỗ mất, cứng cổ lên nhé!”

Đoạn cuối của tin nhắn là cảnh Hiểu Ảnh ngâm một chùm lá, làm điệu bộ trông rất kì quặc.

...

Tôi đỡ người một lúa lâu, tức nghẹn cổ, ước gì tôi có thể nện cho hai con nhỏ đó một trận.

” Thế mà tôi lại không đoán ra, hai chúng ta đều bị họ lừa rồi!”

” Có lẽ thế!” Hình như Lý Triết Vũ đã hiểu ra, mỉm cười nhìn tôi, ” Nhưng Hựu Tuệ à... thỉnh thoảng có dịp như thế này cũng tuyệt đấy chứ...”

” Tuyệt á?” Tôi ngơ ngác nhìn nụ cười dịu dàng của Lý Triết Vũ, không hiểu ý cậu ấy là gì.

Hai tay Ký Triết Vũ rút trong túi quần. Cậu ấy quay đầu lại nhìn khu kí túc xá ma quái trên sườn núi.

” Hựu Tuệ, chân e sao rồi?”

” Ồ ... Đỡ nhiều rồi, có thể đi lại bình thường...” Tôi khẽ cúi đầu, nhắc chân trái lên. Cũng may mà sức khỏe tôi tốt nên hồi phục nhanh, bây giờ chân chẳng còn đau tẹo nào.

” Ừm... xem ra tối nay chỉ có hai ta đến đây xem thôi.”

” Cậu vẫn muốn vào xem à?” Tôi ngạc nhiên nhìn Lý Triết Vũ.

” Ừ! Lý Triết Vũ gật đầu chắc chắn, ” Hựu Tuệ, đã đến rồi thì cùng vào đi, có được không?”

Mặc dù Lý Triết Vũ chẳng nói rõ lí do và sao mà chúng tôi phải đi lên đấy, nhưng khi thấy Lý Triết Vũ rất lịch lãm giơ tay ra trước mặt tôi thì tôi cũng chẳng có lí do gì để từ chối cậu ấy cả.

Toi hơi do dự một lát, rồi nhẹ nhàng đặt tay mình nằm gọn trong lòng bàn tay ấm áp cả cậu ấy.

” Ừ, được...”

THREE

Lý Triết Vũ nắm nhẹ tay tôi, dắt tôi đi trên những bậc thang kéo dài từ chân núi đến tận đỉnh núi.

Những bậc thang này có lẽ lâu lắm rồi chẳng có ai đi cả, mặt đá đã bị nứt nhiều chỗ, thậm chí bên trên còn phủ bùn và rêu xanh.

Bậc thang k rộng lắm, chỉ vừa đủ cho 2 người cùng đi, 2 bên là rừng cây đen ngòm.

Tôi đã từng đến trường Sùng Dương và nhìn thấy rừng cây đen ngòm này rồi. Mỗi tối lúc đó là ban ngày nên tôi có cảm giác cầu thang đá xanh này k dài và rừng cây cũng k lớn lắm. Vậy mà lúc này, cả cầu thang và rừng cây như khoát lên mình vẻ u ám, hòa cùng màn đêm của bầu trời. Đi trên những bậc thang này, tôi có cảm giác như đi vào 1 k gian khác.

Xào xào xào...

Một cơn gió thổi đến, cành cây 2 bên đường rung mạnh, cứ như là ma quỷ dưới địa ngục chạy lên nhảy múa cùng gió.

Tôi bất giác nắm chặt tay Lý Triết Vũ. Lý Triết Vũ khựng người lại, quay sang nhìn tôi:

” Hựu Tuệ, em sao vậy?”

“À, k,,k sao...” Tôi lắc lắc đầu, dường như máu trong người đang chảy ngược lại.

Híc...híc...ở đây đáng sợ quá, đâu đâu cũng toàn màu đen kịt, chẳng nhìn thấy gì cả, mà k biết rừng cây kia có gì kì quái k? Nhỡ đâu lúc chúng tôi đang đi, đột nhiên kẻ xấu ở đâu nhảy ra thì...tôi và Lý Triết Vũ...

Càng nghĩ tôi càng thấy sợ, hình ảnh y quái trên phim hay trong tiểu thuyết cứ lượn lờ trong đầu, tôi co rúm người lại, mặt cắt k còn hạt máu nhìn xung quanh. Lúc hoang mang tột độ, tôi chợt có cảm giác cả 1 đội quân ma đang áp sát gần tôi và Lý Triết Vũ.

” Hựu Tuệ, em k sao chú? Tay em rung thế?... Lý Triết Vũ quay người lại, bước xuống 1 bậc rồi đứng trước mặt tôi, lấy khăn tay nhẹ nhàng lau trán tôi,” Trán em ra nhiều mồ hôi quá! Hựu Tuệ, em sợ à?”

Huhuhuhuhu...Tôi sợ...sợ đến sắp ngất xỉu rồi!

Tuy tim tôi đập loạn xạ nhưng đứng trước mặt Lý Triết Vũ, tôi lại cắn chặt môi lắc đầu.

” Tôi...k sao, k sao! Lý Triết Vũ, chúng ta đi tiếp thôi, đi đến khu kí túc xá có lẽ sẽ tốt hơn là ở đây!” Dù biết điều này là k thể nhưng tôi vẫn tự an ủi mình như vậy.

Lý Triết Vũ chờ người ra, định nói điều gì đó nhưng cuối cùng cậu ấy chỉ mỉm cười rồi tiếp tục nắm tay tôi dẫn đi.

” Hựu Tuệ, hay là để tôi hát cho em nghe nhé”

” Hát á!”

“Ừ!” Lý Triết Vũ gật đầu, vừa dắt tay tôi đi vừa ngâm nga hát:

Tôi sẽ k trách em vì đã thu mình với tôi

Trên thế gian này ngay cả thiên sứ cũng giấu kĩ đôi cánh của mình

Mọi người đều ngờ nghệch, còn em lại trong sáng lương thiện

Làm sao có thể để em bị tổn thương vì tôi...

Ồ...Hay quá! Tôi chưa từng nghe Lý Triết Vũ hát bao giờ, nhưng giọng hát của cậu ấy thật ấm áp, lại cộng thêm những âm thanh xào xạc phát ra từ cây nữa, tất cả cứ như 1 bản hòa tấu thật sống động!

Tôi ngạc nhiên nhìn Lý Triết Vũ đang quay lại mỉm cười với tôi. Tôi có cảm nhẹ nhõm hơn nhiều và cất giọng hát cùng cậu ấy.

Và thế là những bậc thang đá xanh ẩm mốc bám đầy rêu giờ lại biến thành sân khấu biểu diễn của tôi và Lý Triết Vũ. Những bóng ma nhảy nhót trong đầu tôi ban nãy giờ biến thành những nốt nhạc đẹp đẽ, vang lên bên tai tôi.

Giọng hát của chúng tôi như hòa cùng gió, vang vọng trong màn đêm...

FOUR

” A...Đến rồi!”

Khi đi đến đỉnh núi, cả tôi và Lý Triết Vũ đều thở hổn hển, toàn thân ướt đầm mồ hôi.

” Hựu Tuệ, đây chính là khu ktx ma quái, 1 trong Thất quỷ địa của trường Sùng Dương đấy...” Lý Triết Vũ ngó nghiêng xung quanh rồi chỉ vào tòa nhà cũ nát bị bao bọc bởi bóng tối.

Tôi vuốt vuốt ngực, sau đó ngẩng đầu nhìn ktx ma quái đứng sừng sững trước mặt, bất chợt thấy rùng mình. Vừa nãy tôi còn bình tĩnh hát cùng Lý Triết Vũ, thế mà bây giờ tôi chẳng khác nào chiếc nhiệt kế đột ngột vụt vào nước lạnh, nhiệt độ xuống nhanh chóng.

Ban nãy tôi cảm thấy cầu thang đá xanh dẫn lên đây đã đủ kinh dị lắm rồi, nhưng bây giờ so với khu ktx ma quái trước mặt thì nó chẳng là gì cả.

Khu ktx ma quái giống như 1 ông lão chẳng còn tí sức sống nào, xung quanh bốc mùi ẩm mốc, k khí u ám vô cùng.

Trên bức tường thô ráp màu trắng toát kia có năm hàng lỗ màu đen thui, mỗi khi có gió thổi qua, những cái lỗ đó lại phát ra những âm thanh nghe rất chói tai, cứ như thể tiếng ông lão đang rên rỉ

ỒN...ồn cả người, sao trí tưởng tượng của tôi lại phong phú đến thế nhỉ? Nếu tôi cũng đầu đất như nhỏ Hiểu Ảnh thì có lẽ k sợ đến lúc này...

Toàn thân tôi lạnh toát, dù tôi đã cố gắng túm chặt lấy quần áo nhưng cả người vẫn rung như cây sậy.

” Hahaha. Hựu Tuệ! Nơi này đúng là danh bất hư truyền nhỉ?” Lý Triết Vũ ngó quanh khu ktx rồi quay đầu lại cười tươi với tôi.

” Đúng...đúng thế, tôi...tôi từng sống trong khu biệt thự số 23...Nơi...nơi đây nhằm nhò gì, hahahaha...” Tôi cố tỏ ra cứng rắn nhưng mà mặt còn xanh hơn cả tàu lá chuối.

Lý Triết Vũ chớp mắt nhìn tôi, sau đó đột nhiên phì cười:

” Hựu Tuệ, nếu em k muốn vào thì chúng ta quay về cũng được”

Làm thế nào được, nếu để tụi Tô Cơ biết được, mấy ten đó sẽ cười thối mũi tôi cho coi!

” Thế...thế sao được! Đằng nào chúng ...chúng ta cũng đã đến cổng rồi, phải vào chứ!”

Huhuhu! Tô Hự Tuệ, mày đúng là SUPER WOMAN! Đến nước này rồi vẫn còn ngoan cố.

” Em...em thật sự muốn vào chứ?” Lý Triết Vũ nhướn mày hỏi tôi.

Tôi cắn chặt răng, gật mạnh đầu 1 cái.

” Muốn...muốn vào...”

Lý Triết Vũ nhìn tôi, khẽ lắc đầu rồi lại nắm lấy tay tôi.

” Vậy thì chúng ta vào thôi!”

” Được...được... Vào...vào...vào thôi!”

Lý Triết Vũ quay người đi kéo tay tôi chậm chậm bước vào khu ktx ma quái.

Tôi chỉ muốn tát ình hao cái để tỉnh ra, k những thế trong lòng còn tự rửa xả: Tô Hự Tuệ! nếu chẳng may mày chết vì sợ quá thì tất cả là tại cái tính sĩ hão của mày hết!

Tôi đi sau Lý Triết Vũ, đến trước cửa gỗ màu nâu sẫm thì dừng lại. Xem ra đây chính là cổng vào của khu ktx.

Vì nhiều năm k tu sửa nên lớp sơn trên cửa đã bong gần hết, những chỗ chưa bong thì nom như vảy cá, nứt thành từng miếng.

Lý Triết Vũ buông tay tôi ra, kéo nhẹ then cài giữa 2 cánh cửa, rồi đẩy mạnh cánh cửa nặng trĩch ra.

Cánh cửa chậm chậm mở, 1 cơn gió từ trong thổi vút ra, lùa vào mặt chúng tôi. Lý Triết Vũ nắm chặt tay tôi bước vào trong.

Bên trong khu ktx giống hệt như tôi nghĩ, k có 1 ánh đèn, xung quanh tối đen như mực. Sau khi bước hết bậc thang phía trước cổng, chúng tôi đứng trên mặt sân bằng xi măng

Tôi nép mình sau Lý Triết Vũ, toàn thân run rẩy nhìn xung quanh, ngay cả thở cũng k dám phát ra tiếng, vì sợ rằng sẽ đánh thức những quái vật đang ẩn náu trong bóng đêm.

” Hựu Tuệ, chúng ta qua bên trái xem đi!” Lý Triết Vũ cầm điện thoại, bật màn hình rồi soi sang bên trái. Tôi lơ mơ nhìn thấy bên tay trái cách chỗ chúng tôi đứng k xa có bậc thang bằng xi măng.

” Lý...Lý Triết Vũ, chúng ta lên đấy sao?” Tôi nín thở, cố gắng kìm giọng nói đang run run của mình.

” Ừ, chúng ta lên xem. Tôi nghe nói phòng số 501 ở bên đó là căn phòng thần bí nhất” Lý Triết Vũ nói chắc nhu đinh đóng cột, tay cầm điện thoại bước về phía cầu thang.

Tôi vội vã đi theo, k dám rời Lý Triết Vũ nửa bước, sợ rằng chỉ cách cậu ấy 1 chút thì sẽ bị bóng ma sau lưng bắt đi mất.

Cộp cộp cộp!

Trong khu ktx trống vắng này chỉ nghe thấy tiếng bước chân của tôi và Lý Triết Vũ. Tôi cố gắng bước thật nhẹ để k phát ra tiếng động đánh thức quái vật đang ngủ say trong đêm tối.

Cộp cộp cộp!

Lạ thật, bộ tôi nghe nhầm sao? Tiếng bước chân vọng lại của chúng tôi có vẻ là lạ, lẽ nào...

Nghĩ vậy, tôi run lên bần bật, câu nói của Hiểu Ảnh lại lóe lên trong đầu tôi.

Hựu Tuệ, có 1 nữ sinh đã treo cổ tự vẫn ở khu ktx ma quái, nên trước khi cô ấy hiện hồn người ta nghe thấy những tiếng bước chân rất lạ...

Tiếng bước chân lạ...lẽ nào...lẽ nào...

Tôi co rúm người lại, giống như bức tượng điêu khắc bị người ta đóng chặt 1 chỗ, chẳng thể nhấc chân đi tiếp được.

" Hựu Tuệ, em sao thế?" Thấy tôi đột nhiên dừng lại, Lý Triết Vũ quay sang nhìn.

" Lý ...Lý Triết Vũ..." Tooi6 sợ hãi nuốt nước bọt, có cảm giác như con giun trong bụng mình cũng đang run lên," Cậu k nghe thấy...vừa nãy có tiếng chân của ai đó nữa sao?"

" Tiếng chân của người khác?" Lý Triết Vũ hơi nhú mồm nhìn xung quanh. 1 lúc sau, hình như tôi nghe thấy tiếng cậu ấy khẽ cười. Sau đó Lý Triết Vũ quay lại, hơi cúi người xuống, ghé sát mặt vào tai tôi," Hựu Tuệ, tiếng bước chân em bảo, có phải là của cô gái treo cổ tự vẫn đó..."

Cái gì? Ma nữ á? Cô ta...cô ta hiện hình thật à?

Nghe Vũ nói, tôi sợ mất mật, 2 mắt trợn ngược lên nhìn cậu ấy.

Làm...làm thế nào đây? Ma nữ đến rồi! Tôi nên làm gì bây giờ? Niệm phật? Gio cây thánh giá ra? Gia chết hay chạy té khỏi?

Lý Triết Vũ chớp chớp mắt nhìn vẻ mặt tái dại đi của tôi, đột nhiên cậu ấy bật cười:

" Hahaha. Hựu Tuệ, em đừng sợ, vừa nãy tôi trêu em đấy!"

Cái gì? Cậu ấy trêu tôi sao?

Lý Triết Vũ đột nhiên đổi giọng hẳn, làm đứa đang sợ đến nỗi đầu óc tê dại như tôi suýt nữa thì lăn đùng ra ngất xỉu.

Lý Triết Vũ lắc đầu nhìn tôi với ánh mắt đầy ăn năn:

" Xin lỗi Hựu Tuệ, vừa nãy nhìn mặt em buồn cười quá, tự nhiên tôi tò mò muốn biết tại sao Dạ lúc nào cũng thích trêu chọc em, cho nên..."

Cái gì? Lý Triết Vũ mà lại đi học tính xấu của tên Kim Nguyệt Dạ á?

" Thế bây giờ cậu đã biết rồi đó!" Tôi bực mình nói

" Ừ,, biết rồi" Lý Triết Vũ mỉm cười gật đầu, giơ tay nhẹ nhàng xoa đầu tôi," Nhưng tôi cũng k thích như vậy, vì tôi k muốn nhì thấy em bị tổn thương.

Cảm giác lúc này...thật ám áp...

Tôi tran tran nhìn Lý Triết Vũ. Tại sao cậu ấy lúc nào cũng có thể bình thần nói ra những câu làm tôi bối rối đến thế. Tôi có cảm giác cơn bốc hỏa trong đầu mình chốc lát đã bị dập tắt, thay vào đó là những đóa hoa rực rỡ.

Trước đây tôi cứ nghĩ rằng, nụ cười hút hồn của Kim Nguyệt Dạ sẽ chẳng ai có thể bì được, thế mà k ngờ sự nhẹ nhàng tinh tế của Lý Triết Vũ lại làm cho tim tôi đập loạn xạ thế này.

" Hựu Tuệ, chúng ta đi tiếp nhé, sắp đến tầng năm rồi" Nhìn tôi đã bình tĩnh trở lại, Lý Triết Vũ bước tiếp lên trên.

Tôi gật đầu, đi theo cậu ấy với tâm trạng rối bời. Nhưng đúng lúc đó...

Cộp cộp cộp!

Trong khu ktx k bóng người đó bỗng vọng ra tiếng bước chân nghe rõ mồn một...

" ... "

" ... "

Tôi và Lý Triết Vũ kinh ngạc nhìn nhau. 2 đứa chúng tôi cùng cúi đầu nhìn, thấy chân mình vẫn đang đứng im tại chỗ. Tim tôi vừa mới đập bình thường trở lại thì bây giờ như bị bóp nghẹt.

” Lý...Lý Triết Vũ...” Tôi sắp òa khóc đến nơi, sợ hãi nhìn Lý Triết Vũ.

” Đừng sợ! Hựu Tuệ, có tôi đây” Lý Triết Vũ nắm chặt lấy tay tôi, kéo tôi sang 1 bên. 2 đứa tụi tôi dựa vào lan can cầu thang.

Cộp cộp cộp!

Cộp cộp cộp!

Tiếng bước chân mỗi lúc 1 gần chúng tôi. Tim tôi cũng giật thót theo từng tiếng bước chân đó, càng lúc tôi càng hoang mang.

Tôi nắm chặt tay Lý Triết Vũ, hốt hoảng nhìn cậu, sợ đến nín thở k ra hơi.

Cộp cộp cộp!

Đột nhiên k còn nghe tiếng bước chân đó nữa, tôi có cảm giác Vũ nắm chặt tay tôi hơn, hình như tim tôi cũng k còn đập loạn xạ nữa.

Ma...ma nữ đến rồi sao?

“Híc...ờ đây đúng là đáng sợ thật”

” Đừng sợ, chúng ta sắp ra khỏi đây rồi”

Hả? Giọng nói đó...hình như có người đang nói chuyện thì phải!

Tôi và Lý Triết Vũ ngạc nhiên nhìn nhau rồi nghiêng đầu lắng nghe. Tiếng nói chuyện từ tầng trên vọng xuống.

” Mặc dù chúng ta chưa vào căn phòng 501 bí ẩn kia, nhưng em cũng đã hiểu ra, anh quang trọng với em thế nào!” Đó là tiếng nói ngượng ngùng của 1 cô gái.

” Ừ, anh cũng thấy thế...xem ra nơi này linh nghiệm thật!” Lần này là giọng nói của chàng trai, xem ra anh ta có vẻ rất vui,” Nhưng muộn lắm rồi, tốt nhất chúng ta nên về nhà thôi”

Căn phòng 501 bí ẩn?...Lẽ nào họ cũng đến đây thám hiểm như chúng tôi?

Cộp cộp cộp!

Nghe tiếng bước chân 2 người đó đi xa dần, tôi và Lý Triết Vũ thở phào.

Làm gì thế k biết! Dọa người ta sợ chết khiếp!

Thế mà vừa nãy tôi còn tưởng là ma nữ cơ. Hóa ra là tiếng bước chân của cặp đôi cũng đến đây thám hiểm như chúng tôi. Tôi vuốt ngực, ngẩng đầu nhìn Lý Triết Vũ, thấy cậu ấy đang mỉm cười nhìn tôi.

” Lý Triết Vũ...”

” Gì vậy?” Lý Triết Vũ nhẹ nhàng vuốt lại mái tóc rối tung của tôi,” Hựu Tuệ, em biết k, vừa nãy tôi nghĩ, tuy mình học taekwoondonhung k biết liệu có đánh thắng được ma k?

” Hahaha, e là khó lắm, tôi nghe nói ma quỷ k phải cơ thể thật, cho nên cậu đánh k trúng được đâu”

” Ừm, thế nên ban nãy tôi mới đau đầu, nếu ngộ nhờ nó xuất hiện thật, thì tôi sẽ nghĩ cách giữ chân nó lại để em chạy thoát”

” Làm thế sao được, tôi sẽ k bỏ mặc cậu ở lại 1 mình đâu. Cho dù gặp nguy hiểm gì, tôi cũng ở bên cạnh cậu!” Tôi cười và trả lời Vũ 1 cách kiên quyết.

Ánh mắt nóng bỏng của Lý Triết Vũ như chiếu thẳng lên khuôn mặt tôi.

Tôi thẹn người ra, k dám ngẩng đầu nhìn ánh mắt đấy, mặt tôi đỏ ửng lên.

” Đúng rồi, Lý Triết Vũ này, vừa nãy 2 người kia nói phòng 501 rất linh nghiệm, haha...haha...

Thấy Hiểu Ảnh bảo, nếu bước vào căn phòng đây mà có thể đi ra dễ dàng thì mới vượt qua thử thách tình cảm...Nhưng tôi k hiểu tại sao lại cứ phải là căn phòng 501 bí ẩn đó?...” Tôi muốn lấp đi khoảng trống rồi bởi giữa hai người nên cúi đầu gượng gạo chuyển chủ đề khác.

” Vì nghe nói căn phòng 501 bí ẩn chính là nơi nữ sinh đó vẫn”

” Cái gì?” Lý Triết Vũ vừa nói dứt câu, tôi rùng mình, khuôn mặt đỏ ửng này lập tức biến sắc

” Hừ Tuệ, đừng sợ!” Lý Triết Vũ an ủi tôi, “ Vừa này hai người kia vừa rời khỏi đây an toàn mà, có lẽ ma nữ ở đây là ma lương thiện”

” Cậu...cậu nói cũng phải...hahahaha!” Tôi cố gạt đầu, “ có điều k biết nếu hai chúng ta đi vào đó thì ra sao...”

Vừa buột miệng nói xong, tôi chỉ muốn cắn đứt lưỡi mình. Còn Lý Triết Vũ thì chờ người ra nhìn tôi.

Má ơi! thật kinh khủng! Tô Hừ Tuệ, hôm nay miệng mày bị trúng tà chắc? Toàn ăn nói linh tinh, tự rước họa vào thân! Sao mày lại mặt dày nói ra câu đó vậy?

Nhìn gương mặt khó hiểu của Lý Triết Vũ, tôi đột nhiên định thần lại, xua tay rồi rít rồi giả dò cười, vội vàng” chữa cháy” câu lỡ miệng ban nãy:

” k, k! Lý Triết Vũ, thực ra ý tôi là...”

“K sao đâu!” Tôi còn chưa nói xong thì cậu ấy đã ngược đầu lên, dịu dàng nhìn tôi, “ tôi rất muốn biết điều đó...Chúng ta vào trong đó xem sao”

“Hả? Vào trong đó...”

“Ừ!” Lý Triết Vũ mỉm cười, tay bật điện thoại cho sáng .As yếu ớt từ chiếc điện thoại lại chiếu vào từng bậc thang, dẫn lối cho chúng tôi đi tiếp, “ Chắc chắn chúng ta sẽ giống như họ”

“ ...”

Lý Triết Vũ

Tôi ngây người nhìn theo Lý Triết Vũ, đầu óc quay mòng mòng.

Lý Triết Vũ...cậu ấy nói vậy là sao? Kể từ khi Vũ quay về, dường như tôi vẫn k thể hiểu được mối quan hệ phức tạp giữa chúng tôi là thế nào nữa. Tôi muốn cậu ấy luôn ở bên cạnh5minh2. Nhưng tại sao khi phải đối diện với cậu ấy, tôi lại tránh né...

Còn Kim Nguyệt Dạ...hắn mãi mãi giống như 1 cái bóng thoát ẩn thoát hiện trong trái tim tôi. Đây rốt cuộc là tình cảm gì, bản thân tôi cũng k hiểu nổi...

Híc...Hừ Tuệ, sao mày lại nghĩ đến Kim Nguyệt Dạ vậy? Đã nói là k được nghĩ tới hắn nữa cơ mà! k được nghĩ đến hắn! Mau vứt bỏ hình ảnh hắn ra khỏi đầu mày ngay!

Tôi cố lắc đầu thật mạnh, muốn rũ bỏ hình ảnh của Kim Nguyệt Dạ ra khỏi đầu mình. Nhưng khi tôi kịp trấn tĩnh thì phát hiện ra k thấy Lý Triết Vũ đâu cả.

Lý Triết Vũ...Lý Triết Vũ...Lý Triết Vũ đi đâu rồi?

Tôi sợ hãi chạy lên mấy bậc thang, sau đó đứng ở bậc cầu thang trên cùng của tầng 5, mở to mắt hết ngó sang trái rồi ngó sang phải, nhưng cả 2 bên đều tối om, k nhìn thấy gì cả. Đương nhiên cũng chẳng thấy bóng dáng Lý Triết Vũ đâu.

Sao lại thế...Sao lại thế! Tô Hừ Tuệ, mày đúng là đồ ngốc, sao lại để lạc khỏi Lý Triết Vũ cơ chứ?

” Lý Triết Vũ...Lý Triết Vũ! cậu ở đâu?” Tôi đứng 1 mình trong bóng tối, có cảm giác như đang rơi xuống mười tám tầng địa ngục, sợ đến nỗi j thể khóc nổi.

Lý Triết Vũ...Lý Triết Vũ...

FIVE

Tôi khóc thút thít như đứa trẻ bị lạc đường, k tìm thấy bố mẹ trong thành phố lạ lẫm, thất thiếu bước về phía hành lang tầng 5. Căn phòng 501 bí ẩn hình như nằm ở tầng này.

Vừa nãy Lý Triết Vũ luôn ở bên cạnh, cho nên dù thấy sợ nhưng tôi vẫn cảm thấy yên tâm và an toàn. Nhưng giờ đây k có Lý Triết Vũ bên cạnh nữa, cảm giác đó tan biến, thay vào đó là nỗi sợ hãi như vỡ òa ra, nuốt chửng lấy tôi.

Ghê...ghê quá! Nơi này thật đáng sợ!

Hành lang tối thui, đã thế lại còn ẩm ướt nữa chứ. Ở đây lúc nào cũng có gió lạnh lùa vào mọi góc ngách trong hành lang, tấp cả vào mặt tôi. 2 mắt tôi cứ như ra-đa, liên tục dò xét xung quanh, chỉ sợ nếu lơ đãng 1 chút là từ phía sau, hoặc 2 bên trái phải, mà cũng có thể là trước mặt sẽ có quái vật nhảy xổ ra, khiến tôi k kịp trở tay.

Lý Triết Vũ...Lý Triết Vũ! Cậu đang ở đâu hả?...

Lập lòe...lập lòe...

Hả? Phía trước...phía trước hình như có ánh đèn! Là Lý Triết Vũ ư?

Tôi cố cất giọng gọi Lý Triết Vũ nhưng k được.

Đi...đi về phía đó thôi! Đi về phía có ánh đèn!

Bây giờ trong đầu tôi chỉ có duy nhất suy nghĩ đó.

Trong nơi tối tăm đáng sợ này đột nhiên lại xuất hiện ánh đèn. Nó chẳng khác nào 1 tia hi vọng nhỏ nhoi lóe lên trong nỗi tuyệt vọng miên man. Chẳng cần biết ánh đèn đó liệu có phải là cái gì khác k, tôi vẫn cắn răng bước thật nhanh về phía đó.

Tuy muốn bước thật nhanh đến đó nhưng do sợ quá nên 2 chân tôi nhũn ra như con chi chi, chẳng đi nhanh nổi. Tôi lấy hết can đảm bước về phía ánh đèn, nhưng ánh đèn chỉ lóe sáng 1 lúc trên hành lang, sau đó biến đâu mất hút.

Sao...sao lại thế? Tôi lo lắng, bước vội về phía đó, nhưng khi sắp tới gần thì trước mắt tôi hiện ra tấm biển phòng đã bạc phéch: 501!

Là...là căn phòng ma ám...Tôi bước chậm lại, mặt trắng bệch...Lẽ nào ma quỷ dẫn đường đưa tôi đến đây...

Cộp cộp cộp!

Đúng lúc đó, tôi nghe thấy âm thanh giống như tiếng bước chân, bước đi rất chậm và nhẹ nhàng.

Là bước chân ma...hay là như vừa nãy, là bước chân của ai đó...

Tôi nín thở rồi dừng bước, sau đó đóng tai lắng nghe động tĩnh, nhưng lại k nghe thấy tiếng gì nữa.

Xung quanh bốn bề tĩnh mịch, cả tiếng bước chân lạ lùng ban nãy cũng biến mất, cứ như chưa bao giờ xuất hiện cả.

Lẽ nào chỉ là ảo giác?...Sao cái bóng vật vờ ban nãy giờ cũng k còn nữa nhỉ?...

Tôi lặng lẽ thở dài 1 cái, đang định bước tiếp thì...

Cộp cộp cộp!

Âm thanh lạ lùng lại vọng đến!

Âm thanh đó càng lúc càng gần, càng lúc càng gần...mà...k phải chỉ 1 người, mà là của 2 người liền, k đúng là của 3 người...Lẽ nào đây đúng là tiếng bước chân của ma mà mọi người hay đồn?

" Á!" Tôi k thể kìm nén được nỗi sợ hãi nữa nên hét lên thảm thiết.

" Á a a a...!" Tiếng kêu của tôi dội ngược lại, cứ như đâm thủng màng nhĩ tôi đến nơi

Cộp! cộp cộp cộp! cộp cộp...

Bộp...bộp...

1 mớ âm thanh hỗn độn vang lên tới tấp. Hình như xung quanh đều có tiếng bước chân, đâu đâu cũng xuất hiện những cái bóng trắng.

"Đừng...đừng lại gần tôi!" Tôi ôm chặt đầu, nhắm nghiền mắt lại, chưa bao giờ rơi vào sự sợ hãi tột cùng thế này," đừng..."

"Hựu Tuệ!"

Đột nhiên 1 giọng nói quen thuộc vang lên phá vỡ sự sợ hãi trong tôi. Tiếng gọi đó có vẻ rất gấp gáp. Tôi hoang mang ngẩng đầu lên, nhìn thấy dáng người cao lớn đang chạy về phía mình.

Là cậu ấy? Lý Triết Vũ!

Cậu ấy sắp đến chỗ tôi rồi...sắp đến rồi...

Tôi nhìn thấy mồ hôi lấm tấm trên trán của Lý Triết Vũ, tiếng thở gấp gấp cùng dáng vẻ vội vã của cậu ấy. Tôi lao như tên bay đến bên Vũ.

"Á" Tôi ôm chặt lấy Lý Triết Vũ, trong đầu tôi lúc này chỉ có 1 suy nghĩ duy nhất: Lý Triết Vũ! Lý Triết Vũ đã ở đây rồi! Cậu ấy sẽ giúp tôi cảm thấy an toàn và bình tâm trở lại!

Cả thế giới dường như yên tĩnh trở lại, chỉ còn lại tiếng thở của Lý Triết Vũ và tiếng nấc nghẹn ngào của tôi

"Hựu Tuệ...xin lỗi vì vừa nãy để lạc mất em. k sao rồi, có tôi đây!"

"Có ma, có ma...ở đằng kia..."

Tôi chỉ tay về phía có cái bóng cứ lắc la lắc lư, tiếng bước chân vừa nãy dường như vọng từ đó ra. Trong tia sáng yếu ớt hình như còn có cái gì nữa...

Lý Triết Vũ cũng nhìn theo hướng tôi chỉ, cậu ấy đột nhiên nhú mào, nắm chặt lấy bàn tay tôi.

Tôi theo Vũ đến gần cái bóng đó, ngày càng gần...

Xoẹt...

Lý Triết Vũ giật mạnh tấm vải đen to ụ ra, tôi nhìn thấy 4 bóng người đang đứng túm tụm lại thành nhóm.

"Tô Cơ, Hiểu Ảnh, sao các bà lại ở đây?"

Trước mặt tôi lúc này là Tô Cơ, Hiểu Ảnh, Tiểu Dục, và cả Lăng Thần Huyền nữa. Mặt tên Huyền cũng trắng bệch chẳng kém gì tôi. 4 người họ đang mắt tròn mắt dẹt nhìn chúng tôi.

"Hựu...Hựu Tuệ!"

"Vũ..."

Hóa ra ban nãy chính mấy" con ma" này dọa tôi sợ hú hồn!

"Hựu Tuệ, bắt ngờ lắm đúng k?" Hiểu Ảnh phấn khích lượn qua lượn lại trước mặt tôi như 1 chú ong nhỏ," Hựu Tuệ, bà thấy bọn tôi đóng ma đạt chưa? hahaha! Hiểu Ảnh đã bảo, mấy người họ đóng giả thành ma đó! bà nhìn nè, đây là vải đen, còn đây là túi ni lông, trùm lên dép thì sẽ k phát ra tiếng to, Hiểu Ảnh thông minh k?"

"Hiểu Ảnh, bà im mồm ngay..." Tô Cơ gơ tay bịt miệng Hiểu Ảnh lại," Hựu Tuệ, tui tôi chỉ muốn giúp bà tìm được duyên số thôi mà. Bà nghĩ xem, thời khắc tuyệt vời thế này k có người nào chứng kiến thì phí lắm...hê hê hê!"

"Tìm được duyên số?" Tôi nghiền răng ken két nói. Mấy tên này giả ma già quỷ dọa tôi sợ chết khiếp mà còn xảo biện là giúp tôi tìm duyên số, nếu Lý Triết Vũ k xuất hiện kịp thời thì có lẽ tôi đã vỡ tim mà chết rồi

"Mọi người vừa nãy đều ở đây à?"

"Ừ..." Tô Cơ cười mồm mỉm với tôi," Vừa nãy là hiểu nhầm...hiểu nhầm thôi!"

” K phải hiểu nhầm đâu! Ban này Tô Cơ bảo tụi mình đừng xuất hiện, đợi Vũ đến làm anh hùng cứu mỹ nhân cơ mà, như thế Hựu Tuệ mới cảm kích”

” Khâu Hiểu Ảnh, bà ngậm mồm lại ngay!

” Khâu Hiểu Ảnh, cô có im miệng k thì bảo!”

Tô Cơ và Lăng Thần Huyền cùng quát to.

Nhìn mấy đứa bạn đáng ghét đang chằm chằm với nhau trước mặt, cuối cùng tôi cũng hiểu ra tất cả.

” Hựu Tuệ, tụi tôi chỉ muốn trêu bà chút thôi mà!”

Tô Cơ vừa lấy tay nện Hiểu Ảnh 1 trận, vừa cười bợ đỡ với tôi,” hê hê hê...nhưng mà nói thật nhé, tin đồn về căn phòng 501 là có thật đấy, tụi tôi k lừa bà đâu. Nếu k tin, bà với Vũ vào trong đó xem, tụi tôi đứng ở ngoài đợi!”

” Đúng đấy, Hiểu Ảnh và Tiểu Dục ủng hộ hai người! cổ lên!”

k! Có chết tôi cũng k vào!

Nhưng...

” Hựu Tuệ, bà định bỏ cuộc à?”

” Hựu Tuệ à, Hiểu Ảnh nghe rất nhiều tin đồn đáng sợ về căn phòng bí ẩn 501 này lắm, có người bảo nếu đã đến mà k vào thì sẽ bị ma ám, xui xẻo cả đời!”

” Hà? Khâu Hiểu Ảnh, chúng ta cũng chưa vào đó làm thế nào bây giờ?”

...

Bị ma ám? xui xẻo cả đời? Huhuhu...Tôi k muốn thế!

” Có...có gì mà sợ chứ! Vào thì vào!” Tôi cố kìm giọng run rẩy của mình, liều mạng đi tiếp.

Tôi kinh hãi nhìn Tô Cơ chỉ vào tấm biển căn phòng 501. Cánh cửa lâu ngày k được tu sửa bị đóng chéo thành hình chữ thập bằng gỗ, nhìn mà sờn gai ốc.

” Hiểu...Hiểu Ảnh...” Tôi run run nhìn mọi người.

Híc! Đúng là 1 lũ chết nhát, đứa nào cũng lùi lại mấy bước bỏ mặc tôi đứng 1 mình trước cửa phòng 501.

Bộp...

Tôi như bị rơi xuống hố băng lạnh cóng, toàn thân lạnh toát.

Ai...ai đến cứu tôi với!

” Hựu Tuệ, có tôi đây!” Lý Triết Vũ bước đến bên tôi, định đẩy cửa phòng 501 ra nhưng k sao đẩy được.

Lạ thật, sao lại k đẩy ra được?

Lý Triết Vũ và tôi ngây người nhìn nhau. Cậu ấy cố gắng đẩy mạnh cánh cửa ra nhưng nó vẫn k nhúc nhích tí gì. Tôi quay lại nhìn mấy đứa bạn đang háo hức ra mặt mà tự dưng muốn bỏ cuộc quá!

Thế này thì k thể trách tôi được, ai bảo cửa đóng chặt quá, làm sao vào được bên trong kia chứ. Có lẽ ông trời k muốn cho tôi vào, híc híc...

Cạch cạch!

Đúng lúc tôi đang nhục chí thì k biết Lý Triết Vũ động phải cái chốt nào mà cánh cửa đột nhiên vang lên âm thanh rất lạ, sau đó từ từ mở ra!

” Cửa mở rồi! Mở thật rồi!”

Tôi còn chưa kịp hoàn hồn thì k biết ai đứng đằng sau đã đẩy tôi vào trong, thế là tôi va cả mặt vào cửa

Bốp!

Đau quá! Ôi, cái mặt tôi!

Còn chưa kịp giơ tay lên xoa xoa go má vừa bị đụng vào cánh cửa đau điếng thì tôi ngửi thấy mùi bụi mù mịt, tôi đưa tay bịt mũi theo bản năng

Bịch!

Tiếp đó, tôi lại cảm thấy vật gì đó mềm mềm rơi mạnh vào đầu mình.

Nhưng...thứ đó...hình như vẫn nằm nguyên trên đỉnh đầu tôi...

“Á...”

Tiếng hét như lợn chọc tiết đã phá vỡ k gian tĩnh mịch trong khu ktx bỏ hoang, làm kinh động đến cả những con quạ đang ngủ say trong bụi cây.

55. Q.10 - Chương 5: Ánh Trăng Mờ Ảo Trong Đêm Thân Sứ Giáng Trần

Địa điểm:

Trường cấp 3 Minh Dương

Khu biệt thự số 13 phố angel

Happy House

Nhân vật:

Tô Hựu Tuệ: nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Bạch Tô Cơ: nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Khâu Hiểu Ảnh: nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Kim Nguyệt Dạ: Nam sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Lý Triết Vũ: nam sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Lăng Thần Huyền: nam sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Bạch Ngưng: hiệu trưởng trường cấp III Minh Đức cũ

Thôi Khởi Thánh: hiệu trưởng trường cấp III Sùng Dương cũ

Chú Nhã Văn: trợ lý chủ tịch trường Minh Dương

ONE

Sáng ngày hôm sau, mặt mày tôi xám xịt đứng dưới sân khấu.

” Này, các cậu đã nghe nói gì chưa? Tối qua trong khu ktx ma quái lại có ma nữ hiện hình đấy!”

” Đúng rồi, nghe nói ma nữ sống lại, có người nhìn thấy đầu tóc nó bù xù bay ra!”

” Thế à? Mình nghe nói con ma đấy vừa bay vừa kêu gào thảm thiết, sợ thật đó...”

...

Ma nữ sống lại...đầu tóc bù xù...kêu gào thảm thiết...

Nghe những lời bàn tán k ngớt của đám đồng tôi như bị sét đánh trúng người.

” Hựu Tuệ ở đây à?” Hiểu Ảnh đột nhiên nhảy chân sáo đến trước mặt tôi, ánh mắt tràn đầy vẻ ngưỡng mộ,” Tối qua Hựu Tuệ cừ thật, chạy nhanh như nữ siêu nhân ấy!”

Con nhỏ Hiểu Ảnh đầu đất này...thật là...

” Hahaha...” Chẳng biết Tô Cơ từ đâu chạy đến, bịt mồm Hiểu Ảnh lại rồi lập tức chuyển chủ đề,” À...đúng rồi! Hựu Tuệ nè, rốt cuộc là cái gì rơi xuống đầu bà vậy?”

“Cho bà này!” Tôi ném vật rơi xuống đầu tôi tới qua cho Tô Cơ

” Ô, đây là cái gì nhỉ?” Lúc tôi đang mãi mê suy nghĩ, Tô Cơ cầm vật có hình thù kì dị đó lên rồi ngay người hỏi tôi.

” Tôi cũng chả biết, tôi đã ngồi nghiên cứu cả buổi tối nhưng k biết đây là thứ gì”

Đáng ghét! Cũng tại tôi qua mấy tên này dọa tôi sợ khiếp vía, rồi đột nhiên có vậy gì đó mềm mềm rơi trúng đầu, tôi k co cẳng chạy mới lạ. Lúc chạy tôi có hét toáng lên, đầu tóc rối như tổ quạ...nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì đây là chuyện rất bình thường mà! Sao mọi người lại bảo tôi là ma nữ hiện hình nhỉ? Đúng là mấy đứa chẳng biết gì!

Nhưng...k ngờ rơi trúng đầu tôi lại là chiếc túi da dê nhỏ bằng bàn tay được buộc chặt, bên trong có 1 thứ rất lạ bằng kim loại.

Tôi ngơ vực nhìn vật bằng kim loại lấp lánh đó trong tay Tô Cơ.

Đây là miếng kim loại màu xanh đen được uốn cong thành hình số 6, trên mặt được khắc rất tinh xảo, ở giữa đính những hạt đá nhỏ lấp lánh, phía dưới có mấy lỗ trống xếp k đều nhau.

Đây là cái gì vậy? Tại sao lại ở trong phòng 501 bí ẩn lại có thứ này nhỉ? Hơn nữa xem ra nó có vẻ rất cũ kĩ...

” Các em trật tự nào...”

Giọng nói oang oang của hiệu trưởng đã cắt ngang mạch suy nghĩ của tôi, và cũng làm cả sân trường đang huyền nào bỗng im lặng

” Sáng nay chúng ta sẽ tổ chức nghi lễ tuyên bố người quản lí khu biệt thự số 23. Sau đây, nghi lễ sẽ chính thức bắt đầu!”

Tôi lên nhìn xung quanh, thấy mọi người đều đang nín thở giống mình. Sao họ lại phải căng thẳng đến thế nhỉ?...

” Sau khi cuộc thi giữa mười ứng cử viên kết thúc, chúng tôi đã có kết quả trong tay. Trước khi tuyên bố, tôi muốn nói đến 1 chuyện, đó là trong trận thi đấu chạy 2000 mét nữ, em Tô Hựu Tuệ mặc dù đã bị thương ở chân nhưng vẫn cố gắng chạy về đích và dành được giải nhất! Em ấy đã dùng hành động thiết thực để chứng minh lòng quyết tâm và nghị lực của mình, khiến tất cả giám khảo và bạn bè xung quanh đều cảm động!” Cô hiệu trưởng Bạch Ngưng giọng cao trầm huy chương vàng lên, nhìn tất cả thầy cô và học sinh toàn trường 1 lượt, sau đó nhìn tôi âu yếm.

Trong giây phút đó, tôi nhìn thấy cô Bạch nở nụ cười hiếm hoi.

“...Do vậy, sau khi thảo luận kĩ lưỡng với nhau, ban giám hiệu đã đưa ra quyết định như sau: Danh hiệu thiêng liêng Người quản lí khu biệt thự số 23 phổ cập thuộc về em Tô Hựu Tuệ!”

Rào rào rào rào rào!

Cô hiệu trưởng vừa dứt lời thì 1 tràn pháo tay nổ ra, các fan của tôi phấn khích hò hét.

” Hựu Tuệ! Hựu Tuệ!”

” Ôi! Miss teen Milan siêu thật!”

” Hựu Tuệ vô địch! Hựu Tuệ vô địch!”

Khà khà khà khà! Nói hay lắm! Vỗ tay và reo hò cuồng nhiệt hơn nữa đi! Đây mới chính là thực lực của công chúa Minh lan Tô Hựu Tuệ này!

Tôi lên sân khấu, cất bước nhẹ nhàng như điều bay ó lượn, nở nụ cười hình bán nguyệt tuyệt chiêu, vẫy tay chào những fan hâm mộ đang nhiệt tình cổ vũ mình.

” Sau đây là lễ trao danh hiệu Người quản lí khu biệt thự số 23 phố angel! Mời em Tô Hựu Tuệ bước lên trước 1 bước, nhận huy hiệu và cờ!”

Tôi trang nghiêm đứng trên sân khấu, hiệu trưởng Bạch Ngưng tận tay đeo huy hiệu Người quản lí khu biệt thự số 23 phố angel lên ngực tôi.

Sau đó, chú Nhã Văn đưa lá cờ màu xanh bên trên vẽ kí hiệu mặt trăng, mặt trời và những ngôi sao bao xung quanh cho tôi rồi cười nói:

” Tô Hựu Tuệ, chúc mừng em! Kể từ hôm nay, trọng trách Người quản lí khu biệt thự số 23 phố angel được trao cho em, sau này em phải nỗ lực hết mình để bảo vệ khu biệt thự số 23, bởi nó k chỉ là di tích lịch sử gần 100 nay của trường Minh Dương mà còn là 1 trong những biểu tượng của trường Minh Dương chúng ta. Xim mời em đọc lời hứa trước toàn trường!”

” Vâng ạ, thưa thầy. Tôi- Tô Hựu Tuệ xin thề, nhất định tuân thủ nghiêm chỉnh mọi nghĩa vụ và quyền lợi của người quản lí khu biệt thự số 23, k để phụ lòng mong đợi của mọi người”

Rào rào rào rào rào!

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm dậy, làm tôi xúc động vô cùng, nhận lấy lá cờ mà tay cứ run run.

” Rất tốt” Nghe lời hứa nghiêm trang của tôi, chú Nhã Văn và cô hiệu trưởng Bạch Ngưng mỉm cười hài lòng, còn thầy hiệu trưởng Thôi mặt vẫn thản nhiên như k dù rằng trên môi nở nụ cười bí hiểm.

” Như vậy bắt đầu từ hôm nay, em Tô Hựu Tuệ chính thức trở thành Người quản lí khu biệt thự số 23 phố angel!” Giọng chú Nhã Văn lại vang lên trong tiếng vỗ tay k ngừng.

Tôi khom người cúi chào 2 hiệu trưởng và chú Nhã Văn, rồi cầm chặt lá cờ trong tay, quay người đi xuống. Tôi có cảm giác mình giống như đại nguyên soái dẫn đầu 3 quân, giờ lá cờ về phía sân khấu, khuôn mặt uy nghiêm nhìn mọi người đứng dưới.

Hahaha! Cuối cùng tôi cũng thực hiện được ước mơ của mình, giành được quyền quản lí khu biệt thự số 23, tôi đã làm được thật rồi!

Tiếng vỗ tay trên sân trường kéo dài đến tận năm phút, sau đó chú Nhã Văn ra hiệu yên lặng mới ngớt dần.

” Tiện thể tôi muốn nhắc các em 1 chuyện!” chú Nhã Văn nghiêm giọng đứng trước micrô tuyên bố đồng dục với toàn trường,” Sau khi hai trường sát nhập làm 1, ban lãnh đạo nhà trường đã nghiêm cấm các học sinh tự ý điều tra kho báu ở khu biệt thự số 23. Nếu vi phạm, nhà trường sẽ kỉ luật rất nặng, bắt thôi học. Vì thế tôi hi vọng các em tiếp tục chấp hành nghiêm chỉnh nội quy nhà trường”

Lời nói của chú Nhã Văn khiến cả sân trường bàn tán hỗn loạn. Đột nhiên tôi nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Kim Nguyệt Dạ trong Đám đông nhốn nháo.

K hiểu sao, khi nhìn thấy nét mặt khó hiểu của Kim Nguyệt Dạ, sâu thẳm trong trái tim tôi bỗng dấy lên cảm giác bất an. Câu nói hôm ở căng tin của hần lại vang vọng bên tai tôi:

” Bé Hựu Tuệ à...bé nghĩ rằng tất cả đã kết thúc rồi sao? Hựu Tuệ, tất cả chỉ mới bắt đầu thôi...”

TWO

Khi bóng đêm nuốt gọn những tia sáng cuối cùng, con phố Angel trở nên tĩnh mịch vô cùng.

Những cửa hàng lớn hai bên đường đã đóng cửa, dường như tất cả đã chìm vào giấc ngủ.

Lúc này khu biệt thự số 23 vẫn sáng ánh đèn, đằng sau cánh cửa sắt cổ kính mà hoa lệ kia vọng ra những tiếng ồn ào, huyền ảo.

Bộp! lạch bạch!

” Woa! Lau xong rồi! Hiểu Ảnh mỗi vai quá!” Hiểu Ảnh nheo mắt nói, rồi vứt cái giẻ lau sang 1 bên, ngồi bệt xuống đất, lấy tay phẩy phẩy khuôn mặt đang đỏ như gấc của mình.

” Mệt chết đi được! Từ nhỏ đến lớn, bố mẹ chưa bao giờ bắt tôi phải làm việc nhà cả, thế mà hôm nay lại phải đến đây giúp cô ta chuyển nhà với cả dọn dẹp, đầu óc tôi đúng là có vấn đề thật rồi!”

” Lãng Thần Huyền! Đừng có ca cẩm nữa! Cậu k muốn giúp Hựu Tuệ dọn dẹp, vậy muốn giúp Kim Nguyệt Dạ dọn dẹp chẳng? Khó khăn lắm Hựu Tuệ mới giành được danh hiệu

Người quản lí khu biệt thự số 23 đấy!

Tô Cơ khoanh chân ngồi dưới đất, thở hổn hển. Đột nhiên nhỏ ta quay đầu lại oán thán nhìn tôi,” Nhưng có điều... Hựu Tuệ, sao bà lắm hành lí thế, tận 5 cái va li to ự liền, bộ bà mang tất cả quần áo đến đây à? Mà nơi này lâu lắm rồi k có người đến ở, chỗ nào cũng bẩn thỉu, ẩm ướt! Bà muốn ở đây 1 mình thật sao?”

” K sao!” Tôi vừa lau những vết ố bẩn trên bàn trà vừa lắc đầu,” Tô Cơ, bà đừng quên là trước kia tôi từng ở đây rồi, nên rất tường tận nơi này, và lại bây giờ tôi là người quản lí ở đây! Yên tâm đi, chẳng có chuyện gì đâu mà lo!”

” Đồ ngốc...bà cứ mở miệng ra là quản lí với chả k quản lí, bà tưởng mình là nữ siêu nhân chắc?” Tô Cơ lườm tôi, sau đó mắt nhỏ ta như lóe sáng, ghé sát mặt tôi,” Dù gì bây giờ bà cũng ra đây 1 mình, tôi khuyên bà nên tranh thủ tiến triển tình cảm với Lý Triết Vũ đi...hê hê hê...”

” Bà có thôi đi k!” Tô Cơ cười gian, giơ tay sờ má tôi, rồi làm bộ như bị bỏng, đưa tay lên thổi phù phù,” Thế sao mặt bà nóng thế? Nóng quá đi...Hựu Tuệ, bà bị tôi nói trúng tim đen rồi nhé! hahaha...”

“Vớ vẩn, bà còn nói linh tinh tôi sẽ...”

Cạch!

” Xong rồi, tôi đã đi kiểm tra các phòng, k có vấn đề gì đâu” Đúng lúc tôi ngượng chín người, vung tay lên nện cho nhỏ Tô Cơ lắm mồm 1 trận thì đột nhiên Lý Triết Vũ phúi bụi bám trên người rồi bước vào phòng khách.” Hựu Tuệ, giờ cũng k còn sớm nữa, em mau đi nghỉ đi, mai tôi sẽ gọi người đến giúp em dọn dẹp lại lần nữa”

” Ó...cám ơn cậu” Tôi vội rút lại nắm đấm vừa choảng vào trán Tô Cơ, cười trừ rồi gật đầu với Lý Triết Vũ.

” Tối nay em ngủ 1 mình ở đây k sao chứ?”

Lý Triết Vũ lo lắng nhìn tôi.

” K sao, đây đâu phải lần đầu tiên tôi ở 1 mình!” Tôi cố đẩy mạnh Tô Cơ đang định nói gì đó qua 1 bên, đứng dậy đi về phía Lý Triết Vũ,” Lý Triết Vũ, bây giờ cũng muộn lắm rồi, mọi người nên về nghỉ ngơi đi, hôm nay ai cũng vất vả rồi!”

” Nhưng...”

” Được rồi, đừng nhưng nhị gì nữa mà!” Lãng Thần Huyền gắng gượng đứng dậy, vịn tay vào vai Lý Triết Vũ,” Tôi sắp gãy tay rồi đây này! Mà tôi có cảm giác khu biệt thự cổ này đâu đâu cũng đầy âm khí...oái! Cả người tôi nổi hết da gà rồi nè! Chúng ta mau về thôi! Nán lại ở đây lâu biết đâu gặp phải vật quái gở thì toi...”

” Vật quái gở?” Khi nghe thấy hai chữ” quái gở” Hiểu Ảnh đang mệt lử đến nỗi có thể nằm ngay xuống nền nhà ngủ được bỗng trừng mắt nhìn rồi nhảy dựng lên,” ở đâu? ở đâu? Vật quái gở mà Tiểu Huyền Huyền nói có phải ma k?...Ừm, lần trước đến khu kí túc xá ma quái lắm hiểm nhưng Hiểu Ảnh k thấy con ma nào cả, lần này Hiểu Ảnh muốn tận mắt nhìn thấy ma cơ! Hiểu Ảnh k về đâu!”

” Tôi bái phục bà đấy Hiểu Ảnh à!” Tô Cơ thở dài một mồi, lấy ngón tay ấn lên trán Hiểu Ảnh,” Hựu Tuệ muốn 1 mình ngủ lại ở đây tối nay đấy! Phúi phui cái mồm bà đi!”

” Nhưng...Hiểu Ảnh nghe nói lời nguyên đó rất linh nghiệm, hơn nữa lần trước Hựu Tuệ đến căn phòng 501 nhưng lại k vào trong, chắc sẽ bị ma ám đó...”

Nhìn vẻ mặt ngây thơ vô số tội của Hiểu Ảnh, tự dưng tôi thấy lưng mình lạnh toát...

” Hiểu Ảnh à, ở đây k có ma đâu!” Lý Triết Vũ mỉm cười rồi bước đến xoa đầu Hiểu Ảnh, sau đó quay lại nói với tôi,” Nếu k có chuyện gì nữa thì tụi này về đây. Có vấn đề gì thì em gọi điện ngay cho tôi nhé, tôi sẽ k tắt điện thoại đâu”

” Ừ, yên tâm đi!” Chẳng hiểu sao tôi lại k dám nhìn thẳng vào mắt Lý Triết Vũ mà quay mặt sang 1 bên, giờ tay quạt mạnh để đôi má mình bớt đỏ đi.

” Được rồi, đừng lè mề nữa! Vũ, mau đi thôi, đi thôi!” Lăng Thần Huyền k thể đợi thêm được nữa, kéo mạnh tay Lý Triết Vũ lôi ra ngoài.

Thấy Lý Triết Vũ và Lăng Thần Huyền về, Tô Cơ cũng vẫy tay chào tôi, sau đó Hiểu Ảnh cùng đi theo.

” Hựu Tuệ, tối nay bà ở 1 mình nên phải cẩn thận nhé, chúng tôi về đây!”

Tô Cơ tiện tay đóng cửa lại. Tôi đứng nhìn cánh cửa bị bong sơn 1 lúc rồi lắc đầu, tắt đèn phòng khách và vào phòng ngủ

Phù...Thật k ngờ tôi lại có dịp quay lại nơi này, nhưng bây giờ k còn giống như trước kia nữa, vì bắt đầu từ hôm nay, tôi tạm thời là chủ nhân của khu biệt thự cổ này!

Cách bày trí vẫn giống hệt như lần trước tôi đến ở. Rèm cửa màu xanh, chiếc bàn gỗ cũ được kê ngay ngắn bên cửa sổ, bên phải là chiếc giường gỗ xinh xắn, còn có tủ quần áo và tủ để đồ kê ở cuối giường...

Còn...bên cạnh phòng tôi là căn phòng mà trên cánh cửa có treo chiếc đầu bò. Bên trong căn phòng đó có lẽ vẫn như trước đây, đồ đạc đều trắng toát...Ngày xưa Kim Nguyệt Dạ từng ở đó...

Óai! Đáng ghét, đáng ghét! Sao tôi lại nghĩ đến hắc nhĩ?

Nhưng vẻ mặt lạnh lùng của Kim Nguyệt Dạ sáng nay...Lẽ nào tôi nhìn nhầm ư?

Tô Hựu Tuệ, mày đừng nghĩ nhiều nữa!

Tôi sẽ bảo vệ khu biệt thự số 23 đến cùng, còn lâu tôi mới sợ Kim Nguyệt Dạ và Sun nhé! Hừ! tôi sẽ k bao giờ để cho 2 tên đó lấy được kho báu ở nơi này!

Ưm...Buồn ngủ quá!

Cộp...cộp...

Hả tiếng gì vậy?

Đúng lúc tôi sắp đi ngủ thì có tiếng gì đó dội vào tai.

Tôi giật mình, mở to mắt nhìn.

Cộp...

Cộp...cộp...cộp...

Tiếng động đó vẫn tiếp tục phát ra lúc xa lúc gần, có vẻ giống tiếng gõ vào sàn gỗ...Ồ, k phải giống tiếng bước chân mới đúng...Nhưng giờ này sao lại có tiếng bước chân nhĩ? Hơn nữa..lại còn vọng từ tầng trên xuống...

Trong bóng tối, cảm giác sợ hãi lại bao trùm lên tôi, khiến cho tôi k thể ngủ được nữa.

Tôi muốn đi ra xem đó là cái gì, nhưng toàn thân cứ như bị dính vào chỗ, k thể cử động nổi.

Tôi đành cuộn mình lại nằm trên giường, ôm chặt gối, mắt mở ra nhìn căn phòng đã khó trái cửa, cả người run cầm cập.

K thể nào, chẳng lẽ ngày đầu tiên dọn đến đây ở với tư cách người quản lí mà tôi đã gặp chuyện xui....

Đợi 1 lát nữa xem sao! Có lẽ tôi nghe lộn cũng nên...

Đúng rồi! Chắc tại lần trước tôi đi thám hiểm khu ktx ma quái nên mới bị ám ảnh, hay bị ảo giác...

Thời gian cứ chậm chậm trôi đi, trong mơ màng

Cộp...cộp...

Cộp...cộp...

Lại là tiếng bước chân đấy!

Lần này tôi dám chắc mình k hề bị ảo giác. Tôi cấu mạnh vào cánh tay. Đau quá! Tôi hoàn toàn tỉnh táo. Âm thanh đó vẫn vang lên.

”

Nhưng...Hiếu Ảnh nghe nói lời nguyên đó rất linh nghiệm, hơn nữa lần trước Hựu Tuệ đến căn phòng 501 nhưng lại k vào trong, chắc sẽ bị ma ám đó...

Lời nói của Hiếu Ảnh đột nhiên vang vọng bên tai tôi, tôi thấy lạnh cả sống lưng, toàn thân cứng đờ, trán đầm mồ hôi.

Lẽ...lẽ nào Hiếu Ảnh nói đúng...Tôi bị ma ám thật...

Huhuhuhu...Sao số tôi nó” may mắn” thế k biết...

THREE

” Woa! Hay quá! Cuối tuần rồi, chúc mừng Hiếu Ảnh vì có 1 tuần thật vui vẻ! Cạn chén nào! Hahaha!”

Cứ đến cuối tuần là chúng tôi lại tụ tập lại ở tiệm Happy House. Mọi người đều vô cùng phấn khích, chỉ có mình tôi bơ phờ vì cả tuần nay mất ăn mất ngủ.

”Đúng rồi, Hựu Tuệ nè, bà đã ở khu biệt thự số 23 mấy ngày nay rồi, chắc thấy cô đơn lắm nhỉ? Hô hô hô...” Tô Cơ chớp mắt nhìn tôi

” Ai chà! Nhìn mắt cô ta thâm quầng như gấu trúc thế kia...Xem nào, tám mươi phần trăm là gặp chuyện gì ở đó rồi!” Lăng Thần Huyền liếc nhìn tôi trề môi ra.

” Lăng Thần Huyền, câu ngậm miệng lại hộ tôi cái!” Tô Cơ ngồi bên cạnh Hiếu Ảnh, lườm xéo Lăng Thần Huyền,” Hựu Tuệ hay thức thâu đêm học nên sức khỏe mới sa sút, cậu tưởng ai cũng lưỡi biếng như cậu chắc?”

”Xi! Học giỏi thì sao chứ?” Lăng Thần Huyền bĩu môi,” Cô vào được lớp A chẳng qua nhờ mẹ cô đi cửa sau cả! Nếu k thì với trình độ IQ như cô liệu có đậu vào nổi k? Rõ là nực cười...”

” Cậu ăn nói cẩn thận nhé!” Nghe thấy có người công kích cô hiệu trưởng Bạch Ngưng, Tô Cơ nhảy dựng lên như bị bạt tai,” Mama kèm tôi suốt kì nghỉ đông nên tôi mới thi đậu vào lớp A! Tôi đâu ngu lâu khó đào tạo như ai đó! Thầy hiệu trưởng Thôi rõ ràng đã đích thân kèm cặp cậu, thế mà cậu vẫn chỉ đậu vào được lớp E thôi đó!”

” Thì làm sao? Lớp E có gì k tốt hả?”

” Phải rồi, phải đó, Hiếu Ảnh cũng thích lớp E, vì có Tiểu Huyền Huyền học ở đó mà! Hê hê hê!”

” Đồ ngốc! Cô có im cái miệng k thì bảo! K biết gì thì đừng nói chen vào! Uống nước đi!”

” Nhưng Tiểu Huyền Huyền á, dạo này Tô Cơ chăm học thật mà...”

Đúng là bó tay với 3 tên này, lần nào gặp nhau là y rằng lại chằm chöhe.

Tiếng bước chân lúc nửa đêm trong khu biệt thự số 23 đã khiến tôi đủ đau đầu rồi, bây giờ lại thêm 3 người này cãi nhau loạn xạ cả lên... Ôi đầu tôi cứ như sắp vỡ ra đến nơi.

” Hựu Tuệ...Em k sao chứ? Lý Triết Vũ nãy giờ chỉ mỉm cười nhìn 3 tên kia cãi nhau ồm tỏi, nhưng nghe thấy tôi thở dài liền quay sang hỏi han.

” Ừm...Tôi k sao...chỉ là...gần đây áp lực học hành ghê quá nên thấy hơi đau đầu thôi...hahaha...” Tôi cười miễn cưỡng lắc lắc đầu.

Tốt nhất k nên để cho bọn họ biết đã xảy ra chuyện gì...Nếu Hiếu Ảnh biết, chắc chắn lại tính chuyện đi gặp ma để xin chữ kí...

” Thật là k sao chứ? Hựu Tuệ, tôi thấy mấy ngày hôm nay hình như em có tâm sự gì đó...” Lý Triết Vũ lo lắng nhìn tôi.

” Tôi...”

” Hựu Tuệ! Tôi và Hiểu Ảnh đi shopping đây, bà có đi k?” Tô Cơ kéo Hiểu Ảnh lên rồi quay sang hỏi tôi, nhưng mắt lại tức tối nhìn Lăng Thần Huyền

Tôi khựng lại, lời nói định thốt ra bỗng ghìm lại, khó khăn lắm tôi mới lấy lại tin thần, lắc đầu từ chối.

” Tôi k đi đâu, tối nay còn phải làm bài, các bà đi đi!”

” Thế chúng tôi đi đây!”

” Bye bye!” Tô Cơ và Hiểu Ảnh vẫy tay tạm biệt tôi, sau đó rời khỏi Happy House. Lăng Thần Huyền vẫn hậm hực ngồi uống coca

Tôi thở dài, ngẩng đầu lên. Qua cửa kính trong suốt, tôi nhìn thấy nóc khu biệt thự số 233, nỗi sợ hãi tự nhiên ập đến.

Lại sắp trở về căn biệt thự đó...Liệu tối nay tiếng bước chân đó có xuất hiện k? Cứ mỗi lần nghĩ đến nó là tôi lại rùng mình.

Nhưng...tôi là người quản lí khu biệt thự số 23, k thể vì điều này mà bỏ cuộc được.

Tô Hựu Tuệ, mày nhất định phải kiên trì đến cùng!

Tôi nắm chặt tay lấy dũng khí, đứng lên chào tạm biệt Lý Triết Vũ. Đúng lúc tôi định quay người rời đi thì Lý Triết Vũ gọi giật lại.

” Hựu Tuệ...Có lẽ yêu cầu này hơi quá đáng, nhưng...hôm nay tôi có thể đến đây chơi được k?”

Lý Triết Vũ mỉm cười dịu dàng với tôi. Tôi thẹn người ra, định từ chối, nhưng khi nhìn vào tròng mắt màu cà phê chân thành đó, tôi cảm thấy nếu từ chối cậu ấy thì thật mất lịch sự.

” Được...được! Nhưng trước 12h đêm,cậu phải về đó!” Tôi nhắc trước Lý Triết Vũ.

Nghe tôi nói vậy, Lý Triết Vũ sững người ra rồi bật cười

” Hahahaha! Tại sao lại phải 12h đêm? Em nghĩ tôi là cô bé lọ lem đi tham gia vũ hội à?”

” K...k phải! Tôi cũng k biết nên nói thế nào bây giờ, tóm lại cậu chỉ cần đồng ý là được” Tôi ngượng ngùng nhìn Lý Triết Vũ, thấy 2 má mình đỏ ửng lên.

Lý Triết Vũ khẽ gật đầu.

” Ừ, tôi biết rồi, nếu k có gì xảy ra thì tôi sẽ ra về trước 12h đêm”

K hiểu sao khi nghe Lý Triết Vũ nói vậy, tôi cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Kết kết!

Tôi đẩy cổng, Lý Triết Vũ theo tôi đi vào.

Do có Lý Triết Vũ đi cùng nên khu biệt thự ở đây mấy hôm trước còn u ám, rậm rạp là thế, vậy mà hôm nay bỗng trở nên đẹp lạ thường.

Cơn gió đầu hè tấp vào mặt khiến tôi cảm thấy khoan khoái, những lo lắng đè nén trong lòng giờ đã tan biến hết.

” Hựu Tuệ, sao trên tường đối diện cửa ra vào phải treo gương?” Lý Triết Vũ cởi giày, chỉ vào chiếc gương và hỏi.

” Tôi...tôi cũng k biết...” Tôi thay dép đi trong nhà, vừa đi vừa nhìn chiếc gương,” Có lẽ đó là sở thích của thầy chủ tịch...Thầy ấy bí hiểm lắm, mà sở thích cũng kì quặc! Cậu cứ nhìn cái đầu bò, đầu ngựa treo ở kia cũng biết...”

” Hahaha, nói cũng phải” Lý Triết Vũ cười rồi đi đến bên cạnh tôi, chỉ vào cánh cửa treo hình đầu bò,” Hựu Tuệ, tôi còn nhớ lần em và Dạ thi đấu với nhau ở đây, Dạ ở căn phòng này!”

” Đúng vậy...” Tôi thờ ơ nhìn căn phòng đó, khẽ gật đầu.

” Tôi vào trong xem có được k?” Lý Triết VU4 lịch sự hỏi tôi.

Tôi nhún vai, gơ tay làm động tác mời.

” Từ hôm dọn đến đây, tôi vẫn chưa vào căn phòng này, vì nơi đó có mùi của tên đáng ghét đó...”

Lý Triết Vũ mỉm cười rồi đưa tay đẩy cửa, bật đèn lên, sau đó từ từ bước vào.

“Chà căn phòng này bày trí hơi lạ nhưng tôi thấy tuyệt đấy chứ...”

Tuyệt ư?...Nếu tôi nhớ k nhầm thì tại căn phòng này bày trí như linh đường cho nên tôi mới bắt tên Kim Nguyệt Dạ đổi phòng cho...Sống ở căn phòng này mà thấy tuyệt mới lạ...

Tôi tò mò, hơi nhích người về phía trước, đứng ngoài cửa nhìn xung quanh căn phòng. Căn phòng trống rỗng, có 1 chiếc giường đặt sát tường, rèm cửa sổ màu vàng nhạt dài đến chạm đất, trên giường còn sót lại lọ thuốc và đồng hồ bằng đã dùng để băng bó cho tôi...

Đột nhiên khoảng thời gian ngắn ngủi ở cùng với Kim Nguyệt Dạ như trào trong kí ức đã đóng băng của tôi.

” Yeah! Cái giường này nằm sướng thật! Với lại nó chỉ cách cái giường cô có 1 bức tường thôi. Tôi gõ vào tường là cô nghe thấy đấy! Hơ hơ, đêm có ma mò đến tìm thì cô cứ gõ vào tường 3 nhát nhé, nếu tâm trạng tôi lúc đó tốt thì tôi sẽ sang cứu!”

” Lẽ nào bé Hựu Tuệ muốn ở chung phòng với tôi? Hơ hơ, bé cũng sống thoáng quá nhỉ?”

” Ồi trời! Cô...cô lấy máu bôi lên gương thật à? Đồ đầu đất! Nói thế mà cô cũng tin à? Bộ óc của cô làm bằng bã đậu hả? Đưa tay đây cho tôi xem nào!”

” Hựu Tuệ, sao cô keo kiệt thế, bát mì của cô có trứng, bát của tôi lại k có!”

” Bé Hựu Tuệ nè...”

Tách tách!

Nghĩ lại khoảng thời gian ở cùng Kim Nguyệt Dạ, tự nhiên tôi lại thấy rơm rớm nước mắt.

Kim Nguyệt Dạ...cái tên ngốc đó...sao bây giờ thay đổi nhanh thế?

” Hựu Tuệ, em sao vậy?” Thấy tôi nước mắt lưng tròng đứng ở cửa, Lý Triết Vũ vội chạy đến, nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt trên mặt tôi,” Em...nghĩ đến Dạ, đúng k?”

” Ô...Ừm...” Tôi sững người, mím chặt đôi môi đang run rẩy.

” Xin lỗi Hựu Tuệ, chúng ta đi ra thôi” Lý Triết Vũ thở dài, đóng cánh cửa lại.

” Xin lỗi, vừa nãy tôi...”

Khi bình tĩnh trở lại, tôi lau sạch nước mắt trên mặt, ngượng ngịu nhìn Lý Triết Vũ.

Lý Triết Vũ mỉm cười rồi xoa nhẹ đầu tôi.

Bầu không khí tĩnh lặng bao trùm lên 2 chúng tôi.

” À, đúng rồi, tôi vẫn chưa có cơ hội đi xem hết khu biệt thự này, hay là em dẫn tôi đi xem nhé!”

” Ừ...” Tôi gật đầu.

Đợi đã! Tôi chợt nhớ đến bước chân đã giầy vò tôi mấy ngày hôm nay. Đúng rồi! Tôi bước nhanh vào phòng ngủ, lấy con dao nhỏ dùng để gọt bút chì ở trên bàn đi đến bên cạnh Lý Triết Vũ.

” Hựu Tuệ, em cầm cái này theo làm gì?” Lý Triết Vũ chỉ vào con dao trên tay tôi thắc mắc.

Tôi nuốt nước bọt, giả bộ k có chuyện gì, vung vẩy con dao:

” À, nếu gặp chuyện gì, chúng ta...chúng ta dùng nó để phòng thân! hì hì hì...”

” Phòng thân?” Lý Triết Vũ tròn mắt, sau đó phì cười,” Hahahaha, con dao nhỏ bằng ngón tay này, gọt hoa quả còn chẳng được nữa là...”

“ ... ”

Nhìn tôi đỏ mặt, cúi đầu ậm ừ, Lý Triết Vũ thôi k cười nữa.

1 giọng nói ầm áp vang lên như đôi cánh thiên sứ vỗ nhẹ vào người tôi:

” Yên tâm, tôi sẽ bảo vệ em...”

” Lý Triết Vũ...”

” Chà, chúng ta sẽ đi xem chỗ nào trước đây!”

Lý Triết Vũ mỉm cười, bước về căn phòng đầu tiên bên trái hành lang.

Tôi đi sau cậu ấy, xem xét từng căn phòng.

1 tiếng đồng hồ đã trôi qua từ lúc nào...

” Ừm...Đây là căn phòng cuối cùng”

Tôi và Lý Triết Vũ đẩy nhẹ cánh cửa ngoài cùng bên trái hành lang tầng hai, bật đèn và bước vào”

” Đúng rồi Hựu Tuệ, em k thấy lạ sau?” Lý Triết Vũ đi quanh căn phòng rất rộng này, rồi đứng trước mặt tôi,” Nếu tôi nhớ k nhầm thì chỗ này dưới tầng 1 cái tường treo gương, k hề có phòng, nhưng sao tầng 2 lại có phòng nhỉ?

Bình thường tôi cũng rất ít khi lên tầng 2 nên chẳng chú ý đến chỗ lạ lùng này...

Lý Triết Vũ đi đến giữa căn phòng, giậm chân lên sàn nhà, sàn nhà phát ra tiếng cộp cộp, hình như còn có cả tiếng vọng lại.

” Lẽ nào ở dưới còn có căn phòng nữa?” Tôi k dám tin, tròn mắt nhìn sàn nhà bằng gỗ,” Nhưng nếu ở dưới có phòng thì phải có cửa chứ...Tôi đã sống ở đây mấy hôm rồi, chưa thấy căn phòng này có cánh cửa nào khác...”

” Điều lạ chính là ở đây...” Lý Triết Vũ thở dài, đi quanh sàn xem xét.

Đột nhiên như phát hiện ra điều gì đó, cậu ấy ngồi thụp xuống, nhìn chăm chăm vào cái lỗ đen sì dưới sàn đó.

Lý Triết Vũ gật đầu rồi ngẩng lên nhìn tôi:

” Hựu Tuệ, cho tôi mượn con dao”

” Hả? Mượn con dao?” Tôi ngạc nhiên , đưa con dao gọt bút chì cho cậu ấy.

Lý Triết Vũ gấp con dao lại, cẩn thận để dè lên trên miệng lỗ, sau đó thả tay ra, con dao rơi thẳng xuống dưới. Vài giây sau, từ dưới lỗ vọng ra tiếng kim loại rơi xuống mặt đất.

Bên dưới trống rỗng.

Chúng tôi như vừa hiểu ra điều gì đó, tròn tròn mắt nhìn nhau. Cả 2 đều vô cùng ngạc nhiên.

” A, tôi hiểu rồi!” Tôi đập đập vào đầu mình,” Tiếng bước chân bí hiểm đó vọng ra từ căn phòng bên dưới này...Nhưng căn phòng đó k hề có cửa bên trong sao lại có tiếng bước chân được?”

” Tiếng bước chân bí hiểm? Hựu Tuệ, em nói gì thế?” Nghe tôi lẩm nhẩm 1 mình, khuôn mặt Lý Triết Vũ vừa tỏ ra ngạc nhiên lại vừa quan tâm.

“À...Đây là...” Tôi k biết phải giải thích thế nào với Lý Triết Vũ nữa.

” Hựu Tuệ...” Thấy tôi đỏ mặt ấp úng, Lý Triết Vũ nhìn tôi khó hiểu,” Có chuyện gì k tiện nói với tôi sao?”

” k...K phải thế, thật ra là như thế này...”

Thế là tôi đành phải kể hết đầu đuôi câu chuyện về” tiếng bước chân bí hiểm” cho Vũ nghe.

" Toàn bộ chuyện là thế, tôi cũng k muốn giấu mọi người, nhưng tôi sợ mọi người biết lại lo lắng, cho nên mới...Lý Triết Vũ, cậu có nghe tôi nói k?..."

Óai...Nét mặt Lý Triết Vũ là lạ thế nào ấy, sao Vũ cứ nhìn tôi chằm chằm thế?

" Lý Triết Vũ..." Tôi bối rối, ghé sát lại nhòm mặt cậu ấy," Xin lỗi, thực ra chẳng muốn giấu cậu, tôi chỉ k muốn cậu lại lo lắng thôi...Cậu đã giúp tôi quá nhiều rồi"

Nghe tôi nói vậy, Vũ khẽ cười nhưng đôi mắt vẫn lộ rõ sự thất vọng.

‘ Hựu Tuệ, tôi k giận mà là lo cho sự an toàn của em. Căn phòng này rất lạ. Ngày mai tốt nhất em nên đi báo với trường, để trường cho người đến điều tra. Còn tối nay, tôi nghĩ em nên về nhà nhgi43

" Về nhà ư?" Tôi do dự nhìn Lý Triết Vũ, rồi lầm bầm," Tôi là người quản lí khu biệt thự số 23, nhưng lúc như thế này, tôi càng k thể bỏ của chạy lấy người được...Lý Triết Vũ, bây giờ cũng muộn rồi, cuậ nên về đi."

"..." Lý Triết Vũ thở dài,cốc vào đầu tôi," Làm sao tôi có thể bỏ mặc em 1 mình ở đây được!"

" Lý triết vũ..." Tôi ngẩng đầu lên nhìn nụ cười đẹp như thiên thần của cậu ấy, tất cả lo lắng sợ hãi phút chốc đều tan biến hết, trong lòng cảm thấy vui vui.

" Được rồi, đừng lo lắng nữa, tối nay tôi sẽ ở ngoài cửa canh chừng cho em"

" Hà? Làm thế sao được, cậu..."

" Đúng rồi, ban nãy lúc kiểm tra phòng, tôi tình cờ phát hiện ra chỗ này rất hay, đi với tôi đến đó nào" Lý Triết Vũ làm vẻ mặt bí mật nhìn tôi, sau đó k đợi tôi nói hết câu đã kéo tôi ra khỏi phòng, bước vào phòng sách ở trên gác xép.

FOUR

Phòng sách là căn phòng tối tăm nhất trong khu biệt thự, vì lâu nay k có người vào, hơn nữa mùi ẩm mốc bốc ra từ những cuốn sách trên giá kia và cả cái k khí âm u, lạnh lẽo của căn phòng này, khiến người ta chỉ mới đứng ở cửa thôi cũng đủ rùng mình.

Còn nhớ năm ngoái, tôi và Kim Nguyệt Dạ từng đứng trong đó nghe điện thoại, nhận nhiệm vụ mà thấy chủ tịch giao cho. K hiểu lúc đó tôi có ăn nhầm thứ gì mà can đảm dữ!

Phòng sách thực ra chỉ là gác xép trên nóc nhà này, cho nên có 1 bức tường được xây hơi nghiêng xuống dưới. Mặt tường nghiêng đó có cánh cửa sổ to, ánh trăng xuyên qua cánh cửa đó rồi chiếu lên mặt sàn phòng sách, khiến cho sàn nhà vốn đã lồi lõm càng trở nên nham nhở.

Lý Triết Vũ kéo tay tôi vào phòng sách, đứng dưới cửa sổ. Sau đó, cậu ấy giơ tay lên mở cửa.

Tôi chăm chú quan sát từng động tác của Vũ. K ngờ Vũ lại bám tay vào thành cửa sổ, nhảy phắc lên rồi trèo ra ngoài.

" Lý Triết Vũ...sao cậu lại trèo ra ngoài đó? Nguy hiểm lắm!" Tôi hét lên. Lý Triết Vũ quay lại, mỉm cười và đưa tay ra nắm lấy tay tôi.

" Hựu Tuệ, trèo ra ngoài này đi, ở đây cảnh đẹp lắm!"

Cảnh đẹp ư? Khu biệt thự này đã đủ ma quái lắm rồi, k ngờ còn có chỗ cảnh đẹp nữa sao? Nhưng...Lý Triết Vũ sẽ k lừa tôi đâu...

Tôi cố gấn hít 1 hơi thật sâu, bắt chước Lý Triết Vũ trèo ra ngoài. Nhờ cậu ấy đỡ, cuối cùng tôi cũng trèo được ra ngoài.

" Hựu Tuệ, ngắm trời đi..." Sau đó kéo tôi lên nóc nhà. Vũ chỉ tay lên trời.

Tôi vuốt lại mái tóc vừa bị gió thổi rối tung, sau đó ngửa đầu lên trời.

Woa...Đẹp quá! Tối nay trời nhiều sao thật, hơn nữa mỗi ngôi sao đều lấp lánh như viên ngọc. Cả bầu trời giống như 1 chiếc áo khoác đính toàn những viên đá quý đẹp mê hồn.

" A...tuyệt thật!" Tôi suýt xoa.

Lý Triết Vũ hít nhẹ 1 hơi, sau đó khẽ thì thầm:

” Ừm2...Lâu lắm rồi k trèo lên nóc nhà ngắm sao thế này. Mặc dù vào tháng bảy và tháng tám, trời mới nhiều sao như thế, nhưng đầu hè thì những vì sao trông mới thần bí và quyến rũ...”

” Hà? Lý Triết Vũ, cậu có vẻ am hiểu thiên văn nhỉ!” Tôi quay đầu nhìn Lý Triết Vũ,” Đúng rồi, Kim Nguyệt Dạ cũng rất giỏi thiên văn! Tôi và Dạ cũng từng ngắm sao cùng nhau lúc mùa thu...”

Ồ! điên thất! Tôi đúng là con ngốc! Sao tự dưng nhiên lại nhắc tới Kim Nguyệt Dạ nhỉ?

Vừa nói xong, tôi ước gì có thể cắn đứt lưỡi mình.

Nghe thấy thế, Lý Triết Vũ sững người ra 1 lát, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười dịu dàng.

” Hahaha! đương nhiên là am hiểu về thiên văn rồi! Hồi trước tụi tôi thích ngắm sao cùng nhau mà”

” Hà? Cậu...Cậu và Kim Nguyệt Dạ hồi trước hay ngắm sao cùng nhau ư?”

‘ Ừ!’ Lý Triết Vũ gật đầu. Cậu ấy bước đến bên tôi và ngồi xuống. Ánh mắt Lý Triết Vũ dường như rất xa xăm, hình như đang chìm đắm trong những hồi ức trước đây.

” Lúc đấy, mỗi khi tôi và Dạ có chuyện k vui, tụi tôi thường trèo lên nóc nhà Dạ để ngắm sao. Thực ra những hiểu biết của tôi về thiên văn, đều là do Dạ dạy cả. Sau đó, tụi tôi còn đặt tên cho 2 ngôi sao trên trời”

” Là hai ngôi sao nào?” Tôi tròn mắt tò mò hỏi.

” Nhìn ngôi kia đi!” Lý Triết Vũ giơ tay chỉ vào ngôi sao sáng nhất phía bên trái,” Tên nó là Lý Triết Vũ”

” Hà? Ngôi sao đó tên Lý Triết Vũ ư? Có vẻ rất hợp với cậu đấy! Lúc nào cũng phát ra as màu bạc, át đi as của những ngôi sao bên cạnh!” Tôi phấn khích ra mặt, say sưa ngắm ngôi sao sáng nhất bầu trời,” Thế...Kim Nguyệt Dạ là ngôi sao nào?”

” Hahaha...Là ngôi kia...” Lý Triết Vũ mỉm cười bí hiểm, giơ tay chỉ.

Tôi nhìn theo hướng Lý Triết Vũ chỉ, đó là” ngôi sao” sáng chói nhất trên bầu trời!

” Mặt...mặt trăng ư?”

” Đúng vậy!” Lý Triết Vũ gật đầu khẳng định

” Mặt trăng là Kim Nguyệt Dạ ư? Hẳn có vẻ tự cao tự đại quá nhỉ...” Tôi tặc lưỡi.

” Hahaha!” Nghe tôi nói vậy, Lý Triết Vũ cười phá lên,” Nhưng tên Kim Nguyệt Dạ cũng có nghĩa là ánh trăng ban đêm mà, vả lại tính của cậu ấy thì tôi chẳng thấy có gì lạ cả”

” Thế à?” Mặc dù nghe Lý Triết Vũ nói vậy nhưng tôi vẫn k thể gắn kết mối quan hệ giữa mặt trăng và tên Kim Nguyệt Dạ đáng ghét đó được.

Lý Triết Vũ mỉm cười nhìn tôi, cứ như là đọc thấu suy nghĩ của tôi vậy.

” Hựu Tuệ, em biết k? Mặt trăng mặc dù rất đẹp, lúc nào cũng kiêu hãnh tỏa sáng trên bầu trời đêm...Nhưng nó mãi mãi chỉ có thể tồn tại dưới cái bóng của mặt trời. Lúc nào cũng phải đợi đến khi mọi người đã chìm vào giấc ngủ, nó mới cô độc đứng 1 mình ở trên cao để cảm nhận thế giới này”

” Nó có thể chọn lựa làm sao! Nhiều sao như thế, nó sẽ thấy cô đơn nữa!” Tôi gất lên rồi đưa mắt nhìn mặt trăng đơn độc treo lơ lửng trên bầu trời. Tại sao nó lại lựa chọn con đường đơn độc 1 mình cơ chứ?

“...” Lý Triết Vũ cúi đầu trầm tư,” Hựu Tuệ...” Tôi quay sang nhìn Lý Triết Vũ.

” Em phải hiểu rằng, có người chỉ có thể là mặt trăng, cũng giống như chỉ có người chỉ có thể là sao!”

Giong5 nói nhẹ nhàng của Lý Triết Vũ như cơn gió thoảng qua mặt tôi.

” Bây giờ...có lẽ Dạ k muốn làm 1 mặt trăng cô đơn nữa, cho nên mới bắt chấp tất cả như thế...”

Tiếng thở dài của Lý Triết Vũ như mang theo chút bất lực, đau lòng...Nó như thổi vào tận trái tim tôi.

Bất chấp tất cả ư? Có phải Lý Triết Vũ muốn nói đến sự lựa chọn của Kim Nguyệt Dạ? Nhưng...nếu hẳn k muốn làm mặt trăng cô đơn nữa, thế thì tại sao lại bắt tay với Sun? Lẽ nào đây là cái cớ để hẳn quay mặt phản bội mọi người?

” Hựu Tuệ, đừng trách Dạ! Nỗi cô đơn và đau khổ mà Dạ đã phải âm thầm gánh chịu trong bao nhiêu năm qua, chúng ta k ai có thể hiểu cả. Mặc dù Dạ k chịu nói ra nguyên nhân tại sao lại làm thế, nhưng tôi tin Dạ có nỗi khổ tâm trong lòng. Tôi cũng tin rằng sẽ có ngày Dạ quay về với chúng ta!”

Mặc dù Kim Nguyệt Dạ bắt tay với Sun làm nhiều chuyện quá đáng, nhưng vị trí của Kim Nguyệt Dạ trong lòng Lý Triết Vũ k bao giờ có thể thay đổi được...

Lần đầu tiên tôi cảm thấy, tình bạn giữa Lý Triết Vũ và Kim Nguyệt Dạ giống như 1 tòa nhà bằng thép kiên cố, mãi mãi bền vững, khiến người khác ngưỡng mộ vô cùng...

” Nhưng...Dạ càng ngày càng xa...Thậm chí có ngày sẽ k tìm được đường về nữa...”

K hiểu sao, tự nhiên tôi lại nói ra câu đấy, trong lòng thấy rưng rưng. Liệu Kim Nguyệt Dạ có quay trở về như Lý Triết Vũ nói k? Có thật hẳn sẽ quay về k?

Tôi hít nhẹ 1 hơi, ngẩng đầu lên nhìn mặt trăng tĩnh lặng trong màn đêm.

Trăng chiếu ánh sáng bàng bạc lên mặt đất, khiến mọi thứ xung quanh như khoác lên mình chiếc áo thần bí.

K biết từ khi nào, bầu trời chợt xuất hiện những hạt sương đêm bay bay, nhẹ nhàng bao quanh nóc nhà, len lỏi vào những cành cây, rồi phủ cả lên người chúng tôi.

Tất cả mọi thứ đều trở nên mờ ảo.

Đột nhiên tôi nghe thấy Lý Triết Vũ lẩm bẩm 1 mình. Giọng nói đó mang lại cho tôi cảm giác ấm áp và bình yên...

Sự ấm áp. dịu dàng ấy dường như từ từ vuốt ve trán tôi, tôi bắt giác mỉm cười, cứ ngỡ mình đang đứng trước 1 biển hoa...còn có cả mùi cỏ thơm dịu dịu...

K biết bao lâu sau...

Cộp...cộp...

Cộp...cộp...

Những âm thanh kì lạ vang lên, phá hỏng giấc mơ của tôi. Tôi vội vàng tỉnh lại, ngồi bật dậy.

Vừa...vừa nãy hình như tôi lại nghe thấy tiếng bước chân bí hiểm! Đúng rồi, Lý Triết Vũ...

Tôi vội quay đầu nhìn, phát hiện ra k biết từ bao giờ Lý Triết Vũ đã ngủ say trên nóc nhà.

Cậu ấy gối đầu lên cánh tay, mái tóc màu hạt dẻ khẽ bay bay trong gió, làn da càng trở nên trắng hồng hơn dưới ánh trăng, trông cậu ấy chẳng khác nào vị thiên sứ lạc bước xuống trần gian...

Đợi đã! Tô Hựu Tuệ, đây k phải là lúc mà ” chiêm ngưỡng” Lý Triết Vũ. Vừa nãy hình như tôi lại nghe thấy bước chân, mà là ở phòng sách thì phải!

” Lý...” Tôi định lay Lý Triết Vũ dậy, nhưng nhìn về mặt cậu ấy đang ngủ say thì lại k nỡ đánh thức. Tôi k muốn phá hỏng 1 tác phẩm nghệ thuật” tuyệt đẹp thế này!

Thôi...Cứ để Lý Triết Vũ ngủ ở đây, tôi trèo vào phòng sách. Nhưng tiếng bước chân vừa chạm đất thì bên ngoài phòng sách lại vọng lại những tiếng bước chân quý quá!

Cộp...cộp...

Cộp...cộp...

Cộp...cộp...

Âm thanh này mọi khi vọng lên trên tầng xuống, nhưng hôm nay hình như lại vọng từ dưới lên, cứ như từng bước từng bước 1...

Mặc kệ! Trốn cũng chết, mà k trốn cũng chết kiểu gì tôi cũng phải tính sổ với kẻ dám dọa công chúa Milan này sợ đến hồn bay phách lạc!

Tôi thận trọng đi theo tiếng bước chân bí hiểm, từ tầng 2 đến tầng 1, đi qua phòng khách.

trong đêm tối có 1 bóng người nhẹ nhàng mở cánh cửa chính, vội vã băng qua khu vườn.

Con đường này sao tôi thấy quen thế, hướng này...k phải dẫn đến giếng cổ sao?

Tôi rảo bước nhanh hơn, đi theo sát bóng đen đó. Bóng đen trước mặt tôi càng đi càng nhanh.

Trời đất! Đi đến chỗ rẽ thì cái bóng đen đó biến mất tăm.

Tôi vội vã đuổi theo, đột nhiên bị cái gì đó đập mạnh phách sau đầu, tôi choáng váng, cả người ngã xuống đất.

Trong mơ màng, dưới ánh trăng mờ ảo, 1 tia sáng kim loại chiếu rọi vào mắt tôi.

Hà? Đó k phải là chiếc nhẫn định mệnh màu bạc mà tôi từng nhìn thấy sao?

Hết tập 10

56. Q.11 - Chương 1: Chiếc Nhẫn Bạc Của Chàng Hiệp Sĩ Zorro

Địa điểm:

Văn phòng hiệu trưởng

Khu biệt thự số 23 phố Angel

Happy House

Nhân vật:

Tô Hựu Tuệ, Tô Cơ, Hiểu Ảnh, Kim Nguyệt Dạ, Lý Triết Vũ, Lăng Thần Huyền, Sun, Bạch Ngưng, Thôi Khởi Thánh, Nhã Văn

One

“Hựu Tuệ không sao chứ? Làm tôi sợ hết hồn...”

“Tôi chỉ lo Hựu Tuệ nếu biết chuyện chắc không chịu được mất...”

“ Vũ và Tuệ sao lại ở đó chứ?”

...

Ôi...đau đầu, tức ngực quá...

Mình đang ở đâu thế này? Mình vẫn còn sống ư?

Tôi thấy đầu mình nặng trĩu, không biết đâu là thật, đâu là mơ nữa. Những tiếng bàn tán xôn xao cứ dội vào tai, tôi muốn mở mắt ra nhìn xung quanh xem đã xảy ra chuyện gì, nhưng mí mắt cứ như bị dính chặt lại, không tài nào mở ra được!

“ Tô Cơ! Hựu Tuệ vẫn chưa tỉnh à?”

Ồ là giọng của Lý Triết Vũ

“ Ừm vẫn chưa tỉnh, nhưng cậu cứ yên tâm Hựu Tuệ chỉ bị đập nhẹ 1 cái thôi mà! Hựu Tuệ còn sống dai hơn cả giun đất, không có chuyện gì đâu!”

Hèn chi đầu mình đau thế, bị ai đấy đánh lén ư?

Nhưng con nhỏ Tô Cơ to gan thật, dám ví công chúa này với giun đất à?

“...Đúng rồi, Lý Triết Vũ! Sao cậu và Hựu Tuệ lại ngất xỉu ở giếng cổ nhỉ? Tồi qua mama tôi nhận được điện thoại của thầy tuần tra, thầy ấy nói là cậu và Hựu Tuệ đến đó tìm kho báu! Nghe thấy vậy, mama tôi giận đến tím mặt”

Tôi và Lý Triết Vũ đi tìm kho báu ư? Tô Cơ đang nói linh tinh gì thế?

“ Tồi qua tôi và Tuệ nói chuyện với nhau trên nóc biệt thự số 23, sau đó tôi ngủ quên mất. Khi tôi tỉnh dậy thì không thấy Tuệ ở đó nữa. Thấy lo cho Tuệ nên tôi mới đi theo, ai ngờ bị đánh lén...” Lý Triết Vũ nói như tự trách mình.

“ Hả? Bị đánh lén á? Thế cậu có nhìn thấy tên đánh lén hai người không?”

Câu hỏi của Tô Cơ khiến tôi bồi hồi nhớ lại việc xảy ra tối hôm qua, từng mảnh ghép kí ức dần dần hiện lên trong đầu....

Tiếng bước chân kì lạ ở khu biệt thự số 23...còn cả bóng đen bí ẩn nữa...

“ Không nhìn thấy nhưng...”

Chiếc nhẫn màu bạc?

Đúng rồi, đó là chiếc nhẫn mà Lý Triết Vũ đã từng đeo! Lẽ nào trong khoảnh khắc tôi bị đánh ngất đi, Lý Triết Vũ đã đi theo tôi?

Rầm!

Đúng lúc tôi đang cố mở mắt ra nhìn thì cánh cửa bật mạnh, một tiếng động lớn vang lên làm tôi giật bắn mình.

“ Kìa Huyền, Hiểu Ảnh! Hai người làm gì mà thở hổn hển thế?”

“ Vũ! Không xong rồi!” Lãng Thần Huyền dường như rất căng thẳng, hần thở dốc, giọng nói đầy lo lắng, “ Tôi và Hiểu Ảnh vừa từ trường về, tôi nghe chú Khởi Thánh nói có người tố cáo với hiệu trưởng Bạch Ngưng là cậu và Hựu Tuệ đang bí mật điều tra kho báu ở khu biệt thự số 23, họ còn nói có bằng chứng hân hoi. Ngày mai 2 cậu sẽ bị gọi lên văn phòng hiệu trưởng, nếu đúng như vậy thì các cậu sẽ bị đuổi học đấy”

“ Cái gì? Tố cáo tụi tôi bí mật điều tra kho báu ở khu biệt thự số 23 ư? Sao lại thế?” Nghe Lãng Thần Huyền nói vậy tôi bật dậy như lò xo

“ Hựu Tuệ! Bà tỉnh rồi à? Bà ổn rồi chứ?...”

“ Tuệ, Vũ! Hai người mau nghĩ cách đi!” Không đợi Tô Cơ nói hết câu, Lãng Thần Huyền kéo Tô Cơ ra, hốt hoảng nhìn tôi và Lý Triết Vũ, “ Nếu cứ đà này thì hai người sẽ bị đuổi học thật đấy!”

“ Huhuhu Hiểu Ảnh không muốn Hựu Tuệ và Vũ bị đuổi học đâu!”

“ Hựu Tuệ...Vũ...Chúng ta phải làm thế nào đây?”

“ Đợi đã...” Không còn thời gian ngồi ca cẩm nữa, tôi vội vàng tóm lấy tay trái của Lý Triết Vũ, rồi nhìn cậu ấy chăm chăm, “ Lý Triết Vũ, chiếc nhẫn bạc của cậu đâu rồi?”

“ Hựu Tuệ, hóa ra em cũng nhìn thấy à!” Lý Triết Vũ mỉm cười đau khổ, định nói cái gì đó nhưng lại thôi

“ Hựu Tuệ, bây giờ là lúc nào mà cô còn tâm trạng nói chuyện yêu đương hả?” Lãng Thần Huyền lắc đầu ngán ngẩm, “ Vũ không đeo nhẫn từ lâu lắm rồi, chỉ có Kim Nguyệt Dạ còn đeo thôi!”

Kim Nguyệt Dạ ư?

Vậy..tối qua, người mà tôi nhìn thấy là...

Mặt tôi trắng bệch quay sang nhìn Lý Triết Vũ. Cậu ấy không nói gì, chỉ khẽ gật đầu. Tôi cảm thấy như có 1 tảng đá nặng nghìn cân đè nặng lên tim mình.

Tôi ngốc quá...Cần gì phải đoán già đoán non chứ? Chắc chắn mọi chuyện do Su và Kim Nguyệt Dạ dựng lên.

Tôi còn nuôi hi vọng gì nữa...

“ Hựu Tuệ, đừng lo...” Lý Triết Vũ này giờ im lặng, đột nhiên quay sang nhìn tôi, rồi mỉm cười an ủi, “ Tin tôi đi, dù xảy ra chuyện gì, tôi cũng ở bên em.”

“Lý Triết Vũ...”

Two

“ Mời em Tô Hựu Tuệ đến phòng hiệu trưởng gấp!”

“ Mời em Tô Hựu Tuệ đến phòng hiệu trưởng gấp!”

Sáng hôm sau, tôi chưa kịp bước vào lớp, thì loa trường đã vang lên inh ỏi, tôi đành phải mang theo cặp sách đến phòng hiệu trưởng.

Vừa mở cửa bước vào, tôi đã cảm thấy không khí ngột ngạt vô cùng, có vẻ như không thể thở được.

Lý Triết Vũ đến trước tôi. Cậu ấy ngồi trên chiếc ghế đặt giữa phòng, vẫn điềm đạm uống trà như bình thường. Cô hiệu trưởng Bạch Ngưng, thầy hiệu trưởng Thôi, thầy Nhã Văn nghiêm nghị ngồi trước mặt cậu ấy chẳng khác nào ‘hội đồng thẩm vấn’, thế mà Vũ vẫn vô cùng bình thản, cứ thế đến đây để dự tiệc trà vậy.

“ Ô, Hựu Tuệ đến rồi hả? Hình như sắc mặt cô hôm nay không được tốt lắm!” Một giọng nói mỉa mai vang lên.

Tôi co rúm người lại, nhìn về phía phát ra giọng nói đó. Kim Nguyệt Dạ cũng bước vào phòng từ lúc nào. Hắn nở nụ cười đầy ẩn ý, rồi nhìn tôi chằm chằm như thể đọc thấu tâm can tôi.

Đáng ghét! Hắn dám giễu cợt tôi à?

Tôi trừng mắt nhìn Kim Nguyệt Dạ, sau đó đến ngồi cạnh Lý Triết Vũ.

“ Dạ, cậu cũng đến hả?” Lý Triết Vũ mỉm cười hỏi Kim Nguyệt Dạ

Kim Nguyệt Dạ quay sang gật đầu với Lý Triết Vũ:

“ Với tư cách là ứng viên quản lý khu biệt thự số 23, tôi đương nhiên có quyền biết đầu đuôi chuyện này. Hơn nữa, thầy hiệu trưởng Thôi bảo tôi đến đây nghe” Kim Nguyệt Dạ vừa cười gian gian vừa nhìn tôi chòng chọc, không hiểu sao tôi bỗng cảm thấy căng thẳng vô cùng.

Bóng đen đánh lén tôi...lẽ nào đúng là hắn...

“ Tô Hựu Tuệ, Lý Triết Vũ”, cô hiệu trưởng Bạch Ngưng nghiêm nghị nhìn chúng tôi, “ Chắc các em đã biết chúng tôi gọi các em lên đây là có chuyện gì rồi, các em còn gì để nói nữa không?”

Tôi và Lý Triết Vũ hết nhìn nhau, rồi quay sang nhìn 3 thầy cô.

“ Thưa thầy cô, tối hôm kia em và Lý Triết Vũ đúng là có đến chỗ giếng cổ, nhưng chúng em không hề điều tra kho báu,em nghĩ đây chỉ là hiểu nhầm thôi ạ.”

“ Há? Vậy ư?” cô Bạch Ngưng chau mày, “ Tô Hựu Tuệ, đừng quên trường đã dạy các em thế nào, làm người quan trọng nhất là phải thành thật!”

“ Thưa cô, em xin thề, em không nói dối ạ!” Tôi nhìn thẳng vào mắt cô Bạch Ngưng, sau đó trả lời rất dứt khoát.

“ Được rồi.” Cô Bạch Ngưng thở dài, “ Em có thể nói cho cô biết, đêm hôm đó tại sao em lại ngất xỉu bên giếng cổ được không?”

“ Vì em muốn đi Kim...” Vừa mới nói đến chữ ‘ Kim’, tôi đã ngậm chặt miệng lại.

Làm thế nào đây? Có nên nói ra không? Nói rằng tôi dó trước khi ngắt đi, tôi đã nhìn thấy chiếc nhẫn bạc ư?... Nhưng nếu thế...Kim Nguyệt Dạ sẽ bị lôi vào chuyện điều tra kho báu...

Trời ơi! Tôi bị làm sao vậy? Đến lúc này còn đi lo cho Kim Nguyệt Dạ! Đến thân mình còn chẳng lo nổi nữa là...Nhưng nếu tôi qua đúng là hấn đánh lén làm tôi ngắt đi...thì hấn chính là hung thủ hãm hại tôi...Nhưng tôi...

Chẳng hiểu sao tôi vẫn không dám nhìn thẳng vào hiện thực tàn khốc này. Biết đâu...tôi đã nhìn nhầm, biết đâu đó chỉ là sự hiểu nhầm? Hơn nữa, tôi cũng chẳng có bằng chứng rõ ràng gì cả...

Cuối cùng tôi mím chặt môi, lựa chọn cách im lặng.

“ Em muốn đi theo ai?” Thầy hiệu trưởng Thôi hỏi dồn. Giọng thầy đã cắt đứt mạch suy nghĩ của tôi.

“ Dạ, em...” Tôi bối rối nhìn các thầy cô.

Trời ơi...cũng tại tôi cứ ấp a ấp úng làm mọi người càng nghi ngờ tôi và Lý Triết Vũ hơn.

“ Em , em nghe thấy tiếng động lạ, cho nên em muốn đi xem đã xảy ra chuyện gì...”

“ Chỉ thế thôi sao? Chứ không phải em đi tìm kho báu à?” Hiệu trưởng Bạch Ngưng cao giọng hỏi.

“ Thưa cô, không phải em muốn đi tìm kho báu, mà có người muốn hãm hại em, nhân lúc em mất cảnh giác, người đó đã đánh em ngắt đi!” Đối mặt với những câu chất vấn lạnh như băng của cô Bạch Ngưng, tôi hoang mang cực độ.

“ Hựu Tuệ...” Lý Triết Vũ vỗ nhẹ vào vai tôi, rồi khẽ nhắc nhở, “ Bình tĩnh đã nào...”

Thôi chết! Bây giờ tôi mới nhận ra ban nãy mình hơi kích động quá.

“ Vậy à...” Hiệu trưởng Bạch Ngưng trầm giọng, quay sang nhìn thầy hiệu trưởng Thôi, “ Thầy Thôi, thầy lấy hộ tôi cái kia ra.”

Cái gì vậy?

Thầy Thôi rút chiếc túi nhựa trong ngăn kéo bàn ra, bên trong có đựng mấy thứ, có vẻ nặng nề.

“ Hựu Tuệ, khi chug1 tôi tìm thấy em bên giếng cổ, tay em đang cầm chặt thứ này.” Thầy Thôi nhìn tôi, rồi nói với giọng rất lạnh nhạt.

“ Bản đồ các cung hoàng đạo ư?” Tôi tròn mắt nhìn, không thể tin được trong túi nhựa lại là bản đồ các cung hoàng đạo.

Tại sao...tại sao khi tôi ngắt đi mà trong tay lại có tấm bản đồ này?

“ Hựu Tuệ, nhà trường đã cấm điều tra về kho báu, vậy tại sao trong tay em lại cầm tấm bản đồ này?” Cô Bạch Ngưng nghiêm mặt khiến tôi thấy bối rối vô cùng.

“ Em...em không...Bức hình này không phải là...” Tôi cố gắng giải thích, nhưng tôi biết nói thế nào đây? Tôi đưa mắt cầu cứu Lý Triết Vũ, nhưng cậu ấy vẫn im lặng, không biết cậu ấy đang nghĩ gì?

“ Bị đánh ngắt đi? Sao lại thế...”

Lúc lòng tôi đang rối như tơ vò thì 1 giọng nói vang lên khe khẽ bên tai. Tôi quay sang nhìn thì bắt gặp ánh mắt ngỡ ngàng của Kim Nguyệt Dạ. Nét mặt hấn rất khó hiểu, nhưng ngay lập tức hấn vờ vệt mỉm cười để che dấu vẻ mặt đó.

“ Thưa cô, chỉ có em và Hựu Tuệ biết bản đồ các cung hoàng đạo, bây giờ nhân chứng vật chứng đều đủ cả, em nghĩ không cần phải giải thích gì nữa...”

Kim Nguyệt Dạ!

Tôi trừng mắt nhìn Kim Nguyệt Dạ. Hấn đang cười rất quái đản, chăm chăm nhìn tôi và Lý Triết Vũ.

Tôi tức run cả người!

“ Kim Nguyệt Dạ, cậu quá đáng vừa thôi!” Tôi tức tối nhìn Kim Nguyệt Dạ

“ Tôi chỉ nói sự thật thôi mà” Kim Nguyệt Dạ mỉm cười rồi nhún vai. “ Hựu Tuệ à, dám làm thì dám nhận, các thầy cô sẽ phán xử công bằng”

Lúc này tôi chẳng còn nghĩ được gì nữa, nỗi cảm phần dồn vào lồng ngực như muốn nổ tung ra!

“ Tôi đã làm gì sai nào! Thực hư thế nào chỉ có cậu là người rõ nhất!” Tôi nhìn thẳng vào mắt Kim Nguyệt Dạ. “ Tôi hôm đó em đi theo tên trộm đột nhập vào khu biệt thự số 23 nên mới đến chỗ giếng cổ! Tên trộm đó chính là Kim Nguyệt Dạ! Sau đó em bị cậu ta đánh ngất đi!”

Tôi vừa nói xong, cả căn phòng im lặng đến đáng sợ.

Mắt cô hiệu trưởng Bạch Ngưng sáng lên, thầy hiệu trưởng Thôi thì kinh ngạc, còn thầy Nhã Văn thì vẫn ngồi im không nói gì.

Lý Triết Vũ lặng lẽ nhìn tôi.

“ Hựu Tuệ, cô nói đùa gì thế?” Kim Nguyệt Dạ ngẩn người nhìn tôi rồi đột nhiên cười phá lên, “ Nói dối thì phải biết cách chứ, tối hôm đó tôi làm thêm ở Happy House, thầy Nhã Văn có thể làm chứng.” Lời nói của Kim Nguyệt Dạ như bóp chặt tim tôi lại, tôi cố gắng mở to mắt nhìn mọi người, nhưng sao tôi thấy khó thở như thế này?

“ Thầy hiểu rồi.” Thầy Nhã Văn bấy giờ mới lên tiếng, rồi đưa mắt nhìn chằm chằm Lý Triết Vũ, “ Tập đoàn Lý thị và trường Minh Dương đã thỏa thuận với nhau, ban lãnh đạo nhà trường sẽ nhanh chóng xử lý tốt đẹp chuyện này. Bây giờ tôi tuyên bố, chuyện này ở đây là kết thúc, hi vọng tất cả mọi người ở đây sẽ không ai nói chuyện này ra ngoài.”

Nhà trường đã thỏa thuận với tập đoàn Lý thị ư? Mọi chuyện đến đây là kết thúc sao ?

Tôi ngạc nhiên, hết nhìn thầy Nhã Văn rồi lại nhìn Lý Triết Vũ, không hiểu đầu cua tai nheo ra sao cả.

“ Có điều...” Thầy Nhã Văn quay sang nhìn tôi, “ Khu biệt thự số 23 phố Angle là biểu tượng của trường Minh Dương. Cho nên không thể để nó có điều tiếng gì. Hựu Tuệ, chuyện em tự ý điều tra kho báu vẫn còn chưa sáng tỏ nên nhà trường quyết định ngày mai sẽ tước quyền quản lý khu biệt thự số 23 của em, nhiệm vụ này sẽ do Kim Nguyệt Dạ tiếp nhận”

“ Thầy bảo sao cơ ạ?”

Giọng nói dứt khoát của thầy Nhã Văn như đòn mạnh giáng vào đầu tôi.

Tôi tròn mắt nhìn thầy Nhã Văn và hai thầy cô hiệu trưởng.

“ Thôi, các em lên lớp đi” Thầy Nhã Văn giơ tay ra hiệu, “ Ngày mai nhà trường sẽ chính thức dán thông báo tước quyền quản lý khu biệt thự số 23 của Tô Hựu Tuệ”

“ Nhưng thưa thầy, em...”

“ Hựu Tuệ...” Lý Triết Vũ kéo mạnh tôi, “ Đi thôi!”

Tôi muốn giật tay Lý Triết Vũ ra, nhưng cậu ấy nắm chặt quá, tôi đành ngậm ngùi bước ra khỏi cửa.

Nhưng sự phẫn nộ cùng ầm ứ như cháy bùng bùng trong đầu tôi, cứ dồn dập, dồn dập từng đợt một...

“ Hựu Tuệ...tôi đã bảo với cô từ lâu rồi mà, mọi chuyện vẫn chưa kết thúc đâu...” Kim Nguyệt Dạ quay lại nhìn tôi với vẻ mặt lạnh lùng, “ Nhưng bây giờ thì đã kết thúc thật rồi...”

Chiếc nhẫn chắc chắn là của hấn ta, tất cả mọi chuyện đều do hấn ta dựng lên, chỉ vì muốn dành quyền quản lý khu biệt thự số 23 mà hấn không từ thủ đoạn...

“ Hựu Tuệ, đừng nhìn tôi như thế, kéo tối nay tôi gặp ác mộng mất!” Kim Nguyệt Dạ vẫn thản nhiên như không.

Bốp!

Sự phẫn nộ đã làm tôi mất hết lí trí và tỉnh táo, tôi không còn giữ được bình tĩnh nữa, giờ tay tát mạnh vào mặt Kim Nguyệt Dạ.

Tôi trừng mắt nhìn Kim Nguyệt Dạ, cố nuốt những giọt nước mắt ẩm ứ vào trong:

“ Kim Nguyệt Dạ... cậu thật đê tiện!”

“...” Mặt Kim Nguyệt Dạ không hề có chút biểu cảm.

“ Dạ, tất cả đều do cậu dựng lên đúng không?...”

Lý Triết Vũ đứng bên cạnh tôi đột nhiên nghiêm giọng hỏi, còn tôi thì không muốn nghe câu trả lời chút nào.

Kim Nguyệt Dạ chậm chậm quay lại, mặt lạnh như tiền nhìn tôi và Lý Triết Vũ, cuối cùng hần khê mỉm cười :

“ Đúng thế!”

Quả đúng như vậy! Tôi nhắm tịt mắt rồi quay mặt đi, không muốn nhìn thấy gương mặt ác quỷ đội lốt thiên sứ của hắn.

“ Dạ, dù tôi không biết tại sao cậu lại làm thế, nhưng cậu đã làm tổn thương người mà cậu yêu quý nhất, nhất định sẽ có lúc cậu phải hối hận...”

“ ... ”

Tất cả im lặng đến đáng sợ

Nhưng tiếng huyền não vọng lại từ sân vận động cứ như đến từ thế giới khác.

Kim Nguyệt Dạ chùng mắt xuống, cả ba người chúng tôi vẫn đứng im như tượng, không ai nói gì hết.

Cuối cùng tôi chỉ nghe thấy tiếng cười yếu ớt của Kim Nguyệt Dạ vang lên ở phía cuối hành lang: “ Vũ, tôi đã từng thay cậu bảo vệ người cậu trân trọng nhất, còn bây giờ đến lượt cậu phải bảo vệ người đó...”

Nhìn bóng Kim Nguyệt Dạ đi khuất dần, tự dưng tôi có cảm giác hắn đã thực sự đã bước ra khỏi thế giới của tôi mãi mãi....

Three

Một ngày lại trôi qua, trong lòng tôi thấy nặng trĩu.

Hôm nay là ngày tôi phải chuyển khỏi khu biệt thự số 23, mặc dù nhà trường đã dán thông báo tước quyền quản lý của tôi nhưng lại không nói rõ nguyên nhân. Hôm nay trường Minh Dương sẽ tổ chức lễ bàn giao quyền quản lý cho Kim Nguyệt Dạ. Những lời bàn tán xôn xao 2 ngày nay khiến tôi vô cùng mệt mỏi.

“ Hựu Tuệ, lễ bàn giao quyền quản lý khu biệt thự số 23 đã kết thúc rồi, tụi tôi sẽ giúp em thu xếp đồ đạc rồi đưa em về nhà.” Lý Triết Vũ vẫn cười dịu dàng như mọi khi, “ Đúng rồi, 2 ngày nay Tiểu Dực bị ốm nên không đến giúp em được, tên nhóc đó nhờ anh xin lỗi em.”

“ Không cần đâu, thật ra mọi người không cần giúp cũng được mà, một mình tôi là đủ rồi...” Tôi cố gắng tỏ ra không có chuyện gì, nhưng mọi người vẫn im lặng.

Mọi người giúp tôi thu dọn, đóng đồ đạc thành từng thùng rồi chuyển đi.

“ Đúng rồi, hôm nay Hiểu Ảnh gặp Dạ đấy! Cậu ấy bảo tối nay sẽ dọn tới đây ở, sao giờ vẫn chưa thấy mặt mũi đâu nhỉ?” Hiểu Ảnh tỏ ra rất hồ hởi, cứ như đang chơi trò chuyển nhà, vừa khệ nệ ôm thùng sách nói, “ Sáng nay Dạ trông phong độ ghê! Khi cậu ấy nhận cơ của người quản lý khu biệt thự số 23, mấy nữ sinh bên cạnh Hiểu Ảnh có vẻ phấn khích lắm!”

“ Hiểu Ảnh! Bà ít lời thôi! Mau chuyển đồ đi!” Tô Cơ lườm Hiểu Ảnh.

Tôi kéo vali đi sau họ. Nghe Hiểu Ảnh nói vậy mà dờ dẫm cả người, tôi khom lưng đặt vali xuống đất.

“ Tô Cơ, Hiểu Ảnh, đây là vali cuối cùng rồi, lát nữa 2 bà gọi Vũ và Huyền bê giúp tôi được không? Tôi vào nhà vệ sinh thu nốt mấy đồ dùng nữa.”

“ Hựu Tuệ, đừng như vậy nữa mà, bà thừa biết Hiểu Ảnh nói có bao giờ suy nghĩ đâu, bà đừng để bụng làm gì.”

“ Tôi không sao bà đừng lo!” Tôi cố gượng cười vẫy tay với Tô Cơ, vội vàng quay người đi vào nhà vệ sinh. Vừa bước vào, nước mắt tôi đã chảy ra, ướt đầm cả hai má.

Thật nhục nhã...

Mặc dù trước đây tôi luôn thua Kim Nguyệt Dạ, nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy thua Kim Nguyệt Dạ thật nhục nhã!

Hắn là kẻ đê tiện đã bán rẻ bạn bè, nhưng...tôi lại thua trong tay 1 tên tiểu nhân vô liêm sỉ như vậy!

“ Hựu Tuệ, dọn dẹp xong chưa? Huyền đã chuyển vali giúp em rồi, một mình em sắp xếp đồ đạc ở nhà được chứ?” Giọng Lý Triết Vũ vang lên bên ngoài nhà vệ sinh, tôi vội vàng quệt nước mắt rồi cầm lấy khăn rửa mặt và bàn chải.

“ Xong ngay đây!”

Mặc dù trong lòng rất buồn, nhưng tôi không muốn cho Lý Triết Vũ và mọi người biết, không thể để mọi người lo lắng cho tôi nữa.

Hựu Tuệ, mày phải kiên cường lên!

Tôi bước đến trước gương, lau sạch nước mắt và lấy lại tinh thần. Nhưng lúc tôi chuẩn bị quay ra thì chợt nhìn thấy 1 vết nứt nhỏ trên gương.

Hả? Gương bị hỏng à? Sao lại nứt thế này?

Tôi đưa tay ra sờ. Không ngờ, mới vừa chạm nhẹ vào, gương đã tự mở ra như 1 cánh cửa.

Thế...thế nào là sao? Sau tấm gương còn có 1 chiếc tủ để đồ.

Tôi ngạc nhiên nhìn chiếc tủ màu vàng sau gương. Hình như đây là tủ để đồ dùng cá nhân hàng ngày thì phải, nhưng sao lại phải dấu kĩ thế này?

Mà ngay cả chiếc gương này trông cũng chẳng giống những chiếc gương thông thường, tuy mặt sau là tấm gỗ màu nâu nhưng tên tấm gỗ này lại có những nét vẽ mờ mờ.

Nhưng nét vẽ này sao lại quen quá!

Tôi tò mò kiễng chân lên xem. Đột nhiên cứ như có dòng điện chảy qua, toàn thân tôi tê tê.

Ồ, những nét vẽ tuy ngoằn ngoèo nhưng nếu nối chúng lại với nhau thì...Đúng rồi, đây chính là bức vẽ cung hoàng đạo, một bức vẽ chỉ có điểm đầu không có điểm cuối!

Cộc! Cộc! Cộc!

Tim tôi đập loạn xạ. Đúng lúc đó, một giọng nói cắt ngang mạch suy nghĩ của tôi:

“ Mọi người thu xếp cũng gần xong rồi nhỉ? Tôi đã mang đồ đến đây rồi.”

Là Kim nguyệt Dạ?

Trời! Hắn đến rồi sao? Sao mà nhanh dữ vậy?

Tôi hốt hoảng nhìn lướt xung quanh. Có cách rồi! Tôi rút 1 tờ giấy ăn to ra, sau đó vội vàng quệt 1 lớp mặt nạ rong biển lên mặt sau của gương rồi ấn mạnh tờ giấy ăn vào.

“ Bất lịch sự thật, cậu đuổi khéo mọi người đấy à?”

“ Cũng gần xong rồi! Huyền, chúng ta dọn đi thôi.” Tô Cơ nhẹ nhàng nói.

“ Được rồi, tôi mang này thứ này vào nhà vệ sinh trước đã.” Kim Nguyệt Dạ dường như chẳng để ý đến khuôn mặt hằn học của Lăng Thần Huyền, hắn chậm rãi đi về phía nhà vệ sinh.

Nhanh! Nhanh lên nào! Cầu cho lớp mặt nạ nhanh khô! Tôi ra sức thổi vào tờ giấy ăn. Đúng là mặt nạ rong biển có khác, loáng một cái đã khô rồi. Tôi mừng rỡ mở ra xem, trên tờ giấy ăn có những vết xah ngoằn ngoèo. Không kịp nữa rồi, tôi vội vàng vớ lấy vòi nước rồi dùng chiếc khăn tắm lau sạch sẽ để xóa sạch dấu vết sau gương.

Cạch!

Kim Nguyệt Dạ đẩy cửa bước vào. Tôi ngược nhìn gương mặt thoáng chút ngạc nhiên của hân.

“ Tôi đang kiểm tra xem có thứ gì còn sót ở đây không! Xong rồi đấy!” Tôi cố tình làm mặt lạnh, cuộn tờ giấy ăn lại, sau đó nhét vội vào túi đồ rồi bước ra ngoài.

“ Không sao, cô cứ kiểm tra thoải mái đi!” Kim Nguyệt Dạ liếc nhìn tôi, may mà hân không để ý tới cử chỉ nhỏ của tôi.

Tôi nắm chặt túi đồ, cố gắng tỏ ra bình thản nhưng thật ra trống ngực thì đập thành thịch.

Khi tôi bước ra phòng khách, thấy ở giữa phòng đặt 1 chiếc vali không to lắm, trên có đề chữ ‘ Kim’ bằng mực đen rất to.

Hành lí của Kim Nguyệt Dạ chỉ có vậy thôi ư?

Ôi trời, bây giờ là lúc nào rồi mà mày nghĩ linh tinh thế hả Hựu Tuệ?

Tôi trấn tĩnh lại, bước về phía Lý Triết Vũ đang đứng chờ sẵn ở cửa, “ Xong xuôi hết rồi”

“ Vậy chúng ta đi thôi.” Lý Triết Vũ gật đầu rồi quay qua gọi nhóm Tô Cơ, “ Đi thôi, đưa Hựu Tuệ về nhà nào!”

“ Oh yeah! Đi nào! Hựu Tuệ, túi của bà có nặng không? Để Hiểu Ảnh cầm giúp cho nào! Trời! Hựu Tuệ, sao tay bà xanh lét thế kia? Bo65 vừa nãy bà đi bắt ếch xanh à? Không lẽ ở đây lại có ếch? Nó chui lên từ đường ống nước phải không...”

Chúng tôi bước đi trong tiếng cười đùa không ngớt của Hiểu Ảnh.

“ Vũ!” Khi chúng tôi bước đến cổng, Kim Nguyệt Dạ đột nhiên gọi Lý Triết Vũ.

“ Dạ, có chuyện gì à?” Lý Triết Vũ quay đầu lại, lạnh nhạt nhìn Kim Nguyệt Dạ. Có lẽ đây là lần đầu tiên Lý Triết Vũ nhìn Kim Nguyệt Dạ với ánh mắt như thế.

“ Cũng chẳng có gì...” Kim Nguyệt Dạ mỉm cười khó hiểu, sau đó nháy mắt nhìn tôi, “ Chăm sóc bé heo ngổ cho tốt nhé! Tôi không muốn lại có chuyện bất ngờ gì xảy ra nữa...”

“ ...Tôi nhất định sẽ chăm sóc Hựu Tuệ cẩn thận. Dạ, hi vọng cậu cũng tự chăm sóc bản thân cho tốt”

“ ...”

Cổng khu biệt thự số 23 từ từ đóng lại.

Chúng tôi không ai bảo ai đều ngoái lại nhìn. Qua chiếc cửa sổ lớn kia, chúng tôi nhìn thấy 1 dáng người cao cao đang mặc mê sắp xếp hành lí, trông thật cô đơn và lẻ loi...

Tiếng cười nói gọi nhau í ới của Tô Cơ và Hiểu Ảnh, giọng căn dặn của Lăng Thần Huyền, và cả tiếng nói ầm áp của Lý Triết Vũ vang vọng bên tai tôi. Rõ ràng có rất nhiều người đang đứng trước mặt tôi: một người, hai người, ba người, bốn người...và cả tôi nữa, tất cả là 5 người...nhưng tại sao tôi vẫn cảm thấy trong lòng trống trải vô cùng....

Four

“ Chào mừng quý khách đến với Happy House!”

Tiếng chuông gió vang lên, tôi ngồi vào chỗ trước đây hay ngồi ở Happy House. Vừa ngồi xuống được chưa được bao lâu thì tôi đã thấy Lý Triết Vũ vội vàng đi tới.

“ Lý Triết Vũ!”

“ Hựu Tuệ, sao em không ở nhà nghỉ ngơi, gọi tôi đến có chuyện gì gấp à?” Thái độ sốt sắng của Lý Triết Vũ khiến tôi cảm thấy ấm áp vô cùng, tôi vội vàng lấy tờ giấy ăn đã khô cứng ở trong túi ra rồi đặt lên bàn.

“ Đây là cái gì?” Lý Triết Vũ ngẩn người hỏi, nhưng rất nhanh cậu ấy đã hiểu ra, “ Sao lại giống hình vẽ cung hoàng đạo thế nhỉ? Em thấy nó ở đâu vậy?”

“ Đây là hình vẽ trên mặt sau của chiếc gương treo trong nhà vệ sinh ở khu biệt thự số 23.” Tôi kể đầu đuôi sự việc cho Lý Triết Vũ nghe. Lý Triết Vũ nghe tôi kể mà mắt không rời khỏi tờ giấy ăn. Cậu ấy chau mày lại.

“ Bức vẽ này khác với bức vẽ các cung hoàng đạo lần trước.” Tôi ngẫm nghĩ.

Lý Triết Vũ thở dài rồi ngẩng đầu lên nhìn tôi: “ Hựu Tuệ, bức vẽ cung hoàng đạo này có thể là 1 manh mối vô cùng quan trọng.”

Hai chúng tôi nhìn chăm chú bức vẽ rất lâu, nhưng vẫn không đoán ra được ý nghĩa của nó là gì? Những cung hoàng đạo đều mang hàm ý riêng, chúng tượng trưng cho cái gì đây?

Nhìn Lý Triết Vũ đang cúi đầu trầm tư suy nghĩ, tôi đột nhiên nghĩ ra:

“ A!”

“ Sao thế Hựu Tuệ?” Lý Triết Vũ ngẩng đầu nhìn tôi, tròn mắt màu cà phê xen lẫn chút căng thẳng, lo lắng.

“ Mặc dù tôi đã xóa những dấu vết sau gương, nhưng biết đâu Kim Nguyệt Dạ vẫn phát hiện ra thì sao! Sau này ngày nào cũng sống ở đó, cậu ta sẽ có cơ hội tiếp cận với các cung hoàng đạo nhiều hơn chúng ta!” Tôi lo lắng hét lên, “ Hay chúng ta đến khu biệt thự số 23 xem như thế nào đi, tôi sợ...”

Tôi chưa nói hết liền đứng phắt dậy.

Bốp!

Đầu gối tôi va mạnh vào góc bàn, đau điếng cả người, tôi vội vàng ngồi thụp xuống.

“ Hựu Tuệ!” Lý Triết Vũ vội vàng đứng dậy, đến bên tôi, nhẹ nhàng ngồi xuống, đưa tay ra xoa xoa đầu gối.

“ Sao em không cẩn thận thế!”

“ Tôi...tôi...” Tôi đau đến nỗi toát hết mồ hôi, nước mắt sắp trào ra. Nhưng thái độ quan tâm dịu dàng của Lý Triết Vũ đã xoa dịu bớt phần nào, cảm giác đau đớn dần dần tan biến...

“ Nghe lời tôi, chúng ta bàn bạc kĩ đã rồi tính sau, có được không?” Ánh mắt sâu thẳm của Lý Triết Vũ như soi thấu tâm can tôi.

Tim tôi đập mạnh, cứ như con thỏ đang nhảy nhót liên tục. Tôi cứ như bị Vũ thôi mien, ngoan ngoãn gặt đầu.

“ Vậy là tốt rồi!” Lý Triết Vũ mỉm cười đầy tự tin với tôi, “ Hựu Tuệ, bây giờ em về nhà nghỉ đi. Chuyện bức vẽ các cung hoàng đạo để tôi lo cho. Tôi sẽ đi nhờ các chuyên gia am hiểu về các cung hoàng đạo giải mã hộ xem, biết đâu có thêm manh mối...”

“Lý Triết Vũ...” Tôi cảm động quá đầu gối chẳng còn cảm giác đau đớn gì hết.

Lúc rời khỏi Happy House, một cơn gió mát thổi vào mặt tôi, mang cảm giác khoan khoái, dễ chịu.

Lý Triết Vũ vẫy tay chào tôi, rồi đi theo hướng ngược lại. Tôi đứng nhìn theo bóng cậu ấy đến khi khuất hẳn, trong lòng tôi vẫn bồn chồn không yên.

Về nhà ư? Tôi có nên nghe theo lời Lý Triết Vũ về nhà nghỉ ngơi?

Tôi đắn đo do dự hỏi, nhưng trong đầu lại xuất hiện ý nghĩ táo bạo...

Đi men theo con đường quen thuộc, tôi lại trở về đứng trước khu biệt thự số 23. Nhưng lần này tôi không bước thẳng vào cổng mà vòng ra phía sau.

Dò dẫm...dò dẫm...

Tôi bước vào khu biệt thự số 23 qua con đường bí mật. Trong nhà yên tĩnh quá, không có tiếng bước chân, cũng không có giọng nói, Kim Nguyệt Dạ đang ở trong phòng ư?

Tôi bước chậm lại, khom lưng như con mèo, nhón chân bước tới bệ cửa sổ trong phòng khách, sau đó thận trọng ngồi xuống, qua khe cửa tôi nghe thấy tiếng nói của hai tên con trai.

“ Kim Nguyệt Dạ, xem ra tôi hơi coi thường cậu rồi, vụ này cậu làm tốt lắm, chúng ta cuối cùng cũng giành được quyền quản lý khu biệt thự số 23, mục tiêu của chúng ta sắp đạt được rồi!” Tiếng cười đắc ý vang lên, tôi rùng cả mình.

Giọng nói rất quen...Đúng rồi, là Sun!

Trong đầu tôi đột nhiên lóe lên cái tên đó, tim đập thình thịch như sắp nhảy ra đến nơi. Tôi trốn trong bóng tối, đồng tai lên nghe Kim Nguyệt Dạ và Sun nói chuyện.

“ Đây là nhờ có cậu giúp...” Tiếng cười của Kim Nguyệt Dạ có cái gì đó là lạ, “... Nhưng cậu đừng đắc ý sớm quá, bây giờ đường hầm bí mật dưới giếng cổ bị ngập nước rồi, chẳng còn cách nào đi tìm kho báu nữa.” Kim Nguyệt Dạ xem ra không vui chút nào.

“ Haha đúng thế!” Sun nói rồi bật tay cái tách, “ Mặc dù giếng cổ bị ngập, nhưng cứ yên tâm tôi sẽ tìm thấy đường vào khác.”

“ Đường vào khác? Cậu tìm thấy bằng cách nào?” Kim Nguyệt Dạ ngập ngừng.

“ Người thông minh số 1 trường Minh Dương như Kim Nguyệt Dạ cũng không đoán ra ư? Ha ha ha...” Sun cười rất to, “ Tóm lại là cậu cứ chờ để xem trò hay đi. Cậu mới đảm nhận vị trí người quản lý khu biệt thự số 23 nên chỉ cần nghe theo tôi là được, nhưng đừng quên là không được làm trái lời đấy! Mà cậu cũng mong nhanh chóng tìm được kho báu, lấy được thứ cậu muốn có đúng không? Ha ha ha!”

“ ... ”

Tôi tuyệt vọng nghe họ nói chuyện, hóa ra tất cả đều là âm mưu của họ sao? Tôi phải làm thế sao đây? Đứng khoanh tay nhìn ư?

Tôi đứng lặng lẽ trong bóng tối, toàn thân ớn lạnh...

Five

“ Hôm nay là buổi họp thứ 3 của hội học sinh, mời các em lần lượt trình bày tình hình công tác tuần qua, sau đó nói về kế hoạch công tác tuần tới.” giọng hiệu trưởng Bạch Ngưng nghe có vẻ mệt mỏi. Cô Bạch theo thói quen lấy tay đẩy gọng kính trên sống mũi lên, rồi nhìn về phía đối diện tôi, “ Trước tiên, xin mời tân quản lý khu biệt thự số 23 – Kim Nguyệt Dạ lên trình bày.”

“ Vâng.” Kim Nguyệt Dạ tươi cười đứng dậy, trong phòng họp bắt đầu rộ lên những tiếng xì xào bàn tán.

Thật đáng ghét...Hắn dùng thủ đoạn đê tiện để giành quyền quản lý khu biệt thự số 23. Kim Nguyệt Dạ, người từng vội mừng, hồ li tinh cũng không giấu được đuôi mãi, sẽ có 1 ngày ta lật tẩy bộ mặt xấu xa của người!

Hiệu trưởng Bạch đứng nghiêm nghị nhìn mọi người trong phòng, mọi người lập tức im lặng. Kim Nguyệt Dạ bắt đầu hắng giọng trình bày bài báo cáo:

“Tuần trước, em đã kiểm tra khắp khu biệt thự số 23, phát hiện mấy vấn đề sau...”

Kim Nguyệt Dạ mới nói nửa bài báo cáo, cánh cửa phòng họp đột nhiên mở ra.

“ Thầy Nhã Văn!” Tất cả mọi người đều đứng dậy khom người chào thầy.

Thầy Nhã Văn từ tốn nói: “ Xin lỗi, đang lúc họp mà lại làm phiền mọi người. Vì có tin đặc biệt muốn thông báo nên tôi chờ mọi người đến đông đủ rồi mới nói.”

“ Thầy Nhã Văn, có chuyện gì vậy?” Hiệu trưởng Thôi đứng dậy, bước về phía thầy Nhã Văn.

“ À, chuyện là thế này, hôm nay tôi dẫn một người đến đây, em ấy muốn tuyên bố chuyện liên quan đến khu biệt thự số 23.”

Chuyện liên quan đến khu biệt thự số 23 ư?

Thầy Nhã Văn vừa nói dứt lời, mọi người đều trở mắt nhìn nhau. Kim Nguyệt Dạ như hiểu ra cái gì đó, nhú mày rồi trở về chỗ ngồi

“ Em vào đi.” Thấy Nhã Văn quay ra cửa phòng họp nói. Không hiểu sao, tôi thấy người mình lạnh toát, không khí trầm lắng bao trùm cả phòng.

Cộp! Cộp! Cộp!

Tiếng bước chân nghe thật khó chịu vang lên rồi dừng lại trước cửa phòng, tôi mở to mắt nhìn thật kĩ! Hóa ra là ...Sun.(O O)!!

“ Chào tất cả mọi người, lâu lắm rồi không gặp!” Sun bỏ chiếc kính đen ra, tươi cười vẫy tay với chúng tôi. Nhìn bộ dạng vênh vác của hắn tôi càng thêm bực mình.

“ Thầy Nhã Văn, đây là...” Hiệu trưởng Bạch Ngưng7 đứng dậy, chau mày không hiểu.

Thầy Nhã Văn bước về phía cô Bạch, sau đó nói thầm điều gì đó.

Nhìn gương mặt đột nhiên biến sắc của cô Bạch, tôi hơi giật mình, một dự cảm không lành chợt ập tới.

Sun trông giống như 1 ông vua chinh phục cả thế giới, tự tin bước đến giữa phòng họp, cậu ta không ngần ngại lấy 1 mảnh giấy hình chữ nhật từ trong túi ra, giơ lên ọi người xem.

“ Uả, cái gì vậy?”

“ Cái gì thế nhỉ?”

Trong khi mọi người đang bàn tán xôn xao, Sun tỏ ra rất bình thản: “ Đây là văn tự của khu biệt thự số 23, tôi nhận được sự ủy thác của tập đoàn Đại Hà, hôm nay muốn tuyên bố với mọi người, chính quyền thành phố muốn phá dỡ khu biệt thự số 23 để mở đường.”

“ Cái gì? Phá dỡ khu biệt thự số 23 ư?”

“Sao thế được?”

“ Không đùa đấy chứ? Hôm nay là ngày cá tháng tư à?”

Giọng nói của Sun rất rành mạch. Trong giây lát, mọi người đứng hết dậy vì ngạc nhiên.

Những tiếng bàn tán xì xào lại vang lên, càng lúc càng to. Thầy Nhã Văn có vẻ đau đầu, thầy ấy đưa tay ra hiệu ọi người trật tự.

“ Mọi người trật tự nào...Thực ra nhà trường cũng chưa có quyết định cuối cùng. Hai hôm trước tôi có nhận được điện thoại của tập đoàn Đại Hà, nhưng tôi do dự mãi. Hôm nay tôi đến đây là để nghe ý kiến của mọi người.” Thầy Nhã Văn nói xong quay sang nhìn Kim Nguyệt Dạ, “ Kim Nguyệt Dạ, bây giờ em là người quản lí khu biệt thự số 23, em thử nêu ý kiến xem.”

Thầy Nhã Văn vừa dứt lời, tất cả ánh mắt đổ dồn về phía Kim Nguyệt Dạ.

Kim Nguyệt Dạ đứng lên, để tờ báo cáo xuống, rồi nhìn Sun : “ Về việc này... Thực ra em cũng định sau khi trình bày báo cáo xong sẽ nói. Cả tuần nay em đã đi kiểm tra khu biệt thự số 23 và phát hiện ra nhiều nơi bị xuống cấp nghiêm trọng do lâu ngày không được tu sửa. Em đang nghĩ cách giải quyết vấn đề này...”

“ Vậy, em không phản đối việc phá bỏ khu biệt thự?” Thầy Nhã Văn hỏi tiếp.

Kim Nguyệt Dạ cúi đầu rồi hít 1 hơi.

“ Vâng, em không có ý kiến gì hết.”

Tôi biết ngay hắn sẽ nói như vậy mà!

“ Hả? Không thể như thế được, ngay cả Kim Nguyệt Dạ cũng nói như vậy sao?”

“ Lẽ nào khu biệt thự số 23 sẽ bị phá dỡ thật ư? Tiếc quá!”

“ Nhưng Kim Nguyệt Dạ nói nhiều nơi trong khu biệt thự bị xuống cấp nghiêm trọng, hơn nữa khu biệt thự đó cũng chẳng có tác dụng gì, mình thấy phá đi để mở đường còn tốt hơn!”

“ Trật tự nào!” Thầy Nhã Văn chau mày, đưa tay ra hiệu chặt tự, “ Hai thầy cô hiệu trưởng nghĩ sao về chuyện này?”

Cô Bạch Ngưng ngồi trầm tư đến kì lạ ở trên ghế. Một lát sau, cô ấy đứng dậy nhìn thầy Nhã Văn:

“ Thầy Nhã Văn, cho dù vì nguyên nhân nào đi nữa, tôi cũng không đồng ý phá dỡ khu biệt thự số 23.”

“ Cô Bạch có thể nói rõ lí do không?” Nghe cô hiệu trưởng Bạch Ngưng nói vậy, khuôn mặt căng thẳng của thầy Nhã Văn nhẹ nhõm hơn hẳn.

Trước tiên, khu biệt thự số 23 là biểu tượng tinh thần của trường Minh Dương. Một công trình kiến trúc quan trọng như vậy, làm sao chúng ta có thể phá dỡ để mở đường được?”

“ Đúng rồi, hiệu trưởng Bạch Ngưng nói rất đúng!”

“ Ừm mình cũng nghĩ thế, khu biệt thự số 23 đã ghi dấu rất nhiều kỉ niệm đẹp của học sinh trường Minh Đức và Sùng Dương!”

“ Thầy Nhã Văn, thầy còn nhớ trước khi đi, ngài chủ tịch đã có lời hẹn ước chín năm với chúng ta không? Ngài chủ tịch vẫn chưa quay về mà chúng ta đã đồng ý phá vỡ khu biệt thự số 23 thì ngài ấy sẽ nghĩ sao? Chúng ta phải giữ trọn lời hẹn ước chín năm với chủ tịch chứ!”

“ Chà, nghe cô Bạch nói vậy, tôi cũng muốn phản đối chuyện phá bỏ khu biệt thự số 23 lắm.” Hiệu trưởng Thôi rướn mày nhìn cô Bạch, sau đó mỉm cười bước tới gần cô Bạch, “ Khu biệt thự số 23 là biểu tượng tinh thần của chúng ta, điều này tôi không phản đối. Nhưng tôi cho rằng, dù là biểu tượng tinh thần thì nó cũng phải phát triển theo thời đại, không thể thành đồng cỏ nát bị vùi lấp ở đó được.”

“ Thầy Thôi!”

“ Cô Bạch, đừng kích động như vậy.” Nhìn mặt cô Bạch đỏ gay, hiệu trưởng Thôi lắc đầu, rồi đưa tay rub hiệu hấy nghe thầy ấy nói hết, “ Cô hãy hiểu rằng, nếu xét mặt tình cảm thì việc phá bỏ khu biệt thự số 23 rất khó chấp nhận, nhưng tôi nghe nói đây là công trình trọng điểm của thành phố Milan. Sau khi phá dỡ, không những giao thông trong thành phố thông suốt, mà trường chúng ta cũng nhận được tiền đền bù, chúng ta có thể dùng tiền đó xây lại khu kí túc xá. Tóm lại, tôi nghĩ chúng ta không nên vì việc nhỏ mà bỏ lỡ việc lớn.”

“ Nhưng còn lời hẹn ước chín năm thì sao? Thầy không để ý nữa ư?” Mặc dù cô Bạch muốn kiềm chế cảm xúc của mình nhưng hai vai lại run lên.

“ Cô đang nói tới quyền lãnh đạo nhà trường phải không?” Hiệu trưởng Thôi nhún vai, “ Thực ra chuyện đó bây giờ tôi đã nghĩ thoáng rồi, đối với tôi thì thế nào cũng được.”

“ Cái gì? Vậy chúng ta...” Cô Bạch định nói gì đó nhưng lại thôi. Cô ấy nhắm mắt một lúc để lấy lại bình tĩnh, rồi quả quyết nhìn thầy Thôi, “ Dù thế nào đi nữa, tôi cũng không đồng ý phá bỏ khu biệt thự số 23!”

Hiệu trưởng Thôi thở dài:

“ Cô Bạch, tôi nghĩ cô nên nghĩ cái xa hơn, không nên chỉ biết nhìn cái trước mắt, như thế không có lợi cho sự phát triển của trường Minh Dương trong tương lai.”

“ Ý thầy là tôi có tầm nhìn hạn hẹp?”

“ Tôi chỉ...”

“ Thôi thôi, hai thầy cô đừng tranh luận nữa.” Thầy Nhã Văn thấy không khí căng thẳng quá liền đứng dậy ngăn lại, “ Tôi nghĩ tốt hơn hết là để học sinh trường Minh Dương bỏ phiếu. Bắt đầu từ ngày mai, nếu trong vòng 1 tuần, một nửa số học sinh trong trường đồng ý phá bỏ khu biệt thự thì nhà trường sẽ tôn trọng ý kiến của các em.”

Trong giây lát cả căn phòng lại chìm vào trong im lặng. Kim Nguyệt Dạ vẫn rất bình thản, cứ như mọi chuyện đều nằm trong tay hần vậy.

57. Q.11 - Chương 2: Bức Tường Kí Ức

One

Còn 1 tiết nữa mới hết giờ học, nhưng tôi chẳng còn tâm trạng nào để nghe giảng nữa nên xin về sớm để đến khu biệt thự số 23.

Nhìn bức tường loang lổ trước mặt, tôi thần thờ nhớ về những kỉ niệm xưa.

Khu biệt thự số 23 là nơi có ánh nắng ban mai hồng đẹp vô cùng, còn ánh nắng khi chiều tà lại là màu vàng nhạt, đêm xuống thì khoát lên mình màu đen thần bí...

Mỗi khi gió thổi qua, bức tường bị học sinh dán đầy thẻ PK đủ màu sắc lại như run rẩy trong gió.

Keng keng keng...

Chuông đồng hồ điểm 6 tiếng, bây giờ đã tan học rồi, học sinh đổ dồn ra cổng.

“Hự Tuệ, tôi đã làm theo ý bà, chuẩn bị hết mọi thứ rồi!” Tô Cơ cầm một tập giấy, mồ hôi nhễ nhại cầm về phía tôi, “Bà xem này, đây là những tờ tuyên truyền về lịch sử trăm năm nay của khu biệt thự số 23. He he he, đây là chiêu tuyên truyền hiệu quả nhất để bảo vệ khu biệt thự số 23 đấy. Lát nữa bà chỉ cần thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, còn tôi, Hiểu Ảnh và Lăng Thần Huyền sẽ phụ trách phát tờ rơi, Lý Triết Vũ thì phụ trách việc mời mọi người kí tên vào giấy, đảm bảo với bà chưa đầy hai ngày sẽ thành công mỹ mãn!”

Tôi nhìn mọi người bận tít tít mà trong lòng như tiếp thêm sức mạnh, nụ cười động viên của Lý Triết Vũ càng làm tôi tự tin thêm. Nhiều người cùng chung sức bảo vệ khu biệt thự số 23 như vậy, chúng tôi nhất định sẽ thành công thôi!”

“Woa, khu biệt thự số 23 phố Angel là nơi lưu lại toàn kỉ niệm đẹp, tờ tuyên truyền này cảm động quá!”

“Đây là khu biệt thự số 23 ngày trước sao? Tấm ảnh này đẹp quá!”

Những tiếng trầm trồ khen ngợi và những tiếng bàn tán văng vẳng bên tai tôi, trong lòng tôi bắt đầu nhen nhóm hi vọng, tôi thấy phấn khích vô cùng.

“Các bạn than mẩn, chắc là các bạn đã biết việc phá dỡ khu biệt thự số 23, bạn nào ủng hộ xin mời kí vào tờ giấy yêu cầu không phá dỡ nó nữa, xin mọi người ủng hộ chúng tôi!”

Đứng trước mặt mọi người, tôi nói bằng giọng đầy sức thuyết phục.

Kiim Nguyệt Dạ. Người muốn phá bỏ khu biệt thự số 23 để tìm kho báu ư? Còn lâu ta mới để cho người toại nguyện! Ta sẽ bảo vệ khu biệt thự số 23 đến cùng!”

Dường như cảm nhận được quyết tâm bảo vệ khu biệt thự số 23 của tôi nên có rất nhiều học sinh vây quanh chúng tôi.

“Phá dỡ khu biệt thự số 23 sao? Tiếc quá!”

“Bây giờ vẫn chưa có quyết định cuối cùng, hình như sẽ trưng cầu ý kiến học sinh trường Minh Dương trong vòng 1 tuần.”

Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao, nhìn thấy ánh mắt tiếc nuối của nhiều người, tôi quyết định ‘thừa thắng xông lên’, chạy ngay đến bên Lý Triết Vũ vẫy hai tay hét to :

“Các bạn ơi, nếu mọi người đồng ý bảo vệ khu biệt thự số 23 thì xin đến đây và kí tên mình vào!”

“Kí đi! Mình không muốn phá bỏ khu biệt thự số 23, mình kí!”

“Mình cũng vậy!”

“ Mình cũng kí!”

Dưới sự cổ động hết mình của tôi, mọi người đều tích cực ủng hộ. Sự nhiệt tình ngày được đẩy lên cao, tờ giấy chỉ chít chữ kí, những cái bút chuẩn bị sẵn đã không còn đủ nữa, mọi người phải chuyển tay nhau bút...

“ Phù, mệt quá!”

Bận rộn hơn 1 tiếng đồng hồ, năm người chúng tôi đã mệt lử.

“ Ha ha, để Hiểu Ảnh đếm xem ở đây có bao nhiêu chữ kí nào!” Hiểu Ảnh lè lưỡi cầm tờ giấy lên, “ Một, hai, ba, bốn... Ha ha nhiều chữ kí quá, Hiểu Ảnh không đếm nổi nữa rồi!”

“ Hựu Tuệ, tờ giấy to thế này mà dày đặc chữ kí!” Tô Cơ cũng đi tới, sung sướng nhìn tờ đơn.

“ Hựu Tuệ, em làm tốt lắm.” Lý Triết Vũ mỉm cười với tôi, trông mắt màu cà phê ánh lên niềm vui.

“ Đây là thành quả chung của mọi người!” Tôi vui vẻ nhìn họ, “ Tôi thật sự rất vui, có lẽ khu biệt thự số 23 sẽ không bị phá bỏ nữa.”

“ Ủ! Nhưng Hựu Tuệ này, chúng ta phải tiếp tục

“ Ủ! Nhưng Hựu Tuệ này, chúng ta phải tiếp tục cố gắng nữa!” Lý Triết Vũ quay sang nhìn tôi.

“ Tiếp tục cố gắng ư?” Bốn người chúng tôi tròn mắt nhìn Lý Triết Vũ, không hiểu ý cậu ấy.

“ Ngày mai chúng ta sẽ đi tuyên truyền việc này rộng rãi hơn, phát tờ rơi khắp con phố Angle, như thế chữ kí sẽ càng nhiều hơn đấy!” Lý Triết Vũ cười nói.

Hôm sau vừa tan học, tôi, Tô Cơ và Hiểu Ảnh cầm 3 tập tờ rơi và tờ giấy xin chữ kí rất to đi đến trước cổng khu biệt thự số 23.

Nhưng khi tôi vừa bước tới khu biệt thự thì phát hiện có rất nhiều người đứng sẵn ở đó!

Họ đang làm gì vậy? Tôi tò mò bước nhanh đến.

“ Nhìn kìa, Tô Hựu Tuệ đến rồi!”

Đám người đó tự động tách ra nhường đường cho tôi.

Một dư cảm không lành ập đến khiến tim tôi đập mạnh

Dở nhà

Trên bức tường loang lổ của khu biệt thự số 23 sơn hai chữ ‘dở’ nhà đổ chói, to và cao bằng đúng nửa người của tôi, dưới chữ đó là tờ thông báo:

Không phải Tô Hựu Tuệ tự động xin rút lui khỏi vị trí người quản lí khu biệt thự số 23, mà sự thật là Tô Hựu Tuệ đã tự ý điều tra kho báu nên bị ban lãnh đạo nhà trường tước quyền quản lí!

Tim tôi như bị một luồng điện dội trúng, toàn thân cứ run lên bần bật, mắt mờ đi.

Ai đã làm điều này ? Tại sao lại thế ? Tôi mở to mắt, hai chữ ‘dở nhà’ phía trước tôi cứ lớn dần, lớn dần.

Tôi hít một hơi thật sâu, đi thẳng về phía bức tường, sau đó giơ tay xé tờ giấy đó đi rồi quay lại nói to với mọi người: “ Khu biệt thự 23 phố Angle không thể bị dỡ bỏ, xin mọi người đừng tin lời đồn đại này. Hãy ủng hộ tôi, kí tên vào tờ giấy phản đối kia, tôi sẽ đưa ý kiến của mọi người lên ban lãnh đạo nhà trường.”

“ Đã đến nước này rồi... Tô Hựu Tuệ à, có cố gắng nữa cũng vô ích thôi.

“ Ngay từ đầu Tô Hựu Tuệ đã kịch liệt phản đối việc dỡ bỏ khu biệt thự , bây giờ hoảng hốt như vậy, lẽ nào Tô Hựu Tuệ muốn một mình chiếm đoạt kho báu?”

“ Hèn chi cô ta tự đứng bị tước quyền quản lí khu biệt thự, hóa ra là vì kho báu, đúng là lòng người khó đoán!”

....

Những tiếng bàn tán, dị nghị xung quanh như nhấn chìm tôi. Tôi ngẩng đầu, muốn nhìn rõ lần nữa chữ ‘dở’ nhà kia, nhưng trời đất cứ tối sầm lại,, chẳng nhìn thấy gì cả...

“ Hựu Tuệ!”

Đúng lúc đầu óc rối tinh rối mù, tôi chợt nghe thấy tiếng gọi quen quen, hai tay tôi nắm chặt lại.

“ Tô Cơ, Hiểu Ảnh!” Tôi cố cười gượng gạo.

“ Hựu Tuệ, bà đừng buồn! Dở thì dở, đừng để ý lời bọn họ nói làm gì! Chúng ta mặc kệ chuyện này đi!” Tô Cơ bực mình nói.

Tôi lắc đầu, Tô Cơ có thể tức giận, Hiểu Ảnh có thể không tỉnh táo, nhưng tôi không thể đánh mất lí trí được. Tôi nhất định phải bảo vệ khu biệt thự số 23 đến cùng, không thể bỏ dở giữa chừng!

Mặc kệ Tô Cơ, Hiểu Ảnh ngăn cản, tôi bước thật nhanh về phía cổng trường Minh Dương.

Two

Tôi sẽ không chịu thua! Tô Hựu Tuệ này sẽ không dễ dàng đánh bại như thế được!

Tôi cầm lấy sơn và chổi sơn, quay trở về bức tường bị viết chữ ‘dở nhà’, cầm chổi lên và quét cẩn thận.

Nước sơn có mùi nồng nồng, bức tường thô ráp chỗ nào cũng có vết lồi lõm, chổi sơn chạm vào gạch phát ra những tiếng xẹt xẹt.

“ Hựu Tuệ làm trò gì vậy? Định phủ chữ kia đi à?”

“ Đúng là rồi hơi, tưởng làm vậy là khu biệt thự số 23 sẽ không bị phá dỡ chắc?”

“ Có quét thế nào thì chữ đó cũng nhìn thấy rõ.”

Chẳng bận tâm đến những tiếng cười nhạo xung quanh, tôi vẫn tiếp tục quét.

“ Hựu Tuệ, bức tường to thế này, bà quét đến bao giờ mới xong? Chúng ta nghĩ cách khác đi.” Tô Cơ nắm lấy tay tôi, “ Bà làm thế này chỉ tốn công vô ích thôi.”

“ Về thôi!” Lăng Thần Huyền không biết đến thù lúc nào, tức giận nói.

“ Tô Cơ, Lăng Thần Huyền! Tôi vừa phát hiện ra, quét sơn cũng là 1 công việc cần sự tỉ mỉ!” Tôi mỉm cười, muốn giằng tay Tô Cơ ra nhưng nhỏ ta nắm chặt quá.

“ Hựu Tuệ, về thôi! Chỉ cần bọn tôi tin bà là được!” Tô Cơ nắm chặt lấy vai tôi, khiến tôi cảm thấy như được an ủi.

“ Hiểu Ảnh cũng đi tìm 1 chiếc bút lông thật to rồi viết lên tường này chữ không phá dỡ!” Mắt Hiểu Ảnh sáng như sao rồi gờ tay trái ra, làm động tác viết chữ.

“ Không, tôi phải tiếp tục...” Tôi kìm nén sự đau xót trong lòng, “ Tô Hựu Tuệ này từ trước giờ chưa bỏ dở giữa chừng việc gì, lần này cũng vậy!”

Tôi ngẩng đầu lên, những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán. Cố lên Tô Hựu Tuệ!

Đột nhiên một bóng người lướt qua, tôi quay lại nhìn. Lý Triết Vũ đang mỉm cười đứng cạnh tôi.

Cậu ấy cũng cầm chiếc chổi sơn, cúi người nhúng nó vào thùng sơn tôi đang cầm. Vũ ngẩng đầu lên, không ngần ngại quét thẳng lên tường.

“ Lý Triết Vũ?” Tôi sững người nhìn cậu ấy.

Lý Triết Vũ không nói gì, trông mắt màu cà phê hiện lên sự dịu dàng:

“ Hựu Tuệ, tôi ủng hộ em! Chúng ta cùng làm nào!”

Lý Triết Vũ...Cậu ấy đang thực hiện lời hứa của mình, luôn luôn ở bên cạnh tôi.

Tôi thần thờ nhìn Vũ, cảm thấy cổ họng mình nghẹn ngào. Dáng người to cao của Lý Triết Vũ đã chắn hết ánh nắng, nhưng ánh nắng sau lưng cậu ấy lại tạo ra những vòng sáng rực rỡ. Lúc đó trông Lý Triết Vũ giống như 1 vị thiên sứ vậy...

“Đúng rồi!” Lý Triết Vũ quay lại, không biết rút từ đâu ra 3 chiếc chổi sơn, “Vẫn còn 3 chiếc chổi nữa, còn ai muốn quét sơn không?”

Lăng Thần Huyền, Hiểu Ảnh và Tô Cơ đều há hốc mồm nhìn, sau đó chạy đến lấy chổi sơn trong tay Vũ rồi hí hục quét.

“Việc Hựu Tuệ đã quyết định làm, tôi nhất định sẽ ủng hộ! Lăng Thần Huyền, cậu qua bên kia đi, chỗ này tôi đã sơn rồi!”

“Cái gì? Cô quét chỗ này á? Sao trông xấu òm vậy? Không được, tôi phải quét lại!”

“Lăng Thần Huyền, cậu giám giấu cọt tôi hả? Cậu có muốn gọi đầu bằng sơn không?”

“Là là là! tôi là một chú thợ sơn, hết sơn bên trái rồi qua bên phải...”

Theo tiếng hát của Hiểu Ảnh, năm chiếc chổi sơn như nhảy múa trên tường, những tiếng cười đùa cứ ríu rít cả lên, nỗi buồn trong lòng tôi dần tan biến...

“Hoàng tử Lý Triết Vũ và Tô Hựu Tuệ bị điên thật rồi...”

“Năm người bọn họ thật tình! Cứ tưởng làm thế này là có thể thay đổi mọi chuyện à?”

Tôi mặc kệ những lời bàn tán xung quanh.

Chổi sơn vẫn cứ đưa lên đưa xuống, trên bức tường đó như được quét lên bằng sự kiên trì và quyết tâm của chúng tôi.

“Hựu Tuệ, có thể nói cho tôi biết, tại sao em muốn giữ khu biệt thự này không?” Tôi quay lại, đối diện với tròng mắt màu cà phê của Lý Triết Vũ.

Tôi nói ra suy nghĩ từ sâu thẳm tâm can mình: “Trong trái tim tôi, khu biệt thự số 23 là một nơi vô cùng thiêng liêng, nó lưu giữ rất nhiều kỉ niệm của chúng ta. Dù thế nào đi nữa, tôi cũng không cho phép bất kì ai làm ô uế nó!”

....

Mọi người đều im lặng, dường như ai cũng đang quay về những kí ức xa xôi.

“Đúng rồi, trước đây mình đã dán thẻ PK màu đỏ lên bức tường PK, mình không muốn sau này khu biệt thự số 23 biến mất!”

“Rất nhiều người ở nơi khác ngưỡng mộ khu biệt thự số 23 thần bí của trường mình...”

“Chúng ta phải giúp họ!”

...

Không biết ai đã nói ra câu đó, mọi người chạy đến phụ giúp chúng tôi, người thì bắt chước chúng tôi, người thì đi mượn chổi sơn. Thoắt một cái, cả bức tường đều được quét sơn...

“Ta là một chú thợ sơn, sơn tường rồi sơn cả nhà, những chiếc chổi sơn nhảy nhót trên tay tôi. Ôi chiếc mũi của tôi bị dính sơn rồi!”

Mọi người hăng say quét sơn theo điệu nhạc Hiểu Ảnh hát.

“Rất vui vì được các bạn giúp đỡ, nếu mọi người đều muốn bảo vệ khu biệt thự số 23 thì hãy kí tên vào tờ giấy này, chúng mình nhất định sẽ chuyển nó lên ban lãnh đạo nhà trường!”

Không biết từ lúc nào, Tô Cơ rút tờ giấy từ trong túi tôi ra, giơ cao lên rồi nói to với mọi người

“Mình kí!”

“Mình cũng kí!”

Những người chưa mượn được chổi, lần lượt đến chỗ Tô Cơ. Trong nháy mắt Tô Cơ đã bị vây kín, chỉ còn nghe thấy tiếng nói và tiếng hát vui tươi vang vọng trên con phố Angle.

Three

Với sự giúp đỡ của mọi người, bức tường đã được quét 1 lớp sơn mới tinh, cả bức tường ánh lên màu sáng nhạt dưới ánh nắng.

Lặng tai nghe những tiếng gọi nhau í ới và những tiếng hét hò mệt mỏi nhưng đầy mãn nguyện, tôi cảm thấy rất vui. Tôi chỉ biết cúi chào và luôn miệng nói; “ Cảm ơn, cảm ơn mọi người!”

” Không có việc gì, bảo vệ khu biệt thự số 23 là điều nên làm.”

“ Hựu Tuệ,, chúng tôi ủng hộ cậu, chúng tôi tin cậu thật lòng muốn bảo vệ khu biệt thự số 23.”

Rốt cuộc, những việc tôi làm đã không uổng công vô ích. Nghe những lời cổ vũ của mọi người, tôi cảm động rơi nước mắt. Tôi đồng ý tuyên bố: “ Tôi nhất định sẽ bảo vệ khu biệt thự số 23 đến cùng!”

Bốp! Bốp! Bốp!

Không biết ai là người vỗ tay đầu tiên, nhưng sau đó mọi người đều hưởng ứng vỗ tay theo, ai cũng nhìn tôi với ánh mắt tràn đầy tin tưởng. Lý Triết Vũ và nhóm bạn luôn sát cánh bên tôi những lúc khó khăn nhất, trong lòng tôi cảm thấy ấm áp vô cùng.

Bốp! Bốp! Bốp!

Những tràng pháo tay của mọi người vừa ngớt thì một tràng vỗ tay mạnh từ xa vọng tới.

“ Là người quản lí khu biệt thự số 23!”

“ Kim Nguyệt Dạ! Kim Nguyệt Dạ đến rồi kìa!”

Mọi người xì xầm, rồi không ai bảo ai, nhường đường cho Kim Nguyệt Dạ. Kim Nguyệt Dạ bước tới, mái tóc đen mượt khẽ bay trong gió, đôi mắt sâu thẳm trên khuôn mặt điển trai hút hồn kia như sáng lấp lánh.

“ Hựu Tuệ, với tư cách là người quản lí khu biệt thự số 23, tôi xin cảm ơn sự giúp đỡ của cô và mọi người.” Kim Nguyệt Dạ cười nói.

“ Đây là việc tôi nên làm, tôi ủng hộ việc giữ lại khu biệt thự số 23.” Tôi nhìn thẳng vào mắt Kim Nguyệt Dạ. Không hiểu sao, một dự cảm chẳng lành lại ập đến đầu tôi, mọi người xung quanh cũng dần dần im lặng.

“ Các bạn, cho dù các bạn ủng hộ bên nào thì tâm nguyện của các bạn đều rất tốt, nhưng bây giờ đã muộn rồi, mọi người nên về nhà nghỉ ngơi, đừng để ảnh hưởng đến chuyện học hành ngày mai.”

Nghe lời Kim Nguyệt Dạ, mọi người bắt đầu thu dọn về nhà. Tôi cầm tờ giấy chẳng chịt chữ kí trong tay, chần chờ một lúc rồi đi đến trước mặt Kim Nguyệt Dạ.

“ Kim Nguyệt Dạ, dù gì cậu cũng là quản lí khu biệt thự số 23, đây đều là tâm nguyện của mọi người, hi vọng cậu có thể...”

“ Tôi hiểu rồi, tôi sẽ trình bày việc này với ban lãnh đạo nhà trường.” Kim Nguyệt Dạ đưa tay cầm lấy tờ giấy, nhưng hắn chẳng thèm nhìn tôi lấy 1 cái đã quay người bước đi. Tâm trạng bất an lại nhen nhóm trong tâm trí tôi...

Tại sao Kim Nguyệt Dạ lại nhận tờ giấy kí tên đó, tôi chợt cảm thấy hối hận vì hành động nông nổi vừa rồi của mình. Tôi có nên trao tờ giấy kí tên cho Kim Nguyệt Dạ? Nhưng dù gì cậu ta cũng là người quản lí nơi này mà! Dù cậu ta có quá đáng đến thế nào đi nữa thì cũng không thể làm ngơ trước tâm nguyện của mọi người.

“ Đi thôi! Đi thôi!” Nhìn Kim Nguyệt Dạ nhận lấy tờ giấy, mọi người đều vui vẻ ra về, chỉ còn năm người bọn tôi đứng chôn chân ở 1 chỗ.

“ Tôi...tôi vẫn không yên tâm lắm, tôi muốn đi xem sao.” Tôi cắn môi ngẩng đầu nhìn Lý Triết Vũ. Nói xong, tôi chạy về hướng Kim Nguyệt Dạ vừa đi.

Hộc! Hộc! Hộc!

Có lẽ do cảm thấy không yên tâm nên tôi chạy như bay.

Lúc này những ánh nắng còn sót lại của buổi chiều tà đã khuất sau núi, chỉ còn lại 1 quãng cam mờ mờ ở phía tây.

Kim Nguyệt Dạ thong thả bước đi, dáng người cô đơn lẻ loi đồ dài trên mặt đất.

Tôi bước chậm lại, cố gắng bám sát Kim Nguyệt Dạ.

Kể từ khi xảy ra chuyện bên giếng cổ, lâu lắm rồi tôi không nói chuyện bình thường với hắn. Chúng tôi giống như hai cực nam châm, luôn luôn đẩy nhau ra xa. Và cũng từ khi nhận nhiệm vụ quản lí khu biệt thự số 23, đúng như lời hắn nói, chúng tôi đã trở thành đối thủ của nhau, không gì có thể cứu vãn được!

Tôi ngẩng đầu nhìn theo bóng Kim Nguyệt Dạ. Chàng trai từng có nụ cười đẹp như thiên thần và phong thái lịch lãm giờ chỉ còn trong kí ức.

Hựu Tuệ, giờ không phải lúc mày nghĩ vẩn vơ!

Tôi tự nhắc nhở mình rồi rảo bước nhanh hơn.

“Kim...” Tôi vừa định cất giọng gọi hắn thì bỗng nhìn thấy bóng người quen thuộc đi đến! Là Sun!

Tôi cố nuốt hai chữ ‘Nguyệt Dạ’ lại. Sun đi đến trước mặt Kim Nguyệt Dạ, giơ tay vỗ vai hắn.

Tôi vội nấp sau một cái cây.

“Kim Nguyệt Dạ, việc tôi nhờ cậu đến đây rồi?” giọng nói lạnh lùng của Sun khiến tôi dựng tóc gáy, bọn họ không phải cùng 1 hội với nhau ư? Sao Sun lại nói với Kim Nguyệt Dạ bằng cái giọng lạnh lùng như thế?

“Vẫn đang tiến hành.” Kim Nguyệt Dạ dường như không muốn nói nhiều.

Tuy họ nói chuyện với nhau rất lâu, nhưng tôi không biết họ đang nói gì.

Sau đó Sun nhìn xuống tay Kim Nguyệt Dạ : “Cái gì vậy?”

Kim Nguyệt Dạ rút tay lại, nói như không có gì : “Thứ vớ vẩn ấy mà!”

Tôi nhìn theo ánh mắt Sun.

Là tờ giấy có chữ kí của mọi người!

Tôi giật mình.

“Ồ, thế à?” Sun giật mạnh tờ giấy từ tay Kim Nguyệt Dạ, rồi giở ra đọc, sau đó nói với giọng mỉa mai : “Xem ra Tô Hựu Tuệ bỏ ra không ít thời gian làm mấy cái chuyện rồi hơi này, tiếc là cô ta làm gì cũng vô ích thôi.”

“Chẳng việc gì phải để ý đến mấy thứ vớ vẩn này làm gì ệt.” Nhìn khuôn mặt vô cảm của Kim Nguyệt Dạ, tim tôi như thắt lại.

“Ha ha cậu cũng thấy nó vô ích ư?” Sun nhìn chòng chọc Kim Nguyệt Dạ, rồi bĩu môi, “Thế thì vứt đi cho rảnh nợ.”

Đột nhiên Sun giơ tay...

Đừng!

Tôi cố bịt chặt miệng mới không thốt ra tiếng, nhưng cả người tôi cứ run lên.

Tờ giấy đó bị Sun quăng đi, rơi tùm xuống hồ nước gần đó, tim tôi như vỡ nát thành từng mảnh...

“Đi thôi, chúng ta vừa đi vừa bàn chuyện!” Sun hồ hởi bá vai Kim Nguyệt Dạ. Kim Nguyệt Dạ có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn bước đi cùng Sun.

Thấy bóng Kim Nguyệt Dạ và Sun khuất dần, tôi chạy vội vàng lao xuống hồ nước. Lúc này tôi chẳng còn tâm trí đâu để ý nước hồ có lạnh hay không, mắt chỉ chăm chăm nhìn theo tờ giấy...

Nước trong đến nỗi nhìn thấy tận đáy, tờ giấy màu trắng nổi lênh phênh trên mặt nước, những nét chữ trên đó đã bị nhòe không còn nhìn rõ nữa. Trong lòng tôi càng đau đớn hơn.

...

“ Hựu Tuệ! Hựu Tuệ!”

Đột nhiên, một tiếng gọi gấp gáp vang lên, tôi đứng lên, cả người ướt sũng, mắt mờ dần nhìn về phía phát ra tiếng gọi.

“ Hựu Tuệ, có chuyện gì vậy?” Lý Triết Vũ sững người khi thấy tờ giấy kí tên trên tay tôi bị ướt nhòe, nhưng rất nhanh cậu kịp trấn tĩnh lại, “ Hựu Tuệ... Chúng ta nghĩ cách khác vậy...Mau về thôi, người em ướt thế này dễ bị cảm lạnh lắm. Không sao đâu, chúng ta có thể xin lại chữ kí của mọi người mà!”

“ Sao cậu ta lại làm thế?...” Tôi lẩm bẩm tự hỏi mình

“ Hựu Tuệ, đừng nghĩ nhiều nữa...”

“ Tại sao cậu ta lại làm thế?” Tôi thất thần, chẳng còn để ý Lý Triết Vũ nói gì nữa, “ Đây là tâm huyết của tất cả mọi người, sao cậu ta lại làm thế?”

“ Hựu Tuệ, tôi kể cho em nghe 1 câu chuyện nhé!” Lý Triết Vũ cởi chiếc áo khoác ngoài ra rồi khoát lên người tôi, kéo tôi ra khỏi hồ nước. “ Có 1 cậu bé thích chơi đàn violin, nhưng bố lại cấm cậu ấy học nhạc, vì ông cho rằng sở thích đó quá yếu đuối, sau này không thể trở thành người đàn ông mạnh mẽ được!”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn Lý Triết Vũ, ánh mắt cậu ấy ánh lên sự dịu dàng:

“ Nhưng cậu bé vẫn lén lút luyện violin, thế rồi chẳng may bị bố phát hiện!”

“ Rồi sao nữa?” Tôi bắt đầu lo lắng cho cậu bé.

Lý Triết Vũ nhìn ra xa, dường như cậu ấy đang chìm vào kí ức: “ Sau đó... ông bố đốt đàn, đốt cả những bản nhạc đi, rồi cảnh cáo cậu bé không được để xảy ra việc này 1 lần nữa, nếu không...nếu không sẽ nhốt cậu bé lại.”

Nét mặt Lý Triết Vũ có vẻ đau khổ, cậu bé đó có lẽ là Lý Triết Vũ. Tôi đã từng nghe cậu ấy kéo đàn violin, đánh piano, Vũ cũng từng nói với tôi, cậu ấy rất yêu âm nhạc.

“ Cậu bé không chịu từ bỏ, vẫn tiếp tục luyện đàn, thậm chí có lần bị bố nhốt 3 ngày 3 đêm, nhưng sau đó cậu bé lại tìm cách trốn ra...”

Tôi nhìn Lý Triết Vũ, không ngờ, cậu ấy lại có quá khứ như vậy. Một vị thiếu gia được nhiều người ngưỡng mộ như cậu ấy mà cũng có lúc sống trong vô vọng.

“ Hựu Tuệ, làm việc gì cũng phải trả giá, nhưng chỉ cần em có lòng tin, không có gì là không thể! Cậu bé đó làm được, Hựu Tuệ cũng làm được, em còn có bọn tôi bên cạnh mà, có đúng không?” Lý Triết Vũ cúi đầu, giọng nói trầm trầm vang bên tai tôi.

Tôi ngẩng đầu đón nhận cái nhìn khích lệ của cậu ấy. Ánh lửa hi vọng sắp lụi tàn trong đầu tôi lại được tiếp thêm sức mạnh...

FOUR

“ Hựu Tuệ, triển lãm khu biệt thự số 23 sắp bắt đầu rồi, bà phải cố gắng lên!”

“ Cố lên! Cố lên!”

Một tuần trôi qua rất nhanh, Kim Nguyệt Dạ đã bắt đầu các hoạt động lôi kéo phiếu bầu. Để khuyến khích mọi người kí tên phản đối, tôi thu thập tất cả tài liệu và hình ảnh về lịch sử trăm năm nay của khu biệt thự số 23 để triển lãm vào ngày cuối cùng trước khi hết hạn.

Tôi đứng trước sân vận động bày đầy những tranh ảnh, tờ rơi về khu biệt thự số 23, chuẩn bị bài diễn thuyết.

Mặc dù bị Kim Nguyệt Dạ cướp mất hội trường, nhưng tôi quyết không từ bỏ buổi triển lãm, thế nên mới nghĩ ra cách bày tranh ảnh ở sân vận động.

Giống như Lý Triết Vũ nói, chỉ cần kiên trì theo đuổi, thì không có gì là không thể!

Còn 1 tiếng nữa mới tới giờ triển lãm, thế nhưng đã có vài học sinh đứng vây quanh tờ thông báo, họ vừa tò mò ngắm những bức ảnh chụp khu biệt thự số 23 vừa bàn tán râm ran.

“Hựu Tuệ à, chắc khu biệt thự số 23 sẽ không bị phá dỡ đâu!” Hiểu Ảnh nhảy như con chơi chơi, trên đầu buộc dải băng đô cổ vũ màu đỏ.

“Tụi tôi sẽ ủng hộ bà hết mình! Hựu Tuệ, cố lên!” Tô Cơ và Lăng Thần Huyền cũng giơ tay cổ vũ tôi, trong ánh mắt ánh lên niềm hi vọng tràn đầy.

Lý Triết Vũ đâu rồi nhỉ? Sao mãi không thấy cậu ấy đâu, tôi cảm thấy hơi hụt hẫng...

“Các bạn thân mến! Giây phút quyết định sắp đến rồi! Nếu các bạn muốn biết tương lai của trường Minh Dương ra sao, thì đừng bỏ lỡ cơ hội quý báu này, xin mời các bạn đến hội trường Minh Dương để tham gia live show của Kim Nguyệt Dạ!”

Đúng lúc mọi người vây xung quanh cổ vũ tôi thì 1 giọng nói sang sảng từ hội trường Minh Dương vang đến.

“Live show của Kim Nguyệt Dạ nói về tương lai của trường Minh Dương ư?”

Tôi ngạc nhiên nhìn mọi người. Lúc tôi tích cực chuẩn bị cho buổi triển lãm thì Kim Nguyệt Dạ cũng không kém cạnh, nghe nói live show của Kim Nguyệt Dạ còn có tên là Tương lai của trường Minh Dương, mặc dù quy mô nhỏ nhưng cũng thu hút sự chú ý của nhiều người.

“Nghe nói, Sun là khách mời của live show này đấy!”

“Thật không? Đúng là Kim Nguyệt Dạ có khác, minh tinh nổi tiếng như Su cũng mời được, chắc là hay lắm đấy! Chúng ta đi xem thôi!”

Tôi đứng nhìn cổng vào của sân vận động, mọi người đều đổ xô đến hội trường để xem live show. Họ vừa đi vừa cười nói vui vẻ, chẳng ai thèm để ý đến chúng tôi.

“Hựu Tuệ...” Giọng Tô Cơ có vẻ lo lắng, tôi quay đầu lại.

“Yên tâm! Chúng ta nhất định sẽ thắng!”

Keng keng keng!

Giờ mở cửa triển lãm đã bắt đầu, Lăng Thần Huyền vẫy tay về phía tôi, màn hình lớn ở sân vận động bắt đầu chiếu những clip mà chúng tôi tự làm để giới thiệu khu biệt thự số 23.

Tiếng nhạc trong hội trường vang lên, tôi nhìn về phía đó, có lẽ Kim Nguyệt Dạ cũng bắt đầu rồi, so với số người đồng nghệt trong hội trường thì ở đây chỉ có lẻ tẻ vài người.

Tô Hựu Tuệ, mày không được lung lay tinh thần, cố lên nào!

Tôi hít 1 hơi dài, bước lên bục diễn thuyết vừa dựng lên, nhìn lướt qua bài diễn văn đã được chuẩn bị kỹ càng, rồi sau đó nói đồng dục:

“Các bạn thân mến, cảm ơn các bạn đã giành thời gian đến đây để cùng tôi nhìn lại lịch sử tươi đẹp của khu biệt thự số 23 phố Angle!” Tôi cầm micro trình bày rất trôi chảy bài diễn thuyết.

Những thước phim sau lưng tôi cứ luân chuyển nhau. Ở bên dưới, Tô Cơ và Hiểu Ảnh liên tục phát tờ rơi, giọng tôi vang lên rành mạch từng chữ, từng chữ một.

Nhưng sân vận động vẫn trống trải vô cùng...

Những hàng ghế được sắp xếp trên sân chỉ có lác đác vài người ngồi, trông chẳng có chút khí thế gì cả.

“ Khu biệt thự số 23 phố Angle chẳng khác nào 1 phần cuộc sống của chúng ta, ai trong chúng ta cũng đều cùng nó chứng kiến những thời khắc đẹp đẽ.” Tôi hít sâu 1 hơi, cố giấu sự thất vọng trong lòng rồi tiếp tục nói.

“ KISS KISS FOR YOUR LOVE...” Bên dưới chợt vang lên tiếng nhạc, một nam sinh cầm điện thoại chạy ra ngoài.

Tim tôi đau đốn như bị kim châm. Tôi, Tô Cơ và Hiểu Ảnhh đều buồn bã nhìn nhau.

Hiểu Ảnhh cắn chặt môi, mắt rưng rưng như sắp khóc. Rồi tiếp đó là Tô Cơ thở dài náo nề.

“ Vận mệnh của khu biệt thự số 23 là nằm trong tay chúng ta, chứ không phải là...” Tôi mím môi, lòng quyết tâm trào dâng, tôi ngẩng cao đầu nhìn về phía trước, tiếp tục bài diễn thuyết.

Cổ lên, Tô Hữu Tuệ!

Tiếng nhạc âm âm lúc to lúc nhỏ cùng với những tràng pháo tay rộn ràng trong hội trường cứ liên tục dội đến chỗ tôi đứng.

“ Hình như ở kia có vẻ náo nhiệt hơn! Chúng ta qua đó xem đi!” Một học sinh đứng ở cổng sân vận động thì thầm với nhau rồi tiến về phía hội trường.

Một cơn gió lạnh buốt thổi qua, mấy chiếc lá vàng rơi xuống trước mặt tôi, tôi cảm thấy sao mà cô đơn, lạnh lẽo đến vậy.

Xoẹt xoẹt!

Bác lao công mặc bộ đồng phục màu xanh cầm chổi bước đến, ra sức quét những chiếc lá rơi. Tôi kể về khu biệt thự số 23 bằng tình cảm chân thành của mình.

Nhưng, tôi không thể trốn tránh được sự trống trải trên sân vận động, giọng nói yếu ớt của tôi như lạc bước ở trong không trung.

Bộp bộp bộp!

Đột nhiên 1 tràng vỗ tay vang lên, tôi nhìn về phía đó. Hó ra Lý Triết Vũ cùng Tô Cơ, Lăng Thần Huyền và Hiểu Ảnhh đang vỗ tay liên tục.

Tô Cơ nhìn tôi không chớp mắt, trong mắt hiện rõ sự kiên trì. Khi tôi và Lăng Thần Huyền nhìn nhau, cậu ta đưa tay làm động tác OK. Còn đằng sau Lý Triết Vũ đang có một người, hai người, ba người...đang chậm chậm bước vào.

Bộp bộp bộp!

Sân bóng trống trải bắt đầu có người, tôi cảm thấy sống mũi mình cay cay. Cảm giác ấm áp lan tỏa trong lòng khiến mắt tôi nhòe đi.

Mọi người đến nhiều hơn, trong lòng tôi thấy vui hơn. Tôi đã hứa với Lý Triết Vũ, dù có gặp khó khăn gì cũng sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, nhất định tôi sẽ làm được!

“ Mọi người thường nhớ về những kỉ niệm đẹp nhất, và khu biệt thự số 23 chính là 1 phần trong hồi ức đẹp đẽ đó, chúng ta làm sao có thể bàng quan nhìn nó dần dần biến mất...”

Vì khu biệt thự số 23, tôi nhất định phải kiên trì đến cùng!

Tôi thấy từng tốp người đang bước vào sân vận động, ai cũng tiến về phía tôi.

Tôi lắc đầu rồi mở mắt ra thật to! Không phải đang mơ! Tôi không phải đang nằm mơ!

Từng tốp người đang bước nhanh về phía tôi, sân vận động trống trải trong chốc lát đã trở nên náo nhiệt.

Dường như biết tôi rất kinh ngạc, Lý Triết Vũ quay sang nhìn tôi rồi giơ ngón tay cái ra, đôi mắt cậu ấy ánh lên niềm tự hào.

Cậu ấy đang cổ vũ cho tôi.

Tôi cố kiềm chế cảm xúc,, thấp lên ngọn lửa quyết tâm trong lòng:

“...Tôi tin rằng, mỗi người chúng ta đều muốn bảo vệ khu biệt thự số 23, tôi cũng tin rằng, chỉ cần chúng ta tiếp tục cố gắng thì khu biệt thự số 23 sẽ mãi mãi tồn tại!”

Tôi nói ra những suy nghĩ trong lòng bằng giọng chan chứa tình cảm, rồi xúc động nhắm mắt lại. Tôi như bị nhấn chìm bởi tiếng vỗ tay ủng hộ. Tô Cơ và Hiểu Ảnh vui sướng ôm nhau, sau đó vỗ tay nhiệt liệt.

Tiếng vỗ tay mỗi lúc một lớn, như nói lên tiếng lòng của chúng tôi: Bảo vệ khu biệt thự số 23 là tâm nguyện lớn lao và thiêng liêng.

Những tràng vỗ tay ngớt dần, tôi đưa mắt nhìn đám đông ở dưới sân, mọi người vẫn vây quanh tôi, chưa ai rời khỏi sân cả.

Cộp cộp cộp!

Đúng lúc đó, trên sân khấu vang lên tiếng bước chân từ tốn. Tôi quay đầu lại, nhìn thấy 1 dáng người cao lớn đang đi chậm chậm bước về phía sân khấu.

Kim Nguyệt Dạ!

Kim Nguyệt Dạ mặc bộ đồ màu trắng, trên đầu đính đầy những mảnh giấy óng ánh. Hắn nở nụ cười ngạo nghễ, tự tin bước về phía tôi. Hắn dừng lại, nhìn tôi chằm chằm, sau đó cất giọng nói:

“Cảm ơn bài diễn thuyết đặc sắc của Tô Hựu Tuệ, cô ấy đã đưa chúng ta trở về với những hồi ức tuyệt đẹp của khu biệt thự số 23...” Kim Nguyệt Dạ quay sang mỉm cười với tôi, “Trong tương lai, khu biệt thự số 23 phố Angle sẽ mang một diện mạo hoàn toàn mới, nó không chỉ lưu lại những kỉ niệm tươi đẹp trước đây, mà còn gửi gắm cả hi vọng vào tương lai sáng lạn...”

Kim Nguyệt Dạ nói rất tự nhiên, nụ cười tự tin trên khuôn mặt hắn cứ như đang giấu cốt tôi. Tại sao hắn lại tới đây? Tại sao hắn lại nói những lời chắc nịch như thế? Tôi nhìn Lý Triết Vũ đang đứng ở bên dưới, khuôn mặt của cậu ấy cũng có vẻ hơi ngạc nhiên.

“...Tôi tin rằng, mỗi học sinh trường Minh Dương đều nhớ rõ điều này: đỡ bỏ không có nghĩa là lãng quên, đó chỉ là sự kế thừa tốt hơn, chúng ta cùng chúc cho tương lai tươi sáng của trường Minh Dương cùng khu biệt thự số 23 phố Angle.”

Sau khi nói xong, nụ cười của Kim Nguyệt Dạ càng rạng rỡ hơn. Dưới ánh nắng của buổi chiều tà, dường như cả người hắn được nhuộm trong 1 màu vàng cam rực rỡ. Giọng nói đầy sức thuyết phục của Kim Nguyệt Dạ khiến cả sân vận động chìm vào trong im lặng, dường như ai cũng đang đắm chìm trong tương lai tươi đẹp mà hắn vừa vẽ ra, trên khuôn mặt mọi người lộ rõ niềm hạnh phúc.

Rào rào rào rào!

“Yeah, yeah! Cùng chào đón tương lai tốt đẹp!”

Những tràng pháo tay dồn dập như những đợt sóng thần dồn dập rót vào tai tôi, tất cả mọi người đều vui mừng tột độ. Dường như ai cũng quên mất sự tồn tại của tôi, trong mắt họ lúc này có lẽ chỉ còn lại 1 người duy nhất, đó là Kim Nguyệt Dạ.

Những tràng pháo tay đó như sự cười nhạo không lời giành cho tôi. Trong tiếng huyền ảo, tôi nghe rõ giọng nói trầm trầm của Kim Nguyệt Dạ:

“Vì hơn nửa số học sinh đồng ý đỡ bỏ khu biệt thự số 23 nên nhà trường quyết định sẽ làm theo ý kiến của các bạn.”

Khu biệt thự số 23 phố Angle sẽ bị phá ư?...Không thể như thế được...

Tôi thấy ngực mình đau nhói, trước mặt mình như tối sầm lại.

“Ủng hộ Kim Nguyệt Dạ! Ủng hộ Kim Nguyệt Dạ!”

“Kim Nguyệt Dạ mới là người quản lí khu biệt thự số 23 thực sự!”

Những tiếng hò hét bên tai tôi vẫn tiếp tục, chắc bây giờ Kim Nguyệt Dạ rất đắc ý.

Tôi lơ mơ nhìn thấy những người tung hô Kim Nguyệt Dạ lúc này đang dần dần rời khỏi sân vận động, 1 người...hai người...3 người...

Mọi người bước qua rước mặt tôi, nhưng chẳng ai còn để ý đến tôi nữa. Họ đang cười gì vậy? Đáng lẽ ra tôi phải thấy đau lòng chứ, vậy mà không hiểu sao lúc đó cả người tôi đều tê dại.

Tôi đứng nguyên tại cgo64 nhìn đám người đang rời khỏi sân vận động.

Tôi dờ dẫm nhìn theo những bóng người khuất dần. Xung quanh yên tĩnh quá, ngay cả tiếng thở cũng nghe thấy rõ mồn một.

Hình như cả người tôi bị đóng băng hết rồi, không thể nhúc nhích được

“ Hựu Tuệ...”

Giọng nói ấm áp của Lý Triết Vũ chợt vang lên, cậu ấy đang đứng ở xa gọi tên tôi...

58. Q.11 - Chương 3: Báu Vật Trong Túi Da Dê

Địa điểm:

Khu biệt thự số 23 phố Angel

Happy House

Nhân vật

Tô Hựu Tuệ

Bạch Tô Cơ

Khâu Hiểu Ảnh

Kim Nguyệt Dạ

Lý Triết Vũ

Lăng Thần Huyền

Sun

One

Reng reng reng...

“Hehehe, tan học rồi! Hựu Tuệ, lát nữa chúng ta đi đâu nhỉ?”

“Nnhuwng Hiểu Ảnh hôm nay muốn đi xem máy ủi đã làm đến đâu rồi, chắc là rất...”

Hiểu Ảnh chưa nói hết đã bị Tô Cơ bịt miệng lại

“Hựu Tuệ, bà đừng nghe con nhỏ ngốc Hiểu Ảnh nói linh tinh! Chậc đợi mãi đến kì nghỉ hè thì lại phải học bù 1 tháng, rõ chán! Hôm nay chúng ta tranh thủ đi dạo phố đi.”. Tôi hoàn toàn đến Tô Cơ và Hiểu Ảnh đang chạy lại trước mặt mình. Tôi chỉ lặng lẽ thu dọn cặp sách rồi bước về phía thùng rác...

“Hựu Tuệ, bà làm j thế? Hôm nay bà có phải trực nhật đâu! Bà đã trực nhật 4 hôm liền rồi còn j!”

“Tô Cơ nè! Hựu Tuệ là học sinh gương mẫu, chúng ta phải ủng hộ Hựu Tuệ!”

Tôi cầm chổi bắt đầu ngày trực nhật thứ năm của mình. Giọng nói của Tô Cơ Và Hiểu Ảnh cứ xa dần, xa dần rồi chẳng nghe thấy j nữa. Tôi bỗng nhớ về buổi họp quyết định số phận của khu biệt thự số 23 một tháng trước..

“ Thưa thầy, đây là giấy kí tên phản đối dỡ bỏ khu biệt thự số 23, đã có hơn nửa học sinh trong trường đồng ý giữ nguyên trạng của khu biệt thự!”Tôi cầm mấy tờ đơn đã được xếp gọn từ hôm qua, trong đó có cả mấy chữ kí mà mấy hôm nay Lý Triết Vũ đã vất vả thu nhập.

“ Kim Nguyệt Dạ, còn em thì sao?” Thầy Nhã Văn nhìn Kim Nguyệt Dạ

“ Thừa thầy, em ko có chữ kí của các bạn học sinh trong trường!” Kim Nguyệt Dạ cầm 1 cuộn giấy trắng sau đó trải ra đất trong ánh mắt tò mò của mọi người, “ Nhưng cuốn giấy này là mong ước của tất cả cư dân thành phố Milan về khu biệt thự số 23, em nghĩ so với tờ giấy kia của Hựu Tuệ, thì nó đại diện cho ý kiến của đông đảo người dân hơn.”

Đột nhiên, tất cả ánh mắt của mọi người bị thu hút bởi cuộn giấy kia, trên đấy còn có cả những vẻ tươi lai tươi đẹp của khu biệt thự số 23, có người viết lời chúc, có người viết về mong ước...

“ Sau khi đã cân nhắc kĩ lưỡng, ban lãnh đạo nhà trường quyết định sẽ phá bỏ khu biệt thự số 23! Chúng ta sẽ dung khoản tiền bồi thường của tập đoàn Đại Hà để xây khu kí túc xá mới cho trường Minh Dương!”

...

Ồi... đau quá! Nghĩ tới đây, tim tôi đau nhói, chiếc chổi trong tay tôi như sắp bị bẻ gãy!

Mặc dù sau khi cuộc họp kết thúc, tôi đã nghĩ rất nhiều cách để cứu vãn tình hình nhưng đều thất bại...

Thấm thoát đã đến tháng học bù...

“ Hựu Tuệ, nếu bà ko muốn đi dạo thì chúng ta đi xem phim nhé! Hôm nay chiếu phim hay lắm, khó khăn lắm tôi mới mua được ba tấm vé này đây!”

Tất cả là tại tôi... Tại tôi vô dụng nên khu biệt thự số 23 mới bị phá! Nếu tối hôm đó tôi cảnh giác hơn, ko để bị đánh ngất... Nếu trong một tuần trưng cầu ý kiến đó, tôi có thể nghĩ ra nhiều cách... thì có lẽ khu biệt thự số 23 sẽ ko bị phá...

“ Hựu Tuệ đừng như vậy mà! Khu biệt thự số 23 đã được quyết định phá dỡ rồi!”

Uỳnh uỳnh!

Tôi nghe thấy tiếng phá dỡ ầm ầm phát ra từ khu biệt thự số 23, toàn thân tôi run lên

Sự hối hận và đau buồn như một tảng đá đè nặng lên người tôi, tôi thấy khó thở quá

Một tuần trước đã chính thức khởi công phá khu biệt thự số 23 rồi, bây giờ... bây giờ ko biết nó đã biến thành cái j? Đã bị phá đến đâu rồi? Còn bức tường bao ngoài và vườn hoa nữa...

Không! Không thể thế được! Trong đầu tôi chỉ toàn là những kỉ niệm về khu biệt thự số 23...

Trong giây lát, bất chấp tiếng gọi của Tô Cơ và Hiểu Ảnh, tôi ôm ấp tia hi vọng hão huyền trong lòng, chạy thẳng về khu biệt thự số 23...

Phá rồi... phá thật rồi...

Tôi hồng hộc chạy đến đầu phố Angel, tất cả mọi thứ trước mắt như nghiền nát trái tim tôi

Bức tường bao xung quanh đã biến thành đồng gạch đổ nát, bên trong khu biệt thự số 23 đã bị cào xới bung bét. Chỉ còn căn nhà cổ giống như một ông lão ngủ quên, bị lọt lại giữa đồng đất đá ngổn ngang, trông thật cô đơn lẻ loi...

Mấy chiếc máy đào đất và ủi đất trông như con quái vật hung hãn dừng lại trước đồng đá.

Kim Nguyệt Dạ! Tại sao hấn lại giúp Sun? Sao hấn nhất định phải làm vậy? Vì sao... rốt cuộc là vì sao chứ? Tôi nghiêng chặt rằng, cố ko để người mình run lên, từng bước từng bước đi tới khu biệt thự số 23.

Mỗi bước đi, trong đầu tôi lại hiện lên những kí ức về một thời tươi đẹp ở khu biệt thự số 23... Mỗi bước đi dường như rất nặng nề...

Bước lên đồng gạch ngói vỡ vụn, nhìn cảnh tượng xung quanh bị tàn phá thảm hại, nước mắt tôi trào ra...

Đây ko còn là khu biệt thự số 23 nữa rồi... Nơi này đã từng chứng kiến những niềm vui cũng như nỗi buồn của tôi, nhưng bây giờ niềm vui và nỗi buồn đều đều đã tan biến trong thế giới này rồi...

Tan biến! Tất cả đã tan biến hết rồi! Nếu ko có ai muốn nhớ về những hồi ức đó thì hãy để nó tan biến đi... Nhưng... Nhưng vì sao... tôi lại thấy đau lòng thế này...

“Ai...”

Ai đứng sau lưng bịt mắt tôi vậy? Một bàn tay ấm áp thấm đẫm những giọt nước mắt vừa trào ra của tôi...

Tôi đưa tay đang định đỡ bàn tay đang bịt mắt mình ra, ko ngờ bên tai lại vang lên giọng nói nhẹ nhàng:

“Đã ko mồn nhì thì tại saolaij phải ép mình... Như thế chỉ càng làm em buồn thêm thôi.”

Giọng nói đó là của... Lý Triết Vũ?

Vừa nói dứt câu, cậu ấy bỏ tay bịt mắt tôi ra.

Tôi quay đầu lại, Lý Triết Vũ đang nhẹ nhàng phủi bụi trên vai tôi, ánh mắt vẫn ấm áp hiền từ, khuôn mặt nở rõ nụ cười như có thể chữa lành mọi vết thương.

“Vừa nãy thấy em chạy đến chỗ này, tôi thấy ko yên tâm nên mới đi theo.” Lý Triết Vũ vừa nói vừa lấy tay lau những giọt nước trên mặt tôi.

Tôi muốn mỉm cười với cậu ấy, Nhưng bây giờ đôi môi tôi nặng trĩu, ko thể mấp máy được.

“Hựu Tuệ...” Lý Triết Vũ lắc đầu, hình như cậu ấy hiểu tôi đang nghĩ j, “ Lần này là tại tôi, tôi đã ko thể...”

“ Không Lý Triết Vũ... Là tại tôi... là tại tôi cả...” Nhìn nét mặt bối rối của Lý Triết Vũ, tôi càng thấy buồn hơn. “ Nếu lúc đầu tôi ko làm tuột mất danh hiệu người quản lí biệt thự số 23 thì sự việc đã ko như thế này...”

Một giọt nước mắt chảy dài trên sống mũi tôi, rồi rơi xuống vên gạch nát dưới chân...

Tôi và Lý Triết Vũ chẳng ai nói j nữa, cứ im lặng như vậy, dường như thời gian cũng như ngừng trôi.

Soạt!

Đúng lúc đó, tiếng cành cây bị ai đó giẫm vào chợt vang lên!

Tôi giật mình, nhìn về phía phát ra âm thanh đó. Một bóng người quen quen vừa lướt qua cái cây sau lưng Lý Triết Vũ. Hình như bóng người đó là...

Tôi vội đuổi theo. Hả? Là thật, sao ko thấy ai nhỉ? ... Rõ ràng vừa nãy tôi nhìn thấy một bóng người lướt qua chỗ này mà... Tôi bước tới cái cây đó, nhưng khi tôi vừa đi tới thì bàn chân bị cái j đó cuốn vào...

“Á...”

“ Hựu Tuệ, cẩn thận!”

Lý Triết Vũ lao như tên bắn về phía tôi, định kéo tôi lại nhưng đã chậm một bước.

Tôi ngã nhào xuống. Ôi... Tay và đầu gối đau quá! Lúc này Lý Triết Vũ đã đến bên tôi, cậu ấy vội vàng ngồi xuống, vừa phủi những lá cây dính trên đầu tôi, vừa đỡ tôi dậy.

“ Hựu Tuệ, em ko sao chứ?Đau ở đâu?”

“ Tôi ko sao.”

Tôi bám lấy tay Lý Triết Vũ, gắng gượng đứng dậy, đột nhiên phát hiện ở gần gốc cây bên cạnh có khắc một hình thù rất lạ. Tôi vội chỉ cho Lý Triết Vũ.

“ Là ngôi sao năm cánh ư?” Lý Triết Vũ nhìn vào hình vẽ đó, im lặng một lúc lâu mới lẩm bầm tự nói với mình, “ Trong thần thoại Hy Lạp, sao năm cánh tượng trưng cho sự may mắn... Hựu Tuệ, em có biết về truyền thuyết về ngôi sao năm cánh ko? Những người bị lạc trong rừng sâu chỉ cần nhìn thấy ngôi sao năm cánh, thì sẽ được thiên sứ dẫn đường ra khỏi rừng!”

“ Được thiên sứ dẫn đường ư?” Tôi nhìn Lý Triết Vũ. Vũ chẳng khác nào thiên sứ đưa tôi ra khỏi rừng sâu! Lẽ nào ông trowifddang động viên tôi, muốn nói với tôi rằng, mọi thứ vẫn chưa kết thúc?

“ Có lẽ ai đó nghịch ngợm khắc nó lên cây! Kệ nó đi, Hựu Tuệ, em có bị thương ở đâu ko?”

Nhìn Lý Triết Vũ hoảng hốt đỡ tôi dậy, rồi nhìn khắp người xem tôi có bị đau ở đâu ko, trong lòng tôi thấy ấm áp vô cùng.

“ Tôi ko sao...” Tôi mỉm cười với Lý Triết Vũ. Trong lòng chợt lóe lên một ý nghĩa.

Tại sao lúc nào cũng để Lý Triết Vũ phải lo lắng cho tôi nhỉ? Còn tôi chẳng giúp được j cho cậu cả!

Lý Triết Vũ dường như đọc được suy nghĩ của tôi, thấy tôi vẫn đi lại bình thường, cậu ấy bớt lo lắng hơn. Vũ nhẹ nhàng phẩy bụi bám người tôi rồi nói:

“ Hựu Tuệ, em đồng ý với tôi một chuyện được ko?”

Về mặt nghiêm túc của Lý Triết Vũ làm tôi lúng túng vô cùng, tôi đành gật đầu đồng ý. Giọng nói dịu dàng lại vang bên tai tôi:

“ Hựu Tuệ, cho dù gặp chuyện j đi nữa, em cũng phải vui vẻ đối mặt nhé! Bởi vì lúc đó trông Hựu Tuệ đẹp nhất, và cũng nhờ thế mà mọi người được tiếp thêm hi vọng và sức mạnh! Còn nhớ chuyện lần trước tôi kể cho em nghe về cậu bé đó ko? Sự quyết tâm và kiên trì của cậu ấy cuối cùng đã thành công, Hựu Tuệ cũng nhất định sẽ thành công!”

“Lý Triết Vũ...” Tôi ngẩng đầu nhìn Vũ, trong lòng trào dâng sự thất vọng, “ Nhưng... tôi đã thua rồi, tôi đã ko bảo vệ được khu biệt thự số 23!”

“ Không, chỉ cần Sun chưa tìm ra bí mật về khu biệt thự số 23 thì chúng ta vẫn còn có cơ hội! Hựu Tuệ mới là người bảo vệ đích thực của khu biệt thự số 23 mà, đừng ko nào?”

Người bảo vệ đích thực của khu biệt thự số 23 ư?

Lời nói của Lý Triết Vũ như một dòng nước mát khiến tôi vui vui...

“ Hựu Tuệ, bây giờ ko còn sớm nữa, để tôi đưa em về nhà.”

“ Ừm... được...” Tôi gật đầu rồi cùng Vuc rời khỏi. Khi chúng tôi bước đến đầu phố Angel, tôi ngoảnh đầu nhìn khu biệt số 23.

Trong tia nắng cuối cùng của buổi chiều tà, dường như tôi nhìn thấy có một ngôi sao năm cánh đang chiếu sáng lấp lánh....

TWO

Hôm sau, vừa tan học xong, chúng tôi hẹn nhau tập trung ở Happy House tham dự buổi” họp kín” do toi chủ trì.

” Hựu Tuệ, tự dưng bà gọi chúng tôi đến Happy House làm gì thế?” Tô Cơ liếc nhìn tôi, rồi lầm bầm,” Mấy hôm trước còn lầm lũi như cái bóng thế mà Lý Triết Vũ vừa xuất chiêu đã lập tức vui vẻ ngay được, đúng thật là...”

Tôi trừng mắt với Tô Cơ, thấy Tô Cơ biết ý cúi đầu xuống, tôi mới quay sang nhìn Lý Triết Vũ.

” Mọi người điều biết việc phá bỏ khu biệt thự số 23 là chuyện k thể cứu vãn được nữa. Thú thực, trước đây tôi rất buồn, nhưng sau này khi suy nghĩ kĩ, tôi sẽ k bỏ cuộc giữa chừng đâu”

” K bỏ cuộc cái gì chứ? Khu biệt thự số 23 đã bị phá rồi mà!” Tô Cơ tròn mắt k hiểu, nhưng khi nhìn tôi đặt hai hình vẽ cung hoàng đạo lên bàn thì mắt nhỏ ta sáng lên.

” Hả? Lẽ nào hai bức vẽ cung hoàng đạo này có liên quan đến kho báu trong khu biệt thự số 23? Nhưng mà sao lại co đến hai bức vẽ nhỉ? Hựu Tuệ, bà gọi chúng tôi đến đây để nghiên cứu hai bức hình này à?”

” Cái gì? Nghiên cứu á? Tôi k có hứng thú, tôi về trước đây!” Nghe Tô Cơ nói thế, Lăng Thần Huyền đứng phắt dậy.

Tôi vội vàng giơ tay kéo áo cậu ta lại.

” Đợi đã, đừng có hấp tấp như vậy, muốn đi thì cũng phải nghe tôi nói hết nguyên nhân gọi các cậu đến đây đã chứ!”

” Tô Hựu Tuệ, tôi chẳng cần quan tâm nguyên nhân là gì cả!” Lăng Thần Huyền giật mạnh tay ra, ” cô nghiên cứu cung hoàng đạo chắc là vì muốn tìm kho báu chứ gì? Tại sao cô lại muốn điều tra kho báu hả? Lẽ nào cô quên rằng tự ý điều tra kho báu sẽ bị đuổi học ư?”

” Được, vậy cậu đi đi...Nếu cậu muốn Sun và Kim nguyệt Dạ lấy được kho báu thì cậu cứ đi đi, tôi k kéo cậu vào cuộc đâu mà lo!”

Nghe tôi nói xong, Lăng Thần Huyền nhìn tôi chằm chằm rồi quay lại chỗ ngồi. Nhưng cậu ta tỏ ra k phục lắm, quay ngoắt mặt sang một bên. Ngay cả nhỏ Tô Cơ đang định nhắc mông đánh bài chuồn cũng khựng lại

Tôi hít 1 hơi dài để lấy lại bình tĩnh, thấp giọng nói tiếp:

” Hãy tin tôi! chỉ cần chúng ta tìm được kho báu trước Sun và Kim Nguyệt Dạ thì bọn họ sẽ trắng tay thôi!”

” Cái gì? Phải đi tìm kho báu...” Tô Cơ ngạc nhiên nói to, lập tức bị tôi bịt miệng lại. Những người còn lại thì trợn mắt nhìn Tô Cơ.

” Hựu Tuệ, cò điên à?” Lăng Thần Huyền mặt đỏ gay, thò đầu về phía tôi,” Nhà trường đã nghiêm cấm tìm kho báu cơ mà! Lần trước cô bị người ta vu oan, suýt nữa thì bị đuổi học, thế mà vẫn chưa sáng mắt ra à?”

” Tôi biết chứ” tôi gật đầu bỏ tay đang bịt miệng Tô Cơ ra,” Nhưng để bảo vệ kho báu trong khu biệt thự số 23, chúng ta đành phải làm vậy”

” Nhưng Hựu Tuệ, ngộ nhỡ bị phát hiện, thì...thì mama sẽ đánh chết tôi mất!” Tô Cơ méo máo, nòi như sắp khóc đến nơi.

” Chính vì thế...” Tôi quay đầu cười với Tô Cơ và Lăng Thần Huyền,” Lần này tôi k yêu cầu tất cả mọi người pahi3 tham gia, nếu các cậu thấy khó xử thì có thể k tham gia mà”

” Hựu Tuệ, Hiểu Ảnh muốn tham gia!” đột nhiên Hiểu Ảnh giơ tay lên nói to,” Hựu Tuệ và Hiểu Ảnh là bạn bè chí cốt của nhau, cho nên dù Hựu Tuệ làm gì thì Hiểu Ảnh cũng ủng hộ Hựu Tuệ hết mình!”

” Hiểu Ảnh, cảm ơn bà!” Nghe Hiểu Ảnh nói vậy, trong lòng tôi thấy vui vui.

Mặc dù con nhỏ tham ăn, mê đọc truyện tranh trẻ con này có vẻ k đáng tin cậy lắm, nhưng nhỏ ta sẵn sàng vì tôi mà bất chấp nguy hiểm khiến tôi cảm kích vô cùng.

” Nhưng...” Hiểu Ảnh trề dài môi, đan 2 tay vào nhau rồi hồn nhiên hỏi,” Hựu Tuệ, kho báu nghĩa là sao?”

Câu hỏi của Hiểu Ảnh khiến tôi suýt té xuống đất.

Trời ơi, đây là học sinh lớp 11 của trường trọng điểm sao?”

” Tôi cũng tham gia”

Một giọng trầm trầm đột nhiên vang lên, cắt ngang câu hỏi ngốc nghếch của Hiểu Ảnh. Tất cả mọi người đổ dồn ánh mắt về nơi phát ra giọng nói đó.

” Vũ, cậu vừa nói gì? Sao lại đi nghe lời Hựu Tuệ hả?” Nghe Lý Triết Vũ nói vậy, Lăng Thần Huyền lo lắng ra mặt,” Cậu quên hậu quả của việc điều tra kho báu sẽ nghiêm trọng thế nào à?”

” Tôi biết” Lý Triết Vũ cười rồi quay sang gật đầu với tôi, sau đó kiên định nhìn Tô Cơ và Lăng Thần Huyền,” Huyền, lẽ nào cậu cam tâm để Sun có được kho báu/ Cậu k muốn tìm hiểu nguyên nhân vì sao Kim Nguyệt Dạ và Sun lại bắt tay với nhau à?”

” Tôi...”

” Tô Cơ, nếu Hựu Tuệ bị nhà trường phát hiện và đuổi học thì cô sẽ làm gì?”

” Tôi sẽ đi cùng Hựu Tuệ! Tôi...”

” Hahaha!” Lý Triết Vũ cười mãn nguyện,” Xem ra tôi k phải nói nhiều nữa, mọi người đều có thể tự quyết định mình có nên đi tìm kho báu hay k”

“ ... ”

Tài thật, k ngờ Lý Triết Vũ lại nói trúng tim đen của Tô Cơ và Lăng Thần Huyền, điều này có lẽ tôi k bao giờ làm được...

Mọi người im lặng 1 lúc, sau đó Lăng Thần Huyền cất lời trước:

” Được rồi, được rồi! đúng là bó tay với mấy người, mọi người đã đồng ý tham gia, thế thì tôi nhập hô cho vui! Dù gì tôi cũng k cma tâm chịu thua Kim Nguyệt Dạ và Sun, lần này chúng ta quyết phải giành phần thắng”

“...Đã thế, vậy tôi cũng tham gia...” Tô Cơ hơi ngáp ngừng,” híc híc híc, bây giờ tôi cũng có thể tưởng tượng được khuôn mặt mama khi nổi giật trông khinh khỉnh thế nào!”

” K sao đâu, Tô Cơ! Tôi đã tính đâu vào đó cả rồi! Bà cứ yên tâm đi! Tôi giơ ngón tay cái lên, tự tin nhìn Tô Cơ

Khuôn mặt Tô Cơ nom cứ như trời sập xuống đến nơi, nhỏ ta thất thần gật đầu:

” Ok, tôi chịu thua bà rồi, tôi sẽ tham gia cùng mấy người, nhưng bức vẽ cung hoàng đạo này mama tôi đã nghiên cứu kĩ mà vẫn k tìm ra manh mối gì, chúng ta phải bắt đầu từ đâu mới có thể tìm thấy kho báu trước Sun và Kim Nguyệt Dạ?”

” Đây mới là vấn đề” Lý Triết Vũ chống cằm suy nghĩ,” Thực ra trong 2 bức vẽ cung hoàng đạo này, có 1 bức là do Hựu Tuệ gần đây mới phát hiện thấy ở khu biệt thự số 23...”

” Cái gì?” Lăng Thần Huyền và Tô Cơ cùng đồng thanh

” Hựu Tuệ!” Tô Cơ nhìn tôi đầy trách móc,” Sao bà k nói gì với tụi tôi hết?”

” Khụ khụ...” Tôi giả vờ ho,” Lý Triết Vũ đã đưa các chuyên gia xem rồi, nhưng họ k giả được bí mật của 2 bức vẽ này”

” Hình như trước đây tôi từng nghe chú Khởi Thánh nói...” Lăng Thần Huyền nhìn tôi chau mày,’ có lần chú ấy ngồi trong phòng sách 1 mình, tôi đi qua và tình cờ nghe thấy chú ấy đang lẩm bẩm nói về cung hoàng đạo có kí hiệu gì đây...”

Hình cung hoàng đạo có kí hiệu ư? Nghe Lăng Thần Huyền nói vậy, đột nhiên tôi nhớ tới tập tài liệu sáng nay đọc.

” Chúng ta mau xem lại hai bức vẽ cung hoàng đạo!” Tôi xúc động nói to với mọi người. Nhưng khi tôi cúi xuống thì phát hiện hai bức vẽ cung hoàng đạo để trên bàn đã k cánh mà bay.

Lạ thật! Đâu rồi nhỉ? Rõ ràng ban nãy tôi để đây mà

Tôi nhìn chiếc bàn chỉ còn lại vài đĩa thức ăn trống k, đầu óc như tê dại

” Mọi người đang tìm gì đây?” Hiểu Ảnh 1 tay cầm đùi gà 1 tay cầm bánh, tò mò nhìn chúng tôi

” K có gì...”

Đợi đã! tờ giấy gói bánh nhìn quen quen! Lẽ nào...

Tôi quay ngoắt lại, nhìn nhỏ Hiểu Ảnh đang gặm bánh ngon lành, cả người tôi như sét đánh.

Tôi rút tờ giấy bọc bánh trong tay Hiểu Ảnh ra,k thể tin vào mắt mình nữa!.....

” Hiểu Ảnh! Bà làm cái gì thế/ Sao lại lấy bức vẽ cung hoàng đạo để bọc bánh à?” Tô Cơ nghiêng răng rồi dí tay vào trán Hiểu Ảnh.

” Úi...Hiểu Ảnh đau quá! Hiểu Ảnh đã làm gì sai à?” Hiểu Ảnh âm ỉ nhìn Tô Cơ, nhưng vẫn chưa nói hết câu thì bị tiếng gặm như beo của Lăng Thần Huyền at1 đi:

” Trời ơi! Khâu Hiểu Ảnh! Cô đúng là con nhỏ đầu đất!” Lăng Thần Huyền cẩn thận gỡ nốt bức vẽ cung hoàng đạo còn lại từ trong đồng xương gà ra.

Tôi suýt nữa thì tức đến sùi bọt mép.

Đó...k phải bức vẽ cung hoàng đạo còn tại sao?

” Hiểu Ảnh, sao cô lại lấy thứ quang trọng như thế gói xương gà hả? Đầu óc cô bị làm sau ấy?”

Ồi, tôi đã đoán đúng...Ông trời ơi, xin hãy cứu giúp linh hồn con...Ngài cử con nhỏ Hiểu Ảnh đầu gỗ xuống đây để chọc cho con tức chết hả?

” Huhuhuhu! Tiểu Huyền Huyền đừng dữ thế mà! Mọi người ghét Hiểu Ảnh rồi à?” Hiểu Ảnh thút thít nhìn Lăng Thần Huyền và Tô Cơ.

” Thích cô mới lạ! Đồ ngốc!” Lăng Thần Huyền mặt hầm hầm nhìn Hiểu Ảnh, nhưng nhìn thấy vẻ tội nghiệp của Hiểu Ảnh, ánh mắt như sắp bốc hỏa đến nơi của Lăng Thần Huyền lại dịu xuống, hẩn quay mặt đi chỗ khác.

” Huhuhuhu! Tiểu Huyền Huyền, Tô Cơ...”

” Thôi được rồi, mọi người đừng kích động quá...” Lý Triết Vũ vẫn là người luôn là người bình tĩnh nhất. Cậu ấy chỉ thở dài, cầm lấy 2 bức vẽ cung hoàng đạo từ tay Tô Cơ và Lăng Thần Huyền,” 2 bức vẽ này đều thấm dấm dầu ăn rồi, trước khi nó bị hồng chúng ta nên ra 1 bản”

” Nhưng thế nào bây giờ?” Lăng Thần Huyền62 nôn nóng,” bây giờ nó dính toàn dầu ăn, có đặt 1 tờ giấy lên trên cũng chỉ in ra vết dầu thôi!”

Hả? Thấm dấm dầu ăn ư?

Tôi và Lý Triết Vũ nhìn nhau.

Lý Triết Vũ nhẹ nhàng đặt 2 bức vẽ cung hoàng đạo bị ngấm dầu mất 1 nửa chồng lên nhau rồi giơ ra trước ánh đèn

” Quả nhine6...”

Nghe thấy tiếng thở dài của Lý Triết Vũ, trống ngực tôi đập liên hồi, mọi người nag63 người ra nhìn.

” Các cậu nhìn xem! Khi đặt hai bức vẽ này chồng lên nhau thì xuất hiện 1 kí hiệu là lạ!

” Hà? Kí hiệu lạ á?”

” Đúng thế, Nhìn kí hiệu này xem, trông giống như 1 cái cây! Há? Hình như trên thân cây có 1 ngôi sao!” Câu nói của Tô Cơ làm tôi giật mình.

” Là ngôi sao 5 cánh! Đây chính là ngôi sao 5 cánh mà chúng tôi nhìn thấy trên 1 cái cây trong khu biệt thự số 23, lẽ nào cây cổ thụ đó và 2 bức vẽ cung hoàng đạo này có liên quan đến nhau?”

” Ngôi sao 5 cánh ư? Mọi người ngơ ngác nhìn tôi.

Tôi cố gắng trấn tĩnh, quay sang nhìn Lý Triết Vũ. Cậu ấy dường như cũng hiểu ý tôi, khẳng định chắc chắn:” Hựu Tuệ nói đúng đấy, ngôi sao 5 cánh là kí hiệu thường được dùng trong ảo thuật. 5 cánh của nó là biểu tượng cho 5 nguyên tố, lần lượt là đất-lửa-nước-gió. Hình dáng của ngôi sao 5 cánh gần giống vóc dáng của 1 người, đỉnh trên cùng là đầu, còn lại là tứ chi. Trong kinh thánh, con người là đấng sáng tạo. Khi đỉnh trên cùng hướng lên trời, nó là biểu tượng cho sức mạnh thần thánh. Đây có lẽ là điểm mấu chốt liên quan đến kho báu!”

Ngôi sao 5 cánh có nhiều ý nghĩa như vậy ư, nhưng hôm qua Lý Triết Vũ nói nó tượng trưng cho sự may mắn mà. Tôi tò mò nhìn Lý Triết Vũ, cậu ấy mỉm cười nói:” Hựu Tuệ, tôi nói k sai đúng k, ngôi sao cánh mang đến vận may cho em”

” Vậy...” Lăng Thần Huyền cắt ngang câu chuyện của tôi và Lý Triết Vũ,” Hình tròn trên cây là cái gì?”

Câu hỏi của Lăng Thần Huyền lại khiến chúng tôi rơi vào im lặng. Xem ra...vẫn chưa thể giải thích được câu hỏi hóc búa này.” Ở các cậu đang chơi trò trinh thám à? Cho Hiểu Ảnh chơi với!” Đúng lúc chúng tôi đang đau đầu với các kí hiệu thì Hiểu Ảnh chạy đến chen vào giữa.

chơi trò trinh thám á? Chúng tôi k ai bảo ai, đều quay sang nhìn nhau rồi thở dài, sau đó tựa lưng vào ghế sofa. Chỉ có mỗi mình Hiểu Ảnh là vẫn vô tư như thường.

Ừm...Xem ra chuyện này còn phức tạp hơn tôi tưởng.

” Bóng trắng chiếu vào cây, bóng cây đổ dài trên đất, tôi và mặt trăng chơi trò đuổi bắt, ánh trăng mỉm cười với tôi...”

” Hiểu Ảnh, bà hát vớ vẩn cái gì đấy? Bà yên lặng 1 lát hộ cái, tôi đang đau đầu đây!” Tô Cơ vỗ vai Hiểu Ảnh nhắc nhở.

“Hiểu Ảnh đang hát bài hát trước kia papa dạy! Hiểu Ảnh thấy bức hình này rất giống với bài hát đó.

Bức hình này rất giống bài hát...

Tôi nheo mắt, bóng cây và cây...

” A! Tôi hiểu rồi!”

Tôi vừa nói xong, Lý Triết Vũ liền mở to mắt nhìn tôi:

” Hựu Tuệ, tôi cũng hiểu rồi. Mặt trăng, cây và cả bóng cây nữa, tất cả đều là lời giải đáp nơi cất giữ kho báu!”

” Đúng thế, hình tròn trong bức vẽ chính là mặt trăng! Khi nào trăng tròn, bóng cây sẽ chiếu dài trên mặt đất, đó chính là nơi cất giữ kho báu!~” Tôi hào hứng nói ra suy nghĩ của mình.

” Hahaha! Hiểu Ảnh đã giúp chúng ta giải đáp câu đố này, Hiểu Ảnh giỏi thật!” Lý Triết Vũ mỉm cười rồi xoa đầu Hiểu Ảnh.

” Đúng, đúng, đúng! Hiểu Ảnh thông minh thật! Hahaha!”

” Vũ...Hựu Tuệ...” Thấy tôi và Lý Triết Vũ cười vui vẻ, Hiểu Ảnh lắc đầu k hiểu. Mặc dù k biết vì sao mọi người khen ngợi, nhưng Hiểu Ảnh vẫn vui vẻ đón nhận,” Hihhihi, Hiểu Ảnh giỏi quá!”

” Đúng rồi! Hiểu Ảnh cừ lắm! hahaha!”

” Đợi đã!” Thấy tôi và Lý Triết Vũ mặt mày phấn chấn, Lăng Thần Huyền và Tô Cơ nheo mắt nhìn chúng tôi,” Tụi tôi càng nghe càng k hiểu gì hết!”

” Hựu Tuệ! Ý bà là kho báu được chôn trong khu biệt thự số 23 à? Nhưng bây giờ cả khu biệt thự đã bị tên Sun đào bới lung tung, nhưng tại sao bọn họ vẫn chưa tìm ra kho báu?”

Ừm, Tô Cơ nói cũng đúng...

” Vả lại...” Lăng Thần Huyền tôi và Lý Triết Vũ, rồi dựa lưng vào ghế sofa,” Đừng quen là trăng luôn di chuyển, như thế chúng ta làm sao xác định được vị trí chính xác củ nơi nào chôn kho báu?

Chẳng lẽ chúng ta thấy bóng trăng ở đâu thì d9aop2 đấy à?”

“....”

Nghe Tô Cơ và Lăng Thần Huyền noi vậy, tôi và Lý Triết Vũ im lặng.

Đúng rồi....Bóng cây sẽ thay đổi khi trăng thay đổi vị trí, chẳng nhẽ chúng tôi lại đào bung bét mọi chỗ lên à? Vả lại bọn Sun cũng đang phá dỡ khu biệt thự số 23, có phải họ đã phát hiện ra bí mật nơi chôn cất kho báu trước chúng tôi nên mới tìm mọi cách phá khu biệt thự để tiện đào bới.

Nghĩ đến đây, tôi nhìn Lý Triết Vũ bắt đầu lo lắng.

Lý Triết Vũ như hiểu được tôi đang nghĩ gì, nhúu mày gật đầu.

” Tóm lại, chúng ta cứ đến khu biệt thự số 23 xem thế nào đã”

THREE

Ôi trời ơi! Phải khó khăn lắm mới khám phá được bí mật của 2 bức vẽ cung hoàng đạo, nhưng khổ nỗi mấy ngày nay trời mưa liên miên, làm nhụt cả ý chí đang ngùn ngụt của tôi.

Haiz, trời cứ mưa kiểu này thì sao đi tìm kho báu được. Hôm nay ở Happy House, tôi và mọi người đã tính với nhau hôm nay sẽ là trăng tròn, nếu tối nay k đến được khu biệt thự số 23 thì lại phải đợi 1 tháng nữa. Nhớ đầu Sun và Kim Nguyệt Dạ hành động trước thì e là...

Ôi, sao mấy hôm nay trời cứ mưa mãi thế nhỉ? Tôi phải làm sao đây?

Tan học về, tôi ngồi trước bàn học, cắn bút nhìn ra ngoài. Nhưng giọt mưa cứ tí tách rơi như đang thách đố tôi, tôi chẳng còn tâm trạng nào học bài nữa.

Reng reng reng! Reng reng reng!

Tôi thở dài, uể oải cầm chiếc di động đang rung lên trong cặp sách, sau đó bấm nút nghe.

" Alô, ai đấy?"

" Hựu Tuệ, là tôi đây"

" A, Lý Triết Vũ!" Vừa nghe thấy giọng Lý Triết Vũ, tôi lập tức lấy lại tinh thần, ngồi thẳng người trên ghế.

" Bây giờ em có ở nhà k? Tối nay trăng tròn nhưng trời mưa to quá, tôi lo em..."

" Ô, k sao...Tôi đang ở nhà. À,mà mấy chuyện ma quỷ ở khu biệt thự số 23 có lẽ do Sun và Kim Nguyệt Dạ bày ra cũng nên!"

Lý Triết Vũ giỏi thật, tôi nghĩ gì cậu ấy cũng đều đoán được cả.

" Thế à...Đúng rồi, Hựu Tuệ này, lần trước chúng ta phát hiện ra 1 vật lạ ở căn phòng số 501, em còn giữ nó k?" Lý Triết Vũ có vẻ hơi lo lắng.

" Ủ! Vẫn còn giữ" Tôi đưa tay mở ngăn kéo, lôi từ chiếc túi da dê ra 1 mảnh kim loại, sau đó đưa gần ánh đèn để xem, " Gần đây tôi cũng đang tìm hiểu về nó, nhưng vẫn k biết nó dùng để làm gì..."

Đột nhiên, mắt tôi sáng lên khi nhìn thấy những hình hoa văn khắc trên miếng kim loại. Đây là...

" Ngôi sao 5 cánh!" Tôi k còn giữ được bình tĩnh nữa, hét to vào điện thoại," Lý Triết Vũ, tôi vừa phát hiện ra hình ngôi sao 5 cánh cũng khắc trên thanh kim loại này! Giống hệt như hình ngôi sao 5 cánh mà chúng ta nhìn thấy trên thân cây!"

" Thật à?" Ở đầu dây bên kia Lý Triết Vũ cũng ngạc nhiên k kém," Hay quá! Có lẽ đây là 1 mắt xích quan trọng giúp chúng ta giải đáp bí mật về kho báu"

" Đúng thế! Nếu chúng ta đến khu biệt thự số 23, tôi sẽ mang nó theo. Nhưng... biết bao giờ trời mới tạnh mưa đây?" Nói xong tôi buồn rầu nhìn lên trời.

" Hựu Tuệ, hình như tạnh mưa rồi!"

" Hà? Ừ nhỉ ! Lý Triết Vũ, tôi sẽ gọi điện thông báo ọi người ngay, con bây giờ thì cậu cứ đến khu biệt thự số 23 trước đi, nửa tiếng nữa chúng ta sẽ gặp nhau ở đó!"

" Được rồi! Nhưng em phải nhớ mang theo miếng kim loại đó nhé, có lẽ chúng ta sẽ cần đến nó đấy" Trong điện thoại vọng ra lời nhắc nhở của Lý Triết Vũ, tôi cũng thấy nhẹ nhõm đôi chút.

Nếu k có Lý Triết Vũ ở bên động viên, có lẽ tôi đã k trụ được đến tận bây giờ

"Hura...đến rồi, đến nơi rồi!"

Nửa tiếng sau, trừ Tiểu Dực vì bận chuyện gia đình nên k đến được, còn tất cả chúng tôi d9eu622 tập trung đông đủ trước cổng khu biệt thự số 23.

Hiếu Ảnh đến muộn nhất. Nhỏ ta khoác ba lô nhưng hình con gấu, vừa chạy vừa thở hồng hộc, đứng trước mặt chúng tôi 1 lúc lâu mà vẫn chưa hết mệt.

”Hiếu Ảnh, ba lô của bà đựng gì đấy? Sao có vẻ nặng thế?” Tô Cơ vỗ vai Hiếu Ảnh, rồi đưa tay nhắc chiếc ba lô lên, sau đó chau mày đoán gì đoán non.

”Hihihi...Hiếu Ảnh ngẩng đầu lên, sau đó nhếch mép cười ranh mãnh. Nhỏ ta vui vẻ chiếc ba lô ra,” Hiếu Ảnh mang rất nhiều thứ đến! Các cậu xem này, có khoai tây chiên này, kẹo sữa này, lạc tằm bơ này, còn có cả máy ảnh nữa! Hihihi!”

Trời ơi...Con nhỏ Hiếu Ảnh đầu heo này...

”Phục bà thật đấy, Hiếu Ảnh ạ! Ba lô bé tí tẹo thế này mà bà nhét满满 đồ vậy!” Tô Cơ thở dài,” Hôm nay chúng ta đến đây là để tìm kho báu, chứ k phải đi dã ngoại! Bà vác đồ ăn vặt để làm gì hả?”

“Hì hì hì! Để mời ma với yêu quái ăn!”

”Mời ma với yêu quái ăn á?”

“Ừ...Mama Hiếu Ảnh bảo, lần đầu gặp phải tặng nhau cái gì đó, đây là phép lịch sự tối thiểu!” Hiếu Ảnh thật thà gật đầu,” Hiếu Ảnh mang máy chụp hình theo để chụp với ma và yêu quái!?”

”Hiếu Ảnh...” Nghe Hiếu Ảnh nói vậy, tất cả mọi người đều ngạc nhiên há hốc mồm, chỉ có Lý Triết Vũ vẫn giữ nụ cười dịu dàng trên khuôn mặt.

Lý Triết Vũ ngửa đầu nhìn trời.” Hôm nay mây tan rồi, chúng ta mau vào trong thôi! Mấy ngày nay mưa liên tục nên nhóm công nhân phá dỡ ở đây cũng tạm nghỉ rồi. Nhưng mọi người vẫn phải cẩn thận đấy, có thể Sun và Kim Nguyệt Dạ cũng ở trong khu biệt thự. Mọi người phải bám sát theo tôi và Hựu Tuệ, tuyệt đối k được tự ý bỏ đi chỗ khác. Kể cả xảy ra chuyện gì cũng k được hét lên, nếu để thầy tuần tra đến là phiền lắm”

”Ok”

”Hiếu rồi”

”Tốt lắm, chúng ta xuất phát thôi”

FOUR

Trời đã tạnh mưa, mặt trăng như chiếc đĩa bạc treo lơ lửng trên bầu trời, phá vỡ những đám mây đen dày đặc. Ánh trăng sáng vàng vạc như trải ra khắp mặt đất, luồn qua những cành cây rậm rạp, chiếu xuống tận đáy hồ...

Ánh trăng bạc như rơi cả vào tim tôi, khiến tôi thấy hoang mang khó tả.

Chúng tôi lén lút bước đến cái cây có khắc hình sao năm cánh. Cái cây đó cách giếng cổ không xa lắm. Bình thường đi đến đó mất vài phút, nhưng hôm nay trời mưa to quá, đã thế nơi này đang phá dỡ nên chỗ nào cũng bị đào bới, nếu đi không cẩn thận sẽ bị ngã xuống đất bùn ngay, thế nên chúng tôi bước đi vô cùng thận trọng, đi khoảng 15 phút mới nhìn thấy cái cây khắc hình sao năm cánh.

“Đến rồi!” Nhìn thấy thấy cái cây, tôi quay lại gật đầu với mọi người.

Lý Triết Vũ và tôi nhìn nhau, sau đó bước đến cái cây trước. Nhưng Lý Triết Vũ vừa đi vài bước thì bỗng dừng dừng lại. Cậu ấy ngạc nhiên nhìn tôi.

Hựu Tuệ, mau đến xem!”

‘Gì thế?’ Tôi chau mày ko hiểu, vội bước tới, rồi cúi đầu nhìn.

Ở vị trí đỉnh của bóng cây đã bị đào một hố rất sâu, ko những thế trên miệng hố lại có một cánh cửa...

Hả? Ở đây có một cánh cửa, mà cánh cửa lại còn bị mở toang ra.

“Cây, mặt trăng và bóng cây... Ừa? Hựu Tuệ, kí hiệu trên bức vẽ cung hoàng đạo liệu có phải là cái hố này ko?” Tô Cơ ngó đầu nhìn hố rồi sợ quá rụt ngay cổ lại.

“ Có lẽ thế...” Tôi ngẩng đầu nhìn mặt trăng và bóng cây trên mặt đất, ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu.

Nếu vậy... nhiều khả năng đây chính là cổng vào nơi cất giữ kho báu.

Nhìn đồng bùn chất cao bên cạnh cũng biết cái hố này vừa mới bị đào, chẳng lẽ Sun Và Kim Nguyệt Dạ đã phát hiện ra nơi này trước tôi ư?

Lý Triết Vũ cầm bức vẽ cung hoàng đạo rồi đối chiếu cây và hố. Sau đó cậu ấy ngồi xuống trước cửa vào

“ Chắc chắn là nơi này rồi, có người đã xuống trước chúng ta...”

“ Vũ, chúng ta phải làm sao bây giờ? Lãng Thần Huyền sốt ruột.

Lý Triết Vũ chau mày suy nghĩ, rồi ngẩng đầu lên nhìn tôi, như muốn nghe ý kiến của tôi.

“ Chúng ta cứ xuống đó xem thế nào.” Tôi ngập ngừng nói, nếu đúng là Sun và Kim nguyệt Dạ đã xuống trước, chúng ta phải ngăn ko cho họ mang kho báu đi.”

“ Được” Hình như Lý Triết Vũ biết trước tôi sẽ nói vậy, tôi vừa nói xong thì cậu ấy đã đứng dậy, “ Tuy hơi tiếc vì đã đến chậm một bước, nhưng dù thế nào đi nữa chúng ta cũng phải cùng nhau xuống một chuyến xem sao!”

“Được!”

“Không vấn đề gì , quyết định thế nhé!

“ Yeah! Cùng chơi trò mạo hiểm napof!”

Nói đoạn, Lý Triết Vũ buộc sợi dây thừng vào cành cây, chúng tôi lần lượt bám vào dây trượt xuống.

Khi đến nơi, Lý Triết Vũ bật chiếc đèn pin đã chuẩn bị trước rồi chiếu vào bức tường trong hang, phát hiện ra một đường đi cao gần bằng đường hầm bí mật ở giếng cổ. Đoạn đường phía trước tối thui, sâu hun hút. Cũng có thể do trời mưa, trong hang nước ngập đến mắt cá chân nên mỗi khi gió thổi tới, con đường đó bốc lên mùi bùn đất rất khó ngửi.

“ Chúng ta... phải vào trong thật à? Bên trong... bên trong có vẻ đáng sợ lắm...” Tô Cơ nắm chặt lấy cánh tay tôi rồi nép sau người tôi, có vẻ nhỏ ta muốn bỏ cuộc giữa chừng.. “ Hiểu Ảnh muốn vào! Hiểu Ảnh muốn vào! Cái hang này có vẻ hay đấy, bên trong nhớ đâu lại có ma cà rồng và dơi thì sao!”

“ Im ngay, đồ ngốc!” Hiểu Ảnh đang vui vẻ nhảy nhót thì bị Lãng Thần Huyền đập mạnh vào đầu, “ Vũ! Cậu và Hựu Tuệ mau quyết định đi. Nếu các cậu muốn vào thì tôi sẽ đi cùng các cậu!”

“Ừm.” Lý Triết Vũ chiếu đèn pin xung quanh, quay lại gật đầu với Lãng Thần Huyền, rồi đưa mắt nhìn tôi, “ Hựu Tuệ, xem ra cái hang này rất sâu. Nếu tôi đoán ko nhầm thì điểm cuối của hang thông với giếng cổ, vì hình dạng con đường ở đây cũng gần giống đường hầm bí mật ở giếng cổ.”

“ Tôi cũng nghĩ như vậy.” Tôi gật đầu, đưa tay sờ lớp bùn trên tường hang, “ Sun cũng từng nói với Kim Nguyệt Dạ, vì giếng cổ bị ngập nước nên họ mới phải tìm cách phá khu biệt thự số 23 để tìm một đường khác, xem ra chính là chỗ này rồi!”

“ tóm lại, chúng ta cứ vào trong xem sao.”

“ Được.”

“ Yeah, yeah, đi thôi!

“ Hựu Tuệ, phải vào trong thật à? Bên trong nhiều nước lắm! Hựu Tuệ...”

Thế là chúng tôi bắt đầu đi vào con đường bí mật trong tiếng gọi run rẩy của Tô Cơ và tiếng hò reo của Hiểu Ảnh.

Vù vù vù vù!

Đường đi dài hơn tôi tưởng, ko biết chúng tôi đã đi được bao lâu, chỉ biết rằng chân đã phải lội nước nên thấy ngứa ngứa, đầu gối cũng hơi đau nhức, thế mà mãi vẫn chưa tới nơi. Có lẽ vì từng suýt mất mạng

trong giếng cổ nên tôi bắt đầu thấy căng thẳng, trên đường đi tôi chẳng nói gì, lúc nào cũng lẩm nhẩm tự an ủi mình.

“ Hựu Tuệ, ko sao đâu...”

Hả? Lý Triết Vũ vừa nói gì thế

Tôi quay sang nhìn Lý Triết Vũ đang đi bên cạnh mình, cậu ấy cũng quay sang nhìn tôi, rồi mỉm cười:

“ Cho dù xảy ra chuyện gì, tôi cũng sẽ bảo vệ em. Có tôi ở đây, em đừng sợ.”

“Lý Triết Vũ...”

“ Đáng ghét, đây là chủ ý của tên khùng nào thế ko biết?” Đúng lúc tôi cảm động đến nỗi mắt sáng long lanh thì thằng cha khỉ ngổ Lãng Thần Huyền gào tướng lên làm tôi giật cả mình, “ Sao lại giấu kho báu ở nơi quỷ quái này nhỉ? Lắm nước thế này, ko sợ kho báu bị rỉ ả?”

“ Xin cậu đấy, kho báu làm sao bị rỉ được!” Lãng Thần Huyền vừa nói xong thì Tô Cơ đã quay ngoắt lại phản bác, “ Hừ! Thả nào đến giờ cậu vẫn chỉ học lớp E, nếu trong kho báu là vàng hay đá quý thì làm sao mà rỉ được hả? Cậu chưa học hóa ả?”

“ Hừ! Bạch Tô Cơ, chắc gì kho báu đã là vàng hay đá quý, nhớ đâu là sắt thì sao? Ví dụ như kiếm chẳng hạn...”

“ Kiếm á, Ha ha ha! Lãng Thần Huyền, bây giờ là thời đại nào rồi hả? Có ai coi kiếm sắt là báu vật nữa đâu!” Tô Cơ lại bắt đầu mơ mộng, “ Kho báu chắc chắn là một vương miện đá quý rất đẹp, ai có nó thì hoàng tử sẽ cưới bạch mã đến đón! Mà biết đâu lại là một chiếc trâm bằng đá quý...”

“ Hiểu Ảnh nghĩ, kho báu toàn là kẹo bông thì hay biết mấy!” Hiểu Ảnh vừa nhai khoai tây chiên, vừa ngồm ngoàm nói, “ Hiểu Ảnh ước gì có thật nhiều, thật nhiều kẹo bông! Nhiều đến nỗi cả đời Hiểu Ảnh ăn cũng ko hết! Hi hi hi...”

“ Suốt ngày chỉ ăn thôi!” Lãng Thần Huyền lẩm bẩm, “ Kho báu có thể là một chiếc áo giáp, mặc nó vào sẽ ko ai địch nổi! Hà hà hà...”

Trời, sao ba tên khùng này ko viết tiểu thuyết “ hoang tưởng” đi nhỉ? Thật hết chỗ nói...

Nghe ba tên sau lưng cứ cãi nhau chí chóe, tôi và Lý Triết Vũ chỉ nhìn nhau cười rồi tiếp tục bước về phía trước

” Tổ cố mở mà không được, Lý Triết Vũ vỗ nhẹ vai tôi, “Chúng ta thử nghĩ xem còn cách nào mở cánh cửa này không.”

“Có thể bẫy cuả ra được không?” Tô Cơ đề xuất.

“Bẫy bằng cách nào? Chẳng có gì để bẫy cả! Dùng răng chắc?” Lãng Thần Huyền tạt ngay gáo nước lạnh vào người Tô Cơ.

“Lãng Thần Huyền! Cậu!” Tô Cơ đang định hơn thua thì nhìn thấy tôi trừng mắt nhìn nên đành im lặng.

“Cộp cộp cộp!” Hiểu Ảnh ôm một túi bánh đi tới, rồi ngó nghiêng cái cửa. Nhỏ ta bỏ tọt một cái bánh vào mồm, sau đó đưa tay nắm chặt ổ khóa “Chuyện nhỏ này để cao thủ Hiểu Ảnh giải quyết cho!”

“Hiểu Ảnh, bà đừng nghịch nữa, ngoan ngoan đứng ra sau đi. Để tôi và Lý Triết Vũ nghĩ cách!” Tôi lắc đầu lôi Hiểu Ảnh ra

Hiểu Ảnh nhìn chăm chăm vào cái ổ khóa to, hơi cau mày rồi giật mạnh xuống!

Keng!

Đột nhiên một tiếng động lớn vang lên khiến mấy người bọn tôi đang tranh cãi nãy lửa bỗng im bật.

Hả? Không phải chứ! Hiểu Ảnh đúng là kéo được khóa ra rồi! (đọc tới đây mk há mồm trợn mắt)

“Hiểu Ảnh, cô khỏe như voi ấy!” Lãng Thần Huyền há hốc mồm kinh ngạc, nhìn chăm chăm chiếc khóa trên tay Hiểu Ảnh

‘Hiếu Ảnh có nói dối ai bao giờ đâu! he he he!’ Hiếu Ảnh giơ tay lên rồi bắt chước động tác giống vận động viên thể hình, đắc ý cười

Lý Triết Vũ cầm lấy ổ khóa, mỉm cười xoa đầu Hiếu Ảnh

“Chiếc khóa này đúng là có vết bầy, cahc81 là ai đó đã bầy xong rồi lại khóa vào”

“Hả? có phải là Sun và Kim Nguyệt Dạ làm không?” Tôi ngạc nhiên hỏi

“Ừm, Chắc thế.” Lý Triết Vũ mở cửa ra, treo khóa lên “Không khéo họ lại đang ở bên trong, chúng ta phải cẩn thận hơn, đừng để phát ra tiếng động.”

“Hiếu rồi.” tôi gạt đầu, đưa tay ra hiệu “suyt” với ba tên còn lại rồi tiếp tục đi.

Đường hầm này giống hệt đường hầm ở dưới giếng cổ, càng vào sâu càng thấy cao, càng đi càng thấy rộng, nước cũng gần như không còn thấy nữa.

Đi mãi, đi mãi, đột nhiên trước mặt chúng tôi hiện ra ba đường đi rẽ theo ba hướng khác nhau

“Làm thế nào đây?” Tình huống bất ngờ trước mặt làm chúng tôi bối rối, Lăng Thần Huyền chạy đến ngó trước ngó sau, “Vũ, chúng ta nên đi đường nào mới đúng? Hay là chúng ta chia thành ba nhóm?”

“Không được, chúng ta không được tách ra thành ba nhóm.” Tôi lắc đầu, “Bây giờ rất có thể bọn Sun cũng đang ở đây, nếu chúng ta tách nhau ra thì nguy hiểm lắm.”

“Thế chúng ta đi thử từng đường vậy, nếu không đúng lại đi đường khác.” Tô Cơ bước lên hai bước, lo lắng nhìn chúng tôi

“Thế cũng không ổn.” Tôi vẫn lắc đầu, “Nếu đi vào trong, chúng ta lại gặp nhiều ngã rẽ nữa thì rất dễ bị lạc.”

“Vậy chúng ta phải làm sao?” Lăng Thần Huyền aot61 ruột hỏi, Tô Cơ và Hiếu Ảnh chăm chú nhìn tôi. Tôi im lặng suy nghĩ.

“A, có cách rồi.”

“Cách gì?” mọi người đều đồng thanh hỏi

“Tất cả chúng ta sẽ cùng đi vào một đường, sau đó nếu gặp ngã rẽ thì bố trí người đứng canh ở đó, như vậy chúng ta sẽ không bị lạc đường, hơn nữa nếu ai gặp chuyện gì thì có thể hét to lên báo ọi người biết.”

“Hả? Mỗi người canh một chỗ á/” Nghe tôi nói vậy, Tô Cơ sợ rúm cả người, ôm chặt lấy cánh tay Hiếu Ảnh, “Hựu Tuệ, bà còn cách nào khác không? Một mình đứng ở nơi ma quái này cứ thấy ghê ghê thế nào ấy...”

“Xin lỗi Tô Cơ, bây giờ chẳng còn cách nào khác đâu..” Tôi thở dài, con nhỏ này là chúa sộ ma, lần này đúng là làm khó cho nhỏ ta rồi.

“Được rồi, được rồi! Bây giờ chỉ có cách đẩy thôi!” Lăng Thần Huyền xua tay, “Thế này đi, nếu đi vào đó mà gặp ngã rẽ thì tôi sẽ canh ngã rẽ đầu tiên, Hiếu Ảnh canh ngã rẽ thứ hai, còn lại thì bọn cậu tự sắp xếp, nếu đi tiếp mà không có ngã rẽ nào thì Tô Cơ không phải canh ngã rẽ một mình!”

“Woa, Hiếu Ảnh và Tiểu Huyền Huyền cùng canh ngã rẽ!” Nghe thấy Lăng Thần Huyền nói vậy, Hiếu Ảnh vui quá nhảy dựng lên, thế là bị cộc đầu, “Ái, Hiếu Ảnh đau quá, Tiểu Huyền Huyền ơi...”

“Đáng đời, ai bảo cô cứ nhảy linh tinh cơ!” Lăng Thần Huyền quắc mắt nhìn Hiếu Ảnh, “Còn nữa, hai chúng ta canh ở hai chỗ khác nhau, cấm cô không được chạy đến tìm tôi rõ chưa? Nấu không Tô Cơ, Vũ và Hựu Tuệ sẽ không tìm thấy đường ra!”

“Ừm, xem ra Tiểu Huyền Huyền thích Tô Cơ hơn...”

“Này! Cô nói linh tinh gì đấy?”

“Sự thật là thế mà...Lần nào gặp chuyện gì, người mà Tiểu Huyền Huyền nghĩ tới đầu tiên chính là Tô Cơ. Hôm Tiểu Huyền Huyền ngủ gật ở lớp, lúc mơ toàn gọi tên Tô Cơ thôi...”

“Cô nói linh tinh nữa là tôi rạch mồm cô ra đấy!”

"Hựu Tuệ, cứu Hiểu Ảnh với! Oái oái!"

Hiểu Ảnh bị Lăng Thần Huyền cốc đầu, ôm đầu chạy đến chỗ tôi.

"Hiểu Ảnh đừng nói linh tinh nữa!" Tôi lấy tay xoa đầu Hiểu Ảnh, "Lăng Thần Huyền nói đúng đấy, nếu bà cứ chạy linh tinh thì tội tôi không tìm được lối ra đâu, bà cũng không muốn thế đúng không?"

"Ừm..." Hiểu Ảnh dụi mắt, ngoan ngoãn gật đầu.

"Đã vậy, nếu lát nữa gặp ngã rẽ, Hiểu Ảnh phải ngoan ngoãn đứng ở đó, không được chạy đi đâu cả, có chuyện gì thì cứ hét to gọi mọi người nhé!"

"Được!"

Phù... Thấy Hiểu Ảnh bình tĩnh lại tôi mới thở phào nhẹ nhõm

Sau đó, theo đúng như kế hoạch, chúng tôi để lại một người ở mỗi ngã rẽ, bây giờ chỉ còn lại tôi. Lý Triết Vũ vá Tô Cơ.

Hả? Tô Cơ lạ thật, con nhỏ này sợ nhất bóng tối với ma quỷ, bình thường nhỏ ta toàn run bần bật nắm chặt lấy cánh tay tôi, thế mà hôm nay..lại ngẩng cao đầu đi sau tôi, chẳng có vẻ gì là sợ sệt cả.

"Tô Cơ, bà không sao chứ? Tô Cơ...Có nghe tôi nói không? Đây, Tô Tơ!"

"Ồ, Hựu Tuệ! Bà đang gọi tôi à?"

Thấy gọi mãi mà Tô Cơ không trả lời, tôi và Lý Triết Vũ lo lắng dừng lại, quay sang nhìn Tô Cơ.

"Hi hi hi, Lý Triết Vũ, Hựu Tuệ, sao hai người không đi tiếp vậy?" Tô Cơ ngại ngùng gãi đầu cười xòa. Chắc con nhỏ này vẫn còn đang mãi nghĩ tới câu nói ban nãy của Hiểu Ảnh.

"Lại có một ngã rẽ nữa, nột người phải ở đây canh rồi." Tôi nhìn Tô Cơ thở dài

"Hựu Tuệ, hay để tôi ở lại. Tô Cơ sợ tối, em và cô ấy đi tiếp nhé." Lý Triết Vũ D9u7a đèn pin cho tôi.

"Không cần, không cần đâu!" Tô Cơ vội vàng đẩy tay Lý Triết Vũ ra, "D9e63 tôi ở lại, nếu có chuyện gì tôi sẽ hét to là được..."

"Nhưng Tô Cơ, bà thật sự không sao đấy chứ?" tôi không yên tâm nhìn Tô Cơ

"Không sao, không sao!" Tô Cơ cười rồi đẩy tôi và Lý Triết Vũ đi, "Các cậu mau đi đi, có chuyện gì cứ hét to lên, tôi sẽ đến trợ giúp ngay!"

"Tô Cơ..."

Nhìn bộ dạng vui vẻ của Tô Cơ, tôi thở dài rồi bước tiếp cùng Lý Triết Vũ.

Tô Cơ chắc đang mong có chuyện gì để nhỏ ta hét to gọi Lăng Thần Huyền đến làm anh hùng cứu mỹ nhân đây mà! Ai chà... Từ trước tới giờ tôi không hề biết Tô Cơ lại thích Lăng Thần Huyền đến thế, ngộ nhờ nó và Lăng Thần Huyền đúng là anh em thì...

"Hựu Tuệ, em không sao chứ?" Nhìn vẻ mặt đau khổ của tôi, Lý Triết Vũ lo lắng hỏi.

"Ừm.. Tôi đang lo chuyện Tô Cơ và Lăng Thần Huyền..." Tôi chau mày buồn bã lắc đầu, "Thật sự tôi rất lo cho hai đứa ngốc đó, không biết sau này sẽ ra sao..."

"Em đừng lo!" Lý Triết Vũ quay đầu lại cười với tôi, "Mỗi người đều có quyền lựa chọn số mệnh của mình, nếu Tô Cơ bị tổn thương thì đã có người bạn tốt như em ở bên cạnh, tôi nghĩ cô ấy sẽ ổn thôi."

"Hi vọng là thế..."

59. Q.11 - Chương 4: Trái Tim Thiên Sứ

Địa điểm:

Khu biệt thự số 23 phố Angel

Nhân vật:

Tô Hựu Tuệ: nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Bạch Tô Cơ : nt

Khâu Hiểu Ảnh: nt

Kim Nguyệt Dạ : nam sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Lý Triết Vũ : nt

Lăng Thần Huyền : nt

Sun: Thần tượng tuổi teen

One

Tôi và Lý Triết Vũ cùng nhau bước đi.

May mà không còn ngã rẽ nào nữa, hai chúng tôi đi thẳng đến tận cuối con đường. Sau đó, chúng tôi phát hiện ra một cái hang đất có hình thù rất kì lạ, hình như là một căn phòng, lẽ nào đây là nơi cất giấu kho báu mà chúng tôi đang tìm? Tôi và Lý Triết Vũ nhìn nhau, cả hai cùng phần chân bước vào trong.

Khi quan sát kĩ hơn, chúng tôi phát hiện ra cái hang này không hề nhỏ, ở góc hang có thấp một ngọn nến, trong hang chất đầy các đồ linh tinh, thậm chí còn có cả một đồng sách cũ chồng cao đến tận trần.

Nhưng kì lạ là một góc hang lại được sắp xếp rất gọn gàng, khác hẳn với mọi thứ bừa bãi xung quanh, nơi đó có hai chiếc ghế sofa được kê ngay ngắn, bên cạnh là bàn trà nhỏ bằng thủy tinh. Bức tường đằng sau chiếc ghế sofa trắng và nhẵn, đối lập hoàn toàn với những chỗ khác.

Lý Triết Vũ đi quanh xem xét, cuối cùng cậu ấy nhìn bàn trà.

"Hựu Tuệ, em bảo...đây là cái gì?" Lý Triết Vũ đi tới rồi đưa tay sờ bàn trà.

Trên bàn đó bày một thứ có hình thù rất lạ, nom khá giống đồ cổ, vỏ ngoài nó màu đen, phát ra ánh sáng lấp lánh.

"Có lẽ đây là công tắc của cánh cửa bí mật nào đó... Mà cũng có thể là một thứ đồ thần kì nào đó..." Tôi đến bên cạnh Lý Triết Vũ, dán mắt vào thứ đồ có hình thù kì lạ đó, cố gắng tận dụng hết tất cả những gì đã đọc trong truyện trinh thám.

Trước đây tôi đã từng nghe hiệu trưởng Bạch Ngưng nói, trong khu biệt thự số 23 có rất nhiều căn phòng bí mật, liệu thứ đồ kì lạ này có phải công tắc để mở cửa không?

"Công tắc ư?" Lý Triết Vũ nhắc lại lời tôi, rồi cúi xuống nhìn kĩ một lần nữa. Khi nhìn xuống đáy của nó, ánh mắt cậu ấy sáng lên.

"Hựu Tuệ, em nhìn này ở đây có một dãy các lỗ nhỏ... Tổng cộng có bảy cái lỗ."

"Thật không?" Tôi khom lưng cúi nhìn, "Mỗi lỗ đều có một màu khác nhau. Ồ, đây chính là màu của cầu vồng bảy sắc mà."

"Ừm..." Lý Triết Vũ gật đầu, "Hựu Tuệ, em nói rất đúng, hình dáng của mỗi cái lỗ đều giống như chiếc chìa khóa. đúng rồi, em đưa tôi xem miếng kim loại lần trước tìm thấy ở căn phòng 501, có lẽ..."

"Ừ." Tôi cẩn thận lấy miếng kim loại đó từ trong túi ra, thử vào từng cái lỗ một, đến cái lỗ màu lam thứ năm thì nhét miếng kim loại vừa khít lỗ.

"Được rồi! Đây chính là chìa khóa để mở cái này!"

Tôi phấn khích nhìn Lý Triết Vũ, khuôn mặt Lý Triết Vũ cũng hiện lên nụ cười vui mừng. Nhưng...

Bốp bốp bốp!

Đúng 1 lúc đó, chúng tôi nghe thấy tiếng vỗ tay sau lưng.

”Ha ha ha! Hia bạn vất vả quá!”

Giọng nói quen thuộc đó làm tôi rùng mình, tôi và Lý Triết Vũ cũng quay người lại nhìn.

Là tên Sun! Còn có cả... Kim Nguyệt Dạ! Sau lưng họ còn có cả mấy tên vệ sĩ áo đen thân hình cao to.

Tôi thấy lạnh cả sống lưng, định rút chiếc chìa khóa đang cầm trong lỗ kia ra.

”Nhanh lên! Lấy chiếc chìa khóa đó lại đây!” Thấy hành động đó của tôi, mặt Sun biến sắc, quay lại ra lệnh cho đám người mặc đồ đen đứng đằng sau.

”Vâng.” Một tên vệ sĩ trả lời rồi chạy về phía tôi.

”Không được động vào cô ấy!” Lý Triết Vũ đưa tay nắm vào mặt tên mặc đồ đen đang nắm cánh tay tôi, tên kia ngã dúi về phía trước, Lý Triết Vũ vội kéo tôi đứng sau lưng cậu ấy.

Nhân cơ hội đó, tôi vội rút nhanh chiếc chìa khóa ra, cầm phần nhìn Sun và Kim Nguyệt Dạ.

Sun lại ra lệnh cho ba tên mặc đồ đen chạy vây xung quanh tôi và Lý Triết Vũ.

Làm thế nào đây... Mặc dù Lý Triết Vũ đã đứng đằng trước bảo vệ nhưng cậu ấy khó mà địch nổi mấy tên đồ con cùng một lứa thế này. tim tôi đập mạnh hơn, chiếc chìa khóa trong tay sắp bị bóp méo rồi.

”Không sao, Hữu Tuệ, hãy tin tôi!” Dường như cảm nhận được sự căng thẳng của tôi, giọng Lý Triết Vũ trầm xuống, rất khác với ngày thường...

”Người thừa kế của dòng họ Lý có khác, khó nhằn ra phết đây61 nhỉ?” Sun nháy mắt rồi nhếch mép cười gian xảo, ”Nhưng không biết mấy đứa bạn của mày có dũng cảm như mày không?”

Sun nói xong liền giơ tay bật tách một cái. Hai tên mặc đồ đen cao to áp giải Tô Cơ, Hiểu Ảnh và Lăng Thần Huyền vào.

”Tô Cơ, Hiểu Ảnh, Lăng Thần Huyền, các cậu không sao chứ?” Nhìn dáng vẻ hốt hoảng của bọn họ và cả vết thương trên mặt Lăng Thần Huyền, tôi định chạy tới nhưng Lý Triết Vũ kéo tay lại.

”Tao không có thời gian chơi đùa với chúng mày, mau đưa chìa khóa ra đây! Nếu không...” Sun nhìn Tô Cơ, Hiểu Ảnh và Lăng Thần Huyền với vẻ mặt nham hiểm.

”Sun... Đồ khốn!” Tôi chẳng còn để ý gì đến hình tượng thực nữ của mình nữa, mặt đỏ gay chỉ thẳng vào Sun chửi rủa.

Hữu Tuệ, bình tĩnh nào!” Lý Triết Vũ quay lại, kéo tay tôi xuống, thì thầm, ”Lát nữa, em nép vào góc tường, tránh chỗ này càng xa càng tốt, nhớ nhé!”

Không hiểu Lý Triết Vũ định làm gì, cậu ấy nhìn tôi với ánh mắt vô cùng kiên định. Lúc mọi người còn chưa kịp định thần thì Vũ đẩy mạnh tôi vào góc tường, rồi một mình xông lên phía Sun!

Two

Đánh rắn phải đánh đập đầu!

Tôi chợt hiểu ra ý của Lý Triết Vũ, sự lo lắng và căng thẳng trong tôi dường như lên đến mức đỉnh điểm!

Không ngờ Sun kéo một tên mặc áo đen đứng chắn trước mặt hắn, Lý Triết Vũ giơ tay nắm mạnh khiến tên đó ngã xuống. Sun đã ở ngay trước mặt, Kim Nguyệt Dạ đột nhiên nhanh như chớp ngăn Lý Triết Vũ lại, rồi đẩy Vũ vào vòng vây của bọn mặc đồ đen.

”Kim Nguyệt Dạ, đồ phản bội! Vũ, để tôi đến giúp cậu!” Lăng Thần Huyền hét lên. Cậu ta đang cố vùng vẫy thoát khỏi sự kìm kẹp của hai tên mặc đồ đen, sau đó chạy nhanh vào vòng vây của bọn đồ đen để hỗ trợ Lý Triết Vũ.

”Huyền, vết thương của cậu...” Lý Triết Vũ lo lắng nhìn vết thương trên mặt Lăng Thần Huyền.

”Vũ, đừng coi thường tôi!” Lăng Thần Huyền trừng mắt nhìn đám người to ạc đồ đen xung quanh, ”Nào xông vào đi! Tao chẳng ngại tụi mày đâu!”

“Huyền... Cậu phải cẩn thận đấy!”

”Không sao! Có giỏi thì nhào vô đi!”

Lăng Thần Huyền hét to, Lý Triết Vũ cúi người xuống thấp để cho Lăng Thần Huyền nhảy qua.

Hai tên mặc đồ đen bất ngờ bị ngã vật xuống.

Tiếp đó, Lăng Thần Huyền và Lý Triết Vũ như đã hẹn trước với nhau, quay sang hai phía đánh gục hai tên nữa.

Tôi trợn tròn mắt, trông cứ như phim hàng động Mỹ ấy, tim tôi cũng nhảy nhót theo từng động tác của họ. Hiểu Ảnh và Tô Cơ cũng như bị kích động, vừa hò hét vừa nhảy múa loạn xạ, nếu tay không bị trói thì hai đứa nó đã vỗ tay ầm ĩ như sấm rồi.

“Hừ, lũ vô dụng!” Sun nhú mày nhìn lũ mặc đồ đen bị Lý Triết Vũ và Lăng Thần Huyền hạ đo ván trên đất, rồi vẫy tay với mấy tên đằng sau, “Chúng mày còn đứng đấy làm gì? Xông lên xử chúng nó đi!”

”Vâng!”

Sun đúng là tên tiểu nhân, đã cậy nhiều người hơn lại còn ra lệnh cho chúng tiếp tục xông lên. Nhưng công nhận Lý Triết Vũ và Lăng Thần Huyền tuyệt quá!

“Lý Triết Vũ! Lăng Thần Huyền! Cẩn thận đấy!” Tôi nắm chặt chiếc chìa khóa trong tay rồi hét to.

Lăng Thần Huyền nhân lúc tôi hét to, đập tiếp một tên khác ngã nhào xuống, rồi đắc ý quay lại nháy mắt với tôi.

“Lo gì chứ? Tôi và Lý Triết Vũ mà kết hợp với nhau thì sẽ là vô địch thiên hạ mà lị!” Lăng Thần Huyền còn chưa kịp ba hoa xong liền bị tên mặc đồ đen đâm mạnh vào má. (đang gay cấn mà đọc tới đoạn này làm mk cười sằng sặc)

“Lăng Thần Huyền! Ngốc nó vừa thôi!” Tô Cơ đứng bên cạnh, mặt đỏ gay nhảy dựng lên.

“Tiểu Huyền Huyền, cẩn thận ảnh hưởng đến dung nhan đấy.” Hiểu Ảnh hét lên như sắp khóc.

“Nhìn đây!” Lăng Thần Huyền hét lên rồi giơ chân đập vào tên mặc đồ đen vừa đánh cậu ta, nhưng tên đó đã nhanh tay hơn, giơ tay định đâm vào bụng Lăng Thần Huyền.

“Cẩn thận!” Lăng Thần Huyền chưa kịp phản ứng thì Tô Cơ đã gào lên, chạy như bay đến chắn trước mặt Lăng Thần Huyền, tên mặc đồ đen đâm mạnh và mạng sườn Tô Cơ.

“Tô Cơ!”

“Tô Cơ!”

Tôi và Hiểu Ảnh sợ thất thần, Lăng Thần Huyền giật mình rồi cũng hét lên, lấy cả thân mình đâm sầm vào tên mặc đồ đen.

Tiếp đó, Lăng Thần Huyền chạy như bay đến bên Tô Cơ đang nằm dưới đất, nhưng Lăng Thần Huyền không thể cởi được sợi dây thừng trên người mình, đành quỳ xuống lo lắng nhìn Tô Cơ.

“Chúng mày muốn chết à? Có đánh thì đánh tao đây này!” Lăng Thần Huyền ngẩng đầu lên, mắt như sắp bốc hỏa, đang định đứng dậy quyết đấu tiếp cùng bọn đó thì bị Lý Triết Vũ ngăn lại.

“Bảo vệ Tô Cơ đã!”

Lý Triết Vũ đập một tên mặc đồ đen ra, kéo mạnh Tô Cơ và Lăng Thần Huyền sang một bên.

Khuôn mặt của Lý Triết Vũ đã đầy vết thương, máu và mồ hôi chảy ròng ròng xuống hai gò má. Cậu ta lấy tay lau, rồi nhìn chằm chằm vào đám người mặc đồ đen.

”Lý Triết Vũ, xem ra tao hơi coi thường mày rồi!” Sun khoanh tay cười nhạt, “Nhưng tao khuyên mày đừng phí sức, một mình mày không đánh nổi bọn tao đâu.”

“Sun! Tao sẽ khiến mày hối hận vì những gì mày đã làm!” Lý Triết Vũ nhú mày nhìn Sun, giơ hai tay ôm lấy tôi. Cả người cậu ấy khẽ run lên, tôi cảm nhận được sự mạnh mẽ, kiên cường như toát ra từ người cậu ấy. Tôi trừng mắt nhìn Sun, đột nhiên phát hiện Kim Nguyệt Dạ đang đứng ở góc tường nhìn chúng tôi với ánh mắt khó hiểu.

“Ha ha ha... Được thôi, để xem rốt cuộc ai mới là người phải hối hận!”

Sun vừa ra lệnh, đám người mặc đồ đen liền lao như điên vào chúng tôi.

Lý Triết Vũ cố gắng chống đỡ những đòn tấn công tới tấp của họ. Lúc cậu ấy đã thấm mệt, bọn mặc đồ đen nhân cơ hội đẩy xông vào tôi.

Loáng một cái, tên mặc đồ đen đó định túm lấy tôi, Lý Triết Vũ liền chắn trước mặt tôi, tên mặc đồ đen giơ tay đâm mạnh vào lưng Lý Triết Vũ.

Trong chớp mắt, tôi có nghe thấy tiếng xương bị gãy.

“Lý Triết Vũ!”

“Hự hự hự!” Lý Triết Vũ ho liên tục, tôi nhìn thấy máu chảy ra từ miệng cậu ấy.

“Vũ! Cậu không sao chứ? Tao giết chúng mày!” Lăng Thần Huyền nhìn thấy Lý Triết Vũ ngã trên đất, gào lên căm phẫn. Cậu ta muốn chạy đến cứu Lý Triết Vũ nhưng vừa đi được mấy bước, liền bị một tên áo đen ngăn chân.

“Lý Triết Vũ!” Tô Cơ và Hiểu Ảnh ngồi khóc thút thít.

Những tên còn lại ồa đến, Lý Triết Vũ ôm chặt tôi, mặc cho những cú đâm đá như mưa cứ giáng liên tục trên người cậu ấy.

Đừng bảo vệ tôi nữa! Đừng chịu đau hộ tôi nữa!

Tôi muốn thoát khỏi vòng tay Lý Triết Vũ, muốn dùng chút sức lực yếu ớt của mình để bảo vệ cậu ấy. Nhưng dù tôi có vùng vẫy thế nào, cũng không thể thoát khỏi vòng tay rắn rỏi củ Vũ

Tại sao... tại sao lần nào cũng là Lý Triết Vũ bảo vệ tôi? Sao tôi lại vô dụng thế này...

Nước mắt tôi trào ra, không còn nhìn rõ xung quanh nữa.

“Sun! Thứ mà chúng ta cần là chiếc chìa khóa trong tay Hựu Tuệ.” Trong mơ màng, tôi nghe thấy giọng nói trầm trầm của Kim Nguyệt Dạ.

“Nói có lí!” Lúc này Sun như bình tĩnh, ra lệnh cho đám người kia. “Mau cướp lấy chiếc chìa khóa trong tay con nhỏ kia đi!”

“Không... không! Dừng tay!” Tôi hét lên, mặt ửng đỏ nước mắt, “Đừng đánh nữa! Tôi... tôi sẽ đưa chìa khóa cho các người!”

“Hựu Tuệ! Đừng đưa cho chúng!” Tô Cơ và Hiểu Ảnh cũng gào lên.

Nhưng tôi chẳng còn tâm trạng để ý chuyện khác nữa, tôi không thể đứng nhìn Lý Triết Vũ vì tôi mà chịu đau đớn như vậy.

“Hựu Tuệ, đừng đưa...” Lý Triết Vũ gắng gượng ngẩng đầu nhìn tôi, nhìn thấy những vết bầm dập khắp người cậu ấy, tìm tôi như vỡ vụn.

“Ha ha ha...Hựu Tuệ, cô biết điều đấy!” Sun có vẻ hài lòng, ra lệnh cho bọn mặc đồ đen dừng tay lại. Đột nhiên hắn ta như nhớ ra điều gì đó, quay sang cười tươi với Kim Nguyệt Dạ đang đứng ở góc tường, “Kim Nguyệt Dạ, để con nhỏ Hựu Tuệ không đỡ trò, cậu qua chỗ đó lấy chìa khóa đi!”

Kim Nguyệt Dạ ngạc nhiên nhìn Sun, đắn đo một lúc rồi bước đến chỗ tôi. Đôi mắt đầm lệ của tôi vẫn còn nhìn thấy dáng vẻ đắc thắng của Sun, rồi cả Lý Triết Vũ đang nằm co quắp trên đất(@@). Tôi cắn răng, ném chiếc chìa khóa xuống đất.

“Kim Nguyệt Dạ, tôi sẽ nhớ mãi chuyện này!” Tôi nghiến răng nói.

Kim Nguyệt Dạ từ từ cúi người xuống, tay hần run run nhặt chiếc chìa khóa lên(híc, tội nghiệp Dạ wá), nhưng hần cũng chẳng nhìn tôi lấy một cái đã quay lại ném chiếc chìa khóa cho Sun.

“Lấy được chìa khóa rồi thì tha cho chúng nó đi!”

“Không được!” Sun lạnh nhạt, “Trước khi lấy được kho báu, không được thả chúng đi.”

“...”

Kim Nguyệt Dạ chỉ im lặng, không ai biết hần đang nghĩ gì.

Theo lệnh Sun, đám người mặc đồ đen kia lấy dây thừng buộc chúng tôi lại, đẩy về phía với Lăng Thần Huyền, Tô Cơ và Hiểu Anh. Vì bị thương nên mọi người đều ngồi im một chỗ.

Nhưng đúng lúc ngã xuống đất, tôi bỗng nhìn thấy một vật sáng lấp lánh ở phía góc tường. A, một con dao nhỏ bằng ngón tay?

Con dao này quen quá... Đây chẳng phải là con dao mà tôi và Lý Triết Vũ đã đánh mất khi đi kiểm tra khu biệt thự số 23 ư?

Lẽ nào...

Tôi ngẩng đầu nhìn, quả thật trong căn phòng kín mít này có một vết nứt, hóa ra nơi chúng tôi đang đứng lại chính là căn phòng bí ẩn không có cửa của khu biệt thự số 23.

Nhân lúc Sun không chú ý, tôi cầm vội con dao lên.

Sun và Kim Nguyệt Dạ cầm chìa khóa đi đến chỗ đi đến chỗ bàn trà, vừa đi vừa quay đầu lại nhìn chúng tôi.

“Ha ha, dù chúng mày có cố gắng thế nào thì thắng lợi cuối cùng vẫn thuộc về tao thôi. Hãy chấp nhận sự thực này đi! Ha ha ha!”

“Thằng đểu!” Lăng Thần Huyền cắn răng chửi Sun.

Sun đứng trước bàn trà, cầm chìa khóa xem xét, sau đó cắm chìa khóa vào lỗ màu lam rồi vặn mạnh.

Cạch cạch cạch!

Chiếc bàn trà phát ra âm thanh rất lạ.

“Ha ha ha!” Sun cười như điên dại, “Sắp tìm được kho báu rồi! Kho báu là của tao!”

Có thật bên trong là báu vật không? Sun sẽ lấy được báu vật ư?

Nhìn dáng vẻ cườ hả hê của Sun, tôi và mọi người thất vọng nhìn nhau, rồi buồn bã thở dài.

Nhưng, đột nhiên...

Xoẹt!

Chiếc bàn trà bỗng loé sáng, từ bên trong phát ra một tia sáng màu trắng chiếu thẳng lên bức tường nhẵn nhụi kia.

Một bức tranh mờ ảo dần dần hiện ra trên bức tường trắng toát.

Đây là cái gì? Cùng với những tiếng đồng kì quái phát ra liên tục từ chiếc bàn trà, tất cả mọi người đều nín thở.

Một bức hình đen trắng từ từ hiện ra trước mặt chúng tôi

Trong bức hình có hai người ăn mặc khác nhau. Một người mặc áo vest đuôi tôm, trên đầu đội chiếc mũ cao; người còn lại thì ăn mặc rất giống thời nhà Thanh. Họ đang tươi cười đứng trước một căn nhà rất đẹp..

Rồi lại tiếp một bức nữa:

Vẫn là hai người đó, đằng sau có mấy thanh niên, có lẽ tuổi cũng trạc chúng tôi. Hình như họ đang tổ chức nghi lễ gì đó, vừa đốt pháo vừa chào cờ, còn sau lưng họ vẫn là ngôi nhà đó..

Lại tiếp một bức khác:

Lần này dường như hai người này đang tranh chấp gì đó, những người thanh niên cũng chia làm hai phe, họ cầm cờ, đứng sang hai bên, chỉ duy nhất thứ không thay đổi đó là căn nhà..

Không thể thế được, hóa ra cái bàn trà kì lạ đó lại là máy chiếu ư?

Tôi há hốc mồm kinh ngạc.

“Có để ý căn nhà trong bức hình không?”

Lý Triết Vũ đứng bên cạnh ghé sát tai tôi. Tôi nhìn chăm chăm vào ngôi nhà khác lạ đó.

“Thấy ngọn núi sau căn nhà đó không? Nó có lẽ chính là khu biệt thự số 23 trước đây!”

Khu biệt thự số 23 trước đây ư? Tôi kinh ngạc nhìn Lý Triết Vũ, cậu ấy gật đầu khẳng định với tôi.

Không hiểu sao bức hình đột nhiên dừng lại rồi một giọng nói trung tuổi vang lên “Chào mừng các bạn đến với vùng đất bí ẩn của khu biệt thự số 23..”

Tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi. Sun bị kích động quá, không nói được câu nào.

Đột nhiên, một âm thanh chói tai vang lên. Bức hình trở nên mờ mờ, rồi từ từ biến thành những nốt chấm trắng..

“Chết tiệt!” Sun gằn giọng, tức tối đập vào cái bàn trà nhưng vẫn không ăn thua gì.

“Đây là cái gì thế này? Trái tim thiên sứ rốt cuộc ở đâu? Tao phải giải thích sao với ông chủ đây?”

Ông chủ ư? Nghe Sun nói, tôi giật mình.

Lẽ nào tất cả những gì Sun làm đều có người đứng sau ra lệnh? Vậy người muốn lấy được báu vật rốt cục là có mục đích gì? Trái tim thiên sứ mà Sun nói là cái gì vậy?

Sun móc điện thoại ra, định gọi cho ai đó nhưng mất tín hiệu, hấn kéo theo mấy tên mặc đồ đem đi ra ngoài, chỉ để lại hai tên áo đen và Kim Nguyệt Dạ trông coi chúng tôi.

“Kim Nguyệt Dạ, đứng đây trông chừng mấy đứa này hộ tôi, tôi sẽ quay lại ngay!”

Nhân lúc Sun không có ở đây, tôi tiếp tục chuyện định làm ban nãy. Tôi cầm con dao cửa đứt sợi dây thừng ở tay, rồi nhanh chóng đưa dao cho Lý Triết Vũ.

Tôi lên nhìn: Sun đã đi được một quãng rồi, Kim Nguyệt Dạ đứng bên bàn trà quay lưng lại với tôi, hai tên kia thì cũng không để ý lắm...

Cơ hội tốt đây!

Nhân lúc Kim Nguyệt Dạ chưa chú ý tới, tôi lao thẳng vào hấn ta

Huych!

Bị tôi lao vào mạnh quá, Kim Nguyệt Dạ ngã xuống, cả người đập vào chiếc bàn trà, chiếc máy chiếu rơi xuống, đột nhiên có một vật sáng rơi ra từ chiếc máy đó.

Đây là cái gì? Tôi và Kim Nguyệt Dạ đều tròn mắt nhìn vật sáng trong suốt đó.

“Kim Nguyệt Dạ! Mau nhặt lấy miếng kim cương đó, nó chính là trái tim thiên sứ! Nó là báu vật mà chúng ta tìm!”

Tôi vẫn chưa kịp hoảng hồn thì giọng nói của Sun vang lên.

Trái tim thiên sứ ư?

Tôi nhìn ra ngoài, thấy Sun đã mang theo đám người kia chạy vào, vừa chạy vừa gầm lên, “Kim Nguyệt Dạ! Nhanh lên! Nhặt lấy trái tim thiên sứ đi!”

“Kim Nguyệt Dạ !Đừng đưa nó cho Sun!”

Kim Nguyệt Dạ định đưa tay ra nhặt trái tim thiên sứ đang lặn bên cạnh hắn. Ai ngờ tôi hét toáng lên, xông đến trước mặt hắn giành lại miếng kim cương!

Kim Nguyệt Dạ ngạc nhiên, né người sang một bên theo phản xạ. Lúc đó, tay tôi đã cầm chặt miếng kim cương, nhưng vì ban nãy chạy nhanh quá nên bị mất thăng bằng, cả người tôi đập vào tường rồi ngã nhoài dưới đất.

Rầm rầm!

Vẫn còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, sau lưng tôi vọng lên tiếng động long trời lở đất, tôi cố gắng đứng dậy nhưng lại bị ngã nhào xuống đất.

Tôi quay đầu lại nhìn, một cánh cửa đá dày vừa đóng sập xuống, chặn cửa hang lại, chặn cả Sun và đám thuộc hạ đang định chạy tới ở bên ngoài!

“Hự Tuệ!”

“Ô Hự Tuệ”

Tôi thở dốc, thấy bên tai mình vang lên những tiếng hét thất thanh.

Three

Ầm ầm ầm!

Lại là tiếng gì nữa?

Một loạt những tiếng va đập mạnh vang lên làm tôi giật mình!

Tôi tròn mắt kinh ngạc, nhìn đồng hồ chất đầy hai bên hang dường như sắp đổ sập xuống đầu tôi đến nơi.

Đồng bụi mù mịt làm tôi gần như không thở nổi.

“Hự Tuệ, cẩn thận!”

“Hự Tuệ, mau chạy đi!”

Hai giọng nói hốt hoảng lại dội đến tai tôi.

Nhưng hai chân tôi như bị chôn tại chỗ, không thể cử động được.

Rồi mắt tôi dần mờ đi, tôi cảm thấx đầu óc mình trống rỗng. Bên tai tôi liên tục vang lên những âm thanh long trời lở đất, như đẩy tôi xuống mười tám tầng địa ngục.

Đột nhiên, tôi cảm thấy mình như được một đôi cánh thiên sứ ấm áp ôm chặt lấy.

Rầm rầm rầm!

“Hự Tuệ! Hự Tuệ, bà không sao chứ?”

“Vũ, Hự Tuệ! Hai người nói gì đi chứ!”

...

Là Tô Cơ, Hiểu Ảnh và Lăng Thần Huyền, nhưng sao giọng họ càng lúc càng xa vậy?

Tất cả đã... kết thúc rồi ư? Tôi vẫn còn sống chứ?

Tôi cử động tay. May quá, vẫn còn cảm giác...

Tôi nín thở, dần dần mở mắt nhìn, phát hiện ra mình đang bị nhốt ở một nơi chật hẹp, tối om.

Đau quá! Vết thương ở chân trái tôi lại nhói đau, có lẽ vừa nãy trong lúc hỗn loạn đã va phải cái gì...

Đột nhiên, hơi thở ấm áp thổi bên tai tôi, tôi tròn mắt ngạc nhiên, một cánh tay mạnh mẽ chống bên cạnh tôi.

Chuyện... chuyện gì vậy?

“Lý Triết Vũ!”

“...”Không có tiếng trả lời,tôi cảm thấy cánh tay đó hơi run run,xung quanh lại phát ra những tiếng động xoẹt xoẹt.

“Lý Triết Vũ...là cậu phải không?”Tay tôi chạm phải một vật gì đó cứng cứng,có cảm giác lạnh lạnh như chạm vào kim loại.

Chiếc nhẫn!Đây là chiếc nhẫn!Lẽ nào...không phải Lý Triết Vũ?

Kim Nguyệt Dạ!

“Đừng chạm vào tôi!”Kim Nguyệt Dạ bị tôi chạm vào,tay hấn hơi run lên,hơi thở dồn dập,xem ra hấn có vẻ mệt mỏi...

Kim Nguyệt Dạ...Sao lại là Kim Nguyệt Dạ chứ?Tại sao hấn ta lại cứu tôi?

“Vũ!Hựu Tuệ!Các cậu không sao chứ?”Tô Cơ hét lên như sắp khóc,tôi cảm thấy như cách họ cả một dãy núi!

“Tôi ở đây!”Kim Nguyệt Dạ nói to,giọng hơi run rẩy,”Vũ!Cậu ở đâu?”

“Tôi ở đây.”Cách đó không xa,giọng nói yếu ớt của Lý Triết Vũ vang lên,hình như cậu ấy đang cố lết về phía chúng tôi,”Hựu Tuệ,Dạ!Hai người không sao chứ?”

“Tôi bị cái gì đó đè...”Giọng Kim Nguyệt Dạ có vẻ đau đớn,”Chúng ta phải nghĩ cách đẩy vật đó ra mới thoát ra khỏi chỗ này được!”

“Được!”Lý Triết Vũ trả lời dứt khoát,thử đẩy vật nặng như cùm đang đè lên lưng Kim Nguyệt Dạ nhưng chẳng có tác dụng gì.

“Dạ!Lưng cậu bị cái giá sắt đè lên!Cái giá đó nặng quá,để tôi nghĩ cách đẩy nó ra!”

“Được...”

Thời gian cứ chậm chậm trôi đi,nhưng lúc đó tôi cũng không còn sợ hãi như ban nãy nữa.Vì hai người bên cạnh đang sưởi ấm trái tim tôi..Trong khoảnh khắc,dường như chúng tôi lại trở về quá khứ,trở về khoảng thời gian đã từng sát cánh bên nhau.

Thượng đế ơi,Nếu có thể,hãy để cảm giác này kéo dài mãi...

“Dạ,có một chỗ trống!”Lý Triết Vũ cuối cùng đã tìm được một cái khe,cậu ấy cố gắng đẩy cái giá lên.

Một tia sáng chói mắt đã phá vỡ không gian tối om,mọi thứ trước mắt tôi đều sáng bừng lên!

Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ lấy vai đỡ chiếc giá,tạo khe hở để lách ra.

“Hựu Tuệ...em đi trước đi...”Lý Triết Vũ nói,trên trán cậu ấy lấm tấm mồ hôi.

“Hai người có đỡ được không?”Tôi ngẩng đầu nhìn Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ.

“Cô đi đi!”Kim Nguyệt Dạ cúi đầu lẩm bẩm.Vì hấn dùng hết sức để đỡ giá sách nên cả người cứ run lên.

Kim Nguyệt Dạ...Lý Triết Vũ...

Tôi hít một hơi dài,cố nén lại nỗi sợ hãi đang dâng trào lên trong lòng,nhìn chằm chằm vào khe hở.

“Hựu Tuệ,nhanh lên!”Lý Triết Vũ dường như kiệt sức rồi,”Dạ,đỡ cái giá cao lên một chút để chỗ ra rộng hơn!”

Hai người nhìn nhau,cố đẩy cái giá cao lên.

Tôi cố len lên phía trước,cuối cùng cũng thoát ra được.

“Tốt rồi!Hựu Tuệ an toàn rồi!”

“Hựu Tuệ,không sao chứ?”

Cách đó không xa, Tô Cơ và Hiểu Ảnh vừa nhìn thấy tôi đã la ầm lên. Lăng Thần Huyền có lẽ bị thương nên ngã dưới đất.

Thế còn hai người đó..

Tôi lê cái chân đau buốt, quay lại nhìn cảnh tượng trước mắt, tôi gần như không thể thở được nữa.

Mấy chiếc giá sắt giống như hiệu ứng domino, từng cái một lần lượt đổ xuống. Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ vẫn bị nhốt bên trong.

“Hai cậu ấy làm sao ma ra được? Làm sao ra được bây giờ? Khụ khụ khụ!” Giọng tôi lạc cả đi vì căng thẳng.

“Đừng lo..” Lý Triết Vũ cất giọng yếu ớt an ủi tôi, nhưng cậu ấy và Kim Nguyệt Dạ đều thở hổn hển, tôi thấy càng đau lòng hơn.

“Hai cậu mau ra đi! Nhanh lên!”

“Dạ, cậu ra trước đi... Tôi... tôi có thể đỡ được thêm một lúc nữa.” Lý Triết Vũ vừa thở vừa nói đứt quãng.

Qua cái khe nhỏ trên giá, tôi thấy Lý Triết Vũ mệt mỏi quay đầu nhìn Kim Nguyệt Dạ.

“Không! Nếu đi thì cùng đi!” Kim Nguyệt Dạ nói rất dứt khoát.

“Kim Nguyệt Dạ! Lý Triết Vũ!” Tôi cắn chặt răng, cố nghĩ cách giúp họ, nhưng chân tôi đau nhói, không thể dịch chuyển được nữa.

“Ừ... Nếu đi thì cùng đi!” Lý Triết Vũ như được tiếp thêm sức mạnh, đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Kim Nguyệt Dạ.

“Được!”

“Một, hai, ba! Đi nào!”

Cùng với những tiếng hò dô đó, hai cậu ấy bỏ tay xuống, rồi lao thật mạnh về phía tôi, sau đó là những tiếng đổ ầm ầm vang lên.

Toàn bộ giá sắt đã hoàn toàn đổ xuống, nhưng may mà cả hai người họ đều thoát khỏi.

“Không sao rồi!” Lý Triết Vũ thở dài, rồi mỉm cười nhìn Kim Nguyệt Dạ. Kim Nguyệt Dạ cũng cười đáp lại, sau đó cả hai cùng quay sang nhìn tôi...

Đột nhiên tôi thấy cảnh tượng này sao quen thế...

Ở gần đó, Tô Cơ, Hiểu Ảnh và Lăng Thần Huyền cũng quên cả mình đang bị trói, reo lên sung sướng, nhưng...

“Tiểu Huyền Huyền, sao Hiểu Ảnh thấy choáng quá...”

“Tôi... tôi cũng thế!”

Khi chúng tôi đang cởi trói cho Tô Cơ và Hiểu Ảnh, tôi cũng thấy đầu óc mình quay cuồng, có mùi gì đó là lạ xộc vào cánh mũi.

“Không phải! Mùi này..”

Đột nhiên, Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ nhìn nhau, họ dường như hiểu ra chuyện gì đó.

“Chết rồi! Có lẽ là khí độc!” Kim Nguyệt Dạ hét lên, “Đây là nơi cất giấu kho báu, có lẽ ban nãy chúng ta chạm vào cái gì đó nên khí độc mới bay ra!”

“Nguy rồi! Mau rời khỏi đây!” Lý Triết Vũ vội vàng cởi trói cho Lăng Thần Huyền.

Tôi nhịn thở, cố không để mình hít phải cái mùi đó, nhưng miệng hang đã bị cửa đá chặn mất, chúng tôi phải làm gì bây giờ?

“Nhanh lên! Cửa này nhất định có công tắc, chúng ta phải rời khỏi đây!”

Nghe Lý Triết Vũ nói, chúng tôi vội chạy đi tìm công tắc.

Thời gian vẫn trôi,hơi thở chúng tôi càng gấp gấp,động tác càng chậm,mắt tôi bắt đầu mờ đi.

“Đèn sắp hết pin rồi!”Tôi nhìn chiếc đèn pin đang cầm trong tay,trông nó giống như sinh mạng đang dần dần lụi đi,ánh sáng càng lúc càng yếu ớt.

“Hựu Tuệ!Không còn thời gian nữa,phải tìm cửa ra khác thôi!”Lý Triết Vũ quay lại nhìn tôi,giọng run run,”Khí độc ngày càng nồng nặc,cứ đà này chúng ta sẽ bị trúng độc!”

“Chúng ta nhất định phải ra khỏi đây!”Tay Kim Nguyệt Dạ lần sờ trên tường,thở gấp hơn.

Bụp!

“A...”

Đột nhiên!Chân tôi bị cái gì đó đâm nên ngã xuống,chiếc đèn pin văng ra xa.

“Hựu Tuệ!”Lý Triết Vũ chạy tới đỡ tôi lên,thở hổn hển”Không sao,đừng sợ!”

“Ư...”

“Hiếu Ảnh!Hiếu Ảnh!”Giọng nói hốt hoảng của Tô Cơ dội vào tai tôi,”Hiếu Ảnh,bà sao đấy?Bà đừng dọa tôi!”

Tô Cơ lay mạnh Hiếu Ảnh đang choáng váng nằm trong lòng,mặt Hiếu Ảnh đỏ bừng lên...

“Chết tiệt!Công tắc ở đâu nhỉ?”Lăng Thần Huyền gõ mạnh vào tường,vết thương trên người lại hở miệng,cậu ta mệt mỏi đổ người xuống đất.

“Đừng...”Nhìn ba người họ từ từ ngã xuống đất,tim tôi như bị xé nát,tôi muốn chạy thật nhanh đến chỗ bọn họ,nhưng sao người tôi lại nặng trĩu thế này.

“Hựu Tuệ!Cố gắng lên!”Lý Triết Vũ đỡ tôi dậy,giọng trầm trầm nhưng kiên định,”Trong cái hang này chắc chắn phải có cửa thông gió,chúng ta phải tìm được cửa đấy thì mới trèo ra được.”

Cửa thông gió ư?

Tôi giật mình,nhìn về phía đèn pin bị rơi.Tôi phát hiện dưới chân tường cách đó không xa có một cái cửa nhỏ hình chữ nhật.

“Cửa thông gió kia rồi!”Tôi reo lên.

“Ở đâu?”Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ nhìn theo hướng tôi chỉ.

Kim Nguyệt Dạ không nói gì,chạy nhanh về phía cửa thông gió,hắn lay mạnh cửa sổ thông gió...

“Cái cửa này bị hàn chặt rồi!”

Cửa thông gió bị hàn chặt ư?Sao...sao lại thế?

Lý Triết Vũ đang dựa người vào tường bỗng khuỵu xuống.Tôi có một dự cảm chẳng lành,tôi cố lay thật mạnh Lý Triết Vũ.Tôi hoảng loạn đập tay vào tường,như thể muốn cứu người bên ngoài.

”Khụ... Khụ... Vũ, cậu ổn chứ?” Kim Nguyệt Dạ muốn đỡ lấy Lý Triết Vũ dậy.

”Tôi... tôi không sao..” Lý Triết Vũ không còn cử động được, nhưng khi nhìn tôi, cậu ấy vẫn mỉm cười, ”Đừng sợ, tôi không sao đâu! Những gì tôi đã hứa với em... tôi sẽ... sẽ không để em... thất ... thất vọng!”

”Không!” Nhìn Lý Triết Vũ nói không ra hơi, tôi đột nhiên nhớ ra Kim Nguyệt Dạ đang đứng bên cạnh, ”Kim Nguyệt Dạ... Kim Nguyệt Dạ, mau... mau cứu Lý Triết Vũ!”

Lý Triết Vũ rõ ràng nhìn tôi nhưng dường như chẳng còn nghe thấy tôi nói gì...

”Dạ, đưa Hựu Tuệ... đưa Hựu Tuệ ra khỏi đây...” Giọng Lý Triết Vũ đứt quãng, ”Nhanh lên!”

”Đừng nói nữa Lý Triết Vũ, tôi sẽ không đi đâu hết!”Có lẽ vì xúc động quá nên tôi cảm thấy khó thở, thậm chí mắt cũng mờ dần đi, trước mặt tôi cái gì cũng trở nên mờ ảo.

Nhưng Kim Nguyệt Dạ vẫn đứng im tại chỗ...

Hắn sao vậy? Lúc này mà hắn còn nghĩ gì nữa? Sao tôi không còn nhìn rõ mặt hắn nữa?

Đột nhiên Kim Nguyệt Dạ lết về phía chúng tôi... Tôi đã nhìn rõ mặt hắn hơn.

"Mau đưa trái tim thiên sứ... cho tôi!"

"Cái gì?"

Tôi không dám tin Kim Nguyệt Dạ đang đứng trước mặt mình nữa, ban nãy đầu óc tôi còn mơ màng thế mà đột nhiên tỉnh táo hẳn. Tôi sực nhớ ra trái tim thiên sứ ban nãy lấy được trong lúc hỗn loạn.

"Kim Nguyệt Dạ... bây giờ là lúc nào mà cậu... cậu vẫn còn nghĩ tới báu vật hả?"

"Đưa đây!" Kim Nguyệt Dạ thở hổn hển rồi quát to, nét mặt hắn thật khó hiểu.

"không!" Tôi cố giành lấy, nhưng cuối cùng cũng không thể địch nổi hắn, chỉ còn biết trơ mắt nhìn hắn lấy trái tim thiên sứ trong túi tôi ra.

Tôi tuyệt vọng nhìn Kim Nguyệt Dạ xa lạ trước mắt, rồi hét lên: "Tại sao... tại sao cậu lại làm thế?"

Tại sao một Kim Nguyệt Dạ vừa sát cánh cùng Lý Triết Vũ và chúng tôi, thế mà bây giờ lại lập tức biến thành một người hoàn toàn khác.

"Dạ, đừng..." Lý Triết Vũ cố gượng nói, nhưng muộn mất rồi.

"Hơ hơ hơ..." Kim Nguyệt Dạ dường như cũng kiệt sức, hắn cười rồi nói, "Từ trước đến giờ... tôi chỉ cần kho báu thôi! Khụ Khụ..."

"Kim Nguyệt Dạ... cậu đang nói gì thế?" Tôi không dám tin vào tai mình nữa, lắc mạnh đầu để tỉnh táo hơn, nhưng đầu tôi đau như muốn vỡ ra.

Tôi không tin, tôi không tin hắn lại là người như thế? Tại sao sự thật lại phũ phàng thế này?

"Dạ, cậu! Khụ khụ..." Lý Triết Vũ cũng ngạc nhiên về hành động bất ngờ của Kim Nguyệt Dạ, cậu ấy muốn nói gì đó nhưng chưa nói hết đã ho sặc sụa từng cơn.

"Hơ hơ hơ, cảm ơn nhé... Vũ, Hựu Tuệ!"

Kim Nguyệt Dạ từ từ đứng dậy, kết từng bước khó nhọc về phía cửa.

Đột nhiên ở phía cửa vọng lại những tiếng gõ cộc cộc cộc. Có người đến!

"Không!"

Dường như tôi đã tỉnh lại, gồng hết sức đứng dậy, xông về phía Kim Nguyệt Dạ. Tôi muốn cướp lại trái tim thiên sứ từ tay Kim Nguyệt Dạ, nhưng Kim Nguyệt Dạ đã đề phòng từ trước, hắn khê nghiêng người, tôi mất đà lao vào tường.

"Đừng... đừng làm hại cô ấy..." Lý Triết Vũ cố hết sức đứng dậy, nhưng vừa đứng lên thì lại ngã xuống đất, "Dạ... đừng làm thế!"

Tôi không nhìn thấy nét mặt của Kim Nguyệt Dạ lúc này, những giọt nước mắt tuyệt vọng cứ lăn chã tuôn rơi...

Four

Uỳnh Uỳnh!

Một âm thanh lớn vang lên cùng với ánh sáng chói, chiếc cửa đá ban nãy bị đóng chặt bây giờ đã mở toang ra.

"Dạ, chúc mừng cậu." Một giọng nói quen quen vang lên, tôi chẳng còn dũng khí để nhìn mọi thứ đang diễn ra trước mắt mình, "Vừa nãy ở bên ngoài tôi đã nghe thấy hết mọi chuyện rồi! Cậu làm tốt lắm! Tôi thực sự tin tưởng cậu rồi đấy!"

"Trong căn phòng đầy khí độc này, dù là tình bạn hay tình yêu cũng chẳng là gì cả! Ha ha.. Tô Hựu Tuệ, Lý Triết Vũ, đây có phải là sự chế diễu đau đớn nhất không?"

Giọng nói của Sun như những mũi dao nhọn đâm vào vết thương trong sâu thẳm trái tim tôi. Tô Hựu Tuệ, mày không được khóc, không được...

“Sun, mày là đồ tiểu nhân đê tiện!” Giọng nói đầy căm phẫn của Lý Triết Vũ vang lên, dường như cậu ấy đã dùng hết sức lực của mình mới có thể thốt ra mấy từ đó.

“Đê tiện ư? Nói hay lắm! Ha ha...” Sun không hề tức giận, trái lại còn tỏ ra tự hào, “Lý Triết Vũ, tao không phải thiếu gia con nhà giàu như mày, nên đương nhiên không thể sống cao thượng như mày rồi, nhưng có một thứ tao hơn mày đó là tao hiểu người anh em tốt của mày hơn mày đấy, nó với tao giống nhau cả thôi! Ha ha ha!”

Cả căn phòng vang lên tiếng cười ngạo mạn của Sun, ước gì lúc này tai tôi đặc lại để không còn nghe thấy tiếng cười đó thêm một giây nào nữa.

“Dạ, tái tim thiên sứ đâu rồi?”

Dường như sự đắc ý đó với Sun còn chưa đủ, hắn quay sang nhìn Kim Nguyệt Dạ.

“Đừng đưa cho hắn!”

“Dạ, đừng đưa!”

Tay Kim Nguyệt Dạ có vẻ run run, nhưng cuối cùng hắn vẫn quyết định đưa cho Sun.

“Kim nguyệt Dạ, tại sao vừa nãy cậu cứu tôi mà bây giờ lại đổi mặt?” Tôi không thể kiềm chế được nữa.

“Cô đừng hiểu nhầm...” Tay Kim Nguyệt Dạ run lên rồi quay lại nhìn tôi với ánh mắt lạnh nhạt, “Vừa nãy... tôi chỉ... muốn bảo vệ báu vật thôi...”

“Dạ, đừng tiếp tục như vậy nữa! Nếu cậu đưa nó cho Sun, chúng ta... chúng ta chỉ có thể là kẻ thù của nhau!” Giọng Lý Triết Vũ cũng run lên, cậu ấy tuyệt vọng nhìn Kim Nguyệt Dạ.

Nhưng... Kim Nguyệt Dạ liếc nhìn Lý Triết Vũ rồi cuối cùng bỏ tay ra...

Trái tim thiên sứ cuối cùng đã nằm gọn trong tay Sun.

Nguồn Kênh Truyện – Đọc và Chia Sẻ Truyện

“Kim Nguyệt Dạ, cảm ơn cậu nhé!” Giọng nói xảo quyệt của Sun lại vang lên, “Không hổ danh là thằng bạn tốt nhất của tôi! Ha ha ha, cậu yên tâm, tôi sẽ không quên lời hứa với cậu đâu.”

Giọng nói của Sun vang bên tai tôi.. Tôi tuyệt vọng nhắm mắt lại, sao lúc này lòng tôi lại chua xót quá...

“Hà hà hà...” Sun giờ trái tim thiên sứ lên, nhìn quanh một lượt mấy người chúng tôi đang nằm nghiêng ngả dưới đất, giống hắn đáng sợ vô cùng, “Tao đã lấy được thứ tao cần rồi, sứ mệnh vinh quang của chúng mày cũng kết thúc ở đây là vừa...”

Nói rồi hắn quay ra ra hiệu với một tên mặc đồ đen, tên đó lập tức ghé sát tai lắng nghe Sun dặn dò.

“Sun, lấy được rồi thì mau đi thôi!” Tên đỉnh đầu tôi vang lên giống nói của Kim Nguyệt Dạ, từng câu từng chữ như mũi dao nhọn đâm vào tim tôi, “Khai độc ở đây càng ngày càng mỏng nạc, chúng ta mau đi thôi, kẻo chúng nó đi...”

Tôi ngẩng đầu lên, căm phẫn nhìn Kim Nguyệt Dạ. Không ngờ Kim Nguyệt Dạ lại có thể nói những câu tuyệt tình như thế!

Sun nhìn Kim Nguyệt Dạ rồi quay sang nhìn tôi, cuối cùng hắn đưa mắt nhìn mấy người đang ngã dưới đất.

“Được! Kim Nguyệt Dạ, để cảm ơn cậu đã giúp tôi lấy được trái tim thiên sứ, tôi sẽ làm theo ý cậu, chúng ta đi thôi!” Sun nói rồi vẫy tay cùng toán người mặc đồ đen bỏ đi.

Kim Nguyệt Dạ đi sau hắn.

Khi đến cửa hang, tôi thấy Kim Nguyệt Dạ dừng lại một lúc, tim tôi dường như cũng dừng theo bước chân của hắn.

Kim Nguyệt Dạ, đối với cậu, báu vật quan trọng vậy sao, cậu có thể hy sinh tình bạn để đánh đổi nó ư?
Tôi lặng người nhìn những tên mặc đồ đen đang theo Kim Nguyệt Dạ và Sun ra khỏi hang, đầu óc tôi trống rỗng chẳng còn suy nghĩ được gì nữa...

Nguồn Truyện – Đọc và Chia Sẻ Truyện

“Dạ! Chúng ta... sau này sẽ là kẻ thù của nhau...”

‘...’

Kim Nguyệt Dạ không quay đầu lại nhìn mà chỉ bước theo Sun ra ngoài...

Từ khi Kim Nguyệt Dạ bước ra khỏi hang, trái tim tôi đã vỡ ra thành từng mảnh...

Cánh tay yếu ớt cầu Lý Triết Vũ dần dần hạ xuống, cậu ấy đâm mạnh xuống nền đất đầy bụi...

“Lý Triết Vũ...”

Mặc cho tôi có gào thét thế nào đi nữa, tất cả vẫn chỉ là sự im lặng đáng sợ!

Hết tập 11

60. Q.12 - Chương 1: Nước Mắt Pha Lê Của Công Chúa Milan

Em hãy hận tôi đi!

Hận tôi bằng tất cả sức mạnh của mình!

Còn tôi...

Chỉ cần nhìn thấy em sống hạnh phúc

Là mãn nguyện rồi!

CHƯƠNG 01

NƯỚC MẮT PHA LÊ CỦA CÔNG CHÚA MILAN

Địa điểm:

Bệnh viện

Nhà Tô Hựu Tuệ

Khu biệt thự số 23 phố Angel

Nhân vật:

Tô Hựu Thuệ: Nữ sinh lớp 11 trường cấp III Minh Dương

Bạch Tô Cơ: nt

Khâu Hiểu Ảnh: nt

Kim Nguyệt Dạ: Nam sinh lớp 11 trường cấp II Minh Dương

Lý Triết Vũ: nt

Lăng Thần Huyền: nt

Lý Chấn Dục: nt

Sun: Thần tượng tuổi teen

Bạch Ngưng: Hiệu trưởng trường Minh Đức cũ

Thôi Khởi Thánh: Hiệu trưởng trường Sùng Dương cũ

One

“Kim Nguyệt Dạ, mau đưa trái tim thiên sứ cho tôi!”

“Ô Hựu Tuệ, các người thua hoàn toàn rồi, từ bây giờ trở đi trái tim thiên sứ là của tôi!”

“Ha ha ha...”

Khuôn mặt Suntrông rất dữ tợn, tiếng cười thành tràng đanh lại như tiếng sét.

Đột nhiên xuất hiện một người mặc áo đen đứng sừng sững như một tòa tháp, hai tay giơ một khẩu súng đen sì và lạnh như băng lên.

Người áo đen thất thần nhìn tôi một lúc, sau đó từ từ đưng khẩu súng sang ngang...

Ông ta hướn đầu súng về phía Lý Trết Vũ...

“Không!”

Đoàng!

...

“Không!”

Tôi gần như hét lên trong tuyệt vọng, sau đó đột nhiên mở mắt ra, nhưng chỉ thấy cái trần nhà trắng toát.

“Chị Hựu Tuệ, chị Hựu Tuệ! Chị tỉnh rồi à?”

Hả? Tiểu...Tiểu Dục?

Tôi ngạc nhiên nhìn khuôn mặt lo lắng của Tiểu Dục. Đột nhiên phata1 hiện ra mình đang nằm trên một chiếc giường màu trắng.

Tôi lau mồ hôi nhễ nhại trên trán, thở nặng nề nhìn xung quanh: Khăn trải giường màu trắng, bình oxy treo trên cao, một loạt các thiết bị y tế lớn nhỏ, một chiếc tivi hiện đại, bốn bức tường quét sơn trắng toát...

Ủa? Chắc đây là trong phòng bệnh! Nhưng... nhưng tại sao tôi lại ở đây? Tô Cơ, Hiểu Ảnh, Lý Triết Vũ, Lăng Thần Huyền đâu? Họ đi đâu cả rồi?

“Chị Hựu Tuệ, chị thấy thế nào?” Thấy tôi dáo dác nhìn xung quanh, Tiểu Dục vội vã hỏi, “Chị đang lo cho anh Vũ ư?”

Tôi định thần lại, nắm chặt bàn tay của Tiểu Dục rồi sốt ruột gặng hỏi: “Tiểu Dục, Lý Triết Vũ và nhón Tô Cơ đang ở đâu?”

“Chị Hựu Tuệ, đừng quá lo lắng!” Tiểu Dục nói và vội vàng xoa tay, “Họ chỉ trúng độc nhẹ, không sao cả, anh Vũ vừa tỉnh giấc, bây giờ mọi người đang ở phòng anh ấy.”

Lạy chúa! Mọi người không sao cả!

Lúc đó tôi mới dần dần bình tĩnh lại, bồi hồi nhớ lại mọi chuyện xảy ra:

Đem đó... Sun đi khỏi, Kim Nguyệt Dạ cũng đi khỏi, cả nhón người áo đen đó nữa, họ đều đi hết... họ bỏ mặc chúng tôi trong hang... và sau đó...

Phù, không có súng! Đó chỉ là giấc mơ của tôi thôi. Thật may vì đó chỉ là một giấc mơ!

Thấy tôi có vẻ đã hoàn hồn, Tiểu Dục nói và thở dài nhẹ nhõm: “Chị Hựu Tuệ, chị đã hôn mê suốt một ngày một đêm, tình trạng sức khỏe nguy kịch lắm. May mà hôm đó nười gác đêm nahn65 được điện thoại của một người tốt bụng giấu mặt nói rằng cá anh chỉ đang gặp nguy hiểm, nếu không thì mọi người đã... Mà thôi, để em đi thông báo chị đã tỉnh lại. Em sẽ quay lại ngay!”

Nười gác đêm ư? Nhận được điện thoại của một người tốt bụng ư? Chuyện này là sao nhỉ?

“Tiểu Dục, đợi đã! Tôi muốn hỏi...”

Nhưng tôi chưa kịp nói hết câu, Tiểu Dục đã vui vẻ vẫy tay với tôi, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng.

Tôi miễn cưỡng mỉm cười, quay người chỉnh lại cái gối để tì lưng vào.

Tất cả đều kết thúc rồi! Mặc dù chúng tôi đã thoát khỏi nguy hiểm trong gang tấc nhưng trong lòng tôi vẫn tahy61 nặng trĩu...

Cứ nghĩ đến việc bị Kim Nguyệt Dạ và Sun cuỗm mất trái tim thiên sứ, tôi lại nắm tay thật chặt thành nắm đấm. Ước gì tôi có thể quay ngược trở lại thời gian, đánh cho hai tên xấu xa ấy bò lăn bò toài trên đất.

“Hựu Tuệ! Hựu Tuệ!”

Cửa phòng đột nhiên mở toang, Tô Cơ, Hiểu Ảnh và Tiểu Dực bước nhanh vào phòng. Đi sau là cô Bạch Ngưng với khuôn mặt nghiến nghi và thầy Thôi với ánh mắt quan tâm.

Hả? Sao cả hai thầy cô đều đến nhỉ?

“Hựu Tuệ, mama tôi và thầy Thôi đến thăm chúng ta đây!” Thấy tôi tỉnh dậy, Tô Cơ rảo chạy đến rồi đột nhiên ghé miệng sát tai tôi, “Lý Triết Vũ đã giải thích rõ ràng mọi chuyện rồi. Cậu ấy rất lanh trí, lúc đi đến khu biệt thự số 23 đã mang theo máy ghi âm, ghi lại lời của tên Sun và Kim Nguyệt Dạ, lần này hai tên đó khó mà thoát được.”

Tôi ngạc nhiên nhìn Tô Cơ, Mặt Hiểu Ảnh tuy trắng bệch nhưng có vẻ như đã lấy lại được tinh thần.

Lý Triết Vũ tường trình mọi việc với thầy Thôi ư? Còn trái tim thiên sứ thì sao? Nhảy cả khi có trong tay bằng chứng buộc tội Sun và Kim Nguyệt Dạ, thì trái tim thiên sứ cũng bị họ lấy đi rồi mà.

Không biết tại sao, sau khi nghe Tô Cơ nói vậy, tim tôi bỗng nặng trĩu. Hình ảnh của Kim Nguyệt Dạ cứ ám ảnh trong tâm trí tôi không thể xóa nhòa được...

“Tô Hựu Tuệ, em đã đỡ hơn chưa?” Thấy tôi có vẻ dăm chiêu, thầy Thôi và cô Bạch dẫn bên giường ân cần hỏi han.

“Cảm ơn thầy cô ạ, em đã đỡ nhiều rồi.” Tôi gật đầu đáp lại lịch sự, sau đó ngồi thẳng giấy trên giường, “Thưa thầy, lần này do lỗi của em nên trái tim thiên sứ mới bị Sun lấy lấy đi, xin thầy đừng trách mọi người. Em sẵn sàng chịu mọi trách nhiệm.”

“Tô Hựu Tuệ, thầy cô đã biết đầu đuôi mọi chuyện rồi, thầy cô rất vui vì em đã quyết tâm bảo vệ kho báu trong biệt thự cổ số 23 đến cùng.” Cô Bạch Ngưng đưa tay vuốt những sợi tóc rối cho tôi, “Còn về chuyện trái tim thiên sứ, cô đã gọi điện cho ngài chủ tịch, thầy ấy nhờ cô nhắn lại với em là :Trái tim thiên sứ không phải là vật quý giá nhất.”

Trái tim thiên sứ không phải là thứ quý giá nhất? Lẽ nào viên kim cương mà Sun lao tâm khổ tứ để lấy về là giả mạo? Những người khác trong phòng cũng ngây người ra khi nghe thấy tin đó.

“Thưa thầy Thôi, cô Bạch!”

Tôi chưa kịp cất lời thì cánh cửa phòng mở toang ra, Lăng Thần Huyền đỡ Lý Triết Vũ ôm cái chân bó bột chậm chạp bước vào phòng.

“Anh Vũ, anh sao thế? Chân của anh...?” Tiểu Dực nhanh nhẹn chạy ra đón, Lý Triết Vũ gắng gượng mỉm cười.

“Anh không sao!” Lý Triết Vũ mỉm cười với tất cả mọi người, rồi quay lại nhìn thầy Thôi và cô Bạch, “Thưa cô Bạch, vừa nãy đứng ngoài cửa, em đã nghe hết những lời cô nói, nhưng em vẫn chưa hiểu lắm... Lẽ nào trái tim thiên sứ là giả?”

Lý Triết Vũ nói ra khúc mắc của tất cả mọi người. Tất cả đều háo hức nhìn thầy Thôi và cô Bạch, hi vọng họ có thể trả lời điều mà mọi người thắc mắc.

“Trái tim thiên sứ không phải là giả!” Thầy Thôi lên tiếng phá tan sự im lặng trong phòng2, “Viên kim cương ấy được ghi chép lại trong cuốn sách lịch sử về trường, nghe nói do người sáng lập ra trường Minh Dương để lại. Viên kim cương đó chứa đựng một bí mật vô cùng quan trọng, nhưng cụ thể là gì thì không ai biết rõ.”

Chứa đựng bí mật quan trọng ư? Chiếc máy chiếu cũ và đoạn phim đang chiếu dở...

“Đúng rồi, còn có một chuyện nữa, việc kỉ luật Kim Nguyệt Dạ thế nào, thầy cô sẽ trình lên cho hội đồng nhà trường. Nếu được chấp thuận, Kim Nguyệt Dạ sẽ bị trục xuất khỏi trường Minh Dương, và phải chịu trách nhiệm trước pháp luật.”

Lời tuyên bố đột ngột của cô Bạch khiến mọi người đều cúi đầu im lặng, ngay cả cô Bạch cũng chợt nhận ra không nên nhắc tới cái tên ấy nên đành thờ dãi.

Tôi nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, dường như một vết sẹo trong trái tim tôi lại bắt đầu ứa máu...

Two

Một tuần mới đã đến, tôi ở nhà và nghỉ ngơi một vài ngày. Hôm nay tôi mới có thể trở lại trường học bình thường, nhưng vừa bước vào cổng trường, tôi đã tròn mắt kinh ngạc bởi cảnh tượng trước mắt.

Poster Kim Nguyệt Dạ được dán khắp nơi trong trường, tất cả học sinh bàn tán ra vào:

“Kim Nguyệt Dạ sao lại là một người như thế chứ? Không ngờ cậu ta lừa dối chúng ta bao lâu nay. Cậu ta chẳng phải bạch mã hoàng tử gì mà chỉ là một đứa con hoang bị vứt bỏ.”

“Cậu ta làm biết bao nhiêu chuyện đáng xấu hổ, lại còn lừa mọi người ủng hộ tháo dỡ khu biệt thự cổ số 23.”

“Cậu ta còn quay mặt lại với Tô Hựu Tuệ và Lý Triết Vũ, định hãm hại họ để có được kho báu.”

Kim Nguyệt Dạ là đứa con hoang, Kim Nguyệt Dạ lừa dối mọi người, thậm chí hãm hại cả bạn bè chí cốt của mình, Kim Nguyệt Dạ chỉ vì kho báu mà không từ mọi thủ đoạn...

Tại sao những lời bàn tán này lại xuất hiện trong trường? Tôi nghe thấy một nhóm học sinh đang sôi nổi bàn tán “chủ đề” Kim Nguyệt Dạ. Tôi cũng tò mò cầm lấy một tờ rơi:

Đứa con hoang nham hiểm, chỉ vì kho báu mà phản bội bạn bè...

Trên tờ rơi in hình Kim Nguyệt Dạ làm thêm ở phố Bảo Thạch, tìm kiếm kho báu trong khu biệt thự cổ số 23...

Tất cả các bằng chứng đều vô cùng đáng thuyết!

Khuôn viên trường không còn yên ắng như xưa nữa, đi đâu cũng thấy phát tờ rơi bêu rếu Kim Nguyệt Dạ. Mọi người đều bàn tán xôn xao về Kim Nguyệt Dạ, và đương nhiên đó đều là những thông tin tiêu cực...

“Ủa? Kia không phải là Tô Hựu Tuệ sao? Chắc cậu ấy biết rõ chuyện này, hỏi cậu ấy xem Kim Nguyệt Dạ là người như thế nào là rõ ngay ấy mà!”

“Tô Hựu Tuệ, có phải Kim Nguyệt Dạ chỉ vì kho báu mà không màng đến sống chết của cậu?”

“Có phải tin đồn là đúng sự thật, Kim Nguyệt Dạ gia cảnh bần hàn, cậu ta tìm kho báu là vì tiền?”

Tất cả mọi người vây xung quanh tôi, mỗi người một câu khine61 tâm trí tôi chỉ là một mớ hỗn độn.

Đừng hỏi nữa! Tôi không muốn nhớ đến những kí ức đáng sợ ấy nữa.

“Đừng hỏi cô ấy!”

Cuối cùng, mọi giọng nói ầm ập vang lên khiến mọi thứ xung quang yên tĩnh trở lại, tôi nhìn lên và thấy một khuôn mặt quen thuộc.

“Được rồi, Hựu Tuệ...” Lý Triết Vũ nở một nụ cười dịu dàng với tôi, rồi ôm tôi vào lòng, tôi cảm thấy như trút bỏ bực tức cả rắc rối.

Tôi nép vào Lý Triết Vũ, Cậu ấy dung tay bịt tai tôi lại, đau đó nhanh chóng đưa tôi ra khỏi đám đông, nhưng tôi vẫn nghe những tiếng xì xèo xung quanh.

“Hình như là thật đấy. Kim Nguyệt Dạ nhất định đã hãm hại Tô Hựu Tuệ.”

“Nhưng may mà có Lý Triết Vũ ở bên cạnh giúp đỡ, hoàng tử Vũ vẫn là số một.”

“Hừ, đừng để tôi nhìn thấy Kim Nguyệt Dạ, nếu không tôi sẽ ném trứng thối vào người hần!”

Liên tiếp rất nhiều ngày sau, chủ đề bàn tán xoay quanh Kim Nguyệt Dạ tiếp tục lan rộng ra khắp trường, thậm chí càng ngày càng nghiêm trọng hơn, ngay cả phía hội đồng nhà trường cũng không ngăn chặn nổi,

Kim Nguyệt Dạ là tên lừa đảo!

Kim Nguyệt Dạ là con ngoài giá thú!

Kim Nguyệt Dạ lừa dối tất cả mọi người hòng chiếm đoạt kho báu!

Kim Nguyệt Dạ vì tiền có thể không từ bất cứ thủ đoạn nào...

(cái gì kỳ z ta? Sun mới là chủ mưu mà? Sao không ai nhắc tới thằng cha trời đánh đó nhỉ??? Chỉ tội Kim Nguyệt Dạ thui, híc híc)

Một loạt cá tin đồn bất lợi cho Kim Nguyệt Dạ đã lan truyền khắp trường, còn nhân vật chính của câu chuyện- Kim Nguyệt Dạ, dường như bị bốc hơi, không thấy xuất hiện trong trường nữa, cũng chẳng có một lời giải thích nào được đưa ra.

Các fan trung thành nhất của Kim Nguyệt Dạ cuối cùng cũng không thể tìm được bất cứ lí do gì để bênh vực65 Kim Nguyệt Dạ nữa đều từ bỏ. Một số fan thì nghiến răng ken két, hận là không thể bởi ba tấc đất lên tìm bằng được Dạ, bắt hần phải trả lại những tình cảm và niềm tin của họ dành cho hần bao lâu qua.

Ban lãnh đạo nhà trường cuối cùng cũng dán thông báo chính thức công bố: Kim Nguyệt Dạ đã vi phạm nghiêm trọng nội quy nhà trường Minh Dương, lấy trộm báu vật trong biệt thự số 23 nên bị đuổi học.(z là Kim Nguyệt Dạ hông đk học cả lớp 12 mà sao trong Couple 50 Kim Nguyệt Dạ vẫn học chung đại học Tinh Hoa với Tuệ nhỉ? Niết là Kim Nguyệt Dạ giỏi ùi mà chẳng lẽ lại giỏi đến mức k cần học cũng thi vào đại học được nhỉ?)

Cuối cùng hình ảnh Kim Nguyệt Dạ-chàng hoàng tử số một Sùng Dương từng hô mưa gọi gió, tỏa ánh hào quang sáng chói khắp nơi đã bị sục đổ hoàn toàn trong mắt của tất cả mọi người.

Three

Mọi thứ dường như đã trôi qua...Kim Nguyệt Dạ và Sun đã có được những gì họ muốn, có lẽ họ sẽ không bao giờ quay trở lại...

Và ngày mai... ngày mai là ngày mà căn nhà cổ trong khu biệt thự số 23 sẽ bị phá bỏ. Nó sẽ bị san bằng thành nền đất, mọi kỉ niệm cũng sẽ tan biến...

Tôi thẩn thờ ấn ngón tay vào công tắc đèn bàn điều chỉnh3 độ sáng sau đó đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hả? Bên dưới mé đường có một người đang đứng!

Đột nhiên, mắt tôi dường như bị bóng người đứng dưới cây đèn đường đó thu hút. Càng nhìn tôi càng thấy đáng vẻ cô độc đó rất đỗi quen thuộc...

Tôi khẽ ấn nút điều chỉnh độ sáng cho đèn bàn mờ đi, rồi nhào người ra nhìn xuống dưới cửa sổ. Dưới ánh đèn đường leo lét, người đó cẩn thận buộc thứ gì đó lên cột đèn, sau khi ngáp ngừng một lúc cuối cùng cũng buộc xong. Xong xuôi, người đó chậm chậm ngược đầu nhìn lên, ánh sáng từ cây đèn92 đường chiếu thẳng vào mặt người đó.

Xẹt!

Ánh mắt tôi bắt gặp ánh mắt của người đó. Tôi đột nhiên thấy đầu mình bồng ong lên, cái bút tôi đang cầm trong tay rơi xuống bàn...

Cậu ấy, đúng là cậu ấy! Kim Nguyệt Dạ, là Kim Nguyệt Dạ! Nhưng... nhưng... làm thế nào mà...

Tôi chẳng kịp nghĩ ngợi nhiều, thậm chí ngay cả dép cũng không kịp xỏ, lao như tên bắn ra khỏi phòng. Bỏ mặc tiếng gọi kinh ngạc của bố mẹ, tôi cứ chân trần chạy xuống dưới nhà.

Nhanh lên! Nhanh lên nào! Nếu không... Dạ sẽ đi mất...

Tôi nín thở, chạy như bay xuống cầu thang, rồi lao thẳng xuống phố, chạy về phía Kim Nguyệt Dạ đứng.

Nhưng... Kim Nguyệt Dạ đâu rồi?

Hộc hộc hộc hộc!

Tôi thở hổn hển, mắt nhìn về chỗ Kim Nguyệt Dạ đứng, nhưng chẳng thấy ai cả, không có bóng dáng một ai hết...

Lẽ nào tôi bị hoa mắt chng8? Không.. không, tôi không hề nhìn nhầm, người đó chính là Kim Nguyệt Dạ!

Nhưng... nhưng hấn đến đây để làm gì?

Đáng ghét... Tại sao đến bây giờ tôi vẫn quan tâm đến hấn chứ? Nhưng... nhưng tôi chẳng thể khống chế được bản thân mình. Mỗi lần nghĩ đến Kim Nguyệt Dạ, tim tôi lại nhói đau...

Tôi hít một hơi dài, từ từ bước đến chỗ cây đèn đường. Tôi nhìn thấy một bó hoa được cột ở đó, trên bó hoa có để một vỏ sò màu tím.

Tại sao lại thế?... Vỏ sò này không phải là đã bị vỡ rồi sao? Tại sao lại còn nguyên vẹn thế này? Sau khi nhìn kĩ, tôi phát hiện các vết nứt trên vỏ sò và những vệt keo nhỏ, tim tôi bỗng nhói đau. Lẽ nào Kim Nguyệt Dạ lấy keo dính lại vỏ sò đã vỡ...

Hay tay tôi rum rum cầm vỏ sò lên, đặt nó trong lòng bàn tay, một giọt nước mắt lăn trên má tôi rồi nhỏ vào vỏ sò tím...

Kim Nguyệt Dạ... Nếu cậu thấy hối tiếc thì tại sao lúc đó lại lạnh lùng ném vỏ sò đi? Cậu biết không, dù cậu cố gắng phục chế thế nào thì vỏ sò vẫn nhìn thấy những vết nứt, không thể trở lại như cũ...

Kim Nguyệt Dạ... Cậu là tên gốc nhất quả đất...

Kim Nguyệt Dạ Cậu đang ở đâu?

Lại một đêm nữa tôi mất ngủ.

Ngày hôm sau, người ta sẽ phá ngôi biệt thự số 23 nên tôi đến sớm hơn mọi khi, hi vọng sẽ được nhìn thấy khu biệt thự lần cuối.

Một lát sau, rất nhiều người khác kéo đến xem, có lẽ họ cũng như tôi, không nỡ rời xa khu biệt thự số 23. Mọi người tập trung trước đồng gạch vụn của biệt thự. Một chiếc máy ủi lớn đang từ từ tiến lại căn nhà cổ.

Lý Triết Vũ, Tô Cơ, Hiểu Ảnh, Tiểu Dục và cả Lăng Thần Huyền đứng bên cạnh tôi, lặng lẽ ngắm khu biệt thự đổ nát. Tôi đã từng sống ở đây một thời gian dài, những kỉ niệm của tôi với nơi này sắp bị chôn vùi cùng với đồng đổ nát.

Tất cả đã biến mất cùng với căn biệt thự bị sụp đổ... Tất cả mọi thứ thực sự đã kết thúc rồi...

Sự tiếc nuối khôn nguôi như xâm chiếm toàn bộ tâm trí tôi, những giọt nước mắt bắt đầu lăn dài trên gò má, tay và chân tôi lạnh ngắt như người chết...

“Tôi sẽ bảo vệ khu biệt thự số 23!”

Câu nói đó như một lời tuyên thệ ghi âm trong tâm trí tôi, nhưng tôi đã không thực hiện được lời hứa của mình.

Rầm rầm rầm rầm!

Xe ủi bắt đầu làm việc, cánh tay khổng lồ giống như móng vuốt từ từ vương về phía căn nhà cổ, tôi thấy cả căn nhà chấn động, trái tim tôi cũng như run lên theo.

“Đừng!”

Tiếng kêu khản đặc từ trong miệng tôi thốt ra lẫn vào tiếng động cơ ầm ầm của xe ủi. Mọi con mắt đều tập trung vào tôi, tôi không hiểu nổi cảm xúc của mình lúc này nữa, tôi chỉ hi vọng máy ủi sẽ không tiến tới căn nhà cổ...

“Hựu Tuệ, đừng làm thế!” Tôi định lao ra thì bị một cánh tay kéo chặt lại. Tôi ngược đầu lên nhìn thấy trông mắt màu cà phê...

Là Lý Triết Vũ.

“Hựu Tuệ...” Tiếng nói của Lý Triết Vũ bỗng trở nên xa xăm, cậu ấy khẽ đỡ lấy cơ thể sắp suy sụp đến nơi của tôi, rồi kiên định nhìn sâu vào mắt tôi, “Nếu như không thể ngăn chặn người ta phá nó thì hãy đặt niềm tin vào tương lai, chng1 ta sẽ được nhìn thấy một khu biệt thự số 23 mang dáng vẻ hoàn toàn mới!”

“Tương lai ư?...”

Tôi chậm rãi ngẩng đầu lên, nước mắt không ngừng tuôn rơi...

Khu biệt thự số 23 phố Angel.. Căn biệt thự đầy ắp những kỉ niệm65 của tôi sẽ mãi mãi biến mất sao?

Hãy tin vào tương lai ư? Nhưng tại sao trong mắt tôi chỉ có đồng đồ nát, không nhìn thấy tương lai đâu hết. Đúng lúc này, một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng bịt chặt lấy mắt tôi.

“Đúng vậy, hãy tin vào tương lai... Hựu Tuệ, em hãy tin tôi, khu biệt thự số 23 sẽ có một tương lai tươi đẹp.”

Tương lai tươi đẹp sao?

Lời nói của Lý Triết Vũ như một chiếc lông vũ muột mà khẽ vuốt ve an ủi tôi. Đột nhiên tôi nhìn thấy một tia sáng hi vọng le lói.

Rầm rầm ỳnh ỳnh...

Máy xúc bắt đầu làm việc, đập lia lịa lên mái căn nhà cổ. Tất cả học sinh đều kêu thất thanh, còn tôi không đủ can đảm để nhìn cảnh tượng trước mắt.

Đúng lúc đó, tôi đột nhiên cảm thấy tay mình bị nắm chặt!

Một, hai, ba, bốn...

Đó là tay của Tô Cơ, Hiểu Ảnh, Lăng Thần Huyền và Tiểu Dực. Họ đứng bên cạnh tôi, truyền cho tôi thêm sức mạnh.

Tôi nắm chặt bàn tay của họ.

Mặc dù xung quanh toàn tiến động cô âm âm, nhưng bây giờ tôi không còn cảm thấy cô đơn nữa, hơi ấm từ bàn tay của mọi người như truyền cho tôi nột thông điệp, đó là tương lai của số 23 phố Angel.

Đúng vậy, căn biệt thự sẽ không bao giờ biến mất, bởi vì mỗi giây chúng ta bên nhau sẽ trở thành nhữn kí ức tươi đẹp...

61. Q.12 - Chương 2: Suối Nước Nóng Lãng Mạn

Địa điểm:

Khu biệt thự nhà họ Lý

Suối nước nóng

Nhân vật:

Tô Hựu Tuệ: Nữ sinh lớp 12 trường cấp III Minh Dương.

Bạch Tô Cơ: nt

Khâu Hiểu Ảnh: nt

Lý Triết Vũ: Nam sinh lớp 12 trường cấp II Minh Dương.

Lăng Thần Huyền: nt

Lý Chấn Dực: nt

One

Nửa năm sau...

“Ôi đẹp quá! Đúng là Lý Triết Vũ mới có khác, mùa đông này đáng nhẽ tôi bị mama nhốt ở nhà, không ngờ được đến khu biệt thự nhà họ Lý chơi, lại còn được ở trong phòng nghỉ sang trọng nữa chứ. Hà hà hà, sinh ra trên đời này thật hạnh phúc biết bao!”

“Hay lắm! Tiểu Huyền Huyền và Tiểu Dực cũng đến đây, Hiểu Ảnh có thể nặn người tuyết với họ rồi. Ha ha ha!”

“Hai bà đừng có mừng vội. Bây giờ chưa phải lúc nghỉ ngơi đâu. Sáu tháng nữa sẽ thi đại học đó. Kết quả học tập đợt vừa rồi của hai bà kém thế lại còn dám lấy tôi ra làm bình phong để đến đây nghỉ đông. Hai bà là học sinh cuối cấp rồi mà chẳng có chút giác ngộ nào hết. Hai bà không sợ nếu kì thi đầu năm mà kém thì sẽ bị chuyển lớp sao?” Tôi đặt va li vào giá đỡ hành lí, thả mình xuống giường, lấy tay xoa huyệt thái dương.

“Không sao đâu, Hựu Tuệ! Đẳng nào bây giờ Hiểu Ảnh cũng học lớp E, lớp chót bảng rồi.” Hiểu Ảnh ngóc miệng ra cười tươi, hai chữ “may mắn” hiện rõ trên mặt nhỏ ta. Còn Tô Cơ thì gật đầu hưởng ứng.

Hừm... đúng là bó tay với hai con nhỏ này. Chẳng có chút tự giác nào cả...

Đưa mắt nhìn căn phòng sang trọng và hai bà bạn đang phấn khích đến nỗi hươ chân múa tay, tôi đành từ bỏ kế hoạch “giáo huấn” hai bà bạn chí cốt. Tôi đứng một mình trước cửa kính trong suốt, mãi mê ngắm phong cảnh.

Đây là thành phố Tinh Hoa. Nơi này nổi tiếng với tên gọi “quê hương của suối nước nóng”. Ở đây bốn mùa xanh tươi, suối nước nóng có công hiệu thần kì điều trị bách bệnh.

Riêng căn biệt thự tráng lệ của nhà Lý Triết Vũ nằm ngay trong khu số suối nước nóng lớn nhất, giống hệt như khách sạn năm sao.

Nhưng... phong cảnh ở đây đẹp thật...

Núi tuyết ở phía xa xa đầy quyến rũ, từng mảng tuyết phủ màu trắng tinh khôi trông rất ngoạn mục và kì vĩ. Cây cối ở gần đó cũng bị tuyết phủ trắng xóa, tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Nơi này chẳng khác nào một thế giới long lanh của đá ngọc. Tôi muốn ngồi yên lặng, đắm mình trong miền tuyết trắng tinh khiết ấy.

Những bông tuyết trắng rơi xuống từ bầu trời cao rồi bay bay theo gió.

Dòng suy nghĩ mông lung của tôi theo những bông tuyết ấy bay ra xa, rất xa...

Dòng thời gian vô tình lướt qua, thoát một cái, chúng tôi đã là học sinh cuối cấp.

Nhảy từ học kỳ đầu tiên, các thầy cô đã bắt chúng tôi học như nhồi gà, cuộc sống hằng ngày chỉ gắn với “núi sách” và “biển đề bà”.

Tất nhiên, công chúa Tô Hựu Tuệ này sẽ không bao giờ chịu thua bất kỳ ai. Tôi học hơn mười bốn tiếng mỗi ngày, mỗi tháng làm hơn mười cuốn bài tập thêm... Hơ hơ hơ! Trường Minh Dương làm gì có ai xứng là đối thủ của tôi?

Chỉ có hai con nhỏ đầu đất Tô Cơ và Hiểu Ảnh là không cảm nhận được áp lực của kì thi. Vừa mới thi giữa kì xong hai con nhỏ đã kéo tôi ra khỏi đồng bài tập, giục giã tôi đi tới khu nghỉ dưỡng.

Tôi ban đầu dự định mang đồng từ vụng tiến Anh theo để tập viết lại một lần nữa, nhưng bây giờ...

Nghĩ đến đây, tôi tiếc nuối thở dài, mắt bỗng đắm đắm nhìn vào sân của ngôi biệt thự.

Ồ, khắp sân đều trồng hoa mai. Ừm, cũng chẳng có gì lạ vì bây giờ là mùa hoa mai. Trong không khí tĩnh lặng thoang thoảng mùi hoa mai, như thể nói với tôi: “Thư giãn... thư giãn đi nào...”

Cốc cốc cốc!

“Để Hiểu Ảnh mở cửa!” Nghe thấy tiếng gõ cửa, Hiểu Ảnh đang nghịch ngợm bỗng nhảy phốc lên, lon ton chạy đến mở cửa.

“Hiểu Ảnh, Tô Cơ! Hóa ra hai cô ở chỗ Hựu Tuệ.” Lý triết Vũ đứng ở ngưỡng cửa mỉm cười xoa đầu Hiểu Ảnh, “Tốt quá! Thế thì tôi không cần phải đi thông báo riêng cho từng người nữa. Tiểu Dực và Tiểu Huyền Huyền đã ở suối nước nóng rồi, mọi người cũng đến nhanh nhé.”

“A, Tiểu Dực và Tiểu Huyền Huyền đều ở đó à? Hiểu Ảnh dẫn ngay lập tức đây!”

“Oái! Hiểu Ảnh.. Chờ! Chờ tôi đã! Chúng ta cùng đi!”

Tô Cơ không thể chờ thêm một phút nào nữa, vội vàng theo sau Hiểu Ảnh lao ra khỏi phòng. Lúc hai nhỏ ta ra khỏi phòng còn nháy mắt với tôi.

Hai con nhỏ ma mãnh này thật tình... Tôi muốn hai nhỏ ta đợi mình, nhưng chưa gì hai đứa nó đã chạy mất hút, còn nhanh hơn cả tàu siêu tốc. Trên đường đi đến suối nước nóng, tôi và Lý triết Vũ đi song song cạnh nhau.

“Lâu rồi không có thời gian nghỉ ngơi thế này!” Lý triết Vũ hít một hơi thật sâu, như thể hít thở không khí ngọt ngào nhất thế giới, tôi bỗng bật cười vì bộ dạng nom đáng yêu của Lý triết Vũ.

Nhớ lại sáu tháng qua, dù trong thư viện, lớp học hoặc trên đường về nhà..., Lý triết Vũ luôn luôn như thế này, nhẹ nhàng đi bên cạnh tôi. Tuy cậu ấy không nói lời nào, nhưng lại khiến tôi cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.

Chúng tôi chia sẻ với nhau những niềm vui và nỗi buồn trong học tập lẫn cuộc sống. Trong những thời khắc quan trọng nhất, Lý triết Vũ luôn giúp đỡ, khuyến khích và cổ vũ tôi. Nếu không có Lý triết Vũ ở bên thì tôi sẽ ra sao, ng्या cả chính bản thân tôi cũng không biết nữa...

“Đang nghĩ ngợi gì vậy? Nghĩ gì mà vui thế?” Lý triết Vũ bất chợt nhìn sang và thấy nụ cười tươi tắn trên khuôn mặt tôi.

“Ồ.. Chẳng có gì đâu!” Tôi sợ cậu ấy biết những gì mình đang nghĩ nên chợt dạ, lắc đầu nguầy nguậy, “Đi mau thôi! Chắc họ đợi sốt ruột lắm rồi!”

Lý triết Vũ mỉm cười với tôi, sau đó không nói thêm lời nào mà cùng tôi rảo bước nhanh về phía trước.

Tôi, Lý triết Vũ, Tô Cơ, Hiểu Ảnh, Lăng Thần Huyền và Tiểu Dực đã trải qua những năm tháng cấp ba yên ổn như vậy đó...

...

Two

“Hựu Tuệ, chúng tôi ở đây.”

Tôi đi theo sau Lý Triết Vũ vào trong khu nước nóng. Khi nhìn thấy quang cảnh phía trước, tôi bỗng lặng người đi, đột nhiên hai má đỏ bừng lên vì phấn khích!

Woa... Phong cảnh ở đây đẹp hơn nhiều khi ngắm gần!

Khu nước nóng tuy không lớn, nhưng được thiết kế rất hợp lý. Ở giữa sân là một dải suối nước nóng bốc hơi hùng hực, bên cạnh được tô điểm vàng hờn giả sơn tuyệt đẹp. Cũng giống như xung quanh căn biệt thự, khu nước nóng trồng rất nhiều hoa mai. Những bông hoa mai thanh toát cùng với hơi nước nóng như tan ra trong không gian, khiến mọi người thấy nhẹ nhõm hơn.

Tô Cơ, Hiểu Ảnh, Tiểu Dực và Lăng Thần Huyền đang mặc áo choàng sa đặc biệt, ngâm nửa người trong suối nước nóng. Một chiếc bàn tre dài đặt đầy bánh ngọt và đồ uống nổi ở giữa suối nóng.

“Hựu Tuệ! Lý Triết Vũ! Nhanh lên! Đợi hai người lâu quá!” Nhìn thấy tôi và Lý Triết Vũ, Tô Cơ quay đầu lại hào hứng vẫy tay với chúng tôi.

“Đến đây nhanh đi! Hiểu Ảnh đã sẵn sàng biểu diễn trò ú òa đây!” Hiểu Ảnh ngược khờn mặt đỏ hồng lên, hào hứng kéo tôi xuống suối nước nóng.

Trò ú òa ư? Mọi người xung quanh đều ngán ngán nhìn Hiểu Ảnh.

“Ồ, nào, nào! Ừ ừ ừ.” Hiểu Ảnh đột nhiên mở mắt tròn xoe, phồng má lên, dung hai tay kéo miệng ngoác ra. Chỉ trong chớp mắt, nhỏ ta đã biến thành một con...

“Ha ha ha! Hiểu Ảnh, trông cô y như con ếch ộp cỡ đại ấy.” Chúng tôi chờ người ra, chỉ có Tiểu Dục cúi người cười nghiêng ngả, vừa cười vừa lấy tay chỉ vào mặt Hiểu Ảnh.

“Đúng thế! Hiểu Ảnh đóng giả ếch ộp mà.” Hiểu Ảnh thấy Tô Cơ đứng chờ người ra, vỗ tay đắc thắng, “Tuyệt vời không? Là Dạ dạy Hiểu Ảnh đó. Hiểu Ảnh học cả nửa tiếng đồng hồ mới làm được.”

Bốp!

Câu nói của Hiểu Ảnh như một cái búa khê gõ vào trái tim yếu ớt của tôi. Mặc dù chỉ gõ nhẹ nhưng rất đau...

Kim Nguyệt Dạ ...

Ba từ cấm kị đó khiến ọi người đang cười hớn hở bỗng im bật, ai cũng rơi vào tình trạng khó xử.

Một cơn gió nhẹ thoảng qua, mắt tôi nhìn chăm chăm vào những bông hoa mai đang rớt xuống bên hồ. Có lẽ những bông mai đó bùng nở mãnh liệt quá nên cây mai không còn đủ sức nuôi nó nữa.

Tôi chăm chú nhìn cây mai, trước mắt hiện ra hồi ức quá khứ, tôi đã từng cùng Kim Nguyệt Dạ ngắm trận tuyết hoa mai đêm Giáng sinh... Kim Nguyệt Dạ hôm đó đứng bên cạnh tôi, miệng hân nộ nụ cười ngạo nghễ... Đường như tất cả chỉ mới là ngày hôm qua...

“Đúng rồi, mọi người có biết tại sao nơi này được gọi là suối nguồn mai hồng không?” Lúc tôi đang chờ người ra, Lý Triết Vũ đưa tách trà lên miệng nhâm nhi một cách quý tộc.

Tôi bỗng hốt hoảng trở về với thực tại, nhưng tâm trạng vẫn còn xao xuyến.

“Suối nguồn mai hồng ư? Để Hiểu Ảnh đoán nhé! Là vì bên suối có trồng mai hồng?” Hiểu Ảnh cắn một miếng bánh gạo rồi tò mò đoán.

“Ha ha ha, Hiểu Ảnh rất thông minh.” Đôi mắt màu cà phê của Lý Triết Vũ giống như dòng nước ấm áp, “Suối nguồn mai hồng bắt nguồn từ một truyền thuyết rất bi thương. Trước đây rất lâu, có một tiên nữ và một tiên đồng trên thiên đình trót yêu nhau nên phạm phải thiên quy. Vương Mẫu nương nương trong lúc tức giận đã giáng họ xuống trần, bắt họ phải chịu nỗi đau chia li và luân hồi. Tiên nữ và tiên đồng sống trên trần rất đau khổ, nhưng họ vẫn yêu nhau tha thiết, chung thủy vô cùng. Sau quãng thời gian hạnh phúc bên nhau, khi về già, sắp phải đối mặt với cái chết, họ biết đã đến lúc phải xa nhau. Để thoát khỏi lời nguyền của Vương Mẫu nương nương, tiên nữ hóa thân thành hoa mai, tiên đồng hóa thân thành suối nước nóng, tiếp tục mãi mãi ở bên nhau...”

“Chính vì truyền thuyết này mà gia đình họ Lý có một truyền thống: Tất cả thành viên trong gia đình vào đêm trước khi kết hôn, sẽ đưa một nửa của mình đến đây tắm suối nguồn mai hồng.” Tiểu Dục tiếp lời Lý Triết Vũ, sau đó hào hứng nói, “Bởi vì truyền thuyết nói, nếu nhâm mình trong suối nguồn mai hồng, thì cặp đôi đó trong tương lai sẽ sống hạnh phúc, không bao giờ chia lìa!”

Tôi nhìn xung quanh, những cánh hoa mai hơi run rẩy giống như những con bướm màu hồng dập cánh nhẹ nhàng trong làn sương khói mờ ảo. Trái tim tôi không hề có cảm giác ấm áp khi nghe truyền thuyết tình yêu ấy, trong lòng chỉ có cảm giác trống rỗng...

“Woa, một câu chuyện tình đẹp hết biết!” Nghe Lý Triết Vũ và Tiểu Dục nói thế, Tô Cơ mắt sáng như sao, mặt đỏ ửng, “Nghe hai người nói vậy, tôi cũng muốn đi với một người nào đó tới suối nước nóng này để thử.”

“Một người nào đó của Tô Cơ á? Là ai nhỉ?” Hiểu Ảnh mắt chớp chớp, tò mò nhìn Tô Tư.

Tô Cơ lặng người đi, mặt đột nhiên đỏ rực.

“Là... là một ai đó! Tất nhiên... tất nhiên người đó sẽ là Hựu Tuệ! Ha ha ha!”

Toàn nói nhảm, mắt Tô Cơ cứ nhìn cè phía Lăng Thần Huyền, ngay cả một đứa ngốc cũng biết nhỏ ta đang nghĩ gì. Thực ra mỗi lần gặp chuyện khó xử, nhỏ ta đều lấy tôi ra làm bia đỡ đạn...

“Đừng có nhìn tôi chòng chọc như thế!” Tên Lăng Thần Huyền đang ngồi uể oải bên cạnh bàn, tự nhiên liếc về phía Tô Cơ, “Nếu không mọi người lại nghĩ rằng cô muốn ngâm suối nước nóng với tôi đấy.”

“Hừ! Gì cơ?” Bị mọi người nhìn thấu tâm gan, nhỏ ta mặt đỏ như Quan Công, tức đến nổi đầu xị khói, “Lăng Thần Huyền, cậu đừng tự ỉnh là chúa! Làm gì có đoạn Tô Cơ này muốn ngâm suối nước nóng với cậu? Tôi chỉ nghĩ ngâm mình một lúc lâu trong suối nước nóng liệu có trở nên xinh đẹp hơn không thôi. Cậu đừng có tưởng bở!”

“Thật thế hả? Nếu đúng như vậy thì may mắn quá!” Lăng Thần Huyền liếc nhìn, Rồi lẩm bẩm một mình, “Nhưng xí gái thì vẫn là xí gái, có ngâm suối nước nóng cả đời cũng không thành tiên nữ được.”

“Lăng Thần Huyền, cậu thật quá đáng!” Tô Cơ cuối cùng cũng không thể nhẫn nhịn hơn được nữa, nhỏ ta nhẩy cẳng lên, quay người định bỏ đi. Hiểu Ảnh kéo tay Tô Cơ, làm vẻ mặt tôi nghiệp nhìn nhỏ ta.

“Tô Cơ, đừng đi mà! Đừng cãi nhau với Tiểu Huyền Huyền nữa, tội mình khó khăn lắm mới có cơ hội đi ra ngoài chơi thế này...”

“Bỏ tôi ra, Hiểu Ảnh. Tôi thấy hơi mệt nên về phòng trước đây.” Tô Cơ cố nén uất ức, chu môi lên, bộ dạng như thể “một đi không trở lại”.

Tôi ngao ngán nhìn Lý Triết Vũ. Cậu ấy vẫn mỉm cười dịu dàng, dường như mọi thứ đều không làm ảnh hưởng đến tâm trạng cậu ấy.

Không khí trở nên trầm uất, suối nước nóng không còn đẹp như ban nãy.

Đột nhiên, mặt Hiểu Ảnh sáng lên, nắm lấy tay Tô Cơ rời đi về góc khuất của suối nước nóng.

“Đúng rồi, Tô Cơ, nếu bà khó chịu, thì ngâm mình vào suối nước nóng cùng với Hiểu Ảnh. Mama nói với Hiểu Ảnh, ngâm mình trong suối nước nóng có thể điều trị bách bệnh mà. Hi hi hi!”

“Oái ối đã... Hiểu Ảnh! Tôi bây giờ không còn tâm trạng nào để ngâm suối nước nóng nữa.”

“Không sao đâu mà Tô Cơ. Tiểu Hy Hy từng nói với Hiểu Ảnh, anh hùng không chấp vật! Chúng ta đi nào Ha ha!”

Tiểu Hy Hy? Hiểu Ảnh đang nói về con nhỏ coi trời bằng vung học chung với tội tôi hồi cấp hai tên là Dịch Lâm Hy sao? Đến giờ Hiểu Ảnh vẫn còn qua lại với con nhỏ đó à?

“Hiểu Ảnh, đừng kéo tôi. Tôi không muốn đi!”

Hiểu Ảnh hết sức kéo Tô Cơ vào ngâm nước nóng nhưng Tô Cơ hoảng sợ giằng tay ra. Vì Bất ngờ quá nên Hiểu Ảnh bị mất thăng bằng, đổ cả người về phía trước.

“Hiểu Ảnh!” Tô Cơ lao về phía trước, muốn kéo Hiểu Ảnh lại, nhưng chân bị trượt, cùng rơi xuống suối nước nóng với Hiểu Ảnh.

“Tô Cơ! Hiểu Ảnh!” Tôi vội nhảy ra khỏi chỗ ngồi rồi lao về phía hai nhỏ bạn nhưng tên Huyền đã đến trước tôi.

“Hự Tuệ, đừng lo!” Lý Triết Vũ vẫn ngồi điềm tĩnh uống trà, mỉm cười nhẹ nhàng với tôi, “Suối nước nóng rất nóng, họ sẽ không sao đâu, xuống đó một lát biết đâu đầu óc lại minh mẫn hơn.”

“Lý Triết Vũ...”

Rào rào...

Lý Triết Vũ vừa dứt câu, Tô Cơ và Hiểu Ảnh ngóc cái đầu ướt như chuột lột khỏi mặt nước, sau đó lắc mạnh làm nước tung tóe khắp nơi.

“Woa! Nước suối thật ấm! Đã quá! Ha ha ha!”

Hiếu Ảnh giống như đang nô đùa trong hồ bơi, vui vẻ vỗ nước. Nhưng đột nhiên nhỏ ta cau mày, môi mím chặt đau đớn, “Hiếu Ảnh...”

“Oái, chân tôi!” Hiếu Ảnh chưa nói hết câu thì Tô Cơ đã ngã nhào xuống nước lần hai, mặt có vẻ rất đau đớn, “Hựu Tuệ, chân tôi bị trật khớp rồi.”

“Tô Cơ, không sao chứ!” Tôi lo lắng lại gần và kéo Tô Cơ lên. Nhưng tôi kéo đến tê cả tay mà không thể kéo nổi nhỏ ta lên được.

“Tôi đến đây.” Huyền chạy đến bên tôi, thay tôi kéo tay Tô Cơ, Khuôn mặt hần hơi khó hiểu.

Vừa nhìn thấy Tiểu Huyền Huyền, Tô Cơ cũng muốn làm ột chút, nhưng Lăng Thần Huyền lại im lặng không nói lời nào khiến nhỏ ta cứng họng, đành mặc cho Lăng Thần Huyền kéo nhỏ ta lên khỏi suối nước nóng và ôm vào lòng.

“Hiếu Ảnh, sao bà chưa lên?” Thấy Hiếu Ảnh vẫn đứng ngây người ra, tôi sốt ruột hỏi.

Nghe tôi nói vậy, Tiểu Huyền Huyền đang bế Tô Cơ đi bỗng dừng bước, quay đầu nhìn Hiếu Ảnh.

“A, Hiếu Ảnh không sao!” Hiếu Ảnh đứng trong suối nước nóng, đưa tay ra sau lưng, nhếch miệng cười, “Tiểu Huyền Huyền, phải chăm sóc tốt cho Tô Cơ đấy. Tô Cơ bình thường hay sợ đau nên bôi thuốc nhẹ tay chút nhé!”

“...” Lăng Thần Huyền mắt sang long lanh nhìn Hiếu Ảnh, sau đó nhẹ gật đầu, “Tôi biết rồi, không phải nhắc đâu.”

Hiếu Ảnh mỉm cười, nghiêng đầu nhìn theo Lăng Thần Huyền cho đến khi hần đã đi vào phòng spa.

Tôi quay đầu lại thì thấy Hiếu Ảnh đang mím chặt môi, rơm rớm nước mắt, dường như rất đau đớn. Tay Hiếu Ảnh còn nắm chặt lấy chân.

“Hiếu Ảnh, chân của bà...”

“Không sao... không sao...” Hiếu Ảnh lẩm bẩm, nháy mắt ra hiệu với tôi không đừng nói nữa.

“Chân của bà bị thương, sao bà...” Tôi cúi xuống nắm lấy bàn chân Hiếu Ảnh, nhưng Hiếu Ảnh đẩy tôi ra, rưng rưng nước mắt, lát sau mới nhẹ nhàng rỉ tai tôi nói:

“Bởi vì Hiếu Ảnh thấy Tiểu Huyền Huyền và Tô Cơ dạo này toàn cãi nhau nên muốn họ hòa thuận chút! Hiue63 Ảnh ghét, người Tô Cơ thích nhất là Huyền Huyền, người mà Tiểu Huyền Huyền thích cũng là Tô Cơ. Nhưng sao họ luôn cãi nhau?”

“Hiếu Ảnh...” Tôi xoa đầu Hiếu Ảnh tôi nghiệp, cẩn thận kéo nhỏ ta lên, nhưng trái tim tôi như bị đè nặng, khó thở vô cùng.

Thân thể của Tô Cơ và Tiểu Huyền Huyền vẫn còn là một bí ẩn chưa có lời giải đáp. Tôi đã nhiều lần ám chỉ với cô Bạch và thầy Thôi, nhưng ha thầy cô rất kín tiếng, không chịu tiết lộ bất cứ thứ gì.

Chắc vì lo sợ chuyện đó nên Lăng Thần Huyền mới lạnh nhạt với Tô Cơ. Nhưng cứ tiếp tục thế này cũng không phải là một cách hay, vì tôi biết tính tình Tô Cơ rất ngang bướng và cứng đầu. Nếu một ngày nào đó, nhỏ ta biết Lăng Thần Huyền là... Ôi không, tôi không dám tưởng tượng thêm nữa...

“Hựu Tuệ, đừng lo lắng...” Thấy Tiểu Dực đỡ Hiếu Ảnh rời khỏi suối nước nóng rồi lấy thuốc đắp cho nhỏ ta, Lý Triết Vũ nhìn tôi và mỉm cười, “Sớm muộn gì sự thật cũng phải phơi bày, có lẽ không đến nỗi tệ như chúng ta nghĩ đâu.”

“Ừ... Hi vọng là vậy...”

Three

Haiz... Lại là một đêm yên tĩnh, mọi chuyện xảy ra ban sáng đã ổn thỏa cả rồi. Tôi đến phòng Tô Cơ để xem vết thương của nhỏ ta thế nào. Nhỏ ta nằm cuộn mình trong chăn, hai má đỏ hồng, như thể đang mơ mộng viễn vông gì đó.

Hiếu Ảnh và Tô Cơ đều bị thương ở chân, xem ra tối nay tôi phải tự mình giết thời gian thôi.

Đúng rồi! Tốt nhất là đi ngâm mình trong suối nước nóng cho sảng khoái! Nhân lúc hai bà bạn rắc rối không có ở đây, tôi phải tranh thủ thưởng thức nguồn mai hồng thôi. Được thôi, cứ quyết định vậy đi!

Tôi đi về phía khu suối nước nóng. Ánh trăng dường như bị hơi nước của suối che phủ nên có cảm giác mơ hồ.

“Anh Vũ à, anh có tin vào truyền thuyết suối nguồn mai hồng không?”

Vừa bước vào cửa, tôi đã nghe thấy tiếng trò chuyện rôm rả.

“Tiểu Dục, sao đột nhiên em lại hỏi anh thế?” Lý Triết Vũ nói điềm đạm. Tôi nghe thấy tiếng đặt cốc trên bàn gỗ, “Câu chuyện đó rất cảm động, nhưng ở bên nhau chỉ có thể là hi vọng mà thôi”

“Chỉ có thể là hi vọng mà thôi á? Có nghĩa là sao?” Tiểu Dục tò mò, “Em tưởng anh đưa chị Hựu Tuệ đến suối nước nóng để thực hiện điều giống trong truyền thuyết?”

Tôi thở dốc. Lý Triết Vũ đưa tôi đến đây là để thực hiện lời nguyện trong truyền thuyết sao? Nhưng tại sao tôi không nghe thấy cậu ấy nhắc đến nhỉ. Tôi căng tai lắng nghe, cả khu suối nước nóng như chìm trong im lặng.

“Tại sao anh không ngỏ lời với chị Hựu Tuệ? Sao anh không nói thẳng với chị ấy là anh thích chị ấy?” Tiểu Dục tò mò như một đứa trẻ, hỏi dồn dập, không để cho Lý Triết Vũ kịp trả lời, “Hay là... hay là chị ấy không nhận lời?”

“Tiểu Dục, không phải như em nghĩ đâu...” Tiếng Lý Triết Vũ vẫn điềm tĩnh nhưng thoáng có chút buồn rầu.

“Anh Vũ, chị Hựu Tuệ thích anh mà!” Tiểu Dục đột nhiên khẳng định một cách quả quyết, khiến tôi chỉ muốn nện cho thằng nhóc ấy một trận, “Anh Vũ, anh biết không, lúc anh mất tích, chị Hựu Tuệ giống như một kẻ mất trí vậy! Thậm chí vì anh mà chị ấy còn tuyệt giao với Kim Nguyệt Dạ. (Ủa ủa? Có hả? Hồi nào nhỉ?) Sau khi anh trở lại, cả hai đã có những quãng thời gian vui vẻ. Em nghĩ anh chị rất xứng đôi.”

“...”

“Anh Vũ à, anh nên tận dụng cơ hội này để ngỏ lời với chị Hựu Tuệ. Học kì sau em sẽ chuyển trường không học ở trường Minh Dương nữa. Em rất mong trước khi em chuyển trường, anh sẽ ngỏ lời với chị ấy.”

Ngỏ lời... ngỏ lời với tôi ư?

Nghe thấy Tiểu Dục nói thế, trong lòng tôi thấy rối bời. Đầu tôi choáng váng đến mức mờ người ra.

“Tiểu Dục, thực ra... anh đang phân vân...” Lý Triết Vũ dừng lại, giọng nói như bị làn hơi nước mờ ảo bủa vây, “Hai lần đối mặt với sự sống và cái chết, anh đã biết vị trí vị trí của Hựu Tuệ trong trái tim anh, nhưng khi anh nhìn thấy ánh mắt bối rối, thất thần của cô ấy, anh lại trở nên do dự, không muốn trở thành gánh nặng của cô ấy...”

Không muốn trở thành gánh nặng của tôi ư? Tôi thấy đầu óc trống rỗng.

“Gánh nặng là sao?” Tiểu Dục ngạc nhiên hỏi, nói lên chính mối nghi hoặc trong lòng tôi.

Lý Triết Vũ hít một hơi sâu, tiếng nói trơn tru nhưng nhẹ nhàng.

“Mặc dù Dạ đã mất tích nửa năm qua, nhưng vết thương trong lòng Hựu Tuệ vẫn chưa lành. Nếu bây giờ anh ngỏ lời với Hựu Tuệ, thì e là sẽ không công bằng với Hựu Tuệ, với Dạ và với bản thân anh nữa...”

Kim Nguyệt Dạ...

Nghe thấy cái tên này, đầu tôi như bị búa nện vào đầu gối. Tâm trí tôi bỗng hỗn loạn như một mớ bòng bong.

“Nhưng... Anh Vũ...”

“Tiểu Dục!” Lý Triết Vũ cắt ngang lời Tiểu Dục, “Bọn anh cần thời gian... Hơn nữa, bọn anh đều là học sinh cuối cấp rồi, việc học hành vẫn là quan trọng nhất! Nếu năm nay tại anh mà Hựu Tuệ không được đứng đầu bảng đỗ, có khi cô ấy lại đưa cho anh một tấm thẻ PK đen cũng nên! Ha ha ha ha!” (trước giờ

mk lun thắc mắc...pjt LTV là một hs ưu tú rùi mà cụ thể là LTV đứng hạng mấy nhĩ? Nhưng nói chung là vẫn kém hơn HT và KND...hxx)

Làm gì có chuyện đó...

“Ừa? Tô Hựu Tuệ, sao cô lại đứng ở đây? Mau vào đi!” Đúng lúc tâm trí tôi đang rối bời thì Lăng Thần Huyền đột nhiên xuất hiện phía sau lưng, trợn hỏa mắt lên nhìn tôi.

“Ồ, không có gì, tôi chợt nhớ...tôi chợt nhớ ra mình có chút việc...” Tôi giật bắn mình, đứng ngậy ra như phồng, đôi mắt hoảng hốt không biết nhìn đi đâu.

“Tôi... tôi đi đây...” Tôi luống cuống đến mức quên bống cả kiểu đi điều bay ó lượn của mình, lúng túng quay người đi về hướng ngược lại.

“Lạ thật...” Lăng Thần Huyền nói rồi mở cửa khu suối nước nóng ra.

Nghe thấy tiếng mở cửa, tim tôi đập mạnh, vội vã rảo bước nhanh ra khỏi hành lang dẫn đến khu suối nước nóng, rồi đi ra ngoài.

Ồi... Bên ngoài lạnh quá, nhưng đầu óc tôi tỉnh táo hơn rất nhiều. Tôi kéo kín chiếc áo khoác trên người mình, rồi đi đến một cây mai mọc bên cạnh ngôi biệt thự và khẽ thở dài.

Lời nói của Lý Triết Vũ như một dải lụa vô hình bó chặt lấy trái tim tôi, khiến tôi cảm thấy quặn đau...

“Hựu Tuệ, ở ngoài này lạnh lắm, đứng ở đây lâu sẽ bị cảm lạnh đấy. ” Đột nhiên, tôi cảm thấy vai mình nặng xuống, một giọng nói nhẹ nhàng vang lên sau lưng.

“Lý... Lý Triết Vũ...” Tôi quay lại và thấy hoang mang khi nhìn Lý Triết Vũ, nhưng sau đó tôi tự nhủ, tìm được người hiểu tôi như cậu ấy thì có gì mà phải né tránh? (Dạ hỉu HT hơn mà, lần nào cũng nói trúng phóc những j HT nghĩ... ai dà... mk thjęng vị Dạ wá, fan Vũ đừng chém mk nha...)

Tôi nhẹ nhàng kéo chiếc áo mà Lý Triết Vũ vừa choàng lên cho tôi, sau đó nhìn xuống mặt đất, “Cảm ơn cậu... Tôi chỉ muốn đi tản bộ nên...”

“Hựu Tuệ, tôi hiểu mà...” Lý Triết Vũ mỉm cười dịu dàng với tôi, “Huyền nói với tôi, ban nãy em đứng ngoài cửa...”

“...” Tôi cúi đầu xuống, một lúc sau mới gật đầu, “Xin lỗi... Tôi không cố ý nghe lén cuộc trò chuyện của hai người, tôi chỉ muốn đi ngâm suối nước nóng...”

“Không sao!” Lý Triết Vũ đưa mắt nhìn về phía suối nước nóng rồi nói, “Thực ra tôi muốn đưa em đến đây lâu rồi.”

Tôi cũng nhìn theo Vũ, dường như một dòng nước ấm áp đang chảy trong trái tim tôi. Hai tay tôi thọc vào túi, mắt nhìn xa xăm: “Ồ đây... ở đây đẹp quá!”

“Ừ, giống y như truyền thuyết đó. “Lý Triết Vũ gật đầu, nhìn lên bầu trời màu xám với những làn sương trắng trắng, “Thực ra, tôi giống như em, không biết làm thế nào. Hay là...”

Hả? Lý Triết Vũ... muốn làm gì?

Lý Triết Vũ đi tới gần cây mai, nhìn lên cành mai, rồi quay sang dịu dàng nhìn tôi.

“Hựu Tuệ, dù gì em cũng đã nghe thấy hết rồi, vậy thì em hãy tự mình lựa chọn đi... Nếu em cầm vào cành mai có hoa, tôi sẽ nói những lời tận đáy lòng mình ra. Còn nếu như em nắm vào cành mai không có hoa, thì... tôi sẽ tiếp tục đợi, đợi đến bao giờ em bằng lòng.”

“Tôi...” Đầu tôi đột nhiên trở nên trống rỗng, trắng xóa như tuyết. Tuy Lý Triết Vũ vẫn nở nụ cười nhàn nhạt, nhưng khuôn mặt cậu ấy lại có vẻ hơi căng thẳng.

Tôi hoàn toàn không giám nghĩ chính miệng Lý Triết Vũ lại nói ra câu ấy, toàn thân tôi run lên bần bật. Nhìn cây mai tỏa ra nhiều nhánh, tôi không biết nên làm thế nào bây giờ, tôi bất giác đưa tay ra nắm lấy một cành cây mai như để giữ thăng bằng cho cơ thể. Cảm xúc xáo trộn khiến trái tim tôi như bị mây mưa bao phủ...

“Hựu Tuệ!”

Thấy tôi đỡ dẫn chìa tay ra, Lý Triết Vũ đột nhiên gọi tên tôi.

Tôi quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt hệt hăng của Lý Triết Vũ.

Vũ vẫn mỉm cười ấm áp, nhưng nụ cười đó dường như pha chút cay đắng: “Xin lỗi em, Hựu Tuệ! Sao tôi lại ích kỷ bắt em phải lựa chọn như thế?... Tôi... tôi đã chờ đợi bao nhiêu lâu rồi, vậy mà bây giờ lại hồ đồ như vậy...”

“Lý Triết Vũ, tôi...” Tôi ngẩng người ra nhìn biểu hiện của Lý Triết Vũ, trái tim đầy mâu thuẫn.

“Hựu Tuệ, tôi sẽ tiếp tục đợi em, cho dù một, hai, hoặc ba năm, hoặc lâu hơn nữa... Tôi sẽ mãi mãi đợi em, đợi cho đến khi nào tôi hoàn toàn có thể chữa lành vết thương trong trái tim em.”

“Lý Triết Vũ...” Tôi khe khẽ gọi tên cậu ấy, sau đó chợt phát hiện ra bàn tay mình đã với lấy một nhánh cây.

Tôi bối rối rút tay lại, mới phát hiện ra rằng tôi đã vô tình nắm lấy một nhánh cây không có hoa. Nhánh cây trần trụi, màu nâu u ám...

Tôi quay đầu lại, thấy Lý Triết Vũ vẫn mỉm cười với tôi.

Cậu ấy lúc nào cũng thế, trông mắt màu cà phê luôn tràn đầy sự thấu hiểu và khoan dung. Sự khó xử và lúng túng của tôi dường như bị tan chảy trong ánh mắt ấy. Nụ cười của cậu ấy như một dòng suối nhỏ mùa xuân, từ từ chảy qua những mạch nước đóng băng trong tuyết trắng...

Tôi nhìn cậu ấy, rồi cũng mỉm cười theo. Lý Triết Vũ đã cảm hóa được trái tim tôi, khiến nó tĩnh lặng như lúc đầu.

“Hựu Tuệ, em thử nói xem, Kim Nguyệt Dạ đang làm gì?” Lý Triết Vũ kéo tôi ngồi xuống dưới gốc cây mai, tay chống cằm rồi nhẹ nhàng hỏi tôi.

“... Chắc cậu ta đang cảm trái tim thiên sứ mà vui vẻ mỉm cười...” Mặc dù vẫn còn u uất, nhưng tâm trạng của tôi đã khá hơn nhiều.

“Còn tôi đoán cậu ấy đang ngủ. Em xem mấy giờ rồi?” Lý Triết Vũ mỉm cười phản bác lại tôi.

“Mấy giờ rồi á?” Tôi đỡ người ra, thấy xung quanh tối om. Đã muộn rồi, Kim Nguyệt Dạ nhất định đang nằm ngủ ngon lành trên chiếc nệm ấm áp.

Liệu hân có mơ thấy tôi không? Còn cả Lý Triết Vũ nữa? Hay hân... chỉ nghĩ đến trái tim thiên sứ mà chúng tôi đang tìm kiếm.

Tôi nhìn chằm chằm về phía trước và suy nghĩ mông lung, đột nhiên bên tai vang lên tiếng nói vui vẻ của Lý Triết Vũ:

“Hựu Tuệ, tuyết rơi kìa!”

Tuyết ư? Tôi ngược đầu lên, nhìn theo tay Lý Triết Vũ chỉ. Bầu trời tối om bỗng sáng bừng lên nhờ những bông tuyết trắng lấp lánh.

Một... hai... ba... bốn...

Tôi đưa tay ra, để bông tuyết rơi vào lòng bàn tay, sau đó nắm chặt lại. Lý Triết Vũ quay lại mỉm cười với tôi.

Tuyết nhẹ nhàng bay bay trong gió. Trước đây tôi đã từng nhìn thấy cảnh này... (là kájl lần đón Giáng sinh vs Dạ đó,hjx hjx nghĩ tới pùnh ghê)

Lý Triết Vũ và tôi nhìn nhau mỉm cười. Sau đó, chúng tôi cùng ngẩng mặt lên, lặng lẽ ngắm tuyết rơi.

62. Q.12 - Chương 3: Ước Hẹn Thánh Ngưng

Địa điểm:

Công viên Clover

Văn phòng của hiệu trưởng Thôi

Đài thiên văn trường Minh Dương

Nhân vật:

Tô Hựu Tuệ: Nữ sinh lớp 12 trường cấp III Minh Dương

Bạch Tô Cơ: nt

Khâu Hiểu Ảnh: nt

Lý Triết Vũ: Nam sinh lớp 12 trường cấp III Minh Dương

Lăng Thần Huyền: nt

Bạch Ngưng: Hiệu trưởng trường Minh Đức cũ

Thôi Khởi Thánh: Hiệu trưởng trường Sùng Dương cũ

One

Phù!

Kì nghỉ trôi qua nhanh quá, tôi có cảm giác bây giờ một ngày chỉ có mười hai giờ chứ không phải hai mươi tư giờ nữa. Tôi còn chưa ngủ nướng đã mất, bài tập làm chưa đủ, thì học kì cuối cùng của lớp mười hai đã bắt đầu.

Ngày cuối cùng của kì nghỉ đông vào đúng ngày Valentine, Hiểu Ảnh đề xuất đi công viên Clover xem màn biểu diễn Pháo hoa tình yêu màu trắng, đã thế nhỏ ta còn yêu cầu mọi người chuẩn bị trước sôcôla để làm quà trao đổi với nhau.

Tôi đi đôi bốt lông thú kiểu Eskimo trên phố Angel, nhẹ nhàng thở ra làn khói trắng.

“Hựu Tuệ! Hựu Tuệ. Thấy Hiểu Ảnh đẹp không?” Tôi vừa bước chân đến lối vào công viên Clover, thì Hiểu Ảnh đã lao về phía tôi. Hiểu Ảnh đứng trước mặt tôi kêu toáng lên, rồi nhẹ nhàng kéo cái váy, ngượng nghịu khom người xuống.

“Ồ, Hiểu Ảnh hôm nay như một nàng công chúa nhỏ!” Tôi mỉm cười và xoa đầu Hiểu Ảnh (lại xoa đầu, hix), công nhận bộ váy trắng của nhỏ trông rất đẹp, “Ha ha ha ha! Bộ váy này do chính tay chuyên gia thiết kế thời trang Pháp tạo dáng đấy. Hay lắm, hay lắm, Hiểu Ảnh phải khoe với Tiểu Huyền Huyền mới được!”

“Khâu Hiểu Ảnh, cô có tránh ra không thì bảo! Tôi không phải là cái cây, sao cô cứ bá cổ tôi thế hả?” Lăng Thần Huyền vừa kêu la om sòm vừa núp phía sau tôi, lấy tôi làm lá chắn, Tô Hựu Tuệ, cô mau bảo con nhỏ điên khùng đó dừng lại ngay!”

“Huyền à, mau nhận thua đi!” Một giọng nói dịu dàng vang lên ở phía sau, tôi quay lại thì thấy Lý Triết Vũ mặc một cái áo len màu xám, đang mỉm cười bước đến. Vào mùa đông, trời thường tối hơn so với thường lệ, nhưng sau lưng Lý Triết Vũ như có cả một vầng sáng rực rỡ, chẳng khác nào cực quang may mắn nơi thiên đường.

“Mấy cậu nhìn kìa, Lăng Thần Huyền ở bên kia!”

“Ôi chao, hôm nay trông cậu ấy đẹp trai thật, giống như bạch mã hoàng tử ấy!”

“Woa... Lý Triết Vũ tối nay trông đẹp trai quá! Đây là lần đầu tiên mình được nhìn thấy anh ấy ở cự gần như thế này đấy.”

“Đúng thế! Lý Triết Vũ và Tô Hựu Tuệ đứng cạnh nhau giống như hoàng tử và công chúa trong truyện cổ tích ấy nhỉ!”

Mọi người đến công viên thưởng thức pháo hoa đều nhận ra chúng tôi. Hầu như họ đều là học sinh trường Minh Dương. Tuy tôi biết mình khá nổi tiếng nhưng không ngờ vừa mới xuất hiện đã khiến mọi người xôn xao bàn tán.

“Ha ha ha... Không ai có thể cưỡng lại được sức hút của tôi mà. Ha ha ha...” Lăng Thần Huyền nghe thấy người qua đường ca ngợi mình bèn chống nạnh cười ha hả, sau đó không ngừng phóng tia lửa điện với phía các cô gái, khiến đám fan cuồng đó kêu la, gào rú ầm ĩ.

“Tô Cơ! Sao bà ử rữ thế?” Thấy Tô Cơ đứng ngơ ngẩn một góc, mặt mũi sa xầm, tôi bèn hỏi. Tối qua, lúc là sôcôla nhỏ ta còn cười nói hớn hở lắm mà.

“Hừ Tuệ!” Tô Cơ giật mình nhìn tôi, sau đó tay khua đi khua lại như quạt ba tiêu để quạt lấy quạt để khuôn mặt đang đỏ bừng của mình. Nhưng càng quạt mặt nhỏ ta càng đỏ lựng lên, “Hừ! Tôi thấy hắc ta đúng là vênh váo có thừa!”

“Bà nói ai cơ?” Tôi nhú mày, rồi nhìn theo ánh mắt Tô Cơ. Quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi, Tô Cơ và Lăng Thần Huyền lại chuẩn bị gây cấn với nhau...

“Hôm nay là ngày lễ Valentine, bà không nên cãi nhau với Lăng Thần Huyền, nếu không sẽ xui cả năm đấy.”

“Gì cơ?” Tô Cơ bắt mồm lẩm bẩm, “Tại hắc ta quá đáng trước đây chứ, cố ý liếc mắt tình tứ với hai con nhỏ đứng ngay cạnh tôi. Hừ, hắc thì có gì ghê gớm đâu?”

“Nếu không có gì ghê gớm thì bà giận đối cái gì chứ? Tô Cơ, bà đừng có mà mặt dài thuần thuần ra, bà làm mấy anh đẹp trai xung quanh sợ chạy mất dép rồi đó.” Tôi cố tình trêu nhỏ Tô Cơ.

“Hừ... Bà nói thế mà cũng nghe được à?” Tô Cơ ngay lập tức đổi sắc mặt, “Nhưng tôi thấy tức anh ách trong lòng, hắc cố tình chọc tôi!”

“Ôi! Đẹp trai quá! Trông anh ấy đẹp trai quá đi mất!”

Tô Cơ tức đến nổi đầu xị khói, mấy nữ sinh chán sống cứ gào thét inh ỏi.

Tôi bối rối hướng về phía phát ra những âm thanh náo loạn ấy thì thấy Lăng Thần Huyền bị một đám nữ sinh vây quanh kín mít.

“Anh đẹp trai quá! Đây là sôcôla em tặng anh, em mong anh sẽ nhận nó.”

“Em biết anh, anh là một trong Tam Đại Thiên Vương trường Sùng Dương Trước đây. Em hâm mộ anh từ lâu lắm rồi. Hôm tốt nghiệp anh có thể tặng em cái khuy áo thứ hai trên đồng phục của anh làm kỉ niệm được không?”

“Anh ơi, anh là thần tượng của đời em, tối nay em muốn mời anh đi ăn tối!”

...

Oái! Nóng quá, nóng quá! Sao thế nhỉ? Bộ cháy ở đâu à?

Tôi thấy nhiệt độ sau lưng mình bỗng tăng cao đột ngột, quay đầu lại thì thấy Tô Cơ như một ngọn lửa cháy hừng hực.

Thằng cha Lăng Thần Huyền khệ nệ ôm cả một đồng sôcôla, rồi đắc ý vỗ vai Tô Cơ. “Tô Cơ này, không có anh chàng đẹp trai nào ngỏ lời với cô à? Tối nay tôi bận lắm.”

“Tránh ra!”

Đáng... đáng sợ thật! Tô Cơ giận đến nổi giọng nói cũng lạc cả đi, gần từng tiếng một, trên đầu nhỏ ta nổ sét ầm ầm. Chẳng lẽ tên Lăng Thần Huyền không biết cách nhìn mặt đoán tâm trạng người khác sao? Hắc lại còn cợt nhả, hươ hươ đồng sôcôla trước mặt Tô Cơ.

“Làm gì mà giữ vậy? Hôm nay là lễ Valentine, tôi không muốn cãi nhau với cô. Có điều bây giờ tôi mới nhận ra con gái thật dễ thương. Hờ hờ hờ!” Lăng Thần Huyền cười toe toét rồi tung một miếng sôcôla lên, sau đó dùng miệng đỡ lấy. Bên góc của công viên bỗng rộ lên tiếng kêu phấn khích.

“Hoàng tử” Lăng Thần Huyền đắc ý hướng về phía fan đang kêu la ầm trời rồi vỗ tay. Khi hắc quay đầu lại thì bỗng thấy một chiếc hộp đẹp đẽ được đóng gói cẩn thận trong tay Tô Cơ.

“Í! Tô Cơ, hóa ra cô cũng làm sôcôla à?”

“Liên quan gì tới cậu, tránh ra cho tôi!” Tô Cơ giận dỗi, trừng đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Lăng Thần Huyền, trông nhỏ ta như thể muốn nuốt chửng tên khỉ hôi tự kiêu tự đại coi trời bằng vung Lăng Thần Huyền vào bụng.

“Ha ha ha, không phải là cô làm sôcôla để tặng tôi đấy chứ? Lẽ nào cô vẫn chưa thổi tơ tưởng đến tôi à?” Lăng Thần Huyền nói đoạn, ánh mắt đột nhiên lóe sáng rồi chộp lấy hộp sôcôla từ trong tay Tô Cơ, rút tờ thiệp trên hộp ra nhìn, “Ồ hơ! Hóa ra là tặng tôi thật à? Không ngờ tôi đoán trúng phúc. Xem ra sức hấp dẫn của tôi càng ngày càng chết người. Có điều... xin lỗi nhé, tôi không thể nhận sôcôla của cô được, bởi vì hôm nay tôi nhận nhiều sôcôla quá, balô không còn chỗ nào chứa nữa rồi. Cho nên...”

Bốp!

Một âm thanh đánh thép vang lên khiến tất cả tiếng ồn ào xung quanh im bật, Lý Triết Vũ lẫn Hiếu Ảnh ngạc nhiên đến nỗi mắt tròn vo, những người xung quanh thì rí tai nhau bàn tán.

Khuôn mặt Tô Cơ phẫn nộ đến mức đỏ gay, cắn chặt răng không nói nên lời, nhưng mắt nhỏ ta đầy nước, bàn tay vừa tát Lăng Thần Huyền giữ nguyên trong không trung, bàn tay ấy khẽ run lên.

“Tô Cơ, bà...” Tôi định thần lại, muốn an ủi Tô Cơ, nhưng Tô Cơ đột nhiên rút tay về, trừng mắt với tên Lăng Thần Huyền đang cúi đầu im lặng.

“Lăng Thần Huyền! Không sai! Sôcôla này tôi làm để tặng cậu đấy! Bạch Tô Cơ này tơ tưởng đến cậu đấy! Lẽ nào vì thế mà cậu có quyền chà đạp lên tình cảm của tôi hả? Tôi nói cho cậu biết... cậu không xứng.”

Tô Cơ nói xong, chạy hòa vào dòng người trên phố đêm. Lăng Thần Huyền đứng lặng người đi, trên mặt hắn không chút biểu cảm, dáng vẻ đặc ý cũng biến mất, chỉ thấy trong mắt hắn ánh lên sự tuyệt vọng.

“Huyền, làm vậy với Tô Cơ có nhẫn tâm quá không?” Lý Triết Vũ nhẹ nhàng nói với Lăng Thần Huyền đang chờ người ra không biết nên làm gì, “Cô ấy không hiểu được ý của cậu đâu.”

“Tiểu Huyền Huyền... đừng cãi nhau với Tô Cơ nữa, mọi người làm hòa với nhau nhé!” Nhìn thấy Lăng Thần Huyền bốp lấy những thỏi sôcôla trong tay, nước mắt của Hiếu Ảnh chảy ra như thác.

Lăng Thần Huyền nắm chặt lấy hộp sôcôla của Tô Cơ, mắt nhú lại nhìn dòng chữ trên hộp, toàn người hắn run lên bần bật:

“Vũ... tôi... không biết... Tôi hoàn toàn không biết phải làm thế nào nữa...”

Lý Triết Vũ lặng lẽ đứng bên Lăng Thần Huyền, muốn đưa tay ra nhưng lại ngập ngừng. Cậu ấy im lặng một lát rồi khẽ thở dài, rút tay về.

Lăng Thần Huyền... Hắn vẫn rất quan tâm tới Tô Cơ... Hắn là người biết rõ thân phận của Tô Cơ nên có lẽ còn đau khổ hơn Tô Cơ...

Kết!

Tiếng ô tô phanh đến chầy đường phát ra từ phía Tô Cơ bỏ chạy. Lăng Thần Huyền cứng đờ người, mắt nhòa đi nhìn về phía đó.

“Không xong rồi! Không xong rồi!”

“Một cô gái bị...”

Two

Tai nạn ô tô... Một cô gái ư?

Não tôi bỗng xẹt qua như một tia lửa điện.

“Tô Cơ!”

Không đợi kịp định thần, Lăng Thần Huyền đột nhiên quay người, lao ào về phía đầu đường giống như một cơn lốc.

“Hựu Tuệ, em và Hiểu Ảnh ra đó trước đi, tôi sẽ ra sau.” Câu nói của Lý Triết Vũ như thức tỉnh tôi. Tôi gạt đầu rồi kéo Hiểu Ảnh chạy theo Lăng Thần Huyền. Lý Triết Vũ rút điện thoại di động ra.

Tô Cơ! Tô Cơ! Con nhỏ ngốc này! Cầu trời đừng xảy ra chuyện gì! Đừng xảy ra chuyện gì!

“Tránh ra! Đồ khốn! Tất cả tránh ra cho tôi. Bạch Tô Cơ! Bạch Tô Cơ! Là cô hả? Cô không sao chứ? Không sao chứ? Tô Cơ!”

Khi tôi và Hiểu Ảnh thở gấp chạy đến đầu đường thì thấy người ta đang túm đông tụm đống ở đó. Lăng Thần Huyền như một kẻ điên, liều mạng lách vào đám đông, kêu gào thảm thiết.

“Tô Cơ... Tô Cơ!” Hành động điên cuồng của Lăng Thần Huyền khiến tôi bị kích động, mặt nóng ran lên, tim nhảy ra khỏi lồng ngực, trước mắt hiện ra cảnh Tô Cơ bê bết máu.

“Hựu Tuệ... Hiểu Ảnh...”

Ừa? Giọng nói này...

Đúng lúc tôi và Hiểu Ảnh đang cố sức chen vào phía đám người thì một giọng nói đột nhiên vang lên.

“Hựu Tuệ...”

Tôi gắng hết sức quay đầu lại. Một khuôn mặt hốc hác như ma nữ mới từ dưới mộ mọc lên hiện ra lù lù trước mắt tôi, khiến tôi sợ đến nỗi tim nhảy ra khỏi lồng ngực, cả người im lặng như tờ...

“Tô... Tô Cơ! Bà không sao chứ?” Tôi cố gắng trấn tĩnh lại, nhìn nhỏ ta từ trên xuống dưới một lượt.

Phù... May quá! Tô Cơ không sao cả, nhưng... bộ dạng Tô Cơ thất thần, nhìn chẳng khác nào bị xe đâm cả...

“Hả? Không phải là Tô Cơ sao? Tô Cơ đâu rồi? Bạch Tô Cơ!” Trong đám đông vang lên tiếng của Lăng Thần Huyền. Giọng nói đó vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, lại pha chút bức tức và sốt sắng.

Tô Cơ lặng người đi, nhìn về phía Lăng Thần Huyền gọi.

“Á! Tô Cơ, Tiểu Huyền Huyền Tưởng Tô Cơ bị xe đâm, nên mới cuống quýt lao về phía đó, chạy nhanh quá nên giày rơi mất một chiếc.” Hiểu Ảnh nói đoạn, nhặt một chiếc giày của Lăng Thần Huyền văng ra từ lúc nào lên, rồi cười hí hí với Tô Cơ, “Tiểu Huyền Huyền đang lo cho Tô Cơ lắm đấy.”

“Hắn lo cho tôi ư...” Nhìn chiếc giày trong tay Hiểu Ảnh, ba hồn chín vía của Tô Cơ mới hồi về được mấy vía, nhưng nhỏ ta vừa nghĩ tới thái độ vênh vác của tên Lăng Thần Huyền trước cửa công viên, mấy cái vía vừa quay về lại lập tức bay ra khỏi đầu.

“Hắn không tốt đến thế đâu.” Tô Cơ cắn chặt răng, tay trái nắm chặt lại thành nắm đấm, “Hắn còn đang mải lo cho số đào hoa của mình, làm gì có thời gian lo lắng cho tôi. Tôi đúng là con nhỏ ngốc nghếch, hôm qua còn thức cả đêm hí hục làm sôcôla tặng hắn.”

“Tô Cơ...” Tôi rất muốn an ủi Tô Cơ nhưng lại chẳng biết nên bắt đầu từ đâu...

“Bạch Tô Cơ!” Một tiếng gầm như sấm đánh ngàn tai vang ngay sau lưng tôi và Hiểu Ảnh.

Tô Cơ sững người ra, ngạc nhiên ngẩng đầu lên, thấy Lăng Thần Huyền đứng ngay dưới cây đèn đường không xa, thở hổn hển với đôi chân trần. Vì gắng hết sức lao vào trong đám đông, nên áo khoác và áo sơ mi của Lăng Thần Huyền bị rơi mất mấy cái cúc, chiếc tất hắn đi dính một ít máu. Lăng Thần Huyền mom rồ nhếch nhếch, nhưng hộp sôcôla của Tô Cơ vẫn còn nằm nguyên vẹn trong tay hắn.

“Lăng Thần Huyền...” Thấy bộ dạng tả tơi của Lăng Thần Huyền, Tô Cơ và tôi ngơ cả người ra.

Lăng Thần Huyền mắt đăm đăm nhìn Tô Cơ, dùng tay gạt mồ hôi ướt đẫm trên trán, rồi chân đi cà nhấc về phía Tô Cơ.

“Bạch Tô Cơ! Bộ cô óc heo hả? Đang yên đang lành tự dưng chạy bỏ qua đường, chẳng may bị xe đâm cũng đáng đời.”

“Lăng Thần Huyền! Cậu ăn nói kiểu gì đấy hả?” . Tô Cơ đang trố mắt ngạc nhiên thì bị những lời mắng mỏ nhiếc móc của Lăng Thần Huyền làm cho tức chết, “Cậu dựa vào cái gì mà mắng nhiếc tôi? Dây thần kinh não của cậu bị nối nhầm hay bị chập mạch vậy? Tôi muốn yên tĩnh một lát cũng không được sao?”

“Không được! Cầm cô chạy lung tung một mình!”

“Cậu có quyền gì quản lí tôi?”

“Tôi...”

Lăng Thần Huyền và Tô Cơ như đang thi xem cò ai dài hơn, cả hai đều gắng gân cổ ra hét với người kia.

Đột nhiên, Lăng Thần Huyền lạng người đi, định nói gì đó nhưng bỗng ngừng lại.

“Ha ha ha, thế nào? Cậu không có gì để nói nữa hả?” Thấy Lăng Thần Huyền buồn bã, Tô Cơ đắc ý như một vị tướng thắng trận, cười nhạo tên Huyền, “Lăng Thần Huyền, đừng tưởng bây giờ cậu được người ta hâm mộ, thì tôi phải nghe theo lời cậu răm rắp. Tôi cũng chẳng có cảm tình gì với cậu hết. Chỗ sôcôla kia là tôi qua tôi làm chơi thôi, tôi làm tất cả một trăm hộp(eo ôi chém ác liệt quá). Hộp sôcôla này là sản phẩm tệ nhất tôi mới đem tặng cậu đó. Cậu đừng vội đắc ý. Nói cho cậu biết, Bạch Tô Cơ này...”

“Đủ rồi!” Tô Cơ lải nhải mãi không thôi, giống như vệ tinh bay vòng vòng quanh Lăng Thần Huyền. Lăng Thần Huyền đột nhiên ngược đầu, hét lên phẫn nộ. Tô Cơ sợ đến nổi suýt nữa thì ngã lăn ra đất.

Lăng Thần Huyền nắm chặt tay, toàn thân run lên. Mắt hấn đỏ ngầu, trong đôi mắt ấy chứa bao nhiêu sự vô vọng, bi thương và đau khổ...

“Lăng Thần Huyền... Cậu... Oái!”

Tô Cơ chưa nói xong, Lăng Thần Huyền đột ngột giơ tay ra, ôm chặt Tô Cơ và cả hộp sôcôla đó vào lòng.

Yên lặng... Yên lặng...

Tất cả mọi người xung quanh đều kinh ngạc đến nín thở, ngay cả không khí cũng như ngưng đọng lại, chỉ còn tiếng tim Tô Cơ đập mạnh vì ngạc nhiên và xúc động cùng với tiếng kêu chói tai của Hiếu Anh... (tutttttttt cảm xúc ==)

“Xin lỗi...” Không biết bao lâu, Lăng Thần Huyền mới buông Tô Cơ ra, quay người đi rồi nhìn xuống đất thờ dài. Tô Cơ giống như một con rối gỗ, đứng yên tại chỗ nhìn theo Lăng Thần Huyền. Hai má nhỏ ta đỏ ửng như trái cà chua, ánh mắt vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

“Bạch Tô Cơ...” Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Lăng Thần Huyền nghiêm túc như vậy, “Tôi rất lo cho cô, lần sau đừng làm điều gì dại dột nữa đấy!”

“Tôi... tôi...” Tô Cơ gắng hết sức kìm nén sự xúc động, nhưng không thể che giấu nỗi niềm vui ngập tràn trong ánh mắt. Tô Cơ nở một nụ cười mãn nguyện.

Lăng Thần Huyền... định bỏ mặc mọi chuyện để đến với Tô Cơ sao? Nếu hai người họ là anh em thì...

“Cái này giả cô!” Đúng lúc tôi đang lo lắng cho Tô Cơ thì Lăng Thần Huyền bỗng thờ dài nào nề, quay người đưa trả hộp sôcôla cho Tô Cơ.

“Đây là...” Tô Cơ ngệt mặt ra không hiểu gì hết. Vừa nãy Lăng Thần Huyền còn nồng nàn thế mà bây giờ lại quay ngoắt một trăm tám mươi độ.

“Xin lỗi, tôi không thể nhận sôcôla của cô.” Giọng Lăng Thần Huyền trầm xuống, nghe có vẻ hơi chua xót.

Tô Cơ run lên, ngạc nhiên nhìn Lăng Thần Huyền. Nước mắt nhỏ ta bỗng rơi lã chã.

“Tại... tại sao chứ? Rõ ràng ban nãy... còn ôm tôi, lẽ nào... lẽ nào vì...”

“Không... không phải thế!” Lăng Thần Huyền lắc đầu một cách khó nhọc.

“Không phải ư?” Tô Cơ vừa ngạc nhiên vừa đau khổ nhìn Lăng Thần Huyền, khuôn mặt nhỏ ta không biết là đang khóc hay đang cười nữa, “Thế sao lúc nãy lại...”

“...”

“Rốt cuộc tại sao?” Lăng Thần Huyền lặng người đi khiến Tô Cơ càng tức giận hơn. Hai mắt nhỏ ta mở to, nhìn thẳng vào Lăng Thần Huyền, nước mắt lăn dài trên má rồi rơi lã chã xuống mặt đất, “Lăng Thần Huyền, giày vò tôi... cậu thấy vui lắm phải không?”

“Bạch Tô Cơ...” Giọng Lăng Thần Huyền bỗng trầm hẳn xuống. Chúng tôi không thể nhìn thấy vẻ mặt hẳn nhưng giọng nói thì như từ nơi xa xăm vọng lại, vang vang trong không trung, “Bạch Tô Cơ... Tôi là anh trai cô...”

Lời nói của Lăng Thần Huyền khiến mặt Tô Cơ biến sắc, toàn thân như bị điện giật, đơ người ra...

“Anh trai ư? Lăng Thần Huyền, cậu nói linh tinh gì thế? Cậu định diễn kịch hả? Cậu thấy trêu chọc tôi thì vui lắm hả?”

Lăng Thần Huyền không trả lời mà chỉ cúi mặt nhìn xuống đất. Lúc này, không khí xung quanh như biến thành sợi dây thép, cuốn chặt vào người khiến tôi không thể thở nổi...

“Tô Cơ, đừng như thế! Chúng ta về trước được không? Chân của Lăng Thần Huyền bị thương rồi, để cho cậu ấy nghỉ ngơi đã rồi tính sau...” Nhân lúc Tô Cơ vẫn chưa gục ngã, tôi nhanh chóng bước lên phía trước kéo Tô Cơ ra khỏi vòng xoáy đau thương, nhưng trái tim Tô Cơ đã chìm trong biển đau xót và tối tăm. Dù tôi có khuyên nhủ nào chẳng nữa, nhỏ ta cũng không hề nhúc nhích, mà chỉ nhìn chằm chằm vào Lăng Thần Huyền.

“Tô Cơ, con đang làm gì vậy?” Tiếng một người phụ nữ vang lên phá vỡ không khí im lặng. Tất cả mọi người đầu ngạc nhiên quay đầu về phía phát ra tiếng nói ấy. Lý Triết Vũ đang thở hổn hển chạy đến, theo sau là cô Bạch Ngưng và thầy Thôi.

Nhìn bộ dạng hốt hải của hai vị hiệu trưởng mà tim tôi bỗng như bị bóp nghẹt lại.

Có lẽ không thể giấu giếm thêm được nữa. Tôi có dự cảm tối hôm nay, Mọi chuyện liên quan đến Tô Cơ và Lăng Thần Huyền sẽ được tiết lộ...

Nhìn bộ dạng thất thần của Tô Cơ và Lăng Thần Huyền, thầy Thôi ngạc nhiên đi đến trước mặt hai người bọn họ. Khi nhìn thấy hộp sôcôla trong tay Lăng Thần Huyền, thầy ấy đã hiểu ra mọi việc.

“Tô Cơ, Huyền, mau đi theo chú... Có lẽ hôm nay chú và cô Bạch Ngưng sẽ nói cho hai con biết.”

Cuối cùng đã đến lúc câu đố được giải đáp. Nhìn bộ mặt ngạc nhiên của Tô Cơ, tôi bất giác thở dài.

Three

Nửa tiếng sau, tất cả mọi người đều đến văn phòng của thầy Thôi.

Tôi kéo tay Tô Cơ và Hiểu Ảnh đang đứng ngơ ngác ngồi vào ghế sofa. Lý Triết Vũ lẳng lặng không nói lời nào, ngồi bên cạnh chúng tôi. Lăng Thần Huyền đứng một mình bên cửa sổ phía sau bàn làm việc, thần thờ nhìn ra ngoài.

Hiệu trưởng Thôi khẽ nắm lấy bàn tay run run của cô Bạch, rồi kéo chiếc ghế bên cạnh sofa để cho cô Bạch ngồi xuống, sau đó thầy ấy ngồi bên cạnh hiệu trưởng Bạch.

“Thế ... thế này là sao ạ?” Nhìn thấy hành động thân mật của cô Bạch và thầy Thôi, sắc mặt Tô Cơ đột nhiên tái đi.

“Tô Cơ, Huyền...” Thầy Thôi thở dài rồi nhìn cô Bạch Ngưng, sau đó ngồi thẳng người nói đồng thanh, “Đúng như Huyền nói, con chính là con gaila của bố, nên con và Huyền là anh em họ.”

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng khi tận tai nghe thầy Thôi nói ra, đầu tôi vẫn hơi choáng váng. Tôi nắm chặt tay Tô Cơ, muốn an ủi và tiếp thêm sức mạnh cho nhỏ, nhưng cả người Tô Cơ bỗng run lên lấy bầy, mắt tròn trợn lên.

“Em và Lăng Thần Huyền là anh em họ? Em là con gái của thầy?... Thầy... thầy đang nói gì vậy?”

“Tô Cơ...” Thấy Tô Cơ có vẻ kích động, cô Bạch đẩy gọng kính trên sống mũi theo thói quen. Lúc này đôi mắt nghiêm nghị của cô đã bị nỗi đau và sự giãy vò bao phủ. Cô Bạch không còn kiên cường như mọi ngày

mà trái lại trông rất đau khổ, yếu ớt, “Tô Cơ... Con bình tĩnh lại đã... Lúc này... thầy Thôi nói đúng sự thật đấy... Xin lỗi, mẹ đã giấu con chuyện này...”

“Mẹ... mẹ...mẹ đang nói gì vậy?”

“Có lẽ chúng ta nên kể ra toàn bộ sự thật cho Tô Cơ nghe.” Thầy Thôi nói đoạn, mắt hướng về phía cô Bạch, như muốn hỏi dò ý kiến cô ấy.

Cô Bạch thở dài náo nức, rồi gật đầu đồng ý.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, thầy Thôi kể lại chuyện xảy ra mười mấy năm giữa thầy ấy và cô Bạch, đó chính là Ước hẹn Thánh Ngưng đã gây chấn động cả trường Minh Dương trước đây.

Hai mươi năm trước...

“Woa! Nhìn Thôi Khởi Thán và Bạch Ngưng kìa, xem ra tin đồn là thật đó, hai người họ đúng là một đôi.”

“Kể cả mọi người có phản đối đến đâu, họ vẫn ở bên nhau, thật đáng ngưỡng mộ.”

Trên phố Angel, một đôi nam nữ đẹp như tranh vẽ đeo balô đi song song với nhau trên đường, phía sau các học sinh cùng trường bàn tán rì rầm.

“Thánh!” Bạch Ngưng dịu dàng nhìn về phía Thôi Khởi Thánh, người luôn đi bên cạnh mình từ lớp mười tới giờ, “Chúng ta sắp tốt nghiệp cấp ba rồi, sau khi tốt nghiệp, anh muốn thi vào trường nào?”

“Ừm! Anh muốn thi vào trường đại học Tinh Hoa, dù trường này thi rất khó, nhưng anh thích môi trường học ở đó.” Thôi Khởi Thánh tự tin nhìn Bạch Ngưng, “Còn Ngưng thì sao? Với sức học của Ngưng thì thi vào đại học Tinh Hoa chẳng khó khăn gì. Mặc dù Ngưng luôn kém anh 0.5 điểm. Hơ hơ hơ hơ!”

“Thánh! Em bực mình rồi đấy!” Bạch Ngưng quắc mắt nhìn Khởi Thánh, “Từ ngày học cùng với anh, em luôn phải đứng vị trí thứ hai. Nhất định em bị ai đó trừ eo nên lúc nào thi cũng kém anh 0.5 điểm, bực thật...” (hix,hai người này sao giống Tuệ với Dạ thế nhỉ?)

“Hơ hơ hơ, đừng giận mà, Ngưng không định thi vào trường Tinh Hoa với anh sao?” Thôi Khởi Thánh khẽ nhếch mày.

“Ừm, em đã quyết định rồi!” Bạch Ngưng kiên quyết gật đầu, “Em muốn thi vào trường đại học sư phạm thành phố Trí Nhã. Sau khi tốt nghiệp, em muốn làm cô giáo.”

Thôi Khởi Thánh rảo bước nhanh lên phía trước, đứng chắn ngang trước mặt Bạch Ngưng.

“Ngưng, đợi anh nhé! Tốt nghiệp đại học xong, chúng ta sẽ kết hôn.”

“Kết hôn ư?... ”

“Ừ!” Thôi Khởi Thánh nghiêm túc gật đầu, rồi ngoéo tay với Bạch Ngưng, “Hãy để khu biệt thự số 23 làm chứng, Ngưng à, anh nhất định sẽ đem lại hạnh phúc cho em.”

Bốn năm sau, đôi bạn trẻ quả nhiên đã sánh đôi quay lại trường, trở thành hai hiệu phó của trường Minh Dương, lần lượt quản lý hai phân viện của trường. Mặc dù quan điểm giáo dục khác nhau, nhưng hai người vẫn luôn sát cánh giúp đỡ và cổ vũ lẫn nhau. Rồi một ngày kia, họ chuẩn bị làm đám cưới. Ngài chủ tịch quyết định giao quyền quản lý trường Minh Dương ột trong hai người.

Đêm trước ngày cưới, Bạch Ngưng vô tình nghe thấy Thôi Khởi Thánh nói với ngài chủ tịch...

“Thôi Khởi Thánh, sao cậu lại muốn lết hôn với Bạch Ngưng?”

“Chủ tịch, ngài dạy rất phải, tôi và Bạch Ngưng cưới nhau sẽ hợp nhất được phân viện hai trường, tôi sẽ trở thành hiệu trưởng mới...”

Trong lúc phân nộ, Bạch Ngưng cho rằng mình đã nhìn thấy rõ bộ mặt thật của Khởi Thánh nên quyết định hủy hôn.

Nhưng Bạch Ngưng không ngờ rằng mình đã mang thai đứa con của Thôi Khởi Thánh. Sau đó, cô đã sinh một bé gái và đặt tên là Bạch Tô Cơ.

Sau hai năm vắng bóng, Bạch Ngưng lại xuất hiện ở trường Minh Dương, đảm nhiệm chức hiệu phó như cũ. Nhưng Bạch Ngưng không nói rõ sự thật với Thôi Khởi Thánh, mà chọn cách tự mình nuôi con khôn lớn, còn nói rằng bố của con mình đã mất sớm.

Sau đó, do bất đồng ngày càng lớn, thêm vào đó là những ân oán cũ, ngài chủ tịch âm thầm rời khỏi trường mà không một lời nhắn gửi, khiến trường Minh Dương tan đàn xẻ nghé, tách ra thành trường Minh Đức và Sùng Dương, ngay cả con phố Angel cũng bị chia làm đôi.

Khi Thôi Khởi Thánh vô tình biết được thân phận thực sự của Tô Cơ có thể liên quan đến mình thì vội vàng đến hỏi Bạch Ngưng, nhưng Bạch Ngưng kiên quyết chối từ, khiến mâu thuẫn của hai bên ngày càng lớn. Có điều Bạch Ngưng đã hút với Thôi Khởi Thánh, nếu cuộc thi kéo dài chín năm giữa trường Minh Đức và Sùng Dương mà kết quả trường Minh Dương giành phần thắng thì Bạch Ngưng sẽ giải bày mọi bí mật...

Đây được gọi là “Ước hẹn Thánh Ngưng”.

Four

“Ngưng, không phải vì muốn leo lên chức hiệu trưởng mà tôi lợi dụng em.” Thầy Thôi kể lại câu chuyện cũ, mắt nhìn chăm chăm cô Bạch.

“Em biết... Là em đã hiểu nhầm anh...” Cô Bạch ngược đầu lên, mắt sáng lấp lánh, “Không ngờ mười mấy năm nay, em cố chấp như vậy chỉ vì một câu nói đùa...”

Nhìn hai thầy cô hiệu trưởng trước mặt, tôi thấy mũi mình cay cay. Đột nhiên một bàn tay ấm áp đặt lên vai tôi. Tôi quay đầu sang thì bắt gặp ánh mắt dịu dàng của Lý Triết Vũ. Tròng mắt màu cà phê bình lặng như hồ đó dường như tiếp cho tôi thêm sức mạnh.

“Hai người... hai người gạt con. Nếu mọi chuyện là sự thật thì sao bây giờ mọi người mới nói với con?” Tô Cơ nhảy dựng lên, kích động đến nỗi toàn thân run bần bật, tròn mắt nhìn hai thầy cô hiệu trưởng.

“Xin lỗi con, Tô Cơ...” Thầy Thôi khẽ thở dài, “Bố... bố cũng gần đây nói chuyện với mẹ con nên mới biết chuyện...”

Gần đây ư?... Thảo nào độ này hai thầy cô đã gần gũi với nhau nhiều, không còn tranh giành đối địch như trước nữa.

“Con không có người bố mẹ vô trách nhiệm đến vậy.” Tô Cơ như dĩa phải vôi, gào lên tức giận. Toàn thân nhỏ ta toát ra sự tuyệt vọng, “Bố mẹ có hiểu rằng, con đã sống như thế nào mười mấy năm qua không? Vì không có bố, nên từ khi học mẫu giáo, con luôn bị bàn bẻ giễu cợt, bị bắt nạt. Nếu không phải là nhờ có Hựu Tuệ, thì con đã... đã...”

“Tô Cơ, bà bình tĩnh đã...” Tôi đứng giậy, khẽ ghì lấy đôi vai đang run bần bật của Tô Cơ, “Việc đã đến nước này, cả thầy Thôi và cô Bạch đều có nỗi khổ tâm riêng, thầy Thôi và bà khó khăn lắm mới nhận được nhau, bà bình tĩnh nói chuyện đã...”

“Bình tĩnh ư? Hựu Tuệ, bà nghĩ tôi có thể bình tĩnh được không?” Tô Cơ không còn kiểm soát được mình nữa, mặt trắng bệch. Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt nào nê của tôi, Lý Triết Vũ và Hiểu Ảnh, thì nhỏ ta đột nhiên lặng người đi, “Lăng Thần Huyền, sao lại biết chuyện này?”

“Tô Cơ, Huyền biết được là do tình cờ nghe thấy Sun nói chuyện với thầy Thôi. Lúc đó cả tôi và Hựu Tuệ cũng ở đó.” Thấy Lăng Thần Huyền vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói một lời nào. Lý Triết Vũ đứng dậy, khẽ trả lời Tô Cơ.

“Gì cơ? Lý Triết Vũ, cậu và Hựu Tuệ cũng ở đó? Như vậy... như vậy là mấy người đều biết trước tôi là em của Lăng Thần Huyền? Thế tại sao... tại sao không ai nói gì với tôi?” Tô Cơ hoang mang tột độ, mắt tròn xoe nhìn tôi và Vũ, sau đó nhỏ ta lùi về phía sau giống như muốn chạy trốn khỏi hiện thực này.

“Tô Cơ... Xin lỗi bà!” Tôi lo lắng, đi về phía Tô Cơ rồi nhúu mày, “Bọn tôi không nói cho bà biết là vì muốn để mọi việc rõ ràng rồi tìm cơ hội thích hợp nói chuyện với bà sau, không ngờ...”

“Tô Cơ, đừng trách Vũ và Hựu tuệ!” Lăng Thần Huyền cuối cùng cũng lên tiếng, hắn quay đầu lại nhìn Tô Cơ với ánh mắt khó hiểu, dường như hắn đã hạ quyết tâm chấp nhận sự thật này, “Là tôi dặn họ không nói với cô, vì tính tình cô nóng nảy, sợ cô lại làm điều gì xằng bậy...”

“Sợ tôi là điều gì xằng bậy ư? Ha ha ha! Ha ha ha!...” Tô Cơ đầm đìa nước mắt, nhưng lại ngửa mặt lên trời cười to, như muốn mĩa mai mình là người gốc nhất thế giới, “Lăng Thần Huyền... Có phải thấy tôi đau khổ là cậu vui lắm đúng không? Anh trai ư... Tôi sẽ không bao giờ dùng từ này để gọi cậu. Cậu thật bỉ ổi! Tôi hận cậu.”

Nhìn thấy cảnh này, Hiểu Ảnh hốt hoảng đến mức mặt mũi đỏ gay. Nhỏ ta bước mấy bước về phía Tô Cơ, nhưng sau đó lại quay đầu nhìn Lăng Thần Huyền, không biết phải làm thế nào.

“Tô Cơ, bà đừng như thế! Lăng Thần Huyền làm vậy vì cậu ấy sợ bà bị tổn thương! Từ khi Huyền biết bà là em gái, cậu ấy luôn lắng tránh bà, sợ bà càng ngày càng lún sâu nên mới...” Tôi vội nắm lấy tay Tô Cơ, để cho Tô Cơ bình tâm lại.

Nhưng Tô Cơ lại trừng mắt, giật tay ra, nhìn chúng tôi như kẻ thù.

“Còn cả các người nữa... Tại sao biết rõ mối quan hệ giữa tôi và Lăng Thần Huyền mà vẫn khoanh tay đứng nhìn tôi diễn trò hả?... Chắc mấy người thấy hay ho lắm đúng không? Tôi đúng là đứa ngu gốc nhất thế giới! Các người coi tôi là con hề chứ gì! Các người... Tôi hận các người.”

“Tô Cơ!”

Tô Cơ nói xong, khóc như mưa chạy ra khỏi phòng hiệu trưởng. Thầy Thôi và cô Bạch nhanh chóng đuổi theo sau Tô Cơ.

Tôi chạy theo hai thầy cô, muốn đuổi theo Tô Cơ, nhưng Lý Triết Vũ vội vàng ngăn lại.

“Hựu Tuệ, để Tô Cơ bình tĩnh lại đã, hãy cho cô ấy thời gian chấp nhận sự thật...”

“Lý Triết Vũ...” Tôi buồn bã nhìn Lý Triết Vũ rồi mím chặt môi, gật đầu. Câu nói của Tô Cơ như gai nhọn đâm vào tim tôi...

Five

Không ai có thể ngờ được, buổi đầu tiên đi học sau kì nghỉ đông lại u ám đến thế. Mặc dù chúng tôi đang bước vào đợt thi chuẩn bị cho kì thi chuỗi cấp ba, nhưng tâm trạng của Tô Cơ luôn ảnh hưởng đến tôi.

Từ hôm đi học lại đến giờ, Tô Cơ luôn trốn chúng tôi như trốn hủi. Ngay cả khi lên lớp có nhìn thấy tụi tôi, nhỏ ta cũng làm ngơ như không, đã thế vừa tan học đã không thấy bóng dáng đâu. Dù cho chúng tôi nhắn tin trên QQ, gọi điện liên tiếp cho nhỏ ta, hay thậm chí đến tận nhà gọi cửa... đều không liên lạc được với Tô Cơ.

Hôm nay nhà trường dán bảng điểm tháng này. Tô Cơ trượt dốc thảm hại, đứng trong top 100 người đội sổ.

Tô Cơ không thèm nói chuyện với chúng tôi, chẳng nhẽ tôi lại sắp sửa mất đi một đứa bạn chí cốt sao?

“Hựu Tuệ, Hựu Tuệ!”

“A... Lý Triết Vũ...”

Lúc tôi đang thả hồn vắt vẻo trên cành cây, thì một bàn tay trắng hồng hươu trước mặt. Khi tôi kịp định thần thì thấy Lý Triết Vũ mỉm cười đứng trước mặt tôi từ lúc nào: “Lúc đi đường không nên nghĩ ngợi lung tung! Em phải cẩn thận chứ, như thế không an toàn đâu.”

Thấy Lý Triết Vũ cười, đáng lẽ tôi cũng phải cười đáp lại, nhưng mặt mũi tôi lại ngẩn ngơ: “Tô Cơ... đã hai mươi ba ngày nay không nói chuyện với tôi rồi...”

Tôi cúi đầu lặng lẽ, trong lòng thấy ngổn ngang. Từ trước đến giờ làm gì xảy ra chuyện thế này, bởi vì Tô Cơ thường không giận quá một ngày. Nhưng lần này đã tròn hai mươi ba ngày rồi...

“Ha ha ha, Hựu Tuệ, em đang làm toán đấy à, sao nhớ kĩ ngày thế?” Lời nói nhẹ nhàng của Lý Triết Vũ khiến tôi càng đau xót, khóe mắt đỏ hoe.

“Từ khi học cấp hai, tôi, Tô Cơ và Hiểu Ảnh đã là bạn tốt của nhau. Bất luận là làm việc gì, đi bất cứ đâu, chúng tôi đều có nhau. Mặc dù thi thoảng chúng tôi cũng cãi vã nhau vì vài việc cỏn con, nhưng bất cứ khi nào gặp khó khăn hay ảm ức, người đầu tiên đứng ra giúp đỡ tôi luôn là Tô Cơ và Hiểu Ảnh. Trong lòng tôi, hai nhỏ bạn thân chẳng khác nào một phần không thể thiếu của tôi vậy...”

“Hựu Tuệ, đừng sốt ruột...” Giọng nói êm ái của Vũ như một dòng nước ấm áp truyền vào tai tôi, “ Có lẽ bây giờ vẫn chưa thể chấp nhận được sự thật. Nếu người thân nhất của mình và người mình yêu thương nhất đều giấu giếm sự thật, thì em có đau lòng không?”

“Nhưng mà...” Tôi ngược đầu lên nhìn lý Triết Vũ, đột nhiên mắt bỗng nóng. Tôi vội vàng quay đầu lên nhìn bầu trời, không muốn nước mắt tuôn ra. “Chuyện của Huyền và Tô Cơ, tôi luôn canh cánh trong lòng, nhưng họ lại là anh em nên không thể ở bên nhau... Còn tôi và Hiểu Ảnh là những người bạn thân nhất của Tô Cơ, lẽ nào Tô Cơ thật sự không cần chúng tôi nữa ư?”

“Hựu Tuệ, liệu có một ngày nào đó, em không cần Tô Cơ và Hiểu Ảnh nữa không?” Lý Triết Vũ chợt ngừng lại, nhưng khi thấy tôi kiên quyết lắc đầu thì lại mỉm cười, “Tôi vẫn còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ở Happy House, cảm giác đầu tiên của tôi là: nữ hoàng Hựu Tuệ, công chúa Hiểu Ảnh và chiến binh Tô Cơ, cả ba người cùng nhau chống lại “kẻ địch” bên ngoài. Tình bạn mạnh mẽ, kiên cường ấy không nào dễ dàng tan vỡ như vậy.”

Hình như Lý Triết Vũ có vẻ hơi đau lòng(chắc nhớ tới Dạ đây mà,hức hức), nhưng cậu ấy nhanh chóng lấy lại tinh thần, tiếp tục an ủi tôi:

“Cho nên em cũng phải tin vào bản thân mình, nếu như em lung lay thì làm sao có thể giúp Tô Cơ thoát ra khỏi nỗi ảm ảnh ấy? Còn cả Hiểu Ảnh nữa, cô ấy cũng cần em động viên. “Nói đoạn, Lý Triết Vũ đưa tay chỉ về phía đài thiên văn, “Tôi vừa gặp Tô Cơ trên đài thiên văn. Em mau đi đến đó đi, hãy để cho Tô Cơ biết mình lo lắng cho cô ấy. Hãy dùng cách của mình để đưa cô ấy ra khỏi nỗi ảm ảnh, tôi tin em nhất định sẽ làm được.”

Thấy ánh mắt kiên định của Lý Triết Vũ, tôi mím môi gật đầu, quay người chạy như bay lên đài thiên văn. Bình!

“Tô Cơ!” Khi tôi mở cửa đài thiên văn thì thấy Tô Cơ đang đứng chờ trên lan can xi măng.

“Hựu Tuệ?” Tô Cơ không ngờ tôi sẽ xuất hiện ở đây, tròn mắt lên nhìn tôi, “Bà... sao bà lại ở đây?”

“Tô Cơ...” Tôi hít một hơi thật sâu, lấy lại bình tĩnh, “Bà không định gặp tôi nữa sao?”

“Tôi chỉ muốn lấy lại bình tĩnh.” Tô Cơ cúi đầu xuống, lẳng lặng nói.

“Tàn tích học tập tháng này cũng là do bà muốn lấy lại bình tĩnh sao?”

“Đủ rồi đó, Hựu Tuệ!” Giọng nói của Tô Cơ như sét đánh ngang tai, nhỏ ta ngắt luôn lời tôi.

Tôi ngạc nhiên há hốc mồm, đứng ngây ra nhìn Tô Cơ đang ngồi thu lu ở một góc. Nhỏ ta cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mặt tôi.

“Hựu Tuệ, nói đi nói lại, bà chỉ quan tâm đến thành tích thôi. Kết quả học tập của tôi kém cũng không ảnh hưởng gì đến bà hết, tôi học kém cũng không ảnh hưởng gì đến việc bà thi vào đại học, không ảnh hưởng gì đến việc bà giữ vị trí quán quân trong trường Minh Dương.”

Phạch phạch phạch!

Một đàn bồ câu trắng bay vút lên, giang rộng đôi cánh phát ra tiếng kêu trong không gian. Tiếng hét của Tô Cơ lẫn với tiếng chim bồ câu đập cánh rồi bay đi rất xa, rất xa...

“Tô Cơ, bà thực lòng nghĩ vậy sao?” Giọng tôi lí nhí,tay nắm chặt lại, móng tay cắm cả vào lòng bàn tay. Lẽ nào tình bạn của Tuyệt Đại Tam Kiều lại dễ dàng thay đổi vậy sao?

Tô Hựu Tuệ, mày phải bình tĩnh, Tô Cơ chỉ là một phút bùng bột thôi!

“Tôi nghĩ gì thì có quan trọng không?” Nhỏ ta nghiêng đầu, liếc xéo tôi, “Hựu Tuệ à. Nếu tôi nghĩ gì thực sự quan trọng, thì mọi người đã không lừa dối tôi.”

Tô Cơ lại gào lên.

Không ngờ tình cảm giữa Lăng Thần Huyền và Tô Cơ lại gây ra hậu quả nghiêm trọng như vậy. Ban đầu tôi chỉ không muốn Tô Cơ bị tổn thương nên mới giấu nhỏ ta. Tôi cứ nghĩ rằng sau này dù xảy ra chuyện gì, tôi cũng có thể dùng tình bạn bao nhiêu năm qua để kéo nhỏ ta thoát khỏi sự đau khổ. Nhưng không ngờ sự việc lại đi quá xa...

Nhưng càng như thế, tôi càng không thể bỏ rơi Tô Cơ. Nếu tôi bỏ rơi Tô Cơ, thì e rằng nhỏ ta sẽ trượt dài trong đau khổ mãi.

“Tô Cơ, mọi chuyện không phải như bà nghĩ đâu.”

“Không phải như thế ư? Không phải là các người đã lừa gạt tôi sao?”

“Bạch Tô Cơ! Tại sao chỉ vì một tên con trai mà bà nhụt chí thế?” Tôi tức giận gào lên.

“Ai... ai bảo là tôi chỉ vì một tên con trai?” Tô Cơ không phục, đứng bật dậy, mặt mày đỏ gay định xảo biện.

“Không phải sao?” Tôi đi về phía trước, ghé mặt sát nhỏ ta, “Tô Cơ, chúng ta quen nhau lâu như vậy, trong lòng bà nghĩ gì, chẳng nhẽ tôi lại không biết?”

“Tôi...”

“Đừng tôi với bà bà nữa.” Tôi cướp lời luôn, “Bà không nhận điện thoại của tôi và Hiểu Ảnh, không muốn gặp mặt chúng tôi, kết quả học tập ngày càng kém, đều là vì bà không thể chịu đựng nổi người con trai mình yêu lại biến thành anh họ mình chứ gì? Bà không chấp nhận nổi cũng là chuyện đương nhiên, nhưng bà tự hành hạ mình như thế là một sai lầm lớn đó, bà có hiểu không?”

“Hừ Tuệ... Tôi...”

Tôi hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, “Tô Cơ, bà tỉnh lại đi! Nếu bà thực sự không thể chấp nhận được sự thực này, thì bà có thể thoát ra khỏi nó. Chẳng nhẽ trên thế giới này không có Lăng Thần Huyền thì bà không sống nổi chắc? Thế tôi là cái gì chứ? Hiểu Ảnh là cái gì chứ? Còn bản thân bà nữa? Thà bà tự mình chút công bằng còn hơn là ngồi khóc lóc than vãn ông trời bất công. Lẽ nào bà không dám ình một cơ hội sao? Bạch Tô Cơ của Tuyệt Đại Tam Kiều đã biến đâu mất rồi?”

“...”

“Ngày hai mươi tới là sinh nhật Lý Triết Vũ, mọi người đều hi vọng bà đến tham dự. Đặc biệt là Hiểu Ảnh, nhỏ ta khóc vì bà nhiều lắm, hơn hai mươi ngày qua bà chẳng thèn để ý đến mọi người. Ngày nào Hiểu Ảnh cũng gọi điện cho tôi, nói chưa hết câu thì đã khóc nức lên, còn nói là trừ khi bà để ý đến nhỏ ta, nếu không tối nào nhỏ ta cũng khóc.” Tôi quay người lại, nói từng câu từng chữ rõ ràng cho Tô Cơ nghe, “Bà nghĩ cho kĩ đi, cái gì quan trọng hơn hả?”

Nói xong tôi đứng giây, chuẩn bị rời khỏi đài thiên văn.

“Tôi... tôi sẽ không đi đâu.” Phía sau vang lên tiếng nói yếu ớt của Tô Cơ.

“Tùy bà thôi! Tôi chỉ mong bà nhớ kĩ một điều, cho dù chuyện gì xảy ra, cũng không thể ảnh hưởng tới địa vị của bà trong trái tim tôi và Hiểu Ảnh, bởi vì...” Tôi dừng lại nói tiếp, “Bất kể việc gì cũng không thể làm thay đổi tình bạn giữa ba chúng ta.”

Rầm!

Nói hết câu cuối cùng, tôi bước ra và đóng sập cửa đài thiên văn lại, sau đó đau đớn dựa người vào cánh cửa vừa đóng sập.

Tôi không thể kìm được nước mắt, từng giọt nước mắt rơi lã chã xuống nền đất...

Tô Cơ, bà phải cố lên... Nắm lấy tay chúng tôi và bước ra khỏi nỗi ám ảnh.

Chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau có được không?...

63. Q.12 - Chương 4: Buổi Tiễn Biệt Màu Trắng

Địa điểm:

Nhà lý Triết Vũ

Lễ tốt nghiệp trường Minh Dương

Nhân vật:

Tô Hựu Tuệ: Nữ sinh lớp 12 trường cấp III Minh Dương

Bạch Tô Cơ: nt

Khâu Hiểu Ảnh: nt

Lý Triết Vũ: Nam sinh lớp 12 trường cấp III Minh Dương

Lăng Thần Huyền: nt

Bạch Ngưng: Hiệu trưởng trường Minh Đức cũ

Nhã Văn: Trợ lý chủ tịch trường Minh dương

Hà Ảnh Nguyệt: Nữ sinh trường Tảo Xuyên

Tử Lỗi: nt

One

“Hựu Tuệ, nhìn kia! Là số 666!” Hiểu Ảnh đột nhiên kéo tay tôi, chỉ vào tấm biển vàng đối diện công viên rồi reo lên.

Hôm nay là ngày hai mươi tháng năm, là ngày sinh nhật của Lý Triết Vũ. Gia tộc Lý Thị tổ chức lễ trưởng thành cho cậu ấy. Từ tuần trước, ba người chúng tôi đã nhận được thư mời, nhưng Tô Cơ...

Nghĩ tới cái bóng liêu xiêu, run rẩy trên đài thiên văn của Tô Cơ hôm trước, Tim tôi lại như bị một hòn đá nặng đè lên.

Tôi vẫn chưa kịp định thần thì đã bị Hiểu Ảnh kéo tay đi, bước vào cánh cổng sang trọng như vườn thượng uyển của hoàn gia. Những đứa bé mặc áo đuôi tôm sau khi xem thư mời của chúng tôi xong, liền cầm máy bộ đàm lên nói gì đó, lập tức có hai cô gái phục vụ đi tới.

“Mời tiểu thư Hựu Tuệ và tiểu thư Khâu Hiểu Ảnh đi theo chúng tôi, thiếu gia Vũ dặn chúng tôi phải chăm sóc cho hai tiểu thư.” Hai cô phục vụ khẽ cúi gập người, lùi về hai phía, nhường đường ở giữa cho chúng tôi đi.

Oái! Đây... đây là nơi nào? Cung điện của vương thất sao?

Tôi giống như một chú thỏ con chạy loăng quăng phía sau Hiểu Ảnh. Lúc đi vào cánh cửa màu bạc lấp lánh, mắt tôi như bị lóa đi trước ánh sáng chói lòa đó, không tài nào mở ra nổi.

Ồ, đại sảnh bằng đá cẩm thạch còn rộng hơn cả hội trường trường Minh Dương. Các bình hoa và những bức tượng điêu khắc được trang hoàng long lẫy, trung tâm đại sảnh treo một chiếc đèn pha lê đẹp như tranh vẽ, trông chẳng khác nào viên bảo ngọc đang phát quang. Bạc đá cẩm thạch được khắc hoa văn nổi dẫn tới hành lang lầu hai. Từng nhóm người đang quây quần xung quanh chiếc bàn dài xếp đầy thức ăn và rượu ngon. Những nhân viên phục vụ bận rộn lại như con thoi trong đại sảnh.

Đây... đây là nhà Lý Triết Vũ sao? Đây mà là ngôi nhà bình dị dễ gần á? Hơi... hơi hoành tráng quá thì phải.

“Hựu Tuệ! Hựu Tuệ! Hiểu Ảnh nhìn thấy Tiểu Huyền Huyền rồi!” Hiểu Ảnh đột nhiên nhảy dựng lên vẫy tay lia lịa sau lưng tôi. Tôi quay đầu lại theo phản xạ, thấy không khí quanh mình bỗng nhiên đông cứng lại.

Chuyện gì vậy? Sao mọi người lại nhìn tôi chòng chọc thế nhỉ?...

Tôi khẽ hít một hơi sâu, phát hiện ra các thiên kim tiểu thư đứng xung quanh đang ghé tai bàn tán. Họ nhìn chúng tôi với ánh mắt khinh khỉnh và đối địch.

“Ô Hựu Tuệ! Hai cô cuối cùng cũng tới! Tôi sắp phát điên vì nhàm chán rồi.” Lăng Thần Huyền chân như đạp bánh xe lửa thần tốc, hớn hỏ chạy ra phía tôi và Hiểu Ảnh.

“Ôi! Tiểu Huyền Huyền hôm nay đẹp trai quá!” Hiểu Ảnh mắt sáng quắc lên, nhảy đến sát bên cạnh Lăng Thần Huyền, “Hôm nay, Tiểu Huyền Huyền và Hiểu Ảnh có thể sẽ cùng nhận giải cặp đôi đẹp nhất vũ hội đây.”

“Đương nhiên, tôi là Lăng Thần Huyền mà lại.” Lăng Thần Huyền vênh mặt lên, bộ dạng đắc ý tiếp tục nói, “Khâu Hiểu Ảnh, cô đừng nằm mơ nữa. Cặp đôi đẹp nhất hôm nay đã bị người ta lấy mất rồi... Là cặp đôi Tô Hựu Tuệ và Lý Triết Vũ đó. Đồ ngốc!”

“Ha ha ha ha! Tiểu Huyền Huyền nói đúng quá! Nếu là Hựu Tuệ thì Hiểu Ảnh không tranh giành nữa.”

“Hiểu Ảnh!”

Vụt!

Í! Sao lại tắt đèn thế? Tôi chưa nói hết câu thì đèn pha lê đã vụt tắt.

Trong tích tắc, cả đại sảnh trông rất lãng mạn. Bốn phía xung quanh toàn là những ngọn nến lung linh, ánh sáng dịu dàng lan tỏa khắp nơi, khiến cả đại sảnh trở nên bí ẩn và mờ ảo hơn.

Hoàng tử sắp xuất hiện ư?

Two

“Xin chúc mọi người có một buổi tối tốt lành!” Một luồng sáng chiếu thẳng vào cầu thang màu trắng. Một người đàn ông mặc lễ phục màu đen đứng giữa vầng sáng trắng đó, tay cầm micro, mặt mũi rạng rỡ nhìn những vị khách trong đại sảnh, “Hôm nay là sinh nhật tròn mười tám tuổi của thiếu gia Lý Triết Vũ. Rất cảm ơn mọi người đã tới tham dự. Và bây giờ xin mọi người hãy ột tràng pháo tay thật giòn giã để đón nhân vật chính ngày hôm nay-thiếu gia Lý Triết Vũ.”

Rào rào rào!

Cùng với tiếng cổ vũ ầm ĩ, đại sảnh đột nhiên vang lên tiếng nhạc du dương. Hai luồng sáng lại chiếu lên trần nhà, rồi chiếu lên hành lang ở lầu hai, một chàng trai mặc bộ lễ phục màu trắng tinh xuất hiện trên hành lang.

Thật... thật là Lý Triết Vũ sao?

Hôm nay... hôm nay, Lý Triết Vũ giống như một chàng hoàng tử bước ra từ câu chuyện cổ tích. Cậu ấy nở nụ cười ấm áp, giống hệt vị thiên sứ không nhuộm chút bụi trần.

Tôi bị đám đông đang kích động bên dưới đẩy lên phía trên, không cẩn thận đâm sầm vào nữ sinh đứng bên trái.

“Xin lỗi!”

Tôi ngước đầu lên mỉm cười với cô gái xinh đẹp mà tôi đâm phải. Cô ấy mặc chiếc váy voan trắng, khẽ chỉnh lại mái tóc đen bóng, dịu dàng nhìn tôi rồi gạt đầu, sau đó tiếp tục đi về phía bên phải.

“Ô Hựu Tuệ, người cô vừa đâm vào là tiểu thư Hả Ảnh Nguyệt, con gái của gia tộc họ Hà nổi tiếng thành phố Tảo Xuyên. Bác Lý chắc đang lăm le kết đôi cô ấy với Lý Triết Vũ. Cô có đối thủ rồi nhé!” Lăng Thần Huyền nhắc một ly sâm panh lên, ghé vào tai tôi thì thầm.

Kết đôi cô ấy với Lý Triết Vũ? Tôi nhìn theo bóng cô gái ấy đi khuất. Đúng là một cô gái dài các, kiêu sa!

Có chuyện như vậy ư? Nhưng sao tôi không nghe thấy Lý Triết Vũ nhắc đến nhỉ?

“Hựu Tuệ, Hựu Tuệ, Lý Triết Vũ sắp nói rồi kìa.”

“...”

“Hựu Tuệ!”

“Hà?” Hiểu Ảnh lấy tay hươ hươ trước mặt tôi, ngăn ánh mắt tôi nhìn theo Hà Ảnh Nguyệt lại.

“Hựu Tuệ, cô đang nghĩ gì vậy? Lý Triết Vũ bắt đầu phát biểu rồi.” Lăng Thần Huyền và Hiểu Ảnh ngạc nhiên nhìn tôi, khiến tôi chột dạ.

“Không có gì! Ha ha ha!”

“Xin chào các quý vị. Tôi là Lý Triết Vũ.” Lý Triết Vũ đỡ lấy micrô của MC, mỉm cười nói, “Cảm ơn mọi người đã tham gia lễ mừng sinh nhật của tôi. Mười tám tuổi đối với tôi là một dấu mốc vô cùng quan trọng, bởi sau kì thi đại học, tôi sẽ chính thức phụ giúp bố quản lí tập đoàn, mong các vị tiền bối sẽ chỉ dạy thêm cho, cũng mong sẽ được học hỏi và giao lưu với nhiều người. Hi vọng hôm nay mọi người sẽ có một buổi tối khó quên.”

Rào rào rào rào!

Tiếng vỗ tay vừa dứt, đại sảnh vang lên tiếng rì rầm, chiếc đèn pha lê lại bật sáng, bữa tiệc chính thức bắt đầu.

“Hựu Tuệ!” Lý Triết Vũ bước tới chỗ tôi.

Tôi nở nụ cười hình bán nguyệt, đưa tay ra một góc bốn mươi lăm độ, gập đầu một góc ba mươi độ(ghé ghé !), “Lý Triết Vũ, chào cậu! Chúc sinh nhật vui vẻ. Có điều... không ngờ bữa tiệc hôm nay lại tổ chức quy mô thế, tôi chỉ chuẩn bị một một cái khăn len tự đan...”

Tôi run run đưa món quà cho Lý Triết Vũ.

“Cảm ơn em...” Hai tay Lý Triết Vũ đón lấy món quà, nhìn thấy tay tôi run rẩy, Lý Triết Vũ khẽ cười, “Đồ ngọc, đừng làm vẻ mặt nghiêm trọng thế. Tối nay là sinh nhật của tôi, tuy địa điểm có khác, quần áo tôi mặc cũng khác ngày thường, nhưng tôi vẫn là Lý Triết Vũ trước đây, chẳng có gì thay đổi cả. Tôi hi vọng trong buổi sinh nhật có thể nhìn thấy nụ cười tuyệt đẹp của Hựu Tuệ.”

Mặc dù đúng là hôm nay cậu ấy rất khác ngày thường, nhưng tiếng nói dịu dàng của Lý Triết Vũ đã truyền cho tôi thêm sức mạnh. Tôi gắng hết sức gập đầu.

“Tô Cơ vẫn chưa đến à?” Lý Triết Vũ nhìn xung quanh.

“Ừ...”

“Đừng lo!” Lý Triết Vũ giúp tôi chỉnh lại những lọn tóc xòa xuống trán, “Có lẽ Tô Cơ cần thêm thời gian, nhưng tôi tin nhất định cô ấy sẽ thoát ra khỏi cái bóng đó. Bởi vì cô ấy cũng giống tôi, không muốn Hựu Tuệ buồn...”

“Lý Triết Vũ...” Tôi cảm động ngước đầu lên, nhìn khuôn mặt chân thành của cậu ấy.

“Vũ, bác trai và bác gái đang gọi cậu đấy.” Cô gái xinh đẹp mặc váy voan trắng đột nhiên mỉm cười đi tới rồi gập đầu lịch thiệp với chúng tôi.

Hà Ảnh Nguyệt?

“Được thôi!” Lý Triết Vũ mỉm cười đáp lại cô gái đó, rồi quay lại ách náy nhìn tôi, “Xin lỗi Hựu Tuệ, tôi còn có chút việc phải đi một lát, cảm ơn món quà của em nhé. Đây sẽ là món quà tuyệt nhất mà tôi nhận được trong ngày hôm nay.”

“Ừ!” Tôi mỉm cười gập đầu, sau đó nhìn theo bóng của Lý Triết Vũ và Hà Ảnh Nguyệt đi khuất. Tôi cảm thấy trong lòng như bị một đám mây đen bao phủ.

Lạ thật, tôi làm sao thế nhỉ?

“Khịt khịt khịt...” hiểu Ảnh đột nhiên lộ đầu ra, ngửi ngửi người tôi “Hựu Tuệ, Hiểu Ảnh thấy mùi dấm chua loét.”

“Mùi dấm á? Tôi đâu có ăn dấm đâu?” Thấy Hiểu Ảnh nói vậy, tôi hơi bối rối, không biết phải trả lời thế nào.

“Hà hà hà... Hiểu Ảnh đâu có nói là Hựu Tuệ ăn dấm. Mà ý nói là lòng Hựu Tuệ đang chua như dấm ấy chứ?” Hiểu Ảnh cười gian mãnh, sau đó nấp sau lưng Lăng Thần Huyền.

“Hựu tuệ, Vũ chỉ đón tiếp Hà Ảnh Nguyệt theo phép lịch sự thôi, cô không cần phải chua xót thế.” Lăng Thần Huyền và hiểu Ảnh cùng một chiến tuyến trên đũa tời.

“Gi cơ? Tôi... tôi chỉ lo lắng cho Tô Cơ, không biết tời nay nhỏ có đến không?”

“À... Tôi vừa nhìn thấy một người bạn, tôi phải ra đón chào hỏi chút đã.” Lăng Thần Huyền đột ngột tắt ngóm nụ cười, ngượng ngịu đi về chỗ khác.

“Á á á!” Tôi còn chưa kịp hoàn hồn thì hai mắt Hiểu Ảnh đã sáng quắc như đèn pha, hét lên sung sướng, “Ha ha ha, Hựu tuệ không cần lo lắng nữa! Nhìn kìa, Tô Cơ đến rồi! Hiểu Ảnh biết là Tô Cơ nhất định sẽ đến mà!”

Tôi hướng theo ánh mắt Hiểu Ảnh. Đúng là Tô Cơ đang đứng ngay sau lưng tôi.

“Tô Cơ!” Tôi ngạc nhiên nhìn khuôn mặt lạnh như băng của Tô Cơ.

Tô Cơ đến thật ư? Chẳng biết nhỏ ta có nghe lọt tai những lời tôi nói trên đài thiên văn không nữa.

“Tô Cơ, Hiểu Ảnh đợi bà rất lâu rồi đó!” Hiểu Ảnh vui mừng đến mức hai má đỏ ửng, nhảy nhót liên hồi bên cạnh Tô Cơ, sau đó lắc lắc cánh tay của Tô Cơ, “Tô Cơ, Hiểu Ảnh nhớ Tô Cơ lắm. Đừng giận Hiểu Ảnh và Hựu Tuệ nữa mà.”

Tô Cơ cúi thấp đầu, định giơ tay vỗ đầu Hiểu Ảnh theo thói quen, nhưng lại ngập ngừng.

Xem ra, Lý Triết Vũ nói đúng, rất nhiều việc vẫn cần thời gian... Hiểu Ảnh càng gần gũi bao nhiêu thì Tô Cơ càng ngượng ngùng bấy nhiêu.

“Tô Cơ, bà theo tôi đi lấy nước giải khát nhé. Hiểu Ảnh, bà đứng đây chơi một mình đi. “Tôi kéo Tô Cơ đi về phía bàn ăn, nhưng phía trước có mấy người chắn đường.

Hả... Có sát khí?

“Cô là Tô Hựu Tuệ hả?” Một giọng nói chua như dấm vang lên phía trước, tôi nở nụ cười tuyệt chiêu, ngược đầu lên thì nhìn thấy ba cô gái nhìn tôi với ánh mắt hình viên đạn.

“Đúng, tôi là Tô Hựu tuệ. Xin chào!”

“Cô...” Ba thiên kim tiểu thư đo lường như bị choáng ngợp trước nụ cười của tôi, bước chân hơi liêu xiêu, “Tôi nay cô mò đến đây làm gì? Lẽ nào cô không biết nơi này không phải chỗ giành cho thường dân như cô sao?”

Hóa ra là kiểm soát gây sự đây mà! Hơ hơ hơ, đúng là ấu trĩ, Tô Hựu Tuệ này còn lâu mới sợ nhé.

Tôi gạt đầu lịch thiệp: “À, là Lý Triết Vũ mời tôi tới dự, nếu ba cô không muốn nhìn thấy tôi thì cũng chẳng còn cách nào cả. Ba cô chịu khó nhẫn nhịn chút vậy!”

“Nhẫn nhịn á?” Cô gái mặc áo lụa tơ tằm màu tím hứ một tiếng, sau đó giơ bàn tay ngọc ngà đeo chiếc nhẫn hồng ngọc hươ đi hươ lại trước mặt tôi, “Cô có tư cách gì mà yêu cầu tôi phải nhẫn nhịn cô?”

“Đúng thế!” Hai cô gái khác nhìn nhau, rồi cũng a dua cô gái kia hươ bàn tay đeo nhẫn quý trước mặt tôi, “Chẳng hiểu tại sao Lý Triết Vũ lại thích loại người dung tục, tầm thường như cô nhỉ?”

Tôi vẫn giữ nụ cười hình bán nguyệt tuyệt chiêu trên môi: “Ba tiểu thư đây nếu không có cách nào nhẫn nhịn nổi, thì cửa ra cách đây không xa lắm, cứ đi thẳng về phía đó là xong. Hôm nay là sinh nhật Lý Triết Vũ nên tôi rất mong bữa tiệc sẽ được mỹ mãn, hòa nhã. Thành thật xin lỗi ba vị tiểu thư, tôi có chút việc phải đi.”

Tôi ung dung hất tóc ra phía sau rồi kéo tay Tô Cơ đi về phía bàn ăn.

Hừ! Thiên kim tiểu thư thì có gì ghê gớm chứ? Họ tưởng cả thế giới này là của họ, còn tất cả mọi người đều là nô lệ chắc. Từ khi sinh ra bọn họ chẳng cần nỗ lực mà vẫn có mọi thứ trong tay... Xem ra chỉ có thiên kim tiểu thư như Hiểu Ảnh là đáng yêu nhất...

“Hựu Tuệ!” Tô Cơ đột nhiên gọi tôi, rồi ngừng bước chân, “Bà chẳng thay đổi chút nào, lúc nào cũng cười ngọt ngào nhưng miệng lưỡi lại vô cùng sắc sảo.”

“Bà cũng thế mà!” Tôi mỉm cười nhìn Tô Cơ, “Mỗi lần bị bà máy mĩa, tôi cũng chưa xót lắm.”

...

“Ha ha ha...” Tô Cơ bỗng bật cười, cang nghe càng thấy giòn tan, hòa cùng tiếng cười của tôi.

“Hựu Tuệ!” Không biết bao lâu sau, Tô Cơ đột nhiên thò mặt về phía tôi, sau đó nháy mắt tinh nghịch, “Theo trực giác của tôi thì Hà Ảnh Nguyệt không phải là người như vậy đâu.”

“Bà nói thế nghĩa là sao?”

“Bà nên thành thật với mình hơn...” Tô Cơ nói với tôi một câu lấp lửng rồi đi vào đám đông.

“Xin chào mọi người!” Cô gái mặc áo lụa tơ tằm màu tím vừa nãy đột nhiên cầm micrô và bước lên bục, “Tôi tên là Tử Lỗi, gia phụ là chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn lưu thông hàng hóa Tử Hoa, cũng là chủ tịch trường cấp ba Tảo Xuyên. Tôi rất vui vì hôm nay nhận được lời mời của thiếu gia Lý Triết Vũ đến dự sinh nhật lần thứ mười tám của cậu ấy. Để cho không khí bữa tiệc thêm phần sôi động, tôi xin phép được làm cuộc phỏng vấn ngắn, để mọi người có thể bày tỏ tình cảm và lời chúc phúc đến thiếu gia Lý Triết Vũ.”

Tử Lỗi ư?

Hơ hơ hơ, xin chúc mừng cô, hôm nay cô đã có mặt trong danh sách đen của Tô Hựu Tuệ này!

“Đầu tiên...” Tử Lỗi cầm micrô, mắt đảo đi đảo lại, đột nhiên hướng về phía tôi, sau đó mỉm cười đi đến, “Nếu tôi không nhầm, thì cô gái đứng bên thiếu gia Lý Triết Vũ chính là Miss teen Milan Tô Hựu Tuệ, đúng không ạ?”

Tôi vẫn giữ nụ cười hình bán nguyệt, khẽ gật đầu, giọng nói dịu dàng, “Đúng thế, xin chào mọi người, tôi là Tô Hựu Tuệ.”

“Ô! Công chúa Milan à? Hòa ra chính là cô ấy! Xinh quá đi mất.”

“Nghe nói cô ấy thường xuyên dẫn đầu trường Minh Đức, vừa thông minh lại xinh đẹp, con gái tài sắc vẹn toàn như thế hiếm gặp lắm.”

“Nghe nói trong cuộc thi hùng biện lần trước, đại diện trường chúng ta đã thua cô ấy, hôm nay mình mới được gặp mặt, không ngờ cô ấy lại xinh thế. Tí nữa phải đến làm quen mới được.”

Hà hà hà hà!

Thấy chưa, đã thấy sức mạnh của công chúa Milan chưa? Chắc, chắc, muốn đấu với ta sao, người còn non lắm. Mặc dù bộ váy của ta không đẹp bằng người nhưng đủ để di người như con gián dưới đế giày. Hãy để mọi người được chiêm ngưỡng uy lực của nữ thần Tô Hựu Tuệ này!

Nghe thấy tiếng bàn tán xôn xao, tuy trong lòng rất đắc ý nhưng tôi vẫn mỉm cười hiền dịu.

“Thế thì... thế thì...” Lời ca tụng của mọi người khiến Tử Lỗi tức nổ đom đóm mắt, nhưng cô ta vẫn cố giữ bình tĩnh, điều chỉnh lại giọng nói, rồi mỉm cười miễn cưỡng, “Tô Hựu Tuệ, với tư cách là Miss teen Milan, chắc cô cũng có những nhận định độc đáo về sắc đẹp và thời trang. Xin hỏi cô bộ quần áo hôm nay tôi mặc thế nào?”

Hừ, bình luận về thời trang ư? Ô hơ hơ hơ, con nhỏ ngốc nghếch này, lẽ nào nhỏ ta muốn nói mĩa tôi không có khiếu thẩm mỹ? Đáng tiếc, lần này lại để người thất vọng nhé!

“Được rồi.” Tôi mỉm cười, sau đó nhìn Tử Lỗi khắp một lượt, “Tử Lỗi, hôm nay cô diện bộ váy trời trang do nhà thiết kế Molo nổi tiếng thành phố Tinh Hoa thiết kế, đường cắt và những mối nối bằng chất liệu vải khác nhau là điểm độc đáo của bộ trang phục này. Còn dây chuyền, khuyên tai và nhẫn cô đang đeo là mẫu mới nhất của Dior. Nhưng đáng tiếc là trang sức và bộ váy phối hợp không cân xứng. Theo quan niệm của nhà thiết kế Milo thì thay vào đeo dây chuyền, cô chỉ cần cài một bông hoa bách hợp và choàng khăn voan sẽ đẹp hơn nhiều đấy.”

“Well Done!” Tôi vừa dứt lời, thì một tiếng nói vang lên. Người đàn ông trung niên ăn mặc trông rất nổi bật, vỗ tay và bước ra từ đám đông, sau đó đứng trước mặt tôi và Tử Lỗi, “Hi, Miss Sue. I’m Milo, the designer of the dress. I have your opinion translate by my assistant so that I strongly agree with you. Nice to meet you!” (Cô Tô, tôi là Molo, người thiết kế bộ trang phục này. Tôi vừa nghe lời nhận xét của cô thông qua phiên dịch. Tôi rất đồng tình với ý kiến của cô. Rất vui được làm quen với cô)

“Thank you.” Tôi mỉm cười đáp lại và gật đầu “Having seen your desire in the magazine, I have learn the viewpoint of you.” (Cảm ơn ông. Tôi thường xuyên xem các thiết kế của ông trên tạp chí. Tôi cũng chỉ học qua các thiết kế của ông mà thôi.)

“Great!” Molo giơ tay ra nắm lấy bàn tay tôi, “I hope I could have a chance to talk with you.” (Hay lắm, tôi rất mong có cơ hội được nói chuyện với cô.)

“Me, too!” (Tôi cũng thế) Tôi nở nụ cười rạng rỡ nhìn ngài Molo đi khỏi. Xung quanh vang lên tiếng vỗ tay tán thưởng.

“Oái! Công chúa Milan có khác. Giỏi thật.”

“Cô ấy phát âm tiếng Anh chuẩn thật, tôi đã từng ở Anh một lần nhưng vẫn chưa lưu loát bằng.”

...

“Hựu Tuệ, hình như tối nay em được mọi người quan tâm hơn tôi.” Lý Triết Vũ đứng bên cạnh thì thầm.

Nghe thấy Lý Triết Vũ nói thế, mặt tôi bỗng nóng bừng lên.

“Đáng ghét...” Tôi nghe thấy tiếng Tử Lỗi khẽ làu bàu, nhưng sau đó, cô ta gượng nở nụ cười thật tự nhiên, “Ô Hựu Tuệ, nghe nói cô không những học rất giỏi mà còn rất đa tài. Khi tranh giải Miss teen Milan, cô đã múa một điệu rất hay. Hôm nay là sinh nhật Lý Triết Vũ, cô có thể mời người thưởng thức không?”

“Đúng đấy, chúng tôi rất mong được thưởng thức điệu múa của tiểu thư Hựu Tuệ!” Mọi người xung quanh đều hào hứng.

“Tôi rất vinh hạnh được múa một điệu chúc mừng sinh nhật Lý Triết Vũ.” Thấy Tử Lỗi cười gian xảo, ngọn lửa đấu tranh trong tôi như cháy bùng bùng.

Đúng là không biết lượng sức mình, nói cho người biết, ngoài danh hiệu Miss teen Milan, Tô Hựu Tuệ ta còn có biệt hiệu khác khiến người ngoài nghe thấy phải thót tim liền đó là – “nữ vương PK”.

Hứ! Người ba lần bảy lượt khiêu khích ta, đã thế tối nay ta sẽ ấy thiên kim tiểu thư giả tạo các người biết thế nào là Miss teen Milan.

Hà hà hà hà!

Những người đứng giữa đại sảnh lùi về một bên.

Nhìn thấy tôi mặt không biến sắc đến giữa đại sảnh, chấp nhận lời thách thức của cô ta, Tử Lỗi giận đến tím mặt: “Xem ra tiểu thư Tô Hựu Tuệ rất tự tin. Nếu thế thì chúng ta hãy cổ vũ cho tiểu thư Hựu Tuệ nào, hi vọng tiểu thư sẽ múa được hết bài, đừng để bị ngã nhé! Ha ha ha!”

“Woa, Hựu Tuệ múa kìa! Hựu Tuệ cố lên!” Giọng nói oang oang của Hiểu Ảnh vang lên.

Hiểu Ảnh vừa dứt lời, đại sảnh bỗng vang lên tiếng nhạc.

Ừm... Là bản Công chúa ngủ trong rừng. Định thử tài múa ba lê của ta hả? Đúng là mỡ dăng miệng mèo. Ha ha ha ha!

Tôi mỉm cười, khẽ nhấc gót lên, múa bằng mũi giày. Khắp đại sảnh tràn ngập tiếng nhạc, cả người tôi nhẹ nhàng di chuyển theo tiếng nhạc.

Không phải tôi nói quá, mặc dù không thể nhìn thấy vẻ mặt của mọi người, nhưng tôi cảm nhận được ánh mắt cuồng nhiệt của họ, điệu múa này chắc chắn được mọi người hoan nghênh lắm. Hứ, vương miện Miss teen Milan của Tô Hựu Tuệ này đâu phải nhặt ở trên đường, người tưởng mấy trò vật vãnh này có thể làm khó ta sao?

Ủa? Sao thế nhỉ? Sao tự dừng lại đổi nhạc nhỉ? Lúc này rõ ràng là nhạc cổ điển, sao bây giờ lại đổi thành nhạc dân tộc...

Tôi ngạc nhiên quay sang nhìn, phát hiện Tử Lỗi và hai con nhỏ đáng ghét ban này đang lấy tay bịt miệng cười.

Mấy đứa chúng nó bày trò đây mà. Hừ! mấy con nhỏ ngu dốt, lần này các người chọc giận ta rồi đó. D9 thể ta phải cho các người tâm phục khẩu phục.

Nghĩ đoạn, tôi quay ngoắt người, đổi phong cách múa. Mọi người lập tức vỗ tay hưởng ứng.

Nhưng đúng lúc tôi đang cao hứng múa thì nhạc lại đổi, lần này là nhạc Hip Hop, hơn nữa các tiết tấu càng về sau càng nhanh, càng gấp gáp.

“Ha ha ha ha.... Công chúa Hựu Tuệ quả nhiên phi phàm. Động tác múa trông thời thượng chưa kìa!”

“Cũng không tự lấy gương soi xem, một đứa con gái bình dân mà đòi đứng bên cạnh những tiểu thư cao quý như bạn ta ư?”

“Nguyệt hơn nó bao nhiêu lần!”

Tử Lỗi và mấy con nhỏ ban này bắt đầu nói mỉa mai. Lũ hèn hạ! Còn lâu ta mới cho các người đậu đỗ bìm leo.

Tôi điên tiết kéo gấu váy lên, nhưng có cảm giác chân mình giẫm phải cái gì đó... Còn chưa kịp định thần, tôi đột nhiên bị trượt chân trong tiếng la hét ỏi của mọi người xung quanh, cơ thể tôi từ từ ngã ngửa ra phía sau.

Hu hu hu... thế là xong! Nếu bị ngã chổng gọng trước mặt bao nhiêu người thế này thì tôi biết giấu mặt vào đâu bây giờ?

Tôi bặm môi bặm lợi, mắt nhắm tịt chờ chết. Nhưng đột nhiên có một sức mạnh kéo lấy tôi.

“Hựu Tuệ, em không sao chứ?”

Lý Triết Vũ?

Tôi hơi hé mắt re, nhìn thấy khuôn mặt dịu dàng của Lý Triết Vũ.

“Cảm ơn... cảm ơn cậu...” Sau khi đứng vững lại, tôi đổ mắt cảm ơn Lý Triết Vũ, rồi đưa mắt nhìn cái lon nước dưới chân.

Chắc chắn cái lon nước ấy là do con nhỏ Tử Lỗi cố ý ném xuống chân tôi.

Máu tôi sôi lên sùng sục, nhưng khi quay người lại, tôi tình cờ nhìn thấy khuôn mặt điềm tĩnh của Hà Ảnh Nguyệt, hai mắt chúng tôi giao nhau, Hà Ảnh Nguyệt mỉm cười gật đầu với tôi.

“Hựu Tuệ!” Tiếng gọi của Lý Triết Vũ làm tôi hồi lại, cậu ấy mỉm cười nhìn tôi, rồi giúp tôi chỉnh lại mái tóc hơi rối, sau đó đỡ lấy eo và nắm lấy tay tôi, “Tôi có thể vinh hạnh mời em nhảy một bản không?”

“Lý Triết Vũ...”

Lời nói của Lý Triết Vũ vừa dứt, một bản nhạc trong trẻo vang lên, cậu ấy nắm tay tôi đi ra giữa đại sảnh. Chúng tôi bắt đầu nhảy trong tiếng ca tụng và ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người.

Three

Khi bản nhạc vừa kết thúc, Tô Cơ, Hiểu Ảnh và cả Lăng Thần Huyền này giờ luôn tìm cách tránh mặt Tô Cơ, đều đến chỗ đại sảnh.

“Xin lỗi, tại tôi mà bữa tiệc sinh nhật của cậu náo loạn cả lên.”

“Đâu có!” Lý Triết Vũ lắc đầu, “Hựu Tuệ, nhờ có em mà bữa tiệc hôm nay mới vui vẻ và ấm áp hơn.”

Câu nói của Lý Triết Vũ khiến mặt tôi nóng bừng như bị nướng trên lò, tôi chỉ muốn đào hố nhảy xuống cho xong.

“Vũ, sao con còn ở đây? Bố mẹ tìm con mãi!”

Í? Giọng nói này...

Một tiếng nói đầy quyền uy vang lên ngay sau lưng tôi. Tất cả chúng tôi đều dừng người lại, quay về phía phát ra tiếng nói. Một người đàn ông trung tuổi trông rất nghiêm túc cùng với một người phụ nữ đang mỉm cười thật tươi đi về phía chúng tôi. Chắc không phải vì chuyện bát nháo lúc nãy mà hai bác ấy tới hỏi tội tôi chứ?

híc, trước khi bị hai bác ấy mắng ột trận, có lẽ tôi nên ra tay trước thì hơn.

“Cháu chào hai bác ạ!” Tôi khẽ cúi người chào bố mẹ Vũ, “Cháu là bạn học của Lý Triết Vũ. Cháu rất xin lỗi vì vừa rồi đã làm phiền mọi người.”

“Ha ha ha... Không có gì!” Mẹ Lý Triết Vũ dịu dàng mỉm cười rồi lắc đầu, “Nhờ có Tô Hựu Tuệ mà bữa tiệc hôm nay mới trở nên sinh động và thú vị hơn. Vũ hay nhắc đến cháu lắm, mặc dù đây là lần đầu gặp mặt nhưng bác cảm thấy như quen biết lâu rồi...”

“Cảm ơn bác ạ, bác quá khen rồi!”

Hơ hơ hơ... Xem ra số tôi còn may mắn chán! Đúng là mẹ của Lý Triết Vũ có khác, tính tình cũng ôn hòa y hệt cậu ấy.

“Thưa bác trai, bác gái! Tô Hựu Tuệ chính là người Lý Triết Vũ thích đấy ạ!” Lăng Thần Huyền đang đứng một bên bỗng nhảy vào chen ngang, “Tối nay các bác mời nhiều thiên kim tiểu thư thế, chắc cũng muốn tìm đối tượng cho Vũ đúng không ạ? Cháu thấy Tô Hựu Tuệ hợp nhất đấy ạ. Ha ha ha ha!”

Grừ, thằng cha khỉ hơi Lăng Thần Huyền lắm mèo... Tôi chỉ muốn banh họng hắn ra.(để mk júp Tuệ một tay..)

“Tô Hựu Tuệ, nhà cháu có mấy người?” Bố Lý Triết Vũ mặt không chút biểu cảm, tiếng nói nặng trĩu như đá.

“Nhà cháu có ba người ạ. Cháu, bố và mẹ.” Mặc dù trong lòng tôi thấy thấp thỏm, nhưng lại trả lời rất lễ độ.

“Thế bố mẹ cháu làm nghề gì? Bình thường ngoài giờ học cháu còn có sở thích nào khác không? Các cháu sắp thi hết cấp ba rồi. Cháu định thi vào trường nào? Học chuyên ngành gì?”

“Bố, sao bố lại hỏi Hựu Tuệ như vậy?” Lý Triết Vũ bỗng nhíu mày cắt ngang lời bố mình.

“Vũ!” Bố Lý Triết Vũ nghiêm mặt nhìn cậu ấy, giọng nói lạnh như băng, “Người lớn đang hỏi chuyện, con không được chen ngang vào.”

Trước khi để Lý Triết Vũ kịp nói câu thứ hai, tôi nhanh chóng trả lời: “Thưa bác, bố mẹ cháu làm trong ngành vận chuyển hàng hóa và điện tử, mặc dù thu nhập không cao, nhưng gia đình cháu rất hạnh phúc. Bình thường ngoài việc học, cháu còn thích múa ba lê và chơi đàn piano, nhưng tương lai cháu muốn làm một luật sư. Cảm ơn bác đã quan tâm đến việc học hành của cháu, cháu rất tự tin vào khả năng của mình. Có điều sau khi tốt nghiệp cấp ba, cháu vẫn chưa quyết định sẽ thi vào trường nào ạ.”

“...” Nghe thấy câu trả lời của tôi, khuôn mặt lạnh như tảng băng của bố mẹ Lý Triết Vũ khẽ thay đổi, bác ấy quay đầu nhìn Lý Triết Vũ, “Vũ! Con muốn thi vào khoa tài chính tiền tệ của trường đại học Tinh Hoa đúng không? Vậy thì hai đứa cùng thi vào trường đó đi.”

“Tô Hựu Tuệ!” Bố mẹ Lý Triết Vũ vừa đi khỏi, Lăng Thần Huyền đã thò mặt ra trước mắt tôi, “Bố mẹ Lý Triết Vũ hình như rất thích cô đấy. Ha ha ha! Có công của tôi đấy nhé. Sau này cô đừng có mà chơi xấu tôi.”

“Thích... thích á?” Tôi chớp chớp mắt, không hiểu Lăng Thần Huyền định nói gì.

“Đồ ngốc! Không phải tôi đã nói rồi sao, thực ra hôm nay là ngày Lý Triết Vũ tuyển bạn đời tương lai, xem ra tám mươi đến chín mươi phần trăm là cô rồi.”

“Tôi á?” Lời nói của Lăng Thần Huyền suýt tí nữa làm tôi tắc thở, không phải là Hà Ảnh Nguyệt sao?

Lý Triết Vũ mỉm cười vỗ vai tôi: “Hựu Tuệ, đừng lo, tôi sẽ giải thích rõ với bố mẹ giúp em.”

“...” Tôi lúng túng nhìn Lý Triết Vũ quay người đi.

“Hựu Tuệ, bà đã bao giờ nghĩ, nếu một ngày nào đó Lý Triết Vũ không ở bên cạnh bà nữa thì bà sẽ thế nào không?” Giọng nói của Tô Cơ vang bên tai tôi, tôi quay lại nhìn thấy ánh mắt xa xăm của Tô Cơ..

Nếu Lý Triết Vũ không ở cạnh tôi nữa...

“Hựu Tuệ, tôi sẽ mãi mãi ở bên cạnh em...”

.....

“Lý Triết Vũ... Cậu ở đâu?...”

Nhớ lại quãng thời gian Lý Triết Vũ mất tích, tim tôi đột nhiên giật thót.

“Đợi... đợi đã!” Còn chưa kịp định thần, tôi đã lao đến gọi với Lý Triết Vũ.

“Hựu Tuệ, sao thế?” Lý Triết Vũ quay người lại nhìn tôi.

“Lý Triết Vũ... Tôi... tôi xin lỗi! Tôi...không biết.” Tôi cắn chặt môi, thở gấp, không dám nhìn vào đôi mắt dịu dàng của Lý Triết Vũ. Tôi đột nhiên quay người chạy ra khỏi đại sảnh.

“Hựu Tuệ! Hựu Tuệ! Đợi đã! Hựu Tuệ!” Lý Triết Vũ bỏ mặc các vị khách mời, chạy theo sau tôi, sau đó nắm lấy tay tôi.

“Lý Triết Vũ...” Hơi ấm từ lòng bàn tay của Lý Triết Vũ giúp tôi lấy lại bình tĩnh, cúi đầu xin lỗi, “Xin lỗi, vừa rồi tôi...”

“Hựu Tuệ, em định nói gì vậy?” Lý Triết Vũ vẫn mỉm cười dịu dàng nhìn tôi. Bình thường ánh mắt và nụ cười của Lý Triết Vũ giúp tôi tĩnh tâm lại, nhưng hôm nay nó lại khiến tôi thấy bối rối hơn...

“Tôi... tôi chỉ muốn hỏi cái khăn tôi tặng cậu đâu rồi?” Tôi lắp bắp trả lời, trong đầu vẫn là một mớ bòng bong.

“Ừm, cất rồi. Tôi đã cất vào trong phòng rồi.”

Ánh sáng chiếu lên khuôn mặt thân thiện của Lý Triết Vũ khiến tôi thất thần.

“Lý Triết Vũ... Cậu sẽ không rời xa tôi chứ?” Giọng tôi gần như lạc đi.

Khuôn mặt Lý Triết Vũ thoáng chút ngạc nhiên: “Đương nhiên là không, Hựu Tuệ! Em sao vậy?”

“Bây giờ tâm trạng tôi đang rối bời... Có lẽ liên quan tới Hà Ảnh Nguyệt... Từ trước tới giờ, mỗi lần gặp khó khăn, cậu đều ở bên giúp đỡ tôi. Tôi dường như đã quen có cậu bên cạnh. Đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ những ngày cậu mất tích, tôi sợ cậu sẽ lại rời xa tôi lần nữa... Nhưng... nhưng tôi...”

“... Em ngốc lắm!” Lý Triết Vũ thở dài một tiếng, mỉm cười rồi buông tay tôi ra, “Hựu Tuệ, tôi sẽ luôn ở bên cạnh em. Thực ra khi rơi vào giằng co, tôi đã hối hận vô cùng, tôi sợ không thể bảo vệ em được nữa. Tôi cũng giống như em, không còn đủ dũng khí để nếm trải nỗi đau khi mất em. Tôi không ép em phải học cùng trường với tôi, tôi sẽ nói rõ mọi chuyện với bố. Trong biển côi lòng tôi đã có một viên trân châu quý báu, tôi muốn đợi cô ấy tỏa sáng ột mình tôi.”

“Nhưng Lý Triết Vũ... Tôi không muốn sẽ trở thành gánh nặng cho cậu, tôi sợ sẽ là vật cản đường của cậu...”

“Hựu Tuệ...” Lý Triết Vũ vẫn nhìn tôi dịu dàng, ánh mắt đó như ngọn lửa bùng sáng, “Nơi có em là nơi tôi mới có thể hít thở được... Cho nên, hãy để tôi mãi mãi ở bên em.”

“...”

Nhìn vào tròng mắt màu cà phê của Lý Triết Vũ, chân tôi như bị đóng đinh. Khuôn mặt dịu dàng của Lý Triết Vũ như sưởi ấm lòng tôi...

Four

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Lý Triết Vũ không còn nhắc lại chuyện hôm đó nữa. Chúng tôi vẫn như mọi khi, mỗi buổi chiều đều đến thư viện ôn tập. Vũ chăm sóc tôi rất chu đáo.

Gần đây, Lăng Thần Huyền và Hiểu Ảnh đăng kí thi cào chuyên ngành thể dục và nghệ thuật. Ngoài giờ học văn hóa, mỗi ngày họ đều phải luyện tập các môn chuyên ngành. Còn Tô Cơ, sau buổi sinh nhật của Vũ có vẻ đã lên tinh thần. Mặc dù nhỏ ta vẫn ít nói, nhưng không còn né tránh tôi và Hiểu Ảnh nữa.

Tô Hựu Tuệ, mày cũng phải cố gắng vì giấc mơ của mình.

Ngày thi tốt nghiệp cuối cùng cũng tới, mặt trời hôm nay thức dậy rất sớm, chắc là để đón ngày thi. Tôi giờ tay về phía mặt trời, hít một hơi thật sâu bầu không khí trong lành. Hôm nay là ngày Tô Hựu Tuệ quyết định viết trang cuối cùng trong cuộc đời cấp ba.

Ừm... Sao thế này? Sao tôi thấy váng đầu thế nhỉ?...

Tôi bắt giác day day huyết thái dương, tình cờ phát hiện ra không biết từ lúc nào, trên trán mình lấm tấm mồ hôi.

Phù... Chắc tối qua tôi mãi làm bài tập quá nên quên chưa đóng cửa sổ, chắc là tôi bị cảm rồi... Mà thôi, bây giờ không phải lúc để ý đến mấy chuyện này nữa. Tôi phải thể hiện sức mạnh của mình trong kì thi tốt nghiệp. Công chúa Milan đâu thể gục ngã dễ dàng như thế được.

Hắt xì... Tô Hựu Tuệ, nhất định mày phải giành được vị trí số một.

Trên đường đều là những học sinh đang tới trường thi, người thì nheo nhồm như không, người thì nhú mày dăm chiêu. Ngày thi cuối cùng đã đến, các “sĩ tử” phải có đủ dũng khí để đối mặt với thách thức đầy chông gai này, hướng hồ tôi đường đường là công chúa Milan, ngọc nữ Minh Đức.

“Chào em, Hựu Tuệ!” Vừa bước vào lớp tôi đã nhìn thấy Lý Triết Vũ. Không ngờ tôi và Lý Triết Vũ lại thi cùng một nơi. Tôi thấy lòng mình nhẹ nhõm hẳn, giống như trút bỏ được gánh nặng.

Nhìn thấy ánh mắt ấm áp của Lý Triết Vũ, tôi thấy vững vàng và yên tâm hơn...

“Ồ! Hựu Tuệ!” Lý Triết Vũ nhìn tôi từ đầu đến chân, sau đó đột nhiên nhú mày, “Mặt em hơi đỏ, trên trán còn có mồ hôi... Em thấy khó chịu ở đâu không?”

“Đợi đã!” Lý Triết Vũ giơ tay ra, đặt lên trán tôi xem nhiệt độ.

Tôi nhanh như cắt, chặn tay Lý Triết Vũ lại, mỉm cười lắc đầu, “Không sao đâu, chắc là tôi phấn khởi quá nên cả người mới nóng bừng lên ấy mà, không sao đâu.”

“Thật hả?” Lý Triết Vũ ngờ vực nhú mày, dường như không tin lắm.

“Ừ! Yên tâm, không sao đâu mà!” Tôi gạt đầu quả quyết, rồi quay người lại nhìn, “Lý Triết Vũ, sắp vào giờ thi rồi, cậu không cần phải lo cho tôi đâu, tự mình nhất định phải cố gắng nhé.”

“...”

Lý Triết Vũ đang do dự thì thầy giám thị đã cầm tập giấy thi bước vào phòng: “Tất cả các em hãy ngồi vào chỗ tôi đã đánh số báo danh, sắp bắt đầu thi rồi.”

Reng reng reng!

Tôi dùng tay đập lên trán, muốn cho cái đầu nặng trĩu của mình tỉnh lại.

Tô Hựu Tuệ, gắng lên nào! Hựu Tuệ, mày nhất định phải kiên cường lên.

Phòng thi yên tĩnh vô cùng, chỉ còn nghe tiếng thầy giáo phát giấy thi. Tôi cố hết sức hít một hơi thật sâu, sau đó bình tĩnh mở giấy thi, chuẩn bị viết đáp án.

Ồ... Sao thế này nhỉ? Mắt... mắt tôi hoa lên. Cảm giác như cả căn phòng đang quay vòng vòng, không tài nào nhìn thấy những chữ chỉ chút trên đề thi.

“Tô Hựu Tuệ, đã bắt đầu tính giờ làm bài rồi, đề thi của em có vấn đề gì à?” Thấy tôi ngồi đực mặt ra, thầy giám thị ngạc nhiên đi đến bên cạnh tôi.

“Ồ... Không... Không ạ...” Tôi lau mồ hôi trên trán, vội vã lắc đầu, sau đó tay nắm chặt bút, gắng hết sức tập trung.

Xoạt xoạt xoạt...

Căn phòng chỉ còn lại tiếng ngòi bút viết trên giấy, thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút. Tôi vừa lau mồ hôi trên trán, vừa gắng viết thật nhanh cho kịp tốc độ...

Phù, cuối cùng tôi cũng đã làm xong bài thi. Tôi thở phào nhẹ nhõm, nhưng đầu hơi váng, quay mòng mòng.

“Tô Hựu Tuệ, em thấy khó chịu à?” Thầy giám thị nhìn tôi, rồi chậm chậm bước tới.

“Không ạ, em rất...” Tôi ngược đầu lên nhìn thầy giám thị, muốn mỉm cười trả lời thầy là em rất khỏe nhưng vùng thái dương bỗng đau buốt, trước mắt đột nhiên xuất hiện ánh sáng trắng. Thầy giám thị cách tôi càng lúc càng xa, cả phòng học như bị lốc xoáy bốc lên, không những chuyển động...

Tôi như bay lơ lửng trong không trung, rồi nằm gọn trong một vòng tay ấm áp, có mùi hương cỏ thơm dịu dịu...

Lẽ nào... là Lý Triết Vũ. Tôi đang ở trong phòng thi cơ mà, sao lại bị ảo giác nhỉ?

...

“Hựu Tuệ, Hựu Tuệ...” Giọng nói này... Hình như Lý Triết Vũ đang gọi tôi...

Tôi gắng hết sức mở mắt, lơ mơ nhìn thấy khuôn mặt vui mừng của Lý Triết Vũ.

“Lý... Triết Vũ?” Tôi lấy tay dụi mắt rồi định thần ngồi dậy, nhưng đột nhiên thấy đầu mình đau như búa bổ, thế là lại nằm vật xuống giường.

“Đã đỡ nhiều chưa?” Lý Triết Vũ ngồi bên mé giường, nhẹ nhàng dùng khăn lau mồ hôi cho tôi.

“Lý Triết Vũ... Xảy ra chuyện gì vậy? Tôi... sao tôi lại ở phòng y tế?” Tôi mở mắt ra, ngó nghiêng xung quanh, thấy mình không còn ở trong phòng thi nữa.

“Hựu Tuệ, lúc này em bị sốt cao quá nên ngất xỉu, nên tôi mới đưa em tới đây.” Lý Triết Vũ giúp tôi kéo chăn, “Vừa rồi bác sĩ đã tiêm cho em một mũi hạ sốt. Bây giờ em nên nằm đây nghỉ ngơi.”

“Nghỉ á?...!” Tôi giống như bị luồng điện một trăm vôn giật, muốn ngồi bật dậy, nhưng đầu đau như búa bổ nên không thể gắng gượng nổi. “Tôi không thể ở đây được. Còn thi nữa...”

“Hựu Tuệ...” Thấy tôi bị kích động, Lý Triết Vũ ấn tôi nằm xuống, sau đó mỉm cười lắc đầu, “Nếu em miễn cưỡng quá thì sẽ ảnh hưởng tới các bài thi khác đây. Nghe tôi nói, em ở đây nghỉ ngơi. Em có muốn uống nước không? Tôi rót giúp em một cốc.”

“Nhưng Lý Triết Vũ... thế thì... bài thi của cậu, cậu đã thi xong chưa?” Thấy Lý Triết Vũ lom khom rót nước, tôi bỗng thấy ấm áp lạ lùng.

Lý Triết Vũ quay lại nhìn tôi. Cậu ấy mỉm cười, rồi dung ngón tay thon dài chỉ lên trán tôi: “Đối với tôi, còn có gì quan trọng hơn em?”

Thịch thịch thịch...

“Hựu Tuệ, em không sao chứ?” Lý Triết Vũ bỗng căng thẳng dùng tay thử nhiệt độ trên trán tôi, “Chắc là em lại sốt nữa rồi, mặt đỏ ửng cả lên.”

“Không có, tôi... rất khỏe...” Không hiểu tại sao Lý Triết Vũ hốt hoảng đến thế, tôi liền đưa tay sờ lên má mình. Oái, nóng quá!

“Tôi đi gọi bác sĩ nhé!” Lý Triết Vũ đứng lên định đi ra ngoài, tôi kéo tay cậu ấy lại.

“Tôi... tôi có thể hỏi cậu một câu không?”

“Được, em hỏi đi.” Ánh mắt của Lý Triết Vũ ẩn chứa sự dịu dàng và yêu thương. Từ lần đầu gặp nhau, cậu ấy luôn lặng lẽ ở bên cạnh tôi.

“Hựu Tuệ, bà đã bao giờ nghĩ, nếu một ngày nào đó Lý Triết Vũ không ở bên cạnh bà nữa thì bà sẽ thế nào không?”

Lời nói của Tô Cơ lại vang lên bên tai tôi, tôi hít một hơi sâu, dừng cảm nhìn thẳng vào mắt Lý Triết Vũ: “Lý Triết Vũ... Sao... sao cậu lại thích tôi? Vì tôi mà chấp nhận rơi xuống giếng cổ, ngay cả kì thi quan trọng nhất cũng bỏ...”

Ánh mắt của Lý Triết Vũ bỗng sáng lên, hình như cậu ấy rất ngạc nhiên khi nghe thấy câu hỏi đó. Nhưng rất nhanh, đôi mắt đó lại dịu dàng như mọi khi, cậu ấy quay người nhìn bầu trời xanh trong bên ngoài cửa sổ, dường như để tìm ra đáp án gì đó.

“Tại sao ư?... Thực ra tôi cũng từng tự hỏi mình câu đó. Em lúc nào cũng vững vàng và tràn trề sức sống. Dù trong mắt mọi người em giỏi giang, hoàn mỹ, nhưng không biết tại sao trong mắt tôi, em lại cần được nâng niu, bảo vệ, cần nhiều tình yêu...”

Nghe Lý Triết Vũ nói vậy, trong đầu tôi hiện ra những hoài niệm trước đây.

Làn gió ấm áp thổi bên con phố Angel, lần đầu tiên Lý Triết Vũ giơ tay ra, giúp tôi không bị giẫm vào vạch vàng ranh giới.

Gió đêm thanh mát trên lầu vọng tinh,, nhìn về mặt thất thần của Lý Triết Vũ giống như một đứa trẻ mất đồ chơi của mình mà không thể khóc thành tiếng.

Trong lòng giếng cổ, khuôn mặt dịu dàng của Lý Triết Vũ dần dần biết mất, câu nói của cậu ấy khiến tôi dần vật khờ nguôi: “Hựu Tuệ, tôi sẽ mãi mãi ở bên cạnh em!”

“Xin.... Xin lỗi... Vì tôi mà cậu đã chịu biết bao khổ sở, lỡ mất bao nhiêu cơ hội hạnh phúc.” Nhìn tấm lưng dịu dàng của Lý Triết Vũ (sao cái gì cũng dịu dàng hết vậy nhỉ?), tôi khe khẽ nói một lời xin lỗi. Nhưng những gì Lý Triết Vũ đã bỏ ra cho tôi, làm sao có thể bù đắp chỉ bằng một câu nói...

Lý Triết Vũ vẫn không quay người lại, chỉ im lặng ngắm bầu trời xa xăm rồi nói: “Hựu Tuệ, từ trước đến giờ tôi không đủ dũng khí để nói ra câu này, thậm chí ngay cả bây giờ tôi cũng chưa đủ dũng khí. Nhưng trong lòng tôi dù đã nói hàng nghìn hàng vạn lần cũng không đủ... Hựu tuệ à...”

“Hả?”

“Chỉ cần em ở bên tôi, có khổ đến đâu tôi cũng vượt qua được.”

Bên ngoài cửa sổ có một luồng gió ấm lùa vào, thổi tung vạt áo của Vũ, thổi cả những lọn tóc trước trán tôi bay bay.

Five

“Lễ tốt nghiệp trường Minh Dương xin được bắt đầu!”

Không sai! Tôi đã thuận lợi vượt qua kì thi tốt nghiệp, trở thành đại biểu học sinh xuất sắc của trường cấp ba Minh Dương. Ngày hôm đó, tôi ngoan ngoãn nghe lời Lý Triết Vũ, nghỉ ngơi trong phòng y tế nên đã hết sốt hoàn toàn, sau đó có thể thi môn tiếp theo được.

Tuy kết quả thi vẫn chưa chính thức công bố, nhưng tôi hoàn toàn tin vào khả năng của mình.

“Tiếp theo, xin mời bạn Tô Hựu Tuệ thay mặt các học sinh lên phát biểu!”

Rào rào rào!

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt, tôi cầm bài phát biểu dày cộp, mỉm cười rời khỏi chỗ ngồi, bước lên bục lễ đài trên sân vận động, sau đó bắt đầu đọc bài phát biểu lễ tốt nghiệp.

“Các bạn thân mến, trong thời tiết ấm áp, tràn ngập ánh nắng, thay mặt cho toàn thể học sinh lớp mười hai trường Minh Dương, em xin gửi lời cảm ơn sâu sắc đến các thầy cô giáo đã chỉ bảo và giúp đỡ chúng em trong thời gian qua. Chúng em sẽ không bao giờ quên quãng thời gian ba năm cấp ba...”

Không biết do tôi nhập tâm quá hay bị những tiếng khóc nức nở bên dưới làm cho cảm động, giọng tôi bỗng nghẹn ngào.

“Hi vọng mỗi người chúng ta sẽ cố gắng đuổi theo giấc mơ của mình, hẹn gặp lại ở tương lai. Xin cảm ơn các bạn.”

Rào rào rào...

Sau khi bài phát biểu kết thúc, khắp sân vận động rộ lên những tràng vỗ tay như sấm dậy. Tôi cúi gập người một góc chín mươi độ, xúc động đến nỗi mắt đỏ hoe.

“Cảm ơn em, Tô Hựu Tuệ!” Cô Bạch Ngưng đi lại vỗ vai tôi, sau đó gật đầu, “Tiếp theo đây, ban lãnh đạo nhà trường sẽ công bố một tin tốt lành có liên quan đến khu biệt thự số 23 phố Angel.”

Tôi nhanh chân bước xuống lễ đài, Hiểu Ảnh và Tô Cơ đứng bên cạnh háo hức chờ đợi cô Bạch nói tiếp. Những học sinh xung quanh cũng ghé tai nhau thì thầm, chờ đợi thời khắc quan trọng.

“Hơn một năm qua, việc xây dựng lại khu biệt thự số 23 phố Angel cuối cùng cũng hoàn tất. Có điều...” nói đến đây, cô Bạch Ngưng đang cười đột nhiên dừng lại, mắt nhìn về một hướng nào đó, “Có điều... việc xây dựng lại số 23 phố Angel thực ra đã có thay đổi so với dự kiến. Thay vì phá bỏ khu biệt thự số 23 để mở đường thì nó sẽ được xây mới lại hoàn toàn. Hôm nay là ngày tốt nghiệp của học sinh lớp mười hai, và cũng là ngày khánh thành số 23 phố Angel mới. Sau đây xin mời em Lý Triết Vũ lên phát biểu về số 23 phố Angel mới.”

Lý Triết Vũ á? Số 23 phố Angel mới ư?

“Các bạn thân mến!” Lý Triết Vũ nở nụ cười đẹp mê hồn, khẽ gật đầu với mọi người bên dưới, trên sân vận động đột nhiên rộ lên tiếng gào rú của các nữ sinh, “Trước tiên, tôi thay mặt cho tập đoàn Lý Thị, rất vui mừng vì đã góp chút công sức của mình cho trường Minh Dương. Số 23 phố Angel là biểu tượng tinh thần của trường Minh Dương, nó trải qua biết bao phong sương, từng bước chứng kiến sự trưởng thành của trường Minh Dương, và còn lưu giữ cả những hồi ức tươi đẹp của tất cả chúng ta. Tôi hi vọng sẽ mang đến một diện mạo hoàn toàn mới cho số 23 phố Angel, để nó có thể sống mãi cùng với trường Minh Dương, làm chứng cho những thời khắc huy hoàng...”

Rào rào rào!

“Tuyệt lắm! Lý Triết Vũ tuyệt lắm!”

“Trường Minh Dương muôn năm! Số 23 phố Angel muôn năm!”

Trên sân vận động bỗng vang lên tiếng hoan hô như sóng thần, tất cả mọi người đều rời khỏi chỗ ngồi, giơ hai tay lên rồi hét to vào khoảng trời cao xanh, giống như trời xanh có thể ghi lại những lời nói của họ vậy.

“Biệt thự cổ số 23 phố Angel đã trở thành thư viện Angel, các bạn sẽ là những vị khách đầu tiên. Bây giờ chúng ta có thể tham quan thư viện.”

“Hura!”

Trong tiếng hoan hô rầm trời, tất cả các học sinh dự lễ tốt nghiệp đều lần lượt bước ra khỏi trường, háo hức đi tới số 23 phố Angel mới.

Đúng là niềm vui bất ngờ... Dường như mọi người đều ôm ấp niềm hi vọng vô hạn, đây cũng là lần cuối chúng tôi ở trường Minh Dương.

“Ồ? Vải bạt che xung quanh số 23 phố Angel đều được gỡ ra hết rồi.”

“Woah! Tường PK! Tường PK kia. Hay quá! Nó đã được phục hồi lại nguyên trạng... Ừm, phải gọi là xây ại mới đúng! Ha ha ha!”

Nhìn thấy trước mặt là số 23 phố Angel sang sửa và gọn ghẽ, chúng tôi ai nấy đều xúc động vô cùng.

Tôi theo sau Lý Triết Vũ, bước vào cánh cổng mới toanh của số 23 phố Angel, sau đó đi theo con đường lát đá dẫn vào sâu bên trong số 23 phố Angel.

“Đúng rồi... Vũ, cậu cừ lắm! Khu biệt thự số 23 cũ giờ chẳng khác nào vườn cây.” Lăng Thần Huyền miệng huýt sáo, vui vẻ ngắm nhìn hoa cỏ và cây cối được xếp gọn gàng hai bên đường.

“Ở đây trồng cây cỏ cầu cả bốn mùa. Mỗi mùa sẽ có một cảnh sắc riêng.” Lý Triết Vũ tươi cười giải thích cho chúng tôi, “Còn về giếng cổ, tôi vẫn giữ nguyên như cũ, không chỉnh sửa nhiều. Cái hang ngầm lần trước chúng ta xuống đã bị bịt kín lại rồi.”

“Hự Tuệ, Tô Cơ! Chúng ta mau vào xem thôi. Hiểu Ảnh muốn đi vào thư viện xem cơ.” Hiểu Ảnh nhìn ngó xung quanh, giục chúng tôi ầm lên.

“Được rồi! Được rồi! Bà sốt ruột cái gì chứ?” Tô Cơ dùng ngón tay ấn vào đầu Hiểu Ảnh, sau đó bước vào thư viện.

Woa... Thư viện đẹp quá!

Đại sảnh cao rộng, trên trần có treo đèn pha lê rực rỡ, bốn bức tường xung quanh có bốn cánh cửa rộng, bất kể lúc nào ánh sáng cũng có thể xuyên qua cánh cửa sổ chiếu xuống sàn thư viện. Cả thư viện lấy màu trắng làm chủ đạo nên rất bắt mắt. Vừa bước vào, chúng tôi đã nhìn thấy một bức tượng thiên sứ màu trắng, khiến cả thư viện thánh thiện và yên tĩnh hơn hẳn.

Rất nhiều học sinh tập trung ở đại sảnh, họ vừa ngắm nghía vừa bàn tán xôn xao.

“Các em trật tự nào!” Đột nhiên từ phía trái đại sảnh bước ra một người. Người đó chính là chú Nhã Văn, “Hôm nay là ngày tốt nghiệp của các em, tôi muốn gửi lời chúc phúc từ tận đáy lòng đến các em.”

Bốp bốp bốp!

Mọi người nhìn thấy chú Nhã Văn liền vui vẻ vỗ tay.

“Hôm nay là ngày khai trương thư viện nên tôi muốn cho các em xem một món đồ cổ của trường Minh Dương.”

Chú Nhã Văn tiến ra giữa đại sảnh, giơ tay kéo tấm vải đỏ sau lưng, để lộ ra một cái máy chiếu cổ.

Máy chiếu cổ ư? Là cái máy chiếu cổ mà chúng tôi phát hiện ra ở trong hang. Tôi và Lý Triết Vũ ngạc nhiên nhìn nhau, định tới gần xem sao nhưng lại bị “bức tường người” phía trước chặn lại.

“Hiểu Ảnh nhận ra rồi! Hiểu Ảnh nhận ra rồi! Đây là cái máy chiếu cổ mà chúng ta phát hiện ra ở dưới hang.” Hiểu Ảnh vỗ tay kêu lên.

“Các em thân mến!” Chú Nhã Văn mỉm cười nhìn mọi người đang xì xào bàn tán, “Chiếc máy chiếu này ghi lại lịch sử của trường Minh Dương, nên ngài chủ tịch và hai vị hiệu trưởng quyết định đặt nó ở trong thư viện Angel, để các học sinh trường Minh Dương có thể hiểu rõ lịch sử lâu đời của trường. Hôm nay. Các em sẽ là những vị khán giả đầu tiên, hãy để tôi giải thích ọi người.”

Bốp bốp bốp!

Chú Nhã Văn mỉm cười rồi xoay chiếc chìa khóa trong tay. Máy chiếu lập tức phát ra tiếng “lạch cạch” rồi bắt đầu chiếu lên phòng.

Í! Lạ thật, sao máy chiếu lại hoạt động được nhỉ? Trái tim thiên sứ đặt trong máy đã bị đánh cắp rồi cơ mà...

Ánh sáng trong đại sảnh dần tối đi, chỉ có ánh sáng của máy chiếu càng lúc càng rõ, trên màn hình hiện lên một bức ảnh cũ kĩ:

Trong bức ảnh có hai người ăn mặc khác hẳn nhau. Một người mặc trang phục cổ phương Tây, trên đầu đội chiếc mũ lễ phục; một người khác để tóc dài, ăn mặc rất giống thời nhà Thanh. Họ đang tươi cười đứng trước căn nhà rất đẹp...

Theo sự chuyển động của hình ảnh, tiếng nói của chú Nhã Văn văng vẳng:

“Bức ảnh này đưa chúng ta về một trăm năm trước, khi đó đang nở rộ phong trào Dương Vụ(1). Văn hóa Tây Âu vừa mới du nhập vào nước ta. Hai người trên bức ảnh là những người đầu tiên sang lập ra trường Minh Dương. Tuy họ đến từ hai nền văn hóa khác nhau nhưng lại có tư tưởng giáo dục giống nhau nên đã cùng bắt tay lập ra trường Minh Dương...”

Các bức ảnh tiếp tục chiếu lên, xuất hiện một tấm hình mới:

Vẫn là hai người đó, nhưng đằng sau họ có mấy thanh niên trạc tuổi như chúng tôi, đều để bím tóc dài. Đường như họ đang tổ chức nghi lễ gì đó, vừa đốt pháo vừa treo cờ, còn sau lưng họ vẫn là ngôi nhà đó...

“... Trường Minh Dương là sự kết hợp hoàn hảo giữa tư tưởng giáo dục phương Đông và phương Tây. Trường luôn tôn trọng hai quy tắc đó là: Tự do đổi mới, nhưng vẫn giữ gìn bản sắc văn hóa riêng. Cũng chính vì thế mà trường rất nổi tiếng, trở thành một trong những học viện danh tiếng nhất thời bấy giờ...”

Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn lên phong chiếu. Ngay cả Hiếu Ảnh mọi khi hiếu động, miệng như tép nhảy thế mà cũng không nói một lời nào, nhìn chăm chăm những bức hình phía trước. Xem ra mọi người đều rất tự hào trước những dấu ấn lịch sử của trường.

(1) Phong trào xây dựng công nghiệp “tự cường” của giai cấp phong kiến nhà Thanh (Trung Quốc) từ những năm 60 – 90 thế kỷ 19

Máy chiếu lại hiện lên một bức ảnh:

Lần này dường như hai người sáng lập ra trường Minh Dương đang tranh chấp nhau. Những người thanh niên đằng sau cũng chia làm hai phe, họ cầm cờ, đứng sang hai bên, chỉ có một thứ không thay đổi đó là căn nhà...

Tất cả mọi người đều háo hức chờ đợi lời giải thích của chú Nhã Văn.

“... Đáng tiếc là về sau, hai tư tưởng giáo dục này đối chọi nhau và cuối cùng phát sinh mâu thuẫn giữa hai phe. Họ tranh chấp, đấu đá với nhau bằng bạo lực, thậm chí có cả người bị chết và bị thương. Đây chính là cuộc thánh chiến Minh Dương nổi tiếng trong lịch sử trường.”

...

Chúng tôi rùng mình khi nhìn thấy những hình ảnh máu me xuất hiện trên phong chiếu. Trong phòng chỉ còn nghe thấy tiếng nói văng vẳng của chú Nhã Văn. Chúng tôi cũng theo những chuyển động của bức ảnh, quay về quá khứ xa xôi, đi cùng những năm tháng lịch sử đầy biến động của trường Minh Dương...

Đột nhiên phong chiếu đen ngòm mất năm giây, tiếp đó xuất hiện một bức ảnh tuyệt vời...

“Hơ, sao lại hết rồi?”

“Thưa thầy, kết thúc rồi ạ?”

Mọi người bắt đầu rối lên như cào cào. Ai cũng đổ dồn ánh mắt về phía chú Nhã Văn để dò hỏi.

“Ha ha ha ha!” Đúng lúc này, trong thư viện vang lên tiếng cười giòn tan, khiến mọi người đều sợ thót tim.

“Ngài... ngài chủ tịch?” Ngay cả chú Nhã Văn cũng giật mình. Khi chú Nhã Văn vừa ngược đầu lên nhìn thì tiếng nói sang sảng ấy lại vang lên.

“Các em thân mến, thầy chính là ngài chủ tịch trường đáng kính của các em đây.” Quả nhiên là ngài chủ tịch, tôi và mọi người đều ngạc nhiên đến trố mắt, sau đó bắt đầu loay hoay đi tìm kiếm khắp nơi, “Mọi người đừng tìm thầy làm gì ắt công, đây là băng ghi âm, hôm nay thầy nhờ thầy Nhã Văn phát đoạn băng này thực ra có hai nguyên nhân: Thứ nhất, thầy muốn cảm ơn một người hùng, người đã mang trái tim thiên sứ trao trả lại cho chủ cũ, để chúng ta có thể được tận mắt ngắm nhìn những quang cảnh lịch sử đáng quý...”

Trái tim thiên sứ đã được trao trả lại rồi ư? Ai đã mang nó về?... Tôi đột nhiên thấy đầu óc mình rối loạn.

Tôi nhìn Lý Triết Vũ, cậu ấy cũng đang nhìn tôi.

“Thứ hai, thầy muốn để cho các em hiểu rõ một điều: Lịch sử của trường Minh Dương đã cho chúng ta một bài học quý báu. Từ trước tới giờ trường Sùng Dương luôn coi trọng tự do đổi mới, giống như một ngọn giáo có sức công phá mạnh mẽ. Còn trường Minh Đức thì lại cẩn trọng giữ gìn bản sắc, giống như một chiếc khiên vững vàng, kiên định. Khi chúng ta cùng cầm chiếc giáo và chiếc khiên lên chiến đấu với kẻ địch bên ngoài thì sẽ luôn giành chiến thắng. Nhưng nếu mọi người lấy chính ngọn giáo đó đâm vào chiếc khiên, cuối cùng sẽ chỉ còn lại một thứ, đó chính là sự hủy diệt. Khi hai tư tưởng khác nhau cùng hòa hợp làm một

thì mới có thể tạo nên sức mạnh vô song... Ngoài ra, thầy cũng muốn cảm ơn Tô Hựu Tuệ và các bạn em, vì các em đã dùng niềm tin của mình để bảo vệ kho báu số 23 phố Angel. Thầy hi vọng các em sẽ hiểu được một điều: Lịch sử đẫm máu và nước mắt của học viện Minh Dương mới thực sự là bài học đắt giá dành cho các học sinh trong trường và đây cũng chính là kho báu quý giá nhất của khu biệt thự số 23 phố Angel."

Tiếng của ngài chủ tịch chợt ngừng lại, máy chiếu không còn hiện hình nữa. Chú Nhã Văn nhìn chúng tôi với ánh mắt sâu xa.

"Ha ha ha ha!" Tiếng cười khoái trá của ngài chủ tịch lại vang lên, "Các con yêu quý, chúc các con nắm vững được những tinh túy của hai trường phái trong trường Minh Dương. Còn nữa, đừng bỏ lỡ mất phần tuyệt vời nhất của lễ tốt nghiệp nhé. Tạm biệt!"

Phần tuyệt vời nhất của lễ tốt nghiệp á? Tôi vẫn chưa kịp định thần thì đã thấy mọi người nhón nháo cả lên.

"Oa! Vũ! Em muốn xin một cái cúc áo của anh làm kỉ niệm!"

"Anh Lăng Thần Huyền! Cho em xin một cái cúc áo."

Mới đầu tôi vẫn không hiểu lời của ngài chủ tịch nghĩa là gì. Nhưng khi bên cạnh vang lên tiếng kêu la như nổ bom nguyên tử. Tôi mới vỡ lẽ, "phần tuyệt vời nhất của lễ tốt nghiệp" chính là một trong những truyền thống của trường, trong ngày lễ tốt nghiệp, nếu lấy được cúc áo thứ hai trên đồng phục của nam sinh mà mình thích thì sẽ giành được tình yêu của cậu ấy, cả đời hạnh phúc bên nhau.

"Mọi người mau trốn cùng Hiểu Ảnh!" Hiểu Ảnh cuống cuống kéo tay tôi lao ra ngoài.

Cả Lý Triết Vũ, Lăng Thần Huyền và Tô Cơ cũng chạy theo. Năm người chúng tôi chạy một mạch lên đài thiên văn.

Lăng Thần Huyền hai tay chống đầu gối rồi thở gấp. Lý Triết Vũ thì đang vỗ ngực điều chỉnh lại nhịp thở, đứng dựa vào lan can. Hiểu Ảnh thì phụng phịu, còn Tô Cơ thì vừa lau mồ hôi vừa lấy tay quạt lấy quạt để. Trông thấy bộ dạng thê thảm của họ, tôi bỗng phì cười, sau đó ôm bụng cười ngặt nghẽo.

"Vũ, sao cậu lại xây số 23 phố Angel thành thư viện?" Lăng Thần Huyền đi đến bên cạnh Lý Triết Vũ, đặt tay lên vai Vũ, "Công trình đó không nhỏ chút nào. Bố cậu sao lại chịu bỏ tiền ra làm việc thiện vậy? Ha ha ha!"

"Vì những kỉ niệm đẹp của chúng ta đều ở số 23 phố Angel..." Lý Triết Vũ ngược đầu lên. Chỗ tôi đứng có thể trông thấy khuôn mặt nhìn nghiêng của cậu ấy. Những đường nét tinh xảo trên khuôn mặt cậu ấy khiến tôi không thể rời mắt.

"Xì, vì ở đây có kỉ niệm cậu và Hựu Tuệ chứ gì?" Lăng Thần Huyền đâm vào vai Lý Triết Vũ, sau đó cười ha ha.

"Đúng thế, đúng thế. Nhất định là vì liên quan tới Hựu Tuệ." Hiểu Ảnh cũng vỗ tay đét một cái. Mặt tôi nóng bừng như bị nướng trên lò.

"Hựu Tuệ..." Lý Triết Vũ từ từ đi tới chỗ tôi, sau đó nhìn thẳng vào mắt tôi, "Đây là món quà tốt nghiệp tôi tặng em, em có thích không?"

Câu nói của Lý Triết Vũ như dòng điện đánh trúng người tôi, khiến tôi chết đứng tại chỗ.

"Tôi chỉ hi vọng có thể giữ lại những hồi ức đẹp ở số 23 phố Angel. Nếu có một ngày nào đó em rời xa tôi, ít ra tôi cũng còn một nơi để nhớ về em... Dù điều đó không thể làm vui đi nỗi đau, nhưng cũng là một sự ủi..."

"Lý Triết Vũ, tôi..."

"Hựu Tuệ, em hãy làm những việc mà mình thích, còn tôi sẽ ở bên em mãi mãi..." Lý Triết Vũ không đợi tôi kịp nói lời nào đã đi gần tới, "Tôi vẫn đợi... nên... hãy hứa với tôi, tôi sẽ đợi được một câu trả lời."

"Oa! Ái cúc áo thứ hai của Lý Triết Vũ đâu rồi nhỉ?" Hiểu Ảnh đột nhiên chạy đến trước mặt tôi, chỉ vào ngực Lý Triết Vũ nói.

“Vũ, sao cậu nỡ đưa cúc áo cho người khác, không sợ Hựu Tuệ buồn sao?” Lăng Thần Huyền cũng đi tới góp vui.

“Tiểu Huyền Huyền, mai đi tìm cùng Hiểu Ảnh xem. Nhất định là rơi trong đại sảnh rồi.” Hiểu Ảnh kéo Lăng Thần Huyền và Tô Cơ chạy ra cửa đài thiên văn, “Tô Cơ cũng phải đi cùng.”

“Hiểu Ảnh...” Lý Triết Vũ chưa kịp ngăn Hiểu Ảnh, thì nhỏ ta đã kéo Lăng Thần Huyền và Tô Cơ đi mất dạng.

Gió thổi nhẹ, thổi bay vạt áo trắng của Lý Triết Vũ, ánh sang chiếu lên người cậu ấy giống như được kích sang lên mấy nghìn lần. Thật chói mắt!

“Hựu Tuệ, em xem này!” Lý Triết Vũ quay người đi tới trước mặt tôi, khẽ đưa tay ra trước mặt tôi. Tôi cúi đầu nhìn vào lòng bàn tay của Vũ thì phát hiện một cái cúc áo trong suốt.

“Đây là... cúc áo cậu?” Tôi há hốc miệng, “Tôi đi gọi Hiểu Ảnh lại...”

“Hựu Tuệ!” Lý Triết Vũ vội nắm tay tôi, tay tôi bỗng run lên bần bật. Cậu ấy buông tay tôi ra, “Chiếc cúc này là tình yêu... của tôi, tôi muốn tặng nó cho người mà tôi yêu thương nhất, để nó có thể ở bên em mãi mãi. Hựu Tuệ, hãy giữ nó giúp tôi nhé...”

“Giữ giúp cậu ư?” Tôi khẽ cầm chiếc cúc áo lên, hơi ẩm truyền từ đầu ngón tay đi khắp cơ thể, còn có cả mùi thơm dịu dịu của cỏ. (Chỉ là giữ gìn thôi, hông có gì cả, hehe)

“He he he! Công cháu Hựu Tuệ và hoàng tử Vũ cuối cùng cũng hạnh phúc bên nhau.” Hiểu Ảnh nhảy ra khỏi cửa, phía sau là Lăng Thần Huyền và Tô Cơ. Hóa ra họ cố tình đi khỏi.

“Hiểu Ảnh, bà đừng nói lung tung!” Tôi đỏ mặt quay đầu nhìn Hiểu Ảnh, lại thấy Tô Cơ đang đứng phía sau cười ma mãnh.

Mặt trời lơ lửng trong không trung, bóng của năm người chúng tôi như in lên bức tường của đài thiên văn.

Có thể thời gian sẽ khiến mọi thứ xung quanh thay đổi nhiều, nhưng giữa chúng tôi luôn có một ước hẹn đó là: Không bao giờ xa cách...

64. Q.12 - Chương 5: Dạ Khúc Ánh Trăng

Địa điểm:

Nhà Tô Cơ

Vườn hoa trường Minh Dương

Ga tàu điện ngầm Milan

Sân bay Milan

Nhà Kim Nguyệt Dạ (có nhà Kim Nguyệt Dạ mà chả thấy Dạ xuất hiện đâu, thông báo trước .n)

Nhân vật:

Tô Hựu Tuệ: Nữ sinh lớp 12 trường cấp III Minh Dương

Bạch Tô Cơ: nt

Khâu Hiểu Ảnh: nt

Lý Triết Vũ: Nam sinh lớp 12 trường cấp III Minh Dương

Lăng Thần Huyền: nt

Thôi Khởi Thánh: Hiệu trưởng trường Sùng Dương cũ

One

Reng!

Tôi bấm chuông nhà Tô Cơ.

Nhỏ Hiểu Ảnh mới sáng sớm đã gọi tôi dậy, nói là muốn có những giây phút tươi đẹp hàn gắn lại Tuyệt Đại Tam Kiều, nhưng tôi đã đến điểm hẹn mà nhỏ ta vẫn không thấy mặt mũi đâu.

Két!

“Ồ! Tô Hựu Tuệ à?” Lúc tôi đang lau bầu một mình thì cửa mở toang ra, một người thò đầu ra...

“Ồi! Là thầy Thôi ạ? Sao thầy lại...?”

“Ha ha ha, hôm nay cô Bạch có khách nên thầy đến giúp cô ấy!” Thầy Thôi ngại ngần cười rồi mở cửa, tiện tay đưa cho tôi một đôi dép đi trong nhà, “Em đến tìm Tô Cơ hả? Nó đang ở trên lầu với Hiểu Ảnh, em cứ lên thẳng trên đó nhé.”

“Vâng! Em cảm ơn thầy ạ!” Tôi gật đầu, cúi gập người đi dép vào, sau đó bước rón rén tới trước cửa phòng Tô Cơ, định gõ tay gõ cửa...

“Tô Cơ, Hiểu Ảnh nghe Tiểu Huyền Huyền nói, lần trước cậu ấy với bạn cùng lớp đi ra bờ biển chơi thì nhìn thấy Dạ đấy!”

Sao cơ? Thấy Kim Nguyệt Dạ ư?

Lời nói của Hiểu Ảnh khiến tim tôi bỗng ngừng đập, bàn tay muốn gõ cửa dừng lại giữa không trung, tôi cảm thấy khó thở vô cùng.

“Kim Nguyệt Dạ ư? Cậu ấy làm gì ở bãi biển vậy?” Giọng Tô Cơ đầy ngạc nhiên.

“Không biết nữa...” Giọng Hiểu Ảnh đứt quãng, “Nhưng nghe Tiểu Huyền Huyền kể, bây giờ Dạ thăm lắm, trông gầy hơn trước nhiều... đã thế lại rất hung dữ...”

“Hung dữ á? Không thể nào...” Tô Cơ hét toáng lên, “Cậu ấy không đi học nữa à?”

“Hình như thế, Tiểu Huyền Huyền tìm Dạ để nói chuyện, muốn hỏi thăm tình hình hiện nay của Dạ, nhưng không biết tại sao Dạ tỏ ra rất bức dọc, đuổi thẳng cổ Tiểu Huyền Huyền đi, lại còn nói rằng Tiểu Huyền Huyền đừng có mà nhiều chuyện. Tiểu Huyền Huyền cũng bức Dạ lắm...”

“Làm sao có thể như thế được...” Tô Cơ thở dài nặng nề, “Đúng rồi, việc này Hựu Tuệ và Lý Triết Vũ có biết không?”

“Không biết...” Giọng Hiểu Ảnh tiu nghỉu.

“Hiểu Ảnh, bà đừng nói chuyện này với Hựu Tuệ và Lý Triết Vũ, có hiểu không hả?”

“Tại sao cơ?”

“Đồ ngốc!” Tô Cơ thở dài, “Bà nghĩ xem, Hựu Tuệ và Lý Triết Vũ chắc chắn sẽ thi đỗ vào trường đại học hàng đầu, nếu bây giờ để họ biết tình hình của Dạ, liệu họ còn tâm trí ôn thi không? Hơn nữa Dạ đuổi Tiểu Huyền Huyền là vì không muốn chúng ta biết tình hình hiện tại của cậu ấy, vì vậy chúng ta không nói ra là tốt nhất.”

“Híc híc... Hiểu Ảnh biết rồi!”

Hung dữ ư? Lại còn đuổi cả Lăng Thần Huyền sao? Người họ nói có phải là Kim Nguyệt Dạ mà tôi biết không?

“Nhưng... Hiểu Ảnh không hiểu tại sao Tô Cơ lại thu dọn hành lý?” Hiểu Ảnh tò mò hỏi.

Gì cơ? Thu dọn hành lý á?

“Hựu Tuệ, sao em lại đứng ở cửa?” Thầy Thôi bê ba cốc nước trái cây lên lầu, đứng ngay sau lưng tôi từ lúc nào.

Tôi gật bản mình, hoảng hốt gõ cửa phòng Tô Cơ.

“Em... đang... đang định vào bên trong...”

“Hả? Hựu Tuệ ư?” Nghe thấy có tiếng gõ cửa, Tô Cơ nhảy bật dậy, chạy đến mở cửa. Nhìn thấy tôi và thầy Thôi đứng bên cửa, nhỏ ta tròn mắt ngạc nhiên.

“Tô Cơ... tôi đến... đến thăm bà.” Tôi lúng túng mỉm cười với Tô Cơ.

“A... ừ...” Tô Cơ lấp bắp, ngượng ngịu kéo tôi vào phòng, sau đó quay người lại đỡ lấy cái khay trong tay thầy Thôi, “Bố cứ xuống giúp mẹ đi, ở đây có con rồi!”

“Ừ, bố biết rồi, nếu cần gì thì con cứ gọi bố.” Mặt thầy Thôi có vẻ không được tự nhiên lắm. Thầy ấy xoa xoa tay và rời khỏi phòng.

“Bố con bà...” Tôi nhìn vào mắt Tô Cơ và hỏi, “Bây giờ... đã nhận nhau rồi à?”

“Ừ!” Tô Cơ nở nụ cười nhàn nhạt, nhỏ ta đặt cốc nước xuống rồi bình tĩnh nói, “Thực ra, nếu bố không ủng hộ thì còn lâu mama mới cho tôi đi học thiết kế thời trang... Với lại tôi bây giờ cũng dần dần hiểu ra, không thể đổ lỗi cho bố. Tuy bây giờ bố con tôi vẫn chưa cư xử với nhau tự nhiên lắm, nhưng sau này... có lẽ sẽ ổn thôi. Bà cũng biết mà, tôi luôn... mong có một người bố.”

“Tô Cơ...” Tôi chăm chú nhìn khuôn mặt vui vẻ của Tô Cơ cùng nụ cười rất đỗi quen thuộc của nhỏ.

Đây mới chính là Tô Cơ, một Tô Cơ kiên cường luôn ở bên cạnh khuyến khích và ủng hộ tôi, cuối cùng nhỏ ta cũng trở lại làm Tô Cơ mạnh mẽ.

“Tô Cơ, tôi...” Tôi nắm lấy tay Tô Cơ, niềm vui bất ngờ khiến tôi không biết phải phản ứng ra sao.

“Hựu Tuệ...” Đôi mắt Tô Cơ ướt nhẹp, đột nhiên nhỏ ta sững người ra một lúc rồi nhéo tay tôi, “Nè nè, công chúa Hựu Tuệ của chúng ta... lèm bèm như bà cụ non từ bao giờ thế nhỉ? Hiểu Ảnh, bà nhớ quay lại cảnh vừa rồi cho tôi!”

“Yes, Madam! Hiểu Ảnh đã quay lại rồi!” Hiểu Ảnh dùng tay phải và tay trái của mình làm thành hình cái máy quay. “DV nhãn hiệu Hiểu Ảnh, bắt đầu quay nào!”

“Oái, Hiểu Ảnh xịn thật, hóa ra Hiểu Ảnh rôbốt biến hình!” Tô Cơ và tôi cười chảy cả nước mắt. Tô Cơ xoa đầu của Hiểu Ảnh.

“Không phải, Hiểu Ảnh là Powerpuff Gir(1)” Hiểu Ảnh đập tay bay bay, hét toáng lên, rồi ôm chặt lấy tôi và Tô Cơ.

“Ha ha ha ha ...” Chúng tôi ôm nhau, cười vui vẻ.

“Đúng rồi...” Hiểu Ảnh ngẩng đầu lên, “Hiểu Ảnh vẫn chưa hiểu tại sao Tô Cơ lại sắp xếp hành lí, Tô Cơ vẫn chưa trả lời Hiểu Ảnh.”

“Là vì...” Tô Cơ nhú mồm, sau đó quay người đi. Tôi không thể nhìn thấy vẻ mặt của nhỏ ta, “Hựu Tuệ, Hiểu Ảnh! Tôi đã điền vào nguyện vọng thi trường nào rồi.”

“Gì cơ?... Sao nhanh thế?” Tôi đột nhiên như nuốt phải hạt mận, mãi không thốt ra lời.

“... Hựu Tuệ!” Nụ cười của Tô Cơ như bị đóng băng, “Tôi đăng kí vào học viện thời trang Thiên Trạch.”

“Cái gì? Học viện thời trang Thiên Trạch á?” Vừa nghe tên trường, tim tôi đột nhiên run lên, một thứ cảm xúc kì lạ như trời dậy trong lòng, “Nhưng Tô Cơ... tôi nghe nói trường này cách đây rất xa, tại sao bà lại muốn đến đó học?”

“Vì tôi muốn học thiết kế thời trang mà.” Tô Cơ mỉm cười và kéo tay tôi, nhìn tôi an ủi, “Tóm lại, tôi đến đó là có lí do của riêng tôi, vài ngày nữa tôi sẽ đi.”

“Vài ngày nữa ư? Ý bà là vài ngày nữa bà sẽ rời khỏi Milan à?” Tin này chẳng khác nào sét đánh ngang tai, tôi gần như không thể chấp nhận nổi.

“Ừ.” Tô Cơ gạt đầu quả quyết, “Vì vậy, bây giờ hai bà đừng có ủ ê nữa, phải vui lên, kéo đến lúc tôi rời khỏi, chỉ toàn nhớ đến cảnh hai bà khóc lóc mặt mũi tèm lem thì chết.”

“U hu hu hu... Hựu Tuệ!” Hiểu Ảnh nước mắt ngấn nước mắt dài nhìn tôi, “Hu hu hu hu, đừng mà... Tô Cơ không cần Hiểu Ảnh và Hựu Tuệ nữa sao?” “Hiểu Ảnh ngốc, đương nhiên không phải là vậy.” Tô Cơ cố hết sức an ủi Hiểu Ảnh tội nghiệp, nhưng ánh mắt lại cầu cứu tôi.

“Hiểu Ảnh, bà đừng buồn... Chúng ta sẽ còn gặp lại Tô Cơ mà.” Tôi cố xua tan nỗi buồn, mỉm cười an ủi Hiểu Ảnh.

“Hu hu hu... Hựu Tuệ...” Hiểu Ảnh mắt đỏ hoe, giống như một chú mèo con tội nghiệp bị bỏ rơi, đột nhiên mắt nhỏ ta sáng lên, nhìn vào bức tường đối diện có treo bản đồ thành phố Milan rồi hét lên, “A, bản đồ thành phố Tinh Hoa này, trường đại học của Tô Cơ ở đâu thế?”

“Hiểu Ảnh ngốc...!” Tô Cơ thở dài, rồi gõ đầu Hiểu Ảnh, “Tôi không học ở thành phố Tinh Hoa, bà xem bản đồ thành phố Tinh Hoa thì sao tìm được tôi ha?”

“Í? Không học ở thành phố Tinh Hoa ư? Vậy trường đó ở đâu?” Hiểu Ảnh dụi dụi mắt, nghệt mặt ra nhìn Tô Cơ. Tô Cơ mỉm cười, chỉ vào tấm bản đồ ở ngay đấy.

“Ở đây!”

“Hả? Không thể nào...” Hiểu Ảnh ngạc nhiên bịt miệng hét lên, chỉ trỏ vào tấm bản đồ đó, “Hiểu Ảnh và Hựu Tuệ ở đây, Tô Cơ ở mãi đây... Xa quá...”

“Sao bà... bà lại đòi đi học ở chỗ xa thế hả? Gần Hiểu Ảnh và tôi chút có được không?” Tôi bực mình, lườm Tô Cơ một cái.

“Hựu Tuệ, bà yêu tôi đến thế cơ à? Vài ngày nữa chúng ta phải chia tay rồi, chắc lòng bà đau như dao cứa chứ gì?” Tô Cơ cười ma mãnh, bị tôi cho ăn một cú cốc đầu.

“Chứ còn gì, tim tôi như bị dao đâm ấy, giá mà có cánh cửa thần kì của Doraemon thì tốt quá. Mỗi khi nhớ đến bà, tôi chỉ cần mở cửa là gặp được bà luôn.”

“Hựu Tuệ... bà bạn chí cốt của tôi!” Tô Cơ nước mắt ngấn nước mắt dài, “Thực ra, bây giờ tôi thấy lòng mình rối bời. Tôi muốn đến một nơi thật yên tĩnh để suy nghĩ. Nói ra sợ mọi người cười, dù biết rằng Lăng Thần Huyền là anh họ tôi, nhưng... tôi vẫn cần chút thời gian để quên đi tình cảm không đáng có đó... Mọi người nhất định sẽ hiểu cho tôi, đúng không?” (tội Tô Cơ quá,híc híc)

“Tô Cơ...” Thấy Tô Cơ rơi nước mắt, trái tim tôi như bị ai đó bóp nghẹt, nước mắt bỗng trào ra.

“Hựu Tuệ, Hiểu Ảnh! Xin lỗi hai bà...” Tô Cơ nước mắt nước mũi giàn giụa, nhưng vẫn nở nụ cười tươi rói. Nhỏ ta quay lại nhìn tôi và Hiểu Ảnh với ánh mắt đầy hối tiếc, “Từ cấp hai đến giờ, chúng ta chưa bao giờ xa nhau lâu thế này, tôi cũng chẳng ngờ mình lại là người đầu tiên xa các bà, các bà phải nhớ tôi nhiều vào, không được quên tôi đâu đấy. Đợi khi nào tôi trở thành một người phụ nữ quyến rũ kiêm nhà thiết kế thời trang hàng đầu thế giới, tôi sẽ quay lại tìm hai bà. Đến lúc đó, bên cạnh tôi sẽ có một anh chàng cực kì đẹp trai, các bà... đặc biệt là Hựu Tuệ, không được tị với tôi đâu đó!”

“Đồ ngốc!” Tôi gắng hết sức vỗ vào đầu Tô Cơ, rõ ràng là muốn cười, nhưng nước mắt cứ trào ra khóe mắt, “Làm sao tụi tôi có thể quên bà được? Tuyệt Đại Tam Kiều chúng ta sẽ là bạn suốt đời, suốt đời đó, bà nghe thấy không?”

“Tô Cơ! Hiểu Ảnh... Hiểu Ảnh sẽ không quên Tô Cơ đâu. Kể cả không có khoai tây chiên để ăn, Hiểu Ảnh cũng không quên Tô Cơ đâu. Hiểu Ảnh... Hiểu Ảnh không muốn Tô Cơ đi...! Hu hu hu hu!” Nghe thấy lời Tô Cơ nói, Hiểu Ảnh bật khóc một lần nữa.

Tô Cơ gõ vào đầu Hiểu Ảnh, giọng chua như giấm.

“Bà khóc lóc cái gì? Tôi đi, thì vẫn có Tiểu Huyền Huyền ở lại cùng bà mà.”

“Hu hu hu...” Hiểu Ảnh khóc nức lên, quệt nước mắt trên mặt mình, nói nghiêm túc, “Tuy Tiểu Huyền Huyền là người quan trọng với Hiểu Ảnh, nhưng trong lòng Hiểu Ảnh, Hựu Tuệ và Tô Cơ vĩnh viễn là hai người quan trọng nhất. Nếu không có Hựu Tuệ và Tô Cơ, Hiểu Ảnh không thể sống hạnh phúc được!”

Nói đến đây, Hiểu Ảnh bịt miệng khóc nức nở. Tô Cơ cũng khóc nức lên bên cạnh Hiểu Ảnh, khóe mắt đỏ hoe, sau đó từ từ gơ tay lên, khẽ xoa đầu Hiểu Ảnh.

“Hiếu Ảnh và Lăng Thần Huyền sẽ học cùng trường à?”

“Ừ... Bởi vì trường Hựu Tuệ thi vào lấy điểm cao quá nên Hiếu Ảnh không thi nổi. Tô Cơ cũng không muốn thi cùng trường với Hiếu Ảnh, nên... Hiếu Ảnh chỉ còn cách thi cùng trường với Tiểu Huyền Huyền thôi. He he he!” Hiếu Ảnh vừa lau nước mắt, vừa cười trừ.

Tôi và Tô Cơ nguyệt Hiếu Ảnh một cái, sau đó thở dài bất lực.

“Đúng là bó tay, nếu tương lai bà thành chị dâu của tôi, thì không biết tôi phải giấu mặt vào đâu...”

Cái gì? Hiếu Ảnh thành chị dâu của Tô Cơ á?

Tô Cơ vừa dứt lời, tôi đột nhiên sờn cả da gà.

Tôi và Tô Cơ nhìn nhau rồi phì cười. Hiếu Ảnh cắn ngón tay, bối rối nhìn tôi và Tô Cơ đang ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Phù... Tốt quá, tôi thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn nhiều. Mặc dù việc Tô Cơ đi khỏi đây chỉ là việc một sớm một chiều, nhưng tôi biết, trái tim chúng tôi sẽ luôn hướng về nhau. Hơn nữa, dựa vào trực giác của tôi, câu chuyện của Tuyệt Đại Tam Kiều trường Minh Dương không thể kết thúc lằng xẹt như vậy, sẽ còn câu chuyện đẹp hơn chờ chúng tôi viết tiếp...

Những ngày tiếp theo, mấy người chúng tôi đều bận đến tối mắt tối mũi. Tô Cơ sắp đi nên chúng tôi dành thời gian ở bên nhau nhiều hơn: đi mua sắm, xem phim, ăn uống...

Sau kì thi tốt nghiệp cấp ba kết thúc, những việc cần làm nhiều vô kể. Nào là tham gia trao đổi kinh nghiệm học tập với các em khóa dưới, nào là thảo luận với bố mẹ xem nên thi vào trường đại học nào...

Trong cuộc sống đầy hối hả và bận rộn, từng ngày quý báu cứ thế trôi qua...

Two

“Chà ! cuối cùng cũng đã trồng xong ! Tuyệt quá”

Hiếu Ảnh nhắc cái bình tưới nước lên, vừa tưới cây mới trồng vừa vui vẻ kêu la.

Sắp đến giờ Tô Cơ lên tàu điện ngầm rồi, năm người chúng tôi tranh thủ về trường để trồng 1 cây ” Cây ước hẹn ” trong vườn trường.

Lý Triết Vũ dịu dàng xoa đầu Hiếu Ảnh, sau đó ngược đầu lên nhìn ngọn cây, “Cái cây này sẽ lớn lên cùng với chúng ta... Đợi 10 năm sau, chúng ta sẽ quay lại và tụ họp ở đây, không biết lúc đó cái cây này sẽ cao đến đâu nhỉ?”

“Chắc sẽ cao bằng cái cây kia !” Hiếu Ảnh chỉ vào cái cây phía sau. Cái cây đó phải cần năm, sáu người hợp lại mới ôm được vừa gốc ươi.

Tô Cơ lại lườm Hiếu Ảnh :”Bà nghĩ đây là cây đậu thần chắc? Cây này sao có thể to như thế? Có điều... tôi thật sự rất mong đợi ngày trùng phùng 10 năm sau, không biết lúc đó chúng ta sẽ ra sao.”

“Nhất định sẽ tuyệt vời hơn bây giờ nhiều!”

Tôi mỉm cười , nắm chặt tay Tô Cơ.

Tô Cơ đàn mặt ra, rồi khẽ gật đầu.

” Vậyhẹn 10 năm sau đúng ngày này, tức là 2h chiều ngày 20 tháng 8 , bất kể chúng ta đang ở chân trời góc biển nào, cũng phải đến chỗ cái cây này.”

“Ừm! được rồi !” Hiếu Ảnh vui vẻ gật đầu đồng ý, rút thẻ PK màu hồng trong cặp ra, dán dưới cành cây ,” Thẻ PK này chính là ước hẹn của chúng ta, đến lúc đó, người nào không đến sẽ bị phạt. Hình phạt là phải mời Hiếu Ảnh đi ăn khoai tây chiên 1 năm. Hahaha !”

“Hahahaha! Được thôi, nhưng người đó chắc chắn không phải Bạch Tô Cơ này .” Tô Cơ đắc ý vỗ ngực , “Bởi vì lúc đó , tôi sẽ là nhà thiết kế thời trang nổi tiếng hàng đầu thế giới rồi! còn Tô Hựu Huệ sẽ là nữ luật sư nổi tiếng . Lý Triết Vũ sẽ thừa kế tập đoàn Lý Thị còn Hiếu Ảnh...”

“Hiếu Ảnh với Tiểu Huyền Huyền sẽ ở bên nhau...” Thấy Tô Cơ ngỡ vực mình, Hiếu Ảnh dài mặt ra rồi kêu lên , ” Hiếu Ảnh đã được khoa tranh sơn dầu của trường Đại Học Bác Nguyên nhận vào rồi! hơn nữa , phòng cũng đối diện với phòng của Tiểu Huyền Huyền .”

” Oái ! Khâu Hiếu Ảnh! sao...sao cô biết là sẽ ở đối diện với tôi?” Lăng Thần Huyền ngạc nhiên, hốt hoảng lùi về phía sau một bước , trở mắt nhìn Hiếu Ảnh đang rướn mày đắc ý.

“Vì Hiếu Ảnh đã nhờ bố tra điểm cho trước rồi. Bố của Hiếu Ảnh thần thông quảng đại mà . ” Hiếu Ảnh đắc ý giơ tay làm thành hình chữ V với Lăng Thần Huyền, ” Tiểu Huyền Huyền, kí túc xá Hiếu Ảnh cách kí túc xá của Tiểu Huyền Huyền chỉ 1 vách tường thôi , gần hơn giữa Minh Đức và Sùng Dương nhiều.”

“Không ...không thể nào! cả 3 năm cấp III tôi đã bị cô bám như keo. Chẳng nhẽ Bốn năm đại học cũng không thoát nợ sao? Hu hu hu ! Ai cứu tôi với !”

“Ha ha ha ...!” Tiếng kêu thảm thiết của Lăng Thần Huyền khiến cho tôi và Lý Triết vũ đều bật cười khanh khách . Tô Cơ mặt lạnh như tiền lườm tên Huyền đang làm vẻ mặt tội nghiệp, sau đó nhỏ ta cũng phì cười .

“Hu hu hu ... Tiểu Hằng Hằng lại vừa bắt nạt Diêu Diêu , Diêu Diêu đau lòng quá, Diêu Diêu muốn đi tìm kho báu cơ..”

“Diêu Diêu , hần là tên khỉ hôi mà, bà tính toán với hần làm gì ệt. !”

” Chỉ cần Tam Công chúa Minh Dương chúng ta hợp sức , chắc chắn sẽ tìm thấy kho báu thôi. ”

“Hừ , Phi Như ! cô đừng có ra vẻ ta đây, có Tam Kiềm Khách Minh Dương chúng tôi ở đây liệu các cô có thắng nổi không?”

“Hơ hơ hơ , Hằng à ! thôi đi, cậu đừng chọc giận 3 vị công chúa đây nữa, họ mà nổi điên lên thì chết đó. ”

” Hừ, đúng là 3 con nhỏ ngốc. có bản lĩnh thì tối thứ 7 đến Thất Quỷ Địa Sùng Vương nhận thẻ PK đem của tụi này đi!

“Đi thì đi. ! sợ gì chứ? hứ !”

.....

Tiếng tranh luận ở bên cạnh cắt đứt tiếng nói chuyện của chúng tôi . Chúng tôi nhìn thấy 6 học sinh khóa sau, 3 nam , 3 nữ.

Mấy người bọn tôi quay sang nhìn nhau rồi ôm bụng cười.

“Tam Kiềm Khách Minh Dương ” và ” Tam công chúa Minh Dương ” ư?

Có phải câu chuyện về phố Angle cũng giống như vòng quay của trái đất, xung quanh mặt trời không, không vì sự ra đi của bất kì ai mà dừng lại ?

Nhìn thấy 6 học sinh khóa dưới tràn trề sinh lực, tôi đột nhiên có 1 cảm giác kì lạ.

Có thể ... 1 câu chuyện mới sẽ lại xảy ra trên con phố Angle này...

Cái cây chúng tôi vừa mới trồng chợt lắc lư trong gió như gật đầu đồng tình.

10 năm sau không biết cái cây nhỏ này sẽ ra sao ? và cũng không biết chúng tôi khi ấy sẽ thế nào?

Dù lúc đó chúng tôi có ở đâu và làm gì đi nữa , tôi đều mong cái cây này sẽ lưu giữ những hồi ức đẹp nhất của chúng tôi ở nơi nàyDùng rễ chôn sâu trong lòng đất để lưu lại những nhung nhớ của chúng tôi , dùng tán cây để truyền đi tình cảm của chúng tôi qua những cơn gió...

Sắp đi rồi...Tô Cơ sắp đi thật rồi... Khi tận mắt nhìn thấy đoàn tàu dài dằng dặc và Tô Cơ đeo hành lý đi đến trước tàu điện ngầm, cảm giác chia tay đột nhiên rất đổi chân thực. Nỗi buồn xâm chiếm lòng tôi càng lúc càng mãnh liệt.

Three

Trước khi tiễn Tô Cơ, Tôi đã chuẩn bị tâm lí rồi. Tôi nghĩ rằng mình sẽ chịu đựng được nỗi đau chia tay... Nhưng chính lúc này tôi lại hoàn toàn sụp đổ... Nỗi đau chia tay như một trận hồng thủy nhấn chìm tôi.

“Tô Cơ, đến nơi bà nhớ nhắn tin cho chúng tôi đây.”

“Tô Cơ, Hiểu Ảnh không nỡ để Tô Cơ đi! Tô Cơ nhớ viết thư cho Hiểu Ảnh nhé!”

“Được rồi, ko có tôi ở bên cạnh bà, bà nhớ phải tự lo jh đấy, đừng có mà lúc nào cũng ngây ngô thế!”

Tô Cơ néo mũi Hiểu Ảnh sau đó nhìn về Lý Triết Vũ,” Lý Triết Vũ nhớ giúp tôi chăm sóc cho Hựu Tuệ nhé, nếu có sơ sẩy j tôi sẽ ko tha cho cậu đâu.”

” Yên tâm, tôi sẽ chăm sóc Hựu Tuệ tận tình.”

” Lăng Thần Huyền”. Thấy Lăng Thần Huyền trầm ngâm đứng cạnh Lý Triết Vũ, Tô Cơ đã lên tiếng phá tan sự im lặng của tên Huyền, sau đó nhỏ ta đứng ngay trước mặt Lăng Thần Huyền, “Sao ko nói j vậy?, ít ra cũng phải chúc phúc cho cô em gái này chứ!”

Lăng Thần Huyền nhú mày, ngược đầu lên nhìn Tô Cơ. Nỗi lo lắng sự tiếc nuối và sợ hãi chất chứa trong mắt hắn.

“Em... 1 mjh đến đó phải cẩn thận đấy...”

“Ừm... em pjt rồi...”

Im lặng... Im lặng.

Tô Cơ cắn chặt môi, mắt hơi ươn, cúi đầu đứng đối diện với Lăng Thần Huyền. Lăng Thần Huyền vẫn nhú mày, mắt hơi đỏ, hẳn quay mặt đi chỗ khác. Bọn họ ko aj nói thêm 1 lời nào nữa...

“Hựu Tuệ sao e cứ đứng đó mãi?”

Lý Triết Vũ nhin xug quanh thấy tôi đang đứng ở fía xa trog đám đông nghị người. Tôi bị đám đông xô đẩy.

” Hựu Tuệ” Nghe thấy Lý Triết Vũ gọi tên tôi, Tô Cơ ngược mặt lên quệt nước mắt, rồi nhin tøj với ánh mắt khó hiểu.

” Hựu Tuệ sao thế? mau lên Tô Cơ sắp phả lên tàu rồi, chúng ta còn lâu mới gặp nhau”. Thấy tôi đứng đắn mặt ra Hiểu Ảnh sốt ruột gục gĩa. Nhỏ ta muốn đến kéo tay tøj nhưng lại bị Lý Triết Vũ ngăn lại. Gjó thối từng hồi trong không gian, tóc tôi bị gió thổi bay bay, nỗi buồn xâm chiếm tráj tjm tøj từng đợt, từng đợt một.

“Tô...Tô Cơ...” Tôi gắg gượng mỉm cười , giọng nói nghẹn ngào, “Tôi...Không muốn ra chỗ bà, bởi vì tôi sợ nếu đứng trước mặt bà, tôi sẽ tìm cách níu kéo bà ở lại...không để cho bà đi nữa, bà có hiểu không?”

“Hựu Tuệ...”Tô Cơ nháy mắt, cười cảm thông, “Ừ!, Tôi hiểu rồi, thế thì bà đứng ở đó đi...”

“Ừ...” Tôi gặt đầu gắg chần tĩnh lại, nỗi đau chia ly khiến tôi tắc nghẹn ở cổ, rất lâu sau mới có thể nói được 1 , 2 câu: “Tô Cơ, bà phải nhớ kỹ, sau này bà 1 thân 1 mình ở nơi khác nên không được hung hăng bạ xít nữa đấy, là con gái như vậy sẽ không an toàn đâu.”

“Hựu Tuệ...Tôi sẽ để tâm hơn..”

“Còn nữa, nếu bà đã chọn nghề thiết kế thời trang thì phải học hành chăm chỉ. Không có tôi ở bên cạnh chẳng ai giúp bà ghi chép bài nữa đâu, bà phải gắg lên mới đc.”

“Ừm... Tôi biết rồi! tôi sẽ cố gắg .”

“Còn nữa... mùa đông bà thích mặc váy nhưng cần chú ý giữ ấm , đừng có mà chết vì muốn làm đom đậy.”

“Quan trọng là.. bà phải viết thư cho tôi... để tôi nắm được tình hình của bà, để tôi biết bà sống có vui vẻ không? có bị người khác bắt nạt không? sức khỏe có tốt không? có kết được thêm bạn mới không?...Nếu bà gặp được chàng hoàng tử của mình, nhất định phải báo với tôi đó, cấm được giấu tôi.; Nếu 1 tuần bà mới

viết cho 1 bức thư, thì dù bà có ở chân trời góc bể , tôi cũng sẽ tìm bà tính sổ . Nếu bà dám quên tôi, thì dù tương lai bà có là nhà thiết kế thời trang nổi tiếng chẳng nữa, tôi nhất quyết cho bà 1 trận. Biết chưa?”

“Ừm biết rồi...Hựu Tuệ”

“Hết rồi...”

“ ... ”

Tôi và Tô Cơ đứng đó mặt đối mặt , mắt nhìn đắm đắm không rời.

Tôi dùng ánh mắt nói với nhỏ ta rằng lòng tôi lưu luyến xa rời nhỏ.

Tôi Cơ dùng ánh mắt trả lời lại tôi, sẽ vĩnh viễn không quên tôi.

“Xin hành khách chú ý, chuyến tàu K365 sắp khởi hành, xin mời hành khách chưa lên tàu tranh thủ thời gian lên ngay để tàu có thể chuyển bánh .

Tiếng loa phát thanh vang lên hối thúc hành khách , chúng tôi quay đầu nhìn đoàn tàu sắp chở người bạn thân nhất đi xa. Tôi chỉ ước rằng thời gian sẽ ngừng trôi...

“Hựu Tuệ, tôi phải lên tàu rồi!” giọng Tô Cơ lạc đi. nhỏ ta chỉ về phía đoàn tàu, Rồi mỉm cười nhìn tôi, “Hựu Tuệ, bà phải nhớ nắm lấy hạnh phúc ở bên cạnh mình. ”

“Ừ, đi đi” Tôi khẽ gật đầu đáp lại.”

“Tô Cơ ! Tô Cơ! U hu hu !” Hiểu Ảnh gần như không thể chịu đựng nổi nữa, lao vào lòng Tô Cơ rồi khóc um lên.

Thấy Hiểu Ảnh khóc, Lăng Thần Huyền cũng ngoảnh mặt đi, lén chùi nước mắt. Tôi lo lắng , ra hiệu cho Lý Triết Vũ. Lý Triết Vũ chỉ thở dài lắc đầu.

Tô Cơ an ủi Hiểu Ảnh, lau khô nước mắt trên má Hiểu Ảnh, sau đó kéo hành lý nặng trĩu nhanh chóng bước lên tàu.

Đột nhiên , Tô Cơ quay người lại, mỉm cười rạng rỡ như ánh mặt trời, giơ tay ra làm thành hình chữ V với chúng tôi.

“Thôi nhé, tôi phải đi đây ! mọi người nhớ giữ gìn sức khỏe !”

“ ... ”Tôi không nói lên lời, chỉ có thể gắng hết sức nuốt nước mắt, gượng cười, gật đầu , khẽ giơ đôi tay nặng nề lên vẫy chào Tô Cơ .

Tô Cơ cười với chúng tôi sau đó bước vào trong toa tàu.

Rầm rầm rầm rầm rầm !”

tàu bắt đầu khởi hành... mang theo Tô Cơ, người bạn thân thiết nhất của tôi, lao thẳng về phía xa xăm...

Tôi không kìm lòng được nữa, nước mắt bỗng trào ra ở khóe mắt.

Tôi quay lại thì nhìn thấy Lý Triết Vũ đang khẽ vô vai an ủi Lăng Thần Huyền. Khuôn mặt Lăng thần Huyền đầy vẻ đau thương và hối hận. Còn Hiểu Ảnh đứng lặng người đi nhìn đoàn tàu lao về phía trước.

Đột nhiên Hiểu Ảnh ngậy người ra, nhìn chằm chằm đoàn tàu đang lao như bay ra khỏi ga.

“Tô Cơ ! Tô Cơ ! đợi Hiểu Ảnh đã! đừng đi! đừng đi ! Tô Cơ !”

“Hiểu Ảnh ! Hiểu Ảnh ! đừng đuổi theo nữa !” sợ Hiểu Ảnh gặp nguy hiểm, Lý Triết Vũ – Người duy nhất trong chúng tôi còn tỉnh táo, vội đuổi theo Hiểu Ảnh, kéo tay nhỏ ta lại, “Hiểu Ảnh! Tô Cơ đã đi rồi, đừng đuổi theo nữa nguy hiểm lắm .”

“Nhưng ...Nhưng.. Tô Cơ! Hu hu hu ! hu hu hu !”

Đoàn tàu cuối cùng đã rời khỏi ga, khu nhà ga ban nãy còn ồn ào thế mà bây giờ bỗng trở nên yên tĩnh lạ thường. Hiểu Ảnh nhìn đoàn tàu mất hút ở chỗ ngoặt, khóc nức lên.

“Được rồi...Hiếu Ảnh, đừng khóc ! ”

Tôi nhẹ nhàng lau nước mắt ôm nhỏ ta vào lòng,”Chúng ta còn gặp lại Tô Cơ mà. bà đừng quên tội mình đã trồng cây ước hẹn rồi.”

“Nhưng ...nhưng Hựu Huệ, Hiếu Ảnh không nổi 10 năm...Hu hu hu!” Hiếu Ảnh khóc nức nở ngược đầu lên nhìn tôi.

Tôi nhú mào, lấy tay vuốt mái tóc ướt đầm mồ hôi trên trán Hiếu Ảnh :

“Tại sao không đợi được?”

“Vì...vì...”

Hiếu Ảnh cúi đầu khó xử, gơ tấm vé tàu lên cho tôi , Lý Triết Vũ và Lăng Thần Huyền xem , “Bởi vì Hiếu Ảnh cầm chiếc vé tàu của Tô Cơ , quên mất không trả lại...”

“Gì cơ?...” vé tàu của Tô Cơ á?

Chúa ơi ! ba người bọn tôi suýt nữa thì sùi bọt mép, ngã lăn quay ra đất. Không có vé tàu...thế thì Tô Cơ...Tô Cơ...

Hình như tôi nghe thấy tiếng gào thảm thiết từ xa vọng lại của Tô Cơ...

“Khâu Hiếu Ảnh đầu đất..bà trả lại vé tàu cho tôi ngay.”

Four

Sau khi Tô Cơ rời khỏi thành phố Milan,Tuyệt Đại Tam Kiều Minh Đức đã chính thức tan rã.

Khi tàu rời ga cũng là lúc trời về chiều,Hiếu Ảnh cùng Lăng Thần Huyền rủ nhau đi ăn đồ ăn tây,còn Lý Triết Vũ và tôi đi dọc theo các con phố.

Vào tháng 8,thành phố Milan bắt đầu nóng bức. Những ánh nắng còn sót lại chiếu trên mặt đường,ngọn gió chiều thổi nhẹ mái tóc và mép váy của tôi.

Tôi lặng lẽ bước đi, trầm tư nhìn về con đường phía trước.

“Lý Triết Vũ... Vừa rồi nghe thấy Hiếu Ảnh và Lăng Thần Huyền nói,những người thi môn năng khiếu sẽ được nhận vào học trước,đợi bao giờ có giấy thông báo,bọn họ cũng phải đến trường trước để báo danh...”

“Ừ... Đúng thế!”Lý Triết Vũ lẳng lẳng đi bên cạnh tôi khẽ gật đầu.

“Phù...”Đến ngã tư,chúng tôi dừng lại,tôi hít một hơi dài,ngắm nhìn người và dòng xe đi lại như mắc cửi trên đường,”Tôi thấy đời người cũng giống như con đường này,mỗi khi tới ngã rẽ,chúng ta buộc phải dừng lại lựa chọn. Có người chọn bên trái,có người chọn bên phải,nhưng có người chọn đi về phía trước.Chúng ta đều chọn lựa những con đường đi khác nhau,liệu 10 năm nữa,chúng ta còn có thể gặp lại nhau?...”

“Thực ra tôi không biết,nhưng tôi tin vào lời ước hẹn của chúng ta...”Lý Triết Vũ thở dài,ngước đầu lên,kiên định nhìn về phía trước.

“Lý Triết Vũ...”Tôi quay đầu lại nhìn Lý Triết Vũ,ánh sáng buổi chiều tà chiếu lên mái tóc của cậu ấy,như đeo cho cậu ấy 1 vầng sáng màu cam,”Giấy điền nguyện vọng...tôi đã nộp rồi...”

“Thế hả?”Lý Triết Vũ khẽ chờ người ra,rồi trấn tĩnh lại rất nhanh.

“Cậu điền trường đại học Tinh Hoa à?” Tôi khẽ hỏi.

“Ừ!”Lý Triết Vũ gật đầu.

“Hựu Huệ,em hãy làm những việc mà mình thích,còn tôi tôi sẽ ở bên em mãi mãi...Tôi vẫn đợi...nên...hãy hứa với tôi,tôi sẽ đợi được một câu trả lời”

Tôi nên nói ra suy nghĩ của tôi...với cậu ấy... kenhtruyen.com

“Tôi...tôi cũng điền trường đại học Tinh Hoa”Tôi cắn môi,cúi đầu nói tiếp,”Là nguyện vọng 1...”

“Gì cơ?” Phản ứng của Lý Triết Vũ nằm ngoài tưởng tượng của tôi, tôi ngược đầu nhìn cậu ấy. Tôi chưa từng thấy Lý Triết Vũ kinh ngạc đến thế, tất cả nỗi niềm đều trào dâng trong tròng mắt màu cà phê đó: ngạc nhiên, vui sướng, cảm động, phấn khích...

Dường như bị đôi mắt ấy thôi miên, tôi khẽ mỉm cười: “Xin lỗi, bây giờ mới nói với cậu... Thực ra khi đi vào nguyện vọng, tôi đã suy nghĩ khá lâu, mỗi lần nhớ đến cảnh cậu rơi xuống giếng cổ, không ở bên tôi nữa, tôi bỗng cảm thấy trong lòng rất bức bối... Tôi cũng không biết cảm giác ấy rốt cục là gì, nhưng... tôi... không muốn... bên cạnh tôi... thiếu mất cậu.”

“Tôi hiểu rồi!” Lý Triết Vũ mỉm cười, nụ cười ấy không giống như lúc bình thường, mà dường như rất hạnh phúc và mãn nguyện, “Hựu Tuệ, dù em có chọn con đường nào đi nữa, dù con đường đó có bao xa, dù có dẫn đến tận cuối trời, chỉ cần em bằng lòng tôi sẽ tiếp tục đi theo em”

“Lý Triết Vũ...” Trái tim tôi đập rộn ràng trước ánh mắt ấm áp của Lý Triết Vũ. Lý Triết Vũ giơ tay ra trước mặt tôi. Tôi cũng người ra một lúc, sau đó mỉm cười, đặt tay mình vào bàn tay Lý Triết Vũ.

Bàn tay của Lý Triết Vũ nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của tôi, khiến tôi cảm nhận được sự ấm áp từ lòng bàn tay của cậu ấy, cảm giác ấm áp ấy sưởi ấm cả trái tim tôi.

Khuôn mặt tôi nóng bừng lên, tôi và Lý Triết Vũ nhìn nhau cười, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Tôi không biết làm thế này có đúng không, tôi chỉ biết rằng, chỉ cần có 1 người ở bên cạnh, cùng bước đi trên con đường lạ lẫm, thì tôi sẽ không còn sợ hãi nữa...

Nhưng liệu mọi chuyện có thật sẽ như thế này mãi không?

Five

Mấy ngày sau, tôi và Lý Triết Vũ lại tiễn Lăng Thần Huyền và Hiểu Ảnh đi.

Tiền đội này đi còn khó khăn hơn là tiền nhỏ Tô Cơ nhiều. Ban đầu vì sợ không lên kịp máy bay, Lăng Thần Huyền giục lái xe tăng tốc liên tục. Thế là chúng tôi đã trải qua chuyến đi tử thần đầy kinh hoàng.

Khi tôi sợ đến nỗi sắp tắt thở thì cuối cùng cũng đến tới sân bay... Chỉ còn lại đúng 5 phút nữa...

Lăng Thần Huyền xách cổ Hiểu ảnh đi làm thủ tục hải quan, rồi lao như tên bắn về phía đường an toàn. Tôi chưa kịp nói 2 chữ “bye bye” với họ, thì cả 2 người đã mất hút sau đường lên máy bay rồi....

Buổi tối về đến nhà, tôi ngã vật ra giường, toàn thân mệt mỏi rã rời... Nhưng cứ nghĩ tới Tô Cơ và Hiểu Ảnh, lòng tôi lại thấy trống trải.

Keng!

Đúng lúc này, 1 tiếng động cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

Í! Tiếng gì vậy?

Tôi tò mò nhìn, trên mặt đất bỗng vang lên một âm thanh trong trẻo.

Tôi ngạc nhiên trèo xuống giường, cúi đầu nhìn thì phát hiện thấy vỏ sò tím mà Kim Nguyệt Dạ tặng tôi bị rơi xuống đất.

Vỏ sò tím..Kim Nguyệt Dạ...

Không biết Kim Nguyệt Dạ bây giờ thế nào rồi... Nhớ lần trước Hiểu Ảnh nói, Kim Nguyệt Dạ hình như thăm lắm... Tại sao ra nông nỗi này chứ? Giữa hấn và Sun dốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao trái tim thiên sứ lại được trao trả cho trường Minh Dương?...

Bình!

Nghĩ tới đây, nơon thần kinh trong đầu tôi đột ngột bị căng ra, tôi thần thờ ngồi trên giường.

Cảm giác bất an trong lòng khiến tôi thấp thỏm không yên. Không khập nghĩ ngợi nhiều, tôi đã vớ lấy cái vỏ sò tím rồi chạy ra khỏi nhà.

Hộc hộc hộc...

Không lâu sau , tôi chạy đến trước cửa nhà Kim Nguyệt Dạ , nhưng... lại không có dũng khí tiến lên một bước...

Ủa? Căn nhà đang sáng đèn ! Ngay cả rèm cửa vẫn là cái rèm cửa mà Kim Nguyệt Dạ dùng trước đây. Lẽ nào...lẽ nào Kim Nguyệt Dạ đã về?

Tôi khẽ run lên, mở cánh cửa sắt bước vào trong sân , ấn chuông cửa , cánh cửa đột ngột mở ra.

“Ồ! Cháu tìm ai?” Một người phụ nữ trung niên mở cửa ra, ngạc nhiên nhìn tôi đang đứng lù lù trước cánh cửa.

Tôi lặng người đi, hơi hoảng loạn.

“Dạ... xin lỗi cô, cháu... cháu đến tìm Kim Nguyệt Dạ ạ.” Tôi ngại ngùng cười cười,”Kim Nguyệt Dạ có nhà không cô?”

“Km Nguyệt Dạ ư?” Người phụ nữ trung niên ngạc nhiên rướn mày,” Nhà cô không có ai tên Kim Nguyệt Dạ cả. Cô và chồng cô vừa chuyển đến đây được vài ngày...A , đúng rồi, Kim Nguyệt Dạ có phải là người trước đây ở nơi này không?”

“...Ừm... vâng ạ!” Tôi do dự gật đầu,”Kim Nguyệt Dạ là bạn cháu, là chủ...là chủ trước kia của căn nhà này.”

“Thế thì may quá!” Người phụ nữ trung niên mỉm cười gật đầu,sau đó vội vàng quay vào nhà. Một lát sau , cô ấy ôm 1 chiếc thùng giấy đi từ trong phòng ra.

” Hôm nay khi cô dọn dẹp tầng 2 thì tình cờ thấy cái thùng giấy này , bên trong hình như là đồ của người mà cháu nói. Cô đang phân vân không biết xử lí với đồ này ra sao. Nếu cháu biết cậu ấy, thì cháu giữ giúp cậu ấy nhé.”

“Đồ của Kim Nguyệt Dạ sao?” Tôi tò mò nhìn cái hộp giấy khẽ gật đầu ,” Vâng ạ, cháu sẽ giữ cái thùng giấy này, nếu cậu ấy đến tìm cháu, cháu sẽ trả lại cho cậu ấy giúp cô.”

“Ồ, thế thì cảm ơn cháu nhé!”Cô ấy cười tươi trao cái hộp giấy cho tôi.

Tôi gật đầu cảm ơn , rồi ôm cái thùng giấy thất thiếu đi về nhà.

Trong thùng giấy là những đồ gì nhỉ?

Về nhà, tôi ôm chân ngồi thu lu trên sàn gỗ,ngây người nhìn cái thùng giấy được dán băng dính màu vàng.

Chắc Kim Nguyệt Dạ bỏ quên ... Lẽ nào là mì gói? Tên đó suốt ngày ăn mì trong nhà, khuyến bao nhiêu lần mà vẫn không chịu nghe...

Hừ... Thôi kệ, đoán mãi đau cả đầu, cứ mở ra xem là cái gì! Nhớ đâu lại phát hiện manh mối của Kim Nguyệt Dạ thì sao.

Nghĩ đoạn, tôi tháo lớp băng dính vàng, rồi mở hộp giấy ra.

Gột bút chì, cái sạc điện thoại,hồ dán...đều là đồ dùng thường ngày.Ngoài những thứ đó ra còn có ba tấm bằng khen học sinh xuất sắc của Kim Nguyệt Dạ,giấy chứng nhận học sinh giỏi xuất sắc...Thật kì lạ, sao Kim Nguyệt Dạ lại phải cất công gói ghém những thứ đồ này, thậm chí bọc cả băng dính vào nhỉ?..

Tôi thấy hơi thất vọng, lật tung đồ trong hộp,đột nhiên phát hiện thấy dưới tập giấy chứng nhận học sinh giỏi xuất sắc có một quyển sổ bìa màu cà phê.

Í! Đây là...nhật kí của Kim Nguyệt Dạ sao?

Tôi tò mò lấy cuốn nhật ký ra khỏi hộp giấy,khẽ phỉu bụi bám bẩn trên đó, cẩn thận mở từng trang...

Xoạt...xoạt...xoạt!

Thời gian trôi qua trong căn phòng tĩnh lặng, chỉ nghe thấy tiếng loạt xoạt giở những trang giấy và tiếng thở gấp gáp của tôi.

Phù...Phù...Phù...

Ngày X tháng X

Thời tiết:âm u

Hôm nay là ngày đen tối nhất trong cuộc đời tôi

Vũ vì muốn cứu tôi và Hựu Tuệ, mà bị rơi xuống giếng cổ...

Khi tôi tỉnh dậy, biết được tin đó,tôi hận là không thể xé nát mình ra.Sao tôi lại trở nên thế này?Nhưng...nghĩ đến bản thỏa thuận với Sun trong giếng cổ tôi buộc phải bình tĩnh lại.

Bởi vì tôi đã hứa với Sun,giúp hắn tìm ra kho báu ở số 23 phố Angel... Đáng ghét!Hắn dám lấy tính mạng của Hựu Huệ ra để uy hiếp tôi.Hắn biết Hựu Tuệ rất quan trọng với tôi.

Hơn nữa...Sun đã nói,kho báu đó ẩn chứa bí mật về cuộc đời tôi.

Đó là điều day dứt tôi suốt 17 năm qua, cũng là bí mật khiến tôi đau đớn 17 năm qua.

Lẽ nào cuộc đời tôi giống như chú tôi nói?

Không, tôi không tin...

...

Ngày X tháng X

Thời tiết : âm u

Bên ngoài lạnh, trong lòng tôi cũng lạnh...

Vũ biến mất, Hựu Tuệ rất buồn , điều khiến tôi buồn hơn là Hựu Tuệ không biết tôi đang đau khổ thế nào.

Tôi nhất định sẽ làm cho cô ấy hạnh phúc! Bởi vì Tô Hựu Tuệ hạnh phúc thì Kim Nguyệt Dạ này mới hạnh phúc!

...Thời tiết:nắng

Hôm nay có lẽ là ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời tôi. Cuối cùng Hựu Tuệ đã chấp nhận làm bạn gái tôi. Thế là tôi có thể đường đường chính chính tuyên bố với mọi người:"Hựu Tuệ là của tôi"

Nhưng...tại sao khi hạnh phúc nhất thì tôi lại cảm thấy sợ hãi? Tôi sợ đánh mất nó hay sợ mình lại biến thành một đứa trẻ không có cha mẹ như lúc nhỏ, trở thành người cô độc đến hết đời?

Không... Tôi phải tin vào chính mình,tin vào Hựu Tuệ!

Tôi nghĩ rằng chúng tôi sẽ ở bên nhau mãi mãi thôi.

Có điều...bọn Sun vẫn đem bản cam kết ra hối thúc tôi... Hựu Tuệ! Tôi nhất định sẽ tóm được đuôi của Sun, tìm cách lấy tội chứng của hắn để đưa hắn ra trước công lí!

Hựu Tuệ,tôi sẽ làm tất cả để bảo vệ em!

...

Kim Nguyệt Dạ!

Bàn tay cầm quyển nhật kí của tôi bắt đầu run rẩy. Tim tôi phải chịu một cú sốc quá lớn.

Kim Nguyệt Dạ...vì muốn bảo vệ tôi nên mới bắt tay với Sun. Thế mà tôi lại đối xử tệ với cậu ấy như vậy

Nhưng tại sao...tại sao Dạ không nói ra,tại sao chứ?

Tôi hít một hơi thật sâu, dùng bàn tay đang run lên bần bật giở nhanh các trang nhật kí...

Ngày X tháng X

Thời tiết : nắng

Chết tiệt, tên Sun hôm nay lại hẹn Hựu Tuệ. Hắn muốn đe dọa tôi rằng, nếu tôi không giúp hắn điều tra về kho báu, hắn sẽ kéo cả Hựu Tuệ vào việc này.

Mặc dù tôi không dám chắc... chuyện hồi nhỏ Hựu Tuệ bị tự ti, hay việc hắn làm tổn thương Hựu Tuệ có phải là thật không, nhưng tôi không thể để Hựu Tuệ bị tổn thương! Dù đó chỉ là một phần nghìn!

Hựu Tuệ! Tôi sẽ bảo vệ em!

ngày X tháng X

Thời tiết: u ám

Tôi luôn luôn nghĩ rằng...

Khi yêu một người, điều lớn nhất có thể làm được là sẵn sàng hi sinh cả tính mạng của mình vì người đó, giống như Vũ vậy...

Vì Hựu Tuệ, tôi sẵn sàng làm bất cứ việc gì! Nhưng...(phía sau chữ bị nhòe đi do bị nước mắt nhỏ xuống) nếu tôi chết mà cũng không thể giải quyết được bất kỳ việc gì... Vậy thì Hựu Tuệ, tôi sẽ để em hận tôi! Mặc dù nỗi đau này như nhát dao cứa vào trái tim tôi.

Hựu Tuệ, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi em!

Việc duy nhất bây giờ tôi có thể làm là đẩy em ra xa tôi!

Hãy để tất cả mọi tội lỗi giáng xuống đầu tôi, bởi... như thế em mới an toàn...

Tôi đã đập vỡ vỏ sò màu tím! Mặc dù... làm như vậy chẳng khác nào tự bóp chết trái tim tôi...

Hơ hơ hơ... bảo vệ Hựu Tuệ ư?

Kim Nguyệt Dạ, mày có thể nghĩ ra một cái cớ để hèn để tự an ủi chính mình sao?

Vì muốn bảo vệ tôi mà để cho tôi hận cậu ư?

Kim Nguyệt Dạ, đây là cách mà người có chỉ số IQ cao như cậu nghĩ ra ư? Sao cậu lại ngốc vậy? Chúng ta rõ ràng có thể đối phó với Sun mà!

Kim Nguyệt Dạ, cậu đúng là đồ siêu ngốc! Tại sao lúc nào cậu cũng muốn đẩy tôi vào chỗ an toàn, còn bản thân mình thì lại hứng chịu tất cả? Lẽ nào cậu không biết... tôi không thể nào bỏ rơi cậu ư?

Trái tim tôi đột nhiên như bị ai bóp nghẹt, đau đến nỗi không tài nào thở nổi. Tôi nắm chặt cuốn nhật ký trong tay như thể tìm sức mạnh chống đỡ cho chính mình

Ngày X tháng X

Thời tiết: nắng

Vũ không chết! Tốt quá! Thực sự tốt quá! Những ngày qua, mặc cảm tội lỗi và hối hận như một con rắn độc quấn quanh trái tim tôi, nhưng... nhờ sự trở về của Vũ mà tôi thấy nhẹ nhõm hơn.

Nhưng bây giờ tôi... tôi không thể quay đầu lại được nữa rồi.

Vũ, xin cậu hãy bảo vệ Hựu Tuệ thay tôi!

...

Ngày X tháng X

Thời tiết: có mây

Sau khi đấu tranh tư tưởng rất lâu, tôi quyết định mua một món quà sinh nhật cho Hiểu Ảnh. Nhưng tôi không bao giờ nghĩ rằng... tôi lại chứng kiến cảnh... Vũ ôm Hựu Tuệ!

Nếu người đó là Vũ...

Hãy để Vũ bảo vệ em!

Tôi...không xứng đáng!

...

Ngày X tháng X

Thời tiết:có mây

Hựu Tuệ,cuối cùng em cũng giành được quyền quản lí khu biệt thự số 23 phố Angel. Nhưng tôi hiểu rằng,nguy hiểm đang bắt đầu rình rập quanh em...

Tôi nhất định phải nghĩ cách đưa em ra khỏi khu biệt thự số 23 trước khi Sun hành động.

...

Ngày X tháng X

Thời tiết:nắng

Hựu Tuệ,Vũ,xin lỗi nhé! Tôi đã đến muộn mất rồi! Khi tôi đến,hai người đã bị tên Sun đánh ngất đi bên giếng cổ. May mà hai người không bị thương!

...

Ngày X tháng X

Thời tiết :trời nhiều mây.

Vũ,cảm ơn cậu đã luôn luôn ở bên cạnh Hựu Tuệ, giúp cô ấy chuẩn bị mọi thứ cho cuộc bỏ phiếu.

Những chuyện Hựu Tuệ đã muốn làm, thì ngay cả mười con trâu cũng không thể kéo lại được. Thời gian gấp gáp lắm rồi,tôi phải nghĩ cách đưa Hựu Tuệ rời khỏi khu biệt thự số 23 càng sớm càng tốt.

Ngày X tháng X

Thời tiết:mưa

Câu đố về kho báu bí ẩn ở khu biệt thự số 23 cuối cùng đã có lời giải đáp...

Hựu Tuệ, thời gian ngắn ngủi dưới hang ngầm trong khu biệt thự số 23 có lẽ là quãng thời gian cuối cùng của chúng ta! Tôi sẵn sàng bất chấp tất cả để bảo vệ em...

Nhưng tôi không hề hối tiếc! Tôi thậm chí không hối tiếc vì đã nói với em những lời quá đáng,bởi tôi biết rằng,nếu tôi không tìm được trái tim thiên sứ, Sun sẽ không mở cửa đá,và nếu hắn ta không chịu mở cửa,thì tất cả chúng ta sẽ chết vì trúng khí độc...

Tôi không muốn nhìn em chết trước mặt tôi... Không! Nhất định không thể!

Em hãy hận tôi đi! Hận tôi bằng tất cả sức mạnh của mình! Còn tôi...chỉ cần nhìn thấy em sống hạnh phúc là mãn nguyện rồi!

Ngay cả khi tôi gọi điện báo cho người gác biệt thự đến giải cứu em và mọi người thì cũng chẳng có ý nghĩa gì hết. Mọi người sẽ vĩnh viễn không bao giờ biết... Không,tôi sẽ không bao giờ để cho em biết...

Vì vậy...tôi mong Vũ có thể thay tôi... Không đúng, Vũ tốt hơn tôi hàng trăm nghìn lần. Trong tay tôi chẳng có gì cả,đã thế chỉ toàn làm em khóc và buồn bã...

Hựu Huệ,tôi sẽ không bao giờ nói ra câu muốn bảo vệ em,và cũng sẽ không bao giờ làm tổn thương em nữa,bởi vì tất cả...đã kết thúc thật rồi.Ngày X tháng X

Thời tiết : âm u

Chết tiệt, tên Sun dám lừa tôi! Sau khi có trái tim thiên sứ trong tay,hắn nói là sẽ giao nó cho “ông chủ”,hơn nữa trái tim thiên sứ chẳng liên quan gì đến bố mẹ tôi, cũng như thân thể của tôi hết. Tôi chẳng khác nào...một thằng ngốc,tự ép mình bước vào thế giới mãi mãi không thuộc về mình...nhưng tôi không thua cuộc,bởi vì tôi giành lại được trái tim thiên sứ và giao Sun cho pháp luật trừng trị...

Mặc dù trong cuộc đấu cuối cùng, đầu tôi đã bị thương, nhưng tôi vẫn cố hết sức mình. Hựu Tuệ, tôi đã đem trái tim thiên sứ về trả cho trường rồi...

Nhưng tôi không thể quay trở về được nữa, từ giây phút tôi lựa chọn đi theo con đường đầy chông gai, tôi đã biết ngày này sớm muộn đã đến...

Từ bây giờ trở đi, tôi và em sẽ không còn quan hệ gì nữa!

Ngày X tháng X

Thời tiết: u ám

Cuối cùng tôi đã biết... bí mật về thân thể của mình.

“Vì tương lai”, “vì gia tộc”... đây chính là lí do bố mẹ đã vứt bỏ tôi.

Vì họ, bao nhiêu năm qua tôi đã gắng hết sức để trở thành một người ưu tú, nhưng bây giờ tôi mới hiểu, tất cả những gì tôi làm đều là vô nghĩa...

Không có bố mẹ...

Không có người mình thương yêu...

Không có những người anh em tốt...

Và cũng không còn lá chính mình nữa...

Tôi đã mất tất cả... mất tất cả...

Nhưng ít nhất bây giờ... Hựu Tuệ sống rất vui vẻ, cả Vũ cũng thế...

Đó không phải là những gì tôi muốn sao?

Ngày X tháng X

Thời tiết : nắng

Hựu Tuệ, em đang làm gì thế?

Tôi nấp ở góc đường, đứng từ xa nhìn em và Vũ cười nói vui vẻ với nhau. Tôi lúc nào cũng nhớ đến quãng thời gian đẹp đẽ giữa sáu người chúng ta. Có lẽ em và Vũ sẽ mãi mãi không bao giờ biết...

Nhưng tôi muốn cảm ơn Chúa vì ngài đã không để cho em biết. Cảm ơn Chúa vì đã cho tôi được gặp em.

Tôi sẽ mang theo trái tim đầy vết thương của mình rời khỏi nơi này, có lẽ chúng ta sẽ không còn gặp lại nhau nữa...

Đây sẽ là kết cục tốt đẹp nhất giữa tôi và em.

Hựu Tuệ à! Tôi muốn em hạnh phúc, tôi muốn em hạnh phúc bên Vũ mãi mãi...

Mắt tôi dừng lại ở những trang cuối cùng của cuốn nhật kí. Đầu tôi như một cái máy tính bị rút hết pin, chỉ còn thấy những hình ảnh trắng xóa...

Kim Nguyệt Dạ... Mau... mau đi tìm Kim Nguyệt Dạ!

Cú sốc quá lớn khiến não tôi hoàn toàn ngừng hoạt động, toàn bộ cơ thể tôi chỉ còn nghe theo lời mách bảo của trực giác, tôi vội vàng đứng dậy, thay giày, rồi chạy ra khỏi nhà!

Đường đi...

Trường học...

Happy House ...

Công viên Clover...

Quảng trường trung tâm...

Không có... Không có! Khắp nơi đều không có! Kim Nguyệt Dạ! Cậu đang ở đâu? Cậu đang ở đâu?

Tôi chạy khắp thành phố Milan gần 3 tiếng đồng hồ. Lát sau tôi kiệt sức, tay nắm chặt cuốn nhật ký của Kim Nguyệt Dạ, ngồi chờ dẫn bên vòi phun nước Wish trên quảng trường trung tâm, nơi tôi và Kim Nguyệt Dạ đã từng nhảy bên nhau. Mặt tôi đầm nước mắt...

Tại sao... tại sao lại thế này?

Tại sao... tại sao cậu lại không nói cho tôi biết sự thật?

Tại sao tất cả những nỗi đau đó chỉ một mình cậu gánh chịu?

Kim Nguyệt Dạ... Kim Nguyệt Dạ... Kim Nguyệt Dạ... Kim Nguyệt Dạ...

Tôi rất mong em mãi mãi ở bên tôi như thế này!"

"Đồ heo ngổ kia, đây là tình cảm chứ có phải thi đấu đâu! Mà nếu đây là cuộc thi đấu thật sự, thì tôi đã thua em từ lâu rồi!"

"Không! Em sẽ không tin tôi đâu. Sau này nếu có ai đó nói gì về tôi, em nhất định sẽ không tin tôi..."

"Hựu Tuệ! Sau khi Vũ mất, tôi cứ nghĩ rằng nếu người bị chết chìm dưới cá giếng đó là tôi thì tốt biết mấy... Vì chỉ cần như thế, mọi chuyện đau khổ sẽ chấm dứt. Nhưng bây giờ... tôi sẽ không nghĩ như thế nữa. Hựu Tuệ, tôi không thể sống thiếu em được. Chỉ cần có em ở bên, dù xảy ra chuyện gì tôi cũng không lùi bước..."

"Hựu Tuệ, xin em hãy tin tôi! dù bất kể nơi đâu, bất kể khi nào, em nhất định phải tin tôi, có được ko?"

"Ô Hựu Tuệ... Hãy làm theo lời cô nói đi, bắt đầu từ hôm nay, chúng ta sẽ không còn là bạn nữa, mà trở thành đối thủ của nhau."

"Hựu Tuệ à... Cô nghĩ rằng tất cả đã kết thúc rồi sao? Tất cả chỉ mới bắt đầu thôi..."

"Em hãy hận tôi đi! Hận tôi bằng tất cả sức mạnh của mình! Còn tôi... chỉ cần nhìn thấy em sống hạnh phúc là mãn nguyện rồi!"

Những câu nói của Kim Nguyệt Dạ cứ hiển hiện trước mắt tôi, tôi ngã quỵ xuống đất, rồi bật khóc.

Hối hận, đau đớn và buồn tủi như ba thanh kiếm đâm vào tim tôi, khiến tôi đau nhói. Ô Hựu Tuệ! Tại sao mà mày ko tin Dạ? Tại sao mà mày lại ko tin cậu ấy? Tại sao mà mày ko tin chứ?

Không phải mà mày đã từng hứa sẽ mãi mãi ở bên cạnh cậu ấy sao? không phải Kim Nguyệt Dạ là người vô cùng quan trọng đối với mày sao?

Kim Nguyệt Dạ... Xin lỗi! Tôi xin lỗi! Tôi xin lỗi! Kim Nguyệt Dạ! Tôi xin lỗi...

Không... không... không! Tôi ko được ngồi ở đây khóc lóc! tôi phải đi tìm Kim Nguyệt Dạ! Tôi phải đi tìm cậu ấy!

Hựu Tuệ, nếu... nếu như 1 ngày nào đó tôi chẳng còn gì cả tôi muốn... đến đây sông nổi cuộc đời còn lại..."

Đúng rồi! là bờ biển! cậu ấy đã từng nói sẽ sống ở bờ biển. Đáng ghét, tại sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ?

Tôi gắng hết sức lau những giọt nước mắt trên mặt, bắt chập những ánh mắt tò mò của mọi người xung quanh, tôi vội vã chạy đến bến xe bus.

Tôi ôm thật chặt cuốn nhật ký của Kim Nguyệt Dạ trong lòng, dù 2 bàn chân nặng như đeo chì, nhưng tôi vẫn nghiêng chạy thật nhanh đến trạm xe bus đi đến thị trấn Star.

"Xin lỗi quý khách, chuyến xe cuối cùng đến thị trấn Star đã chạy mất rồi!"

"Xin hỏi đến bao giờ mới có chuyến xe tiếp theo?"

"Khoảng 5h30p sáng mai, cô quay lại đây sẽ có!" "..."

Nhìn thấy chị bán vé đóng cửa, trái tim tôi đột nhiên như bị khép chặt lại, cảm giác lo âu, thất vọng trộn lẫn với nỗi buồn miên man...

5h30p sáng mai ư? ...tôi phải chờ đến 5h30p sáng mai sao?

Tôi rùng mình, đứng chờ người ra trước bên xe, tay ôm khư khư cuốn sổ nhật kí của Kim Nguyệt Dạ từng giọt nước mắt lăn từ trên má xuống thấm đầm nó

65. Q.12 - Chương 6: Bến Bờ Vô Định

Địa điểm :

Thị trấn Star

Quán ăn

Căn nhà gỗ ven biển

Nhà Tô Hựu Tuệ

Nhân vật :

Tô Hựu Tuệ

Kim Nguyệt Dạ

Lý Triết Vũ

Bác sĩ Hà

Bà lão

One

Kết!

Chiếc xe buýt cuối cùng cũng đỗ lại trước thị trấn Star. Năm phút sau đó, nó đã biến mất hút.

Tôi ôm khư khư cuốn nhật kí của Kim Nguyệt Dạ, đứng lặng người trên bến xe.

Ánh mặt trời hôm nay dường như đã đến muộn hơn mọi ngày, trời đất vẫn đang chìm trong giấc ngủ. Trên bầu trời xám xịt có điểm vài vì sao sáng vẫn chưa muốn lui xuống, bốn phía xung quanh lặng ngắt như tờ, không hề có bóng dáng của người khác bộ hành, tôi có thể ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng của hoa cỏ đại theo gió thổi tới.

Tim tôi đập thình thịch, trong đầu tôi chỉ có lời mách bảo đi về phía biển.

Bờ biển phía trước dần dần hiện lên trong tầm mắt tôi, một cánh chim trời giương đôi cánh màu tro bay qua phía chân trời mờ mờ, những con sóng không ngừng đập vào bãi cát trắng xóa. Trên bãi cát vẫn còn dấu vết những con cua còn sót lại khi thủy triều rút đi, chúng đang hoan mang tìm kiếm chỗ ẩn náu ...

Vị mặn mặn của gió biển bao bọc lấy cơ thể tôi, mái tóc tôi bị gió thổi rối tung. Tóc xòa trước mặt tôi, khiến tâm trạng tôi càng thêm rối loạn, hoang mang

Tại sao ... Kim Nguyệt Dạ lại làm thế? Lẽ nào mọi thứ mà cậu ấy viết trong sổ nhật kí là thật ư?

Tô Hựu Tuệ, đến bây giờ mày vẫn còn hoài nghi Kim Nguyệt Dạ sao?

Nếu tất cả là sự thật, thì tôi còn mặt mũi nào gặp Kim Nguyệt Dạ nữa?

Tôi khẽ nhấc váy, chậm chậm đi trên bãi cát. Xa xa có một cái bóng quen thuộc ,đang ngồi một mình trên bãi biển, yên lặng giống như một bức phù điêu màu xám.

Lẽ ... lẽ nào là Kim Nguyệt Dạ?

Tôi lặng người nhìn theo cái bóng đó. Rõ ràng tôi rất muốn chạy như bay đến đó, sau đó hỏi han cậu ấy rất nhiều, rất nhiều chuyện ...

Nhưng tại sao ... chân tôi lại nặng như đeo đá, phải dùng hết cả sức lực mới có thể nhấc được một chân lên, bước về phía trước một cách khó nhọc.

Từng chút ... từng chút ... tôi nhích từng bước chân về phía cái bóng đó ...

Nỗi đau trong lòng tôi càng lúc càng sâu đậm ...

Tôi và cái bóng đó cách nhau ko xa, nhưng để đi đến chỗ cậu ấy, tôi dường như phải dùng quãng thời gian cả đời người.

Gần hơn, gần hơn nữa ...

Khi những ánh sáng yếu ớt của vài ngôi sao bắt đầu tan biến trong bầu trời trắng sáng, khi biển cả xanh thăm thẳm thì thềm vang vọng dưới những đám mây, cuộn lên một lớp sương mù mỏng manh ... Giữa bầu trời và mặt đất dường như được bao phủ bởi một màn sương nhàn nhạt, vì vậy tôi ko thể nhìn thấy rõ con đường phía trước.

Tôi nín thở, cố kìm nén cảm giác căng thẳng, di chuyển từng bước khó khăn đến phía sau dáng người vừa quen thuộc lại vừa xa lạ kia. Cậu ta dường như không nhận thấy sự xuất hiện của tôi, vẫn im lặng, thất thần nhìn về phía biển.

Dường như cảm nhận được không khí nặng nề xung quanh, tim tôi đập rộn ràng, tôi thở gấp từng hơi một. bước chân do dự của tôi cuối cùng cũng mất đi chút sức lực còn sót lại.

Tôi không nhìn thấy rõ mặt cậu ấy. Cậu ấy là Kim Nguyệt Dạ sao?

Tôi sợ phá vỡ mất giấc mơ bị phù phép, ôm chặt hơn cuốn nhật kí trong lòng, rồi đứng chôn chân ở một chỗ.

Thời gian vẫn di chuyển từng chút một. Màu sắc của bầu trời càng lúc càng nhạt nhòa, những đám mây dày đặc sắp sửa tỉnh giấc, chậm chậm tỏa ra bốn phía, nhờ thế mà cảnh vật mới sáng sủa hơn.

Bốp!

Cuốn nhật kí trên tay đột nhiên rơi xuống bãi cát.

Tôi hoảng sợ, vội vàng cúi xuống nhặt cuốn nhật kí, cẩn thận phủi cát dính trên nó, nhìn về phía cái bóng hao gầy với cảm giác bất an.

Cái bóng trước mắt tôi ko hề bị kinh động cứ lặng lẽ ngồi yên tại chỗ nhìn về phía xa xa ...

Kim Nguyệt Dạ! Kim Nguyệt Dạ! Đúng là Kim Nguyệt Dạ rồi!

Cảnh vật xung quanh như sáng bừng lên, cuối cùng tôi đã có thể nhìn thấy khuôn mặt đó, đột nhiên hàng trăm hàng ngàn cảm xúc đổ ập về tim tôi, nó khiến tôi luống cuống ko biết phải làm sao.

Khuôn mặt rất đỗi quen thuộc ấy thiếu đi cái khí phách khiêu hãnh đội trời đạp biển, mái tóc hơi rối dính bết vào khuôn mặt hao gầy mệt mỏi, đôi môi trắng bệch đang mím chặt, không còn nụ cười ác quỷ rũ như trước đây. Mọi thứ tồn tại xung quanh dường như chẳng có ý nghĩa gì với cậu ấy.

Cậu ấy ngồi im lặng trên bãi biển, gấu quần và vạt áo ngoài bị sóng biển làm ướt. Ánh mắt cậu ấy nhìn vào biển cả xa xăm trước mắt, dường như không hề nhận ra sự xuất hiện của tôi.

Dáng người gầy gò xanh xao ấy chính là hoàng tử Sùng Dương lưng lầy một thời sao?

Tim tôi nhói đau như bị thọc một mũi dao vào.

Tim tôi nhói đau như bị thọc một mũi dao vào. Tôi mở miệng, định gọi tên Kim Nguyệt Dạ, nhưng lời nói vừa mới thốt ra khỏi họng đã bị nỗi niềm chua xót chặn ngang, tôi không thể nói nổi lời nào, nước mắt tuôn ra xối xả.

" Cô ... đến rồi à? ... " Một lúc lâu sau, Kim Nguyệt Dạ mới khe khẽ nói.

" Ừ ... " Tôi gật đầu, cắn môi thật chặt.

“Biển vào buổi sáng sớm ... rất đẹp, phải không? ” Kim Nguyệt Dạ không quay lại nhìn tôi , mà chỉ tự lẩm nhẩm một mình.

“Ừ ... ” Tôi run run đi đến và ngồi xuống bên cạnh Kim Nguyệt Dạ. Tất cả cảm xúc như sóng biển vỗ tới tấp vào tim tôi,khiến tôi cảm thấy đau tê tái.

” ... ” Cậu ấy khẽ nghiêng người,dường như im lặng để tập trung nghe tiếng gì đó, không để ý đến câu trả lời của tôi.

Kim Nguyệt Dạ ... Tôi quay lại để nhìn cậu ấy một lần nữa,muốn hỏi rồi cuộc chuyện gì đã xảy ra? Tại sao cậu ấy ra nông nổi này? Cậu ấy đã tìm thấy cha mẹ mình chưa? Nhưng tôi phải hỏi thế nào? Hỏi thế nào đây?

Dường như lúc này tôi nói điều gì cũng là sai ... nói điều gì cũng là thừa thãi ...

Vù vù vù vù vù!

Gió biển từ xa thổi lại. Mặt biển nhấp nhô những con sóng nhỏ vỗ bờ rồi vội vã chạy trốn ra khơi xa.

Kim Nguyệt Dạ và tôi ngồi trên bãi biển,chúng tôi đều im lặng không nói một lời nào. Không gian nặng nề như truyền vào tận trái tim chúng tôi.

Trời ngày càng lúc càng sáng,những áng mây che khuất mặt trời như nhuốm thành màu vàng lấp lánh,phản chiếu xuống mặt biển xanh biếc như một hòn ngọc rực rỡ. Cảnh sắc trước mặt chúng tôi chẳng khác nào một bức tranh được vẽ bởi cây bút nhiệm màu.

Một lúc sau,không đúng,phải nói là rất lâu sau.

Cuối cùng Kim Nguyệt Dạ cũng lên tiếng,nhưng tiếng nói của cậu ấy bay bổng vô định,như là tiếng nói từ nơi xa xôi vọng tới tai tôi.

“Có nghe thấy không?”

“Ừ”

” ... Khụ khụ khụ ... ”

“Kim Nguyệt Dạ,cậu ... ”

Cậu ấy dừng lại ,cổ nén cơn ho, sau đó tiếp tục nói bằng giọng trầm trầm của mình

” ... Khi tiết trời sáng sủa, những âm thanh của sóng biển ồn ào giống như tiếng trầm hùng của dàn phong cầm, khiến người ta có cảm giác yên tĩnh và bình lặng. Những lúc trời âm u, tiếng sóng như bản giao hưởng vận mệnh đầy cuồng nộ của Beethoven,khiến người ta muốn vùng vẫy,không cam chịu số phận ... Lúc không có gió,biển đáng yêu như một đứa trẻ đang say giấc nồng,thủy triều dịu dàng lên xuống,g giống như hàng lông mày của đứa trẻ khẽ nhú lại rồi giãn ra ... Gió thổi lên thì lại giống như nụ hôn nhẹ nhàng lên má người yêu. Nếu mưa thì lại giống như nước mắt của kẻ si tình, cố gắng gào thét mong giữ chân người mình yêu ... ”

Tôi ôm lấy đầu gối, nghe Kim Nguyệt Dạ lẩm bẩm ... Tâm trạng tôi ngổn ngang giống như biển xanh trước mặt,không rõ đó là thứ cảm giác gì nữa.

Vàng mặt trời đỏ rực cuối cùng cũng đã gạt mây sang một bên, nhô lên cao, tỏa ánh sáng rực rỡ ra khỏi sương mù,cảnh vật xung quanh trở nên tươi sáng hơn.

Khi mặt trời hoàn toàn nhô lên khỏi đường chân trời, Kim Nguyệt Dạ thở dài, rồi đứng dậy từ từ:

” Gặp thì đã gặp rồi ... Cô về đi,sau này đừng đến đây nữa.”

Cậu ấy nhìn đăm đăm về phía trước. Cậu nói ấy như tan biến vào không gian mát dịu cùng với bóng dáng lặng lẽ rời khỏi của cậu ấy.

” ... ” Tôi ngược đầu, định gọi Kim Nguyệt Dạ, nhưng giọng nói như bị tắc nghẹn ở cổ, không thể thốt lên lời.

Cho đến khi bóng của Kim Nguyệt Dạ đã khuất đi, tôi ngồi thụp xuống mặt đất, sững người nhìn biển. Mặt trời đã lên cao, bãi biển dần dần có bóng người.

Tôi cảm thấy cả người mình không còn chút sức lực, khó nhọc đứng dậy khỏi bãi cát. Mặc cho cát bám đầy váy, tôi quay người đi, điên cuồng chạy về phía trạm xe buýt.

Two

Kim Nguyệt Dạ ... Người bạn này là Kim Nguyệt Dạ ư? Có đúng là Kim Nguyệt Dạ ko?

Tại sao cậu ấy lại ra nông nổi này?

Ngồi trên xe buýt về thành phố Milan, tôi mệt mỏi rũ rượi, dựa người vào cửa sổ xe. Điện thoại đã tắt vì hết pin, trong đầu tôi chỉ còn một khoảng trống trơn ...

Về đến nhà, nhìn thấy bộ mặt nhếch nhác của tôi, bố mẹ tôi lo đến cuống quýt cả lên, gặng hỏi liên tục.

Tôi như một con rối mất linh hồn, chỉ quay lại nhìn bố mẹ mà không nói một lời nào. Tôi thất thểu trở về phòng mình, thả người xuống chiếc giường nhỏ, sau đó lịm đi trong giấc ngủ sâu ...

Khi tôi thức dậy, trời đã tối.

Tôi ra khỏi giường, kéo rèm cửa để hít không khí. Đúng lúc đó bắt gặp một bóng người đứng dưới gốc cây to, ánh đèn đường vàng vọt chiếu lên cái bóng đổ dài trên đường.

Lý Triết Vũ ... Sao cậu ấy lại đứng dưới nhà tôi nhỉ?

Tôi vô thức đưa mắt nhìn đồng hồ báo thức cạnh giường ngủ, bây giờ đã hơn 8 giờ tối rồi. Lý Triết Vũ đã đợi ở đó bao lâu? Tôi đặt đồng hồ báo thức xuống, vội vã thay quần áo rồi nhanh chóng xuống cầu thang.

Thấy tôi xuất hiện ở cầu thang, Lý Triết Vũ hơi giật mình, vội vã bước đến trước mặt tôi.

“Hựu Tuệ, em dậy rồi à?”

“Lý Triết Vũ ... ” Nhìn thấy Lý Triết Vũ tôi hơi hoảng hốt.

Lý Triết Vũ đi đến trước mặt tôi, đưa tay ra dịu dàng vuốt má tôi: “Hựu Tuệ em sao thế? Mặt em nhợt nhạt quá ... ”

“Hả? Tôi ... ” Tôi vội vàng quay đầu sang một bên để né tránh đôi mắt sâu thẳm của Lý Triết Vũ.

Phản ứng của tôi khiến Lý Triết Vũ hơi ngạc nhiên, cậu ấy im lặng nhìn tôi, rồi nhẹ nhàng thở dài, rút tay lại

” Hựu Tuệ ... Nếu em không khỏe thì quay về nhà nghỉ đi.”

“Thế còn cậu ... ”

“Tôi không sao!” Thấy ánh mắt hối lỗi của tôi, Lý Triết Vũ chỉ mỉm cười và lắc đầu nhẹ nhàng, “Hôm qua tôi gọi điện mãi mà không thấy em nghe, nên thấy hơi lo. Bây giờ thấy em không sao thì tôi có thể yên tâm rồi. Mau lên lầu nghỉ đi. Hai ngày nữa sẽ có thông báo nhập học của đại học Tỉnh Hoa, công chúa Hựu Tuệ sẽ đại diện cho các tân sinh viên lên phát biểu nên không thể trốn một mình và tiêu tụy được.”

“Ừm ... ” Sự quan tâm chu đáo của Lý Triết Vũ khiến cho trái tim loạn nhịp của tôi dần bình tĩnh trở lại. Nhưng những lời nói có chút hụt hẫng của cậu ấy khiến tôi thấy hơi ngại ngùng.

“Tôi ... ” Thấy vẻ mặt đắm chiêu của tôi, Lý Triết Vũ mím môi, dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn tôi, rồi mỉm cười, “Quên ko nói với em một việc. Bố mẹ tôi muốn mời em đi ăn. Ko biết cuối tuần này em có rảnh ko?”

“Đi ăn á? Ăn cơm thì đương nhiên là có thời gian rồi, nhưng cậu ko cần phải đến tận nhà tìm tôi, chỉ cần gọi điện hay nhắn tin là được rồi mà ... ”

“Hựu Tuệ ... ” Lý Triết Vũ hít một hơi sâu lấy lại tinh thần, sau đó mỉm cười, “Thực ra tôi cũng không hiểu vì sao tôi lại thế ... Không biết tại sao, chỉ có một buổi tối ko liên lạc được với em mà tôi đã sợ rằng vĩnh viễn sẽ ko thể thấy em nữa ... nên tôi đứng đây đợi em ... ”

“Ồ ... ” tôi lặng người đi.

Vĩnh viễn ko thấy tôi ư?... Tại sao Lý Triết Vũ lại nghĩ như vậy? Có lẽ tôi nên nói với cậu ấy về tình hình của Kim Nguyệt Dạ hiện nay.

Nhưng sự việc xảy ra sáng nay như một mớ dây rợ lằng nhằng,rối tinh rối mù trong đầu tôi, tôi không thể tìm ra đầu của cuộn dây ấy thì biết nói thế nào đây?

Đã thế Kim Nguyệt Dạ vốn là một người tự trọng cao ,nên chắc chắn hẳn ko muốn cho ai biết cảnh ngộ của mình lúc này ... Nhất là Lý Triết Vũ ...

Lý Triết Vũ hơi nhú mày, nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu.

“Hựu Tuệ,sao thế? Hình như em có tâm sự gì thì phải?”

“Á ... ko ... ko có!” Tôi vội vã lắc đầu,”đúng rồi,Lý Triết Vũ, cậu đã ăn cơm chưa?”

“Chưa!” Lý Triết Vũ ngại ngần mỉm cười.

“Hay quá,bụng tôi cũng đang đói,hay là chúng ta cùng đi ăn đi.”

“Ừ, được thôi!” Lý Triết Vũ vẫn mỉm cười dịu dàng.

Lý Triết Vũ kéo tay tôi đi song song trên phố.

Hôm nay cậu ấy nói rất nhiều, kể về những chuyện vui vẻ mà cậu ấy gặp trong suốt tuần qua. Tôi đi bên cạnh,yên lặng nghe cậu ấy nói,thi thoảng lại bật cười.

Bước vào nhà hàng, chúng tôi thông thả ngồi xuống ghế đối diện nhau. Cậu ấy gọi những món thường ngày tôi vẫn thích ăn. Rất nhanh sau đó,đồ ăn được bưng lên từng phần một.

Thật kì lạ! Bụng rõ ràng đang sôi òng ọc,nhưng khi thấy cả bàn đầy thức ăn,cảm giác thèm ăn của tôi bỗng biến mất tiêu. Dù có nhai gì thì miệng tôi cũng ko cảm nhận được mùi vị, giống như đang nhai rơm rạ vậy.

“Hựu Tuệ! Sao thế? Không muốn ăn à?” Nhìn tôi bỏ đũa xuống, Lý Triết Vũ lo lắng hỏi.

“À ... ” Tôi khẽ gật đầu, ” Chắc vừa tởng ngủ nên chưa thèm ăn ... ”

“Thế là ko tốt đâu!” Lý Triết Vũ kiên quyết lắc đầu, cũng bỏ đũa xuống,” Hựu Tuệ, hay là chúng ta cùng thi đấu nhé, người thua sẽ phải ăn một miếng thật to, bất luận là ăn món gì đều được.”

” Ô! Thi đấu á?” Lý Triết Vũ đúng là đi guốc trong bụng tôi,rõ ràng tôi biết là cậu ấy muốn dỗ tôi ăn, nhưng tôi vẫn như con cá bướng bỉnh mắc câu,” Được thôi, thi đấu gì nào?”

” Ừm ... Cái này!” Lý Triết Vũ rút từ trong ví ra một đồng xu,rồi hươ hươ trước mặt tôi,” Nếu em có thể đoán đúng đồng tiền này nằm ở tay trái hay tay phải coi như em thắng, còn nếu ko thì tôi thắng.”

” Đoán đồng xu ư?” Tôi vô cùng hào hứng, mỉm cười gật đầu, ” Không sao, nhưng trước khi chơi, tôi phải nhắc cậu một chút. Ngày xưa Tô Cơ cũng hay dùng cách này để thách đố tôi, nếu thua thì tôi sẽ phải giúp Tô Cơ làm bài tập một tháng, nhưng kết quả là nhỏ ta thua thảm lắm đấy.”

“Ha ha ha ha ha,thế thì xem ra tôi phải cẩn thận rồi!” Lý Triết Vũ tự tin mỉm cười,đặt đồng xu vào lòng bàn tay, sau đó hai tay nhập một giống như biểu diễn ảo thuật, hươ đi hươ lại, cuối cùng tách ra làm đôi,hai bàn tay nắm chặt, “Đoán xem tay phải hay tay trái?”

“Ừm ... ” Tôi chống cằm nhìn Lý Triết Vũ từ đầu đến chân khắp một lượt,hết nhìn vào mắt Lý Triết Vũ lại nhìn vào bàn tay.

Tôi thắng được Tô Cơ là do nhỏ ta ko bao giờ có thể giấu giếm được điều gì trong ánh mắt. Nhưng bây giờ đối thủ là Lý Triết Vũ, dùng các này nhất định ko được ...

“Bên phải!” Tôi nhìn chăm chăm vào hai tay Lý Triết Vũ một lúc lâu ,sau đó dùng trực giác để tìm ra đáp án.

“Ha ha ha, ... Hựu Tuệ, thua rồi nhé!” Lý Triết Vũ giơ tay phải ra,bàn tay ko có gì cả.

Í? Làm sao có thể thế được? Đồng xu k ở bên phải,lẽ nào trực giác của tôi tệ thế?

Thua lần đầu , tôi bị phạt phải ăn cơm rang trứng.Tôi thấy ko phục ,giục già tiếp tục thi lần thứ 2.

Nhưng điều tôi ko tưởng tượng nổi là nữ hoàng PK Tô Hựu Tuệ lại đoán sai tiếp. Trời ạ! Do đây thần kinh của tôi có vấn đề hay Lý Triết Vũ là cao thủ vậy?

Càng thua tôi càng cay cú, một lúc lâu sau, tỉ số giữa tôi và Lý Triết Vũ là 2-27.Còn thức ăn trên bàn đã bị tôi nhón gần hết.

“Thôi,dừng ... dừng lại ... tôi nhận thua rồi !”Cảm giác thức ăn như ứ lên tận cổ , tôi đành gờ cờ trắng đầu hàng ,”Lý Triết Vũ,xem ra danh hiệu vô địch PK phải nhường lại cho cậu rồi . Cậu tha cho tôi đi, tôi thực sự ko thể ăn nổi nữa.

“Ha ha ha ... ” Lý Triết Vũ cười vui vẻ, đặt đồng xu lên bàn, sau đó dịu dàng nhìn tôi “Hựu Tuệ , em ăn chút đồ vào thấy thần sắc đã khá hơn nhiều rồi đấy.”

“Trời ạ, đâu chỉ ăn có chút đồ?” Tôi ngả người sau ghế, cố gắng ko để bị nắc, “Hôm nay tôi ăn nhiều đến suýt bôi thực rồi, bụng tròn vo như bụng heo sữa. Trông khiếp quá !”

“Không đâu ! Tôi thấy hay mà.” Lý Triết Vũ lắc đầu, trêu mếu nhìn tôi,”Hựu Tuệ bây giờ mới đúng là Hựu Tuệ, độ này tôi thấy e gầy đi nhiều ... ”

“Tôi ... “lời nói của Lý Triết Vũ khiến khuôn mặt tôi nóng bừng như bị lửa đốt. Tôi không dám nhìn vào ánh mắt nóng bỏng của Lý Triết Vũ , đành hoang mang cúi đầu, “Lý Triết Vũ , xin lỗi ... gần đây tôi chỉ mãi mê việc của mình, để cậu ... ”

“Không sao!”Lý Triết Vũ dịu dàng cười,” Chỉ cần em vui là được rồi ... ”

“Ừm ... ” Tôi cắn chặt môi, nhìn xuống dưới đất, lời nói của Lý Triết Vũ như dấy lên một cuộc giằng xé nội tâm dữ dội trong tôi.

một lúc sau, tôi mới ngược đầu nhìn Lý Triết Vũ, giọng lí nhí :

“Lý Triết Vũ ... nếu ... nếu ... nếu..cậu biết Kim Nguyệt Dạ vô tội và bây giờ đang rất đau khổ thì cậu ... cậu sẽ làm gì?”

“Dĩ nhiên là sẽ đón Dạ về !” Lý Triết Vũ trả lời không chút do dự rồi lại thở dài,” Tôi vẫn đang đi tìm cậu ấy. Tôi đã suy nghĩ rất lâu và cuối cùng cũng hiểu ra một điều. Dù trước đây có xảy ra chuyện gì chẳng nữa thì Dạ vẫn là bạn của chúng ta ... đang tiếc , tôi chẳng tìm đc chút tin tức nào của Dạ ... Tôi rất lo cho dạ.”

” ... ”

“Đúng rồi, Hựu Tuệ , sao em lại hỏi việc này?” Lý Triết Vũ kịp định thần nhìn tôi chăm chăm. Tôi cứng đờ người như tượng gỗ, ánh mắt nhìn khắp bàn ăn.

“Không, không có gì !Tôi chỉ đặt giả thuyết thôi..”

” ... “Lý Triết Vũ nhìn tôi một lúc lâu, “Hựu Tuệ em lo cho Dạ à? ... ”

“Ừm ... “Tôi khẽ gật đầu nhưng vẫn không dám nhìn vào mắt Vũ.

“Ha ha ha , đừng lo.”Lý Triết Vũ xoa đầu tôi, “Mặc dù tôi không biết tình hình của Dạ lúc này thế nào, nhưng em đừng quên rằng Dạ rất thông minh. Người thông minh thì ở đâu cũng sống đc.”

giọng nói của Lý Triết Vũ không còn rần rở và kiên định nữa, cậu ấy dường như không phải nói để an ủi tôi mà là để thuyết phục chính mình.

Chuyện về Kim Nguyệt Dạ khiến không khí giữa tôi và Vũ trở nên gượng gạo. mộtlúc lâu sau, Lý Triết Vũ mới thở dài, nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu :

“Hựu Tuệ ... tôi nói thế này sẽ khiến em nghĩ tôi rất ích kỉ, nhưng có những lúc tôi rất sợ , sợ cái ngày mà Dạ quay lại, khi đó ba người chúng ta sẽ phải đứng trước sự lựa chọn đau khổ. Trong lòng tôi, Dạ là người bạn tốt nhất, nhưng em lại là người mà tôi yêu nhất, vị trí của em trong lòng Dạ cũng vậy. còn em ... ”

Nói đến đây, Lý Triết Vũ khẽ dừng lại,”Nói tóm lại, tôi thực sự không biết nếu ngày đó đến thì tôi sẽ phải lựa chọn thế nào ...

Tô ngược đầu lên nhìn khuôn mặt đau khổ của Lý Triết Vũ, hình ảnh Kim Nguyệt Dạ tiêu tụy với khuôn mặt trắng bệch hiện lên trong đầu tôi.

Lựa chọn ư? ... Thực ra khi nhìn thấy cuốn sổ nhật kí của Kim Nguyệt Dạ, thấy kim Nguyệt Dạ lại một lần nữa xuất hiện trước mặt mình thì ... thì sự đau khổ cứ giày vò tôi, khiến đêm nào tôi cũng không ngủ được một bên là Kim Nguyệt Dạ- người tôi không nỡ rời bỏ, một bên là Lý Triết Vũ – Người tôi không thể thiếu . giữa 2 bên tôi nên lựa chọn sao đây?

Không biết ... không biết ... tôi thật sự không biết ...

“Cháu luôn lưỡng lự đứng giữa thế giới thật và thế giới hư ảo ... sẽ có 2 chân mệnh thiên tử cùng lúc xuất hiện trong cuộc đời cháu. một người sống trong thế giới thực, một người ở trong thế giới hư ảo. Chỉ cần cháu có quyết định dứt khoát, cháu sẽ vĩnh viễn ở thế giới mình đã chọn ... ”

Đột nhiên, lời nói của người mặc áo tím kì bí lại đập dềnh trong biển hồi ức của tôi. Tim tôi nhói lên, lồng ngực bức bối .

Trong cuộc đời xuất hiện 2 chân mệnh thiên tử ... có phải chính là Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ không?nhưng thế giới thật là thế giới hư ảo nghĩa là sao?

Không, tôi không muốn nghĩ nữa ... Bây giờ việc duy nhất tôi cần làm là hỏi rõ Kim Nguyệt Dạ xem việc gì đã xảy ra ...

Three

Sáng sớm hôm sau, trên bến xe bus tuyến đi thị trấn Star xuất hiện bóng dáng mệt mỏi của tôi.

Tôi lại nhìn thấy Kim Nguyệt Dạ ngồi trên bãi biển. Nhưng cậu ấy đã thực hiện lời hứa của mình ,coi tôi như ko tồn tại, ko hề nói chuyện, thậm chí cũng chẳng hề nhìn tôi một cái ... Khi mặt trời lên cao, bờ biển chỉ còn lại mình tôi đứng ngắm mặt biển lặng lẽ ...

Tôi cũng muốn đi theo Kim Nguyệt Dạ ,muốn xem cậu ấy ở đâu,sống như thế nào? ... Nhưng ko biết tại sao,tôi hoàn toàn ko có dũng khí bước lên phía trước ...

Tôi chỉ có thể đơn độc nghe tiếng sóng biển lúc dịu dàng xô bờ, lúc giận dữ gào thét, tất cả như bản hòa tấu của Mozart,chứa đựng toàn bộ âm thanh của cuộc sống ...

Ngày thứ ba ...

Ngày thứ tư ...

Ngày thứ năm ...

Mỗi ngày đều như thế,ngay cả bản thân tôi cũng ko biết tại sao ngày nào mình cũng xuất hiện ở đây, cùng Kim Nguyệt Dạ ngồi yên lặng ngắm cảnh biển, lắng nghe tiếng sóng biển xô bờ. Cho đến khi mặt trời lên cao, tôi lại thần thờ nhìn cậu ấy rời khỏi.

Ngày nào chúng tôi cũng vô hồn nhìn về phía biển,thi thoảng cậu ấy lại kéo đàn violin theo âm thanh của biển cả,dường như đang thì thầm gì đó với bầu trời và đại dương mênh mông ...

Có lần tôi lên đi theo Kim Nguyệt Dạ,nhìn từ xa thấy cậu ấy bước vào một ngôi nhà màu trắng cách bãi biển ko xa. Nhưng tôi ko dám lại gần ...

Tôi đã mấy lần lấy dũng khí để hỏi những điều cậu ấy ghi chép trong cuốn nhật kí nhưng ko biết phải hỏi thế nào. Kim Nguyệt Dạ hoàn toàn ko để ý đến sự tồn tại của tôi. Đường như trước mắt cậu ấy chỉ có biển cả rộng lớn,còn tôi chỉ là một hạt cát nhỏ nhoi, có tồn tại hay ko cũng chẳng quan trọng ...

Lại một buổi sáng nữa,tôi chậm chậm tới bãi biển,trong lòng như có một âm thanh càng lúc càng vang vọng :

Tô Hựu Tuệ, mày định cứ như thế này mãi sao? Ko làm bất cứ điều gì ... Chẳng nhẽ mày ko cần câu trả lời sao? ...

Nhưng kể cả mày có cố gắng hỏi, liệu cậu ấy có chịu trả lời mày ko? Hay cậu ấy sẽ giống như trước đây, phần nộ đuổi mày đi, ko ày xích lại gần, thế thì tất cả các cố gắng trước đây sẽ đổ ra sông ra bể cả ...

Tô Hựu Tuệ dám nghĩ dám làm trước đây đâu mất rồi? Sao mày lại biến thành kẻ nhút nhát, yếu hèn thế này? Kim Nguyệt Dạ chỉ sống mơ màng trong thế giới riêng của mình, ngày nào cũng tới đây ngắm biển.

Nhưng hôm nay tôi tìm kiếm khắp nơi trên bãi biển mà ko thấy bóng dáng Kim Nguyệt Dạ đâu, một dự cảm chẳng lành bỗng dấy lên trong lòng tôi, lẽ nào Kim Nguyệt Dạ ... đã chuyển đi rồi? Sao lại thế được?

Cậu ấy ... cậu ấy ko thể đi được. Khó khăn lắm tôi mới tìm thấy Kim Nguyệt Dạ, vẫn còn chưa kịp hỏi cậu ấy mọi việc thì cậu ấy đã mất tăm mất tích.

Tôi chạy như bay về phía căn nhà trắng bên bãi biển, cậu ấy nhất định đang ở đó ... Cậu ấy ko thể chưa nói lời nào đã lẳng lặng rời đi như thế. Có thể cậu ấy ko thích bị tôi quấy rầy, nhưng ... nhưng cậu ấy ko thể rời đi ... Không thể! Tuyệt đối lo thể ...

Tôi đập như điên vào cánh cửa gỗ màu trắng, nhưng cánh cửa ko hề bật mở. Bên trong nhà lạnh ngắt như tờ, tôi chỉ thấy lòng bàn tay mình đau rát:

” Kim Nguyệt Dạ, cậu ra đây, tôi biết cậu ở trong đó, cậu mau ra đây!”

Tôi gắng hết sức đập cửa, âm thanh ấy dường như át cả tiếng sóng biển rì rào, nhưng trong phòng vẫn ko có chút động tĩnh nào.

Kim Nguyệt Dạ đã đi thật rồi ư? Chẳng nhẽ cậu ấy ra đi mà ko một lời nhắn gửi sao? Cứ như thế biến mất khỏi thế giới của tôi ...

Kim Nguyệt Dạ , hãy trả lời tôi ... Cậu đang ở đâu?

Tôi mím chặt môi, lấy tay áo lau nước mắt trên mặt, nhưng nước mắt lại giống dòng nước chảy ko bao giờ cạn, quệt ngang quệt dọc mà vẫn ko hết ...

” Cháu gái, có chuyện gì vậy?” Sau lưng có một giọng nói khàn khàn già nua vang lên.

Tôi khóc nức nở, quay đầu lại thì thấy một bà cụ lớn tuổi đang xách phích đồ đứng sau lưng tôi.

“Ồ, cháu xin lỗi bà ạ ... ” Thấy bà cụ ngạc nhiên nhìn tôi, tôi vội vàng lau nước mắt, ” Bà ơi, cháu ... cháu đến tìm bạn.”

“Tìm bạn?” Bà cụ chậm rãi bước đến trước mặt tôi, ” Cháu quen chàng trai sống ở đây à?”

Chàng trai ư? Bà cụ muốn nói đến Kim Nguyệt Dạ sao?

“Dạ ... cháu ... cháu ... biết ạ ... ” Tôi lẳng lặng gật đầu, niềm hi vọng trong lòng lại được thắp sáng một lần nữa, ” Bà ơi, bà có biết cậu ấy ở đâu ko?”

“Ừm, cuối cùng cũng có người biết chàng trai ấy ... ” Bà cụ nhú mày, khề thờ nặng nề, ” Cháu gái à, bà là chủ căn nhà này. Thời gian trước, cậu ấy tìm đến bà, đưa một món tiền rồi nói muốn thuê ở đây 5 năm. Lúc đó bà cũng thấy rất ngạc nhiên, tại sao một đứa trẻ lại có nhiều tiền như thế? Hơn nữa từ ngày ở đây, ngoài việc mỗi ngày bà xách một phích nước nóng đến cho cậu ấy ra thì hầu như ko có ai tiếp xúc với cậu ấy cả, cậu ấy cũng rất ít khi đi ra ngoài. Bà đoán cậu ấy chỉ tầm một 7, một 8 tuổi thôi nhưng lại ko thấy đi học, cả ngày chỉ ở trong căn nhà gỗ này. Bà thật sự ko hiểu cậu ấy đang nghĩ gì nữa. Chẳng dám dấu cháu, bà thấy hơi lo vì lai lịch cậu ấy ko rõ ràng ... ”

Bà cụ đặt phích nước xuống, lấy chìa khóa mở cái cửa ra, sau đó quay đầu lại nhìn tôi, nói luyên thuyên một hồi.

Thuê cả căn nhà gỗ này trong 5 năm ư? Ko thấy đi học mà chỉ lủi thủi trong căn nhà gỗ cả ngày? Tại sao Kim Nguyệt Dạ lại làm như thế?

“Cháu gái này, nếu cháu là bạn của cậu ấy thì vào nhà gặp cậu ấy xem sao.”

Bà cụ đẩy cửa bước vào, rồi quay người nhìn tôi, chỉ vào trong nhà, "Cậu ấy bị bệnh. Mỗi lần bị bệnh cậu ấy thường nằm trên giường, ko ăn gì hết, chỉ uống vài hớp nước lọc thôi ... Đứa trẻ đang khỏe mạnh lại thành ra nông nổi này!"

Mắc bệnh? Cậu ấy bị bệnh sao?

"Cháu xin lỗi, bà cho cháu đi nhờ chút!" Cửa vừa mở, tôi lao ngay vào trong, suýt nữa đâm sầm vào bà lão. Trong phòng khách trống trơn, tôi chưa kịp thở đã lao vào phía phòng ngủ.

"Kim Nguyệt Dạ! Kim ... !" Tôi vừa gọi tên Kim Nguyệt Dạ, vừa mở cánh cửa phòng ngủ, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, tôi giật mình ...

Căng phòng ngủ chỉ rộng khoảng 5,6 mét vuông trông lộn xộn như vừa trải qua chiến tranh thế giới. Người nằm trên giường mặt mày trắng bệch, thiếu sức sống ...

Tôi từ từ đi lại gần giường, muốn giơ tay ra chạm vào Kim Nguyệt Dạ. Bỗng ánh mắt tôi bị thu hút bởi cái khung ảnh cậu ấy đang giữ khư khư trong tay. Cậu ấy dường như rất trân trọng cái khung ảnh ấy, ngay cả khi ngủ, tay cũng giữ chặt ko buông. Tôi muốn giúp cậu ấy lấy cái khung ảnh ra ...

Nhưng khi tôi nhìn thấy bức hình trong khung, cả người tôi như bị điện giật, cứng đờ ra.

"Hựu Tuệ ... Hựu Tuệ!"

Kim Nguyệt Dạ khẽ nghiêng người sang một bên, lông mày nhíu chặt lại, mũi tái nhợt đi.

Cậu ấy đang gọi tôi à? Mắt tôi bỗng nhật nhoà bởi nước mắt. Bức hình trong khung ảnh đó là ... là hình chụp tôi lúc tốt nghiệp cấp 2. Trông điệu bộ tôi lúc đó tràn đầy tự tin, khuôn mặt rạng ngời.

Tại sao cậu ấy có bức ảnh này? Tại sao cậu ấy luôn mang nó theo người?

"Hựu Tuệ đừng đi ... nguy hiểm ... "

Thấy Kim Nguyệt Dạ lảo nhảm, tôi định thần lại. Hình như Kim Nguyệt Dạ đang gặp ác mộng ... nhưng cậu ấy luôn gọi tên tôi.

"Ồ, lại bắt đầu rồi!" Bà cụ thở dài, "Mỗi lần phát bệnh, cậu ấy hôn mê mất mấy ngày liền, miệng toàn lẩm nhảm gọi tên ai đó."

Kim Nguyệt Dạ, cậu là đồ ngốc ... Tại sao lần nào cũng như thế hả? Đúng là cái tên cứng đầu cứng cổ, rõ ràng lo lắng cho tôi mà lại giả vờ lạnh lùng, rõ ràng nhớ thương tôi mà lại luôn tìm cách đẩy tôi ra xa ...

Nhìn khuôn mặt từng rạng ngời như thiên sứ trước mặt, nỗi đau tự lòng tôi như lan ra khắp cơ thể: "Bà ơi, bà có biết cậu ấy bị bệnh gì ko? Đã đi khám bác sĩ chưa ạ?"

"Cháu thử hỏi cậu ấy xem sao. Bà thấy bệnh của cậu ấy nặng lắm, lần trước bà có mời bác sĩ trong thị trấn về khám nhưng cậu ấy khóa kín cửa, ko chịu cho ai vào phòng. Nếu cháu là bạn cậu ấy, thì hãy khuyên cậu ấy vài câu. Nếu cứ để thế này thì có khoẻ mấy cũng ko trụ nổi lâu đâu!" Bà cụ thở dài nặng nề, đặt phích nước lên bàn rồi rời khỏi căn nhà gỗ.

Ánh sáng nhợt nhạt hắt qua khe cửa sổ khiến khuôn mặt Kim Nguyệt Dạ càng trắng bệch hơn, đôi môi hồng hào giờ đây như vỏ cây khô, đôi mắt sáng lấp lánh như sao trước đây bây giờ sâu hoắm vào ...

Tách ...

Đồ ngốc ... Sao cậu lại phải tự dần vặt mình như thế? Tại sao cậu lại lựa chọn cách này? Quãng thời gian qua, một mình cậu âm thầm chịu đựng tất cả, trong lòng chắc đau đớn lắm. Nhưng ... kể cả có như vậy, cậu vẫn nghĩ cho tôi, còn tôi ... tôi chỉ biết trách móc cậu, hiểu lầm cậu, thậm chí còn ko tin cậu ... Đúng ko ... Kim Nguyệt Dạ? Cậu mau trả lời tôi đi!

Tách ... tách ...

Nhớ lại tất cả chuyện trước đây của Kim Nguyệt Dạ, dường như tôi đã hiểu được sự tuyệt vọng và đau đớn của cậu ấy. Nước mắt tôi ko ngừng tuôn rơi. Nước mắt rơi xuống khuôn mặt, bàn tay và quần áo của Dạ ...

“Ừm ... ” Hình như tiếng khóc sột sạt của tôi đánh thức Kim Nguyệt Dạ. Cậu ấy nhúu mày,gắng gượng mở mắt ra.

“Kim Nguyệt Dạ! Cậu dậy rồi ư? Thấy đỡ hơn chưa?” Thấy Kim Nguyệt Dạ tỉnh lại, tôi vừa mừng rỡ vừa ngạc nhiên,mau chóng đứng dậy định giúp cậu ấy làm việc gì đó ... nhưng lại ko biết phải làm gì ...

“Hựu Tuệ ... Hựu Tuệ?” Kim Nguyệt Dạ nhìn tôi với ánh mắt mơ hồ, giọng nói khô khốc.

“Ừ,tôi đây! Tôi ở đây!” Tôi vội vã gạt nước mắt rồi gạt đầu,”Cậu ko sao chứ? Có thấy đau ở đâu ko? Hay là để tôi đi đến trạm y tế tìm bác sĩ về đây khám cho cậu nhé. Đúng rồi , cậu có khát nước ko? Tôi đi rót nước cho cậu nhé! Cậu đợi chút! ... ”

“Đi ... ”

“Hả?”

“Đi ngay!”

“Kim Nguyệt Dạ ... ”

” Tại sao cô lại tự tiện vào đây? Cô ra ngay cho tôi! Khụ khụ khụ ... ”

” ... ”

Nhìn thấy khuôn mặt tức giận của Kim Nguyệt Dạ,tôi ko kịp phản ứng:” Kim Nguyệt Dạ,cậu đang bị bệnh,cậu cần có người chăm sóc!”

” Đi ngay ... ” Kim Nguyệt Dạ nhấn mạnh từ “đi” một cách cương quyết. Cậu ấy gắng gượng ngồi dậy khỏi giường,thở hồng hộc như một con mãnh thú bị người ta chọc giận,trừng mắt nhìn tôi.

Tôi sợ hãi nuốt nước bọt,khẽ lùi xuống một bước.

Sao thế nhỉ? Tại sao Kim Nguyệt Dạ lại nhìn tôi bằng con mắt đó? Ánh mắt đó ... rất đáng sợ!

“Đi ngay ... ” Kim Nguyệt Dạ thở dốc,vì giận dữ nên khuôn mặt trắng bệch bỗng tím ngắt lại,”Tô Hựu Tuệ ... Tôi ko muốn nhìn thấy cô nữa,đây là nơi nương tựa cuối cùng của tôi ... Tôi đã đến tận nơi này mà cô vẫn muốn đi theo để hủy hoại nó ư? Cô mau ... đi ngay! Cấm cô ko được bước chân vào đây nữa.”

” ... ” Đôi môi khẽ run rẩy,nhưng ko nói được câu gì. Kim Nguyệt Dạ lão đảo ra khỏi giường nắm lấy cổ tay tôi và kéo ra phía cửa.

“Kim Nguyệt Dạ,cậu làm gì vậy? Dừng lại ngay!” Cổ tay của tôi bị Kim Nguyệt Dạ nắm tới đau rát,tôi cố gắng vùng vẫy thoát khỏi cái tay như gọng kìm của cậu ấy,nhưng cuối cùng vẫn bị lôi xềnh xệch ra ngoài.

Đúng lúc này,tôi quay đầu lại,muốn nói lí với cậu ấy nhưng lại nhìn thấy Kim Nguyệt Dạ như phải chịu đựng một cơn đau rất lớn, hai tay ôm chặt đầu,vì đau đớn mà mặt đỏ bừng lên ...

“Kim Nguyệt Dạ,cậu làm sao thế?” Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Kim Nguyệt Dạ bị như thế. Thấy cậu ấy sắp sửa ngã nhào xuống đất,tôi hốt hoảng giơ tay đỡ nhưng bị cậu ấy gạt phăng tay ra.

“Tô Hựu Tuệ,tôi ko cần sự thương hại của cô. Cô đi ngay ,đừng bao giờ tới tìm tôi nữa ... Khụ khụ khụ!”

Rầm!

Nói xong, Kim Nguyệt Dạ dùng chút sức lực cuối cùng đóng mạnh cánh cửa bằng gỗ lại.

“Đợi đã ... Đợi đã Kim Nguyệt Dạ! Kim Nguyệt Dạ! Mau mở cửa! Rốt cuộc cậu bị làm sao vậy?”

Tôi vừa sốt ruột vừa bực mình,đạp liên tục vào cửa gỗ và hét lên tuyệt vọng. Nhưng dù tôi có gào thét thế nào , Kim Nguyệt Dạ cũng ko đáp lại nửa câu. Tôi nghe thấy tiếng đổ vỡ và đập phá vọng từ trong nhà vọng ra ...

Bang bang bang! Bốp bốp bốp!

Xoảng xoảng xoảng! Bình bình bình!

Tôi nín thở vẫn ngoan cố đập mạnh vào cửa gỗ. Tiếng đập cửa mạnh đến nỗi khiến lũ chim hải âu trong khu rừng chắn cát bên cạnh sợ hãi bay đi.

“Kim Nguyệt Dạ ... Mở cửa cho tôi ... ” Tôi ko ngừng kêu la đập cửa,” Thế nào là hủy hoại nơi nương tựa cuối cùng của cậu? Cái gì gọi là ko cần sự thương hại của tôi? Bây giờ cậu mắc bệnh nặng chẳng lẽ tôi lại khoanh tay đứng nhìn ư? Còn nữa ... Nếu cậu k muốn nhìn thấy tôi ,tại sao còn cầm ảnh tôi trong tay? Nếu cậu thực sự ko muốn gặp tôi,tại sao khi mơ ngủ còn gọi tên tôi? ... Tại sao cậu lại làm thế? Kim Nguyệt Dạ ... Đồ ngốc ... Đồ ngốc ... ”

...

Dần dần,trong phòng ko còn nghe thấy động tĩnh gì nữa,chỉ có tiếng sóng biển vỗ mạnh vào bờ khiến đầu tôi đau buốt như sắp vỡ ra thành trăm mảnh.

Ko biết Kim Nguyệt Dạ sao rồi? Tôi nói với chính mình: Tô Hựu Tuệ,lần này mày ko thể thua Kim Nguyệt Dạ. Cậu ấy cần khám bác sĩ. Đúng thế,mày phải đưa cậu ấy đi khám!

Four

Tôi hốt hải chạy như bay về phía trạm xá thị trấn Star,chị y tá nói bác sĩ đi khám bệnh chưa về. Tôi đành ghi lại số điện thoại và địa chỉ để nhờ chị y tá nhắn với bác sĩ đến ngôi nhà sơn trắng ven biển khám cho Kim Nguyệt Dạ. Tôi tới cửa hàng tạp hoá mua một đồng thực phẩm ,sau đó vội vàng quay về căn nhà gỗ nhỏ.

Cốc cốc cốc ... Cốc cốc cốc ...

Tôi đặt túi đựng đồ xuống,cả người đau nhức như bị ai đánh,khẽ gõ cửa nhưng phía trong cửa ko hề có động tĩnh gì.

Tôi lại thở dài, toàn thân nhũn ra, ngồi phịch xuống đất,đặt 2 túi nilông xuống,đầu tựa vào cửa nhà.

“Kim Nguyệt Dạ,tôi là Tô Hựu Tuệ,kì phùng địch thủ từ hồi cấp 2 của cậu. Cậu quên là tôi giỏi giang,kiên cường đến thế nào ư? Bây giờ kể cả cậu ko chịu mở cửa cho tôi,thì tôi vẫn ngồi lì trước cửa, đợi đến khi nào cậu mở cửa mới thôi. Lần này,tôi sẽ ko thua cậu đâu ... ”

Im lặng ... Im lặng ...

Kim Nguyệt Dạ ko trả lời ,tôi quay đầu nhìn cánh cửa gỗ ,hít một hơi thật sâu,rồi ngồi bó gối ở cầu thang lên xuống trước cửa,lầm nhẩm một mình:

“Tô Hựu Tuệ,xem ra tối nay mày phải ngồi ở đây một mình rồi ... ”

Có lẽ bởi vì quá mệt mỏi,đã thế tiếng sóng biển dội lại như bài hát ru, tôi dựa vào cánh cửa,ngủ thiếp đi lúc nào ko hay ...

Sương ... sương mù dày đặc ... Đây là đâu? Sao tôi lại ở đây? ...

“Bé Hựu Tuệ!”

Đúng lúc tôi đang ngẩn người đứng giữa sương mù âm u,hốt hoảng nhìn xung quanh tìm phương hướng,thì đột nhiên một tiếng nói quen thuộc xuyên qua sương mù vang đến tai tôi. Sau đó,một bóng người dần dần bước ra khỏi màn sương mù dày đặc rồi tới gần tôi ... mỗi lúc một gần ...

“Kim Nguyệt Dạ ... là cậu hả? Kim Nguyệt Dạ!” Thấy Kim Nguyệt Dạ bước khỏi màn sương,nở nụ cười ác ma quen thuộc. Hắn đứng ngay trước mặt tôi,tôi xúc động chạy đến tóm lấy cánh tay hắn, “Sao cậu lại ở đây? Đúng rồi, Kim Nguyệt Dạ! Đây là đâu?”

” Hựu Tuệ!”

Í? Tiếng nói này là ...

Tôi đang cảm thấy vui mừng và ngạc nhiên vì sự xuất hiện của Kim Nguyệt Dạ thì phía sau lại vang lên một tiếng nói quen thuộc khiến tim tôi run lên.

“Là ... Lý Triết Vũ!” Tôi quay đầu lại,ngạc nhiên nhìn Lý Triết Vũ cũng bước ra từ màn sương mù tịt. Đột nhiên tôi cảm thấy hoảng loạn vô cùng.

“Hựu Tuệ!” Lý Triết Vũ vẫn mỉm cười,dường như cậu ấy k nhìn thấy Kim Nguyệt Dạ, ánh mắt dịu dàng chăm chú hướng theo tôi,” Sắp vào học rồi, chúng ta đi thôi ... ”

“Ồ! Tôi ... ”

Tôi lặng người đi,đần đờ buông tay Kim Nguyệt Dạ ra. Đột nhiên Kim Nguyệt Dạ tóm lấy tay tôi,”Hựu Tuệ,đừng đi,hãy ở lại bên tôi,đừng đi ... ”

“Kim Nguyệt Dạ,tôi ... tôi ... ”

Tôi ko biết phải làm như thế nào, khuôn mặt chân thành của Kim Nguyệt Dạ khiến tôi ko thể thờ nổi. Nụ cười của Lý Triết Vũ vừa dịu dàng lại vừa phảng phất chút đau thương. Đầu óc tôi giống như chiếc máy tính vận hành hai hệ thống một lúc,loạn cào cào cả lên,khiến tôi gần như phát điên.

“Đừng ... đừng ép tôi! Đừng ép tôi mà!” Tôi đứng ở giữa Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ,đau đớn ôm đầu hét to, nhưng đột nhiên tôi thấy đầu mình nặng trĩu,cả người ngã ụch ra phía trước.

“Ồi,đau quá! ... ” Cảm giác đau nhói phía sau đầu khiến tôi bưng tỉnh. Tôi nhú mày mở mắt ra,phát hiện cánh cửa gỗ sau lưng mình đã mở ra từ lúc nào. Bà cụ đứng ngay bên cạnh tôi, ngạc nhiên cúi đầu nhìn tôi.

“Sao ... sao cháu lại ngủ ở đây?”

Ngẩng đầu nhìn bầu trời sáng trưng , tôi mới biết mình đã ngồi ở đây cả một đêm. Ko để ý đến ánh mắt ngạc nhiên của bà cụ,tôi vội ngồi dậy ,nhấc 2 cái túi ni lông lên,rồi bước vào trong nhà.

Trong phòng bữa bộn hơn lúc trước,trên giường ko có ai.

Tôi tìm kiếm Kim Nguyệt Dạ khắp nhà,cuối cùng thấy cậu ấy ngồi co ro ở một góc phòng,giấu mặt vào trog 2 cánh tay,cả người như một bức phù điêu bằng sáp thiếu sức sống. Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt,tôi cố nén đau thương,đi lại đỡ cậu ấy lên. Khi tay tôi vừa chạm vào vai cậu ấy,tôi thấy tim mình quặn đau.

Đây là chàng hoàng tử với trí thông minh xuất chúng,tài năng thiên bẩm sao? Sao giờ đây lại quá mong manh yếu đuối?

Suy nghĩ cứ đan xen trong đầu tôi,tôi ngồi thụp xuống,dịu Kim Nguyệt Dạ đứng lên.

“Ai ... ai cho cô vào đây?” Kim Nguyệt Dạ đang im lặng,nhưng vừa nghe thấy tiếng tôi nói,cậu ấy khẽ ngược đầu lên,mở mắt ra,yếu ớt nhìn tôi. Dạ lại định hẩy tôi ra,nhưng người yếu quá nên ko đủ sức.

Tôi quệt nước mắt ứa ra,trùng mắt với cậu ấy:” Cậu bệnh đến mức này,tại sao ko lên giường nằm nghỉ hả?

“Ko cần ... ” Đến lúc này mà Dạ vẫn thân lừa ưa nặng,cổ chấp đến cùng,” Tô Hựu Tuệ,cô mau ra ngoài cho tôi”

“Kim Nguyệt Dạ! Cậu bị bệnh nặng quá nên đầu óc bấn loạn rồi hả? Cậu tưởng cậu còn đủ sức đuổi tôi ra ngoài chắc?” Tiếng kêu gào của tôi khiến Kim Nguyệt Dạ đứng sững lại. Dạ mở to mắt nhìn tôi như ko thể tin vào tai mình. Cuối cùng cậu ấy chỉ cúi đầu xuống,ko nói lời nào. Tôi gắng gượng gạt nước mắt,đỡ Kim Nguyệt Dạ vào giường.

Cốc cốc cốc! Cốc cốc cốc!

Lúc này,đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Tôi nhìn Dạ,rồi vội quay người đi ra phía cửa.

“Xin chào,tôi là bác sĩ Hà của trạm xá thị trấn Star. Xin hỏi cô có phải là cô Tô Hựu Tuệ để lại giấy nhắn ko?” Vừa mở cửa ra,tôi thấy một bác sĩ trung tuổi mặc áo blu trắng,tay xách thùng thuốc,thở hổn hển đứng bên ngoài.

“Vâng! Đúng rồi ạ!” Tôi vui vẻ gật đầu,” Cháu đợi bác mãi.”

Bác sĩ Hà mỉm cười,rồi nhìn xung quanh căn phòng nhỏ,”Xin hỏi bệnh nhân nằm ở đâu?”

” Ở đây,ở đây!” Tôi vừa lau nước mắt,vừa dẫn bác sĩ Hà vào phòng ngủ,đến bên cạnh Kim Nguyệt Dạ.

“Sao cô lại gọi bác sĩ đến,tôi ko khám,ra ngoài ngay.”

Kim Nguyệt Dạ kiên quyết ko khám,thậm chí còn quay ngoắt lại. Bác sĩ Hà có vẻ khó xử nhìn tôi. Tôi hít một hơi sâu,nói với Kim Nguyệt Dạ:” Nếu cậu ko muốn nhìn thấy tôi nữa thì phải chữa bệnh. Nếu cậu khỏi bệnh,tôi hứa sẽ rời khỏi đây.”

Dường như lời nói của tôi đã có đôi chút tác dụng, Dạ ko nói lời nào nữa.

“Bác sĩ,cứ chốc chốc cậu ấy lại tái phát bệnh một lần,bác giúp cháu khám xem,rốt cuộc cậu ấy bị làm sao?” Tôi sốt ruột nhìn bác sĩ.

“Được ,để tôi xem.” Bác sĩ Hà đến gần Kim Nguyệt Dạ,bắt đầu kiểm tra toàn thân.

Thấy Dạ ko phản đối,ngoan ngoãn để bác sĩ khám,tôi như trút được gánh nặng,thở phào nhẹ nhõ.

“Tôi thấy ... ” Sau khi kiểm tra xong,bác sĩ Hà quay lại nhìn tôi,về mặt rất nghiêm trọng nói,” Chúng ta ra ngoài rồi nói!”

“Bác sĩ,cậu ấy ko sao chứ? Rốt cuộc là bị bệnh gì? San lại bị như thế?” Chỉ cần nhìn về mặt của bác sĩ,tôi cũng đoán được bệnh của Dạ nặng hơn tôi tưởng. Tim tôi đập rộn lên,suýt nữa thì nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Cái này ... ” Bác sĩ Hà gượng gạo” Đầu của bạn cô có thể đã bị đánh một cú rất mạnh,nên tụ máu trong não,nếu máu tụ ko được hút ra,thì cứ dăm ba bữa cậu ấy lại bị đau đầu. Tôi nghĩ cô hãy đưa cậu ấy lên bệnh viện thành phố Milan để khám kĩ hơn. Nếu máu tụ não để càng lâu thì sẽ càng nghiêm trọng đấy ... ”

Đầu bị đánh một cú rất mạnh ư? Lẽ nào là ...

Trong đầu tôi đột nhiên hiện lên cuốn sổ nhật kí củ Kim Nguyệt Dạ ...

Chắc vì muốn lấy lại trái tim thiên sứ, nên khi đánh nhau với Sun,cậu ấy mới bị thương ở đầu.

“Hậu quả rất nghiêm trọng sao? Bác sĩ Hà,ý của bác là ... ”

“Có khả năng ... có khả năng sẽ bị mất trí nhớ,nghiêm trọng hơn là não bị teo cứng,cuối cùng trở thành người thực vật.”

“Người thực vật ư?” Không thể ngờ 3 chữ này lại xảy ra với Kim Nguyệt Dạ,tôi chờ người ra nhìn Dạ đang nằm trên giường. Liệu cậu ấy có biết chuyện này ko?

“Thế này nhé! Tôi sẽ tiêm cho cậu ấy ít thuốc an thần,sau đó kê thuốc uống,nhưng cô nhớ đừng làm cậu ấy bị kích động mạnh,tốt nhất mau đưa đến bệnh viện Milan khám.” Bác sĩ Hà quay người mở thùng thuốc ,chuẩn bị tiêm cho Dạ,” Bệnh của cậu ấy rất nghiêm trọng,cô nhất định phải chăm sóc chu đáo cho cậu ấy,đừng để cậu ấy bị kích động ... ”

Nhưng lúc này tôi đã hoàn toàn mất đi tri giác,hai chân như đạp trên bàn xoay,trời đất cứ xoay tròn ... xoay tròn ...

End Four

Five

“Tô Hựu Huệ...”

Một lúc sau,bên tai tôi vang lên tiếng nói.

Tôi định thần lại , phát hiện ra bác sĩ Hà đã rời khỏi, còn Kim Nguyệt Dạ đang ngồi trên giường. Cậu ấy vừa gọi tôi.

“Bác sĩ nói cậu bị sốt nhẹ, cần phải uống thuốc mới khỏi.”

Nhìn thấy đồng thuốc trên bàn,tôi quay lại muốn đi lấy thuốc, nhưng đầu óc quay cuồng suýt nữa ngã nhào xuống, may mà có một bàn tay giữ lại. Ngược đầu lên, tôi thấy ánh mắt lo lắng quen thuộc ...

Kim Nguyệt Dạ kịp hoàn hồn , nghiêng người quay đi,lảng tránh ánh mắt của tôi.

“Bác sĩ đã khám xong giờ, cô có thể đi được rồi!”

“Kim Nguyệt Dạ,tại sao lại thế...” Tôi vẫn ko hiểu ý Kim Nguyệt Dạ,đứng đực mặt ra nhìn cậu ấy,”Cậu biết ko,tôi đã nhặt được cuốn nhật kí của cậu,biết

tất cả sự thật rồi...”

“...” Dạ ko nói lời nào, nhưng tôi thấy người Dạ khẽ run lên,dường như rất ngạc nhiên khi nghe tôi nói ra câu đó.

“Thực ra tôi đến tìm cậu vì muốn biết suy nghĩ thực sự của cậu...Cậu nghĩ rằng giấu giếm sự thật sẽ đem lại hạnh phúc cho tôi ư?Hay là cậu đã tìm thấy bố mẹ,tìm được hạnh phúc mà cậu cần rồi? ... Nhưng tôi lại thấy cậu lúc này ... đã mất đi khả năng tìm kiếm hạnh phú cho chính mình, tự đào thải mình ra khỏi cuộc sống , sống mà ko cần biết đến ngày mai, ko dám đối mặt với mọi thứ.”

“...”

“ Tạ sao tất cả lại thành ra thế này? Nếu cậu đã lấy được trái tim thiên sứ từ tay Sun, sẵn sang trả lại nó cho trường như một người hung,thì tại sao lại trốn chui trốn lủi một mình để gánh chịu mọi tội lỗi? Cậu đã chịu đựng mọi đau khổ để có thể giải mã câu đố, nhưng tại sao lại biến mình ra nông nổi này?”

Trong nhật kí Kim Nguyệt Dạ viết là, cậu ấy đã giành được trái tim thiên sứ, nhưng tất cả mọi thứ đều thay đổi...Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Dạ đã bất chấp tất cả để tìm kiếm lời giải đáp về thân phận của mình , nhưng tại sao đến phút cuối, cậu ấy lại thay đổi quyết định?

Tại sao? ... Tại sao chứ? ...

Rất nhiều băn khoăn tích tụ trong lòng tôi bấy lâu đến hôm nay mới bật ra khỏi miệng.

“Họ..đã ko còn là bố mẹ tôi nữa rồi...Tôi muốn dùng trái ti thiên sứ để giải mã cuộc đời tôi, nhưng ko ngờ...”

Tôi ngạc nhiên nhìn Kim Nguyệt Dạ. Ánh sáng mờ ảo trong phòng khiến tôi ko nhìn rõ vẻ mặt của cậu ấy,nhưng ko biết tại sao lại có nỗi đau , sự oán hận và mất mát tràn ngập khắp phòng.

“Không ngờ ... trong mắt họ đã ko còn sự tồn tại của tôi...”

“Không còn sự tồn tại của cậu ư? ... ” Câu nói của Dạ khiến tôi sững sờ , một lúc lâu mới kịp hoàn hồn,”Kể cả bố mẹ cậu ko cần cậu nữa, nhưng cậu vẫn có thể quay lại,gải thích mọi thứ cho chúng tôi hiểu.”

Nỗi đau mất mát trong mắt Dạ khiến tôi sợ hãi, tôi vội nhen nhóm một tia hi vọng cho cậu ấy, nhưng dường như cậu ấy ko còn quan tâm nữa.

“Tô Hựu Tuệ,tôi thực sự rất mệt mỏi...Tôi chỉ hi vọng...các người đừng đến tìm tôi nữa ,đó là sự lựa chọn của tôi...”

Giọng nói của Dạ khe khẽ, cậu ấy quay đầu nhìn bức tường đối diện với giường, lặng lẽ hít một hơi sâu , sau đó chậm chậm nằm xuống , kéo chăn đắp .

Kim nguyệt Dạ ... cậu ấy vừa nói gì?

“Nhưng cậu còn nợ tôi!”

“...”

Dạ đỡ người nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của tôi, không biết nên nói gì hơn.

“Cậu quên rồi à?cậu đã hứa sẽ để tôi sống thật vui vẻ , hạnh phúc .” Tôi đột nhiên nhớ lại quãng thời gian trước đây,”Lúc đó chúng ta sống rất vui vẻ, không bao giờ biết mệt mỏi là gì , ngày nào tôi cũng tranh đấu giành giật vị trí số một với cậu, Hiểu Ảnh bằng những thì ngày nào cũng bám riết Lăng Thần Huyền , Tô Cơ si mê thời trang nên lúc nào cũng nghĩ ra những kiểu trang phục kì quái, còn cậu và Lý Triết Vũ thì lúc nào cũng kè kè bên nhau như hình với bóng.”

...

Những kỉ niệm trước đây như hiện lên trước mắt tôi, không biết tôi đã nói bao lâu, đột nhiên nghe thấy tiếng thở đều đều, tôi quay ra thì nhìn thấy Dạ đã ngủ thiếp đi, chắc là thuốc an thần đã có tác dụng.

Tôi yên lặng nhìn khuôn mặt hao gầy của cậu ấy. hình như cậu ấy mơ thấy chuyện gì đó rất vui, miệng lộ ra một nụ cười tươi.

Tôi giúp cậu ấy đắp chăn, quay đầu lại nhìn đồng hồ. giờ đã 5h chiều rồi, chuyến xe cuối cùng về thành phố Mi Lan sắp chuyển bánh.

Tôi do dự một lúc, cuối cùng cũng quyết định về nhà, để lại cho Kim Nguyệt Dạ một mẫu giấy.

Bầu trời lát phát mưa phùn.

Tôi bước vào khu nhà mình, khi đến chân cầu thang, đột nhiên thấy một cái bóng quen thuộc ...

Lý Triết Vũ?

Đúng là Lý Triết Vũ rồi!

Nhìn bóng dáng quen thuộc của Lý Triết Vũ, tôi lặn người đi đứng trước cửa nhà mình. Vũ cúi đầu, mái tóc ướt đầm, còn tay thì cầm ô. Tôi thấy nền đất phía dưới cái ô của cậu ấy vẫn còn khô.

Lẽ nào ... cậu ấy đã đợi tôi rất lâu.

Tôi giật mình, hét lên: " Lý Triết Vũ ... Cậu ... "

"Hự Tuệ?" Lý Triết Vũ cuối cùng cũng nhìn thấy tôi, nụ cười dịu dàng của cậu ấy vẫn hiện trên nét mặt. Cậu ấy đi đến, khe khẽ nói với tôi " Tôi tìm em mãi mà ko thấy, gọi điện cũng k thấy em nghe máy ... Tôi thấy lo quá nên đứng dưới nhà đợi em ... "

"Tôi ... " Giọng nói của tôi như bị chặn ở họng, tôi nên nói gì đây? Chính bản thân tôi cũng ko biết nữa.

"Hự Tuệ, em ko sao chứ?" Mắt Lý Triết Vũ ánh lên vẻ vui mừng, cậu ấy nhìn sâu vào mắt tôi, " Đạo này em thường mất tập trung ... Bác gái nói em cũng ít khi ở nhà."

"Tôi ... ko sao ... " Tôi cúi đầu, ko biết nên nói với chàng trai đang lo đau đầu ình thế nào. Trong đầu, một bóng hình khác đang chiếm lấy tâm trí tôi, tôi nên làm thế nào?

"Ừm ... Ko sao là tốt rồi ... " Lý Triết Vũ như đã nhẹ nhõm đi phần nào, cậu ấy gỡ một cái lá vương trên tóc tôi xuống, nhẹ nhàng nói, "Nếu em muốn cho tôi biết, thì em đã nói rồi, có đúng ko?"

Tôi ngạc nhiên ngược đầu lên, lẽ nào cậu ấy đã biết điều gì đó ... Nhưng khi tôi và cậu ấy đối diện với nhau, tôi thực sự ko thể đoán được cậu ấy đang nghĩ gì ... Tô Hự Tuệ, có thật là mày sẽ ko nói với cậu ấy ko? ...

"Bệnh của cậu ấy rất nghiêm trọng, cô nhất định phải chăm sóc chu đáo cho cậu ấy, đừng để cậu ấy bị kích động ... "

Lời cảnh báo của bác sĩ Hà đột nhiên vang lên bên tai tôi, tôi mím chặt môi lại.

Ko được! Bây giờ tôi k thể nói, nếu tôi làm vậy thì Lý Triết Vũ sẽ lao đi tìm Kim Nguyệt Dạ ngay, nhưng tình hình Kim Nguyệt Dạ bây giờ ...

Đành vậy ... Đợi khi nào Kim Nguyệt Dạ hồi phục lại, tôi sẽ nói với Lý Triết Vũ tất cả mọi việc ...

"Xin lỗi ... Gần đây tôi rất bận ... " Tôi vừa lo lắng, lại vừa thấy xấu hổ, mặt tôi nóng bừng lên như bị xát ớt, "Bạn chia tay bạn bè. Đã hẹn đi với bố mẹ cậu và cậu thế mà tôi lại ko đi, chắc 2 bác bực mình lắm?"

"Không sao, tôi đã giải thích thay cho em rồi, bố mẹ tôi ko trách em đâu." Mắt Lý Triết Vũ thoáng chút hụt hẫng, tôi cứ tưởng mình nhìn nhầm. Sau đó, cậu ấy bỗng nắm chặt tay tôi, từ từ rút trong túi ra một cái hộp nhỏ rất tinh xảo, " Hự Tuệ, đây là món quà mẹ tôi giúp tôi chọn, tôi muốn tặng nó cho em."

"Đây là ... " Tôi nhúu mày khó hiểu, mở cái hộp ra xem, "Ồ! Là nhẫn?"

"Ừ." Lý Triết Vũ dịu dàng gật đầu, rồi háo hức nhìn tôi, "Đây là loại đá rất hiếm ở Nam Phi. Người ta nói là chỉ có nữ thần mới xứng đeo nó, cho nên, tôi tặng nó cho em."

“Đây là ... tôi ... ” Nhìn chiếc nhẫn phát sáng lung linh trong cái hộp tinh xảo,đột nhiên tôi có cảm giác hoảng loạn,”Lý Triết Vũ,nếu là đồ khác thì tôi có thể nhận được,nhưng cái nhẫn này đắt tiền quá,hơn nữa lại mang một ý nghĩa đặc biệt ... nên tôi ... ”

” ... ” Nhìn thấy vẻ mặt hoảng loạn của tôi, Lý Triết Vũ có chút thất vọng ,khẽ thở dài,” Hựu Tuệ,lẽ nào đến bây giờ em vẫn chưa thể chấp nhận tôi?”

“Tôi ... ko có ý đó ... ”

“Hựu Tuệ “ Lý Triết Vũ nắm chặt lấy chặt lấy vai tôi, rồi nhìn thẳng vào mắt tôi ,”Những ngày qua , không gạt dc em tôi mới phát hiện ra không có e bên cạnh tôi thấy bức bối đến nỗi không thở nổi...Từ trước đến giờ tôi không hề có cảm giác như thế bao giờ. Cảm giác đó rất khó chịu ...Có thể bây giờ là hơi sớm , nhưng tôi không thể nào chịu đựng nổi những ngày tháng không có em ở bên “

“Tôi...” Tôi cúi đầu , lảng tránh ánh mắt như thiêu đốt của Lý Triết Vũ .

“Hựu Tuệ, em bằng lòng lấy tôi nhé!”

“Lấy..lấy ...cậu á? ... Nhưng chúng ta ...còn là học sinh , còn phải đi ...học đại học nữa...”

“Thế thì...hãy giao trái tim của em cho tôi...Để trái tim em mãi mãi bên cạnh tôi...”

“Lý Triết Vũ ...tôi...”Tôi không thể nào nhìn thẳng vào mắt Lý Triết Vũ nữa, hốt hoảng cúi đầu xuống , quay vội người đi,lúng túng không biết phải làm thế nào?

“Phù...” Thấy ánh mắt bất an của tôi, Lý Triết Vũ không ép tôi nữa, cậu ấy mỉm cười rồi dịu dàng nhìn tôi,m “Xin lỗi Hựu Tuệ, vì sợ em biến mất khỏi tôi, tôi cuống quá nên mới...Có điều lời nói ban nãy là thực lòng. Nhẫn thì em cứ giữ lấy . Từ giờ đến lúc chúng ta nhập học , mong em hãy suy nghĩ thật kỹ .Nếu em vẫn không thể chấp nhận tôi thì cái nhẫn này coi như là quà kỉ niệm cuối cùng của chúng ta tôi sẽ từ bỏ tình yêu của tôi với em...”

“ ...”Tôi lạng người đi, ngược đầu nhìn ánh mắt như sốt sáng đến vô vọng của Lý Triết Vũ , trong lòng tôi cảm thấy có lỗi , “Tôi biết rồi...Tôi sẽ suy nghĩ nghiêm túc chuyện này ! Lý Triết Vũ, xin lỗi nhé...”

“Không sao đâu. Yêu thì không cần nói lời xin lỗi , em đã nói rất nhiều lần rồi mà. “Lý Triết Vũ khẽ véo vào mũi tôi, “Đúng rồi, Hựu Tuệ , nghe bác trai nói em đã nhận được giấy báo của trường Tinh Hoa. Chúc mừng em !”

“Đã có giấy báo rồi sao?” Nghe thấy tin sốt dẻo này , tôi phấn khởi vô cùng, vẻ mặt buồn bã bỗng le lói chút vui mừng.

“Ừm , có lẽ giấy báo của tôi hôm nay chắc cũng đến nơi thôi. Chúng ta chuẩn bị đi nhập học đi là vừa.”

“Ha ha ha !” Tôi mỉm cười , gạt đầu đồng tình.

Lý Triết Vũ nhẹ nhàng xoa đầu rồi, quay người vẫy một chiếc xe taxi , rồi vào trong xe.

Nhìn chiếc xe taxi tto đi xa, tôi nhìn lại chiếc hộp trong tay mình, tâm trạng rối loạn như một bản nhạc không có nhịp điệu, khiến đầu tôi đau như búa bổ.

Về đến nhà , tôi mở giấy bao nhập học của trường Tinh Hoar a xem, thấy giấy báo viết tôi là học sinh ưu tú,cho nên 3 ngày sau tôi phải đến trường báo danh. Ngoài ra tôi được chọn làm đại diện cho tân sinh viên lên phát biểu trong lễ khai giảng, trong lòng tôi có cảm giác vui sướng khôn tả, nhưng khi nghĩ tới Kim Nguyệt Dạ đang ở một mình trong căn nhà gỗ , lòng tôi lại trĩu nặng. Bệnh tình nguy kịch của Kim Nguyệt Dạ khiến tôi tập tễnh không yên.

Tôi vật lộn cả một tối trên giuuwongf , không tài nào nhắm mắt ngủ được, chiếc vỏ sò tím và chiếc nhẫn đá quý được đặt ngay ngắn trên bàn học...

Làm thế nào đây? ... Còn một ngày nữa là tôi phai9r rời khỏi thành phố Milan, tới trường Tinh Hoa học rồi... Vì ngày hôm nay mà tôi đã phải hi sinh bao nhiêu thời gian để học hành, cuối cùng giấc mộng cũng thành sự thật, tôi phải mừng mới đúng , nhưng tại sao đúng lúc này ...

Lý Triết Vũ đã cầu hôn tôi, những lời cậu ấy nói khiến tôi vừa sốc , vừa mừng , nhưng cảm giác tội lỗi và áy náy như từng đợt sóng dậy lên trong lòng tôi.

Ai có thể bảo cho tôi cách không làm cho cả Kim Nguyệt Dạ và Lý Triết Vũ phải đau khổ không?

Tôi đau khổ nằm bò trên bàn nhìn hai món quà đặt cạnh nhau, vỏ sò tím của Kim Nguyệt Dạ và nhẫn đá quý của Lý Triết Vũ.

Làm thế nào bây giờ ? ... Chỉ còn cách ngày nhập học mỗi một ngày nữa thôi...Tôi và Lý Triết Vũ sẽ phải tới trường Tinh Hoa rồi...

Nghĩ đoạn , tôi bất giác sờ lên hai món quà . nhưng tay tôi di chuyển về phía giữa hai món quà, vẻ mặt kiên quyết của Kim Nguyệt Dạ và nụ cười yếu ớt của Lý Triết Vũ bỗng nhiên hiện lên trong đầu tôi, tay tôi vừa giơ ra giữa không trung , không biết phải cầm món đồ nào lên...

Rốt cuộc tôi phải làm sao đây...?

Six

Mãi đến tối khuya tôi mới ngủ,nên hôm sau dậy muộn.

Chết thật! Muộn quá rồi!

Nhìn thấy 3 cái kim của đồng hồ báo thức đặt trước đầu giường đều chỉ một 2 giờ,tôi nhảy ra khỏi giường,vội vàng thay quần áo,đánh răng rửa mặt ... Bố mẹ tôi đi làm nên ko có nhà,tôi đến phòng ăn lấy một ít canh gà mẹ nấu,hâm nóng,rồi cho vào bình giữ nhiệt. Trước khi ra khỏi phòng khách,tôi để lại mảnh giấy nhắn trên bàn,sau đó nhanh chóng ra khỏi nhà.

Khi tôi đi lên xe bus đến thì đã là 4 giờ chiều.

Tối hôm qua trời mưa tầm tã,hôm nay vẫn rả rích ko ngớt, đường đi ướt nhẹp,bầu trời u ám.

Nghĩ tới ngày mai tôi sẽ phải tới báo danh nhập học,trong khi đó Dạ lại cần người chăm sóc,lòng tôi nặng trĩu khó tả,cố gắng bước đi thật nhanh ...

Khi tôi che ô đi qua bờ biển,nhìn từ xa đã thấy gió và sóng hỗn độn với nhau như một bản violin đầy bi thương.

Tiến đó là ...

Tôi sững người,hướng về phía phát ra âm thanh,nhìn thấy một bóng người gầy gò mặc áo trắng và quần bò đang đứng trên tảng đá giữa bãi cát,say sưa kéo violin.

Bầu trời bên bãi biển như một tấm màn u tối,bao trùm lên mặt biển rồi kéo dài tới tận cuối chân trời. Nước biển như đục ngầu,còn đâu vẻ đẹp của viên ngọc xanh lung linh. Biển còn u tối hơn cả bầu trời,giữa chúng còn có màu nâu nhạt của cát ...

Bão sắp đến rồi ...

Gió biển như cuồng nộ thổi tung từng đợt sóng biển đánh vào bờ. Nước biển xâm xấp chân Kim Nguyệt Dạ,nhưng dường như cậu ấy ko quan tâm,chỉ khẽ nhắm mắt,mặc cho gió biển thổi rối tung tóc và vạt áo.

Cậu ấy kéo violin bằng cả tâm hồn,dường như tiến đàn thay cho tiếng gào thét của cậu ấy ...

Cậu ấy ... ko muốn sống nữa sao? Hôm qua mệt mỏi là thế,vậy mà hôm nay đã ăn mặc phong phanh ra đứng trước biển.

“Kim Nguyệt Dạ! ... ”

Nghĩ đến đây, tôi hét lên.

Nghe thấy tiếng tôi,Kim Nguyệt Dạ sững người quay lại.tiếng đàn cũng dứt quãng.

Cậu ấy từ từ quay đầu nhìn về phía tôi.

Tôi nhìn thấy một khuôn mặt trắng bệch, đôi môi tím tái vì lạnh, nỗi đau trong lòng tôi dần dần lan tỏa khắp cơ thể ... Đúng lúc tôi định nói gì đó, thì ánh mắt cậu ấy đã hướng về phía sau lưng tôi. Trên khuôn mặt Dạ ánh lên sự ngạc nhiên, hoang mang, và sợ hãi ...

Bốp!

Một tiếng động vang lên, chiếc đàn violin trong tay Kim Nguyệt Dạ tuột xuống và rơi trên bãi cát, bị một con sóng lao đến cuốn đi ...

Vù vù vù!

Cơn gió biển ủa đến, thổi bay cả những hạt cát trên bờ. Tôi bất giác đưa tay lên che mắt, nhưng khi vừa bỏ tay xuống, chiếc ô trong tay tôi chẳng khác nào một cánh diều, bị gió biển thổi bay đi rất xa.

Tôi muốn nhặt cái ô lên, nhưng khi quay người lại, rừng cây phía sau lưng tôi xuất hiện một bóng người quen thuộc khiến toàn thân tôi lạnh toát.

Là cậu ấy ... Lý Triết Vũ!

Mái tóc cậu ấy bị gió biển thổi tung xòa xuống trán che mắt tròn mắt cà phê. Những giọt mưa lất phất làm ướt đầm khuôn mặt và người cậu ấy. Cậu ấy đứng im như tượng ...

Choang!

Chân tay tôi run bần bật, bình giữ nhiệt đựng canh gà trượt khỏi tay tôi.

Bình giữ nhiệt rơi xuống, đập vào tảng đá, phát ra tiếng kêu khô khốc.

Miếng ruột phích làm từ thủy ngân bị rơi vãi trên cát.

Nước canh gà cũng vung vãi trên mặt cát, bắn cả vào giày và quần tôi.

Cảm giác nóng nực khiến tôi tỉnh táo đôi chút, cả người tôi như bị tê dại.

“Lý Triết Vũ ... ”

Tôi mở miệng, muốn nói điều gì đó với Lý Triết Vũ, nhưng cứ lắp bắp không sao nói nên lời. Tôi nên nói gì bây giờ?

Ngực tôi như muốn nổ tung, tôi hít một hơi sâu, mím chặt môi, thử nhấc chân lên để bước lại gần cậu ấy ... Nhưng bàn chân vừa nhấc lên khỏi mặt đất thì tôi lại thấy ánh mắt đau đớn của Kim Nguyệt Dạ, tôi lại đứng yên không nhúc nhích.

Tôi vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ, hoàn toàn không thể cử động nổi.

“Hự Tuệ! ... ”

Đúng lúc tôi lưỡng lự thì Lý Triết Vũ lên tiếng. Tôi thấy cậu ấy ngược đầu lên, khuôn mặt trông vô cùng mệt mỏi, tròn mắt cà phê tràn ngập nỗi đau và phân vân.

Tôi lại quay đầu nhìn về phía Kim Nguyệt Dạ, cậu ấy dường như đã lấy lại bình tĩnh, chăm chú nhìn tôi, nhưng nét mặt không chút biểu cảm.

Tôi phải làm thế nào đây?

Tôi phải làm thế nào để đối mặt với hai đôi mắt đó bây giờ?

Người tôi như hóa đá, đứng ngẩn ra giữa họ ...

Lý Triết Vũ không nói câu gì, chỉ đứng lặng lẽ giống như cái cây trong rừng chắn cát phía sau lưng. Cậu ấy vẫn nở nụ cười quen thuộc, nhưng lại nhìn tôi và Kim Nguyệt Dạ với ánh mắt tuyệt vọng, đau thương ...

Còn Kim Nguyệt Dạ như đã hòa làm một với biển đen, mái tóc bị gió thổi tung cùng với từng đợt sóng mãnh liệt. Mặt cậu ấy trắng bệch, nhưng vẫn đau đáu nhìn tôi và Lý Triết Vũ ...

Im lặng, xung quanh im lặng đến đáng sợ

Cả 3 người chúng tôi đều đứng im ko nhúc nhích,tạo thành một tam giác kì lạ. Chúng tôi giữ nguyên tư thế đó đứng trên bãi biển ko bóng người của thị trấn Star.

Trên bầu trời bắt đầu có những đám mây đen kịt,giống như một tảng đá to đè nặng lên ngực tôi. Một tia chớp loang loáng phá rách màn mây,những hạt nước mưa vũ vào mặt tôi.

Gió từ bốn phía nổi lên,gào thét thổi tung mọi thứ. Gió biển điên cuồng bứt cành lá,cây cối gãy hết sức giãy giụa giống như người bị đẩy vào bước đường cùng ...

Mắt tôi nhìn thẳng ra biển. Mưa như trút xuống mặt biển,gió cuốn những cột sóng lên cao,đập vào bờ đá trên bãi biển.

Tiếng sấm,tiếng mưa,tiếng sóng hỗn loạn,khiến cho cả đất trời rung chuyển.

Thời gian dần dần trôi đi,chỉ có cột sóng cao gào rú trước mặt chúng tôi. Thi thoảng lại có tiếng nước vũ vào mặt,vào người chúng tôi.

Gió càng lúc càng mạnh,cảnh vật xung quanh như bị xé tan ra.

Tất cả dường như tạo thành một bản nhạc bi thương,vang lên giữa trời đất mênh mông ...

“Kéc kéc kéc!”

Con chim hải âu phát ra tiếng kêu chói tai như phá vỡ cơn mưa gió,thân hình trắng toát của nó bay vút lên bầu trời u ám,làm thành một đường cong tuyệt đẹp mà cũng đầy thê lương.

Những đám mây đen đang nhảy múa phía chân trời.

Trong thế giới ẩm ướt, u tối, sấm chớp ầm ầm,mưa gió đan xen,cánh chim hải âu lẻ loi như một bàn tay màu trắng,căng dây đàn trong trái tim mỗi người.

Nhưng khi bản nhạc kết thúc,nó sẽ bay về đâu?

Ở nơi ko xa,nửa người của Kim Nguyệt Dạ đã bị sóng biển làm cho ướt nhẹp,nhưng cậu ấy vẫn ko hề nhúc nhích.

Còn Lý Triết Vũ đứng dưới hàng cây chắn cát giống như tượng đá,lặng người đi.

Tôi cũng người nhìn lên bầu trời đen ngòm,cả người mất hết tri giác.

...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-tinh-yeu-pho-angel>